[illegible]

[illegible]

[illegible]

R. P. F.

ANACLETI REIFFENSTUEL

THEOLOGIA MORALIS,

Cum Additionibus

R. P. F. MASSÆI KRESSLINGER,

DALMATII KICKH,

ET SUPPLEMENTIS

P. JO. DOMINICI MANSI.

TOMUS SECUNDUS.

R. P. F.

ANACLETI REIFFENSTUEL

ORD. MIN. S. FRANCISCI

THEOLOGIA MORALIS

BREVI SIMULQUE CLARA METHODO COMPREHENSA,

CUM NOVISSIMIS ACCESSIONIBUS

PP. MASSÆI KRESSLINGER

ET

DALMATII KICKH

EJUSDEM ORDINIS.

ACCEDUNT SUPPLEMENTA

Nunc primum edita.

IN QUIBUS PRÆTER BULLAS SELECTAS

BENEDICTI XIV.

CONTINETUR

EPITOME DOCTRINÆ MORALIS ET CANONICÆ

EX OPERIBUS EJUSDEM PONTIFICIS

OPERA ET STUDIO

P. JO. DOMINICI MANSI

CONGREGATIONIS MATRIS DEI.

TOMUS SECUNDUS.

MUTINÆ,

SUMPTIBUS JO: BAPTISTÆ ALBRITII, HIERONYMI FILII,

VENETI TYPOGRAPHI.

MDCCLXIII.

E L E N C H U S.

Tractatuum, Distinctionum, Quæstionum & Paragraphorum hujus Tomi Secundi.

TRACTATUS XIII.

DE CENSURIS AC IRREGULARITATE, ALIISQUE POENIS CANONICIS.

Distinctio I.

De Censuris, & Pœnis Canonicis in genere.

Distinctio II.

De Excommunicatione, Suspensione, & Interdicto.

Distinctio III.

De Irregularitate.

TRACTATUS XIV.

DE SACRAMENTIS, Distinctio I.

De natura Sacramentorum in genere.

Distinctio II.

De effectibus, & necessitate Sacramentorum.

Distinctio III.

De Baptismo, & Confirmatione.

Distinctio IV.

De Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento.

IV. De

Distinctio V.

De Sacrificio Missæ

Distinctio VI.

De Sacramento Pœnitentiæ.

Distinctio VII.

De Confessione, quæ est altera Pars materialis Sacramenti Pœnitentiæ.

Distinctio VIII.

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

Distinctio IX.

De Casibus Reservatis & Sigillo Confessionis.

Distinctio X.

De Satisfactione, ut Tertia Parte Sacramenti Pœnitentiæ.

Distin-

Distinctio XI.

De Sacramento Extremæ Unctionis.

Distinctio XII.

De Sacramento Ordinis.

Distinctio XIII.

De Sacramento Matrimonii.

Distinctio XIV.

De Impedimentis Matrimonii.

Distinctio XV.

Additionalis, in qua continetur Praxis obtinendi Dispensationes quoad Impedimenta Matrimonii.

TRACTATUS XV.

De Bulla Cruciatæ.

Distinctio Prima.

De pertinentibus ad Bullam magnam, seu vivorum,

X. De-

Distinctio Secunda.

De Bulla lacticiniorum.

Distinctio Tertia.

De Bulla Defunctorum.

Distinctio Quarta.

De Bulla Compositionis.

Distinctio Supernumeraria.

De facultate Commiss. Gen. Bull. Cruciat. pertractans.

THEOLOGIÆ MORALIS
BREVI, SIMULQUE CLARA
METHODO COMPREHENSÆ

TRACTATUS XIII.

DE CENSURIS AC IRREGULARITATE, ALIISQUE POENIS CANONICIS.

TRACTATUS de Censuris Ecclesiasticis valde utilis est, scituque necessarius omnibus, qui sive in Foro exteriori Ecclesiastico judicant, eo quod ipsæ partim sint Pœnæ medicinales *c. 1. De Sentent. excom. in 6.* partim pertineant ad *Nervum Ecclesiasticæ disciplinæ* numquam disrumpendum *c. cum inter de consuetud.* Quia vero censuræ sub Pœnis canonicis, tamquam species sub genere continentur, breviter de his agendum, ita tamen, ut materia Irregularitatum exactius declaretur.

DISTINCTIO I.

De Censuris & Pœnis Canonicis in Genere.

QUÆSTIO I.

Quid & quotuplex sit Censura Ecclesiastica?

1. *Utilitas hujus Tractatus.*
2. *Censura generatim.*
3. *Censura Ecclesiastica, quid?*
4. *Est pœna spiritualis.*
5. *Ac medicinalis,*
6. *Declarantur aliæ ejus particulæ.*

(a) Juxta dicenda Dist. 3. n. 24. & seqq. *Censuræ Ecclesiasticæ quot?*

2. CENSURA apud Romanos significabat tum officium Censoris, tum sententiam ejusdem Censoris, mores corrigentis, aut pœnam decernentis. Unde occasione hujus posterioris acceptionis factum est, quod Censura significet correctionem quamdam, & punitionem, juxta illud *Juvenalis, Satyra 2. De Junone* canentis: *Dat veniam corvis, vexat Censura Columbas.* In proposito tamen nomine Censuræ intelligimus solam Ecclesiasticam, de qua loquendo, sit.

3. CONCL. I. *Censura Ecclesiastica est pœna* spiritualis, ac medicinalis, pro culpa inflicta, privans usu aliquorum spiritualium bonorum, per Ecclesiasticam potestatem imposita, ut Fidelis a contumacia desistat. Ita in re communis, & patebit explicando singulas particulas.

4. Dicitur, *pœna spiritualis:* tum ad differentiam pœnarum corporalium; siquidem Censuræ Ecclesiasticæ non versantur principaliter circa privationem bonorum temporalium, aut afflictionem corporis, quamvis per accidens, & secundario nonnumquam hæc sequatur ex illa: tum quia pœna spiritualis latius patet, quam Censura: unde hæc particula stat loco generis, cætera vero habent rationem differentiæ.

5. Dicitur ulterius, *ac medicinalis*: quia Censura Ecclesiastica proprie non est pœna vindicativa sceleris jam patrati, sed potius est pœna medicinalis; intendens futuram correctionem delinquentis contumacis *arg. cap. 1. De Sentent. excomm. in 6.* ibi: *Cum medicinalis sit excommunicatio, non mortalis, disciplinans, non eradicans: dum tamen is, in quem lata fuerit, non contemnat.*

6. Additur, *pro culpa inflicta*: quia Censuræ Ecclesiasticæ non infliguntur, nisi per quod differunt ab Irregularitate, quæ quandoque incurritur absque ulla culpa ex mero defectu aliquo. (a) Et additur rursum, *privans usu aliquorum bonorum spiritualium*: qualia sunt administratio, vel receptio Sacramentorum, Suffragia Ecclesiæ, Sacrificium Missæ, ac hujusmodi. Dicitur tandem, *per Ecclesiasticam potestatem imposita*: quia potestas ferendi Censuras convenit soli Ecclesiæ, cui dicta potestas competit Jure Divino; prout habetur *Matth. cap. 16. & 18.* quamvis institutio, atque ipsa impositio Censurarum sit de Jure humano Ecclesiastico.

7. CONCL. II. Censuræ Ecclesiasticæ sunt tantum tres, videlicet Excommunicatio, Suspensio, & Interdictum. Ita omnes Doctores; & habetur clare *cap. Quærenti De Verb. signif.* ubi Pontifex interrogatus, quid per Censuram Ecclesiasticam debeat intelligi? *Respondet, quod per eam non solum interdicti, sed suspensionis, & excommunicationis sententia valeat intelligi.* Unde patet, has tres esse Censuras Ecclesiasticas, & quidem solas.

QUÆSTIO II.

Ob quam causam Censuræ ferri possint, Item quid Judex practice observare debeat, ut easdem valide infligat?

SUMMARIUM.

8. *Excommunicatio, aut alia Censura fertur ob solum peccatum mortale.*
9. *Dempta Excommunicatione minori,*
10. *Ac Suspensione levi.*
11. *Peccatum illud debet esse externum;*

(b) Tract. 2. Dist. 1. n. 46. & Tract. 4. Dist. 4. n. 26.

12. *Ac in suo genere completum.*
13. *Et quod habeat annexam contumaciam: sive inobedientiam delinquentis.*
14. *Quomodo etiam ob alias causas quis excommunicari possit?*
15. *Qualis contumacia requiratur, & sufficiat?*
16. *Corollarium.*
17. *Censura proprie non infligitur ob peccatum mere præteritum.*
18. *An possit imponi Suspensio v. g. per modum pœnæ?*
19. *Censura ipso jure decreta requirit aliam monitionem; benè tamen, si ea feratur ab homine?*
20. *Censura, an possit infligi ob peccatum alterius? Affirmatur de interdicto.*
21. *Negatur de Excommunicatione. Tota Communitas non debet excommunicari, quomodo?*
22. *Disparitas inter Interdictum, & Excommunicationem. Excommunicatio pœna gravissima.*
23. *Probatur responsio ex Jure.*

24. *An si excommunicetur tota Communitas, teneat Excommunicatio?*
25. *Suspensio non incurritur, nisi ob propriam culpam.*
26. *Disparitas inter hanc, ac interdictum.*
* *A quonam possit ferri censura? Addit. I.*
* *Observantia practica pro Judice censuram aliquam infligente Addit. II.*

8. CONCL. I. Ob solum peccatum mortale, externum, & in suo genere completum potest infligi Excommunicatio major, vel alia Censura Ecclesiastica gravis. Ita Doctores passim. Ratio primæ partis est: quia pœna, ut sit justa, debet commensurari culpæ, sive eam non excedere: Excommunicatio major autem est gravissima pœna, ergo etiam gravem, seu motalem culpam requirit.

9. Dicitur notanter, *Excommunicatio major*. Siquidem ut notat Reginaldus *lib.* 32. *n.* 147. cum communi, Excommunicatio minor potest imponi non solum ob peccatum mortale, sed etiam ob veniale, nempe ob communicationem cum excommunicato vitando in alloquio, mensa aliisque commerciis humanis, in quibus non reperitur notabilis irreverentia DEI, vel læsio sui, aut Proximi. Et ratio est: quia effectus excommunicationis minoris non est adeo gravis, cum privet solum participatione seu receptione Sacramentorum; quæ non quovis tempore est necessaria.

10. Et additur, *vel alia Censura Ecclesiastica gravis*. Siquidem nihil prohibet, quin propter levem, sive venialem culpam quandoque imponatur Suspensio v. g. Suspensio ab uno actu electionis, aut Missa celebranda per unum vel alterum diem, prout notat Pirthing. *tit. de Sent. excommun. n.* 207. Layman *l.* 1. *Tr.* 5. *p.* 3. *c.* 3. *n.* 2. Suarez, Navarrus, & alii.

11. Altera pars Conclusionis, quod ob solum peccatum externum incurratur Censura, ex eo suadetur; quia Ecclesia non judicat de occultis. Et hinc alibi (*b*) jam dictum est cum communi, licet hæretici ipso jure incurrant Excommunicationem, nihilominus eum, qui hæresin solo animo fovet, Excommunicationem non incurrere, priusquam verbo vel opere externo eam sufficienter manifestarit.

12. Ultimæ tandem partis, quod peccatum in suo genere debeat esse completum, ratio est: quia leges pœnales sunt strictè interpretandæ *c. Odia de Reg. Jur. in 6.* simulque earum verba accipienda cum effectu *arg. cap. Hæc autem verba. De Pænit. dist.* 1. Hinc, qui conatus fuit percutere Clericum, sed erravit, aut impeditus fuit, non incurrit pœnam Excommunicationis latam in Percussores Clericorum. Similiter, quamvis dicta Excommunicatio sit statuta etiam in mandantes, vel consulentes percussionem Clericorum, ea tamen ab ipsis non incurritur, nisi percussio Clerici actualiter sit secuta; & idem dicendum de similibus.

13. CONCL. II. Non ob quodlibet peccatum mortale potest ferri Excommunicatio, aut alia proprie dicta Censura Ecclesiastica, sed requiritur ulterius, ut peccatum illud habeat annexam inobedientiam, & contumaciam delinquentis, per quam Reus Ecclesiæ monentis, ac præcipientis auctoritatem spernere censeatur. Ita Navarrus *c.* 27. *Manuel. n.* 9. Sannig. *Dist.* 1. *de Censuris q.* 3. *n.* 12. Abbas, & alii. Et hoc colligitur ex Sacra Scriptura; nam *Matth.* 18. dicitur: *si Ecclesiam non audierit* (id est, si ei obediens non fuerit) *sit tibi sicut Ethnicus & Publicanus*: id est, tamquam exclusus ex gremio Ecclesiæ. Idem desumitur ex definitione Censuræ ut sic, qua dicitur, Censuram esse infligendam, ut Fidelis a contumacia desistat: & hinc Censura Ecclesiastica censetur esse pœna medicinalis.

14. Nec dictis obstat, quod quis non solum ob contumaciam, sed ob alias quoque causas excommunicari possit; prout desumitur ex *c. Qua fronte; De Appellat.* ibi: *Sane si quis pro contumacia, vel alia qualibet causa, interdicto vel excommunicatione teneatur adstrictus*. Respond. quippe cum Abbate *ad cit. cap. n.* 10. ad Excommunicationem semper sequi contumaciam, quæ sit causa immediata Excommunicationis, sive præcesserit delictum, sive non. Et hoc ultimum idcirco additum, quia potest *in aliquem interdicti vel excommunicationis sententia proferri pro contumacia tantum, quia scilicet citatus stare noluit juri, text. clar. c. Ex parte* 23. *De Verb. signif.* Quodsi vero aliud delictum præcesserit, ac proinde Excommunicationis sententia proferatur non tantum propter contumaciam, sed etiam pro illa causa alia, sive pro delicto; tunc istud erit causa Excommunicationis non immediata, sed mediata.

15. Nihilominus id, quod dicitur, ad incurrendam Censuram requiri ex parte delinquentis contumaciam, non sic intelligendum est, quasi requiratur contumacia atque contemptus formalis; sufficit enim inobedientia generalis, & contemptus interpretativus, in hoc consistens, quod quis sciens, quidpiam ab Ecclesia esse prohibitum sub Censura, nihilominus illud facere non vereatur. Unde

16. Infertur I. Excommunicationem, aut aliam Censuram numquam incurri ob peccatum solo Jure naturali, aut Divino prohibitum: nam ulterius requiritur præceptum Ecclesiæ, sub Censura quidpiam præcipientis, aut prohibentis, quod a Reo transgressore contumaciter spernatur.

17. Infertur II. Censuram proprie dictam non esse ab homine infligendam ob peccatum mere præteritum; id est, quod penitus cessavit, & nullam præsentem inobedientiam ac contumaciam adjunctam habet. Ratio est: tum quia Reus alioquin non posset dici contumax: tum quia Censura proprie dicta non est solum pœna seu vindicta, sed simul medicina; ut Fidelis a contumacia desistat; ergo, cum inobedientia & contumacia non respiciat præterita, quæ jam non sunt in potestate hominis, propter solum peccatum præteritum nequit Censura proprie dicta infligi.

18. Dicitur notanter, *Censura proprie dicta*. Quia propter peccatum præteritum potest quidem imponi pœna v. g. privatio Officii, vel Beneficii, immo & Suspensio ferri potest ob culpam mere præteritam, atque per modum pœnæ, ut notat Abbas *in c. Reprehensibilis, n.* 3. *de Appellat.* & Layman. *cit. Tract.* 5. *par.* 3. *c.* 3. *n.* 3. verum hujusmodi suspensio, seu pœna non est Censura proprie dicta; cum non inferatur per modum medicinæ ad avertendum hominem a peccato: sed est mera pœna spiritualis, vindicativa peccati jam facti; cum tantum imponatur in pœnam admissi sceleris. Barbosa v. *Censura n.* 15. & alii passim, quod bene est notandum, ne umquam Suspensio quatenus Censura confundatur cum Suspensione; quæ præcise est pœna vindicativa.

19. CONCL. III. Quamvis, si ipso jure decreta est Censura latæ sententiæ, alia monitio necessaria non sit (quia tunc Lex, seu commune præceptum semper monet ac proinde alia trina admonitione prævia opus non est, *arg. Reprehensibilis, De Appellat.*) nihilominus, quando censura fertur ab homine ea numquam infligenda est, nisi trina & legitima monitione prævia, cum intervallo dierum aliquot, saltem duorum aut trium, ut censurandus habeat sufficiens tempus ad exhibendam emendationem, vel præstandam satisfactionem; aut proponendam suam defensionem, alioquin non solum injusta, sed etiam irrita foret Censura: licet aliquando, si necessitas facti id suadeat, possit una etiam admonitio peremptoria sufficere. Ita habetur expresse. *c. Statuimus* &c. *c. Constitutionem De Sent. excom. in 6.* cum concordantiis; estque communis Doctorum.

20. Quæres I. An possit infligi Censura Ecclesiastica ob peccatum alterius? Resp. I. Loquendo de interdicto, sententiam affirmativam esse tenendam. Sic quippe propter peccatum Regis potest interdici totum Regnum, *arg. c. Non est vobis. De Sponsalibus*; & pro peccatis Episcopi terra ipsi subjecta, *c. Sane quia* 11. *De officio delegati*; & propter delictum Domini vel Rectoris Civitas, *c. Sentent. Sentent. excom. in 6.* & Monasterium ob peccatum Prælati contumacis, *c. Cum dilectis. De Religiosis domibus*, ac notat Fagnanus *c. Responso n.* 42. *de Sentent. excommunic.* Et sic quandoque puniuntur aliqui, qui non peccaverunt, vel potius in suis subditis Superiores, ut publica coercitione confusi citius resipiscant, atque a sua desistant contumacia: præsertim, cum pœna interdicti non tam multis bonis privet, sicut Excommunicatio major.

21. Resp. II. Excommunicatio major ob peccatum alienum non incurritur: ac proinde, ne innocentes cum nocentibus pœna adeo gravi involvantur, simul & collective excommunicari non debet tota aliqua Communitas, sive Collegium, aut Civitas; quamvis singuli, adeoque etiam omnes distributive, qui de tali Communitate nocentes reperiuntur, excommunicari valeant. Ita D. Thomas *p.* 3. *Supplem. q.* 22. *art.* 5. Tannerus *tom.* 4. *disp.* 6. *qu.* 10. *dub.* 3. *n.* 42. Layman, Pirhing, & alii communiter. Ratio est: quia Excommunicatio major non est infligenda, nisi propter peccatum mortale; peccatum vero, cum consistat in actu, non est Communitatis, sed singulatim personarum. Accedit, quod in Communitate plerumque soleant esse aliqui innoxii, & non consentientes peccato aliorum: atqui æquum non est, ut condemnetur justus cum impio, præsertim pœna tam gravi, qualis est Excommunicatio major.

22. Nec obstat; quod secus fiat in Interdicto, negatur enim paritas: siquidem Interdictum non est tam gravis pœna, neque tam multis privat bonis sicuti Excommunicatio major: hæc enim est separatio non solum a Divinis, sed etiam a communione Fidelium, atque ideo pœna gravissima, sive ut loquitur D. Augustinus, relatus *c. Corripiuntur*, 24. *q.* 3. *qua pœna in Ecclesia nulla major est*. Quare ad hanc deveniendum non est, nisi magna adhibita circumspectione, & postquam præviis monitionibus, ac plerumque aliis levioribus pœnis & Censuris nihil obtineri potuit; ut recte monet Concilium Trident. *Sess.* 25. *cap.* 3. *de Reform.* juncto *can. Ecce autem*, 24. *qu.* 3. Quinimo, cum ipsa sit medicinalis, neque tunc ad eam deveniendum est, nisi appareat spes aliqua fructus, vel ad ipsum Reum emendandum, vel saltem ad bonum pu-

publicum promovendum. Layman *loc. cit. part.* 2. *cap.* 5. *n.* 6.

23. Cæterum, quod unus non sit excommunicandus propter peccatum alterius, utpute filius pro delicto parentis, ad longum resolvit D. Augustinus *Epist.* 75. *ad Auxilium Episcopum*, ac refertur *c. S. habes*, 24. *q.* 3. Quod autem tota Communitas aliqua (intellige, simul & collective; secus distributive, dummodo omnes sint Rei) excommunicanda non sit, statuitur *c. Romana. De Sent. excomm. in* 6. ibi: *In Universitatem, vel Collegium proferri excommunicationis sententiam, penitus prohibemus, volentes animarum periculum vitare, quod exinde sequi posset, cum nonnumquam contingeret, innoxios hujusmodi sententia irretiri: sed in illos dumtaxat de Collegio, vel universitate, quos culpabiles esse constiterit, promulgetur.*

24. Utrum autem, si dictis non obstantibus excommunicetur tota Communitas, sententia Excommunicationis valida sit, nec ne, ad longum disputat Fagnanus *c. Responso, n.* 88. *de Sentent. excomm.* Et quamvis non pauci Doctores censeant, ipsam esse invalidam, ponderando dictionem illam, *penitus prohibemus*: nihilominus idem Fagnanus *n.* 102. tenet contrarium, asserens cum Gloss. *in cit. c. Romana* ℣ *Penitus*, & aliis, quod si sententia Excommunicationis lata sit in Communitatem, non obstante, quod fuerit illicite lata, & hac ratione injusta, adhuc bene teneat, & liget singulos de tali Communitate doli capaces: tum quia Pontifex prohibuit quidem, ejusmodi ferri sententiam, sed hanc non irritavit: tum quia, ut dicitur *c. Ad Apostolicam. De Regularibus. Multa fieri prohibentur, quæ, si facta fuerint, obtinent roboris firmitatem.* Accedit, quod *sententia Pastoris, sive justa, sive injusta fuerit, timenda sit, c. Sententia*, 11. *q.* 3.

25. Resp. III. Suspensio stricte accepta non incurritur, nisi ob culpam propriam. Ita Navarrus *cap.* 27. *Manual. n.* 164. Layman *lib.* 1. *Tract.* 5. *part.* 2. *cap.* 3. *n.* 1. Suarez, & alii. Ratio est; quia Suspensio est proprie dicta pena, quippe directe cuipiam adimens usum Ecclesiasticæ potestatis: atqui pena talis non incurritur sine culpa propria; quinimo *peccata suos auctores tenere debent*, prout habetur c. *Quæsivit, de his, quæ fiunt a majori parte Capituli.*

26. Nec urget, si fiat instantia de Interdicto: nam neque Interdictum personale solet incurri, nisi ob peccatum proprium. Et quamvis Interdictum locale etiam adstringat innocentes, id tamen fit dumtaxat indirecte, ac quamdiu sunt in loco interdicto: nam extra illum possunt interesse Divinis, atque, si moriuntur, in loco sacro sepeliri. Econtra suspensos nullibi potest exercere usum potestatis Ecclesiasticæ.

Additio I.

* Quæres II. A quonam possit infligi aliqua Censura? Resp. ab omni illo, qui habet potestatem Ecclesiasticam etiam pro foro externo, qualis præprimis est Summus Pontifex respectu Christianorum totius mundi. II. Cardinales in Ecclesiis sui tituli. III. Legati Apostolici in territorio suæ Legationis. IV. Episcopi in sua Diæcesi. V. Capitula Cathedralia Sede vacante VI. Vicarii Generales tam Episcopi, quam Capituli Sede vacante. VII. Prælati & Præpositi Ecclesiarum Collegiatarum, non item Parochi. VIII. Superiores Regulares non solum Abbates, Generales & Provinciales, verum etiam per se loquendo Superiores, Locales respectu suorum subditorum, uti Rectores, Priores, Guardiani &c. Dixi *per se loquendo*, etenim per accidens subinde illorum potestas per Constitutiones particulares Ordinis limitatur. Videantur præsens Auctor *Lib.* 5. *Decret. Tit.* 39. *num.* 7. & Eibel *de Censuris*: *Conferentia* 2. *num.* 4. *

Additio. II.

* Quæres III. Quidnam practice Judex observare debeat, ut cum minori impugnationis periculo Censuram alicui infligat? Resp. Talem judicem partim juxta jam dicta, partim juxta adhuc dicenda debere potissimum attendere ad sequentia. I. Videat, num habeat jurisdictionem, & quidem non impeditam respectu talis personæ, cui intendit Censuram infligere. II. Num adsit valde gravis causa infligendi Censuram; ubi non debet in hoc puncto esse præceps. III. Num crimen, ob quod Censuram infligere intendit, forsan non sit tale, cui annexa jam est alias Censura a Jure. IV. Si non sit annexa Censura a Jure, necessario ante inflictionem ejusdem ab homine præcedere debet monitio conformiter dictis *n.* 19. & cæteroquin in ipsa inflictione observari Juris ordo juxta dicenda *n.* 37. V. quodsi crimini tali annexa jam foret Censura a Jure, videndum, num illa sit Censura *ferendæ sententiæ*, id est infligenda primum per sententiam condemnatoriam Judicis, vel potius Censura *sententiæ latæ*, quæ nimirum infligitur actu per ipsummet Jus, & incurritur absque nova sententia condemnatoria Judicis. VI. Quando Censura a Jure tali crimini annexa primum foret *sententiæ ferendæ*, adhuc deberet necessario præcedere prævia monitio ante sententiam, *arg. c. Reprehensibilis* 26. *De Appellat*. VII. Quando autem dicta Censura Juris est *latæ sententiæ*, ac ipso facto jam incurritur, tunc Judex Ecclesiasticus taliter delinquentem potest publice denuntiare per sententiam declaratoriam censuratum v. g. excommunicatum absque prævia aliqua admonitione; debet tamen is, saltem nisi delictum & contumacia omnino notoria essent, prius citari ad hoc, ut se defendere possit, si forsan causam habeat excusantem a Censura, per textum, & Glossam *Clement.* 3. *De Censibus*, & *Clement.* 2. *De Pœnis*. Nam etsi juxte *Tract.* 1. *De Legibus*, *dist.* 2. *q.* 4. *n.* 39. Censura *latæ sententiæ*, si vera, & proprie dicta sit Censura, & non potius pena vindicativa, privans jure jam quæsito, ac possesso, de Jure communi statim contrahatur in foro conscientiæ, quamprimum ipsum crimen, cui dicta Censura annexa est, committitur: nihilominus in foro externo Judex declarans, seu publice denuntians taliter censuratum, securus regulariter haud erit de impugnatione, si prius delinquentem non citet ad audiendum, quare non deberet contra ipsum proferri sententia declaratoria. Videantur Engel *lib.* 5. *Decret. tit.* 39. *n.* 9. Navarrus *eodem. Consil.* 9. *n.* 4. & Ludovicus ab Amæno *in Practico Criminali*, *tit. ult.* §. 7. *n.* 61. *ac* 62. quodsi citandus studio subterfugiat citationem personalem abscondendo se, poterit citari per edictum, affigendo illud publicis locis, & post debitum tempus, eo non comparente, nihilominus procedi ulterius in causa.

QUÆSTIO III.

An ignorantia, metus, vel aliud quidpiam excuset ab incurrenda Censura?

SUMARIUM.

27. SUPPONENDUM pro regula generali, cum juxta dicta *n.* 8. *ac seqq.* & Doctores passim, ed incurrendam Censuram Ecclesiasticam requiratur culpa mortalis, & talis, qualis ibidem est descripta, quotiescumque aliquis per ignorantiam, inadvertentiam, vel animi passionem, aut parvitatem materiæ excusatur a peccato mortali, eum etiam ab Excommunicatione majori, gravi Suspensione, atque Interdicto personali fore excusandum. Hoc prænotato, quantum attinet ad statum propositæ Quæstionis, sit.

28. CONCL. I. Ignorantia facti, qua quis ignorat, factum suum esse tale, quod sub Censura prohibitum est; excusat ab ipsa censura: hinc, si quis v. g. percutiat Clericum, quem putat esse Laicum, adeoque invincibiliter ignorat esse Clericum, excusatur ab Excommunicatione. Ita communis, & habetur *c. Si vero aliquis. De sent. excomm.* ibi: *Si vero aliquis in Clericum nutrientem comam manus injecerit violentas, propter hoc non debet Excommunicatione notari; dummodo ipsum Clericum esse ignoraverit.* Imo in tali casu sufficit ad evitandam Censuram ignorantia probabilis, ut explicat Glossa ibidem.

29. CONCL. II. Ignorantia invincibilis, vel probabilis Juris Ecclesiastici, præcipientis, vel prohibentis quidpiam sub censura, imo & sola ignorantia ipsius Censuræ, dummodo non sit crassa, seu supina, excusat a Censura incurrenda. Ita Doctores communiter; & habetur clare ex *cap.* 2. *De Constit. in* 6. ubi dicitur: *Ut animarum periculis obvietur, sententiis per statuta quorumcumque Ordinariorum prolatis ligari nolumus ignorantes: dum tamen eorum ignorantia crassa non fuerit, aut supina.* Quæ decisio,

cum sit favorabilis, non tantum in Statutis Episcoporum, sed etiam Constitutionibus Pontificiis locum babet; nam etiam Papa est Ordinarius, & quidem *Ordinarius Ordinariorum*.

30. Infertur proinde, quod, licet quis sciat, opus aliquod esse prohibitum, vel præceptum, sive Lege naturali, aut Divina, sive Ecclesiastica, si tamen invincibiliter, aut probabiliter ignoret, ipsi esse annexam Excommunicationem, aut aliam Censuram Ecclesiasticam, hanc ipse non incurrat. Patet hoc tum ex citato textu Juris Canonici; tum ratio hujus ulterior est: quia ad incurrendam Censuram requiritur contumacia, & virtualis quidam contemptus, quo quis recusat obedire Legi, sub tali pena seu Censura quidpiam præcipienti: atqui is, qui ignorat illam penam, seu Censuram, jam non est taliter contumax; ergo.

31. Infertur ulterius, Rusticos, aliosque homines simplices sæpius ex hoc fundamento excusari ab incurrenda Censura Excommunicationis: eoquod, eam esse hic & nunc latam rarissime sciant, imo vix audierint aliquid de Excommunicatione. Dummodo excipiar excommunicationem in percussores Clericorum latam, & vix alicui ignotam, atque alias Censuras communiores, vel publice denuntiatas.

32. CONCL. III. Qui ex gravi metu mortis, mutilationis, infamiæ, aut hujusmodi transgreditur Legem Ecclesiasticam sub pena Censuræ impositam, is non incurrit annexam Censuram. Ita Pirbing. *tit. De sent. excomm. n.* 47. Suarez & alii. Ratio est: quia Leges Ecclesiasticæ regulariter non obligant cum tanta severitate, seu periculo vitæ, aut membrorum: (*c*) atqui lex Censuram imponens est Ecclesiastica: ergo.

33. Nec obstat, quod talis non tantum contra Legem Ecclesiasticam, sed etiam contra Naturalem, ac Divinam operetur, ac proinde peccet; ut si quis gravi metu mortis adactus Matrimonium contrahat, & consumet cum consanguinea, vel Moniali. Resp. enim, quamvis talis peccet contra Legem Divinam & Naturalem, eoquod Matrimonium sit irritum, simulque propter nullum metum sit faciendum peccatum, adhuc tamen eum non incurrere Excommunicationem, quæ ipso jure lata est contra taliter contrahentes. *Clem. un. De Consang. & Affinit.* Nam hæc Jure dumtaxat Ecclesiastico, quale in casu tanti metus non obligat, statuta est: incestus autem prohibetur Jure naturali & Divino, quod ex nullo metu licitum est transgredi.

34. CONCL. IV. insuper ex triplici capite potest Excommunicatio, aut alia Censura Ecclesiastica reddi invalida, ita ut nullum producat effectum: videlicet ob defectum substantialis ordinis Judicii, ob defectum justæ causæ. Ita Pirhing *loc. cit. n.* 50. & alii communiter. Et quidem

35. I. Censura ab homine lata redditur invalida, adeo ut, non obliget, ob defectum jurisdictionis in ferente: ut si imponens Censuram, vel simpliciter careat jurisdictione eam imponendi, vel ipsam habeat impeditam per excommunicationem, aut suspensionem, nam *excommunicatus*, vel suspensus ab officio, *alium excommunicare non potest*, *c. Audivimus*, 24. *q.* 1. juncta Glossa ibidem.

36. Idem dicendum, si Prælatus habeat jurisdictionem suspensam per appellationem, legitime ab alio interpositam, ante sententiam absolute latam: ut, si is ferat sententiam contra Sempronium, quod, nisi intra tot v. g. dies satisfecerit, noverit se esse excommunicatum, atque interim Sempronius appellet, & ad diem statutum non satisfaciat: nam ipse Censuram ejusmodi non incurrit, eo quod per legitimam appellationem, ante eventum conditionis interpositum, impediatur effectus Censuræ sub conditione latæ, vel alterius postea primum infligendæ: prout habetur *c. Præterea*, 40. *De Appellat*. Secus foret, si appellatio primum fieret post latam sententiam Censuræ in aliquem: nam hujus effectus per appellationem subsequentem non impeditur, neque suspenditur. *text. clar. c. Is cui. De sentent. excomm. in* 6.

Additio.

* Qualiter a sententia Censuræ absolute lata appellari amplius nequeat, susius explicatur in Jure Canonico *lib.* 2. *Decret. tit.* 28. *n.* 212. *ac seqq.* ubi tamen etiam ex eod. *lib.* 2. *Decret. loc. cit. a.* 24. adverte, quod non sit idem *appellare a sententia*, & *opponere nullitatem sententiæ*; nam ista duo in pluribus differunt, principaliter in hoc, quod exclusa appellatione non censeatur sublata oppositio seu querela nullitatis sententiæ; hincque etsi interdicta semel appellatione nequeam ad altius tribunal appellare, potero tamen adhuc querelare (uti ajunt) id est opponere nullitatem sententiæ e. g. ex defectu jurisdictionis, vel ratione substantialis ordinis non observati, de quo ordine illico. Quare. *

37. II. Censura Excommunicationis, aut alia redditur invalida, & nullus roboris ob defectum substantialis ordinis Judicii: ut, si Judex Censuram laturus nullam omnino, ne unicam quidem, præmittat admonitionem, vel si omittatur citatio Rei, isque ad sui defensionem non admittatur, aut si legitima probatio causæ, ob quam Censura fertur, desit. Pirhing. *loc. cit.* Suarez, & alii.

38. III. Censura est invalida ob defectum justæ causæ, si nimirum ob nullam, aut omnino levem, & non commensuratam culpam feratur. Porro justitia causæ rursum tripliciter potest deficere. Primo, si nec reipsa, nec secundum allegata & probata crimen subsit: ut si quis excommunicetur, quod pauperi eleemosynam tribuerit, vel non fecerit id, quod agere illicitum & pravum erat, aut hujusmodi. Censura sic lata haud dubie invalida est, cum contineat *errorem intolerabilem*, ut Jura loquuntur *c. Per tuas. De sentent. excomm. &c. Venerabilibus. §. Potest. Eod. in* 6. Deinde potest justitia causæ deesse, quando crimen, ob quod Censura fertur, fuit quidem a parte rei commissum, sed de eo Reus nec est legitime convictus, nec confessus: sic enim causa subsistit solum secundum se, non autem in ordine ad Judicium, seu forum externum, & consequenter sententia Censuræ, ob id inflictæ, est nulla. Tandem potest deficere causa, si a parte rei causa seu crimen non subsistat, tamen juridice contra Reum probetur; tunc enim non adest vera causa ferendi Censuram, bene tamen præsumpta, cum Reus reipsa sit innocens, qui tamen juridice probatus est nocens. Verum de hoc ultimo casu loquendo, & pro vera ejus intelligentia, sit,

39. CONCL. V. Censura lata contra innocentem, qui secundum allegata & probata in Judicio censetur nocens, etsi reipsa, & in Foro conscientiæ non privet eum communibus Ecclesiæ Suffragiis, aliisque spiritualibus commodis ac facultatibus (revera enim Censura talis ob defectum causæ est nulla) tamen in Foro externo, atque in facie Ecclesiæ debet servari, donec vel ab ea quis fuerit absolutus, vel innocentia ipsius atque error Censuræ publice innotuerit. Ita Covarruvias *in c. Alma mater. p.* 1. *§.* 7. *n.* 5. Navarrus *c.* 27. *Manual. num.* 3. Pirhing. *n.* 41. & alii. Sic quippe habetur *can. Si quis a propria*, 11. *q.* 3. & S. Gregorius, relatus *can.* 1. *ead. caus.* 11. *q.* 3. ait. *Sententia Pastoris, sive justa, sive injusta fuerit, timenda est*. Accedit ratio: quia hoc necesse est ad publicam utilitatem atque disciplinam, ipsamque Judicis ex officio secundum allegata & probata judicantis auctoritatem tuendam; cui bono communi merito bonum privatum postponi debet. Et certe alioquin malevolis lata porta aperiretur, quaslibet Censuras contemnendi; cum dicere possent, se coram DEO esse innocentes, quamvis in Foro externo per falsa allegata & probata sint damnati nocentes.

40. Infertur proinde, quod, si Clericus innocens, sed secundum publicas probationes a Judice excommunicatus actum sui Ordinis postea exerceat, is non contrahat Irregularitatem: quia revera Excommunicatio fuit nulla. Si tamen in Judicio ipse hac de re accusetur, & convincatur, tamquam irregularis a Judice condemnari potest: cum enim in Foro externo censeatur excommunicatus, consequenter etiam irregularis declarari debet si in tali Excommunicatione celebrasse demonstretur. Quodsi vero talis monitus desistere nolit, tunc de novo vere excommunicari poterit, propter suam inobedientiam & contumaciam, atque apparentem contemptum Ecclesiasticæ potestatis.

41. Quæres. Quænam sit forma absolvendi a Censuris? Resp. Nulla determinata forma verborum requiritur ad tollendas Censuras, sed sufficit, quibuscumque verbis voluntas absolventis sufficienter significetur. Solet tamen communiter hujusmodi forma observari: *Absolvo te a vinculo excommunicationis, quam incurristi propter* N. (exprimendo causam ipsius) *& restituo te sanctis Sacramentis, & communioni Fidelium, in Nomine Patris &c.* A suspensione tantum: *Ego te absolvo a vinculo suspensionis, quam incurristi propter* N. (exprimitur causa) *& restituo te executioni Ordinum in Nomine Patris &c.* Quando vero Censura est dubia, servetur hæc vel similis forma: *Si teneris aliquo vinculo excommunicationis, suspensionis, vel interdicti, absolvo te ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, & interdicti in quantum possum, & tu indiges, in Nomine Patris &c.*

42. Quinimo, si Suspensio fuit lata ad determinatum dumtaxat tempus v. g. ad unum, aut duos annos, vel usque ad positionem certæ conditionis v. g. dicendo, *Sis suspensus, donec satisfeceris*. tunc elapso illo tempore, ab impleta conditione, utpute præstita satisfactione, per se ipsam cessat Suspensio, neque opus est alia formula absolutionis, sive sententia restitutionis, *arg. c. Quia sæpe. De Election. in* 6. juncta Glossa *ibidem*. *v. Donec*. Idem dicendum de Interdicto taliter lato. Layman. *cit. tr.* 4. *c.* 5. *num.* 1. Cæterum extra hosce casus necesse est, adhiberi veram absolutionem a Censuris, ab habente legitimam facultatem absolvendi datam; prout, alias rationes tacendo, clare patet ex Decreto Alexandri VII. inter alias Propositiones sequentem, ordine 44. condemnantis:

Quoad

Quoad Forum conscientiæ Reo correcto, ejusque contumacia cessante, cessat Censura.

43. Tandem sciendum, quod absolutio a Censuris ab habente potestatem ordinariam possit dari etiam extra Confessionem Sacramentalem, imo & absenti, ac invito. Dicitur, *ab habente potestatem ordinariam*: nam habens potestatem delegatam ad absolvendum a Censuris, debet absolvere juxta tenorem suæ delegationis, ejusque formam exacte observare. Sannig. *Dist.* 1. *de Censuris*, *q.* 6. & alii.

QUÆSTIO IV.

Quid, & quotuplex sit pena Canonica? ubi & de positione, Degradatione, & Infamia.

SUMMARIUM.

44. ADVERTENDUM, quod Pæna Canonica latius pateat, quam Censura Ecclesiastica: siquidem Pena Canonica respectu Censuræ Ecclesiasticæ se habet, sicut genus respectu speciei: omnis enim Censura Ecclesiastica est etiam Pœna Canonica, non autem econtra. Hoc prænotato, sit.

45. CONCL. I. Pœna Canonica est *pæna inflicta per Canones, vel secundum Canones, prohibens, vel arcens punitum ab aliquo gradu Ecclesiastico, qui alias sibi liceret*. Ita Doctor subtilis 4. *dist.* 25. *q.* 1. estque in re communis.

46. Dicitur, *pæna*; quæ particula sumitur late, prout non tantum comprehendit pœnam proprie dictam, seu quæ procedit ex culpa, sed etiam irregularitatem absque ulla culpa mortali quandoque provenientem, hæc enim habet rationem pœnæ saltem large & improprie dictæ, in quantum est malum, ac pœnale homini cupienti ordinari, habere ejusmodi impedimentum. Additur autem, *inflicta per Canones, vel secundum Canones*: quia quædam Pœnæ Canonicæ infliguntur ipso jure per Canones, quædam vero per sententiam Judicis secundum Canones, alioquin enim ejusmodi sententia Judicialis non esset justa, nisi infligeretur secundum Canones.

47. Dicitur ulterius: *prohibens, vel arcens punitum ab aliquo gradu Ecclesiastico*: quia Pœnæ Canonicæ a potiori prohibent hominem a susceptione, vel executione Ordinum: & licet quædam earum, ut Excommunicatio, ac Interdictum, privent ulterius quibusdam aliis bonis spiritualibus, hoc tamen satis denotatur per appositum ly *Arcere*. Et additur, *qui alias sibi liceret*: si enim alioquin talis gradus, vel actus Ecclesiasticus cuipiam non liceret, jam non esset ipsi pœna eo privari. Hinc quippe non est pœna Laico vel mulieri, quod non possit celebrare Missam, eo quod talis actus aliunde sibi non competat: bene tamen Sacerdoti id foret penale.

48. CONCL. II. Pœnæ Canonicæ sunt septem, videlicet Depositio, Degradatio, Infamia, Irregularitas, Excommunicatio, Suspensio, & Interdictum. Ita Scotus *loc. cit.* & alii; atque patebit ex diversis textibus Juris Canonici in progressu citandis.

49. *Depositio* est privatio perpetua Clericalis muneris, per Canonicam sententiam cum debita solemnitate prolatam.

50. *Degradatio*, quæ plurimum convenit cum Depositione, est privatio perpetua Clericalis muneris, & privilegii, facta post Canonicam sententiam, adjuncta reali actione & cæremonia per Canones instituta. Additur, *quæ plurimum convenit cum Depositione*: adeo, ut a nonnullis pro una pœna computetur *arg. c. Degradatio. De Pœnis.*, *in* 6. ibi: *Verbalis degradatio, seu depositio ab Ordinibus*, & notat Fagnanus *c. Qualiter lib.* 2. *num.* 76. *de Accusat.* Nihilominus est notabilis differentia inter ipsas: nam Degradatio fit actione reali, & simul includit privationem privilegii Clericalis, quæ duo in Depositione verbali non habentur, prout patebit ex declaratione utriusque definitionis.

51. Dicitur I. in utraque data definitione, *privatio perpetua Clericalis muneris*, quia tam Depositio, quam Degradatio privat in perpetuum, ac sine spe remissionis, omni munere Clericali, id est; omnibus Beneficiis Ecclesiasticis, nec non & licentia exercendi actum cujuscumque Ordinis. Non tamen privatur quis Charactere ordinis, quia hic est indelebilis; neque potestate valide consecrandi (si fuerit Sacerdos) quia & hæc potestas est simpliciter inimpedibilis: neque facultate absolvendi pro mortis articulo moribundum, quia tunc nulla est reservatio Casuum. Insuper Depositus, aut Degradatus non liberatur ab onere recitandi Breviarium, aut servandi perpetuam Castitatem: ne alioquin ex suo peccato commodum reportet.

52. Dicitur II. In definitione Degradationis, *& privilegii*: quæ particula in definitione Depositionis est omissa: siquidem per Degradationem (non tamen per solam Depositionem verbalem) privatur quis tum privilegio Fori, tum etiam Canonis. Privilegio quidem Fori, in quantum ejicitur a Foro Ecclesiastico, & traditur Foro, seu Curiæ sæculari, ita, ut deinde sit constitutus sub jurisdictione Magistratus sæcularis, a quo proin, quasi esset Laicus, poterit capi, incarcerari, ac juxta Leges Civiles de commissis criminibus puniri: quamvis, dum Clericus degradatus propter sua crimina traditur Curiæ sæculari, efficaciter pro eo debeat Ecclesia intercedere, ut citra mortis periculum quoad eum sententia moderetur *c. Novimus. De Verb. signific.* Privatur insuper Degradatus privilegis Canonis, ita ut ejusdem invasor, aut percussor, quamvis injustus, non incurrat Excommunicationem latam in percussores Clericorum.

53. Dicitur III. in utraque definitione, *post canonicam sententiam cum debita solemnitate factam*: tum quia neutra earum infligitur ipso jure, sed quælibet a Judice, seu per sententiam Canonicam debet infligi: tum quia tam ad Degradationem requiritur certa solemnitas a Jure præscripta, quæ refertur in *c. Degradatio. De Pœnis, in* 6.

54. Dicitur tandem in definitione Degradationis; *adjuncta reali actione*: quia, ut habetur *cit. c. Degradatio. De Pœnis, in* 6. „ Clericus degradandus, vestibus sacris „ indutus & habens instrumenta illa in manibus, quæ „ spectant ad ordinem suum, ad Episcopum adduci de„ bet, ab eoque ordine retrogrado (id est, incipiendo ab „ illo vestimento, quod ultima vice in sua Ordinatione „ acceperat, usque ad primum, quod datur in collatione „ primæ Tonsuræ) omnibus suis vestibus, & ornamentis „ sacris, cum certis verbis exuitur, ac tandem caput il„ lius raditur, vel tondetur, ne Tonsuræ, vel Clerica„ tus vestigium in eo remaneat: & hisce peractis, De„ gradatus primum traditur Curiæ sæculari. „ Hæc omnia tamen non reperiuntur in simplici Depositione: nam hæc fit per solam sententiam in criminosos canonice latam, neque privat omni privilegio Clericali, aut Fori. Abbas *c. Tuæ de Pœnis*, ubi insuper notat, quod isthæc Depositio alio nomine dicatur *Degradatio verbalis*, *c. Degradatio. Eod. in* 6.

55. Quantum attinet ad *Infamiam*, quæ est tertia Pœna Canonica, advertendum, quod infamia idem sit, ac privatio seu diminutio bonæ famæ: sive, ut alii loquuntur *arg. l. Cognitionum*, *ff. de extraord. cognition. Infamia est læsæ dignitatis status, vita ac moribus reprobatus*.

56. Duplex autem communiter assignatur Infamia, videlicet *infamia juris & infamia facti*. Hæc posterior accidit, quando quis tale aliquid perpetrat, propter quod ejus bona existimatio apud probos & honestos viros læditur, licet jure aliquo expressa non notetur Infamia. *Infamia juris* est, quæ ipso jure infligitur, seu decernitur in certa crimina committentes. Idque adhuc fit dupliciter, nempe dum vel ipso facto Infamia contrahitur, vel primum per sententiam Judicis secundum juris declarationem decernitur.

57. Quæres. Ob quæ crimina contrahatur Infamia juris? Resp. I. Regula generalis est, Jure Canonico omnes eos censeri infames, quicumque Jure Civili habentur infames, nisi Infamiam Jure Civili introductam Canones specialiter sustulerint. Prior pars habetur clare ex *c. omnes* 6. *q.* 1. ubi Hadrianus Papa inquit: *Omnes vero infames esse dicimus, quos Leges sæculi infames appellant*. Concordat *c. Infames*, 3. *q.* 1. ibi: *Infames esse dicimus omnes, quos Ecclesiasticæ, vel sæculi leges Infames pronuntiant*. Altera vero pars probatur ex *cap. ult. De Secundis nuptiis*, ubi Infamia Jure Civili *L.* 1. *C. De Secundis nuptiis*, decreta mulieri intra annum luctus nubenti fuit sublata.

58. Resp. II. Quænam personæ censeantur Jure Canonico infames, refertur *cit. can. Infames*, *q.* 1. Et sunt fures, sacrilegi, incestuosi, homicidæ, perjuri, raptores, malefici, venefici, adulteri, de bellis publicis fugientes, criminibus capitalibus irretiti, sepulchrorum violatores, & alii hujusmodi ibidem enumerati. Et de talibus loquitur *Reg.* 87. *Juris*; *in* 6. *infamibus portæ non pateant dignitatum*.

59. Cæterum Infamia Canonica, quando orta est ex crimine occulto, tollitur per pœnitentiam, secus, quando ortum habet ex crimine manifesto; ut post Glossam *c. Illi qui*, 6. *q.* 1. notat Fagnanus *in c. Vestra*, *n.* 37. *de Cohabit. Cler.* Unde Infamiam juris ex crimine manifesto suborram auctoritative tollere, seu abolere, spectat ad Principem, sive ad SS. Pontificem, tamquam Conditorem Juris Canonici *arg. c. Cum te. De Sentent. & re judicata*, & notat idem Fagnanus *in c. Vergentis*, *n.* 48. *de Hæreticis*.

DISTINCTIO II.

De Excommunicatione, Suspensione & Interdicto.

QUÆSTIO I.

Quid & quotuplex sit Excommunicatio?

SUMMARIUM.

1. *Excommunicatio vi nominis, quid?*
2. *Excommunicatio, & Anathema, an differant?*
3. *Datur in Ecclesia potestas ferendi Excommunicationem, aliasque censuras.*
4. *D. Paulus potestate excommunicandi aliquoties usus fuit.*
5. *Excommunicatio, quid?*
6. *Dividitur in majorem & minorem.*
   Absolute posita denotat majorem.
7. *Excommunicatio minor, quid?*
8. *Ejus effectus, quis?*
9. *Excommunicatio major, quæ?*

1. EXCOMMUNICATIO juxta nominis ethymologiam idem est, ac *extra communionem separatio*. Sed in proposito sumitur ipsa pro Censura Ecclesiastica, per quam homo Christianus a communione Ecclesiæ separatur. Dicitur etiam alio nomine *Anathema*: nam anathema græce significat separationem alicujus a reliquis partibus, & quidem frequentius, prout ejusmodi separatio fit ab Ecclesia, tamquam alicujus execrandi & maledicti, prout hæreses & hæretici; aliique peccatores incorrigibiles ab Ecclesia anathematizantur.

2. Interim, licet Excommunicatio, & Anathema essentialiter non differant (utraque enim importat separationem alicujus ab Ecclesiæ communione) differunt tamen quoad solemnitatem: nam Excommunicatio quandoque incurritur ipso jure; quandoque infertur per sententiam Judicis in scriptis comprehensam: Anathema vero cum certis cæremoniis *c. Debent* 11. *q.* 3. præscriptis, ad terrorem cæterorum peragitur. Siquidem debent duodecim Presbyteri Episcopum circumstare: & lucernas ardentes in manibus tenere: quas post latam Anathematis sententiam in terram projiciunt, & pedibus conculcant, cui solemnitati aliæ quoque maledictiones & execrationes verbales addi solent. Hinc *c. Cum non ab homine. De Judiciis.* Clericus depositus incorrigibilis primum excommunicari, deinde vero crescente contumacia Anathematis mucrone feriri jubetur.

3. CONCL. I. Datur in Ecclesia Catholica potestas ferendi Excommunicationem, ac alias Censuras Ecclesiasticas, Jure Divino eidem concessa. Ita omnes Catholici, atque desumitur tum ex perpetua praxi, & sensu Ecclesiæ; tum ex illo generali dicto Salvatoris, *Matth. cap.* 16. *Et tibi dabo claves Regni Cælorum, Et quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in Cælis.* Et *Matth. cap.* 18. *Dic Ecclesiæ, si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus & publicanus.*

4. Et tali potestate jam usus fuit D. Paulus Apostolus, dum 1. *Corinth.* 5. quempiam Satbanæ tradidit, hoc est, excommunicavit, seu ex consortio Fidelium ejecit; prout ipsemet Apostolus ibidem indicat dicens: *Et non magis luctum habuistis, ut tollatur de medio vestrum, qui hoc opus fecit.* In quem locum D. Augustinus relatus *c. Omnis*, 11. *q.* 3. ait *Omnis Christianus, qui a Sacerdotibus excommunicatur, Sathanæ traditur. Quomodo? Scilicet quia extra Ecclesiam Diabolus est, sicut in Ecclesia Christus. Unde illos, quos tunc Apostolus Sathanæ esse traditos prædicat, excommunicatos a se esse demonstrat.* Quinimo Scotus 4. *dist.* 19. *q.* §. *De quinto*, notat, in epistolis D. Pauli legi, quod ipse tribus vicibus excommunicaverit, nempe 1. *Corinth.* 5. ut jam dictum. Et 1. *Timoth.* 1. ibi: *Ex quibus est Hymenæus & Alexander, quos tradidi Sathanæ, ut discant, non blasphemare.* Et *Galat.* 1. *Si quis vobis evangelizaverit præter id, quod accepistis anathema sit.*

5. CONCL. I. *Excommunicatio* est Censura Ecclesiastina, qua homo Christianus a communione Fidelium separatur. Ita Doctor Subtilis *loc. cit.* §. *De quinto*, ubi ait: *Excommunicatio simpliciter, quæ est sola major, est exclusio alicujus a communione Fidelium; non quidem exclusio corporalis, quæ fit incarceratione, vel exclusione ab aliis, sed excludendo per prohibitionem, ne communicet cum aliis, nec alii cum eo*: estque in re communis. Dicitur, *Censura Ecclesiastica*, quæ particula stat loco generis, nam reliqua stant loco differentiæ. Et additur, *qua homo Christianus separatur a Communione Fidelium*: tum quia Ethnici, & numquam baptizati nequeunt excommunicari: cum necdum re ipsa in Ecclesiam fuerint ingressi per Baptismum: tum quia per hanc particulam Excommunicatio differt ab aliis Censuris Ecclesiasticis, ut magis parebit ex dicendis.

6. CONCL. III. Excommunicatio ut sic ex parte boni, quo privat hominem proprie ac principaliter dividitur in majorem, ac minorem; eo quod possit quis a communione Fidelium separari vel ex parte solum, vel ex toto; quamvis, si nomen *Excommunicationis* absolute ponatur, nec aliud exprimatur, illud sit intelligendum de Excommunicatione majori. Ita Scotus *l. cit.* estque communis; & habetur *c. Si quem. De Sentent. excomm.* ubi dicitur. *Si quem sub hac forma verborum: illum excommunico, vel simili, a Judice suo excommunicari contingat, dicendum est, eum non tantum minori, quæ a perceptione Sacramentorum, sed etiam majori Excommunicatione (quæ a Communione Fidelium separat) esse ligatum.*

7. CONCL. IV. *Excommunicatio minor* est Censura Ecclesiastica, privans hominem perceptione Sacramentorum. Ita habetur ex *cit. c. Si quem Sentent. excomm.* juncto *c. Si celebrat. De Cleric. excomm. &c.* ubi de excommunicatione minori dicitur, quod *non videatur a collatione, sed participatione Sacramentorum (quæ in sola consistit perceptione) remotus.*

8. Unde infertur, quod proprius & adæquatus Excommunicationis minoris effectus sit, privare hominem solo usu passivo seu receptione Sacramentorum Ecclesiæ; ac proinde ipsa tantum separet secundum quid a communione Fidelium, videlicet quoad solam Sacramentorum participationem, sive receptionem. Per quod ea differt ab Excommunicatione majori, quæ longe plures, eosque gravissimos effectus habet, uti patebit ex *Quæst. seqq.*

9. CONCL. V. *Excommunicatio major*, quæ est simpliciter Excommunicatio bene definitur, quod sit Censura Ecclesiastica, qua quis a communione Fidelium simpliciter separatur. Ita desumitur tum ex doctore Subtili *loc. cit.* tum ex *cit. c. Si quem De senten. Excommunicat.* Quamvis enim ibidem non apponatur ly *simpliciter*: tamen textum illum loqui de separatione totali (id est, quæ fit tum per privationem Sacramentorum Ecclesiæ, tam recipiendorum, quam administrandorum; tum etiam per privationem communionis Suffragiorum Ecclesiæ, nec non & convictus Civilis, seu exterioris communionis Fidelium) communiter: intelligunt Doctores, prout mox amplius explicabitur, Hoc sit.

QUÆSTIO II.

Qui sint effectus Excommunicationis majoris.

SUMMARIUM.

10. *Communio Fidelium, triplex. Pure interna.*
    (*a*) Vide dicta Tract. 12. dist. 3. qu. 7. per totum.
11. *Pure externa.*
12. *Et media, seu mixta.*
13. *Ecclesia non privat excommunicatum communione Fidelium mere interna;*
14. *Neque privatis orationibus Fidelium:*
    (*b*) Et hoc amplius, n. 17.
15. *Bene tamen communione Fidelium tam media, quam pure externa.*
16. *I. Excommunicationis majoris effectus est privatio communium Ecclesiæ Suffragiorum. Hæc quæ sint?*
17. *Corollarium notabile.*
18. *II. Privatio communionis Sacramentorum, activa, & passiva.*
19. *Nisi justa causa excuset, & quæ?*
    (*c*) Tr. 2. dist. 2. n. 25. & 28.
    (*) *Ubi etiam aliud notabile.*
20. *III. Privatio usus Divinorum Officiorum.*
    Divina Officia, quæ?
21. *IV. Privatio sepulturæ Ecclesiasticæ.*
22. *Quid juris, si excommunicatus in loco sacro sepeliatur?*
23. *An hic effectus defacto locum habeat in omnibus excommunicatis?*
    (*d*) Tract. 14. dist. 5. n. 126.
24. *Omnino impœnitens non est sepeliendus in loco sacro.*
25. *Major difficultas de excommunicato non vitando, & pœnitente.*
26. *Solutio.*
27. *V. Incapacitas ad Beneficium Ecclesiasticum.*
28. *VI. Nullitas Rescripti Apostolici ab excommunicato impetrati.*
    Absolutio ad cautellam a censuris.
29. *VII. Privatio omnis jurisdictionis spiritualis.*

30.

30. *Qui, si excommunicatus non erat vitandus?*
(r) De quo n. 23. & 36.
31. *VIII. Privatio communionis forensis.*
Limitatur in Reo.
32. *Atque excommunicato non vitando.*
33. *IX. Insordescens per annum in Excommunicatione sit suspectus de hæresi.*
34. *Privatio omnis Civilis communionis.*
Hoc procedit de excommunicato non tolerato, sed vitando.

10. NOTANDUM hic cum D. Bonaventura 4. *dist.* 18. *art.* 2. *q.* 1. & aliis, quod triplex sit communio Fidelium, nempe pure interna, pure externa, & media seu mixta. *Communicatio, seu communio Fidelium pure interna* consistit in Fide & Charitate, per quam Fideles inter se, & cum Christo capite mystice copulantur: & ratione hujus unionis, seu communionis potest unus Fidelis impetrare alteri de congruo specialia beneficia, eique, si cæteroquin capax est, applicare proprias satisfactiones; juxta quod testatur David. Psalm. 118. *Particeps ego sum omnium timentium te.* Concordat illud Symboli Apostolici; *Credo Sanctorum communionem.* (a)

11. *Communio Fidelium pure externa* est mere politica, consistens in Fidelium convictu, colloquio, aliisque commerciis. Et hæc olim prohibita fuit exhiberi excommunicatis Excommunicatione majori: verum hodie post Concilium Constantiense, circa annum Domini 1414. celebratum, per constitutionem Martini V. quæ, incipit, *Ad evitanda*, generaliter hujusmodi prohibitio sublata est, exceptis duobus casibus, videlicet nominatim excommunicatis ac denuntiatis, & notoriis Clericorum percussoribus.

12. Tandem *communio Fidelium media, seu mixta* est, quæ in exterioribus actionibus, seu cærimoniis Ecclesiasticis consistens interiorem ac spiritualem fructum ex propria institutione continet. Quo spectant inprimis usus tam activos, quam passivus Sacramentorum; id est, administratio, & perceptio eorum: deinde communia Ecclesiæ Suffragia, quæ in Sacrificio Missæ, aliisque publicis Officiis, utpura in Horis Canonicis, in Benedictionibus Cinerum, Palmarum, & hujusmodi pro universa Ecclesia ad DEUM funduntur. Huc adde satisfactiones Christi & Sanctorum, quæ ex communi Thesauro Ecclesiæ per Indulgentias Fidelibus applicantur. His prænotatis, sit.

13. CONCL. I. Certum est, quod Ecclesia per Excommunicationem neque velit, neque possit quempiam privare communione Fidelium mere interna, quæ est per Fidem & Charitatem. Ratio est: quia talibus Virtutibus nemo potest privari invitus, & absque propria culpa mortali: imo vera Fides & Spes potest etiam manere in peccatoribus, ipsisque excommunicatis, si contra hasce Virtutes propria voluntate non delinquant. Porro Charitas non tollitur per Excommunicationem, sed supponitur jam sublata per peccatum mortale prævium; cum non nisi ob peccatum mortale Excommunicatio major infligatur: & potest contingere, ut homo, priusquam ab Excommunicatione absolvatur, per contritionem perfectam redierit in gratiam & amicitiam Dei. Layman *lib.* 1. *tract.* 5. *part.* 2. *cap.* 1. *n.* 3. & alii.

14. CONCL. II. Insuper certum est, quod Ecclesia excommunicatum non privet fructu orationum, & satisfactionum, quas alii Fideles proprio nomine, ac privata intentione ipsi applicant. Ratio est: quia hujusmodi bona opera sunt ipsius operanti propria; ergo spectant ad liberam ejus applicationem, non vero ad dispensationem Ecclesiæ. Unde nemo prohibetur pro excommunicatis privatim Deum orare. (b)

15. CONCL. III. Excommunicatio major privat excommunicatum communione Fidelium tam media, quam etiam pure externa, seu mere politica. Ita communis. Ratio est: quia non excedit potestatem Ecclesiæ, privare hominem criminosum, & contumacem communibus Ecclesiæ Suffragiis, utpote suo nomine factis, ac usu Sacramentorum, vel eidem interdicere externam conversationem & convictum Fidelium. Quomodo autem id intelligendum sit, parebit inductione, explicando plerosque effectus Excommunicationis majoris.

16. Primus itaque effectus Excommunicationis majoris est, privare hominem communibus Ecclesiæ Suffragiis, ita, ut excommunicato non prosint, neque ea nomine Ecclesiæ possint pro ipso offerri. Porro hujusmodi communia Ecclesiæ Suffragia commode ad tria capita reducuntur: quæ sunt inprimis SS. Missæ Sacrificium; nam illud nomine totius Ecclesiæ offertur. Deinde indulgentiæ utpote quæ proveniunt ex communi Thesauro Ecclesiæ. Tandem huc pertinent Orationes publicæ, aliæque actiones sacræ, quæ a Ministris Ecclesiæ peraguntur: quales sunt Horæ Canonicæ, Benedictio solemnis Aquæ benedictæ, Candelarum, Palmarum, Consecratio Ecclesiæ, vel Altaris, Officium Defunctorum, & hujusmodi.

17. Infertur proinde cum Navarro *c.* 27. *Manual. n.* 36 & aliis, peccare eos mortaliter qui orant pro excommunicato oratione publica, aut qui cum eo communicant in oratione publica, seu nomine totius Ecclesiæ facta. Verum hoc intelligendum est de excommunicato non tolerato, sed vitando, uti observat cit. Navarrus. Intelligendum ulterius est id de Oratione publica, seu nomine totius Ecclesiæ facta: nam orationes privatæ, sub quibus comprehenditur *Memento* in Missa, a Sacerdote mentaliter orando factum, item & jejunia, aliaque pia opera, quæ non fiunt nomine Ecclesiæ, neque ab ejus Ministris qua talibus, sed proprio cujuslibet nomine, ac ex privata devotione: non prohibentur fieri pro excommunicatis, juxta dicta *num.* 14. Insuper Feria Parasceves, quo die Christus in Cruce pro suis inimicis oravit, etiam Ecclesia publice & solemniter orat pro Hæreticis ac Schismaticis, qui tamen sunt excommunicati. Item licitum est, sollemniter orare pro extirpatione hæresum, & sic indirecte pro ipsis Hæreticis, ut a DEO convertantur, & hujusmodi.

18. Secundus effectus Excommunicationis majoris est, privare hominem communione Sacramentorum, tam activa, quam passiva, ita, ut excommunicatus licite, & absque peccato mortali non possit ullum Sacramentum recipere, vel administrare. Et hoc intelligendum est non solum de Excommunicato adhuc impœnitente, utpote qui ratione sui peccati mortalis prohibetur Sacramenta suscipere, vel administrare, sed etiam de eo, qui per perfectam contritionem jam rediit in gratiam DEI. Siquidem talis non potest licite, & absque peccato mortali (nisi excuset justa causa) ullum Sacramentum recipere, vel administrare, donec fuerit absolutus a sua Excommunicatione: ageret enim contra præceptum Ecclesiæ, & expressam illius prohibitionem in Materia gravi.

19. Additur notanter, *nisi excuset justa causa*: qualis foret ignorantia invincibilis, necessitas administrandi Sacramentum ob metum mortis, infamiæ, jacturæ bonorum, ac hujusmodi. Nam, si quis excommunicatus, ignorans invincibiliter, se esse excommunicatum, administrat, vel recipit Sacramenta, certum est, quod non peccet mortaliter, ratione ignorantiæ suæ invincibilis. Similiter, si quis excommunicatus occultus, sibi tamen conscius Excommunicationis, urgente gravi necessitate Sacramenta administret, vel recipiat v. g. ad vitandam mortem, aut scandalum, vel gravem jacturam, non peccabit; dummodo in ejusmodi casu, quo non potest prius obtinere absolutionem ab Excommunicatione, perfectam contritionem præmittat receptioni, vel administrationi Sacramentorum. Ratio est: quia Lex Ecclesiastica, qualis est de privatione participationis Sacramentorum, tum activæ tum passivæ, cum tanto rigore non obligat, prout supra (r) jam dictum.

Additia.

* Cæteroquin prohibitio illa usus activi & passivi Sacramentorum tangit excommunicatos, non solum eos, qui ab Ecclesia tolerati non sunt, sed etiam toleratos, prout partim P. Elbel *de Censuris. Conferent.* 11. *n.* 41. probat ex *cap. Si quem.* 59. *De Sentent. Excommunicat.* quod Capitulum generaliter loquitur; partim etiam Kilianus Kazenberger in Supplement. Decal. P. Sporer *Tract. de Censuris. cap.* 3. *sect.* 2. *n.* 74. *ac seqq.* recte deducit ex *cap. Si quem. De Sentent. Excommunicat.* ubi receptio Sacramentorum prohibetur excommunicato Excommunicatione minori, qui utique est excommunicatus toleratus.

Quod si autem excommunicatus, quia antea non fuit debite ab Excommunicatione absolutus, Sacramentum quodpiam recipere præsumeret, equidem haud dubie peccaret, non tamen pœnam Ecclesiasticam exinde de novo incurreret, cum nulla in jure sit decreta, seu expressa. Excipitur Sacramentum *Ordinis*; hoc enim si recipiat excommunicatus, vel exerceat, incurrit irregularitatem, prout fusius declarabitur Distinctione sequenti.

20. Tertius effectus excommunicationis majoris est privatio usus Divinorum Officiorum: ita, ut excommunicatus Missæ, aliisque Divinis Officiis (excepta Concione) non possit licite, & absque gravi peccato interesse. Ubi nomine Divinorum Officiorum intelligitur non solum Missa, sed & cantus Honorarum Canonicarum, publica Oratio, Processio, Benedictio olei, aquæ, candelarum, & cætera Ordini Clericali annexa, *excepta Concione*: hanc enim etiam excommunicato non tolerato licet audire, ut sic magis & citius ad pœnitentiam excitetur. *c. Responsa de Sent. Excommunic.*

21. Quartus effectus Excommunicationis majoris est privatio sepulturæ Ecclesiasticæ. Nam certum est, corpus excommunicati non posse sepeliri in loco sacro, seu destinato sepulturæ Fidelium; prout expresse habetur *c. Sacris. De Sepulturis*, allegata ea ratione, quia, *quibus non communicavimus vivis, non debemus communicare defunctis.* Quinimo hac de causa ibidem præcipitur, ut ossa excommuni-

municatorum sepulta in cœmeterio Ecclesiastico, si possint discerni ab aliis ossibus non excommunicatorum, debeant exhumari, & inde amoveri: secus est, si amplius discerni non possint.

22. Quodsi qui scienter, ac temerarie præsumpserint excommunicatum sepelire in loco sacro, incurrunt & ipsi Excommunicationem ipso facto, ut dicitur *Clem. 1. De Sepulturis*, simulque ante exhumationem ejus, si ossa excommunicati discerni valeant ab aliis, non possunt in illo loco Fideles sepeliri, neque ibidem Divina Officia celebrari, & post exhumationem (idem dicendum, si corpus excommunicati ibi relictum fuit, eo quod ab ossibus Fidelium discerni non potuerit) debet locus reconciliari. *c. Consuluisti. De Consecr. Ecclesiæ*. Siquidem per sepulturam excommunicati locus sacer fuit pollutus, & ad Divina celebranda, Fideliumque sepulturam factus incapax. Herincx *disp. 6. de Censuris. q. 2. n. 30.* & alii.

23. Dubitant vero Doctores, an prædictus effectus defactu post Concilium Constantiense locum habeat in solis excommunicatis vitandis, an vero generaliter in omnibus? Ratio dubitandi est: quia in excommunicatis non vitandis videtur cessare ratio ex Jure Canonico superius allata, *quibus non communicavimus vivis, non debemus communicare defunctis*. Nam excommunicatis non vitandis de facto communicamus in vita; & consequenter videtur, eis etiam delato posse nos communicare defunctis in sepulchro. Et quidem sepulturam excommunicati tolerati non violari locum sacrum, ob rationem allegatam, ultro (*d*) conceditur: num autem talis in loco sacro licite sepeliatur, major difficultas est; ad quam.

24. Resp. I. Certum est, quod, quando alicujus Excommunicatio est publica; & ipse fuit mortuus omnino impœnitens, talis non sit sepeliendus in loco sacro. Ratio est: quia, cum Excommunicatio major non feratur, nisi ob peccatum mortale, qui in ea moritur absque ullo pœnitentiæ signo, censetur notorie mori in statu peccati mortalis, sicque esse indignus sepultura Ecclesiastica. Et hac de causa Hæretici in sua hæresi absque dolore decedentes non sepeliuntur in loco sacro, etsi in vivis non fuerint vitandi.

25. Resp. II. Utrum excommunicatus, qui ante mortem dedit vera signa pœnitentiæ, possit absque obtenta prius absolutione mortuus sepeliri in loco sacro post Concilium Constantiense, si vitandus non fuit, variant Doctores. Et quidem Navarrus *c. 27. Manual. n. 36.* & Layman *lib. 1. Tract. 5. part. 2. cap. 4. n. 9.* post Henriquez putant, talem ob rationem *n.* 23. allegatam posse sepeliri in loco sacro, quando eum pie mortuum esse præsumi potest.

26. Oppositum tamen videtur probabilius, atque tenendum cum Lud. Engel *tit. de Sepulturis. n. 19.* Herincx *loc. cit. n. 31.* Zuelio, & aliis; quando Excommunicatio est publica: quia tunc excommunicatus prius erit absolvendus, saltem post mortem, verberato, juxta Ritum præscriptum in Rituali Romano, ejus corpore, antequam sepeliatur in loco sacro: quæ quidem absolutio eo duntaxat tendit, ut hujusmodi defunctus restituatur communioni Fidelium quoad publica Ecclesiæ Suffragia (quæ proinde imposterum pro ipso celebrari, atque offerri potuerunt) ipsamque sepulturam Ecclesiasticam. Ratio fundamentalis hujus sententiæ est: quia Bulla Martini V. in Concilio Constantiensi edita, quæ incipit *Ad evitanda.* in fine expresse protestatur, quod *per hoc non intendet, excommunicatos in aliquo relevare, nec eis quomodolibet suffragari*; ergo publice excommunicati, sicut olim *c. A nobis. de Sent. Excomm.* ita & nunc privati existunt sepultura Ecclesiastica, donec absolvantur, non obstante, quod contriti decesserint. Quod si vero Excommunicatio sit occulta, & non nisi uni vel alteri cognita, non est ipsi neganda sepultura Ecclesiastica: nam ejus privatio, cum sit publica, requirit etiam publicam causam, ne alias, qui publice bonus habetur, hac via infametur.

Additio.

* Dices. Si excommunicati tollerati nequeunt in loco sacro sepeliri, consequenter Mercator Acatholicus in Germania, si forsan moreretur in sua secta in loco Catholico sub via, non posset ad instantiam suorum comitum, ibidem sepeliri in Cœmeterio communi. Respond. juxta probabiliorem sententiam concedendo totum, si Cœmeterium sit Catholicorum, nec alias ibidem Acatholici admitti soleant, & ubi alias exinde grave præjudicium timendum non est, si denegetur. In dubio consulatur Reverendiss. Ordinarius, si tempus patiatur. Vide partim *Tract. 4. dist. 4. Addit. 1. post. n. 46.* partim doctam resolutionem Patris Elbel *De Censuris Conferentia II. n. 60. & seqq.*

27. Quintus effectus Excommunicationis majoris est incapacitas, seu inhabilitas ad quodlibet Ecclesiasticum Beneficium accipiendum. Hinc præsentatio, vel electio alicujus excommunicati, item & institutio, ac confirmatio ipsius in Beneficio, sunt ipso jure irrita; prout habetur *c. Postulastis. De Clerico excomm. vel deposito.* ibi: *Cum excommunicatis communicari non debeat, Clerici excommunicationis vinculo innodatis Ecclesiastica Beneficia conferri non possunt; nec illi valent ea licite retinere, nisi forsitan cum eis fuerit misericorditer dispensatum; cum ea non fuerint Canonice consecuti.* cum concordantiis. Idque Covarruvias in *c. Alma mater. par. 1. §. 7. n. 3.* Lessius *lib. 2. cap. 34. 117.* Layman. *c. 2. n. 7.* & communiter aliorum, contra Navarrum, extendunt ad eum casum, quo excommunicatus, etiam toleratus, ignoravit suam excommunicationem: nam licet ignorantia Excommunicationis (dummodo ea probabilis fuerit, & non crassa vel supina) juvet ad effugiendam Irregularitatem, aliasque pœnas Juris latas contra excommunicatos, quidpiam sibi prohibitum agentes, non tamen sufficit ad habilitandum hominem in ordine ad ea, ad quæ per excommunicationem factus fuit inhabilis.

28. Sextus effectus Excommunicationis majoris est, quod Rescriptum Sedi Apostolicæ ab excommunicato impetratum, sit ipso jure nullum, ac irritum. *text. clar. c. 1. de de Rescriptis. in 6.* Unde hac causa hodie de stylo Curiæ Romanæ plerisque Rescriptis (id est, Litteris Pontificiis) quidpiam ad alicujus consultationem, vel relationem respondentibus aut ad ejus supplicationem concedentibus præsertim impetratis a Regularibus, solet inseri absolutio ad cautelam a Censuris, in Ordine ad effectum illius Rescripti certius consequendum. Inde enim fit, quod post talem a Censuris absolutionem, datam ad cautelam, postmodum ex hoc capite, quod impetrator illius Rescripti tempore impetrationis fuerit constitutus in Excommunicatione, illud nequeat impugnari.

29. Septimus effectus Excommunicationis est: quia excommunicatus privatur omni usu, sive exercitio jurisdictionis spiritualis, ut proinde omnia acta invalida sint. Hinc excommunicatus nequit alium excommunicare. *Audivimus. 24. quæst. 1.* neque potest conferre Beneficia. *arg. cap. un. Ne sede vacante &c. in 6.* nec valide eligere, *c. Cum dilectus. de Consuetud.* &c. *Cum inter 16. De Elect.* ubi electio a suspensis celebrata, censetur irrita: omnis autem excommunicatus hoc ipso est suspensus ab Officio & Beneficio.

30. Verumtamen istud intelligendum est de excommunicatis non toleratis, seu de vitandis. Siquidem acta excommunicati tolerati valida sunt, quamdiu per oppositam exceptionem non repelluntur, prout notat Navarrus *c. 27. Man. n. 21.* id probans ex *c. Ad probandum. de Sent. & re jud.* Pirhing. *tit. de Sent. excomm. n. 18.* Layman *cit. part. 2. c. 2. n. 13.* Lessius, & alii. Unde excommunicatus toleratus potest excommunicare, & Beneficia conferre, & eligere, & præsentare, aliaque hujusmodi jurisdictionalia valide exercere, nisi a parte adversa contra eum tamquam minus idoneum excipiatur. Accedit ratio: quia ex una parte tales excommunicati tolerantur, & consequenter sustinentur etiam eorum acta (nisi opponatur exceptio) ne alioquin plura incommoda, & inconvenientia oriantur, quæ Concilium Constantiense (*e*) sublata voluit: ex altera vero parte dictum Concilium ipsos excommunicatos nullatenus in aliquo relevare, vel eis quomodolibet suffragari voluit; ergo sicut antehac, ita & nunc; saltem opposita exceptione, eorum acta sunt invalida.

31 Octavus est: quia Excommunicatio privat etiam communione Forensi: id est, impedit, quo minus excommunicatus possit esse Judex, Tabellio, Advocatus, Actor, Testis &c. etiam in causis Civilibus. Hoc tamen non obstante potest excommunicatus stare in Judicio ut Reus, id est, potest in Judicio conveniri, ibique accusari, & citari: ne alioquin, si accusari, & quocumque alio modo in Judicio conveniri non posset, videretur de sua malitia commodum reportare. *c. Intelleximus. De Judiciis.*

32. Quinimo & prior pars de facto solum procedit de excommunicatis vitandis, seu non toleratis: nam si tolerati sunt, recurrunt dicta *n.* 30. Et quamvis Judex teneatur excommunicatos non toleratos repellere ab agendo, patrocinando, & testificando, ne ipse atque alii illicite eis communicent. *c. Decernimus. de Sent. excomm. in 6.* juncta Glossa ibidem: si tamen ii sunt tolerati, non tenetur Judex eos repellere (etsi possit, dummodo Excommunicatio non sit notoria,) donec pars altera desuper excipiat, ipsamque excommunicationem, si necdum est notoria, intra octo dies aperte demonstret. *arg. c. 1. de Except. in 6.* Layman *ibidem n. 14.* & alii.

33. Nonus effectus est, quod, si quis in excommunicationem per annum continuum insorduerit, hoc est, pertinaciter persistiterit, is fiat suspectus de hæresi: quia videtur contemnere potestatem Ecclesiæ, cujus Claves atque Excommunicationem non timet. Unde contra talem, *tamquam de hæresi suspectum, procedi potest*, ut habetur in Concil. Trid. *Sess. 25. cap. 3. de Reformat.* Et, si quis

pro-

propter suspicionem hæresis, aut alterius criminis conjuncti cum contumacia (ut, quia legitime citatus non comparuit) excommunicatus fuit, atque in tali excommunicatione per annum perseveravit, censetur is etiam confictus de illo crimine *arg. c. Excommunicatur*. §. *Qui autem. de Hæreticis*. & cum communi tradit Covartuvias *in C. Alma mater*. §. 7. *n.* 16. fusius hanc pœnam deducens.

34. Tandem, ut omittantur quidam alii Excommunicationis effectus minus notabiles, de quibus Covartuvias *cit.* §. 7. Layman *lib.* 1. *tr.* 5. *part.* 2. *cap.* 2. & alii, Excommunicatio major privat excommunicatum omni Civili, seu politica communicatione Fidelium, adeo, quod non solum ipsi excommunicato sit interdicta quælibet Civilis conversatio, sive communicatio politica cum Fidelibus sed etiam vicissim aliis Fidelibus prohibitum sit, ne excommunicati hominis societatem admittere, aut eidem communicare valeant. Alioquin enim, si alii Fideles scienter, & extra casus a Jure concessos communicarent excommunicato (quod tamen defacto intelligendum est de excommunicato non tolerato, seu de vitando) non solum peccarent, sed etiam ipsimet incurrerent Excommunicationem minorem. Quod ut melius intelligatur, sit.

QUÆSTIO III.

Quinam Excommunicati, & in quibus casibus sint vitandi?

SUMMARIUM.

35. *Excommunicati alii tolerati, alii vitandi.*
36. *Excommunicati, qui defacto sint vitandi?*
37. *Notorius percussor Clerici, quis?*
38. *Casus, in quibus non licet communicare Excommunicatis.*
39. *Os.*
40. *Orare.*
41. *Vale.*
42. *Communio.*
43. *Mensa, quid importet?*
44. *Communicans Excommunicato vitando peccat,*
45. *Atque incurrit Excommunicationem*
46. *Et qualem?*
47. *Causæ ab hoc excusantes.*
48. *Utile.*
49. *Lex.*
50. *Humile.*
51. *Res ignorata.*
52. *Necesse, quid denotet?*

35. PRÆSENS Quæstio procedit solum de Excommunicatis excommunicatione majori: nam excommunicati excommunicatione minori dumtaxat numquam fuerunt vitandi utpote quæ solum *separat excommunicatum a perceptione Sacramentorum. c. Si quem. De Sentent. excomm.* Cæterum de prioribus loquendo, defacto communiter distinguunt Doctores; ac dicunt, quod Excommunicati alii sint tolerati, quos cæteri Fideles vitare non tenentur: alii non tolerati, seu vitandi, quos nimirum alii Fideles tenentur evitare, nisi & ipsi excommunicationem minorem incurrere velint.

36. CONCL. I. Etsi olim omnes omnino Excommunicati excommunicatione majori fuerint vitandi, publici quidem publice, occulti vero occulte: hodie tamen post Concil. Constantiense, circa annum Domini 1414. celebratum, ex moderatione Martini V. nulli Excommunicati sunt vitandi, nisi sint specialiter & nominatim denuntiati, vel nisi sint notorii percussores Clericorum. Ita Herincx *disp. 6. de Censuris. quæst* 2. *n.* 22. estque Doctorum modernorum communis sententia. Prima pars patet ex Jure Canonico *c. cum non ab homine. de Sent. excomm.* cum concordantiis. Altera pars constat ex verbis Constitutionis Martini V. in Concilio Constantiensi editæ, quæ incipit, *Ad evitanda:* & inter alios refertur a Sylvestro, *v. Excommunicatio.* 5. *n.* 7. Unde iam more Ecclesiæ receptissimum est, ut non vitemus, nisi duas illas Excommunicatorum species, quas prædictum Concilium vitari jussit; & sunt Excommunicati nominatim denuntiati, deinde notorii percussores Clericorum.

37. Notandum vero, quantum attinet ad percussionem Clerici, quod tunc censeatur quis esse *Notorius percussor Clerici*, quando factum adeo notorie constat, *ut non possit aliqua tergiversatione celari, nec aliquo juris suffragio excusari*, prout loquitur Pontifex *in cit. Bulla*. Unde, si percussio Clerici est adhuc occulta, vel factum ipsum potest probabiliter excusari, v. g. si percussor dicat, se percussisse Clericum ex joco, inadvertenter, vel nesciendo esse Clericum, talis percussor Clerici, etiam manifestus, non erit vitandus. Herincx *ibidem.* cum aliis.

38. CONCL. II. Prohibitum est, communicare cum Excommunicatis vitandis in iis casibus, qui hoc vulgato carmine comprehenduntur.

Os, Orare, Vale, Communio, Mensa negatur.

39. Ubi per ly *Os* intelligitur confabulatio, seu collocutio cum Excommunicato, etiamsi fiat per litteras, vel internuntium, aut alia signa. Similiter ratione hujus particulæ intelliguntur prohibita oscula, amplexus, & alia hujusmodi signa amicitiæ, nec non & receptio munerum. Bonacina *tom.* 1. *disp.* 2. *de Excommunicat. punct.* 6. §. 2. & alii.

40. Per ly *Orare* prohibetur communio in Sacris sive in Orationibus, eo quod non liceat orare simul cum Excommunicatis vitandis, neque coram eis Missam celebrare. Quinimo, si Excommunicatus vitandus ingrediatur Ecclesiam, ut missam audiat, monendus erit, ut exeat: quod si nominatim monitus exire noluerit, novam excommunicationem Papæ reservatam incurrit, juxta *Clem.* 2. *de Sent. excomm.* ac potest per vim expelli. Si vero hoc fieri nequeat, erunt omittenda Divina officia, atque ipsamet Missa; dummodo necdum fuerit inchoatus Canon, aut (ut aliqui volunt) Consecratio: tunc enim oportebit pergere usque ad Sumptionem, ne Sacrificium Missæ maneat incompletum; sed peracta sumptione Calicis Sacerdos debet discedere, ac reliqua peragere in sacristia, vel omittere, si talis locus non adsit. Verum alii astantes debebunt illico in tali casu exire ex Ecclesia, excepto Ministro Altaris; alioquin enim peccarent participando in Divinis cum Excommunicato vitando. Bonacina *loc. cit. punct.* 3. §. 1. *n.* 3. Herincx *disp.* 6. *de Censuris. quæst.* 6. *num.* 28. Sannig. *dist.* 2. *de excom. quæst.* 2. *num.* 8. & alii.

41. Per la *Vale* prohibetur omnis salutatio honorifica, etiam gestu facta. Notant tamen Doctores, licitum esse, prius salutantem resalutare, eo quod sit quædam debiti solutio, quæ etiam debetur inimicis.

42. Per ly *Communio* prohibetur quælibet societas, quæ fit communicando cum Excommunicatis vitandis in habitatione, contractibus, aut exercitio: unde non licet inire contractus cum Excommunicato vitando, vel idem opus facere cum eo, aut hujusmodi.

43. Tandem per ly *Mensa* prohibetur communicatio in cibo, & potu: ut quando unus alterum invitat ad mensam, & cum ipso manducat, etiamsi talis manducatio fiat eo modo, quo aliqui communem & socialem vitam agentes simul comedunt, uti fieri solet in Seminariis, aut Refectoriis Religiosorum.

44. CONCL. III. Quicumque absque rationabili causa excusante scienter communicat Excommunicato non tolerato, sed vitando, non solum peccat, sed etiam ipsemet incurrit excommunicationem, saltem minorem, imo quandoque & majorem. Ita & communis Doctorum. Et quidem prima pars patet ex eo: quia talis agit contra rationabilem Ecclesiæ prohibitionem, qua vetantur cœteri Fideles communicare cum excommunicato vitando; ut eo citius resipiscat, & ad pœnitentiam, atque condignam læsis satisfactionem præstandam compellatur. Estque tale peccatum pro gravitate excessus quandoque mortale, præsertim si fiat ejusmodi communicatio in publicis Officiis Divinis, quandoque autem veniale: prout communicando in rebus civilibus; & actionibus humanis, ut plurimum peccari tantummodo venialiter, idque ob levitatem materiæ; notat Filliucius *Tract.* 13. *cap.* 3. *n.* 44. Navarrus *cap.* 27. *Manual. n.* 29. Bonacina *loc. cit. punct.* 6. *n.* 5. & alii.

45. Altera pars patet ex Jure Canonico variis in locis, ac præsertim ex *c. Excommunicatos*, 11. *quæst.* 3. ubi dicitur: *Nullus cum excommunicatis in oratione, aut cibo & potu, aut osculo communicet, aut Ave eis dicat: quia, quicumque in his, vel alio prohibitis, scienter excommunicatis communicaverit, juxta Apostolorum institutionem & ipse simili excommunicationi subjacebit*. Hæc ibi; quibus similia habentur alibi.

46. Dicitur in conclusione, *excommunicationem saltem minorem, imo quandoque & majorem:* quia plerumque ejusmodi excommunicatio est dumtaxat minor, & nulli reservata, qualis ob peccatum quoque veniale contrahi potest, nisi quis cum Excommunicato scienter in crimine communicet criminoso; id est, quando quis cooperatur crimini, vel contumeliæ, propter quam lata fuit excommunicatio, eidem consilium, favorem aut auxilium impendendo; tunc enim non solum peccatur mortaliter, verum etiam incurritur excommunicatio major, & quidem reservata, si alterius excommunicatio reservata fuit *cum facientem & consentientem par pœna constringat*, prout statuitur in c. *Nuper*. &c. *Quod in dubiis, de Sent. excomm.* cum concordantiis.

47. CONCL. IV. Sunt tamen aliquæ causæ, excusantes ab omni Censura & culpa eos, qui communicant cum Excommunicato vitando, quæ referuntur *can. Quoniam multos* 11. *quæst.* 3. & sequenti versiculo communiter continentur:

Utile, Lex, Humile, Res ignorata, Necesse.

48. Per

48. Per ly *Utile* denotatur utilitas tum spiritualis, tum corporalis, sive ipsius Excommunicati, sive communicantis eum eo., vel alterius. Unde licitum est, tam verbo, quam facto Excommonicatum hortari ad resipiscentiam & conversionem: licitum quoque est, ab Excommunicato petere consilium pro se vel aliis, quando non adest alius, qui possit æque utiliter consulere; potest insuper ab ipso exigi debitum, imo & ipse Excommunicatus potest privatim (secus in Judicio, quia ibi non admitteretur) petere suum debitum ab aliis.

49. Per ly *Lex* intelligitur Matrimonium, ratione cujus potest uxor marito Excommunicato etiam denuntiato communicare quoad thorum & cohabitationem, atque in colloquiis familiaribus, in pertinentibus ad gubernationem domus, & in aliis omnibus obsequiis, & quæ præstabat uxor ante mariti excommunicationem.

50. Per ly *Humile* denotantur subjecti, ut sunt liberi, servi, ancillæ, & mancipia, atque rustici servientes, de quibus omnibus fit mentio *cit. c. Quoniam multas*. 11. *quæst.* 3.

51. Per ly *Res ignorata* datur intelligi quælibet ignorantia, qua quis ignoranter communicat Excommunicato, sive ea sit ignorantia juris, sive facti, dummodo non sit affectata.

52. Tandem per ly *Necesse* intelligitur quæcumque notabilis necessitas, sive se teneat ex parte Excommunicati vitandi, sive ex parte communicantis cum eo, aut alterius; sitque vel necessitas animæ, vel corporis, vel famæ, aut fortunæ. Hinc Excommunicatus potest recipi hospitio, potest ei dari eleemosyna, & vicissim ab eodem peti, & accipi, quando quis indiget: potest etiam cum eo communicari in eo loco, ubi adhuc est bonæ famæ, si alioquio esset infamandus, & hujusmodi.

QUÆSTIO IV.

De nonnullis Excommunicationibus in particulari.

SUMMARIUM.

53. *Excommunicationes latæ, & ferendæ sententiæ, quæ?*
(*f*) Tract. 2. dist. 2. n. 35. 36. & seqq.
54. *Aliæ reservatæ, aliæ non reservatæ.*
55. *Bulla Cœnæ Domini, quæ?*
56. *Excommunicationes, & casus in ea contenti breviter enumerantur.*
57. *Pœna absolventium a Casibus Bullæ Cœnæ.*
58. *Excommunicatio in percussores Clericorum lata declaratur.*
59. *Injectio manuum violenta, quæ?*
60. *Quid si Clericus sit consentiens?*
61. *Alii modi violentæ manuum injectionis.*
62. *Quid de eam mandantibus, consulentibus, ratihabentibus?*
63. *Clerici, & Monachi nomine, qui hic intelligantur?*
64. Odia restringi, & favores convenit ampliari, *declatur.*
65. *Ratio difficultatis.*
66. *Regula I.*
67. *Regula II.*
68. *Canon*, Si quis suadente, *an sit favorabilis, nec ne?*
69. *Qualis percussio requiratur ad incurrendam dictam excommunicationem?*
70. *Casus, in quibus ea non incurritur.*
* *Enumerantur adhuc alii casus.*
71. *Aliæ excommunicationes, remissive.*
* *Adducuntur aliquot in specie, & apponitur cautela pro Confessario Addit. I. & II.*
72. *An possit quis sæpius excommunicari?*
73. *Solvitur instantia.*
74. *Corollarium.*
75. *Solvitur alia instantia.*

53. NOTANDUM, quod *excommunicationes*, aliæ sint *latæ sententiæ*, aliæ primum *ferendæ sententiæ*. Priores sunt, quæ ipso jure imponuntur, & polito delicto mox incurruntur absque nova aliqua sententia condemnatoria: ut si in lege dicatur, *Qui tale delictum commiserit, sit ipso facto excommunicatus*, aut hujusmodi. *Excommunicationes ferendæ sententiæ* dicuntur eæ, quas Legislator comminatur delinquenti, suntque primum per sententiam condemnatoriam Judicis imponendæ: ut si dicatur, *Qui tamen crimen commiserit, excommunicetur*, vel hujusmodi; prout amplius supra (*f*) jam dictum.

54. Notandum ulterius, quod Excommunicationes aliæ sint reservatæ, Aliæ non reservatæ. *Excommunicationes reservatæ* dicuntur, quarum absolutionem Superior (nempe Papa, Episcopus vel Prælatus Excommunicationem ferens) sibi reservavit: unde ab his nemo potest absolvere, nisi ipsemet ille Prælatus aut illius Superior, vel qui commissionem absolvendi ab eisdem accepit. *Excommunicationes non reservatæ* econtra sunt, quarum absolutionem sibi Superior non retinuit: unde a talibus quilibet approbatus Confessarius absolvere potest, idque ex tacita commissione Superioris. *arg. c. Nuper. De Sent. excomm.* His prænotatis, loquendo de nonnullis Excommunicationibus in particulari, sit

55. CONCL. I. Inter Excommunicationes latæ sententiæ, Summo Pontifici reservatas inprimis sunt Casus Bullæ Cœnæ Domini; quæ Bulla ideo sic dicta, quia annis singulis in die Cœnæ Domini pubblicari solet, ac renovari. Ejus exemplar tum in Ritualibus Diœcesanis, tum etiam in Bullario Romano, atque aliis libris passim reperitur; estque Bulla satis longa.

56. Porro excommunicationes in Bulla Cœnæ Domini in diversas personas feruntur. I. Excommunicantur Hæretici, Apostatæ a Fide, Receptores, Fautores, & Defensores Hæreticorum, legentes eorum libros de Religione tractantes, imprimentes, defendentes, & Schismatici. II. Appellantes a sententiis, & mandatis Summi Pontificis ad futurum Concilium Generale. III. Pyratæ, seu Latrunculi maritimi, eorumque Fautores, &c. IV. Rapientes bona naufragantium Christianorum, ubivis terrarum. V. Imponentes nova Pedagia, seu Gabellas, præter habentes auctoritatem ad hoc, ut sunt Imperator, Reges, & Principes absoluti in terris suis. VI. Falsificantes Litteras Apostolicas. VII. Deferentes arma, & alia usui bellico idonea ad Saracenos, Turcas, & alios Christiani nominis hostes, vel Hæreticos expresse & nominatim a Sede Apostolica declaratos. VIII. Impedientes eos, qui victualia, aut alia necessaria Romam vehunt. IX. Afficientes injuriis eos, qui accedunt ad Sedem Apostolicam. X. Vexantes Romipetas. XI. Offendentes Cardinales, & Ecclesiæ Prælatos. XII. Offendentes eos, qui ad Romanam Curiam accedunt pro negotiis, negotiorumque gestatores. XIII. Appellantes & a gravamine, vel futura executione Litterarum Apostolicarum, ad Laicam Potestatem. XIV. Officiales, & alii, qui causas Ecclesiasticas avocant a Judicibus Ecclesiasticis. XV. Judices sæculares, qui personas Ecclesiasticas ad sua Tribunalia trahunt. XVI. Impedientes Prælatos, ne jurisdictione sua ecclesiastica utantur. XVII. Usurpantes jurisdictionem Sedis Apostolicæ aliarumque Ecclesiarum, seu fructus, redditus, & proventus earum. XVIII. Imponentes Decimas, vel alia onera Personis Ecclesiasticis. XIX. Judices sæculares, qui in causis capitalibus Clericorum sese interponunt. XX. Occupantes bona & terras Ecclesiæ Romanæ, & supremam Jurisdictionem in illis usurpantes.

57. Tandem circa finem citatæ Bullæ Cœnæ Domini addit Pontifex: *Quod si forte aliqui contra tenorem præsentium talibus excommunicatione & anathemate laqueatis, vel eorum alicui, absolutionis beneficium impendere de facto præsumpserit, eos excommunicationis sententia innodamus.* Circa quæ verba recte notat Navarrus 27. *Manual. n.* 74. (ubi *a n.* 55. *deinceps*, explicat Bullam Cœnæ Domini) quod hæc excommunicatio, ejusque absolutio non sit reservata Papæ; cum talis reservatio ex littera non pateat. Deinde, quod hanc Excommunicationem non incurrat ille Confessarius, qui oblivione, incogitantia, vel ignorantia non crassa absolvit, quia fertur in eos, qui absolutionis beneficium impendere *de facto* (de jure enim talis absolutio non tenet ob defectum jurisdictionis, cum obstet reservatio) *præsumpserint*, hoc est, scienter ac deliberate, non obstante isthac Constitutione, attentaverint. De horum quippe numero non est, qui absolvit per oblivionem, incogitantiam, aut ignorantiam, non crassam.

58. CONCL. II. Inter alias plurimas excommunicationes, tum reservatas, tum non reservatas, quæ partim in Jure Canonico, partim in diversis Constitutionibus Apostolicis continentur, cæteris frequentior, atque adeo scitu magis necessaria est illa, quæ ipso Jure est lata contra percussores Clericorum. De hac *c. Si quis suadente diabolo* 17. *quæst.* 4. sic habetur statutum ab Innocentio Papa II. in Concilio Lateranensi: *Si quis suadente diabolo hujus sacrilegii reatum incurrerit, quod in Clericum, vel monachum violentas manus injecerit, anathematis vinculo subjaceat &c.* Concordat *Clem. Si quis suadente. De Pœnis*. Circa quam Excommunicationem.

59. Notandum I. Per manus violentas, Clerico, aut Monacho injectas, intelligi, quamcumque actionem corporalem injuriosam, quæ est mortaliter peccaminosa, & violenter illata personæ Clerici, aut Monachi, vel rebus ipsius corpori adhærentibus. Unde hujusmodi Excommunicationem incurrit, qui Clericum, vel Monachum occidit, mutilat, vulnerat, vel percutit, sive id fiat manu, aut pede, gladio, vel baculo.

60. Quinimo hoc ipsum procedit, etiamsi hujusmodi injuriosa percussio, sive manuum injectio fiat in Clericum consentientem, atque subjicientem corpus suum certis percussionibus, quamvis hoc fiat in satisfactione cujuspiam præcedentis injuriæ a Clerico alteri illatæ. Nam, esti talis percussio non esset violenta, utpote exercita in con

consentientem, adhuc tamen ea foret injuriosa, atque redundans in opprobrium Status Clericalis, cujus favori privatorum pacto renunciari non potest; pro ut expresse cavetur *c. Contingit 36. De Sent. excomm.* juncto *c. Si diligenti. De Foro compet.*

61. Insuper ille censetur injecisse manus violentas, atque ipso Jure incurrere memoratam Excommunicationem latæ sententiæ, qui Clericum injuriose (licet absque alia læsione corporali) detinet in custodia publica vel privata, aut eum detrudit in vincula *c. Nuper. De Sent. excomm.* Item qui sputum aut pulverem in faciem ejus projicit, vestimenta ipsi adhærentia dilacerat, aut violenter detinet, & hujusmodi. Secus est, si detineantur, dilacerentur, aut percutiantur vestimenta Clerico non adhærentia; neputa si Clericus fugiens amittat pileum, & alter pileum ex ira dilaceret, aut verberet.

62. Ulterius, licet ex textu citati Canonis comprehendantur soli physice offendentes Clericum vel Monachum, tamen ex aliis Canonibus extenditur hæc Excommunicatio etiam ad mandantes, consulentes, auxiliumve præbentes ad percussionem Clerici dummodo effectus sit secutus. *c. Quantæ. De Sent. excom.* nam *facientes & consentientes pari pœna plectendi sunt*, ut ibidem dicitur; idque clarius habetur *Clem. Si quis suadente. De Pœnis.* Item ad eos, qui ratam habent offensionem Clerici suo nomine factam. *text. clar. c. Cum quis 23. De Sent. excomm. in 6.* Quia ut ait *Reg. 10. Jur. in 6. Ratihabitionem retrotrahi, & mandato non est dubium comparari.*

63. Notandum II. Quod nomine *Clerici* bic intelligantur omnes saltem prima Tonsura insigniti, dummodo Privilegio Canonis privati non existant. Nomine autem *Monachi* bic intelliguntur omnes omnino Religiosi & Religiosæ, sive Viri sive Moniales sint, eorumque Conversi & Conversæ, imo etiam Novitii & Novitiæ. His addit Herincx *disp. 6. De Censuris qu. 8. num. 56.* Canonissas sæculares, quamdiu Præbendam retinent, & in habitu Ecclesiastico patenter a sæcularibus fœminis distintivo incedunt. Item gaudent hoc privilegio Canonis Tertiarii, & Tertiariæ Ordinis S. Dominici, & S. P. N. Francisci, qui assumpto habitu Monachali se mancipaverunt obsequio alicujus approbatæ Religionis sub obedientia Superioris. Secus dicendum de Eremitis illis, qui sub nulla Regula & obedientia Superiorum vivunt, sed sunt vagi & nullam specialem Ecclesiasticam obligationem habent.

64. Si dicas Juxta *Reg. 15. Juris in 6. Odia restringi, & favores convenit ampliari:* atqui *can. Si quis suadente 17. q. 4.* versatur in materia odiosa, videlicet Excommunicationis ipso facto incurrendæ; ergo non debet extendi ad omnes dictas personas, sed restringi ad solos Clericos & Monachos, utpote de quibus duntaxat Canon citatus expresse loquitur. Resp. cum Abate c. *Non dubium. De Sentent. excomm.* distinguendo min. atqui Canon ille versatur in materia odiosa ex parte percutientis, transeat; (nam & hoc in dubium verti posset, *cum excomm. sit medicinalis cap. 1. eod. in 6.*) versatur in materia odiosa ex parte Clericorum, Statusque Clericalis; negatur minor. Sic enim is continet favorem, cum privilegium Canonis sit concessum non tam in favorem Clerici ordinati, quam in favorem Ordinis Clericalis, ut dicitur *c. Contingit. 36. De Sent. excomm.* ac proinde merito extendendum. Hæc responsio ut melius intelligatur.

65. Advertendum, quod plerumque, dum uni quidpiam favorabiliter conceditur, id alteri adimatur, ac proinde, quod uni est favor, id alteri soleat esse odium. Ad dignoscendum igitur, quænam materia sit favorabilis, & quænam odiosa, Doctores apud Convarruviam *lib. 1. var. resolut. cap. 11. n. 5.* & Sanchez *l. de Matrim. disp. 1. n. 4.* sequentes assignant Regulas.

66. I. Quoties favor & odium distingui, atque ab invicem separari possunt, favor ut favor, & odium ut odium assumi debet: ac proinde ejusmodi Constitutio, qua parte est favorabilis, debet late explicari, & qua parte est odiosa, debet censeri strictæ interpretationis.

67. II. Quando Constitutio partim est favorabilis, partim odiosa, simulque favor ab odio separari nequit, tunc, ut dignoscatur, an sit favorabilis nec ne, attendere oportet ad principalem intentionem disponentis. Et si quidem principaliter in favorem alicujus statuta sit, Constitutio censetur omnino favorabilis, non obstante, quod in aliquod damnum, sive odium tertii redundet. Si autem principale intentum Constitutionis tendit in alicujus odium, seu pœnam, Constitutio censetur simpliciter odiosa, estque stricte interpretanda, haud ostante, quod simul cedat in aliqualem favorem tertii: siquidem ex primario suo fine mensuranda; & dijudicanda est ipsamet dispositio.

68. Hoc ad propositum applicando, cum Canon *Si quis suadente 17. quæst. 4.* principaliter latus fuerit in favorem status Clericalis & Monachalis, eo quod in ejus opprobrium & damnum cedat, injuste ab aliis verberari, atque iniquis vexationibus corporalibus malevolorum pati: obnoxios esse Clericos & Monachos, cæteroquin inermes hac ratione Constitutio illa censetur favorabilis, ac proinde extenditur etiam ad Conversos, Novitios, & alias personas enumeratas. At vero respectu ipsius criminis, seu injuriæ censetur odiosa, & stricte interpretanda: unde non sufficit solus conatus aut sola injuria verbalis, sed requiritur vera læsio corporalis, sive injectio manuum injuriosa. Unde ulterius.

69. Notandum III. Quod ad incurrendam hanc Excommunicationem requiratur injuriosa percussio, & quæ spectatis circumstantiis sit peccatum mortale. Unde ab hac excommunicatione excusatur, primo, qui tam leviter, aut ex joco, vel ex subita cholera percutit Clericum, ut vel ratione parvitatis materiæ, vel ratione inadvertentiæ, seu deliberationis non peccet mortaliter; prout *cap. 1. De Sentent. excomm.* habetur, atque inter alia exemplificatur de Impubere Clericum percutiente.

70. Deinde excusatur, qui percutit Clericum causa correctionis & disciplinæ, habens ad hoc legitimam facultatem, ut si Magister Clericum Scholarem correctionis causa percutiat *cit. c. 1. De Sentent. excomm.* vel si Prælatus subditum percutiat causa disciplinæ: quia talis correctio non potest censeri violenta manuum injectio. Insuper excusatur, qui Clericum vim sibi inferentem, aut sua bona auferentem, percutit cum moderamine inculpatæ tutelæ, nam *vim vi repellere, omnes leges, omniaque jura permittunt*, uti notatur *c. Si vero 3. De sentent. excomm.* Rursum excusatur ab Excommunicatione, qui percutit Clericum, quem invincibiliter nescit esse Clericum, *c. Si vero 4. eod.* Item ille, qui Clericum contempto Clericali habitu tyrannidi, & enormitatibus, se inverecunde immiscentem captivat, percutit, aut occidit, *c. Cum non ab homine. & c. Perpendimus eod.*

Additio.

* Item excusantur ab Excommunicatione Rustici qui Clericum ebrium, eosque injuste aggredientem repellunt, vel vestes ejus, aut brachia violenter detinent. Item Hospites, qui Clericum rixosum, ac varias insolentias, & turbationes in Hospitio causantem vi e domo ejiciunt, quando alias abire renuit, aliaque via non suppetit, quod tamen in Foro externo vix creditur, nisi per sufficientes testes probari queat. Similiter excusantur ab Excommunicatione mulieres, quæ Clericum pudicitiæ suæ insidiantem, quem verbis, aut fuga abigere non valent, inflictione alapæ, fuste, aliave violenta manus injectione repellunt.

Pariter ex speciali Juris constitutione *cap. Si vero 3. de Sentent. excomm.* ab Excommunicatione immunis est, qui in Clericum cum Uxore, Matre, Sorore, vel Filia propria turpiter inventum manus injecerit. Similiter excusantur Judices sæculares ex tacito Ecclesiæ consensu capientes Clericum in flagranti delicto deprehensum, ut eundem sistant Judici Ecclesiastico; uti & Creditores Clericum debitorem de fuga suspectum detinentes. Similiter Religio e. g. sub via deprehendentes Apostatam suæ Religionis, eundemque in occulto cum auxilio Patronorum Ordinis absque strepitu, etiam cum violentia, si sponte ire nolit, reducentes ad suum Prælatum: ubi tamen in locis Acatholicis id vix practicabila, vel certe cautissime in summo silentio foret procedendum, uti provide advertit Elbel. *Tr. de Censuris conferent. 1. n. 97.* Idipsum sentiendum est quoad exceptionem ab Excommunicatione in aliis nonnullis casibus, rarioribus tamen, de quibus consule Jus Canonicum *lib. 5. Decret. tit. 39. §. 4.* *

71. CONCL. II. Plurimæ aliæ Excommunicationes, tum reservatæ, tum non reservatæ habentur in Jure Canonico, & aliis Constitutionibus Ecclesiasticis passim, quas omnes ob sui multitudinem enumerare difficile foret: in casu tamen emergentiæ de iisdem consultantur Libri de hac materia copiosius tractantes.

Additio.

* Specialiter integrum Catalogum talium Excommunicationum affert P. Pichler *lib. 5. Decr. titul. 39. n. 17.* Potiores, qui excommunicatione, & quidem majori reservata Summo Pontifici ligati sunt allegantur sequentes. I. Sacrilegi effractores Ecclesiarum, ut eam spolient *cap. Conquesti 22. De Sent. excomm.* II. Vexantes eos qui Censuram in aliquos tulerunt, & intra duos menses non desistentes. *cap. Quicumque 11. De Sentent. Excomm. in 6.* III. Dantes, & recipientes ob ingressum Religionis. *Extrav. 2. De Simonia.* Item Simoniaci in Ordine, & Beneficii, *Extrav. 2. De Simonia* IV. Ingredientes Clausuram Monasteriorum sub prætextu privilegii, seu licentiæ. Bulla Pii V. quæ incipit *Regularium*. ordine 20. & altera Gregorii XIII. *Ubi gratia.* ordine 28. V. Committentes Duellum, & illud Consulentes ac principes territoriales concedentes locum, & permittentes Duellum in terris suis. Concil. Trid. *De Reform. sess. 25. cap. 19.* ac Clemens VIII. in Bulla. *Illius vices.* ordine 21. VI. Dantes & recipientes pro gratia, aut justitia apud Sedem

Aposto-

Apostolicam. *Extrav. De sentent. 1. excomm.* VII. Extrahentes ex Asylo gaudentes eodem. Grego. XIV. in Bulla *Cum alias*. Hanc Excommunicationem aliqui volunt non esse reservatam, praxis tamen Curiæ Romanæ & Declarationes Cardinalium annumerant cum communi DD. reservatis. Matthæncius *Offictal. Eccles. c.* 24. & VVieslner *lib.* 3. *Decret. tit.* 49. *n.* 585. VIII. Docentes & Defendentes etiam disputative Propositiones damnatas. Decreta S. Officii emanata annis 1665. 1666. 1679. & 1690. IX. Regulares administrantes Sacramenta Extremæ Unctionis, aut Eucharistiæ infirmis, vel Matrimonia solemnizantes sine licentia Parochi, vel Episcopi, aut Papæ. *Clement.* 1. *de privil.* X. Tertiarii portantes Habitum FF. Minorum Leo X. in Bulla *Licet*, extra Bullarium. XI. Apostatæ a Religione, quamvis maneant in Fide Catholica: alias enim pariter incurrent reservationem Bullæ Cœnæ. Atque ista Excommunicatio, in quantum fuit lata a Pontifice *c.* 1. *Ne Clerici in* 6. equidem non reservatur: interea tamen specialiter reservatur a multis Religionibus, uti nostra, ac inter casus reservatos numeratur. XII. Absolventes sub prætextu Privilegiorum a casibus Bullæ Cœnæ, vel specialiter reservatis per Ordinarios. *Decret. sub Clement. VIII. emanatum an.* 1601.

Inter excommunicatos Excommunicatione non reservata numerantur a citato Auctore.

I. Scienter contrahentes Matrimonium in gradibus prohibitis. *Clement. unic. de Consang.*

II. Imprimentes libros absque licentia Superiorum. Leo X. in Bulla duodecima respectu Bullarii.

III. Procurantes abortum fœtus animati. Gregor. XIV. in Bulla. *Sedes Apostolica*; ordine octava.

IV. Cogentes vel impedientes mulieres ab ingressu Religionis. Trid. *de Regularibus sess.* 25. *cap.* 18.

V. Vexantes Ecclesiasticos, quod non elegerint eum, pro quo rogabatur *cap. Dicant.* 12. *De Elect. in* 6.

VI. Regulares adeuntes Curias Principum ad nocendum suis Prelatis vel Monasteriis *Clement. Ne in agro.* §. *Quia vero*; *De Stat. Monach.* *

Additio II.

* Hæc (ut supra jam memini) sunt potiores Excommunicationes, quæ in Germania contingunt. Tu confessarie easdem attente relege, & pro consolatione tua ex Patre Alberto Reiffenstuel *part.* 1. *Instit. cap.* 6. §. 6. *n.* 468. sequentes tres Regulas cape. I. Quoad sæculares plebejos non est multum scrupulizandum circa materiam Censuratum; vix enim audies, eosdem aliquam incurrere, dummodo tres casus excipias, utpote percussionem Clerici, Hæresin, & quando pro Excommunicato est quis sententialiter declaratus, seu publice denuntiatus: ubi tamen etiam quoad *primos duos casus* adverte, num omnes conditiones ad incurrendam Excommunicationem requisitæ, & superius specificatæ concurrerint; quoad *tertiam casum* autem, num fuerit Excommunicatio latæ vel ferendæ sententiæ? *Regula*. II. Quoad Clericos vel doctiores seu honoratiores Laicos majus est subinde periculum, ne vel Excommunicationem aliquam contentam in Bulla Cœnæ, vel alias superius expressas incurrant; præsertim Clerici attendant, ne aliquam Censuram propter labem Simoniæ contrahent. Milites, & eorum Officiales, ne subiaceant pœnis duellantium. Laici Judices, ne lædendo immunitatem, seu libertatem Ecclesiasticam Excommunicatione Bullæ Cœnæ afficiantur. Hinc bene imprimant memoriæ inter specificatas superius *n.* 56. Excommunicationes Bullæ Cœnæ illas, quæ a casu XIV. usque ad XX. reperiuntur. *Regula* III. Quamvis Excommunicationes intra, & extra corpus Juris sint propemodum infinitæ, sufficit tamen Confessario noscere potiores, præsertim superius in Bulla Cœnæ, & extra specificatas; nam Judicium hoc Sacramentale exercetur humano modo: foret autem humanæ imbecillitati onus prorsus insopportabile, habere obligationem noscendi omnes, & memoriter sciendi singulas Censuras in & extra Corpus Juris in varia crimina, aut excessus latas, vel comminatas. *

72. Quæres. An quis sæpius possit excommunicari; Resp. affirmative, *arg. c. Cum pro causa. De sentent. excomm.* & notat Glossa *in c. Engeltrudam* 3. q. 4.

73. Nec obstat, quod ejectus ex Ecclesia non possit amplius ejici; sicut & occisus nequit iterum occidi. Resp. enim cum *citata Glossa*. Excommunicationem habere duos effectus, unum ejiciendi extra Ecclesiam, & alterum detinendi extra. Et licet Excommunicatio posterior non possit consequi primum effectum in jam excommunicato: bene tamen secundum.

74. infertur proinde conformiter dictis, quod ligatus pluribus excommunicationibus possit absolvi ab una, & non ab altera, & qui vere vult absolvi ab omnibus; omnem causam, pro qua, vel quibus fuit excommunicatus, debeat exprimere. *arg. cit. c. Cum pro causa. De Senteat. excomm.* juncta Glossa *ibidem v. Tamquam excommunicatam*.

75. Nec obstat, quod unum peccatum non dimittatur sine altero, *arg. c. Majores.* §. *Sed adhuc. De Baptismo.* ibi: *Dominus, qui totum hominem salvum fecit in Sabbato, opus imperfectionis non novit, & ob hoc peccata non ex parte, sed ex toto dimittit.* Resp. quippe cum Fagnano in *cit. c. Majores. n.* 62. disparitatem esse, quia absolutio a peccatis est actus Divinus, qui non debet esse absque perfectione: secus de absolutione ab Excommunicatione, quæ est actus humanus Ecclesiæ, utpote per quam introducta est Excommunicatio.

APPENDIX.

De modo tollendi Excommunicationem semel latam.

SUMMARIUM.

* *An excommunicatio semel lata tollatur absque Absolutione? Addit. I.*
* *Quisnam in articulo mortis possit ab Excommunicatione absolvere? Addit II.*
* *Quisnam extra articulum mortis? Addit. III.*
* *An extra Italias possint Regulares mendicantes absolvere ab Excommunicatione reservata a Clemente VIII. Addit. IV.*
* *An ab aliis Excommunicationibus extra casus Bullæ Cœnæ? Addit. V.*
* *An ab Excommunicationibus Bullæ Cœnæ in casibus occultis? Addit. VI.*

Additio I.

* QUÆRES I. Quomodo Excommunicatio semel lata iterum tollatur? Resp. *Ex lib.* 5. *Decret. tit.* 39. *c.* 240. ordinarie loquendo Excommunicatio major semel contracta, etiam cessante contumacia excommunicati, & præstita satisfactione, non tollitur sine absolutione, quamvis is, qui Excommunicationem tulit, vel ipse excommunicatus moriatur, etiam datis ante mortem signis Pœnitentiæ, quibus equidem cœlum promereri poterit, ad terrorem tamen aliorum in loco benedicto excommunicatus notorius, & non toleratus sepeliri nequit, antequam verberatis prius ossibus in tantum absolvatur, ut quoad suffragia, & preces communes iterum Ecclesiæ incorporetur. Ita habetur *can. De sentent. excomm.* Dicitur notanter *ordinarie loquendo*, quia limitatur in casu, quo auctor Excommunicationis hanc tulit sub certa conditione, simulque declaravit, eam non nisi usque ad talis conditionis impletionem durare, tunc enim conditione adimpleta cessat Excommunicatio absque nova aliqua absolutione.

Additio II.

* Quæres II. Quisnam possit ab Excommunicatione semel lata absolvere in articulo vel periculo mortis? Resp. in articulo vel periculo mortis quilibet Sacerdos potest absolvere a quavis Censura, nulla prorsus excepta. Ita expresse Concil. Trid. *Sess.* 14. *de Pœnitentia cap.* 7. prope finem. De quo vide ulteriorem declarationem *Tract.* 4. *dist.* 4. *n.* 33. Simul etiam nota, si talis moribundus fuisset antea specialiter declaratus, seu publice denuntiatus tanquam excommunicatus, talem debere ante absolutionem jurare, vel saltem pro foro interno efficaciter promittendo se obligare, quod, si convaluerit, se sistere velit reservanti, ut obedientem se ostendat, & Mandatum, non novam absolutionem, de satisfaciendo ab eodem recipiat, quo postea non præstito in Excommunicationem reincidet. Pichler *lib.* 5. *Decret. tit.* 39. *n.* 14. Vide etiam desuper Marchant. in Tribunali, Jordanum, & Gobat. apud & cum P. Sporer *part.* 3. *Theolog. Sacrament. cap.* 6. *sect.* 1. *n.* 723. qui etiam *part.* 3. *cap.* 3. *sect.* 4. *n.* 519. explicat, quid per periculum mortis intelligatur.

Additio III.

* Quæres III. Quisnam ab eadem absolvere possit extra articulum vel periculum mortis? Resp. I. Extra articulum mortis, si Excommunicatio, qua pœnitens afficitur, non fuit particulariter, & in specie contra ipsum lata ab homine, & præterea eadem in Jure non est reservata, potest quilibet legitimus Confessarius absolvere. Ita apud Pichler *loc. c.* & apud Schmalzgrueber *lib.* 5. *Decret. tit.* 39. *n.* 96. cum plurimis aliis Divus Thomas *in Supplem. part.* 3. ac deducitur *ex cap. Nuper.* 29. *De Senteat. excomm.* & *cap. Ex frequentibus* 3. *De Institut. prope finem*.

Resp. II. Ab excommunicatione specialiter contra aliquem ab homine v. g. ab Episcopo lata extra articulum mortis solus ille, qui tulit, vel legitimus Successor, aut Superior ejusdem, vel demum ab eodem delegatus absolvere potest, idque intelligendum pro utroque foro. Ita communis, & deducitur ex variis textibus Juris passim apud Canonistas videndis. Ratio est: quia lata per particulatem sententiam Excommunicatione, censetur sibi ferens ex communi persuasione potestatem absolvendi specia-

cialiter pro utroque foro reservasse, ut sic excommunicatus magis adigatur ad parendum Judici; aut satisfaciendum parti læsæ.

Resp. III. Si excommunicatio, quam pœnitens incurrebat, est lata a Jure, & præterea ibidem reservata Summo Pontifici, nullus inferior absolvere potest, nisi quis habeat specialem desuper facultatem per privilegium, delegationem, vel etiam per ipsummet Jus. Ita apud Pichler *loc. cit.* teste Castropolao omnes, ac eruitur ex *cap.* 13. & *cap.* 58. *De Sentent.* excomm. Ratio est: quia nullus inferior habet potestatem in Superioris Legem, nisi ab eodem, vel ab altiori concedatur.

Resp. IV. Episcopis per ipsummet Jus, nimirum per Concil. Trid. *Sess.* 24. *de Reformat. cap.* 6. data est facultas *ab omnibus Censuris Sedi Apostolicæ reservatis, in quibuscunque casibus N. B. occultis, delinquentes quoscunque sibi subditos in Diœcesi sua per se ipsos, aut Vicarium ad id specialiter deputandum in foro Conscientiæ gratis absolvendi. Idem & in Hæresis crimine in eodem foro Conscientiæ eis tantum, non eorum Vicariis sit permissum*. Ita in terminis *Concil. Trid. cit. loc.* Et licet disputetur inter AA. an post Bullam Cœnæ, singulis annis Romæ de novo cum suis efficacissimis clausulis derogatoriis promulgatam, hæc potestas ipsis adhuc competat de per se quoad speciales casus in illa Bulla contentos? de quo inquiri poterit apud Kazenberger *in Supplem. Theol.* P. Sporer *Tr. de Censuris cap.* 3. *sect.* 2. *n.* 107. Interea tamen videtur in Germania, in qua hæreses sunt frequentiores, hæc disputatio quoad Praxin ex eo cessare, quia Episcopis specialiter desuper supplicantibus solet de novo concedi illa facultas non solum pro foro interno, sed etiam pro externo per se, vel per alios deputatos, prout verba formalia Concessionis plerumque sic sonant: *Datur insuper facultas absolvendi ab omnibus casibus reservatis etiam Bullæ Cœnæ in locis tamen, ubi impune grassantur Hæreses* &c. videatur Jus Canon. *L.* 5. *T.* 7. *§.* 7.

Resp. V. Regularibus Mendicantibus per speciale Privilegium data est facultas pro *foro conscientiæ tantum*, & *extra casus Bullæ Cœnæ* seculares quoscumque accedentes absolvendi ab omnibus reliquis Censuris Papæ in Jure reservatis, si tamen casus adhuc isti necdum fuerint ad forum contentiosum deducti. Ita eruitur ex variis concessionibus SS. Pontificum, quas videre est in compendio nostrorum Privil. *v. Absolutio quoad sæculares*, nec non in Jure Canonico. *lib.* 5. *Decret. tit.* 7. *§.* 8. *ac* 9. *& tit.* 39. *§.* 8. *n.* 255. Item fusius apud Hyacinthum Donati *Tom.* 1. *par.* 1. *tract.* 13. *q.* 17. & *tom.* 2. *tr.* 1. *quæst.* 17. *&* 18. ac utilissime apud Kazenberger *in supplem. Theol. Decal.* P. Sporer. *De Censuris cap.* 3. *sect.* 2. *§.* 2. *per totum*. Dicitur notanter, Imo: *pro foro conscientiæ tantum*, nam in foro externo: si Judex vult, potest adhuc non obstante hac absolutione procedere. Antequam tamen actu sic procedat, non tenetur necdum publice cognitus, quod fuerit ante excommunicatus & modo sit in foro interno absolutus, se etiam quoad forum externum gerere tanquam excommunicatum. Dicitur notanter 2do *si casus isti necdum sint ad forum contentiosum deducti*; nam secus dicendum, si jam forent in foro contentioso, præsertim si quis ibidem per sententiam condemnatoriam, vel declaratoriam jam fuisset tanquam excommunicatus proclamatus. Dicitur notanter 3tio *exceptis casibus Bullæ Cœnæ*; quid enim de his in ordine ad Regulares Mendicantes sit sentiendum, adaperiet Quæsitum ultimum: interea continuando adhuc de Excommunicationibus reservatis extra Bullam Cœnæ. *

Additio IV.

* Quæres IV. An Regulares Mendicantes in Germania possint absolvere ab Excommunicatione circa quinque casus, quos sibi specialiter reservavit Summus Pontifex Clemens VIII.? Ante responsionem suppono, casus illos quinque, quibus Clemens VIII. annectebat Excommunicationem ejusque absolutionem specialiter sibi reservabat, esse sequentes. I. Extractionem Reorum ex Ecclesia, vel Cæmeterio. II. Violationem Clausuræ Monialium ad malum finem castitati oppositum. III. Duellum in forma Trident. IV. Percussionem Clerici, dummodo non sit omnino levis. V. Simoniam realem, vel Confidentialem H. N. Resp. Extra Italiam Regulares Mendicantes possunt absolvere pro foro interno ab Excommunicatione dictorum quinque casuum. Ita deducitur ex Decreto Urbani VIII. post Clement. VIII. anno 1628. de 17. Novembr. emanato. Videatur Kazenberger *loc. cit. n.* 110. *&* 112. ubi integrum Decretum Urbani VIII. adducit. *

Additio V.

* Quæres V. An Regulares Mendicantes possint sæculares extra casus Bullæ Cœnæ absolvere pro foro interno ab aliis Excommunicationibus Papæ reservatis, supposito, quod aliquis casus, ob quem talis Excommunicatio incurritur, equidem jam pluribus sit notus, interea tamen necdum ad forum contentiosum deductus. E. g. Ponamus, quod Petrus coram pluribus percusserit Paulum Clericum: quæritur, an is, si paratus sit Paulo omnimodam satisfactionem exhibere, possit ab hac Excommunicatione per Regulares mendicantes pro foro interno absolvi eo tempore, quo hæc percussio necdum fuit deducta ad forum contentiosum?

Resp. ad hoc dubium Sbogar *tract.* 40. *n.* 50. & Benjamin Elbel hic *de Censuris. Conferentia* 8. *§.* 2. *n.* 266. *& seqq.* affirmative, & P. Kilianus Kazenberger affert *loc. cit. §.* 2. *n.* 111. desuper speciale Privilegium ex Bulla Pauli III. data anno 1545. Confessariis Societatis JESU, & consequenter etiam Mendicantibus quoad Privilegia communicantibus, extra casus Bullæ Cœnæ absolute, & non tantum limitando ad peccata occulta, id concedens. Incipit autem hæc Bulla: *Cum inter cunctas &c.* ubi sic asseritur: *Nec non illis ex vobis, qui Presbyteri fuerint, quorumcumque utriusque sexus Christi Fidelium ad vos undecumque accedentium, Confessiones audiendi, & ab omnibus & singulis eorum peccatis, criminibus, excessibus & delictis, quantumcumque gravibus & enormibus, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, & a quibusvis ex ipsis casibus resultantibus Sententiis, censuris, & Pœnis Ecclesiasticis (exceptis contentis in Bulla Cœnæ) absolvendi, ac eis pro commissis Pœnitentiam salutarem injungendi, plenam, ac liberam facultatem concedimus*. Interea tamen recte notatur in Jure Canon. *lib.* 5. *Dec. tit.* 39. *§.* 8. *n.* 270. ut, si Excommunicatio fuerit contracta ob læsionem alterius, etiam pro foro interno non facile quis absolvatur, antequam parti læsæ actualiter satisfecerit.

Additio VI.

* Quæres VI. An regulares mendicantes possint sæculares absolvere ab Excommunicatione Bullæ Cœnæ in casibus occultis; Quæstio hæc movetur solummodo de casibus Bullæ Cœnæ occultis, nam, quod absolvere nequeant a publicis, nisi specialissimum haberent Privilegium, *non obstante Bulla Cœnæ*, id concedens (prout de tali speciali Privilegio quoad hæresin mentionem fecimus *Tract.* 4. *dist.* 4. *in Addit. post n.* 31.) est omnium Doctorum, & clare eruitur ex ipsis clausulis derogatoriis Bullæ Cœnæ a Clemente X. emanatæ, ac singulis annis de novo promulgatæ. Hoc præscito, Resp. I. Si dubitatur, an hi vel illi casus in particulari comprehensi sint sub Excommunicatione Bullæ Cœnæ? possunt Regulares mendicantes absolvere. Ratio est: quia sic Clemens VIII. expresse concessit, prout testes sunt præter Passerinum, Dominicus Viva in *Trutina Theolog. Expositione Propositionis* 3. *ab Alexandro VII. damnatæ*: & Kilianus Kazenberger *loc. citat. n.* 111.

Resp. II. In casibus Bullæ Cœnæ certis, quamvis occultis, nequeunt Regulares mendicantes ab Excommunicatione absolvere loquendo quoad pœnitentes sæculares. Ita communis, & patet tum ex clausulis derogatoriis Bullæ Cœnæ videndis in Jure Canon. *lib.* 5. *Decret. tit.* 7. *n.* 352. tum ex Propositione damnata circa Hæresin pariter in Bulla Cœnæ contentam, estque propositio damnata ab Alexand. VII. ord. 4. hujus tenoris. *Prælati Regulares possunt in foro Conscientiæ absolvere quoscumque seculares ab Hæresi occulta, & ab Excommunicatione per eam incursa*. Dicitur notanter: *loquendo quoad pœnitentes sæculares*; etenim quoad pœnitentes Regulares ejusdem Ordinis multi DD. adhuc defendunt, tales, si casum Bullæ Cœnæ incurrissent, posse absolvi a suis Superioribus, aut per se ipsos, aut per specialiter deputatos. Videantur Felix Potestas *tom.* 1. *Examinis Confess. part.* 4. *cap.* 5. *n.* 3373. *ac seqq.* & Kilianus Kazenberger: qui plures AA. una cum Bullis Pontificiis *in Supplement. Theolog. Moral.* P. Sporer adducit: *Tract. de Censuris. cap.* 3. *sect.* 3. *§.* 4. *n.* 119. Accedit, quod Regulares (ne detur vagandi licentia) numerentur inter legitime impeditos adire Romam pro Absolutione: sed legitime impeditos suos subditos habens in eosdem potestatem Episcopalem vel quasi Episcopalem (uti habere censentur in suos Prælati Regulares) potest absolute absolvere a casibus Bullæ Cœnæ per se, vel etiam per suum delegatum: ergo. Adde praxin, qua in his terris videmus passim Prælatos absolvere Apostatas suæ Religionis deprehensos: consuetudo autem est optima legum interpres. Videatur Jus Canon. *lib.* 5. *Decret. T.* 7. *§.* 8. uti quoque *§.* 9. *n.* 417. *cum seqq.* Sporer *part.* 3. *Theolog. Sacrament. cap.* 6. *sect.* 2. *n.* 750. *ac seqq.* & Antonius de Spiritu Sancto in Directorio Regularium *Tract.* 2. *disput.* 1. *sect.* 8. *§.* 2. *n.* 18. *& seqq.* atque si huic fides est, Sacra Pœnitentiaria anno 1617. taliter respondit, nimirum inhibitionem circa absolutionem a casibus Bullæ Cœnæ solum quoad Sæculares, non quoad Regulares intelligendam esse.

QUÆSTIO V.

De Suspensione, ac variis ipsam attinentibus.

SUMARIUM.

76. *Suspensio, quid?*
77. *Differt a Depositione, & Degradatione.*
78. *Suspensio latæ, & ferendæ sententiæ.*
(g) Vide dicta Tr. 2. Dist. 2. n. 25. 26. & seqq.
79. *Suspensia ab Officio, & Beneficio.*
80. *Totalis, & partialis; quid?*
81. *Suspensio ab officio non includit Suspensionem a Beneficio, nec econtra.*
82. *Per se loquendo.*
83. *Idem dic de suspensione ab ordine, & Jurisdictione.*
84. *Suspensio absolute lata, censetur totalis.*
85. *Corollarium.*
86. *Secus, si Suspensio feratur determinate. cum Addit.*
87. *Suspensus, si exerceat actum sibi prohibitum, an fiat irregularis?*
88. *Qui Suspensionem possint incurrere?*
89. *Solvitur instantia.*
* *Qualiter incurratur Suspensio quoad Ordines? Addit. I.*
* *Aliquot aliæ Suspensiones in particulari. Addit. II.*

76. CONCL. I. *Suspensio* est Censura Ecclesiastica, qua prohibetur seu arcetur Minister Ecclesiæ ab aliquo actu Ecclesiastico alias sibi competente, & hoc ad tempus. Ita Doctor Subtilis 4. *dist.* 25. *quæst.* 1. estque in se communis. Dicitur, *qua Minister Ecclesiæ*, id est Clericus: quia Suspensio est Censura propria Clericorum, & quæ Laicis non competit, quamvis Excommunicatio, & Interdictum sint Censuræ Clericis & Laicis communes. Dicitur ulterius, *arcetur ab aliquo actu Ecclesiastico*: quia hic est proprius & adæquatus effectus Suspensionis, scilicet privare Clericum exercitio actus Ecclesiastici cæteroquin sibi competentis, ut non possit illum licite, & absque peccato exercere. Et per hoc differt Suspensio a cæteris Censuris, quæ pluries alios & distinctos effectus habent, ut patet ex singularum explicatione.

77. Additur tandem *& hoc ad tempus*. Per quod Suspensio differt a Depositione, ac Degradatione, quæ privant ministerio actuum Ecclesiasticorum in perpetuum, & absque spe restitutionis. Quod si ponas aliquam Suspensionem, quæ etiam perpetuo, & sine spe restitutionis privat ministerio Ecclesiastico, jam non foret Censura, sed conformiter dictis pœna vindicativa; sicuti si infligeretur ob peccatum mere præteritum.

78. CONCL. II. Suspensio varie dividitur. Ita omnes, & patet inductione. Nam inprimis *suspensio* alia est *latæ sententiæ*, quæ scilicet ipso Jure infligitur delinquenti: alia *ferendæ sententiæ*, quæ primum per sententiam Judicis ob commissum delictum infligitur. (a)

79. Deinde ipsa dividitur in Suspensionem ab Officio, & a Beneficio. *Suspensio ab Officio* est, qua Clerico interdicitur executio suorum Ordinum aut aliarum functionum, quæ ipsi ratione Ordinis, aut muneris Clericalis competunt. *Suspensio a Beneficio* dicitur, qua fructus sui Beneficii Ecclesiastici Clericus percipere prohibetur: prout amplius declarabitur in Conclusionibus.

80. Ex his utraque *Suspensio* subdividitur in totalem, & partialem. *Totalis* est, qua quis ab omni prorsus Officio Ecclesiastico, vel a perceptione omnium omnino fructuum beneficialium suspenditur, seu arcetur. *Partialis* est, qua vel unus specialis actus officii Ecclesiastici Clerico prohibetur: ut, si Sacerdos ab exceptione Confessionum, aut Episcopus a collatione Ordinum suspendatur; nam talis potest alios actus Ordinis sibi competentes exercere; utputa celebrare Missam, & hujusmodi. Vel (loquendo de Suspensione partiali a Beneficio) si Clerico Beneficiario certa duntaxat pars fructuum beneficialium subtrahatur, v. g. tertia, vel quarta solummodo pars eorum.

81. CONCL. III. Censura Suspensionis est strictæ interpretationis, ac proinde Suspensio ab Officio per se non includit Suspensionem a Beneficio, nec econtra. Ita Ludov. Engel *tit. de Sentent. excomm. n.* 75. Navarrus *cap.* 72. *Manual. n.* 160. & alii. Ratio est: quia Suspensio est pœna, ob commissum delictum inflicta: atqui pœnæ sunt strictæ interpretationis: nam *odia restringi, & favores convenit ampliari* juxta *Reg.* 15. *Juris in* 6. simulque *in pœnis benignior est interpretatio facienda*. *Reg.* 48. *Juris in* 6. Ex quibus mox sequitur, Suspensionem ab Officio non includere per se loquendo Suspensionem a Beneficio, nec econtra: habent enim diversos effectus, & ab invicem separabiles.

82. Dicitur, *per se loquendo*; nam si Suspensio ab Officio sit perpetua, & in effectu Depositio, tunc taliter suspensus per sententiam Judicis merito etiam privandus erit Beneficio: cum Beneficium detur propter Officium, quod tamen in perpetuum suspensus amplius exercere non potest. Intellige, dummodo ipsi suspenso præstentur alimenta ab Ecclesia, ne in opprobrium Ordinis Clericalis mendicare cogatur.

83. CONCL. IV. Similiter suspensus ab Ordine, non censetur suspensus a Jurisdictione Ecclesiastica, nec econtra. Ita cit. Engel *n.* 76. estque communis Doctorum. Ratio patet ex proximè dictis: quia Suspensio est strictæ interpretationis, ac proinde non extendenda ultra verborum proprietatem: Hinc Episcopus suspensus ab Ordine, licet Confessiones audire non possit, alteri tamen potestatem absolvendi, seu Confessiones audiendi delegare non prohibetur: nam hoc spectat ad potestatem jurisdictionis, illud ad potestatem Ordinis.

84. CONCL. V. Nihilominus, si absolute & sine limitatione Suspensio imponitur, neque ex adjunctis limitatio aliqua colligi possit, censetur ea esse simpliciter totalis. Ita Herincx *disp.* 6. *de Censuris*. *n.* 63. Layman, & communis. Ratio est: quia ex vi sermonis propositio indefinita æquivalet universali; simulque tunc non est ratio, cur potius Suspensio de uno, quam de altero lata intelligatur.

85. Infertur proinde, quod suspensus absolute sine ulla determinatione, intelligatur suspensus tam ab Officio, quam a Beneficio. Infertur ulterius, quod simpliciter & absolute suspensus ab Officio, censeatur suspensus tam ab Ordine, quam jurisdictione: quia officium includit utrumque, nec est major ratio de uno, quam de altero.

86 Dicitur, *si absolute & sine limitatione &c.* nam, si Suspensio feratur determinate ad certam materiam, utputa super certum actum ordinis vel Jurisdictionis non exercendum, fatentur omnes, eam ultra ejusmodi actum non esse extendendam: cum pœnæ non sint extendendæ ultra verborum proprietatem. Sic suspensus à Confessionibus audiendis potest celebrare Missam, Officium Diaconi solemniter exercere, ac hujusmodi.

Additio.

* Confessiones tamen nequit amplius *licite*, imo nec *valide* excipere talis a Prælato suo Regulari ob varios defectus in sacro tribunali commissos vere suspensus: quia sic hunc Superior privat jurisdictione, quam non habet subditus Regularis, nisi dependenter a concessione sui quoad hoc legitimi Superioris. Dixi notanter, *vere suspensus*: Nam secus (loquendo de valore Sacramenti) foret dicendum, si Superior interdicendo tali subdito deinceps Confessionale; præcise adhibuisset sequentes terminos, *Prohibeo, interdico*; quia vi solius prohibitionis audiendi imposterum Confessiones equidem illicite contra Præceptum Superioris ageret; necdum tamen per hos terminos censeretur adimere Superior suo subdito jurisdictionem; sicque talis absolutio adhuc foret valida; uti docte & fusius resolvit Elbel *Tr. de Censuris*, *Conferent.* 4. *n.* 135. *& seqq.*

87. CONCL. VI. Suspensus per Censuram ab Officio, si actum sibi interdictum culpabiliter exerceat, contrahit Irregularitatem *c. De Sent. & re judicat. in* 6. At vero suspensus à Beneficio, si eidem se ingerat, & fructus percipiat, non efficitur irregularis, perdit tamen Beneficium ipso jure. *arg. c. Cupientes*. §. *Cæterum*. *De Elect. in* 6. Engel *loc. cit. n.* 78. Pirhing *de Sentent. excomm. n.* 69. & alii.

88. CONCL. VII. Omnes, & soli Clericici, præter Papam, Suspensionis Censuram incurrere possunt. Ita Layman *lib.* 1. *tract.* 5. *part.* 3. *cap.* 1. contra Henriquez, qui existimat, etiam in Abbatissam Suspensionis censuram cadere posse. Patet Conclusio ex definitione Suspensionis *n.* 76. *& seqq.* explicata.

89. Nec urget instantia de Abbatissa, nam ipsa solum suspendi potest ab Officio suæ œconomiæ, ejusque actibus, non vero ab actu aliquo Ecclesiastico, cum sit incapax omnis Ordinis.

Additio.

* Quæres I. Ob qualia crimina ratione collationis vel receceptionis Ordinum à Jure Suspensio infligatur? Supponit hoc Quæsitum *ab homine*, nimirum à Superiore Ecclesiastico posse infligi, uti excommunicationem, ita etiam regulariter Suspensionem ob varia gravia delicta, prout in Domino visum fuerit. Dubium igitur solummodo remanet, ob quæ *ab ipso Jure* Suspensio infligatur; & quidem in præsenti ratione Ordinum. H. S.

Resp. II. Loquendo *de Episcopo male ordinante* is incurrit Suspensionem I. Si primam Tonsuram det infanti. II. Idem dic, si illiterato. vel conjugato conferat: prout utrumque eruitur ex *cap. Nullus*. *De Temp. ord. in* 6. III. Si ordinet simoniace *cap. penul. De Simonia* IV. Si sacrum Ordinem conferat Religiosis necdum professis. *Bulla* 75. *Pii V.* V. Si ordinet Monachum sine licentia pro-

proprii Ordinarii. Trid. *Seſſ.* 23. *cap.* 8. *de Refarm.* VI. Si ordinet ſuum ſubditum in aliena Diæceſi ſine licentia Ordinarii dictæ Diœceſis. Trid. *Seſſ.* 6. *cap.* 5. *de Reform.*

Reſp. II. Loquendo de male ordinatis. I. ſuſpenduntur, qui recipiunt ordines ſimoniace. *cap. penult. de Simonia.* II. Religioſi necdum profeſſi recipientes Ordines ſacros. *Bulla* 75. *Pii V.* III. Qui recipiunt Ordines ſacros ante requiſitam ætatem *cap.* 14. de *Temp. Ordin.* IV. Qui uno die duos ſacros Ordines recipiunt *cap. Litteras* 13. *de Temp.* Ordin. V. Qui ordinantur extra Tempora C. *Cum quidam*, *Eodem*. VI. Qui ordinantur ab Epiſcopo alieno ſine licentia Ordinarii proprii, & VII. Qui a proprio in aliena Diœceſi, abſque debita licentia. Trid. *de Refarm. ſeſſ.* 6. *cap.* 5. & *ſeſſ.* 23. *cap.* 8. VIII. Qui recipiunt Ordines aliqua Cenſura irretiti. *c.* 32. *De Sentent. excommunic.* IX. Qui ordinantur per ſaltum. Trid. *ſeſſ.* 23. *cap.* 14. *de Ref.* X. Qui citra ſpeciale Privilegium ordinantur in Sacris, cum litteris Dimiſſoriis à Capitulo infra annum Sede vacante datis. Trid. *ſeſſ.* 7. *cap. de Reform.* XI. Qui ordinatur ficto Titulo. Bulla *Secretis*. ab Urbano VIII. edita 1624. XII. Qui ordinantur in Sacris poſt Matrimonium etiam ratum tantum. *Extravag. Antiquæ. Joannis XXII. de Voto & Voti Redempt.* *

Additio. II.

* Quæres II. Ob quæ alia delicta præter Suſpenſiones ſpecificatas, & incurrendas in collatione, vel receptione Ordinum infligatur a Jure Suſpenſio? Reſp. ob ſequentia. I. Si Epiſcopi ingrediantur Monaſteria Monialium in caſibus non neceſſariis. Bulla 28. Gregorii XII. II. Si Religioſi in Religionis ingreſſu a ſe admiſſo N. B. *ex pacto* recipiant prandia, paſtum, pecunias, aut jocalia. *Extrav. Sane. De Simonia.* III. Si Parochi jungant Sponſos alterius Parochiæ ſine licentia proprii Parochi. Trid. *ſeſſ.* 24. *cap.* 1. *de Reform. Matrim.* IV. Si Regulares prætextu Privilegiorum introducant mulieres in Clauſuram Monaſteriorum. Bulla 20. S. Pii V. de quo *lib.* 3. *Decret. Tit.* 35. §. 2. V. Si Clerici nefandum Sodomiæ crimen exerceant. Ita in Bulla Pii V. ordino 72. quæ eſt reperibilis *lib.* 5. *Decret. Tit.* 16. *n.* 91.

Hæc tamquam potiora delicta, ob quæ Suſpenſio incurritur, adduxiſſe ſufficiat. In emergentia autem alicujus ſpecialis caſus dubii, qui ex dictis erui nequiret, inquiratur apud Canoniſtas præſertim *lib.* 1. *tit.* 11. *de Temporibus Ordinationum*, & *lib.* 5. *Decretalium*, in quo plurimis Titulis tractatur de variis criminibus, & pœnis ob eadem incurrendis. Cæteroquin pro praxi & ſpeciali Confeſſariorum ac Pœnitentium conſolatione quatuor bene adhuc notentur. I. Quod nulla ſuſpenſio afficiat Laicos, ſed tantummodo Clericos. II. Quod loquendo in ordine ad Clericos non omnes Suſpenſiones, quæ ſubinde in Jure vel libris reperiuntur, ſint illico *latæ ſententiæ*, ſed non raro primum *ferendæ*, quæ conſequenter in nullo foro contrahuntur ante ſententiam Judicis condemnatoriam. III. Quod conformiter dictis de Cenſuris Suſpenſio gravis tamquam Cenſura a Clericis non incurratur, niſi ob peccatum mortale deliberate perpetratum, cui annexam eſſe Cenſuram præterea cognoſci debet ſaltem in confuſo, alias cum indeliberatione vel cum ignorantia invincibili peccati, vel ſaltem Cenſuræ annexæ eadem non incurritur, & conſequenter nec Irregularitas contrahitur, ſi ſtante tali ignorantia actua aliquis Ordinis ſacri exerceretur, IV. Quod ſuppoſito etiam, omnia ad Cenſuram requiſita concurriſſe, Confeſſarii adhuc Ordinis Mendicantium à qualibet Suſpenſione tamquam Cenſura, inflicta ab ipſomet Jure, & necdum ad forum contentioſum deducta, quamvis cæteroquin aliis nota, poſſint pro foro interno abſolvere, prout patet tum ex Bulla *Cum inter cunctas*. Pauli III. quæ eſt 7. in Bullario Rodriguez, tum ex *Compend. Privileg. S. J. v. Abſolutio* §. 1. *.

QUÆSTIO VI.

Quid, & quotuplex ſit Interdictum: & qualis effectus ipſius?

SUMMARIUM.

90. CONCL. I. *Interdictum* recte definitur, dicendo: Interdictum eſt Cenſura Eccleſiaſtica, per quam, prohibetur participatio certorum Sacramentorum, Divinorum Officiorum, atque ſepulturæ Eccleſiaſticæ. Ita in re communia.

91. Differt autem interdictum ab Excommunicatione, quod hæc multo gravior exiſtat, utpote removens Fidelem non ſolum a participatione Sacramentorum, ſed etiam a communibus Suffragiis Eccleſiæ, ipſaque communione Fidelium. Item Excommunicatio non fertur in loca, aut integras civitates: ſecus accidit in Interdicto locali. Differt etiam Interdictum a Suſpenſione: nam hæc fertur in ſolas perſonas Eccleſiaſticas; Interdictum vero etiam in Laicas ferri poteſt. Omittuntur aliæ differentiæ.

92. CONCL. II. Interdictum dividitur in locale, perſonale, ac mixtum. Ita omnes Doctores, & patet inductione. Siquidem *Interdictum locale* dicitur illud, quod directe fertur in locum, quatenus in ipſo interdicuntur, ſeu prohibentur fieri Divina Officia, & hujuſmodi. Et illud ſubdividitur in generale, & particulare, *Interdictum locale generale* eſt, quo interdicitur locus, varia ſub ſe loca complectens, v. g. Regnum, Provincia, Civitas. *Interdictum locale particulare* dicitur, quo interdicitur particularis aliqua Eccleſia. Porro Interdictum locale indirecte tantum afficit perſonas, dum ſcilicet ſunt in tali loco, vel Eccleſia: unde, ſi ejuſmodi perſonæ alibi exiſtant, poſſunt ibidem Officiis Divinis intereſſe, Sacramenta recipere, atque in loco ſacro ſepeliri.

93. Et quidem loquendo de interdicto locali, ſciendum ex *c. Si Civitas*, *De Sent. excommun. in* 6. quod interdicta Civitate, Caſtro, aut Villa, etiam Suburbia, & continentia ædificia ipſorum intelligantur interdicta: ne cæteroquin Interdicti ſententia vilipendatur, ſi poſſent in prædictorum Suburbiis Divina celebrari; cum incolæ ad eadem abſque labore excurrentes, Interdicti vim paſſim eluderent.

94. Et ob eandem rationem, ſi Eccleſia interdicto ſubjecta exiſtat, neque in Capellis ejus Divina celebrari, neque in Cœmeterio eidem Eccleſiæ contiguo ſepeliri quis poterit: ſecus, ſi eidem Eccleſiæ contigua non ſint, prout ſubjungitur *cit. c. Si civitas. De Sent. excommun. in* 6. Porro *contigua* dicuntur ea, quorum externa invicem ſe contingunt, ut ait Gloſſa ibidem; ſive, ut alii loquuntur, quando inter parietem Eccleſiæ, ipſamque Capellam, vel Cœmeterium, nihil aliud interponitur.

95. *Interdictum perſonale* eſt, quod immediate & directe fertur in perſonam; per quod videlicet certa perſona arcetur a participatione quorumdam Sacramentorum, Divinorum Officiorum, ac ſepulturæ Eccleſiaſticæ in quocumque loco. Unde hujuſmodi Interdictum ſequitur perſonam, quorumque jerit, ſicut umbra comitatur corpus, & lepra leproſum *arg. c. Si ſententia.* §. *Cum vero. De Sent. excomm. in* 6. Ubi additur, quod, ſi populus alicujus terræ Interdicto notetur, ſingulares perſonæ interdici cenſentur, ne alioquin ſententia effectu careat.

96. Tandem *Interdictum mixtum* dicitur illud, quo locus, ac perſonæ ſimul interdicuntur: ut ſi interdicatur civitas, & omnes incolæ ejus. Unde Interdictum mixtum includit locale, & perſonale ſimul.

97. Cæterum quoad Interdictum perſonale eſt notandum, quod, ſi ſententia Interdicti proferatur in Clerum, non cenſeatur interdictus Populus: nec econtra interdicto Populo cenſeatur Clerus interdictus, *text. clar. cit. c. Si ſententia*, *de Sent. excommun. in* 6. Unde uno ipſorum interdicto alius licite admittitur ad Divina: ſiquidem in materia pœnali, & odioſa, qualis eſt hæc, verba ſunt ſtricte interpretanda, juxta *Reg.* 15. *in Juris in* 6. *Odia reſtringi, & favores convenit ampliari*, & *Reg.* 49. *Eodem*, *In pœnis benignior eſt interpretatio facienda*. Addunt Doctores, quod ſive Clerus, ſive Populus alicujus loci interdicatur, non comprehendantur Religioſi utriuſque ſexus, niſi exprimantur: nam, etſi in materia favorabili nomine Cleri contineantur etiam Religioſi utriuſque ſexus, ſecus tamen eſt in materia odioſa, idque per textus proxime allegatos, junct.

Clem. 1. *de Supplenda neglig. Prælat.* ubi ista ponuntur tanquam diversa; & concordantur.

Additio.

* Porro loquendo de potioribus Interdictis in specie ab ipso Jure determinatis.

I.

Quoad interdicta localia.

Subjacent eo ipso Interdicto locali territoria illorum Dominorum, qui absolute non recipiunt, vel impediunt, ne Legatus, vel Nuntius Papæ fungatur suo officio, idque tamdiu, quamdiu Domini in sua contumacia persistunt, *Extrav. Super gentes. De Consuetud.* Videatur *lib.* 1. *Decret. Tit.* 30. *n.* 24.

Item ipso facto subduntur Interdicto locali *Collegia*, quæ exigunt Gabellas, aliudve contra libertatem Ecclesiasticam. Bulla 93. Gregorii XIII. Videatur in Jure Canonico *lib.* 3. *Decret. Tit.* 49. § *&* 10. Item Ecclesiæ Clericorum Sæcularium, vel Regularium ipso facto, qui aliquem inducunt, ut juret, vel promittat, ibi eligere sepulturam, effectu secuto, & satisfactione desuper non præstita. *c. de Sepult. in* 6. Videatur *lib. Decret. tit.* 28. *n.* 32.

II.

Quoad Interdicta personalia generalia contra Universitates.

Tale interdictum incurrunt ipso facto Universitates, quæ Usurariis publicis locant habitationem, & fœnus publice exercere sinunt. *cap.* 1. *de Usuris in* 6. Videatur *lib.* 5. *Decret. Tit.* 19. §. 10. Item Collegia, Capitula & Universitates, quæ appellant a sententia Papæ ad futurum Concilium. *Bulla Cœnæ* §. *II.* Item saltem post sententiam Capitula cathedralia Sede vacante infra annum concedentia dimissoriales non arctatis Beneficio. Trid. *sess.* 7. *De Reform. cap.* 10.

III.

Quoad Interdicta personalia contra singulares.

Tale Interdictum ab ingressu Ecclesiæ incurrunt illi, qui violant interdictum locale. *cap. Episcoporum de Privileg. in* 6. Item, qui de manu Laici recipiunt Prælaturam Ecclesiasticam, vel Dignitatem, usque dum iterum dimittant. *can. Si quis deinceps* 6. *q.* 7. Item Clerici Concubinarii in Sacris constituti in crimine fornicationis, usque dum pœniteant. *c. Ci quis sunt dist.* 81. Item Rectores Ecclesiarum sæcularium, qui recipiunt onera perpetua Missarum sine licentia Ordinarii. Bull. *Cum sæpe contingat* 43. Urbani VIII. Item Episcopi & Superiores Prælati usurpantes bona vacantium Beneficiorum. *Extravag. Unica. Ne Sede vacante &c.* Item Episcopi vel Prælati exigentes in Visitatione ultra frugalem victum aliquam procurationem. Trid. *sess.* 24. *cap.* 3. *de Reform.* Semper tamen, ac pro semper habendum præ oculis, quod censuræ Interdicti pœna non incurratur, nisi cum culpa gravi &c. uti antea notatum jam est quoad Suspensionem. *

98. CONCL. III. Triplex est effectus Interdicti, videlicet privatio participationis quorumdam Sacramentorum, prohibitio Divinorum Officiorum, & tandem privatio sepulturæ Ecclesiasticæ. Ita Doctores communiter; & paret non solum ex definitione Interdicti superius posita, sed etiam ex diversis textibus Juris Canonici in progressu allegandis.

99. Quantum attinet ad primum effectum Interdicti, notandum, quod privatio participationis quorumdam Sacramentorum sit intelligenda de participatione talium Sacramentorum tam activa, quam passiva, ita ut illa nec licite possint administrari, nec licite recipi tempore Interdicti, aut a persona interdicta.

100. Et dicitur notanter, *quorumdam sacramentorum*. Nam tempore Interdicti localis, sive illud sit generale, sive particulare, non prohibetur administratio, & receptio omnium Sacramentorum; sed aliquorum dumtaxat, videlicet Sacramenti Extremæ Unctionis, Ordinis, Eucharistiæ extra articulum mortis, ac etiam Benedictio nuptialis: quamvis juxta satis probabilem sententiam Matrimonium sine Benedictione nuptiali licite possit contrahi.

101. Sciendum proinde, quod Sacramentum Baptismi, & Confirmationis licite possit conferri, & recipi ab interdictis, ac etiam in loco Interdicto, ut habetur *c. Responso. De sent. excomm.* & *c. Quoniam*, & *c. Alma Mater eod. in* 6. Siquidem Baptismus est Sacramentum summe necessarium ad salutem; Confirmatio autem quasi complementum Baptismi, cum detur ad confirmandam, & fortiter profitendam Fidem Christianam in Baptismo susceptam. Et ob hoc *cit. c. Quoniam Eod. in* 6. habetur, quod tempore Interdicti Chrisma in die Cœnæ Domini confici queat; quia vetus Chrisma non debet esse nisi, & concesso principali censetur concessum accessorium, nempe confectio Chrismatis pro administratione dictorum Sacramentorum requisiti.

102. Similiter Sacramentum Pœnitentiæ potest tempore Interdicti non solum morientibus, sed etiam sanis (dummodo non fuerint excommunicati, nec sint in causa culpabili, ob quam latum est Interdictum) licite administrari *c. Alma Mater. De sentent. excommunic. in* 6. eo quod & istud Sacramentum sit valde necessarium propter pronitatem, quam habent homines ad peccandum. Sacramentum vero Eucharistiæ non nisi in mortis articulo (vel probabili periculo mortis) ministrari potest. *arg. c. Quod in te. De pœnit. & Remiss.*

103. Secundus effectus Interdicti, qui est prohibitio Divinorum Officiorum, hoc involvit, quod tempore Interdicti intelligatur esse prohibita celebratio, & auditio Divinorum Officiorum. Porro nomine *Divinorum Officiorum* comprehenditur non solum SS. Missæ Sacrificium, sed & (*b*) omnis publica solemnia Oratio, quæ ab Ecclesia instituta est, quod a Clericis ad DEI laudem exerceatur: cujusmodi sunt solemnes Benedictiones Aquæ benedictæ, Cinerum, Palmarum. & Candelarum, quæ nomine, & auctoritate Ecclesiæ a Sacerdotibus fiunt. Item Horæ Canonicæ, si publice legantur: quod ultimum idcirco additur, quia privatim tenentur Clerici ad Horarum Canonicarum recitationem obligati, eas recitare non obstante Interdicto locali, vel personali.

104. Nihilominus hæc tam ampla Divinorum Officiorum prohibitio postmodum limitata fuit in *cit. c. Alma Mater*, ubi dicitur, quod quando Civitas, vel locus alius Interdicto subjacet, singulis diebus in Ecclesiis & Monasteriis Missæ celebrentur, & alia dicantur Divina Officia, sicut prius, submissa tamen voce, januis clausis, excommunicatis & interdictis (intellige, nisi habeant speciale privilegium, nec dederint causam interdicti) exclusis, & campanis non pulsatis. In Festivitatibus vero Natalis Domini, Paschæ, ac Pentecostes, & Assumptionis Virginis Gloriosæ campanæ pulsentur, & januis apertis alta voce Divina Officia solemniter celebrentur, excommunicatis tamen prorsus exclusis, sed interdictis admissis.

Additio

* Item Martinus V. & Eugenius IV. concesserunt ad Festum Corporis Christi, & per totam octavam, uti testatur Jus Canonicum *lib.* 5. *Decret, tit.* 39. *n.* 218. ubi adhuc plura de hac materia videre licet. Item Matthæucius *in Officiali Curiæ Regularis. c.* 20. *n.* 15. affert privilegium speciale Seraphico Ordini a Clemente VIII. datum, ut *temporibus Interdicti quacumque, etiam Auctoritate Apostolica appositi, Festa Sanctorum suorum, Francisci, Antonii de Padua, Ludovici, Bernardini, Claræ, Elisabeth, Portiuncalæ, Didaci, ac Martyrum solemni ritu celebrare, perinde, ac si Interdictum hujusmodi minime appositum esset, libere possit. Non obstantibus constitutionibus Apostolicis, universalibus, Provincialibus, Synodalibus, Conciliis editis Generalibus, vel Specialibus &c.* Idem concessum defendunt Rodriquez, & Miranda aliorum Ordinum Mendicantium Ecclesiis in Festis suorum Sanctorum. Item in Circumcisione Domini, Epiphaniæ, in Festis SS. Trinitatis, quatuor Principalibus Deiparæ, Apostolorum, Natalis S. Joannis Baptistæ, & S. Marci, S. Lucæ, omnium Sanctorum, in Dedicatione propriæ Ecclesiæ, & in Commemoratione omnium Fidelium Defunctorum. Vide Kazenberger hic *cap.* 3. *sect.* 3. *n.* 147.

105. Tertius effectus interdicti est privatio sepulturæ Ecclesiasticæ. Et hic effectus intelligendus est, ut in loco sacro interdicto nullus possit sepeliri, nisi habeat privilegium; quale datur (ut alii privilegiati taceantur) omnibus Clericis, qui tempore Interdicti generalis illud servaverunt, ad hoc, ut cum silentio possint sepeliri in loco sacro. *text. clar. c. Quod in te De Pœnit. & Remiss.*

106. Nihilominus tempore Interdicti localis generalis (secus in personali, vel si alicujus terræ populus Interdicto notetur, nam etiam tunc singulares personæ censentur interdictæ *c. Si Sententia. De Sent. excomm. in* 6.) possunt homines illius loci, qui personaliter interdicti non sunt, extra illum locum efferri, & in alio loco non Interdicto sepeliri, imo & ibidem interesse Divinis. *cit. c. Si Sententia.*

107. Insuper, si quis sepultus fuerit extra locum sacrum tempore interdicti, cessante interdicto in locum sacrum est transferendus, si id commode fieri potest, ut post Glossam *in c. A nobis* 28. *De sent. excomm. v. Forma.* notat Navarrus *cap.* 27. *Man. n.* 176. Quod si vero contingat, contra prohibitionem Juris aliquem interdictum sepeliri in loco sacro, non erit is extrahendus: quia hoc non habetur Jure statutum. Glossa cit. & Engel *loc. cit. n.* 96.

Nec

Nec obstat, quod secus sit dicendum de excommunicatis; quippe qui in loco sacro sepulti debent exhumari. *c. Sacris de Sepult.* Nam hæc pœna non est extendenda ad alium casum Jure non expressum: simulque Excommunicatio privat communione Fidelium, non vero interdictum.

Additio.

Quæres I. Quomodo interdictum semel latum iterum tollatur? Resp. I. Si interdictum latum est pro certo tempore, vel sub certa conditione, tempore finito vel conditione adimpleta illud tollitur absque nova absolutione: utpote cum talis interdicti duratio videatur annexa certo tempori, vel conditioni. Ita Glossa *in cap. Non est vobis. II. v. Donec. de sponsalibus.* Abbas ibidem *n. 7.* Sylvester *v. Interdictum III. n. 13.* ac plures alii apud Schmalzgrueber *lib. 5. Decret. Tit. 39. n. 398.* Resp. II. In aliis casibus facienda est distinctio, num interdictum sit latum specialiter ab homine; vel Jure? *Si ab homine*, tollitur per eum, qui tulit, vel per ejus Delegatum, aut Superiores, vel Successorem. Quod si latum sit *a Jure*, Resp. III. Rursum debere discerni, num sit interdictum locale, vel personale. Item num *Personale generale* latum contra Communitatem aliquam, ita ut singulæ personæ considerentur præcise quatenus membra hujus Communitatis, vel num *Personale particulare*, respiciens Personas qua singulares? Potiora exempla de similibus interdictis jam sunt antecedenter assignata. Porro, quando est interdictum personale particulare, Resp. IV. Eodem modo ratione Absolutionis cum grano salis discurrendum est, uti antea de absolutione ab excommunicatione, vel Suspensione, quorsum Lectorem remitto. Quod si vero interdictum actualiter jam latum ipso facto *a Jure* foret locale, vel personala Generale, id est latum vel immediate in Ipsum *Locum* vel in *Communitatem qua talem*, tum tolli potest sollummodo ab eo, qui habet quoad hoc Jurisdictionem in suro externo, exclusis etiam Religiosis illis, qui alias privilegium obtinent absolvendi a Censuris. Ratio ast: quia privilegium illud Regularium extenditur ad solum forum internum Pœnitentiæ, cui foro æquidem ipsæ *Personæ*, non autem *locus*, seu aliqua *Communitas qua talis* subjiciuntur: in Sacramento enim Pœnitentiæ non locus vel integra Communitas qua talis, sed Personæ absolvuntur. Ita Schmalzgrueber *lib. 5. Decret. tit. 39. n. 400.* Pichler ibidem *n. 53.* Katzenbegar. *De Cens. cap. 3. sect. 4. n. 151.*

108. Quæres II. Quid sit Cessatio a Divinis? Resp. cum communi: *Cessatio a Divinis* (quæ & *Suspensio Organorum*, id est, laudis Divinæ dicitur) est Ecclesiastica prohibitio, ob quam Clerici cessare debent in certo loco a Divinorum Officiorum celebratione, Sacramentorum administratione; nisi quatenus eam necessitas postulat.

109. Porro Cessatio a Divinis non debet indici, nisi ob gravem injuriam Deo & Ecclesiæ illatam, ut injuriantes resipiscant, & quod deliquerunt, emendent: suntque in ejus indictione plura observanda, quæ in Jura Canonico *c. Si Canonici*, & *c. Quamvis. De Offic. Ordinarii*, in 6. fuse præscribuntur.

110. Differt autem multipliciter Cessatio a Divinis ab Interdicto; nam I. Cessatio a Divinis non est Censura, sicut Interdictum. II. Violans Cessationem a Divinis, licet graviter peccet, non fit Irregularis; bena tamen violans interdictum. Cessatio a Divinis numquam afficit personas, sed locum tantum: unde extra illum libere possunt Divina audiri a quolibet, vel celebrari: Interdictum vero quandoque est personale, & afficit personas. IV. Sepultura in loco sacro tempore Cessationis a Divinis, juxta probabiliorem sententiam, omnibus est concessa dummodo fiat sine officio funebri, secus est in Interdicto.

DISTINCTIO III.

De Irregularitate.

QUÆSTIO I.

Quid, & quotuplex sit Irregularitas? ubi varia ipsam attinentia.

SUMMARIUM.

1. *Irregularitas, unde sic dicta?*
   (*a*) Ut dictum Dist. 1. n. 46.
2. *Irregularitas quid?*
   Declaratur amplius.
3. *Dividitur in Irregularitatem ex delicto, & ex defectu.*
4. *Et quomodo differant?*
5. *Irregularitas, non est Censura; cur?*
6. *Violans Irregularitatem non fit denuo irregularis; secus in Censuris.*
7. *Irregularitas non incurritur, nisi Jure exprimatur.*

8. *Ea non ab homine, sed solo Jure imponi potest: & quo?*
9. *An omnes sola Jure Ecclesiastica constitutæ sint?*

1. QUia Irregularitas instar alias causas contrahitur ob violationem Censuræ Ecclesiasticæ, merito de ipsa tractatur post Censuras jam explicatas. Cæterum *Irregularitatis* nomen derivatur a ly *irregulare*, quod significat aliquid inter regulam non contentum sive non secundum regulam existens. Verum in proposito irregularitas magis stricte sumitur, ac prout ipsa est una ex septem Pœnis Canonicis, arcens hominem a susceptiona, vel executiona Ordinum; & dicitur Pœna Canonica, saltem large sumendo nomen pœnæ. (*a*)

2. CONCL. I. *Irregularitas* est impedimentum Canonicum impediens susceptionem Ordinum Ecclesiasticorum, eorumqua administrationem. Ita io ra communis. Ratio est: quia præcipuus Irregularitatis effectus est, impedire ordinum susceptionem, aut susceptorum usum. Et hinc fœminæ non possunt incurrere Irregularitatem, eo ipso, quia non sunt capaces susceptionis Ordinum, aut usus susceptorum. Cæterum sciendum est, quod ly *Ordo* in data definitione large sumatur, prout etiam primam Tonsuram includit; siquidem Irregularis prohibetur primam quoque Tonsuram suscipere. Advertendum ulterius, quamvis Irregularitas impediat susceptionem Ordinum, ac susceptorum usum, non tamen ita impedire, ut, si ordo a viro baptizato in Irregularitate constituto suscipiatur, sit nullus ac irritus: adhuc enim Ordo valide suscipitur, quamvis illicite. Similiter, si Sacerdos Irregularis præsumat celebrare Missam, valide celebrabit, etsi illicite.

3. CONCL. II. Irregularitas ut sic dividitur in irregularitatem ex delicto, & in irregularitatem ex defectu. Ita communis. Ratio est: quia Irregularitas non aliter dividitur, nisi propter causam, ob quam fertur. Unde, quia irregularitas quandoque contrahitur ob aliquod delictum, quandoque vero sine prævio delicto ex mero defectu naturali, aut inculpabili, recte ea dividitur in Irregularitatem ex delicto, & in irregularitatem ex defectu ortam.

4. Porro inter has duas irregularitates est hoc notabile discrimen, quod irregularitas orta ex defectu sæpius tollatur sublato defectu; Irregularitas vero orta ex delicto semper maneat, donec legitime in ea dispensetur.

5. CONCL. III. Irregularitas non est Censura Ecclesiastica, imo in pluribus differt ab ea. Ita Doctores unanimiter, & patet inductione. Inprimis enim Irregularitas proprie non est pœna, sed potius inhabilitas quædam ad Ordines suscipiendos, vel exercendos, etenim pœna propria dicta supponit culpam, sed irregularitas quandoque contrahitur ex mero defectu naturali absque ulla culpa. Et quamvis detur Irregularitas orta ex delicto, seu quæ ob prævium delictum imponitur, ea tamen primario non imponitur per modum pœnæ medicinalis, sed impedimenti Canonici ax motivo conservandi exinde decentiam Status Clericalis, econtra Censuræ Ecclesiasticæ imponuntur ut pœnæ medicinales.

6. Deinda violans Censuram Ecclesiasticam administranda Sacramenta, vel celebrando, incurrit irregularitatem: at vero irregularis celebrans, vel administrans Sacramenta ante obtentam dispensationem, etsi peccet mortifere, non tamen incurrit novam Irregularitatem: prout notat Navarrus *cap. 27. Manualis*, *n. 194.* cum aliis satis communiter. Ratio est: quia prius Jure exprimitur, non autem posterius: atqui Irregularitas numquam incurritur, nisi id Jure exprimatur, ut mox dicetur; ergo. Hinc sit

7. CONCL. IV. Irregularitas non incurritur, nisi ea in Jure sit specialiter expressa. Ita Scotus 4. *dist. 7. quæst. 5.* & clare desumitur ex *c. Is qui. De sentent. excomm. in 6.* ubi dicitur: *Licet in hoc temerarie agat, Irregularitatis tamen (cum id non sit expressum in Jure) laqueum non incurrit.* Quinimo ex hoc textu recte infertur, quod defectus ille, ob quem Irregularitas incurritur, debeat esse specifice nominatus in Jure, neque ab uno ad alium casum, ob similem vel majorem rationem, extensio fieri possit: siquidem odiosa, & pœnalia sunt restringenda potius, non extendenda. Hinc Fagnanus *c. Si quis Presbyter, n. 5. De Cler. excommun.* inquit: *Qui dicit aliquem irregularem, debet dare casum Juris.*

8. CONCL. V. Irregularitates non ab homine per sententiam (id est, non per sententiam Judicis, uti Censuræ) sed solo Jure, & quidem Jure duntaxat universal Pontificio, non autem Episcopali imponi possunt. Ita Layman *lib. 1. Tract. 5. part. 5. cap. 1. n. 5.* & alii. Ratio est: quia Irregularitas principaliter imponitur per modum Canonici impedimenti: ob decentiam ac reverentiam sacro Altaris ministerio debitam, atqui convenit, ut tali sint perpetua totique Ecclesiæ communia, sicuti & Altaris ministerium, ejusque reverentia ast communis Ecclesiæ universali; ergo. Accedit; quod nullibi in Jure concessum sit Episcopis, novas Irregularitates constituere,

re, quamvis subditos transgressores & contumaces possint punire pœna Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti.

9. Cæterum non obstante, quod omnis Irregolaritas Jure dumtaxat humano Ecclesiastico constituta sit, negari tamen non potest, multas Irregularitates Jure Ecclesiastico constitutas, ex Lege veteri & naturali originem traxisse. Siquidem pleræque, sive ob naturalem indecentiam, sive ad exemplum veteris Legis Divinæ, atque occasione illius, sunt statutæ; prout patet in Irregularitate ex homicidio, seu defectu perfectæ lenitatis proveniente, quam Ecclesia constituit, eo quod David Rex fuerit impeditus ab ædificatione Templi, ob multum sanguinem effusum. 2. *Reg. cap.* 7.

QUÆSTIO II.

De Irregularitatibus ex delicto provenientibus.

SUMMARIUM.

10. *Irregularitas ex delicto oritur ex Baptismo reiterato, Secus fit in Confirmatione.*
11. *Aut si Baptismus sub conditione reiteretur.*
12. *Oritur quoque ex violatione Censuræ.*
13. *Dummodo ministerium sit proprium Ordinis.*
14. *Quid, si peragantur ea, quæ sunt jurisdictionis?*
    (*b*) Adde dicta Dist. x. n. 87.
15. *Irregularitas oritur ob indebitam susceptionem Ordinum; idque varie.*
16. *Excommunicatio minor non sufficit ad Irregularitatem inducendam &c.*
17. *Quid de ordinato per saltum, vel ante legitimam ætatem &c.*
18. *Heretici, Schismatici, eorumque fautores &c. sunt irregulares.*
19. *Crimina inducentia infamiam juris, inducunt irregularitatem.*
20. *Quid, si crimina illa sint occulta?*
21. *Solvitur instantia.*
22. *Quid, si postea crimen illud fiat publicum?*
23. *Ex homicidio occulto oritur irregularitas, & cur?*
    (*) *Aliæ sex notabiles Additiones circa irregularitatem ex delicto provenientem.*

10. CONCL. I. Irregularitas ex delicto oritur inprimis ob Baptismum serio & scienter iteratum, tam ex parte rebaptizantis, quam rebaptizati. Ita Doctor noster 4. *dist.* 6. *q.* 8. atque desumitur ex *c. Ex litterarum. De Apostatis*, & *c.* Qui *in qualibet*, 1. *q.* 7. & alibi. Secus est dicendum de Sacramento confirmationis; nam, ut notat Doctor Subtilis 4. *dist.* 8. *q.* 3. cum communiori, ejusmodi Irregularitatem non incurrunt scienter reiterantes, vel iterato suscipientes Sacramentum Confirmationis: quia Irregularitas non incurritur, nisi in casibus a Jure expressis *c. Is qui. De Sent. excomm. in* 6. estque proxime dictum *n.* 7. atqui nullibi Jure reperitur expressa Irregularitas contra reiterantes Sacramentum Confirmationis; ergo.

11. Adde ulterius cum Layman *c.* 2. *De Irregularitate*, *n.* 1. non contrahi Irregularitatem, si rebaptizatio fiat sub conditione, quamvis temere, & non præmissa debita inquisitione, utrum Baptismus antea fuerit collatus, Ratio est: quia leges pœnales intelligi debent cum effectu; qui autem baptizatum sub conditione baptizat, *Si baptizatus non es, ego te baptizo &c.* is revera non baptizat; quia apposita conditio de præterito aut præsenti, si non subsit, semper annullat, & impedit actum; ergo. Et ob eandem causam, qui metu v. g. adactus, animo simulato exterius rebaptizat, non fit irregularis; cum non habeat animum baptizandi.

12. CONCL. II. Oritur insuper Irregularitas ex violatione Censuræ Ecclesiasticæ; si nimirum ea innodatus actum aliquem Ordinis solemniter exerceat. Ita habetur in Jure Canonico *toto tit. De Clerico excommunicato, deposito, vel interdicto ministrante*, & alibi. Hinc Clericus fit irregularis, si exerceat actum proprium Ordinis constitutus in Excommunicatione majori, vel suspensus ab Ordine, vel ligatus interdicto personali, aut in loco interdicto.

13. Requiritur autem ad incurrendam hanc Irregularitatem, ut ministerium, quod Clericus in Censura exercet, sit proprium Ordinis; seu tale, ut ab alio, qui talem Ordinem non habet, exerceri non possit. Unde Clerici in Minoribus vix possunt ex hac causa Irregularitatem contrahere: siquidem consuetudo ferme obtinuit, ut eorum ministeria a Laicis etiam solemniter obeantur. Layman *loc. cit. c.* 3. *n.* 4. Navarrus *c.* 37. *Manual. n.* 242. & 244. hoc ipsum docens de eo, qui cantat Epistolam sub Missa sed sine manipulo.

14. Insuper Clerici excommunicati, vel suspensi non fiunt irregulares, si ea dumtaxat peragant, quamvis illicite, quæ sunt officia solius jurisdictionis, non autem Ordinis. Ut si Episcopus tali Censura ligatus excommunicet, vel ab excommunicatione absolvat, omissa tamen solemnitate precum & stolæ. Item, si Parochus assistat Matrimonio, sed non benedicat nuptias, & ita loquendo de aliis actibus, qui sunt solius jurisdictionis, non vero Ordinis: tales enim non violant Censuram Ecclesiasticam exercendo in ea actum Ordinis sui prohibiti, cum talem revera non exerceant. (*b*)

15. CONCL. III. Ob indebitam susceptionem Sacramenti Ordinis variis de causis incurritur Irregularitas. Ita omnes Doctores, probatur inductione, Sic quippe fit irregularis, qui sciens, aut scire debens, se excommunicatum esse excommunicatione majori, aut interdictum vel suspensum a susceptione Ordinum, ordinatur, prout ex variis textibus Juris probat Navarrus *cap.* 24. *Manual. n.* 241.

16. Et dicitur notanter, *excommunicatione majori*. Quia excommunicatio minor, quamvis sufficiat ad peccandum, non tamen sufficit ad Irregularitatem inducendam *c. Si celebrat. De Clerico excomm. ministrante*. Deinde, qui ab Episcopo excommunicato, suspenso, interdicto, simoniaco, schismatico, hæretico, aut deposito, vel degradato ordinatur, fit irregularis, quamvis characterem Ordinis suscipiat *arg. c. Quod quidam*. & *c. Statuimus decretum*, 1. *q.* 1. ac notat cit. Navarrus. Accedit *c. Ordinationes*, 9. *q.* 1. & *cap.* 1. *ac* x. *De Schismaticis*, ubi irritæ censentur hujusmodi ordinationes (non quidem quantum ad valorem Sacramenti, sed quantum ad executionem Ordinis) nisi legitime cum aliquo fuerit dispensatum. Siquidem dispensatio proprie habet locum respectu irregularitatis, non autem respectu suspensionis, utpote quæ solet tolli per absolutionem, non per dispensationem: ac proinde hic non intervenit mera suspensio, uti quidam asserere videntur, sed etiam irregularitas.

17. Porro, qui Ordine sacro ordinantur ante legitimam ætatem, vel extra tempora legitima, aut absque litteris dimissorialibus (de quibus omnibus distincte *agitur Tract.* 14. *dist.* 12.) item, qui per saltum ordinatur, accipiendo videlicet majorem Ordinem ante minorem, non est quidem irregularis (nullibi enim ejusmodi Irregularitas reperitur in Jure expressa) bene tamen ipso Jure suspensus: si autem, antequam absolvatur a suspensione, ejusmodi Ordinem exerceat, fit irregularis. Navarrus *loc. cit. n.* 241. & 242. id ex variis textibus Juris probans; Pirrhing. *tit. de Clerico per saltum promoto.*, *num.* 2. & alii.

18. CONCL. IV. Etiam Hæretici, Apostatæ a Fide, Schismatici, eorumque fautores ac receptatores (id est, qui favent Hæreticis, vel Schismaticis formaliter sumptis, seu qua tales sunt) irregulares existunt. Ita habetur *cap. Quicumque. De Hæreticis in* 6. & *can. Saluberrimum* 1. *q.* 7. cum concordantiis: quamvis ad hanc irregularitatem incurrendam requiratur hæresis externa, sive signo quodam exteriori sufficienter manifestata.

19. CONCL. V. Crimina inducentia infamiam juris, etiam inducunt irregularitatem. Ita habetur *c. Infames*, 7. *q.* 1. ubi, cum dictum fuisset, fures, sacrilegos incestuosos, homicidas, perjuros, raptores, maleficos, adulteros, & alios ibidem enumeratos, de jure infames esse, subdit textus: *Hi omnes, inquam, nec ad sacros gradus debent admitti*. Et merito: quia puros & immaculatos, non autem sceleratos atque infames convenit in sortem Domini, & sacrum ejus ministerium coaptari.

20. Circa hoc tamen notandum, quod Clerici criminosi, atque delictorum de Jure infamiam inducentium sibi conscii, ante actam veram pœnitentiam non debeant Ordines suscipere, aut in jam susceptis ministrare, v. g. celebrando Missam non præmissa Confessione Sacramentali, eo quod perdiderint testimonium bonæ conscientiæ, sicque non absque novo peccato mortali id facerent. Nihilominus, si ejusmodi crimina (excepto homicidio) sint etiamnum occulta, tales post actam veram pœnitentiam prohiberi non debent, quo minus, si velint, in susceptis Ordinibus ministrent, aut ad superiores Ordines ascendant; prout habetur *c. ex tenore*, & *cap. ult. De Temporibus Ordinationum*, & tradit Pirrhing. *ibidem n.* 15. & *seqq.* ac Navarrus *c.* 27. *Manual. n.* 248. & alii. Et hinc inferes generaliter, quod ob crimina occulta non incurratur Irregularitas ratione infamiæ, quidquid nonnulli in contrarium dixerint, male (ut loquitur Navarrus) injicientes magnos scrupulos Ecclesiasticis, qui ejusmodi crimina in occulto commiserunt.

21. Nec obstat; quod certis criminibus, utputa perjurio, incestu, adulterio, &c. infamia ipso Jure annexa sit. Resp. enim, id procedere de talibus criminibus, quando publica sunt, secus, quamdiu illa sunt occulta. Nam, quia infamia consistit in diminutione bonæ famæ, sicut hæc sine publica rerum notitia comparari nequit, ita nec infamia incurri ob crimen mere occultum.

22. Quod si vero postea crimen publicum fiat, utpute per propriam confessionem, vel alias legitimas probationes

in

in judicio factas, statim absque alia Judicis sententia oritur infamia, utpote ipso jam Jure statuta pro tali crimine; & sic exinde incurritur Irregularitas. Unde Layman c. 4. *de irregularitate*, n. 8. ait, quod commissu ejusmodi crimine, etiamnum occulto, contrahatur infamia fundamentaliter, atque in radice: accedente autem ejus publicatione efficiatur infamia formaliter, inducens irregularitatem ipso facto, donec abolita infamia legitime eum aliquo fuerit dispensatum.

23. Additur notanter *n.* 20. *excepto homicidio*; istud enim, quantumvis sit occultum, inducit Irregularitatem, ut habetur *cit. cap. ult. De Tempor. ordinar.* juncto Concilio Trident. *sess.* 24. *de Regular. c.* 6. cum concordantiis. Quamvis hoc non ratione contractæ infamiæ (hanc enim non parit crimen occultum, modo declarato) sed ex speciali Juris constitutione accidere videatur. Qua ratione pariter in occulto violans Censuram Ecclesiasticam aut scienter Baptismum reiterans, Irregularitatem contrahit, nam talibus delictis secundum se, ac præcisa infamia, Jus ipsum statuit Irregularitatem.

Additio I.

* Quæres I. Quale debeat esse peccatum, vi cujus contrahatur Irregularitas ex delicto? Respond. peccatum illud debet esse mortale. Ita post Navarrum, Sanchez, Mastrium, Castropalao, Sporer & alios, Schmalagrueber *lib. 5. Decret. tit. 37. n. 76.* & Kazenberger *in Decalog. cap. 3. sect. 4. n. 156.* qui ultimus etiam pro se citat Scotum *in 4. Sentent. dist.* 13. *q.* 2. ex ea ratione: quia Irregularitas est malum valde grave, quale, si imponitur ob aliquod delictum, non præsumitur, nisi expresse aliter constet, ab Ecclesia tamquam benigna Matre injungi, nisi ob peccatum grave. Et hinc, si actus ob defectum inadvertentiæ, præcipitantiæ, imperfectæ deliberationis, aut ob levitatem materiæ excusatur a mortali, non incurritur Irregularitas ex delicto, prout bene notandum pro praxi ad resolvendos quamplures casus.

Nec dicas: Irregularitas potest contrahi etiam ob nullum prorsus peccatum, prout statim patebit ex Quæstione sequenti; ergo nec videtur requiri ad Irregularitatem ex delicto aliquod peccatum mortale. Resp. enim negando consequent. etsi enim Irregularitas *ex defectu* contrahi valeat ob omnino nullum, ne quidem veniale peccatum; interea tamen, sicut ad eandem contrahendam requiritur saltem aliunde gravis ratio, ita etiam ad contrahendam irregularitatem *ex delicto*, prout distinguitur ab irregularitate *ex defectu*, videtur requiri aliunde grave delictum: quoniam licet *primario* nulla Irregularitas imponatur tamquam pœna, sed potius conformiter dictis ad conservandam decentiam status Clericalis, nihilominus tamen saltem *secundario* Irregularitas, ob delictum imposita, videtur injungi aliquo modo tamquam pœna vindicativa. *

Additio. II.

* Urgebis. Ut contrahatur Irregularitas ex delicto ob homicidium indirecte voluntarium, sufficit, ut actus ille, ex quo sequitur mors, sit peccaminosus venialiter: ergo saltem non ad omnem irregularitatem ex delicto requiritur peccatum mortale. Anteced. probatur: quia Monachus etiam peritus in arte chirurgica, & nullam in curando committens graviter peccaminosam negligentiam, seu culpam latam, adhuc incurrit Irregularitatem, si alter ex ejusdem incisione vel adustione moriatur præter intentionem, prout eruitur ex *cap.* 19. *de Homicidio, juncto Summario*, atqui talis Monachus utique non graviter in his circumstantiis peccavit exercendo illam artem chirurgicam, prout patet a pari, si alius Chirurgus sæcularis præstitisset idem cum talibus circumstantiis & limitationibus; ergo. Resp. hoc argumentum plane nimium, & sic nihil probare: sequeretur enim, si efficax foret probatio, quod irregularitas ex delicto incurreretur absque ullo delicto etiam veniali, sic eo ipso non foret Irregularitas *ex delicto*. Etenim alius sæcularis Chirurgus, qui in iis circumstantiis cum debita præcautione, & adhibita morali diligentia adhibuisset eandem cautionem, ne quidem venialiter peccasset, si per accidens, & præter illam Chirurgi intentionem sequeretur mors alterius. *

Additio III.

* Ut autem totius argumenti solutio fiat clarius in forma, & melius capiatur, hinc ad tollendam omnem obscuritatem & æquivocationem; Notandum I. posse actum quempiam esse vel hujus naturæ, ut ex eo etiam voluntarie, & deliberate exercito alias rarissime sequatur mors alterius, vel posse talem, ut eundem aliquo modo frequentius mors alterius concomitetur. In primo casu, si ex positione hujus actus sequatur præter intentionem homicidium, illud non censetur indirecte voluntarium, & consequenter nec imputatur tamquam peccatum mortale, nisi in extraordinario aliquo casu. Quod si foret *actus talis* ex cujus positione aliquo modo sæpius sequatur mors alterius, pro eodem.

Notandum II. talem actum, si is cæteroquin ex una parte non sit intrinsece malus, ex altera vero possit esse multum utilis bono publico, dico per se non esse graviter prohibitum, si cæteroquin ad præcavendum circa similem actum mortis periculum adhibeatur ea diligentia, quæ adhiberi communiter debet; nam, dicta diligentia deliberate & scienter intermissa, committeretur culpa lata graviter peccaminosa. Exemplum cape in arte chirurgica, in cujus usu per adustionem, incisionem, & sectionem membrorum equidem sæpe subsequitur mors alterius: interea tamen a Chirurgis in arte peritis licite exercetur, si ita expediens videatur, & cæteroquin nulla culpa lata in intermissione diligentiæ moralis ad præcavendum periculum requisitæ committatur.

Notandum III. similem actum modo prædicto circumstantiatum, etsi non prohibitum, aut illicitum, posse tamen certo statui ex ratione, ut status iste adhuc remotior sit ab omni homicidio, graviter interdici: & ita Clericis in Sacris constitutis *cap. 9. Ne Clerici vel Monachi*, exercitium artis chirurgicæ quoad adustionem & incisionem membrorum, si alii sæculares hujus artis periti adsint, graviter prohibetur, quamvis cæteroquin & ipsi gnari sint ejusdem artis, & omnem diligentiam de præcavendo periculo moraliter possibilem adhibeant, vel saltem culpam latam quoad intermissionem ejus non committant; prout satis clare innuitur *cap.* 19. *De homicidio, juncto Summario*: ubi exinde tales transgressores non tam contra præceptum naturale, quam Ecclesiasticum peccant. His bene prænotatis. *

Additio IV.

* Respond. in forma neg. anteced. quod nimirum ad contrahendam Irregularitatem ex delicto sufficiat actus præcisæ venialiter peccaminosus. Ad ejus probationem nego suppositum, quod talis Monachus, si alii sæculares in arte periti haberi potuerunt, non graviter peccaverit, scienter transgrediendo allegatam legem Ecclesiasticam. Ut enim Clerici in Sacris constituti adhuc remotiores sint a periculo mortis aliis inferendæ, Ecclesia absolute graviter præcepit, ut, quando alii sæculares haberi possint, Clerici, quamvis periti, & adhibita omni præcautione moraliter possibili, saltem quoad adustionem, abscissionem, & incisionem, ubi periculum mortis videtur respective majus, & suo modo frequentius, artem chirurgicam non exerceant. Dico notanter; *quoad adustionem, incisionem, seu abscissionem*; nam, si exercerent quoad alia minus periculosa, vel etiam minus periculosas medicinas alias ægrotis darent, adhuc Sayrus *de Cens. lib. 7. cap. 6. n.* 11. cum Sporer *Tract. 5. in Decalog. cap. 3. sect. 5. n.* 375. & cum Bonacina ac Henriquez notanter la Croix *lib. 7. n.* 529. *tom.* 8. (his tamen præsens Auctor contrarius videtur *lib. 3. Dec. tit.* 50.) defendit, id nullo textu Juris assignabili prohiberi, præsertim, si ex Christiana charitate porrigant pauperibus, & miserabilibus personis, & tales Clerici cæteroquin sint periti in arte, nec negotiationem seu lucrum speciale exinde quærant, qui consequenter nec conformiter his principiis incurrerent Irregularitatem, si in casu rariori mors sequatur præter intentionem, & adhibita debita diligentia. Scio equidem, quod in contrarium objiciatur textus juris *cap. Ad. aures. 7. De. ætat. & qualitat &c.* Ast præfatum capitulum Canonico Coloniensi dat consilium &c non præceptum, atque Summarium dicti Capituli loquens de promotione hujus Canonici ad sacros Ordines sic habet: *Eventus mortalitatis infirmi non impedit promoveri ejus medicum peritum, sollicitum, & traditiones artis observantem*. Viderint tamen Clerici, Monachi, ne hac doctrina abutantur.

Additio V.

* Quæres II. An, ut contrahatur Irregularitas ex delicto, non solum debeat peccatum esse mortale, sed etiam resciri, hoc fuisse a Jure annexam irregularitatem? Ratio dubitandi, & affirmativam tenendi est, quia ad contrahendam Censuram Excommunicationis majoris non solum debet peccatum esse grave, verum etiam saltem in confuso resciri Censura: ergo, pariter in præsenti debet resciri Irregularitas. Et ita quidem cum Reginaldo, Portell, Navarro, & aliis sentit Sporer *par. 1. Theol. Sacrament. cap. 5. sect. 4. n.* 79. ac probabile censent cum Suarez, Sanchez, Bonacina, Coninch, ac Diana, la Croix *Tom. 8. lib. 7. n.* 482. & Schmalzgrueber *lib. 5. tit. 37. n.* 108. Respond. tamen cum Belino, Cardena, Kazenberger, & communiori negative. Ratio est: quia NB. primario loquendo omnis Irregularitas etiam ex delicto infligitur per modum potius inhabilitatis, quam pœnæ; sed inhabilitas contrahitur, quamvis non sciatur delicto annexa; ergo. Min. prob. ex exemplis: sic enim juxta communem ob impe-

impedimentum affinitatis ex copula illicita, & ob impedimentum criminis personæ redduntur inhabiles ad contrahendum Matrimonium etiam ignorantes hanc inhabilitatem annexam. *

Additio V.

* Quæres III. An ob causam dubiam censeatur contrahi Irregularitas, ita ut talis dubitans saltem se teneatur gerere tamquam irregularem? Ante Responsionem suppono, dubium circa Irregularitatem posse esse Juris vel facti. *Dubium Juris* dicitur, quando dubitatur, an in Jure ob tale factum sit imposita Irregularitas? *Dubium facti* censetur, quando dubitatur, num tale factum sit commissum, cui a Jure certo imposita est irregularitas? H. S.

Respond. Si post debitam præviam inquisitionem maneat adhuc dubium, non censetur contracta irregularitas, nec tenetur talis dubitans se gerere tamquam irregularem, sive dubium sit Juris, sive facti; excepto unico casu, & dubio facti, quo quis dubitat, an homicidium; quod quidem constat a parte rei esse commissum, a se per suam actionem, vel ab alio fuerit perpetratum, ubi stante hoc dubio erit abstinendum a celebratione. Ita Franciscus Bardi *dis.* 6. *c.* 7. §. 4. Castropalao *Tr.* 29. *D.* 6. *p.* 3. *n.* 7. Suarez *de Censuris*. *D.* 40. *sect.* 6. Sperellus *Decis.* 77. *a. n.* 31. *& Decis.* 119. *n.* 48. Sporer *tract.* 1. *in Decal. cap.* 1. *sect.* 4. *n.* 96. *ac part.* 1. *Theolog. Sacrament. cap. sect.* 4. *n.* 79. cum pluribus aliis. Ratio fundamentalis a P. Pichler *lib.* 5. *Decret. Tit.* 37. *n.* 25. recte desumitur *ex c.* 18. *De Sent. Excomm. in* 6. ubi asseritur, nullam Irregularitatem incurri, nisi in casibus a Jure expressis, sed, si dubium est Juris vel facti circa Irregularitatem, non reperitur expressa in Jure aliqua Irregularitas extra dubium facti de homicidio, de quo proxime; ergo. Accedit, quod in tali casu dubio libertas & immunitas ab Irregularitate existat in possessione, quæ nemini adimenda est, nisi efficax aliqua Lex stet in oppositum, qualis tamen assignari nequit extra dubium facti circa homicidium. Dico notanter *extra dubium facti de homicidio*: nam, quod in hoc dubio, supposito, quod ex una parte sciatur aliquem fuisse occisum, ex altera vero præcise dubitetur, num per suam, vel alterius actionem, quod (inquam) in hoc dubio tamquam homicida talis dubitans haberi debeat, & quamvis forte a parte rei homicida non sit, nihilominus a Sacerdotali Officio abstinere, habetur expressa Lex *c.* 18. *De Homicidio*. ac alibi: qualis Lex ex speciali ratione lata est quoad homicidium; quia homicidium quoad Sacerdotalem Statum specialem continet suo modo indecentiam: videtur enim specialiter minus decens, ut, qui alios vita privavit, Agnum offerat immaculatum, qui nobis vitam dedit. Solutiones objectionum videantur apud Schmalzgrueber *lib.* 5. *Decret. Tit.* 39. *n.* 881. & notabiles ac utilissimæ exinde pro praxi resolutiones apud Sporer *tract.* 5. *in Decalog. cap.* 3. *sect.* 5. *per totum*. Qualiter autem per homicidium certum incurratur Irregularitas, agetur *Quæst.* 4.

QUÆSTIO III.

De Irregularibus ex defectu.

SUMMARIUM.

24. *Irregularitas ex defectu varie contingit.*
25. *Ex defectu animi sunt irregulares amentes.*
26. *Omnino inscii.*
27. *Neophyti; & qui sint tales?*
28. *Ex defectu corporis, qui censeantur irregulares?*
* *Ubi de defectu pollicis.*
29. *Quid de carente oculo, aut visu ejus?*
30. *Præsertim oculi sinistri?*
31. *Quid de leproso, paralytico, phrenetico, &c.*
32. *Habente sex digitos, gibboso, & claudo?* *cum Addit.*
33. *Ex defectu natalium, qui sint irregulares.*
34. *Illegitime natus legitimatur per subsequens Matrimonium parentum.*
35. *Quid, si illegitimi Religionem intrent?*
* *Quid de dubio, num sit illegitimus?*
36. *Ex defectu ætatis, &*
37. *Ex defectu libertatis oritur Irregularitas, & in quibus?*
38. *Ex defectu Sacramenti etiam ea oritur.*
39. *Et cur?*
40. *Bigamia triplex, nimirum Vera.*
41. *Interpretativa, &*
42. *Similitudinaria, quid?*
43. *Non fit irregularis, qui cum pluribus fornicatur.*

24. CUM Irregularitas duplex sit, una ex delicto, altera ex defectu; explicata priori, multiplici titulo proveniente, pergendum ad Irregularitatem ex defectu, quæ etiam multipliciter consurgit. Nam ipsa provenit I. Ex defectu animi. II. Ex defectu corporis. III. Ex defectu natalium. IV. Ex defectu ætatis, & libertatis. V. Ex defectu Sacramenti, sive ex Bigamia. Et tandem VI. Ex defectu lenitatis; id est, ex homicidio, etiam licite patrato, de quo *Quæst. seqq.* Nunc priores Irregularitates ex defectu provenientes prosequendo, sit.

25. CONCL. I. Ex defectu animi censentur vel maxime irregulares, qui penitus carent usu rationis; quales sunt amentes. Et hi non solum Jure humano sunt irregulares, sed etiam Jure Divino ac naturali sunt inepti ad suscipiendos Ordines; quamvis recipiant characterem, si ordinentur. Idem fit in infantibus.

26. Insuper defectus omnimodæ scientiæ facit hominem irregularem. Siquidem naturale lumen dictat, non esse admittendos ad aliquod munus eos, qui nesciunt illud munus exercere. Interim hæc Irregularitas seu potius ineptitudo de se, & absque alia dispensatione tollitur sublata causa, seu ignorantia per acquisitam debitam scientiam.

27. Rursum Neophyti sunt irregulares. *arg. can.* 1. *dist.* 48. idque, *ne in superbiam elati, incidant in laqueum diaboli*, ut monet Apostolus 1. *Timoth.* 3. Dicitur autem *Neophytus*, qui ex lege Judaica, Machometica, vel Ethnica nuper conversus ad Fidem Christianam, suscipit Baptismum in ætate adulta.

28. CONCL. II. Corpore vitiati, qui videlicet non possunt absolute obire Ordinis ministeria, vel non sine aliorum horrore, sunt irregulares. Ita desumitur ex *can. Illiteratos. dist.* 36. & *c. Presbyterum. De Clerico ægrotante*, cum concordantiis. Unde Irregularis est, cui brachium vel manus deest, aut reddita est manca. Item, qui caret digitis dextræ manus, quibus formatur signum Crucis, vel cui duo digiti cum medietate palmæ abscissi sunt, *cap.* 2. *De Cler. ægrot.* aut si deficiat pollex *arg. c.* 1. *De Corpore vitiatis*.

Additio.

* Ubi tamen occasione Irregularitatis ob defectum pollicis contrahendæ bene notandum, quod alia dicatur Irregularitas totalis, alia partialis. *Totalis* est, quæ omni ordine suscipiendo, & suscepti exercitio privat: uti Irregularitas absolute, & simpliciter posita supponit pro totali, nisi aliud ex circumstantiis & subjecta materia colligatur. *Partialis* est, quæ non impedit omne exercitium Ordinum, sed vel solo ascensu ad Ordinem superiorem, vel tantum certo aliquo Ordinis ministerio privat: sicut fit in præsenti quoad Sacerdotem, qui sine sua culpa pollicem perdidit; nam talis excepta celebratione potest adhuc reliqua munera obire e. g. absolvere &c. Kraenberger *in Theolog. Decalog. Patris Sporer cap.* 3. *sect.* 4. *n.* 155. Quinimo, si pollex (qui, uti & index digiti Canonici dicuntur) non omnino abscissus, sed tantummodo mutilatus; seu truncatus, ita tamen firmus existat, ut aliquis Hostiam secure tenere, elevare, ac frangere possit, talis non solum ut jam actualis Sacerdos celebrare, sed etiam, si nondum sit initiatus sacro Presbyteratu, ordinari poterit. Sporer *part.* 1. *Theolog. Sacrament. cap.* 5. *sect.* 4. *num.* 82. Plura quoad similia emergente dubio videre poteris apud Canonistas, uti apud præsentem Auctorem *lib.* 1. *Decret. Tit.* 17. *& seqq. usque ad Tit.* 23. Interea tamen adhuc saltem aliquas ex defectu corporis Irregularitates adducendo,

29. Insuper censetur irregularis, cui oculus erutus est, ut dicitur *c. Si Evangelica. dist.* 55. ibi: *Nam illi, cui erutus est oculus, non possunt, secundum Canones, Sacerdotii jura concedi*; siquidem hujusmodi carentia organi oculi notabilem parit deformitatem. Secus est dicendum de eo, qui caret solo lumine, aut visu dextri oculi, modo habeat utrumque oculum integrum: vel qui habet visum ac intuitum brevem aut non videt sine perspicillis: quia hujusmodi vitium non inducit notabilem deformitatem.

30. Utrum autem, qui caret visu oculi sinistri, quem Stylus Romanus *oculum canonis* appellat, eo quod necesse sit videre eo, ut quis Canonem Missæ sine indecora & nimia faciei conversione legere possit, sit irregularis, variant Doctores. Nam talis ex quibusdam absolute censetur irregularis: alii tamen id limitandum æstimant, si absque notabili deformitate seu indecentia Canonem legere nequeat, aut defectus ille cum alia gravi fœditate faciei, seu oculorum sit conjunctus; prout notat Navarrus *cap.* 27. *Manual. n.* 199. & Barbosa *part.* 2. *de Off. & potest. Episc. alleg.* 42. *n.* 31. cum pluribus aliis, quos citat. In dubio autem standum erit judicio Ordinarii.

31. Insuper ex hoc capite irregularis est leprosus, paralyticus, phreneticus, arreptitius, morbo caduco laborans. Verumtamen, si tales integre convaluisse videantur, ac jam ante ordinati erant, possunt admitti ad celebrationem. Sacerdos quoque, si morbo caduco laborans raro cadat, & etiam sputa ore non evomat, privatim cele-

celebrare poteſt, adjuncto ei ſocio Sacerdote, qui Miſſam proſequi poſſit, ſi alter deficiat. Layman *cap. 7. De Irregularitate. n. 2. & ſeqq.* citans alios.

32. Porro irregularis non eſt, qui ſex digitos in manu habet: neque qui uno digito ex minoribus caret: neque gibboſus, niſi gibboſitas conjuncta ſit cum nimia deformitate, aut debilitate: nec etiam claudus cenſetur irregularis: niſi ſit magna greſſus deformitas, ita ut baculo, vel pede ligneo niti debeat; quod indecorum foret in altaris miniſterio. In dubio autem, an corporis defectus ſit notabilis, ut Irregularitatem inducat, nec ne, ad ordinarium Prælatum pertinet judicium. Barboſa *cit. allegat.* 42. Layman. *loc. cit. n.* 6. & alii.

Additio.

* Ubi illud ſpecialiter ex præſenti Auctore *Lib. 1. Decret. Tit.* 20. *n.* 12. circa vitiatos corpore addendum videtur, quod facilius a Prælatis ad executionem ſuorum Ordinum admittantur, qui dictos Ordines ante tale vitium receperunt, quam qui eodem vitio ante ipſam receptionem Ordinum laborant; niſi hoc vitium corporis valde notabilem, & quaſi extraordinariam deformitatem præſeferat. Sic a Patre Elbel hic *Conferent. VII. n.* 228. *& ſeqq. ad* celebrationem Miſſæ admittitur Parochus, cui accedente gangræna unus pes abſcindi debuit, & in ejus locum alius ligneus ſubſtitutus fuit, etſi talis non ordinaretur in Sacerdotem juxta proxime dicta abſque ſpeciali diſpenſatione, ſi hoc vitio jam ante Ordines laboraret. *

33. CONCL. III. Ex defectu natalium cenſentur irregulares, qui ſunt illegitime nati, ſive dein illi ſint nati a parentibus, inter quos tempore conceptionis, vel ſaltem nativitatis, poterat conſiſtere Matrimonium, ſive ſint ſpurii, id eſt, nati a parentibus, inter quos tempore conceptionis, ac etiam nativitatis non potuit conſiſtere Matrimonium. Ita habetur *cap.* 1. & 2. *De Filiis Presbyterorum.* & alibi. Ratio eſt: quia talis Irregularitas Jure Canonico eſt introducta, partim in deteſtationem ſceleris paterni, partim ob turpitudinis notam, quam filius ex tali nativitate, juxta communem hominum æſtimationem, contrahere cenſetur, partim quia timetur, ne filius paternæ incontinentiæ imitator exiſtat.

34. Ubi tamen notandum, quod illegitime natus per ſubſequens Matrimonium inter parentes contractum legitimetur, ſi, dum ſuſcipiebatur, inter parentes nullum ſuberat impedimentum dirimens. *cap. Conqueſtus.* & *c. Tanta. Qui filii ſint legitimi. & §. fin. inſtit. De Nuptiis.* Etenim fictione Juris, ſeu ex benignitate Legum, Matrimonium ſubſequens quaſi retrotrahitur ad tempus conceptionis, vel nativitatis, in ordine ad hunc effectum legitimationis: qui etiam locum habet in ſucceſſionibus hæreditatiis, & officiis tam ſæcularibus, quam Eccleſiaſticis, nec non & in Ordinibus atque Dignitatibus: quia Matrimonium præcedentia purgat, prout probat Gloſſa *cit. c. Tanta v. Legitimi.*

35. Notandum ulterius, quod illegitimi, ſi Religionem ingrediantur, poſſint poſt emiſſam profeſſionem ad Ordines promoveri. *c. 1. De Filiis Presbyterorum.* Non tamen poſſunt tales ad Prælaturas Ordinis eligi, ut ibidem dicitur, niſi cum ipſis fuerit diſpenſatum.

Additio.

* Porro in dubio, num quis ſit legitimus, nec ne, reputari debet legitimus, quoniam vitium ac peccatum Parentis non præſumitur, niſi probetur. Et hinc etiam expoſiti, quorum parentes ignorantur, cenſentur legitimi, ſicque capaces Ordinum & Beneficiorum. De quo vide latius in Jure Canonico *l. 4. Decr. tit.* 17. *n.* 14. & *l.* 5. *tit.* 11. *n.* 20. Item cenſentur legitimi illi, qui naſcuntur ex matrimonio a parte rei equidem nullo, quod tamen a contrahentibus parentibus credebatur bona fide validum, dummodo tale matrimonium fuerit in facie Eccleſiæ contractum, uti habetur *l. 4. Decr. Tit.* 17. *n.* 2.

36. CONCL. IV. Defectus legitimæ ætatis requiſitæ ad Ordines, Inducit Irregularitatem, quamdiu durat defectus. Ita deſumitur ex *c. ult. De Temporibus Ordinationum* cum concordantiis. Dicitur notanter, *quamdiu durat defectus.* ſiquidem Irregularitas ex defectu ætatis proveniens ceſſat adveniente termino legitimæ ætatis, abſque ulla alia diſpenſatione.

37. CONCL. V. Ex defectu libertatis Inducitur Irregularitas in pluribus. Primo quidem in mancipiis proprie dictis, *c. De ſervorum*, & *c. Conſuluit. De ſervis non ordinandis.* Nec non & in ſervis adſcriptis, atque originariis, qui certæ glebæ ſeu prædio colendo ſunt perpetuo obligati, atque ideo ſine conſenſu Dominorum ordinari non poſſunt. *can. Generalis.* & *can. Admittuntur. diſt.* 54. Inſuper & in conjugatis: nam conjugati non admittuntur ad Ordines, ſine licentia uxoris votum continentiæ emittentis. *c. Uxoratus. De Converſ. conjugat.* His accedunt obligati ad ratiocinia (hoc eſt, Procuratores, Actores, Executores, ſeu Curatores pupillorum, & hujuſmodi) nam hi ordinari non poſſunt, niſi depoſito onere, atque reddita ratione: *Si enim ante libertatem negotiorum, vel officiorum fuerint ordinati; Eccleſia infamatur*, ut dicitur *c. un. De obligatis ad ratiocinia.*

38. CONCL. VI. Ex defectu Sacramenti ſive ex Bigamia oritur Irregularitas. Ita habetur in Jure Canonico *Tit. de Bigamis non ordinandis.* Et quidem hujuſmodi Irregularitas, Bigamiæ annexa, procedit ex traditione Apoſtolica; ut colligitur ex illo 1. *Corinth.* 2. *Oportet Epiſcopum unius uxoris eſſe virum*, & infra. *Diaconi ſint unius uxoris viri*: intellige, non quod debeant eſſe uxorati, ſed quod non debeant habuiſſe plures uxores.

39. Porro hæc Irregularitas dicitur oriri *ex defectu Sacramenti*: ſiquidem Matrimonium conſummatum ſignificat conjunctionem Chriſti cum Eccleſia, per carnis aſſumptionem, juxta illud Apoſtoli *ad Epheſ. c. 5. Sacramentum hoc magnum eſt: ego autem dico, in Chriſto & Eccleſia.* Hæc autem ſignificatio deficit in Matrimonio cum ſecunda uxore, vel cum vidua, aut corrupta contracto, cum non ſit conjunctio unius cum una, eaque virgine, ſicuti Filius Dei copulavit ſibi Eccleſiam unam, & ab alio non aſſumptam.

40. Triplex communiter a Doctoribus aſſignatur Bigamia, ſcilicet vera, interpretativa, & ſimilitudinaria; & harum quælibet inducit Irregularitatem, ut conſtat ex *toto tit. De Bigamis non ordinand.* Porro *Bigamia vera* eſt, quando quis valide contraxit Matrimonium cum duabus, illudque conſummavit. Et additur, *illudque conſummavit*: nam ex ſolo Matrimonio rato cum ſecunda inito non conſurgit Bigamia, niſi illud ſit etiam conſummatum. *can. ult. diſt.* 34. & *c. Debitum. De Bigamis non ordinand.*

41. *Bigamia interpretativa* eſt, quæ contrahitur ab eo, qui quadam Juris interpretatione cenſetur habuiſſe duas uxores, etſi vere illas non habuerit: ut ſi quis duxerit viduam, quæ prius Matrimonium conſummaverat, vel ſi quis ducat ab alio corruptam, ſi cognoſcat propriam uxorem poſt adulterium ab ipſa commiſſum, aut hujuſmodi: De quibus extant diverſi textus Juris Canonici, ut *c. Maritum. diſt.* 33. & *c. Si cujus*, & *c. Si Laici. diſt.* 34. & alibi.

42. Tandem *Bigamia ſimilitudinaria* eſt, quæ contrahitur ex atteſtatione & conſummatione Matrimonii, quamvis invalidi, poſt Votum ſolemne Caſtitatis emiſſum in Religione approbata, vel poſt receptionem Sacrorum Ordinum. Tales enim aliquo modo ſimiles ſunt contrahentibus duplex Matrimonium, quatenus poſt connubium ſpirituale cum Chriſto initum ab eo recedentes attentant Matrimonium carnale contrahere, & conſummare: ſicque incurrunt Bigamiam ſimilitudinariam, *arg. c. Quotquot.* & *c. Monacho.* 27. *q.* 1.

43. Advertendum tamen, nullam in Jure impoſitam eſſe Irregularitatem viris, qui extra Matrimonium conſtituti cum pluribus fornicantur, aut plures habent concubinas. Imo Presbyterum, qui plures habuit concubinas, ex eo non eſſe bigamum, neque irregularem, expreſſe deciſum habetur *c. Quia circa. De Bigamis non ordinand.* Siquidem hic non intervenit defectus Sacramenti, cum nullum præceſſerit Matrimonium, ſignificans conjunctionem Chriſti cum Eccleſia.

QUÆSTIO IV.

De irregularitate ex homicidio, vel mutilatione.

SUMMARIUM.

44. *Irregularitas ex homicidio dupliciter contingit.*
45. *Cauſa eam ſtatuendi.*
46. *Injuſte mutilans, vel occidens fit irregularis.*
47. *Dummodo ſit baptizatus.*
48. *Ac ſecuto effectu.*
(e) Vide Tract. 9. Diſt. 3. n. 33. & ſeqq.
49. *Mutilatio, quid?*
50. *Per membrum, quid intelligatur?*
Corollarium.
51. *Mandans, vel cooperans ad injuſtam occiſionem &c. fit irregularis. cum Addit.*
52. *Quid, ſi plures aliquem aggrediantur?*
53. *Homicidium caſuale, an inducat irregularitatem?*
54. *Saltem ſi fuit indirecte, aut in cauſa voluntarium*
55. *Quid, ſi quis dedit operam rei licitæ?*
56. *Vel illicitæ, ſine debita diligentia, ne ſequatur Homicidium.*
* *Concordatur præſens Doctrina cum prioribus dictis.*
57. *Irregularitas etiam oritur ex homicidio publica auctoritate facto.*
58. *Corollarium de cooperantibus,*
59. *Qualis requiratur cooperatio? cum Addit.*
60. *Clericus injuriam paſſus, an poſſit conqueri coram Judice &c.*

* Va-

* *Varii casus, in quibus Clerici immunes sunt ab Irregularitate. Addit. I. & II.*
61. *Quid de Confessario comitante Reum ad supplicium?*
(*) *Alius adhuc casus.*
62. *In bello justo, qui fiant Irregulares?*
63. *Quid; si bellum sit injustum?*
64. *Occidens ob necessariam vitæ defensionem non est Irregularis.*
65. *Quid, si ob defensionem rerum suarum?*
Refertur aliorum opinio, ac rejicitur.
* *Non tamen est improbabilis.*
66. *Aut in bello mere defensivo ad tuendam Patriam.*
67. *Et quid de Clericis?*

44. QUIA Irregularitas ex homicidio quandoque provenit ex delicto, quandoque vero ex defectu, hinc expediens videbatur, specialem de ipsa instituere Quæstionem. Et quidem, si contingit homicidium, aut mutilatio injuste, tunc oritur irregularitas ex delicto. Quando autem contrahitur Irregularitas ex homicidio, aut mutilatione justa, qualis fit a Judice Reum ob delicta condemnante, aliisque Justitiæ Ministris in causa sanguinis ministrantibus, vel militibus in bello justo occidentibus, tunc ea dicitur *Irregularitas ex defectu perfectæ lenitatis.*

45. Porro causa, cur SS. Canones hanc Irregularitatem statuerint, est hæc: quia indecens videtur, ut, qui alienum sanguinem fuderit, Christi mitissimi, proprium sanguinem pro nobis effundentis, personam in Altari repræsentat, ac ejus nomine Hostiam immaculatam & incruentam Deo Patri offerat. Unde & in veteri Lege Deus noluit sibi ædificari Templum a Rege David; eo quod multum sanguinem fudisset, non obstante, quod id factum fuerit in bello justo, simulque David cæteroquin extiterit Sanctissimus, ac Vir secundum cor Dei. His prænotatis, & agendo prius de homicidio injusto, sit.

46. CONCL. I. Clericus, aut quicumque alius homo baptizatus, injuste mutilans, vel occidens hominem, secuto effectu, est ipso facto irregularis. Ita habetur expressum in Jure Canonico, *tot. tit. De homicidio.* cum concordantiis; estque communis.

47. Dicitur notanter, *homo baptizatus*: quia ad incurrendam Irregularitatem requiritur inter alia, ut occidens vel mutilans, sit baptizatus; nam jura loquuntur tantum de mutilantibus, & occidentibus post susceptum Baptismum. *c. Si quis viduam. dist.* 50. & *c. Si quis post Baptismum. dist.* 51. Accedit ratio quia infideles, seu necdum baptizati Constitutionibus Canonicis non arctantur. *c. Gaudemus. De Divortiis.*

48. Additur autem, *secuto effectu*: quia ad incurrendam Irregularitatem non sufficit sola intentio mutilandi, vel occidendi, sed requiritur actualis occisio vel mutilatio hominis, sive deinde illa sit occisio seu mutilatio hominis infidelis, sive fidelis, excommunicati, banniti, aut alterius hominis: nam Jura hinc loquuntur generaliter, illinc vero sunt accipienda cum effectu. Cæterum dicta procedunt, sive ejusmodi occisio aut mutilatio fuerit publica, sive occulta. *c. ult. De Temporib. ordinat.* & alibi. Hinc etiam fit irregularis, qui procurat abortum fœtus animati anima rationali (secus, si animatus non sit) *c. Sicut.* 20. *De Homicidio.* (c)

49. Quæres. Quid in proposito intelligatur per mutilationem? Resp. Per mutilationem intelligitur communiter alicujus membri abscissio. Unde non sufficit ad Irregularitatem, si quis tantum vulneravit Proximum aut eidem membrum reddiderit inutile; ut si quis excæcaverit hominem solo visu privando, non autem oculum eruendo: quia non est mutilatio.

50. Insuper per *membrum* intelligi debet corporis pars aliqua principalis peculiarem in corpore functionem habens: ut manus, pes, oculus, auris, ac hujusmodi. Hinc inferunt Doctores, eum non fieri irregularem, qui in rixa præscindit alteri digitum, ungues, barbam, capillos, aut excutit dentem, vel hujusmodi: quia talia non sunt proprie membra & digitus v. g. est tantum pars, & officium membri. Covarruvias *part. 3. Clem. Si furiosus. num.* 8. Barbosa *part. 2. de offic. & potest. Episc. allegat. 42. num.* 31. & alii.

51. CONCL. II. Etiam incurrunt Irregularitatem, quicumque injustam occisionem vel mutilationem hominis mandant, aut ad illam favorem vel auxilium præstant, dummodo effectus actualiter fuerit subsecutus. Ita communis, & habetur *c. Si quis viduam. dist.* 50. & *c. Sicut dignum. De Homicidis.* & alibi. Nam facientes & consentientes par pœna constringit,

Additio.

* Infertur proin I. Quod Petrus v. g. Commilitoni suo ad duellum provocato, sed armis destituto commodans ad duellandum suum gladium, fiat irregularis, si aliena occisio intervenerit. Ratio est; quia efficax præstabat auxilium ad duellum, ex quo mors sequebatur. Eodem modo fiunt irregulares secundantes (uti vocant) in duello; quia præbent favorem & auxilium ad occidendum, cum per suam præsentiam & assistentiam reddant duellantes, quibus patrocinantur, audaciores, & animosiores ad pugnandum vel occidendum, sicque nec sunt ob irregularitate immunes, si quis ex duellantibus occumbat. Videatur de hoc utiliter Elbel *de Irregularitate. Conferent. 6. num.* 199.

52. Infertur II. quod, quando plures communi consilio aliquem aggrediuntur, omnes fiant irregulares, etsi nullus occidat, vel mutilet: quia præbent auxilium, atque moralem influxum ad occisionem, vel lacessendo, vel impediendo, ne alter se defendere possit, aut aliter cooperando. Dicitur notanter: *quando plures communi consilio &c.* nam si extra commune consilium, aut consensum plures inflixerint alteri vulnera, solus ille fit irregularis, quem constat inflixisse vulnus lethale. Si tamen discerni nequeat, ex cujus ictu alter occubuerit, omnes debent se gerere tanquam irregulares. *c. Significasti. De Homicidis.*

53. CONCL. III. Quamvis ob homicidium mere casuale, ac fortuitum non incurratur Irregularitas, si tamen illud fuit indirecte saltem, aut in causa voluntarium, Irregularitas contrahitur. Ita Doctores passim propter textus Juris satis claros. Et quidem prior pars habetur expresse *c. 9. & 12. ac seqq. De Homicidis.* Sic quippe, ut ibidem dicitur, irregularis non est, qui equum lascivientem fræno coercuit, aut ipsum calcaribus stimulavit, unde equus excusso sessore profugiens in via occidit infantem: Similiter non incurrit Irregularitatem, qui ex alto dejiciens lignum prius sollicite circumspexit, an nemo inferius adesset, sicque neminem videns lignum projecit, & puerum fortuito ibi existentem, neque antea visum interfecit. Accedit *Clement. un. De Homicidio* ubi dicitur *Si furiosus, aut infans, seu dormiens hominem mutilet, vel occidat, nullam ex hoc irregularitatem incurrit*: quia nempe tale homicidium non est voluntarium, sed potius casuale ac fortuitum. Idem dic, si quis in loco competente conorum lusu, vel jaculatione se recreat, & ex improviso accurrentem contra suam voluntatem ferit aut trajicit.

54. Altera pars habetur ex *c. Presbyterum*, & *c. Continebatur. De Homicidio.* ubi dicitur, quod homicidium imputetur ei, isque fiat irregularis, qui dedit operam rei licitæ, vel illicitæ, si non adhibuit omnem diligentiam, quam debuit, ne sequeretur occisio hominis: sic enim prævisio illo, quod ex omissione debitæ diligentiæ exsurgit, periculo, homicidium censetur saltem indirecte voluntarium. Similiter *c. De cætero. Eod.* dicitur, quod dans causam homicidio fiat irregularis: qualia etiam alibi habentur,

55. Circa hoc tamen notabilem distinctionem affert Layman *l. 3. Tr. 3. part. 3. c.* 10. *n.* 4. post alios, docens, quod, si quis dedit operam rei licitæ, ac per se honestæ, sed debitam non adhibuit diligentiam, ne mors aut mutilatio hominis sequeretur, requiratur culpa lata, atque mortalis ad contrahendam Irregularitatem ex tali homicidio, vel mutilatione solum indirecte voluntaria. Sic v. g. Medicus, aut Chirurgus volens sanare infirmum, si ipsum per imperitiam aut incuriam interficiat, non fit irregularis, nisi hujusmodi culpa fuerit lata, atque peccatum mortale. Idem dicendum de Infirmario, qui infirmum charitatis gratia in lectulo movet, ut ei cibum ministret aut quietius cubet: nam is non fit irregularis, etsi mortem paululum accelerasse videatur.

46. Econtra vero, si quis dedit operam rei prohibitæ, sicque ob non adhibitam diligentiam saltem ex aliquali levi culpa homicidii, vel mutilationis causa extit, videtur sufficere culpa venialis ad irregularitatem contrahendam. Exemplum habetur in Clerico artem Chirurgicam exercente, si in adustione, vel membrorum incisione, aut abscissione non omnem adhibuit diligentiam, ne homicidium sequatur: Nam Clericis talis curatio specialiter est interdicta. *c. 9. Ne clerici, vel Monachi, &c.* quoniam frequenter ex hac applicatione mors sequitur. Pariter discurre de arte balistaria, vel torneamentorum. Idem dicendum de Clerico impudice jocante, vel saltante cum muliere gravida, unde abortus prolis animatæ contingit; prout refertur casus *c. Sicut* 20. *De Homicidis.* Quamvis non desint Auctores, qui volunt, ejusmodi Canones pertinere tantum ad forum externum, in quo præsumptio fieri solet culpæ latæ, si quis dedit operam rei illicitæ, atque exinde mors vel hominis mutilatio fuit subsecuta,

Additio,

* Quo si quæras, quomodo hæc sententia, quæ tenet, ex subsecuto homicidio ob aliqualem intermissionem diligentis præcautionis tantummodo venialiter peccaminosam contrahi Irregularitatem, cohæreat cum doctrina, quæ tradita est superius *Addit. I. post n.* 43. ubi defendebatur, ad contrahendam Irregularitatem ex delicto requiri peccatum

catum mortale? Resp. optime ambas cohærere doctrinas, si accurate præcedentia recapitulentur; prius enim solummodo asseruimus, quod ipsemet actus, ex quo subsequitur homicidium, debeat esse graviter prohibitus, ac mortaliter peccaminosus, ut exinde contrahatur Irregularitas ex delicto: in præsenti vero dicitur, quod actus hujus graviter illiciti modus influendi in ipsum homicidium non debeat necessario continere culpam latam Theologicam graviter peccaminosam: hæc autem duo non sunt idem; potest enim actus aliquis, ex quo sequitur alterius mors, graviter prohiberi, & tamen modus ipse influendi in mortem ob factam præcedenter præcautionem (uti contigit in exemplo adducto de Clerico Chirurgo) non continere culpam latam Theologicam graviter peccaminosam. Paucis: Ecclesia graviter prohibuit Clericis, & Monachis actiones Chirurgicas mutilandi, secandi, & adurendi, ex quibus, etiam non commissa quoad faciendam debitam præcautionem culpa lata Theologice gravi, solet sequi frequenter mors alterius, quamvis alii sæculares præmissa in præcavendo diligentia, has ipsas actiones eliciendo ob utilitatem publicam &c. omnino non, vel saltem non graviter peccarent, utpote non exercentes modum influendi in ipsum homicidium graviter peccaminosum, nec committentes in modo influendi culpam latam. Videantur desuper Jus Canonicum *l. 5. Decr. Tit.* 12. §. 5. Sporer *tr. 5. in Decalog. c. 3. sect. 5.* Fagnan. *in c. Ad audientiam* 12. *de homicidio*. Barbosa *in c. 9. eod. n. 3.* Schmalzgrueber, *l. 5. Decr. Tit.* 12. *n.* 316. *ac seqq.* cum pluribus ibi citatis. *

57. CONCL. IV. Irregularitas insuper contrahitur ex homicidio, vel hominis mutilatione publica auctoritate facta, etiamsi nulla omnino culpa intervenerit, sed id fiat ex officio, dummodo effectus homicidii, vel mutilationis actualiter sequatur. Ita communis, & habetur *c. Si quis viduam. dist.* 50. & *c. Aliquantos*, *dist.* 51. cum concordantiis ibidem a Glossa relatis. Siquidem tunc Irregularitas accidit ob defectum perfectæ lenitatis, & indecens est, ut ille, qui voluntarie sanguinem humanum fudit, Christi mansuetissimi personam in Altari repræsentet, ut jam dictum *n.* 45.

58. Hinc Judex, Assessor, Accusator, Denuntiator, Testis voluntarius, Tabellio, Satellites, Lictores, & quotquot alii cooperantur ad causam sanguinis, dummodo mors vel mutilatio actualiter fuerit subsecuta, Irregularitatem incurrunt, ob defectum perfectæ lenitatis; atque ostendit ex variis textibus Juris Glossa citata.

59. Intellige cum Glossa *in c. De cætera. De Homicid.* communiter recepta, dummodo cooperatio ad mortem, seu mutilationem aliquo modo notabilis sit, & non admodum remota, vel per accidens. Hinc opifices irregulares non sunt, qui pro furibus suspendendis furcam ædificarunt, vel funes aut scalas confecerunt: quamvis secus dicendum sit de iis, qui funes ad suspendium deferunt, aut scalam applicant; hi enim censentur causa propinqua, illi remota. Layman *loc. cit. c. 7. n.* 2.

Additio.

* Ubi tamen incidentaliter adverte; in dubio, utrum aliqua causa sit proxima, vel tantum remota, multum tribuere communem moralem æstimationem hominum hujus, vel illius Nationis; Sic in Gallia, (secus dic de Germania) non censetur tanquam causa proxima Tabellio influere in mortem Rei, sed tantum *Actor criminalis, Judex, & Carnifex*, seu Executor, testibus Pontasio in suo Dictionario Casuum, & Doctore Sorbonico de Sainte Beuve apud Elbel hic *Tomulo V. Conferent. VII. n.* 334. Cæterum ulterius pergendo de exemptione ab Irregularitate. *

60. Similiter, si Clericus in suis rebus, aut suorum (puta Parentum, Fratrum, & Propinquorum) vel Ecclesiæ bonis injuriam passus est, potest is de suis malefactoribus absque pœna Irregularitatis conqueri coram Judice sæculari, eosque denuntiare Magistratui etiam de iis criminibus, quibus statuta est pœna sanguinis: dummodo expresse protestetur, quod ad vindictam seu pœnam sanguinis id non faciat, sed petat emendam sibi fieri, ac instituat actionem civilem, non autem criminalem, prout expressum habetur *c. Postulasti. De Homicidio.* ac amplius *c. Prælatis. Eod. in 6.* quia (ut dicitur ibidem) *alioquin daretur plerisque malefactoribus materia trucidandi eosdem* (Clericos) *& ipsorum bona libere deprædandi.*

Additia I.

* Ob quam ipsam rationem proxima in citato capitulo assignatam ab Irregularitate immunis est, qui malefactores, se ipsum, vel suos, aut Ecclesiam suam damnificantes, ipsemet capit vel Judici indicat, ubi lateant, ut capi possint; aut deprehensos detinet, eosque pro impetrando suo, suorumve, aut Ecclesiæ suæ interesse, si aliter obtineri nequeat, cum protestatione sanguinis Judici Laico sistit, uti recte notat Barbosa, Gonzalez, Covarruvias, & alii apud Schmalzgrueber *l. 5. Decret. tit.* 12. *n.* 114. atque deducitur ex *c. 2. De Homicidio. in 6.* Quod si vero damnum illud non suis, sed aliis extraneis inferatur, an quis etiam tunc malefactorem citra periculum Irregularitatis valeat apud Judicem Laicum denuntiare &c. distinctio adhibenda est: vel enim agitur præcise de damno extraneis jam illato, vel etiam de periculo inferendi illud in futurum? *Si prius:* similia faciendo, & morte seu mutilatione malefactoris postmodum subsecuta, Irregularitatem non evadet, cum hæc licentia denuntiandi judicialiter tantummodo concedatur a Jure contra *Malefactores NB. suos arg. c. 2. De Homicid. in 6.* Quod si vero agatur de gravi periculo mali etiam *in* futurum extraneis, vel Republicæ a talibus malefactoribus, v. g. in puncto magiæ, aut latrocinii, &c. inferendi, per eas denuntiationes Irregularitatem nullatenus incurret, si aliter periculo tanti mali præcaveri posse prudenter non speratur, quoniam talem accusatorem Jus etiam a pœnis Ecclesiasticis excusat, *Si pro pace hoc fecerit*, id est, *pro bono publico*, uti in hunc textum Glossantes exponunt Covarruvias, Franciscus Schmiet, Barbosa, Palerinus, Castropalao, Layman, & alii apud Schmalzgrueber *loc. cit. n.* 115. *& seqq.*

Additia II.

* Pariter immunes sunt ab Irregularitate I. Qui Reum sive propter se, sive propter alios extraneos accusant etiam criminaliter apud Judicem Ecclesiasticum: quoniam hic pœnam sanguinis, aut mutilationis infligere non potest. II. Qui deferunt criminaliter coram Judice Laico de crimine levi, Pœnam mortis, seu mutilationis non promerente; quamvis sub processu per accidens aliunde Judex deveniat in notitiam etiam majorum delictorum ipsius Rei, sicque plectat eumdem pœna mortis: nam hoc respectu accusantis est prorsus per accidens. III. Eximitur ab irregularitate Papa damnans ad pœnam sanguinis, utpote qui est super omne Jus Ecclesiasticum, & Legibus suis vi coactiva non subjicitur. *arg. c. 6. de Elect.* IV. Inquisitores Hæreticæ pravitatis, eorumque Consiliarii, ex privilegio Summorum Pontificum. V. Principes Ecclesiastici Sacri Romani imperii Jus gladii habentes in tantum, ut, licet ipsimet mortis sententiam ferre nequeant, possint tamen aliis suis secularibus Ministris banc potestatem committere. *arg. c. 9. Ne Clerici, vel Monachi.* VI. Judices Ecclesiastici Clericum ob gravissima crimina prius degradatum tradentes Curiæ sæculari juxta leges puniendum. *arg. c. Novimus.* 27. *De Verb. signific.* ubi tamen adjungitur, ut efficaciter intercedant pro eo, ut pœna mortis, vel mutilationis non puniatur. Quod si eorum preces a Judice sæculari non exaudiantur, sunt extra culpam. VII. Theologi, Canonistæ, & Confessarii, si interrogati respondeant in genere, quid de similibus statuant Jura. Glossa communiter recepta in *c. Ex litteris.* 10. *De Excess. Prælat. v. Consuluit.* Videatur fusius in Jure Canonico *lib. 6. Decr. tit.* §. 3.

61. Insuper citatus Layman post Sotum ridet scrupulum alicujus Confessarii, qui Reum ad supplicium comitatus, quod asinum, in quo vehebatur, pupugisset, irregularem se æstimabat, quasi mortem hominis accelerasset. Idem est, si Confessarius hortetur Reum, ut in via procedat: nam parum pro nihilo reputatur. Secus foret, si cooperatio, vel acceleratio mortis notabiliter facta sit nam tunc fatentur omnes, contrahi Irregularitatem.

Additio.

* Quæres, Quidnam ergo in sequenti casu ab Elbel *De Irregularitate. Conferent. V. n.* 171. adducto, sentiendum sit, ubi Sacerdos ad infirmum vocatus, ex instantia ægroti, specialem confidentiam ad dictum Confessarium habentis, partes non solum Confessarii, verum etiam Infirmarii agere debuit, petente infirmo, ut ipsum nonnihil moveret in alterum latus, simulque refrigeraret aliquo præsente electuario. Quod utrumque, dum Sacerdos præstitit, infirmus vix ore apprehendens electuarium, & præcipitanter deglutiens exinde suffocatur. Resp. talem Sacerdotem neutiquam fore irregularem; partim quia mortem per ipsum motum in aliud latus non notabiliter acceleravit, partim quia optima mente potius actum charitativum, quam moraliter malum infirmo exhibuit. Insuper Busenbaum apud la Croix *l. 7. n.* 4011. ait, similes actus infirmis exhibitos non inducere Irregularitatem ex delicto, quamvis etiam exinde per accidens mors sequatur, nisi intercesserit simul culpa lata, seu graviter peccaminosa. De quo vide superius *n.* 55. & in *Appendice sequenti, Addit. III.*

62. CONCL. V. Quicumque in bello offensivo justo auctoritate publica habito, hominem propriis manibus mutilant vel occidunt, fiunt irregulares. Ita communis; & habetur *c. Petitio. De Homicid.* & *c. Quicumque. ac seqq.* 23. *q.* 8. Etsi enim Clerici possint hortari ad pugnandum

in

in bello justo, propria tamen persona pugnare non debent. *c. Ex multa. §. fin. De Voto.* & alibi.

63. Dicitur notanter, *in bello offensivo:* nam quid juris sit de pugnantibus in bello mere defensivo dicetur *n. 66.* Et additur, *justo hominem propriis manibus &c.* siquidem in bello injusto, quicumque auxilium aliquod attulerunt, quamvis propriis manibus neminem occiderint, nec mutilaverint, secuta unius hominis mutilatione, aut occisione fiunt omnes irregulares. *arg. c. Sicut dignum. De Homicid.* Econtra in bello offensivo justo illi duntaxat redduntur irregulares, qui propria manu occidunt, vel mutilant, non vero alii v. g. hortantes ad pugnam, Consiliarii, vel præbentes arma, sive subsidium: cum hoc non exprimatur in Jure. Herincx *disp. 6. De censuris num.* 148.

64. CONCL. IV. Qui ob necessariam vitæ, vel corporis sui defensionem hominem mutilat, vel occidit, Irregularitatem non incurrit. Ita habetur *Clem. un. De Homicidis.* ibi: *Nullam irregularitatem incurrit, qui mortem aliter vitare non valens suum occidit, vel mutilat invasorem.* Accedit ratio: quia Irregularitas non incurritur, nisi ex homicidio spontaneo, atqui illud, quod ad necessariam suam defensionem fit, non omnino sponte, sed cogente legis naturalis necessitate perpetratur: ergo.

65. Dicitur notanter, *qui ob necessariam vitæ, vel corporis defensionem:* nam, si quis moderamen inculpatæ tutelæ excedat, certum est, eum incurrere Irregularitatem, utpote qui mortem aliter evadere potuisset. Deinde, si quis furem, aut alium iniquum aggressorem occidat, vel mutilet ob defensionem rerum suarum, etiam talis juxta quamplures gravissimos Doctores contrahit Irregolaritatem: prout notat Glossa *c. 2. v. Non deponatur. De Homicid.* & Abbas *ibid. n. 4.* Navarrus *c. 27. Manual. n.* 223. asserens, Glossam illam fere ab omnibus receptam, ac fuse disputat Covarruvias *p. 3. Clem. Si furiosus. §. un. n. 6.* id probans ex *cit. c. 2.* & *c. Suscepimus. Eod.* estque communior Doctorum, nonnullis tamen exceptis. Ratio est: quia ad Irregularitatem ex defectu perfectæ lenitatis non requiritur culpa, sed sufficit spontanea hominis occisio, vel mutilatio. Accedit, quod SS. Canones excipiant solummodo casum, si quis mortem aliter vitare non valens suum occidit, vel mutilat invasorem: atqui talis non fuit in periculo vitæ, sed duntaxat bonorum suorum; ergo de Jure non excipitur ab Irregularitate ob perpetratum homicidium.

Additur nihilominus, *nonnullis tamen exceptis.* Quia non desunt Doctores, volentes, quod *irregularitas ex defectu lenitatis* incurratur tantummodo ex homicidio publica auctoritate facto, & cooperatione ad illud: econtra vero ex homicidio privato contrahatur solum *Irregularitas ex delicto*, ac proinde, ubi homicidium privatum est inculpabile, & sine delicto, non oriatur Irregularitas, cum hæc nullo Jure expressa reperiatur, ut probare conantur ex solutione textuum Juris in contrarium allegatorum. Ex quo concludunt, homicidium factum ad necessariam defensionem bonorum temporalium magni momenti non inducere irregularitatem hoc ipso, quod fiat absque omni delicto, cum res suas defendere, & vim vi repellere, cuilibet a natura sit permissum. *l. 1. §. Vim vi. ff. De vi armat.* & *c. Olim causam. 12. De restitut. spoliat.* cum similibus: prout tenent Suarez *disp. 46. De Censuris. sect. 2. num. 4.* Filliucius *Tr. 20. n. 150. & seqq.* Lessius *l. 2. De Just. & Jur. c. 9. dubit.* 12. *n.* 73. Castropalao *disp. 6. Censur. punct. 15. §. 8. n. 7.* Alphonsus de Castro, Petrus Navarrus: Coninch, & alii ab ipsis citati.

Verum a priori sententia, quam etiam posteriores Auctores, ac præsertim Filliucius & Suarez, fatentur esse communem, non videtur facile recedendum: tum quia Jus inter homicidium publica, vel privata auctoritate factum, quantum ad incurrendam Irregularitatem, nullibi distinguit: quinimo, si hæc distinctio aliquando a Jure fuisset intenta, & approbata, superflue postmodum laborasset Concilium Generale Viennense, relatum *cit. Clem. un. De Homicid.* dum præter homicidium mere casuale (quod jam exceptum fuerat *c. Hi, qui arbores, dist. 50.* & *c. Dilectus. cum seqq. De Homicid.*) specificavit alios casus particulares, in quibus ex occisione, vel mutilatione hominis non incurritur Irregularitas; si nempe furiosus infans, vel dormiens hominem mutilet, vel occidat, aut si mortem aliter vitare non valens suum occidat, seu mutilet invasorem; nam omnia hæc ad homicidium privata auctoritate, & absque culpa perpetratum spectare dignoscuntur: tum quia etiam in homicidio, ob defensionem rerum suarum inculpate facto, intervenire defectum lenitatis, & perfectæ repræsentationis mansuetudinis Christi negari non potest, simulque patet, necessitatem tuendæ propriæ vitæ esse strictissimam, longeque graviorem præ necessitate tuendi bona temporalia quæ sunt ordinis multum inferioris, ac *res viles & transitoriæ* merito appellantur *c. Suscepimus. De Homicid.* Unde mirum non sit, quod casus ille fuerit exceptus ab incursione Irregularitatis non item iste: & si in hoc Conditor Canonis idem fieri voluisset, potuisset & hunc expressisse, prout in simili argumentatur Pontifex *c. Inter corporalia. De Translat. Episc.* tum tandem, quia ita observat Stylus Curiæ Romanæ, qui jus facere dignoscitur, & de quo testatur ipsemet Filliucius *loc. cit. n.* 149. citans Navarrum *c. 25. Manual. n. 5.* sicut & in *c. Significasti. De Homicid.* Presbyter Ecclesiæ censetur irregularis, eo quod lethaliter percusserit maleficum, Eucharistiam cum Altarium ornamentis, & libris Ecclesiasticis auferentem:

Additio.

* His tamen non obstantibus contraria Sententia, quæ tenet, irregularitatem ratione homicidii ex defectu lenitatis non incurri exinde, supposito, quod bona fortunæ fuerint magni momenti, sed præcise tunc, quando infertur mors, seu mutilatio auctoritate publica, defenditur ut adhuc vere probabilis, & in praxi tuta in ipso Jure Canonico præsentis Auctoris *l. 5. Decr. tit. 12. §. 4. an.* 158. ubi etiam fundamenta, quæ huic obstare videntur, solide solvuntur. Idem tenet Schmalzgrueber *l. 5. Decr. tit. 12. n. 65.* & apud eumdem Julius Clarus, Farinacius, Bonacina, Gaill, Franciscus Schmier, Konig, Gonzalez, ac plures alii. *

66. CONCL. VII. Tandem, si quis in bello mere defensivo ad Patriam a violenta hostium aggressione liberandam ex obligatione Charitatis, aut Pietatis pugnet, hostemque meræ defensionis causa mutilet, vel occidat, non incurrit irregularitatem. Ita Pirhing. *tit. de Homicid. n.* 225. Herincx *cit. n.* 149. Suarez & alii. Ratio est: tum quia bonum commune est præstantius privato: tum quia in tali casu etiam propria vita periclitatur, simulque vim vi repellere omnia Jura permittunt.

67. Cæterum loquendo de Clericis, Doctores admittunt hoc duntaxat in casu inevitabilis necessitatis, & quando per solos Laicos Ecclesia, vel Patria sufficienter defendi non potest: alioquin autem Clericus pugnans etiam contra inimicos Nominis Christiani, si quemdam interficiat, censetur irregularis *c. Petitio. De homicid.* Nam specialiter *Clericatus officium eos reddit inhabiles ad pugnandum*, ut dicitur *c. Ex multa. §. fin. De Voto.* juncto *can. Clerici. & seqq.* 23. & arma Clericorum sunt lacrymæ. *arg. can. Si quis vult. dist. 36.* & *can. Convenior.* 23. *q.* 8. cum concordantiis.

APPENDIX.

In qua compendiose recapitulantur dicta præcedentia, & exinde succincte resolvuntur aliqui casus ad utilitatem Confessariorum.

SUMMARIUM.

- *Recapitulantur succincte dicta priora. Addit. I.*
- *Datur instructio Confessario, si talis casus occurrat. Addit. II. & III.*
- *An quis sit irregularis, si alius fuerit occisus sub rixa, non quidem a se, sed ab aliquo suorum commilitonum? Addit. IV.*
- *Quid de suadente puellæ procurationem abortus? Addit. V.*
- *Quid de occidente alium ex improviso sub venatione? Addit. VI.*
- *Quid de Clerico militibus indicante latentem hostem? Addit VII.*
- *Quid de eodem, Judici Laico quosdam perversos, qui exinde ad mortem condemnantur, manifestante? Addit. VIII. & IX.*

Additio.

* ANTE omnia Confessarius I. Attendat ad discrimen inter Irregularitatem ex defectu lenitatis. II. Curet bene imprimi suæ memoriæ adducta superius crimina, ob quæ incurritur Irregularitas ex delicto, & actus, propter quos contrahitur Irregularitas ex defectu lenitatis conformiter dictis *n.* 44. III. Habeat pro regula universali, quod Irregularitas nulla sive ex delicto, sive ex lenitatis defectu incurratur, nisi in casibus a Jure expressis, nec valeat fieri forsan ex aliqua paritate in his odiosis extensio de materia in jure expressa ad non expressam. *c. Is qui. 18. De Sent. Excomm. in 6.* IV. Recolligat ex dictis, quod Irregularitas ex delicto non contrahatur, nisi actus, ex quo sequitur Irregularitas, sit mortaliter peccaminosus; unde, quod excusat a gravitate peccati, etiam excusat ab Irregularitate. V. Quod si dubium sit, num quis propter suam actionem hic, & nunc sit irregularis, sive sit dubium juris, sive facti, si illud post debitam indagationem vinci nequeat, non teneatur quis se gerere tamquam irregularem, neque in foro interno neque in externo, excepto dubio facti de homicidio, de quo specialia. Et hinc *

Ad-

Additio II.

* Quando in Confessionali proponitur casus Irregularitatis in puncto homicidii, vel mutilationis, tunc I. Si casus est dubius, attendat Confessarius, num sit dubium juris, vel facti? Si est dubium invincibile ipsius juris, resolvat, talem non esse obligatum se gerere tanquam irregularem: cum id in nullo Jure sit expressum, uti recte observat præter alios quamplures Schmalzgrueber *l. 5. Decr. tit.* 12. *n.* 240.

Quod si dubium fuerit facti, Confessarius attendat ulterius II. Num pœnitens suus dubitet, an nimirum aliquod homicidium vere contigerit, nec ne? vel utrum sciens homicidium esse perpetratum, solummodo dubius hæreat, an per actionem suam efficaciter influxerit in illud, vel non? *In primo dubio* poterit denuo resolvere in favorem pœnitentis; *in secundo* autem dubio facti tenetur talis pœnitens se gerere tanquam irregularem, supposito, saltem quoad hunc casum, quod dubium illud sit de occisione, & non præcise de mutilatione *cap.* 12. *De Homicid.* Videatur Sporer *Tr.* 5. *in Decalog. c.* 3. præsertim a *n.* 249. *ac seqq.* III. Quod si constaret, pœnitentem influxisse suo modo in occisionem vel mutilationem alterius hominis, ulterius advertat Confessarius, num quæstio moveatur de Irregularitate contrahenda ex defectu præcise lenitatis, vel num de Irregularitate ex delicto? *Si prius*, poterit consolationi esse sententia gravium Doctorum asserentium tanquam probabile, & in praxi tutum, nullam Irregularitatem ex defectu lenitatis contrahi, nisi homicidium, vel mutilatio fuerint facta auctoritate publica (uti contingit in Judiciis occidendo malefactores, & in bello justo offensivo trucidando hostes sese opponentes) qua auctoritate publica deficiente pariter non adesset Irregularitas, si nullum simul intercesserit in ista occisione, vel mutilatione delictum. Quod si vero intervenisset aliquod delictum, jam quæstio non amplius moveretur de Irregularitate ex defectu, sed ex delicto. Pro quo *

Additio III.

* Confessarius notet IV. Num actio, ex qua sequitur mors, vel mutilatio alterius, fuerit grave peccatum, vel non? si non, resolvat conformiter dictis, Irregularitatem ex delicto nullam fuisse contractam. Quod si vero peccatum fuerit mortale, advertat V. Ad motivum prohibendi talem actum: nam, si actus aliquis propterea graviter est in Jure prohibitus Clericis, quia sæpe talis actio conjungitur cum morte alterius, tunc ille, cui graviter talis actus est interdictus, eumdem nihilominus deliberate exercens incurrit Irregularitatem, sive in modo influendi in mortem vel mutilationem, culpam tantum venialem, vel etiam omnino nullam commiserit: tales enim actiones chirurgicæ, quæ contingunt in mutilatione, scissione, & adustione, sunt Clericis graviter prohibitæ. Quando vero non ex hoc fine, & motivo determinato actus prohibetur, tunc non solum actus ipse, ex quo mors, vel mutilatio sequitur, sed etiam modus influendi in eandem mortem &c. debet esse graviter peccaminosus ad hoc, ut contrahatur Irregularitas. E. g. ponamus: Petrus alias rixis non deditus se voluntarie inebriat usque ad privationem usus rationis, ibique occidit Paulum: in illo casu Petrus quidem graviter peccat se inebriando, non tamen contrahit Irregularitatem in ebrietate occidendo; quia ex una parte ebrietas non est, uti ars exercendi chirurgiam quoad adustionem, & incisionem, Clericis specialiter in Jure interdicta ex hoc determinato motivo, ne contingat sub eadem aliquod homicidium: ex altera autem parte modus influendi in dictam occisionem a plene ebrio commissam non est graviter peccaminosus, utpote cum homicidium in his circumstantiis nullatenus ab adhuc compote rationis fuerit prævisum in se, vel in sua causa, sicque nec directe, nec indirecte censeatur voluntarium. Videatur Sporer *loc. cit.* præsertim *n.* 287. *ac. seqq.* accurate hanc materiam pertractans. *

Additio IV.

* Porro ex dictis hic, & præcedenter eruuntur casus sequentes.

I. Petrus adhuc studiosus, de nocte cum aliis suis commilitonibus obambulans, in platea incidit in nonnullos milites alias sibi infensos, ubi post plura verba injuriosa, communi utriusque partis cooperatione venitur ad arma, non paucis utrinque vulneratis. Petrus videns, sibi tanquam causæ primariæ omnia mala esse imputanda, fuga se subducit, studia in alia prosecuturus Universitate. Subinde absolutis alibi studiis intendit recipere Sacros Ordines, quærens ex Confessario, an liceat? Resp. I. Petrum ante omnia esse interrogandum, num aliquis militum ex accepto a se, vel aliis vulnere obierit, nec ne? si nullus fuit exinde mortuus, vel mutilatus, utique poterit recipere Sacros Ordines; alias vero non citra dispensationem, quamvis miles non ab ipso, sed ab alio suorum commilitonum occisus fuisset. Vide dicta *n.* 52.

Additio V.

* II. Titius committit ut Studiosus fornicationem, & postea, ne eum, puella coram sæculo prostituatur, efficaciter suadet huic exinde gravidæ procurationem abortus. Post tempus pœnitentia ductus cupit fieri Clericus; quærit autem antecedenter ex Confessario, num non impediatur per aliquam Irregularitatem? Resp. eundem, nisi denuo ante applicationem dissuaserit per efficacia motiva, ab Ordinum susceptione impediri per contractam Irregularitatem, si puella, juxta consilium suum actualiter applicando media expulsiva, abortum fœtus animati procuraverit, effectu expulsionis fœtus secuto. Dixi notanter *fœtus animati*: ubi nota ex dictis *Tr.* 9. *dist.* 3. *q.* 3. fœtum censeri animatum quadragesimo post conceptionem die, si fuerit masculus, octuagesimo, quando extitit fœmella. Dum autem nescitur, num fœtus fuerit masculus vel fœmella, S. Pœnitentiaria teste Sporer *Tr.* 4. *Theol. Sacram. c.* 4. *ad. initium* præsumit fuisse masculum: alii vero apud eundem Auctorem mitius sentiunt in hac materia odiosa. Quod si effectus expulsionis fœtus vel omnino non, vel saltem ante animationis diem fuerit subsecutus, non censetur irregularis. Quando dubitatur, an vere subsecuta sit aliqua fœtus animati expulsio, vel non, nec valet aliunde deveniri in notitia rei, puta, si puella interea fuerit mortua &c. poterit talis dubitans se gerere tamquam non irregularem, sicque suscipere Ordines; utpote vere, & invincibiliter dubitans, num a parte rei aliquod homicidium fuerit factum, nec ne: ubi melior est conditio possidentis. Quod si sciret ex relatione puellæ, vel aliunde, contigisse expulsionem fœtus jam animati, dubitaret autem, an evenerit vi efficacis alias medicinæ, quam ad hunc finem suaserat, seu dederat puellæ, vel num ex alia causa accidentali, teneretur se gerere tamquam irregularem, conformiter dictis. Vide Sporer *loc. cit.* & *in Decalog. Tr.* 5. *c.* 3. *sect.* 5. *

Additio VI.

* III. Paulus Clericus in comitatu fratris sui adhuc sæcularis vadit cum sclopeto in proximam sylvam, ut recreationis causa latentes in dumetis feras trajiciat: ast, nescio quo casu vel incuria (necdum tamen mortaliter peccaminosa) exoneratur sclopetum & occiditur exinde frater sæcularis, vel alius pertransiens. Quæritur, an dictus Clericus sit irregularis? Resp. negative: non enim contraxit Irregularitatem ex defectu lenitatis; quia actus ille occisivus nec fuit deliberatus, nec publica auctoritate factus. Neque incurrit Irregularitatem ex delicto, utpote quæ infligitur ob peccatum mortale, quale in præsenti non intervenit. Dices: Clericus quoad adustionem, & incisionem exercens artem Chirurgiæ peccat, & subsecuta alterius morte incurrit Irregularitatem, quamvis omnem adhibuerit in præcavendo periculo diligentiam: ergo etiam pari modo exercens venationem, quoniam etiam venatio, uti Chirurgia, est Clericis prohibita *c.* 1. & *c.* 2. *De Clerico venatore* in Resp. negando consequentiam, nam *inprimis* Clericis citatis Capitulis tantum prohibetur venatio clamorosa, & tumultuosa, non autem quieta, & moderata, qualis erat in præsenti. Deinde *secundo* etiam venatio clamorosa prohibetur solum, quia videtur esse contra honestatem Clericalem, econtra Chirurgia quoad adustionem, & incisionem, quia est periculosa, & non raro inductiva mortis: similia autem ultima Clericis ita prohibentur, ut etiam irregularitas contrahi censeantur, quamvis casu, & facta omni præcautione contigisset homicidium non autem sic priora. Videatur Jus Canonicum *l.* 5. *Decr. tit.* 12. §. 5. præsertim *n.* 205. *

Additio VII.

* IV. Milites Defensores Patriæ tempore belli resciunt secure, in pago vicino nonnullos ex hostibus existere, quos obruere quidem conantur, ast hi videntes in vicinia copiosum militem tamquam viribus impares, partim in domibus partim in proxima sylva sese absconderunt. Quare Præfectus militum severe ex Parocho loci interrogat, ubinam hostes lateant, qui omnes manifestat fideliter, hincque multi ex illis deprehensi, ac truncati fuere. Parochus exinde anxius quærit ex Theologo, num per hanc manifestationem contraxerit Irregularitatem? Ratio dubitandi est; quia alias etiam, dum auctoritate publica occiduntur malefactores, ex defectu lenitatis contrahitur Irregularitas non solum ab occidentibus, sed etiam a consulentibus, vel alio modo efficaciter influentibus juxta communem. Resp. tamen, hoc non obstante, Parochum neutiquam contraxisse Irregularitatem. Ratio est: quia in bello justo etiam offensivo soli illi contrahunt Irregularitatem qui propriis manibus occidunt, vel mutilant, non autem (sicuti dum auctoritate publica malefactores puniuntur pœna mortis) ipsimet hortatores, vel alio modo influentes;

quoniam in ordine ad bellum justum id non exprimitur. Irregularitas autem non incurritur, ubi nil est expressum in Jure. Videatur Jus Canonicum *l. 5. tit.* 12. *n.* 117. *& seqq.* secus haud dubie sentiendum foret, conformiter dictis *qu.* 4. *n.* 51. si quis mandaret, aut cooperaretur ad occisionem aliquam injustam, puta in bello manifeste injusto. *

Additio VIII.

* V. Cajus Clericus noscit quosdam perversos homines in occulto plura gravissima crimina magiæ, & latrocinii in maximum totius Reipublicæ præjudicium perpetrantes; ideoque Cajus ad ista mala Reipublicæ tam perniciosa avertenda, quæ alia via impediri posse prudenter sperari non potest, id manifestat Judici sæculari, qui facta inquisitione, pluribus præsumptionibus, & indiciis gravatos incarcerat, torturæ subjicit, ac demum confessos, & convictos morti adjudicat. Quæritur, utrum Cajus sit irregularis? Ratio dubitandi est: quia etiam denuntians furem, qui extraneo v. g. centum florenos abstulit, fit irregularis, si exinde fur suspendatur. Hoc tamen non obstante Resp. Cajum non esse factum irregularem. Ratio est: partim quia denuntiat non solum de præteritis criminibus, sed quoniam periculum est etiam in futurum, cui periculo aliter (uti suppono) prudenter caveri nequit; partim quia hæc crimina Reipublicæ sunt valde perniciosa, & hinc delatio eorum in Jure a pœnia pronuntiatur immunia *c.* 8. *De Accusat.* Quoad illum, qui denuntiat furem, non est paritas; quia damnum istud per furtum non fuit illatum bono publico, sed tantum homini privato, & quidem extraneo, cui periculo in futurum ordinarie sufficientes præcaveri potest, si moneatur ille, cui res ablata est, ut accurate sua custodiat &c. Vide Covarruviam, Layman, Barbosam & alios apud Schmalzgrueber *l. 5. Decr. Tit.* 12. *n.* 116. *

Additio IX.

* VI. Porphyrius adhuc Laicus casu præsens erat, quando Andreas ab altero fuit occisus; quod Judex inquirens in Auctorem homicidii aliunde rescit: quare eumdem tamquam suum subditum compellit agere testem contra reum, prout etiam juratum præstitit testimonium, atque dictus reus convictus, & confessus debitas pœnas dedit, capite plexut. Subinde Porphyrius aspirans ad Clericatum quærit ex aliquo Canonista, num per illud testimonium contraxerit Irregularitatem, ex qua a receptione sacrorum Ordinum impediatur? Resp. Si ad ferendum testimonium fuit compulsus (prout haud dubie a Judice sæculari etiam in causa sanguinis, exigente sic necessitate boni publici, compelli possunt Laici, non autem actuales jam Clerici) si, inquam, fuit Porphirius tamquam adhue Laicus compulsus ad ferendum testimonium, is propterea nullam incurrit Irregularitatem: secus, si voluntarie egisset talem testem; nam tunc voluntarie influeret in mortem alterius. Videantur Jus Canonicum *n.* 5. *Tit.* 12. *n.* 105. & Schmalzgrueber ibidem *n.* 121. *ac seqq.*

QUÆSTIO V.

Quis possit dispensare in Irregularitatibus?

SUMMARIUM.

68. *Irregularitas tollitur per dispensationem.*
69. *Causa ejus perdurante.*
70. *Papa dispensat in omni irregularitate.*
71. *Episcopi, in quibus Irregularitatibus dispensent?*
 * *Id ulterius exemplificatur. Addit. I. & II.*
72. *Quid de Capitulo, Sede vacante?*
73. *Prælati Regulares, in qua Irregularitate dispensent cum suis Subditis?*
74. *Quid de Superioribus Localibus? cum Add.*
75. *Limitatio præmissorum, cum Addit.*
76. *Forma dispensandi super Irregularitate.*
 * *An regulares in ea dispensare valeant quoad Sæculares? Addit. I. & II.*
 * *Ad quem debeat dirigi Supplica pro impetranda dispensatione circa Irregularitatem? Addit. III.*

68. NOTANDUM, quod Irregularitas tollatur per dispensationem, non autem per absolutionem; prout tenet communia Doctorum. Siquidem absolutio est actus justitiæ, in quo terminatur causa, & judicium; dispensatio autem est exemptio quædam a lege communi; atqui Irregularitas est mera inhabilitas ad Ordines tum suscipiendos, tum exercendos, & contrahitur quandoque absque ullo delicto; & consequenter in eam proprie cadit dispensatio, non autem absolutio.

69. Et hoc insuper intelligendum est, causa Irregularitatis perdurante: alioquin enim cessante causa Irregularitatis ex defectu, cessat etiam per se ipsam Irregularitas, neque opus est alia dispensatione. Sic, qui est irregularis ex defectu legitimæ ætatis, litteraturæ, aut infirmitatis, adveniente legitima ætate vel scientia, aut cessante infirmitate sua, potest ordinari, aut Ordines susceptos exercere, absque ulla alia dispensatione. Hoc prænotato, sit.

70. CONCL. I. Summus Pontifex habet Potestatem ordinariam, & universalem dispensandi in omni Irregularitate. Ita omnes Doctores Catholici. Ratio est: quia omnis Irregularitas est de Jure dumtaxat humano Ecclesiastico: atqui Papa de plenitudine potestatis habet facultatem dispensandi supra omne Jus Ecclesiasticum. *arg. c. Proposuit. De Concess. Præbendæ.* ibi: *Qui secundum plenitudinem potestatis, de jure possumus, supra Jus dispensare*; ergo.

71. CONCL. II. Episcopi potestate ordinaria possunt dispensare in omnibus Irregularitatibus ex delicto occulto provenientibus, excepta ea, quæ oritur ex homicidio voluntario directe intento, & exceptis aliis deductis ad Forum contentiosum. Ita novissime Eisdem concessum est in Concilio Trid. *Sess.* 24. *de Reformat. c.* ubi dicitur: *Liceat Episcopis in Irregularitatibus omnibus, & suspensionibus, ex delicto occulto provenientibus, excepta ea, quæ oritur ex homicidio voluntario, & exceptis aliis deductis ad Forum contentiosum, dispensare.* Et hanc quidem facultatem dispensandi, cum sit defacto jure ordinario annexa muneri Episcopali, posse Episcopum committere alteri, recte observant Doctores.

Additio I.

* Dicitur notanter I. *Episcopi possunt dispensare potestate ordinaria quoad Irregularitates provenientes ex delicto*: nam secus vi proxime citati textus Concilii Tridentini statuendum, si contraheretur aliqua Irregularitas ex defectu lenitatis. De quo vide Sporer *tr. 5. in Decalog. c. 3. n.* 240. *&* 241. Dicitur notanter II. *Quoad Irregularitates ex delicto occulto*: nam si foret aliquod delictum publicum, vel ad forum contentiosum deductum, nequirent potestate ordinaria dispensare Episcopi, prout denuo eruitur ex textu. Vocatur autem *occultum* in præsenti illud, quod fit paucis, puta, quatuor, vel quinque tantum præsentibus, quibus solummodo vere notum est illud crimen, quamvia apud plures cæteroquin talia possit esse aliquo modo suspectus de eodem, quod non obest occulto. Deductum vero *ad forum contentiosum* censetur quidpiam tunc, quando fit contestatio litis, &. non antea. Videatur Jus Canonicum *l. 5. Decr. tit.* 12. Dicitur notanter ulterius III. *Excepto homicidio voluntaris directe intento*; nam in Irregularitate ex homicidio etiam occulto (secus dic, si tantum fuerit occulta mutilatio) nequit vi Concilii Tridentini dispensare Episcopus, si homicidium directe fuerit intentum. *

Additio II.

* Ubi ad tollendam omnem æquivocationem ex meo libello: *Succincta Declaratio Propositionum damnatarum &c.* intitulato *part.* 2. *c.* 4. §. 3. *n.* 91. adverti debet, posse aliquod homicidium directe intendi vel tamquam finem vel tamquam medium. Homicidium directe intenditur *tamquam finis*, si intentum sui finis est *occidere*, quod ut fiat, conquiruntur media: sic contingit, quando e. g. puella gravida sumit medicinam expulsivam fœtus animati, ut sequatur abortus. Homicidium vero directe intendi censetur *ut medium*, quando per talem actionem, ex qua subsequitur certo ipsum homicidium, intenditur alius finis; sic eveniret, si puella gravida sumeret medicinam moraliter certo procurativam abortus fœtus animati ex ea fine, ut nimirum exinde evitat *infamiam*. Utrobique autem nequit dispensare Episcopus, sive subsecuta mors intendatur directe *ut finis*, sive *ut medium*. Quod si mors neque directe tamquam medium, neque directe ut finis intendatur, potest dispensare Episcopus quantum ad irregularitatem: e. g. si Clericus in incisione, vel adustione vellet curare infirmum, exinde tamen fuisset mors infirmi subsecuta.

72. Addit cæteroquin circa dictam materiam Barbosa *in Collectaneis ad cit. locum Concilii Trid. n.* 4. citans plures alios Auctores, etiam Capitulum Sede vacante habere præfatam facultatem dispensandi, a Concilio Trid. *loc. cit.* concessam Episcopis.

73. CONCL. III. Prælati Regulares possunt cum suis subditis ex specialibus privilegiis, dispensare in omni ferme Irregularitate, excepta illa, quæ orta est ex homicidio voluntario, bigamia, & mutilatione. Ita Generalibus, & Provincialibus Ordinum Mendicantium, & Communicantium in privilegiis eorum, concessisse Sixtum IV. refertur in Compendio Privilegiorum Fratrum Minorum *v. Dispensat. n.* 9. *&* 12. ac tradit Herinex *disp. 6. de Censuris Eccles. n.* 192. & alii.

74. Eamdem facultatem dictus Sixtus IV. concessit etiam

iam Prioribus Conventualibus Ordinis Prædicatorom, & eorum Vicariis; prout habetur in Bulla, *Regiminis universalis*. §. 4. (ac refertur *Tom.* 1. *Bullarii Romani*. *Constit.* 7. dicti Pontificis) & vulgo *Mare Magnum Prædicatorum* appellatur. Unde merito inferunt Auctores, quod etiam Prælati, sen Superiores Locales Regularium, communicationem Privilegiorum habentium, atque eorom vicem gerentes, possint cum suis subditis, etiam hospitibus ac Novitiis dispensare io Irregularitatibus ut supra; dummodo hæ per Regulam, Statuta, vel alias non sint specialiter reservatæ Prælato superiori. Bernard. Sanoig. *tom.* 3. *Theol. Scotist. Tract. de Censuris*. *dist.* 3. *quæst. ult.* Pellizarius *tom.* 2. *Manual. Prælat. tract.* 9. *c.* 3. *n.* 102. & rursum *n.* 136. ubi hoc speciatim docet de Irregularitate provenieote ex eo, quod quis Censura Ecclesiastica irretitus celebraverit Divina; & alii Canonistæ Regelares passim.

Additio.

* Item dispensat Prælatus Regularis cum subdito in Irregularitate proveniente ex defectu natalium, quamvis dicta Irregularitas non annumeretur Irregularitatibus ex delicto, sed ex defectu. Quinimo memorata Irregularitas tollitur per ipsam Professionem Religiosam. *c.* 1. *De Filiis Presbyt.* citra ulteriorem aliquam dispensationem: ast tantum quoad *Ordines*, non vero quoad *Prælaturas*, quamvis etiam quoad has dispensare possit Generalis, aut Provincialis, in Capitulo Generali, aut Provinciali respective, seu in intermedio, & non alias juxta tenorem Bullæ Gregorii XIV. quæ incipit, *Circumspecta &c.* Ita suse cum Herincx noster Gaudentius Kerchove in Comment. in Statuta Generalia *cap.* 7. §. 2. *n.* 1. *& seqq.* *

75. Additur autem in data Conclusione notanter, *in omni ferme Irregularitate, excepta illa, quæ &c.* Nam imprimis Irregularitas contracta ratione homicidii voluntarii, bigamiæ, & mutilationis membrorum, expresse excipitur a Sixto I. tum *loc. cit.* tum in alia Bulla *Regiminis Universalis*. (Itidem relata *Tom.* 1. *Bullar. Roman. Const.* 6. dicti Pontificis, ac *Mare Magnum FF. Minorum* nuncupata) In qua Generali, ac Provincialibus Ministris ejusdem Ordinis FF. Minorum, ipsorumque Vicariis pro tempore existentibus supra dictam facultatem dispendandi cum suis subditis concessit. Deinde hinc excipi debet irregularitas ex defectu animi proveniens; ut si quis sit amens, furiosus, aut patiens defectum necessariæ scientiæ, Item ea, quæ oritur ex defectu corporis, ætatis, aut hujusmodi. Nam in talibus, quamdiu durant ejusmodi defectus, non posse dispensare Prælatos Regulares, est certum, ac extra controversiam. Idem respectu Prælatorum localium dicendum de illis Irregularitatibus, quarum dispensatio expresse reservata fuit Prælato superiori.

Additio.

* **Dices**. Episcopi juxta dicta possunt cum suis subditis dispensare in Irregularitate proveniente ex homicidio occulto saltem casuali; ergo etiam Regulares Prælati habentes quasi potestatem Episcopalem idem poterunt cum suis Religiosis. Resp. concedendo totum. Quinimo Auctores multi Regulares adhuc plus concedunt hac in parte Prælatis Regularibus, quam Episcopis, subjungentes, quod dicti Prælati, quamvis vi concessionis Sixtinæ nequeant dispensare cum suis Religiosis, quoad Irregularitatem ex homicidio occulto directe intento exortam, id tamen valeant vi concessionis Martini V. & aliorum Pontificum: prout ex Rodriquez, Miranda, Porrell, Hyacinto Donato, Castropalao, & aliis annotatur in Jure Canon. *l.* 5. *Decret. tit.* 12. *n.* 228. & *tit.* 37. §. 4. *præsertim. n.* 97. atque sic etiam docet Kazenberger in Decalog. Patris Sporer *c.* 3. *sect.* 4. *n.* 167. *&* 168. qui novissimus Auctor *loc. cit.* insuper adhuc notanter superaddit, posse Generales, vel Provinciales non quidem semper, sed certo tempore, id est, *die Lunæ post primam Dominicam Quadragesimæ* per se vel per alios a se deputatos e. g. per Superiores locales imposita condigna satisfactione, pro foro Conscientiæ dispensare, etiam extra Sacramentum Pœnitentiæ, cum suis subditis in omnibus Irregularitatibus ex delicto etiam publico, puta, voluntario publico homicidio, vel mutilatione, quin etiam ratione bigamiæ contractis ob indefinitam concessionem Pauli III Bulla: *Exponi nobis. &c.* datam Benedictis Vallisoletanis, in quo privilegio participant Regulares Mendicantes. Dictum Privilegium refert quoque La Croix *Tom.* 8. *Lib.* 7. *n.* 460. uti & aliud concessum a Sixto IV. in simili Carthusianis. Ulterius circa hanc materiam videri etiam poterunt Elbel *De Sacramentis*. *part.* 3. *Conferent.* 20. *n.* 474. & apud Pichler *l.* 5. *tit.* 12. *n.* 35. Layman *lib.* 3. *tract.* 3. *part.* 3. *cap.* 12. *Art.* 7. *n.* 4. *

76. Cæterum adhuc ante finem hujus Quæstionis sciendum, quod pro impertienda dispensatione super Irregularitatibus nulla sit præscripta certa forma verborum, sed sufficiat quæcunque, dummodo significet, Irregularitatem auferri. Communiter autem usurpatur ista forma: *Dispenso tecum super Irregularitate, quam contraxisti ob celebrationem. Divinorum in statu excommunicationis* v. g. aut ob hanc, vel illam causam (exprimendo hujusmodi causam.) Quod si dubium sit, an quis Irregularitatem incurrerit: *Si forte eam incurristi*.

Additio I.

* Quæres I. An Regulares Mendicantes, sicuti possunt sæculares absolvere a multis Censuris, ita etiam valeant cum ipsis dispensare in aliquibus Irregularitatibus? Resp. non deesse Doctores apud Kazenberger *loc. cit. n.* 170. qui cum Passerino, & nostro Portell, ac cum Apollonio Holzman *Tom.* 1. *pag.* 3. *n.* 330. negant. Is tamen cum Sannig. Rodriquez, Bassæo, Sayro, & Henriquez affirmat, nimirum posse Regulares Mendicantes in foro conscientiæ dispensare super omnibus illis Irregularitatibus ex delicto occulto provenientibus, super quibus potestate ordinaria possunt Episcopi. Conantur assertionem suam probare ex concessione Pauli III. in Bulla: *Cum inter cunctas*. Vide Kazenberger *loc. cit.* ubi etiam solutam invenies aliquam objectionem.

Additio. II.

* Cæterum, cum hæc Bulla Pauli III. tantum (uti notat Holyman hic) loquatur de potestate NB. *absolvendi* a Censuris, & aliis pœnis Ecclesiasticis; *Irregularitas* autem qua talis (principaliter saltem) potius per *dispensationem*, quam *absolutionem* tollatur; hinc alio medio hanc resolutionem Antonius a Spiritu Sancto *in Directorio Regularium part.* 1. *Tract.* 2. *disp.* 2. *sect.* 2. *n.* 65. *& seqq.* taliter probat: Regulares dispensare possunt cum Secularibus in omnibus Irregularitatibus, in quibus Episcopus potest Jure ordinario, prout concessit Sixtus IV. & confirmavit Julius II. in sua Constitutione: *Dum ad sacrum Ordinem Minimorum*. relata apud Peyerini in Constitutione I. Julii II. sed Episcopus Jure ordinario potest dispensare in omnibus Irregularitatibus, ex delicto occulto provenientibus, excepta ea, quæ oritur ex homicidio voluntario, uti ostensum jam fuit supra *n.* 71. ergo etiam eodem modo cum sæcularibus possunt dispensare Regulares (supple) privilegiati, saltem excepto voluntario homicidio, directe intento. *

Additio III.

* Quæres II. Ad quemnam Romæ Supplica dirigi debeat, si petatur ab aliquo sæculari per Confessarium dispensatio in Irregularitate ob homicidium contracta? Ante Responsionem notet I. Confessarius, num homicidium vere fuerit deliberatum, vel indeliberatum consequenter nec indigens dispensatione Papæ; de quo antecedenter. Notet II. ex dictis, Episcopum de potestate ordinaria non posse dispensare quoad Irregularitatem contractam ex homicidio directe intento, quamvis delictum fuerit occultum. Secus valde probabiliter sentiendum, si illud tantummodo fuerit indirecte intentum, & simul occultum, vel si fuisset occulta mutilatio etiam directe intenta. Notet III. dicta priora, quandonam censeatur irregularitas occulta, & ad forum contentiosum necdum deducta? H. N. Resp. I. Si delictum sit adhuc occultum, nec ad forum contentiosum deductum, poterit in contracta Irregularitate dispensare Sacra Pœnitentiaria, quæ dispensatio fit gratis, sive petatur quoad Ordines recipiendos, sive quoad susceptos exercendos, dummodo præter delictum occultum etiam adsit gravis causa dispensandi, in ipsa Supplica exprimenda. Ita noster Tiburtius Navarrus Pœnitentiarius Apostolicus *part.* 3. *Manuductionis cap.* 6. Resp. supplica ad Eminentissimum e. g. Cardinalem supremum pœnitentiarium dirigenda succincte sic instrui poterit:

Eminentissime, & Reverendissime Domine, Domine.

N. *Sacerdos*, vel *Diaconus*, vel *Laicus*, (nam ponitur status ejus, non tamen exprimitur verum nomen, & cognomen in delicto occulto, sed fictum, vel nullum apud S. Pœnitentiariam) *contraxit Irregularitatem ex homicidio occulto ob talem causam* N. (hic adducitur, quare alterum occiderit) *perpetrato*, *& quia ab exercitio Ordinum citra grave scandalum abstinere non potest* (Si ex alio gravi motivo petat dispensationem, vel quoad receptionem, vel quoad exercitium SS. Ordinum, illud exprimat) *hinc humillime supplicat dispensationis remedio*. *Quam gratiam DEUS &c.* Respond. III. Si delictum sit publicum, aut Irregularitas proveniat ex defectu lenitatis, recurrendum erit ad Datariam, atque ibidem debebit dari certa taxa pecuniaria pro qualitate, & gravitate delicti, aut defectus, prout desuper a Procuratore aliquo generali Ordinis, aut ab Agente poteris instrui. Ubi insuper adverte, quod dispensatus ad Ordines non illico censeatur exinde dispensatus quoad Beneficium, nisi quoque in ordine ad hoc in Memoriali supplicetur. Videatur Navarrus *loc. cit.*

TRACTATUS XIV.

DE SACRAMENTIS.

1. EXCELLENTIAM Sacramentorum Legis Evangelicæ paucis sacrosanctum Oecumenicum Concilium Tridentinum complectitur, dum *Sess. 7. in Proœmio* verissime attestatur, quod per ea *omnibus vera justitia vel incipit, vel cœpta augetur, vel amissa reparatur.* Hæc etenim septem Sacramenta septem illæ sunt Columnæ, quas Æterna Sapientia de Cælo descendens, & formam nostræ humanitatis suscipiens excidit, ut super eas Domum Ecclesiæ suæ firmissimam construeret; juxta illud *Proverb. 9. Sapientia ædificavit sibi domum, excidit columnas septem.* Hæc insuper sunt septem illa Candelabra aurea *Apoc. 1.* quibus mediantibus ad Fideles Divinæ gratiæ lux diffunditur. Et rursus hæc sunt septem illæ stellæ, quas *cit. cap. 1. Apoc.* Filius Hominis, id est, Servator noster Jesus Christus, in dextera Misericordiæ suæ, ac infinitæ Pietatis, ad illustrandam Ecclesiam suam habuisse legitur. De his ergo septem Sanctissimis Ecclesiæ Sacramentis, tum in genere, tum in specie, in præsenti Tractatu plane utilissimo, scituque vel maxime necessario, Deo adjuvante tractabitur, ad infinitam & perennem ejusdem laudem.

DISTINCTIO I.

De Natura Sacramentorum in genere.

QUÆSTIO I.

Quid, & quot sint Sacramenta novæ Legis?

1. *Excellentia Sacramentorum novæ Legis.*
2. *Sacramenti variæ acceptiones,*
3. *Sacramentum in proposito, quid?*
4. *Cur sit signum sensibile,*
5. *Ac efficaciter significans gratiam?*
6. *Per effectum gratuitum, quid intelligatur?*
7. *Aliæ particulæ definitionis Sacramenti.*
8. *Sacramenta novæ Legis sunt Septem.*
9. *Et omnia a Christo instituta.*
10. *Septem ordines constituunt unum Sacramentum, & quomodo?*
11. *Instantia hæreticorum solvitur.*
12. *An in Lege Mosaica, & statu Legis Naturæ, fuerit verum Sacramentum?*
13. *Declarantur Auctoritates, quæ id negare videntur. Circumcisio, quomodo dicatur non contulisse gratiam?*
14. *Remedium contra peccatum originale, quale antiquitus?*

2. ADVERTENDUM, quod variæ sint Sacramenti acceptiones: cum enim *Sacramentum a sacro* derivetur, inprimis Sacramentum sumitur a Juristis pro Juramento, eo quod sit sacra quædam & religiose affirmatio *can. Qui Sacramento.* 24. *q.* 4. & alibi. Deinde in S. Scriptura Sacramentum sumitur quandoque pro Mysterio, seu re arcana, ut *Sapient.* 2. *Nescierunt Sacramentum DEI. Daniel.* 2. *Mihi Sacramentum hoc revelatum est.* & alibi. Tertio, & magis ad propositum sumitur Sacramentum pro Ceræmonia sacra, seu hominem sacrante.

3. CONCL. I. *Sacramentum*, prout in proposito accipitur, est signum sensibile, gratiam Dei, vel effectum ejus gratuitum, ex institutione Divina efficaciter significans, ordinatum ad salutem hominis viatoris. Ita Doctor Subtilis 4. *dist.* 1. *quæst.* 2. cum suis. Neque re ipsa differt allata Sacramenti definitio ab aliis, quarum plures afferre solent Theologi Catholici; ut est illa Catechismi Romani: *Sacramentum est invisibilis gratiæ visibile signum, ad nostram justificationem institutum.* Verumtamen definitio Scoti naturam Sacramenti clarius exprimit.

4. Dicitur I. *Signum visibile*, seu *sensibile*: id est externum, & in materie sensibili institutum. Nam, ut Sacramentum institueretur in tali signo sensibili, admodum congruum erat pro hoc statu; juxta illud D. Chrysostomi, *Homil. 60. ad populum. Si incorporeus esses, incorporea dedisset ipse tibi dona: sed quia corpori conjuncta est anima tua, ideo rebus sensibilibus tibi intelligenda tradit.*

5. Dicitur II. *Efficaciter significans gratiam DEI*: quia Sacramentum non est quomodocumque signum ipsius gratiæ divinæ, quæ confertur homini rite illud suscipienti, sed est signum efficax, seu *efficaciter significans*: quia gratiam illam, quam significat, etiam causat in homine ex opere operato, quatenus ex Divina institutione, ac virtute meritorum Christi infallibiliter confert gratiam homini digne suscipienti Sacramentum.

6. Additur in definitione a Scoto allata, *vel effectum Dei gratuitum*, majoris claritatis gratia, & propter SS. Eucharistiæ Sacramentum, quod consistit *in facto esse*, ac primo & immediate significat verum Corpus & Sanguinem Christi realiter sub Sacramento Eucharistiæ contentum: quod Christi Corpus, utpote ex gratuita Dei voluntate ibidem existens, dicitur *effectus DEI gratuitus*. Quamvis postea idem Sacramentum etiam gratiam sanctificantem digne sumentibus conferat ex opere operato.

7. Dicitur III. *Ex institutione Divina*: quia Sacramenta totam vim suam efficaciter significandi, id est, causandi gratiam in digne recipientibus habent ex institutione Divina, non autem ex natura sua intrinseca. Et additur, *ordinatum ad salutem hominis viatoris*, ut insinuetur finis ille, propter quem Deus voluit instituere Sacramenta, qui est salus æterna hominis viatoris.

8. CONCL. II. Sacramenta novæ Legis sunt septem, & nec plura, nec pauciora. Ita de Fide tenendum; ac præter perpetuam traditionem, sensumque Ecclesiæ fuit definitum tum in Concilio Florentino, tum in Trid. *sess. 7. can. 1.* his verbis: *Si quis dixerit, Sacramenta novæ Legis non fuisse omnia a Jesu Christo Domino nostro instituta, aut esse plura vel pauciora, quam septem, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, & Matrimonium; aut etiam aliquod horum septem non esse vere, & proprie Sacramentum: anathema sit.*

9 CONCL. III. Certum insuper est, ac de Fide, omnia Sacramenta novæ Legis esse a Christo Domino instituta. Patet hoc ex allegato textu S. Concil. Trid. Hinc S. Ambrosius *lib. 4. de Sacramentis. c. 4.* ait: *Auctor Sacramentorum quis est, nisi Dominus JESUS? De cælo ista Sacramenta venerunt.*

10. Objicies breviter contra dicta: Septem sunt Ordines, & quilibet eorum est Sacramentum, ergo computatis sex aliis Sacramentis plura sunt Sacramenta, quam septem. Resp. negando consequentiam: quia omnes septem Ordines constituunt in simul unum Sacramentum Ordinis. Idque fit tum unitate ordinationis, seu finis, in quantum omnes ordinantur ad unum Sacerdotium ac ratione hujus recipiuntur: tum unitate generis proximi, quatenus omnes & singuli Ordines in particulari conveniunt in ratione Sacramenti Ordinis ut sic, tamquam in genere proximo. Et hinc omnes septem Ordines sub eodem nomine Sacramenti Ordinis hic comprehenduntur.

11. Objicitur ulterius ab Hæreticis. Nullibi habetur in S. Scriptura, quod dentur septem Sacramenta: ergo ea non dantur. Resp. I. Neque in S. Scriptura nullibi dicitur, quod dentur duo, vel tria tantum Sacramenta, ut volunt hæretici; ergo vel militat allata ratio contra ipsosmet Hæreticos, vel nihil probat. Resp. II. negando consequentiam: quoniam hic septenarius Sacramentorum numerus constat cum ex perpetua traditione Ecclesiæ, definitione Conciliorum unanimique SS. Patrum consensu: tum etiam satis bene deducitur ex diversis S. Scripturæ locis, ut suo loco de singulis Sacramentis in specie agendo patebit.

12. Quæres, an etiam in Lege Mosaica, ac statu Legis Naturæ fuerit verum Sacramentum, conferens gratiam ex opere operato, atque in parvulis delens peccatum originale? Resp. affirmative; prout tenet Scotus 4. 4. *dist.* 1. *q.* 6. Nam, ut inquit D. Augustinus *lib. 2. de nuptiis & concupiscentia c. 11.* ac refertur *c. Ex quo 6. De Consecr. dist. 4. Ex quo instituta est Circumcisio in populo DEI (quod erat tunc signaculum justitiæ fidei) ad significationem purgationis valebat parvulis originalis veterisque peccati: sicut & Baptismus ex illo valere cœpit ad innovationem hominis, ex quo est institutus.* Hoc ipsum, & quidem extendendo ad statum Legis Naturæ, tradit idem D. Augustinus *lib. 5. contra Julianum cap. 11.* ubi huic objicienti, quod in Lege Naturæ nondum fuerit Baptismus respondet: *De Baptismate verum dicis: nec ideo tamen credendum est, ante datam circumcisionem famulos DEI, quandoquidem eis inerat Mediatoris fides in carne venturi, nullo Sacramento ejus opitulatos fuisse parvulis suis; quamvis, quod illud esset, aliqua necessaria causa Scriptura latere voluerit.* Concordat textus *c. Majores. §. Caute tamen. De Baptisma* ibi: *Originalis culpa remittebatur per Circumcisionis mysterium, & damnationis periculum vitabatur.* Atqui hoc non fit sine infusione gratiæ sanctificantis: non enim de Lege DEI ordinaria remittitur peccatum mortale, sive actuale, sive originale, sine infusione justificantis gratiæ; quia defacto non datur status medius inter filium regni, & gehennæ.

13. Nec

13. Nec obstat, quod aliqui SS. Patres, ac præsertim Concilium Florentinum *in Decreta Unionis* videantur oppositum renuere. Resp. enim, SS. Patres, & Concilia, dum negant, Sacramenta veteris Legis contulisse gratiam ex opere operato, loqui de Sacramentis improprie dictis: qualia fuerunt plurima Cæremonialia illius Legis, veluti Purgationes a tactu morticini per aquam expiationis, Purgationes a lepra, Aspersio sanguinis hircorum & vitulorum ad emundationem carnis, ac hujusmodi; hæc enim non conferebant gratiam ex opere operato, sed solum ex opere operantis, quatenus pro tempore Legis veteris fiebant in charitate, atque ex obedientia DEO præstanda.

Quod si aliqui SS. Patres dicant, etiam Circumcisionem non contulisse gratiam, loquuntur ipsi comparative ad gratiam Baptismalem; nam Circumcisio non contulit gratiam ut dispositionem immediatam ad cœlum, sicut Baptismus; prout declaravit Pontifex *cit. cap. Majores. De Baptismo.* ibi: *Quoniam, etsi originalis culpa remittebatur per Circumcisionis mysterium, & damnationis periculum vitabatur, non tamen perveniebatur ad regnum cælorum, quoad usque ad mortem Christi fuit omnibus obseratum: sed per Sacramentum Baptismi Christi Sanguine rubricati culpa remittitur, vitatur periculum, & ad Regnum Cælorum pervenitur.*

14. Ex his patet, quod in Lege veteri, quæ incipit ab Abraham, aut (ut alii volunt) a Moyse, & duravit usque ad Christum Dominum, ejusmodi Sacramentum, & remedium contra peccatum originale parvulorum fuerit Circumcisio: quæ etiam conferebat gratiam aliquam ex opere operato, quamvis respectu Baptismi parvam admodum, & quæ non fuit immediata dispositio ad gloriam cœlestem, eo quod fluxerit tempore, quo pretium nostræ redemptionis per Passionem Christi actu exhibitam nondum fuerat persolutum. Cæterum in Lege Naturæ, quæ durabat ab Adam usque ad Abraham, vel Moysen, ejusmodi remedium (quod etiam tempore Legis Mosaicæ adhibebatur fæmellis) consistebat in aliquo actu externo, qui fuit veluti exterior Professio Fidei in Messiam venturum: quamquam incertum sit, quale illud in specie fuerit remedium, aut cæremonia.

QUÆSTIO I.

De Materia, & Forma Sacramentorum.

SUMMARIUM.

15. *Sacramenta tribus perficiuntur; quibus?*
16. *Sacramenta consistunt in usu, seu* in fieri, *præter Eucharistiam.*
17. *Hæc est Sacramentum permanens: ac veluti* in facto esse *consistit.*
18. *Materia Sacramentorum remota, & proxima, quid?*
19. *Forma Sacramentorum, quæ?*
20. *Utraque a Christo fuit determinata quoad substantiam;*
25. *Vel in specie infima, vel saltem in genere.*
22. *Mutatio substantialis irritat Sacramentum, non item accidentalis.*
23. *Et quæ talis sit?*
24. *Exempla utriusque mutilationis circa materiam.*
25. *Et circa formam.*
26. *Requiritur simultas inter materiam & formam Sacramentorum; & qualis?*
27. *Hæc magis declaratur in 4. Sacramentis.*
28. *Quid de sententia minorem simultatem requirente?*
(*a*) Vide Trast. 1. Dist. 3. n, 3. n. 57. & 58.
29. *Eadem simultas ostenditur in Sacramento Eucharistiæ, Pænitentiæ, &*
30. *Matrimonii.*

15. SACRAMENTA novæ Legis, ut proxime dictum, sunt signum sensibile; idque præcipue fit ex eo, quod omnia novæ Legis Sacramenta constent, seu perficiantur ex materia, & forma sensibili. Siquidem, ut Concilium Florentium *in Decreta Unionis* post enumerata septem novæ Legis Sacramenta confitetur, *Hæc omnia Sacramenta tribus perficiuntur, rebus tamquam materia, verbis tamquam forma, & persona Ministri conferentis Sacramentum cum intentione faciendi; quod facit Ecclesia; quorum si unum desit, non perficitur Sacramentum.* Unde in Præsenti Quæstione de materia, & forma Sacramentorum in genere, & in subsequenti de Intentione Ministri dicetur: quæ ut melius intelligantur.

16. Advertendum I. Quod omnia novæ Legis Sacramenta consistant in usu, & *in fieri*, excepto solo sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, quod est Sacramentum permanens, ac veluti *in facta esse* consistit. In prioribus enim idem est Sacramentum, ac perceptio Sacramenti: sic enim Sacramentum Baptismi est ipsamet perceptio Baptismi, nec permanet aliquid, quod est Sacramentum, cessante tali usu, seu receptione ejus. Nam post collationem Baptismi manet quidem in baptizato gratia Sacramentalis, & Character; hi tamen non sunt Sacramentum, sed effectus dumtaxat ipsius Sacramenti Baptismi: & idem fit in aliis Sacramentis consistentibus in usu, seu *in fieri*.

17. Aliter dicendum de SS. Eucharistiæ Sacramento, quod habet rationem permanentis, ac veluti *in facto esse* consistit. Siquidem sub speciebus panis & vini consecratis Christus permanenter nobiscum esse voluit, semperque sub eisdem realiter præsens continetur, usque dum corrumpantur; atque idcirco tum in publicis Processionibus, tum ad infirmos summa cum reverentia circumfertur. Unde Eucharistia est Sacramentum etiam ante usum, seu actualem ejus perceptionem: quippe in termino prolationis formæ consecrationis jam incipit esse signum sensibile, ex institutione Divina efficaciter significans effectum DEI gratuitum, scilicet Corpus & Sanguinem Christi realiter contineri sub speciebus consecratis: quamvis postmodum digne hoc SS. Sacramentum suscipientibus etiam gratia habitualis, seu sanctificans ex opere operato conferatur.

18. Advertendum II. Quod duplex sit materia Sacramentorum consistentium in usu, seu fieri, remota scilicet, & proxima. *Remota materia Sacramentorum* est res sensibilis requisita ad confectionem Sacramenti: *Proxima* vero est ipsamet debita applicatio hujus materiæ remotæ. Sic in Baptismo materia remota est aqua naturalis, seu elementaris, ablutio vero, per quam debito modo applicatur aqua naturalis baptizando, est materia proxima Baptismi. Et idem dicendum de Sacramento Ordinis, & aliis: prout in progressu magis patebit.

19. Advertendum II. Quod forma Sacramentorum sint verba, quæ Minister in administratione Sacramenti ex institutione Divina profert. Sic forma Sacramenti Baptismi sunt verba illa a baptizante proferenda: *Ego te baptizo in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti.* Et eodem modo discurrendum de aliis verbis in administratione singulorum Sacramentorum necessario proferendis.

20. CONCL. I. Materia, & forma omnium Sacramentorum novæ Legis fuit a Christo Domino determinata quoad substantiam, non tamen ejusmodi determinatio in omnibus æqualiter facta. Prima pars est communis Theologorum. Siquidem Christus Dominus omnia isthæc Sacramenta instituit; ergo etiam determinare debuit eorum materiam, & formam, saltem quoad substantiam.

21. Altera pars est Suarezii *part. 3. Tom. 3. disp. 1. sect. 3.* Mastrii *4. dist. 4. n. 36. & 45.* ac aliorum. Ratio est: quia in quibusdam Sacramentis res, seu materia fuit a Christo Domino determinata in quadam specie infima, ut aqua naturalis in Baptismo, & oleum olivarum in extrema Unctione: in quibusdam vero solum in genere, ut in Sacramento Ordinis. Prout hoc desumitur ex praxi primitivæ Ecclesiæ, quæ ante scriptionem Sacri Evangelii, atque Epistolarum Canonicarum non potuit Diaconis & Subdiaconis in eorum Ordinatione tradere Librum Evangeliorum, ac Epistolarum: simulque ex praxi Ecclesiæ Græcæ & Latinæ, quarum quælibet valide conficit Sacramentum Ordinis, licet non conveniant in signo sensibili, seu materia ordinandis porrigenda quoad speciem; sed solum in genere, quatenus quolibet eorum significatur certa potestas in Ecclesia conferri ordinato. Simile quid contigit in Sacramento Eucharistiæ, pro cujus consecratione sufficit quicumque panis triticeus, sive azymus, sive fermentatus, ac vinum de vite, cujuscumque sit speciei: item in Sacramento Pœnitentiæ, cujus materia remota sunt peccata actualia post Baptismum commissa, tum mortalia, tum venialia, hujus vel illius speciei.

22. CONCL. II. Quælibet mutatio substantialis facta in materia, vel forma Sacramentorum irritat Sacramentum, non item mutatio solum accidentalis. Ita certa, & communis Catholicorum. Et patet hoc ex praxi Ecclesiæ Græcæ, & Latinæ, quarum utraque juxta determinationem Concilii Florentini valide conficit Sacramenta, quamvis in eorum collatione nonnihil varient, sive in materia, sive in forma: nam variatio illa non est substantialis, sed solum accidentalis, ut magis in progressu patebit.

23. Quæres, Quænam mutatio sit censenda substantialis, & quænam accidentalis? Resp. Mutatio substantialis tunc fieri censetur, quando secundum prudens judicium non manent amplius eadem res in substantia, quam Christus determinavit pro materia Sacramenti: vel loquendo de forma, quando non manet in verbis eadem significatio, ita ut illa mutatio, quæ destruit sensum verborum a Christo institutum, sit substantialis, quæ vero non destruit, censeatur accidentalis.

24. Declaratur allata doctrina exemplis. Sic valet Baptismus, sive adhibeatur aqua putealis, sive pluvialis dulcis aut amara, vel marina, sive consecrata (qualis extra casum necessitatis adhiberi debet) sive non consecrata:

quia quælibet harum adhuc quoad substantiam est aqua naturalis, seu elementaris, quæ ex Christi institutione est materia necessaria Baptismi. Non autem valet Baptismus in vino, lacrymis, aut sputo collatus: quia talia quoad substantiam non sunt aqua naturalis, sive elementaris. De illis autem liquoribus, de quibus dubium est, utrum adhuc retineant substantiam aquæ naturalis, nec ne (ut est tenue lixivium, aqua illa, in qua carnes sunt decoctæ &c.) similiter dubium est, an sint materia sufficiens Sacramenti Baptismi. Et idem, servata tamen proportione, dicendum de materia aliorum Sacramentorum.

25. Similiter loquendo de forma Sacramentorum, si in forma Baptismi v. g. pro ly *baptizo* dicatur *abluo*, vel si omittatur pronomen *Ego*, aut si transponantur solummodo verba, manente tamen adhuc eadem significatione; vel si subtrahatur aliqua syllaba syncopando ex humana inconsideratione, sive propter impedimentum linguæ, aut ob imperitiam loquentis; ita tamen, ut adhuc audiens satis possit intelligere sensum & intentionem loquentis: tunc ejusmodi mutatio formæ Baptismi solum censebitur esse accidentalis, ac proinde Baptismus valere, & ita discorrendo de aliis Sacramentis. Aliud dicendum foret de tali mutatione, per quam sensus verborum formæ variatur: ut si in forma Baptismi omittatur ly *in nomine Patris*: aut si dicatur cum Ariano: *Ego te baptizo in nomine Patris majoris &c.* hæc enim mutatio, vel additio repugnat verbis principalibus formæ, sicque est substantialis; ac proinde per eam non conficitur Sacramentum. Et eodem modo discurrendum est de cæteris Sacramentis.

26. CONCL. III. Ad valorem Sacramentorum requiritur insuper aliqua simultas inter eorum materiam & formam; hæc tamen simultas non necessario debet esse physica, vel mathematica (id est, talis, ut simul ac toto eodem tempore, quo v. g. profertur forma Baptismi, continuetur ablutio baptizandi) sed sufficit moralis, id est, talis simultas, ut secundum moralem hominum æstimationem, spectata natura cujuslibet Sacramenti una pars alteram afficiat. Ita Scotus 4. *dist.* 6. *quæst.* 3. ubi ait: *quod inter materiam, & formam Sacramentorum talis simultas requiritur in actibus humanis, noluit enim Christus nos obligare ad tam subtilem simultatem, quam vix posset homo percipere: vel servare.* Idem in re tenet communis Doctorum; nam, cum Sacramentum sit compositum morale, requiritur, & sufficit talis simultas, sive unio inter materiam & formam, ut unum moraliter, ac secundum communem hominum æstimationem censeatur afficere alterum, spectata natura cujuslibet Sacramenti.

27. Additur, *spectata natura cujuslibet Sacramenti*: nam, cum Sacramenta ex diversis actibus humanis constent, quorum aliqui majorem alii minorem simultatem ex sua natura postulant, eadem diversitas etiam in Sacramentis observari debebit juxta naturam & varietatem illarum operationum, quibus Sacramenta constant. Hoc ipsum melius patebit inductione. Sic in Baptismo, Confirmatione, extrema Unctione ac Ordine requiritur, & sufficit talis simultas, ut unum non finiatur complete, ante inceptionem alterius; ac proinde applicatio materiæ, & prolatio formæ quoad aliquam partem se contingans, ut sic Minister, dum verba profert, moraliter etiam censeatur abluere, inungere &c. Hinc in Baptismo requiritur tanta simultas, ut, antequam una pars finiatur, altera incipiat, id est, ut, antequam finiatur ablutio baptizandi, incipiat baptizans proferre formam Baptismi; & econtra, antequam is finiat formam Baptismi, jam incipiat ablutionem. Et idem servata proportione de Confirmatione, ac Ordine dicendum est, atque in praxi semper observandum.

28. Nec obstat, quod nonnulli Doctores sentiant, ad valorem horum Sacramentorum non requiri tantam simultatem; adeoque validum adhuc fore Sacramentum Baptismi, si statim post ablutionem jam finitam verba formæ proferantur, vel econtra: quia (inquiunt) adhuc talis intervenit simultas, ut juxta prudens judicium verba illa censeantur afficere ablutionem Baptismalem. Resp. enim, quidquid sit de probabilitate hujus sententiæ speculative loquendo, in praxi doctrinam superius traditam esse observandam: siquidem in administratione Sacramentorum tutior semper pars est sequenda, ne Sacramentum absque necessitate exponatur periculo invaliditatis. Unde & Innocentius XI. inter alias sequentem, ordine 1. damnavit Propositionem: *Non est illicitum, in Sacramentis conferendis sequi sententiam probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiore &c.* (*a*)

29. Cæterum in aliis tribus Sacramentis multo major, vel minor inter materiam & formam requiritur simultas, prout natura cujusque juxta Christi institutionem, ac prudens judicium exigit. Et quidem loquendo de Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, ad ejus confectionem omnino requiritur, ut toto eo tempore, quo verba Consecrationis proferuntur, materia sit præsens: hanc enim ut præsentem significant pronomina demonstrativa *Hoc*, & *Hic*. Econtra in Sacramento Pœnitentiæ multo major distantia admitti potest inter accusationem pœnitentis & absolutionem Sacerdotis: siquidem hoc Sacramentum peragitur per modum Judicii; in Judicio autem accusatio præsupponitur absolutioni, nec requiritur, ut sententia Judicis cum accusatione ipsius Rei sit tempore conjuncta.

30. Tandem in Sacramento Matrimonii potest consensus unius conjugis post consensum alterius tamdiu sequi, quamdiu hic moraliter permanere censetur; sicut accidere solet in aliis contractibus. Imo potest hoc Sacramentum, cum perficiatur per modum contractus, etiam inter absentes; ac per Procuratorem ad hoc specialiter deputatum rite celebrari, ut habetur *c. Accedens. De Procuratorib* juncto *cap. ult. Eod. in 6.*

QUÆSTIO III.

Quænam Intentio ex parte Ministri, ac recipientis requiratur ad valorem Sacramentorum?

SUMMARIUM.

31. *Ratio ordinis.*
32. *Solus homo viator est Minister Sacramentorum. Quid de nonnullis historiis?*
33. *Aliqua Sacramenta requirunt Ministrum consecratum alia non: & quæ?*
(*b*) Tract 14. Dist. 3. n. 46. & Dist. 12. n. 55.
34. *Intentio triplex, Actualis, Virtualis, & habitualis.*
35. *Habitualis, quæ?*
36. *Qualis requiratur ex parte Ministri?*
37. *Quid observandum pro praxi?*
38. *Intentio actualis* in actu exercito, & in actu signato *declaratur.*
39. *Intentio ex parte recipientis, an requiratur?*
40. *Et quæ sufficiat in adultis?*
41. *Disparitas quoad hoc inter Ministrum, & recipientem.*

31. CUM ex Concilio Florentino *n.* 15. relato constet, quod *Sacramenta tribus perficiantur rebus tanquam materia, verbis tanquam forma, & persona Ministri conferentis Sacramentum cum intentione faciendi, quod facit Ecclesia*: explicata materia, & forma Sacramentorum in præcedenti Quæstione, restat ut de Ministro atque intentione ex parte ipsius, simul ac ex parte recipientis Sacramentum requisita nunc agatur.

32. CONCL. I. Defacto, ac de Lege DEI ordinaria solus homo viator est legitimus Sacramentorum Minister. Ita communis; & desumitur ex illo 1. *Corinth.* 4. *Sic nos existimet homo, ut Ministros Christi, & dispensatores Mysteriorum DEI.* Item ex illo *Matth. ultim.* ubi Christus solis hominibus viatoribus loquens, dixit: *Docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris &c.* & alibi. Quod si quandoque in sacris historiis legatur, Sacramentum aliquod ab Angelis fuisse ministratum, id factum est ex speciali ordinatione Divina, ac privilegio extraordinario.

33. CONCL. II. Ex Sacramentis aliqua requirunt Ministrum consecratum, alia etiam possunt a Ministro non consecrato perfici. Ita communis, & patet inductione. Siquidem Ministrum consecratum requirunt omnia, præter Sacramentum Baptismi, & Matrimonii. Baptismus enim in casu necessitatis a quocumque homine, sive masculo, sive fœmina conferri potest: Matrimonium vero non nisi a personis solutis inter se contrahentibus, perficitur. Porro Eucharistia, Pœnitentia, & extrema Unctio requirunt Ministrum initiatum Sacro Ordine Presbyteratus. Tandem ordinarius Minister Sacramenti Confirmationis, sicut & Ordinis est solus Episcopus non autem simplex Sacerdos: quidquid sit, an ex speciali concessione SS. Pontificis secus fieri possit, de quo suo loco. (*b*)

34. CONCL. III. Intentio, quantum ad propositum, recte dividitur in actualem, virtualem, & habitualem. Ita communis. Et quidem *Intentio actualis* tunc habetur in administratione Sacramentorum, quando quis actu cogitat, & vult, seu intendit conficere Sacramentum, dum illud conficit. *Intentio virtualis* ea dicitur, quæ, licet actu jam præterierit, adhuc tamen manet in virtute sua: & talis tunc censetur haberi, quando operans virtute actualis intentionis prius habitæ facit omnia, quæ facit, tamquam ex radice, ita, quod intentio illa actualis præhabita fuerit principium ordinatum ad omnes actus sequentes. Declaratur exemplo: habuit quis v. g. intentionem actualem celebrandi Missam: atque ex hac voluntate induit se sacris vestibus, & vadit ad altare: dum celebrat autem, fit distractus, & ex distractione non considerat actualiter actum, quem exequitur: iste celebrans

brans sic distractus dicitur celebrare cum intentione virtuali, quia virtute intentionis prius actualiter habitæ celebrandi Missam, facit omnes illos actus concernentes Missæ celebrationem.

35. Tandem *intentia habitualis* aliud non est, quam intentio mere præterita, & non retractata per actum contrarium, quæ tamen non amplius influit in effectum: ut, si quis semel inteodat suscipere Sacramentum Baptismi, vel Confirmationis, & hanc intentionem suam non amplius retractet, is dicitur habere intentionem habitualem suscipiendi tale Sacramentum, etiam dum dormit, imo & post integrum annum, ac ultra, dummodo hanc intentionem interim non revocaverit.

36. CONCL. IV. Intentio, quæ ex parte Ministri conficientis Sacramentum requiritur, debet esse vel actualis, vel saltem virtualis; sola autem habitualis non sufficit. Ita Doctor noster 4. *dist.* 6. *q.* 6. estque communis Theologorum, Ratio est: quia Intentio ad Sacramentum conficiendum requisita, debet esse causa Sacramenti: talis autem non est sola intentio habitualis, bene tamen actualis, vel virtualis, in sensu superius explicato; quia hæc utraque influit in actum estque causa ipsius, non vero sola intentio habitualis.

37. Cæterum, licet intentio virtualis ex parte Ministri ad confessionem Sacramentorum sufficiat, ut tenent Theologi communiter (nam intentionem actualem semper habere, & nunquam sub administratione Sacramentorum, & præsertim Sacramenti Pœnitentiæ in concursu Confetentium, mente distrahi, moraliter foret impossibile: cum & ipsa Regius Psaltes conqueratur *Psal.* 39. *Cor meum dereliquit me.*) adhuc tamen Minister Sacramentorum studiose debet curare, ut, quantum patitur humana fragilitas, ipse etiam intentionem actualem adhibeat; hæc enim actualis intentio est longe perfectior virtuali; & consequenter magis meritoria.

38. Notandum tamen cum Cajetano *part.* 3. *q.* 64. *art.* 8. quamvis studiose debeat Minister operam dare, ut etiam actualiter intendat conficere Sacramentum (ut proxime dictum) hoc non esse intelligendum *in actu signato*, sed *in actu exercito*. Non enim studendum est, ut habeamus hoc in mente actualiter, *Ego intendo conficere Sacramentum*; sed studendum, ut actualiter mens nostra ad ea, quæ sunt v. g. Consecrationis, attendat, utputa ad prolationem distinctam formæ, ad reverentem contrectationem materiæ, ad futuram tunc ineffabilem præsentiam Divinæ gratiæ in Sacramento, vel etiam ipsius Christi quoad Eucharistiam: hoc enim est celebrare cum actuali intentione *in actu exercito*. Ita Cajetanus. Et istam distinctionem actualis intentionis *in actu exercito*, & *in actu* (ut vocant) *signato* etiam Aretinus 4. *dist.* 6. *q.* 6. & Suarez cum aliis agnoscunt, potestque deservite pro remedio vane nonnunquam scrupulosorum.

39. CONCL. V. Loquendo de intentione ex parte ipsius suscipientis Sacramentum, in infantibus, ac perpetuo amentibus nulla requiritur intentio propria recipiendi Sacramentum v. g. Baptismum: in aliis tamen, nempe in adultis usum rationis habentibus omnino requiritur aliqua intentio, ita, ut ipsis invitis, ac repugnantibus non possit valide conferri Sacramentum, Ita decisum habetur *c. Majores. De Baptismo*, ubi inprimis, quantum ad parvulos dicitur, *Originale peccatum, quod sine consensu contrahitur, sine consensu per vim remittitur Sacramenti*. Deindem ibidem §. *Sed adhuc.* & *seqq.* Altera pars Conclusionis expresse deciditur: quæ proin est certa, & communis Theologorum. Et hinc in Ritnali Romano Pauli V. prohibetur, baptizare amentem, qui, cum aliquando habuerit usum rationis, priusquam incidit in amentiam, nunquam ostendit voluntatem recipiendi Baptismum.

40. CONCL. VI. Nihilominus in adultis ad valide recipiendum Sacramentum sufficit quælibet intentio ex tribus supra enumeratis, scilicet tam actualis, & virtualis, quam etiam sola intentio habitualis: unde ad susceptionem Sacramenti non requiritur, ut quis, dum suscipit Sacrameotum, actu intendant, vel paulo ante intenderit, illud suscipere; sed sufficit, ut aliquando intenderit, & hanc suam intentionem per actum contrarium necdum revocaverit. Ita rursum communis; & habetur *cit. c. Majores. §. fin. de Baptismo*. Ratio est; quia intentio ex parte suscipientis solum requiritur ut dispositio, seu conditio, per quam suscipiens intelligitur non repugnare Sacramenro; non autem requiritur ut principium actionis Sacramentalis, sicut requiritur ex parte Ministri conficientis Sacramentum, Hinc, si

41. Objicies. Ex parte Ministri, seu conficientis Sacramentum non sufficit sola intentio habitualis ad valorem Sacramenti; ergo hæc neque sufficit in suscipiente. Resp. negando consequentiam, & paritatem. Disparitas desumitur inprimis ex ipsa Christi intentione, quæ nobis innotescit ex perpetua traditione Ecclesiæ, atque unanimi Doctorum consensu. Deinde ex eo: quia utique plus requiritur ad agendum, quam ad patiendum, seu recipiendum: atqui in proposito Minister est agens, & habet se active in administratione Sacramentorum, quoniam ipse v. g. baptizat, recipiens vero habet se passive; ipse enim est, qui baptizatur, confirmatur &c.

QUÆSTIO IV.

Quænam ex parte Ministri requirantur ad legitimam Sacramentorum administrationem?

SUMMARIUM.

42. *Quænam generatim requirantur ad Sacramentorum administrationem?*
43. *Improbitas Ministri ea non invalidat.*
44. *Ad Sacramenta licite ministranda requiritur status gratiæ. Quomodo? cum Addit.*
45. *Quid de Ministro non consecrato?*
46. *Vel in casu necessitatis &c.*
47. *Corollarium de duobus Sacerdotibus sibi mutuo confitentibus.*
48. *Graviter peccat celebrans in peccato mortali, sed gravius, qui simulat se consecrare.*
49. *Quot peccata committat Sacerdos, plures communicans in statu malo?*
50. *Sententia rigida quorumdam.*
51. *Plures simul communicans, committit unum numero peccatum, sed gravius.*
52. *Sententia negans, talem peccare mortaliter, Rejicitur.*
53. *Quid de Sacerdote, plurium Confessiones audiente in peccato mortali?*
54. *Sacramenta, an possint peti ab indigno Ministro?*
55. *Præsertim excommunicato vitando?*
56. *Quid de Ministro indigno tolerato?*
57. *Et eo, qui non tenetur ex officio ministrare Sacramenta?*
58. *An peccet graviter, qui alias functiones sacras exercet in statu malo?*

42. CONCL. I. Generatim ad legitimam, simulque meritoriam Sacramentorum, Ministrum consecratum requirentium, administrationem ex parte ipsius requiritur potestas, vitæ probitas, debita intentio conficiendi Sacramentum, & observantia Rituum Ecclesiasticorum. Ita communis & patebit ex dicendis.

43. CONCL. II. Nihilominus infidelitas, seu improbitas Ministri, si cætera requisita adsint; nentiquam invalidat Sacramentum. Ita omnes Catholici, estque novissime definitum in Concil. Trident. *Sess.* 7. *can.* 12. his verbis; *Si quis dixerit, Ministrum in peccato mortali existentem, modo omnia essentialia, quæ ad Sacramentum conficiendum, aut conferendum pertinent, servaverit, non conficere Sacramentum: anathema sit.*

44. CONCL. III. Etsi Minister in peccato mortali existens vali[illegible] administret Sacramenta, ut dictum: nihilominus ad ea licite, & sine peccato mortali administranda requiritur in Ministro consecrato status gratiæ. Ita communis. Nam hoc ipso quod Sacramenta sint instituta a Christo ad nostram sanctificationem, & insuper fuerit ad eorum dispensationem Minister aliquis specialiter consecratus, oritur ex parte ipsius Ministri aliqua singularia obligatio ad illa ministranda in gratia: siquidem sancta sunt sancte tractanda. Hinc *Levit. cap.* 21. dicitur. *Sacerdotes incensum Domini, & panes Dei sui offerunt; & ideo sancti erunt.* Et *Isaiæ* 52. *Mundamini, qui fertis vasa Domini.* Et S. Augustinus relatus *c. Omnia. qu.* 1. inquit: *Omnia Sacramenta, cum obsint indigne tractantibus, prosunt tamen per eos digne sumentibus.*

Additio.

* Dicitur autem notanter I. *In Ministro*, quod intellige de Ministro saltem quatenus conficiente Sacramentum aliquod, qui in statu actualis peccati mortalis existens juxta communem DD. pro novo peccato gravi speciali sacrilegii, alias committendi, tenetur ad minus per aliquam contritionem præcedenter se raponere in statum gratiæ, prout etiam Rituale Romanum *Tit. de iis, quæ in Sacramentorum administratione generaliter observari debent*; innuere videtur his formalibus: *Sacerdos, si fuerit peccati mortalis sibi conscius (quod absit) ad Sacramentorum administrationem non audeat accedere, nisi pœniteat; sed si habet copiam Confessarii, & temporis, locique actio ferat, convenit confiteri.* Notetur bene verbum ly *convenit*, non autem dicitur: *obligatur* confiteri determinate, dummodo præmittatur contritio; si tamen conformiter Concil. Trid. *Sess.* 13. *de Eucharist. cap.* 7. celebratio Missæ excipiatur; ubi determinate perquiritur Confessio, si quis haberet peccatum mortale, & simul copiam confitendi. *

45. Dicitur notanter II. *In ministro consecrato*; quia Laicus, vel etiam Paganus e. g. baptizans in casu necessitatis, non tenentur sub novo peccato mortali esse in statu gratiæ: cum tales non sint Ministri consecrati, sicuti sunt Sacerdotes, qui virtute Sacramenti Ordinis accipiunt potesta-

testa-

testatem solemniter baptizandi, celebrandi, a peccatis absolvendi, Eucharistiam, vel extremam Unctionem administrandi &c. specialemque gratiam ad talia Sacramenta rite administranda obtinent. Sannig *dist.* 2. *de Sacramentis*, *quæst.* 14. *n.* 8. cum communi.

46. Limitant insuper passim Doctores allatam doctrinam etiam in Ministro consecrato: *nisi adsit casus extremæ necessitatis, vel impossibilitatis*. Quia, si quis v. g. debeat administrare Sacramentum Baptismi puero agonizanti, poterit illum etiam peccato mortali irretitus administrare, si non possit tam cito elicere contritionem de peccato commisso, siquidem concurrentibus duobus præceptis incompossibilibus, illud magis obligat, cujus transgressio magis nocet. In praxi tamen hæc limitatio rarius poterit habere locum, nisi forsan in Ministro ob casus inopinati emergentiam perplexo, aut perturbato, vel ratione inadvertentiæ; nam alioquin contritio de peccatis admissis poterit brevissimo tempore, & quasi unico momento præmitti, & concipi a Ministro, si voluerit.

47. Hinc inferunt Doctores, si duo Sacerdotes velint sibi invicem confiteri, & ambo sint in peccato mortali constituti, eum, qui primo loco alterius excipit Confessionem, teneri antea præmittere Contritionem perfectam: quia alioquin administraret Sacramentum Pœnitentiæ in peccato mortali. In altero autem, qui primo loco confitetur, sufficeret attritio cum Confessione Sacramentali.

48. CONCL. IV. Etsi graviter peccet, grandeque sacrilegium committat, qui in statu peccati mortalis constitutus scienter celebrat SS. Missæ Sacrificium; adhuc tamen gravius peccat is, qui peractis cæteris simular se consecrare, & non consecrat. Ita declaravit Innocentius III. *c. de homine*. *De Celebrat. Missar.* ubi refertur casus de quodam incauto presbytero, qui propter conscientiam peccati mortalis, in quo se constitutum novit, nec tamen Missarum solemnia ob urgentem necessitatem intermittere potuit, peractis cæteris cæremoniis, sed omissis verbis Consecrationis, missam celebrare se finxit. Rationem dat Pontifex, *quod alter sacrilege celebrans, in solius misericordis DEI manum incidat: iste vero* (ficte celebrans) *non solum DEO, cui non veretur illudere, sed populo, quem decipit, se astringat*. Idem servata proportione dicendum de aliis Sacramentis. Et merito Innocentius XI. sequentem, ordine 29. Propositionem damnavit. *Urgens metus gravis est causa justa Sacramentorum administrationem simulandi*. Nam, cum hujusmodi simulatio contineat etiam irreverentiam respectu Sacramentorum, ex nullo metu, quantumvis gravi, poterit licita reddi: cum irreverentia rebus sacris, sanctissimisque Sacramentis illata sit intrinsece mala. Plura vide in quæstione addita, ad calcem hujus quæstionis immediate posita.

49. Quæritur I. An Sacerdos plures communicans, vel plurimorum Confessiones excipiens in statu peccati mortalis, tot peccata numero distincta committat, quot Sacramenta administrat? Ratio dubitandi, atque affirmativam tenendi est: quia interveniunt tot actus externi completi, quot fiunt indignæ administrationes Sacramentorum; ergo & tot peccata numero distincta.

50. Et quidem non desunt Doctores, qui hoc ultro concedunt; ob rationem dictam, & præsertim, qui id admittunt de Confessario audiente plurium Confessiones in statu malo: siquidem hujus judicium Sacramentale finitur, ac variatur in singulis Confessionibus auditis. Imo Bonacina, *disp.* 1. *de Sacrament. in genere*. *quæst.* 3. *punct.* 2. *n.* 15. post Coninch, & alios, hoc concedit etiam de eo, qui communicat alios in peccato mortali: ait enim, talem toties peccare, quoties Hostias distribuit; cum sint plures Sacramenti distributiones, & plures actiones terminatæ & completæ, etiamsi fiant successive. Istis tamen non obstantibus.

51. Resp. I. Sacerdos in peccato mortali plures simul communicans, sive præbens eisdem SS. Eucharistiæ Sacramentum, est reus unius duntaxat peccati mortalis, licet gravioris. Ita Marchantius *tom.* 3. *Tribunalis Tract.* 3. *tit.* 4. *quæst.* 2. *concl.* 2. Filliucius *tract.* 1. *n.* 87. Henriquez, & probabile censet Tannerus *tom.* 2. *disp.* 4. *quæst.* 2. *n.* 36. Ratio est: quia totus ille actus communicandi habet se per modum unius convivii spiritualis, & ipsamet administratio Sacramenti censetur moraliter unum ministerium sacrum ex pluribus quasi actibus partialibus constitutum; unde & Christus Dominus in ultima Cœna Apostolis dicebat per modum unius ministerii: *Accipite, & comedite ex hoc omnes*.

52. Quinimo Vasquez 3. *part. disp.* 135. *cap.* 3. *n.* 39. existimat, & favet Mastrius *disp.* 16. *Theol. Moral. n.* 42. citans alios, Sacerdotem, qui in statu peccati mortalis Fidelibus Eucharistiam distribuit, ne quidem mortaliter peccare; eo quod tunc is non conficiat, neque recipiat Sacramentum, sed jam antea confectum duntaxat dispenset. Verum, quidquid sit de probabilitate hujus sententiæ, oppositum, sive talem peccare mortaliter, videtur probabilius: tum quia communicans alios vere ministrat Sacramentum: tum quia Apostolus 1. *Timoth.* 3. etiam Diaconos, olim Calicem consecratum Fidelibus dispensantes, voluit esse *habentes Mysterium Fidei in conscientia pura*. Et hinc *c. Sciscitantibus*. 15. q. 8. de malis Sacerdotibus, alios communicantibus, dicitur: *Quoniam mali bona administrando, se tantummodo lædunt* & consequenter peccant.

53. Resp. II. Sacerdos, qui se una vice ad audiendas Confessiones exposuit, quamvis centum pœnitentes successive se præsentent, ab eoque in statu peccati mortalis absolvantur, probabiliter unum duntaxat peccatum committit. Ita Marchantius *loc. cit.* Ratio est: quia & talis confessarius ministerium, seu actionem natura sua communem omnibus accedere volentibus exercet, quam explicamus per verbum, *pro tribunali sedere, judicium facere, &c.* Et per hoc patet ad rationem dubitandi: quia hoc spirituale ministerium non est completum per singulas absolutiones Sacramentales. Dicitur notanter *una vice*: si enim quis pluribus vicibus inter se moraliter distinctis se exponeret ad Confessionale, vel alios communicaret, sicuti censeretur multiplicare ministeria, ita fierent numero distincta peccata.

54. Quæritur II. An possint licite peti Sacramenta a Ministro indigno? Ubi per *indignum Ministrum* intelligitur is, qui est in notorio peccato mortali constitutus, quamvis habeat potestatem Sacramenta conferendi, sive dein sit excommunicatus, sive non. Et dicitur *in notorio peccato mortali*. Nam, si peccatum alicujus non sit publicum, certum est, quod quis ab eo possit petere Sacramenta, cum possit, ac debeat præsumere, ipsum non esse indignum: quia nemo præsumitur esse malus, nisi probetur malus. Hoc prænotato.

55. Resp. I. Si Minister est excommunicatus, & vitandus (quales defacto solum sunt nominatim excommunicati, denuntiati, ac notorii percussores Clericorum) non est licitum, ab eo petere Sacramenta, nisi in casu necessitatis. Ratio est: quia alioquin communicaret quis in Divinis cum excommunicato vitando, quod illicitum est extra casum necessitatis.

56. Resp. II. Loquendo de Ministro tolerato, licitum non est tantum in casu necessitatis, sed etiam extra casum necessitatis, ac ob spiritualem profectum animæ suæ petere, ac recipere Sacramenta a Ministro, cui ex officio Sacramenta administrare incumbit; quamvis ille malus sit, ac in peccato mortali constitutus. Ita Mastrius *disp.* 16. *Theolog. Moral. n.* 51. cum communi. Desumitur hoc ex *c. Sciscitantibus* 15. *quæst.* 8. ubi dicitur, quod de manu Sacerdotis, quamdiu ab Ecclesia toleratur, licite Sacramenta sumantur. Accedit ratio: quia subditus, utputa Parochianus habet jus petendi, & accipiendi Sacramenta a suo Parocho; neque tale jus is amittere censetur ob sui Parochi malitiam: præsertim cum is, dummodo velit, possit se prius vel per Confessionem, vel saltem per Contritionem restituere in statum gratiæ.

57. Et hoc idem dicendum de eo, qui est expositus ad ministranda Sacramenta, quamvis ex officio eadem administrare non teneatur: nam is, si sit in statu peccati mortalis (quod tamen non facile præsumendum) sibi soli nocet.

58. Quæritur III. An peccet graviter, qui alias functiones Ordinum exercet cum conscientia peccati mortalis: ut si Lector Lectionem, Subdiaconus Epistolam, vel Evangelium Diaconus, in tali statu solemniter cantet; aut si Sacerdos Aquam Lustralem benedicat, SS. Eucharistiam de uno loco in alium transferat, vel Matrimonio assistat, seu Episcopus benedicat sacras vestes, consecret Ecclesias, vel alia hujusmodi præstet? Resp. negative: quia tales actiones neque sunt Sacramenta, neque immediate ordinantur ad sanctificationem animæ. Bonacina *cit. punct.* 2. §. 1. Mastrius *n.* 42. & alii, paucis exceptis.

QUÆSTIO ADDITA.

An liceat simulare Sacramenti alicujus administrationem?

** Controversiam istam multis difficultatibus obnoxiam paulo accuratius discurere oportet. Quare hic duabus Additionibus, in quas dividitur Quæstio isthæc adjecta, declarabitur, ut indicat

SUMMARIUM.

Quid sit proprie & improprie dicta formalis & materialis simulatio?

Quod non liceat formalis, aut materialis simulatio Sacramentorum ex quocumque metu.

Quod aliquando licita sit impropria simulatio Sacramenti, vel verius occultatio non administrati Sacramenti. His

Adduntur deductiones practicæ.

Addi-

Additio.

NOta 1. simulationem Sacramenti confecti vel administrati posse aliam esse improprie talem, quæ verius est occultatio defectus & nullitatis Sacramenti; hæc tunc datur, dum nec materia, nec forma Sacramenti ponuntur; sed aliquid impertinens fit, ex quo alii putant, Sacramentum esse administratum, quod tamen administratum non est. Taliter non simulat proprie ministrationem Sacramenti Pœnitentiæ, sed tantum occultat ejus non administrationem, qui supra peccatorem non dispositum loco formæ absolutionis pronunciat solum Pater noster, vel benedictionem vel aliquid aliud impertinens.

Nota 2. Aliam simulationem esse proprie talem, quæ datur, quando a Ministro ponitur materia & forma essentialis Sacramenti sine animo ac intentione illud conficiendi: ut si Minister supra infantem effunderet aquam cum forma Baptismi absque intentione illum Baptizandi, &c. Hæcque simulatio est duplex: una *formalis*; altera *materialis*. *Formalis* est quando Minister ponens materiam & formam Sacramenti sine intentione conficiendi illud, positive simul intendit, ut alii credant, ab ipso vere confici Sacramentum. *Materialis* est quando Minister ponens materiam & formam Sacramenti sine animo illud conficiendi non positive vult, ut alii credant, confici Sacramentum, proinde non vult positive decipere, quamvis permittat deceptionem aliorum.

Nota 3. ab Innoc. XI. sequentem propositionem, ordine 29. esse proscriptam: *Urgens metus gravis est causa justa Sacramentorum administrationem simulandi*. H. N. sit

CONCL. I. Non licet formalis simulatio confectionis, vel ministrationis Sacramenti, etiam ob metum quemcumque gravem, ac ipsam mortem evadendam. Est communis, & certa. Prob. simulatio formalis Sacramenti est verum mendacium; sed mendacium semper est illicitum: nec licet ex quocumque metu, vel ob quodcumque malum, etiam mortem ipsam evadendam, ut testatur Innoc. III. capit. *super eo. de Usuris* dicens, *ne pro vita quidem defendenda licitum est mentiri*: ergo etiam simulatio formalis Sacramenti non licet. Maj. constat. Nam omnis simulatio formalis continet in se verum mendacium, cum fiat animo falliendi, & significandi aliquid aliud, quam sit a parte rei, ut in proposito, simulans formaliter confectionem Sacramenti, intendit significare aliis, esse revera confectum Sacramentum, ac se habere intentionem conficiendi Sacramentum, quamvis revera nullatenus conficiatur, nec ipse habeat intentionem conficiendi. Neque refert, quod mendacium fiat verbo, aut nutibus, vel signis aliis, dummodo fiat animo fallandi &c.

CONCL. II. Neque ex quocumque metu gravi licet simulatio materialis Sacramenti. Ita habet fuse Gormez disp. 5. a n. 347. Viva & Cardenas in propositionem 29. Innoc. XI. & alii contra aliquos alios.

Prob. 1. Quamvis simulatio & æquivocatio materialis tam signis, quam verbis facta aliquando justa ex causa liceat, ea tamen numquam licet, ne ob mortem quidem evadendam, & quando DEO est injuriosa; sed simulatio quoque materialis Sacramenti est DEO injuriosa: ergo ea nunquam licet, ne ob mortem quidem evitandam. Maj. constabit ex exemplis in probatione ada afferendis. min. prob. injuriosum est DEO Sacramenta non tractare sincere; sed simulans etiam materialiter, illa non tractat sincere: ergo. Maj. constat: quia reverentia Sacramentorum exigit, ut non solum sancte, sed sincere tractentur. *Confirm.* qui simulat etiam materialiter tantum confectionem Sacramenti, simulat se dispensatorem Mysteriorum Christi, ac se agere serio in nomina & Persona Christi, & quidem in re gravissima; sed hæc simulare est illudere Christo, quod est maxime injoriosum DEO, & consequenter semper illicitum: ergo.

Prob. 2. Neque metus mortis est causa sufficiens, ut aliquis simulata tantum simulatione materiali sine animo interno adorandi possit thus adolere Idolo, aut simulate tantum pejerare, vel verba blasphema proferre sine animo interno jurandi, aut blasphemandi: ergo neque metus mortis, aut alius minor est causa sufficiens, ut aliquis possit simulare materialiter confectionem Sacramenti.

Prob. 3. Non licet Sacramentum aliquod administrare sacrilege, seu in statu peccati mortalis: ergo neque licet illud administrare ficte, & simulate. Cons. Prob. Sacramentum administrare ficte, vel simulate est majus peccatum, quam, illud administrare sacrilege: ergo si illud non licet administrare sacrilege, multo minus licebit administrare simulate. Ant. constat ex *cap. de homine: de celebratione Missarum*: ubi Innocentius III. de Presbytero, qui sibi conscius peccati mortalis, simulate celebravit ac suppressis verbis consecrationis, panem & vinum pure sumpsit, ita loquitur: *Licet is, qui pro sui criminis conscientia reputat se indignum, peccet graviter, si se ingerit irreverenter in illud; gravius tamen videtur offendere, qui sic fraudulenter præsumpserit illud simulare, cum ille in solius misericordis DEI manus incidat; iste vero non solum DEO (cui non veretur illudere) sed populo, quem decepit, se adstringat.*

Prob. 4. Ex propositione 29. ab Innoc. XI. confixa: in illa enim damnatur non solum simulatio formalis, verum & materialis in Sacramentorum administratione: ratio hujus est, quia in hac propositione damnatur omne illud, quod in communi modo loquendi nomine *simulationis venit*; sed in communi modo loquendi nomine *simulationis* non solum venit simulatio formalis, verum & materialis: etenim sacerdos, qui in Missa diceret verba consecrationis supra panem sine intentione consecrandi, ab omnibus diceretur simulasse consecrationem, quamvis non faceret cum animo decipiendi alios, sed tantum ostendendi, se scire ritus celebrationis, & posse recte prononciare illa verba. Deinde illa simulatio est hic proscripta, quam aliqui Auctores antea defenderunt: nam sententiæ a nullis Auctoribus traditæ non solent damnari, atqui nullus antea ausus est asserere, quod liceat in Sacramentis administrandis simulatio formalis, bene quod licita sit materialis simulatio: ergo simulatio materialis in Sacramentis administrandis est damnata. Adde, quod propositio illa præcipue sit profligata ob illusionem & irreverentiam erga DEUM, quæ ex simulatione Sacramentorum sequitur, quæ ratio etiam pugnat contra materialem tantum simulationem, quæ proinde etiam a summo Pontifice est damnata, & declarata ut illicita.

Obji. 1. In dubio cujuscunque Legis debemus semper intelligere illud, quod minus est obligatorium; sed dubium est, an sub damnatione prædictæ propositionis comprehendatur simulatio materialis; quia eam propositio expresse non nominat: ergo debemus intelligere, & censere, quod simulatio materialis sub prædictæ propositionis damnatione non comprehendatur. Maj. patet ex capit. *in obscuris de R. J. in 6. in obscuris quod minimum est, sequimur*. Resp. T. Maj. N. min. non est dubium, sed clarum, quod simulatio materialis comprehendatur sub hac damnatione; quia sub ea comprehenditur simulatio, quæ talis est secundum communem modum loquendi, & affert irreverentiam DEO &c. sed talis simulatio est etiam materialis: ergo.

Obji. 2. Per materialem simulationem nulla infertur injuria Sacramento: ergo ea ob metum gravem licet. Ant. Prob. Sacramentum non est, nec conficitur, dum mere simulatur; atqui Sacramento, quod nec est, nec fit, non potest inferri injuria. R. N. ant. ad prob. N. min. Sacramento etiam infertur irreverentia, quando ponuntur ejus partes essentiales, & impeditur, ne fit. Ita quoque est proli injurius, non solum qui conceptam enecat, sed etiam, qui adhibendo media ad ejus conceptionem instituta, impedit solum, ne concipiatur, ut proinde in nullo casu licita sit pollutio: Adde: Licet non fiat Sacramento injuria, fit tamen DEO Sacramentorum Institutori, dum Illi illuditur.

Obji. 3. Propositio damnata & falsa est universalis, & habet hunc sensum: *omnis urgens metus gravis est causa justa Sacramentorum administrationem simulandi*: ergo propositio vera, quæ est priori contradictoria, debet esse particularia, & habere istum sensum: *aliquis urgens metus gravis non est causa justa simulandi Sacramentorum administrationem*. Ergo juxta hanc damnationem solum verum est, quod aliquis urgens metus gravis v. g. infamiæ non sit causa justa simulandi administrationem Sacramenti, non autem statim damnatur, & negatur, quod quilibet metus gravis, etiam urgentissimus mortis sit causa justa & sufficiens simulandi &c. Ergo saltem ex metu urgentissimo mortis licet simulatio administrationis Sacramentalis. R. N. Ant. Propositio hæc damnata est, prout jacet; sed prout jacet intelligi potest tam universaliter, quam particulariter, adeo ut sensus sit: *omnis urgens metus gravis, item aliquis metus gravis est causa justa simulandi administrationem Sacramenti*: ergo etiam in utroque sensu tam universali quam particulari damnata est; adeoque etiam propositio negativa universalis propositioni damnatæ particulari contradictoria vera est, quæ sic sonat: *nullus urgens metus gravis, & consequenter nec metus mortis est causa justa simulandi administrationem Sacramentorum*. Quod autem damnatio mox adducta veritatem universalem importet, ratio est, quia motivum damnandi istam propositionem est universale, & procedit pro casu cujuscunque metus, etiam urgentissimi mortis: etenim stante quocunque metu mortis, adhuc per simulationem administrationis Sacramenti fieret injuria DEO, ut probatum est. Præterea (quod bene notandum est) in damnatione propositionum non attenditur rigor Philosophicus, & Logicus, sed subjecta materia, & causa motiva damnandi, & ex his colligitur, an damnatio sit solum particularis, vel omnino universalis.

Obji. 4. Ob gravem metum licet matrimonium ficte, seu simulate inire, & verba contractum significantia proferre sine animo contrahendi: ergo licet in aliquo casu simulare administrationem Sacramenti. Resp. N. Cons. & supposi-

positum, quod in tali caso habeatur proprie dicta simulatio Sacramenti. Siquidem ad simulationem proprie dictam Sacramenti requiritur, ut ponatur materia & forma Sacramenti a Christo instituta absque intentione tamen faciendi Sacramentum; sed in casu objectionis non poneretur materia & forma matrimonii a Christo instituta; hæc enim est ipse contractus Legitimus, qui non ponitur, si aliquis non habet consensum & animum contrahendi. Quare ita ficte contrahens solum occultaret administrationem Sacramenti. Aliud esset, si fidelis contrahens matrimonium vellet quidem inire contractum matrimonii validum, nollet autem simul conficere Sacramentum, eo quod sibi conscius peccati mortalis nollet hoc Sacramentum in statu peccati mortalis suscipere: hic procul dubio peccaret mortaliter propter hanc simulationem; quia reveta poneret materiam hujus Sacramenti scilicet contractum Legitimum matrimonii, absque animo conficiendi & suscipiendi Sacramentum. Ita Viva in propositionem damnatam 29. ta.

CONCL. III. Licet ex gravi causa simulare Sacramenti administrationem, simulatione improprie tali, qua tantum occultatur non administratio Sacramenti, seu nec materia, nec forma per Christum instituta ponitur, sed aliquid impertinens. Viva, La Croix, Cardenas, Gormaz & alii. Prob. 1. quia ad conservandum illæsum sigillum Sacramentale licet supra pœnitentem non dispositum loco absolutionis dicere Pater noster, vel aliquid aliud impertinens. 2. Quia taliter non simulatur Sacramentum, cujus nulla pars ponitur, sed simulatur aliquid aliud: ergo. **

Addita II.

Illationes Practicæ.

** Ex dictis deduces 1, in nullo casu, neque ob quodcumque malum evitandum posse dari hostiam non consecratam pro consecrata alicui communicaturo, vel fingenti communionem. Viva in propositionem citatam confixam, La Croix, Herincx, Bosen, & alii. Ratio est quamvis in tali casu non simuletur confectio Sacramenti, tamen simulatur vera ministratio, & dispensatio Sacramenti Eucharistiæ; quæ simulatio sine peccato esse non potest; nam est causa Idololatriæ, 1. quia adstantes talem hostiam non consecratam adorant. 2. quia suscipiens falsem committit scienter Idololatriam externam, dum cultu externo debito soli DEO adorat panem non consecratum. Quod utrumque est intrinsece malum, sicut & intrinsece malum est, si aliquis, etiam metu mortis adactus, tantum externum cultum Idolo exhibeat.

Nec evitaret Sacerdos Idololatriam, si ostendatur populo hostia consecrata, & a tergo illius ponatur non consecrata, quæ detur accedenti, & quidem scienti, ne adoret. Nam, ut recte dicit Viva, a populo adorantur omnes illæ hostiæ, quæ a Sacerdote ministrantur, & dispensantur, atque adeo hostiæ non consecratæ exhibetur a populo cultus materialiter Idololatricus, ad quem cooperari non potest Sacerdos sine gravissima causa.

Sed quid, si Sacerdos hostiam quidem consecratam manibus teneat, dicatque Corpus Domini nostri JESU Christi custodiat animam tuam; sed statim illam iterum retrahat, & in pixidem reponat? Respondent Viva, La Croix Lib. 6. p. 1. 160. hoc non esse illicitum, si per hoc scandalum populi, vel infamia hominis non potentis se disponere posset caveri: Ratio est: quia in simili casu non esset ullum periculum Idololatriæ: & aliunde licet etiam peccatoribus dare benedictionem Sacra hostia, & talis formula verborum: *corpus Domini nostri JESU Christi*, est tantum benedictio, & habet se indifferenter ad administrationem Sacramenti.

Deduces 2. posse quidem Confessarios, & debere occultare defectum absolutionis, quando dimmittunt pœnitentem indispositum; sed nullatenus posse supra illum proferre verba absolutoria sine intentione absolvendi: quia hoc foret simulare Sacramenti administrationem. Equidem concedo, si aut sigillum Sacramentale esset violandum, aut Verba absolutoria absque intentione absolvendi essent proferenda supra indispositum; potius forma absolutoria sine intentione absolvendi pronunciari deberet, quam violari sigillum. Verum utrumque hoc incommodum facile evaditur, si aliqua verba impertinentia loco formæ obmurmurentur, v. g. *Pater noster*, aut dicatur: *ego te non absolvo*, vel *ego te neutiquam absolvo*, quamvis circumstantes putent, talem Sacerdotem vere absolvere. Non licet tamen *to non*, vel *to neutiquam* submisse dicere, ac verba *absolvo te* alta voce; quia taliter *to non* submisse dictum perinde se haberet, ac si esset mente retentum. Unde tunc esset proprie dicta simulatio Sacramenti, ut advertit Viva contra Cardenas, & Gormaz, qui dum censent, posse *to non* vel *neutiquam* subobscure & reliqua verba absolutionis alte dici, & sic occultari defectum administrationis Sacramenti.

Deduces 3. Sacerdotem, cui mors intentatur, nisi consecret extra Missam, posse submisse recitare aliquam orationem supra panem, vel dicere: *hoc non est corpus meum*, quamvis circumstantes credituri sint eum consecrare: quia Sacerdos nihil simularet in tali casu circa administrationem Sacramenti, sed tantum circa orationem vel circa aliqua verba omnino indifferenter, aut impertinenter se habentia ad Sacramentum. Sic etiam peccato sacrilegii non peccas contra reverentiam Sacramenti, quamvis forte ratione scandali, si metu adactus supra jam baptizatum vinum affundas, & dicas; *pax tecum*, quamvis alii putent, te rebaptizare.

Deduces 4. In propositione 29. ab Innocentio XI. confixa non damnari quidem expresse, & formaliter simulationem susceptionis Sacramenti, reprobari tamen virtualiter. Cardenas in illam propositionem n. 68. Gormaz in eamdem a. n. 354. La Croix L. 6. p. 1. n. 157. Pars prima hujus illationis patet; quia propositio damnata solum loquitur de administratione, non vero de susceptione Sacramenti. 2da pars probatur: quia ex damnatione simulationis recte infertur, etiam illicitam esse simulationem in susceptione, eo quod per simulationem susceptionis quoque irrogaretur irreverentia Sacramento, & illuderetur Deo, ut patet in eo, qui simulate sine intentione susciperet Baptismum: quod utique gravissimum peccatum foret.

Dices I. Ergo peccat mortaliter, & simulat Sacramentum, pœnitentiæ, qui accedit ad Confessionale sine animo confitendi, sed cum Confessario tractandi aliquod negotium, ibique genuflexus loquitur, ac tandem Loco absolutionis recipit benedictionem. Resp. N. Illatum, cum talis homo loquatur mere indifferentia, & impertinentia ad Confessionem, de quibus etiam independenter a confessione loqui licet, & non simulat confessionem, aut Sacramentum pœnitentiæ, quamvis circumstantes credant eum confiteri.

Dices II. Si Sacerdos aram accedit, & ibi ponit actiones & ceremonias reliquas, solis verbis consecratoriis omissis, peccat, & simulat vere administrationem Sacramenti: ergo etiam accedens confessionale, & ibi non confitens, sed alia loquens simulat confessionem &c. R. n. Cons. Sacerdos aram accedens, ac reliquam Missam dicens, excepta sola consecratione, iden peccat mortaliter 1mo, quia abutitur ceremoniis & Sacris actionibus directe ordinatis ad confectionem Sacramenti, ac simul exterius fingit se agere Personam Christi, & Hujus nomine agere, proin Christo illudit. 2. est causa Idololatriæ, quam committit populus, adorando hostiam non consecratam, & ipsemet Sacerdos scienter committit Idololatriam externam, dum cultu tali externo, qui soli DEO convenit, honorat panem consecratum. Ast talia non fiunt, dum aliquis consilii petendi, vel alterius negotii gratia Confessarium pro sacro tribunali sedentem accedens, cum Ipso genuflexus loquitur, ac tandem benedictione donatur: nam 1. hic nullum est periculum, vel causa Idololatriæ: 2. neque accessus ad confessionale, & locutio cum Confessario &c. sunt actiones ex se directe & determinate ordinatæ ad confessionem, aut Sacramentum pœnitentiæ, sed potius sunt indifferentes secundum se. Cum enim valde usitatum sit, quod homines tantum consilii petendi, vel alterius negotii causa confessarium accedant, & eum eo genuflexi loquantur, ac tandem ab eo benedicti remittantur, iden hæ actiones ex communi usu non sunt signum determinatum, significans confessionem Sacramentalem, sed potius sunt signum indifferens, significans unum e duobus, vel confessionem Sacramentalem, vel tractationem alterius negotii: ergo accedens ad confessionale, ibique genuflexus loquens &c. non dat signum determinatum confessionis, adeoque eam non simulat. Ut recte notat Cardenas in propositionem 29. ab Innoc. XI. profligatam n. 73.

Deduces 5. Simulationem proprie dictam materialem esse in duplici differentia. Alia est, quæ respicit objectum aut circumstantiam vitiosam, quæ non potest excusari a culpa. Talis est simulatio proprie dicta materialis administrationis, aut susceptionis Sacramenti, quæ semper habet adjunctam circumstantiam vitiosam, scilicet injuriam erga Deum. Talis etiam est quando Catholicus metu mortis adactus simularet se thus adolere Idolo, quamvis hoc non faceret ex intentione decipiendi adstantes, sed tantum ideo, ut seipsum & alios præsentes posset recreare odore thuris: nam adhuc talis simulatio haberet annexam circumstantiam vitiosam cultus externi Idolo exhibiti. Alia est simulatio materialis, quæ respicit objectum, & circumstantiam omnino indifferentem, nihil vitii, vel culpæ continentem, & hæc est licita ex rationabili & sufficiente causa. **

DISTINCTIO II.

De Effectibus, ac Necessitate Sacramentorum.

QUÆSTIO I.

An, & quomodo Sacramenta conferant gratiam?

SUMMARIUM.

1. *Effectus Sacramentorum duplex, Gratia, & Character.*
2. *Gratia actualis, &*
3. *Gratia habitualis, seu sanctificans, quid?*
4. *Gratia Sacramentalis, quæ? Gratiam conferri ex opere operantis, & ex opere operato, quid?*
5. *Omnia Sacramenta conferunt gratiam ex opere operato non ponentibus obicem.*
6. *Hanc causant non physice, sed moraliter.*
7. *Ratio Conclusionis.*
8. *Sacramenta præter gratiam habitualem conferunt etiam actualem.*
9. *Declaratur inductione de Baptismo,*
10. *Confirmatione,*
11. *Eucharistia,*
12. *Pœnitentia,*
13. *Extrema Unctione,*
14. *Ordine,*
15. *Matrimonio.*

1. POST explicatam naturam, atque essentiam Sacramentorum novæ Legis progrediendum est ad eorumdem effectus declarandos (agendo simul de debita dispositione, ad consequendum effectum gratiæ Sacramentalis requisita) nec non explicandam singulorum Sacramentorum necessitatem. Et quidem, quantum ad primum attinet, duplex communiter statuitur effectus Sacramentorum, Gratia videlicet, & Character. Horum prior per omnia Sacramenta digne recipientibus ex opere operato confertur, posterior vero non nisi per Baptismum, Confirmationem, & Ordinem: prout amplius in progressu dicetur, incipiendo a gratia Sacramentali, utpote principaliori Sacramentorum effectu.

2. Advertendum, quod gratia supernaturalis generatim dividatur in actualem, & habitualem. *Gratia actualis* est aliquod actuale auxilium DEI, quo ipse hominem ad bene agendum & ad salutem suam procurandam admonere, &, quantum est de se, promovere solet: cujusmodi gratia actualis, adinstar luminis partim illuminantis, partim calefacientis, duo complectitur, videlicet internam illustrationem intellectus, piamque motionem voluntatis, qua quis a DEO illuminatur ad cognoscendum id, quod est agendum, vel fugiendum, & aliqualiter interius instigatur, & commovetur ad illud agendum, vel fugiendum. Et tales gratiæ actuales (quæ alio nomine *Auxilia DEI actualia* vocantur) sunt innumeræ bonæ inspirationes piæque voluntatis affectiones, sæpius nobis liberaliter, & misericorditer a Domino DEO immissæ.

3. *Gratia habitualis* est habitus gratiæ sanctificantis, per quam homo formaliter sanctus, justus, Deoque gratus redditur, etiam dum libere nihil operatur. Et hæc dicitur etiam *Gratia Justificans*, seu *sanctificans*: quia est unica formalis causa justificationis impii, uti docet Concilium Trid. *Sess. 6. cap. 7.* atque expellit formaliter ab homine omne peccatum mortale, cum quo defacto est incompossibilis, simulque constituit hominem esse Filium DEI adoptivum ac hæredem viæ æternæ, si in ea finaliter decedat, seu moriatur.

4. Cæterum omnis ea, gratia, quæ virtute Sacramentorum confertur homini ex opere operato, dicitur *Gratia Sacramentalis*, sive deinde illa sit gratia quædam actualis, sive habitualis. Dicitur, *ex opere operato*: nam, quando homini datur gratia propter propria sua merita, devotionem, actusque virtuosos, dicitur talis gratia conferri ipsi *ex opere operantis*: Ea vero gratia, quæ virtute Sacramentorum homini rite disposito ultra gratiam suæ devotioni, actibusque virtuosis correspondentem ex meritis Christi confertur, dicitur conferri *ex opere operato*: qui modus ex opere operato conferendi gratiam digne, seu absque obice peccati mortalis recipientibus Sacramentum, est proprius Sacramentorum. Et dicitur, *ex opere operato*, quia ob infallibilem promissionem Divinam ea gratia confertur ex meritis Christi, ac virtute Passionis suæ, quæ jam sunt *opus operatum*. His suppositis, sit.

5. CONCL. I. Omnia novæ Legis Sacramenta conferunt ex opere operato gratiam digne sumentibus, seu non ponentibus obicem. Ita de Fide; estque non solum in Symbolo Nicæno decretum per illa verba, *Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum*, sed etiam novissime clarius, & loquendo generatim de omnibus Sacramentis, definitum in Concil. Trid. *Sess. 7. can. 6.* his verbis: *Si quis dixerit, Sacramenta novæ legis non continere gratiam, quam significant, aut gratiam ipsam non ponentibus obicem non conferre &c. anathema sit.*

6. CONCL. II. Sacramenta gratiam illam, quam conferunt ex opere operato, non causant physice, sed moraliter, id est, causant gratiam in tantum, quatenus ex divina institutione, & pacto, quod in eorundem institutione Christus inivit cum genere humano, sunt signum infallibile, Deum efficaciter movens ad producendam gratiam, quam significant, intuitu meritorum ac passionis Christi in animabus digne suscipientium Sacramentum. Ita Scotus 4. *dist. 1. q. 3. & 5.* cum Scotistis, ac plures alii Theologi quamvis nonnulli oppositum teneant, asserentes, Sacramenta gratiam etiam physice causare, quod postmodum diversimode explicant.

7. Probatur Conclusio ex eo: quia Sacramenta qua talia, sunt quid morale; ergo etiam erunt causæ duntaxat morales, & non physicæ ipsius gratiæ. Antecedens patet; quia Sacramenta dependent solum ex institutione Christi, a qua, & meritis ejusdem Christi Domini totam suam vim, atque efficaciam causandi habent. Consequentia probatur: quia modus operandi sequitur modum essendi, eique conformatur; ergo, cum Sacramenta qua talia sint quid morale, etiam erunt tantum causæ morales ipsius gratiæ: eatenus videlicet, quatenus ea institutione Christi, ac virtute meritorum ejus sunt signum efficax, atque infallibiliter movens DEUM ad causandam gratiam in rite suscipientibus Sacramentum. Accedit, quod omnes auctoritates SS. Patrum, & Conciliorum asserentium, quod Sacramenta causent gratiam, optime solventur per causalitatem eorum moralem.

8. CONCL. III. Per Sacramenta novæ Legis digne recipientibus non tantum confertur gratia habitualis, seu sanctificans, sed præter eam virtute Sacramentorum præstantur hominibus alia specialia gratiæ actualis auxilia, opportuna ad consequendos proprios fines singulorum Sacramentorum. Ita Theologi communiter. Ratio est: quia singula Sacramenta sunt a DEO instituta ob speciales suos fines; ergo etiam oportet, ut conferant specialia auxilia gratiæ actualia, quibus homo juvetur ad fines illos consequendos.

9. Hinc, quia per Baptismum spiritualiter regeneramur, ac in Christo vivere, ejusdemque Fidem profiteri incipimus, posdmodum per alia Sacramenta juvamur ad hanc vitam spiritualem conservandam, & ad superandas varias difficultates in ea occurrentes, prout declarabitur discurrendo de singulis Sacramentis.

10. Sic per Confirmationem, per quam roboramur, & confortamur ad fortiter confitendam Fidem in Baptismo susceptam, præter gratiam habitualem digne sumentibus, conferuntur tempore opportuno specialia gratiæ actualia auxilia, ad constanter in Fide perseverandum, & quidem majora, quam conferuntur virtute solius Baptismi.

11. Similiter per Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, quod est cibus spiritualis animæ, conferuntur specialia subsidia actualis gratiæ pro conservatione vitæ nostræ spiritualis, non minus, ac cibus corporalis vitam alit, & conservat corporalem. Unde juvat hoc Sanctissimum Sacramentum ad refrænandas inordinatas passiones, utputa iræ, invidiæ, luxuriæ &c. præbendo multas particulares gratias auxiliantes, quibus debilitatur, atque moderatur prava inclinatio ad peccatum: simulque idem Augustissimum Sacramentum confert complura auxilia excitantia, & concomitantia gratiarum actualium ad exercenda opera vitæ spiritualis, & diversarum virtutum, sicut cibus corporalis præbet vires ad exercendos actus vitales corporis.

12. Sicuti autem in vita corporali necesse est habere remedium contra morbum, ut, si quis in morbum inciderit, sanetur, ita in vita nostra spirituali tale remedium, & quidem multo fortius est Sacramentum Pœnitentiæ, quo non solum morbi, sed & ipsa mors animæ curatur, dum virtute ejus a morte spirituali, per peccatum mortale inducta, resurgimus.

13. Sequitur extrema Unctio, præter augmentum gratiæ habitualis conferens homini digne recipienti specialia auxilia, quibus infirmus juvatur ad fortius resistendum tentationibus in extremo vitæ articulo occurrentibus: simulque is in sua infirmitate alleviatur, quantum prodest saluti animæ suæ; juxta illud *Jacobi c. 5. Ungentes eum oleo in Nomine Domini, & oratio fidei salvabit infirmum, & alleviabit eum Dominus, & si in peccatis sit, remittentur ei.*

14. Per Sacramentum Ordinis, quod respicit totam Ecclesiam in suo statu Hierarchico conservandam, atque ut sua singulis ministeria ad legitimum gubernamentum hujus Ecclesiasticæ Reipublicæ destinentur, conferuntur Ordinato pariter quædam specialia auxilia ad digne adimplenda ministeria sacra cuilibet Ordini annexa.

15. Tandem per Matrimonium, quo fit legitima propagatio generis humani ad DEI cultum, & conservationem Ecclesiasticæ Reipublicæ, ut id honeste ac decenter fiat, dantur conjugibus Christianis specialia gratiæ auxilia ad

pie

pie degendam vitam conjugalem, ac sustinenda ejus onera, prolemque recte ac devote educandam. Cæterum hujusmodi specialia gratiæ auxilia, plura vel pauciora, conferuntur digne suscipientibus Sacramentum juxta majorem, vel minorem eorumdem dispositionem, ac capacitatem, ut amplius dicetur *Quæst. seq. num.* 25.

QUÆSTIO II.

An omnia Sacramenta conferant primam gratiam, aut æqualem in inæqualiter dispositis?

SUMMARIUM.

16. *Sacramenta mortuorum, &c.*
17. *Sacramenta vivorum, quæ?*
18. *Gratia habitualis seu sanctificans, prima & secunda, quæ?*
19. *Baptismus & Pœnitentia per se conferunt primam gratiam.*
20. *Per accidens quandoque secundam.*
21. *Alia quinque Sacramenta per se conferunt secundam.*
22. *Corollarium.*
23. *Et per accidens quandoque primam gratiam.*
24. *Cur hoc fiat per accidens?*
25. *Sacramenta conferunt majorem gratiam magis disposito;*
26. *Etiam ex opere operato.*

16. ADVERTENDUM, quod Sacramenta communiter dividantur in Sacramenta vivorum, & mortuorum. *Sacramenta mortuorum* sunt duo, videlicet Baptismus, ac Pœnitentia: quæ duo ideo sic dicuntur, quia per se (id est, ex vi primariæ institutionis suæ) sunt instituta ad conferendam primam gratiam, seu ad præbendam vitam spiritualem iis, qui per peccatum mortale spiritualiter fuerunt mortui, quæ non confertur, nisi mediante gratia sanctificante.

17. *Sacramenta vivorum* sunt alia quinque: quæ ideo sic appellantur, quia per se loquendo supponunt animam suscipientis jam esse constitutam in gratia sanctificante; quæ est vita animæ. Unde, ut quis rite suscipiat unum horum Sacramentorum, requiritur, quod sit in statu gratiæ (saltem quantum bona fide, ac inspecta propria sua conscientia existimat) quod non requiritur ad Sacramenta mortuorum; hæc enim ab existente in peccato mortali, præmissa sola attritione, rite ac fructuose recipiuntur. Quod ut clarius intelligatur,

18. Advertendum ulterius, quod gratia habitualis, seu sanctificans (de qua *n.* 3. jam dictum) communiter dividatur in primam & secundam. *Gratia habitualis prima* aliud non est, quam illa prima gratia sanctificans, quam homo in primo suæ justificationis instanti acquirit, ac per quam formaliter ab eo expellitur peccatum mortale. *Gratia secunda* dicitur omne augmentum gratiæ sanctificantis: unde omnis illa gratia habitualis dicitur esse gratia secunda, quæ infunditur homini jam prius justificato, ac habenti in se aliquem gradum gratiæ. Sic, dum peccator per Pœnitentiam justificatur, illa gratia habitualis, quam is in primo suæ justificationis instanti acquirit, dicitur *Gratia prima*: omnis autem gratia posterior, quam virtute bonorum operum subsequentium, vel Sacramentorum digne receptorum ulterius acquirit, dicitur *Gratia secunda*: eo quod sit augmentum prioris, ac secundo primum loco acquiratur. His prænotatis, sit

19. CONCL. I. Baptismus & Pœnitentia, quæ dicuntur *Sacramenta mortuorum*, per se, ac ex vi suæ primariæ institutionis conferunt primam gratiam sanctificantem; quamvis, si hæc jam præfuerit in anima, per accidens conferant solum augmentum gratiæ. Ita communis Theologorum. Ratio primæ partis est; quia Baptismus primario, & principaliter est institutus a Christo Domino in ordine ad remissionem peccati originalis, Sacramentum autem Pœnitentiæ in ordine ad remissionem peccati mortalis post Baptismum commissi: atqui talium peccatorum remissio non fit absque infusione primæ gratiæ sanctificantis; ergo dicta Sacramenta per se conferunt primam gratiam.

20. Altera pars ex eo patet, quia prædicta Sacramenta digne recepta conferunt suscipientibus ex opere operato gratiam sanctificantem; ergo, si recipiens jam prius est justificatus, non possunt primam, sed duntaxat secundam gratiam conferre, hoc est, augmentum primæ gratiæ sanctificantis tribuere.

21. CONCL. II. Reliqua quinque novæ Legis Sacramenta, videlicet Confirmatio, Eucharistia, Extrema Unctio, Ordo, & Matrimonium per se, ac ex vi suæ primariæ institutionis non conferunt primam gratiam, sed principaliter instituta sunt ad conferendam secundam gratiam, sive augmentum ejus. Ita communis. Hac enim de causa appellantur Sacramenta vivorum, ac præsupponunt vitam animæ, quæ habetur per inexistentem gratiam sanctificantem.

22. Hinc sequitur, quod, si quis scienter in peccato mortali existens, accedat ad unum illorum quinque Sacramentorum cum sola attritione cognita, ipse non solum per susceptionem talium Sacramentorum non justificetur, neque recipiat primam gratiam (quod tamen fieret virtute Sacramenti Baptismi in necdum baptizatis, & Pœnitentiæ in relapsis post Baptismum, prævia attritione recepti) sed potius de novo gravissimæ peccet, atque committat peccatum Sacrilegii.

23. CONCL. III. Nihilominus prædicta quinque Sacramenta vivorum per accidens quandoque possunt conferre primam gratiam. Ita communis Theologorum, dempto Sacramento Eucharistiæ, de quo, cum sit institutum per modum cibi & potus, qui mortuis non prodest, nonnulli Theologi tenent oppositum. Declaratur imprimis Conclusio. Sic etenim, si quis bona fide existimet, se esse in statu gratiæ, cum tamen revera habeat occultum peccatum mortale, cujus non recordatur, & cum sola attritione accedat ad unum Sacramentum vivorum, illudque recipiat, talis vi Sacramenti justificatur, ac recipit primam gratiam, saltem per accidens. Probatur hoc, simulque posita Conclusio. Quia juxta Concilium Trident. *Sess.* 7. *can.* 6. & 7. omnia Sacramenta novæ Legis habent vim conferendi gratiam non ponentibus obicem, atqui talis homo bona fide accedens, & cum attritione de commissis suis peccatis jam non ponit obicem, ergo. Minor patet in Sacramento Baptismi, & Pœnitentiæ: simulque ex eo, quia ob suam bonam fidem nullius peccati mortalis sibi conscius est: ergo recipiet gratiam vi Sacramenti: hæc autem, cum nulla prior infuerit, non secunda, sed prima gratia sanctificans erit.

24. Dicitur notanter in Conclusione *per accidens quandoque &c.* siquidem ab hisce Sacramentis vivorum, in casu posito, per accidens tantum confertur prima illa gratia sanctificans, eo quod ipsa per se & primario a Christo Domino non sint instituta ad primam conferendam, sed solum hanc conferre possint in casu extraordinario, & accedente bona fide suscipientis, putantis se esse in statu gratiæ, cum tamen non sit ob occultum peccatum mortale: quod totum fit per accidens.

25. CONCL. IV. Sacramenta ejusdem rationis conferunt majorem gratiam magis disposito, quam alteri minus disposito: & quidem major illa gratia confertur magis disposito, partim ex opere operantis, ac virtute illius boni motus interioris, quo facta est major ejusmodi dispositio; partim vi Sacramenti atque ex opere operato. Prima pars est certa, ac extra controversiam: nam utique major illa dispositio ac præparatio promeretur majorem gratiam ex opere operantis; cum hoc ipsum generaliter fiat in omnibus piis actibus justorum.

26. Alteram partem Conclusionis, quod etiam vi Sacramenti, sicque ex opere operato conferatur major aliqua gratia magis disposito, ait Suarezius *part.* 3. *tom.* 3. *disp.* 8. *sect.* 5. *concl.* 3. esse communem Theologorum sententiam; & colligitur ex Concilio Trident. *Sess.* 6. *cap.* 7. dicente, quod in justificatione, quæ fit in Baptismo *Justitiam recipiat unusquisque suam secundum mensuram, quam Spiritus Sanctus partitur singulis, prout vult, & secundum propriam cujusque dispositionem & cooperationem*, ergo si Sacramenta conferunt gratiam secundum propriam cujusque dispositionem, & cooperationem, conferunt majorem magis disposito, quam minus disposito. Accedit ratio desumpta ex congruentiis. Siquidem videtur spectare ad suavem DEI providentiam, ac sapientem, justissimamque distributionem, ut melius disposito virtute Sacramentorum major conferatur gratia: simulque fuit hoc expediens, ut homines excitarentur ad recipienda Sacramenta cum majori devotione, ac reverentia, propter spem majoris fructus spiritualis.

QUÆSTIO III.

Qualis requiratur dispositio ad fructuose recipienda Sacramenta, & præsertim SS. Eucharistiam?

SUMMARIUM.

27. *Ad Sacramenta mortuorum recipienda sufficit attritio de peccato mortali.*
28. *Pro Sacramentis vivorum requiritur status gratiæ.*
29. *Corollarium.*
30. *Ad dignam Eucharistiæ receptionem debet præmitti Confessio de peccato mortali.*
31. *Textus notabilis Concilii Trid. circa hoc.*
32. *Mandatum ejus celebrantibus injunctum* quamprimum confitendi.
33. *Hoc ly* Quamprimum confiteatur, *quid importet?*
34. *Quandoque obligat ad statim confitendum.*
35. *Alioquin extenditur ad triduum.*
36. *Quid, si quis jam confessus, oblitus fuit peccati mortalis.*
37. *Solvitur instantia.*

38. *Li-*

38. *Limitatur hoc in casu necessitatis.*
39. *Qui sit non adsit necessitas celebrandi &c.?*
40. *Copia Confessarii quando deesse censeatur?*
41. *Quid, si distet?*
42. *Dicto præcepto confitendi quamprimum an teneatur Laicus?*
43. *An Sacerdos indigne celebrans.*

27. CONCL. I. Ad recipienda Sacramenta mortuorum, nempe Baptismi & Pœnitentiæ, requiritur in adultis, conscientiam peccati mortalis habentibus, contritio, vel saltem attritio. Ita communis Theologorum: atque desumitur ex Concilio Trident. *Sess.* 14. *cap.* 4. ubi dicitur: *Docet præterea sancta Synodus, etsi Contritionem hanc aliquando charitate perfectam esse contingat, hominem DEO reconciliare, priusquam hoc Sacramentum* (Pœnitentiæ) *actu suscipiatur: ipsam nihilominus reconciliationem ipsi Contritioni sine Sacramenti voto, quod in illa includitur, non esse adscribendam. Illam vero Contritionem imperfectam, quæ Attritio dicitur, quoniam vel ex turpitudinis peccati consideratione vel gehennæ, & pœnarum metu communiter concipitur, si voluntatem peccati excludat cum spe veniæ, declarat donum DEI esse &c. Et quamvis sine Sacramento Pœnitentiæ per se ad justificationem perducere peccatorem nequeat, tamen eum ad DEI gratiam in Sacramento Pœnitentiæ impetrandam disponit.* Hactenus Concilium.

28. CONCL. II. Ad recipienda rite & fructuose Sacramenta vivorum, qualia sunt alia quinque, requiritur per se loquendo status gratiæ. Patet hoc totum ex dictis *Quæst. præced. n.* 21. *&* 22.

29. Unde, si quis sit sibi conscius peccati mortalis, & velit suscipere Sacramentum Confirmationis, extremæ Unctionis, Ordinis, vel Matrimonii, tenetur is prius vel per actum Contritionis perfectæ, vel per præmissam Confessionem, ac susceptum saltem cum Attritione Sacramentum Pœnitentiæ, se in statum gratiæ restituere. Et quidem ob majorem difficultatem in elicienda perfecta contritione communiter solet præmitti, atque, ut præmittatur, suaderi Confessio Sacramentalis, quamvis in dictis quatuor Sacramentis jam sufficeret Contritio perfecta. Verum loquendo de Eucharistia, sit

30. CONCL. III. Ad dignam Augustissimi Eucharistiæ Sacramenti susceptionem, quando quis sibi conscius est alicujus peccati mortalis, omnino requiritur, ut præmittatur Confessio Sacramentalis de tali peccato mortali habita copia Confessarii, nec sufficit contritio. Ita communis; atque desumitur ex verbis Apostoli 1. *Corinth.* 11. ubi de suscepturis hoc SS. Sacramentum ait: *Probet aut se ipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat; qui enim manducat, & bibit indigne, judicium sibi manducat, & bibit, non dijudicans Corpus Domini.*

31. Id ipsum expresse declarat Concilium Trid. *Sess.* 13. *cap.* 7. *can.* 10. Verba ejus in *cit. cap.* 7. sunt sequentia, ac bene notanda. *Quare communicare volenti revocandum est in memoriam ejus præceptum; Probet se ipsum homo. Ecclesiastica autem consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse; ut nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa Sacramentali Confessione ad sacram Eucharistiam accedere debeat. Quod a Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex officio incubuerit celebrare, hoc sancta Synodus perpetuo servandum esse decrevit, modo non desit illis copia Confessoris: quod si necessitate urgente Sacerdos absque prævia Confessione celebraverit, quamprimum confiteatur.* Hactenus Concilium.

32. Notent hoc bene Sacerdotes, quotidie vel saltem sæpius per hebdomadam celebrantes, simulque sciant, cum circa ultima citati Concili verba, *Quamprimum confiteatur*, diversæ inter Theologos fuissent subortæ sententiæ, atque interpretationes, Alexandrum VII. sequentes duas Propositiones damnasse. Prima, & ordine 38. sic habet; *Mandatum Tridentini factum Sacerdoti, sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali, confitendi quamprimum, est consilium, non præceptum.* Secunda, & ordine 39. sic sonat: *Illa particula, Quamprimum intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.* Verum occasione præmissorum.

33. Quæres. Quid per ly *Quamprimum confiteatur*, in citatis verbis Concilii Trident. intelligatur? Resp. I. Quantum ad dictam clausulam explicandam, olim variæ extiterunt sententiæ: nam nonnulli eam explicarunt in sensu aperte enervante vim præcepti, prout liquet ex relatis duabus Propositionibus damnatis: alii econtra mandatum illud intellexerunt in toto rigore, quasi statim post Missam teneatur Sacerdos celebrans, si possit, confiteri. Et hæc posterior sententia utique in praxi saluberrime practicatur, ut sic conscientiæ, & puritati Sacerdotum celebrantium amplius consulatur; eo præsertim, quia Rubricæ Missalis *Tit. de Defectibus dispositionis animæ*, sic habent: *Si quis autem in casu necessitatis non habens copiam Confessoris, in peccato mortali absque contritione celebret, graviter peccat. Secus, si conteratur: debet tamen, cum primum poterit, confiteri.* Verum hic rigor, etsi in specialibus circumstantiis sit observandus, non tamen semper sub præcepti districtione obligare videtur, sed opus est distinctione. Hine

34. Resp. II. Quando hodie post Missæ Sacrificium præmissa contritione, ut supra, peractum: occurrit copia Confessarii, & non sit certum, an sequenti die, quo rursum celebrare teneberis, sis habiturus copiam Confessarii, teneris hodie confiteri. Ita Lugo *disp.* 14. *de Eucharist. sect.* 7. *num.* 662. Herincx *disp.* 6. *de Eucharist. quæst.* 6. *num.* 81. recte hoc extendens ad casum, quando sequenti triduo non putatur adfutura occasio confitendi; & alii. Ratio est: quia neglecta istac copia confitendi, vel daretur nova causa iterum celebrandi sine Confessione, vel non confitendi *quamprimum*; atqui horum utrumque directe est contra finem, atque intentum Concilii Trident; ergo.

35. Resp. III. Seclusis prædictis & aliis specialibus circumstantiis, ac si quis interea non est denuo celebraturus, sive communicaturus, memorato præcepto Ecclesiastico Concilii Tridentini satisfacere videtur, qui intra triduum confitetur. Ita Herincx ibidem, asserens, cit. ly *quamprimum confiteatur*, hoc modo communius explicari, Lugo, Sannig, & alii. Ratio est: quia hujusmodi dictio est moraliter, & civili modo intelligenda: neque ly *quamprimum* aliud importare videtur, quam ly *illico*, quod in Jure (nisi secus subjecta materia expostulet) ad triduum extenditur *arg. l. Cum specialis. C. de Judiciis* ibi: *Illico autem, id est, intra triduum proximum sine ulla dilatione.* Et *L. ult. C. de Errore advocat.* ibi: *Palam ex continenti, id est triduo proximo.* Cum concordantiis.

36. Quæritur II. Quid juris, quando quis jam semel confessus est, sed inculpabiliter oblitus alicujus peccati mortalis? Resp. Per se loquendo, ac seclusis specialibus circumstantiis, quæ ipsum excusare possunt, talis obligatur confiteri peccatum mortale needum in Confessione depositum, antequam communicet, vel celebret. Ita Reginaldus *lib.* 25. *n.* 605. Henrincx *loc. cit. n.* 75. & Lugo *n.* 151. addens, talem, si est Sacerdos celebrans in casu necessitatis prævia contritione, etiam comprehendi sub præcepto Concilii Trid. ad *quamprimum* postea confitendum: quamvis nonnulli apud Henriquez *lib.* 8. *cap.* 46. teneant oppositum, eo quod talis jam sit justificatus per Confessionem præviam; quorum sententiam speculative loquendo non esse improbabilem censet etiam Joan. Bosco *part.* 2. *Theolog. Sacrament. disp.* 4. *sect.* 10. *Concl.* 7. Sed quidquid de hoc incidentali sit, respiciendo directe resolutionem ad hoc quæsitum, Ratio nostræ responsionis est: quia præceptum præmittendæ Confessionis ante Communionem non obligat ad quomodocunque confitendum, sed simpliciter ad confitenda omnia peccata mortalia, quorum quis sibi conscius est.

37. Nec obstat, quod talis vi Sacramenti Pœnitentiæ jam si justificatus, eique saltem indirecte remissum peccatum mortale, ob ignorantiam invincibilem, aut inculpatam oblivionem non confessum. Respond. enim, omnia peccata mortalia, quorum quis sibi conscius est, ante Sacram Communionem directe subjicienda esse clavibus Ecclesiæ, habita copia Confessarii; prout indicat Concil. Trid. *loc. cit.* allegans verba Apostoli 1. *Corinth.* 11. Ex quibus communior Doctorum infert hoc esse præceptum Juris Divini, & non tantum Ecclesiastici: unde non sufficit sola absolutio indirecta. Et revera, si quis pro prima vice posset in dicto casu communicare, vel etiam celebrare, posset etiam pro secunda & tertia vice, imo toties, quoties vellet, idipsum facere absque nova prævia Confessione, donec incidat in novum peccatum mortale: quod plane repugnat communi sensui Fidelium.

38. Dicitur notanter *n.* 36. *per se loquendo, ac seclusis specialibus circumstantiis*: nam, si quis non amplius habeat copiam Confessarii, urgeatque necessitas celebrandi, vel communicandi; aut siquis jam ad linteum communicantium positus recordetur peccati mortalis, quod oblitus erat confiteri, nec inde sine nota vel scandalo gravi amplius recedere possit, talis non peccat communicando. Et hoc, etiamsi non eliciat de novo contritionem: quia peccatum illud jam est remissum, saltem indirecte, vi præviæ confessionis bona fide peractæ; simulque talis a facienda nova Confessione excusatur ob defectum Confessarii.

39. Quod si vero vel non desit copia Confessarii, vel saltem non urgeat necessitas celebrandi, aut communicandi, stante conscientia peccati mortalis needum confessi abstinendum erit a celebratione, vel Communione, donec præmittatur Confessio; ut notat Scotus 4. *dist.* 9. *quæst. un.* Navarrus *cap.* 21. *Manual. num.* 49. & communis.

40. Censetur autem deesse copia Confessarii, quando vel absolute deest, cui possit Confessio fieri: vel quando is ex mali-

malitia, aut alio capite non vult, vel non potest audire Confessionem, aut quia caret jurisdictione, vel etiam, quando pœnitens rationabiliter timet sibi grave detrimentum, utpote revelationem Sigilli, vel aliud notabile damnum a Confessario inferendum & hujusmodi.

41. Quantum autem Confessarius debeat distare, ut censeatur ejus esse defectus, non potest certa regula statui, sed id desumendum est a variis circumstantiis, prudenti judicio ponderandis. Generatim duntaxat dici potest, tunc deesse copiam Confessarii, quando ob infirmitatem, difficultatem itineris, brevitatem temporis, vel alia occurentia negotia hujusmodi, sine gravi incommodo, hic & nunc haberi non potest. Ita Lugo *n.* 82. *& seqq.* Herincx *n.* 80 Reginaldus *n.* 108. & alii.

42. Quæritur III. An hoc præcepto confitendi *quamprimum* teneatur Laicus, qui in casu necessitatis communicavit sine Confessione, sed cum contritione? Resp. negative. Ratio est; quia præceptum confitendi *quamprimum* Sacerdotibus, ut supra, celebrantibus incumbens, non est Juris Divini (nam præceptum Divinum non obligat ad confitendum post communionem, sed ante eam, dummodo habeatur occasio confitendi) sed est præceptum mere Ecclesiasticum, jure novo Concilii Trident. celebrantibus impositum; atqui Concilium Trid. nullam facit mentionem Laicorum, sed duntaxat Sacerdotum celebrantium; ergo ejus præceptum non est extendendum ad Laicos. Ita Bonacina *disp.* 4. *de Eucharistia quæst.* 6. *punct.* 1. *n.* 37. *&* 40. hoc etiam extendens ad Sacerdotem in casu necessitatis more Laicorum communicantem, cum Tridentinum loquatur solum de Sacerdotibus celebrantibus. Suarez, Reginaldus aliique, quamvis non desint oppositum tenentes.

43. Quæritur IV. Utrum Sacerdos malitiose celebrans in statu peccati mortalis teneatur vi præfati præcepti ad confitendum quamprimum? Resp. negative: nam hic non celebravit urgente necessitate, atque præmissa contritione (de quo casu loquitur Concilium Trid.) sed ex malitia; ac proinde celebrando jam gravissime peccavit. Bonacina *ibidem n.* 38.

QUÆSTIO IV.

De Charactere: ubi & de Sacramentis cum Fictione susceptis.

SUMMARIUM.

44. *Ratio Ordinis.*
45. *Character, quid?*
46. *Tria Sacramenta imprimunt Characterem;*
47. *Et cur hæc?*
48. *Videlicet Baptismus, Confirmatio, & Ordo,*
49. *Et non alia imprimunt Characterem.*
50. *Character nec in morte deletur.*
51. *Corollarium notabile.*
52. *Fictio in proposito, quid?*
53. *Fictio negativa, & positiva, quæ?*
54. *Baptismus ficte susceptus, recedente fictione confert effectum,*
55. *Similiter Confirmatio, & Ordo.*
56. *Quid de aliis quatuor Sacramentis?*
57. *Præsertim cum fictione negativa receptis?*

44. POST explicatum principalem Sacramentorum effectum, qui est Gratia, pergendum ad alterum ipsorum effectum minus principalem, qui est Character. De quo loquendo, sit

45. CONCL. I. *Character*, quantum ad propositum, est signum spirituale impressum a DEO animæ suscipientis Sacramentum non iterabile. Ita Scotus 4. *dist.* 6. *quæst.* 9. estque in re communis. Ejus frequens mentio est apud SS. Patres, ac etiam in S. Scriptura, ut 2. *Chorinth.* 1. *Qui unxit nos Deus, qui & signavit nos.* Et *Ephes.* 2. *In quo signati estis Spiritu promissionis sancto.*

46. CONCL. II. Tria sunt Sacramenta, quibus talis Character indelebilis imprimitur, videlicet Baptismus, Confirmatio, & Ordo: quæ proinde Sacramenta iterari non possunt. Ita de Fide, habeturque definitum in Concilio Florentino, *in Decreto Unionis*, ac novissime in Trident. *sess.* 7. *can.* 9. his verbis: *Si quis dixerit, in tribus Sacramentis, Baptismo scilicet, Confirmatione, & Ordine, non imprimi Characterem in anima, hoc est signum quoddam spirituale & indelebile, unde ea iterari non possunt: anathema sit.*

47. Cur autem hæc tria Sacramenta imprimant Characterem, & non alia quatuor, causa primaria est voluntas DEI, ac Christi ita instituentis, quæ nobis sufficienter constat ex perpetua traditione, atque auctoritate Ecclesiæ. Accedit congruentia, quam Doctor Subtilis 4. *dist.* 6. *q.* 10. desumit ex politia humana, in qua diversi Ministri, in familia cujuspiam magni Principis constituti, diversis, certisque insignus notantur, quibus eorum munus dignoscatur, atque ipsi inter se assimilentur, & ab aliis distinguantur: unde congruum fuit, ut simile quid fieret in Aula Summi Regis Christi JESU.

48. Hinc, quia per Baptismum assumitur quis in Familiam, seu Ecclesiam Christi, ejusque Servus incipit esse, accipit is in anima sua Characterem, quo denotatur esse Servus Christi, & convenit cum reliquis Christianis, differt autem ab Ethnicis, & Judæis. Idem contingit in Confirmatione, qua quis inungitur in Militem Christi ad fortiter defendendam, & confitendam Fidem ejus: atque in Sacramento Ordinis, quo quis deputatur in Ducem ac unum ex Magistratu Familiæ Christi, se Dispensatorem Mysteriorum DEI.

49. Quia vero per reliqua Sacramenta non deputatur homo ad speciale munus in Ecclesia, seu Familia Christi peragendum (sicut neque id accidit in Familia terreni Regis, ex eo, quo quis comedat & bibat, aut ipsi offenso reconcilietur vel a morbis curetur, aut per generationem personas in ejus Familia multiplicet) hinc congruum fuit, ut reliqua quatuor Sacramenta Characterem non imprimerent.

50. CONCL. III. Character, qui per prædicta tria Sacramenta imprimitur, ita est signum indelebile impressum animæ suscipientis, ut neque in morte hominis deleatur. Ita communis. Ratio est: quia alioquin a SS. Conciliis Generalibus non posset dici absolute esse *Signum indelebile.* Hinc

51. Infertur, quod Character Sacramentalis remaneat in animabus Beatorum in Cœlis existentium, & quidem ad majorem eorundem gloriam, saltem accidentalem. Quinimo remanet quoque in animabus damnatorum, quamvis ad majorem ipsorum confusionem. Infertur ulterius, si quis rite baptizatus, confirmatus, aut Ordine v. g. Sacerdotali initiatus, moriatur, atque miraculose a mortuis resuscitetur, eundem non posse amplius licite, aut valide baptizari, confirmari, aut denuo in Sacerdotem ordinari; remanet enim in ejusdem anima Character indelebiliter, unde nec dicta Sacramenta amplius reiterari possunt. Sed occasione dictorum, & quoad alteram partem Quæstionis.

52. Quæres. Utrum Sacramenta, præsertim imprimentia Characterem, & ficte suscepta, recedente fictione conferant suum effectum gratiæ? Ubi notandum, quod *Fictio* hic non accipiatur pro defectu interioris intentionis suscipiendi Sacramentum, ut si quis simulate accedens permitteret se exterius aqua ablui, interius autem nollet suscipere Baptismum. Certum quippe est, tale Sacramentum invalide suscipi, ob defectum intentionis, ac proinde Baptismum sic susceptum nec imprimere Characterem, nec unquam postea habere effectum gratiæ ex opere operato consequendæ. Igitur in proposito, juxta receptam phrasin Theologorum, *Fictio* accipitur pro indispositione recipientis, effectum Sacramenti impediente, dum cæteroquin Sacramentum est validum. Nam etiam ille, qui suscipit Baptismum v. g. cum vera intentione, sed sine debita dispositione, committit quamdam fictionem, dum exterius ostendit, se recipere Sacramentum cum legitima dispositione, qua tamen interius caret. Unde de tali verificatur illud *Sapient.* 1. *Spiritus Sanctus disciplinæ effugiet fictum.*

53. Porro hujusmodi *Fictio*, seu indispositio recipientis, atque obex impediens effectum Sacramenti adhuc duplex esse potest. Una *negativa*, & absque peccato: ut dum quis ad Sacramentum accedit indispositus, hoc tamen invincibiliter ignorat, atque ideo in ejus receptione non peccat. Alia *positiva*, & cum peccato: ut cum quis scienter recipit Sacramentum indisposite, sicque illud recipiendo peccat. Hoc prænotato,

54. Resp. I. Baptismus ficte susceptus, recedente per veram pœnitentiam fictione confert effectum suum; ac proinde effectus gratiæ sanctificantis, si propter obicem peccati mortalis, vel indispositionem suscipientis tempore suscepti Baptismi impeditus fuit, remoto obice postmodum confertur. Ita communis Theologorum: estque expressa sententia D. Augustini *l.* 1. *de Baptismo cap.* 12. ac refertur *can. Tunc valere* 42. *de Consecrat. dist.* 4. ubi ait: *Tunc valere incipit ad salutem Baptismus, cum illa fictio veraci Confessione recesserit, quæ corde in malitia, vel sacrilegio perseverante, peccatorum abolitionem non sinebat fieri.*

55. Resp. II. Etiam Confirmatio, & Ordo, veluti Sacramenta Characterem imprimentia, & irreiterabilia; si ficte seu indisposite recepta sint, conferunt effectum gratiæ Sacramentalis recedente fictione. Ita communior, & probabilior Doctorum, quamvis non desint oppositum tenentes. Ratio est: quia non videtur esse major ratio de Baptismo, ac de hisce duobus Sacramentis: utpote cum quodlibet horum imprimat Characterem, sicque amplius irreiterabile; & alioquin recipiens teneretur carere effectu ipsorum in perpetuum. Accedit, quod Confirmatio sit veluti perfectio, & consummatio Baptismi, *arg. c. De his, De Consecr. dist.* 5.

56. Resp. III. Alia quatuor Sacramenta, si cum fictione po-

positiva, novoque peccato sacrilege recipiantur, recedente fictione non conferunt effectum suum gratiæ sanctificantis. Disparitas inter isthæc, & priora est, quia hæc Sacramenta non imprimunt Characterem, possuntque iterari, ac sæpius recipi, sicque eorum effectus alio tempore acquiri. Quinimo specialiter loquendo de SS. Eucharistiæ Sacramento, dicitur 1. *Cor.* 11. *Qui manducat, & bibit indigne, judicium sibi manducat, & bibit.*

57. Additur, *cum fictione positiva*. Nam, si recipiatur Sacramentum cum fictione negativa (hoc est, non præmittendo debitam dispositionem inculpabiliter, & sine peccato, v. g. ex casu inopinato, aut inadvertentia, nullam præmittendo attritionem) multi Doctores sunt, arbitrantes, hujusmodi Sacramenta conferre effectum suum recedente per veram dispositionem fictione: cum hoc videatur conformius infinitæ Bonitati Divinæ. Bonacina *disp.* 1. *de Sacramentis qu.* 6. *punct.* 3. Suarez, Cajetanus, & alii, quamvis hoc ipsum a non paucis vel negetur, vel in dubium revocetur.

QUÆSTIO V.

An, & quomodo singula Sacramenta sint necessarie ad salutem?

SUMMARIUM.

58. *Necessitas medii, & necessitas Præcepti quid?*
(a) Tract. 4. dist. 1. n. 12.
59. *Baptismus est necessarius necessitate medii, & præcepti.*
60. *Loquendo de Baptismo in re vel saltem in voto.*
61. *Baptismus fluminis,*
62. *Baptismus flaminis, &*
63. *Baptismus sanguinis, quid?*
64. *Martyrium supplet vicem Baptismi.*
Et confert gratiam ex opere operato.
(b) Tract. 7. dist. 1. quæst. 6. per totum.
65. *Sacramentum Pænitentiæ, quomodo sit necessarium?*
66. *Et quibus?*
(c) Ut dictum Tract. 10. dist. 3. n. 13. & 14.
67. *Eucharistia quomodo necessaria?*
(d) Tract. 10. dist. 3. quæst. 3.
68. *Confirmatio, & Extrema Unctio an necessaria?*
69. *Per accidens quandoque obligat.*
70. *Quid observandum in praxi?*
71. *Sacramentum Ordinis, & Matrimonii, an sit necessarium?*

58. EST hic recolendum ex jam alibi (a) dictis, quod quantum ad salutem animæ consequendam, communiter duplex a Theologis distinguatur necessitas, una medii, altera præcepti. *Necessitas medii* illa dicitur, qua quidpiam ita est necessarium ad consequendum finem, v. g. æternam salutem, ut sine eo non possit ullatenus finis obtineri: sic gratia sanctificans est necessarie respectu vitæ æternæ; item & Baptismus in statu Legis Evangelicæ, quia defacto sine ipso, etiamsi ex ignorantia, vel impotentia, aut inculpabili oblivione prætermittatur, salus æterna non obtinetur. *Necessitas præcepti* ea est, qua aliquid sub obligatione cujuspiam præcepti necessario præstandum est ad salutem consequendam, eo quod alias quis mortaliter peccaret, sicque æternam salutem amitteret, quamvis, si ex ignorantia, vel impotentia, aut oblivione inculpabili id forte prætermittatur, non impediat æternæ vitæ consecutionem: sic necessaria est ad salutem observantia mandatorum.

59. CONCL. I. Baptismus in statu Legis Evangelicæ non solum est necessarius ad salutem necessitate præcepti: sed etiam necessitate medii. Ita certa, & communis Theologorum. Et quidem necessitate medii Baptismus est necessarius respectu omnium hominum, etiam parvulorum: quia nullus sine ipso potest vitam æternam consequi, licet ex ignorantia invincibili non baptizetur; prout contingit in parvulis, sine Baptismo, cum solo peccato originali, in utero materno decedentibus. Necessitate vero præcepti Baptismus est necessarius solum respectu adultorum, non autem parvulorum: nam adulti tantum sunt præcepti capaces, ac proinde peccant, si oblata opportunitate negligant recipere Baptismum. Secus est de parvulis: qui proinde, si moriuntur sine Baptismo non damnantur propter transgressionem Legis de recipiendo Baptismo, sed solum propter culpam originalem, quæ defectu Baptismi non fuit in ipsis deleta.

60. CONCL. II. Nihilominus ea, quæ dicta fuerunt de necessitate Baptismi, sunt intelligenda de Baptismo in re, vel saltem in voto suscepto. Ita omnes Catholici; & constat ex definitione Ecclesiæ, ac unanimi SS. Patrum consensu. Sic enim *c. Baptismi vicem, De Consecr. dist.* 4. & *cap. Apostolicam, De Presbyt. non baptizato*, dicitur, quod, quando deest possibilitas recipiendi Baptismum in re, possit homo salvari per Baptismum in voto susceptum. Idem habetur in Concilio Trid. *Sess.* 6. *cap.* 4. ubi illa sententia Salvatoris: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu Sancto, non potest introire in regnum DEI. Jo.* 3. explicatur de Sacramento Baptismi in re, vel in voto suscepto.

61. Unde celebris est illa divisio Baptismi apud SS. Patres, & Theologos in Baptismum fluminis, flaminis, & sanguinis. *Baptismus fluminis* est Sacramentum Baptismi re ipsa susceptum, seu in aqua cum debita verborum forma collatum. Et hic Baptismus est primum Sacramentum novæ Legis, & fundamentum aliorum Sacramentorum, adeo, ut eo non suscepto cætera Sacramenta valide & fructuose non recipiantur. Hinc, si quis non actu Baptizatus in aque ordinaretur in Sacerdotem, invalida foret talis Ordinatio, non obstante, quod is forsan per Baptismum flaminis (qui Sacramentum non est etsi in casu necessitatis suppleat vicem Baptismi, quantum opus est ad consequendam gratiam justificantem, & vitam æternam) antea fuisset justificatus: ac proinde deprehenso errore, talis foret in aqua baptizandus, & rursum ordinandus, prout expresse habetur *c. Veniens. De Presbyt. non baptiz.* Nam Baptismus fluminis, qui solus ex dicto triplici Baptismo Sacramentum est, cæterorum Sacramentorum janue existit.

62. *Baptismus flaminis* aliud non est, quam contritio perfecta hominis, includens propositum servandi omnia præcepta, & consequenter etiam votum recipiendi Baptismum aquæ, seu Sacramentum Baptismi in re needum receptum. Porro, quod Baptismus flaminis suppleat Sacramentum Baptismi, quantum ad effectum gratiæ sanctificantis, atque remissionem peccatorum, vitamque æternam consequendam, si desit occasio recipiendi Sacramentum Baptismi in re, patet non solum ex definitione Ecclesiæ, & communi SS. Patrum consensu; sed insuper desumitur ex illis S. Scripturæ locis, in quibus promittitur justificatio, & peccatorum remissio hominibus vare pœnitentibus. Sic quippe dicitur *Ezech. cap.* 18. *Si egerit pænitentiam impius, vita vivet, & non morietur*, cum concordantiis.

63. *Baptismus sanguinis* aliud non est, quam Martyrium supplens defectum Baptismi aquæ. Et additur, *supplens defectum Baptismi aquæ*; quia, si quis jam baptizatus Martyrium sustineat (vel habeat contritionem perfectam) is proprie non habet Baptismum sanguinis, & flaminis, cum non possit amplius includere votum recipiendi Baptismum aquæ, eo quod illud Sacramentum sit irreiterabile.

64. Cæterum, quod Martyrium suppleat defectum Sacramenti Baptismi, quando deest possibilitas hoc recipiendi, patet ex illa generali, & indefinita, ac illimitata promissione Christi *Matth.* 10. *Qui perdiderit animam suam propter me, inveniet eam*, & alibi. Imo hoc adeo verum est, ut Martyrium etiam in parvulis (qui tamen proprium actum, quo Martyrium propter Christum acceptent, habere non possunt) suppleat vicem Baptismi: nam ipso opere perdunt animam suam propter Christum atque ad instar Innocentum Martyrum, ab Herode occisorum præconium Christi non loquendo, sed moriendo confitentur. Ex quo fundamento communior opinio Theologorum cum S. Thoma in 4. *ad Anibaldum dist.* 4. *q. un. art.* 4. *ad* 3. docet, quod Martyrium conferat gratiam ex opere operato, cum ex speciali privilegio Christi, ejusque meritis justificet parvulos, qui proprium actum bonum habere nequeunt. Plura de Martyrio suo loco (b) videantur. Nunc ulterius loquendo de cæteris Sacramentis, sit

65. CONCL. III. Sacramentum Pœnitentiæ in re, vel saltem in voto necessarium est ad salutem necessitate medii, ac etiam præcepti omnibus adultis post receptum Sacramentum Baptismi in peccatum mortale relapsis. Patet hoc inter alia ex Concilio Trid. *sess.* 14. *cap.* 2. ubi sic habetur: *Est autem hoc Sacramentum Pænitentiæ lapsis post Baptismum ad salutem necessarium, ut nondum regeneratis, ipse Baptismus.*

66. Dicitur notanter, *adultis post receptum Sacramentum Baptismi in peccatum mortale relapsis*. Siquidem iis, qui justitiam in Baptismo susceptam constanter tuentur, non est necessario opus hoc Sacramento, ut Concilium Tridentinum *loc. cit. c.* 1. fatetur. Et hoc adeo verum est, ut si quis nullius peccati mortalis sibi conscius sit, is neque ad Confessionem annuam obligetur. (c) Quamvis utique cuilibet, etiam nullius peccati mortalis sibi conscio, summe consulendum sit, in dicto casu hujus Sacramenti sese participem efficere, sola venialia cum debito dolore confitendo: quod probi plerique ob multiplices fructus Sacramenti Pœnitentiæ sæpius per annum facere non intermittunt.

67. CONCL. IV. Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum adultis est necessarium necessitate præcepti. Ratio est clara: quia extat præceptum, ut quandoque ab adultis, præsertim tempore Paschali atque in mortis articulo, hoc Sacramentum reverenter dignoque recipiantur; prout amplius ostensum suo loco.

68. CONCL. V. Licet nullum extet præceptum de reci-

piendo Sacramento confirmationis, aut Extremæ unctionis in mortis articulo, ac proinde hæc duo Sacramenta per se, ac simpliciter loquendo non sint necessaria ad salutem, neque necessitate medii, neque præcepti: adhuc tamen necessarium est, ut non contemnantur. Ita Scotus 4. *dist.* 7. *q.* 2. D. Bonaventura, & Theologi communiter. Nullibi enim reperitur præceptum clarum de receptione horum Sacramentorum, secluso contemptu. Et hoc additur ex eo: quia alioquin ratione contemptus peccatum committeretur; ut si quis ex eo omitteret horum Sacramentorum receptionem, quia ipsa parvi æstimaret.

69. Deinde certum est, ex dictorum Sacramentorum omissione posse graviter delinqui per accidens, seu ratione scandali: ut si quis ea recipere negligat in talibus circumstantiis, unde alii graviter scandalizentur. Eadem obligatio per accidens occurrere posset ob alias circumstantias: ut si ponatur casus, quo ingruentes tentationes aliter vinci non possent, nisi receptione hujus, vel illius Sacramenti: quamvis hic casus rarius accidere posse videatur; cum communiter sufficientes resistendi vires per Orationes, Confessionem, & alia remedia spiritualia obtineri valeant.

70. In praxi igitur serius admonendi sunt Fideles, ne hujusmodi Sacramentum negligant suscipere, præsertim oblata majori opportunitate illud recipiendi: tum ne se priveot maximo fructu, virtute Sacramenti consequendo tum ne illud contemnere videantur. *Judicaretur enim contemptus, si omnimoda opportunitate oblata, non susciperetur*, inquit Doctor Subtilis *cit. quæst.* 2. solvens instantiam ex c. *Omnes Fideles. De Consecrat. dist.* 5. adductam.

71. CONCL. VI. Sacramentum Ordinis, atque Matrimonii non est necessarium singulis, sed tantum toti Ecclesiæ. Hæc conclusio ex eo patet: quia neque singuli in particulari obligantur esse Sacerdotes, neque singuli tenentur nubere, quamvis, si nulli prorsus fierent Sacerdotes, aut nulli matrimonium inirent, illinc Ecclesiastica Hierarchia, hinc autem legitima propagatio populi Christiani brevi esset interitura.

QUÆSTIO IV.

ADDITIONALIS,

SEU

APPENDIX.

Quænam Sacramenta, & quomodo pestiferis sint administranda?

SUMMARIUM.

* *Pestis quotuplex? Addit. I. & II.*
* *Quænam sint signa pestis? Addit. III.*
* *Qualis sit obligatio administrandi Sacramentum Baptismi tempore pestis? Addit. IV.*
* *Item Sacramentum Pœnitentiæ? Addit. V.*
* *An se hæc obligatio etiam extendat ad Confessiones longiores, & Generales pestiferorum? Addit. VI.*
* *An sit obligatio Parochorum administrandi quoque Viaticum tempore pestis? Add. VII.*
* *Quidnam sentiendum sit de Sacramento, Extremæ Unctionis? Addit. VIII.*
* *Quænam remedia præservativa tempore pestis a Ministris Sacramentorum sint utiliter adhibenda? Addit. IX.*
* *Quænam circa administrationem Sacramentorum sint observanda in aliquo Collegio, seu Monasterio tempore pestis? Addit. X.*

Additio I.

* PRÆNOTAND. I. Pestem aliam esse rigorose talem, aliam in sensu aliquo largiori. *Prima* est morbus epidemicus ortum trahens ex communi causa, puta ex aeris infectione, vel corruptione, vel ex venenosis terræ exhalationibus &c. *Altera* est morbus malignus proveniens ex causa particulari, puta tempore famis ex crudiori quodam, & naturæ humanæ noxio alimento vel deficiente ut plurimum pura & nitida aqua, ex pravo & putrido potu &c. Prior solet plerumque magis sævire, non faciens differentiam inter divites, & pauperes, Magnates, & plebejos; cum omnes debeant haurire aerem, sicque causa infectionis a peste sit communis. Posterior vero immediate solet plerumque magis afficere pauperes, quam divites, utpote qui ultimi ordinarie suis pecuniis possunt sibi adhuc, etsi valde caro pretio meliores cibos, & puriorem potum comparare. Cæterum licet posterior pestis immediate plerumque magis afficiat pauperes ac plebejos, quam divites, & Magnates, potest tamen etiam, nisi bene vigiletur, tamquam morbus contagiosus, & venenatus in hosce mediate, & successive derivari per ipsum contagium; ubi *

Additio II.

* Notand. Quod contagium dicatur ille morbus, qui ab uno transit in alium, etiam hunc inficiendo, quod plerumque solet contingere triplici modo, uti recte inquit Ildephonsus Tausch in *tract. de Moribundo*, *disp.* 1. *q.* 7. *num.* 155.

Imprimis per contactum immediatum, quando nimirum immediate per manum, vel aliter corpus pestiferi tangitur. *Secundo* per fomitem (uti vocant Medici) id est, per contractum mercium, vel etiam pecuniarum ex locis infectis venientium, & iterum expensarum absque eo quod præcedenter abluantur in aceto &c. Item per contactum vestium; lecti, chartæ Epistolaris, necdum per acetum, vel fumigationem purgatæ, aliorumve utensilium pestiferi, præsertim si memorata ex lana vel ex lino fuerint. *Tertio* denique per ipsum halitum pestiferi attractum, prout facile evenire potest illis, qui pestiferis inserviunt &c. *

Additio III.

* Notand. III. Signa alicujus pestis vel jam præsentis vel saltem imminentis esse, si non omnia certa, saltem probabilia sequentia 1. Præcedens fames: exinde enim præsertim plebeji coguntur non raro vesci cibis valde crudis, & nocivis ac in venenum degenerantibus. 2. Conjunctio malarum constellationum vel cometarum. 3. Aer ferme continuo nebulis repletus. 4. Exhalationes & vapores terræ male olentes. 5. Bufones in valde magna copia, & solito frequentiores apparentes. 6. Serpentes, talpæ, aliaque similia animalia alias subtus terram habitantia, si frequenter relinquant sua latibula, & progrediantur ad extra &c. 7. Hirundines, passeres, vel ciconiæ insperato, & tempore alias insueto in alias terras avolantes, vel hinc inde concidentes. 8. Pecora ac feræ in terris, vel pisces in aquis, si inveniantur mortui in magno numero. 9. Canes, lupi &c. si passim, & crebrius in rabiem aguntur. 10. Si carbunculi, aut bubones (a potiori vel inguine, vel sub alis) aut parotides, seu tumores in aurium radicibus, & quidem figuræ non rotundæ, sed potius aliquo modo in longum protensæ appareant. Quod si apud plures hinc inde frequentes maculæ petechiales subnigri, aut lividi coloris cernantur, nec fiant præcautiones circa separationem &c. facile in pestem degenerare, & reliquam communitatem afficere possunt. De his, & aliis fusius Ildephonsus Tausch *de Moribundo num.* 596. & 597. Albertus Hueber in *Appendicem Bezoartici animalis veri. fol. apud me* 198. & *seqq.* ac Paulus Zachias in suis *qq. Medico-legalibus lib.* 3. *tit.* 8. *q.* 3. His prænotatis, *

Additio IV.

* Quæritur I. An & qualis sit obligatio Parochorum parvulis neo-natis tempore pestis administrandi Sacramentum Baptismi? Resp. I. Regulariter loquendo obligantur sub gravi peccato per se, vel suos Substitutos, aut pro pestiferis Expositos parvulis tempore pestis administrare Sacramentum Baptismi, idque etiam cum periculo infectionis, & propriæ, vitæ, si aliæ præcautiones fieri non possunt. Ita Herincx, Gobat, la Croix, Henno, Bosco, ac sub his terminis communissima. Ratio est: quia Parochus, qui tanquam Pastor bonus animam suam debet ponere pro ovibus suis, tenetur vi Officii succurrere oviculis suis, in periculo vel articulo mortis constitutis; atqui tales infantes, præsertim a matre peste infecta nati, sunt revera constituti, si non in articulo, saltem in proximo periculo mortis, & quidem non solum temporalis, sed etiam spiritualis & æternæ: ergo. Dixi notanter *regulariter loquendo*: nam si in illo loco unicus adesset Parochus adhuc pro aliis suis oviculis tam sanis, quam peste infectis etiam forsan parvulis necessarios, prudenter ita ageret, si stante tali periculo infectionis parentibus talis parvuli, vel obstetrici, aut aliis committeret officium baptizandi; dummodo securus sit, quod tales sufficienter sciant essentialia ad Sacramentum Baptismi requisita vel eosdem (prout consulitur) statim ad initium circa hoc bene instruxerit.

Resp. II. Etsi Parochus ob periculum proximum infectionis in simili casu obligetur ad omnes cæremonias in collatione Baptismi alias intervenientes; tenetur tamen, si fieri potest, applicare aquam benedictam, & ob mysterium Sanctissimæ Trinitatis trinam facere affusionem. Ita apud Ildephonsum Tausch *loc. cit. n.* 172. Chapeaville *c.* 1. *qu.* 47. & *c.* 2. *q.* 14. atque alii. Ratio est, quia ex una parte alias præcipitur utrumque sub gravi, atque ex eo, quod applicetur aqua benedicta, vel fiat trina affusio, non videtur crescere periculum proximum infe-

infectionis ex parte Sacerdotis, uti consideranti patet; cum hæc triplex effusio quoad brevitatem temporis non multum distet ab effusione unica, & absolvatur sub una, eademque forma essentiali.

Resp. III. Si Parochus, vel alius pro pestiferis Expositus debeat pluribus parvulis neo-natis conferre Sacramentum Baptismi, tunc prius unda hac salutari abluat illum, quem noscit magis vita periclitari; alias vero in paritate viciniorem, nisi Parentibus unius parvuli magis quam alius ex alio vinculo adstringatur. Quod si ponas, Parochum, vel alium Expositum vocari ad certam domum, seu Nosocomium, ubi plures similiter parvuli necdum baptizati jacent, simulque prævidetur grave periculum, ne, dum cuilibet in particulari, ac successive confertur Baptismus, alii interea absque Baptismo decedant, in simili casu omnes in simul modo Apostolico, etiam a multis zelosis Missionariis usurpato, per aspersionem cum formula *Baptizo vos in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti*, baptizentur; ubi tamen simul accurate attendatur, ut aqua & quidem in aliquali quantitate cujuslibet caput, vel pectus tangat tamquam partes principaliores, uti de hoc dicetur *dist. 3. quæst. 2.*

Additio V.

* Quæritur II. An, & qualis sit obligatio Parochorum, vel Substitutorum, & Expositorum administrandi infectis tempore pestis Sacramentum Pœnitentiæ? Ante responsionem suppono ex dictis *Tract. 11. dist. 11. post n. 80. Addit. II.* tempore pestis vehementissime grassantis, & præsertim deficientibus jam ut plurimum Pastoribus, ac pro pestiferis Expositis, obligationem tantummodo se extendere ad hæc duo Sacramenta Baptismi & Pœnitentiæ, peste infectis administranda. Hoc supposito respondeo, hanc quoque obligationem regulariter adstringere Parochos sub gravi peccato per se, vel per Substitutos administrandi Sacramentum Pœnitentiæ: atque vel maxime quoque in similibus obligantur graviter Episcopi tanquam Parochi Parochorum pro possibili invigilare, ut hæc executioni mandentur. Ita communis; atque ratio est, quæ prior, eaque fusius deducta videri potest apud Ildephonsum Tausch *de Morb. disp. 2. n. 445.* Hæc duo enim duo Sacramenta tamquam duæ post naufragium tabulæ sunt præ aliis necessaria. Quod si Parochus in sua Communitate habeat Cooperatores, vel Religiosos Expositos, prudenter aget, si hisce committat curam pestiferorum, ipse vero interea sanis inserviat, & in Parochialibus prospiciat. Demortuo autem Parocho obligatur Episcopus aliam provisionem facere tali communitati, atque, si hæc sufficienter fieri nequeat, saltem ex charitate obligantur *Inprimis*. Alii in eadem communitate Beneficia Curata habentes. *Secundo* Religiosi Mendicantes, qui ab eadem communitate accipiunt alias eleemosynam. *Tertio* Religiosi non Mendicantes: & demum *Quarto*, his hominibus deficientibus, in summa necessitate, si pestiferi confiteri desiderant, Sacerdotes quoque simplices, utpote in extrema hac necessitate potestatem, & jurisdictionem absolvendi acquirentes. Item possunt in simili casu Superiores Regularium maxime nostri (puta Provinciales respectu suæ Provinciæ & Guardiani respectu Conventus) petitos ab Episcopis vel Parochis subditos suos in tali adeo gravi necessitate compellere per obedientiam formalem, ut se exponant in subsidium, si desunt alii capaces, qui ultro se ad id offerunt, ac sponte adire volunt; uti recte advertunt Rodriquez, & Sanchez apud Ildephonsum Tausch *loc. cit. num.* 457. ubi tamen vel Parochus, vel etiam communitas illa tenetur similibus providere de honesta sustentatione: dignus enim est operarius, præsertim in tanto periculo, mercede sua. *

Additio VI.

* Quæritur III. An sit obligatio audiendi Confessiones pestiferorum longiores, vel etiam generales? Respond. negative regulariter loquendo; quia juxta dicenda infra *dist. 7. n. 35. ac seqq.* nemo tenetur tanto periculo infectionis ad Confessionem materialiter integram percipiendam; unde sufficit, si talis Expositus uno, alterove peccato gravi audito curet, ut de cæteris ad interim, usque dum denuo, si DEO placuerit, integræ sanitati restituatur, fiat accusatio in communi cum vero dolore, firmo proposito, uti recte cum aliis notat Herincx *part. 4. disp. 3. qu. 5. n. 57.* potestque prædictus expositus tales pestiferos, uno, alterove ex gravioribus peccatis audito, tamquam vel in articulo, vel saltem in periculo proximo mortis constitutos absolvere non solum ab omnibus peccatis, sed ab omnibus quoque Censuris, etiam Summo Pontifici alias reservatis: idque ultimum la Croix *lib. 6. n.* 1339. extendit ad inservientes pestiferis; cum & isti versentur semper in proximo mortis periculo. Imo Ildephonsus Tausch sæpius jam citatus hic *n.* 469. putat, eodem favore Concilii Tridentini absolvendi ab omnibus Censuris, & peccatis in locis contagiosis gaudere quoque necdum actualiter peste afflatos; cum prædicti, peste præsertim vehementius sæviente, saltem sint in probabili pericolo, ne eadem afficiantur; unde etiam hi ad Sacramentorum receptionem sunt admonendi, ut anima reddatur secura circa æternam salutem, si forsan subito peste corripiantur, & divina Majestas iterum placetur. Quod si aliquando contingat, Parochum, seu Expositum vocari pro Confessionibus excipiendis ad quoddam tuguriolum, ubi in eodem cubili, vel etiam strato plures peste infecti decumbunt, qui nec commode ab invicem separari, nec ad aliud cubile deportari possunt ex una parte, ex altera vero, si quilibet eorum quodpiam peccatum exprimeret in particulari, a vicinis audiretur, vel grave foret periculum ne, usque dum unus absolveretur, alter interim moreretur: in simili casu talis Confessarius neque adstringitur ad audiendum ullum peccatum in specie, & in particulari, sed exhortetur brevissime omnes in communi ad verum dolorem cum proposito, utque Confessionem suam in genere per tunsionem pectoris, aliudve signum exprimant, & sic omnes illos per unam formulam absolvat, e. g. dicendo: *Absolvo vos ab omnibus Censuris, & peccatis vestris in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.* *

Additio VII.

* Quæritur IV. An, & quæ sit obligatio ministrandi pestiferis sacrum Viaticum? Respondeo concordando Auctores apud la Croix *lib. 6. part. 1. n.* 484. inter se contrarios sequenti distinctione: vel enim pestis jam sævit in gradu nimis intenso, vel non? si posterius, adest obligatio gravis administrandi Viaticum, cum necdum infectionis videatur adesse periculum adeo propinquum, & cæteroquin per debitas præcautiones, si etiam aliqualiter illud imminere timeretur, posset in similibus circumstantiis commodius removeri, maxime, si Parochus, vel Expositus se non diu detineat, ac cæteras alias preces, & solitas cæremonias, uti licite potest, intermittat. Si prius: non video obligationem administrationis, si absit scandalum, & præsertim, si simul adsit paucitas Operariorum expositorum: nam ex una parte hoc non est Sacramentum mortuorum, nec necessarium necessitate medii, ex altera vero quoad conferentem videtur adesse periculum summum infectionis &c. Atque hanc puto fuisse mentem Gregorii XIII. quando in Epistola ad S. Carolum Borromæum declaravit sufficere, si Parochi tempore pestis ministrent pestiferis Sacramentum Baptismi & Pœnitentiæ. Optimum erit consilium, si, quamprimum ingruit periculum pestis atque nonnullæ personæ illius communitatis jam incipiunt hac lue in dies magis, ac magis serpente infici, alii homines vel privatim & in occulto e. g. in Confessionali (si id in communitate necdum sit notum) vel alias etiam per efficaces conciones publicas stimulentur, ut sibi mature de sua conscientia provideant exacta peccatorum Confessione, & Synaxis sumptione cum intentione, quod sumere intendant per modum Viatici. Sic scio Ratisbonæ ad pedem Pontis tempore ultimæ pestis fuisse a nostris practicatum; ubi in Ecclesia magnus quotidie erat confluxus Pœnitentium, & Communicantium. Unde factum est, quod plurimi brevi post hac lue infecti, & ad domum pestiferorum devecti absque ulteriori aliqua provisione obierint. *

Additio VIII.

* Quæritur V. An sit obligatio administrandi pestiferis Sacramentum Extremæ Unctionis? Resp. Præsente periculo infectionis non est obligatio administrandi Sacramentum Extremæ Unctionis. Ita cum Suarez, Bosco, Chapeaville & alii communiter Ildephonsus Tausch *disp. 3. n.* 590. Ratio est: quia ex una parte non est obligatio gravis ex parte infirmi recipiendi Sacramentum Extremæ Unctionis juxta proxime dicta *num.* 68. ergo nec videtur obligatio ex parte conferentis cum aliquo periculo infectionis. Quod si tamen administraretur ex sancto zelo, possent intermitti reliquæ preces, ac unica tantum juxta dicenda *dist. 11. n. 15.* fieri Unctio, quidem etiam longiori aliquo instrumento in summitate sacro oleo tincto, ne ob majus periculum infectionis tangatur immediate corpus pestiferi. Atque taliter signantes approbavit Rituale Ruremundense. Chapeaville apud Ildephonsum Tausch *loc. cit. n.* 593.

Ratisbonæ, dum pestis necdum ad extremum quasi gradum ascendit, existentibus adhuc in domibus privatis hominibus, tam Sacrum Viaticum, quam extrema Unctio cum debitis præcautionibus, & abbreviationibus conferebatur; deportatis autem ad domum communem pestiferorum, & ibidem in magna copia jacentibus, si necdum fuerunt confessi, nec per modum Viatici communitati, sola sacra Synaxis ordinarie post brevem Confessionem porrigebatur. *

Additio IX.

* Quæritur VI. Quænam sint remedia præservativa, a Ministris Sacramentorum tempore pestis utiliter adhibenda? Resp. I. Remedia spiritualia esse sequentia. I. Serena, ac pura, vel saltem per Confessionem præviam bene purgata conscientia: defectus enim hujus facit Operatium timidum, ac timor causat horrorem in accessu ad pestiferos, ex quo non solum zelus prudens ac discretus erga infirmos retardatur, verum etiam facile hæc lues contrahitur &c. II. Cultus specialis Beatissimæ Virginis Mariæ, recitando e. g. quotidie in Ejusdem honorem quinque Psalmos speciales contra pestem, vel Antiphonam *Stella Cæli* singulare contra eandem antidotum, a Medico cœlesti, nimirum S. Angelo, lue illa vehementissime Conimbricæ sæviente, nostris ibidem Clarissis præscriptum teste Francisco Gonzaga antee totius ordinis Generali, postea Episcopo Mantuano &c. III. Singularis devotio præter alios Sanctos ad S. Sebastianum, S. Carolum Borromæum, S. Franciscum Xaverium, S. Rochum tamquam singulares contra pestem Patronos. Alii etiam quotidie cum magna fiducia sumpserunt non sine optato effectu benedictam schedulam Immaculatæ Conceptionis &c. Resp. II. Remedia naturalia præservativa equidem fuisse nonnulla jam præscripta *Tract. 11. dist. 1. quæst. 6. post num. 80. Addit. II.* merito ibidem videnda: interim adbuc Expositis suadetur I. Ut, antequam exeant ad pestiferos, sumant vinum medicatum ex succo absynthii, cardui benedicti &c. aut electuarium vel acetum specialiter contra pestem præparatum, vel pulverem Bezoartico animalem, de quo Franciscus Albertus Hueber in suo speciali Tractatu, vel saltem offam, præsertim ex farina frixata confectam aceto mixtam. II. Si tempus permittat, faciant ante egressum actualem corpus & vestimenta sua fumigari positis ad prunas supremis apicibus; vel saltem granis juniperorum III. Antequam domum pestiferorum, vel aliam infectam ingrediantur, curent, (nisi sit periculum in mora) afferri vel ignem, aut candelam accensam, vel potius prunas, quas inter se, & infectum ponant, ac prævie hisce grana, vel saltem lignum juniperi imponi procurent: recentes cortices pomi citrini, aut grana juniperi, sive frustulum alii ore circumferant, vel saltem pixidem perforatam, in qua spongia oleo juniperorum vel aceto & succo rutæ tincta continetur, naribus admoveant, talique ardore spiritus vitales recreent &c. manum, salutando ægrotum, non porrigant, minus pulsum arteriæ apud ipsum explorent. Insuper, ne halitum infirmi attrabant, omni possibili modo invigilent; unde nec se nimis appropient, nec diu detineant ultra necessitatem. IV. Iterum redeuntes vestimenta sua super ignem vel carbones, impositis simul granis, vel supremis epicibus, vel ligno juniperi purgent, &, si commode possint, etiam ed tempus mutent. Dicitur etiam, moderatus usus tabaci tam pulverisati, quam fumatilis tam ante, quam post visitationem non parum servire contra pestem. V. Si redeuntes sentiant circa vanam apprehensionem aliquas alterationes epidemicas, illico aliqua sudorifera e. g. Theriacam vel Bezoar sumant, ut sic venenum una cum sudore per poros expellatur; quamvis alias a percelebri Medico Alberto Huebero tempore pestis præcise NB. pro præservativo nimia sudorifera non consulantur, cum ob apertos per sudorem poros aure venenata faciliorem exinde ingressum habere videretur. Ex qua ipsa ratione suadetur, ut Expositi visitantes pestiferos gradiendo non nimium festinent sicque sudare incipiant, item ut ante actualem ingressum in domum pestiferorum aliqualiter pausent, donec lenius, & lentius respirare possint, nisi nimirum periculum in mora aliud exigat. *

Additio X.

* Quæritur VII. Quænam circa administrationem Sacramentorum tempore pestis utiliter observanda sint in aliquo Collegio, seu Monasterio? Ante responsionem prænotandum, quod, nisi pestis adeo vehementer sæviat, ut tollat omne commercium hominum, quod (inquam) tali tempore populus soleat longe magis, quam alias, & cum majori devotione frequentare Divina, deponere Confessionem, & sumere Eucharistiam; unde quæritur, quænam præcautiones etiam ibidem sint prudenter faciendæ? Resp. I. Mane, antequam aperiatur janua templi, aliquis (circumspecte tamen ad evitandum periculum incendii) tam dormitorium, quam Ecclesiam circumeat cum prunis, quibus super imponantur grana juniperorum &c. II. Aperta janua, & etiam alias, si fiat compressio in Confessionali, vel apud sacram Communionem, moneantur homines, ut hanc compressionem intermittant & ad invicem successive expectent. Ratio hujus est; quia, si unus ex his occulte, etiam ignoranter præter intentionem peste actualiter jam esset infectus, per istam compressionem facilime posset venenum etiam in alios diffundi. III. Crates in Confessionalibus sint obductæ charta papyracea oleo tincta vel cera, ut halitus Confitentium non adeo attrahatur a Confessario. Quod si id factum non fuisset, saltem Confessarii excipiendo Confessiones non ipsas facies directe convertant erga pœnitentes, moneantque eosdem cum prudentia & discretione, ut & isti vultum versus parietem vertere, & aliqualiter altius loqui velint. IV. Non interrogentur curiose pœnitentes, utrum jam peste aliqua infecti sint, ne & hisce, & sibimetipsis Confessarii apprehensionem & horrorem causent V. Ultra necessitatem pœnitentes in Confessionali non detineantur. VI. Specialiter Expositi pro pestiferis, ut eos SS. Sacramentis provideant, a reliqua communitate tam quoad mensam, quam quoad dormitorium, & conversationem ex integro separentur, & determinetur ipsis particularis in Conventu habitatio commoda, nisi jam talem Magistratus, ut fieri deberet, pro ipsi constituerit, soletque, peste præsertim vehementius sæviente, in privato loco ejusdem habitaculi cum licentia Ordinarii reservari S. Viaticum, & oleum pro pestiferis infirmis. VII. Quod si apud portam petantur Confessarii ad infirmos, Janitor conscientiose petentes interroget de statu morbi: & si foret pestis, eosdem, nisi urgens necessitas aliter exigat, dirigat ed Expositos &c. VIII. Quando aliquis ex hac ipsa Communitate extra Expositos inficeretur peste, illico in locum aliquem a Communitate separatum deportetur, fiantque omnes reliquæ proportionaliter præcautiones, quæ apud alios pestiferos juxta jam dicta adhibentur, atque alii extra Confessarium, pro Sacramentorum administratione determinandum, forsan jam alias Expositum, & præter eum, qui ægroto inservit, non admittantur ad conversationem: etenim similis promiscua conversatio brevi posset totum Conventum inficere: unde etiam similis Confessarius, & Servitialis sint a reliqua Communitete separati, quantum possibile. Quod si numerus infectorum excresceret, & locus separatus infectos non amplius caperet, sicque communis Fratrum infirmaria applicari deberet, fiant saltem eæ cautelæ, quæ adbuc fieri possunt: determinetur pro his unus certus Confessarius, etiam hic, quantum erit possibile, a Communitate reliqua separandus, & præscriptas superius, cautelas, & remedia applicaturus. Cæterum, si quis ex his ipsis moriatur, non in crypta Communitatis, sed extra absque multis cæremoniis sepeliatur in terra satis profunde, ne fœtor, & exhalatio aerem vicinum inficiat: lectus & alia, quibus tempore infirmitatis pestiferæ fuerit usus, comburantur, & locus sepulturæ in Archivio Conventus annotetur. *

DISTINCTIO III.

De Baptismo, & Confirmatione

QUÆSTIO I.

Quid sit Baptismus, & quo tempore institutus, quæque ejus obligatio?

SUMMARIUM.

1. *Hic sermo est tantum de Baptismo fluminis. Qui est janua Sacramentorum.*
2. *Baptismus, quid?*
3. *Fuit institutus a Christo ante suam Passionem.*
4. *Solvitur instantia.*
5. *Num institutus tempore Christi a Johanne baptizati?*
6. *Vel postea primum tempore opportuno?*
7. *Ad Baptismum suscipiendum tenentur omnes homines.*
8. *Infidelium filii, an possint baptizari invitis parentibus?*
9. *Præsertim licite? cum Addit.*
10. *Casus, in quibus hoc licitum est.*
   * *Quid de amentibus sentiendum?*
   ** *Corollaria de eadem materia Addit. I.*

1. IN præsenti sermo non est de Baptismo flaminis, neque de Baptismo sanguinis, sed duntaxat de Baptismo fluminis; utpote qui solus absolute dicitur Baptismus, estque unicus, juxta illud *Ephes. 4. Unus Dominus, una fides, unum Baptisma*, quique solus est Sacramentum, quinimo janua & *Fundamentum omnium Sacramentorum, ante cujus susceptionem non suscipitur aliud Sacramentum*, ut dicitur in *c. Veniens, de Præsbyt. non baptizato*. Dummodo excipiatur Sacramentum Eucharistiæ: nam non baptizatus accipit verum Corpus Christi, si ei ministretur Eucharistia, prout ibidem notatur; quamvis illud fructuose non recipiat.

2. CONCL. I. *Baptismus* est Sacramentum ablutionis animæ a peccato, consistens in ablutione hominis aliqualiter consentientis, facta in aqua ab alio abluente, & in certis verbis simul ab eodem abluente cum debita intentione prolatis. Ita Scotus 4. *dist. 3. qu. 1.* Neque hæc definitio in re differt ab ea, quam tradit Chatechismus Romanus, dicen-

dicendo : *Baptismus est Sacramentum regenerationis per lavacrum aquæ in verbo vitæ* : quamvis prior definitio naturam Sacramenti Baptismi clarius explicet, utpote continens omnia ad ipsum requisita.

3. CONCL. II. Baptismus, qui est janua reliquorum Sacramentorum novæ Legis, fuit a Christo Domino institutus, & quidem ante suam Passionem & mortem. Prima pars est de Fide, & constat ex dictis *dist.* 1. *n.* 7. & 9. Altera pars ex eo probatur : tum quia Baptismus est janua cæterorum Sacramentorum, sicque ante Sacramentum Ordinis, in ultima Cœna Discipulis collati, ipsiusque Eucharistiæ, institui debuit: tum quia Christus, vel potius ejus Discipuli jam leguntur baptizasse *Joan.* 3. & 4. & consequenter illo tempore Baptismus Christi jam fuit institutus; cum non sit credibile, Apostolum alium Baptismum contulisse, quam Christi.

4. Nec obstat, quod Christus primum post suam gloriosam Resurrectionem dixerit Apostolis *Matt.* 28. *Euntes docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti*. Resp. enim, tunc quidem Apostolis esse datum generale mandatum prædicandi Baptismum ubique terrarum, non tamen illo primum tempore fuisse institutum Baptismum.

5. Cæterum, quo determinato tempore Christus instituerit Baptismum, variant Doctores. Et quidem D. Thomas 3. *part. q.* 66. *art.* 2. cum suis, & multis aliis censet, Baptismum, in quantum Sacramentum est, fuisse institutum a Christo eo tempore, quo ipse a Joanne in Jordane baptizatus fuit. Et potest hæc sententia suaderi ex eo: quia tunc Christus tactu suæ mundissimæ carnis consecravit fluenta Jordanis, atque aquam naturalem pro materia Baptismi dedicavit. Insuper eodem tempore tota SS. Trinitas, in cujus nomine confertur hoc Sacramentum, simul apparere dignata est, dum Pater Cœlestis de cælo loquebatur, *Hic est Filius meus dilectus*, Filius baptizabatur, & super eum Spiritus sanctus in columbæ specie apparebat.

6. Verum hæc sententia nonnullas patitur instantias : tum quia Christus, dum baptizabatur, non suscepit Sacramentum Baptismi, sed Baptismum Johannis duntaxat, qui Sacramentum non erat; tum quia Christus eo tempore necdum prædicavit, neque Discipulos habuit, & consequenter non videtur tunc instituisse Sacramentum Baptismi; haud obstante, quod ex tunc consecraverit aquas Jordanis, imo & quamcunque aquam naturalem, ut esset materia apta Baptismi a se instituendi. Atque ideo Scotus 4. *dist.* 3. *q.* 4. & Scotistæ passim probabilius esse censent, Sacramentum Baptismi non pro tunc, quando Christus baptizabatur a Joanne, sed paulo post institutum fuisse tempore opportuno tamen ante illud tempus, quo Discipuli ejus baptizarunt, quamvis de tempore illo determinato ex S. Scriptura clare non constet.

7. CONCL. III. Ad Baptismum suscipiendum in statu Legis Evangelicæ post sufficientem ejus promulgationem tenentur omnes homines, unde etiam Judæi; ac Pagani obligantur præcepto recipiendi Baptismum. Ita Scotus 4. *dist.* 3. *q.* 4. D. Thomas *part.* 3. *q.* 68. *art.* 1. & Theologi communiter. Ratio est : quia omnes homines, etiam Pagani, atque Judæi, obligantur ad procurandam propriam salutem æternam; ergo etiam tenentur ad id, sine quo salutem consequi non possunt, atqui sine Baptismo nequeunt consequi salutem æternam, juxta illud Salvatoris *Joan.* 3. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum DEI.*

8. Quæres. Utrum infidelium filii invitis parentibus suis baptizari possint? Resp. Eos quidem valide baptizari, tamen ordinarie non esse licitum, invitis parentibus infidelibus eorum infantes baptizare. Ita Doctor Angelicus *loc. cit. art.* 10. aliique communiter. Ratio primæ partis est : quia ad valorem Baptismi ex parte infantium non requiritur propria dispositio. *c. Majores. de Baptismo*. Neque obstat ipsis parentum contradictio: quia infantes non baptizantur in fide suorum parentum, sed in fide totius Ecclesiæ, ac secundum voluntatem Christi.

9. Altera pars ex eo probatur; quia filii infidelium ante usum rationis secundum Jus naturale sunt sub cura parentum; & ideo contra justitiam naturalem esset, si tales pueri invitis parentibus baptizarentur. Accedit, quod periculosum sit, tales filios infidelium baptizare; quia de facili ad infidelitatem redibunt, propter affectum ad parentes, eorumque exemplum, unde neque Ecclesia hactenus consuevit filios infidelium invitis eorum Parentibus baptizare.

Additio.

* Hæc ultima ratio magis me moveret, quam prima; cum infantes juxta statim dicenda in articulo mortis baptizari valeant invitis parentibus; adeoque patria potestas se non videtur extendere contra salutem prolium &c. Videatur desuper Jus Canonicum *lib.* 5. *tit.* 6. *n.* 31. & *seqq.* Cæterum in Quæsito *

10. Dicitur notanter *num.* 8. *id ordinarie non esse licitum*. Nam hinc excipiuntur aliqui casus. I. Si infans constitutus sit in articulo mortis: nam tunc cessat periculum subversionis, ac proinde potest baptizari etiam inscius, vel invitis parentibus; dummodo hoc fieri valeat absque gravioribus incommodis. Idem dicendum, si filii infidelium sint perpetuo amentes. II. Si infans ab infidelibus parentibus sit separatus, nec ipsis amplius possit, aut saltem non debeat restitui; nam tunc baptizandus est. Si unus e parentibus consentiat, altero dissentiente : quia tunc ob favorem Religionis, salutemque prolis præfertur voluntas consentientis in Baptismum, veluti justior. IV. Si proles ad usum rationis pervenerit, aut saltem pervenisse ex quibusdam indiciis colligi possit, baptizarique velit : etenim in iis, quæ concernunt salutem animæ, homo non dependet a parentibus. † Filius matris infidelis mortuo patre baptizari licite posse ad postulationem aviæ paternæ fidelis censuit Benedictus XIV. feliciter regnans in Epistola ad R. P. Guglielmi, quæ extat in ejus Bullar. Tom. III. num. LIV.

Additio I.

** Allata a P. Reiffenstuel, numero præcedente confirmat auctoritate & Eruditione sua Maxima Maximus Pontifex BENEDICTUS XIV. Constitutione : *Postremo mense* edita 28. Febr. 1747. de Baptismo Judæorum sive infantium sive adultorum. Ex qua plura utilia etiam Germanis, apud quos in pluribus locis Judæi tolerantur, recensentur.

Primo igitur infans parentum infidelium, vel Judæorum in articulo mortis constitutus licite Baptizatur. Ita deciditur Bulla cit. §. 8. adductis duobus Decretis Congregationis S. Officii, & pluribus Th. Th. idipsum affirmantibus, ac Epistola Francisci Xaverii, qua monet P. Franciscum Henricum, ut ejusmodi infantes infidelium Indorum Baptismo cœlo parturiat.

Secundo iterum licet sacro fonte tingere pueros hebræos projectos, expositosque, atque a parentibus derelictos, etiamsi hi postea reclamarent, & filium a se antea projectum repeterent. Ita Laudata Constitutio §. 9. allegans communem omnium sententiam, singulariter Azorii Just. Moral. p. 1. L. 8. c. 25. q. 5. Clericati de Jurisd. Discord. 17. n. 12. &c. Ratio est : *quia* (uti ibi loquitur Beatissimus Pater) *juxta responsum Gregorii IX. de infantibus & languidis expositis, si a Patre, sive ab alio sciente ipso, aut ratum habente infans expositus, extitit, hoc ipso a Patria potestate fuit liberatus*. Ubi nihilominus animadvertit §. 10. statim sequente, *eum infantem non inter expositos &c. adnumerandum, quem sine Patre sine Matre, nullo comite, aut per urbem, aut extra hebræorum vicum temere vagantem inveneris, sed quem in loco publico solum, derelictum, abjectum, atque omni spe, & cura destitutum offenderis.*

Tertio licet parvulum infidelem baptizare, dummodo unus Parens, seu Pater, seu Mater consentiat, altero dissentiente. BENEDICTUS XIV. cit. §. § 15. & 16. ratio jam est data a P. Reiffenst. & licet Mater secundum jus Civile non habeat patriam potestatem, ob favorem tamen Religionis, & salutis prolis, *habet jus ad Baptismum filium offerendi*. Ita ex Azorio loquitur Laudatissimus Pontifex, qui & §. 17. addit: *Non desunt alia judicata, quorum vi avus ad fidem conversus præferri debet, non solum si Mater, sed etiam si Pater dissentiat, & quamvis ambo pariter protestentur, sese filii Baptismati non assentiri.*

Quarto, si Hebræus dicat, se velle Christianam Religionem amplecti, ac se & suos infantes offerat ad Baptismum, postmodum vero consilii sui ipsum pœniteat, & nolit filios suos baptizari, ut Mantuæ & alibi contigit, possunt hi rationis usum nondum habentes, illo invito baptizari. Ita deciditur ibi §. 18. duplici allegato casu & decreto Congregationis S. Officii. Ratio hujus petitur tum ex favore Religionis, tum ne Judæi similibus factis audeant nobis illudere. Si vero filii sint rationis usum habentes, eorum a Parentibus abstractorum prius exploranda est voluntas & consensus &c. vide ibi.

Quinto, si a Judæo infans offeratur Baptismo, non ut per hunc Christianus fiat, sed ut a certo morbo liberetur, respondet Beatissimus Pater §. 24. *In hoc casu Baptismum minime negandum esse*, N. B. *dum nullum sit periculum perversionis, quod sane est maximum, si baptizatus in infidelium potestatem sit rediturus*. Unde subdit : *Prudentum certe judicio rite lustrari debet infans, & Christianis tradi, ut probe educatus ætate, & sapientia coram DEO proficeret*. Notanda ergo est semper, & in praxi tenenda Responsio Congregationis S. Officii data 3. Maji 1703. *Non licere baptizare, si sint filii infidelium, & in potestate eorum relinquendi, secluso tamen mortis periculo.*

Sexto, si puer infidelis invitis parentibus, & in casu, ubi eum non licet baptizare, nihilominus baptizetur, uti jam factum est, tunc talis infans non est restituendus amplius parentibus infidelibus, aut ab his, si forte illis post

Ba-

Baptismum fuerit redditus, iterum est repetendus, ac apud Catholicos pie sancteque educandus: *hic enim* (ita loquitur sæpius Memoratus, §. 29.) *Baptismi licet illiciti, tamen veri, validique effectus est*. Pro hac assertione quoque militat Decretum Congregationis S. Officii legendum in citata Bulla §. 27. in quo præter alia quoque affirmatur, Baptismum collatum unico teste comprobari, quod etiam admittit SSmus, si ipse baptizans testetur, dummodo cæteroquin tali testi fides prudenter adhiberi possit. Ibidem §. 31.

Septimo: si puer infidelis usu rationis præditus petit Baptismum, etiam invitis parentibus baptizari potest. Ita resolvit crebro laudatus Pontifex §. 36. rationem dat ex D. Thom. 3. part. q. 68. art. 10. quia pueri habentes usum rationis, *jam quantum ad ea, quæ sunt juris Divini, vel naturalis incipiunt suæ potestatis esse: & ideo propria voluntate invitis parentibus possunt Baptismum suscipere, sicut & Matrimonium contrahere: & ideo: tales licite moneri possunt, & induci ad suscipiendum Baptismum*. Si igitur parvulus Judæus petat baptizari, attendendum est, an habeat sufficientem rationem: *potest autem contingere, ut is etiam non completo septennio sufficienti sit præditus ratione; ideoque baptizandus, invitis licet parentibus*. citata Constitut. §. 32. Si vero dubium sit, an adolescentulus Judæus, petens baptizari, sufficiente usu rationis gaudeat, is non est remittendus ad parentes vel suos, sed retinendus, & apud Catholicos custodiendus, ac interea informandus, ut idoneus evadat Baptismati suscipiendo, quod & eo usque differendum est, donec de sufficiente talis petentis voluntate certo constet. Eadem in Constit. §. 33. 34. 35. hoc enim in dubio patriæ potestati præferenda est Salus æterna filii, alioquin certo periclitatura, si is parentibus infidelibus restituatur.

Octavo etiam notandus venit §. 40. prædictæ Constitutionis ita habens: *Hebræis itaque vim facere nefas est; quare, si quis Hebræorum expleto jam septennio Catholicam Religionem amplecti cupiat, aut si non dubia, sed certa significatio detur, Hebræum aliquem prædictæ ætatis Baptismum petere, in hoc casu tum Index, qui hoc admonet, est retinendus, tum Sacramenti petitor ex Hebræorum vico evocandus, Christianisque tradendus est, ut interrogetur, qua potissimum de causa velit ab Hebræorum institutionibus ad Christi cultum accedere; diligenter demum instrui debet, ut paulo post edocebimus. Hac autem adhibita diligentia, si forte incapax inveniretur, iterum absque dubio Judæis tradendus esset. Et memini, verba sunt Cardinalis Albizi de inconst. in Fide cap. XI. sub num. 38. A Congregatione Consultorum Sancti Officii revocatum fuisse ad examen puerum quemdam Hebræum, qui supponebatur petiisse Baptismum, & ad domum Cathecumenorum redactus fuerat; qui tamen adeo hebetis ingenii visus fuit, ut, etiamsi explevisset septennium, nihilominus Patri Hebræo restitutus fuerit.*

Additio. II.

* Indagabis. An amentes baptizari valeant? Respondeo sub distinctione: vel enim sunt perpetuo amentes, & tunc comparantur Infantibus, sicque eo modo, quo alii infantes baptizari possunt conformiter *can. Qui recedunt 16. q. 6.* Quod si vero tales aliquando usum rationis habuerint, nec unquam, dum erant compotes rationis, formaliter vel saltem interpretative Baptismum petierint, neque in statu amentiæ baptizari queunt; cum apud adultos ad valorem Baptismi requiratur consensus saltem aliquando habitus, & necdum positive revocatus. Quod si vero aliquando baptizari voluerint, & interea amentes facti fuerint, omnino baptizari poterunt: imo ex lege charitatis debebunt.

QUÆSTIO II.

Quæ sit materia Baptismi, qualisque requiratur ablutio baptizandi?

SUMMARIUM.

11. *Materia Baptismi remota, & proxima, quæ?*
12. *Aqua Baptismalis de præcepto Ecclesiæ debet esse benedicta.*
* *Varia notanda circa aquam Baptismalem.*
13. *Ad valorem Baptismi requiritur vera ablutio.*
14. *Corollarium.*
15. *Aliud Corollarium.*
16. *Ablutio Baptismalis potest fieri immersione, effusione, vel aspersione.*
17. *An trina effusio adhibenda?*
18. *In Baptismo, quæ pars corporis sit abluenda?*

(u) Juxta dicta Tract. 1. Dist. 3. n. 57. & 58.

19. *Corollarium.*
20. *Quid agendum, si ablutio facta est in parte dubia?*
* *Quid, si infans adhuc sit secundina involutus, vel si mater moriatur, antequam nascatur fœtus?*
21. *Puer projectus in flumen cum intentione ipsum baptizandi, an baptizetur?*

11. CONCL. I. Materia Baptismi duplex est, remota scilicet, & proxima. Ita omnes Doctores. Et quidem materia ejus remota est aqua naturalis, seu elementaris; prout non solum in Concilio Florentino, ac Tridentino definitum fuit, sed etiam constat ex pluribus S. Scripturæ locis, ut ex illo *Joan. 3. nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto &c.* Idem *Actor. c. 8. Ecce aqua, quis prohibet me baptizari?* & alibi. Materia proxima Baptismi est ipsa ablutio facta in aqua naturali.

12. CONCL. II. Licet ad valorem Sacramenti Baptismi sufficiat quælibet aqua, quæ quoad substantiam est naturalis, ex præcepto tamen Ecclesiastico ea debet esse certo ritu benedicta. Ita certa, & communis. Cæterum ejusmodi solemnis Benedictio Fontis, seu Aquæ Baptismalis peragitur Sabbato sancto ante Dominicam Resurrectionis, ac Vigilia Pentecostes; prout habetur in Missali Romano. Unde peccaret ille (& quidem juxta Toletum mortaliter) qui extra casum necessitatis uteretur ad Baptismum aqua non sic benedicta *arg. Clem. un. de Baptismo*.

Additio.

* Porro, si aqua benedicta tam imminuta sit, ut minus sufficere videatur, alia non benedicta admisceri potest, in minori tamen quantitate. Si vero eadem corrupta fuerit, aut quovis modo defecerit, Parochus in fontem bene mundatum, ac nitidum, recentem aquam infundat, eamque benedicat ex formula præscripta. Sed, si aqua conglaciata sit, curetur, ut liquefiat: si autem ex parte congelata, aut nimium frigida, poterit parum aquæ naturalis calefieri, & admisceri aquæ Baptismali benedictæ, ne noceat infanti. Ita Rituale Romanum hic. *

13 CONCL. III. Ad valorem Sacramenti Baptismi requiritur aliqua vera ablutio, nec sufficit simplex applicatio aquæ ad corpus absque ullo motu successivo, seu fluxu ipsius aquæ: sufficit autem quælibet aquæ quantitas, dummodo sit tanta, quæ possit successive contingere corpus quoad aliquam partem sufficientem ipsius. Ita communis. Ratio est: quia materia proxima Baptismi non est nuda aqua; sed ablutio per aquam facta; atqui vero nemo dicitur ablui, nisi aqua successive ab una parte corporis perveniat ad alteram: ergo.

14. Infertur proinde, quod ille non valide baptizaret, qui digito per aquam naturalem madefacto attingeret duntaxat corpus baptizandi, absque ullo tractu, vel motu ipsius: secus foret, si per motum aquæ, vel digiti madefacti ablueretur pars sufficiens corporis baptizandi. Hinc non immerito approbant Doctores casum illum, quo fœmina infantem moribundum baptizavit madefacto aqua digito, ac ducendo Crucem per frontem infantis, simulque legitimam formam pronuntiando: hic enim vera, & sufficiens interveniebat ablutio.

15. Infertur ulterius, eum pariter non valide baptizaturum, qui aspergit alterum aqua naturali in tam modica quantitate, quod omnes guttæ persistunt immotæ, ac nullo modo per corpus fluant; revera enim in tali casu nulla interveniret ablutio hominis baptizandi; quia ad veram ablutionem omnino requiritur aliqua motio, seu fluxus aquæ abluentis; ut patet ex significatione vocis, communi modo concipiendi hominum.

16. CONCL. IV. Ablutio baptismalis potest fieri vel immersione, si baptizandus immergatur in aquam: vel effusione, ut si aqua fundatur super corpus baptizandi, vel aspersione, ut si baptizandus aspergatur aqua, in quantitate tamen sufficienti, ut actu fluat per sufficientem partem corporis. Ita rursum Doctores communiter. Et quidem certum est, ablutionem quolibet horum trium modorum peractam sufficere ad valorem Baptismi, licet secunda, quæ fit per effusionem hodie communiter observari soleat.

17. Quamvis autem ad valorem Baptismi sufficiat unica ablutio Baptismalis, neque necessario requiratur trina effusio aquæ: nihilominus in praxi communiter trina effusio adhibenda est, juxta præscriptum veterum Canonum, *c. postquam vos, & seqq. de Consecrat. dist.* 4. ac Ritualium Diœcesanorum, quibus extra casum necessitatis debet sese conformare.

18. Notanter autem in hac, & præcedenti Conclusione dictum est, *dummodo aqua fluat per sufficientem partem corporis baptizandi*. Etsi enim non sit necesse ad valorem Baptismi, ut totum corpus abluatur, sed sufficiat, si abluatur

tur quædam pars ipsius sufficiens, variant tamen Doctores in assignando, quænam pars sit sufficiens. Et: quamvis non desint Auctores, qui velint, absolute loquendo, validum esse Baptismum abluta quacumque etiam minima corporis parte: id tamen communior opinio vel negat, vel saltem incertum putat. Hinc in praxi semper tutior pars, quantum fieri poterit, est eligenda, ne Sacramentum homini tantopere necessarium, sine causa exponatur periculo invaliditatis, vel dubietatis. (a)

19. Infertur proinde, quod, si Baptismus possit fieri in capite, in illo sit merito conferendus: quia caput est præcipua pars hominis, in qua principales sensus vigent, & a qua maxime totus homo potest denominari: unde caput est certissima, & sufficientissima pars pro collatione Baptismi. Quod si hoc commode fieri non possit, tunc in casu necessitatis, utputa propter periculum mortis, in quo versatur infans nondum perfecte natus, semper facienda est ablutio in alia parte principaliori, quantum fieri potest.

20. Si vero pars illa sit minus principalis, ac proinde dubia (qualis secundum Scotum 4. *dist.* 4. *qu.* 3. non solum est digitus, sed etiam manus, pes, ac hujusmodi) tunc si infans evadat periculum, ac perfecte nascatur, iterum baptizandus est sub conditione; prout notatur *c. De quibus. De Baptismo*, atque præter Rituale Romanum *Tit. de Baptism. §. de baptizandis parvulis*, in Ritualibus Diœcesanis Parochi plenius informantur. Insuper sciendum, quod, si parvulus cum Baptismo dubio moriatur, is sepeliendus sit in terra benedicta: quia ad hanc jus acquisivit ob probabilitatem sui Baptismi.

Additio.

* Quod si ponas, Infantem aliquem adhuc secundinis involutum totaliter clausum in utero matris: talis, si aliud remedium, quo vivus ex utero matris eximi queat, non superesset, nihilominus modo honestiori, quo fieri potest, intra uterum matris aqua modica, ac tepefacta baptizetur sub conditione, supposito, quod aqua per artem, & instrumenta pertingere valeat ad corpus infantis, prout praxio adducendi eandem illuc describit Gobat hic *tit.* 2. *n.* 57. Quamvis enim talem ablutionem constituere Baptismum validum negent apud Comitolum *Respons. Moral. lib.* 1. *q.* 13. plures etiam graves non sine ponderosa ratione Doctores, existimantes, non posse per Baptismum renasci spiritualiter, qui nondum natus est corporaliter; prout innuit ipsum Jus Canonicum *Can. Qui in Maternis* 215. *dist.* 4 *de Consecratione*. Non desunt tamen etiam alii, qui probabiliter valorem ejus defendunt cum Pignatello *tom.* 1. *consult.* 103. Si enim (inquiunt isti) parvulus in utero materno in odium fidei occisus juxta Scotum in 4. *dist.* 4. *q.* 3. *n.* 3. vere baptizatur Baptismo sanguinis, cur non similiter ablutus aqua baptizetur ibidem Baptismo fluminis; cum uterque in utero materno adhuc existens contraxerit maculam peccati originalis, sicque videatur capax remedii ablutivi hujus maculæ? Canon in contra allegatus non est decisio Pontificia; sed tantum opinio privati Doctoris, nimirum Isidori: patet autem ex Prolegomenis Juris Canonici, similes opiniones Decreto Gratiani insertas non facere auctoritatem Juris certam. Cæterum nota hoc incidentaliter Confessarie, quando vocaris ad fœminam gravidam periculose decumbentem, eamque vix finita Sacramentali absolutione deprehendis mortuam, ut invigiles, quatenus illico os mortuæ aperiatur, ne infans, si forsan adhuc vivat, suffocetur, possitque mature a peritis in arte, puta chirurgis, exscindi, ac baptizari. Vide la Croix *lib.* 6. *part.* 1. *n.* 139.

21. CONCL. V. Dubium sane, num puer cum intentione ipsum baptizandi projectus de ponte in fluvium vel fontem, ubi submergendus est, sit valide baptizatus? Quamvis non desint Doctores, asserentes, talem Baptismum valere (inter quos sunt Suarez, Vasquez, Layman, & plures alii Recentiores) attamen rationabiliter & magis probabiliter negatur cum Doctore Subtili 4. *dist.* 5. *q.* 3. Ratio hujus sententiæ negativæ est: quia in tali casu deest ablutio, requisita ad valorem Sacramenti Baptismi. Etsi enim videatur intervenire immersio pueri in aquam, ea tamen non tam est immersio, quam submersio pueri in fontem, vel fluvium præcipitati, cum ex natura sua tendat ad mortem parvulo inferendam. Unde nec is ablui dicendus est, sed potius submergi: nam ablutio hominis debet fieri salva vita ipsius, saltem quantum est de se, atque ex natura ipsius ablutionis.

QUÆSTIO III.

De Forma Sacramenti Baptismi.

SUMMARIUM.

22. *Forma Baptismi? quæ?*
23. *Qua forma utantur Græci?*
24. *Tria in forma Baptismi exprimenda.*
25. *In ea debet exprimi & Unitas, & Trinitas Personarum.*
26. *Quid, si ly* In nomine, *ter repetatur?*
27. *Baptismus in nomine Christi, defacto non valet.*
28. *An olim validus fuerit?*
29. *Quæ forma sit adhibenda in Baptismo dubio?*
30. *Forma Baptismi*, In nomine Patris &c. *an sufficiat?*

22. CONCL. I. Vera, & legitima forma Sacramenti Baptismi est hæc: *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii & Spiritus Sancti*. Ita Fides Catholica. Et hæc forma, quæ in tota Ecclesia Latina semper fuit observata, atque etiamnum observatur, desumitur ex illis verbis Christi *Matt.* 28. *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti*.

23. Verum quidem est, quod in Ecclesia Græca jam a tempore Apostolorum, atque ex eorum ordinatione, ex instinctu Spiritus sancti, ob gravissimas causas facta (ac præcipue ad tollendum errorem, & Schisma Græcorum, de quo fit mentio 1. *Cor.* 1.) observetur paululum alia forma Baptismi, nempe hæc: *Baptizetur servus JESU Christi in nomine Patris &c.* quæ forma pariter certa est, ac sufficiens, & a Græcis de præcepto observanda: tamen re ipsa non differt a priori: nam quod verbo activo, *Ego te Baptizo*, dicunt Latini, hoc idem verbo passivo, *Baptizetur servus JESU Christi*, significant Græci. Sed imposterum ex professo erit sermo de forma Baptismi, aliisque Ritibus Sacramentorum in Ecclesia Latina usitatis.

24. CONCL. II. In forma Baptismi necessario necessitate Sacramenti (ita nempe, quod alioquin eo non expresso nullum fieret Sacramentum) debent exprimi sequentia tria. I. Persona, quæ baptizatur; quod fit per ly *Te*. II. Actio baptizandi; quod fit per ly *baptizo*. III. Invocatio SS. Trinitatis; quod fit per ly *In nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti*. Desumitur hoc totum ex forma Baptismi a Christo præscripta *cit. c.* 28. *Matthæi*. Unde declaravit Alexander Papa III. & habetur *cap.* 1. *De Baptismo*. *Si quis puerum ter in Aqua immiserit in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, Amen: & non dixerit, Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, Amen: non est puer baptizatus* Hæc ibi.

25. CONCL. III. Ob eamdem rationem, sive institutionem Christi *Matth. c.* 28. nobis indicatam, requiritur, ut in forma Baptismi necessario necessitate Sacramenti exprimatur non solum Trinitas Personarum, sed etiam Naturæ Unitas, quæ significatur per ly *In nomine*. Unde infertur cum Suarezio *disp.* 21. *sect.* 3. & aliis, hanc formam, *Ego te baptizo in nominibus Patris, & Filii, & Spiritus sancti*, esse insufficientem ad valorem Sacramenti Baptismi: quia in ipsa fit substantialis mutatio.

26. Aliter dicendum est de hac forma, *Ego te baptizo in nomine Patris, & in nomine Filii, & in nomine Spiritus sancti*. Hæc enim valet: quia, licet ly *in nomine* ter repetatur, non tamen significat pluralitatem Naturæ Divinæ, sicut ly *in nominibus*: prout a pari absque pluralitate Divinæ Naturæ dicitur *DEUS Pater, & DEUS Filius, & DEUS Spiritus sanctus*: quamvis dici non possint, *DII Pater, & Filius, & Spiritus sanctus*.

27. CONCL. IV. Baptismus defacto collatus in nomine Christi tantum, nec est validus, nec licitus. Ita Herincx *disp.* 5. *de Baptismo*, *q.* 4. *n.* 45. & alii: idque desumitur ex *c. Multi sunt*. *De consec. dist.* 4. ubi rejicitur Baptismus *in nomine solummodo Christi* collatus. Atque hoc ipsum videtur tenere communis praxis, & sensus Fidelium; quamvis Sannig. *dist.* 2. *de Baptismo*, *q.* 9. *n.* 6. dubitet, ac indecisum relinquat), num defacto valeat Baptismus in nomine Christi collatus.

28. Dicitur notanter in Conclusione, *defacto*. Nam in primitiva Ecclesia Baptismus in nomine Christi tantum collatus, ex speciali dispensatione Divina, & Apostolis revelata, videtur fuisse validus, ac licitus; uti tenent Scotus 4. *dist.* 3. *q.* 2. D. Thomas, S. Bonaventura, & communior Theologorum, paucis exceptis. Et hoc factum fuisse creditur ex speciali dispensatione Divina ad glorificandum magis SS. Nomen JESU, tempore primitivæ Ecclesiæ Judæis, atque Gentilibus summe exosum. Idque desumitur ex S. Scriptura: nam *Actorum* 2. a. S. Petrus, repletus Spiritu sancto, præcepit, dicens: *Baptizetur unusquisque vestrum in nomine JESU Christi*. Item *Actor. c.* 8. dicitur: *In nomine JESU baptizabantur viri, ac mulieres*. Et *c.* 10. *Jussit eos baptizari in nomine Domini JESU Christi*. Hinc etiam Nicolaus Papa I. ut refertur *can. A. quodam Judæo*. *De Consecrat. dist.* 4. dicit eos, *qui in nomine SS. Trinitatis, vel tantum in Christi nomine, sicut in Actibus Apostolorum legimus, baptizati sunt*, non esse denuo baptizandos.

29. Quæres. Quænam forma sit adhibenda, si probabiliter dubitatur, an quis sit baptizatus? Resp. hoc patere ex Jure Canonico *c.* 2. *de Baptismo*, ubi sic habetur: *De quibus dubium est, an baptizati fuerint; baptizantur his verbis præmissis: Si baptizatus es, non te baptizo: sed si nondum*

dum baptizatus es, ego te baptizo in nomine Patris &c. Hæc ibi. Quamvis nonnulla Ritualia Diœcesana priorem partem omittant, dicendo tantum in tali casu, *Si non es baptizatus, ego te baptizo in nomine Patris &c.*

30. Quæres ulterius. An Sacerdos ille valide baptizaverit, qui ignarus linguæ Latinæ hac forma usus est: *baptiza in nomine Patria, & Filia, & Spiritu Sancta.* Respondet Zacharias Papa (& habetur *can. Retulerunt. De Consec. dist.* 4.) affirmative, his verbis: *Si ille, qui baptizavit, non errorem introducens, aut hæresin, sed pro sola ignorantia Romanæ locutionis infringendo linguam, ut supra, baptizans dixisset, non possumus consentire, ut denuo baptizentur:* & consequenter sic baptizati censentur valide baptizati, eo quod non contigerit error substantialis in forma, sed dumtaxat error Latinitatis ob imperitiam baptizantis.

QUÆSTIO IV.

De Ministro, & quibusdam aliis Baptismum concernentibus.

SUMMARIUM.

31. *Minister Baptismi potest esse quilibet homo.*
32. *In casu necessitatis, quid observandum?*
33. *Extra necessitatem, cui competat baptizare? cum Addit.?*
34. *An Diaconus, vel Subdiaconus possit solemniter baptizare?*
* *In quo loco debeat conferri ordinarie Baptismus?*
35. *An valeat Baptismus, uno materiam, & altero formam adhibente?*
36. *Observanda a Ministro Baptismi.*
37. *Quid agendum de Monstris?*
* *Ponitur valde notabilis casus. Addit. I.*
* *Quid faciendum cum fœtu abortiva? Addit. II.*
38. *Pœnæ reiterantium Baptismum.*
39. *Quid de rebaptizante sub conditione?*
(b) Ut dictum Tract. 13. dist. 3 num. 21.
* *Quandonam rationabiliter possit Baptismus conditione conferri. Addit. I. & II.*
40. *Patrini in Baptismo, qui?*
* *Quomodo inter Patrinum & Baptizatum contrahatur cognatio.*

31. CONCL. I. Quilibet homo ratione præditus potest esse Minister Baptismi, ita ut Sacramentum valeat: ac proinde validus est Baptismus, etiamsi conferatur a Pagano, vel Hæretico, aut a Muliere, vel Ministro malo, dummodo omnia alia necessaria adhibeantur Ita Scotus 4. *dist.* 5. *q.* 1. cum communi: & habetur decisum *can. Romanos, & seqq. de Consecr. dist.* 4. juncto *c. Firmiter, De Summa Trinit.* & Concilio Florentino *in Decreta unionis.*

32. In praxi tamen observandum est, ut in casu etiam necessitatis Sacerdos præsens præferatur Diacono, & Diaconus Subdiacono, ac Clericus alius Laico, & vir fœminæ: nisi pudoris gratia deceat, fœminam potius, modi baptizandi gnaram, quam virum baptizare infantem in mortis periculo constitutum, ac nondum plene natum; vel nisi melius fœmina, utpote obstetrix examinata, & approbata, sciat formam & modum Baptismi: prout passim solent monere Ritualia Diœcesana.

33. CONCL. II. Nihilominus extra casum necessitatis baptizans, cui id jure, vel ex officio non competit, peccat. Ita communis. Et hoc quidem esse peccatum mortale, docent Suarez, Navarrus, Scotus, aliique, quos citat & sequitur Layman *lib.* 5. *tr.* 2. *cap.* 7. quia SS. Canones, ob honorem Sacramenti Baptismi, severe præcipiunt, ut Sacerdos extra casum necessitatis solemniter baptizet. *Clem. un. de Baptismo.* Quinimo munus baptizandi ex officio competit soli proprio Sacerdoti, seu Parocho: nisi is alicui alteri licentiam baptizandi concedat.

Additio.

* Quod si casum ponas, mulierem alias non vagam, sed pertinentem ad Parochiam A. inexspectato peperisse in loco aliquo spectante ad Parochiam B. talis pro solemni Baptismo (nisi proprius Parochus sponte cedat) deportari debet ad Parochiam propriam Matris A. Quod tamen intellige, si talis deportatio sine periculo vitæ ipsius prolis fieri queat; nam secus collatio Baptismi potius spectaret ad Parochum Parochiæ B. non obstante, quod pro tunc etiam præsens foret Parochus Parochiæ A. vel facile accersiri posset; cum Parochus extra suos terminos nequeat jus aliquod exercere Parochiale, *can.* 1. *caus.* 13. *q.* 1. Videatur Stanislaus Karg in sua triplici correlatione Canonica, & in suo Manuali Theologico Canonico *part.* 1. *de Administr. Bapt. dub.* 2.

34. CONCL. III. Ex Episcopi, vel proprii Sacerdotis commissione, ob rationabilem causam facta, non solum alius Sacerdos, sed etiam in causa necessitatis, & deficientibus Presbyteris Diaconus solemniter baptizare potest, non autem Subdiaconus, vel alius Clericus inferior poterit solemniter baptizare ex tali commissione. Ita desumitur ex *c. Diaconos, dist.* 93. juncta Glossa *ibid. vers. Necessitas,* & tradit Layman *loc. cit. n.* 3. citans alios.

Additio.

* Porro locus ordinarius, in quo regulariter a Ministro Baptismus conferri debet, est Ecclesia, in qua fons Baptismalis existit. Ita præter Rituale Romanum hic expresse habetur *Clem. unic. de Bapt.* ubi tamen excipiuntur Proles Regum, ac Principum: item si alia necessitas emerserit, propter quam absque periculo talis tenellus infans ad Ecclesiam deferri nequit e. g. tempore intensi frigoris, aut æstus, vel ob debilitatem; ubi merito obstetricibus, vel aliis personis rerum gnaris, & aliquod periculum vel prudentem adesse timorem asserentibus, fides habenda est, nec nimis scrupulose in hoc agendum, uti recte notat Ildephonsus Tausch *in tr. de Moribundo, disp.* 2. *q.* 8. *n.* 32. Quinimo Pater Engel apud Schmalzgrueber *lib.* 3. *decret. tit.* 42. *n.* 50. & apud Karg hic *part.* 1. *dub.* 4. idem, quod jus concedit Principibus & Regibus, etiam admittit quoad alias personas Illustres & potentes, si in aliquo loco vigeat talis consuetudo, habens nimirum conditiones ad legitimam consuetudinem requisitas; uti addit P. Tausch. *loc. cit. n.* 32.

35. CONCL. IV. Non valet Baptismus a pluribus collatus, uno eorum adhibente materiam; & altero proferente formam; dum scilicet unus aquam affundit, & alter verba formæ Baptismi profert. Ita Scotus 4. *dist.* 6. *q.* 2. D. Thomas *part.* 3. *q.* 67. *art.* 7. & alii. Ratio est: tum quia hoc est contra Christi institutionem, ut patet ex praxi Ecclesiæ, & communi sensu Doctorum: tum quia in tali casu significatio formæ esset falsa: nam alter dicendo, *Ego te baptizo &c.* cum non ipse, sed alius baptizaret, falsum enuntiaret.

36. CONCL. V. Minister Baptismi extra casum necessitatis, ac solemniter baptizans diligenter proprium Rituale Diœcesanum revideat, atque exacte observet, quæ in eo præscribuntur observanda circa Baptismum, sive parvulorum, sive adultorum, singulasque Cæremonias ibidem ad longum descriptas. Hæc Conclusio certa est: nam quilibet Minister Sacramentorum tenetur observare laudabiles Ritus suæ Ecclesiæ. Cæterum, quia ea, quæ circa Cæremonias Baptismi conferendi describuntur in Ritualibus Diœcesanis, sunt longiora, simulque in aliquibus variant, hoc loco omittuntur. Solum pro complemento hujus materiæ.

37. Quæres I. Quid agendum sit de Monstris? Resp. Monstrum, quod humanam speciem non præ se fert, baptizari non debet; uti econtra absque scrupulo baptizari necesse est, quando præ se fert caput, & pectus figuram hominis, quamvis una vel altera pars minus principalis ferinum quidpiam portendat. Quod si caput figuram feræ, pectus vero figuram hominis exhibeat, vel aliunde dubium oriatur, an talis fœtus homo sit, nec ne? atque ob periculum in mora non pateat recursus ad Reverendissimum Ordinarium, in simili casu baptizetur sub hac conditione: *Si tu es homo, ego te baptizo in nomine Patris &c.* Si autem Monstrum habeat plura capita, & plura pectora, signum erit, quod totidem habeat corda, & animas, ac proinde, quod sint homines distincti, seu duo Gemelli concreti: unde eo casu singuli eorum sunt seorsim baptizandi, unicuique dicendo: *Ego te baptizo in nomine Patris, &c.*

Additio I.

* Dices. Potuit contingere, quod tale Monstrum e. g. habens caput ferinum fuerit partialiter saltem procreatum ex semine bestiæ; ergo neque conditionate debet baptizari. Respondeo, nostram conclusionem esse intelligendam de tali monstro, quod est procreatum utrobique ex semine humano. Quod si autem ponere vis casum aliquem extraordinarium, nimirum quod ad procreationem talis monstri, figuram hominis in partibus saltem principalibus præ se ferentis, concurrerit partialiter una cum semine humano etiam bestia, non desunt Doctores resolventes, in tali quoque casu monstrum illud esse conditionate baptizandum, eo quod tunc possit non omnino improbabiliter inferri, in simili conceptione prævaluisse quoad generationem semen humanum. Videantur de hoc la Croix *de Baptismo n.* 206. & Paulus Zacbias *l.* 7. *tit.* 1. *q.* 4. *n.* 5. *& seqq.*

Additio III.

* Quæres II. Quid agendum quoad fœtum abortivum? ubi nota, tempus ordinarium a conceptione usque ad partum

tum esse novem circiter menses; qui si notabiliter abbrevientur, dicitur fœmina parturiens abortum passa. H. N. Resp. Si fœtus esset etiam tantummodo imperfecte organizatus, & ante quadragesimum a conceptione diem in lucem editus, deberet tamen conditionate baptizari, si per motum, vel aliter det aliquod signum vitæ. Ratio est: quia, etsi sit probabilius, fœtum ante quadragesimum diem non informari anima rationali, nec tamen contraria sententia est prorsus improbabilis.*

38. Quæres III. Quænam sint pœnæ reiterantium Baptismum? Resp. I. Gravissimum Sacrilegium committitur ab eo, qui sciens absolute baptizat hominem, quem constat valide fuisse baptizatum; simulque talis temere rebaptizans incurrit ipso facto irregularitatem. Ita communis; & colligitur ex *cap. 2. de Apostatis & reiterantibus Baptisma*.

39. Addit Tannerus *tom. 4. disp. 4. q. 2. n.* 109. *&* 120. post Scotum, Suarez, & Vasquez, non multo levius peccaturum eum, qui quempiam, de quo nullum est morale dubium, quin vere baptizatus sit denuo etiam sub conditione rebaptizat; quamvis talis sub conditione solum temere rebaptizans non incurrat irregularitatem. (*b*)

Additio I.

* Dicitur notanter, illum, quamvis ab irregularitate, non tamen a peccato immunem esse, qui rebaptizat conditionate, ubi nullum est morale, seu rationabile dubium de valore Baptismi. Quod si vero dubium rationabile adesset, taliter rebaptizans haud dubie a peccato omnino eximeretur. Censetur autem sane dubium rationabile I. Si infans fuerit ab aliis inexpertis mulieribus subito ingruente necessitate privatim baptizatus, ubi facile circa materiam, vel circa applicationem materiæ & intentionem ex perturbatione, & passionum præoccupatione, vel circa formam, aliqua substantialia omittendo, vel nova superaddendo, potuit irrepere error substantialis, prout non raro ostendit ipsa experientia, quando obstetrices non fuerint electæ circumspectiores, quam vulgus mulierum, integræ famæ, versatæ, & probatæ in aliis jam periculis; unde etiam similes personæ baptizatæ sæpius patiuntur extraordinarias dæmonum infestationes, vel apparitiones. II. Si infans expositus, quamvis etiam cum scheda testante de Baptismo fuerit inventus: talis enim scheda videtur partim suspecta, maxime, si in illo loco Judæi execrantes Baptismum permixti cum Catholicis existunt, partim etiam in illo ipso Baptismo infantis expositi privatim collato facile potuit irrepere, uti antea, error substantialis, prout fusius exemplificant Doctores infra citandi. Quod si tamen *e. g.* Mater infantis expositi aufugisset & conformiter schedæ adjunctæ inveniretur nomen infantis in ipso libro Baptismali de Baptismo collato attestante, haud dubie non deberet rebaptizari. III. Si quis fuit baptizatus ab Hæretico in iis locis, in quibus impunite grassantur diversæ incognitæ Sectæ, seu de quibus non constat sufficienter, qualem materiam, ac formam, & modum in Baptismo adhibeant, & num substantialia observent, nec ne? uti alicubi dicuntur Pastores proferre formam Baptismi super cathedram, & interim alii infra eandem affundere aquam super baptizandum &c. plane in his, & similibus casibus non argueretur imprudentiæ, & consequenter neque peccaret, qui conditionate rebaptizaret.

Additio II.

* Cæterum adhuc observandum est, quod quoad talem Baptismum, stante dubio tantum condionate repetitum, secundum aliquos respectu adultorum (quod saltem procedit, si dubium hoc aliis sit incognitum, aut alias in novo Baptismo interveniret periculum infamiæ) non necessarius sit locus sacer, neque Parochus baptizandi, nec præsentia novi alicujus Patrini; nam Canones, qui innuere videntur contrarium, loquuntur solummodo in casu, quo Baptismus de novo absolute confertur. Insuper si constat, in primo Baptismo dubio adhibitas fuisse Ceremonias sacras, neutiquam opus est easdem reiterare in altero Baptismo conditionate conferendo. Videatur Kazenberger *in Supplem. Theolog. Sacram. cap. 1. sect. 2. num.* 70. *ac seqq.* atque apud eundem Quintanadvenas *sing. tract. 1. singul.* 17. *&* 18. Et la Croix *lib. 6. part. 1. n.* 318. *& seqq.**

40. Quæres IV. Quid sentiendum de Patrinis? Resp. quod in Sacramento Baptismi unus tantum Patrinus, sive vir sive mulier, vel ad summum unus & una baptizatum de Baptismo suscipiant; inter quos & baptizatum ipsum & illius patrem & matrem spiritualis cognatio contrahitur. Ita expresse statuit Concilium Trid. *sess.* 24. *cap. 2. de reform. Matrimon.* juncto *c. Non plures*; *de Consecr. dist.* 4. & *c. Quod autem* 30. *qu.* 4.

Additio.

* Ut autem inter Patrinum, & Baptizandum contrahatur cognatio spiritualis, debet dictus Patrinus per se, vel per suum procuratorem assistere pro tunc, quando actualiter Baptismus confertur, unde non sufficeret, si Baptismo prius jam collato v. g. ob ingruentem necessitatem ptolis, solis postea aliis cæremoniis præsens foret. Item insuper, ut cognatio hæc contrahatur, debet is per se, aut per Procuratorem suum baptizandum sub actuali Baptismo saltem mediis vestibus, aut fasciis attingere, vel ad minus immediate e manibus Sacerdotis baptizantis recipere, quando habetur consuetudo, quod sub actuali Baptismo solus Sacerdos baptizans infantem teneat. Videatur Jus Canonicum *Lib. 4. decret. tit.* 11. Ubi etiam *n.* 23. expressum invenies, quod in casu, quo quis alterius nomine infantem levat, non ipsemet Procurator, sed potius alter, in cujus nomine officium peragit, cognationem spiritualem contrahat.*

QUÆSTIO V.

De Sacramento Confirmationis.

SUMMARIUM.

41. QUANDOQUIDEM Confirmatio est veluti perfectio, & consummatio Baptismi, adeo ut sine ea quis non inveniatur plenus Christianus. *arg. c. Omnes fideles. De consecr. dist.* 5. Merito post Sacramentum Baptismi agitur de Confirmatione, per quam Spiritus Sanctus infunditur, gratia Baptismalis roboratur, & cor fidele ad patientiam & constantiam dilatatur.

42. CONCL. I. *Sacramentum Confirmationis* est unctio hominis viatoris, facta in fronte, in figura Crucis cum Chrismate sanctificato, & hoc a Ministro idoneo, simul debita verba proferente, significans efficaciter ex institutione Divina Unctionem animæ per gratiam roborantem, ad confitendum eum fiducia fidem Christi. Ita Scotus 4. *dist. 7. qu.* 1. Vel, si placet, brevius: *Confirmatio* est Sacramentum novæ Legis, quod baptizatis confertur per sacri Chrismatis inonctionem.*

43. CONCL. II. Materia remota Confirmationis est Chrisma compositum ex oleo olivarum & balsamo, ac specialiter benedictum ab Episcopo. Materia vero proxima ipsius est unctio facta in fronte, in figura Crucis, cum Chrismate sanctificato. Porro forma ipsius est talis: *Signo te signo Crucis, & confirmo te Chrismate salutis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti.* Ita communis: & habetur expressum in Concilio Florentino *in Decreto Unionis*.

44. CONCL. III. Sacramentum Confirmationis a Christo institutum fuit, & quidem verisimilius in ultima Cœna. Prior pars est de Fide, & patet ex dictis supra *dist. 1. n. 8. &* 9. Altera pars ex eo suadetur: quia Christus Dominus in ultima Cœna Apostolos circa hoc Sacramentum instruxit, eosque docuit Chrisma conficere, prout desumitur ex auctoritate S. Fabiani Papæ *epist. 2. cap. 1. ad Orientales*, ubi ait: *In illa die Dominus Christus JESUS, postquam cœnavit cum Discipulis suis, & lavit eorum pedes, sicut a sanctis Apostolis Prædecessores nostri acceperunt, nobisque reliquerunt, Chrisma conficere docuit.*

45. CONCL. IV. Ordinarius hujus Sacramenti Minister est solus Episcopus. Ita omnes Theologi; ac præter Concilium Florent *loc. cit.* fuit novissime definitum in Concilio Trid. *sess. 7. can. 3. de Confirmatione*, his verbis: *Si quis dixerit, sanctæ Confirmationis ordinarium Ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem Sacerdotem, anathema sit.*

46. Dicitur, *Confirmationis ordinarium Ministrum*. Nam

ex

ex speciali commissione Summi Pontificis, posse etiam simplicem Sacerdotem conferre Sacramentum Confirmationis; passim fatentur Doctores; idque desumitur ex *c. Pervenit, dist.* 95. ubi S. Gregorius Magnus concessit Sacerdotibus in Sardinia hoc Sacramentum in absentia, atque defectu Episcoporum ministrare. Item desumitur ex Concilio Florentino *in Decreto unionis*, ubi, cum dictum esset, quod ordinarius Minister hujus Sacramenti sit Episcopus, subjungitur: *Legitur tamen aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem ex rationabili, & urgente admodum causa, simplicem Sacerdotem, Chrismate per Episcopum confecto, hoc administrasse Confirmationis Sacramentum.* In quo casu, ut observat Sannig *dist.* 3. *de Sacramentis quæst.* 3. *num.* 14. dicta facultas conferendi illud Sacramentum convenit simplici Sacerdoti, remote quidem ac inchoative ratione Ordinis Sacerdotalis, proxime autem ratione dispensationis Papalis, reducentis quasi potestatem remotam in actum. † Hoc privilegium Confirmationis Sacramentum conferendi cum Chrismate & Oleo a catholico Antistite benedictis concessit Benedictus XIV. F. Paulo Ordin. Min. Observ. Guardiano S. Sepulchri durante ejus officio, & pro locis Terræ Sanctæ: Si defuerit Episcopus latini ritus in propria Diœcesi residens. Bullar. Tom. I. num. X.

47. CONCL. V. Quamvis nullum extet generale præceptum de recipiendo Sacramento Confirmationis, neque hoc sit simpliciter necessarium ad salutem, licet necesse sit, ut non contemnatur (*c*) adhuc tamen Parochis incumbit, suos Parochianos sedulo admonere, ne hoc Sacramentum Confirmationis nimium differant, vel omnino suscipere negligant; sicque priventur fructu, virtute hujus Sacramenti digne recipientibus ex opere operato conferendo. Ita communis, atque hoc ipsum optime solent monere Ritualia Diœcesana.

48. CONCL. VI. Nihilominus ex præcepto Ecclesiastico speciali debet is, qui ad Ordines, aut primam Tonsuram admittendus est, esse confirmatus. Patet hoc ex Concilio Triden. *sess.* 23. *c.* 4. *de reform.* ubi dicitur: *Prima Tonsura non initientur, qui Sacramentum Confirmationis non susceperint.*

49. Num autem peccet mortaliter, qui suscipit Ordines ante Confirmationem, variant Doctores. Affirmant Bonacina *disp.* 8. *de Sacramentis, qu. un. punct.* 5. *num.* 20. Toletus, & quidam alii; eo quod talis agat contra præceptum Concilii. Communior tamen sententia peccatum mortale, secluso contemptu, in hoc non agnoscit: cum Concilium nihil præcipiat ordinandis, sed ipsi Episcopo ordinanti, ne videlicet tales prima Tonsura initiet. Barbosa *ad cit. c. Concil. Trid. num.* 2. citans plurimos Doctores. Imo Layman. *lib.* 5. *tract.* 3. *cap.* 5. *num.* 4. cum quibusdam aliis, etiam respectu Episcopi ordinantis non agnoscit grave præceptum, sed admonitionem ejus, quod congrue fieri debeat: quamvis, si secus fiat, peccetur venialiter.

50. CONCL. VII. Quantum attinet ad ætatem recipientium hoc Sacramentum, observanda potissimum erit laudabilis cujusque Diœcesis consuetudo, atque instructio propriorum Ritualium Diœcesanorum: quamvis enim non semper expectari debeant anni discretionis in pueris, aut puellis, ad hujus Sacramenti susceptionem, expedit tamen non facile ante septennium illos ad id suscipiendum adduci; prout sapientissime monet Catechismus Romanus, jussu Sancti Pii V. editus.

51. CONCL. VIII. Qui adulta jam ætate Confirmationem recipere volunt, requiritur, ut ad hujus Sacramenti gratiam, effectusque digne consequendos, præter Fidem, ac pietatem, etiam de peccatis suis ex animo doleant. Qua in re elaborandum est Parochis, ut tales prius ad Confessionem Sacramentalem, atque ad alia pietatis officia suscipienda excitent, & inducant. (*d*)

52. CONCL. IX. Certum est, hoc Sacramentum propter impressum Characterem non posse sæpius sumi, sive reiterari, idque nec licite, nec valide: ut proinde non solum ille mortaliter peccet, qui scienter præsumit hoc Sacramentum secunda vice collatum prorsus nullum sit, ac irritum, Patet hoc ex Concilio Trid. *sess.* 7. *can.* 9. & dictum est superius. (*e*)

53. CONCL. X. Nihilominus Sacramentum Confirmationis temere reiterans non fit irregularis. Ita Scotus 4. *dist.* 7. *q.* 5. & communior aliorum. Ratio est: quia nullibi in Jure reperitur expressa talis irregularitas; atqui irregularitas non incurritur, nisi in casibus a Jure expressis, ut habetur *cap. Is qui, de Sententia excommunicat. in* 6. Nec obstat, quod scienter reiterans Baptismum fiat irregularis. Resp. enim, disparitatem esse: quia hæc irregularitas est Jure expressa, non vero illa: & alioquin ob similitudinem rationis pœnæ non facile sunt extendendæ. (*f*)

54. CONCL. XI. In Sacramento Confirmationis debet intervenire Patrinus, & quidem prius ipsemet confirmatus, qui teneat confirmandum. Ita perpetua praxis Ecclesiæ; & constat tum ex *c. Pervenit.* 30. *q.* 1. Tum ex *c.* 102. *de Consecr. dist.* 4. tum ex Concilio Trid. *sess.* 24. *de reform. matr. c.* 2. ubi additur, quod imposterum *cognatio spiritualis, quæ ex Confirmatione contrahitur, confirmantem, & confirmatum, illiusque patrem & matrem, ac tenentem non egrediatur.*

55. Sciendum insuper, quod non debeat idem esse Patrinus in Confirmatione, qui fuerat in Baptismo: idque propter consuetudinem Ecclesiæ Romanæ, nisi cogat necessitas; prout habetur *c. In Catechismo, de Consecrat. dist.* 4. Reliqua de Patrino collige cum grano salis ex dictis de Patrino Baptismi.

DISTINCTIO IV.

De Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento.

QUÆSTIO I.

De Natura, Institutione ac Unitate Sacramenti Eucharistiæ.

SUMMARIUM.

1. *Eucharistia vi nominis, quid?*
2. *Eucharistiæ Sacramentum, quid?*
3. *Quando institutum a Christo?*
4. *Est excellentissimum.*
5. *Eucharistia est simpliciter unum Sacramentum.*
   (*a*) Ut cum dictum supra dist. 1. num. 8.
6. *Est unum unitate integritatis, non indivisibilitatis.*
7. *Multiplicatur numero juxta multiplicationem specierum consecratarum.*

1. EUcharistia a Græcis derivatur, & latine significat idem, ac *Bona gratia*, item *Gratiarum actio*. Et idcirco præsens SS. Sacramentum non immerito dicitur *Eucharistia*, eo quod sit signum sensibile Christi Domini (qui a Theologis etiam *Gratia subsistens* vocatur, estque fons & origo totius gratiæ) sub ipso realiter contenti. De quo proinde loquendo ad perennem Christi JESU laudem, atque in debitam institutionis hujus saluberrimi Sacramenti Gratiarum actionem, fit.

2. CONCL. I. *Eucharistia*, quatenus Sacramentum, est signum sensibile Corporis & Sanguinis Christi, veraciter contenti sub speciebus panis & vini, post consecrationem factam a Sacerdote sub verbis certis cum debita intentione prolatis, ex institutione Divina veraciter significans, Corpus Christi & Sanguinem sub eis realiter contineri. Ita Doctor Subtilis 4. *dist.* 8. *quæst.* 1. Cujus definitionis bonitas ex eo patet: quia naturam hujus sanctissimi Sacramenti clare explicat. Vel, si placet, brevius: *Eucharistia* est Sacramentum Corporis & Sanguinis Christi, veraciter contenti sub speciebus panis & vini consecratis.

3. CONCL. II. Eucharistiæ Sacramentum est institutum a Christo Domino in ultima Cœna. Ita communis; & aperte habetur *Matth. c.* 26. *Marc.* 14. *Luc.* 22. & 1. *Corinth.* 11.

4. CONCL. III. Eucharistiæ Sacramentum inter omnia excellentissimum est, atque augustissimum. Patet hoc ex eo: quia realiter sub se continet Christum Dominum, verum DEUM ac hominem, omnisque gratiæ fontem atque originem. Hinc non immerito Doctor Angelicus *opuscul.* 57. illud appellat *Miraculorum a Christo patratorum maximum*. Alia encomia de hoc sanctissimo, & nunquam satis digne laudando Sacramento habentur passim in Libris Asceticis.

5. CONCL. IV. Non obstante, quod in Venerabili Sacramento Eucharistiæ sub unaquaque specie, & sub singulis cujusque speciei partibus, separatione facta, totus Christus contineatur, ut Fides docet: adhuc tamen Eucharistia simpliciter, & absolute dicenda est unum Sacramentum, non quidem unitate indivisibilitatis seu simplicitatis, sed unum unitate integritatis atque perfectionis. Ita Doctor Subtilis 4. *dist* 8. *quæst.* 1. cum omnibus suis, estque in re communis. Ratio est: quia alioquin simpliciter, & absolute possent dici esse octo novæ Legis Sacramenta; quod est falsum, & erroneum in Fide, ac contra definitionem Concilii Tridentini *Sess.* 7. *can.* 1. (*a*)

6. Quod autem hoc Sacramentum sit duntaxat unum unitate integritatis, non autem unitate indivisibilitatis, patet ex eo: quia hoc Sacramentum habet duas partes, ex quibus integratur, videlicet species panis, & species vini cum propriis signatis, nimirum Corpore & Sanguine Christi, ita nimirum, ut sub speciebus Panis principaliter, ac vi verborum Corpus Christi, & sub speciebus vini Sanguis Christi significetur; ergo jam non est unum unitate indivisibilitatis (cum possit dividi in duas partes) sed tantum unum unitate integritatis, quatenus ambæ partes integrant, & perficiunt unum totale Sacramentum Eucharistiæ. Accedit optima hujus congruentia: quia Sacramentum Eucharistiæ est a Christo institutum per

mo-

modum ſpiritualis convivil, ad ſignificandam completam nutritionem ſpiritualem animæ; convivium autem nonniſi ex duobus, cibo videlicet & potu, unam totalem refectionem conſtituentibus perficitur, nec tamen idcirco duplex convivium appellatur.

7. CONCL. V. Nihilominus Euchariſtia non eſt unum, idemqua numero Sacramentum in toto terrarum orbe, ſed multiplicatur numero juxta multiplicationem ac pluralitatem numericam ſpecierum conſecratarum. Ita Maſtrius 4. *diſp.* 3. *num.* 63. *& ſeqq.* ac Scotiſtæ paſſim, contra nonnullos alios. Ratio eſt: quia Sacramentum Euchariſtiæ non eſt ſolum Corpus & Sanguis Chriſti (quod utiqua eſt unum, idemque numero) ſed ipſæ ſpecies conſecratæ, quatenus ſunt ſignum ſenſibile Corporis & Sanguinis Chriſti realitar ſub ipſis contenti, ſunt Sacramentum Euchariſtiæ: atqui ſpecies panis & vini conſecratæ multiplicantur numero: ergo etiam numero multiplicatur ipſum Sacramentum Euchariſtiæ, utpote in dictis ſpeciebus conſecratis conſiſtens. Verum de hoc plura in Theologia Speculativa.

QUÆSTIO II.

De Materia Sacramenti Euchariſtiæ, ubi præcipua de Pane.

SUMMARIUM.

8. *Materia & Forma Euchariſtiæ, quæ communiter dicatur?*
Inſtantia contra hoc.
9. *Explicatur communis ille modus loquendi.*
10. *Materia Conſecrationis Euchariſtiæ, quæ?*
11. *Panis triticeus, &*
12. *Triticum, quid?*
13. *Quid de Siligine?*
14. *Panis ex hordeo, avena, amygdalis, vel ſacchara &c. an ſit materia Conſecrationis?*
* *Solvitur objectio.*
15. *Panis triticeus, ut poſſit conſecrari, quomodo conficiendus?*
16. *An requiratur azymus, vel fermentatus?*
17. *Quid de Græcis inter Latinos peregrinantibus?*

8. ADVERTENDUM, quod communiter *Materia* Sacramenti Euchariſtiæ dicatur eſſe *panis triticeus, ac vinum de vite*; *Forma* autem ipſius dicantur eſſe *verba Salvatoris, quibus hoc conficitur Sacramentum*, prout loquitur Concilium Florentinum *in Decreto Unionis*. Nihilominus hic loquendi modus nonnullam patitur inſtantiam, ac proinde eſt in recto ſenſu intelligendus: cum enim ſanctiſſimum hoc Sacramentum ſit permanens, & in facto conſiſtens, verba autem cito tranſeant poſt ſui prolationem, ipſaque ſubſtantia panis & vini mox in inſtanti peractæ Conſecrationis convertatur realiter in Corpus & Sanguinem Chriſti: patet, quod neutra earum poſſit eſſe ſtricte loquendo materia & forma Sacramenti Euchariſtiæ, utpote cum hoc Sacramentum in facto eſſe conſiſtat: atque permaneat, illis non amplius exiſtentibus.

9. Cæterum propter communem loquendi modum tum SS. Patrum, tum Conciliorum omnino in aliquo bono & recto ſenſu concedendum eſt, quod panis & vinum ſint materia, verba autem Conſecrationis ſint forma hujus Sacramenti, idque varie poteſt intelligi. Primo cauſative, quatenus ex pane & vino, tanquam ex materia debita, per legitimam formæ Conſecrationis pronuntiationem conficitur hoc Sacramentum. Secundo, quatenus ſunt materia & forma Euchariſtiæ, ut in fieri conſideratur, hoc eſt, ipſius Conſecrationis Euchariſtiæ: unde & panis, ac vinum ſolet dici a Theologis *materia ex qua*, id eſt talis materia, ex qua conficitur Euchariſtia: quo modo etiam verba Conſecrationis dicuntur forma Euchariſtiæ, in quantum per ea, veluti per formam, conficitur hoc ſanctiſſimum Sacramentum. Et in hoc ſenſu ſumendo materiam & formam Euchariſtiæ, in præſenti ac ſubſequenti Quæſtione dicetur de materia, ex qua conficiendum eſt iſtud Sacramentum, de forma vero tractabitur *Quæſt. V.*

10. CONCL. I. Materia Conſecrationis Euchariſtiæ eſt panis triticeus, ac vinum de vite. Ita omnes Catholici idque conſtat tum ex facto Chriſti, in prædictis materiis tempore ultimæ Cœnæ conficientis hoc Sacramentum: tum ex variis Conciliis, præſertim autem ex Florentino *in Decreto Unionis*, ubi ait: *Tertium eſt Euchariſtiæ Sacramentum, cujus materia panis triticeus, & vinum de vite.* Accedit congruentia optima, quia hæc duo ſunt aptiſſima ad integram refectionem animæ ſignificandam; ſimulqua ſolus panis triticeus abſolute dicitur panis & communiter adhiberi ſolet ad reficiendas vires corporis.

11. Quæres autem. Quid intelligatur per panem triticeum, ſeu qualis panis eſſe debeat, vel ſufficere poſſit pro materia Conſecrationis? Reſp. I. Generaliter, loquendo ac in praxi, illud frumenti genus adhibendum eſt pro materia Conſecrationis Euchariſtiæ, quod in quavis regione a peritis certo cenſetur eſſe triticum: quala apud nos indubitata eſt illud frumenti genus, quod vulgo vocatur *VVaitzen*.

12. Reſp. II. Abſolute loquendo, & quantum ſufficit ad valorem Conſecrationis, per triticum hic intelligere poſſumus omne illud frumentum, ex quo poteſt fieri panis uſitatus; id eſt, talis, qui ſimpliciter, & ſine addito vocatur panis, & communiter inter homines pro refectione virium adhiberi ſolet, unde nomine tritici, etiam intelligitur ſiligo noſtra, & quidquid in frumentorum genere melius eſt hac noſtra ſiligine ad panem conficiendum, ut aca & hujuſmodi.

13. Cæterum, licet a pleriſque admittatur, ſiligineam farinam ſufficere ad valorem Sacramenti, attamen peccaret, qui adhiberet eam præ triticaa tali, quæ conficitur ex granis melioribus, puta, Biben, vel alia æquivalenti: decet enim candidam eſſe materiam Euchariſtiæ, qualis non eſt ſiliginea, quamvis ex ea panis communiter inter homines uſitatus confici ſoleat.

14. Excluduntur ergo a ratione materiæ ſufficientis ad Conſecrationem Euchariſtiæ panis ex hordeo, & avena; prout notant Bonacina *diſt.* 4. *de Euchariſtia*, *q.* 2. *punct.* 1. Lugo, Herincx, Sannig, & alii communiter, contra Gabrielem, & Cajetanum. Siquidem panis ex hordeo, vel avena non dicitur abſolute panis, ſed ſolum cum addito, *panis hordeaceus: avenaceus*; neque talis panis communiter uſitatus eſt inter homines ad reſtaurandas vires: licet a pauperibus, atque egeſtate laborantibus non nunquam adhibeatur ad pellendam mortem. Inſuper inſufficiens ad Conſecrationem eſt panis ex leguminibus, amygdalis, ſaccharo, & aliis hujuſmodi rebus confectus; cum pariter non ſit panis triticeus, nec ſimpliciter appelletur panis, ſed ſolum cum limitatione, *panis amygdalinus &c.* Atque hinc Rubricæ Miſſalis, *tit. De defectu panis*, *n.* 1. recte obſervant. *Si panis non ſit triticeus; vel ſi triticeus, admixtus ſit granis alterius generis in tanta quantitate, ut non maneat panis triticeus, vel ſit alioquin corruptus, non conficitur Sacramentum.*

Additio.

* Dices. Eadem fundamenta, quæ a ratione materiæ validæ excludunt panem ex hordeo, vel avena confectum etiam pugnant quoad panem ſiligineum, nam nec iſte eſt triticeus, & adhibetur tantummodo apud pauperiores, uti hordeaceus in ſupplementum, quando alter panis triticeus non adeſt: ergo vel panis ex hordeo, & avena confectus erit materia valida, vel alias neque ſiligineus. Reſpond. I. Non deeſſe Doctores apud Aquilinum Aman *in Speculo Ordinandorum*, *cap.* 6. *art.* 5. *n.* 554. qui ob hæc ipſa fundamenta panem ſiligineum judicant materiam dubiam quoad valorem, & hinc eandem etiam ex hoc fundamento illicitam inferunt; quoniam nequit in Conſecratione abſque gravi peccato adhiberi materia quoad valorem dubia. Reſpondetur tamen defendendo ſententiam Auctoris, II. Negando anteced. quod panis ſiligineus non poſſit ſuo modo dici triticeus, quoniam conformiter D. Thomæ 3. *part.* *q.* 7. *art.* 3. *ad.* 2. ſiligo non differt ſpecie a tritico, & aliquoties ex tritico ſeminato, ſi terra non ſit adeo bona, naſcitur. Deinde, licet panis ſiligineus non ſit triticeus ex optimis granis a nobilioribus adhibitus, eſt tamen talis communiter uſurpatus etiam a non pauperibus, quod non convenit hordeaceo, vel avenaceo.

15. CONCL. II. Ut panis triticeus ſit materia apta Conſecrationis, debet ipſe confectus eſſe ex aqua naturali, atque igne decoctus: unde panis ex aqua roſacea confectus: item panis ex oleo, lacte, butyro coagulatus &c. aut materia cruda panis, quæ dicitur paſta non eſt materia ſufficiens Conſecrationis. Ita communior Theologorum contra Cajetanum, qui affirmat, panem ex aqua roſacea confectum eſſe materiam ſufficientem Conſecrationis: & hinc Rubricæ Miſſalis *loc. cit. n.* 2. panem confectum ex aqua roſacea, vel alterius diſtillationis, vocant materiam dubiam Conſecrationis. Ratio Concluſionis eſt: Quia panis communis, & uſitatus inter homines ſolet fieri duntaxat ex farina triticea, & aqua naturali; ſimulque maſſa farinacea ex oleo, vel butyro coagulata potius eſt placenta, quam panis.

16. CONCL. III. Quamvis ad valorem Euchariſtiæ quilibet panis triticeus, ſive azymus, ſive fermentatus ſufficiat; loquendo tamen de neceſſitate præcepti tenentur Latini conſecrare in pane azymo, & Græci in fermentato. Ita communis, eſtque definitum in Concilio Florentino.

17. Fatendum tamen, ſi Græci inter Latinos peregrinentur, poſſe & ipſos, ſicubi propriam Eccleſiam propriis inſtitutis permiſſu Superiorum viventem non habent, in azymo celebrare, atque Eccleſiæ Latinæ, in qua peregrinantur, ſe conformare, quamvis ad hoc per ſe loquendo non teneantur, ſed licite nihilominus Eccleſiæ ſuæ ritum

ritum & consuetudinem retinere possint: & idem vicissim dicendum de Latinis inter Græcos peregrinantibus. Ratio hujus inter Theologos satis receptæ sententiæ est, quia quilibet peregrinus potest se licite conformare particularibus institutis cujusque Ecclesiæ, per quam transit, licet per se loquendo (id est, secluso contemptu, & scandalo) ad id non teneatur.

QUÆSTIO III.

De Vino, ceu materia Consecrationis Calicis.

SUMMARIUM.

18. *Vinum, ut sit materia Consecrationis, quale?*
19. *Uva non potest consecrari.*
20. *Nec acetum, vinum adustum, aut lacrymæ vitis.*
21. *Neque vinum ex pomis &c.*
22. *Quid de vino miraculoso?*
23. *Aut si vino admisceatur alius liquor?*
24. *Vinum in pane imbibitum nequit consecrari.*
25. *Vinum congelatum valide consecratur.*
26. *Sed non licite.*
27. *Quid agendum, si vinum, vel S. Sanguis congeletur?*
28. *Varii defectus circa vinum.*

18. CONCL. I. Per *vinum de vite*, quod est materia apta Consecrationis Calicis, intelligitur illud, quod de uvis maturis expressum est, qualiscumque tandem speciei vel coloris existat, dummodo sit verum vinum de uvis maturis expressum. Ita certa, & unanimis omnium Catholicorum.

19. Dicitur I. *Vinum de uvis expressum*; quamdiu enim liquor vini adhuc intra uvam est inclusus, magis habet rationem comestibilis, quam potabilis: ac proinde uva, seu vinum intra uvam non est materia apta Consecrationis, ut omnes fatentur.

20. Dicitur II. *De uvis maturis*. Nam, si uvæ sint penitus immaturæ, sicut liquor ex illis expressus non est verum vinum, sed potius acetum, ita nec potest esse materia sufficiens Consecrationis. Et ob eandem rationem etiam alii liquores, qui non habent rationem vini, consecrari nequeunt, ut sunt lacrymæ vitis, acetum, vinum adustum, non obstante, quod tales liquores de vite proveniant: nam revera non sunt vinum, sed alius quidam liquor.

21. Similiter vinum ex pomis malogranatis, ac hujusmodi expressum consecrari nequit: cum non sit vinum de vite, id est, de uvis expressum; licet vinum appelletur, eo quod colorem vini referat, & ad modum vini conficiatur.

22. Aliter tamen dicendum est de vino miraculoso, quale fuit illud in Cana Galilææ, a Christo ex aqua productum: nam ejusmodi vinum foret materia apta Consecrationis; cum in substantia sit ejusdem rationis, & speciei cum vino de vite expresso, quod sufficit.

23. Quod si vino de vite admisceatur quantitas alterius liquoris, utputa aquæ, tunc attendendum est ad ipsius quantitatem, & pensandum, utrum adhuc juxta prudens judicium hominum censeatur esse vinum usuale: & si quidem de hoc fuerit dubium, eo quod vino satis multa aqua fuerit infusa, similiter materia Consecrationis Calicis dubia erit; si certum, materia illa erit certa. In praxi tamen semper materia certa, & cui præter modicam aquam, ex præcepto Ecclesiastico apponendam, nulla materia extranea est admixta, adhibenda erit: idque tum ob reverentiam hujus SS. Sacramenti: tum quia alioquin quis peccaret, si hoc scienter & absque necessitate faceret, nisi forte materia illa foret levissima.

24. CONCL. II. Vinum in pane imbibitum non est materia apta Consecrationis Calicis. Ita Doctores communiter. Ratio est: quia tale vinum potius habet rationem cibi, quam potus; unde sicut simili de causa nequis consecrari uva, ita nec vinum in pane imbibitum.

25. CONCL. III. Nihilominus vinum congelatum valide consecrari potest, quamvis consecrando vinum congelatum quis peccaret. Prima pars Conclusionis est communior Theologorum, etsi Ledesma, Henriquez, Armilla, & quidam alii oppositum teneant. Ratio est: quia vinum congelatum adhuc substantialiter est vinum usuale, simulque per se, ac ex natura sua est materia potabilis, non obstante, quod hic & nunc, seu quatenus congelatum est, non possit potari; hoc enim est per accidens. Accedit, quod moraliter loquendo, & juxta communem sensum hominum, vinum congelatum adhuc censeatur esse potus, non vero cibus, prout tamen uva vel vinum in pane imbibitum potius censetur esse quid comestibile, quam potabile.

26. Altera pars Conclusionis quod nempe in vino congelato consecrans peccet (& quidem juxta quosdam graviter) ex eo patet: tum quia committeretur quædam irreverentia: tum quia sine necessitate consecraret quis in materia aliqualiter dubia, quam scilicet nonnulli Doctores superius allegati putant esse insufficientem, & invalidam.

27. Unde, si tempore hybarno ante Consecrationem accidat congelatio vini, tunc antea debebis liquefieri, vel per applicationem linteoli calidi, vel alia ratione decenti. Et quantum ad propositum, Rubricæ Missalis *Tit. De defectibus in ministerio ipso occurrentibus*: sic loquuntur: *Si in hyeme Sanguis congeletur in Calice, involvatur Calix pannis calefactis: si id non proficeret, ponatur in ferventi aqua prope Altare, dummodo in Calicem non intret, donec liquefiat.*

28. CONCL. IV. Insuper, *si vinum sit factum acetum, vel penitus putridum, vel de uvis acerbis seu non maturis expressum vel ei admixtum tantum aquæ, ut vinum sit corruptum, non conficitur Sacramentum. Si autem vinum cœperit acescere, vel corrumpi, vel fuerit aliquantum acre, vel mustum de uvis tunc expressum, vel non fuerit admixta aqua, vel fuerit admixta aqua rosacea, vel alterius distillationis, conficitur Sacramentum, sed conficiens graviter peccat.* Ita loquuntur Rubricæ Missalis Tit. 4. *De defectu vini.*

QUÆSTIO IV.

De Aqua vino consecrando apponenda.

SUMMARIUM.

29. *Aqua vino consecrando miscenda.*
30. *Et cur?*
31. *Hoc præceptum est Ecclesiasticum.*
32. *Aqua vino apponenda, debet esse modica.*
33. *Hæc aqua convertitur in Sanguinem Christi mediate, non autem immediate.*
34. *Opposita tamen sententia non caret probabilitate?*
35. *Quomodo hæc solvat rationes in oppositum?*
36. *Solutio principalis objectionum, pro favore Conclusionis.*

29. CONCL. I. Juxta exemplum Christi Domini, ac præceptum Ecclesiæ vino consecrando est admiscenda modica aqua. Ita unanimis Doctorum, atque patet non solum ex Concilio Florentino *in Decreto Unionis*, ac Tridentino *Sess. 22. cap. 7.* sed etiam ex Rubricis Missalis *num. præced.* relatis.

30. Porro hujusmodi appositio aquæ fit inprimis ad exemplum Christi, qui in ultima Cœna consecravit vinum, cui aqua fuit admixta; uti communiter docent SS. Patres, & concilium tam Florentinum, quam Tridentinum *loc. cit.* Deinde dicta appositio aquæ fit propter Mysterium, videlicet propter sanguinem & aquam, quæ ex JESU Christi jam mortui latere profluxerunt. Tandem, cum per aquas in Sacra Scriptura *Apocal. cap. 17.* populi intelligantur, fit dicta appositio aquæ in Calice consecrando, ad repræsentandum ipsius populi fidelis unionem cum capite suo Christo. Et has tres rationes, cur aqua sit vino consecrando miscenda, dat Concilium Florentinum, ac etiam Tridentinum, ubi supra.

31. CONCL. II. Hoc præceptum de aqua vino miscenda est tantum Ecclesiasticum, non autem Divinum. Ita communior Theologorum; & concordat Concilium Tridentinum *loc. cit.* sic dicens: *Monet deinde sancta Synodus, præceptum esse ab Ecclesia Sacerdotibus, ut aquam vino in Calice offerendo miscerent*, Ubi bene notandum ly *præceptum esse ab Ecclesia*.

32. CONCL. III. Aqua vino apponenda debet esse modica. Ita Scotus 4. *dist.* 11. *q.* 7. quamvis nonnulli dicant, non esse scrupulose procedendum in apponenda aqua. Ratio Conclusionis est: quia juxta communiorem Doctorum aqua vino apposita non convertitur in Sanguinem Christi, nisi prius fuerit conversa in vinum; ergo, ut sic possit converti in vinum ante Consecrationem, erit modica aqua apponenda. Et hinc Rubricæ Missalis *Tit. 7. De offertorio &c.* præcipiunt, ut Sacerdos infundat *parum aquæ in Calice*: & Florentinum Concilium *loc. cit.* dicit, quod vino *ante consecrationem aqua modicissima admisceri debet.* Ubi ly *modicissima* partim prohibet multum aquæ apponi, partim ostendit, omnem aquam, quantumvis modicam, etiamsi foret una duntaxat gutta sensibilis, sufficere.

33. CONCL. IV. Aqua ipsa vino mixta convertitur quidem mediate in Sanguinem Christi, si videlicet ea prius ante inchoatam Consecrationem fuerit conversa in vinum per hujus virtutem, non tamen, juxta probabiliorem sententiam Doctorum, convertitur aqua immediate in Sanguinem Christi, si videlicet tempore Consecrationis adhuc retinet substantiam aquæ, & necdum fuit in vinum conversa. Ita expresse Doctor Subtilis *loc. cit.* D. Thomas *part. 3. quæst. 74. art. 8.* D. Bonaventura 4. *dist.* 11. *part. 2. art. 1. quæst. 3.* & Alensis cum omnibus Thomistis & Scotistis, ac pluribus Recentioribus contra nonnullos alios. Idem tenent Cathechismus Romanus jussu

S. Pii

S. Pii V. editus *part.* 2. *cap.* 4. & Sacerdotale Romanum *P.* 1. *tract.* 10. *cap.* 2. Ratio est: quia solum vinum de vite est materia apta Consecrationis Calicis, ut docet Concilium Florentinum: atqui aqua nondum conversa in vinum non est vinum de vite, imo nullatenus est vinum, ut patet, ergo. Accedit auctoritas Innocentii III. qui (ut habetur *c. Cum Marthæ. De celebrat. Missar.*) rejectis duabus aliis sententiis, tandem subjungit, tertiam sententiam esse probabiliorem, quæ docet, aquam cum vino transsubstantiari in Sanguinem, cum in vinum transeat aqua mixta.

34. Additur notanter in Conclusione, *juxta probabiliorem sententiam Doctorum*. Siquidem opposita etiam sententia non caret sua probabilitate, ac docetur a Cardinale de Lugo, Coninch, Layman, aliisque pluribus, præsertim Recentioribus, qui volunt, aquam vino mixtam per accidens etiam immediate converti cum vino in Sanguinem Christi, licet antea necdum fuerit conversa in vinum. Ratio hujus oppositæ sententiæ desumitur ab exemplo, & facto Christi Domini, qui in ultima Cœna vinum aqua mixtum consecravit; prout superius *n.* 29. & 30. & communi SS. Patrum, & Concilio Florentino ac Tridentino dictum est. Accedit, quod totus ille liquor in Calice contentus sit vinum usuale: atqui vinum usuale est materia apta Consecrationis; ergo.

35. Nec obstat (inquiunt) quod vinum de vite duntaxat, juxta Concilium Florentinum, sit materia sufficiens Consecrationis Calicis. Respondent enim, hoc esse verum per se loquendo, adhuc tamen per accidens aquam vino mixtam esse consecrabilem, cum constituat vinum usuale, quali Christus usus est in Consecratione Calicis sub ultima Cœna.

36. Nihilominus, qui priorem sententiam *n.* 33. relatam tanquam probabiliorem amplectitur, facile ad præfatum Recentiorum fundamentum respondet, dicendo, Christum consecrasse aquam vino mixtam duntaxat mediate. Nam intra tempus illud, quo Christus Calicem vino & aqua mixtum accepit, aliqua notabilis mora intercessit ante actualem factam Consecrationem; prout desumitur ex S. Evangelio, ubi Christus interea & Patri Cœlesti gratias egisse, & ipsum Calicem benedixisse legitur. Omnino siquidem credibile est, tum hujusmodi benedictionem, tum gratiarum actionem, longiori tempore, atque ad conversionem aquæ in vinum sufficiente, durasse: præsertim, quia tunc hoc SS. Sacramentum a Christo Domino institutum, primaque vice celebratum fuit. De hoc fusius Theologi.

APPENDIX.

Ad præcedentes tres Quæstiones.

De aliis quibusdam Conditionibus ex parte panis & vini, tanquam materiæ consecrandæ requisitis ad valorem Consecrationis.

SUMMARIUM.

* *Qualis requiratur præsentia panis & vini Ad validam Consecrationem? Addit. I.*
* *In qua quantitate possit valide consecrari vinum? Addit. II*
* *An, & qualem debeat consecrans habere notitiam, & in mente determinationem materiæ consecrandæ? Addit. III.*
* *An Hostiæ non consecratæ, commixtæ consecratis indiscernibiliter, sint materia validæ Consecrationis? Addit. IV.*
* *An guttæ vini exterius vel interius separatim a tota Calici adhærentes sint materia Consecrationis? Addit. V.*
* *An, & quando Hostiæ, annuente Celebrante pro Consecratione a Sacristano, vel alio appositæ, valide sint censendæ consecratæ, si Sacerdos tempore Consecrationis non amplius recordetur suæ intentionis? Addit. VI. & seqq.*

Additio I.

* CONCL. I. Ut panis, & vinum valide consecrentur, requiritur utriusque ante actualem Consecrationem talis præsentia moralis, ut utraque materia per sola pronomina demonstrativa *Hic & Hoc* absque alio signo addito v. g. absque monstratione per digitum ostendi queat. Ita communis; & patet ex ipso facto Christi in ultima Cœna sic habentis præsentem panem, ac vinum, quando consecravit, nec non ex universali sensu, & praxi totius Ecclesiæ, ubi etiam *Rubrica II. De Defectibus Miss.* ita legitur; *Materia consecranda in actu Consecrationis sit coram Sacerdote*. Porro quanta determinate & nominatim requiratur propinquitas Consecrantem inter, & panem, ac vinum consecrandum, ut dicta materia taliter sit præsens moraliter, DD. controvertunt; illud tamen communiter asserunt, atque Sotus apud Tamburinum, & Patrem Sporer tanquam certum pronuntiat, sufficientem pro dictis

pronominibus demonstrativis adesse præsentiam moralem, si panis & vinum decem solummodo circiter passibus a Consecrante, & præterea non intra hoc spatium interponatur corpus aliquod intermedium per modum dividentis, & quasi materiam consecrandam separantis ab ipso Consecrante: ubi censeretur Corpus per modum separantis interpositum, si e. g. Hostiæ aliquæ pro ipsis Communicantibus consecrandæ collocarentur post interjectum parietem, retro Altare, vel in Tabernaculo clauso &c. Videatur Sporer *part.* 2. *Theologiæ Sacrament. cap.* 3. *sect.* 2. *n.* 175. & alii. *

Additio II.

* CONCL. II. Panis & vinum, moraliter præsentes, debent insuper, ut valide consecrentur, adesse in tali quantitate, quæ sit visibilis saltem mediate. Ita denuo communis; & ratio est; quia Sacramentum Eucharistiæ est signum visibile invisibilis gratiæ: ergo, sicut species Eucharisticæ debent esse visibiles post Consecrationem remanentes, ita etiam substantia panis & vini ante Consecrationem; nam ubi substantia non est visibilis, neque accidentia, substantiæ inhærentia, erunt visibilia, cum Substantia non fiat visibilis, nisi per accidentia juxta illud commune Philosophorum: *Quidquid tango, quantitas est, quidquid video, qualitas est*.

Dicitur autem notanter I. *Visibilis*, id est, in actu primo, ut minimum saltem videri possit, non autem, quod necessario debeat in actu secundo a Consecrante videri, dummodo cæteroquin consecraturus sciat, hanc materiam esse præsentem, & habeat intentionem consecrandi eandem; unde juxta plurimos Theologos etiam cæcus Sacerdos potest celebrare, si cæteroquin reliqua habeat necessario requisita.

Dicitur notanter II. *Mediate visibilis*: nam juxta communem valide consecratur cumulus Hostiarum pro Communicantibus in Corporali positus, vel etiam in Ciborio contentus; quamvis in medio jacentes Hostiæ, vel in fundo existentes, immediate videri non possint. *

Additio III.

* CONCL. III. Consecrans debet saltem in confuso habere notitiam præsentis panis & vini, & simul voluntatem consecrandi, seu intentionem, ad illam materiam consecrabilem immediate, & in individuo directam. Ita in re denuo communis, & ratio primæ partis est; quia nihil præsumitur volitum, quin saltem aliquo modo confuso sit præcognitum. Unde, si Sacristanus me prorsus inscio, ponit ad Altare aliquas Hostias minores, pro Communicantibus consecrandas; eæ in simili casu non censebuntur consecratæ. Ratio secundæ partis assignatur illa: quia, si materia non designatur saltem in confuso in individuo, non foret major ratio, cur ista, quam illa consecraretur, consequenter censeretur nulla consecrata. Sic conformiter Rubricis Missali præfixis *De Defectib. &c. Tit.* 3. *n.* 1. si sub aliquo cumulo Hostiarum minorum intendo quinque vel sex consecrare, non denominando easdem specifice, nulla consecrabitur ex illo cumulo; quia non foret major ratio, cur ista, quam illa &c. cum nullam certam Sacerdos determinarit, neque DEUS determinare soleat, nisi prius Consecrans saltem in confuso, & implicite determinaverit. Dixi notanter: *nisi Consecrans determinaverit saltem in confuso, & implicite*; etenim determinatio omnino clara, explicita, & distincta materiæ consecrandæ ad valorem tam parum requiritur, quam parum clara explicita cognitio equidem. Et inde; etsi e. g. putarem, Hostias minores consecrandas esse numero sex; si tamen volo consecrare omnes, quas coram me habeo (prout similis intentio consulitur a DD.) in eo casu omnes sunt consecratæ, quamvis forent numero septem vel octo &c. quia nimirum saltem implicite & in confuso per memoratam intentionem volo consecrare etiam octavam Hostiam; cum intendam consecrare omnes, quas coram me præsentes habeo, nec prior error speculativus de numero minori obest intentioni huic practicæ. Unde pariter ex eadem ratione, si tempore Consecrationis puto, me in manibus tenere unicam majorem Hostiam; post Consecrationem autem invenio, esse duas, aliquo modo conglutinatas, utraque erit consecrata, & tempore Communionis sumenda, dummodo habeam intentionem consecrandi id, quod teneo in meis manibus, prout similes intentiones suadentur juxta jam dicta a Doctoribus. Videantur Rubricæ Missalis *loc. cit. num.* 1. & 2.

Additio IV.

* Quæres I. An, si particulæ (seu uti communiter vocantur) Hostiæ non consecratæ fortuito, aut ex incuria, vel ignorantia Sacristani, vel subito sufflante aliqua aura commisceantur, & quidem indiscernibiliter cum Consecratis, talis commixtus cumulus adhuc possit valide consecrari? Ratio dubitandi, & in negativam inclinandi est; quia, ut materia panis, & vini valide consecrari possit, debet ita esse præsens, ut per pronomina demonstrativa *Hic Hoc* ostendi queat, ut ad eandem intentio in individuo dirigatur; quod utrumque in præsenti deficere videtur, nam inprimis nequeunt per dicta pronomina demonstrari

E 2 Ho-

Hostiæ non consecratæ, cum sint indiscernibiliter commixtæ cum consecratis, uti supponitur: deinde eo ipso, cum sint indiscernibiles, nequit ad easdem in individuo intentio consecrandi dirigi. Hoc tamen non obstante, Respond. talem cumulum adhuc posse consecrari taliter, ut intentio consecrandi feratur ad non consecratas. Ita ex nostris Henno, Coen, Aquilinus Aman, Felix Potestas cum Bosco *de Sacram. Eucharistiæ D. 4. sect.* 2. Ratio est: quia tales Hostiæ adhuc sunt in se demonstrabiles in actu primo, ita ut saltem a DEO vel Angelo actualiter demonstrari, & intentio ad easdem in individuo a Consecrante saltem in confuso dirigi queat, volente consecrare hunc cumulum quoad nondum consecratas in eodem contentas; major autem discernibilitas, & demonstratio non requiritur, uti patet ex praxi in Nativitate Domini; ubi tres Missæ ab eodem Sacerdote in uno continuo celebrantur, quo casu plerumque ex prima, atque secunda Missa aliquales remanent sacri Sanguinis reliquiæ, quibus superinfunditur vinum pro altera Missa, quod vinum postea consecratur, quamvis actualiter a consecrante reliquiæ restantes sacratissimi Sanguinis nequeant discerni a vino de *novo* infuso. *

Additio V.

* Quæres II. An si aliquæ guttæ vini reperiantur in calice hærentes extra, vel intra calicem separatim, censeantur vi generalis intentionis, *consecrandi juxta intentionem Christi & Ecclesiæ*, consecratæ? Ante responsionem Nota, quod hic non amplius quæratur, an tales guttæ possint valide consecrari &c. cum enim sint visibiles, & debite præsentes existant consecranti, communis jam tenet sententia, easdem posse valide consecrari, quamvis illicite ageret Sacerdos, qui expresse vellet guttas vini NB. *exterius* calici adhærentes consecrare, uti recte advertit Cajetanus Merati in suo Thesauro sacrorum Rituum *de defectibus in Missa occurrentibus. Tit. VII.* H. N. Resp. I. Si separatim aliquæ guttæ vini exterius vel in pede calicis, vel in cuppa hæreant, juxta communem DD. non censentur consecratæ vi prioris generalis intentionis. Ita cum Suarez, Gavanto, la Croix, Henno, & aliis Cajetanus Merati *loc. cit.* Ratio est; quia hæ guttæ exterius adhærentes Sacerdoti ante Consecrationem plerumque sunt prorsus incognitæ: nihil autem juxta jam dicta præsumitur volitum, quod ex toto est incognitum. Accedit, quod ordinarie quilibet Sacerdos, si interrogaretur, quidnam in consecratione Sanguinis intendat consecrare, responderet, *vinum, quod continetur in Calice:* ergo ejus intentio, nisi expresse constet de contrario, extendi non debet ad guttas vini extra Calicem.

Resp. II. Utrum guttæ vini interius intra cuppam Calicis separatim existentes, vi prioris generalis intentionis censeantur consecratæ, nec ne? plane sufficienter constare nequit; cum Doctores pro & contra graves afferant rationes. Theologi, qui tenent eas esse consecratas, ideo credunt; quia putant, intentionem Ecclesiæ, & consecrantis esse, consecrare omne id contentum intra Calicem, quod est ex una parte consecrabile, & ex altera non legitur ab Ecclesia prohibitum consecrari, uti existimant contingere in præsenti. Econtra, qui negant, eas censeri consecratas ex eo fundamento hoc defendunt; quia judicant intentionem Ecclesiæ & consecrantis esse omne illud in Calice existens consecrare, quod ibidem existit præcise NB. *per modum unius continui*, ac per modum potus, consequenter non guttas vini ad intra a toto separatas: In praxi optimum est, ut, si similes guttæ separatæ videantur ad intra tempore oblationis, abstergantur Purificatorio. Quod si primum cernantur tempore consecrationis, dum Calix detegitur ante prolatam formam consecrationis, levi (ne forsan residuum vinum ex parte effundatur) agitatione vel inclinatione Calicis uniantur cum reliquo vino, quando huic existunt vicinæ. Quod si vero essent a reliquo vino remotiores, ita, ut commode, & absque periculo effusionis cum reliquo vino uniri nequirent, consecrans relinquat easdem cum animo consecrandi juxta intentionem Ecclesiæ, ac postea tempore Communionis sumat cum sacro Sanguine: non enim debemus nos in his publicis gravissimis Ministeriis modo scrupuloso, sed humano, gerere, uti in hoc ipso casu advertit Felix Potestas in *Examine Ordinand. De Sacrificio Missæ*, *n.* 228. atque etiam deduci potest ex Tamburino apud Sporer *part. 2. Theolog. Sacrament. cap. 3. sect. 2. n.* 172. *prope finem*. Quando autem Sacerdos has guttas separatas a toto primum advertit tempore sumptionis Sanctissimi Sanguinis, eas nullatenus Purificatorio abstergat; cum juxta probabilem sententiam vi generalis intentionis consecrandi juxta intentionem Christi, & Ecclesiæ probabiliter possent esse consecratæ. Hinc potius cum reliquo Sacro Sanguine sumat. *

Additio VI.

* Quæres III. An vi intentionis præcedentis censeantur consecratæ illæ Hostiæ minores, quas annuente celebrante Sacristanus apposuit in Ara ad Corporale in aliquo Calice, vel capitegio (uti vocant) aliove vase decenti, quamvis Sacerdos consecrans nec sub oblatione, nec sub ipsa etiam Consecratione suæ præcedentis intentionis fuerit recordatus? Resp. cum communi affirmative sub his limitationibus. Ratio est: quia præcedens intentio formata in Sacristia adhuc virtualiter saltem durat, ac insuper Hostiæ minores sufficienter sunt præsentes, cum vas illud non se habeat per modum separantis, sed potius per modum ordinarii continentis, quo sufficienter designatur demonstrative ipsummet contentum; atqui hoc utrumque sufficit ad validam consecrationem: ergo. Dixi notanter: si apposuit *in Ara, ad Corporale in vase decenti*. Nam alia foret difficultas, si in casu præsenti vas illud non fuisset condecens e. g. scatula aliqua: vel si esset positum extra Corporale; vel omnino extra Aram consecratam v. g. in proximo cornu Epistolæ, aut Evangelii; prout facile contingere potest, si consecrata Ara sit valde brevis, vel adsit tantum Altare portabile, ac pro majori decore ex utroque cornu aliæ parvæ tabulæ adjunctæ: ubi Sporer, Henno, la Croix, Aquilinus Aman, Felix Potestas putant esse probabilius, similes minores Hostias non esse consecratas ob defectum intentionis consecrandi ex parte celebrantis; nam ille, qui intendit consecrare *juxta intentionem Christi, & Ecclesiæ*, utique non præsumitur velle, seu intendere consecrare contra gravem prohibitionem Ecclesiæ, & cum notabili irreverentia, per hunc modum consecrandi, sacræ Historiæ inferenda; præsertim, cum, si in simili intendat positive non consecrare, exinde ordinarie nulla subsequerentur gravia inconvenientia aliunde. *

Additio VII.

* Quæres IV. An pariter per intentionem præcedentem *faciendi juxta intentionem Christi, & Ecclesiæ* præsumi debeant Hostiæ consecratæ, si eædem fuerint quidem a Sacristano, annuente celebrante, in Ara, ad Corporale in aliquo Ciborio, vel alio vase benedicto cooperto appositæ, interim tamen ante consecrationem operculum illud a celebrante non fuerit ex oblivione amotum? Antequam respondeam, Nota, Rubricas quidem velle, ut ante oblationem, & consecrationem talium Hostiarum operculum vasis continentis amoveatur, illud tamen non præcipere sub gravi, sed tantum sub levi, uti vult Quarti, vel omnino tantum sub consilio, & de meliori esse, uti probabile videtur Patri Constantino Hagerer *Tract. De defectibus Missæ, Tit. 2. n. 12. prope finem*, & Ratio esse potest: quia, si vas illud continens fuerit benedictum, ac in Ara, & quidem in Corporali positum, non videtur aliqua irreverentia inferri Hostiis per hoc, quod operculum non amoveatur. H. N. Respond. Tales Hostias censeri consecratas, quamvis sub consecratione operculum non fuerit ex oblivione amotum. Ita Sporer *part. 2. Theolog. Sacrament. cap. 3. sect. 2. num.* 174. Hagerer *loc. cit.* Busenbaum apud la Croix *l. 6. part. 1. num.* 457. ubi idem tenet de consecratione vini in calice tecto. Ratio est: quia tales Hostiæ ex una parte in suo vase continente, quamvis cooperto, videntur adhuc moraliter certo ita præsentes, ut per pronomina *Hoc*, & *Hic* sufficienter demonstrari queant, sicut aurum in marsupio, & vinum in præsenti poculo cooperto: ex altera vero parte præcedens intentio celebrantis virtualiter adhuc durat; videturque eadem insuper juxta prudentem interpretationem se extendere ad dictas Hostias, etsi ex oblivione adhuc operculo tectas; quoniam per id non æque, uti in casibus præcedentis numeri, exhibetur gravis irreverentia consecratis Hostiis; unde nec gravis intervenit prohibitio, uti in prioribus, si vas non fuerit condecens, vel Hostiæ non positæ in Altari, ac Corporali. Ex quo patet disparitas inter præsentem, & priores casus, ac tacite prævenitur objectioni.

Ego ex mea parte ad tollendos omnes scrupulos formo sequentem in ultimo casu generalem intentionem: *Domine DEUS, ego quidem non volo Rubricam illam de removendo operculo Ciborii, seu Calicis &c. quando offerantur, vel consecrantur pro Communicantibus parvæ Hostiæ, voluntarie intermittere; quod si tamen id mihi involuntarie, seu ex oblivione contingeret, adhuc intendo consecrare eo magis; quia puto, per hoc consecratis Hostiis non inferri aliquam irreverentiam, sicque per illa verba: volo consecrare secundum intentionem Christi, & Ecclesiæ: non intendo excludere meam consecrandi intentionem, si ex oblivione amotionem operculi intermitterem.* *

QUÆSTIO V.

De forma Consecrationis Eucharistiæ.

SUMMARIUM.

37. *Status Quæstionis.*
38. *Forma consecrationis in Canone Missæ præscripta.*
39. *Quale peccatum, aliquid in ea omittere?*
40. *Practica circa hoc, ex Rubricis Missalis.*
41. *Forma sufficiens consecrationis Corporis Christi.*
   * *Quidnam importet in consecratione Corporis Christi particula* Hoc, *& in consecratione Sanguinis particula* Hic?
42. *Quæ verba sint de essentia Consecrationis Calicis?*
43. *In praxi circa hoc quid observandum?*

44. Ver-

44. *Verba essentialia consecrationis proferuntur tam recitative, quam significative.*
45. *Verba proferre recitative tantum,*
46. *Significative tantum,*
47. *Et recitative ac significative simul, quid?*
48. *Quo modo verba essentialia consecrationis proferantur.*
* *Quænam præscribant Rubricæ observanda, si pronuntiantur verba consecratoria? ubi etiam varia notanda pro scrupulosis.*

37. ADVERTENDUM, quod certum sit, Formam consecrationis, quæ ponitur in Canone Missæ, esse legitimam, sufficientem, atque in praxi semper a Sacerdote Latino celebrante observandam, ne consecrando peccet. Num autem omnia verba dictæ Formæ sint necessaria necessitate Sacramenti, ita quod uno eorum omisso non conficiatur Sacramentum Eucharistiæ; Quæstio remanet. Hinc sit.

38. CONCL. I. Forma in Canone Missæ præscripta, atque in Ecclesia Latina semper observanda, est hæc, videlicet loquendo de consecratione Corporis Christi: *Hoc est enim Corpus meum*. Et loquendo de consecratione Calicis: *Hic est enim Calix Sanguinis mei, novi & æterni Testamenti, Mysterium Fidei, qui pro vobis, & pro multis effundetur in remissionem peccatorum.*

39. CONCL. II. Si unum horum verborum Minister celebrans ex contemptu, vel (excepta particula *Enim*) ex prava negligentia omitterat, peccat mortaliter. Ita communis Doctorum: quia delinquit in materia gravi, atque concernente principale Mysterium Fidei. Additur tamen, *Excepta particula Enim*: siquidem non desunt Doctores, qui volunt, veniale duntaxat esse peccatum; particulam *Enim* ex prava negligentia, aut alia consimili de causa omittere, dummodo non omittatur ex contemptu: alioquin enim ratione contemptus omissio ejus foret mortalis.

40. Circa hujus tamen Formæ consecrationis prolationem, atque ad præcavendum pluribus scrupulis; & conscientiarum anxietatibus, Rubricæ Missalis *tit. 5. De defectibus formæ*, provide ordinant in hunc modum. *Si celebrans non recordetur se dixisse ea, quæ in consecratione communiter dicuntur, non debet propterea turbari. Si tamen certe ei constet, se omisisse aliquid eorum, quæ sunt de necessitate Sacramenti, id est, formam consecrationis, seu partem, resumat ipsam formam, & cætera prosequatur per ordinem: si vero valde probabiliter dubitat, se aliquid essentiale omisisse, iteret formam saltem sub tacita conditione. Si autem non sunt de necessitate Sacramenti, non resumat sed procedat ulterius.* Hactenus Rubricæ Missalis. Ut autem intelligatur, quænam sint illa verba, quæ sunt de necessitate Sacramenti, sit.

41. CONCL. III. Forma sufficiens, ac essentialiter requisita ad consecrationem Corporis Christi est hæc: *Hoc est corpus meum*, aut quæcumque alia æquivalens in sensu: ly *Enim* non est necessarium necessitate Sacramenti. Ita certa & communis omnium Theologorum Catholicorum

Additio.

* Porro in ista Forma consecrationis particula *Hoc* neutiquam indicat substantiam panis: nam alias facere videretur sensum falsum, nimirum istum, *Substantia panis est Corpus Christi*: potius ergo particula *Hoc* juxta nostrum Doctorem Subtilem *singulare Entis*, quod est Corpus Christi, significat, non quidem ex parte modi significandi *clare & distincte* (alias enim sequentem faceret sensum nugatorium: *Corpus meum est Corpus meum*) sed aliquo modo confuse taliter: *Hoc singulare Entis*, seu *Hoc edulium est Corpus meum*, sicut eodem modo in consecratione Sanguinis Christi particula *Hic* nec adverbialiter sumitur pro determinatione loci; invalide enim consecraret juxta communem DD. qui diceret: *Hic, seu in hoc loco Sanguis est meus*: neque accipitur particula *Hic* relative ad substantiam vini: nam utique substantia vini non est Sanguis Christi. Quare finaliter, sicut in consecratione Corporis Christi particula *Hoc* singulare Entis, quod est Corpus Christi, ita in consecratione Sanguinis particula *Hic*, significat singulare Entis, quod est Sanguis Christi, seu taliter: *Hic potus est Sanguis meus*. Plane in Propositionibus speculativis sic contingit, quando e. g. Pater præsente suo filio ad circumstantes diceret: *Hic est filius meus*, in qua propositione ex parte subjecti importatur Filius *confuse*, ita, ut sensum faceret: *Hic masculus est filius meus*. Cur ergo non æque sentiendum in præsentibus propositionibus practicis Formæ consecrationis? Ubi incidentaliter nota, propositionem *practicam* esse illam, per quam aliquid de novo fit, uti per Formam utriusque consecrationis fit Sacramentum Corporis & Sanguinis Christi. Per propositionem autem *speculativam* nihil vi ejusdem conficitur. De hoc plura vide apud Theologiam speculativam.*

42. CONCL. IV. In consecratione Sanguinis non omnia verba in Canone Missæ sunt de substantia, seu essentia Formæ consecrationis Calicis, sed hæc consistit essentialiter in solis verbis *Hic est Calix Sanguinis mei*, vel in æquivalentibus: quamvis cætera sint necessario addenda necessario necessitate præcepti, adeo, quod alioquin graviter quis peccaret. Ita D. Bonaventura, Scotus, Suarez, & communior Theologorum; quamvis non desint cum D. Thome *part. 3. q. 78. art. 3.* oppositum tenentes, asserendo, omnia verba in Canone Missæ posita (dempto ly *Enim*) esse de substantia consecrationis Calicis. Ratio Conclusionis est: quia neque sancti Evangelistæ omnium illorum meminerunt, sed singuli aliqua omittunt: atqui non est verisimile, ipsos in hoc principali Mysterio Fidei quidpiam essentialiter requisitum omisisse, atque Formam consecrationis mutilam & insufficientem tradidisse. Imo ex hoc fundamento communius censent Theologi, hæc sola verba: *Hic est Sanguis meus*, sufficere pro consecratione Calicis: non minus ac illa verba; *Hoc est Corpus meum*, sufficiunt pro consecratione Corporis Christi: quia Christus, ut habetur *Lucæ 22.* tam bene hic addidit ly *Quod pro vobis datur*. sicut subjunxit in altera consecratione. *Qui pro vobis fundetur*.

43. Notat tamen Doctor noster *4. dist. 8. qu. 2. §. De isto secundo*. Filliucius *tr. 4. de Eucharistia cap. 5. n. 115.* & alii, in praxi consecrantem non debere habere intentionem conficiendi cum solis primis verbis, quæ diximus esse de essentia consecrationis, vel cum omnibus; cum utrumque aliqualiter dubium sit, ac non omnino certum, ob varietatem sententiarum a Theologis in utramque partem defensarum. Unde oportebit intendere consecrare cum verbis a Christo Domino institutis, & secundum ejusdem institutionem, sive intentionem Ecclesiæ: sic enim evitabitur omne periculum errandi.

44. CONCL. V. Verba essentialia utriusque Formæ consecrationis juxta hactenus dicta, dum in Missa proferuntur a Sacerdote celebrante, dicuntur tam recitative, quam significative simul. *Recitative* quidem, in quantum celebrans intendit referre, quid olim Christus dixerit, juxta illa verba præcedentia Canonis: *Qui pridie, quam pateretur, fregit, & dixit*. Insuper *significative*, in quantum Sacerdos celebrans in persona Christi loquitur, ac vere & significative dicit: *Hoc est enim Corpus meum. Hic est Calix Sanguinis mei*. Alia autem verba immediate præcedentia, & subsequentia utramque Formam consecrationis, utpote ly *Accipite, & comedite &c.* ac ly *Hæc quotiescumque feceritis &c.* nec non & illa verba consecrationis Calicis, *Qui pro vobis effundetur &c.* proferuntur a Sacerdote solum recitative, non autem significative. Ita Scotus *4. dist. 8. q. 2.* cum omnibus suis; & videtur in re esse communis Theologorum, atque patebit ex declaratione terminorum.

45. Advertendum proinde, quod ille dicatur aliqua verba proferre *tantum recitative*, seu (ut alii loquuntur) *materialiter*, qui verba solummodo refert ut ab altero prolata, nihil tamen iisdem affirmare, vel negare intendit. Ut si dico, *Aristoteles dixit, mundum fuisse ab æterno*: hæc verba, *mundum fuisse ab æterno*, ego profero dumtaxat recitative; quia iisdem non intendo affirmare, *mundum fuisse ab æterno* (nam oppositum de Fide teneo) sed solum illa verba profero, seu recito, ut ab Aristotele dicta. Sic & in proposito, dum in Forma consecrationis Calicis dicitur a Celebrante, *Qui pro vobis effundetur*, verba hæc tantum recitative proferuntur, ut nempe quondam a Christo prolata non autem significative: quia Christus non amplius pro nobis morietur, neque imposterum effundet Sanguinem suum.

46. Ille vero *significative tantum* profert aliqua verba, qui solum intendit iisdem aliquid asserere, seu enuntiare: non autem profert ea, ut ab alio dicta. Sic fit dum dico, *mundus est creatus in tempore*, & hujusmodi.

47. Ille tandem profert aliqua verba *recitative & significative simul*, qui refert verba illa ut ab altero prolata, & simul per ea vult aliquid significare, seu asseverare: quo loquendi modo sæpius Concionatores uti solent, exclamando v. g. *DEUS præcepit dicens non furtum facies*, intentione referendi verba DEI, simulque insinuandi, quod furtum non sit faciendum.

48. Et hoc ultimo modo verba essentialia utriusque Formæ consecrationis proferuntur, videlicet recitative & significative simul: recitative quidem, quatenus præmissis illis verbis, *Qui pridie, quam pateretur &c.* dixit. *Hoc est Corpus meum*, dicta verba consecrationis proferuntur ut olim a Christo prolata: simul tamen etiam significative, eo quod Sacerdos in persona Christi loquens vere & assertive denuo dicat, *Hoc est Corpus meum: Hic est Sanguis meus*. Porro cætera verba solum proferuntur recitative, ut nempe quondam a Christo prolata.

Additio.

* Quæres. Quænam præscribant observanda Rubricæ in pronuntiatione verborum, seu Formæ consecrationis? Resp. In Missali Rubricas velle, ut hæc verba consecrationis pronuntientur *secrete, distincte, & attente*. Per ly *secrete* (uti declarat P. Aquilinus Aman *Speculo Ordinandorum cap. 6. §. 4. n. 532.*) prohibetur nimia vocis elatio in proferenda Forma consecrationis, prout aliqui facere solent, tædiosa mora Hostiæ consecrandæ, uti galina pullis, incubantes & inde cum magno halitu, & sonoris aspirationibus, verba, & præsertim ultimas syllabas evomentes. Per ly *distincte*, insolita verborum deproperatio, & multo magis syncopatio vetatur; ubi tamen præsertim scrupulosi adnotare debent, ne in alterum extremum incidant, nimium lente, cum annutu capitis, &

*um notabili interpolatione hæc verba enuntiando non sine tædio, & admiratione præsentium, atque elevationem exspectantium. Per ly *attente* præcavetur distractionibus, insinuando animum Consecrantis ab iis revocandum; & ad id, quod ore profertur, serio recolligendum esse. Ubi saltem in ultimo casu voluntarias admittens distractiones inter consecrandum graviter peccare potest, si omissum exinde se periculo non sine gravi fundamento exponat, ne forsan aliquod verbum essentiale fuerit omissum, vel substantialiter non recte pronuntiatum. Ut autem ex his Regulis non detur subministretur scrupulosis materia, more suo consueto sæpius sub eadem Missa repetendi verba consecratoria, scire debent, quod vani timores, &, quas habent, inanes suspiciones, dicendo apud semetipsos, *forte aliquod verbum essentiale omisi, vel non bene pronuntiavi. possum male pronuntiasse: non scio reflexe me bene pronuntiasse &c.* neutiquam sint fundamentum sufficiens repetendi formulam; cum ordinarie non initatur rationi vere gravi, sed solum ex vano timore sic appareant, sicque potius rejici debent, quoniam juxta ordinaria contingentia etiam hic prudenter præsumimus. Videatur la Croix *lib. 6. part. 1. num. 36. & 229. ac seqq.* Item *part. 2. n. 190. & seqq.* *

QUÆSTIO VI.

De reali præsentia Christi in Eucharistia.

SUMMARIUM.

49. *Christus vere ac realiter, & non tantum in figura est præsens in Eucharistia.*
50. *Et quomodo?*
51. *Declaratur amplius per verba Concilii Trid. cum Additione.*
52. *In Consecratione fit transubstantiatio panis & vini in Corpus & Sanguinem Christi.*
53. *Nihilominus substantia panis & vini proprie non annihilatur.*
54. *Cautela pro modo loquendi.*
55. *Quamdiu Christus præsens sit sub speciebus consecratis?*
* *Ubi ex resolutione deducuntur varia.*

49. CONCL. I. De Fide certum est, sub speciebus consecratis panis & vini contineri vere, atque realiter, & secundum propriam suam substantiam Corpus, & Sanguinem Christi, non autem tantum in figura, signo, aut virtute. Ita perpetuo renuit, & credidit Sancta Mater Ecclesia; estque contra Hæreticos in Tridentino *Sess. 13. cap. 1. & can. 2.* definitum. Patet insuper hæc Catholica Veritas *ex* verbis Christi, in ultima Cœna prolatis: nondum enim Apostoli susceperant Eucharistiam de manu Domini, cum ipse veraciter affirmaret, Corpus suum esse, quod præbebat, dicendo: *Accipite, & comedite; Hoc est Corpus meum.*

50. CONCL. II. Christus Dominus peracta consecratione est totus tam quoad humanitatem, quam quoad Divinitatem sub speciebus panis, ac vini: tamen ex vi verborum sub speciebus panis continetur Corpus *ejus*, & sub speciebus vini Sanguis, cetera vero concomitanter solum, seu vi naturalis illius connexionis, qua partes Christi inter se copulantur, & qua per Unionem Hypostaticam Divinitas ejus humanitati est unita. Ita omnes Catholici; atque, ut aliæ probationes omittantur, hæc Catholica Veritas est novissime tradita in Concilio Tridentino *Sess. 13. cap. 3.* sequentibus verbis admodum dignis, ut huc adducantur, atque in modo loquendi de hoc Sanctissimo Sacramento jugiter observentur.

51. *Semper hæc fides in Ecclesia DEI fuit, statim post Consecrationem verum Domini nostri Corpus, verumque ejus Sanguinem sub panis & vini specie una cum ipsius Anima & Divinitate existere, sed Corpus quidem sub specie panis, & Sanguinem sub vini specie, ex vi verborum; ipsum autem Corpus sub specie vini, & Sanguinem sub specie panis, animamque sub utraque, vi naturalis illius connexionis, & concomitantiæ, qua partes Christi Domini, qui jam ex mortuis resurrexit, non amplius moriturus, inter se copulantur; Divinitatem porro propter admirabilem illam ejus cum Corpore, & Anima Hipostaticam Unionem. Quapropter verissimum est, tantumdem sub alterutra specie, atque sub utraque contineri: totus enim, & integer Christus sub panis specie, & sub quavis ipsius speciei parte, totus item sub vini specie, & sub ejus partibus existit.* Hactenus concilium Tridentinum.

Additio.

* Ex quo S. Concilii textu eruitur, quod totus Christus sub speciebus panis & vini existat in Eucharistia non *circumscriptive*) nimirum, ut in alia parte harum specierum esset caput, in altera vero brachia vel pedes &c.) sed potius quasi *definitive*, & (uti ajunt Theologi) *Sacramentaliter*, ita nempe, ut sit totus in toto, & totus in qualibet parte harum specierum, eo ferme modo, quo anima hominis existit tota in toto corpore, & tota in qualibet parte ejusdem, prout aliqualiter jam dictum fuit superius *n. 5.* Nec hoc repugnat Omnipotentiæ Divinæ, prout nulla potest ostendi repugnantia. Unde, si Hostia post consecrationem dividatur in multas partes (uti contingere potest quoad minores Hostias, si tempore Communionis in aliquo confluxu hominum restent post ultimam Missam adhuc aliquo modo plures communicantium, quam Hostiæ) accipiens qualemcumque partem sumit totum Christum juxta Concilium Trident. *Sess. 13. can. 3.* Ita etiam exprimit Ecclesia in Sequentia Missæ cantans: *ne vacilles, sed memento, tantum esse sub fragmento; quantum tota tegitur &c.* Plura de hoc, & similibus speculativis videri possunt in Theologia Speculativa. *

52. CONCL. III. Prolata rite Forma consecrationis, panis per veram transubstantiationem convertitur in Corpus Christi, & vinum in Sanguinem: atque illico desinente tota substantia panis & vini sub iisdem speciebus incipit esse realiter præsens totus Christus. Hæc Conclusio similiter est omnium Catholicorum, ac novissime definita in Concilio Tridentino *Sess. 13. Can.* ibi 1 *Si quis dixerit, in sacrosancto Eucharistiæ Sacramento remanere substantiam panis & vini, una cum Corpore & Sanguine Domini nostri JESU Christi, negaveritque illam mirabilem, & singularem conversionem totius substantiæ panis in Corpus, & totius substantiæ vini in Sanguinem, manentibus duntaxat speciebus panis & vini: quam quidem conversionem Catholica Ecclesia aptissime Transubstantiationem appellat: anathema sit.* Hactenus Concilium. Et desumitur hæc Catholica veritas ex ipsis verbis Christi, de eo, quod sub specie panis porrigebat Apostolis, veraciter dicentis: *Hoc est corpus meum.*

53. CONCL. IV. Nihilominus in dicta conversione, seu transubstantiatione panis in Corpus Christi, & vini in Sanguinem ejus proprie substantia panis & vini non annihilatur. Ita Scotus 4. *dist. 11. qu. 4.* D. Thomas *p. 3. qu. 75. art. 3.* D. Bonaventura 4. *dist. 11. p. 1. art. 1. q. 3.* & alii. Ratio est, quia terminus *ad quem* annihilationis est purum nihil: atqui hoc non fit in proposito; ergo. Minor probatur: quia desitioni substantiæ panis & vini, vi præfatæ totalis conversionis, seu admirabilis transubstantiationis, succedit realis præsentia Corporis & Sanguinis Christi; & consequenter proprie loquendo, substantia panis & vini non annihilatur; sed potius vere ac totaliter convertitur, sive transubstantiatur in Corpus & Sanguinem Christi. *

54. Cæterum, quia quoad præsentem materiam nonnulla latet lis de nomine, quidnam videlicet intelligatur per annihilationem, hinc abstrahendo a dicta difficultate, utpote minus utili pro praxi, optimum erit, in communibus discursibus, ac præsertim Concionibus dicere, quod panis & vinum peracta Consecratione vere transubstantietur, seu quoad totam suam substantiam convertatur in Corpus & Sanguinem Christi, remanentibus solis speciebus, seu accidentibus suis.

55. CONCL. V. Christus tamdiu sub Sacramento Eucharistiæ est realiter præsens, donec ipsæmet species consecratæ corrumpantur: in eo autem instanti Christus Dominus desinit esse præsens, quo species consecratæ ita sunt alteratæ, & corruptæ, ut, si sub ipsis adfuisset substantia panis, hæc naturaliter deberet desinere esse, & corrumpi. Ita communis Theologorum. Ratio est: quia Christus in hoc Sacramento decrevit supplere absentiam substantiæ, panis, & vini; & consequenter neque citius, neque tardius vult desinere esse sub speciebus consecratis, ac ipsa substantia panis & vini naturaliter desineret, si adesset.

Ad-

Additio.

* Ex ultima hac Conclusione deduces I. Vere, realiter, & sacramentaliter adhuc remanere Christum, si species vini consecrati commisceantur cum vino consecrato ejusdem speciei; Ratio est: quia in tali casu consecratæ species non paterentur qualitates contrarias, a quibus destruerentur, seu corrumperentur, uti advertit Doctor Subtilis *in 4. Sentent. dist.* 12. *qu.* 4. Unde ex hoc ipso fundamento infert Cardinalis de Lugo in suis Responsis moralibus, in Festo Natalis Domini, ubi triplex legitur Missa, non posse a Laicis bibi illam ablutionem Calicis restantem, quia dum eadem purgatur Calix, plerumque aliquantulum speciei consecratæ in calice remanens commiscatur, quæ per affusum vinum probabilissime non destruitur. Deduces II. Adhuc remanere Christum, si species panis consecrati accidentaliter tantum e. g. in figura, vel colore mutentur, ita tamen, ut adsint cæteroquin accidentia, alias substantiæ panis connaturalia. Hinc (inquit P. Sporer *p.* 2. *Theol. cap.* 3. *sect.* 1. *n.* 124.) in admirabili Sacramento & quasi quoad colorem carnea Hostia, Augustæ ad S. Crucem conservata, probabiliter remanet Corpus Christi, sicque adhuc adorari posset cultu Latriæ etiam absoluto; quia saltem a lateribus accidentia, alias pani connaturalia restare cernuntur ab illis, qui acutiori visu sunt prædicti. Deduces III. Non remanere Christum, si species panis tamdiu in ore sumentis detineantur, ut ibidem ex toto in salivam resolvantur. Unde, quia juxta dicenda *n.* 61. sacra Communio non statim ex opere operato confert suos effectus, dum in os ponitur, sed primum quando species deglutiuntur, prout etiam ex hac ipsa causa juxta communem DD. ægrotus non acquirit hanc gratiam, si S. Synaxi provisus moriatur, dum Hostia adhuc existit in ipso ore; consequens, est, quod tales, sacram Hostiam tamdiu in ore retinantes sæpius priventur fructu communionis, alias ex opere operato conferendo; quia Christus desinit ibi in tali casu existere, antequam deglutiatur cibus ille Angelicus, utpote, cum accidentia, alias pani connaturalia, jam cessent, antequam actu deglutiantur. Deduces IV. Si nullæ amplius appareant in Hostia species pani connaturales nec in calice accidentia connaturalia vino, sed miraculose videatur, & quidem constanter, ac unanimiter a præsentibus loco *Hostiæ* quasi *frustum carnis*, vel in calice *Sanguis*, signum est, citra novum replicationis miraculum in præsenti vix præsumendum, non amplius existere ibidem realiter Christum, sed vel veram carnem, ac Sanguinem non adesse, sed tantum aliquid simile, vel dictam carnem certe non esse glorioso nunc Corpore Christi sectam, aut Sanguinem separatum, sed novam aliquam carnem, nulli animali adhuc incorporatam, vel similem sanguinem a Deo fuisse creatum, & cultu Latriæ respectivo tamquam miraculosum vestigium Christi, qui ibidem præextitit, honorandum tamquam repræsentativum carnis aut Sanguinis Christi. Videantur Herincx *Tom.* 4. *Tr.* 3. *De Sacr. Eucharist. disp.* 4. *q.* 5. & Sporer *loc. cit. num.* 127. Deduces V. Si species panis & vini appareant tantum aliquibus sic immutatæ; reliqui autem videant easdem adhuc uti prius, vel si talis apparitio tantum breviter duret, signum est, quod adhuc ibidem contineatur Christus, nec species fuerint realiter immutatæ unquam, sed potius per Angelum ex commissione DEI ad suos sanctissimos fines similia objecta ex ære formata, vel quod non in ipso ære intermedio fuerint tales species repræsentative productæ, & potentiæ visivæ impressæ. Videatur Sporer *loc. cit. num.* 124. & valde utiliter Pater Henno *Tom.* 3. *Tract. De Eucharist. disp.* 5. *quæst.* 5. & Herincx *loc. cit.* *

QUÆSTIO VII.

De Necessitate sumendi Eucharistiam sub alterutra Specie; ubi & de ejus effectibus.

SUMMARIUM.

(b) Ts. 20. Dist. 3.

56. CONCL. I. Ex præcepto Divino non est necessarium, ut omnes Christi Fideles sumant Eucharistiam sub utraque specie. Ita novissime definitum est in Concilio Tridentino *Sess.* 21. *can.* 1. *&* 2. & oppositum asserentes anathematis condemnantur. Ratio est: quia nullibi habetur tale præceptum. Nam, qui dixit *Joan.* 6. *Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, & biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis;* dixit quoque ibidem: *Si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in æternum.* Item: *Panis, quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita.* Item: *Qui manducat hunc panem vivet in æternum;* prout rectissime observat Concilium Trident. *loc. cit. cap.* 1. & sequuntur Theologi, & Controversistæ unanimiter. Accedit, quod jam in primitiva Ecclesia fuerit consuetudo communicandi quandoque sub una specie, prout amplius ostendunt Controversistæ contra Hereticos modernos.

57. Nec valet dicere, *Matth.* 26. Christus porrigens Calicem, præcepit dicens: *Bibite ex hoc omnes;* ergo usus Calicis omnibus sub præcepto Divino injunctus est. Resp. enim imprimis, retorquendo argumentum, quia D. Marcus Evangelista *cap.* 14. *v.* 23. expresse fatetur, ac testatur: *& biberunt ex illo omnes;* ergo illud Christi præceptum jam in ultima Cœna fuit adimpletum, & consequenter neutiquam respiciebat omnes Christi Fideles imposterum nascituros. Resp. ulterius, illud Christi præceptum solos Apostolos, quibuscum Christus cœnavit, non autem omnes alios Fideles comprehendisse; ut patet ex allata instantia.

58. CONCL. II. Sancta Ecclesia Catholica justissimis de causis statuit, ut Laici, atque etiam Clerici non conficientes (id est, Missam actu non celebrantes) sub una tantum specie communicarent. Ita omnes Catholici; estque novissime definitum in Concilio Tridentino *cit. Sess.* 21. *can.* 2. Porro rationes, quibus Ecclesia ad prohibendum Laicis, & Clericis non conficientibus, seu non celebrantibus usum Calicis adducta est, præcipue sunt sequentes, & revera gravissimæ.

59. Primo siquidem dicta prohibitio facta est ob gravem irreverentiam, quæ sacrosancto Sanguini Christi multoties inferebatur per affusionem ipsius in terram, aut barbas, sive vestes Communicantium. Deinde, quia sacratissimus Sanguis consecratus, qui non semper juxta numerum atque exigentiam Communicantium ita consecrari potuit, ut sub actuali Communione totus insumeretur, & neque deficeret, neque superabundaret, non potuit, nec potest in Sacrariis debita cum reverentia asservari, quin a potiori propter corruptionem specierum vini, utpote facillime in acetum degenerantis, tempore præsertim calidiori, gravem pateretur irreverentiam. Accedit, quod sanctissimus Sanguis consecratus absque effusionis periculo, aut aliis incommodis difficillime potuerit ad infirmos deferri, aut pro iisdem asservari. Hujusmodi igitur malis, & irreverentiis, quotidie emergentibus in tanta populorum frequentia atque hominum magna ex parte rudium multitudine, aliter sancta Mater Ecclesia efficaciter providere non potuit, nisi per subtractionem Calicis quoad Laicos, vel Clericos non celebrantes.

60. CONCL. III. Quamvis Christus Dominus in ultima Cœna hoc Sacramentum sub duabus speciebus instituerit, atque Apostolis tradiderit, tamen fatendum est, etiam sub altera specie totum atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi: ac propterea, quod ad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos defraudari, qui unam speciem solam accipiunt. Ita Concilium Trident. *cit. Sess.* 21. *cap.* 3. superius *n.* 51. fusius allegatum, & omnes Catholici.

61. CONCL. IV. Eucharistia non statim, ac in ore ponitur, ex opere operato confert effectum gratiæ sanctificantis, sed primum, quando species deglutiuntur, ac ex ore trajiciuntur in stomachum. Ita communis. Ratio est; quia ad consequendum Eucharistiæ effectum ex opere operato requiritur, ut Corpus & Sanguis Christi, mediantibus speciebus Eucharisticis vere comedatur, & bibatur, juxta illud *Joan.* 6. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum Sanguinem, habet vitam æternam*, atqui juxta communem loquendi modum nemo censetur quidpiam comedisse, vel bibisse, qui panem vel vinum in ore duntaxat retinet, nihil autem ex eo deglutit ut patet in abluente os suum, qui non censetur fregisse jejunium naturale, sed potest adhuc communicare; ergo.

62. CONCL. V. Præter augmentum gratiæ sanctificantis, qui est primarius ac principalis hujus Sacramenti effectus, idem sanctissimum Sacramentum causat quosdam alios effectus. Ita tenent omnes Theologi, & libri Ascetici, fusius de talibus effectibus disserentes, quorum principaliores hic compendio referuntur.

63. Et primo quidem hoc Augustissimum Sacramentum, digne susceptum, delet peccata venialia: idque non tantum

tum mediate ac indirecte, quatenus fervorem charitatis excitat, & movet ad actus virtuosos, per quos venialium detestatio sequitur, sed etiam immediate ex opere operato, quatenus producit augmentum gratiæ sanctificantis, virtute cujus delentur peccata venialia, præsertim ea, ad quæ digne Sacramentum suscipiens non habet positivum affectum, & actualem complacentiam, sed virtualem quamdam detestationem.

64. Secundo præservat a peccatis mortalibus, quatenus vi illius DEUS hominem exterius specialiter protegit, atque interius corroborat per singularia gratiæ actualis auxilia: itemque vel represso dæmone, vel amotis occasionibus peccandi hominem ab ingruentibus tentationibus liberat, nec non ad eas superandas specialia quædam auxilia gratiæ subministrat.

65. Tertio confert dulcedinem spiritualem, & quamdam devote sumentibus suavitatem internam; ut proinde merito Ecclesia Catholica, in Officio de Corpore Christi, huc applicet Prophatiam Jacob de Aser *Gen. cap. 49. Pinguis panis ejus, & præbebit delicias Regibus*. Tandem inter alia bona, quæ secum affert, hoc Sacramentum rite susceptum diminuit fomitem, ac inordinatum affectum ad illicita.

66. Plura quidem alia de hoc SS. Sacramento disputant Theologi, sed ea sunt altioris indaginis, atque ad Theologiam Moralem proprie non pertinent. Quæ vero dicenda forent de sumptione Eucharistiæ, seu de præcepto Communionis, præsertim paschalis, jam superius (*b*) agendo *De præceptis Ecclesiæ*, ex professo discussa fuerunt.

DISTINCTIO V.

De Sacrificio Missæ.

QUÆSTIO I.

De Natura Sacrificii in genere.

SUMMARIUM.

1. *Eucharistia ut Sacramentum, & ut Sacrificium.*
2. *Sacrificium proprie, & improprie.*
3. *Sacrificium proprie, quid?*
   (*a*) Tr. 5. Dist. n. 15.
4. *Est rei permanentis.*
5. *Ad id sufficit sola rei oblatæ immutatio moralis.*
6. *Declaratur aliis exemplis.*
   (*b*) Tr. 5. dist. 1. n. 13. & seqq.
7. *Sacrificium est actus Latriæ.*
8. *Sacrificium Missæ non offertur Sanctis.*
9. *Sacrificia Gentilium fuerant vera, & cur illicita?*
10. *In Lege Mosaica, & jam ante ipsum fuerunt aliqua Sacrificia.*
11. *DEO esse sacrificandum, est de Jure naturali.*
12. *Sacrificia veteris Legis varia, ut Victima, Immolatio, & Libamen.*
13. *Holocaustum, Hostia pacificorum, Hostia pro peccato.*
14. *Omnia Sacrificia antiqua coadunantur in uno Missæ Sacrificio.*

1. ADVERTENDUM, quod Eucharistia possit dupliciter considerari. Primo, ut est Sacramentum novæ Legis, id est, signum sensibile Corporis & Sanguinis Christi, realiter contenti sub speciebus consecratis panis & vini. Secundo, ut est Sacrificium novæ Legis: quomodo ipsa non solum ex opere operato confert gratiam digne sumentibus, sed etiam prodest aliis, pro quorum salute offertur. Viso proinde de Eucharistia, ut est Sacramentum, restat agere de ipsa, ut est Sacrificium, præmissa tamen ad majorem claritatem unica Quæstione de natura Sacrificii ut sic: unde

2. Advertendum ulterius, quod Sacrificium in communi dupliciter sumatur, proprie scilicet, & improprie seu latissime. Hoc posteriori modo Sacrificium nihil aliud est, quam quidquid DEO offertur ad suum cultum, sicque etiam comprehendit sub se preces, & orationes devotas Fidelium, juxta illud *Psalm. 49. Immola DEO Sacrificium laudis*. Et ad *Hebr. cap. 13. Offeramus hostiam laudis DEO, id est, fructum labiorum confitentium nomini ejus*. & alibi. Sacrificium proprie dictum est peculiaris actus virtutis Religionis, quo speciali quodam modo protestamur summam & absolutam excellentiam DEI, nostramque subjectionem ad ipsum, per oblationem & destructionem alicujus rei sensibilis. Et loquendo de hujusmodi Sacrificio, sit

3. CONCL. I. *Sacrificium proprie dictum* est oblatio externa rei permanentis DEO exhibita, qua significatur supremum dominium, atque excellentia DEI, & subjectio Sacrificantis ad ipsum, mediante aliqua ipsius rei oblatæ destructione, seu immutatione. Ita in re communis, & concordant dicta superius. (a)

4. Dicitur, *oblatio externa rei permanentis*, ut puta ovis, bovis, vituli, tritici &c. ad distinguendum Sacrificium proprie dictum a Laude DEI, quæ fit DEO verbis transeuntibus, atque ab Adoratione eidem exhibita per genuflexionem, & hujusmodi, nec non ab omni oblatione interna, qua quis per piam voluntatem se suaque omnia Divinæ Majestati offert, atque resignat.

5. Dicitur ulterius, *mediante aliqua ipsius rei oblatæ destructione, sive immutatione*: hæc siquidem ad rationem Sacrificii proprie dicti omnino requiritur, quamvis non semper sit necesse, rem oblatam physice destrui; cum quandoque sufficiat sola illius immutatio moralis, sive humano modo facta, in quantum res oblata accipit alium statum, & ad priores operationes redditur inutilis. Sic quippe olim Hæbræi sacrificare DEO censebantur, dum vinum, oleum, aut alios hujusmodi liquores effundebant in terram circa altare Domini: nam tunc vinum illud, aut oleum non statim substantialiter corrumpebatur, donec siccaretur, sed solum acquirebat statum inutilem ad usus humanos.

6. Quo etiam modo Veteres, quibus sicut erat magis frequens, ita & magis nota ratio Sacrificii, quandoque sacrificabant projiciendo aliquid in mare, vel etiam coquendo panes in clibano, sicque farinam immutando: prout de quibusdam malis Judæis, coquentibus placenta Reginæ Cœli, & libantibus Diis alienis legitur *Jeremiæ cap. 7.* Nam tunc farina substantialiter non corrumpebatur, sed solum mutabatur in alium statum, a suo pristino diversum: ut puta anulus, plerumque in sua substantia persistebat, immutabatur tamen, quatenus ad usus humanos inutilis fiebat. Ceteræ particulæ definitionis Sacrificii tum ex alibi dictis (*b*) tum magis ex dicendis patebunt.

7. CONCL. II. Sacrificium est actus virtutis Religionis, & quidem supremæ ejus speciei, quæ dicitur *Latria*; unde non nisi soli DEO offerri potest. Ita communis omnium Theologorum, & patet ex ipsa Sacrificii definitione, qua dicitur, Sacrificium exhiberi in protestationem supremi dominii, atque excellentiæ: nam hæc non nisi soli DEO competit.

8. Ex dictis proinde sequitur primo, quod quamvis in honorem Sanctorum & pro illorum intercessione apud DEUM obtinenda conformiter Concil. Trid. *Sess. 22. De Sacrificio Missæ. Can. 5.* optime celebrentur Missæ, nihilominus nec Beatissimæ Mariæ Virgini, nec ulli Sancto revera offeratur Missa. Siquidem hæc est Sacrificium novæ Legis proprie dictum, quale non nisi soli Deo offerri potest, eo quod in ipso solo reperiatur supremum in omnes creaturas dominium, summaque excellentia. Hinc Concilium Tridentinum *Sess. 22. cap. 3.* sanctissime monet: *Quamvis in honorem, & memoriam Sanctorum nonnullas interdum Missas Ecclesia celebrare consueverit; non tamen illis Sacrificium offerri docet, sed DEO soli, qui illos coronavit. Unde nec Sacerdos dicere solet, offero tibi Sacrificium Petre, vel Paule; sed DEO de illorum victoriis gratias agens, eorum patrocinia implorat, ut ipsi pro nobis intercedere dignentur in Cœlis, quorum memoriam facimus in terris*. Hæc Tridentinum: quod ipsum dudum jam docuit S. Augustinus: *lib. 8. De Civitat. Dei cap. 27.* & communis sensus Ecclesiæ.

9. Sequitur ulterius, quod Sacrificia Gentilium, etsi ceteroquin proprie dicta ea eo capite fuerint illicita, imo & execranda, quia non fuerunt exhibita vero DEO: Fiebant enim tum hominibus, & quidem pessimis, ut Beel, seu Baalim (qui fuit Nemrod, *robustus venator coram Domino Gen. 10.*) & aliis hujusmodi, quos cæca, aut verius propria malitia excæcata gentilitas pro diis habebat: tum dæmoniis per simulacra nonnunquam responsa dantibus, juxta illum etiam ingratis Israelitis quondam objectum *Deut. cap. 32, Immolaverunt dæmoniis, & non DEO, diis, quos ignorabant* & alibi.

10. CONCL. III. Non solum in Lege Mosaica, sed etiam ante ipsam aliqua extiterunt Sacrificia. Patet hoc clare ex Sacra Scriptura: ut ex primis septem Capitulis Libri Levitici, ubi de Sacrificiis Legis Mosaicæ agitur: item ex *c. 4. Gen.* ubi longe antea justus Abel DEO *obtulit de primogenitis gregis sui, & de adipibus eorum*. Et *Genes. 8.* ubi Noe post diluvium *tollens de cunctis pecoribus, & volucribus mundis, obtulit holocausta super Altare*. Item Melchisedech obtulit panem & vinum (*erat enim Sacerdos DEI altissimi Gen. 14.*) & alibi sæpe.

11. Quinimo notant Doctores cum D. Thoma 2. 2. *quæst. 95. art. 1.* quod naturali Jure præscribatur, DEO esse sacrificandum, quamvis, an hæc, vel illa sint sacrificanda, Lex humana vel Divina postmodum constituerit. Sicut a pari Jus naturale præcipit, DEUM esse orandum, atque invocandum, utpote summum rerum omnium Dominum, & Largitorem bonorum omnium, eique pro acceptis beneficiis grates debitas referendas &c. quamvis certæ & determinatæ preces, & formulæ precandi sint Juris positivi, Divini, vel humani.

12. Porro Sacrificia veteris Legis varie dividebantur: & inprimis ratione materiæ, in Victimam, Immolationem, & Libamen. *Victima* comprehendebat animalia oblata, & mactata in honorem DEI: utpote quando de bobus, ovibus,

bus, agnis, vel capris fiebat Sacrificium. Per *Immolationem* offerebantur res inanimatæ & solidæ: ut panis, simila, thus, triticum, & hujusmodi. *Libamen* dicebatur, quando fiebat oblatio de rebus inanimatis, sed fluidis, quæ effundebantur: ut vinum, oleum aliique liquores.

13. Alia divisio Sacrificiorum Legis Mosaicæ ratione finis, & formæ fuit in Holocaustum, hostiam pacificam, & hostiam pro peccato. *Holocaustum*, & *Holocaustoma* erat Sacrificium DEO oblatum pure ad laudem, & cultum ipsius, atque in protestationem supremæ suæ excellentiæ, & hoc tota res oblata destruebatur, seu comburebatur, ut nihil cederet in usus humanos. *Hostia pacifica*, seu *Hostia pacificorum* erat Sacrificium, quod offerebatur DEO, vel in gratiarum actionem pro accepto beneficio, & alio nomine dicebatur *Sacrificium laudis*; vel pro impetratione alicujus beneficii novi, & erat *Sacrificium impetratorium*: & in eo una pars comburebatur ad honorem DEI, altera cedebat in usum Sacerdotum, tertia in usum ipsorum offerentium. Tandem *Hostia pro peccato* erat Sacrificium, quod offerebatur ad obtinendam peccatorum remissionem: unde & vocabatur *Sacrificium propitiatorium*, in quo una pars comburebatur, altera cedebat in usum Sacerdotum.

14. CONCL. IV. Omnia Sacrificia tum Legis Naturæ, tum Mosaicæ de facto coadunata sunt in uno tremendo & incruento Missæ Sacrificio. Ita omnes Catholici; atque profitetur Ecclesia in Secreta Missæ post Dominicam VII. Pentecostes, sic orans: *DEUS, qui Legalium differentiam hostiarum unius Sacrificii perfectione sanxisti*. Uberius id ipsum docet Concilium Trident. *Sess.* 22. *cap.* 1. sic loquens: *Hæc denique illa munda oblatio est, quæ per varias Sacrificiorum, Naturæ, & Legis tempore similitudines figurabatur; utpote quæ bona omnia, per illa significata, velut illorum omnium consummatio, & perfectio complectitur*. Et de hoc tremendo Missæ Sacrificio ex professo nunc agendum.

QUÆSTIO II.

De Missa, & qua ratione in ea offeratur verum Sacrificium?

SUMMARIUM.

15. Missa, *vox antiquissima*.
Liturgia, quid?
16. *In Missa distinguitur ratio Sacramenti, Sacrificii, & Missæ.*
17. *Missa Catechumenorum, & Missa Fidelium.*
18. *In Missa offertur DEO verum Sacrificium.*
19. *Probatur Catholica Veritas.*
20. *Missæ Sacrificium est incruentum, cujus principalis Hostia Christus.*
21. *Panis & vinum hostia minus principalis; & quomodo?*
22. *Christus, quomodo in hoc Sacrificio offeratur?*
23. *Objectio notabilis, quomodo Hostia in Missæ Sacrificio immoletur &c.*
24. *I. Responsio, de mystica, Sacramentali, & incruenta immolatione Christi.*
25. *Solvitur instantia, & declaratur magis hæc responsio.*
26. *II. Responsio, de morali Christi immutatione.*
27. *III. Responsio, de physica conversione panis, & vini in Corpus & Sanguinem Christi.*
28. *Objectio contra hanc sententiam, ejusque notabilis solutio.*

15. ADVERTENDUM I. Quod hæc vox *Missæ*, ejusque usus sit antiquissimus in Ecclesia: legitur enim tum apud S. Augustinum, S. Ambrosium, aliosque SS. Patres, tum in Concilio Romano sub S. Silvestro Papa I. celebrato. Imo S. Ignatius, Antiochenæ Ecclesiæ tertius post S. Petrum Episcopus, & Martyr, *in Epist.* 6. *ad Smyrnenses* jam hujus dictionis meminit. Censetur autem hæc antiquissima vox Latina ly *Missa* idem quasi sonare ac *Misso*; vel quia in Missa ad nos mittitur e cœlo Christus, vel oblatio seu Hostia a Sacerdotibus mittitur, ad Patrem cœlestem; vel quia Missa finita dimittitur populus in pace, dum Sacerdos ait: *Ite, Missa est*; ac si diceret: *ite in pace, jam missa est Hostia ad DEUM*. Porro, quod Patres Latini Missam appellant Græci vocant *Liturgiam*, hoc est, *Ministerium*, *Sacrificiumque Altaris*, uti notat Covarruvias *l.* 4. *var. resol. cap.* 22.

16. Advertendum II. Quod juxta usum Ecclesiæ, communemque sensum Fidelium Missa accipiatur pro collectione omnium actionum, quæ fiunt a principio Sacrosancti Eucharistiæ Sacrificii usque ad finem ipsius, in quo Corpus & Sanguis Christi consecratur, & offertur. Unde ad propositum tria sunt distinguenda videlicet ratio Sacramenti, Sacrificii, & Missæ. *Ratio Sacramenti* consistit in eo, quod Eucharistia sit signum sensibile Corporis & Sanguinis Christi, realiter contenti sub speciebus consecratis; prout amplius *dist. præced.* declaratur. *Ratio Sacrificii* consistit in hoc quod Christus in Missa incruente immoletur, Patrique suo cœlesti offeratur; idque essentialiter & principaliter fit in consecratione, prout in progressu amplius ostendetur. *Ratio Missæ* tandem complectitur tum confectionem Eucharistiæ, seu consecrationem, tum reliqua omnia sive antecedentia, sive consequentia; ac proinde consistit in collectione eorum omnium, quæ a principio usque ad finem ipsius peraguntur, id est, conformiter Rubricis de Ritu celebrandi &c. 1. ab Introitu usque ad Canonem, 2. a Canone, qui incipit post Præfationem, & durat usque ad Orationem Dominicam *Pater noster*, 3. ab Oratione Dominica usque ad Communionem; & demum 4. a Communione usque in finem. Et ex his quidem substantialia a Christo Domino utpote novæ Legis Auctore, instituta fuerunt; quoad totam vero actionem, atque ut Missa includit diversas Orationes & Cæremonias; ea est instituta ab Ecclesia.

17. Advertendum III. Quod olim tota ejusmodi actio dividebatur in duas partes, videlicet in Missam Catechumenorum, & Missam Fidelium. *Missa Cathecumenorum* durabat a principio Missæ usque ad Offertorium exclusive; & fuit sic dicta, quia tamdiu, & non ultra, Cathechumenis interesse licebat. *Missa Fidelium* incipiebat ab Offertorio, & durabat usque in finem. Et ob hanc veterem Missæ divisionem etiam de facto quandoque totum Officium solet dici in plurali *Missarum solemnia*; quamvis etiam Missa in singulari sufficienter significet totam illam actionem sacram, quæ in Missa a principio usque in finem peragitur. His prænotatis, sit

18. CONCL. I. In Missa offertur DEO verum, ac proprie dictum Sacrificium. Conclusio est de Fide ac definita in pluribus Conciliis, novissime autem in Concilio Tridentin. *Sess.* 22. *can.* 1. ibi: *Si quis dixerit, in Missa non offerri DEO verum & proprium Sacrificium, aut quod offerri non sit aliud quam nobis Christum ad manducandum dari: anathema sit*. Unde merito rejecta fuit doctrina Michaelis Baji, volentis, illud tantum improprie Sacrificium. Videatur ex Propositionibus suis damnatis ordine quadragesima quinta.

19. Desumitur insuper hæc Catholica veritas præter traditionem perpetuam, ac praxin Ecclesiæ jam a temporibus Apostolorum jugiter continuatam, ex illis verbis Christi *Lucæ* 22. *Hoc facite in meam Commemorationem*. Siquidem ly *facite*, æquivalet verbo *sacrificate* juxta illud *Levit. cap.* 15. *Sumet duos turtures, dabitque Sacerdoti, qui faciet unum pro peccato, & alterum in holocaustum*: id est, sacrificabit, seu offeret unum pro peccato &c. quales locutiones sæpius alibi in S. Scriptura reperiuntur. Accedit, quod Christus Dominus utpote *Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech Psalm.* 109. in ultima Cœna DEO Patri vere sacrificaverit; ergo cum illud ipsum Apostolis, eorumque legitimis Successoribus facere præcepit, etiam hi vere ac proprie sacrificabant. Et hoc quidem fecisse Apostolos, eorumque Successores, constat ex antiquissimis Liturgiis, plurimis Sanctorum Patrum testimoniis, & probatissimis historiis, de quibus Controversistæ, præsertim Bellarminus *l.* 1. *de Missa*.

20. CONCL. II. Missæ Sacrificium est incruentum, in quo præcipua & principalis Hostia est Christus Dominus, sive Corpus, & Sanguis ipsius. Ita omnes Catholici; & omissis aliis probationibus, habetur expresse in Concilio Trident. *Sess.* 22. *c.* 2. ibi: *in Divino hoc Sacrificio, quod in Missa peragitur; idem ille Christus continetur; & incruente immolatur, qui in Ara Crucis semel seipsum cruente obtulit*. Et infra *can.* 2. Concilium definit, Christum ordinasse, ut *Apostoli, aliique Sacerdotes offerrent Corpus, & Sanguinem suum*.

21. Dicitur notanter, *principalis Hostia Christus*. Siquidem hoc non obstante passim fatentur Theologi, quod etiam panis & vinum aliquo modo in Missa offerantur, sicque pertineant ad rem, quæ sacrificatur; prout liquet ex modo loquendi Ecclesiæ quæ in Missæ Offertorio sic orat: *Suscipe sancte Pater hanc immaculatam Hostiam*, præsentando simul panem consecrandum. Et infra: *Offerimus tibi Domine Calicem salutaris*, elevando vinum. Cæterum substantia panis, & vini duntaxat Hostia minus principalis, & secundaria, atque eatenus in hoc tremendo Sacrificio offertur quatenus ipsa est materia Consecrationis Eucharistiæ, & quæ totaliter convertitur, seu transubstantiatur in Corpus & Sanguinem Christi.

22. Insuper sciendum, quod Christus in Sanctissimo Missæ Sacrificio offeratur, quomodocumque, sed ut mediante transubstantiatione panis, & vini in Corpus & Sanguinem suum realiter contentus est sub horum speciebus; prout fatetur Concilium Tridentinum *Sess.* 22. *c.* 1. ibi: *Corpus & Sanguinem suum sub speciebus panis & vini DEO Patri obtulit, ac sub earundem rerum symbolis, Apostolis, eorumque in Sacerdotio successoribus, ut offerrent, præcepit*. Christus itaque in hoc incruento Sacrificio non offertur, quatenus existit in Cœlis (sic enim nulla prorsus circa eum fit immutatio, ad rationem Sacrificii essentialiter requisita) sed quatenus vi consecrationis, ac mediante transubstantiatione panis, ac vini in Corpus

pus & Sanguinem suum ponitur, atque existit sub eorum speciebus consecratis. Verum pro majori dictorum intelligentia.

23. Obucitur contra præmissa. Ad verum & proprie dictum Sacrificium requiritur aliqua destructio, aut immutatio rei oblatæ, sive ipsius Hostiæ: atqui in Missa non fit talis destructio, neque immutatio rei oblatæ, sive Hostiæ: nam Christus, qui dicitur esse Hostia principalis, neqoe destruitur, cum sit immortalis, oeque alia ratione immuratur, cum sit impassibilis; ergo. Ad hanc satis communem objectionem plures sunt responsiones Theologorum, in hoc conveoientium, quod omnes quamdam ex parte Hostiæ oblatæ destructionem, sive immutationem admittant (hæc eoim omoimodis requiritur ad rationem veri Sacrificii) licet eam varie postmodum expliceot.

24. Primo itanoe nonnulli cum Lessio 22. *de Divinis Perfectionibus cap. 13. num. 95.* censeot, ipsi consecrationi convenire rationem actionis sacrificativæ, ac per ipsam Chistum modo incruenro mactari, & hac ratione incrueore immolati, quateous per ipsam vi verborum Corpus Christi a sanguioe separatur, & vicissim Sanguis a Corpore. Siquidem vi verborum formæ consecrationis sub speciebus panis ponitur solum Corpus Christi & vi verborum consecrationis sub speciebus vini solus Sanguis, sicque (non obstante, quod reliqua concomitanter sob utrisque speciebus etiam pooantor) Christus mystice, incruente, atque Sacramentaliter tunc mactatur, immolator, atque immutatur. Unde in forma ad propositam objectionem Respondent, distinguendo minorem: in Missa noo fit destructio, aut immutatio Hostiæ physica & substantialis: transeat; noo fit destructio, aut immutatio ejus mystica, incruenta, sive Sacramentalis, negant minorem: & eodem modo distincta sua probatione, negant consequentiam.

25. Si dicas. Ad veram rationem Sacrificii non sufficit sola immutatio mystica, & Sacramentalis. Respond. id quidem non sufficere ad Sacrificium cruentum, bene tamen ad Sacrificium incruentum, quale peragitur in SS. Missæ Sacrificio. Ad hoc quippe incrueotum novæ Legis Sacrificium sufficit incrueota, mystica, & Sacramentalis illa immolatio Christi: quæ fit non quidem malleo, vel cultro materiali, sicut olim victimæ immolabantur, sed cultro verbi DEI: de quo dicitur *ad Hebr. cap. 4. Vivus est enim sermo DEI, & efficax, & penetrabilior gladio ancipiti.* Nam vi hujus verbi DEI, seu vi verborum formæ consecrationis in persona Christi prolatorum revera, quandoquidem ex vi verborum, sub speciebus panis solum Corpus Christi, & sub speciebus vini solus Sanguis ipsius ponitur: non obstante, quod ob naturalem partium inter se connexionem, & concomitantiam, ipsamque unionem Hypostaticam etiam aliæ partes humanitatis Christi, una cum Divinitate sub utraque specie contineantur; hoc enim est per accidens.

26. Secundo alii Respondent, distinguendo majorem. Ad rationem Sacrificii requiritur destructio, sive immutatio Hostiæ, vel physica, vel saltem moralis, concedunt; semper physica: negant majorem, conformiter dictis *num. 5. & 6.* Et eodem modo distinguunt minorem. Siquidem in Sacrificio Missæ licet Christus Dominus secundum suam humanitatem vi consecrationis substantialiter non destruatur, adhuc tameo secundum eam moraliter immutatur, quatenus per consecrationem Corpus Christi transfertur a statu suo naturali ad Sacramentalem, atque in usum cibi & potus, longe diversum a statu suo naturali. Nam istud moraliter loquendo idem est, ac si fieret verus cibus; juxta quod idem Salvator, *Joan. cap. 6.* affirmabat: *Caro mea vere est cibus: & sanguis meus, vere est potus.* Ita Lugo *disp. 19. de Eucharistia sect. 5.* & plures alii.

27. Tertio quidam volunt, Christum sacrificari ex eo, quia terminat realiter conversionem, seu transubstantiationem panis, & vini io Corpus & Sanguinem suum, vi consecrationis peractam. Quia enim in Missa offertur panis & vinum, non quomodocunque, sed vi consecrationis realiter convertitur, seu transubstantiatur in Corpus & Sanguinem Christi: hinc actio sacrificativa censetur consistere in hac physica conversione unius io aliud, ad quam etiam spectat Christus Dominus, veluti terminus *ad quem* dictæ conversionis. Et simile quid contingebat olim sub Lege veteri in oblatione thymiamatis, & thuris; ubi in protestationem supremi dominii DEI, & subjectionis sacrificaotis ad ipsum una res convertebatur in aliam, videlicet thus, aut thymiama in suavissimum suffitum.

28. Si dicas. Ex hac sententia videtur sequi, solum panem & vinum sacrificari (nam illud proprie sacrificatur, quod realiter immutatur) atqui hoc est falsum, & contra Concilium Trident. *num. 20.* citatum, simulque absurdum, quia alioqoin Ecclesia haberet duntaxat Sacrificium inanime, ac vilius, quam habuerunt olim Hebræi, foretque figuratum minus nobile, quam figura; ergo. Resp. negando sequelam, cum sua probatione. Etsi enim illud proprie offerri dicatur, quod destruitur, seu immutatur quando non fit conversio unius in aliud: nihilominus, si fiat talis conversio, tunc proprie ac principaliter illud offertur, quod per ejusmodi actionem potissimum intenditur. Unde, si principaliter intendatur destructio prioris rei per conversionem io aliam, tunc res conversa erit Hostia; prout accidit in combustione Holocausti, conversi in ignem, ubi non ignis, sed aries v. g. vel bos igne absumptus censetor esse Hostia. Secus autem erit, si tunc principaliter intendatur res illa in quam fit conversio alterius; quia enim, ut illud incipiat esse, alterum desinit, etiam DEUS magis intenditur honorari, honoraturque per illam actionem conversivam, ut ponit terminum *ad quem*, quam ut tollit terminum *a quo*: prout & in Lege veteri, dum thymiama vel thus offerebatur, convertendo ipsum in suavissimum suffitum, potius DEO offerebatur, & sacrificabatur ejusmodi suffitus suavissimus, quam thymiama vel thus. Igitur, cum in Sacrificio Missæ Christus, ejusque præsentia principaliter intendatur, consequenter in eo Hostia principalis erit Christus Dominus, non quomodocunque, sed ut contentus sub speciebus consacratis, ac veluti terminus *ad quem* principaliter iotentus transubstantiationis, quæ divinitus accidit peracta consecratione. Quamvis eadem actione offeratur simul panis & vinum, secundario tameo & concomitanter, quatenus est terminus *a quo*, & cujus desitio intenditur propter aliud duntaxat, sicque minus principaliter. Lessius *Lib. 2. de Just. & Jure cap. 38. num. 23.* licet postea *lib. 12. de Divinis Perfectionibus cap. 13. num. 95.* amplexus sit primam senteotiam *num. 24.* relatam, tamquam facillorem intellectu; magisque respondentem ordinario sacrificandi modo, qui supponit Hostiam, non producit.

QUÆSTIO III.

Qui sint Offerentes Missæ Sacrificium, & in quo consistat Essentia ipsius?

SUMMARIUM.

29. *Principalis offerens in Missæ Sacrificio est Christus Dominus.*
30. *Et quomodo?*
31. *Sacerdos celebrans est proximus Minister.*
32. *Et quomodo alii Fideles illud offerant? cum Addit.*
33. *In Missa non omnes actiones pertinent ad essentiam Sacrificii.*
34. *Hujus essentia consistit in consecratione.*
35. *In Parasceve non fit Sacrificium Missæ.*
36. *Sumptio S. Hostiæ non est de essentia ejus;*
37. *Præsertim facta ab astantibus.*
38. *Requiritur ad hoc Sacrificium consecratio utriusque speciei.*
39. *Opposita sententia refertur, ac rejicitur.*

29. CONCL. I. Principalis offerens Missæ Sacrificium est Christus Dominus, quamvis illud offerat Sacerdotum ministerio. Ita omnes Catholici Doctores, & patet tum ex Tridentino *Sess. 22. cap. 2.* ubi docet: *Una eademque est Hostia idemque nunc offerens Sacerdotum ministerio, qui se ipsum tunc in Cruce obtulit, sola offerendi ratione diversa.* Idem patet ex verbis consecrationis, ubi Sacerdos non nomine proprio, sed in persona Christi loquens, dicit: *Hoc est Corpus meum: Hic est Sanguis meus.*

30. Cæterum Christus dicitur offerens, & quidem principalis: tum quia Sacerdotium, ipsumque Missæ Sacrificium instituit: tum etiam, quia Sacerdos illud ex Christi ordinatione offert nomine, atque in persona ipsiusmet Domini. Ipse siquidem Sacerdotes constituere dignatus est suos Mioistros, & Vicarios, qui nomine, atque in persona soa Patri Cœlesti istud offerrent Sacrificium, ubi præter concordem SS. Patrum doctrinam tenet Concilium Florentinum, & Tridentioum *loc. cit.*

31. CONCL. II. Sacerdos celebrans offert Missæ Sacrificium ut proximus Minister, cæteri autem Fideles etiam aliquo modo, minus tamen proprie, dicuntur hoc Sacrificium offerre. Ita communis. Et quidem prima pars patet tum ex cit. Concilio Trid. ubi dicitur: *Idem nunc offerens Sacerdotum ministerio*: tum ex eo, quia Sacerdos est publicus Minister Ecclesiæ, ad hoc Mysterium conficiendum consecratus, verusque Sacrificans; juxta quod Christus Apostolis, eorumque in Sacerdotio Successoribus præcepit in ultima Cœna, dicens: *Hoc facite &c.* Quia vero Sacerdos, in persona Christi loquens, hoc conficit Sacramentum, & Sacrificium; hinc Sacerdos oon est principalis offerens, sed post Christum, qui est offerens principalis, proximus Minister.

32. Altera pars patet ex Canone Missæ, ubi dicitur: *Memento Domine famulorum famularumque tuarum, pro quibus tibi offerimus, vel qui tibi offerunt hoc Sacrificium laudis.* Et infra: *Hanc igitur oblationem servitutis nostræ, sed & cunctæ Familiæ tuæ.* Dicuntur autem alii Fideles hoc Sacrificium

ficium

ficium offerre dupliciter: Primo, ratione quadam generalissima, & solum, quia sunt membra Ecclesiæ, cujus nomine Sacerdos DEO offert Sacrificium istud. Secundo, ratione quadam magis speciali in quantum scilicet speciali externo concursu ad ejus oblationem cooperantur, illud vel petendo aut procurando per donationem stipendii, vel faciendo sub ipsam oblationem ad altare, aut inserviendo Sacerdoti celebranti, vel saltem per devotam assistentiam seu præsentiam consentiendo in ipsum.

Additio.

* Quæres hic. An etiam Neo-consecratus Sacerdos censeatur verum Missæ Sacrificium offerre pro tunc, quando juxta præscriptum Pontificalis Romani sub actuali Ordinatione una cum Episcopo functiones Missæ post Offertorium peragit, proferendo cum eodem verba consecratoria? Resp. Communiorem quidem Doctorum affirmare; mihi tamen negativa Richardi, Angeli, Cajetani &c. præplacet sententia, quæ vult verba consecratoria in simili casu a Neo-mysta proferri tantum *recitative* in signum potestatis vi Ordinationis adeptæ in Corpus Christi verum; non autem *significative* ac in persona Christi, & consequenter verum pro tunc a Neo-Consecrato non offerri Sacrificium. Ratio hujus negativæ sententiæ est: partim quia pro eo tempore necdum est complete ordinatus Sacerdos; cum desit adhuc ultima manuum impositio, primum facienda post Communionem, uti videbitur *dist.* 12. *n.* 32. partim quia ordinarie Episcopus in consecratione Corporis & Sanguinis Christi singula verba consecratoria, vel saltem ultimas eorum syllabas solet prius enuntiare, & postea primum subsequitur pronuntiatio Sacerdotum Neo-Consecratorum; & consequenter, dum ultimum verbum essentiale seu ultimam ejus syllabam Formæ consecrationis enuntiat Episcopus, in instanti adest Christus, sicque eadem Hostia non amplius consecratur, si postmodum in enuntiatione subsequitur ultimum verbum Neo-Consecrati Sacerdotis: nam in illo instanti, quo ponuntur essentialiter requisita ad rationem Sacramenti, conficitur Sacramentum, adeoque in præsenti etiam ipsum Sacrificium, uti consideranti patet. Unde finaliter non video, qua conscientia talis Neo-Consecratus pro hoc ipso actu possit accipere stipendium. In praxi autem inter tantam Doctorum varietatem prudenter aget Neo-Consecratus, si intendat hunc actum peragere secundum intentionem Christi, & Ecclesiæ, ac qualemcumque demum fructum, exinde obventurum vel sibimetipsi, vel aliis gratis applicare. De quo videatur Sporer *part.* 2. *Theolog. Sacrament. cap.* 5. *num.* 40. & præsens Auctor hic *num.* 140. *& seqq.* Nunc pergendo ad secundam hujus Quæstionis partem de essentia hujus Sacrificii, sit

33. CONCL. III. Certum est, quod non omnes sacræ actiones, quæ in Missa peraguntur, pertineant ad essentiam Sacrificii. Pleræque enim sunt piæ quidem sed solum accidentales cæremoniæ, ritusque sacri ab Ecclesia instituti *ex Apostolica disciplina, & traditione, quo & Majestas tanti Sacrificii commendatur, & mentes Fidelium per hæc visibilia Religionis, & Pietatis signa, ad rerum altissimarum, quæ in hoc Sacrificio latent, contemplationem excitantur*: prout loquitur Concilium Trident. *cit. Sess.* 22. *cap.* 5. Porro in quanam parte Missæ consistat essentia Sacrificii, quæstio remanet; pro cujus resolutione, sit.

34. CONCL. IV. Essentia Sacrificii Missæ consistit in consecratione; & quidem probabilius est illa sola. Ita Herinex *disp.* 8. *de Eucharistia quæst.* 3. *num.* 42. Sannig. *dist.* 5. *de Miss. q.* 4. *num.* 5. cum communiori Theologorum contra Bonacinam *disp.* 4. *de Eucharistia quæst. ult. punct.* 2. *num.* 1. dicentem, quod partes essentiales Sacrificii Missæ sint consecratio, oblatio, & sumptio; & contra nonnullos alios, qui volunt, saltem sumptionem a celebrante peractam spectare etiam ad essentiam Sacrificii Missæ. Ratio Conclusionis est: quia Sacrificium Missæ offertur, ac perficitur a Sacerdote in persona Christi, qui est principalis offerens, ut *num.* 29. dictum est: atqui consecratio, eaque sola fit a Sacerdote in persona Christi, ergo sola consecratio spectat ad essentiam ejus. Minor probatur: nam Sacerdos in persona Christi loquens hoc conficit Sacramentum, ut ait Concilium Florentinum *in Decreto Unionis*; ergo. Hinc

35. Infertur I. Quod Feria sexta Parasceves proprie non fiat Sacrificium Missæ: quia ibi non fit nova Hostiæ consecratio, sed sumitur duntaxat Hostia pridie consecrata.

36. Infertur II. Quod sumptio Hostiæ seu Sacramenti, quæ fit a Sacerdote celebrante, non spectet ad essentiam Sacrificii Missæ, stricte loquendo (hæc enim sumptio non fit in persona Christi, sicuti consecratio) quamvis spectet ad ejus integritatem, & complementum: nam, ut dicitur *c. Consecrat. dist.* 2. *Quale erit illud sacrificium, cui nec sacrificans particeps esse cognoscitur?*

37. Infertur III. Quod multo minus sumptio Sacramenti, quæ fit ab aliis astantibus, spectet ad essentiam Sacrificii Missæ; unde Concilium Trident. *Sess.* 22. *cap.* 6. *& can.* 8. approbat, & commendat Missas illas, in quibus solus Sacerdos Sacramentaliter communicat.

38. CONCL. V. Ad perfectam rationem Sacrificii novæ Legis requiritur consecratio utriusque speciei; idque ex Christi institutione, qui voluit in illo offerri Corpus & Sanguinem suum sub speciebus panis & vini, prout docet Concilium Trident. *Sess.* 22. *cap.* 1. Unde Rubricæ Missalis *Tit. De defectibus in ministerio ipso occurrentibus*, quantum ad propositum, sic habent: *Si Sacerdos ante consecrationem graviter infirmetur, vel in syncopen inciderit, aut moriatur, prætermittitur Missa* (quia videlicet sacrificium substantialiter necdum est inchoatum) *Si post Consecrationem Corporis tantum ante Consecrationem Sanguinis, vel utroque consecrato id accidit, Missa per alium Sacerdotem expleatur ab eo loco, ubi ille desiit, & in casu necessitatis etiam per non jejunium*. Et merito: nam plus urget præceptum Divinum de substantiali perfectione, atque etiam de integritate Missæ, quam præceptum Ecclesiasticum de non sumendo Eucharistiam, nisi a jejunis.

39. Sunt equidem nonnulli Theologi, quos refert Barbosa *in Collectaneis ad Concilium Trident. Sess.* 22. *De Sacrificio Missæ cap.* 1. *n.* 26. qui volunt, posse Papam ex causa urgenti concedere, ut Consecratio Eucharistiæ, & Sacrificium Missæ in una specie fiat. Quia vero Concilium Trident. *loc. cit.* satis indicat, consecrationem utriusque speciei esse de Jure Divino, dum *cit. c.* 1. inter alia sic loquitur: *Christus Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech se in æternum constitutum declarans, Corpus & Sanguinem suum sub speciebus panis & vini DEO Patri obtulit, ac sub earundem rerum symbolis, Apostolis, ut sumerent, tradidit, & eisdem, eorumque in Sacerdotio Successoribus, ut offerrent, præcepit*. hinc merito de hac quorundam sententia dubitatur, eaque probabilius & communius negatur,

QUÆSTIO IV.

De Effectibus Sacrificii Missæ.

SUMMARIUM.

40. *Sacrificium Missæ habet valorem ex opere operato, & ex opere operantis.*
41. *Est Latreuticum, ac Eucharisticum.*
42. *Insuper est Propitiatorium, Satisfactorium, & Impetratorium.*
43. *Missæ Sacrificium; quomodo sit propitiatorium, & quæ peccata mortalia expiet?*
44. *Per se ac immediate non causat gratiam sanctificantem. Differentia inter Sacramentum, & Sacrificium.*
45. *Missæ Sacrificium, quomodo satisfactorium?*
46. *Et quomodo Impetratorium?*
47. *Effectus impetrationis bonorum temporalium an sit infallibilis?*

(c) Concordant dicta Tract. 5. Dist. 2. num. 57. & 58.
* *De requisitis, ut quis horum effectuum fiat particeps.*

40. ADVERTENDUM cum Scoto *Quod lib.* 20 & communi Theologorum, quod Missæ Sacrificium habeat duplicem vim, atque valorem operandi suos effectus, videlicet ex opere operantis, & ex opere operato. Prior valor promanat ex bonitate ipsius Ministri ejusque proprio merito, atque devotione, quacum peragit hoc Sacrificium; prout id ipsum accidit in omnibus aliis piis operibus, utpote quæ valent, seu prosunt ex opere operantis. Alter valor Sacrificii Missæ est ille, qui eidem ex Christi institutione, ejusque meritis, atque independenter a bonitate Ministri competit; juxta quod Concilium Trid. *cit. cap.* 1. profitetur dicens: *Et hæc quidem illa munda oblatio est* (*Malac.* 1.) *quæ nulla indignitate, aut malitia offerentium inquinari potest*. Unde sequitur, quod Missæ Sacrificium prosit ex opere operato, seu virtute ipsius Sacrificii, quatenus habet specialem valorem sibi peculiariter ex Christi institutione annexum, & quidem ultra omne meritum operantis, seu procurantis celebrationem Missæ, atque independenter a bonitate Ministri illud offerentis. Hoc prænotato sit.

41. CONCL. I. Sacrificium Missæ inprimis est Latreuticum, atque Eucharisticum. Ita communis; & patet ex Concilio Trident. *Sess.* 22. *can.* 3. ubi inter alia dicitur, *Missæ Sacrificium esse laudis, & gratiarum actionis*. Siquidem Missæ Sacrificium dicitur *Latreuticum*, quatenus instar Holocausti offertur DEO in recognitionem suæ supremæ excellentiæ: ipsum quippe institutum est ad ferendum cultum Latriæ (qua ratione *Latreuticum* appellatur) soli DEO debitum. Verum, quatenus offertur in gratiarum actionem pro omnibus receptis beneficiis, præsertim Redemtionis nostræ, hac ratione Sacrificium Missæ vocatur

Ea-

Eucharisticum: *Eucharistia* enim latine sonat *bona gratia*, sive *gratiarum actio*.

42. CONCL. II. Insuper Sacrificium Missæ est Propitiatorium, Satisfactorium, & Impetratorium: ac proinde (præterquam, quod sit Sacrificium laudis & gratiarum actionis) triplicem habet effectum, propitiationem videlicet, seu expiationem peccatorum quoad culpam, satisfactionem pro pœnis remanentibus ex peccatis quoad culpam jam dimissis, & impetrationem diversorum beneficiorum. Ita omnes Catholici; & habetur novissime definitum in Concilio Trid. *Sess.* 22. *can.* 3. his verbis: *Si quis dixerit, Missæ Sacrificium tantum esse laudis, & gratiarum actionis, aut nudam Commemorationem sacrificii in Cruce peracti, non autem propitiatorium: neque pro vivis & defunctis, pro peccatis, pœnis, satisfactionibus, & aliis necessitatibus offerri debere: anathema sit*. Id ipsum fusius declarat citatum Concilium. *cap.* 2.

43. CONCL. III. Missæ Sacrificium vere quidem est *Propitiatorium*, inquantum virtute ejusdem DEUS nobis fit placatus, & propitius; id est, movetur ad deponendam justissimam iram suam & indignationem, quam ob nostra peccata concepit in ordine ad neganda uberiora gratiæ auxilia, quibus pœnitentiam agere, atque in ejus amicitiam redire, & peccatorum remissionem acquirere valeamus: nihilominus effectum expiationis peccatorum Mortalium quoad culpam non causat immediate, sed duntaxat mediate, ac dispositive, impetrando videlicet specialia gratiæ auxilia, quibus homo disponitur, atque excitatur ad agendam veram de peccatis pœnitentiam, mediante qua per infusionem gratiæ sanctificantis immediate remittuntur peccata. Ita communis Theologorum; & patet ex verbis Concilii Trid. *Sess.* 22. *cap.* 2. ubi explicans modum, quo hoc Sacrificium nobis peccata remittit sic loquitur: *Hujus quippe oblatione placatus Dominus gratiam, & donum pœnitentiæ concedens, crimina & peccata, etiam ingentia, dimittit*. Quibus verbis aperte docet Sacrificium illud non remittere peccata mortalia immediate, prout faciunt Sacramenta Baptismi & Pœnitentiæ, sed tantum mediate, impetrando nimirum a DEO gratias actuales prævenientes, quibus peccatores excitentur ad agendum veram pœnitentiam, sicque ad consequendam peccatorum remissionem virtute perfectæ Contritionis, vel Attritionis cum Sacramento.

44. Et conformiter dictis infertur, quod Missæ Sacrificium per se, & immediate non causet gratiam primam sanctificantem (alioquin enim immediate deleret peccata mortalia) neque augmentum ipsius, quia nemo recipit augmentum gratiæ habitualis, seu sanctificantis, nisi vel per proprium meritum, vel per dignam receptionem Sacramenti. Et hoc ipsum suadet differentia inter Sacramentum, & Sacrificium: nam Sacramentum est primario & principaliter institutum ad nostram sanctificationem: Sacrificium vero immediate refertur ad cultum DEI, & protestandam supremam ejus excellentiam, & secundario solum, ac veluti per quamdam redundantiam ad nostram utilitatem.

45. CONCL. IV. Quod attinet alterum effectum ipsius, Missæ Sacrificium dicitur esse *Satisfactorium*, & quidem tam respectu vivorum, quam respectu animarum in Purgatorio existentium, in quantum ex opere operato virtute ipsius aliqua pœna, peccatis quoad culpam jam deletis correspondens, remittitur illis, pro quibus hoc Sacrificium applicatur. Unde Concilium Trident. *loc. cit. ait*, *Quare non solum pro Fidelium vivorum peccatis, pœnis, satisfactionibus, & aliis necessitatibus, sed & pro defunctis in Christi gratia nondum ad plenum purgatis, rite juxta Apostolorum traditionem offertur*. Et infra *Sess.* 25. *in Decreto de Purgatorio*, docet: *Animas in Purgatorio detentas fidelium Suffragiis, potissimum vero acceptabili Altaris Sacrificio juvari*. Et hic effectus satisfactionis infallibiliter confertur virtute Sacrificii Missæ, dummodo is, pro quo Missa offertur, sit capax ejusdem, id est, indigeat aliqua satisfactione, nec ponat obicem peccati mortalis, de quo in Additione, neque sit actualiter in statu damnationis.

46. CONCL. V. Tandem Missæ Sacrificium est *Impetratorium*, in quantum habet virtutem impetrandi a DEO diversa bona, tum spiritualia, tum etiam temporalia, quatenus ad spiritualia conducunt. Ita omnes Catholici; & patet ex perpetuo sensu, atque traditione Ecclesiæ, ipsoque Concilio Tridentino proxime allegato. Additur vero notanter, *bona temporalia, quatenus ad spiritualia conducunt*. Quia effectus Sacrificii incruenti Missæ nituntur meritis Sacrificii cruenti a Christo in Ara Crucis oblati: atqui Christus non promeruit nobis in Cruce bona temporalia; nisi quatenus conducunt ad spiritualia; nam bona temporalia secundum se præcise spectata non sunt bona, immo sæpe sæpius homini mala & nociva.

47. Et hinc fit, quod effectus iste Sacrificii Missæ, nimirum impetratio bonorum temporalium, non infallibiliter habeatur, ut experientia constat: neque illico omnia nobis conceduntur, pro quorum impetratione leguntur Missæ: siquidem hujusmodi bona temporalia non semper conducerent ad bonum spirituale, & salutem animæ. Interim tamen credibile est, semper aliquid obtineri a DEO; neque Sacrificium in vanum offerri, etiamsi non statim obtineatur illud in specie bonum temporale, pro quo obtinendo Missa offertur: potest enim DEUS, atque pro summa in nos pietate solet, vel ejus concessionem in tempus opportunius, nobisque salutarius differre, vel loco illius, quod petimus, aliud nobis elargiri longe conducibilius ad salutem animæ nostræ: ad hoc quippe concedendum videtur ipsum compellere sua infinita Liberalitas, Bonitas, atque Misericordia. (c)

Additio.

* Quæres. Quidnam requiratur, ut ille, pro quo SS. Missæ Sacrificium offertur, fiat particeps horum effectuum? Respondeo *Primo*. Ante omnia requiritur, ut pro tali celebrans applicet hos effectus: is enim solus in sua ordinatione accipit potestatem applicandi, seu offerendi. *Secundo*. Quoad effectum propitiatorium non desideratur ex parte illius, pro quo applicatur, seu offertur, status gratiæ sanctificantis, cum hic effectus etiam communicetur gravibus peccatoribus gratia sanctificante privatis, obtinendo exinde adeptionem auxilii divini excitantis ad agendam pœnitentiam. *Tertio*. Quoad effectum impetratorium dictus status gratiæ, etsi sit de meliori esse, simpliciter tamen pariformiter non exigitur ob eandem rationem, modo cæteroquin beneficia, quæ petuntur, sint honesta, & ad æternam salutem aliquo modo conducentia. *Quarto*. Bene vero dictus status gratiæ ex parte illius; pro quo Missa legitur, requiritur quoad effectum satisfactorium saltem respectu illorum gravium peccatorum, quæ quoad culpam necdum sunt remissa: etenim virtute hujus effectus juxta communem DD. ac conformiter jam dictis Conclus. IV. remittuntur solæ pœnæ pro peccatis quoad culpam jam a DEO condonatis adhuc debitæ, ergo necessario præsupponunt condonationem culpæ mortalis, sicque statum gratiæ.

QUÆSTIO V.

Quantus sit valor Sacrificii Missæ?

SUMMARIUM.

48. *Valor Missæ ad placandum, satisfaciendum, ac impetrandum non est infinitus;*
49. *Non obstante infinitate meritorum Christi.*
50. *Cur hæc per Missam finito duntaxat modo applicentur?*
51. *Missa pro pluribus oblata minus prodest singulis.*
52. *Quid pluribus inservientibus, aut astantibus?*
53. *Sacerdos pluribus stipendiis non satisfacit, si unicam Missam celebret.*
54. *Ne quidem applicando uni fructum satisfactorium, & alteri impetratorium.*
55. *Aut partem fructus ejus specialissimam.*
 * *Quid circa divisionem fructuum sit sentiendum, si celebrans non obligetur ex stipendii ex titulo justitiæ, ex sed præcise ex liberalitate, vel voto, aut Ordinatione Superiorum?*
56. *Fidelibus plus prodest, si Missas curent sibi celebrari in vita, quam post mortem.*
57. *In Missa duo sunt consideranda.*
58. *Missa mali Sacerdotis tantum valet, quantum boni, quoad substantialia.*
 Et quoad fructum ejus ex opere operato.
59. *Imo & quoad Orationes dictas nomine Ecclesiæ.*
60. *Secus quoad Orationes, prout a celebrante procedunt.*

48. CONCL. I. Valor, quem habet Missæ Sacrificium ex opere operato sive ad placandum nobis DEUM, sive ad satisfaciendum, sive ad impetrandum, non est infinitus, sed finitus; non obstante infinitate satisfactionis, ac meritorum Christi, in quibus totus Missæ valor radicatur, & fundatur. Ita D. Bonaventura 4. *dist.* 45. *art.* 3. Scotus *Quodl.* 20. cum suis & aliis communiter, paucis exceptis. Conclusio hæc potissimum suadetur ex communi sensu Ecclesiæ: nam si ideo numero Sacrificium foret infiniti valoris, tunc frustra speciales numero Missæ legerentur pro specialibus hominum necessitatibus; imo unica Missa, utpote infiniti valoris, sufficeret ad exhauriendum totum Purgatorium, simulque posset quis per unius Missæ celebrationem satisfacere pro centum stipendiis a diversis hominibus datis: hæc autem omnia sunt absurda, & contra perpetuam praxin, ac sensum Ecclesiæ; ergo dicendum, quod

Mis-

Missæ Sacrificium a nobis oblatum non sit infiniti valoris.

49. Additur in Conclusione, *non obstante infinitate meritorum Christi*. Quia valor ille, quem habet Missa ex opere operato, fundatur, ac desumitur ex Sacrificio cruento in Ara Crucis oblato per Christum, ac meritis ejus, quæ sunt infinita, ac sufficientia pro redemptione infinitorum hominum, vel etiam mundorum, si darentur: quamvis hæc infinita merita Christi per incruentum Missæ Sacrificium finito, ac limitato duntaxat modo juxta ordinantissimam DEI voluntatem nobis applicentur. Et hac de causa Barth. Gavantus *part. 2. Commentar. in Rubricas tit. 8. num. 3.* valorem Missæ ait esse infinitum in radice, quatenus nempe radicatur in meritis Christi, quæ sunt infinita, sed ad impetrandum & ad alios suos effectus, finitum in terminis, quia finite de eo omnes participant.

50. Cæterum ratio, cur per Missæ Sacrificium merita Christi finito duntaxat modo nobis applicentur, alia non est, nisi voluntas, ac institutio Christi Domini, veri DEI & hominis, qui per hoc incruentum Missæ Sacrificium modo duntaxat finito voluit nobis applicare merita suæ Dominicæ Passionis, atque satisfactiones præstitas in Sacrificio illo cruento, quod ipsemet obtulit in Ara Crucis, se ipsum offerendo Patri suo Cœlesti pro redemptione totius generis humani.

51. CONCL. II. Idem numero Sacrificium Missæ pro pluribus simul oblatum minus prodest singulis, ac si paucioribus, vel uni tantum applicaretur. Conclusio hæc sequitur ex præcedenti: quia valor ille finitus, qui ex opere operato correspondet Missæ, dividitur tunc in illos plures homines, pro quibus simul offertur, qui cæteroquin totus uni obveniret, si Missa pro uno solo applicaretur.

52. Dicitur, *Sacrificium Missæ pro pluribus simul oblatum*, Nam, si loquamur de Missæ Sacrificio, quatenus a pluribus offertur, nempe a pluribus Missæ inservientibus, vel devote assistentibus (qui etiam suo modo dicuntur Missam offerre juxta dicta *num. 31. & 32.*) non minorem fructum exinde singuli referunt, quam si ipsi soli essent. Ratio est: quia ejusmodi oblationes privatæ sunt distinctæ, ideoque eis distincti, ac proprii effectus correspondent, juxta propriam singulorum devotionem & capacitatem: & hoc ipsum suadet communis sensus Fidelium. Layman *lib. 5. tract. 5. cap. 2. num. 11.* & alii.

53. CONCL. III. Sacerdos, qui pluribus sive ob acceptum stipendium, sive ob aliam causam est obligatus ad celebrandum, non satisfacit unicum Sacrificium Missæ pro omnibus offerendo. Ita de facto tenendum pro certo, ob Decretum Urbani VIII. *De celebratione Missarum*, quod incipit: *Cum sæpe contingat* (habeturque tom. 4. Bullarii Romani *Constitut. 45. dicti Pont.*) ubi §. 2. *sub obtestatione Divini Judicii mandat, ac præcipit ut absolute tot Missæ celebrentur, quot ad rationem attributæ eleemosinæ præscriptæ fuerint, ita ut alioquin ii, ad quos pertinent, suæ obligationi non satisfaciant, quinimo graviter peccent, & ad restitutionem teneantur*. Concordat Decretum Alexandri VII inter alias Propositiones etiam sequentem, ordine 10. damnantis: *Non est contra justitiam, pro pluribus Sacrificiis stipendium accipere, & Sacrificium unum offerre; neque etiam est contra fidelitatem, etiamsi promit tam, promissione etiam juramento firmatu, danti stipendium, quod pro nullo alio offeram*. Proinde.

54. Infertur I. Sacerdotem non posse pro una Missa duplex stipendium accipere, applicando uni fructum satisfactorium, & alteri fructum impetratorium; dum v. g. unus petit celebrari Missam pro defunctis, alter pro infirmo. Nam, qui dat stipendium pro celebratione Missæ, censetur velle fructus omnes ipsius, quantum est capax.

55. Infertur II. Non posse Sacerdotem licite pro una Missa duplex stipendium accipere, applicando uni petentium partem illam fructus, quæ ipsi sacrificanti competit. siquidem hoc non modo sequitur ex dictis, sed rursum opposita sententia ab Alexandro VII. damnata est, dum is inter alias Propositiones etiam sequentem, ordine 8. rejecit: *Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem Missa licite accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post Decretum Urbani VIII.* Hæc, inquam, Propositio est damnata.

Additio.

* Cæterum dicta in Conclusione III. & subsequenti n. 54. de divisione fructuum Missæ Sacrificii (quod nimirum *propitiatorium*, *impetratorium*, *satisfactorium*, vel etiam *Eucharisticum* ab invicem Sacerdoti dividere non liceat) semper intelligi debent, si celebrans pro talibus Missis accipit stipendium, sicque ex justitia pro dante stipendium tenetur applicare totum fructum medium, seu specialem. Quod si vero celebrans pluribus promiserit Missas ex mera liberalitate, & hi easdem petant ad diversos fines expressos: e. g. *unus* pro conversione peccatorum; *alter* pro peccatis suis, vel alicujus defuncti (intellige, ut pœnæ alias ob peccata luendæ deleantur) *tertius* in honorem S. Antonii pro certo beneficio impetrando, & demum *quartus* in gratiarum actionem propter certum beneficium a DEO impetratum: in simili casu (dummodo nullus ex his ipsis, quibus donantur Missæ, obligetur titulo stipendii curare, ut hæ legantur) sufficeret, si *pro primo* fructus propitiatorius, *pro secundo* satisfactorius, *pro tertio* impetratorius, & demum *pro quarto* Eucharisticus applicarentur, uti cum Gobat, & Tamburino notat Sporer *part. 2. Theolog. Sacrament. cap. 4. sect. 4. n. 296.* Ratio est; quia liberalis promissio ita est interpretanda, ut promittenti quam minime sit onerosa, uti colligitur ex *Leg. Quidquid adstringendæ, 99. ff. De Verb. obl.* Idem sentiendum putat Sporer *loc. cit. n. 297. & n. 298.* si ex voto præcise ad certum finem DEO aliquam Missam promisisti, vel si ex aliquo statuto, vel ordinatione tantum Superioris ad certum finem specificatum obligaris legere Missam. Secus haud dubie dicendum, si Superior tibi legendas imponeret Missas illas, ob quas ille recepit stipendium, vel si declararet, quod reliquos fructus, ad particularem finem non deservientes, velit applicari in bonum Religionis seu Provinciæ modo meliori, quo fieri potest.

56. Quæres. Utrum Fideles majora sibi beneficia, fructumque uberiorem comparent, si Missas sibi curent celebrari in vita quam post mortem? Resp. affirmative, ut notat Barbosa *in Collectaneis ad Concil. Trid. Sess. 22. cap. 2. n. 11.* citans Fraxinellum, & Homobonum de bonis. Ratio est: quia Missæ pro aliquo dictæ post mortem solum sunt satisfactoriæ pro pœnis in Purgatorio adhuc luendis: at in vita pro aliquo celebratæ non solum satisfactoriæ sunt, sed etiam propitiatoriæ, atque impetratoriæ, sicque juvant in vita & post mortem. Accedit illud D. Gregorii *lib. 4. Dialog. cap. 58. Tutior est via, ut bonum, quod quisque post mortem sperat agi per alios, ipse dum vivit, per se exequatur: beatius quippe est liberum exire, quam post vincula libertatem quærere*.

57. Quæres ulterius. Utrum Missa mali Sacerdotis tantum valeat, quantum boni? Ubi notandum cum D. Thoma *part. 3. Quæst. 82. art. 6.* D. Bonaventura *4. dist. 13. art. 1 quæst. 4.* & communi Doctorum, quod in Missa duo debeant considerari, scilicet ipsum Sacramentum seu Sacrificium, quod est principale, & Orationes, quæ in Missa pro vivis atque defunctis fiunt; idque sive in persona totius Ecclesiæ, cujus Sacerdos est publicus Minister, sive in persona Sacerdotis, ac prout secundum propriam ejus devotionem spectantur. Hoc prænotato.

58. Resp. I. Certum est, quod Missa mali Sacerdotis quoad substantialia, sive quantum ad Sacramentum, atque Sacrificium, non minus valeat, quam Missa boni Sacerdotis. Ratio est: quia utrobique idem conficitur Sacramentum, atque Sacrificium; & quidem nomine, atque in persona Christi Domini, qui est principalis Offerens, simulque Hostia. Unde D. Augustinus relatus *can. Utrum 72. De Consecr. dist. 2.* inquit: *In Mysterio Corporis Christi nihil a bono majus, nihil a malo minus perficitur Sacerdote*. Et hoc ipsum etiam est intelligendum de fructu præcipuo Sacrificii Missæ, qui provenit ex opere operato, & quatenus illud offertur in persona Christi: sic enim nihil omnino pendet a dispositione, & bonitate Ministri, juxta dicta *n. 40.*

59. Respond. II. Quatenus Sacerdos offert Missam, oratque nomine Ecclesiæ, non minuitur fructus impetrationis ob malam dispositionem Ministri celebrantis: quia etiam in peccatoribus manet ministerium, inquit Doctor Angelicus. Unde, quantum ad hoc, non solum est fructuosa Oratio Sacerdotis peccatoris Missam celebrantis, sed etiam omnes aliæ ejus Orationes, quas facit in horis Canonicis, aliisque Ecclesiasticis Officiis, in quibus gerit personam Ecclesiæ. Excipe, nisi Minister sit excommunicatus non toleratus; quia per hunc non vult Ecclesia ad DEUM preces offerri, & consequenter nullam habent efficaciam, quatenus fiunt nomine Ecclesiæ.

60. Resp. III. Orationes privatæ Sacerdotis mali, seu in statu peccati mortalis celebrantis non sunt fructuosæ, ne quidem secundum vim impetrandi pro aliis: ac proinde quoad circum adjacentia, sive annexa, hoc est, quoad Orationes, prout a celebrante procedunt, plus prodest Missa boni, quam mali Sacerdotis. Ratio est: quia Sacerdos malus celebrando de novo peccat mortaliter, unde, prout celebratio Missæ ab ipso procedit, potius meretur vindictam, quam misericordiam. Huc quadrat dictum illud cæci nati, atque a Christo illuminati, de quo *Joan. 9. Scimus, quia peccatores DEUS non audit: sed si quis DEI cultor est, & voluntatem ejus facit, hunc exaudit*.

QUÆSTIO VI.

Pro quibus possit offerri Sacrificium Missæ?

SUMMARIUM.

61. Missa potest offerri pro vivis, atque defunctis, non vero pro damnatis.

62. *Nequit offerri pro Sanctis.*
* *Vel pro infantibus, si moriantur ante usum rationis.*
63. *Licite offertur pro Fidelibus non excommunicatis, etiam peccatoribus.*
64. *Secus de excommunicatis vitandis.*
65. *Quid de excommunicatis toleratis?*
(d) Videantur dict. Tract. 13. Dist. 2. num. 26.
* *Quid de nostris Hæreticis Missam petentibus.*
66. *Potest offerri pro conversione Infidelium,*
67. *Sive indirecte, non autem directe pro Infidelibus &c.*
68. *Et cur non directe?*
(e) Ut dictum Tract. 13. Dist. 2. n. 27.

61. CONCL. I. Missæ Sacrificium potest offerri tum pro vivis, tum pro defunctis in Christo, nondum plene purgatis: neutiquam vero pro damnatis. Ita communis. Et quidem prima pars constat ex dictis *num* 42. & 45. Altera pars habetur *cap. Pro obeuntibus* 13. *quæst.* 2. ac ratio est: quia damnatorum desperata est redemptio. Et hoc intelligendum cum Glossa ibidem communiter recepta, quando evidens est, aliquem decessisse in peccato mortali; utputa cum quia se ipsum suspendit, præcipitat, vel alio modo occidit *arg. cap. Placuit*. 23. *q.* 5. nam secus est dicendum, si hoc sit dubium; quia tunc oportet meliora de proximo sperare,

62. CONCL. II. Etsi DEO in honorem Sanctorum eite offeratur Missæ Sacrificium juxta dicta *n.* 8. nequit tamen illud offerri pro Sanctis. Ita habetur decisum *c. Cum Marthæ* §. *Tertio loco. De celebrat. Missarum*, addita hac duplici ratione: tum quia *injuriam facit Martyri, qui orat pro Martyre*: tum quia Sancti in Cœlis, *orationibus nostris non indigent, pro eo, quod, cum sint perfecte beati, omnia eis ad vota succedunt*,

Additio,

* Quod autem dictum est de Sanctis valet de omnibus post Baptismum ante adeptum usum rationis defunctis, qui re ipsa sunt Sancti in celo. Hinc juxta Pasqualigum apud la Croix *lib. 6. part.* 2. *n.* 3. graviter peccaret, qui pro tali legeret Missam *de Requiem*: tum quia graviter læderet præscriptum Ritum Ecclesiæ, volentis, ut in simili casu in funere infantium potius legatur de Angelis, vel teste la Croix de Gratiarum actione: tum quia Sacerdos per celebrationem de Requiem re ipsa ostenderet, se non bene sentire de efficacia Baptismi, perfectissime tales parvuolos mundantis, ut non egeant ullo fructu propitiarorio, satisfactorio, vel celestis gloriæ, quam tales parvuli post mortem statim possident, impetratorio. *

63. CONCL. III. Certum quidem est, Missæ Sacrificium licite offerri pro Fidelibus non excommunicatis, etiam peccatoribus; illud tamen existentibus in peccato mortali non prodest quoad effectum satisfactorium, sed solum, quatenus Sacrificium hoc est propitiatorium. Ratio est: quia Fideles in peccato mortali existentes sunt quidem capaces utriusque posterioris effectus, non vero effectus satisfactionis; seu remissionis pœnæ temporalis; cum ponant obicem peccati mortalis.

64. CONCL. IV. Pro excommunicatis vitandis, seu non toleratis nequit licite offerri Sacrificium Missæ, & peccat graviter Sacerdos, directe pro ipsis celebrans. Ratio est: quia Missæ Sacrificium offertur non solum in persona Christi, sed etiam nomine Ecclesiæ: atqui Ecclesia prohibet, ne suo nomine, & publico ministerio Ecclesiastico pro excommunicatis oretur, aut Missa celebretur, donec fuerint absoluti: ut habetur *c. A nobis* 28. & *c. Sacris. De Sent. ex commun.* ergo.

65. Additur notanter, *pro excommunicatis non toleratis*. Nam non pauci Doctores, cum Sanchez, Fagundez, Hurtado*, & Pasqualigo volunt, post Concilium Constantiense, atque Extravag. Martini V. *Ad evitanda*, pro excommunicatis toleratis, seu non vitandis licite posse offerri Sacrificium Missæ: utpote quibus de facto licite communicamus in aliis Officiis Divinis, imo & pro ipsis præsentibus publice precamur in Choro p dicendo: *Misereatur vestri, Dominus vobiscum &c.* prout argumentatur Herincx *dis. 8. de Miss. n.* 64. citans Navarrum, Sa. Lugonem, & alios passim. Verum, quamvis id licite fiat, simulque tale Sacrificium prodesse valeat excommunicatis toleratis, quatenus offertur in persona Christi, non tamen ipsis proderit, quatenus offertur in persona Ecclesiæ: cum Pontifex in præfata Bulla expresse protestatur, quod *per hoc non intendit, excommunicatos in aliquo relevare, nec eis quomodolibet suffragari*. (d)

Additio

* Dices. Si Acatholicus petat aliquam Missam v. g. in honorem S. Antonii ad impetrandam ejusdem intercessione certam gratiam temporalem, & propterea offerat stipendium, prout in his partibus Septemtrionalibus non raro contingit, potest illud licite recipi, teste Pasqualigo; ergo etiam poterit licite offerri pro Excommunicatis toleratis Missæ Sacrificium. Respondeo ad hanc objectionem, tales recipere stipendium, & exinde offerre Sacrificium pro petentibus Acatholicis vel exinde quia per principia reflexa amplectuntur alteram contrariam multorum sententiam; vel quia se resolvunt, talem obligationem Sacrificii non solum prodesse aliis, pro quibus legitur, sed etiam celebrantibus, utpote propterea N. B. stipendium recipientibus, sicque similem casum non contineri sub prohibitione Martini V. nolentis, per tolerationem talium Excommunicatorum N. B. præcise ipsos Excommunicatos in aliquo relevare. Videatur Kazenberger *de Censuris cap.* 3. *sect.* 2. *n.* 3.

66. CONCL. V. Pro Infidelibus non baptizatis potest offerri Missæ Sacrificium per modum deprecationis, ut ad veram Fidem convertantur. Ita Bonacina *disp.* 4. *De Eucharistia quæst. ult. punct.* 5. *n.* 4. Herincx *n.* 59. Sannig. *quæst.* 7. *n.* 15. & alii. Ratio, est: quia juxta Concilium Trident. *n.* 42. & 45. relatum potest Missa offerri *pro peccatis, & aliis necessitatibus*: atqui infidelitas est peccatum, & necessitas maxima. Accedit; quod Sacrificium incruentum Missæ imitetur cruentum, olim a Christo in Ara Crucis oblatum; Quinimo *cap. Apostolicam. De Presbytero non baptiz.* jubet Pontifex, quod Missæ Sacrificium offeratur pro Presbytero non baptizato, qui in confessione nominis Christi decessit.

67. Cæterum Mastrius *dis.* 19. *Theolog. Moral. n.* 62. alia ratione hoc declarat, & citans communiorem, & probabiliorem Doctorum ait, posse quidem pro Paganis & Infidelibus (imo & Excommunicatis) Sacrificium Missæ indirecte offerri, non autem directe. Et quidem prior pars suadetur ex eo, quod de facto sic fiat quoties Missæ Sacrificium DEO offertur pro incremento & exaltatione Sanctæ Matris Ecclesiæ, vel tollendo ab ea schismate, aut hæresum extirpatione. nam, quia hæc vel maxima fiunt per conversionem Infidelium, atque resipiscentiam Hæreticorum, Schismaticorum, aliorumque excommunicatorum, celebrando Missam juxta dictam intentionem, pro his pariter indirecte oratur, & celebratur.

68. Altera pars probatur ex eo: quia Pagani, & Infideles necdum sunt effecti membra Christi per Baptismum in re, vel saltem in voto susceptum: atqui Sacrificium Missæ non potest directe applicari; nisi pro membris Christi; quia, ut inquit D. Augustinus *lib.* 2. *De Anima & ejus orig.* 9. relatus a D. Thoma 3. *par. q.* 79. *ad* 2. *Quis offerat Corpus Christi, nisi pro eis qui membra sunt Christi?* Idem desumitur ex ipsa praxi, & consuetudine Ecclesiæ, quæ quidem summo affectu, veluti pia Mater, Paganorum, aliorumque enumeratorum conversionem, & salutem exoptat; nullam tamen pro ipsorum conversione, Missam ordinavit (bene tamen pro tollendo schismate, vel contra Paganos) neque preces aliquas pro eis dicendas instituit, dempto solo die Parasceves, quo propter speciale mysterium, & quia Christus JESUS eadem die pro suis persecutoribus in Cruce orare dignatus est, etiam Ecclesia pro Hæreticis & Schismaticis, Judæis & Paganis publice precatur. (*e*)

QUÆSTIO VII.

De Applicatione Missæ.

SUMMARIUM.

69. *Missa tripliciter prodest, specialissime, generalissime, & specialiter.*
70. *Missa specialiter prodest iis, quibus applicatur a Celebrante.*
71. *Quid, si nemini applicatur,*
72. *Aut celebrans eam applicet contra suam obligationem, vel voluntatem Superioris?*
73. *Applicatio Missæ, an sufficiat habitualis?*
* *Corollarium.*
74. *Quando applicatio fieri debeat.*
75. *An sit licitum celebrare cum reservatione applicationis.*
76. *Vel Missam applicare proxime daturo stipendium?*
* *Aliæ duæ notabiles Conclusiones circa applicationem Missæ adjunguntur, Addit. I. & II.*
77. *Praxis optima applicandi Missam.*
78. *Expedit etiam facere secundam intentionem.*
79. *Et quomodo?*
(f) Ut dictum num. 73.
80. *Digne celebrans plus participat de fructu Missæ, quam alii.*
* *Item Ministri, vel alias præsentes.*

69. ADVERTENDUM cum Scoto *Quodl.* 20. & aliis, Sanctissimum Missæ Sacrificium (idem servata proportione dicendum de Orationibus Fidelium, aliisque Justorum meritis, de quibus ex professo Doctor Subtilis *ibidem* §. *De primo*, hoc declarat) tripliciter valere, seu prodesse;

desse; nimirum specialissima, generalissime, ac modo quodam medio seu specialiter. *Specialissime* prodest solum Ipsi celebranti Missam, seu alium actum Religionis; vel alterum bonum opus peragenti, ac in statu gratiæ existenti, & hoc modo non videtur, id posse recta, seu ordinata voluntate alteri applicari; quia quilibet tenetur magis seipsum diligere, quam proximum. *Generalissime* prodest toti Ecclesiæ; neque enim celebrans, seu sacrificans tamquam Minister publicus nomine totius Ecclesiæ, vel ejusdem nomine orans debet aliquem de Ecclesia excludere, sed ex intentione saltem habituali omnes includere; uti patet ex Oratione Dominica, in qua singuli ex Christi intentione orantes dicimus. *Et ne nos inducas in tentationem &c.* non vero, *& ne me inducas in tentationem*. Et de hoc fructu generalissimo videtur David loqui *Psal.* 118. dicens *Particeps ego sum omnium timentium te, & custodientium mandata tua*. Item de hoc ipso fructu loqui videtur Concil. Trident. quando *Sess.* 22. *de Sacrificio Miss. cap.* 6. inquit, dictum Sacrificium *a publico Ecclesiæ Ministro non pro se tantum, sed pro omnibus Fidelibus, qui ad Corpus Christi pertinent celebrari*. Tertio tandem modo, seu *specialiter* prodest Missæ Sacrificium, vel aliud pium opus illi, cui specialiter per celebrantem, vel orantem applicatur v. g. animabus in purgatorio, vel danti stipendium pro celebratione Missæ: & hic solus fructus, nempe specialis, applicatur pro eo, pro quo offertur Missæ Sacrificium.

70. CONCL. I. Sacrificium Missæ specialiter prodest iis, pro quibus offertur: attamen ad hoc ut Sacrificium habeat suum effectum ex opere operato pro iis, pro quibus offertur, necessaria est propria applicatio Sacerdotis celebrantis. Ita Herincx *part.* 4. *disp.* 8. *de Missa quæst.* 7. Sannig. *dist.* 5. *quæst.* 6. & alii. Ratio est: quia in hoc tremendo Missæ Sacrificio Sacerdos celebrans, & quidem solus sustinet personam Christi; ergo sicut a solo Sacerdote celebrante in persona Christi Sacrificium pro aliis offertur, sic etiam ab eo solo fructus ejusdem applicatur. Idem desumitur ex forma Ordinationis cujuslibet Sacerdotis, qua eidem dicitur: *accipe potestatem offerendi Sacrificium &c. pro vivis & defunctis*: & consequenter ab ipso pendet applicatio fructus ejus.

71. Infertur proinde I. Sacrificium Missæ nemini applicatum quoad fructum suum specialem nemini profuturum ex opere operato; sed fructum ipsius in thesauro Ecclesiæ remansurum. Intellige, si Sacerdos eundem ex certa scientia noluit neque sibi, neque alteri applicare. Si vero hoc accidat ex inadvertentia, videtur ex parte celebrantis adesse tacita, & habitualis intentio applicandi sibi, aut certe aliis, pro quibus tenetur; qualis intentio habitualis jam sufficeret, juxta dicenda *num.* 73.

72. Infertur II. Etsi Sacerdos ex voto, Justitia, Charitate, vel Obedientia obligetur, Missam applicare certis Personis, valide tamen eundem posse Missam applicare aliis (etsi illicite) quantumvis intentio, & applicatio Superiorum, vel Ecclesiæ sit in contrarium. Ita Herincx *loc. cit. num.* 80. Layman *cap. num.* 11. Sannig *num.* 15. & alii communiter contra Fraxinellum, qui, ut refert Gavantus *tom.* 1. *Comment. in Rubricas part.* 3. *tit.* 12. *nu.* 18. docebat, Prælatum Regularem posse irritare intentionem subditorum in celebratione Missæ, si hanc contra suam intentionem applicarent, ita ut valeat applicatio Prælati, & non subditi. Sed communis sententia ex eo probatur: quia applicatio Missæ est actus potestatis Ordinis, quæ non dependet ex potestate Superioris Regularis. Unde, quamvis subditus peccet agendo contra obedientiam suo Prælato debitam, ejus tamen applicatio non potest irritari per Prælatum: sicut a simili nequeunt irritari alia, quæ sunt annexa Ordini Sacerdotali, uti patet in intentione conficiendi Sacramenta.

73. CONCL. II. Applicatio Sacrificii Missæ non necessario debet esse actualis, aut virtualis, sed sufficit habitualis; id est, actualis quondam habita, & nondum retractata. Ita communiter Doctores, paucis exceptis. Ratio est: quia per actualem intentionem olim habitam, ac necdum retractatam Sacerdos jam donavit alteri fructum Sacrificii sui; qui proinde eidem, utpote vi donationis jam debitus, obveniet, supposito, quod sequatur Sacrificium, neque revocetur applicatio.

Additio.

* Et hinc valet applicatio Missæ, quam promisisti Paulo, quod velis in ejusdem Natali cras (vel pone etiam longiorem terminum) incidente pro ipso Missam legere, etsi ipso die Natali non renoves intentionem, dum celebras.

Nec dicas: Ut valide sacrifices, non sufficit dicta intentio habitualis, sed potius requiritur juxta dicta *dist.* 1. *Tractatus hujus quæst.* 3. actualis, vel virtualis; ergo etiam non sufficit hæc habitualis, ut Sacrificium illud alteri valide applices. Resp. enim negando consequentiam, & paritatem: in priori enim casu sacrificans, seu celebrans habet se per modum agentis, uti loco citato insinuatum est, in posteriore autem per modum donantis. Ad valorem autem donationis alicujus sufficit voluntas actualis aliquando habita, & nondum retractata, seu habitualiter adhuc, etsi non actualiter, vel virtualiter perseverans.*

74 CONCL. III. Applicatio Missæ debet fieri, antequam Sacrificium sit perfectum, ac proinde ante consecrationem, utpote in qua Sacrificium Missæ essentialiter consistit. Imo debet Sacerdos, præsertim quando accepto stipendio pro aliis celebrat, formare intentionem ante initium Missæ, ut etiam fructus precum, nomine Ecclesiæ peractarum, obveniat illis, pro quibus celebrat.

75. CONCL. IV. Illicitum est, quod Sacerdos, qui de facto non habet stipendium pro Sacro faciendo, celebret cum reservatione suæ applicationis, applicaturus ei, qui dato stipendio proxime Sacrum fieri postulabit. Ita communis. Ratio est: quia fructus Sacrificii non potest suspendi a Sacerdote, in cujus potestate non aliter est Sacrificii effectus, quam ipsum Sacrificium;

76. Et ob eandem rationem neque licitum est, per modum anticipatæ solutionis ex nunc applicare fructum Sacrificii iis, qui postea primo petent, aut celebrare ad eorum futuram intentionem, quam DEUS jam novit. Quinimo hæc praxis nonnullorum, tanquam periculosa, scandalosa, ac antiquissimæ Ecclesiæ consuetudini contraria, reprobata est a Congregatione Cardinalium 1605. ut refert Barbosa *part.* 2. *de Offic. & Potest. Episc. allegat.* 24. *num.* 12.

Aditio I.

* CONCL. V. Si quis accipiat decem stipendia a decem hominibus, vel ab uno quidem, sed ad decem distinctos fines, Bonacina, Diana, & Aversa defendunt, satis esse, si primas decem Missas legendas pro his conjunctim, & in confuso applicet, relinquendo cæteroquin, postquam homines jam semel Missam aliquam ad certam intentionem actualiter petierunt, DEO determinationem in individuo quoad quamlibet Missam particularem, seu potius suam applicationem regulando juxta beneplacitum DEI quoad determinationem in individuo illorum decem hominum, vel quoad quemlibet finem in specie: si enim valet (prout valere tenet communis teste la Croix *lib.* 7. *part.* 2. *n.* 221.) applicatio facta *pro eo, pro quo DEUS vult applicari Missam*, relinquendo sic DEO quasi determinationem, quale ex ejusmodi individuis velit determinare, vel cuinam animæ in purgatorio applicare; sicuti ferme simili modo *n.* 78. & 79. discurretur de intentione secundaria; cur non etiam (inquiunt) pariformiter hic in casu præsenti? Sed quidquid de hoc sit, tutius, & adhuc melius faciunt illi, qui singulis diebus determinate pro certo individuo v. g. Petro, vel Paulo, & juxta quamlibet intentionem determinatam (si tamen diversas illas intentiones, seu distinctos fines ipsemet petens pro stipendio Missas expresse specificet) applicant, prout taliter volunt alii auctores apud la Croix *loc. cit. n.* 200. In monasteriis autem, in quibus subditi tenentur legere juxta intentionem Superioris, saltem ipsimet Superiores, vel hi, quibus per Superiores cura designandi Missas Patribus commissa est, diligenter invigilent, ut Libros Missales (de quorum praxi faciliori agitur *lib.* 5. *Decretalium Tit.* 3. *n.* 514.) confici curent, ex quibus intentiones applicandi, quas subditis insinuant, depromant: poterunt dein subditi securius, & cum majori animi quiete se remittere ad intentionem Superioris, seu Sacristani indicantis, quamvis ipsimet subditi aliquoties nesciant, nec ipsis significetur, in quem finem in specie tendat hæc intentio applicandi, & pro quo individuo.*

Additio II.

* CONCL. VI. Si quis accipiat decem stipendia a decem distinctis hominibus, ut decem Missas legat, in simili casu Possevinus, & Pasqualigus apud la Croix *loc. cit. n.* 210. dicunt, talem Sacerdotem non satisfacere, si in singulis Missis ad intentionem singulorum ex his decem hominibus applicet decimam partem harum suarum decem Missarum: alii alii, ut Bonacina, & Aversa, tenent, eundem satisfacere partim, quia quotidie dividendo partem fructus in singulos in fine ultimæ, seu decimæ Missæ cuilibet ex his decem hominibus solvitur, quantum debetur, prout considerandi patet; partim quia sic singulis melius providetur, cum singuli ex his maturius saltem partialiter quidpiam participent de fructu Missæ: cum alias, si pro quolibet ex his decem fuisset applicata Missa tota, aliqui (puta quos Sacerdos apud se determinavit tanquam octavum, vel nonum in ordine) deberent expectare octo diebus, & ultra, antequam quidpiam participent. Ast sententia ista practicanda non est saltem pro tunc, quando aliquæ ex his decem intentionibus differri ad decem dies non possunt, e. g. si nonnullæ ex his Missis sint applicandæ pro felici partu, pro felici morte alicujus in agone constituti &c.*

77. CONCL. ultima. Loquendo de modo circa applicationem Missæ observando, optimum est, atque in praxi consultissimum, ut Sacerdos applicet valorem Missæ juxta in-

tentionem petentis, eique modo, quo debet, ac potest, meliori prodesse intendat; interim tamen simul & sibi, & toti Ecclesiæ prodesse velit ea ratione, qua potest, meliori, absque præjudicio tamen dantis stipendium. Ita Gavantus *tom. 1. Comment. in Rubricas, part. 2. tit. 8. num. 3.* Nam, ut bene considerantibus patebit, hoc modo fiet perfectissima applicatio Missæ, absque ullo cujusque præjudicio, cum DEUS optime noverit; simulque de fructu Sacrificii dare paratus sit cuique, quantum ipsi competit.

78. Deinde, quia quandoque contingere potest, ut is, pro quo sive ratione accepti stipendii: sive ex alio titulo quis est celebraturus, non sit capax fructus Sacrificii Missæ (prout v. g. acciderit, si anima defuncti, pro qua legitur Missa, jam sit in cœlo, vel ob sua delicta in inferno) in quo proinde casu fructus specialis Missæ rediret in thesaurum Ecclesiæ, si nulla alia adesset persona, cui ipse competeret, & applicaretur. Hinc ad illud evitandum optime consulunt Doctores, ut fiat aliqua secunda intentio, seu applicatio, per quam, si fructu Missæ non egeat, vel cujus incapax sit ille, pro quo applicatur, mox alii subsittuantur, quibus in tali casu fructus Missæ applicatus obveniat.

79 Sed quoniam nobis non certo constat, quibus in tali casu optime possit, vel etiam debeat fructus Missæ applicari: hinc consultum erit, ut generaliter eliciatur talis intentio, qua quis in ejusmodi casibus semper velit, tali secunda intentione fructum Sacrificii Missæ illi, vel illis applicare, cui vel quibus DEUS novit, hic & nunc præ cæteris magis debere illum applicari, ac, ut applicetur, DEO gratius fore. Nam, cum ad applicationem Missæ sufficiat intentio non solum actualis, & virtualis, sed etiam (*f*) habitualis, ejusmodi intentio secundaria generalis pariter sufficiet, poteritque practicari absque ulla animi perturbatione, & anxietate.

80. His addendum pro solatio spirituali Sacerdotum devote celebrantium, cum Gavanto *cit. tit. 8. num. 3.* certum esse, quod Sacerdos digne celebrans in majori quantitate participet de fructu & valore Missæ, quam quilibet alius, qui eumdem celebrare jubet, vel dato stipendio procurat. Et hoc tum ex ministerio proximiori, ac fructu specialissimo tam propitiatorio, quam impetratorio, ac satisfactorio, sibi reservato: tum ex majori fide, ac devotione, quæ sub devota Celebratione multipliciter excitatur: tum ex ipsa digoa Sacramenti Eucharistiæ perceptione, quæ semper in eodem adauget ex opere operato gratiam secundam, quod augmentum non derivatur in alterum, qui dedit stipendium pro Missa.

Additio.

* Pariter pro consolatione ministrantium, vel Missam devote audientium adjungendum videtur, quod de fructu etiam generali (seu uti vocant generalissimo) plus non solum *ex opere operantis*, ob devotionem, sed etiam *ex opere operato* (loquendo tam de propitiatorio, quam impetratorio, & satisfactorio) participent illi, qui magis & vicinius concurrunt ad ipsum Sacrificium; qualiter utique magis influunt præprimis Ministrantes, præsertim Diaconus, ac Subdiaconus; deinde devote assistentes Missæ, qui omnes ob cooperationem, & præsentiam censentur cum Celebrante offerre simul hoc Sacrificium juxta illud in Canone Missæ post primum *Memento* a Sacerdote prolatum: *& omnium circumstantium &c. pro quibus tibi offerimus, vel NB. qui tibi offerunt hoc sacrificium laudibus NB. pro se suisque omnibus &c. pro spe salutis, & incolumitatis suæ &c.* Ex quibus ultimis verbis recte quoque cum Sporer *part. 2. Theolog. Sacrament. cap. 4. sect. 2. num.* 253. deducitur, quod proxime allegatos fructus tam ministrantes, quam audientes Missam possint quoque aliis donare, uti facere censentur illi, qui aliis promittunt, se velle pro his Missam audire &c. de cujus promissi utilitate, si executioni mandetur, mira poteris legere apud Sporer *loc. cit. num.* 253. *&* 254. *

QUÆSTIO. VIII.

De Obligatione celebrandi, vel etiam applicandi Missam quam ex variis titulis habent Sacerdotes.

SUMMARIUM.

81. *Sacerdos ex variis titulis potest obligari ad celebrandum.*
82. *An & quoties per annum celebrare teneatur ratione suscepti Ordinis.*
83. *Curatus, quibus diebus celebrare debeat?*
84. *An tunc teneatur Missam applicare pro Parochianis?*
85. *Resolutio.*
86. *Sententia merito practicanda.*
* *Adjungitur novum Decretum, Addit. I. II. III. IV. ac V.*
87. *Beneficiarius, quoties teneatur celebrare?*
88. *Quid, si infirmetur ad tempus?*
89. *Beneficiarius, qui quotidie celebrare tenetur, an possit quandoque abstinere?*
90. *Aut pro alia intentione celebrare?*
91. *An satisfaciat anticipando Missas?*
* *An diminutis redditibus possit propria auctoritate diminuere onera Missarum? Addit. I.*
* *An pereunte Capitali fundationis ex integro, possit cessare a celebratione obligatoria absque petita desuper dispensatione? Addit. II. & III.*

81. ADVERTENDUM, quod generatim Sacerdos ex variis Titulis obligari possit ad celebrandam Missam. I. Ratione suscepti sacri Ordinis Sacerdotalis. II. Ratione Curæ animarum, quam habet. III. Ratione Beneficii, seu Capellaniæ, cui ex primæva Fundatione annexum est onus celebrandi certas Missas, in Litteris Fundationis præscriptas. IV. Ratione recepti stipendii, seu eleemosynæ, pro Missa celebranda porrectæ; non enim tenetur Sacerdos, quamvis sit dives ac opulentus, ultro Missam pro aliis celebrare, sed potest licite stipendium sui Ministerii, juxta consuetudinem laudabilem cujuslibet loci; recipere, idque pro sustentatione congrua vitæ suæ, juxta illud Salvatoris *Matt. 10. Dignus est operarius cibo suo*, & alii. Hoc prænotato, de singulis procedit præsens Quæstio, ad cujus resolutionem, sit

82. CONCL. I. Simplex Sacerdos peccat, & quidem juxta plures Doctores (quorum sententiam Sannig. *loc. cit. quæst. 8. num. 1.* censet probabiliorem) mortaliter, si cessante justo impedimento nunquam celebret toto anno, tenetur enim saltem ter, vel quater in anno, in Festis præsertim solemnioribus, celebrare. Probatur hoc ex Concilio Trident. *Sess. 22. cap. 14. De Reform.* ubi dicitur: *Curet Episcopus, ut Sacerdotes saltem diebus Dominicis, & Festis solemnibus, si autem curam habuerint animarum, tam frequenter, ut suo muneri satisfaciant, Missas celebrent.* Accedit *c. Dolentes. De celebrat. Miss.* ubi graviter reprehenduntur ii, qui Missarum solemnia vix quater celebrant in anno.

* Quamvis ceteroquin talis Sacerdos simplex, nisi aliunde habeat obligationem, non teneatur vi suscepti Ordinis tales Missas pro aliis applicare, præsertim si tres Missas, quas legendas in Ordinatione in Presbyteratum imposuit Episcopus, jam absolverit.

83. CONCL. II. Sacerdos Curatus per se, vel per alium omnibus illis diebus tenetur celebrare, quibus plebs sibi subjecta ex præcepto Ecclesiæ tenetur Missam audire. Ita communis, & patet tum ex citatis verbis Concilii Tridentini, tum ex ipsa ratione Curæ animarum; nam alias non posset populus implere præceptum de audienda Missa.

84. Num autem omnibus dictis diebus teneatur Sacerdos Curatus applicare missam pro populo, quæstio non modica est, eo quod Concilium Trident. *Sess. 23. De Reform. cap. 1.* sic dicat: *cum præcepto Divino mandatum sit omnibus, quibus cura animarum commissa est, oves suas cognoscere, pro his Sacrificium offerre &c.* Quibus verbis Coocilium videtur agnoscere præceptum Divinum celebrandi, Missamque applicandi pro suis ovibus, ex parte ipsius Parochi, seu Curati.

85. Resp. Licet Scotus *lib. 9. de Justitia quæst. 3. art. 1.* arbitretur, Parochum non solum obligari celebrare Missam, ut eam subditi audire valeant, sed etiam hanc pro ipsis offerre: communior tamen sententia negat, talem obligationem ipsi incumbere ratione muneris sui, nisi forsan ex Fundatione, Consuetudine, Lege Diœcesana, Pacto, aut alio hujusmodi Titulo specialis obligatio habeatur. Ita Layman *lib. 5. tract. 5. cap. 3. n. 3.* Herinca *disp. 8. de Missa. quæst. 9. n. 95. & 96.* Sannig. *dist. 5. quæst. 8. num. 3.* Suarez, & alii. Ratio est: quia Beneficia curata proprie sunt instituta ad pascendum populum verbo, & Sacramentorum administratione, non item ad semper applicandam Missam pro ipso, nisi secus habeatur ex Fundatione, vel alio speciali Titulo. Deinde non plus videtur evincere citatus textus Concilii Trid. nisi quod Sacerdotes Curati teneantur pro ovibus suis Sacrificium offerre, celebrando saltem diebus, quibus urget præceptum audiendi Missam, ut sic Parochiani possint Missam audire, eique devote assistendo de fructibus ipsius participare: nam diversæ sunt obligationes ad celebrandum, & ad applicandum pro Parochianis Missæ Sacrificium; ab una autem obligatione non est facienda extensio ad aliam.

86. Fatendum tamen, quod his non obstantibus Barbosa *part. 2. de Offic. & potest. Episc. alleg. 24. num. 23.* & amplius *part. 1. de Officio Parochi cap. 11. num. 10.* verius esse putet, Parochum teneri Missæ Sacrificium pro suis ovibus applicare aliquoties, juxta boni viri arbitrium. Idem censet Gobat *tract. 3. Theol. Experim. n.* 493. additque, istud boni viri arbitrium esse ferendum attenta copia vel inopia reddituum, magna aut parva necessitate Parochianorum. Notat etiam Layman *cit. num. 3.* quod lex Charitatis, ac æquitatis ratio suadeat, ut pastores ordinarii, videlicet Papa, Episcopus, Parochus, & Prælatus Regularium pro suis subditis DEO intra, & extra Sacrificium

ficium frequenter ſupplicent, & aliquando etiam pro iiſdem illud offerant.

† In ordine ad applicationem Miſſæ pro populo ſibi commiſſo attendenda modo eſt Encyclica Benedicti XIV. ad Epiſcopos Italiæ, incipiens: *Cum ſuper*, Bullar. Tom. 1. num. 103. qua mandat ut Parochi omnes etiam Vicarii temporales, vel habeant redditus ſufficientes, vel non, in omnibus Feſtis de præcepto Miſſam applicent pro Populo ſibi commiſſo; & ſi quidem teneantur Miſſam applicare ea die, huic ſecundæ obligationi curent per alium ſatisfieri. Abſolvit vero Parochos pinguioris Beneficii a Miſſæ applicatione ſingulis diebus. In Collegiatis vero mandat ut Miſſa Conventualis ſaltem una, ubi plures cantantur, pro benefactoribus in genere applicetur, nec ſufficit ſi pro uno particulari benefactore cantanda ſit.

Additio I.

* Quinimo in Jure Canonico *Lib. 3. Decret. tit. 41. n. 22.* & adhuc latius *Lib. 5. tit. 3. n. 209. ac ſeqq.* invenitur aliquod Decretum Sacræ Congregationis faciens diſtinctionem inter pingues, & non pingues Parochias his formalibus: ***Cum præcepto Divino iis, quibus animarum cura commiſſa eſt, mandatum ſit, pro ovibus ſuis Sacrificium offerre, ſæpe alias Sacra Congregatio cenſuit, Parochianis Sacrificium applicare, atque ea cum diſtinctione, ut ſi redditus pingues ſint, ſingulis diebus*** (quod tamen intelligitur diſcrete cum grano ſalis excipiendo anniverſaria, exequias & ſimiles, quas habent Parochi, obligationes &c.) *ſi vero tenues, ſaltem feſtivis diebus. Idem nunc cenſet &c.* Vide de hoc *loc. cit.*

Additio II.

* Propter allegatam proxime Declarationem formabis dubium, an ergo Parochi habentes pingues redditus teneantur applicare Miſſam pro ſuis Parochianis extra Dominicas, & feſtivos dies, poſito, quod pro tunc neque occurrant anniverſaria, nec dies depoſitionis, ſeptimi, vel trigeſimi, nec benedictiones nuptiarum ſimileſve Parochiales functiones, alias curæ animarum annexæ, & quaſi inter ipſos redditus ſtolæ computatæ? Ratio dubitandi, & affirmativam tenendi videtur eſſe; tum quia Decretum allegatum expreſſe ait, Parochos habentes pingues redditus adſtringi *ſingulis diebus* pro ovibus Sacrificium applicare, ſicque tam diebus Dominicis, & feſtivis, quam aliis, niſi ipſæ functiones Parochiales ſimilibus diebus aliam inſinuent applicationem: tum quia a P. Reiffenſtuel in Jure Can. *lib. 5. Decret. Tit. 3. num.* 213. adducitur aliquod Breve Apoſtolicum Innocentii XII. vi cujus Parochi etiam non habentes pingues redditus tenentur applicare diebus Dominicis, ac feſtivis Miſſas pro ovibus, ſupple, niſi ipſæ functiones Parochiales inſinuent aliam intentionem; ergo cum vi Decretorum ibidem allegatorum fiat diſtinctio inter Curatos habentes, & non habentes pingues redditus; atque priores majorem habeant obligationem applicandi, quam poſteriores, conſequenter illi poſteriores adſtringentur etiam extra Dominicas, & dies feſtivos applicare Miſſam pro ovibus ſuis. Et ita quidem tenent ſcribentes poſt hoc Decretum aliqui Doctores non exigui nominis, citati apud Paulum Zeti in ſuo Clerico curato *part. 1. inſtruct. 6. num. 67.* prout etiam videre poteris in Jure Can. P. Anacleti Reiffenſtuel locis ſuperius citatis.*

Additio III.

* Ego vero (ſalvo tamen meliori) etiam inſiſtendo allegatis Sacr. Congregationis Decretis cum P. Schmalzgrueber *lib. 3. Decret. Tit. 41. num.* 106. & Alberto Reiffenſtuel in ſua Novenna Canonica *Reſolut. 8. fol. apud me 54.* diſtinguendum puto, num Parochi illi habentes alias pingues redditus pariter ex peculiari quadam fundatione, ſeu particulari ſtatuto, vel conſuetudine ſint obligati extra Dominicas, & Feſta Fori Populo Miſſam legere, vel non? Si prius: exiſtimo, Parochos hoſce, ſi tenentur ex tali particulari cauſa legere, pariter obligari, regulariter loquendo, Miſſam lectam pro populo applicare, ita enim in ſenſu aliquo moderato, & non nimium duro adhuc verificantur illa verba allegati Decreti, quod nimirum Parochi habentes pingues redditus, teneantur Miſſam pro ovibus non ſolum in Dominicis, & Feſtis, verum etiam ſingulis diebus applicare, id eſt, ſingulis diebus illis, quibus ex peculiari fundatione, ſtatuto particulari vel conſuetudine tenentur etiam extra Dominicas, & Feſta Fori legere Miſſam, ſicque in Caſibus particularibus eo ferme modo reſolvitur, quomodo *poſt numerum* 103. *Addit. I. ac II.* diſcurritur de aliis pinguibus fundationibus, in quibus equidem obligatio celebrandi, non tamen obligatio applicandi fuerat expreſſa. Econtra autem, quando neque ex peculiari Statuto, vel conſuetudine Parochi tenentur legere populo Miſſam, multo minus obligantur ſimilem Miſſam, ſi nihilominus velint celebrare, pro populo applicare: videtur enim mihi captu difficillimum, non teneri quempiam legere Miſſam, nihilominus tamen obligari (ſuppoſito, quod ex proprio beneplacito, ſeu ex ſtimulo devotionis velit legere) eandem alteri applicare. Et ſane alias, ſi ratione curæ animarum cenſeretur adeſſe tam gravis obligatio, pariter Epiſcopi, tanquam Parochi Parochorum, imo etiam Summi Pontifices tanquam Epiſcopi Epiſcoporum tenerentur ſingulis diebus Miſſam pro populo ſibi commiſſo applicare, utpote ſuperiorem animarum curam exercentes; quod tamen videtur contra communem praxin, uti notat Albertus Reiffenſtuel *loc. cit.* ac pluribus oſtendit.*

Additio IV.

* Profecto ego ipſemet nuperrime, cum circa prædicta quidam AA. poſt illa Decreta ſcribentes nolint quidpiam poſitive decidere, anxius ad aliorum inſtantiam per R. P. Secretarium noſtrum in Curia Romana a Sacra Congregatione Concilii ſupplici libello humillime deſuper declarationem petii. Aſt Eminentiſſimi Patres reſponderunt:

Exprimatur Caſus particularis.

Ex quo tacite apud me ipſum inferebam. Ergo ſimilia reſponſa Sacræ Congregationis emanare ſolent quoad caſus particulares, uti diſcurrebam antea. Et hinc ſecundo Altedictæ Sacræ Congregationi ſequentem caſum per ſupplicem libellum novum humillime præſentari feci.

Eminentiſſimi DD. Cardinales.

Petrus N. Parochus ad S. Geminianum Diœceſis Friſingenſis pingues equidem habet redditus, non tamen ſive ex particulari Statuto, ſive ex conſuetudine obligatur extra Dominicas, & dies feſtivos ſacrificare; quia vero nihilominus ſæpius infra ſeptimanam extra dies feſtivos, & Dominicos ex devotione celebrat,

Dubitatur I. An has Miſſas infra ſeptimanam ex devotione lectas teneatur applicare pro ſuis Parochianis? Quod ſi negative,

Dubitatur II. An ergo pro his Miſſis ex devotione lectis poſſit recipere ſtipendium a particularibus oblatum, præſertim, cum ibidem exiſtat Statua miraculoſa; ad quam confluunt peregrini petentes pro ſtipendio celebrationem Miſſæ? Humillime ſupplicatur pro Declaratione horum dubiorum ad quietandam Parochi conſcientiam multum anxiam &c. Pro qua gratia &c. Lecto hoc caſu particulari, Eminentiſſimi Patres recentiſſime denuo reſponderunt:

Congregationem Concilii non eſſe inſtitutam ad fovendos ſcrupulos.

Interea tamen Illuſtriſſimus quidam, ac Doctiſſimus ad Altefactam Sacram Congregationem ſpectans Secretario noſtro in Curia Romana oretenus repoſuit, mihique per litteras inſinuari voluit, quod exceptis diebus Dominicis & feſtivis allegatus in caſu Dominus Parochus non teneatur applicare Miſſas pro ſuis Parochianis, & pro Miſſis infra ſeptimanam lectis poſſit ſine ſcrupulo recipere ſtipendium a particularibus oblatum, uti communiter practicatur a Parochis. Ita in formalibus ſonabant literæ; ubi tamen adhuc ſubjungebatur quoad pingues redditus obligatio dicti Parochi ſuperflua erogandi in pauperes. Volui hæc candida mente, uti accepi, pro multorum forſan ſublevatione inſerere.*

Additio V.

* Cæteroquin inſiſtendo Juri præſertim moderno, illud non auderem defendere amplius, quod antea pauci tenuerunt AA. nimirum ſimiles Parochos neque diebus Dominicis, neque Feſtivis fructum ſpecialem teneri applicare pro ſuis ovibus: deterrent enim me *Inprimis* Breve Apoſtolicum Innocentii XII. ſuperius allegatum: *Secundo* Inſtructio Sacrii Concilii pro viſitatione Liminum SS. Apoſtolorum Epiſcopis præſcripta, atque reperienda in Appendice noviſſimi Concilii Romani Lateranenſis ad Titulum XIII. ubi §. 3. *num.* 11. expreſſe petitur informa-

matio, an singuli Parochi, caeterique curam animarum exercentes singulis Dominicis, Festisque de praecepto Missam applicent pro populo eorum Curae commisso? tum demum *Tertio*, quia in visitatione sacrorum Liminum Celsissimi Principis ac Episcopi Frisingensis per Deputatum facta, Sacra Congregatio Concilii 30. Decembris 1722. sequentia ad Celsissimum rescripsit.

Puto inter caeteras pastoralis vigilantiae Curas, quas omnes egregie sustines, suum & illam tenere locum, quae sedulo invigilet, ut Parochi diebus festis pro populo Missam, Collegia Canonicorum suam Conventualem applicent, quod quidem a Concilio Tridentino summopere commendatum, Sacram Congregationem solicitam, ne omittatur, habes. *

87. CONCL. III. Capellanus, seu Beneficiarius ex justitia sub mortali culpa est obligatus ad illum Missarum numerum, quem & qualiter Litterae fundationis requirunt. Ita communis, & patet ex natura ipsius fundationis Beneficii, ad cujus onera Beneficiarius illud acceptans sese obligavit. Circa hoc tamen.

88. Notant I. Doctores, ac inter eos Navarrus *lib. 2. de Restitut. cap. 2. num.* 210. Lugo *disp. 21. de Eucharist. num.* 49. Sannig. *num.* 5. & Layman *num.* 7. quod, si ejusmodi Beneficiarius, ad certum Missarum numerum singulis hebdomadibus dicendarum obligatus, ad breve tempus infirmetur, utpute una, vel altera hebdomada (aut juxta cit. Laymanum, & Lugonem uno mense) praesumendum sit, Fundatorem, & Ecclesiam non intendisse tam arctam obligationem, ac proinde talem non teneri ad recompensationem: nam etiam dominus temporalis, tametsi jure detrahere posset de mercede famuli ob ejus infirmitatem (ut multi volunt *arg. l. Ex conducto*, §. *Item cum ff. Locati*.) si tamen pius & benignus est, detrahere non solet.

89. Notant II. Doctores, quod, si Fundatio exigat quotidianum Sacrificium in certo loco v.g. in determinata Ecclesia, vel Altari peragendum, sicque obligatio principaliter habeatur ratione loci v. g. ob majorem ejus reverentiam, vel commoditatem populi, tunc teneatur Sacerdos, tale onus Missarum quotidie ibi celebrandarum in se habens, ibidem quotidie celebrare, vel per se, vel per alium substitutum, juxta fundationem ipsi loco impositam. Si vero talis obligatio quotidie celebrandi sit ipsimet personae Capellani, seu Beneficiarii imposita non respiciendo, modo proxime dicto, ad locum, aut certum tempus pro commoditate populi; tunc arbitrantur, ob reverentiam Sacrificii, majoremque devotionem in se excitandam, aut alia justa de causa, posse eundem quandoque abstinere, etiam semel in hebdomada *arg. c. Significatum. De Praebend.* ubi de obligatione ad quotidie celebrandum ducitur, eum teneri quotidie extra casum infirmitatis celebrare, *salva honestate sua, & debita devotione.* Nam propter plurimos mundanos casus contingit nonnunquam, debitam impediri devotionem.

90. Non tamen hinc sequitur, quod is, qui titulo honestatis, majorisque devotionis potest semel in hebdomada a Missa abstinere, possit etiam semel Missam alibi, vel pro alia intentione celebrare. Nam haec sunt omnino diversa: atqui ex diversis non valet illatio. Dicendum proinde, quod obligatus ad quotidie celebrandum juxta certam intentionem, etsi advertens, se esse minus dispositum, possit quandoque ob causam honestatis, debitaeque devotionis abstinere (ad summum semel in hebdomada) tamen eo die nec pro se, nec pro alio, neque alibi celebrare valeat, aut, si celebraturus est, teneatur Missam applicare juxta praescriptam Fundatoris intentionem, vel saltem hanc per alium celebrandam curare. Bonacina *disp. 4. de Eucharistia, quaest. ult. punct.* 7. §. 2. *n.* 16. Sannig *disp. 5. de Missa qu.* 6. *n.* 5. & alii.

91. Notant III. Capellanum, qui ad celebrandum in determinato loco aliquot per hebdomadam diebus obligatus est, per se loquendo, ac nisi aliud exprimatur, posse satisfacere, si anticipet praecedenti hebdomada ibidem celebrando: eo quod non defraudet intentionem Fundatoris, utpote qui (nisi aliud expresserit) videtur exigere certum duntaxat Missarum numerum tempestive persolvendum. Additur tamen, *per se loquendo &c.* quia, si in Litteris fundationis contrarium exprimatur, specialiter statuendo, quod v.g. ob commoditatem, devotionemque populi, aut reverentiam Loci sacri in nulla hebdomada Missae praetermittantur, non licebit eas anticipare: mens enim justa Fundatorem, tanquam lex specialis, adimplenda est. Bonacina *ibidem* §. 5. *n.* 4. Sannig *num.* 6.

Additio.

* Notant DD. IV. Capellanum Benefitiatum, vel etiam alium annuis oneribus Missarum v.g. ex Legato semel acceptato gravatum non posse ex eo, quod redditus annui sint multum diminuti, propria auctoritate imminuere onera Missarum, quinimo, stabiliter loquendo, neque idem defacto possunt spectato jure scripto ipsimet Episcopi, cum per Decreta emanata tempore Urbani VIII. ab Innocentio XII. in Bulla: *Nuper a congregatione &c.* anno 1697. die 23. Decembris novissime confirmata, atque *lib. 3. Decret. Tit. 5. num.* 114. & 115. item *Tit. 26. num.* 804. *ac seqq.* ac per extensum videnda in Jure Canonico *Lib. 5. Tit.* 3. §. 10. ipsis fuerit interdictum. Quare attento Jure scripto pro reductione in eo casu recurrendum foret Romam: quando stabilis fieret reductio. Quod si autem uno tantum vel altero anno fructus alias ratione Missarum obventuri notabiliter minuerentur, posse pro tunc adhuc Episcopos, non obstantibus Decretis Urbani VIII. & Innocentio XII. pro rata damni imminuere onera Missarum, tenet la Croix *Lib.* 4. *n.* 855. rationem hanc subjungens; quia allegata Decreta Pontificum prohibitoria videntur loqui de reductione stabili, & semper duratura, non autem pro brevi tempore: alias enim ob nimiam similium temporalium eventuum frequentiam deberet in locis remotioeibus quasi continuo scribi Romam pro aliqua reductione non sine retardatione responsi, & cum non levibus expensis apud Magistros Postatum &c. Quinimo de consuetudine, quam spectandam esse, ait la Croix *lib. 6. part. 2. num.* 117. dicuntur saltem aliqui Germaniae Episcopatus defacto adhuc praetendere jus faciendi similes moderationes, & reductiones Missarum etiam perpetuas, prout testes sunt Gobat, & Tamburinus apud la Croix *loco mox citato*, ac de Germania inferiore Gaudentius Kerchove in suis Commentariis *cap.* 3. §. 6. *n.* 15. & *seqq.* ac *cap.* 8. §. 2. *num.* 20. *ac seqq.* Concessit equidem Concilium Trident. *Sess. 25. De Reformat. cap.* 4. eandem reducendi Missas facultatem Abbatibus, & Generalibus Ordinum; verum etiam haec potestas per dictos Pontifices Urban. VIII. ac Innocentio XII. sublata fuit, prout notant nostra Statuta Generalia Victoriensia apud Kerchove *loc. cit.* licet caeteroquin ad instantiam Generalium soleant subinde hisce de novo similes gratiae tribui, prout Benedictus XIII. Mense Julio, anno 1724. novissime per Breve Apostolicum nostro Generali etiam respectu Monialium, & Tertiariorum capacium bonorum, ac suae Juriditioni subjectorum clementissime concessit amplissimam circa eam reductionem facultatem in Italia, ac adjacentibus Insulis triennio, extra vero sexennio duraturam, de quo fuse & utiliter videri poterit loquendo de nostra Religione novissimus Auctor Hispanus Thomas Montalvus in sua Glossa fundamentali *Tom. 1. cap. 10. art. 5. num.* 22. & *seqq.* ubi etiam *num.* 34. & *seqq.* adducit pro nostro sacro Ordine valde favorabilem doctrinam ex Kerchove *cit. in Comment. cap.* 3. §. 6. *num.* 16. merito in casu emergenti revidendam, praesertim in Germania. Caeterum hanc ipsam facultatem reducendi onera Missarum perpetua dictus Sanctissimus eodem anno concessit Abbati Generali Congregationis Cassinensis, quam facultatem pariter extendit ad illos Episcopos, qui vel per suos Procuratores ultimo Romano Provinciali interfuerunt Concilio, prout videndum *Tit. 15. cap.* 8. ejusdem Concilii. *

Additio II.

* Notant V. Non pauci DD. signarunt Tamburinus *De Sacrific. Miss. lib. 3. cap.* 1. §. 3. *num.* 89. la Croix *lib. 4. num.* 855. & *lib. 6. part. 2. num.* 118. Pichler in suis decisionibus *Parte Priori lib. 1. tit. 7. decis.* 7. *q.* 4. Hyacinthus Donati *Tom. 3. tract. 7. quaest.* 60. citans Fraxinellum *De Obligat. Sacerdot.* §. 27. & Riccium *part. 3. pract. Resolut.* 634. *in fine*. Item adstipulantue Schmalagrueber 3. *Decret. tit.* 41. §. 5. *num.* 137. pluresque alii ab eo citati, quod si capitale annuo censui pro fundatione Missarum, aliorumve piorum operum subjectum citra ullam culpam recipientium fundationem ex integro perierit: vel frugifer fundus, ex quo solvebantur redditus, ad haereticos transierit, iique dictum fundum ad alios fines applicaverint, deobligetur absque ulteriori petitione reductionis Beneficiatus regulariter loquendo ab onere Missarum, aliarumque piarum fundationum. Ratio ipsorum est; quod regulariter loquendo statim ad initium fundationis nec mens Fundatorum fuerit, recipientes (forsan ex hoc unico saltem priori anni tempore suam sustentationem habentes) gravare hisce oneribus spiritualibus, si prorsus nihil titulo sustentationis exinde citra suam culpam recipiant, nec etiam primi recipientes sub hoc casu se obligare intenderint ad persolvenda Sacra, aliave pia opera. Et ita ait Monacell. apud Schmalagrueber *loco citato*, fuisse declaratum a Sacr. Congregat. repetitis vicibus. *Nec appenas.* Si tantum pars redditruum etiam citra ullam culpam Beneficiati pereat, sicque redditus in perpetuum diminuantur, opus est juxta dicta praecedentia recurrere ad altius Tribunal pro reductione, ergo etiam, si capitale, & consequenter etiam omnes redditus ex integro pereant. Respondetur enim negando consequentiam & paritatem. Disparitas est; quia si tantum pars pereat, forsan adhuc altera residua pars potest esse honestum stipendium, ut

obli-

obligationes præcedentes adhuc vel ex integro, vel saltem magna ex parte persolvantur. Unde, ne amor proprius respectu Beneficiarii cum dispendio causatum primarum forsan huic suggerat, residuum non esse amplius sufficiens & honestum respectu obligationis suæ stipendium, sicque reductionem ad suum beneplacitum faciat ultra, quod alias ab altiori potestate concederentur, voluit Pontifex, ut in simili casu ob periculum frequens ad altius Tribunal recurratur, quod periculum ordinarie & regulariter loquendo non contingit, si fundus ex integro pereat, sicque nulli deinceps acquirantur redditus, uti consideranti patet.*

Additio III.

* Dixi autem, *regulariter loquendo* deobligari ab onere Missarum quempiam Beneficiatum, si nimirum capitale illud, quod ex integro nunc periit, fuerit designatum *pro aliquo Beneficiato particulari* nullam utilitatem habente ex eo, quod antiquiores Antecessores sui pinguius stipendium obtinuerint. Alia difficultas, & quæstio foret, si alicui sacræ Communitati (puta alicui Monasterio Bonorum capaci) consignatum fuisset tale capitale respectu onerum notabiliter excessivum, & largissimum, atque juxta prudentem interpretationem propterea sic augmentatum, ut Collegium illud, vel Monasterium adhuc obligetur ad præscripta onera spiritualia, quamvis capitale fortuito periret, aut successu temporis diminueretur notabilissime; in quo casu non video, quomodo illa sacra Communitas, quæ per valde pingue, & respectu oneris longe excedens stipendium fuit jam multo tempore ditata, deobligetur ab executione Missarum, aliorumve piorum operum citra dispensationem, seu commutationem Pontificiam, quæ etiam vix impetrabitur, nisi temporum injuria fuerit successu temporis hoc Collegium, vel Monasterium valde depauperatum. Quod si autem memoratum capitale respectu onerum non fuisset adeo pingue, non pauci Doctores hic pariformiter discurrunt, uti de beneficiato ob eandem rationem; dummodo non graviter culpabilis negligentia quoad deperditionem talis capitalis &c. ex parte dictæ Communitatis intervenerit. Ita Bordonus *Tom. 2. variar. Resolut. Resolutione* 25. *quæst.* 21. *num.* 31. citans plures alios. Pellizarius *Tom.* 1. *tract* 6. *cap.* 3. 4. *&* 19. *num.* 46. Felix potestas *Tom.* 3. *part.* 1. *n.* 258. *prope finem*. Hyacinthus Donati *loc. cit. &c.* Cæterum, ut securiores sint Fundatores in suis fundationibus, vult Papa Innocentius XII. ut capitalia imponantur fundis frugiferis.*

A P P E N D I X.

Continuatur Quæstio octava de Obligatione celebrandi, vel etiam juxta intentionem dantium stipendium applicandi Missas.

S U M M A R I U M.

92. *Obligatus ad celebrandum in certa Ecclesia, vel Altari peccat alibi celebrando.*
93. *Nisi justa causa subsit; ubi etiam quanta sit hæc obligatio?*
94. *An alibi celebrans teneatur ad restitutionem?*
 * *Præsertim, si Missa petitur pro defuncto in aliquo Altari privilegiato? Addit. I. & II.*
95. *Nequit Sacerdos Missam alteri legendam dare, retenta aliqua parte stipendii cum Addit.*
96. *Limitatur hoc in certis casibus.*
97. *Peccat mortaliter, qui est notabiliter in mora celebrandi Missas debitas.*
98. *Quid si ad modicum tempus differantur, & quod sit modicum tempus.*
99. *Aut dans stipendium consentiat?*
 * *Aut si foret grave periculum non recipiendi stipendium? Addit. I. & II.*
100. *Sacerdos tenetur dicere Missam, quæ petitur, nisi obstent Rubricæ.*
101. *Quid de Missis votivis, ac de requiem Festis duplicibus? ubi de indulgentiis Altarium privilegiatorum.*
 * *Determinantur præter Festa duplicia etiam alia tempora, in quibus obtinetur indulgentia Altaris privilegiati, quamvis ibidem non legatur Missa de Requiem.*
102. *Obligatio celebrandi Missam ratione stipendii de per se loquendi est gravis.*
103. *Unicam Missam omittens, an peccet graviter?*
 * *An sit obligatio gravis non solum celebrandi, sed etiam applicandi, si dans stipendium nullam fecit mentionem applicationis nec in testamento, nec in litteris fundationis? Addit. I. & II.*
 * *Quid sit resolvendum in casu, quo Sacerdos plura recepit stipendia, quam legere potest Missas, nec est in statu restituendi stipendium?*

92. CONCL. IV. Qui ex titulo Fundationis, vel ex conventione, aut pacto ratione recepti stipendii tenetur in certa Ecclesia, vel Altari celebrare, non potest absque peccato alibi celebrare, nisi hoc fiat ex justa, & rationabili causa. Ratio est: quia rationabilis, piaque voluntas Fundatoris, vel dantis eleemosynam pro celebratione Missæ est adimplenda; quod alioquin non fieret.*

93. Dicitur notanter, *nisi hoc fiat ex justa causa*. Nam, si hoc accidat ob legitimum impedimentum v. g. ob profanationem Ecclesiæ, inundationem aquarum, aut quia Sacerdos bona fide exiens e Sacristia invenit Altare jam occupatum ab alio celebrante & hujusmodi, nullum committitur peccatum.

Et quamvis obligatio celebrandi in loco determinato ex genere suo sit gravis, adeo, ut juxta Bonacinam *cit. punct.* 7. §. 4. *num.* 2. & alios, alibi celebrans peccet mortaliter: nihilominus recte notat Herincx *disp.* 8. *de Missa quæst.* 15. *num.* 185. hic etiam locum habere levitatem materiæ, utpote si raro mutetur locus v. g. bis vel ter in anno, vel etiam semel aut bis in mense, dum quis debet quotidie celebrare. Insuper facilius excusari potest celebrans in alio Altari ejusdem Ecclesiæ, quam si celebret in diversa Ecclesia, utpote minus recedens a voluntate Fundatoris, Lugo *disp.* 21. *de Eucharistia n.* 36.

94. His adde, quod quamvis Sacerdos extra præscriptam Ecclesiam, vel Altare contra voluntatem Fundatoris, vel dantis stipendium celebrans peccet, ut dictum, nihilominus sit probabilius, talem non teneri ad restitutionem, aut novam celebrationem Missæ. Bonacina *cit.* §. 4. *num.* 5. cum aliis. Siquidem talis celebrans, etsi peccaverit, non tamen fraudavit Fundatorem, vel dantem stipendium fructu ipsius Sacrificii.

Additio I.

* Excipe, si Missæ fuerint petitæ in Altari privilegiato pro defunctis eo die, quo privilegium est, tunc enim tenetur Sacerdos recompensare in simili Altari privilegiato, si alibi legerit; quia privat animam defuncti notabili fructu, nimirum Indulgentiis plenariis Altari privilegiato concessis, Azorius *part.* 1 *lib.* 10. *c.* 24. *q.* 7. *& lib.* 6. *c.* 24. *q.* 7. ac Castropalao *Tract.* 13. *d.* 1. *p.* 6 *n.* 27. Difficile mihi tamen videtur, similem, qui tales Missas in Altari privilegiato legendas bona fide alibi celebravit, ex integro condemnare ad resarcitionem, & repetitionem ipsarum Missarum; cum animæ illæ, pro quibus præcedentes erant applicatæ, saltem ex opere operato nimirum ex ipsismet Missarum Sacrificiis notabiles fructus perceperint, puta satisfactorium, & probabiliter etiam impetratorium. Hinc credo, alicui simili injungi posse, ut in supplementum conetur pro illis defunctis devote lucrari aliquoties Indulgentias plenarias alias, puta per Viam Crucis, generalem communionem &c. prout idem videtur innuere Kazenberger in Supplement. Sacram. P. Sporer de Indulgentiis. *cap.* 3. *sect.* 2. *num.* 137. dum ait, tales non celebrantes in Altari privilegiato obligati id compensare aliis proportionatis precibus.*

Additio II.

* Dices Indulgentiæ plenariæ, quæ acquiruntur pro defunctis per applicationem Sacrificii in Altari privilegiato, annectuntur ipsimet *operi operato*, aliæ vero *operi operantis*, sicque priores suo modo securius acquiruntur, quam posteriores; quoniam ex parte operantis frequentius contingere potest defectus, ne Indulgentiæ obtineantur: ergo per posteriores non videtur fieri sufficiens compensatio cum prioribus. Ad hanc satis difficilem objectionem respondeo *inprimis*, etiam quoad Indulgentias priores Altarium privilegiatorum non esse omnino certum, easdem *infallibiliter* prodesse his, quibus per modum suffragii applicantur: quamvis enim id ut probabilius asseratur superius *Tract.* 12. *dist.* 3. *qu.* 4. *num.* 43. *&* 44. non desunt tamen, qui cum Van Ranst de Indulgentiis *qu.* 5. *num.* 12. tenent contrarium, allegantes pro se D. August. in Enchirid. *cap.* 109. ibi: *Suffragia eis prosunt, qui, cum viverent, ut hæc sibi postea prodesse possent, meruerunt*. Respondeo II. etiam tales Indulgentias viæ Crucis, aut generalis communionis, & similes quibusdam piis operantium actionibus annexas satis secure pro ipsis defunctis lucrifieri, si præscripta opera devote, & attente pro ipsis persolvere conemur, &, quod fortasse adhuc in securitate aliqualiter deesset, posset per majorem numerum Indulgentiarum, aliaque bona opera suppleri.*

95. CONCL. V. Non est licitum Sacerdoti; qui Missam suscepit celebrandam sub certo stipendio, eandem Missam alteri, parte illius stipendii sibi retenta, celebrandam committere. Ita habetur in Decreto Urbani VIII. *De Celebratione Missarum*, (de quo jam num. 53.) ubi §. 4. hoc prohibetur, *ut omne damnabile lucrum ab Ecclesia removeatur*. Unde oppositam nonnullorum sententiam Alexander VII. denuo rejecit, inter alias Propositio-

tiones etiam sequentem, ordine 9. damnando: *Post Decretum Urbani potest Sacerdos, cui Missæ celebrandæ traduntur, per alium satisfacere, collato illi minori stipendio, alia parte stipendii sibi retenta*. Et hæc Conclusio procedit etiam in casu, quo cuipiam Sacerdoti offertur eleemosyna solito major pro celebratione Missarum: nam debet is absolute integram eleemosynam tribuere alteri Sacerdoti celebranti, nec ullam illius partem sibi retinere potest, prout declararunt Cardinales *Respondendo ad* 10. quorum Declarationes habentur additæ post cit. Decretum Urbani VIII. in Bullario Romano.

† Novissime Benedictus XIV. in sua Constitutione *Quanta cura* excommunicatum ipso facto declarat Laicum, qui retenta sibi parte eleemosynæ acceptæ pro celebrandis Missis, tradit Celebranti minorem eleemosynam. Clericos vero sive Sacerdotes eamdem sibi portionem stipendii reservantes suspensos ipso facto declarat. Utramque Censuram Pontifici Romano reservat præterquam in mortis articulo. Vide Bullam in Appendice.

Additio.

* Idipsum, quod Urbanus VIII. statuit, novissime innovavit Benedictus XIV. in sua Constitutione *Quanta cura*. edita 30. Junii anno 1741. improbrans ibidem pessimam illam corruptelam, vi cujus nonnulli Collectores sive Clerici, sive Laici, stipendiorum propter celebrationem Missarum datorum coacervant plura stipendia juxta consuetudinem vel legem Synodalem hujus loci aut Diœcesis sub majori pretio taxata, & postea Missas alibi, ubi vi consuetudinis, vel legis alicujus Synodalis minus stipendium pro singulis Missis attributum est, celebrari curant, residua parte stipendii sibi retenta; quam iniquam restantis pretii retentionem (sive cæteroquin dictæ Missæ ab aliis Sacerdotibus pro dato minori pretio fuerint in eo ipso loco, vel alibi lectæ) non solum damnat, verum etiam gravissimas pœnas superaddit a talibus Collectoribus ipso facto incurrendas, & quidem, si isti fuerint Laici, pœnam Excommunicationis; si autem Clerici, pœnam Suspensionis, a quibus nullus per alium (uti sonant verba Bullæ) quam per Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit.

96. Cæterum hoc Decretum non habet locum in Beneficiis: unde satis est, quod Rector Beneficii, qui potest Missam celebrare per alium, tribuat eleemosynam congruam secundum morem patriæ, nisi secus caveatur in fundatione Beneficii, prout declararunt iidem Cardinales *ad* 8. Et merito: nam Beneficiarii habent suum stipendium non præcise ratione Missarum, sed etiam propter alia onera Beneficio annexa, cui specialiter obligati sunt deservire, atque intuitu ipsius recitare Horas Canonicas, unde non mirum, quod residuum ex redditibus Beneficii sibi retinere possint. Hoc ipsum dicendum videtur de Capellano, habente salarium stabile instar Beneficiarii: cum similiter sit obligatus ad alia onera Capellaniæ. Insuper dictum Decretum non tangit illos, qui pinguius stipendium accipiunt per modum eleemosynæ, tamquam a speciali amico, vel benefactore, uti notat Sannig *cit. diss.* 5. *quæst.* 9. *num.* 5. aut quando alter Sacerdos sponte in se suscipit sacrificandi obligationem, parte stipendii condonata. Layman *L.* 4. *T.* 5. *cap.* 1. *num.* 14. Nam quilibet potest cedere juri suo, vel favorem specialem cuipiam exhibere.

97. CONCL. VI. Sacerdotes, qui sunt notabiliter in mora celebrandi Missas debitas, peccant mortaliter. Ita Herinex *disp.* 8. *de Missis*, *quæst.* 55. *num.* 581. Bonacina, & alii passim. Ratio est, quia potest contingere, ut dans stipendium pro celebratione Missæ fraudetur fructu ipsius; uti accideret, si Missa petitur celebranda ad impetrandum aliquid a DEO, & Missa dicatur jam elapso tempore necessitatis; vel petatur Missa ad impetrandam infirmo sanitatem, aut pro anima defuncti; & illa primum legatur, postquam obiit infirmus, aut anima ex purgatorio post gravissimas pœnas jam est liberata. Quinimo (addunt Doctores cum P. Sporer *part.* 2. *Theolog. Sacram.* c. 5. *sect.* 3. *num.* 355. satis practice procedente) in tali casu tenetur Sacerdos ad restitutionem. Et hinc Urbanus VIII. in citato Decreto *De Celebratione Missarum*. §. 8. provide statuit, quod *eleemosynas manuales, & quotidianas ita demum Sacerdotes accipere possint, si oneribus antea impositis ita satisfecerint, ut nova quoque onera suscipere valeant: alioquin omnino abstineant ab hujusmodi eleemosynis, etiam sponte oblatis, in futurum recipiendis*. Hæc ibi:

98. Dicitur, *qui sunt notabiliter in mora celebrandi*. Nam inprimis Declaratio Cardinalium ad dictum Decretum Urbani VIII. *Respondendo ad* 11. excipit casum, quando *infra modicum tempus* potest omnibus oneribus Missarum satisfieri: modicum autem tempus (ait Herinex *num.* 582.) valde credibile censetur esse tempus unius mensis, aut etiam duorum mensium: * nam a pari loquendo, etiam supremi Rectores a suis Ecclesiis absentes *tribus mensibus* dicuntur tantummodo NB. *aliquantisper* abesse juxta Concil. Trident. *sess.* 23. *de Reformat. cap.* 1. sicque (uti ait Kerchove in Commentariis in nostra Statuta Generalia *cap.* 3. §. 6. *num.* 5.) trimestre censetur *tempus modicum* in Jure &c. nec dantes stipendium præsumuntur ordinarie quoad talem dilationem intra trimestre inviti; cum hæc Auctorum sententia, volens trimestre esse *modicum tempus differendi* tradatur publice in libris, nec contra eandem, quæ conformiter dictis etiam fundamentum habet in Jure satis probabile, a dantibus stipendium excipiatur. Ultra tamen trimestre vix ab aliquo Auctore conceditur extensio teste Pasqualigo hic *num.* 965. Quinimo potest contingere (uti bene notat Herinex hic *disp.* 8. *quæst.* 55. *num.* 82.) ut neque possit prudenter præsumi voluntas dantium stipendium ad extensionem ultra ipsum diem, quo petitur Missa: puta si hæc petatur pro actualiter agonizante, vel pro felici decisione litis eo ipso die terminandæ &c. Unde præcedens doctrina de dilatione ad trimestre non in similibus casibus extraordinariis intelligi debet, sed ordinarie, ubi tales extraordinariæ circumstantiæ non influunt, & cæteroquin dans stipendium explicite nullum tempus certum celebrandi præfigit. *

99. Deinde citata Declaratio Cardinalium *Respondendo ad* 52. excipit casum, *si tribuens eleemosynam pro aliarum Missarum celebratione sciat, & consentit, ut illæ tunc demum celebrentur, cum susceptis oneribus satisfactum fuerit*: nam tunc juxta benefactoris consensum poterit Missarum celebratio differri.

Additio I.

* Quod si inquiras. An mortaliter peccent Sacerdotes, si differant Missas annuas, seu anniversaria certo die præfixo celebranda etiam ultra trimestre; eo, quoniam fundatum stipendium (uti docti fuerunt experientia) ab his, quibus solutionem præstare incumbit, longius protrahitur, forsam cum periculo omnino deperdendi; quia e. g. stipendium, annuatim determinatum, jam aliquot annis non amplius solvitur, etsi ab initio fundationis, ac receptionis dictum periculum necdum fuerit prævisum? Resp. ad hoc Quæsitum Tamburinus *Tr. de Sacrific. Miss. lib.* 3. *cap.* 1. §. 9. *num.* 12. & Pasqualigus *Tom.* 2. *qu.* 957. *& quæst.* 1074. cum aliis a se citatis, taliter differentes regulariter non peccare. Ratio est: quia obligatio similia Sacra celebrandi assumpta fuit eum in finem, ut per fructus fundationis toties subministretur congrua respective sustentatio, quoties obligatoria recurrit celebratio; nam Beneficium datur propter Officium: ergo dum hæc solutio stipendii citra culpam Sacerdotis, vel Collegii, aut Monasterii differtur tamdiu cum periculo forsan, ne unquam deinceps solvatur, pariter licite usque ad solutionem differtur celebratio. Viderint autem illi, qui culpabiliter sunt in causa, ut solutio stipendii tamdiu non sequatur.

Additio II.

* Ast ponamus, Missas aliquot centenas præcise manuales in aliquo testamento relictas fuisse, quæ ab Executore testamenti offeruntur nonnullis Sacerdotibus Sæcularibus, aut regularibus: ubi tamen ab his, quibus offeruntur, ante receptionem jam timetur prudenter ex gravi ratione, seu etiam prævidetur periculum tardioris, & omnino forsan intermittendæ solutionis, poteruntne, hoc non obstante, illimitate ab hisce Missæ recipi pro credito stipendio, interne tamen apud se resolvendo pro tunc actualem earum celebrationem, quando solvitur stipendium? Respondet sub terminis Quæsiti P. Henno negative; nam exinde Executor Testamenti, sibi persuadens ex hac illimitata acceptione Missas interim fore celebrandas, in tarditate, ac morositate solutionis stipendii magis firmatur, & anima Testatoris ob suspensam executionem celebrationis Missarum interim his maximis fructibus privatur; ubi forsan, si veritas ab initio fuisset candide manifestata, Executor fuisset magis permotus ad accelerationem stipendii, videns alias Missas non fore celebrandas. Pono formalia P. Francisci Henno *Tom.* 2. *Theolog. Tract.* 2. *disp.* 6. fol. apud me 84. sequentis tenoris: *Non excusantur Sacerdotes, qui sub prætextu dilati stipendii etiam Missas differunt, postquam fidem dederunt de illis celebrandis credito stipendio: vel enim non debent onus illud recipere, vel, si susceperint, tenentur quamprimum moraliter Missas exsolvere, non minus, ac si stipendium recepissent &c. Unde; si de solutione timeant, debent se ab illis recipiendis honeste excusare, vel certe se periculo exponere. Si secus fecerint, peccant graviter &c. Quam vera est hæc resolutio, sed quam male practicata*. Ita ille. Interim tamen Pasqualigus ex Tamburino *Tom.* 2. *q.* 917. fuse probat, talem suspensionem fore licitam, quod puto valde probabiliter defendi posse, si brevis expeditio Missarum non expresse per verba formalia adpromittatur ex una, & ex altera parte jam aliquot Missæ fuerint celebra-

tæ

tæ, nec tamen ulla ſolutio ſubſecuta debiti ſtipendii, Viderit autem adeo negligens in ſolvendo ſtipendio; cum facila ſibi prudenser imaginari deberet, quod in hoc quaſi contractu reciproco, & utrinque oneroſo non ſit daudum unum certum (puta, certo celebrandæ tot Miſsæ) cum magno periculo non recipiendi alterum, nimirum debitum ſtipendium.

100. CONCL. VII. Sacerdos, qui ſtipendium accepit: tenetur dicere Miſſam, ſicut offerens petivit, videlicet Miſſam talem, aut talem Votivam, vel Miſſam de Requiem, niſi obſtet Ritus Eccleſiæ. Prima pars probatur ex eo: quia alioquin virtus Fidelitatis violaretur, ſimulque poteſt contingere, quod vel ob ſpeciales indulgentias, vel ob ſpecialem offerentis devotionem, nec non ſpeciales Miſſæ Orationes major fructus impetrationis eidem proveniat. Altera pars ex eo liquet: quia ſanctæ Matris Eccleſiæ voluntas, & ordinatio prævalere debet voluntati Fidelium; eo præſertim, quod hi non intendant, nec rationabiliter poſſint intendere, contravenire Ritui Eccleſiæ.

101. Hinc, quia Rubricæ Miſſalis *Tit. de Miſſis Votivis*, & *Miſſis Defunctorum*, prohibent, dici tales Miſſas in Feſtis Duplicibus, ac diebus Dominicis, non eſt dubitandum, quin ſatisfiat intentioni petentium celebrando Miſſam de Feſto Duplici occurrente cum applicatione ad intentionem petentis, & non Miſſam votivam. Hoc idem, loquendo de Miſſis privatis de Requiem (ſecus eſt de Anniverſatiis, ac Miſſis cantatis) noviſſime declaravit, ac fieri mandavit Alexander VII. Anno 1662. ſimulque tum ipſe in ſpeciali decreto 1664. tum Clemens IX. in alio, die 23. Septembris 1669. emanato, quod incipit: *Cum fel. record.* (& habetur tom. V. Bullarii Romani *Conſtit.* 30. *dicti Pont.*) conceſſit, atque declaravit, per Miſſam de Feſto occurrente dictis diebus celebratam pro Defunctis obtineri indulgentias Altarium privilegiatorum pro animabus in purgatorio: de quo antea fuerat magna difficultas inter Doctores, qui communiter negativam tenuerunt.

Additio.

* Pariter ſatisfit intentioni offerentium ſtipendium, & obtinentur indulgentiæ, ſi in Altari privilegiato fuerit petita Miſſa privata pro defuncto, & ea legatur de Semiduplici, vel de Feria illis diebus, quibus aut eſt prohibitum legere Miſſam privatam de Requiem, v. g. infra octavas Corporis Chriſti, Paſchatis, Pentecoſtes &c. aut interdictum celebrare etiam de Duplici e. g. Die Cinerum &c. Idem dicendum, ſi feſtum quidem apud Regulares fuerit Semiduplex, cæteroquin tamen in Diœceſi Feſtum Fori de præcepto: nam tunc ipſis, uti in Dominicis interdictæ ſunt privatæ Miſſæ de requiem. Item ſi in Semiduplici publice eſt expoſitum ſanctiſſimum Sacramentum; ubi pariter non permittitur Miſſa privata de Requiem juxta Decreta Clementis XI. editum 20. Januarii anno 1705. nec non juxta antiquiorem declarationem Congregat. SS. Rituum 2. Decembris anno 1684. editam, & a Cajetano Merati in Theſauro SS. Rituum *Tom.* 1. *part.* 2. *tit.* 24. relatam ſequentis tenoris: *durante expoſitione SS. Sacramenti occaſione quadraginta horarum* (NB. eadem eſt ratio, ſi hæc publica Expoſitio duret paucioribus horis) *celebrari non poteſt Miſſa privata de Requiem, neque cantari poteſt Miſſa defunctorum pro adimplenda mente Teſtatoris*. Aliis autem diebus, quibus Miſſa privata de Requiem eſt licita, eadem, dato propterea ſtipendio, ſub peccato celebrari debebit, nec enim alias obtinentur indulgentiæ, ſi in Altari privilegiato petatur.

102. Quæres I. Qualis ſit obligatio celebrandi Miſſam ratione ſtipendii? Reſp. I. Certum eſt, quod hujuſmodi obligatio ſit de genere Juſtitiæ, habens annexum onus reſtitutionis, ſi non adimpleatur: alioquin enim talis injuſte retineret ſtipendium. Et hujuſmodi obligatio indubie ex genere ſuo eſt gravis, atque ſub mortali.

103. Reſp. II. Num peccet mortaliter, qui accepto ſtipendio unam dumtaxat Miſſam ſcienter omittit celebrare, variant Doctores. Et quidem talem peccati mortalis reum cenſet Mattrius *diſp.* 19. *Theol. Moral. num.* 80. citans Petrum Navarrum, Bonacinam, & alios; eo quod damnum ſpirituale, per privationem debiti fructus Miſſæ illatum, ſit admodum grave. Econtra negativam ſententiam ſequuntur Herincx *cit. diſp.* 8. *num.* 180. Sannig. *quæſt.* 9. *num.* 10. Sanchez *lib.* 2. *de Matrim. diſp.* 5. *num.* 25 & quidam alii: quia cenſent eſſe parvitatem materiæ in una dumtaxat Miſſa omiſſa: neque enim hic attendendum, ad damnum ſpirituale (alioquin enim omittens recitationem unius Salutationis Angelicæ, ad quam tenebatur, peccaret mortaliter; cum damnum ſpirituale ex tali omiſſione ſequens anteferatur cuilibet temporali) ſed gravitas materiæ menſuranda eſt juxta gravitatem, ſeu quantitatem ſtipendii; quale pro unica Miſſa datum communiter non attingit quantitatem ſufficientem ad peccatum mortale; ut patet in furto.

Additio I.

* Quæres II. An ratione ſtipendii ſit obligatio non ſolum celebrandi, ſed etiam applicandi Miſſas, ſi in teſtamento, vel in litteris fundationis nulla facta ſit mentio de applicatione, ſed tantum de celebratione? Reſp. in dubio affirmative, ſuppoſito, quod conſignatum fuerit ex una parte ſufficiens, ac proportionatum ſtipendium, etiamſi Miſſæ applicentur pro Fundatore: ex altera vero non adſint poſitive valde efficaces circumſtantiæ ſuadentes, Fundatorem præciſe celebrationem, non autem fundationem petiiſſe. Ita cum aliis Barboſa *de officio Parochi cap.* 31. *num.* 13. Paſqualigus *de Sacrific. q.* 908. La Croix *Lib.* 4. *num.* 833. ac *Lib.* 6. *num.* 144. & Sabinus Bononienſ. *part.* 9. *Lucis Moralis. Tract.* 45. *num.* 69. Ratio eſt, quia ſtante ſufficienti pro applicatione ſtipendio præſumitur quiſque in dubio ſibi, vel ſuis voluiſſe optime conſulere. Accedit pro ſententia aliqua declaratio Cardinalium, quam refert Pignarelli *Tom.* 1. *Conſil.* 139. ubi etiam Elbel *part.* *V. Theologiæ Moralis, Tract. de Beneficiis. Conferentia XI. num.* 373. *

Additio II.

* Ex hac ultima reſolutione infert. I. Sylvius *p.* 2. *v. Miſſa. Caſu* 4. ſi fundatio nude habeat: *fundo Miſſam omni die Veneris legendam*, præſumi legendam ad intentionem Fundatoris, niſi particulares circumſtantiæ concurrant ſuadentes contrarium, prout in caſu, ubi ſtipendium vix videtur proportionatum oneri (e. g. ſi pro quotidiana celebratione annuatim deſignarentur tantummodo centum, & quinquaginta floreni, ſeu circiter 75. Scuta Romana) merito videri poterit Elbel *loc. cit.* Infert. II. la Croix *Lib.* 6. *part.* 2. *num.* 145. Sacerdotem, qui celebrat in quodam loco v. g. in Templo Monialium, ſi ideo congruum ſtipendium habeat ab Eccleſia, vel Monialibus, non poſſe recipere aliud ſtipendium pro applicatione talis Miſſæ, niſi expreſſe aliquis alius ſpecialis titulus in fundatione aſſignetur ex quo prudenter præſumi poſſit, quod Fundator ſolam celebrationem intenderit, non autem applicationem prout pro his ſtipendiariis valde favorabiliter exemplificant ex Reding, P. Schmier *Lib.* 3. *Tract.* 1. *part.* 2. *cap.* 1. *ſect.* 2. *num.* 93. & Schmalzgrueber *Lib.* 3. *Decret. Tit.* 41. *num.* 113. Hæc tamen præſumptio ſtante pingui ſtipendio facile fieri non debet. Videatur la Croix *Lib.* 4. & 6. *locis citatis*.

Additio III.

* Quæres III. Quid reſolvendum ſit in caſu, quo Sacerdos aliquis confiteatur, ſe plura recepiſſe ſtipendia, quam Miſſas pro dantibus applicare poteſt? Reſp. I. Talem recipientem haud dubie peccaſſe acceptando tot ſtipendia, & obligari ſummam illam, reſpectu cujus nequit dantibus ſtipendium ſatisfacere, aliis reddere ex toto pro celebrationa, uti totum colligitur ex jam dictis: quinimo obligatur alias quoque ſuperaddere orationes pro illis, quibus debebantur hæ Miſſæ, ſi ex hac nimia dilatione paſſi fuerint aliquale damnum, teſte Sporer hic *part.* 2. *cap.* 5. *num.* 355. Aſt ponamus, quod illam ſummam pecuniariam jam conſumpſerit, & tanquam pauper non habeat, unde in æquivalenti aliis ad legendas Miſſas dare queat, nec ipſe etiam in futurum tot Miſſas celebrare valeat, puta jam aliis de novo oneratus, vel graviter ægrotus? Reſp. ex la Croix *lib.* 6. *part.* 2. *num.* 225. talem conari debere ſatisfacere ſaltem, in quantum poteſt, v. g. petendo ab aliis Sacerdotibus ſibi familiaribus aliquot Miſſas gratis ad ſuam intentionem; ex futuris Miſſis offerendo reſtantibus, quantum licite poteſt, etiam ex fructu ſuo ſpecialiſſimo ſub eadem limitatione, audiendo quoque Miſſas devote, atque applicando fructum exinde, vel per alia bona opera (puta jejunia, mortificationes & orationes) acquiſitum. *

QUÆSTIO IX.

De Tempore celebrandi Miſſam.

SUMMARIUM.

104. *Tempus celebrandi Miſſam quale?*
105. *Per Auroram quid intelligatur?*
106. *Eſt moraliter, non mathematice conſideranda, & attendenda conſuetudo de hyeme.*
107. *Quid de meridie?*
108. *Et privilegiis Regularium.*
109. *An ſit licitum, quotidie celebrare?*
110. *Quid de Feria V. Cœnæ Domini, & Sabbato Sancto?*
* *Ubi pariter refertur aliquod novum Decretum. Additio I.*
An aliquando liceat celebrare die Paraſceves? Addit. II.

111. Non

111. *Non licet plures Missas eodem die celebrare.*
112. *Excepto die Nativitatis Domini?*
* *De quo notabile Corollarium.*
113. *Et casu necessitatis.*
114. *Casus necessitatis præcipui, qui?*
* *Tempus inchoati Sacrificii an & quando possit interrumpi?*

104. CONCL. I. Tempus ordinarium celebrandi Missam incipit ab aurora, & terminatur in meridie, sive hora diei duodecima. Ita communis; & patet ex Rubricis Missalis *Tit. de defectibus in Ministerio ipso occurrentibus*: ubi dicitur, quod *tempus debitum celebrandi sit ab aurora usque ad meridiem communiter.*

105. Cæterum per *Auroram* non intelligitur ortus Solis, sed prima Solis irradiatio, quando nempe aliquid lucis apparet. Et licet diluculum hoc non semper, & ubique locorum sit æquale, ordinarie tamen solet incipere hora & quadrante vel sesquihora ante ortum Solis.

106. Notandum ulterius cum Doctoribus passim, quod hæc res moraliter potius, quam mathematice sit consideranda. Hinc inferunt, posse Missam inchoari duabus horis ante ortum Solis, ita ut circa initium auroræ finiatur. Quinimo tempore hyberno recepta consuetudo in partibus Septemtrionalibus obtinuit, quod Missa tribus vel quatuor horis ante Solis ortum celebretur, eo præsertim tempore, quo communiter homines sese labori suo manuali solent accingere. Siquidem hæc consuetudo justa de causa est introducta, ut in hisce partibus, quibus in hyeme Sol sero oritur, operarii, & famuli prius Missæ Sacrificium audire possint, antequam ad suas operationes sese accingant. Layman *cap. 4. de Sacrificio Missæ num. 3.* & alii. * Videturque Sacra Rituum Congregatio hanc consuetudinem in specie approbasse, quando in una Missalis Romani 18. Septembris & 2. Novembris 1634. ita resolvit: *ubi non est Aurora physice pro licita Missarum celebratione, attendatur ea moraliter, & politice, quando scilicet terminari solet hominum quies & inchoari labor juxta probatam Regionum consuetudinem.* *

107. Insuper, quamvis ordinarie non sit licitum sacrificare post meridiem, ut patet ex Conclusione, adhuc tamen satis est ad evitandam culpam, si Missa inchoetur ante meridiem, vel in meridie, licet postea primum finiatur. Quinimo ex causa justa potest Missa inchoari etiam post meridiem; ut puta ne infirmus sine Viatico decedat, aut propter protractum Principis funus, vel solemnem Processionem, præsertim ubi multi necdum Missam audierunt, vel si Sacerdos itinerans, diebus præsertim festivis, etiam integra hora post meridiem (uti inquit Sporer hic) ad locum Ecclesiæ perveniens celebrare velit, vel si in magno concursu confitentium adhuc essent communicandi: puta pro lucrandis indulgentiis &c. Herincx *disp. 8. quæst. 20.* Layman & alii.

108. Notandum præterea Regularibus Mendicantibus varia privilegia a SS. Pontificibus concessa esse celebrandi una hora ante auroram, & una post meridiem; imo etiam usque ad horam nonam; id est, horam tertiam vespertinam; ut refertur in Compendio Privilegiorum *v. Missa.*

109. CONCL. II. Licitum est cuilibet Sacerdoti rite disposito quotidie celebrare, exceptis tribus postremis diebus hebdomadæ Sanctæ. Prior pars est certa, & patet ex *c. Consuluisti. De celebrat. Missar.* & praxi Ecclesiæ universalis. Altera pars ex eo probatur: quia inprimis Feria sexta Parasceves omnino prohibitum est, celebrare Missam; cum eo die, ob memoriam illius Sacrificii cruenti, quo Christus Dominus semetipsum Patri cœlesti hac die pro salute totius mundi in Ara Crucis offerre dignatus est, non fiat Consecratio, sed a Sacerdote Actum consuetum perficiente, juxta Ritum Ecclesiæ, solum sumatur sacra Hostia pridie consecrata.

110. Porro Feria quinta Cœnæ Domini, & Sabato Sancto una dumtaxat Missa solemnis celebrari solet juxta traditionem, & consuetudinem Ecclesiæ. Verum quidem est, multos Doctores, ut Suarezium, Sotum, Barbosam, Lugonem, quos citant, & sequuntur Layman *loc. cit. num. 8.* & Gobat *tract. 3. Theol. Experim. num. 219. & seqq.* existimare, quod non sit prohibitum, Sabbato Sancto privatim, ac secluso scandalo, post Officium solemne celebrare: cum nullo jure hoc prohibitum reperiatur. Et hoc ob datam rationem, ac loquendo de celebratione privata ante Officium solemne, multo magis admittunt Doctores de Feria quinta Cœnæ Domini, quamvis communiter hac die Sacerdotes de manibus sui Prælati Missam solemnem celebrantis, sacram Communionem more Laicorum sumere soleant, exemplo Apostolorum, qui isto die de manu Christi Eucharistiam acceperunt.

Additio I.

* Verum hæc DD. opinio moderno tempore non videtur ulterius manuteneri posse, ubi ex novo Decreto S. R. C. & publica prohibitione Clement. XI. 23. *Martii* 1701. & 20. *Aprilis* 1707. Item 15. *Aprilis* 1710. Item 15. *Martii anno* 1712. uti refert Cajetanus Merati novissime in suo Thesauro, interdictum est amplius die Jovis, aut Sabbato Sancto in una, eademque Ecclesia, præter Missam solemnem habere aliam privatam, prout idem de Sabbato Sancto jam antea declaravit pariter Sacra Congregatio *die* 11. *Februarii*, & iterum 11. *Martii* 1690. etiam non obstante contraria consuetudine. Dicitur notanter: *in una eademque Ecclesia*, per quæ verba non credo improbatam illam communem praxin multorum Monasteriorum, vi cujus die Jovis, si non in una eademque Ecclesia, saltem in distincto aliquo Sacello (puta infirmariæ) ante Missam solemnem celebratur una privata *de Cœna Domini*, ut Fratres illi, qui tanquam legitime impediti solemnem audire nequeunt, huic privatæ interesse, & sub ea communicare valeant, prout notat Constantinus Hegerer in Rituali *part. 2. §. 4. num. 3.* Quinimo loquendo, etiam de una, eademque Ecclesia, si Festum S. Josephi, vel Annuntiationis incideret in illum diem Jovis Hebdomadis Sacræ, possunt celebrari aliquæ Missæ privatæ ante solemnem, ut populus adimplere valeat commodius præceptum audiendi Missam; cum tale Festum tantum quoad chorum, non autem quoad forum transferatur a Sac. Congregatio 23. *Septembris* 1692. & alia 12. *Septembris anno* 1716. prout denuo adducit Cajetanus Merati. Quando autem simile Festum occurreret Sabbato Sancto, vel die Parasceves, transfertur etiam in foro, & quoad præceptum audiendi Missam post Pascha. Sac. Congregatio 11. *Martii* 1690. Hinc adhuc manet, quod etiam pro tunc in Sabbato Sancto nequirent dici plures Missæ.

Additio II.

* Ast quid sentiendum de die Parasceves, si Parochus ex oblivione præcedente die Jovis neque pro futuro officio, neque pro expositione SS. Sacramenti in Sepulchro (uti vocari solet in his terris) aliquam consecravit Hostiam, & cæteroquin hæ ceremoniæ absque gravi scandalo, & obmurmuratione intermitti non possunt? Resp. in simili casu extraordinario, quod ad evitandum scandalum etiam die Parasceves poterit celebrari Missa ante ipsum Officium, legendo illam ex votivis de Passione Domini, nisi adsint saltem parvæ Hostiæ consecratæ, quæ alias potius deberent accipi (si tamen absque novo gravi murmure fieri possit) tam pro ipso Officio diei, quam pro expositione in Sepulchro. Ita Sporer *p. 2. Theol. Sacram. cap. 6. sect. 6. num. 453.* & la Croix *lib. 6. p. 2. num. 233.* *

111. CONCL. III. Excepto die Nativitatis Domini, & casu necessitatis, non licet eidem Sacerdoti plures Missas eodem die celebrare citra speciale aliquod Privilegium. Ita statuitur *c. Consuluisti.* & *c. Te referente, De celebrat. Missar.* juncto *c. Sufficit. De Consecr. dist. 1.* ubi pro ratione subjungitur: *Non modica res est, unam Missam facere: & valde felix est, qui unam digne celebrare potest.*

112. Additur, *Excepto die Nativitatis Domini.* Quia illo die potest quilibet Sacerdos tres Missas celebrare, quamvis ad eas omnes celebrandas non obligetur: & si voluerit dicere tantum unam, dicat, quam maluerit, sed melius leget tertiam, utpote cujus oratio concordat Officio diei.

† Benedictus XIV. in sua Constitutione *Quod expensis.* Bullar. Tom. II. Num. LXI. concessit in perpetuum pro Regnis & Dominiis Hispaniarum & Portugaliæ quibuslibet Sacerdotibus, ut die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum possint celebrare tres Missas, ita tamen ut secunda & tertia Missa sit pro omnibus fidelibus defunctis, nec accipi possit eleemosyna nisi unica. Pro Regno tamen Aragoniæ, in quo antecedenter concessæ erant eadem die duæ Missæ & tres Sacerdotibus Regularibus, quamvis facultatem extendat ad tres Missas, non vult tamen ut plures eleemosynæ quam antehac recipiantur.

Additio

* Ubi tamen, si tres Missas legere placeat, bene notetur, non posse de Jure loquendo omnes tres celebrari media nocte, prout inter alia novissime innuit Decretum S.R.C. emanatum 18. *Decembris* 1702. sequentis tenoris: *non licet in media nocte Nativitatis Dominicæ celebrare successive alias duas Missas, & in eis Sacram Communionem exhibere sed utramque omnino prohibitum.* Unde insistendo Juri communi, manuteneri amplius nequit sententia contraria Bauldrii, Gerlaci, Vinitoris, & plurium aliorum, quos refert Diana *part. 2. tract. 14. resolut. 35. & part. 10. Tract. 12. resolut. 57.* Utrum vero non possint saltem duæ Missæ media nocte Nativitatis Domini celebrari, alia est quæstio, quam tamen sublatam, puto per aliud Decretum Sacræ Rituum Congregationis editum in una Pisauriensi 20. April. anno 1641. uti refert Merati in suis Commentariis in Gavantum *Tom. 1. part. 4. tit. 3. num. 13.* & in Indice Decretorum *num. 282.* sequentis tenoris: *In nocte Nativitatis Domini post cantatam primam Missam*

Missam NB. nullo modo (sicque nec ex parte) possint aliæ duæ immediate celebrari, nec fideles communicari, Huic, & aliis pluribus Decretis insistens Summus Pontifex Clemens XI. per speciale Edictum tam in suo proprio Bullario Romæ 1723. impresso *part.* 2. *Constit.* 5. *T.* 8. *p.* 2. *Constit.* 5. relatum Romæ expresse inhibuit omnibus Ecclesiis Patriarchalibus, Collegiatis, Parochialibus, & Regularibus utriusque sexus &c. ne media nocte Nativitatis Domini legantur aliæ duæ Missæ, sed sola prima dici possit. *

113. Additur ulterius in Conclusione, *& casu necessitatis*. Nam in casu necessitatis plures eodem die Missas celebrari posse a Sacerdote jejuno, & qui in prima Missa non sumpsit Purificationem, patet ex *cit. c. Consuluisti. De Celebrat. Missar.* estque communis Doctorum.

114. Porro inter hujusmodi casus necessitatis potissimum numerantur sequentes. I. Ne moriturus sine S. Viatico decedat, quando non adest alia Hostia consecrata. II. Ne populus die Festo Missa privetur, præsertim in casu, quando plures Sacerdotes haberi non possunt, v.g. in Anglia &c. aut quando Sacerdos habet duas Parochias, & die Festo in utraque celebrare tenetur. III. Juxta nonnullus, quando die Festo adveniunt peregrini Missam audituri, vel quando ad Ecclesiam accedit Vir Illustris, utpute Princeps, vel Episcopus. Verum hodie standum est consuetudini locorum, cum ob multiplicationem Sacerdotum aliqui casus raro amplius locum habere soleant.

Additio

* Quæres. An, & quando tempus inchoatæ Missæ possit quoad continuationem ejusdem interrumpi per alia negotia, vel aventus? Resp. In hoc quæsito ad duo debere reflecti *primo* quousque Missa jam pervenerit? *secundo* quam grave negotium intervenerit? Si necdum Missa pervenit ad oblationem, rationabilis quidem causa, sed necdum adeo magna exigitur: sic etiam per intervenientem concionem interrumpi potest, uti patet ex consuetudine in plurimis locis introducta. Quod si Missa jam attigerit Canonem, nondum tamen peracta sit consecratio, requiritur causa aliquo modo gravior interrumpendi, necdum tamen gravissima; sic juxta Pasqualigum apud la Croix *lib.* 6. *part.* 2. *num.* 248. ad acquirendas speciales certas gratias tantisper relinqui potest Missa ante consecrationem, ut a Parocho in defectu aliorum Sacerdotum ministretur cum priori Alba & Stola Viaticum, & Extrema Unctio, si sit periculum in mora, quamvis cæteroquin dictus ægrotus NB. alia Sacramenta jam receperit. Quando vero consecratio jam peracta fuit, causa interrumpendi Missam debet esse gravissima, qualis foret, si in priori casu periculose decumbens, ne quidem Sacramentum Pœnitentiæ recepisset, vel infans morti proximus necdum baptizatus esset, vel Sacerdus celebrans ipsemet post consecrationem deliquium pateretur, in quibus, & similibus eventibus in defectu aliorum Sacerdotum haud dubie per alios actus disparatos tempus Missæ interrumpi, & postea posset iterum continuari, ubi tamen, ne interpolatio inter priorem partem Missæ, & inter posteriorem, adhuc post consecrationem restantem, sit nimium longa, concedunt Auctores apud la Croix *loc. cit. nu.* 248. quod, si e. g. Confessio talis moribundi ultra mediam horam perduraret, Sacerdos, a Sacrificio incompleto discedens, possit talem, auditis tantum aliquibus peccatis absolvere, ut sic securius partem posteriorem Missæ cum priori valeat tanquam unum continuum moraliter connectere. Ubi finita Missa residua adhuc peccata (si tamen moribundus confiteri possit) audiat, & absolvat ab iisdem ante necdum confessis, atque in aliis modo possibili agonizantem adjuvet. Plura de similibus utiliter videri possunt in Missali. *De defectibus Missæ Tit.* 10. & apud Constantinum Hagerer in novissimo suo Tractatu. *De defectibus Missæ, fol.* 39. *num.* 21. *& seqq.* in prænotione *De abruptione & interruptione Missæ*.

QUÆSTIO X.

Quo in Loco sit celebranda Missa? ubi de Violatione Ecclesiæ.

SUMMARIUM.

115. *Quo in loco de Jure communi sit celebranda Missa?*
116. *Quid in casu necessitatis?*
117. *Enumerantur tales casus necessitatis.*
118. *Episcopus potest dispensare ex causa rationabili.*
* *Quibus tale privilegium Romæ concedatur?*
119. *An sit licitum, celebrare Missam in aqua vel mari?*
120. *Non licet celebrare Missam in Ecclesia polluta.*
121. *Ecclesia polluitur quinque præcipue modis.*
122. *I. Per injuriosam humani Sanguinis effusionem, & qualem?*
(g) Ut dictum Tract. 12. dist. 2. num. 7.
123. *II. Per injuriosam homicidium.*
124. *III. Per illicitam humani seminis effusionem.*
125. *Et quid de actu conjugali?*
126. *IV. Per sepulturam excommunicati vitandi.*
(h) Tract. 13. dist. 2. num. 26.
127. *V. Per sepulturam Pagani, seu Infidelis.*
128. *Alii duo modi a nonnullis addantur.*
129. *Polluta Ecclesia an polluatur Cœmeterium, & econtra?*
130. *Quid, si in dictis casibus factum est occultum?*
131. *Quid agendum, si Ecclesia sit polluta?*
132. *Et quomodo reconcilianda, & a quo?*
133. *Quid de FF. Minoribus?*
134. *Aut si Ecclesia fuit tantum benedicta?*
135. *Ecclesia polluta, an reconcilietur per celebrationem Missæ?*
136. *Quid agendum, si durante Missa violetur Ecclesia?*

115. CONCL. I. Jure communi, & ordinario olim Missa celebrari non licuit, nisi in Ecclesia consecrata, sive, ut dicitur *c. Nullus. De Consecr. distinct.* 1. *Nisi in sacratis, ab Episcopo locis*. Hodie autem sufficit, Ecclesiam, vel Oratorium esse benedictum, aut etiam non benedictum, dummodo ad hunc solum usum debite deputatum, atque ab Episcopo designatum fuerit, sicque sit Oratorium publicum. Ita Herincx *cit. dist.* 8. *quæst.* 11. cum communi: idque inter alia desumitur ex Concil. Trident. *sess.* 22. in *Decreto de Observandis in celebratione Missarum*: ubi prohibetur Episcopis, *ne patiantur privatis in domibus, atque omnino extra Ecclesiam, & ad Divinum tantum cultum dedicata Oratoria, Sanctum hoc Sacrificium peragi*. Concordant Rubricæ Missalis *Tit. De defectibus in Ministerio ipso occurrentibus*: ibi: *Si celebratur in loco non sacro, vel non deputato ab Episcopo*: & consequenter a sensu contrario sufficit locum ab Episcopo esse deputatum.

116. Dicitur notanter, *Jure communi & ordinario*. Siquidem inprimis excipitur casus necessitatis *arg. can.* 1. *De Consecrat. dist.* 1. ubi dicitur, *Missarum celebrationem non alibi, quam in sacratis Domino locis absque magna necessitate fieri debere*. Unde cum exceptio firmet regulam in oppositum, tempore magnæ necessitatis licet alibi celebrare, in loco tamen honesto.

117. Porro necessitas celebrandi extra Ecclesiam consecratam in privatis domibus, aut etiam sub dio, in Altare tamen portatili, & loco cæteroquin honesto, juxta Doctores communiter potest esse. I. Si Ecclesiæ sint dirutæ, vel ab Infidelibus, sive Hæreticis occupatæ. II. Si Locus sacer non capiat tot homines, vel celebrantes: ut in Supplicationibus ad parvas Capellas quandoque contingere solet. Similiter ob eandem necessitatem in publicis castris, seu bello pro exercitu licitum est celebrare. Herincx, Layman *loc. cit. cap.* 5. *num.* 3. & alii.

118. Excipitur ulterius, si fiat dispensatio ab Episcopo. Nam Episcopus ex rationabili causa saltem insistendo Juri communi *c.* 12. *de Privileg. in* 6. potest dispensare, ut celebretur Missa in loco profano, honesto tamen, etsi aliis usibus sit deputatus, ut puta in hypocausto nobilis Personæ ex morbo decumbentis super Altare portatile rite præparatum, Layman *num.* 4. & alibi. Idem dicendum, si qui a Summo Pontifice privilegium acceperint extra Ecclesiam Missas celebrandi.

Additio.

* Porro quibusnam illud privilegium jure moderno post Decretum Clementis XI. competat, habetur partim in Jure Canon. *Lib.* 3. *Decret. tit.* 41. partim dicetur in Appendice I. hujus Quæstionis.

119. Quæres. Num sit licitum, celebrare Missam in aqua vel mari pro navigantibus? Resp. negative regulariter loquendo: idque propter periculum effusionis sacratissimi Sanguinis. Dicitur, *regulariter loquendo*: nam in longinquis navigationibus v. g. in Indias Orientales susceptis, si magna sit tranquillitas sine ullo tempestatis indicio, adsitque præter celebrantem alius Sacerdos, qui post consecrationem firmiter teneat calicem, ita ut absit omne periculum effusionis sacri Sanguinis, non pauci Doctores, quos citat, & sequitur Lugo *disp.* 20. *de Euchar. sect.* 3. existimant, posse aliquando celebrari in mari. Id ipsum in navigatione Orientali nonnullis a Sede Apostolica specialiter concessum fuisse, sed pro triremibus in mari Mediterraneo negatum, refert citat. Lugo *num.* 89.

* Econtra P. Cajetanus Merati in suo Commentario in Rubricas *part.* 1. *tit.* 20. *num.* 10. *prope finem*, testatur, hoc privilegium a Clemente XI. habita prævia consultatione Sacræ Congregat. Concil. die 13. Martii anno 1706. fuisse datum Militibus Hierosolymitanis quoad suas

magnas

magnas naves occasione longæ navigationis in mari contra infideles, absque eo, quod positive excludatur Mediterraneum ibidem.

220. CONCL. II. Non licet celebrare Missam in Ecclesia polluta, seu violata, Ita communis; & patet ex *c. Proposuisti*, *ac seqq. De Consecr. Ecclesiæ* cum concordantiis. Hinc Rubricæ Missalis *Tit. De defectibus in ministerio ipso occurrentibus*, sic habent: *Si Sacerdote celebrante violatur Ecclesia ante Canonem, dimittatur Missa: si post Canonem, non dimittatur.* Hæc ibi; Incipit autem Canon post dictum *Sanctus*, ab illis verbis: *Te igitur Clementissime Pater &c.* Nihilominus, etsi celebrans in Ecclesia polluta mortaliter peccet (uti patet ex prohibitione Ecclesiæ, & gravitate ipsius materiæ) nullam tamen Censuram, vel irregularitatem talis incurrit, cum hæc Jure statuta non reperiatur. Bonacina *quæst. 4. de Matrim. punct. ult. num. 26.*

221. Quæres autem occasione hujus Conclusionis, & quantum attinet alteram partem quæstionis, quibus modis Ecclesia violetur? Resp. Generatim loquendo, quinque præcipue modis violatur, seu polluitur Ecclesia. Et quidem.

222. I. Violatur Ecclesia per injuriosam humani sanguinis effusionem. Requiritur autem ad hoc, ut percussio, seu vulnus infligatur homini existenti in Ecclesia, & non super tectum, aut turrim, aut subtus speluncam Ecclesiæ (g) sive deinde sanguis effundatur intra, sive extra Ecclesiam; imo etiamsi vulnerans existat extra Ecclesiam. Deinde requiritur, ut percussio sit gravis, seu talis, quæ sit peccatum mortale: unde, si casu quis alterum percutiat, vel cum veniali tantum culpa excutiat alteri sanguinem e naribus (v. g. cum pueri ex veniali solum cholera sese percutiunt, usque dum manent sanguine e naribus) Ecclesia non polluitur. Tandem requiritur, ut tale factum sit notorium juris, aut facti notitia, universim enim, ut Ecclesiæ aut Altaris violatio inducatur, oportet factum esse notorium, idque vel per sententiam Judicis, aut confessionem in Judicio factam, quod dicitur *Notorium Juris*, vel per evidentiam rei, quæ tergiversatione aliqua celari non possit, quod vocant *Notorium facti.*

223. II. Violatur Ecclesia per homicidium injuriosum, ac notorium, quod vel cujus causa intra Ecclesiam perpetrata est, licet fiat sine sanguinis effusione. Dicitur notanter, *cujus causa intra Ecclesiam perpetrata est*: nam, si quis foris sit percussus, & postmodum in Ecclesiam se recipiat, ibique quantumvis copioso sanguine effuso moriatur, non violatur Ecclesia. Cæterum sufficit in proposito, ut homicidium sit injuriosum ipsi Ecclesiæ, seu sanctitati loci, quamvis non sit injuriosum ipsi occiso; unde, si quis seipsum in Ecclesia suspendat, vel Judex cuipiam Reo in Ecclesia mortis supplicium inferat, adhuc violabitur Ecclesia.

224. III. Violatur Ecclesia per illicitam, & notoriam humani seminis effusionem factam intra Ecclesiam, non autem in turre tantum, vel super tectum, ut supra *num.* 222. in simili dictum est: repugnat enim ea sanctitati loci. Quod si ejusmodi effusio sit involuntaria, aut si accidat in somno, licet causa sit data in vigilia, non violatur Ecclesia: nam hoc ipso, quod ipsa accidat in somno, secundum se non est libera. Herincx *loc. cit. quæst.* 22. *num.* 119. Bonacina *num.* 19. Navarrus, Silvester, & alii. Sufficit autem, sive ea seminis effusio fiat per pollutionem voluntariam, sive per fornicationem: utroque enim modo violatur Ecclesia, si ea sit notoria juris, vel facti notorietate.

225. De actu conjugali dubitant Doctores, quibusdam absolute affirmantibus, aliis negantibus, cæteris vero magis probabiliter excusantibus dumtaxat casum necessitatis, quæ contingere potest ob probabile periculum incontinentiæ, si conjuges longo tempore intra Ecclesiam cohabitare teneantur.

226. IV. Violatur Ecclesia per sepulturam excommunicati. Hoc tamen post Concilium Constantiense intelligendum est de excommunicato non tolerato, videlicet de illo, qui aut publice denuntiatus est, aut notorius percussor Clerici existit: hi enim soli de facto sunt vitandi in vita, ac proinde etiam in morte juxta illam regulam. *Quibus non communicavimus vivis, non communicemus defunctis. c. Sacris. De Sepulturis.* Nec obstant dicta superius (*b*) ubi cum probabiliori Doctorum negatur, excommunicatum toleratum absque prævia absolutione posse sepeliri in loco sacro. Ratio enim disparitatis est: quia Concilium Constantiense noluit ipsosmet excommunicatos in aliquo relevare, aut eis quomodolibet suffragari, sed solum intendit tollere alia incommoda, quæ ex antiqua generali prohibitione communicationis Fidelium cum excommunicatis sæpius oriebantur, atque imposterum oriri poterant, inter quæ merito connumeratur violatio Ecclesiæ per sepulturam excommunicati: sicque etiam talis violatio Ecclesiæ de facto solum procedit in duobus enumeratis casibus.

227. V. Violatur Ecclesia per sepulturam Pagani seu Infidelis, prout habetur *c. Ecclesia. De Consecrat. dist.* 1. Et hoc etiam intelligendum de infante necdum baptizato. Quod si tamen infans in utero matris mortuus sit, potest una cum matre Christiana sepeliri in loco sacro: quia fœtus est pars matris, & unum quasi cum ea corpus censetur *arg. l. 2. ff. De inspiciendo ventre*, ibi: *Partus enim, antequam edatur, mulieris portio est, vel viscerum.*

228. Dicitur notanter *num.* 221. *quinque præcipue modis*. Nam nonnulli addunt duos alios modos violationis Ecclesiarum; videlicet; quando Ecclesia benedicitur vel consecratur ab Episcopo excommunicato publico; item, quando parietes Ecclesiæ consecratæ majori ex parte simul dejiciuntur, ac destruuntur, ut reædificari debeat. Verum de priori casu merito dubitant cæteri Doctores; cum ejusmodi violatio nulli claro textui Juris innitatur, atque in pœnalibus non sit facienda extensio, nisi habeatur in Jure: unde sententiam negativam appellat Bonacina *loc. cit num.* 22. probabilissimam. Posteriori autem casu potius Ecclesia destruitur, quam polluitur.

229. Quæres II. An polluta Ecclesia etiam polluatur Cœmeterium, & econtra? Resp. cum communi. Polluta Ecclesia polluitur simul Cœmeterium, si ei contiguum sit; non tamen vicissim polluto Cœmeterio polluitur Ecclesia. Ita communis; & habetur decisum *cap. un. De Consecrat. Eccles. in 6.* Accedit ratio: quia, ut inquit *Reg. 42. Juris in 6. Accessorium naturam sequi congruit principalis*, non econtra: atqui Cœmeterium, si sit contiguum, est accessorium Ecclesiæ, ergo. Additur notanter, *si sit contiguum*: nam secus est, si Cœmeterium fuerit remotum ab Ecclesia, prout notatur *cit. cap. un. in 6.*

230. Quæres III. Quid juris, quando in dictis casibus factum est occultum? Resp. Locus sacer in ejusmodi casibus non censetur pollutus, ita ut indigeat reconciliatione, quamdiu de eis publice non constat. Ita Glossa communiter recepta *cap. 2. v. Pollut. de Consecr. Eccles. in 6.* Quare, quamdiu res manet occulta, ita ut nemo, vel non nisi pauci sciant, Ecclesia quoad judicium humanum non est polluta: censebitur autem polluta, quandocumque res mala propalabitur, & de facto publice constabit; quia tunc bona fama, ejusque existimatio apud homines deperdita erit, ac proinde indigebit reconciliatione.

231. Quæres IV. Quid agendum, si Ecclesia fuerit polluta, seu violata? Resp. Cum per se loquendo sit grave peccatum, celebrare in Ecclesia violata, hinc eadem prius est reconcilianda. Ita communis.

232. Et equidem, si Ecclesia prius fuit solemniter consecrata; eam solus Episcopus reconciliare potest, adhibita aqua per ipsum benedicta, ac vino & cinere mixta: unde simplex Sacerdos Ecclesiam consecratam reconciliare nequit, nisi ex commissione Summi Pontificis.

233. Dicitur notanter, *nisi ex commissione Summi Pontificis*: nam hac accedente poterit etiam simplex Sacerdos Ecclesiam consecratam reconciliare. Quo modo ex privilegio, & concessione Domini Papæ, Superiores Fr. Minorum possunt Ecclesias sibi subjectas, aqua tamen prius per Episcopum consecrata, reconciliare, quando Episcopus distat duabus dietis (una dieta continet viginti milliaria Italica, quæ faciunt quatuor vel quinque Germanica) prout eisdem concessum est a Leone X. & refertur in Compendio Privilegiorum. *v. Benedicere.*

234. Dicitur ulterius, *Ecclesiam Consecratam*. Nam, si Ecclesia solum fuerat benedicta, seu auctoritate Episcopi ad Divinum Cultum, atque Officium deputata, poterit etiam simplex Sacerdos eam reconciliare aqua a se benedicta; prout notat cum aliis Layman *loc. cit. num.* 12. Quamvis decens sit, ac ita consuetum, ut negotium hoc prius Episcopo significetur.

235. Addunt nonnulli Auctores, videlicet Sa *v. Ecclesia num.* 19. Castro, Avila, quando Sacerdos celebrat in Ecclesia polluta, præsertim bona fide (imo & mala fide) jam propter summam virtutem tanti Sacrificii Ecclesiam haberi pro reconciliata. Accedit textus *c. De fabrica. De Consecr. dist.* 1. Sed hanc sententiam merito rejiciunt Layman *loc. cit. num.* 23. Sannig. *dist. 5. de Missa. quæst.* 10. *num.* 23. & alii; cum ea nullo jure fundata sit. Nam textus citatus loquitur de alio casu, ut notat Engel. *tit. de Consecr. Eccles. num.* 15. ubi, quamvis non nihil faveat priori sententiæ, illico subjungit, quod tutius sit, vera reconciliatione uti, quam sacri Canones præscribunt.

236. Quæres V. Quid agendum, si durante Missa contingat Ecclesiam violari? Resp. conformiter Rubricis Missalis *num.* 220. relatis, si id accidat ante Canonem. Quid autem sit agendum, quando sub Missæ Sacrificio ingreditur Ecclesiam excommunicatus vitandus, dictum est *Tract. 23. dist. 2. num.* 40.

AP-

APPENDIX I,

Continens specialia de Oratoriis, & privatis Cameris, an, quibus, & quando liceat ibidem celebrare Missam?

SUMMARIUM.

* *Præmittitur distinctio inter Ecclesias, & Oratoria. Add. I.*
* *An liceat Regularibus celebrure in Cameris, aut privatis Oratoriis? Addit. II. & III.*
* *Item num Episcopis, & quando? Addit. IV.*
* *An & quando possint Episcopi aliis concedere licentiam in privatis Oratoriis celebrandi? Additio V. & VI.*
* *Qualiter Romæ detur licentia celebrandi in Oratoriis privatis pro Rure tantum? Addit. VII.*
* *Quomodo pro Civitate? Addit. VIII.*
* *Qualiter ea licentia impetretur pro infirmis? Addit. IX.*
* *Et quomodo itinerantibus? Addit. X.*
* *Formula concessionis alicujus Oratorii. Additio XI.*

Additio I.

* ANTE resolutiones prænotandum est, quidnam sit proprie Ecclesia, & quidnam Oratorium? *Ecclesia* est locus DEO dicatus, & auctoritate Episcopi perpetuo designatus, in quo fideles ad Officia Divina, & Sacra Religionis exercitia conveniunt. *Oratorium publicum* videtur convenire cum Ecclesia; dicitur enim ædificium Religiosum auctoritate Episcopi destinatum Divino cultui habens ostium patens in via publica: prout hoc ultimum est præcipuum, teste Clericato, a Doctoribus requisitum ad rationem Oratorii publici.

Oratorium privatum est locus in aliqua arce, vel domo privatorum &c. a Domino domus, vel arcis ad cultum Divinum hic, & nunc deputatus, & ab eodem pro libitu in usum profanum convertibilis Ita Barbosa *de Jure Eccles. L.* 2. *cap.* 8. *n.* 18. Unde ad Oratorium privatum nec requiritur auctoritas Episcopi, nec ostium patens in via publica. Paucis, censetur semper Oratorium privatum illud, cui deficit aliquid ex requisitis ad Oratorium publicum, superius in definitione expressis, & potest erigi illud in quacumque camera, seu hypocausto, modo sit locus honestus.

Porro emergente subinde dubio, an hoc, vel illud Oratorium sit publicum legitima auctoritate erectum, nec ne? recurrendum est ad præsumptiones, & si fuerit illud ædificatum in modum alicujus Ecclesiæ, si extet ibidem Altare, & Campanile, si ad Missam personæ nullo facto discrimine admittantur, erit præsumendum publicum, legitima auctoritate erectum juxta Abbatem, Mascardum, Pignatellum, & Clericatum teste Francisco Schmier *lib.* 3. *Jurisprudentiæ. Tract.* 1. *par.* 2. *cap.* 2. *sect.* 3. *n.* 96. Hoc notato. *

Additio II.

* Quæres I. An liceat defacto Regularibus extra casum necessitatis celebrare Missam, in privatis extraneorum Oratoriis aut Cameris? Resp. negative, nisi novum privilegium vel dispensatio particularis obtineatur, vel per consuetudinem jam debito tempore legitime præscriptam, nec reprobatam habeatur. Ita præter alia jura colligitur clare tum ex Concil. Trid. *Sess.* 22. *Decret. De observandis in celebratione Missæ*; tum ex Decreto Clemenris XI. edito anno 1703. 15. *Septembris*, & per extensum reperiendo in Jure Canonico *Lib.* 3. *Decr. Tit.* 41. *post n.* 5. ubi Summus Pontifex verbis formalibus unnollavit similia Privilegia antea Regularibus concessa per *cap. in his* 30. *De Privilegiis*; vi capituli antea potuerunt cum Altari portatili ubicumque, etiam in domibus Laicis celebrare. *

Additio III.

* Quæres II. An non obstante illo Decreto Clementis XI. liceat Regularibus mendicantibus adhuc erigere Oratoria in suis Monasteriis; ibique vel in Cameris Infirmorum Confratrum celebrare? Resp. Non obstante priori Decreto Clementis XI. Regulares mendicantes, & cum ipsis quoad privilegia communicantes adhuc retinere defactu speciale privilegium extruendi Oratoria privata, & Capellas domesticas in suis habitaculis, ibique legendi, & audiendi Missam diebus quoque Festivis, ac Dominicis. Quinimo, si quis Fratrum fuerit infirmus, poterit etiam eadem legi in sua Camera, vel alio commodo loco: non enim hæc loca videntur comprehendi sub Decreto prohibente superius allegato, prout susius deductum est in Jure Canonico *Lib.* 3. *Tit.* 41. *n.* 29. *& seqq.* quorsum lectorem brevitatis gratia remitto, simulque ex dictis ibidem *n.* 25. adverto quod in Oratoriis Religiosorum a Superioribus legitime ad cultum Divinum deputatis possint alii quoque Sacerdotes Sæculares (uti præter alios recenter notat Merati *Tom.* 1. *par.* 1. *Tit.* 2.) legere, & Laici audire Missam, atque sic satisfacere præcepto Ecclesiæ: tum quia ipsa Monasteria non sunt domus tales privatæ, nti nec Hospitalia auctorisate ordinaria vel Apostolica fundata, sicque nec comprehenduntur sub prohibitione celebrandi *in domibus privatis*, uti recte advertunt Holzman *Tom.* 2. *part.* 5. *Tract. n.* 383. *v. Respondetur quinto*; ac Matthæuccius *in Officiali Curiæ. Cap.* 10. §. 3. *num.* 81. adducens desuper declarationem Sac. Congregationis: tum, quia Gregorius XIII. etiam post Concilium Trident. absolute, & generalibus terminis concessit, ut in Oratoriis Monasteriorum, ad Divinum cultum a legitimo Superiore deputatis, possit dici Missa, adeoque a quocumque: cum potius videatur locale, quam personale privilegium. Econtra vero in Cameris, & aliis locis ad cultum Divinum a Superioribus non deputatis Pius IV. tantum concessit pro solatio, & in favorem infirmorum, sicque videtur privilegium personale ad alios illimitate non extendendum. Vide dicenda *Quæst.* XI. *Additione VI.* *

Additio IV.

* Quæres III. Quidnam Jure moderno sentiendum sit de Episcopis in ordine ad Oratoria quoad suam propriam personam? Resp. Jure antiquo juxta *cap. ult. De Privilegiis in* 6. habuerunt Episcopi speciale Privilegium non solum in loco habitationis suæ, verum etiam alibi intra & extra Diœcesin erigendi Oratoria privata, ibique in Altari portatili celebrandi. Moderno autem tempore Clemens XI. in novissimo Decreto superius jam citato contrarium statuit, sequentibus formalibus: *Episcopis, & his majoribus Prælatis, etiamsi Cardinalatus dignitate fulgentibus, neque sub prætextu privilegii clausi in Corpore Juris, neque alio quocumque titulo ullo modo licet extra Domum propriæ habitationis in domibus Laicis, etiam in propria Diœcesi, quod fortius intelligitur in aliena, etiamsi Diœcesani consensus adhiberetur, erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrare, seu celebrari facere.* Vide totum Decretum in Jure Canonico *Lib.* 3. *Tit.* 41. Recollige etiam dicenda *Quæst.* XI. *Addit. VI.* *

Additio V.

* Quæres IV. An jure moderno possint Episcopi saltem suis Diœcesanis post Decretum allegatum Clementis XI. concedere celebrationem in Oratoriis privatis? Ratio dubitandi est, quia juxta illud Decretum ipsemet Episcopus non potest celebrare in Oratoriis privatis Laicorum suæ Diœcesis; ergo multo minus videtur posse hanc facultatem aliis concedere. Resp. tamen, dubium istud juxta modernos AA. etiam post memoratum Decretum scribentes valde probabiliter, præsertim ubi accedit consuetudo tamquam optima Legum interpres, solvi sequenti distinctione, dicendo, desacto vi moderni Decreti Episcopis hanc facultatem non esse omnino ademptam, sed tantum restrictam ut hodie non ordinarie amplius, & libere, quomodo olim poterant, sed solum tunc, quando dubia est necessitas, num sit sufficiens pro celebratione extra Ecclesiam, aut Oratorium publicum, vel ubi alia justa, & rationabilis, licet non absolute necessaria, adest causa, licentiam dare, vel ipsimet eadem uti possint. Exemplum sit persona nobilis ægrotans, quamvis non fataliter decumbens: in isto allegato casu, si humiliter supplicetur, solet frequenter in his partibus Episcopus dispensare, ut in ejus domo in loco decenti celebretur, quatenus Missam audiat, Sac. Communionem etiam ex devotione e. g. diebus festivis pro speciali animæ suæ consolatione recipiat. Et ita suadet praxis, ac optima legum interpres, nimirum consuetudo in his regionibus, atque præter plures alios præcedentes Auctores etiam sic ex novissimis docent Schmalzgrueber *Lib.* 3. *Decr. Tit.* 49. *num.* 22. la Croix *Lib.* 6. *par.* 2. *num.* 263. Pichler *Lib.* 3. *Decr. Tit.* 41. *num.* 5. Vide etiam dicta *Lib.* 3. *Tit.* 22. *num.* 15. ac præterea attende, an, quæ, & quanta sit consuetudo in qualibet Diœcesi vel Regione legitime præscripta? Ita notanter adverte doctrinam P. Reinffestuel *Lib.* 1. *Decr. Tit.* 4. §. 8. traditam, quod nempe juxta valde probabilem sententiam per clausulam generalem (*Non obstante quacumque consuetudine*) equidem derogetur consuetudini præteritæ, non autem in futurum inducendæ, nisi ea reprobetur tamquam abusus, & corruptela. *

Additio VI.

* Cæterum adhuc impræsentiarum addo, quod equidem soleant quoque a Reverendissimis Ordinariis in similibus concessionibus non raro, uti in dispensationibus Papæ; excipi festa Resurrectiouis, Pentecostes (id est quoad primum diem, non autem quoad alios duos subsequentes, etsi & isti

fine primæ classis, uti observat Cajetanus Merati *part. 1. Tit. 20. fol. in editione Romana* 288. & adhuc fusius *fol.* 293.) ac Nativitatis Domini, aliaque solemniora (sub quibus solemnioribus Sacra Congregatio 17. Novembris 1607. comprehendi declaravit præter enarrata etiam festa Epiphaniæ, Annunciationis, Assumptionis, Apostolorum Petri, & Pauli, ac omnium Sanctorum) hæc tamen exceptio, nisi aliter expresse constet de mente Reverendissimorum Ordinariorum, sit benigne interpretanda, & tantummodo intelligenda quoad sanos, si ipsis alias domo egredi potentibus ex alia certa rationabili causa concedatur in ædibus Oratorium privatum cum portatili, non autem quoad infirmos hypocausto, vel etiam lectulo affixos; cum enim infirmis tale Oratorium privatum concedatur in spirituale solatium, jure merito præsumitur, nisi aliter constet expresse de mente concedentis; pariter concessum illis solemnibus diebus festivis, quibus hi pauperculi dicto solatio spirituali vel maxime indigent, pro tunc præter SS. Missæ Sacrificium etiam cibo Angelico, nimirum SS. Corpore Christi sæpius anhelantes refici in suo cubiculo; quoniam nequeunt egredi domo, sicut alii sani. Profecto talem esse pariter stylum Curiæ Romanæ, si pro ægrotis petuntur Oratoria privata, testis est la Croix *Lib. 6. part. 2. n. 271.* & præsertim *part. 8. n. 932. v. De Oratoriis.*

Additio VII.

* Quæres V. Qualiter Romæ Privilegium mediante portatili celebrandi, seu Missam audiendi concedatur in Oratoris privatis *pro rure tantum?* Ante resolutionem nota similia Oratoria Romæ concedi quadrupliciter: nimirum *pro Rure tantum, pro Civitate, pro infirmis nobilibus, & pro itinerantibus.* H. N. Resp. ex la Croix *lib. 6. part. 3. n. 931. v. de Oratoriis.* Privilegium illud *pro Rure tantum*, id est, pro locis, seu habitationibus extra urbem, aut oppidum sitis datur etiam personis iis, quæ non sunt nobiles, & nullam exercent Jurisdictionem temporalem in aliquo dominio: modus petendi est ille: *Petitur Oratorium pro N. N. Diœcesis N. vigore cujus ipse, moderna conjux ipsius N. cum prolibus, & familia possit curare celebrari Missam cum solitis clausulis, & exceptionibus in domo suæ habitationis rure extra urbem N. &c.* Taxa 12. circiter Scuta conficiet.*

Additio VIII.

* Quæres VI. Qualiter dictum Privilegium celebrandi, & Missam audiendi in privatis Oratoriis detur *Romæ pro Civitate?* Resp. Pro Civitate, & omnibus omnino locis, sive ea sint oppida, sive villæ, sive dominia, conceditur ordinarie personis tantum Nobilibus exercentibus Jurisdictionem temporalem altam, vel bassam in aliquo loco, qui specificari debet: Datur autem hoc Oratorium ordinarie loquendo cum sequentibus restrictionibus. I. Ut valeat tantum pro Civitate, & locis unius Diœcesis, unde, si quis velit erigere in loco alterius Diœcesis, debet petere aliud Oratorium pro illa Diœcesi. II. Ut quotidie una tantum Missa dicatur, per quod tamen non prohibentur celebrare ii, qui Privilegium habent personale celebrandi, ubicumque commoditatem nacti fuerint. III. Ut locus sit mundatus, & a domesticis aliis usibus separatus, ac prius visitetur ab Ordinario, vel ejus Vicario. IV. Ut in Festis solemnioribus anni ibidem Missa non habeatur. V. Ut famuli, & famulæ illo tempore ad servitia non necessarii diebus Festis, & Dominicis eant ad Ecclesiam publicam: filii autem, & famuli necessarii, ac ruri etiam hospites nobiles possunt dictis diebus interesse Missæ privatæ cum Domino, & Domina, satisfaciuntque præcepto ecclesiæ. Quinimo non desunt AA. qui contra communiorem cum Azorio, Castropalao, & Marchantio apud la Croix *lib. 3. part. 1. num.* 628. defendunt, etiam alios extraneos, qui tali Missæ intersunt, satisfacere substantiæ præcepti audiendi Missam. Quod si ipsis objiciatur clausa Brevi Concessionis inserta, quæ videtur contraria, conantur eamdem solvere. Vide la Croix *loc. cit.* & P. Sporer *tract. 3. in Decalog. cap. 4. num.* 24. Qui ultimus, etsi extraneis suadeat in praxi, ut aliam Missam audiant, nolentes tamen non adigit. Porro modus petendi hoc Oratorium est iste: *Petitur Oratorium pro N. N. S. Rom. Imperii Comite &c. ejus moderna conjuge N. Prolibus, & Familia, pro Civitate N. & loco N. Diœcesis N. in quo exercet Jurisdictionem temporalem.* Si quis addere velit etiam alia dominia ejusdem Diœcesis, quæ forte quis habet, potest: quia etiam illa inserentur Brevi Concessionis. Imo hæc additio sæpius necessaria non est, quoniam etiam absque ea in fine Concessionis adjungi frequenter solent hæc verba: *aliisque locis ejusdem Diœcesis*; expedit tamen, ut quis addat dominia, quæ habet in alia Diœcesi, quia subinde impetratur insertio, si non omnium, saltem unius, vel alterius per idem Breve, & quidem cum eadem taxa 12. circiter Scutorum concessum.*

† Circa facultatem datam pro Oratorio privato vide quid decernat Benedictus XIV. in sua Bulla *Cum duo*, in Appendice Operis hujus relata. Videnda etiam Encyclica ejusdem Pontificis ad Primatem &c. Regni Poloniæ, quæ item hic datur in Appendice. Incipit: *Magno cum animi*, & est in Bullar. ejusdem Tom. III. pag. 377.

Additio IX.

* Quæres VII. Qualiter eadem licentia quoad Oratoria Romæ impetretur pro infirmis? Resp. Eamdem licentiam Romæ impetrari pro infirmis Nobilibus, quamvis hi nullam Jurisdictionem exerceant. Modus impetrandi convenit cum præcedenti, præterquam, quod valeat pro eo tempore, quo Orator ob infirmitatem domo ad Missam audiendam egredi nequit, quamvis alias nulla anni dies etiam solemnissima excipiatur; deinde diebus Dominicis, & Festis restringitur ad unam tantum personam usibus necessariam: aliæ vero debent audire Missam in publica Ecclesia, ut satisfaciant præcepto. Si conjux etiam sit infirma, nominetur & ipsa, quia impetrabitur unum Breve pro utroque. Impetrari etiam potest pro Patre, & Filio, vel Filia. Item pro Matre, ac etiam pro Fratre, & Sorore infirmis, si simul habitent. Taxa, quæ supra. Modus petendi est iste: *Petitur Oratorium pro N. N. & ejusdem conjuge N. Nobilibus Diœcesis N. si laborant quibusdam infirmitatibus, propter quas domo Missam audiendi* (si est Sacerdos, dicitur celebrandi) *causa egredi non possunt, pro Civitate N. & tota Diœcesi N.**

Additio X.

* Quæres VIII. Qualiter concedatur pro itinerantibus? Resp. Pro itinerantibus datur cum sequentibus clausulis. I. Ut persona sit Nobilis, sive Jurisdictionem temporalem exerceat, sive non. II. Ut valeat tantum v. g. per Italiam, Germaniam, vel Hispaniam &c. III. Ut valeat tantum in actuali itinere, & quidem, ubi Missarum commoditas deest. Cæterum ejusmodi Missæ interesse possunt valide omnes comites itineris. Taxa, quæ supra. Modus petendi est iste: *Petitur Altare portatile, sive viatorium pro N. N. ejusque moderna conjuge N. Nobilibus Diœcesis N. frequenter, aut subinde iter facientibus per Germaniam.* Porro loquendo de ultimis quatuor quæsitis, si quis impetraverit privilegium in Oratorio, seu alias mediante Altari portatili in privata camera audiendi Missam, non tenetur quidem diebus festivis sibi dato stipendio Missam procurare, ubi habet communis; nihilominus tamen saltem probabilius obligatur interesse, quando eamdem ex una parte hic gratis habere, ex altera autem alibi audire non potest. Ratio est: quia diebus festivis, & Dominicis tenetur quilibet Christianus audire Missam, qui sine incommoditate mediocriter gravi audire potest. Videatur la Croix *lib. 3. part. 2. num.* 670.*

Additio XI.

* Quæres IX. An non possit afferri aliqua formula similis concessionis alicujus Oratorii? Resp. Eamdem cum suis clausulis, & fusiore singularum declaratione adduci a Patre Constantino Hagerer in suo Tractatu *De defectibus in celebratione Missarum Tit. X.* agendo de Oratoriis privatis, atque dicta formula potissimum respicit supplicantes *pro Oratorio in Civitate* conformiter Additioni VIII. estque sequentis tenoris: *Tibi N. Diœcesis N. qui, ut asseris, de nobili genere procreatus existis; concedimus in privato Domus tuæ solitæ habitationis Oratorio, decenter muro exstructo, & ornato, ab omnibus domesticis usibus libero, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in eadem domo celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab Ordinario approbatum Sæcularem, seu de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque Jurium Parochialium præjudicio, exceptis quoque diebus Paschatis, Resurrectionis, Pentecostes, & Nativitatis Domini, nec non aliis solemnibus festis diebus, in tua & familiæ tua præsentia celebrari facere; nec non in Hospitum tuorum Nobilium præsentia. Volumus autem, ut familiares, servitiis tuis non necessarii, ibidem Missæ interessentes non liberentur ab obligatione præcepti &c.* Hactenus Breve Apostolicum, cujus potiores clausulas jam invenies declaratas per decursum hujus Appendicis; dummodo adhuc ad quatuor attendas. I. Quod, si illud favorabile Breve detur alicui *de nobili stirpe procreato*, non sufficeret, si talis, ex communibus parentibus progenitus, fuisset primum successu temporis nobilitatus. II. Quod pluribus in eadem domo Familiis distinctis, nec principali privilegiato subordinatis non soleat unum, idemque, vel etiam duplex Oratorium in eadem domo concedi; unde notanter dicitur: *dummodo in eadem domo celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri concessa non fuerit.* III. Quod per Supplicantis *Familiam* pariter favore talis

ost-

privilegii gaudentem, intelligantur illi, qui cum principali privilegiato habent aliquam subordinationem, vel saltem moralem connexionem, quales sunt ejusdem liberi una cum conjuge, aliique descendentes, vel etiam ascendentes per lineam rectam, habitantes cum ipso, ejusque commensales: item cum ancillis famuli illi, qui, si non absolute, saltem ad decentiam Status conservandam sunt necessarii: alii autem tamquam superflui per ultimam Brevis Apostolici clausulam excluduntur. IV. Nobiles Hospites ad talem privilegiatum venientes, qui cum eodem gaudent privilegio Oratorii, non necessario debent esse *procreati de nobili stirpe*; cum id in Brevi non reperiatur taliter expressum, uti apud ipsum primarium Supplicantem: debent tamen esse advenæ seu aliunde advenientes; nam in eadem civitate habitantes non censentur proprie ad intentum Hospites, uti eum Gobat, Diana, & Quarti notat Hagerer *loc. cit. Clausf. X.* *

APPENDIX II.

Qualenam debeat esse Altare, & quomodo instructum, ut Missa in eodem celebrari valeat? Ubi etiam de execratione Altarium.

SUMMARIUM.

* *Quid, & quotuplex sit Altare? Addit. I.*
* *Quidnam requiratur, ut in Altari Missa legi possit? Addit. II.*
* *Qualiter dictum Altare debeat esse instructum? Addit. III.*
* *Quot modis Altare consecratum deperdat suam Consecrationem? Addit. IV.*
* *An eamdem deperdat per fractionem sigilli, aut remotionem sepulchri &c. Addit. V.*

Additio I.

* QUÆRES I. Quid, & quotuplex sit Altare? Resp. I. Altare dicitur illa mensa, supra quam peragitur incruentum Missæ Sacrificium; uti in Monte Calvariæ Crux ipsa suo modo dicebatur Altare Sacrificii cruenti in die Parasceves immolati. Magis adhuc succincte describitur Altare ut sic a P. Pichler *lib. 3. Decret. tit. 40. n. 1.* quod sit *Lapis ad sacrificandum ordinatus, & consecratus*; unde illa structura præcedens necdum est Altare ante consecrationem, sicque nec ibi sacrificari posset, si non adesset consecratum Altare portatile. Resp. II. Altare ut sic dividitur in fixum, & portatile, quod ultimum ab aliis Altare Viaticum vocatur. Fixum est structura alicui basi affixa. Portatile, seu Viaticum, quod amoveri, & de loco in locum transferri potest. Ita communis. *

Additio II.

* Quæres II. Quidnam requiratur, ut in tali Altari Missa celebrari licite valeat. Resp. I. Tale Altare sive fixum, sive portatile debet esse lapideum. Ita Scotus *in 4. dist. 13. q. 2. num. 24.* Ratio hujus congruentialis ex Divo Thoma *3. part. q. 83. a. 3. ad 5.* assignatur ista; quia nimirum Altare significat præter alia sepulchrum Christi lapideum, vel etiam, quia ipsum Christum repræsentat, qui in Scriptura dicitur *Petra, Lapis Angularis &c.* Quod autem aliquando fuerit in usu Altare ligneum, causa erat persecutionum frequentia, ut hoc facile valuerit transferri: potuit & illud repræsentare Altare ligneum sanctæ Crucis, ubi peragebatur Sacrificium cruentum. † Novissime tamen ex Bulla Benedicti XIV. quæ incipit: *Imposito Nobis*, Sacerdotibus Latini ritus in Russia Polonica degentibus permissum est ut deficientibus lapideis tabulis rite consecratis celebrare possint super antimensis Ruthenorum unitorum.

Resp. II. Non est necesse, ut tota structura Altaris sit ex lapide, sed sufficit, si pars ipsius, seu mensa superior, sit lapidea, & saltem ita longa, ac lata, ut Calicem, & Patenam cum Hostia commode capere possit. Unde pars reliqua potest esse lignea ad augendum illius latitudinem, uti Angelus a Clavio *v. altare*, deducere nititur *ex can. 30. De Consecrat. dist. 1.*

Resp. III. Pariter tale Altare debet esse consecratum. *argum. can. 30. & 31. De Consecr.* ita quidem, ut graviter teste Gobat *in Theol. Experim. T. 3. num. 279.* delinqueret, qui in Altari non consecrato, vel enormiter fracto, & consequenter juxta dicenda consecrationem amittente Missam celebrare præsumeret. Recte tamen la Croix *Lib. 6. part. 2. n. 309.* addit, non esse opus celebranti petere, & inspicere, num Altare sit consecratum, & integrum: ut enim prudenter censeatur esse tale, quale esse debet, sufficit, quod sit celebrationi expositum ab iis, quos spectat attendere. *

Additio III.

* Quæres III. Qualiter Altare debeat esse instructum, ut ibidem Missa celebrari possit? Resp. partim ex Rubricis Missalis, partim ex probatis Auctoribus Sporer, Gobat, la Croix &c. super hanc materiam scribentibus. *Inprimis* Altare debet esse coopertum tribus tobaleis benedictis juxta Missale Romanum jussu Clementis VIII. & S. Pii V. editum *Tit. de Defunct. Rubric. 20.* vel saltem duabus, quarum una est duplicata, sicque æquivalenter duplex. Quinimo testibus Layman, Gobat, & Sporer juxta modernam aliquarum Provinciarum consuetudinem apponuntur duæ simplices tobaleæ seu mappæ, & loco tertiæ deservit corporale. In necessitate autem licitum est celebrare citra ullum peccatum præter corporale super unica etiam non benedicta. *2do.* Tobaleis, seu mappis adjungi debet antipendium: sufficit etiam ex asseribus depictis formatum, aut ex polito marmore, quod se ipso est ornamentum; quinimo aliqua causa rationabilis excusaret ab omni antipendio. Cæterum, ordinarie loquendo, Altare ornetur antipendio coloris, quoad fieri potest, diei festo, vel officio convenientis, uti inquit Rubrica XX. Missalis Romani. *3tio*. In dicto Altari debet adesse candela accensa duplex, atque ex cera. Missale *loco citato*. In necessitate tamen sufficeret unica, & quidem etiam ex sebo, vel lucerna, aut lampas ex oleo. Sine ullo tamen lumine etiam in necessitate probabilius celebrare prohibitum est: cum numquam teste Bosco legatur in hoc Ecclesia dispensasse, & sit communior hæc Doctorum persuasio. Quod, si Missa sit cum lumine inchoata, & usque ad Consecrationem (Lugo, Sporer, la Croix, & Gobat dicunt usque ad Offertorium) perducta, potest eadem continuari, quamvis postmodum sint v. g. per vehementiam venti in aliqua Capella in publico campo existente omnia etiam in lampade extincta lumina sine spe reaccensionis. Quando autem foret spes reaccensionis, deberet exspectari; ast post Consecrationem certe non multum ultra medium quadrantem horæ: longiori autem tempore (Quintad. judicat per mediam horam) si ante Consecrationem talis casus accideret. *Quarto*. Oportet saltem sub peccato veniali esse præsentem Crucifixum etiam exposito venerabili, sive is sit sculptus, sive etiam juxta satis probabilem sententiam in imagine depictus &c. Decretum Sac. Congregationis 14. Maji 1707. emanatum sic habet: *Quando super Altare expositum est Venerabile, debet etiam in eo collocari Crux cum Imagine Crucifixi*. Porro nec imago Crucifixi, nec candelabra, nec candelæ, nec antipendia debent esse necessario benedicta.

Additio IV.

* Quæres IV. Quot modis Altare semel consecratum iterum execretur, seu deperdat suam consecrationem, ita ut in eodem amplius celebrari nequeat? Resp. I. Altare fixum deperdit suam consecrationem, si pars superior ejusdem (id est, Mensa consecrata) removetur ab altera parte inferiori, cui compaginabatur. Ita Alexander III. *c. 1. De Consecrat. Eccles.* Quod si structura Altaris fixi tota integra cum superiori, & inferiori parte simul translocetur ad alium locum Ecclesiæ, exinde non amittit suam consecrationem, la Croix *loc. cit. num.* 304. sicuti etiam Altare portatile non execratur, si ab uno loco ad alium transferatur. Resp. II. Si Altare frangitur enormiter, deperdit suam consecrationem. Ita Innocent. III. *c. 3. de Consecr.* censetur autem frangi enormiter, quando ob talem fractionem de lapide non remanet spatium sufficiens ad capiendum Calicem, & Patenam cum Hostia saltem secundum majorem sui partem, prout subinde solet contingere quoad Altaria portatilia.

Resp. III. Si altare non sit fractum, sed tantum scissum, non deperdit consecrationem, dummodo partes non ab invicem, nec etiam a structura inferiori (si fuerit Altare fixum) separentur. Ratio est: quia scissura non tollit formam, nec facit Altare aliud, & hinc poterit illa scissura etiam aliquo glutine reparari. Pasqual. hic *quæst. 689. n. 10.*

Nec dicas. Ergo etiam, dum ponimus consecratum lapidem fractum in plures partes, quarum nulla sufficiens est ad capiendum Calicem cum Patena, posset ibidem celebrari, si partes illæ aliquo glutine denuo coadunentur. Resp. enim negando paritatem; quia per fractionem talem lapis iste jam deperdidisset consecrationem, quæ per istam unionem mediante glutine artificioso probabilius non iterum recuperatur, sicuti Crux Indulgentiis prædita, & taliter fracta, ut non amplius retineat figuram Crucis, exinde probabilius non recuperat amplius Indulgentias, quamvis iterum per gluten conjungatur: econtra vero per scissuram solam lapis consecratus numquam deperdidit suam formam, & consequenter neque consecrationem. *

Additio V.

* Quæres V. An Altare deperdat suam consecrationem per hoc, quod frangatur sigillum, vel removeatur sepulchrum cum Reliquiis? Ubi nota, quod per *sepulchrum* intelligatur loculus ille, seu capsula, in qua sacræ Reliquiæ reconduntur; per *sigillum* vero parvulus ille lapis, quo sepulcrum clauditur, & tegitur. H. N. Resp. jam fuisse probabiliter in Jure Canonico *lib.* 3. *Decret. Tit.* 40. *num.* 39. *&* 40. propugnatum, per talem fractionem sigilli, aut amotionem sepulchri Altaria non deperdere consecrationem, cum nullus textus ex Jure possit ab Adversariis assignari, qui convinceret Reliquias Sanctorum necessario requiri ad consecrationem Altarium, licet cæteroquin haud facile debeant omitti, prout etiam tempore Svecorum, quando in bello aliquot millia Altarium in sola Diœcesi Augustana erant spoliata sacris Reliquiis, voluit Sac. Rituum Congregatio *die* 21. *Aprilis* 1668. ut tales in iisdem iterum reponerentur, sed absque nova Altarium consecratione. Ita testis Franciscus Schmier *l.* 3. *Jurisprudentiæ. Tract.* 1. *part.* 2. *sect.* 3. *num.* 146. Vide pariter de hoc fusius la Croix *l.* 6. *part.* 2. *n.* 306. Attamen simul etiam reflecte ad recentius Decretum S. R. C. longe post bellum Svecicum (id est 11. Junii 1710.) editum, quod præsertim ultimis verbis videtur insinuare, per fractionem Sepulchri execrari Altare. Decretum illud reperiendum apud Cajetanum Merati in Indice Decretorum *num.* 933. est sequentis tenoris: *Quando Altare fuit consecratum ad modum Altaris fixi cum sacris sigillis, & unctionibus inter stipitem & Altare, si motus fuerit lapis superior, qui format mensam Altaris, a suo stipite; tunc execratur Altare. Si vero fuit consecratum ad modum Altaris portatilis, non execratur in quavis remotione: NB. sed tantum, quando frangitur Sepulchrum Reliquiarum.* Si autem hoc in Altari portatili, cur non pariter in fixo? *

APPENDIX.

De variis præter Ecclesiam, & Altare requisitis, ac scitu necessariis ad Missam rite celebrandam.

SUMMARIUM.

Additio I.

* Quæres I. Qualibus Sacerdos debeat indui vestibus, ut rite celebret? Resp. I. Ex communi, vestes Sacerdotales esse Humerale, seu Amictum, Albam cum Cingulo, Manipulum, Stolam, & Planetam, seu Casulam quoad colores tempori, seu Rubricis conformem: ubi notandum, quod color aureus, vel croceus juxta DD. æquivaleat omni colori; quia omnes ad ipsum concurrunt juxta Quarti *part.* 1. *Tit.* 18. *Dub.* 2. Quinimo in defectu uniformitatis adhiberi potest manipulus, vel stola diversi coloris invicem, & a casula, etiamsi Missa non ex necessitate (puta, ut provideatur infirmus Viatico, vel populus die festivo Missam audiat) sed & ex sola devotione celebretur; nam hæc Rubrica de coloribus est præcise directiva, vel certe tantum leviter præceptiva, ubi consequenter facilior causa excusans admittitur, testibus Sporer, Busenbaum, la Croix, Suarez &c. econtra vero altera Rubrica de ipsis vestibus sacerdotalibus, ut eæ adhibeantur in Missa, ex communi Doctorum est ex se loquendo graviter præceptiva, quia secus facientibus gravis ultio imminet. *can.* 22. *dist.* 1. *De consecrat.* non tamen incurreret peccatum mortale, qui in aliquali necessitate unam, vel alteram ex minoribus, puta manipulum, vel cingulum tantummodo intermitteret. Busembaum *hic dubio* 5. Quinimo omissionem cinguli a mortali etiam citra necessitatem ullam Herincx, Coen, & Henno &c. excusant ob levitatem materiæ. Quod idem aliqui sentiunt de manipulo apud Hagerer in Ritu exacto. Item non desunt Auctores, qui cum Gobat apud Sporer *part.* 2. *Theolg. Sacram. c.* 6. *sect.* 3. *num.* 410. defendunt, etiam sine *Stola* celebrari posse ex valde gravi causa: e. g. si Sacerdos jam processerit ad Altare, & primum sub Missa advertat, quod ex inculpabili incuria oblitus fuerit Stolæ, quam nunc in Altari induere nequit citra grave murmur, aut irrisionem, vel scandalum populi: vel si foret providendus Viatico periculose ægrotus, nulla tamen posset statim inveniri Stola, quam alias Sacerdos, qui providet, assumere deberet: non enim videntur hæ Leges Ecclesiasticæ cum tanta difficultate adstringere velle.

Resp. II. Hæ vestes debent esse benedictæ ab Episcopo, vel alio habente speciale privilegium quale habent Superiores Regularium quoad paramenta Ecclesiastica illa, quæ non indigent unctione, uti fusius tibi exhibebit Jus Cann. *l.* 3. *tit.* 40. *n.* 50. *& seqq.* atque præter alios Auctores citatos ab Antonio a Spiritu sancto in suo Directorio *tract.* 2. *disput.* 1. *sect.* 1. *n.* 9. defenditur non solum quoad paramenta propria, sed etiam extranea.

Resp. III. Vestes, vel alia paramenta Ecclesiastica benedicta deperdunt suam benenedictionem, si ita immutentur, ut vel amittant pristinam formam e. g. si ex stola fiat manipulus, ex casula detrita aliqua stola &c. vel si ad illum usum, ad quem antea destinata erant, redduntur inepta, puta, si Alba deperdat manicas, si cingulum ita frangatur, ut nulla pars (secus, si una adhuc) sit sufficiens ad cingendum Sacerdotem, si anterior pars casulæ separetur a posteriori &c. Ita communis, & patet ex jam dictis in Jure Canonico *loc. cit. n.* 53. Subjungit utiliter Pater Henno, Sacristam, si taliter immutata reficienda extradat sartoribus, debere eos monere, ut, antequam de novo ad sacrum usum applicentur, Superioribus pro nova benedictione consignentur.

Additio II.

* Quæres II. An non possit Sacerdos licite sub Missa assumere pileolum (alii vocant birretinum seu capitegium) item an non saltem possit portare fictum capillitium, seu (uti alii appellant) perruccam? Respond. I. Ordinarie citra dispensationem id fieri non posse. Ita communissima, videturque sic exigere reverentia erga SS. Sacramentum; prout etiam Rubricæ Missalis *part.* 3. *tit.* 10. *n.* 1. inter defectus in Missa contingentes numerant *celebrare capite cooperto sine dispensatione*. Utrum autem id sit peccatum grave, vel leve tantum, Doctores apud Constantinum Hagerer in suo novissimo Tractatu *De defectibus Missæ tit.* 10. *n.* 25. inter se non conveniunt. Mihi cum eodem & pluribus aliis præplacet aliqua distinctio: nimirum, si (secluso tamen scandalo, & contemptu) id fiat usque ad Præfationem, esse solummodo veniale; alias vero, præsertim si continuetur etiam post consecrationem, & ubi actualiter præsens est SS. Corpus & Sanguis Christi, fore mortale, saltem loquendo de pileolo. Dixi notanter: *saltem loquendo de pileolo*: nam, si quis una tantum alterave vice, & quidem non ex malo fine, sed ex aliqua rationabili causa, citra tamen dispensationem portaret perruccam, continuando etiam post Consecrationem, non auderem talem in his terris peccati gravis condemnare, nisi nova decreta sub gravi prohibentia accedant. Ratio mea est; quia in his terris per perruccam non censetur adeo stricte, moraliter loquendo, coopertum caput, sicuti per pileolum; hicque etiam apud magnos Principes, ubi in eorum præsentia non licet cooperire caput, attamen non prohibetur portare peruccam. Respond. II. Ut possit licite sub Missa portari perrucca, vel pileolus, insistendo Bullis, vel repetitis Sacrarum Congregationum Declarationibus, non sufficit regulariter & extra periculum in mora dispensatio Episcopalis, sed requiritur Pontificia. Patet hoc ex Decreto S. R. C. ab Urbano VIII. confirmato, ejusque jussu Missali Romano inserto sequentis tenoris; *Nemo audeat uti pileolo in celebratione Missarum sine expressa licentia Sedis Apostolicæ non obstante quacunque consuetudine contraria.* Accedunt plures declarationes aliæ videndæ apud Cajetanum Merati *part.* 2. *tit.* 1. *num.* 10. *fol. in Editione Romana* apud me 512. & apud Baruffaldum in Commentariis ad Rituale Romanum *Tit.* 80. §. 4. *n.* 51. prout etiam expresse de comis adscititiis sic declaravit Innocentius XI. suo Legato ad partes Rheni; ubi Edictum publicum in fonte refert la Croix *l.* 6. *part.* 2. 401. & Innocentius XII. Nuntio Apostolico Viennensi, ut in alio Edicto restatur Serenissimus Elector & Archiepiscopus Coloniensis apud Reiffenstuel *lib.* 3. *Decret. Tit.* 1. *num.* 93. Cæterum in supplica pro motivo dispensandi allegari solet vel *nimia Regionis frigiditas*, vel *senectus*, aut *calvitium*, vel *capitis debilitas*; ubi tamen simul suadetur, ut accedat legitimum Medici testimonium. Quod si petatur retentio perrucæ sub integra Missa, consulitur, ut expresse de hoc fiat

men-

mentio, addendo, quod minor desuper apud populum in his terris sit admiratio, quam si sub Missa portaretur pileolus: nec mireris, si absque additione hujus subin tibi Roma rescribatur, quod quidem sis dispensatus quoad usum pileoli in Missa, ita tamen, ut tempus a Præfatione usque ad Communionem excipiatur. *

Additio III.

* Quæres III. Qualem Calicem cum patena, & quomodo instructum debeat Sacerdos ad celebrandam Missam adhibere?

Resp. I. Calix cum patena, si non ex auro, omnino ex argento sit confectus. Pauper Ecclesia saltem stanneum calicem habeat. De ære, & auricalcho non fiat calix; quia ob vini virtutem æruginem causat, quæ vomitum provocat. Nullus autem in ligneo, aut vitreo calice præsumat Missam cantare. Ita habetur in terminis *can.* 44. *& can.* 45. *dist.* 1. *de Consecrat.* Addit. Missale *de Defectibus Missæ tit.* 10. sufficere, si cuppa calicis sit aurea, argentea, vel in Ecclesiis pauperibus stannea, quamvis pes ejusdem alterius existat materiæ. Quinimo defacto de consuetudine in Ecclesiis aliquibus pauperibus licite juxta Gobat in *Theolog. Experiment. Tit.* 3. n. 306. adhibentur non solum patenæ, verum etiam calices ex alio metallo, dummodo pro tunc cuppa intus sit deaurata: & potest hujus consuetudinis esse ratio, quia per inaurationem non amplius virtus vini æruginem parit provocantem vomitum, hincque videtur cessare ratio prohibendi cuppam ex ære &c. prius assignata.

Resp. II. Calix aut patena nequeunt benedici a Superioribus Regularibus etiam Mendicantibus, nisi qui extraordinarium aliquod possent exhibere privilegium. Ita communis, & constat ex aliqua declaratione Sac. Congregationis sub Alexandro VI. Ratio est, quia concurrit ad similia unctio sacri Chrismatis, quæ debet exerceri ab ipsis Episcopis, non autem ab aliis, qui nequeunt quodpiam extraordinarium privilegium exhibere, quale privilegium Innocentii III. juncta simul aliqua declaratione adesse *pro Abbatibus, Pontificalia exercentibus*, defendit Diana apud la Croix *l. 6. part.* 2. *n.* 308. & quidem non solum quoad calices verum etiam quoad altaria, & campanas, quamvis in omnibus istis interveniat sacra unctio. Idque etiam, cum speciali tamen licentia Ordinarii, ad Ecclesias alienas apud eundem Auctorem *loc. cit. num.* 353. extendunt Aversa, Tamburinus, Bordonus, Gavantus, & Schmalzgrueber *l.* 3. *Decret. tit.* 40. *num.* 38. *&* 39. putatque P. Pichler *Tit. eodem n.* 3. *Jurisprud. abbreviat.* tale privilegium posse saltem ex immemorabili consuetudine præsumi; etsi præsens Auctor P. Reiffenstuel cæteroquin in Jure Canonico *Lib.* 3. *Decret. tit.* 40. *n.* 43. videatur inclinare in sententiam oppositam, cui, si pertineant talia ad alienas Ecclesias, nec adsint particularia privilegia, non solum adstipulantur Gavantus, & Cajetanus Merati, verum etiam ad hunc finem multas declarationes adducunt. Econtra vero, quando similia spectant ad Ecclesias subditas, declaratio aliqua Congregat. S. Rituum a Patre Merati in suo *Indice Decretorum n.* 356. allegatur multum favorabilis, utpote similem unctionem non absolute, sed tantum quoad Ecclesias alienas prohibens; estque sequentis tenoris; *Prælati, Episcopis inferiores, aliqua Pontificalia NB. Extra loca ipsis subjecta, vel pro servitio alienæ Ecclesiæ, aut in subditos pariter alienos, etiam de licentia Ordinariorum exercere non possunt, puta campanarum benedictiones, calicum, & similium, in quibus sacra adhibetur unctio, nec non minorum Ordinum collationes.* Ita S. R. C. coram Alexandro VII. 27. Sept. 1659.

Resp. II. Calix, in quo Sacerdos celebrat, debet præter patenam *Inprimis* esse instructus purificatorio lineo, quod tamen non habet in Rituali propriam benedictionem, & hinc neque erit mortale sine eo celebrare, quando facile haberi nequit, ubi etiam pro tunc aliud mundum strophiolum adhiberi potest. 2*do*. Palla, & quidem juxta quodpiam S. Cong. Decretum 22. Januarii 1701. emanatum linea, saltem ex illa parte (ut inquit Sporer hic cum Gavanto apud Merati *part.* 2. *tit.* 1. *Litt. p.*) qua calicem tangit, ac benedicta, quæ si desit, aut per quadrantem exspectari deberet, potest ad tangendum calicem substitui corporale aliud, vel purificatorium. 3*tio*. Corporali, & quidem benedicto, ac mundo, quale si notabiliter esset immundum, præsertim in illo spatio, ubi ponitur Sacratissimum Corpus Christi, foret ob irreverentiam notabilem peccatum grave in eo celebrare juxta Gavantum *p.* 2. *Tit.* 1. *n.* 1. *Lit. q.* ac plures. Cæterum intermittere velum calicis, vel bursam corporalis etiam in Missa ex sola devotione, ubi haberi nequeunt, nullum omnino est peccatum juxta communem Doctorum: cum non ita proxime accedant ad ministerium hujus sacratissimi Sacrificii. *

Additio IV.

* Porro valde probabiliter (quamvis etiam altera sententia contraria relata a P. Reiffenstuel *lib.* 1. *Decr. tit.* 16. *n.* 31. *ac seq.* suis gravibus non careat fundamentis) nec Calix, nec Patena execrantur, etsi longo usu interior deauratio abstergatur. Quinimo nec censentur execrari, etsi in simili casu per aurifabrum de novo inaurentur, & consequenter, etiam in eo casu non indigent nova consecratione, sicuti a pari nec Ecclesia censetur execrata, aut indigens nova consecratione, etsi decidente consecrato superficiei cæmento novum parietibus Ecclesiæ superinducatur. Item nec purificatoria, vel pallæ, aut corporalia benedicta execrantur per lotionem. Debet autem prima hæc lotio fieri ab aliquo in Ordinibus sacris constituto. Antecedenter Laicis sine speciali privilegio (quale potest tribui a Superioribus Mendicantium Fratribus Sacristanis, testibus Sporer, & la Croix) non licet absque causa legitima citra peccatum veniale illa tangere, quæ Corpus Christi immediate contigerunt, aut sacro Chrismate inuncta fuerunt. Quinimo ea sacra vasa &c. tangere, dum actu continent Corpus Christi, ex communi prohibitum est sub mortali, exceptis Sacerdotibus, & Diaconis. Post primam autem lotionem, antequam denuo actu fuerint applicata talia corporalia, pallæ & purificatoria, eadem tangere (puta, ut exactius mundentur, aut lacera reficiantur) omni caret peccato. Quinimo insigniti Ordine Acolythatus ex concessione Martini Papæ *can. Non liceat.* 32. *dist.* 23. possunt absque ullo peccato tangere vasa sacra, & Paramenta benedicta etiam ante primam lotionem, dummodo eo tempore actu non contineant Corpus, & Sanguinem Christi, quod tamen inferioribus Minoristis, puta Ostiariis, vel Lectoribus expresse prohibetur *Non liceat.* 31. *Distinctione eadem.* vi cujus neque Acolythis videretur concessum, nisi sequens Canon dedisset his licentiam. Vide latius Jus Canonicum *lib.* 3. *Decret. tit.* 40. *num.* 44. *& seqq.* *

Additio V.

* Quæres IV. Qualem Sacerdos celebrans debeat adhibere Ministrum? Resp. regulariter masculum. Ita clare desumitur ex Missali *de defectibus tit.* 10. Hinc adhibens fœminam peccaret, *arg. cap. Inhibendum. De Cohabit. Cleric. & Mulier.* & quidem ex communi Doctorum mortaliter, saltem in locis, ubi contraria praxis non est introducta, qualem praxin tamen Doctores non laudant apud la Croix *lib. 6. part.* 2. *num.* 388. ubi apud eundem Pasqualigus cum Sporer, Gobat, & pluribus aliis sentit, melius esse celebrare sine Ministro, quam permittere mulierem ad Altare servire. Licitum autem est, in necessitate gravi e. g. ut populus Missam audiat, vel ægrotus Viatico provideatur) celebrare sine Ministro: quod idem juxta Lugo, Henriquez, Tambur., Hurtad fieri poterit, si Minister quidem cum Sacerdote exiverit, ac postea sub Missa (prout nonnulli petulantes pueri solent facere) discesserit, & aliquantulum exspectatus nec ipse, nec substitutus reversus fuerit.

Item Layman, Sporer & la Croix *loc. cit.* n. 385. defendunt hanc praxin Germaniæ, qua in multis pagis celebrari solet nullo præsente, qui respondere noverit, bene tamen substituto v. g. æditus rustico qui alias cæremonias exequatur, portando librum ab uno cornu ad aliud, administrando urceolos &c. atque tali modo licere celebrationem Missæ etiam extra necessitatem ex sola devotione dici solitam, tenet cum Layman Sporer *Theol. Sacram. p.* 2. *c.* 6. *sect.* 1. §. 4. *n.* 390. cum saltem habeatur aliquo modo Minister in Missali requisitus. *

Additio VI.

* Quæres V. Qualem Sacerdos, qui vult celebrare singulis diebus, debeat legere Missam? Resp. I. In die Commemorationis omnium Fidelium defunctorum, quamvis ipsum Officium Divinum possit celebrari de duplici festo, Missæ tamen privatæ non concordant huic Officio, sed debent dici de requiem ex Missali pro die Commemorationis omnium Fidelium defunctorum. Ita S. R. Congreg. 5. *Maji*, 1736. Etsi autem Missa debeat desumi ex die Commemorationis omnium Fidelium defunctorum, non tamen debet ea necessario applicari quoque pro omnibus Fidelibus defunctis, sed ad libitum, etiam pro aliquibus tantum, uti denuo S. R. C. 4. *August.* 1664. Resp. II. Quoad reliquos dies, nisi talis Sacerdos diebus, quibus ex causa rationabili licitum est, velit celebrare Missam votivam, aut de Requiem, debebit ordinarie legere Missam conformem Officio Divino, seu Breviario, quod recitat. Ita expresse præscribunt Rubricæ. Excipe tamen, si quis legeret Missam in alia Ecclesia, in qua est aliqua solemnitas, vel duplex; tunc enim debebit se huic præsertim in colore conformare, quamvis longe aliud

ipse recitet pro eo die Officium Divinum v. g. de semiduplici, vel de feria prout eruitur ex Decreto 19. Novemb. 1621. emanato, & 9. Junii 1668. repetito sequentis tenoris: *Qui celebrat Missam in aliqua Ecclesia Regularium, aut etiam Monialium, in qua fit de Festo duplici habente Missam propriam, quæ non sit concessa omnibus, Missam quidem dicat de Festo, sed cum Missali Romano.* Atque ex hoc ipso fundamento Capellani sæculares in Ecclesiis existentes illarum Monialium, quæ Romano utuntur Breviario, dicere possunt Missam de Sancto Ordinis, de quo Moniales Officium recitant, sed cum Missali Romano, uti in Proprio de Sanctis, vel Communi, prout resolvit S. Congr. Rituum 20. Novemb. 1628. & 1717. Item celebrans in aliqua Ecclesia, in qua habetur Festum Reliquiarum, sicque dicitur *Credo*, potest quoque ipse se accomodare etiam quoad *Credo*, etsi id in sua Ecclesia ob Festum semiduplex, aut de Feria non dicatur. Idque verum est, etsi illæ Reliquiæ non sint publice expositæ in ipsa Ecclesia, uti notat Merati in suo Thesauro Sacr. Rit. *Tom.* 1. *p.* 1. *tit.* 11. *n.* 10. & Constantius Hagerer *in secunda editione Ritus exacti* apud me *fol.* 53.*

Additio VII.

* Quæres VI. Quandonam Sacerdoti sit licitum legere Missas votivas? Resp. I. Quandocumque non est Festum duplex, aut Dominica, aut talis dies, in quo de duplici prohibetur fieri Festum, semper licitum est ex causa rationabili legere Missam votivam privatam. Ita eruitur ex *Rubric. Missal. p.* 1. *tit.* 4. *num.* 3. junctis variis Decretis Sac. Rituum Congregationis. In specie autem per Sacram Congregationem Missæ votivæ privatæ præter Dominicas, & Festa duplicia fieri probibentur infra octavas Epiphaniæ, Paschatis, Pentecostes, Corporis Christi, & Nativitatis Domini. Item in Vigiliis Nativitatis Domini, Epiphaniæ, Pentecostes, Feria quarta Cinerum, ac in tota hebdomade majori. Ita præter alia Decreta Sac. Rit. Congregationis partim apud Rubricistas invenienda statuerunt in specie Clemens X. 13. Septembr. 1670. & Clement XI. 29. Septembris 1714. Quod si igitur his diebus petantur Missæ votivæ, legantur de die, vel Festo occurrente ad intentionem petentis, atque exinde satisfiet dantibus pro Missa stipendium, Cæterum, si dies Dominica anticipetur, seu transferatur ad aliquam feriam intra hebdomadem, potest legi Missa votiva, quod idem sentiendum censet la Croix *l.* 6. *p.* 2. *n.* 498. nisi Festum duplex sit præcise ad libitum; potest enim recipi Festum illud ad libitum quoad recitationem Breviarii, quin acceptetur quoad Missæ celebrationem, utpote privilegium. Quinimo Cajetanus Merati in suo Thesauro *p.* 4. *Tit.* 17. *Observ. III.* etiam post Clement. XI. Romæ cum approbatione Reverendissimi P. Magistri S. Palatii scribens, admittit loco longioris Missam votivam e. g. de Passione Domini diebus Hebdomadis Sanctæ, quibus alias Passio Dominica legi deberet, quando nimirum illa longior Missa ob magnam debilitatem capitis, vel malam effectionem oculorum aliamve similem causam a sacrificante sine notabili incommodo legi nequit. Cæterum universaliter nota, quod, etsi in Missis privatis votivis casula cum manipulo, & stola quoad colorem debeat esse conformis tali Missæ votivæ, e. g. in Missa votiva de S. Cruce color rubeus, de Passione Dominica color violaceus, De B. V. Maria color albus, & pro felici morte color violaceus &c. nihilominus tamen quoad alia Paramenta Altaris e. g. Antipendia, ea potius sint conformanda Officio, quod illo die celebratur. Econtra aliter sentiendum quoad Missas votivas solemnes, in quibus etiam reliqua Paramenta Altaris in colore cum Missa convenire debent.

Resp. II. Missas votivas publicas, seu solemnes pro re gravi e. g. tempore pestis, famis, belli, &c. magnæ siccitatis, vel pro publica causa Ecclesiæ, licitum est legere in omnibus duplicibus, si non sint primæ Classis. Ita pariter in Dominicis etiam privilegiatis, dummodo similiter non æquivaleant Festis primæ Classis, prout tamen talibus primæ Classis Festivitatibus æquivalent feria 4. Cinerum, Dominica prima Quadragesimæ, Passionis, Palmarum cum tota Hebdomada sancta, Dominica Resurrectionis, & Pentecostes cum subsequentibus utrobique duobus diebus, Dominica in Albis, & Dominica I. Adventus. Ita cum Diana, Fagioli, & pluribus aliis Constantinus Hagerer in Ritu exacto in Appendice *tit.* 1. *in Additione post* §. 5. *num.* 4. la Croix *l.* 6. *p.* 2. *num.* 499. & Lohner *de Sacr. Missæ p.* 4. *tit.* 2. §. 1. *n.* 7.

Nec dicas, Juxta novissimum Mandatum Clement. XI. emanatum 20. Januarii 1705. & reperibile in suo Bullario *p.* 2. *n.* 9. equidem comprecatio 40. horarum inter causas publicas, ubi licet cantare Missam votivam solemnem, numeratur, attamen ibidem Festa non solum primæ, sed etiam secundæ Classis excipiuntur: ergo Missas votivas publicas seu solemnes prohibitum est legere in Festis non solum primæ, sed etiam secundæ Classis.

Resp. enim, equidem, si constet sufficienter, Decretum illud in partibus hisce, ubi scribo, etiam quoad hoc punctum fuisse receptum, haut dubie sic esse sentiendum: interea tamen, si una mecum in fonte legere velis, multa in illo Decreto, seu instructione reperies quæ in his partibus in praxi non observantur, quod propterea contingere potuit, quia allegatum Mandatum instructivum videtur directum ad solos Italos; solummodo enim in dicto Bullario Editione Romana anno 1723. exprimitur in lingua Italica, ac continetur in secunda parte Bullarii Clement. XI. cui secundæ parti præfixus titulus sic habet: *Edicta, Decreta & Mandata ad spirituale, & temporale NB. Urbis, Ditionisque Pontificiæ regimen pertinentia.* Non nego tamen, saltem aliqua puncta hujus Decreti etiam in his partibus observari. Quod si alicubi in Germania dictum Decretum etiam quoad hanc dispositionem foret receptum, haud dubie nec in Duplicibus, & Dominicis secundæ classis Missa votiva solemnis, sed potius de Festo, seu tali Dominica cantanda foret; bene tamen adhuc in aliis Duplicibus, & quidem semper quandocumque licite habetur Missa solemnis votiva (cum unica Oratione ex illa Missa votiva desumpta; ac cum *Gloria* & *Credo*: præterquam, quando color violaceus (puta in Processionibus Rogationum, & Missis votivis solemnibus tempore belli, vel pro pace) adhibetur; quia tunc nec *Gloria*, nec *Credo* diceretur, nisi fuerit Dominica, qua Credo cantaretur. Ite Lohner *Instruct. pract. de SS. Missæ Sacrificio p.* 4. *Tit.* 2. §. 3. *num.* 1. allegans quodpiam Decretum Congregationis Sacrorum Rituum.*

Additio VIII.

* Porro declarando, quænam sit res gravis, qua stante Missam solemnem votivam celebrare licet, eadem censetur, illa, quæ merito potest Episcopo (ubi aliquis adest) & clero, vel alteri Communitati, puta alicui Religioni, præbere occasionem conveniendi, Deoque supplicandi e. g. tempore belli, pestis &c. aut comprecationis 40. seu 10. horarum cum expositione Venerabilis pro avertendo gravi Reipublicæ malo, aut procurando notabili bono. Item tempore alicujus Capituli Generalis, aut Provincialis ad eligendum utilem Pastorem, vel Deo gratias agendi pro magno beneficio notabiliter in communitatem redundante, puta pro recuperata sanitate Summi Pontificis, Episcopi, vel alterius communitati multum proficui Principis. Imo Sacra Rituum Congregatio *in Aretia* 20. *Novembr.* 1662. *&* 16. *Junii* 1663. apud Merati in Indice Decretorum *num.* 397. & *n.* 402. pro causa gravi admittit, ut Missa solemnis votiva de B. Virgine diebus Dominicis vel festivis, alias non specialiter exceptis, (de quibus antecedenti Additione) cantari possit ratione concursus populi, vel voti, seu alia ex causa, subintellige, gravi.

Cæterum Decretum S. Rit. Congreg. 19. Maji 1697. sic habet: *Res gravis pro licita votivæ solemnis decantatione cum Gloria, & Credo ea est, pro qua convenit totus Clerus cum Episcopo, vel apud Regulares in eorum Comitiis Generalibus, seu Provincialibus, cum cantatur Missa pro re eorumdem judicio gravi.* Ubi tamen nota, quod teste Kerchove *in Comment. c.* 2. *n.* 29. consuetudo locorum alicubi rationem causæ gravis soleat extendere etiam ad Primitias, in Vestitionem, & Professionem Regularem; quam tamen extensionem adeo generalem passim, & extra casus quosdam extraordinarios non auderem practicare ob Decretum S. R. C. anno 1683. 24. Julii editum, & eam consuetudinem, saltem etiam extra casus extraordinarios, vocans abusum, quod est sequentis tenoris: *Receptio ad Habitum & ad Professionem Religiosam sub re gravi numerari non potest, ut ex consuetudine cantari possit Missa votiva solemnis, etiam de Spiritu Sancto in Dominicis, vel Duplicibus, & hic abusus omnino est derogandus.* Hocusque Decretum relatum a Cajetano Merati dictæ Sacræ Congregationis Consultore Emerito *in Indice Decretorum num.* 462. ubi tamen forsan Fautores sententiæ Patris Kerchove respondebunt, illud Decretum in dictis partibus vel nunquam fuisse usu receptum, vel usu contrario abrogatum &c. de quo viderint ipsi.

Cæterum modum celebrandi Missas votivas publicas, vel privatas: item quot ibidem sumantur Orationes, num *Gloria*, vel *Credo*, & qualis color paramentorum &c. vide utiliter in Ritu exacto Patris Constantini Hagerer novissime edito, præsertim in Appendice *tit.* 1. ubi etiam §. 2. varios circa præsentem materiam casus reperies. Videri etiam potest Merati *p.* 1. *tit.* 4.

Additio IX.

* Quæres VII. De quibus Sanctis, vel Beatis Missæ votivæ dici queant? Resp. I. De quocunque Sancto, de cujus canonizatione vel ex Martyrologio, vel aliunde constat, potest dici Missa votiva, quamvis de eodem nondum celebretur Officium Divinum quoad Horas Canonicas. Ita com-

*communis, & ratio est; quia juxta Rubricas de Sanctis Missæ votivæ dici queunt absolute, & absque alia limitatione. Resp. II. Quoad Beatos equidem Auctores non conveniunt, communis tamen sententia, teste P. Hagerer in Ritu exacto apud me fol. 173. & apud Cajetanum Merati p. 1. tit. 4. §. 3. num. 11. contra Pasqualigum *Tom. 1. de Missæ Sacrific. qu. 279. num. 3. ac seqq.* & alios existimat, potius in honorem talis Beati esse dicendam Missam ordinariam de Tempore: cum Sacra Congregatio Rituum juxta Decretum 5. *Octobris* 1652. nolit, ut super Beatificationibus excedantur limites Concessionis præsertim *in celebratione Missarum*: ergo, nisi in Decreto Beatificationis addatur concessio etiam quoad Missas votivas, non erit extendenda ad easdem; quod maxime verum esse videtur quoad illos, quibus neque in ipso Festo Beati de eodem Missam celebrare licet. Vide in variis circa Missas votivas casibus Cajetanum Merati & P. Hagerer in ritu exacto *loc. cit.* *

Additio X.

* Quæres VIII. Quo tempore Sacerdoti non sit licitum legere Missam de Requiem privatam? Resp. tempore illo, quo non est licitum legere Missam privatam votivam, neque licebit celebrare privatam de Requiem. Ita denuo communis, & præter plura Decreta Sac. Rit. Congregationis apud Merati *part. 1. Tit. V.* patet etiam ex Brevi Innocentii XI. *Alias postquam &c.* edito 4. *Maji anno* 1688. atque hoc adeo verum est, ut Missæ privatæ de Requiem non sint licitæ diebus alias probibitis, etiam præsente, seu insepulto corpore, prout easdem absolute prohibuit Sac. Congregatio Rituum 5. *Augusti* 1662. atque adhuc clarius 10. *Junii* 1693. Et Alexander VII. idem decrevit apud Matthæucium in Officiali Curiæ Ecclesiasticæ *c.* 10. §. 2. *n.* 67. cujus Decretum Clemens XI. innovavit 30. *Augusti* 1705. & apud Merati 29. *Sept.* 1714. qui ultimus Pontifex pariformiter juxta jam dicta post *num.* 101. inhibuit celebrare Missas de requiem sub pubblica expositione Sanctissimi Sacramenti. Ubi nota ex aliquo Decreto S. Congregationis videndo *in l. 1. Decr. tit.* 31. *n.* 39. quod tunc publice censeatur expositum Sanctissimum, si in Monstrantia publice, ita ut Hostia publice videri queat, exponatur: secus si fiat in ostiolo Tabernaculi, vel si in pixide velata, in qua S. Hostia non cernitur. Ubi etiam notat Stanislaus Karg. in suo Manuali Canonico Legali *p. 1. §. 5. n. 39. de administratione Sacramenti Eucharistiæ*. Quod si ulterius indages, quid ergo sit faciendum, si in alia Ecclesia, in qua debes celebrare, legantur Missæ privatæ de Requiem? Resp. sub distinctione: vel enim in illa Ecclesia, in qua celebras, est duplex de præcepto, sicut apud te? vel non? Si non; utique poteris, immo debes te conformare huic alteri Ecclesiæ, & confluentibus ad simus Sacerdotibus nigro colore celebrantibus, quamvis tu recitaveris in tuo Breviario Officium Divinum de duplici. Quando autem pariter ibi foret duplex, & tamen reliqui confluentes dicerent Missam de Requiem nolentes servare, & servari Rubricas, vel forsan contrariam consuetudinem prætendentes &c. poteris te tandem in Nomine Domini conformare legendo de Requiem, ut multa incommoda, murmura, & scandala evites; cum sub tam gravi incommodo Rubrice talis te non videatur obligare. Videant autem illi (inquit Hagerer in Ritu exacto in Appendice *tit.* 2. §. 1. *num.* 5.) qui talibus Ecclesiis præpositi, etsi facile possent, similes tamen abusus non tollunt. Legatur dictus Auctor in fonte qui eodem modo resolvit, si in aliquo Sacello privato, præsente funere Illustris personæ, Missæ quædam dici debeant. *

Additio XI.

* Quæres IX. Qualis ex quatuor Missis in Missali designatis sit sumenda, si celebratur de Requiem? Ante resolutionem notandum, Missas, quæ pro defunctis designantur, esse quadruplicis generis. *Prima* habet superinscriptionem *pro die Animarum*. *Secunda* pro *die Obitus*, vel depositionis seu sepulturæ. *Tertia* pro *Anniversario*. *Quarta* intitulatur *Missa quotidiana*. H. N.

Resp. I. *Prima Missa* non solum sumenda est pro die Animarum, sed etiam in die Depositionis, Tertii, Septimi, Trigesimi, vel etiam in Anniversario cum orationibus propriis ad finem Missalis adjunctis, quando celebrantur specificati dies Obitus, Anniversarii, Septimi, Trigesimi &c. pro Summo Pontifice, Cardinalibus, vel Episcopis. Ita Gavantus *p.* 4. *tit.* 18. *n.* 6. *& seq.* cum communi apud Hagerer *loc. cit. n.* 1. Quinimo Gavantus *loc. cit. n.* 8. præscindendo a consuetudine id concedit etiam quoad alios Sacerdotes, & apud Merati in suo Thesauro *p.* 4. *Tit.* 18. *Observ.* 3. Guyetus id saltem admittit quoad defunctos, antea in aliqua dignitate constitutos, pute Reges, Principes, Abbates, Generales Ordinis &c.

Resp. II. Si dies Obitus, Septimus vel Trigesimus celebratur pro aliis juxta consuetudinem, etiam pro Sacerdotibus, saltem non in magna dignitate constitutis semper sumenda est Missa *secunda*, cum hac tamen distinctione, ut, si ille defunctus fuerit Sacerdos, oratio accipiatur propria *pro defuncto Sacerdote*, idque tam in die Depositionis, quam Tertio, Septimo ac Trigesimo, quoad alios vero, uti in Missali assignatur pro die Obitus &c. Ita, qui supra.

Resp. III. Si anniversarium habeatur pro Sacerdote, *Missa secunda*, cum oratione *pro defuncto Sacerdote* accipienda est, & non *Missa tertia*, quæ tamen sumitur, quando celebratur pro aliis. Ita denuo, qui supra.

Resp. IV. Si neque sit dies Obitus, nec Tertius, septimus, vel Trigesimus, neque dies Anniversarius, semper in Missa solemni & privata sumitur Missa *Quarta* seu quotidiana, sive defunctus fuerit Pontifex, sive alius Clericus, vel Laicus cum oratione tamen propria, si fuerit Pontifex, Cardinalis, Episcopus, vel Sacerdos; alias vero cum oratione *Inclina*, vel *Quæsumus &c.* idque P. Constantinus Hagerer *loc. cit. n.* 3. intelligit quoque, quando in quibusdam Confraternitatibus, vel pro singulis Confraternitatibus, vel pro singulis Confratribus una Missa vel singulis Mensibus, aut Angariis pro omnibus Confratribus intra hoc tempus mortuis certa Missa offertur, dummodo expresse non habeat rationem obitus, nec adsit speciale privilegium.

Resp. V. Inter Missam quotidianam solemnem, & privatam hæc est differentia, quod, quandocunque eadem pro defunctis solemniter celebratur, dicatur unica tantum oratio cum Sequentia. *Dies iræ, dies illa &c.* Econtra vero in Missis quotidianis privatis orationes erunt tres: prima competens pro iis, pro quibus Missa applicatur: secunda vero, *Deus veniæ Largitor &c.* ac tertia *Fidelium Deus &c.* ubi tamen secundo loco alia, quam *Deus veniæ Largitor &c.* poni poterit e. g. pro defunctis propriis parentibus dummodo ultima sit *Fidelium Deus*, tanquam generalis pro defunctis. Sequentia *Dies iræ* in Missis quotidianis privatis dici, vel omitti poterit ad beneplacitum. Videantur Rubricæ Missalis *p.* 1. *tit.* 5. *num.* 3. *ac* 4. Gavantus, Gerlacus, Lohner, Hagerer &c. Nec mireris amice Lector, similia nostræ Theologiæ morali inseri: crede enim reperiri, aliquos in speculativis & altioribus quidem non parum versatos, qui tamen in similibus ignorantes, non paucos etiam in publico contra Rubricas non sine erubescentia committunt errores, quamvis Sanctus Pius V. in Bulla anno 1570. edita, ac ordinarie Missalibus præfixa observantiam Rubricarum urgeat in virtute sanctæ Obedientiæ.

Additio XII.

* Quæres X. Quando possit cantari Missa solemnis de Requiem? Resp. I. Missa solemnis de Requiem præsente corpore potest cantari non solum in duplicibus, sed etiam in Dominicis, & aliis festivis diebus, qui non sunt primæ Classis. Ita colligitur partim ex Matthæuccio *l. cit.* partim ex le Croix *l. 6. p. 2. num.* 507. Resp. II. Quando corpus defuncti non est præsens, nequit diebus Dominicis, vel festivis cantari Missa solemnis de Requiem, bene vero in aliis etiam majoribus duplicibus pro die obitus cantari poterit, prout eruitur totum ex Decreto Sac. Congregationis Rituum 4. *Maji anno* 1686. in Rubricis particularibus nostri Breviarii reperibili *num.* 47. sequentis tenoris: *Ubi ex dispositione Constitutionum Provinciarum, aut Ordinis cantari debet Nocturnum cum Missa de Requiem, tum primum habita fuerit notitia de obitu &c. dicta Missa cantari poterit cum Nocturno in festo duplici etiam majori, secus vero in festo de præcepto.* In quo textu per Festum de præcepto intellige festum fori, seu dies illos, quos populus feriare tenetur, audiendo Missam, & abstinendo ab opere servili. Porro, quod de die obitus absente corpore statutum reperitur, idem Fagioli in suo Calendario perpetuo *fol.* 79. extendit ad diem *tertium*, *septimum*, & *trigesimum*, utpote quasi unum continuum cum die obitus. Resp. III. Loquendo de Anniversariis ex dispositione Testatorum quotannis cum cantu celebrandis, poterunt eadem pariformiter haberi in Festo duplici, quod non est festum fori, uti videndum in Decreto emanato mense Septembris 1714. reperiendo supra, conformiter Bullario Clementis XI. Romæ anno 1623. edito *fol.* apud me 571. etsi fuerit duplex majus. Ita pariter sonat Decretum 22. *Novemb.* 1654. & aliud apud Merati *in Indice Decretorum num.* 438. emanatum 20 *Julii* 1669.

Dixi notanter, *etsi fuerit Duplex majus*; nam quando esset illud festum adhuc altioris Classis, deberet observari aliud Decretum editum 5. *Julii* 1698. reperiendum apud Merati *in Indice Decretorum sub num.* 524. sequentis tenoris: *In anniversario occurrente in Festo duplici secundæ Classis, non potest cantari Missa de Requiem.* Unde in simili casu tale Anniversarium deberet vel anticipari, vel proximo die non impedito celebrari: etsi etiam tunc foret duplex majus, uti ex alio Decreto 4. *Maji* 1686. edito ostendit Merati *p.* 1. *tit.* 5. *in Observ. num.* 5. Cæterum

duran-

bitandi est: quia vix moraliter loquendo possibile est, ut in eodem momento una cum Episcopo finiant formam consecrationis: unde videtur sequi, quod, si Episcopus prius finierit formam consecrationis, Sacerdotes noviter ordinati consecrent Hostiam jam consecratam, quod est falsum: vel, si isti præveniant, Episcopus ordinans nihil sit acturus, neque consecraturus, quod est absurdum; cum Episcopus sit principalis Minister, offerens illud Missæ Sacrificium.

141. Resp. I. Quod ad praxin attinet, optimum est consilium, ut Sacerdotes noviter ordinati intendant cum Episcopo proferre verba consecrationis, modo, quo possint, meliori, sive cum ea intentione, quam juxta sensum, atque ordinationem Ecclesiæ tunc habere debent. Ratio est: quia hoc modo evitatur omne periculum errandi, & quodlibet inconveniens ex præallegatis. Suarez p. 3. *tom.* 3. *disp.* 61. *sect.* 4. & alii.

142. Resp. II. Optimus modus, atque intentio Ecclesiæ videtur in hoc consistere, ut Sacerdos noviter ordinatus nullo modo præsumat, neque intendat prævenire Episcopum in consecrando: hoc enim foret magnum inconveniens, quia tunc revera Episcopus non sacrificaret; eo quod Missæ Sacrificium essentialiter consistat in consecratione, quæ tunc non ab Episcopo, sed a Sacerdote noviter ordinato fieret.

143. Deinde noviter ordinatus Sacerdos habeat intentionem conditionatam, seu potius disjunctam, vel consecrandi cum Episcopo, si possit simul cum eo formam absolvere, vel, si id non accidat, verba consecrationis materialiter solum proferendi in signum potestatis sacerdotalis sibi tunc concessæ. Quinimo sunt multi Auctores, quos refert, ac sequitur citatus Suarez, qui tenent, in dicto casu solum Episcopum proferre verba consecrationis formaliter, seu cum intentione consecrandi, alios vero Sacerdotes noviter ordinatos proferre ea solum materialiter, seu in signum potestatis sacerdotalis sibi tunc concessæ. Igitur ad evitanda quæcumque incommoda proferant Sacerdotes noviter ordinati una cum Episcopo verba consecrationis juxta sensum, atque intentionem Ecclesiæ, ac modo, quo possunt meliori: sic enim nullum aderit periculum errandi.

144. Quæritur III. Quid agendum, si ex errore Sacerdos infuderit aquam pro vino, idque primum post consecrationem advertat? Resp. cum Rubricis Missalis, *tit. de defectu vini*, & communi Doctorum. Si Sacerdos post verba consecrationis advertat, vinum non esse positum in calice, sed aquam, deposita aqua in aliquod vas, iterum vinum cum aqua ponat in calice, & facta Oblatione, saltem mente concepta (id est, formando intentionem consecrandi, & dicendo saltem mentaliter illam Orationem, *Offerimus tibi Domine calicem salutaris &c.* absque elevatione, neque faciendo cum ipso Crucem super Altare) statim debet consecrare incipiendo ab illis verbis: *Simili modo, postquam cœnatum est, &c.* & Missam prosequi.

145. Ec hoc idem faciendum, etiamsi error primum advertatur post sumptionem hujusmodi aquæ. Debet enim Sacerdos pariter apponere novum vinum cum aqua in calice, & facta Oblatione, saltem mente concepta, consecrare, ut supra, & sumere, quamvis non amplius sit jejunus. Siquidem præceptum Divinum de integritate Sacrificii Missæ magis urget, quam præceptum Ecclesiasticum de sumenda Eucharistia a jejuniis: non tamen debet in simili casu de novo elevari Hostia, vel Calix.

146. Sed dubitabis. Quid agendum, si Sacerdos, dum potum adhuc habet in ore, priusquam deglutiat, sentiat, eum esse metam aquam? Respondent Angelus v. *Missa num.* 17. & Silvester v. *Eucharist. II. num.* 16. quod, si potest sine scandalo, emittat aquam in calicem, & extra hac particulam S. Hostiæ, ipsamque aquam reponat in alio vase, & sic accipiat vinum, & consecret, ut supra, ac post sumptionem Sanguinis etiam aquam illam sumat, si potest sine periculo vomitus, vel, si timet de vomitu, reponat in Sacrario. Sed cum hoc sit difficillimum, & communiter non careat periculo scandali, præsertim si celebretur in publico, sitque non parva irreverentia, Particulam consecratam, prius calici in fractione sacræ Hostiæ immissam, rursus ex ore in Calicem evomere: hinc bene notat Gavantus *pag.* 3. *in Rubric. Missal. tit.* 4. n. 5. post Suarezium, quod absque scrupulo possit Sacerdos deglutire primum, & rursum consecrare, ac sumere secundum.

Additio I.

* Quod si alterius indages. An Sacerdos invalide in aqua celebraos supposito, quod ex perplexitate, vel ignorantia non substituisset aliud vinum repetendo de novo Consecrationem, ast primum rediens in Sacristiam finita Missa se recollegisset, aut ab aliis informatus fuisset de sua obligatione, an (inquam) Sacerdos ille adhuc de novo in Sacristia posset consecrare vinum? Respond. cum Suarez, Herincx, & Pasqualigo probabilius negative. Ratio est: quia tunc non amplius videtur durare prior actio sacrificativa, adeoque etiam non habet locum supplerio.

Nec dicas. Sacerdos regressus ad Sacristiam, & adhuc vestibus Sacerdotalibus indutus licite particulas Hostiæ in patena sua inventas sumit, atque hoc ideo, quia moraliter adhuc durat actio sua sacrificativa: consequenter censetur in regressu ad Sacristiam durare actio sacrificativa, & sic poterit etiam ad Sacristiam regressus adhuc consecrare. Respond. enim cum Angelo v. *Missa* & layman *l.* 5. *tr* 4. *cap.* 6, *n.* 22. negando suppositum, quod Sacerdos ille jam reversus ad Sacristiam (secus dic, si adhuc stetet ad altare etiam post purificationem) possit sumere relictas in patena particulas: quia sic reversus ministerium suum jam complevit, ita, ut ad hanc actionem nihil amplius per modum alicujus continui referri possit; unde tales particulæ potius forent reverenter ponendæ in Ciborium, vel alium decentem locum, qui si non adesset, possent equidem sumi etiam a non jejuno, non tameo ex eo fuodamento, quasi adhuc duraret eadem actio sacrificativa, sed quia alias majori exponerentur periculo irreverentiæ, sicque jejunium non videtur adstringere. *

Additio II.

* Quæritur IV. Quid agendum Sacerdoti, si deprehendat in sumptione, vinum esse acetosum?

Resp. I. Si tantummodo sit aliquantum acescens, potest sumi absque scrupulo, præsertim in his partibus septemtrionalibus, ubi alia vina non sunt adeo dulcia, maxime in pagis. Ratio est: quia non adest grave periculum valoris Sacramenti, prout patet ex præcedenti 4. *Distinctione qu.* 3.

Resp. II. Si ita deprehendatur acetosum, ut ex gravi ratione prudenter dubitetur, num non omnino degeneraverit in substantiam aceti, debet ob periculum grave ipsius valoris, & integritatis Sacrificii sub conditione de novo consecrari, si sit prudens spes acquirendi novum melius vinum, & illud non nimis diu exspectari debeat; alias pergendum esset; nam Rubrica equidem dicit *aliquamdiu*, sed non ponit *nimis diu* esse expectandum; etenim nimis diuturna exspectatio videretur interrumpere connexionem moralem cum Consecratione Hostiæ. Ita la Croix *lib.* 6. *p.* 2. *n.* 536. Pater Gobat *in Theol. Experimen. T.* 3. *num.* 806. apud la Croix *loc. cit. num.* 549. putat in alio casu non esse diutius exspectandum, quam per unam circiter horam. *

Additio III.

* Quæritur V. Quid faciendum, si Sacerdos sub Missæ Celebratione moriatur, aut saltem ita destituatur viribus, ut nequeat continuare Missam? Resp. ex Missali Romano, si id contingat ante primam Consecrationem Corporis Christi, vel post sumptionem utriusque speciei, nihil erit ab alio supplendum: si vero post Consecrationem Hostiæ eveniat, Sacerdos alius etiam non jejunus (si nequeat jejunus haberi) debebit consecrare Sanguinem, sicque Missam prosequi, & quidem convenienter secundum illam intentionem applicandi, quam prior habuit. Quod si ambæ species jam fuissent a priori consecratæ, deberet alter Sacerdos utramque, si restet, alias illam, quæ est adhuc residua, sumere. Ita Missale Romanum *De Defectibus Tit.* 10. *num.* 3. *

Additio IV.

* Quæritur VI. An, & quando defectus accidentales a Sacerdote vel recitando, vel in agendo commissi, sint ab eodem supplendi? Resp. Si quis longius jam sit progressus in Missa, vel si per suppletionem deberet inverti Ordo Missæ, defectus accidentales, seu cæremoniales non amplius sunt per repetitionem supplendi in Missa. Ita omnes teste Sporer *pag.* 2. *Theol. Sacram. c.* 6. *sect.* 4. *n.* 433. Et ratio est. quia gravior fieret deordinatio, & irreverentia in sacra actione ista repetendo, quam prius contigit in omittendo. Accedit, quod teste Divo Thoma ea, quæ hic fiunt, ita ad invicem sinc connexa, ut, si a propriis suis locis extrahantur, jam non ita ad invicem cohæreant. Hinc, si quis omiserit *Gloria*, vel competentem Epistolam, aut Evangelium, aut *Credo*, & primum notet post Offertorium, sive si intermiserit illud, quod sumere debuisset, extraordinarium *Communicantes*, ac jam procul v. g. ad consecrandam Hostiam processerit, non tenetur ista repetendo supplere. Quod si Sacerdos vero, dum secreto orat, post pauca verba non solum dubie, sed certo cognoscat, se notabile quidpiam ex oblivione, vel inadvertentia &c. omisisse, paululum regrediendum erit; quoniam id faciliter sine confusione, vel incommodo cele-

celebrantis, & absque murmure, seu admiratione populi fieri poterit. Ita cum aliis Sporer *loc. cit.* *

Additio V.

* Quæritur ulterius VII. Quidnam specialiter circa Sacrificium Missæ pro suo sanctissimo zelo statuerit Summus Pontifex Benedictus XIII. in Concilio Provinciali Lateranensi novissime celebrato? Ante Resp. Nota I. quod illud Concilium ad Dominicam in Albis Anni Jubilæi 1725. indictum, ac postea ad Dominicam secundam post Pascha ejusdem Anni prorogatum, non fuerit Generale, sed Provinciale, Capuanam inter, & Pisanam Provinciam institutum, prout ipsemet Summus Pontifex insinuat in sua Constitutione: *Redemptor noster qui plantavit &c.* edita in pervigilio Nativitatis Domini die 24. Decembr. Anno 1724.

Nota II. Ex *Lib. 1. Decr. tit.* 2. §. 3. Concilium aliud dici Generale, seu Oecumenicum, aliud Nationale, aut Provinciale, & demum aliud Diœcesanum, quod communiter Synodus Diœcesana appellatur. Concilium Generale constatur ex Episcopis totius Orbis. Nationale ex Episcopis certæ Nationis e. g. Gallicæ &c. Provinciale ex Episcopis certæ Provinciæ, seu Archi-Episcopatus, & demum Diœcesanum ex Pastoribus alicujus Diœcesis.

Generale, suppositis supponendis, obligat quoad suas Constitutiones, & Decreta Orbem Universum. *Nationale* illam Nationem, & non ultra. *Provinciale* dictam Provinciam, & demum *Diœcesanum* eam Diœcesim. H. N.

Additio VI.

* Resp. Circa Sacrificium Missæ Summus Pontifex Benedictus XIII. in suo Concilio Provinciali Lateranensi novissimo Tit. XV. sequentia statuit. *Inprimis* c. 1. ejusdem Tituli XV. zelose commendat observationem Rubricarum Missalis, addens, intermissionem cujuslibet etiam in minimis (quod intellige saltem quoad Rubricas præceptivas) arguere peccatum, nimirum leve, vel grave pro qualitate materiæ, & contrariam consuetudinem, immemorialem quoque, esse potius abusum, ac corruptelam, & consequenter præscriptione defendi non poterit.

Secundo ibidem Capite II. sustulit facultatem celebrandi in privatis, ubi dormiri solet, cubiculis, non obstantibus Indultis, aut Consuetudinibus quibuscunque, ita nimirum, ut exinde indifferenter, & absque necessitate, ac infirmitate non possit amplius prætendi facultas ibidem celebrandi. Interea tamen difficulter mihi persuadeo, quod piissimus, & clementissimus Pontifex per hæc verba voluerit cassare etiam speciale privilegium superius post quæstionem decimam Appendice I. Addit. III. adductum, ac concessum Regularibus Mendicantibus, non quidem indifferenter, sed tantum in casu particulari gravis infirmitatis, ubi tales pauperculi nec Capellam Infirmariæ habent, vel saltem eandem sine valde gravi difficultate accedere nequeunt. Eodem mitiori modo, quo Benedicti XIII. explicari quoque poterit Decretum Innocentii XIII. pariter celebrationem Missæ in privatis cubiculis inhibentis, uti Decretum illud S. R. C. 13. Maji anno 1723. editum, & ab eodem Pontifice approbatum cum aliis refert Cajetanus Merati *in Indice Decretorum n.* 684. Quod si autem aliquis Summus Pontifex expresse aliter statueret, etiam quoad *tales pauperculos infirmos* abrogando priora Apostolica privilegia, haud dubie se conformandum foret. Interea tamen, usque dum aliter expresse constet de mente Summorum Pontificum, pauperculi hi afflicti, quibus non est addenda nova afflictio, hoc privilegium (teste Peyerinis *tom.* 1. *fol.* apud me 195. *n.* 34. a Pio IV. cum clausula: *Non obstantibus quibusvis Apostolicis Constitutionibus* concessum) in conscientia meo judicio tuto adhibere possunt. Adde quoad Concilium Romanum a Benedicto XIII. convocatum, quod id non fuerit Generale, sed tantum Provinciale, vel Nationale, sicque de per se non obliget, nisi illam Provinciam, vel Nationem.

Tertio loco citato, Capite III. memoratus Summus Pontifex Decretum Clementis XI. quo Episcopis extra domum propriæ habitationis celebrationem Missæ in domibus laicis interdixit, conformiter Prædecessori suo Innocentio XIII. declaravit, ut sequitur: *Declaramus, quod, cum in prædicto Decreto statuatur, non licere Episcopis extra domum propriæ habitationis, in domibus laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrare, sive celebrari facere, hujusmodi prohibitio intelligenda non sit de domibus, etiam laicis, in quibus ipsi Episcopi forte, occasione visitationis, vel itineris, hospitio excipiuntur: & nec etiam, quando Episcopi in casibus a Jure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicæ licentia, absentes a domo propriæ ordinariæ habitationis, moram idcirco faciunt in aliena domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita iis erit erectio Altaris ad effectum prædictæ celebrationis, non secus, ac in domo propriæ ordinariæ habitationis.* *

Additio VII.

* Quæritur VIII. Quid sit sentiendum de Missis Gregorianis? Ante responsionem Nota I. ex Felice Potestaa *Tom. 3. Examinis p. 1. n.* 156. D. Gregorium *L. 4. Dial. c.* 55. Abbati Pretioso, ut pro quodam defuncto Monacho curaret celebrari Missas triginta, præcepisse his formalibus: *Vade, ab hodierna die diebus triginta continuis offerre pro eo Sacrificium; stude, ut nullus omnino prætermittatur dies, quo pro absolutione illius Hostia salutaris non offeratur.* Nota II. quod hunc Ritum sequantur multi Fidelium simili modo pro defunctis Patribus, Consanguineis &c. triginta Missas celebrari curantium, quæ Missæ, uti recte apud Felicem Potestas notat Tamburinus *l. 2. c. 6. §. 7.* non sunt prohibitæ, sed solum quædam aliæ impressæ pro vivis, & defunctis, quæ falso D. Gregorio adscribuntur. Patet hoc totum ex duplici Decreto a Cajetano Merati in Indice Decretorum *n.* 228. & *n.* 236. relato H. N.

Respondeo ex Ritu exacto Constantini Hagerer *Tit.* 2. §. 1. *n.* 11. quoad Missas Gregorianas respiciendum esse ad tria. *Inprimis*, quod non sit necesse, ut idem numero Sacerdos has triginta Missas celebret: non enim dicit in allata Historia D. Gregorius, *Vade offerre NB. per te &c. Secundo*, quod hæ tamen (remota autem omni superstitione) celebrari debeant diebus triginta continuis; taliter enim in Dialogo præcepit Abbati D. Gregorius. Ubi tamen non censetur fieri moralis discontinuatio ob tridunm Sacrum majoris Hebdomadæ. *Tertio*, quod non necessario hæ Missæ triginta debeant esse de Requiem; hæc enim D. Gregorius superius duo non exegit. *

Additio VIII.

Quæres IX. Quidnam sit statuendum de Missis siccis? Ante resolutionem Nota, quod Missæ siccæ proprie non sint verum Sacrificium, cum careant non solum Consecratione, sed etiam Sumptione Sacratissimi Corporis, & Sanguinis Christi, fiebant autem antiquis temporibus valde frequenter præsertim in Gallia, & ordinem hujus Missæ describunt Durandus, Joannes Burchardus, aliique apud Cajetanum Merati *part.* 1. *tit.* 20. *n.* 3. & 31. H. N. Resp. Missæ siccæ de facto, ne forte rudiores hasce cum veris Missis confundant, ferme totaliter abierunt in desuetudinem, exceptis Navalibus seu Nauticis (uti vocant) quæ adhuc in defectu veræ, & perfectæ Missæ in longiori navigatione pro consolatione navigantium in locis maria fluctuantibus & vacillantibus recitari solent. Videantur desuper Cardinalis Bona *Lib. 1. Rerum Liturgicarum c.* 15. *n. 6. & 7.* & Merati *in Commentario in Rubricas Generales loc. cit.* *

147. Possent hoc loco plura similia dubia, Sacrificium Missæ concernentia, moveri. Verum ea exacte, simulque breviter resolvuntur in Rubricis Missalis, a quolibet Sacerdore bene legendis, atque observandis: hinc ipsa impræsentiarum omittuntur.

Additia.

* Illam tamen doctrinam, quam tradunt Rubricistæ super verba Canonis sequentia: *Una cum famulo tuo Papa nostro N. & Antistite nostro N.* non puto intermittendam esse ob plures errores, quos in nominando Papa, vel Antistite sæpius intervenire ipsemet observavi. Itaque *primo* nominatur semper Papa actu regnans & quidem ob summam reverentiam cum inclinatione capitis versus librum, non versus crucem in Altari positam. *Secundo*. Sede vacante dicta *una cum Papa nostra* omnino intermittuntur. *Tertio*. Per Antistitem (in Missa nominandum sine inclinatione capitis, ut sit distinctio inter Summum Pontificem, & inferiorem Antistitem) intelligitur Episcopus loci, in quo celebratur, quamvis cæteroquin celebrans non sit ejusdem Diœcesis, sed tantum peregrinus, seu transiens. Quod si nesciret nomen illius Episcopi, per cujus Diœcesin transit, teste Merati satis esset in dicto casu dicere pro Antistite nostro, *mentaliter* intelligendo, in cujus Diœcesi celebratur. *Quarto*. Si Episcopus illius loci, per quem celebrans transit, fuerit mortuus, ea verba *pro Antistite nostro* omnino intermittuntur, uti pariter a Sacerdotibus Romæ celebrantibus, defuncto Papa; quia ibidem ipsemet Papa est simul Episcopus Romanus, & nullus alius. *Quinto*. In locis *nullius Diœcesis*, quamvis Abbas Exemptus ibidem sit simul S. R. I. Princeps, non nominatur is post verba *& Antistite nostro*, sed, ut vult Gavantus; Episcopus vicinior, ad quem pro Ordinatione itur: alii volunt, in loco omnino debere omitti verba illa *& Antistite nostro*; cum in eo loco non existat aliquis talis *Antistes*, qui sit *Episcopus*, uti tamen per ly *Antistes* intelligitur *Episcopus* vere talis. Utraque sententia est probabilis, & in praxi consulitur, ut celebrans in loco nullius Diœcesis se accommodet privilegiis particulari-

laribus, vel legitimæ consuetudini in eo loco introductæ. *Sexto*. In prædicto Canonis loco non est addendum nomen alicujus Principis Sæcularis citra speciale Privilegium Apostolicum, quale tamen concessisse fertur S. Pius V. pro Hispanis; vel si adsit inveterata, & legitima consuetudo, quæ teste Merati asseritur vigere in Gallia pro Rege, & Venetiis pro Duce. Videantur Gavantus in Thesauro SS. Rituum super Rubricas Missalis hic, Cajetanus Merati ibidem *Tom.* 1. *part.* 2. *Tit.* 8. *n.* 6. & Constantinus Hagerer in Ritu exacto hic *part.* 1. *Tit.* 8. *n.* 3. *apud me in editione secunda fol.* 79. *&* 82. *.

DISTINCTIO VI.

De Sacramento Pœnitentiæ.

QUÆSTIO I.

De Institutione, natura, & necessitate Sacramenti Pœnitentiæ.

SUMMARIUM.

1. *Pœnitentia sumitur ut Sacramentum, & ut virtus.*
2. *De Fide est, Pœnitentiam esse Sacramentum.*
3. *Est a Christo institutum.*
4. *Et quando præcipue?*
5. *Sacramentum Pœnitentiæ, quid?*
6. *Definitio ejus explicatur.*
7. *Est necessarium omnibus post Baptismum lapsis.*
   (*a*) Dist. 2. n. 65. & 66.
8. *Appellatur* secunda post naufragium Tabula.

1. POenitentia dupliciter sumitur, nempe ut est virtus, & ut est Sacramentum. *Pœnitentia ut Sacramentum* est unum, & in ordine quartum ex septem novæ Legis Sacramentis. *Pœnitentia ut virtus* non est Sacramentum, sed virtus quædam: qualis de facto etiam requiritur ad ipsum Sacramentum Pœnitentiæ rite ac fructuose percipiendum, cum sit pars ipsius. Et hanc communiter ad differentiam Pœnitentiæ Sacramenti solemus alio nomine vocare *Dolorem de peccatis, cum proposito non peccandi de cætero*; qui postmodum dividitur in Contritionem & Attritionem.

2. CONCL. I. De Fide est, Pœnitentiam esse verum, & proprie dictum novæ Legis Sacramentum. Ita habetur tum ex perpetuo sensu, & traditione Ecclesiæ, tum ex definitione plurium Conciliorum, ac novissime Concilii Tridentini *Sess.* 14. *Can.* 1. sic definientis: *Si quis dixerit, in Catholica Ecclesia Pœnitentiam non esse vere & proprie Sacramentum pro fidelibus, quoties post Baptismum in peccata labuntur, ipsi Deo reconciliandis, a Christo Domino nostro institutum: anathema sit.*

3. CONCL. II. Sacramentum Pœnitentiæ tunc præcipue Christus Dominus instituit, cum a mortuis excitatus insufflavit in Discipulos suos *Joan.* 20. dicens: *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt.* Ita communis. Nam optime S. Concil. Trid. *Sess.* 14. *c.* 1. ad citatum textum Evangelicum sic loquitur. *Quo tam insigni facto, & verbis tam perspicuis, potestatem remittendi, & retinendi peccata, ad reconciliandos fideles post Baptismum lapsos, Apostolis, & eorum legitimis Successoribus fuisse communicatam, universorum Patrum consensus semper intellexit.* Hæc concilium.

4. Dicitur, *tunc præcipue Christus instituit, cum a mortuis &c.* Quamvis enim jam in vita sua Christus Dominus D. Petro hanc potestatem remittendi peccata sese daturum repromiserit, dum eidem dixit *Matth.* 16. *Tibi dabo claves regni Cælorum; & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in Cœlis:* similemque promissionem cæteris postmodum Apostolis fecerit *Matth.* 18. eam tamen potestatem Christus actualiter primum post suam gloriosam Resurrectionem Apostolis antea sub ultima Cœna in Sacerdotes ordinatis, contulit *cit. loc. Joan.* 20. Unde & eo tempore Sacramentum Pœnitentiæ præcipue institutum dicitur.

5. CONCL. III. *Sacramentum Pœnitentiæ* est absolutio hominis pœnitentis, facta certis verbis, cum debita intentione prolatis a Sacerdote Jurisdictionem habente, ex institutione Divina efficaciter significantibus absolutionem animæ a peccato. Ita Doctor subtilis *in* 4. *Dist.* 14. *quæst.* 4. cum suis.

6. Dicitur, *Absolutio hominis pœnitentis:* id est, signum sensibile, sive Sacramentum novæ Legis consistens in absolutione hominis pœnitentis; eo modo, quo Baptismus dicitur esse absolutio hominis &c. Et additur, *facta certis verbis, cum debita intentione prolatis a Sacerdote jurisdictionem habente:* tum quia Minister hujus Sacramenti est solus Sacerdos, ita ut nullo modo Diaconus, multo minus alius inferior Clericus, illud ministrare possit: tum quia Sacerdos ille præter characterem Sacerdotalem etiam habere debet jurisdictionem in pœnitentem, vel ordinariam, vel saltem delegatam, alioquin etiam absolutio data non valeret; cum sententia a non suo Judice lata, nulla sit. Cæteræ particulæ vel patent ex dictis in simili de aliis Sacramentis, vel amplius patebunt ex dicendis.

7. CONCL. IV. Sacramentum Pœnitentiæ est omnibus post Baptismum in peccatum mortale lapsis, necessarium ad salutem in re, vel saltem in voto. Conclusio est certa, & inter Catholicos indubitata, atque præter alia patet ex Concilio Trident. *Sess.* 14. *c.* 2. prout jam superius (*a*) declaratum fuit.

8. Additur vero, *omnibus post Baptismum in peccatum mortale lapsis*. Siquidem peccata ante receptum Baptismum commissa remittuntur virtute ipsius Sacramenti Baptismi, neque sunt materia apta Sacramenti Pœnitentiæ. Et hinc istud Pœnitentiæ Sacramentum recte a SS. Patribus appellatur *secunda post naufragium Tabula*, naufragis præparata; prout habetur *can. Secunda. De Pœnit. dist.* 1. juncto Concilio Trident. *cit. Sess.* 14. *can.* 2. ibi: *Si quis Sacramenta confundens &c. dixerit, Pœnitentiam non recte secundam post naufragium Tabulam appellari: anathema sit.*

QUÆSTIO II.

De Materia Sacramenti Pœnitentiæ.

SUMMARIUM.

9. *Materia ipsius remota, eaque vel necessaria, vel sufficiens.*
10. *Et proxima, quæ.*
11. *Circa hanc doctrinam Scotus, & Concilium Trid. concordant.*
12. *Peccatum originale, & actualia ante Baptismum non sunt materia Sacramenti Pœnitentiæ.*
13. *Peccata venialia sunt materia sufficiens.*
14. *Non autem solæ imperfectiones.*
15. *Circa has, quid observandum in praxi?*
16. *Aut quando materia certa haberi nequit?*
17. *Peccata rite confessa sunt materia sufficiens.*
18. *Solvitur instantia.*
   (b) Adde dicenda n. 34. & 35.
19. *An sit necesse addere; quod peccata jam fuerint confessa, nec ne?*
20. *Id per accidens quandoque explicandum.*

9. CONCL. I. Materia Sacramenti Pœnitentiæ est duplex, remota & proxima. *Remota* sunt peccata post Baptismum commissa: & hæc rursum est duplex, videlicet necessaria & sufficiens. *Materia remota & necessaria* Sacramenti Pœnitentiæ est omne peccatum mortale post Baptismum commissum, & nondum rite confessum. *Materia sufficiens*, etsi non necessaria, est omne peccatum veniale post Baptismum commissum, vel etiam mortale alias rite confessum. Ita communis Theologorum, idque patet inter alia ex Concilio Trid. *Sess.* 14. *c.* 5.

10. Porro *Materia proxima* Sacramenti Pœnitentiæ sunt actus pœnitentis, videlicet Contritio, Confessio, & Satisfactio. Ex quibus Satisfactio in re exhibita communiter conceditur esse solum pars integralis Sacramenti Pœnitentiæ: uti patet in agonizante, qui, si prius petivit Confessarium, aut aliud signum petitæ Confessionis dedit, potest, ac debet absolvi absque alia injuncta Satisfactione, utpote quam amplius præ mortis angustiis peragere nequit. Contritio vero, & Confessio, juxta Thomistas & Recentiores passim, sunt partes essentiales Sacramenti Pœnitentiæ, juxta Doctorem Subtilem vero 4. *dist.* 16. *q.* 1. & *De Pœnitentia*, & Scotistas potiores, essentiam stricte, ac præcise pro ipsa quidditate rei accipientes, solum requiruntur (necessario tamen, seu simpliciter) *ad Sacramentum Pœnitentiæ, ad hoc, ut digne recipiatur;* prout amplius ibidem explicat Scotus.

11. Et cum hac Scotistica doctrina concordat Concilium Trident. *Sess.* 14. *c.* 3. sic dicens: *Sunt autem quasi materia hujus Sacramenti ipsius pœnitentis actus; nempe Contritio, Confessio, & Satisfactio: qui quatenus in pœnitente ad integritatem Sacramenti, ad plenamque & perfectam peccatorum remissionem ex Dei institutione requiruntur, hac ratione Pœnitentiæ partes dicuntur.* Nota ly *qui, quatenus ad integritatem Sacramenti &c. requiruntur, hac ratione Pœnitentiæ partes dicuntur:* & consequenter, ex mente Concilii Tridentini, actus Pœnitentis non sunt partes essentiales hujus Sacramenti (ut volunt alii) sed solum eatenus dicuntur partes ipsius, quatenus ad ejus integritatem, atque, ut digne & perfecte recipiatur, requiruntur: quæ est ipsissima sententia Scoti, & communis Scotistarum. Sed dimissa Theologis hujusmodi difficultate speculativa, sit ulterius.

12. CONCL. II. Peccatum originale, nec non peccata actus-

ctualia ante Baptismum commissa non sunt materia apta Sacramenti Pœnitentiæ. Ita Scotus 4. *dist.* 4. *q.* 5. cum communi. Nam peccatum originale, sicut & peccata actualia ante Baptismum commissa toluntur virtute Sacramenti Baptismi: & Sacramentum Pœnitentiæ, tanquam secunda post naufragium Tabula, est institutum a Christo pro remissione sequentium peccatorum. Unde, si Judæus, vel Gentilis recens baptizatus sola peccata ante Baptismum commissa vellet confiteri, ipse non posset absolvi: quia non afferret materiam aptam hujus Sacramenti Pœnitentiæ.

13. CONCL. III. Peccata venialia possunt vel omnia, vel aliqua eorum (idem dicendum de mortalibus jam rite confessis, si peragitur Confessio generalis) in Confessione omitti; cum non sint materia necessaria, sed solum sufficient, ac proinde utiliter quidem, sed non necessario Clavibus Ecclesiæ subjiciuntur. Unde Concilium Trid. *loc. cit. c.* 5. sic ait: *Peccata venialia, quibus a gratia Dei non excludimur & in quæ frequentius labimur, quamquam recte & utiliter, citraque omnem præsumptionem in Confessione dicantur, quod piorum hominum usus demonstrat, taceri tamen citra culpam, multisque aliis modis expiari possunt.*

14. CONCL. IV. Solæ imperfectiones non sunt materia apta Sacramenti Pœnitentiæ. Ratio est; quia tales non sunt peccatum mortale aut veniale. Unde recte monent Doctores; quod in Confessione semper sit afferenda materia certa, & si nova non occurrat, saltem ea jam semel confessis.

15. Porro materia certa (ut notat Diana *part.* 3. *tr.* 4. *resol.* 52. contra Toletum *lib.* 3. *c.* 2. *n.* 6.) non est, confiteri duntaxat, quod quis non responderit Divinis inspirationibus, non fecerit bonum, quod poterat, & hujusmodi. Ratio est: quia similia de per se non sunt peccata, sed tantum imperfectiones, utpote tantum contra consilium, non contra præceptum. Quamvis idcirco in his exponendis non debeat Confessarius impedire Pœnitentem: tum quia multa, quæ nonnunquam videntur meræ imperfectiones, sunt peccata venialia, idque ob varias intervenientes circumstantias, ut puta negligentias voluntarias, vel leves contra rectam rationem excessus: tum quia ad majorem sui humilitatem, atque exercitationem ferventioris progressus spiritualis talia recte aperiuntur. Lugo *disp.* 16. *De pœnitentia n.* 103.

16. Quod si vero materia certa omnino haberi non possit, sed duntaxat dubia; pro ratione dubii danda est absolutio sub conditione, saltem tacita, præsertim si gravitas peccati dubii, aut alia circumstantia id expostulare videtur: vel nulla appatet necessitas, aut saltem magna utilitas Sacramentum sub conditione ministrandi, absolutione penitus supersedeatur. Layman *lib.* 5. *tr.* 6. *cap.* 5. *n.* 5.

17. CONCL. V. Peccata jam rite confessa, & remissa sunt materia sufficiens Sacramenti Pœnitentiæ, possuntque denuo fructuose confiteri, & subjici Clavibus Ecclesiæ. Ita communis; & patet *Extravag. Inter cunctas* §. *Cæterum. De Privilegiis*, ibi: *Licet de necessitate non sit, iterum eadem confiteri peccata: tamen quia propter erubescentiam, quæ magna est Pœnitentiæ pars, ut eorumdem peccatorum iteretur Confessio: reputamus salubre &c.* Accedit praxis piorum hominum, qui sæpius peragunt Confessiones tum generales tum certorum peccatorum jam antehac confessorum.

18. Dices. Nemo potest solvi, qui non est ligatus; sed pœnitens post peccata rite confessa iisdem non est ligatus; maxime, si eadem remittantur tam quoad culpam, quam simul quoad pœnam: ergo eisdem non potest solvi virtute absolutionis Sacramentalis, sicque ea non videntur amplius posse subjici Clavibus Ecclesiæ. Respond. majorem illam, *Nemo potest solvi &c.* procedere solum in physicis (prout v. g. nemo potest solvi a catena, vel alio vinculo corporali, nisi actualiter ipso ligatus existat) non vero in moralibus, ubi sufficit tale vinculum præcessisse, cum talis *solutio* se habeat per modum *condonationis*: potest autem in moralibus quis injuriam sibi illatam sæpius alteri condonare, præsertim si is iterato veniam roget. Idem ergo dicendum de absolutione Sacramentali a peccatis, sæpius cum iterato dolore confessis, & Clavibus Ecclesiæ subjectis. Et hinc ob eamdem rationem utique etiam valide subjiciuntur Clavibus Ecclesiæ illa peccata gravia, quæ antea per perfectam contritionem erant remissa. Ubi vides, quod non procedat paritas quoad vincula physica. (b)

19. Quæret. Utrum sit necesse, pœnitentem in Confessione exprimere, quod peccata sua jam semel sint confessa, nec ne? Resp. Per se loquendo id necesse non est; prout notant Lugo *disp.* 16. *De pœnit. sect.* 2. §. 1. Sanchez *lib.* 1. *in Decal. cap.* 10. *num.* 17. Bonacina & alii: quia peccatum est idem specie, ac numero, sive confessum fuerit, sive non; neque etiam tempus, quo id commissum est, addit circumstantiam speciem mutantem.

20. Dicitur, *per se loquendo*. Siquidem per accidens quandoque id necessarium est explicare v. g. ob annexam reservationem eo quod a casu reservato cæteroquin posterior Confessarius absolvere non posset, nisi illud peccatum jam prius habenti debitam jurisdictionem confessum fuisset. Idem contingere potest ob proximam peccandi occasionem, quæ alioquin Confessario non innotesceret. Item, quando ratione circumstantiarum peccatum specie mutatur; ut si peccatum venereum sit, & tempore, quo committebatur, pœnitens extiterit solutus, aut laicus, nunc autem est conjugatus, Clericus, aut voto Castitati obstrictus, vel econtra: nam, nisi tunc notificetur status iste variatus, deciperetur in materia gravi Confessarius, intelligens, pœnitentem vel habere circumstantiam specie diversam, vel ipsa carere &c. In praxi proinde saltem tutius erit, nova peccata ab antiquis separare: eo præsertim, quia alioquin pœnitentiam competentem Confessarius imponere non sciret; cum major debeatur peccato mortali necdum confesso, quam semel jam rite confesso, & quoad culpam dimisso.

QUÆSTIO III.

De Forma Sacramenti Pœnitentiæ.

SUMMARIUM.

21. *Forma Sacramenti Pœnitentiæ, quæ?*
22. *Quæ verba sint de ejus essentia?*
23. *Solvitur instantia de ly &c.*
24. *Solvuntur aliæ instantiæ.*
25. *An possit dimitti particula* Te?
26. *Absolutio in scriptis, vel absenti data non valet.*
27. *Solvitur instantia.*
28. *Disparitas inter absolutionem a peccatis & censuris.*
(c) Ut dictum Tract. 13. Dist. 1. num. 41. & 43.
* *Quando censeatur Pœnitens moraliter præsens, ut possit absolvi?*
29. *Forma Absolutionis sub modo deprecativo non valet.*
30. *Quid, si dicatur,* Absolvo Dominationem vestram.
31. *Aliæ preces non sunt de essentia formæ.*
32. *Ritus absolutionis sacramentalis.*
33. *Quid observandum circa Irregularitatem?*
(d) Vide Tract. 13. Dist. 1. num. 41. & 42. ac Dist. 3 num. 74.
* *Qualiter Absolutio a censuris præmittenda Sacramentali?*
34. *Sensus verborum formæ Absolutionis, quis?*
35. *Præsertim, si peccata jam prius remissa sunt.*
* *Quando forma Absolutionis sit proferenda absolute, & quando conditionate? Add. I.*
* *Quando eadem semel data sit iterum repetanda: Add. II.*
* *An ob novum peccatum veniale post Absolutionem allatam repeti valeat? Add. III.*

21. CONCL. I. Forma Sacramenti Pœnitentiæ sunt verba absolutionis a Sacerdote prolata, videlicet illa, *Ego te absolvo a peccatis tuis*, vel alia æquipollentia & actum judicialem sententiæ absolventis sufficienter exprimentia. Desumitur hoc tum ex Rituali Romano Pauli V. cujus verba *num.* 32. referentur: tum ex Concilio Trid. *Sess.* 14. *c.* 3. ubi ait: *Sacramenti Pœnitentiæ formam in illis Ministri verbis positam esse, Ego te absolvo &c. Quibus quidem de Ecclesiæ Sanctæ more preces quædam laudabiliter adjunguntur ad ipsius tamen formæ essentiam nequaquam spectant, neque ad ipsius Sacramenti administrationem sunt necessariæ.* Hæc Concilium.

22. CONCL. II. Ex prædictis sola illa duo verba, *Absolvo te*, vel æquivalentia sunt de essentia formæ absolutionis, ac necessario exprimenda necessitate Sacramenti. Ita Doctor Subtilis 4. *dist.* 14. *q.* 4. §. *Ex hoc sequitur*, ibi: *Communiter tamen ista verba sunt apta, Ego te absolvo.* Concordat Concilium in Decreto Unionis, ibi: *Forma hujus Sacramenti est: Ego te absolvo &c.* Et Tridentinum *loc. cit.* Accedit ratio: quia hæc duo sola vocabula, *absolvo te*, constituunt perfectam sententiam absolutoriam Rei quoad peccata ab eodem in Confessione explicata; ergo hæc sola constituunt essentiam formæ absolutionis.

23. Dices I. Concilium tam Florentinum, quam Tridentinum post dicta duo vocabula apponit ly &c. ergo & sequentia spectant ad essentiam formæ. Resp. negando consequentiam: quia inde solum sequitur, sequentia verba, *a peccatis tuis*, esse apponenda de præcepto, adeo, quod eadem omittens peccaret, vel mortaliter, vel juxta alios venialiter. Busenbaum *lib.* 6. *tr.* 4. *cap.* 1. *dub.* 1. Deinde per citatum ly &c. denotatur, quamvis verba immediate sequentia, *a peccatis tuis*, jam tacite intelligantur in præcedentibus, adhuc tamen ea spectare ad magis explicitam, atque expressam significationem formæ.

24. Dices II. Verba illa, *absolvo te*, ex se non faciunt completum sensum absolutionis Sacramentalis, cum sint in-

indifferentia ad significandam absolutionem a censuris, pœnis, vel culpa: ergo se solis non sufficiunt pro essentia formæ Sacramenti Pœnitentiæ. Respon. negando consequentiam: quia, licet verbum *absolvo te*, ex se sit indifferens ad significandam absolutionem a pœnis, censuris, vel peccatis, ipsum tamen præcedente hominis pœnitentis Confessione, super quam cadit, sufficienter, atque ex vi talis locutionis determinatur ad significandam illius hominis absolutionem a peccatis ita ut determinate cadat super hæc peccata absolvenda: sicuti in simili, si quis roget veniam illatæ injuriæ, altero respondente, *remitto tibi*, censetur vi hujus locutionis ipsi remissa injuria, pro qua rogavit veniam.

25. Dices III. Ergo pariter poterit omitti ly *Te*, cum similiter verbum, *Absolvo*, concurrentibus hujusmodi circumstantiis sufficienter determinetur ad significandam absolutionem a peccatis potius, quam a censuris, vel aliis vinculis. Resp. negando sequelam. Siquidem omissa particula *Te* mutatur substantialiter significatio formæ; forma enim absolutionis fuit instituta a Christo Domino per voces demonstrativas, adeo ut non nisi super præsentem cadere possit, prout desumitur ex illis verbis Christi *Joan.* 20. *Quorum remiseritis peccata &c.* juncta perpetua traditione, ac sensu Ecclesiæ: atqui omissa particula *Te*, locutio illa non est demonstrativa; cum verbum *Absolvo* proferri possit non solum circa peccata præsentis, sed etiam absentis. Sufficeret tamen pro essentia formæ absolutionis, si Sacerdos diceret, *Absolvo a peccatis tuis*: quia in ly *Tuis* implicite continetur ly *Te*. Lugo *disp.* 13. *De Pœnit. n.* 16.

26. CONCL. III. Absolutio in scriptis data, vel etiam absenti collata, est nulla, & invalida. Ita communis. Siquidem ad formam absolutionis requiruntur verba proprie dicta, seu quæ oretenus proferuntur in præsentem prout tenuit perpetuus sensus Ecclesiæ, & indicant verba Concil. Trid. *num.* 21. relata ubi ait: *Sacramenti Pœnitentiæ formam in illis Ministri verbis* (hoc enim scripturæ non convenit) *positam esse*. Id ipsum declarat ly *Ego te absolvo &c.* quod est demonstrativum, & de absente non verificatur. Hinc merito Clemens VIII. in Decreto, quod incipit, *Sanctissimus*, 1602. die 20. Julii edito (& habetur *tom.* 3 *Bullarii Romani Constit.* 87. *dicti Pont.*) damnavit & sub pœna Excommunicationis prohibuit oppositam quorumdam sententiam, asserentium, *Licere per litteras, seu internuncium Confessario absenti peccata sacramentaliter confiteri & ab eodem absente absolutionem obtinere.*

27. Nec obstat, quod Sacramentum Pœnitentiæ sit a Christo Domino institutum per modum Judicii? in Judicio autem possit quis absolvi absens, ac etiam per scripturam. Resp. enim, etsi hoc verum sit in foro externo, ac Judicio publico, sive Sæculari, sive Ecclesiastico; negatur tamen, id procedere in foro pœnitentiali, seu Judicio Sacramentali. Nam istud habet totum suum valorem ex institutione Christi, qui voluit, & ordinavit, ut in hoc Sacramento, seu foro Pœnitentiali proferatur forma absolutionis per verba proprie dicta neque in præsentem; non autem scripto vel in absentem. Et quidem Christum sic instituisse, patet ex perpetua traditione, praxi, ac sensu Ecclesiæ, ipsiusque Summi Pontificis, Christi in terris Vicarii, definitione. Ex quo ulterius sequitur, quamvis hoc Sacramentum fuerit institutum per modum Judicii, nihilominus illud non per omnia æquiparari Judicio forensi, idque ob specialem Christi ordinationem circa aliqua factam.

28. Nec rursum obstat, quod absolutio ab Excommunicatione, aliisque Censuris Ecclesiasticis possit dari absenti, neque in scriptis. (e) Resp. enim negando consequentiam, & paritatem. Ratio disparitatis desumitur ex Christi institutione, quia ad formam Sacramenti Pœnitentiæ, seu absolutionem Sacramentalem a peccatis requiruntur verba proprie dicta, & in præsentem prolata, prout patet ex dictis superius *n.* 26. Id autem nequit dici de absolutione a Censuris Ecclesiasticis, utpote Jure Ecclesiastico constitutis, non autem a Christo immediate provenientibus, sicut forma Sacramenti Pœnitentiæ. Accedit communis praxis Ecclesiæ, & consensus Doctorum.

Additio.

* Quæres. Quandonam ergo Pœnitens censeatur moraliter ita præsens, ut possit valide absolvi. Resp. Pœnitentem tunc censeri moraliter præsentem, si inter eumdem & Confessarium tanta solummodo intercedat distantia qua alias homines etiam in communi, licet altiori voce, ad invicem loqui possunt, & solent; Ratio est: quia intra talem distantiam adhuc commode potest exerceri actus judicialis. Addit P. Elbel *par.* 2. *Theolog. Sacrament. Confer. nt.* 2. *n.* 29. in formalibus: *talem moralem præsentiam, & modum invicem communicandi se posse extendere ad viginti circiter passus, præsertim, ubi pœnitens necdum est egressus conspectum confessarii.* Notant insuper apud eundem Auctorem Sporer, Stoz, la Croix, minime fore necessarium, ut dicta verba absolutionis Pœnitens ipsemet actualiter audiat; nam valet absolutio etiam surdi, vel si Confessarius tam submisse loquatur, ut a Pœnitente nequeat intelligi; dummodo cæteroquin verba exterius vere proferat. Ita ille: ex quo etiam valde prudenter approbat factum cujusdam Sacerdotis, stantis supra pontem, & per transeuntem navim, pontis sublica seu jugo allisam, videntis, uti & Nautas cum aliis aquæ innatantes, quos omnes sub ipso ponte, vel intra spatium 20. passuum cum evidenti periculo submersionis existentes saltem conditionate absolvit, quamvis nonnullos sub ponte immersos non amplius pro tunc videre potuerit. *

29. CONCL. IV. Forma absolutionis sub modo deprecativo prolata non valet. Unde, si dicatur: *Absolvat te Deus*, nullum perficitur Sacramentum. Ita communis Doctorum. Ratio est; quia hoc Sacramentum est a Christo institutum per modum Judicii, ergo & forma ejus debet proferri per modum sententiæ judicialis, non autem per modum deprecationis, vel impetrationis.

30. CONCL. V. Valida est absolutio, si reverentiæ causa Confessarius dicat, *Absolvo Dominationem vestram, vel Majestatem vestram*. Ratio est: quia non mutatur substantialiter forma; etsi mutatio hujusmodi neutiquam sit adhibenda in praxi. Idem erit, si dicatur, *Solvo te a peccatis tuis*, vel *Remitto tibi peccata tua*, & hujuscemodi: quia talia verba sunt æquivalentia formæ communiter usitatæ. Econtra vero hanc formulam, *Ego te mundo a peccatis tuis*, plerique arbitrantur non sufficere: quia non videtur significare absolutionem per modum sententiæ judicialis: qualis requiritur ad Sacramentum Pœnitentiæ, utpote quod per modum judicii est a Christo institutum.

31. CONCL. VI. Aliæ preces, quæ juxta morem Sanctæ Ecclesiæ laudabiliter apponuntur, non spectant ad essentiam formæ, neque ad hujus Sacramenti administrationem sunt necessariæ. Ita expresse Concilium Trid. *Sess.* 14. *cap.* 3. cujus verba *n.* 21. relata sunt. Hinc Rituale Romanum, jussu Pauli V. editum, dicit, quod in Confessionibus frequentioribus & brevioribus possit omitti *Misereatur tui &c.* & satis sit dicere, *Dominus noster JESUS Christus &c.* usque ad illud, *Passio Domini &c.* Unde hoc in concursu Pœnitentium practicari licite poterit.

32. Cæterum pro praxi, & digna administratione Sacramenti Pœnitentiæ observandum quod juxta citatum Rituale Romanum Pœnitente ante Confessionem petente benedictionem, Confessarius dicat: *Dominus sit in corde tuo & in labiis tuis ut digne & competenter confitearis peccata tua, in nomine Patris* (formando signum Crucis versus eum) *& Filii & Spiritus Sancti, Amen.*

Deinde peracta rite Confessione, & injuncta Pœnitenti prius, ab eoque acceptata salutari pœnitentia, primo dicit, *Misereatur tui &c.* Deinde dextera versus Pœnitentem elevata, dicit; *Indulgentiam &c. Dominus noster Jesus Christus te absolvat: & ego auctoritate ipsius te absolvo ab omni vinculo excommunicationis, Suspensionis* (hoc verbum in Laicis omittitur) *& interdicti, In quantum possum, & tu indiges. Deinde ego te absolvo a peccatis tuis, in nomine Patris & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. Passio Domini nostri JESU Christi, & merita B. M. V. & omnium Sanctorum, quidquid boni feceris, & mali sustinueris, sint tibi in remissionem peccatorum, augmentum gratiæ, & præmium vitæ æternæ. Amen.* Urgente vero aliqua gravi necessitate, ut puta, in periculo mortis insistentis, breviter Confessarius dicere poterit: *Ego te absolvo ab omnibus Censuris, & peccatis in nomine Patris &c.* Ita Rituale Rom.

33. Observandum ulterius nomine Censurarum non venire Irregularitatem, atque ideo, si quid circa eam concedatur ipsa ab habente facultatem dispensandi esse specialiter exprimenda, dicendo; *Dispenso tecum in irregularitate, quam incurristi propter &c.* & specificatur causa. Et hoc ultimum etiam observandum in absolutione a Censuris. (d)

Additio.

* Porro non præmittere deliberate absolutionem a Censura excommunicationis ante absolutionem a peccatis, quando prudens foret dubium, utrum pœnitens forsan non sit tali vinculo innodatus, juxta Suarez, & Sporer esset peccatum grave; quia Ecclesia graviter præcipit, ut nemo excommunicatus ullum Sacramentum, etiam Pœnitentiæ recipiat, antequam prius tollatur tale vinculum. Quoniam vero *suspensio* non æque ac excommunicatio privat receptione Sacramentorum, non foret peccatum grave absolutionem suspensionis postponere absolutioni Sacramentali, uti notat hic la Croix: idque in praxi vel maxime deservire poterit, si Pœnitens esset Sacerdos, & Confessarius ex aliqua incuria post verba, *absolvo te ab omni vinculo excommunicationis*, non adderet, *suspensionis*, primum reflectendo post, vel intra verba, *Ego te absolvo a peccatis*

catis tuis hujusce omissionis circa absolutionem a suspensione.*

34. Quæres I. Quis sit sensus verborum formæ absolutionis, *Ego te absolvo a peccatis tuis?* Resp. Sensus horum verborum ille est, quem verba ipsa juxta proprium suum significatum important, ita ut per modum sententiæ judicialis significent absolutionem hominis a peccatis, loco Dei a Sacerdote factam. Ita Mastrius 4. *disp.* 5. *num.* 386. Lugo *disp.* 3. *de Pænit. n.* 72. & alii, quamvis multi dictam formam in alio sensu explicent. Ratio est: quia forma Sacramentorum, quantum fieri potest, intelligenda est in sua propria significatione, uti patet in forma Sacramenti Baptismi, Confirmationis & aliis: ergo idem dicendum de forma Sacramenti Pœnitentiæ, sive de absolutione Sacramentali, cum commode sic intelligi possit.

35. Dices, Sæpius contingit, quod peccata confessa jam sint prius remissa virtute contritionis perfectæ vel alterius confessionis prioris; ergo saltem tunc verba formæ absolutionis non possunt intelligi in propria significatione, sicque erunt accipienda in alio sensu. Resp. negando consequentiam: quia nihil obstat, quo minus idem peccatum cuipiam sæpius remittatur, conformiter dictis *n.* 18.

Quinimo hoc ipsum contingit etiam in Judicio humano, ubi Reus sæpius judicialiter absolvitur, si eadem causa sæpius in Judicium deducatur.

Additio I.

* Quæres II. Quandn hæc forma absolutionis sit proferenda absolute, & quando conditionate? Resp. I. Quando nullum prudens dubium emergit de valore Sacramenti, forma absolutionis proferenda est absolute, eo ipso, cum nulla prudens ratio dubitandi adsit, propter quam deberet proferri conditionate. Ita communis, adeo, ut Castropalao, & Stoz apud la Croix *lib.* 6. *part.* 2. *num.* 1769. satis in hoc puncto rigidi judicent peccati mortalis reum illum Confessarium, qui absque justa causa absolveret conditionate. Ubi tamen Doctores ab hac gravi culpa recte eximunt illos anxios Confessarios, qui formam absolutionis proferunt sub conditione ex eo, ut se molestis liberent scrupulis, quia, quando hi anxie agunt ex metu, ne offendant Deum, non videntur agere imprudenter, nec gravem irreverentiam inferre Sacramento, si verba absolutionis conditionate proferant, ut exinde ab his anxietatibus se liberent, quas alias de periculo irreverentiæ Sacramento inferendæ haberent, si formam proferrent absolute. Ita ex Tamburino, Leandro, & Gobat advertunt la Croix *lib.* 6. *part.* 1. *num.* 130. & Sporer *part.* 3. *Theolog. Sacram. cap.* 5. *q.* 3. *num.* 631. Unde, practice loquendo, meo judicio (salvo meliori) vix unquam peccabitur mortaliter proferendo formam absolutionis conditionate; quia vix unquam sic profertur, nisi simul habeatur aliqua anxietas, vel causa dubitandi ex proxime enarrandis de subsistentia valoris Sacramenti: ubi propterea absolutio conditionate datur, ut ex una parte boc Sacramentum forsan non exponatur periculo nullitatis absolvendo absolute: ex altera vero simul etiam pœnitens, si omnia requisita adessent, non defraudetur fructu hujus Sacramenti, prout tamen fieret, si nullo modo absolutio daretur. Interea tamen scrupulosi tam in forma absolutoria, quam consecratoria non abutantur hac doctrina, sed cæco modo sequantur consilium Directoris conscientiæ eorum.

Resp. II. Quando circa valorem Sacramenti Pœnitentiæ prudens resultat dubium, forma absolutionis danda est conditionate, nimirum, *si capax es, ego te absolvo &c.* conditione hac, vel simili saltem mente retenta. Ita Sporer *p.* 3. *Theol. Sacram. c.* 5. *qu.* 2. §. 4. *& qu.* 3. §. 1. Ratio est, quia alias Sacramentum exponeretur periculo nullitatis; sicque eidem Sacramento per prolationem formulæ absolutam juxta communem existimationem Doctorum gravis irreverentia irrogaretur. Porro talia dubia solent non raro oriri. Primo. Quoad pueros confitentes, num sint capaces rationis; vel, ut inquit Sporer *l. cit.* num vere peccaverint, nec ne? Quoad adultos consuetudinarios, & inveteratos peccatores, num habeant verum dolorem, & efficax propositum? 3. Quo ad animas perfectioni deditas, vel etiam quo ad rudes, num habeant sufficientem materiam? ubi, si tunc ad instantiam Confessarii addunt unum, vel alterum peccatum antiquum v. g. in juventute commissum, attamen exinde aliquoties Confessarius, præsertim apud rudes, novo anxiabitur dubio ex circumstantiis, num pro eo tempore, quando commiserunt, malitiam peccati sufficienter intellexerint &c. 4. Quoad moribundos, num signa doloris, & confessionis adsint vera, nec ne? num ex corde contrito, vel vehementia morbi elicita.

Additio II.

* Quæres III. An, & quando formula absolutionis semel data sit iterum repetenda? Resp. I. Quando Confessarius post factam Confessionem, antequam pœnitens suus ex ipso confessionali jam discesserit, prudenter dubitat, aut graviter formidat an suo pœnitenti v. g. ob distractionem aliquam dederit jam absolutionem, vel num in ea nihil de verbis essentialibus omiserit, repetenda erit absolutio, non quidem absolute, sed conditionate *e. g. si te nondum valide absolvi, ego te absolvo &c.* Ita communis, & ratio est: quia necessitas, vel magna utilitas suscipientis hoc Sacramentum Pœnitentiæ, & exinde fructus ejusdem subsecuturos, est justa causa repetendi formulam absolutionis: reverentiæ autem Sacramenti satis consulitur per conditionem appositam &c. Dixi notanter: *Si dubium sit prudens aut timor gravis*; nam, si tale dubium foret imprudens, aut timor irrationabilis, deberet contemni, & repetitio formulæ intermitti, nisi nimiæ anxietates in animo tuo, si intermittas, exortæ te excusent a peccato in conditionata repetitione formulæ. De quo vide Sporer *pag.* 3. *Theolog. Sacrament. cap.* 5. *qu.* 3. §. 4. *num.* 631.

Resp. II. Si Confessarius quidem bene se recolligat, quod jam dederit suo Pœnitenti Absolutionem, interea tamen idem peccator post eandem adhuc afferat quidpiam, quod a principio debuisset necessario exprimi, posito, quod pro tunc fuisset recordatus, in tali casu formula Absolutionis erit repetenda absolute: puta, si post primam Absolutionem pœnitens dicat, se fuisse oblitum unius fornicationis: vel si confessus, se fornicatum quinquies *circiter*, postea se magis reflectens asserat, factum esse decies, qui numerus per ly *circiter* non erat in priori inclusus &c. In omnibus his, quos adducit Sporer *l. cit.* & similibus casibus repeti debet formula Absolutionis absolute. Ita communis, & Ratio est; quia hæc gravia peccata nunquam adhuc fuerunt directe absoluta; utpote nunquam adhuc confessa, uti suppono, adeoque postea de novo Ecclesiæ clavibus subjecta indigent Absolutione nova absoluta. Nota hinc incidentaliter ex la Croix *l.* 6. *p.* 2. *num.* 940. quod sub particulis, *circiter*, *plus*, *minusve* censeatur quidem inclusus excessus aliquis hujus numeri parvus in se, vel saltem talis respectu magnæ summæ: nullatenus autem excessus major, hincque in materia gravi excessus major post Absolutionem cognitus debet de novo clavibus subjici, non autem parvus, si in priori Confessione fuerint adhibitæ particulæ *circiter &c.*

Resp. III. Si illa nova materia, quæ post primam Absolutionem a pœnitente affertur, non est materia necessaria Confessionis, puta, solummodo peccatum veniale, vel si numerus ille jam fuit in prima Confessione per particulas *circiter &c.* inclusus, e. g. si prius dixerit, se deliberate blasphemasse quinquies *circiter*, *plus*, *minusve*, & post primam Absolutionem deprehendat, factum esse sexies in similibus casibus non obligatur Confessarius de novo repetere formam Absolutionis, uti nec ipse pœnitens teneretur de novo similia confiteri. Ita Sporer *loc. cit. num.* 648. & ratio est, quia vel illa peccata, si gravia, jam fuerunt in prima Confessione per particulas *circiter &c.* inclusa; sicque per primam Absolutionem directe remissa, uti in casu de blasphemiis, adeoque non amplius sub obligatione repetenda: vel si levia forent necdum confessa, attamen jam condonata essent propter dolorem, aut humilem Confessionem; quoniam peccata venialia etiam extra Sacramentum Pœnitentiæ per actus virtuosos deleri possunt immediate.

Additio III.

* Cæterum his non obstantibus necdum auderem arguere imprudentiæ illum Confessarium, qui suo pœnitenti post primam Absolutionem aliquod novum certum peccatum veniale nondum clavibus Ecclesiæ subjectum afferenti, de novo pro suæ animæ consolatione impertiret Absolutionem ex ea ratione, ut clienti suo novam, & specialem gratiam absolutivam conferret, quam propter hoc peccatum necdum clavibus Ecclesiæ adhuc antea subjectum in eo augmento nondum obtinuit. Interim stante tali repetitione recte adhuc monendo subjungit la Croix *Lib.* 6. *part.* 2. *num.* 644. ut, quando forma Absolutionis repetitur, id fiat tacite, non formata de novo Cruce; alioquin enim adstantes, qui jam viderant talem antea absolvi, quandoque suspicarentur, eum novum attulisse peccatum forsan grave &c.

QUÆ-

QUÆSTIO IV.

De contritione, seu Pœnitentia, virtute, quæ est prima pars materialis Sacramentalis Pœnitentiæ.

SUMMARIUM.

36. *Partes Sacramenti Pœnitentiæ, tres.*
37. *Contritio generatim, quid?*
38. *Dividitur in perfectam, & imperfectam seu Attritionem.*
39. *Contritio perfecta.*
40. *Amor DEI appretiative, & intensive summus, quis?*
 * *Contritio perfecta Benedicti XIII. una cum notabili doctrina de eadem. Addit. I. & II.*
 (e) Vide Tract. 4. dist. 6. n. 6. & 7.
41. *Contritio imperfecta sive Attritio, quid?*
 Et, quomodo differat a Contritione perfecta?
42. *Attritio mere naturalis non sufficit.*
43. *Pœnitentia virtus, seu Contritio aliqua est necessaria ad salutem &c.*
44. *An sufficiat Pœnitentia virtualis?*
44. *Actus Contritionis perfectæ sufficit ad justificationem.*
46. *Sed ea defacto includit votum Sacramenti, & cujus?*
47. *Extra Sacramentum requiritur Contritio, cum Sacramento sufficit Attritio.*
48. *Etiam cognita.*
 * *Quidnam in contra opponant moderni Rigaristæ, & quomodo refutentur? Addit. I. II. III. IV. & V.*
49. *Propositum non peccandi de cætero, an sufficiat virtuale?*
50. *Contritio, & propositum hoc debet esse universale de mortalibus.*
 * *Videatur quoque Addit. 1. & 11.*
51. *Quid de peccatis venialibus?*
52. *Ad propositum illud non requiritur credulitas de non relapsu.*
53. *Corollarium.*
54. *Doctrina notabilis circa tentationem de futuro relapsu, cum Addit.*
55. *Non sufficit dolere, quod non satis doleas.*
56. *Tamen in tali actu plerumque intervenit verus dolor.*
57. *Dolor de mortalibus debet esse summus appretiative, quomodo?*
58. *Dolor hic præcedere debet Absolutionem.*
59. *Non autem necessario Confessionem.*
60. *Etsi hoc sit consultum.*
61. *Dolor de peccatis quanto tempore possit præcedere Confessionem?*
62. *An confitens peccata prius omissa, teneatur elicere novum dolorem?*
63. *Corollarium de moribunda.*

36. TRES esse partes Sacramenti Pœnitentiæ videlicet Contritionem, Confessionem & Satisfactionem, patet ex dictis *num.* 10. & 11. ac unanimi Catholicorum. Unde viso de natura, simulque materia, & forma Sacramenti Pœnitentiæ, breviter (quantum fieri poterit) erit videndum de singulis partibus ejus, incipiendo a Contritione, additis tamen nonnullis, quæ Pœnitentiæ virtuti secundum se conveniunt. Hinc sit.

37. CONCL. I. Contritio, quæ primum locum inter partes Sacramenti Pœnitentiæ obtinet, ac prout est genus ad Attritionem & Contritionem perfectam, bene describitur a Concilio Tridentino *Sess.* 14. *cap.* 4. quod sit *dolor animi, ac detestatio de peccato commissa cum proposito non peccandi de cætero*. Unde Contritio, seu Pœnitentia virtus non solum cessationem a peccato, & vitæ novæ propositum, sed veteris etiam odium, seu detestationem peccati commissi continet, prout idem concilium *loc. cit.* uberius declarat.

38. CONCL. II. Contritio sic generatim sumpta recte dividitur in Contritionem perfectam, & in Attritionem, seu Contritionem imperfectam. Ita Concilium Tridentin. *loc. cit.* & omnes Catholici. Et hæc divisio Contritionis in perfectam, & imperfectam oritur ex diversitate motivi illius formalis, ob quod quis dolet, ac detestatur peccatum commissum; nam, si quis doleat ex motivo amoris Dei per peccatum offensi, erit Contritio perfecta, si vero ex motivo solum turpitudinis peccati, aut metu inferni, seu pœnarum a Deo immissarum (per has intelligendo pœnas distinctas ab infernalibus, utpute pœnas purgatorii, vel pœnas temporales vitæ præsentis v. g. pestem, famem, bellum, ac hujusmodi, quibus Deus castigare solet peccata Fidelium) erit Attritio. Siquidem.

39. *Contritio perfecta*, quæ est *Contritio simpliciter dicta*, est dolor animi, ac detestatio peccati propter Deum summe dilectum, cum firmo proposito non peccandi de cætero. Ubi ly *propter Deum summe dilectum* intelligendum est de Deo summe dilecto saltem appretiative, quamvis non semper amor ille Dei sit summus intensive.

40. Porro *Amor Dei appretiative summus* tunc habetur, quando Deum ita amamus, ipsumque omnibus aliis rebus anteponimus, ut nullius creaturæ amore, vel timore velimus ipsum offendere, aut ab ejus amore recedere. Et hoc modo omnes homines tenentur amare Deum super omnia, juxta illud *Matth.* 10. *Qui amat patrem, aut matrem plus, quam me, non est me dignus*. Et alibi. Et qui ex motivo hujus amoris Dei dolet de commissis suis peccatis, ac censetur habere Contritionem perfectam. *Amor Dei intensive summus* ille dicitur, qui est intensior, & vehementior omni alio actu amoris: & hoc modo non tenemur in hac vita Deum diligere super omnia; quinimo non raro parentes plus intensive amant liberos suos, quam Deum, quamvis adhuc appretiative plus diligant Deum, eo quod hunc ob amorem filiorum nolint offendere. (e)

Additio I.

* Benedictus XIII. in Appendice ad Concilium Romanum Lateranense anno 1725. celebratum agendo de Sacramento Pœnitentiæ, ponit sequentem formulam perfectæ Contritionis: *Deus meus & Dominus meus, cum sis summum, infinitum, & perfectissimum Bonum, amo te super omnia, & ideo me pœnitet, ac ex toto corde doleo, quod te toties offenderim peccatis meis. Abominor ea, & detestor super omnia mala, maxima cum displicentia, & rogo humiliter veniam cum firmo proposito, tua sancta gratia auxiliante, te imposterum non amplius offendendi.*

Additio II.

* Cæteroquin, quando in Libris asceticis, vel catecheticis, aut etiam in SS. PP. legis, quod Contritio perfecta peccatum detestetur *tantummodo* propter Deum summe dilectum, *non propter pœnas inferni*; nec *propter amissionem Regni cœlestis &c.* similes formulæ duntaxat innuere volunt, quod motivum specificativum, seu principale hujus contritionis perfectæ qua talis reduplicative sit *solummodo* Deus, quatenus in summum Bonum: nullatenus autem dicere intendunt, quasi vero actus Contritionis sit incompossibilis cum actu detestativo peccati propter pœnas inferni, seu ob æternam beatitudinem deperditam &c. Pari modo Ascetæ & SS. PP. intelligi debent, quando exercite describunt actum amoris perfecti illum, quo Deus *solum*, quatenus est *summum Bonum*, diligitur; non enim per hunc dicendi modum volunt excludere actus amoris concupiscentiæ, quasi incompossibiles cum actibus amoris puri seu amicitiæ, sed potius intendunt insinuare, quod actus amoris Dei perfecti sive appretiative, sive etiam intensive summi sit solus Deus, quatenus *summe bonus in se*, non *quatenus Bonus nobis*. Paucis: potest quidem actus amoris Dei aliquoties præscindere ab inferioribus motivis sistendo in solo Deo, quatenus in se ipso infinite Bono, non tamen debet alia inferiora motiva necessario quasi incompossibilia positive excludere: quod bene notandum ad tollendos multos errores, & æquivocationes. Videantur dicta *part.* 1. *tract.* 4. *dist.* 6. *quæst.* 1. *Additione post num.* 9. *

41. *Contritio imperfecta*, quæ proprio nomine communiter dicitur *Attritio*, est dolor animi, ac detestatio peccati contra Deum commissi, ob turpitudinem peccati, vel metum gehennæ, aut pœnarum conceptus cum firmo proposito non peccandi de cætero. Unde patet, hanc a Contritione perfecta differre duntaxat penes motivum formale: nam perfecta Contritio concipitur ex motivo amoris Dei per peccatum offensi; Attritio autem *vel ex turpitudinis peccati consideratione, vel ex gehennæ, & pœnarum metu communiter concipitur*, ut loquitur Concilium Tridentinum *cit. Sess.* 14. *cap.* 4.

42. Notandum tamen, ut Attritio cum Sacramento sufficiat ad justificationem peccatoris, requiri, quod ea procedat ex aliquo motivo supernaturali; sive quod *sit donum Dei & Spiritus sancti impulsus*, juxta cit. Concilium. Unde dolor mere naturalis neutiquam sufficit, utpute si puer de peccato doleat, eo quod virgas a patre meruerit; aut homo adultus, eo quod publicam apud homines infamiam incurrerit: nam dolor talis nulla ratione foret supernaturalis, neque donum Dei, aut impulsus Spiritus sancti. Et merito Innocentius XI. sequentem inter alias, ordine 59. Propositionem damnavit: *Probabile est sufficere Attritionem naturalem, modo honestam*. Secus foret, si quis de peccatis doleat ob metum pœnarum temporalium ut a Deo immissarum: nam talis dolor non educitur ex motivo mere humano, sed respicit Deum ut justum vindicem peccati, & ultorem ejus per pœnas etiam temporales; prout Fideles credunt ex lumine Fidei supernaturalis.

43. CONCL. III. Pœnitentia virtus, sive Contritio ali-

aliqua est, & fuit universis hominibus: qui se mortali aliquo peccato inquinaverunt, pro quocunque statu ad salutem, & justitiam consequendam necessaria. Conclusio sic prolata est de Fide, habeturque in Concilio Trid. *Sess.* 14. *cap.* 4. ubi inter alia hoc probatur ex illis verbis Christi *Luc.* 13. *Nisi Pœnitentiam habueritis, omnes similiter peribitis*.

44. CONCL. IV. Quamvis regulariter loquendo post peccatum mortale commissum homini sit necessaria ad salutem Pœnitentia formalis, adhuc tamen in aliquo casu potest ipsa suppleri per Pœnitentiam virtualem, qualis est Dilectio Dei super omnia. Ita Doctores communiter. Hinc *Luc.* 7. dicitur: *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum*. & alibi.

45. CONCL. V. Actus Contritionis perfectæ est, fuitque in omni Lege semper congrua dispositio, per Christi merita consequendi gratiam Divinam, nostramque justificationem: ea tamen in Lege gratiæ, post receptum Baptismum, includit votum Sacramenti Pœnitentiæ suo tempore recipiendi. Ita communis omnium Catholicorum; & habetur clare in Concilio Trid. *Sess.* 14. *cap.* 4. ubi dicitur: *Docet præterea, etsi Contritionem hanc aliquando charitate perfectam esse contingat, hominemque Deo reconciliare, prinsquam hoc Sacramentum* (Pœnitentiæ) *actu suscipiatur, ipsam nihilominus reconciliationem ipsi Contritioni sine Sacramenti voto, quod in illa includitur, non esse adscribendam.*

46. Additur notanter, *in Lege gratiæ, post receptum Baptismum* Nam Contritio perfecta ante receptionem Baptismi elicita includit votum recipiendi Sacramentum Baptismi (unde & *Baptismus flaminis* dicitur) non autem votum Sacramenti Pœnitentiæ; cum peccata ante Baptismum commissa non sint materia apta ipsius. Secus de Contritione post Baptismum elicita, nam hæc includit votum Sacramenti Pœnitentiæ imposterum recipiendi.

47. CONCL. VI. Quamvis ad salutem, & justificationem peccatoris extra Sacramentum omnino requiratur Contritio perfecta cum voto Sacramenti saltem implicito, attamen cum Sacramento Pœnitentiæ sufficit Attritio, etiam cognita. Ita defacto Doctores communiter. Unde Concilium Trid. *cit. cap.* 4. ait: *Quamvis Contritio imperfecta, quæ Attritio dicitur, si voluntatem peccandi excludat, sine Sacramento Pœnitentiæ per se ad justificationem perducere peccatorem nequeat; tamen eum ad Dei gratiam in Sacramento Pœnitentiæ impetrandam disponit*. Hæc Concilium.

48. Fatendum quidem est ultimam partem, quod etiam Attritio cognita (id est, ea, quæ certe scitur, ac cognoscitur esse solum Attritio) sufficiat cum Sacramento ad salutem, a pluribus olim fuisse negatam: verum defacto ob tam clara verba Concilii Oecumenici communiter tenetur Conclusio. Et ratio ulterior est: quia Sacramentum Pœnitentiæ est Sacramentum mortuorum, id est, per se ac primario a Christo Domino institutum ad remissionem peccati mortalis, & collationem primæ gratiæ sanctificantis: atqui tale non esset, si virtute ejus nunquam conferretur prima gratia, sed hæc mediante prævia Contritione perfecta semper collata supponeretur; ergo.

Additio I.

* Ut vim argumenti hujus aliquid Recentiores Rigoristæ eludant, gratis nobiscum concedunt contra alios apud le Drou *De Contrit. Dissert.* 1. *c.* 3. ad Sacramentum Pœnitentiæ (quod utique juxta SS. PP. & textus Conciliorum est Sacramentum mortuorum potius, quam vivorum) non requiri Contritionem perfectam, sed sufficere Attritionem; negant tamen suppositum, quod ipsa Attritio sine aliquali saltem actu Dilectionis Dei super omnia interveniente in Sacramento Pœnitentiæ justificet. Unde ajunt, Contritionem proprie talem, quæ extra Sacramentum justificat, tunc haberi, quando fit in aliquo gradu valde intenso detestatio peccati ob Bonum infinito amore dignum exinde offensum: econtra vero, quando eadem detestatio ex hoc ipso motivo proxime adducto contingit in gradu aliquo valde remisso, dicunt adesse Attritionem, quæ extra Sacramentum nullatenus, bene tamen cum Sacramento pœnitentiæ justificat. *

Additio II.

* Ex quo inferunt, quod Contritio perfecta, & Attritio non distinguantur specie, sed tantum secundum magis, & minus, utpote habentes idem motivum formale, ita ut, si eliciatur dolor de peccato gravi ob Bonum infinito amore dignum exinde offensum, talisque dolor sit elicitus in gradu valde intenso, foras mittens timorem pœnarum, dicatur Contritio perfecta; e contra vero, si idem fiat in gradu tamen valde remisso, censeatur Attritio, insufficiens sine Sacramento Pœnitentiæ, bene tamen sufficiens cum eodem. Ita illi. Sed contra sic argumentor: quando Concilium Trid. ex professo *Sess.* 14. præsertim *c.* 3. & *c.* 4. *de Pœnitent.* partes Sacramenti Pœnitentiæ explicat, etiam simul subjungit loquens de Attritione, talem dolorem conceptum ex consideratione turpitudinis peccati, vel ex metu gehennæ, & pœnarum acerbitate esse donum Dei, & Spiritus Sancti impulsum, qui in Sacramento Pœnitentiæ NB. disponit ad impetrandam gratiam: atqui nullam facit ibidem Concilium Trid. mentionem, quasi nimirum ad hunc ipsum dolorem, qui Attritio a dicto Concilio appellatur, deberet intervenire aliquis actus remissus saltem Dilectionis Dei super omnia: adeoque ad rationem Attritionis talis necessitas interveniendi actum Dilectionis super omnia gratis adstruitur, simulque falsum est, quod Attritio, & Contritio perfecta distinguantur præcise secundum magis, & minus, cum potius differant specie, utpote habentes diversa proxima, & immediata motiva formalia: Contritio perfecta quidem *Summum Bonum infinito amore dignum*, Attritio autem *turpitudinem peccati*, aut *acerbitatem pœnarum* a Deo propter peccatum immittendarum. *

Additio III.

* Ast persistunt adversarii in sua opinione, requirentes adhuc ad Attritionem, quatenus justificantem intra Sacramentum Pœnitentiæ aliquem actum saltem remissum Dilectionis DEI super omnia: & quando ipsis opponitur textus Concilii Trident. *loc. cit.* ubi inquit, dolorem conceptum ex metu gehennæ, vel turpitudinis peccati NB. disponere in Sacramento Pœnitentiæ ad impetrandam gratiam, *Respondent*, talem dolorem præcise conceptum ex eo motivo, in Sacramento Pœnitentiæ tantum *remote* ad impetrandam gratiam disponere, non autem *proxime*, nisi simul adsit aliquis remissus actus Dilectionis DEI super omnia. Sed contra est *primo* quod Concilium Tridentinum *loc. cit.* absolute dicat, hunc dolorem ex metu pœnarum, vel turpitudine peccati conceptum disponere ad gratiam: ergo non solum remote, sed proxime disponet; alias enim Concilium Trident. *cit. Sess.* 14. si voluisset innuere, quod dolor iste pœnarum tantum remote ad justificantem gratiam disponeret, idque nobis non expresse indicasset, neutiquam exinde dedisset nobis plenam notitiam de Sacramento Pœnitentiæ, ejusque requisitis, prout tamen se daturum ad initium hujus *Sess.* 14. promiserat. Contra est *secundo*. Eo modo confirmat Concilium Trident. memoratum dolorem ex acerbitate pœnarum &c. conceptum ad gratiam justificantem ipsum peccatorem disponere intra Sacramentum Pœnitentiæ, quo modo negat; eumdem perducere peccatorem ad justificantem gratiam extra Sacramentum Pœnitentiæ: sed tantum negatur, quod præfatus dolor ex metu gehennæ &c. conceptus, extra Sacramentum Pœnitentiæ perducat ad justificantem gratiam proxime: ergo Concilium Trident. intendit affirmare, quod intra Sacramentum Pœnitentiæ disponat proxime; alias enim non foret discrimen quoad hunc dolorem in se, sive intra, sive extra Sacramentum Pœnitentiæ eliceretur, cum utrobique disponeret ac perduceret ad gratiam sanctificantem, & justificationem remote, nullibi vero proxime. Percipiamus, & bene perpendamus adhuc ipsamet verba formalia Concilii Trident. *cit. Sess.* 14. *de Pœnitentia cap.* 4. ubi loquens de dolore ex metu gehennæ, vel turpitudine peccati conceptu sic habet: *quamvis sine Sacramento Pœnitentiæ per se ad justificationem perducere* NB. *nequeat, tamen ad Dei gratiam in Sacramento Pœnitentiæ* NB. *impetrandam disponit*.

Additio IV.

* Vides ex hoc textu *inprimis*, quod dolor ex metu gehennæ conceptus sit bonus: alias enim nullo modo ne quidem remote posset disponere ad gratiam; hincque recte Alexander VIII. sequentes duas Propositiones damnavit. Prima ordine 14. erat hujus tenoris. *Timor gehennæ non est supernaturalis*. Altera, ordine 15. sic sonabat. *Attritio, quæ gehennæ, & pœnarum metu concipitur, sine dilectione Benevolentiæ DEI propter se, non est bonus motus, ac supernaturalis*. Vides *secundo*, quomodo Concilium innuat, quod dolor iste ex metu pœnarum conceptus aliter extra, & aliter intra Sacramentum Pœnitentiæ disponat ad gratiam justificantem, in primo nimirum remote, in altero proxime. Plura de his invenire potes apud la Croix *Lib.* 6. *part.* 2. *a. num.* 717. usque ad *numerum* 892. Ubi etiam contra Attritionem ex metu gehennæ conceptam varias reperies solutas objectiones: etenim auctoritates contra talem dolorem adductæ vel solum loquuntur de illis, qui ita sunt constituti positive, ut non dolerent de peccato, si gehennæ pœna non foret, vel certe alias probarent nimium; quod nimirum contra Decretum Alexandri VIII. proxime adductum, talis dolor ex acerbitate pœnarum elicitus neque esset supernaturalis, ac bonus; vel demum, si requirerent, similem dolorem debere in Sacramento Pœnitentiæ saltem esse conjunctum cum quodam actu amoris, intelligendi sunt de amore *Concupiscentiæ*, pertinente ad virtutem Spei: quo DEUM prosequimur ut nobis bonum,

num, non de amore *Amicitiæ* spectante ad charitatem Theologicam, quo Deum amamus tanquam Bonum infinitum in se. *

Additio V.

* Dices. Altera sententia, quæ ad valorem Attritionis in Sacramento Pœnitentiæ requirit conjunctionem cum inchoativo quodam amore Benevolentiæ erga Deum, necdum est a sancta Sede rejecta: ergo tanquam tutior merito est defendenda, cum agatur de valore Sacramenti, ubi tutiora sunt præferenda. Antecedens probatur partim ex eo, quia Alexander VII. in Decreto anno 1667. die 5. Maji edito prohibuit, ut illa sententia, requirens ad Attritionem aliquem inchoatum amorem Benevolentiæ erga Deum, aliqua censura Theologica afficiatur, qualis utique foret dicere, eandem a sancta Sede rejectam; partim quia Benedictus XIII. in Appendice ad suum Romanum Concilium Lateranense anno Jubilæi 1725. celebratum, *Parte Tertia instructionis ad Sacramentalem Confessionem*, expresse testatur, præfatam sententiam hucusque a sacra Sede esse relictam indecisam. Respondeo, præfatam sententiam contrariam nec a nobis aliqua censura affici, quam ultro fatemur, necdum a S. Sede esse rejectam: interea tamen opinio communis Doctorum, quæ negat ad Attritionem requiri amorem inchoatum Benevolentiæ, nimirum formalem & explicitum, vi nostrorum fundamentorum, & attendendo ad omnia principia etiam reflexa consecutive, & ultimato creditur a nobis ita moraliter certa, ac tuta, ut excludatur omne grave periculum invaliditatis Sacramenti, in quo sensu non tenemur sequi tutiora, id est, meliora, alias, quandocunque nobis actus virtutis melior, seu perfectior proponitur, illico adesset obligatio sequendi. Quare in forma Resp. ad hanc molestam objectionem, conc. antec. distin. cons. esset merito defendenda contraria sententia, si in eo sensu esset tutior, ac si altera sententia communis negans ad Attritionem requiri amorem Benevolentiæ, neque amplius esset tuta, conc. secus, nego consequent. Neque hoc est sententiam contrariam aliqua Censura Theologica afficere, si absque scommatibus ullis dicamus, vi fundamentorum sequi, nostram, & communem opinionem Doctorum in praxi ita esse moraliter certam, ac tutam, ut omne grave periculum invaliditatis excludatur. Quinimo si Adversarii dicerent, nostram, ac communem Doctorum sententiam esse confitentibus ex gravi in contrarium ratione in praxi periculosam, possemus nos forsan magis conqueri de censura desuper injusta. Et plane difficulter mihi imaginari possum, Benedictum XIII. qui propterea Instructionem pro Confessionali Concilio suo adjunxit, ut evitentur in praxi errores, in hoc Sacramento alias committendi, difficulter (inquam) mihi imaginari possum, tam ferventem, & sollicitum Pastorem non positive nos in praxi dehortatum fuisse ab illa communi sententia, quæ negat, ad dolorem Sacramenti Pœnitentiæ requiri amorem benevolum; si in eadem periculum grave invaliditatis, attentis omnibus principiis directis, & reflexis, ultimato subesse censuisset. Verum quidem est, quod Summus Pontifex alteram sententiam, quæ ad attritionem in Sacramento Pœnitentiæ requirit actum positivum amoris Benevolentiæ, æque non rejecerit, ac nostram, interim tamen hoc minori admiratione dignum creditur ex ea ratione, quia adversariorum sententiam facilius dissimulare potuit ideo, quoniam in Sacramento Pœnitentiæ simul elicere actum amoris benevoli, in praxi neutiquam nocet pœnitenti, qualiter tamen noceret in praxi sententia excludens necessitatem hujus amoris benevoli, si eadem a Summo Pontifice judicaretur non tuta, sed practice periculosa in Sacramento tam necessario, & tamen scienter toleraretur doceri, &c. *

49. CONCL. VII. Propositum non peccandi de cætero, quod requiritur una cum dolore de peccatis ad Contritionem, & Sacramentum Pœnitentiæ, regulariter quidem debet esse formale, ac explicitum, ita ut quis expresse sibi proponat, non amplius peccare de cætero: per accidens tamen potest etiam sufficere propositum virtuale, ac implicitum, quale includitur in ipsomet actu Contritionis peccati. Ita communis. Nam, dum quis vere & ex corde dolet de peccato commisso, illudque detestatur, simulque non habet actualem voluntatem peccandi pro futuro, hoc ipso censetur saltem virtualiter, ac implicite habere propositum non peccandi de cætero. Et ita fit in casu, quo quis dolet ac detestatur peccatum super omnia, nihil advertens ad futuram vitam; censetur enim habere propositum sese emendandi, saltem virtuale ac implicitum.

50. CONCL. VIII. Contritio, ac propositum non peccandi de cætero debet esse universale de omnibus peccatis mortalibus. Est certum. Unde peccat graviter, qui recepturus Sacramentum Pœnitentiæ, sciens non atteritur de omnibus mortalibus necdum confessis, vel proponit duntaxat unum peccatum mortale evitare, non vero alterum.

Additio I.

* Oppones. Potest contingere, quod pœnitens invincibiliter non recordetur unius, vel alterius gravis peccati a se commissi; talis utique nihilominus valide confitetur, & peccata invincibiliter ignorata adhuc indirecte remittuntur, sed iste pœnitens non habet dolorem, & propositum de peccatis invincibiliter ignoratis; quia juxta commune axioma, *nihil volitum, quin præcognitum*: adeoque ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ non requiritur dolor, & propositum universale de omnibus peccatis mortalibus. Respondeo disting. min. talis non habet dolorem, & propositum formaliter, & expresse extensum ad peccata gravia commissa & oblita, seu invincibiliter ignorata, conced. neque virtualiter, ac implicite extensum, neg. min. & similiter disting. conseq. non requiritur ad Sacramentum Pœnitentiæ, ut dolor, & propositum expresse, ac explicite se extendant ad peccata gravia commissa, ast invincibiliter ignorata, conced. conseq. non requiritur, ut saltem se sic extendant virtualiter, neg. conseq. Censentur autem virtualiter talis dolor, & propositum in simili casu se extendere etiam ad peccata gravia oblita ideo, quia motivum doloris quoad peccata gravia, ut quis gratiam justificantem recipiat, est universale, seu quod movet non solum ad detestandum unum, alterumve peccatum mortale in particulari, sed ad omnia gravia; qualia motiva sunt offensa Dei Summi Boni, turpitudo gravis peccati, timor deperdendi regni cœlestis, aut incurrendæ pœnæ gehennalis, quæ motiva utique pugnant contra omnia peccata gravia.

Additio II.

* Instabis. Etsi ad Confessionem frugiferam, seu collativam gratiæ remissivæ omnium gravium peccatorum perpetratorum requiratur dolor universalis, explicite, vel saltem virtute motivi universalis dolendi, implicite se extendens ad omnia peccata gravia perpetrata, & necdum remissa prout videtur innuere Concl. VIII. attamen talis dolor non exigitur semper ad Confessionem validam; cum aliquoties juxta plures Doctores graves apud la Croix *Lib. 6. part. 2. n. 672.* uti alia Sacramenta, e. g. Baptismus, ita etiam hoc detur ex defectu doloris universalis validum & informe; e. g. si pœnitens solum doleat de peccato fornicationis commisso ex motivo particulari, puta ob hujus singularem turpitudinem Angelicæ virtuti Castitatis repugnantem, alterius autem gravis peccati, e. g. detractionis invincibiliter obliviscatur; in quo casu ex hoc ipso fundamento, si postea gravis detractionis recordetur, solum eamdem, non autem repetito priorem fornicationem tenetur in Confessionali detegere; quamvis præcedens dolor fuerit tantummodo particularis. Resp. *Inprimis*, quamplures Doctores cum Scoto *in 4. Sent. Dist. 1. q. 5.* in simili casu, ubi præcise elicitur dolor particularis, id ipsum negare, nimirum ex defectu doloris dari Sacramentum Pœnitentiæ validum & informe; quia a Concilio Trid. *Sess. 14. de Pœnitent. cap. 3. & 4.* non fit distinctio inter dolorem requisitum ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ, & inter dolorem requisitum ad effectum Sacramenti Pœnitentiæ, nimirum remissionis omnium gravium peccatorum: ergo si ad effectum Sacramenti Pœnitentiæ acquirendum requiritur dolor universalis superius explicatus, pariter talis desiderabitur ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ. Videatur Holzman *Tom. 2. Theolog. Moral. Tract. 4. n. 506. & seqq.* Unde attendendo præsertim ad principia directa teneretur dolorem solummodo particularem eliciens de fornicatione, eamdem de novo in altera Confessione detegere; sicque negatur suppositum. Respondeo *Secundo*, attendendo ad principia reflexa, si altera sententia multorum DD. alicui adhuc videatur vere probabilis, posset pœnitens in dato casu priorem fornicationem in altera Confessione intermittere sequendo sententiam probabilem contrariam uti notat Elbel in sua Theologia Sacramentali *part. 2. num. 84. Conferentia III.* *

51. Dicitur autem notanter in Conclusione; quod *dolor* (idem dic de proposito) *debeat esse universalis de omnibus peccatis mortalibus*: nam secus est dicendum de peccatis venialibus; licet enim ad Confessionem peccatorum etiam venialium requiratur aliquis dolor, ac propositum eadem evitandi: quia tamen peccatum veniale hominem a gratia Dei non excludit, potestque unum remitti sine altero (quod non est in mortalibus) hinc sufficit attritio, & propositum de uno veniali confesso, etsi de aliis non habeatur. Sufficit etiam dolor, & propositum de evitandis venialibus confessis præcise quoad frequentiam: quia talis habet jam voluntatem diminuendi peccata venialia, sicque se emendandi.

52. CONCL. IX. Quamvis propositum non peccandi de cætero debeat esse firmum, nihilominus ad illud non requiritur credulitas, seu existimatio, quod quis non amplius sit relapsurus. Ita Petrus Marchantius *Tom. 1. Tribuna-*

bunalis tract. 4. *tit.* 3. §. 3. Layman *lib.* 5. *tr.* 6. *cap.* 4. *num.* 8. & alii. Ratio est: quia dolere de peccatis, & proponere emendationem vitæ, est actus præsens voluntatis peccatum commissum detestantis, & nolentis in illud relabi: existimatio vero, seu credulitas illa non est actus voluntatis, sed intellectus, qui ex dolore & proposito illo non necessario consequitur; idque ob cognitam humanæ conditionis fragilitatem, nostræque voluntati mutabilitatem, & plurimas hinc inde peccandi occasiones. Hinc donum perseverantiæ in bono est equidem vel maxime exoptandum, summisque a Deo precibus postulandum, & auxiliante gratia Divina, in virtute Passionis ac meritorum JESU Christi humiliter sperandum, neutiquam tamen stulte præsumendum, aut absque speciali revelatione firmiter credendum; cum David, Petrum, aliosque post optima proposita lapsos fuisse constet.

53. Infertur proinde cum citatis Auctoribus, & aliis, sæpe fieri posse, ut, licet quis absolutum, & sufficiens propositum habeat non peccandi de cætero, nihilominus timeat, se non evitaturum omnia mortalia, vel certum peccati genus; idque ob rationes dictas & expertam hactenus suæ voluntatis mutabilitatem.

54. Pro praxi tamen, & si diabolus conetur talibus persuasive suggerere, *Tu cades sine dubio. Tu non poteris ab hisce peccatis abstinere, occurrente tali occasione non resistes &c.* consultum erit, & hujusmodi afflictis personis consulendum, ne cum vaferrimo isto Sophista, qui exinde solum vult impedire nos a firmitate propositi; & inducere in desperationem, multum disputent: sed potius mentem ad Deum convertant, & cum humilitate cordis dicant: *Domine: verum est quod quaatam ex me, meaque fragilitate rursus in peccatum caderem, si tua gratia me non protegeret: sed rogo, adesto mihi, & adjuva fragilitatem meam; quia per gratiam tuam spero, & firmiter propono, non amplius peccare.* Hoc, vel consimili modo, ejusmodi diabolicæ suggestiones eluendæ sunt, ne alioquin pœnitens, multum cum dæmone disputans sexcentis ejus fallaciis succumbat; & vel in conditionatam volitionem pertrahatur rursum peccandi, si talis occasio sese offerret; vel certe in pusillanimitatem aut diffidentiam erga DEUM, nec non & desperationem præcipitetur: ex quo fieri solet, quod vel Pœnitentiæ Sacramentum sacrilege recipiatur, vel desperans ab ipso, aliisque spiritualibus mediis penitus retrahatur.

Additio.

* Illud insuper quoad efficaciam propositi, præsertim quoad venialia, Pœnitentibus desuper anxiis consolationi esse poterit, quod ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ sufficiat, ut dictum propositum sit efficax *affective*, quamvis non fuerit efficax *effective*, id est, ut de præsenti tempore Confessionis existens dictum propositum sit pro tunc incompossibile cum peccatis, quæ detestatur, quamvis considerata humana fragilitate quasi præcognoscat, quod, si adhuc longiori tempore supervivat, hæc ipsa seria voluntas non sit semper duratura, prout declaravi in alio libello de Propositionibus damnatis *part.* 2. *cap.* 4. *n.* 136. ac desuper etiam videri poterunt la Croix *lib.* 6. *part.* 2. n. 908. & Elbel *part.* 2. *Theolog. Sacramentalis Conferentia IV. num.* 90. *n.* 112. *ac num.* 113. *

55. CONCL. X. Ad Sacramentum Pœnitentiæ speculative loquendo non sufficit dolere, quod non satis doleas. Ita Layman *cit. cap.* 4. *n.* 5. Herincx *disp.* 2. *de Pœnitent. n.* 57. *c.* 3. *n.* 5. & communis aliorum, contra Silvestrum, Navarrum, & Sà, talem dolorem sufficere asserentes. Ratio est: quia talis revera non est dolor de peccatis commissis.

56. Interim tamen practice fatendum cum Doctoribus passim, in tali actu, quo quis dolet, se non satis dolere de peccatis, plerumque conjunctum esse dolorem de peccatis, etsi pœnitens sensibiliter eum non cognoscat. Neque enim ad Confessionem requiritur dolor sensibilis: sufficit quippe voluntas, ejusque aversio, & dolor de peccato commisso, quæ cum sit potentia spiritualis, ac interna, scrupulosi tam facile angi non debent, quasi sine dolore accedant ad Sacramentum, eo quod externos sensibiliter nullum sentiant, puta, quia nequeunt desuper profundos gemitus, aut copiosas lacrymas elicere, quod tamen nullatenus ad valorem doloris requiritur.

57. CONCL. XI. Etsi dolor de peccatis mortalibus commissis debeat esse summus appretiative, ita ut pœnitens nihil magis detestetur, quam peccatum, malitque omnia mala mundi perpeti, quam mortaliter contra Deum peccare: non tamen opus est, imo nec passim expedit, particulares facere collationes e. g. mallem hoc vel illud malum subire, quam mortaliter peccare. Ita Doctores communiter. Quinimo ejusmodi particulares collationes, seu reflexiones spectata fragilitate humana, sunt infirmioribus periculosæ: quamvis, si rite fiant, sint actus valde excellentes, ac meritorii.

58. CONCL. XII. Dolor requisitus ad Sacramentum Pœnitentiæ præcedere debet Absolutionem, estque tutius ut ipsam quoque Confessionem antecedat; quamvis sufficiat, si Absolutionem præcedat. Ita communis. Ratio primæ partis est: quia in Absolutione essentialiter consistit Sacramentum pœnitentiæ: atqui ad hoc necessario necessitate Sacramenti prærequiritur dolor, & consequenter iste debet etiam præcedere Absolutionem.

59. Altera pars probatur ex communi sensu Fidelium, & recepta praxi Confessariorum, qui post auditam Confessionem solent exhortari pœnitentes ad eliciendum dolorem, quem & hi amplius pro tunc elicere gestiunt: frustra enim hoc fieret, nisi dolor tunc elicitus sufficeret. Accedit ratio; quia dolor ille cadit supra peccata confessa, simulque Confessio sufficienter redditur dolorosa per sequentem dolorem, & dolor sufficienter redditur sensibilis per præcedentem Confessionem eo ipso, quod pœnitens ordinet Confessionem ad dolorem, & dolorem ad Confessionem. Sic enim afferet hæc duo, tamquam facientia unum quid morale, id est, Confessionem dolorosam, qualis requiritur ad Sacramenta Pœnitentiæ.

60. Quia vero in praxi periculosum est, tamdiu differre dolorem; cum facile contingere possit, ut quis peracta Confessione fiat distractus, aut attendendo ad pœnitentiam injunctam, vel reflectendo, num omnia rite confessus fuerit, obliviscatur doloris tunc eliciendi, sicque consultissimum erit dolorem ipsimet Confessioni præmittere.

61. Quod si quæras, quanto tempore dolor possit præcedere Confessionem? Resp. Tanto, quanto adhuc moraliter censeri potest unum actum imperari ab alio, & facere unum quid moraliter cum ipso, videlicet Confessionem dolorosam. Quod ad praxin attinet, respondet Tamburinus *in Methodo expeditæ Confessionis Lib.* 1. *cap.* 2. §. 4. Qui mane dolet & actu non revocato post tres vel quatuor horas confitetur sine novo doloris actu, non est dubium, quin satisfaciat. Rursus, si quis vesperi examinans conscientiam elicit actum doloris proponens sequenti die confiteri, abunde est. Idem puto (addit citatus Auctor) si non solum præcedenti vespere, sed etiam præcedente die id fecerit, actu semper, ut dixi, non revocato: colligitur hoc ex Lugone *disp.* 14. *De Pœnit. sect.* 4. *in fine num.* 36. *& initio num.* 37. longiorem temporis extensionem nondum inveni apud Theologos. Hæc ille. Porro actus doloris censetur revocari per actum contrarium (id est, per complacentiam peccati, de quo doluisti) vel per aliud novum peccatum mortale quodlibet.

62. CONCL. XIII. Qui peracta Confessione iterum confitetur aliqua peccata, quorum antea fuit oblitus, probabilius non tenetur elicere novum actum doloris antea generaliter concepti de omnibus peccatis, sed potest absolvi virtute prioris doloris adhuc virtualiter permanentis. Ita Lugo *disp.* 14. *de Pœnitent. sect.* 3. Henriquez, Diana, aliique. Ratio est: quia prior dolor, uti supponitur, fuit generalis, sicque extendit se ad illud peccatum, cujus confitens antea fuit oblitus; ergo, cum adhuc maneat, nihil obstat, quin possit deservire ad duo Sacramenta, cum censeatur virtualiter multiplex.

63. Inferunt proinde Doctores, posse moribundum propter instans periculum mortis a Confessario absolvi audito uno, alterove peccato, & deinde, si supersit tempus, auditis per otium cæteris, iterato absolvi in virtute doloris præcedentis. Quod si quis velit eadem peccata repetere, ac denuo confiteri, tunc plures Doctores volunt, dolorem esse renovandum; quamvis nonnulli contradicant.

DISTINCTIO VII.

De Confessione, quæ est altera Pars materialis Sacramenti pœnitentiæ.

QUÆSTIO I.

Quæ Conditiones requirantur ad Confessionem Sacramentalem.

SUMMARIUM.

1. *Confessio varie sumitur. Et quomodo in proposito?*
2. *Confessio Sacramentalis, quid & quomodo necessaria?*
3. *Conditiones ejus sexdecim.*
4. *An omnes necessariæ?*
 (*a*) Ut dictum Tract. 10. dist. 3. n. 5. 7. & 8.
 (*b*) De his vide loc. cit. n. 9. & seqq.
5. *Reducuntur ad tres. I. Confessio Sacramentalis debet esse dolorosa & sic.*
6. *Humilis.*
 * *Corollarium.*
7. *Libens.*
8. *Discreta.*
9. *Corollarium.*
10. *Verecunda.*
11. *Lacrymabilis, &*
12. *Parere parata, quomodo?*

13.

13. *II. Confessio debet esse vera, atque ideo simplex, pura, fidelis, nuda, &*
14. *Accusans, quomodo?*
15. *Mentiri in confessione, an sit peccatum mortale?*
16. *Quid, si major numerus peccatorum exprimatur?*
17. *Vel fiat mendacium circa peccatum veniale?*
18. *Declaratur amplius.*
19. *III. Confessio debet esset integra; & sic*
20. *Fortis, ac*
21. *Secreta, & quomodo?*
22. *Confessio, si fiat publice, an valida sit?*
23. *Quid de Confessione per interpretem?*
24. *Et de Confessione, tempore v. g. naufragii alta voce facta?*

(c) Juxta dicenda n. 35. & seqq.

25. *Confessio, an debeat esse vocalis?*
26. *Saltem extra casum impotentiæ?*
27. *Magna verecundia an excuset a Confessione oretenus facienda?*

* *Quid in casu aliquo extraordinario?*

1. CONFESSIONIS nomen varie solet accipi. I. Pro Confessione cujuscumque veritatis: & sic confiteri sumitur *Joan.* 8. *Et confessus est, & non negavit*. II. Pro Confessione Fidei sic sumitur *Lucæ* 12. *Qui me confessus fuerit coram hominibus &c.* III. Pro Confessione laudis quam DEO deferimus ob ejus beneficia, opera, & attributa: & sic frequentissime sumitur in Psalmis, & alibi passim in S. Scriptura. IV. Pro Confessione judiciali in Foro externo, in quo sensu dici solet: *Professio est optima probatio*. V. Pro Confessione Sacramentali, prout hæc est altera pars materialis Sacramenti Pœnitentiæ, & in hoc sensu agitur hic de Confessione.

2. Definitur autem Confessio Sacramentalis taliter: *Confessio* est accusatio legitima de propriis peccatis, facta coram Sacerdote, ad eorum veniam impetrandam virtute Clavium. Ubi ly *accusatio* stat loco generis, reliqua ponuntur loco differentiæ; prout ex professo dictum fuit *Tract.* 10. *dist.* 3. *n.* 5. *& seqq.* ubi explicando quartum Præceptum Ecclesiæ, simul de institutione, atque necessitate Confessionis Sacramentalis fusius agitur.

3. Quantum igitur nunc attinet ad alia, atque in primis ad conditiones Confessionis Sacramentalis, earum sexdecim communiter a Doctoribus enumerantur, hisce versiculis comprehensæ:

Sit simplex, humilis Confessio, pura, fidelis,
Atque frequens, nuda, & discreta, libens, verecunda:
Integra, secreta, & lacrymabilis, accelerata,
Fortis, & accusans, & sit parere parata.

4. Observandum tamen, non omnes istas conditiones esse simpliciter necessarias ad Confessionem, bene tamen utiles, ac valde proficuas; prout patet præsertim in illis duabus conditionibus, quod sit *frequens* & *accelerata*. Nam, licet sit consultissimum, atque utilissimum, post admissum peccatum gravius quamprimum confugere ad Sacramentum Pœnitentiæ per veram peccatorum Confessionem, ad id tamen homo non obligatur. (*a*) *Neque* tenetur quis per se loquendo, ac extra certos casus (*b*) intra annum sæpius confiteri, quamvis procul dubio id sit utilissimum, ac summe commendandum. Porro cæteræ conditiones commode ad hasce tres reducuntur, nempe quod Confessio sit *Dolorosa vera & integra*: de quibus singillatim loquendo, sit.

5. CONCL. I. Confessio Sacramentalis necessario debet esse *Dolorosa*. Patet hoc ex eo: quia Confessio debet fieri cum vero dolore de peccatis, ac firmo proposito non peccandi de cætero; ut proxime dictum est *Distinct. præc. qu.* 4. *per totum*.

6. Ad hanc conditionem reducuntur plures aliæ ex enumeratis sexdecim; ut illa, quod Confessio sit *Humilis*, id est, ut pœnitens cum humilitate cordis, nec non humili corporis exterioris compositione, ut puta genibus flexis, & capite nudato, si vir est, neque infirmitas excuset, peccata sua confiteatur.

Additio.

* Ubi ex aliis Auctoribus subjungit la Croix *lib.* 6. *part.* 2. *n.* 1116. peccari venialiter, si quid tale sine rationabili causa omittatur. Addit pariter ad humilitatem conservandam spectare, ut ante Confessionem gladius deponatur, nisi pœnitens profiteretur militiam pro tuenda Fide, quod faciunt Equites Melitenses & Teutonici: de his enim docet Joann. Sanchez, merito portare gladium in receptione Sacramentorum. Immo, quod si etiam alii non deponerent eundem, existimat citatus Sanchez, non fore peccatum, etsi in his locis sit consuetudo deponendi ad humilitatem, & majorem reverentiam. *

7. Idem huc reducitur, quod sit Confessio *Libens*, id est, voluntaria, & ut ipsa cum animo recipiendi Sacramentum peragitur. Cui tamen conditioni non obstat, quod quis confiteatur propter obligationem præcepti, aut ad eam inducatur timore excommunicationis, infamiæ &c. dummodo adsit animus vere confitendi, ac recipiendi Sacramentum, & nullum aliud ex necessario requisitis deficiat.

8. Huc ulterius refertur, quod confessio sit *Discreta*: & hoc ex eo, quod pœnitens utatur honestis & discretis verbis in sua Confessione, maxime in explicandis peccatis carnalibus. Vel maxime autem Confessio debet esse discreta in eligendo prudente atque erudito Confessario, qui sciat discernere intra lepram & lepram, ac debita remedia & consilia dare, maxime si pœnitens habeat casus difficiliores.

9. Ex quo proinde infertur cum Bonacina *disp.* 5. *de Pœnitent. qu.* 5. *sect.* 2. *punct.* §. 2. *n.* 157. & aliis, quod, si pœnitens, dubius de contractu v. g. usurario, eligat Confessarium quem novit esse indoctum, putans, se propter ipsius inscitiam non obligandum ad restitutionem, non solum non excusetur a restitutione, verum etiam teneatur iterum confiteri. Hic enim non videtur habuisse debitum dolorem cum firmo proposito vitandi peccata in futurum.

10. Insuper ad Confessionem dolorosam revocatur illa conditio, quod sit *Verecunda*: hoc est, quod pœnitens corde & ore debeat præferre verecundiam, ne sicut fabulam, aut historiam imprudenter narret peccata sua. Et certe, si quis cum risu proponat peccata, quomodo is præsumi poterit habere verum dolorem de peccatis suis? unde severe talis erit admonendus, adhibitis motivis etiam gravioribus, ad eliciendum dolorem requisitum pro Sacramento Pœnitentiæ rite suscipiendo.

11. Ulterius huc spectat alia conditio, nempe quod Confessio sit *Lacrymabilis*. Non quod ad Confessionem requirantur lacrymæ sensibiles seu exteriores, quandoquidem hæ non sint in nostra potestate, sed quia debet fieri cum lacrymis cordis, id est, cum vera displicentia, atque interno dolore de peccatis, firmoque emendationis proposito. Unde hæc particula idem importat, ac *Confessio dolorosa*.

12. Tandem huc reducitur, quod Confessio sit *Parere parata*, in quantum pœnitens debet accedere animo parato ad obediendum Confessario in his, in quibus tenetur ipsi obedire, puta, in acceptanda pœnitentia, in vitandis occasionibus proximis peccatorum, in restitutione male ablatorum, si facultas suppetat, & hujusmodi: alioquin enim pœnitens non haberet firmum emendationis propositum.

13. CONCL. II. Confessio Insuper debet esse *Vera*; ita videlicet, ut nihil falsitatis, vel simulationis, aut deceptionis habeat annexum. Ad hoc pertinent quinque sequentes conditiones ex supra enumeratis; nempe, quod Confessio sit *Simplex*, id est, non ita artificiose facta, ut aliquod peccatum occultetur, atque a Confessario non intelligatur. Item, quod sit *Pura*: tum quoad intentionem, ut non fiat ob pravum finem, utputa ob vanam gloriam, vel ad aucupandum favorem Confessarii &c. sed spe veniæ, atque ad consequendam peccatorum remissionem: tum etiam quoad explicationem peccatorum, ut fiat sine admixtione rerum, vel historiarum impertinentium. Insuper, quod Confessio sit *Fidelis*, id est, verax, & sine mendacio, de quo mox plura. Et *Nuda*, id est, non palliata, & vestita certis verborum ambagibus, quibus peccata obscurentur, ne eorum gravitas a Confessario percipiatur, vel minus ponderetur.

14. Et tandem, quod sit *Accusans*: tum quia accusatio est de essentia Confessionis Sacramentalis, ut patet ex hujus definitione *n.* 2. allata: tum quia Confessio ita debet institui, ut per eam pœnitens se accuset, ubique peccata imputet, non autem inaniter se excuset alteri imputando v. g. diabolo, malis sociis, naturali complexioni &c. utpote quæ ejus liberam voluntatem ad peccatum cogere non possunt. Excipe tamen circumstantias illas, quæ speciem peccati mutant; atque ex mortali faciunt veniale; ut est indeliberatio actus, imperfectus consensus voluntatis, & parvitas materiæ: hæ enim necessario debent addi.

15. Quæres. An mentiri in Confessione sit peccatum mortale. *Resp.* I. Mentiri deliberate in Confessione circa materiam mortalem, ac necessariam est peccatum mortale; & consequenter tali mendacio irritum redditur Sacramentum. Sic juxta omnes Theologos peccat mortaliter, & sacrilege recipit Sacramentum, qui scienter negat, se fecisse peccatum mortale, quod revera fecit, ac needum rite confessus est, vel qui deliberate dicit, se commisisse tale peccatum mortale, quod revera non commisit; quia talis in Foro DEI malitiose decipit Judicem, seu Confessarium, Christi Vicarium & quidem in materia gravi, utpote pertinente ad substantiam causæ, seu Sacramenti Pœnitentiæ.

16. Addunt Doctores, ac præsertim Bonacina *loc. cit. n.* 9. eum similiter peccare mortaliter, & invalide confiteri, qui scienter majorem numerum peccatorum mortalium exprimit, quam revera admisit: quia etiam talis decipit

cipit Confessarium in materia gravi. Per accidens tamen contingere potest, quandoque pœnitentem circa hoc excusari a mortali: ut si homo simplex, ac rudis bona fide majorem numerum fateatur, putans consultius esse ac melius majorem explicare numerum peccatorum, quam forte minorem.

17. Resp. II. Mentiri in Confessione circa peccatum veniale, vel aliam materiam non necessariam, aut quam hic & nunc confiteri quis non tenetur, non est peccatum mortale, sed veniale dumtaxat. Ita Layman *lib. 5. tr. 6. c. 8. n.* 15. Bonacina *loc. cit.* n. 12. aliique communiter contra Cajetanum. Ratio est: quia, cum tale mendacium non sit circa materiam necessariam Sacramenti Pœnitentiæ, non decipitur graviter ipse Confessarius, seu Judex.

18. Excipe dummodo pœnitens non sit confessus unum duntaxat peccatum veniale, ac circa illud mentitus. Quia, cum tale veniale tunc sit tota materia Confessionis, & juxta hypothesin falso narrata, nulla revera afferetur materia Sacramenti Pœnitentiæ, ac proinde talis graviter peccaret: nisi forte animi perturbatio, vel scrupulus eum excuset. Ita citati Auctores, & alii.

19. CONCL. III. Confessio debet etiam esse *Integra*. Unde Concilium Trid. *Sess.* 14. *cap.* 5. docet, ac infra *can.* 7. sub anathemate definit: *In Sacramento Pœnitentiæ ad remissionem peccatorum necessarium esse jure divino, confiteri omnia & singula peccata mortalia quorum memoria cum debita & diligenti præmeditatione habeatur, etiam occulta, & quæ sunt contra duo ultima Decalogi præcepta, & circumstantias, quæ peccati speciem mutant.* Sed de Confessionis integritate ex professo *Quæst. seqq.*

20. Ad hanc Confessionis conditionem spectat illa alia, qua dicitur, quod debeat esse *Fortis*; ne videlicet ob naturalem verecundiam, aut timorem aliquid ex necessario dicendis ommitatur. Unde patet quod ista conditio iovet ad integritatem Confessionis.

21. Huc accedit altera conditio, qua dicitur quod Confessio debeat esse *Secreta*: sic dicta, quod ex Christi institutione ordinarie, & regulariter loquendo debeat fieri coram solo Sacerdote Confessario; unde & communiter *Confessio aricularis* appellatur. Nam, si Confessio Sacramentalis ex Christi institutione non esset secreta (adeo, ut & Confessarius arctissime non teneretur ad servandum Sigillum) ea hominibus foret difficillima, præsertim loquendo de peccatis occultis, & cogitationum, quin etiam parum accommodata, ac consulta communitati Fidelium. Sed circa hanc ultimam coditionem.

22. Quæritur I. An Confessio Sacramentalis ita debeat esse secreta, ut non valeat, si fiat publice; sive (ut alii loquuntur) an hæc conditio sit de essentia Confessionis? Resp. Quamvis Christus instituerit modum confitendi secreto, tanquam modum Confessionis regulariter & ordinarie servandum, valet tamen Confessio in casu necessitatis, aut alia de causa publice, seu aliis audientibus facta: & consequenter non est de essentia Confessionis, quod fiat penitus secreto. Ita communis doctorum. Ratio est, quia ex institutione Christi Confessio secreta ita est præcepta, ut publica nec sit præcepta, nec prohibita: prout patet ex praxi, & communi sensu Doctorum de validitate Confessionis factæ per Interpretem. Hoc ipsum clare probant verba Concilii Trid. *Sess.* 14. *cap.* 5. sic docentis: *Cæterum quoad modum confitendi secreto apud solum Sacerdotem, etsi Christus non vetuerit quin aliquis in vindictam suorum scelerum, & sui humiliationem, tum ob aliorum exemplum, tum ob Ecclesiæ offensæ ædificationem, delicta sua publice confiteri possit: non est tamen hoc Divino præcepto mandatum, nec satis consulte humana aliqua lege præciperetur, ut delicta, præsertim secreta, publica essent Confessione aperienda.* Hæc Concilium.

23. Infertur proinde cum communi, quod quidem valida sit Confessio facta per Interpretem, tamen per se loquendo nullus teneatur confiteri per Interpretem: quia Christus non quidem prohibuit Confessionem publicam, eam tamen non præcepit. Intellige *per se loquendo*: nam peccator existens in periculo mortis, qui de perfecta contritione dubius, vel non satis securus esset, per accidens obbligaretur aliquod leve, & non infamatorium peccatum saltem juxta tutiorem sententiam confiteri per interpretem, ut sic una cum attritione, & Sacramento Pœnitentiæ justificaretur, atque evitaret æternam damnationem. Id autem fieret, non quidem ex præcepto Divino Confessionis, sed ex præcepto Charitatis erga seipsum, qua quilibet tenetur procurare salutem animæ suæ. Hecinex *disp.* 3. *de Confessione qu.* 7. *n.* 91. Sannig *disp.* 10. *de Confess. qu.* 2. *n.* 6. & 7. allegans Scotum 4. *dist.* 17. *q. un.* & alii.

24. Infertur ulterius, quod valida sit Confessio facta ab existentibus in naufragio, vel quando tempore pestis plures infirmi decumbunt, in eadem camera, etiamsi ea fiat voce alta, ita ut ab aliis astantibus audiatur. In tali tamen casu, sicut & in priori sufficit confiteri solum leve quodpiam peccatum, per quod minus fama ejus apud circumstantes læditur, cum quandoque sufficiat integritas tantum formalis Confessionis. (e)

25. Quæritur II. Utrum Confessio debeat esse vocalis, adeo, ut pœnitens teneatur confiteri sua peccata oretenus, ac propriis verbis? Resp. I. Certum est, quod impotentia excuset a Confessione oretenus facienda. Patet hoc ex communi sensu Ecclesiæ: sic enim muti, qui scripto, nutibus, vel aliis signis peccata sua exprimunt modo, quo possent, meliori, sacramentaliter solent, ac debent absolvi: & idem fit in moribundis, qui non valentes amplius loqui, signa doloris ac petitæ Confessionis exhibent.

26. Resp. II. Extra casum impotentiæ adest gravis obligatio, peccata sua oretenus, seu propriis verbis confitendi. Patet hoc tum ex communi praxi, ac sensu fidelium, cum ex Concilio Florentino in Decreto unionis, ubi pro parte Sacramenti Pœnitentiæ assignat *Confessionem oris*, id est, Confessionem oretenus factam, nisi forsan impotentia excuset. Huc præter Extravag. *Inter cunctas*. *De Privilegiis* accedit illud D. Augustini *Lib. De vera & falsa Pœnitentia cap.* 10. ac refertur *c. Quem pœnitet.* 88. *De Pœnit. dist.* 1. *Præcipit Dominus mundandis, ut ostenderent ora Sacerdotibus, docens corporali præsentia confitenda peccata non per nuntium, non per scriptum, manifestanda.*

27. Infertur proinde, quod, quamvis multi Doctores, ut Suarez, Vasquez, Lugo, Layman, Bosco, aliique velint, non solum impotentiam, sed etiam nimiam verecundiam in exprimendis oretenus peccatis excusare a Confessione oretenus facienda, ac sufficere, si scriptis comprehensa tradatur legenda Confessario, quod præsertim sufficere ajunt, quando post peccata a Confessario lecta subjungit pœnitens voce sensibili, *De his omnibus peccatis accuso me &c.* Nihilominus opposita sententia, quam tenent Mastrius *in 4. disp.* 5. *n.* 4. 5. Sannig *cit. disp.* 10. *qu.* 5. *n.* 3. Faber aliique, est tutior ac ordinarie in praxi merito tenenda: cum eam non solum Concilium Florentinum verbis citatis, sed ipsa etiam communis praxis fidelium suadeat, & confirmet.

Additio.

* Dicitur notanter sententiam illam, quæ requirit Confessionem vocalem, esse tenendam in praxi *Ordinarie*, nam in extraordinariis casibus, & difficultatibus potest etiam altera sententia practicari, e. g. si pœnitens sit ægrotus, & difficulter loquatur, vel si Confessarius sit surdaster, aut pœnitens, qui surdaster est, nimis alta voce proferat, aut legat suam Confessionem; poterit enim tunc porrigi Confessario Confessio scripta cum expressis supra cautelis. Videantur Layman, & Sporer hic. *

QUÆSTIO II.

Quomodo Confessio debeat esse integra?

SUMMARIUM.

(e) Supra Dist. 2. num. 36. & 37.

28. ADVERTENDUM, quod integritas Confessionis sit duplex, materialis videlicet, & formalis. Tunc habetur *Integritas materialis Confessionis*, quando omnia peccata mortalia necdum legitime confessa quoad speciem & nu-

& numerum Clavibus Ecclesiæ subjiciuntur, nullo prorsus sive ea oblivione, sive ex alia causa omisso. *Formalis* est, quando ea peccata Clavibus subjiciuntur, quæ post diligens examen memoriæ occurrunt, & ad quæ aperienda hic & nunc pœnitens tenetur. Sive *Integritas tantum formalis* est quando pœnitens facit talem Confessionem, qualem moraliter loquendo in talibus circumstantiis potest facere, non obstante, quod non omnia peccata mortalia exprimantur, inculpabiliter tamen. Unde illa Confessio dicitur formaliter saltem esse integra, in qua nihil omittitur cum culpa mortali: quod si vero non solum nihil omittatur cum culpa mortali, verum etiam omnia & singula peccata rite exprimantur, tunc Confessio non solum formaliter, sed etiam materialiter erit integra. Quando autem omittitur aliquod peccatum mortale scienter, & absque justa causa, adeoque culpabiliter, & tunc Confessio illa nullatenus erit integra, sed sacrilega.

29. CONCL. I. Per se, ac regolariter loqoendo Confessio semper debet esse integra etiam materialiter. Ita omnes Theologi, patet ex Concilio Trident. *cit. Sess.* 14. *cap.* 5. *& can.* 7. ibi: *Si quis dixerit, in Sacramento Pœnitentiæ ad remissionem peccatorum necessarium non esse jure Divino, confiteri omnia & singula peccata mortalia, quorum memoria cum debita & diligenti præmeditatione habeatur, etiam occulta, & quæ sunt contra duo ultima Decalogi præcepta, & circumstantias, quæ peccati speciem mutant &c. Anathema sit.* Additur autem, *per se, ac regulariter loquendo* propter dicenda *num.* 35. *& seqq.*

30. CONCL. II. Certum est, omnia peccata mortalia nondum legitime confessa tam quoad numerum ac speciem, quam quoad circumstantias peccati speciem mutantes esse necessario confitenda, nisi gravis aliqua causa excuset. Patet hoc ex citatis verbis Concilli Tridentini, & communi Catholicorum. Unde non sufficit dicere: *Commisi furtum, fornicatus sum, neglexi Missam aliquoties &c.* sic enim non explicaretur numerus peccatorum, sed oportet determinare certum numerum, prout præmisso debito, ac diligenti examine præsens cogitatio dictat: e. g. *Neglexi Missam die Festo bis: Fornicatus sum tot vel tot vicibus*, vel si non omnino sibi certo constet de numero, addat pœnitens *circiter plus, minusve*.

31. Notant tamen hic non pauci Doctores ut Fagundez, Layman, & alii consultum non esse, simplici plebi scrupulos injicere, illius Confessiones invaliditatis damnando, eo quod ex ignorantia, & bona fide numerum suorum peccatorum olim non rite determinarint: nam bona fides, atque ignorantia tales simpliciores excusare solet.

32. CONCL. III. Si pœnitens ob nimiam peccatorum multitudinem ejusmodi certum numerum exprimere non possit, ad minimum dicat suam ad peccandum habitudinem: v. g. continuavi tale peccatum tanto tempore, illud committendo tot vel tot circiter vicibus, plus minusve per mensem, hebdomadem, aut diem. Ita communis; & ratio est: quia sic jam sufficienter innotescit status pœnitentis, simulque enumerantur distincte peccata quoad numerum quantum moraliter, ac humano modo hic & nunc fieri potest.

33. Cæterum, quia dantur quidam casus in quibus multum difficile explicare numerum peccatorum, ut in publica meretrice &c. notandum cum Lugone *disp.* 16. *sect.* 4. §. 4. & aliis, in hujusmodi casu sufficere, dicere tempus quo quis in tali statu, & consuetudine peccandi perseveravit. Sic meretrix v. g. sufficienter se accusat dicendo, se, per annum omnibus, tam conjugatis, quam solutis, tam Clericis, quam laicis, fuisse expositam. Quamvis quidam satis bene hoc limitent, dicentes, addi debere numerum actuum externorum in iis speciebus peccatorum, quæ non ita frequenter occurrunt; ut quoties cum Religiosis, consanguineis &c. peccaverit; hæc enim peccata possunt facilius numerari.

34. Et quod hic dictum est de meretrice, dicendum est de quocunque alio peccatore, in quo æqualis est difficultas explicandi certum numerum peccatorum. Unde hoc inprimis habet locum in eo, qui passim turpiter concupiscit fœminas sibi obvias; sufficit enim explicare hanc consuetudinem, ac tempus illius, una cum speciebus principalioribus. Idem dicendum de eo, qui concubinam domi habuit, eaque ut propria uxore usus est; satisfacit enim, si statum & tempus explicet, addito tamen firmo proposito relinquendi, atque expellendi concubinam. Similiter ille, qui per aliquot dies, vel hebdomadas fovit cupiditatem gravis vindictæ, vel odium, aut amorem turpem, communiter satisfacit, si dicat, se illo tempore magna diei parte, vel quasi per totum diem talibus cogitationibus deliberate immoratum fuisse.

35. CONCL. IV. Quamvis per se, ac regulariter loquendo omnia & singula peccata mortalia tam quoad speciem ac numerum, quam quoad circumstantias speciem peccati mutantes sint Jure Divino explicanda in Confessione, ut dictum *num.* 29. *&* 30. ac proinde graviter peccet peccato Sacrilegii, indigne videlicet recipiendo Sacramentum Pœnitentiæ, qui scienter & absque justa causa omittit aliquod mortale confiteri: nihilominus per accidens, & in casu quodam extraordinario sufficit quandoque ad Confessionem sola integritas formalis. Ita certa, & communis. Ratio est: quia Præceptum Divinum de facienda materialiter integra peccatorum Confessione non obligat cum impotentia physica, vel morali, cum ad impossibile nemo obligetur. Hoc ipsum amplius patebit ex dicendis Conclusione sequenti: hinc sit

36. CONCL. V. Tres generatim sunt causæ excusantes ab integritate materiali Confessionis; videlicet ignorantia, seu oblivio, impotentia, & grave damnum imminens pœnitenti, aut tertio, utpote Confessario. Ita in re communis, & patet inductione.

37. Et quidem ratione ignorantiæ, seu oblivionis excusantur illi, qui præmisso sufficienti examine alicujus peccati mortalis non recordantur aut illud penitus ignorant. Tenentur tamen tales omissa imposterum confiteri, dummodo eorum recordentur, juxta dicenda *num.* 44. *&* 45.

38. Ratione impotentiæ excusantur a materiali integritate Confessionis, qui laborant impotentia physica ad integre confitendum. Sic excusatur adeo balbutiens ut intelligi nequeat, & multo magis omnino mutus, utpote nullatenus loqui valens, qui proinde absolvi poterit, dummodo unum vel alterum peccatum per nutus explicaverit, vel, si neque hoc fieri potest, signum doloris de suis peccatis ediderit v. g. percutiendo pectus. Quod si tamen is scribere novit, expedit, ut peccata sua in scriptis Confessario exhibeat: ad quod tunc, si cæteroquin nullum subsit periculum manifestationis, eumdem etiam teneri, existimant Suarez, Vasquez, Dicastillo ac Cardinalis de Lugo &c. quamvis non desint, qui cum Cajetano, Navarro, Ledesma, Soto, Valentia, Diana & aliis non improbabiliter oppositum defendant, absolute putantes, mutum non obligari confiteri scripto, eo quod scriptura ex sui natura sit quid permanens publicum teste Scoto *in* 4. *dist.* 27. *prope finem*; nullus autem obligetur ad Confessionem publicam, sed tantum ad secretam. Ob quod ipsum fundamentum juxta Tannerum hic *disp.* 9. *quæst.* 7. *n.* 27. nullus tenetur scribere Confessionem memoriæ causa, ne forsan aliqua peccata quoad speciem, vel numerum memoria excidant, etsi cæteroquin id melius sit regulariter, & quando abest omne periculum, ne alii in notitiam veniant scriptorum: exinde tamen (inquiunt illi) necdum probatur stricta obligatio confitendi per scripturam.

Additio.

* Idem autem, quod de muto, ex eodem fundamento sentiendum est de vero surdo omnino nihil audiente, qui accedens Confessionale, unum vel alterum peccatum mortale profert: adeo tamen confuse, ut post examen a Confessario institutum speciem, & numerum verbis, aut signis sufficienter exprimere nequeat. Dicitur notanter *de vero surdo, omnino nil audiente*: etenim, si foret tantum surdaster, qui posset explicare distincte speciem, ac numerum gravium peccatorum, quommodo examen altiori voce instituatur, talis in publico concursu, & nisi sit periculum in mora &c. ablegandus foret vel ad aliud tempus, vel ad aliquem locum privatum ab aliis sequestratum nisi in magno aliquo populi confluxu afferat mera venialia, aut mortalia absque interrogatione sufficienter proponat &c. ubi ob majorem fructum, ex participatione Sacramentorum acquirendum, absolvi posset, indicando eidem prævie pœnitentiam digitis, vel rosario, vel globulorum precatoriorum ostensione, uti recte notat Elbel hic *Conferentia V. Theolog. Sacram. num.* 141.

Quod si occurreret Pœnitens non solum vere surdus sed simul mutus talis deberet a Cofessario in loco aliquo privato, ac nemine alio præsente; per certa signa, præsertim si scribere non sciret, aut forsan ob periculum ne scriptura deperdatur, scribere recusaret, examinari ut saltem in notitiam aliquorum peccatorum deveniatur; ubi Pater Elbel *loc. cit. n.* 133. utiliter pro praxi inquit, quod muti plerique soleant se accusare *de iracundia*, manum in modum pugni contrahendo vultuque minaci concutiendo, *de gula* digitos ad os ponendo, *de ebrietate*, mano ac pollice elevato, quasi cyathum in idem os infundendo &c. Optimum erit, prævie a familiaribus hujus cum prudentia, & cautela expiscari, qualia talis surdus & mutus soleat edere signa & quidnam per eadem intendat significare.

Nunc ulterius pergendo ad illos qui excusantur a materiali integritate Confessionis.

39. Ob eamdem impotentiam ignarus Idiomatis poterit absolvi tempore præcepti, vel alterius necessitatis, etsi non integre percipiatur, si non potest haberi Confessarius linguæ suæ gnarus. An autem talia teneatur confiteri per Interpretem, si adsit, dictum est superius *n.* 23. Rursum si pœnitens inter confitendum in phrenesin incidat, vel periculum sit, ne illico moriatur, debet statim absolvi; & postea, si supervixerit, reliqua peccata audienda erunt, & absolutio denuo impertienda.

40. Hoc

40. Hoc ipsum accidere solet tempore naufragii, aut belli, quando imminet conflictus, & Confessarius multorum integras Confessiones audire non possit. Quinimo in hujusmodi casibus, quando periculum imminens aliud non permittit, possunt omnes simul uno peccato explicato, quod minus infamat, confiteri, & a Confessario absolvi; dicendo, *Ego vos absolvo &c.* Imo secundum quosdam (inquit Busenbaum *dub. 2. De Confessione cap. 2.*) si aliter fieri non possit, sufficeret in tali casu dicere in genere, se esse peccatorem; aut etiam (subdit Ferdin. Hanckius *v. Absolutio num. 22.*) signo aliquo aut genuflexione significare se peccasse: ut si Confessarius dicat, omnes, qui volunt confiteri, & absolvi, percutiant pectus vel genu flectant; & tunc imminente tam gravi periculo possunt omnes absolvi a Confessario dicente: *Ego vos absolvo &c.* Hurtado; *De Sacram. Pœnit. disp. 9. diffic. 16.*

Additio.

* Ex dictis facile resolvitur casus ille, qui præcedente novissimo bello contigit, ubi nimirum quidam milites in certo pago ex improviso ab hoste obtuti, & multi ex his vulnerati in pago relicti, reliqui autem in captivitatem abducti fuere. Vocabatur ad vulneratos pro danda absolutione Parochus loci. Hic illico adveniens percipiebat quosdam ex vulneratis esse Catholicos, alios hæreticos: item aliquos periculose, & graviter, alios autem leviter sauciatos. Quid igitur consilii? Si multum temporis insumpsisset interrogationibus, quinam hæretici, quinam Catholici existant, quales periculose, quales leviter sauciati manifestum fuisset periculum, ne interea temporis aliquot ex graviter vulneratis sine absolutione Sacramentali in longam infelicem æternitatem abiissent. Itaque ante omnia alia Parochus ille breviter hæreticos ad relinquendam sectam, & generaliter omnes succinctis, efficacibus tamen verbis ad dolorem, & propositum excitavit, subjungendo, ut, si possibile, hunc dolorem percussione pectoris, vel gemitu, aliove signo sensibili manifestent: exinde, antequam singulos in particulari pro exigentia necessitatis accessisset, generatim super vulneratos præsentes sequentem formulam absolutoriam protulit: *Ego ex vobis omnibus hos, qui capaces sunt, absolvo ab omnibus censuris, & peccatis vestris in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, Amen.* Quæritur num factum bene, nec ne? Et Respondetur in his circumstantiis affirmative: periculum enim imminens mortis aliquot graviter sauciatorum non admisit longiorem inter eosdem disquisitionem, aut peccatorum Confessionem materialiter integram, atque insuper per particulas, *qui capaces sunt*, jam fuerunt exclusi incapaces, puta, illi hæretici, qui fortassis in sua hæresi persistentes renuerunt recipere a Catholico absolutionem Sacramentalem. Præterea etiam exinde prudentissime fecit præfatus Parochus, si, antequam absolutionem impertiit, ad eliciendum de peccatis ex parte sauciatorum dolorem talia succincta verba inseruit, quæ ad veram Contritionem movere solent: quia in tali emergentia contingere potuisset, quosdam præsentes sauciatos milites fuisse hæreticos pure materiales, aliquibus tamen aliis gravibus peccatis obstrictos, qui dein ante mortem per talia verba Parochi ad veram Contritionem eliciendam commoti adhuc vi ipsius Contritionis essent salvati, etsi ex ignorantia invincibili credentes, suam sectam esse veram Religionem, non habuissent intentionem recipiendi Sacramentum Absolutionis a Sacerdote Catholico. *

41. Ceterum extra similes casus magni periculi imminentis ob solum concursum pœnitentium non licet facere Confessionem dimidiatam: tenemur enim Jure Divino confiteri omnia peccata mortalia, quorum habemus conscientiam, extra casum impotentiæ physicæ, aut moralis; qualis in solo pœnitentium concursu non adest. Et hinc merito Innocentius XI. inter alias sequentem, ordine 56. Propositionem damnavit. *Licet Sacramentaliter absolvere dimidiate tantum confessos, ratione magni concursus pœnitentium, qualis v. g. potest contingere in die magnæ alicujus Festivitatis aut Indulgentiæ.*

42. Tandem ratione gravis damni imminentis potest excusari pœnitens ab integritate materiali Confessionis, quoties vel pœnitenti, vel ipsi Confessario ex Confessione omnium peccatorum rationabiliter timetur grave damnum spirituale, vel corporale: siquidem in tali casu censetur adesse impotentia moralis.

43. Sic fieret, quando pœnitens rationabiliter timet, peccatum suum revelandum; quod tamen in praxi vix, nec nisi gravibus de causis est præsumendum. Item quando fæmina ex jam expertis, vel aliis causis probabilibus metuit sollicitationem ad peccatum, si confiteatur peccatum carnis, nec tamen habeat alium, cui confiteatur; nam tum delicto carnis prætermisso posset alia confiteri. Huc accedit casus si pœnitens, vel ipsemet Confessarius timeat tempore v. g. pestis, vel alterius morbi valde infestivi, ne ex diutius protracta Confessione contrahat morbum contagiosum. Idem dicendum de similibus.

44. CONCL. VI. In supradictis, ac aliis hujusmodi casibus, in quibus nequivit fieri Confessio materialiter integra remittuntur quidem (si cætera requisita adsint) omnia peccata mortalia virtute Sacramenti Pœnitentiæ, sed diversimode: nam peccata explicite confessa remittuntur directe, adeo, ut non remaneat in pœnitente obligatio, illa denuo confitendi; alia vero peccata mortalia, quorum quis vel invincibiliter fuit oblitus, vel eadem non potuit ob aliam justam causam ex supra enumeratis confiteri, solum indirecte, & cum onere eadem imposterum confitendi ac data opportunitate directe Clavibus Ecclesiæ subiiciendi. Ita communis. Ratio primæ partis est: quia unum peccatum mortale non remittitur sine alio: simulque gratia habitualis, seu sanctificans, quæ virtute Sacramenti Pœnitentiæ in tali casu confertur, est incompossibilis cum quocunque peccato mortali, ac proinde omne tale excludit.

45. Altera pars ex eo probatur: quia extra præceptum Divinum de confitendis omnibus peccatis mortalibus post Baptismum commissis & consequenter peccata ea, quæ antea ob casum impotentiæ quis nequivit confiteri, debent postmodum data opportunitate in proxima Confessione exponi, & directe Clavibus Ecclesiæ subjici. Hinc merito Alexander VII. sequentem inter alias, ordine 11. Propositionem damnavit: *Peccata in Confessione omissa, seu oblita ob instans vitæ periculum, aut ob aliam causam non tenemur in sequenti Confessione exprimere.*

46. CONCL. VII. Nihilominus, qui per oblivionem, aut aliam justam causam ex supra dictis, omitti aliquod peccatum confiteri, non tenetur statim, ac habuerit commoditatem, illud confiteri, sed potest differre Confessionem illius peccati, donec ex vi alterius obligationis iterum confiteri teneatur. Ita Bonacina *disp. 5. qu. 5. sect. 2. punct. 4. n. 32.* post Suarez, Navarrum, Filliucium, & plurimos alios Doctores. Ratio est: quia jam satisfecit præcepto Confessionis, cum re ipsa valide sit confessus. Excipitur tamen casus ille, quo quis Sacram Eucharistiam sumpturus recordatur peccati mortalis omissi: nam tunc, si absque periculo infamiæ possit denuo confiteri, tenetur præmittere Confessionem, ac peccatum illud directe Clavibus Ecclesiæ subiicere, ut jam alibi (*e*) dictum.

QUÆSTIO III.

De necessitate confitendi Circumstantias aggravantes; peccata dubia &c. præmittendi Examen Conscientiæ.

SUMMARIUM.

47. *Circumstantiæ speciem peccati mutantes, quæ?*
(f) Ut dictum Tract. 3. Dist. 2. quæst. 2. per totum.
Hæ sunt confitendæ.
48. *Circumstantiæ aggravantes, quæ?*
Aliæ sunt notabiliter aggravantes, aliæ non.
49. *Per se loquendo non tenemur confiteri circumstantias aggravantes, etiam notabiliter.*
50. *Solvitur instantia.*
Confessarius quomodo debeat judicare de gravitate culpæ?
51. *Quid Concilium Tridentinum circa hoc statuat?*
52. *Per accidens quandoque oportet confiteri circumstantias aggravantes.*
53. *Quid de consuetudine peccandi?*
54. *Peccata dubia sub dubio sunt confitenda.*
55. *Quid intelligendum de dubio proprie dicto, sive negativo.*
(g) Ut dictum Tr. 1. Dist. 3. n. 29.
56. *Solvitur instantia, & Addit. I.*
* *Et excipiuntur ab hac obligatione scrupulosi. Additio II.*
57. *An possit, & debeat quis peccatum confiteri quamvis Confessarius veniat in notitiam Complicis?*
58. *Quid de sententia negativa?*
(h) Ut dictum Tract. 9. Dist. 6. num. 7. & seqq.
59. *Aut si adiri possit alius Confessarius?*
60. *Examen conscientiæ Confessioni præmittendum;*
61. *Qualis diligentia in eo faciendo adhibenda?*
62. *Hæc diligentia non requiritur æqualis in omnibus.*
63. *Rustici non facile dimittendi pro faciendo meliori examine.*

47. QUÆRITUR I. Utrum Circumstantiæ solum aggravantes, etsi notabiliter, sint necessario confitendæ? Pro cujus resolutione notandum, quod Circumstantiæ aliæ mutent speciem peccati; aliæ intra eamdem speciem duntaxat aggravent. *Circumstantiæ speciem peccati mutantes* dicuntur illæ, quæ actus humanos transferunt in aliam speciem peccati ab ea, quam habent ex objecto suo: sic circumstantia personæ conjugatæ, vel habentis votum Castitatis transfert peccatum carnis a specie forni-

catio-

cationis ad speciem adulterii, vel sacrilegii, dum actui luxuriæ superaddit novam malitiam adulterii vel sacrilegii. Idem contingit in illis casibus, quando peccatum ex genere suo veniale per accidens fit mortale, vel econtra. (*f*) Et tales Circumstantias speciem peccati mutantes, certum est, esse necessario confitendas; idque expresse fatetur, atque definit Concil. Trid. *Sess.* 14. *cap.* 5. & *can.* 7.

48. *Circumstantiæ aggravantes* appellantur eæ, quæ malitiam actus ex objecto desumptam intram eamdem speciem peccati duntaxat aggravant, seu majorem reddunt, non autem superaddunt novam malitiam specie distinctam ab ea, quam actus habet ex objecto. Et ex his aliæ sunt notabiliter aggravantes, quæ videlicet multum aggravant malitiam actus intra eamdem speciem peccati, ut furtum mille florenorum simul ablatorum: aliæ non notabiliter aggravantes, ut furtum quinque, vel sex florenorum. Quæstio præsens præcipue procedit de circumstantiis notabiliter aggravantibus; nam omnes fatentur, circumstantias parum duntaxat aggravantes non esse necessario confitendas. His prænotatis.

49. Resp. Etsi consultum sit, circumstantias solum aggravantes in Confessione explicare, nihilominus per se loquendo nulla est obligatio, eas etiam notabiliter aggravantes confitendi. Ita D. Thomas 4. *dist.* 16. *q.* 3. D. Bonaventura, Mastrius *disp.* 21. *Theolog. Mor. n.* 875. & communior, atque probabilior Doctorum; licet non pauci oppositum teneant etiam Scotistæ, eo quod Doctor 4. *dist.* 17. §. *De secundo*, libertatem suis reliquerit, hanc vel illam sententiam tuendi. Probatur autem data responsio: quia non est imponenda ejusmodi obligatio, nisi constet de tali præcepto; quinimo in dubiis melior est conditio possidentia, simulque *in obscuris minimum est sequendum*, juxta *Reg.* 30. *Juris in* 6. cum concordantiis. Deinde tale præceptum, talisque obligatio nullibi reperitur, quinimo Concilium Tridentinum satis clare oppositum indicat, dum *Sess.* 14. *cap.* 5. & *can.* 7. ubi exacte tradit doctrinam de obligatione confitendi, solummodo meminit obligationis confitendi *omnia & singula peccata mortalia*, & *circumstantias, quæ speciem peccati mutant*; ergo neque a nobis asserenda est obligatio confitendi circumstantias speciem peccati duntaxat aggravantes. Et hoc eo magis, quia idem Concilium *cit. cap.* 5. expresse subjungit, *nihil aliud in Ecclesia a pœnitentibus exigi*.

50. Dices: Juxta Concilium Trid. *cit. c.* 5. talis requiritur Confessio, ut Sacerdotes de gravitate peccatorum recte valeant judicare, & proportionatas pœnitentias injungere: atqui ad hoc necessario exigitur Confessio circumstantiarum notabiliter aggravantium; nam aliud judicium est de gravitate mille florenorum, quam decem, majorque pœnitentia pro illo furto injungenda, quam pro hoc; ergo. Resp. negando minorem cum sua probatione; nam sufficit, ut Confessarius judicet de gravitate culpæ secundum speciem suam moralem, sicque proportionatam pœnitentiam injugat; nec opus est, ut judices de quantitate seu intensione culpæ intra eamdem speciem moris. (Sive ut alii loquuntur) sufficit ad Judicium Sacramentale, quod Judex sit informatus quoad omnia substantialia, inter quæ sunt circumstantiæ speciem mutantes, licet non quoad omnia accidentalia, qualia sunt circumstantiæ solum aggravantes. Nec urget, quod unicum furtum mille florenorum æquivaleat centum furtis decem florenorum. Resp. enim, id verum esse in genere entis, seu physico, non autem in genere moris; nam certum est, quod in priori casu unicum numero peccatum, in altero autem centum committantur.

51. Neque aliud vult Concilium Tridentinum *loc. cit.* nam sic ait: *Constat enim, Sacerdotes judicium hoc incognita causa exercere non potuisse, neque æquitatem quidem illos in pœnis injungendis servare potuisse, si in genere duntaxat, & non potius in specie ac sigillatim sua ipsi peccata declarassent*. Hæc Concilium, inde inferens, *a pœnitentibus omnia peccata mortalia*, & *præterea etiam eas circumstantias in Confessione explicandas esse, quæ speciem peccati mutant*. Unde, quia altum silet Concilium Oecumenicum de circumstantiis duntaxat aggravantibus, simulque noti juris sit, quod *exceptio firmat regulam in contrarium in casibus non exceptis*, *arg. L. Quæsitum*. §. *Denique ff. De Fundo instructo*, cum concordantiis: sequitur, per se loquendo, nullam esse obligationem confitendi circumstantias duntaxat aggravantes.

52. Additur *per se loquendo*. Nam per accidens contingere potest, quod quis obligetur confiteri circumstantias aggravantes: ut si certæ v. g. quantitati furti sit annexa reservatio, vel excommunicatio; nam de ea tunc debet constare Confessario, ne absque jurisdictione absolvat. Simile quid accidere potest propter annexam obligationem restituendi, cujus modum pœnitens petit sibi indicari a Confessario. Quod si hoc necesse non sit, poterit Confessarius absolute dicere pœnitenti. *Restitue, quod abstulisti*.

53. Insuper, quamvis non detur per se obligatio confitendi consuetudinem peccandi, nihilominus ea per accidens dari potest. Sic fit, quando Confessarius, ut rectum judicium formare valeat de dispositione pœnitentis, ac de proposito, & intelligere, an is non sit constitutus in occasione proxima peccandi, vel ipsa consuetudo non sit novum peccatum propter aliquam specialem rationem &c. interrogat pœnitentem circa hanc peccandi consuetudinem, prout explicat, & notat Johannes Cardenas *in Crisi Theologica cap.* 2. *ad Propositionem* 58. *Innocentii XI.* ubi Pontifex hanc ordine 58. damnavit: *Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati alicujus consuetudinem*. Etsi enim consuetudo peccandi, post priora peccata rite confessa, sit circumstantia duntaxat aggravans, & sic per se loquendo non necessario confitenda: tamen per accidens ob rationes prædictas tenetur pœnitens eam aperire Confessario interroganti.

54. Quæritur II. Utrum peccata dubia sint necessario confitenda? Resp. Probabilius est, & in praxi communiter tenendum, quod peccata dubia sint confitenda, sub dubio tamen. Ita Herincx *disp.* 3. *De Confess. qu.* 4. & communior Doctorum cum D. Thoma in 4. *D.* 21. *q.* 2. *art.* 3. *ad* 3. & *Catechis. Rom. De Pœnit. cap.* 9. Quamvis non desint alii præsertim moderno tempore non improbabiliter oppositum tenentes. Ratio est: quia oportet peccata explicare, prout sunt in conscientia pœnitentis, ergo sicuti peccata certa sunt sub certitudine explicanda, ita peccata dubia sub dubio. Idipsum suadet communis praxis: & sensus Fidelium, per quem sufficienter manifestatur nobis voluntas Christi, obligantis ad confessionem talium peccatorum.

55. Accedit alia ratio: quia præsens Quæstio, ejusque Resolutio procedit de dubio proprie dicto, adeo, ut quis pro neutra parte habeat judicium vere probabile, sed remaneat omnino suspensus, non determinando in alterutram partem, an peccaverit, nec ne: vel an tale peccatum fuerit confessus nec ne: quod vocant *Dubium negativum* (*g*); nam passim fatentur Doctores, secus esse dicendum de inani scrupulo, utpote ex frivolis duntaxat rationibus ortum habente: item & de casu illo, quo quis probabiliter uni parti ob rationes graves determinate adhæret, utpote se non fecisse hoc peccatum, vel illud jam confessum esse, quamvis remaneat aliqua formido de opposito, quia tunc, conformiter principiis de Probabilissimo, licebit sequi sententiam probabilem, imo etiam practice deponere dubium positivum, si quod subortum fuit: atqui stante dubio proprie dicto, seu negativo, si quis non confiteatur sub dubio peccatum, de quo dubitat, operatur cum conscientia practice dubia, atque exponit se periculo faciendi Confessionem sacrilegam, & non integram: ergo hoc ipso peccat.

56. Nec obstat illud commune dictum; *In dubia melior est conditio possidentis*. Res. enim, in dato casu possessionem stare pro obligatione legis de facienda Confessione. Nam certum est, omnia peccata mortalia, quorum conscientiam pœnitens habet, Jure Divino esse necessario confitenda: quod autem ab hac generali obligatione Legis Divinæ sit exceptum peccatum mortale dubium, de quo pariter habetur conscientia dubia circa commissionem ejusdem, necdum certo constat (imo communissima antiquorum Doctorum usque ad medietatem circiter præcedentis sæculi doctrina, praxis item, & consuetudo piorum Fidelium oppositum habet: simulque *Consuetudo est optima Legum interpres*, *cap. Cum dilectus*. *De Consuet.*) & consequenter possessio stat pro obligatione Legis Divinæ, ac proinde allata instantia urget in oppositum.

Additio I.

* Fateor tamen ingenue, respiciendo præcise ipsas rationes, & instituendo paritatem inter peccata positive & negative dubia, contraria sententia negans obligationem talem confitendi multum stringit: si enim valet regula possessoria applicari quoad peccata positive dubia, nec quoad eadem stat possessio pro obligatione Legis Divinæ, cur non idem posset dici de peccatis negative dubiis, præsertim cum quoad peccata negative dubia non habeatur gravis ratio astruendi, eadem fuisse commissa? Verumtamen præprimis in veneratione habenda est venerabilis Antiquitas: potuit enim Deus injungere obligationem confitendi peccata negative dubia ex una parte, & ex altera, utrum injunxerit, est dubium facti; injunxisse autem testatur communissime Antiquitas, cui major videtur tribuenda fides. Consulatur la Croix, qui accurate id examinat *Lib.* 6. *part.* 2. *num.* 606. & *seqq.* & tandem *num* 310. sententiam, adstruentem obligationem confitendi, probabiliorem ait. *

Additio II.

* Interim tamen recte ex communi DD. subjungit la Croix *loco mox cit. num.* 611. sententiam istam, quæ adstruit obligationem confitendi peccata negative dubia, non afficere alias scrupulosos. Ratio est: quia illorum dubia ordi-

ordinarie inanes sunt apprhensiones, adeoque possunt se semper secundum ordinarie contingentia resolvere, talia dubia nimirum hic & nunc occurrentia contemnendo tamquam inanes scrupulos: babent prætetea sufficientissimum hujus resolutionis fundamentum ex eo, quia alias incessive in gravissimas inducerentur molestias. Quinimo scrupulosi, si sciant quidem, se peccasse, dubitent vero, num hoc, vel illud peccatum fuerint confessi, non tenentur illud in alia Confessione repetere juxta Cajetanum, Navarrum, Henriqnea, Medinam, Rodriguez &c. est enim incredibile (uti recte notat la Croix *loc. cit.*) quod peccata talibus non occurrissent antehac, quando erant recentius commissa. Quod si autem pro tunc occurrissent, tales scrupulosi certo illa fuissent confessi: unde prudenter supponere debent, vel pro tempore, quo commissa fuerunt, non fuisse eadem apprehensa ut mortalia, sicque nec mortaliter peccasse; vel saltem se jam fuisse actualiter confessos. Quod idem ex hac ipsa ratione la Croix num. 612. entendit ad alios timoratæ conscientiæ, qui non solent plene deliberate, & advertenter ordinarie Deum graviter offendere: similes enim, si dubitent, num hoc, vel illud peccatum commiserint, vel, si commisissent, utrum deliberate, vel indeliberate, sive an commissum confessi fuerint, vel non? non præcise dubitant negative, sed insuper habent positivam pro se gravem rationem seu præsumptionem superius jam indicatam, quod vel non graviter peccaverint, vel saltem cognitum ut grave jam confessi fuerint, quamvis nun amplius recordentur. Idque bene notandum in praxi tam pro scrupulosis: quam pro aliis timoratæ conscientiæ, quamvis cæteroquin non scrupulosis. *

57. Quæritur III. An, quando peccatum non potest rite explicari in Confessione sine manifestatione Complicis, possit, & debeat pœnitens tale peccatum confiteri, non obstante, quod Confessarius veniat in cognitionem Complicis? Resp. probabilius esse, quod possit, ac debeat; dummodo non possit alius Confessarius adiri, simulque Complici præter solam notitiam Confessarii nullum aliud damnum evaniat. Ita D. Bonaventura 4. *dist.* 21. *part.* 2. *art.* 1. *quæst.* 3. Mastrius *disp.* 21. *Theolog. Mor. n.* 185. Sannig *dist.* 10. *de Confessione quæst.* 6. *num.* 11. Suarez, Layman, & communior aliorum. Ratio est, tum quia pœnitens utitur jure suo, & Complex, si quod dispendium famæ apud Confessarium incurrit, sibi ipsi imputet; eo quod libere fuerit socius talis criminis, quod sine ejus manifestatione coram Confessario explicari nequit. Nam, ut habet *Reg. 86. Juris in 6. Damnum quod quis sua culpa sentit, sibi debet, non aliis imputare*, tum quia ex una parte Confessarius cognoscit peccatum Complicis sub Sigillo Confessionis duntaxat, ac proinde non datur vera ratio infamiæ, parumque, vel nihil læditur fama Proximi, seu Complicis: ex altera vero parte urget præceptum Divinum integritatis Confessionis.

58. Fatendum tamen, quod oppositam etiam sententiam nonnulli Doctores sequantur; ut Diana *part.* 1. *Tract.* 7. *resol.* 49. Navarrus *cap.* 7. *Manual.* n. 3. & alii ab ipsis citati, quia (inquiunt) præceptum non infamandi alterum fortius est præcepto integrandi Confessionem. Sed hæc ratio non convincit: nam in multis casibus ex justa causa licet peccatum proximi manifestare (*h*) etiam in Foro externo; cur igitur id non licebit in Foro Sacramenti Pœnitentiæ, ad servandam integritatem Confessionis? Et hinc prior sententia merito censetur probabilior, estque communior.

59. Dicitur notanter num. 57. *dummodo non possit alius Confessarius adiri*. Nam, si id potest, tenetur pœnitens alium Confessarium adire, ne sine causa prostituat bonam famam, atque existimationem Complicis apud Confessarium. Lugo *disp.* 16. *de Pænit. num.* 391. *& seqq.* cum aliis. Et ob eamdem causam, si Confessarius animadvertat, pœnitentem paratum esse ad nominandum Complicem circa ea peccata, quæ sine Complicis agnitione intelligi possunt, debet ipsum modeste prohibere, quin etiam, si ad particularem personam descendat, increpare, ac multo minus ipsemet Confessarius curiose inquirat de persona Complicis, uti notat D. Bonaventura *cit. q.* 2. & alii passim. † Confessarios audentes interrogare Pœnitentem, ut Complicem sibi manifestet, cum ejus confessiones audiunt negantes alioquin absolutionem sacramentalem, peccati mortalis damnat Benedictus XIV. in Constit. *Ubi primum Bullar. Tom. II. Num. VIII.* mandatque denunciari eosdem Confessarios Inquisitoribus; non tamen obligat eosdem pœnitentes. Peccatum illud mortale reservat Summo Pontifici.

60. Quæritur IV. Quænam diligentia adhibenda sit in examine conscientiæ faciendo? Resp. I. Certum est, quod pœnitens debeat prius se diligenter examinare, antequam Sacramentalem Confessionem peragat. Patet hoc ex sæpe citato Concilio Trident. *Sess.* 14. *can.* 7. ubi definit, *omnia & singula peccata mortalia, quorum memoria cum debita, & diligenti præmeditatione habeatur, esse confitenda*.

61. Resp. II. Talis diligentia in faciendo ante Confessionem examine conscientiæ adhibenda est, qualis communiter inter homines ejusdem status adhiberi solet in re seria, & quæ multum cordi est. Ita Scotus 4. *dist.* 17. *q. un.* §. *De secundo*. Marchantius *tom.* 1. *Tribunalis*. *Tract.* 4. *Tit.* 6. *q.* 4. Sannig. *qu.* 5. *num.* 11. & alii. Ratio est: quia, ut loquitur Concilium Trid. *loc. cit.* sufficit *diligens præmeditatio*; ac proinde non requiritur strictissima, & exactissima discussio, sed sufficit diligentia moralis, sive humano modo facta, qualem scilicet viri, vel fœminæ similis conditionis in arduis negotiis communiter adhibere solent.

62. Resp. III. Certum est, hanc diligentiam non requiri eamdem in omnibus. Ratio est clara: quia in hoc attendendus est status pœnitentis, ac tempus, quod a præterita Confessione affluxit; minus enim diligentiæ requiritur in homine DEUM timente, & qui frequenter v. g. singulis hebdomadibus confitetur, quam in alio, qui omnibus peccandi occasionibus exponitur, & ad plures menses, aut etiam integrum annum Confessionem distulit: unde moraliter hæc res est dijudicanda.

63. Resp. IV. Licet Rustici quandoque inveniantur negligenter examinati, ipsi tamen communiter non sunt dimittendi, ut se magis examinent, ac postea redeant ad Confessionem. Ita Lugo *disp.* 22. *de Pænit. sect.* 2. *n.* 20. Vasquez & alii. Ratio est: quia de iis præsumitur, licet millies se examinent, non fore magis aptos, quam si ab ipso Confessario breviter interrogentur, ac suaviter examinentur. Quando igitur Confessarius cognoscit talem defectum examinis in hominibus rudioribus, expedit, ut sua industria ipsos adjuvet, suisque interrogationibus eorum suppleat defectum.

QUÆSTIO IV.

An absolvendus sit Moribundus, qui amplius confiteri non potest?

SUMMARIUM.

64. *Qui plura confiteri nequit, absolvendus est unica peccato expressa.*
65. *Aut si coram Sacerdote det signa doloris, ac petitæ Confessionis.*
66. *Imo & si dedit talia signa absente Confessario.*
67. *Sufficit testis unicus de talibus signis.*
68. *Ordinatio Ritualis Romani circa absolutionem moribundi valde notanda.*
69. *Difficultas præcipua de pio Christiano, ac subito omnibus sensibus destituto.*
70. *Potest talis in articulo mortis absolvi sub conditione. Probatur hoc auctoritate Doctorum.*
71. *Eadem sententia probatur ratione.*
72. *Objectio communis contra dicta.*
(i) Ut dictum Dist. 6. n. 10. & 21.
73. *Ejusque solutio.*
74. *Declaratur sententia: asserens, quod in casu tantæ necessitatis vita Christiana &c. videatur sufficiens Confessio.*
75. *Solvitur instantia contra hanc sententiam allata.*
(k) Dist. 6. num. 60.
76. *Alia sententia, tunc ex signis exterioribus pie præsumens Confessionem sensibilem.*
* *Quid, si talis moribundus antea male vixerit? Addit. I.*
* *Vel si ignoretur, utrum sit Catholicus, vel Hæreticus? Addit. II.*
* *Aut, si quidem sit Catholicus, externa tamen det signa potius impænitentiæ? Addit. III.*

64. CONCL. I. Certum est, quod possit, ac debeat absolvi infirmus, qui unum saltem peccatum confessus est, si præ infirmitate plura exprimere non valeat. Ratio est clara: quia talis jam facit confessionem formaliter integram, etsi non materialiter, ad hanc enim in tali casu impotentiæ non tenetur, ut patet ex dictis 36. 38. *& seqq.* Et ob eandem rationem atque juxta Rituale Romanum *n.* 68. allegandum, etiamsi pœnitens moribundus nullum peccatum in particulari confiteatur, sed solum dicat in genere, se peccasse, potest is absolvi, dummodo præ infirmitate nullum in particulari amplius explicare valeat.

65. CONCL. II. Certum insuper est, quod etiam ille moribundus absolvi possit, ac debeat, qui ob amissam præ infirmitate loquelam nullum amplius peccatum in specie, neque etiam in genere confiteri potest, exhibeat tamen coram Sacerdote certa signa doloris, ac petitæ Confessionis. Ratio est; quia talis confitetur modo, quo potest, meliori. Accedit Rituale Romanum, de quo infra *n.* 68.

66. CONCL. III. Etiam ille, qui absente Confessario petivit Confessionem, ac ostendit signa pœnitentiæ, de qui-

quibus, qui viderunt, testimonium perbibent, potest, ac debet absolvi a Sacerdote superveniente: quamvis in præsentia Sacerdotis jam sit destitutus sensibus, & nullum amplius signum exhibeat. Ita rursum communis Doctorum propter rationes proxime allatas.

67. Porro notat Diana *part. 3. tract. 3. resolut. 5.* post Reginaldum *tom. 1. lib. 8. c. 3. n. 8.* & alios Doctores, quod in tali casu sufficiat unicus testis, qui testetur de petita per moribundum Confessione. Idque jure asseritur: nam & alioquin uni testi plene creditur, quando non agitur de alterius prejudicio; uti tradit Glossa *c. Nuper v. Nisi juratus De testibus*, arg. *c. Parvulos &c. Cum itaque. De Consecr. dist.* 4. ubi per unum testem plene probatur, quod quis sit baptizatus.

68. CONCL. IV. Generaliter quoad praxin in hujusmodi casibus rite erit observanda ordinatio Ritualis Romani, auctoritate Pauli Papæ V. editi, quod agendo de Ritibus Sacramenti Pænitentiæ ordinavit: *Si inter confitendum, vel etiam, antequam incipiat confiteri, vox & loquela ægrum deficiat, nutibus, & signis conetur Sacerdos quoad ejus fieri poterit, peccata pænitentis cognoscere, quibus utcumque vel in genere, vel in specie cognitis, vel etiam si confitendi desiderium sive per se, sive per alios ostenderit, absolvendus est.* Hactenus Rituale Romanum. Ubi ly *Absolvendus est*, intelligendum est de absolutione Sacramentali absolute impertienda, & non tantum sub conditione: nisi forte de aliquo prædictorum signorum certo non constet, sed dubium sit; tunc enim debet dari absolutio solum sub conditione. Et hæc quidem sunt certa, & communiter inter Doctores recepta.

69. Major difficultas est de illo moribundo, qui subito in phrenesin lethalem lapsus vel apoplexia tactus est, aut alio casu improviso ita subitanee omnium sensuum usu destituitur, ut nullum omnino certum signum doloris, aut petitæ Confessionis dederit ante adventum Confessarii, neque in ejus præsentia ob vim morbi tale signum exhibeat, aut exhibere possit, interim tamen constat, eum prius christiane vixisse, Sacramenta frequentasse, ac probum fidelemque fuisse æstimatum. Major, inquam, est difficultas, utrum talis in ejusmodi casu sit absolvendus, saltem sub conditione; *Si capax es absolutionis, ego te absolvo &c.* Pro cujus resolutione, salvo semper meliori, ac præsertim sanctæ Romanæ Ecclesiæ judicio, sit

70. CONCL. V. In ejusmodi casu is, qui prius christiane & pie vixit etiam nullo dato tali expresso signo, quod ad exprimendum dolorem de peccatis communiter adhiberi solet (si tale ob vim morbi amplius dare nequeat) potest probabiliter tam practice, quam speculative absolvi sub conditione. Ita ex Ordine Franciscano Theologi fanis communiter, ut Petrus Marchantius *Tom. 1. Tribunalis tract. 4. tit. 4. qu. 3. dub. 7.* Herincx *disp. 3. De Confess. n. 77.* qui in secunda Editione ad finem IV. Partis, post Indicem, in speciali Additione subjungit, quod, ut hoc observetur in praxi, injungatur omnibus Parochis in prima admissione ad Curam animarum a Consistorii Ecclesiastici Moguntini Assessoribus Theologis. Item Poncius *disp. 46. q. 4. n. 95.* Joan. Bosco *De Pænit. disp. 7. sect. 9. Concl. 6. n. 150.* ubi a *n. 131.* suse ostendit, ita etiam docuisse S. Augustinum *tom. 6. de adult. Conjug. Lib. 1. c. ult.* Bassæus *v. Absolutio n. 13.* plures tum ex nostro Ordine, tum alios pro se allegantes. Eandem sententiam tenet expresse Barbosa *in Collectaneis ad Concilium Trid. Sess. 14. cap. 5. De Sacrament. Pænit. n. 2.* citans pro hac sententia Vivaldum, Antonium de Litteratis, Homobonum de Bonis, Molfesium, Carolum de Baucia, Bartholom. de S. Fausto: eandem sententiam probabilem censet Diana *part. 3. tract. 3. resolut. 8.* atque præter plures supra jam relatos Auctores citat pro hac sententia Gregorium XV. in suo Memoriali Confessariorum, quod ediderat, quando adhuc erat Archi-Episcopus Bononiensis; atque etiam Sacerdotale Romanum *pag.* 624. dicens: *posse absolvi moribundum assuetum frequentare Confessionem, quamvis repentino casu oppressus Sacramentum non petierit.* Et hæ auctoritates ideo fusius adducuntur, ne videatur isthæc sententia destitui probabilitate sua extrinseca, ex tam multorum doctissimorum Virorum auctoritate desumpta: quæ cum tanta sit, rationibus mox afferendis probe stabilita, non mirum est, quod ista sententia communis in praxi observetur.

71. Probatur nunc eadem sententia ratione. Quia inprimis probabiliter videtur adesse in dicto casu Confessio sufficiens, qualis nempe hic & nunc fieri potest, prout patebit ex solutione objectionum. Deinde nihil mali fit in conferenda tali absolutione conditionata (eo enim ipso, quod apponatur conditio. *Si capax es, ego te absolvo &c.* jam præcavetur omni injuriæ Sacramenti, omneque periculum Sacrilegii evitatur, econtra vero spes subest, quod, si non semper, saltem aliquando possit talis absolutio conditionata prodesse moribundo, eidemque interius vere attrito, vi Sacramenti Pænitentiæ cum perpetuo, atque in omnem æternitatem duraturo emolumento, gratiam sanctificantem conferre, vel augere; ergo nihil obstat, quo minus ejusmodi homo possit absolvi saltem sub conditione. Confirmatur. Sacramentum Baptismi in casu extremæ necessitatis, potest, imo & debet conferri in materia dubia, vel etiam in parte dubia, ut puta in digito, manu &c. si infans moriturus nondum plene natus est &c. ergo ob paritatem rationis idem dicendum videtur de absolutione Sacramentali sub conditione impertienda in casu memorato: cum sit dubium inter Theologos, an non possit impertiri, imo & pars affirmativa sit multum probabilis. Deinde dato etiam (numquam tamen concesso) quod pars affirmativa tantum sit sub dubio, sicque respective, & suo modo tantum tenuiter probabilis: cum tamen in Sacramento Baptismi in defectu alterius materiæ possit conditionate adhiberi materia, quæ tantum simili modo tenuiter esset probabilis, quod ad valorem sufficiat; cur non pariter in Sacramento Pænitentiæ?

72. Objicies autem communem difficultatem contra positam sententiam. Sacramentum Pænitentiæ necessario prærequirit Confessionem sensibilem, utpote quæ est pars ipsius, (i) ergo, ubi nulla est Confessio sensibilis, ibi nullum potest dari Sacramentum Pænitentiæ, & per consequens neque absolutio Sacramentalis; atqui in dato casu nulla omnino adest Confessio sensibilis, neque per verba, neque per signa, aut nutus, uti supponitur, ergo. Confirmatur. quia Sacramentum Pænitentiæ ex Christi institutione est judicium sensibile: ergo ad ipsum necessario requiritur accusatio sensibilis: atqui in casu posito nulla intervenit accusatio sensibilis: cum juxta hypotesin moribundus nec dare possit, neque antea dederit signum petitæ Confessionis, ergo. Hæc est instantia principalis oppositæ sententiæ.

73. Respondetur ad hanc difficultatem, atque utrumque argumentum, negando subsumptum, vel istud distinguendo: licet enim in casu posito, & juxta hypothesin non interveniat Confessio sensibilis certa, seu verbis expressis, aut aliis signis claris & indubitatis facta, interveniunt tamen talia signa sensibilia, quæ probabiliter sint Confessio aliqua sensibilis, & pro casu istius extremæ necessitatis probabiliter sufficiens pro obtinenda absolutione: quamvis, quia ejusmodi signa non sunt omnino certa, sicque non adest clara Confessio, absolutio illa solum sub conditione danda sit, non autem absolute. Cæterum duplici præsertim modo conantur Auctores ostendere, in ejusmodi casu intervenire, saltem probabiliter aliquam Confessionem sensibilem.

74 Primus modus dicendi est non paucorum Auctorum hujus sententiæ, asserentium, quod vita christiana, atque catholica, hactenus probe & publice peracta, in hujusmodi casu, ac extrema necessitate talis Moribundi sit sufficiens sui accusatio (cum alia major fieri nequeat) adeoque ex hoc capite possit absolvi Moribundus. Hanc suam opinionem ita declarant: quia ille, qui petiit Confessionem, vel saltem dedit signa petitæ Confessionis, potest in mortis articulo absolvi, sed homo christiane & catholice vivens hoc ipso petit, deditque signa Confessionis pro mortis articulo petitæ; ergo. Minorem probant tum, quia per decursum totius vitæ Christianæ sæpius ac præsertim frequentando Sacramenta Ecclesiæ, vel faciendo consuetum examen conscientiæ, imo & devote orando *Pater noster*, vel *Ave Maria*, per ly *dimitte nobis debita nostra*, vel *Ora pro nobis peccatoribus &c.* fatentur se peccatores, petuntque omnia pro felici hora mortis necessaria, aut opportuna: atqui inter hæc est etiam Confessio, & absolutio Sacramentalis in mortis articulo obtinenda: ergo.

75. Nec obstat, quod talia non semper explicite referant homines pro absolutione Sacramentali in mortis articulo recipienda. Resp. enim, ex parte recipientis Sacramentum sufficere etiam intentionem habitualem: atque insuper, quod dolor ad Sacramentum Pænitentiæ requisitus possit aliquo tempore præcedere Confessionem, ipsamque absolutionem, jam superius (k) dictum esse. Quod si urgeas, ex hoc sequi, quod homo christiane vivens etiam alias v. g. in somno possit absolvi. Resp. negando sequelam: quia extra casum impotentiæ requiritur vera & integra Confessio; quamvis secus sit in casu impotentiæ, & quidem extremæ, de quali nunc sermo est.

76. Alter modus respondendi ad supra dictam difficultatem est Marchantii *loc. cit.* & aliorum multorum, qui licet nolint absolute concedere, vitam christianam esse sufficientem sui accusationem ad obtinendam absolutionem Sacramentalem in tali casu impotentiæ, & mortis articulo, adducunt tamen, eandem esse sufficiens fundamentum ad prudenter præsumendum: quod hic & nunc adsit signum aliquod sensibile, quo Moribundus conetur petere Confessionem, & absolutionem Sacramentalem, eamque actu petat: utpura per suspiria, gemitus, aspirationes, oculorum ictus &c. Etsi enim talia ordinarie sint signa naturæ patientis, ac doloris corporalis, nihil tamen obstat, quo minus ea ab homine moribundo, singulariter

a DEO illuminato, & interius contrito, atque confiteri cupiente, neque ob destitutionem usus omnium sensuum externorum valente aliud signum desideratæ Confessionis dare præter unum, aut alterum, ex supra dictis actibus, quandoque ordinentur ut signa ad petendam Confessionem, & absolutionem Sacramentalem. Cum igitus hoc fieri possit, & probabiliter quandoque fiat (prout sibimetipsi accidisse, citatus Marchantius testatur) poterit sub conditione talis homo moribundus absolvi, eo quod ob vitam antea pie & christiane peractam præsumi, ac sperari possit, etiam ipsum per talia signa hic & nunc petere confiteri, & Sacramentaliter absolvi: cum alio meliori modo amplius nequeat confiteri, aut suum internum desiderium confitendi explicare.

Additio I.

* Instabis. Ex fundamentis hujus sententiæ, & ex solutione objectionum sequeretur, quod præfatus moribundus in extremis constitutus conditionate valeat absolvi non solum, si pie, sed etiam, si male antea vixit, v. g. si antea alterum provocans, fuit confossus in duello, &c. quoniam etiam mali Christiani ita fidem suam Christianam a potiori ordinare præsumuntur, ut in ultimis constituti velint pro remissione peccatorum Sacramentum Pœnitentiæ recipere; & forsan pariter isti edunt signa doloris, quæ tamen ob imbecillitatem moribundi non percipiuntur. Resp. Inprimis non tam facile præsumi posse, hic & nunc peti Confessionem cum supernaturali dolore, & NB. *firmo proposito* a moribundo malo, si sit valde perversus, & induratus, uti præsumitur apud Christianum bonum: præsertim, cum talibus valde perversis peccatoribus non soleat Deus ordinarie illas speciales, ac singulares gratias in fine vitæ suæ dare, quas largitur bonis. Deinde quoad malos, saltem non nimium antea induratos, & perversos quoque absolutio conceditur conditionata ex hac ipsa ratione a Patre la Croix *Lib. 6. part. 2. n.* 1163. cum Pontio, Sporer, Gormaz, Stoz, Carden. Tamburin. & aliis. Quæ contra objici possent, solvuntur ibidem apud Schild, Gormaz, & Moyam.*

Additio II.

* Quæres I. An talis moribundus subito sensibus destitutus conditionate absolvi possit, si nesciatur, utrum sit Hæreticus, vel Catholicus? Resp. I. Si contingat in locis alias catholicis, præsumi talem potius Catholicum, sicque poterit conditionate absolvi. Resp. II. Idem sentiendum de locis, ubi Catholici cum Hæreticis permistim vivunt, si periculum sit in mora, & aliunde notitia haberi nequeat certa intra tale temporis spatium; nam stante tali dubio potius est resolvendum pro moribundo in majorem favorem animæ suæ. Resp. III. Si constet quidem, hunc moribundum esse Hæreticum, interim tamen talem, qui jam antecedenter scitur inclinasse in fidem Catholico-Romanam, puto, etiam talem esse conditionate absolvendum, eo quod prudenter possit dubitari, utrum in hoc ultimo agone non desideret fidem Catholicam amplecti, & confiteri, præsertim si jam antea fuerit instructus in principiis nostræ fidei, & requisitis essentialibus ad Confessionem.*

Additio III.

* Quæres II. An talis moribundus absolvi possit conditionate, si quidem sit Catholicus, signa tamen externa varia impœnitentiæ exhibeat e. g. blasphemando, aut in faciem sacræ imaginis exspuendo, vel dicendo, se nolle confiteri &c. Resp. Si constet, talem antecedenter non fuisse hominem valde perversum, sed bonum Christianum, etiam hic poterit conditionate absolvi, uti recte ex doctrina Gobat, ac Layman notat, Ildephonsus Tausch in suo Moribundo *Disp. 2. quæst.* 3. *n.* 172. Ratio est; quia poterit prudenter dubitari, utrum talis, antea vitæ bonus Christianus, non similia agat ex delirio, vel mania (prout non raro in febribus acutis valde intensis solet contingere) maxime, si brevi ante adventum hujus delirii optaverit Confessarium, qui eum absolvat, ac sic prævia elicuerit forsan dolorem de suis peccatis. Idem si aliunde adsint signa obsessionis seu possessionis diaboli, sæpius tales imprecationes, & blasphemiæ sunt effectus ejusdem, absque eo quod ipsa persona consentiat, & ex deliberata malitia similia faciat. Scio præterea, quod aliquando talis moribundus, loquela destitutus, & eo tempore in imaginem Crucifixi exspuens, postea autem, redeunte loquela, desuper interrogatus responderit, se nullatenus intendisse exspuere in imaginem Crucifixi, sed potius in obscœnam aliquam figuram inter se & inter imaginem Christi interpositam, quam haud dubie dæmon vel ex aere formavit, vel immutando species ægroti præsentavit.

DISTINCTIO VIII.

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

QUÆSTIO I.

Quis sit Minister Sacramenti Pœnitentiæ, & quomodo indigeat Jurisdictione, & Approbatione?

SUMMARIUM.

1. *Solus Sacerdos est Minister Sacramenti Pœnitentiæ.*
2. *Is debet habere legitimam Jurisdictionem.*
3. *Sacerdos in sua Ordinatione accipit potestatem Ordinis, non Jurisdictionis.*
4. *Accipit tunc potestatem in Corpus Christi verum, & mysticum &c.*
5. *Differentia inter potestatem consecrandi, & absolvendi.*
6. *Potestas absolvendi declaratur apto exemplo.*
7. *Hæc præsupponit potestatem consecrandi.*
8. *Jurisdictio, sive potestas jurisdictionis, quid?*
9. *Jurisdictio ordinaria.*
10. *Et delegata, quæ?*
15. *An quilibet Sacerdos possit absolvere a venialibus?*
12. *Cautela circa hoc, cum Addit.*
    (a) De hoc vide Tract. 10. Dist. 3. n. 50. & 55.
13. *In mortis articulo absolvit quilibet Sacerdos.*
    (b) Tract. 4. Dist. 4. n. 33.
    * *Uti & in mortis periculo. Et quando id adesse censeatur?*
14. *Ad Ministrum Sacramenti Pœnitentiæ requiritur legitima approbatio.*
    * *Quæ distinguitur a Jurisdictione.*
15. *Regulares exempti, a quo accipiant jurisdictionem.*

1. CONCL. I. Solus Sacerdos est legitimus Sacramenti Pœnitentiæ Minister. Ita omnes Catholici; estque definitum in plusibus Conciliis, atque novissime in Trid. *Sess. 4. cap. 6. & can.* 10. Idque patet ex illo *Joan.* 20. ubi Christus solis Apostolis, jam antea in ultima Cœna in Sacerdotes ordinatis, postquam a mortuis resurrexerat, dixit: *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis.*

2. CONCL. II. Quamvis solus Sacerdos sit legitimus Sacramenti Pœnitentiæ Minister, non tamen quicunque Sacerdos est talis, sed solum ille, qui præter potestatem Ordinis habet etiam potestatem Jurisdictionis, id est, legitimam Jurisdictionem, vel ordinariam, vel saltem delegatam. Ita omnes Catholici, ac patet tum ex perpetua traditione, ac sensu Ecclesiæ, tum ex citato Concilio Trid. *cap.* 7. ubi ait: *Persuasum semper in Ecclesia DEI fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat: nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem.* Accedit ratio: quia absolutio est actus judicialis; ergo ex parte Sacerdotis requirit jurisdictionem in subditus: nam sententia a non suo Judice lata nulla est.

3. CONCL. III. Sacerdotibus in sua Ordinatione solum confertur potestas Ordinis, nondum vero potestas Jurisdictionis. Ita ex professo Henncx *disp. 5. de Pœnit. n.* 22. cum communi, Ratio est: quia, licet Sacerdos in sua Ordinatione accipiat potestatem remittendi peccata (quæ dicitur *potestas ordinis*) nondum tamen acquirit aliquos subditos, neque Jurisdictionem ad ipsos Sacramentaliter absolvendos. Cæterum, ut hæc, simulque præcedens Conclusio melius intelligatur.

4. Notandum I. Quod Sacerdos in sua Ordinatione duplicem accipiat potestatem; unam in Corpus Christi verum, id est, potestatem consecrandi, & conficiendi verum Corpus & Sanguinem Christi in tremendo Missæ Sacrificio; alteram in Corpus Christi mysticum, id est, potestatem absolvendi Fideles pœnitentes, qui sunt de Corpore Christi mystico, quod est Ecclesia, cujus ipse caput est; juxta illud *Coloss* 1. *Et ipse* (Christus) *caput est Corporis Ecclesiæ.* Et infra ꝟ. 24. *Pro Corpore ejus* (Christi) *quod est Ecclesia.*

5. Notandum II. Quod inter hanc duplicem potestatem multiplex intercedat discrimen. Siquidem potestas consecrandi est proxima, & omnino inimpedibilis, quæ proinde a Sacerdote semel rite ordinato amplius auferri, aut per Ecclesiam impediri non potest: unde, licet Sacerdos sit suspensus, excommunicatus, imo etiam degradatur, si consecrare præsumat, valide etsi illicite, consecrabit. Econtra vero potestas absolvendi, in Ordinatione Sacerdoti collata, est impedibilis, ac remota solum: remota quidem, eo quod insuper ad validam ejus executionem requiratur Jurisdictio legitima: impedibilis vero per subtractionem cujuslibet jurisdictionis, qua subtracta, vel saltem non collata per Prælatos Ecclesiæ, si Sacerdos atten-

attentaret absolvere, non solum illicite, sed & invalide absolveret.

6. Declarari solet istud per simile in Doctore Juris, qui, licet in sui creatione, qua Doctor Juris declaratur, accipiat potestatem, ut ubique locorum possit judicium exercere respectu sibi subditorum, non tamen mox a sui gradatione potest in quoslibet judicium exercere, sed postea primum, quando alicubi vel ex officio, vel ex delegatione Superioris quosdam acquirit subditos, respectu quorum deinceps judicium exercere valebit. Ita in simili (servata tamen proportione) de Sacerdote jam ordinato quoad potestatem exercendi judicium Sacramentale in Sacramento Pœnitentiæ, & absolvendi peccatores confitentes est discurrendum. Fagnanus *in cap. Omnis num. 84. de Pœnit. & remiss.* sub aliis terminis tradit hanc doctrinam, dicendo, quod Presbyteris in sua Ordinatione detur potestas Clavium in habitu tantum, non autem in actu seu quantum ad usum: in institutione vero, seu collatione Beneficii curati tribuatur executio illius potestatis.

7. Est & alia differentia inter potestatem consecrandi & potestatem absolvendi Sacerdotibus concessam; siquidem hæc posterior necessario præsupponit illam priorem. Unde Christus Dominus, qui Apostolis in ultima Cœna dedit potestatem consecrandi Corpus & Sanguinem suum, eisdem primum post suam gloriosam Resurrectionem contulit potestatem absolvendi, *Joan. 20.* dicens: *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis.* Hic etiam per Episcopum in Ordinatione Sacerdotum conferri eisdem solet potestas consecrandi circa Offertorium Missæ, videlicet ante lectum Evangelium: potestas vero absolvendi primum peracta Communione. Hujus autem ratio non est, nisi voluntas, ac institutio Christi Domini, qui voluit, neminem posse conscientias nostras in Sacramento Pœnitentiæ judicare, qui non posset prius suum sacratissimum Corpus & Sanguinem conficere: ut eo libentius conscientias nostras tali subjiceremus, cui ipsemet Christus sese subjecit consecrandum, & manibus tractandum.

8. Notandum III. Quod *Jurisdictio*, quantum ad propositum, aliud non sit, quam auctoritas quædam superioritatis supra alios in Foro conscientiæ judicandos. Porro hujusmodi Jurisdictio (quæ & *Potestas Jurisdictionis* dicitur) duplex est, ordinaria scilicet & delegata.

9. *Jurisdictio ordinaria* est, quæ alicui competit ex proprio officio, seu munere suo: id est, qua quis ex vi proprii officii (utpote cui annexa est, cura animarum) habet subditos, quos in Foro conscientiæ judicare potest. Et talem habet Parochus in sua Parochia, Episcopus respectu Diœcesanorum, Abbas respectu suorum Monachorum, Generalis cujusdam Ordinis, & Papa respectu totius Orbis.

10. *Jurisdictio delegata* est, quæ habetur ex commissione alterius habentis ordinariam, id est, quam quis absque collatione alicujus Beneficii, curam animarum habentis, accipit ab habente jurisdictionem ordinariam. Et talem habent Religiosi Ordinum Mendicantium a Summo Pontifice in omnes Sæculares Christi Fideles totius Orbis, quamvis nullum habentes Beneficium curatum, sed tamen legitime approbati pro Confessionibus excipiendis respectu Sæcularium.

11. CONCL. IV. Sacerdotibus in sua Ordinatione confertur sufficiens Jurisdictio valide saltem absolvendi quemlibet a solis peccatis venialibus. Ita communior Theologorum. Ratio est: quia peccata venialia sunt materia libera Confessionis: ergo frustra reservarentur & consequenter omnis Sacerdos poterit ab ipsis absolvere.

12. Notandum tamen, quod extra casum necessitatis non debeat de facto Sacerdos necdum expositus se immiscere audiendis Confessionibus venialium; idque ob plurima incommoda, quæ inde facile possent oriri. Et hinc non immerito Innocentius XI. in Decreto, circa Communionem quotidianam, edito 12. Februarii 1676. (a) injunxit Episcopis & Parochis *ut non permittant, ut venialium Confessio fiat simplici Sacerdoti, non approbato ab Episcopo aut Ordinario.*

* Ex dicto Decreto eruitur, quod, si non invalide saltem illicite ageret Sacerdos simplex, qui a peccatis venialibus (idem dic de mortalibus per præcedentem Confessionem jam semel rite expiatis) absolveret extra articulum mortis. Videatur la Croix *Lib. 6. part. 2. n. 1489.* *

13. CONCL. V. In mortis articulo potest quilibet Sacerdos, etiam alias necdum approbatus, imo & excommunicatus, degradatus, hæreticus, absolvere ab omnibus censuris, & peccatis. Ita expresse Concilium Trid. *Sess. 14. cap. 7.* ubi ait: *Verumtamen pie admodum, ne aliquis pereat, in Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis: atque ideo omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes a quibusvis peccatis, & censuris absolvere possint.* Ex quibus verbis tam amplis docet unanimis Doctorum, quod simplex etiam Sacerdos, quamvis sit degradatus, excommunicatus, irregularis, vel apostata, possit absolvere, si non adsit Confessarius approbatus proprius Parochus, aut Episcopus. Num autem hoc præsente possit absolvere simplex Sacerdos, jam alibi (b) dictum fuit: prout etiam jam in alio loco insinuatum est (nimirum *Tract. de Censuris*) a quibus Censuris Regulares jurisdictionem delegatam absolvendi habeant.

* Quod proxime dictum est de potestate absolvendi in articulo mortis, Bosco, Lugo, Vasquez, Sanchez, Suarez, Silvester, Medina, & alii cum Glossa extendunt etiam ad periculum mortis, desumentes id ex Extravaganti *Inter cunctas De privilegiis*, ubi alias eam potestatem absolvendi non habentibus hæc datur, quando *mors confiteri volentium verosimiliter timetur*; verosimilis autem timor videtur idem sonare, ac probabile periculum. Notandum autem est, quod, etsi soleat subinde articulus, & periculum mortis ab AA. pro eodem accipi conformiter *Dist. 9. num. 13.* proprie tamen articulus mortis tunc adesse censeatur, quando mors moraliter certa proxime instat. Periculum vero mortis tunc dicitur esse, quando sub dubio, vel timore probabili exspectatur mors, uti in prælio, vel itinere periculoso, vel simili maritima navigatione; item, tale periculum subire reputantur illi, qui inserviunt pestiferis aut mulieres partui vicinæ, alias in partu expertæ periculum vitæ. Felix Potestas *Tom. 1. n. 3357.* annumerat constitutis in periculo proximo mortis universim prima vice parituras. Ratio est: quia non præsumitur, similes omnes velle pia Mater Ecclesia exponere probabili periculo æternæ damnationis denegando Sacerdotibus præsentibus Jurisdictionem saltem in casu, quo alii habentes potestatem absolvendi desunt, aut nolunt, vel non possunt absque difficultate adesse, vel ad eosdem in gravi periculo mortis constituti non habent confidentiam, uti notat hic Elbel *part. 2. Conferent. XII. num. 328.* Quinimo loquendo de proprio Parocho talis moribundi P. Sporer *part. 3. Theolog. Sacram. cap. 6. num. 725.* concedit huic potestatem absolvendi a reservatis etiam neglecto alio privilegiato. *

14. CONCL. VI. Ut Minister Sacramenti Pœnitentiæ, sive Confessarius illud valide administret, extra articulum, vel periculum mortis etiam præter Jurisdictionem necessario requiritur legitima Approbatio ipsius. Ita communis. Hinc vitandæ sequentes duæ Propositiones, ab Alexandro VII. damnatæ quarum una, ordine 16. sic habet: *Qui Beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.* Altera ordine 13. taliter sonat: *Satisfacit præcepto annuæ Confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato, sed ab eo injuste reprobato.* Et merito utraque Propositio damnata fuit: nam seclusa approbatione Episcopi, neque simplex ille Sacerdos ab eodem recipit jurisdictionem delegatam absolvendi; ordinariam autem eo ipso non habet, quia caret Beneficio curato; Regulares vero eandem approbationem non accipiunt a Summo Pontifice, sed ab Episcopo, sicque ab eodem reprobati nec valide absolvunt. Ubi,

Additio.

* Notandum singulariter, quod approbatio legitima, ad validam Sacramenti Pœnitentiæ administrationem præter ipsam jurisdictionem requisita, sit aliquid longe distinctum a jurisdictione. Ratio est: quia *approbatio* est actus intellectus declarantis de capacitate, & sufficienti intelligentia Confessarii in ordine ad hoc munus obeundum, *jurisdictio* vero respicit voluntatem; est enim potestas in certas personas dijudicandas acquisita per voluntatem Superioris concedentis. Porro Confessarii sæculares, speciali privilegio non præditi, dependent ab Episcopo non solum quoad approbationem, verum etiam quoad jurisdictionem, quæ ipsis vi curati Beneficii, vel aliis modis confertur, econtra vero Confessarii Regulares exempti solum ab eo dependent in approbatione. *

15. Etenim Regulares exempti Jurisdictionem absolvendi sæculares non accipiunt ab Episcopo approbante, sed supposita approbatione Episcopi loci, & accedente consensu proprii Superioris Regularis, ea statim intelligitur ipsis concessa a Sede Apostolica: prout desumitur ex *Clem. Dudum. §. Statuimus De Sepulturis.* atque a S. Congregatione Concilii declaratum fuisse refert Fagnanus in *c. omnis num. 76. De Pœnit. & remiss.* Accedit ratio, quam affert Layman *Lib. 5. tract. 6. cap. 10. num. 19.* quia Episcopus loci tam amplam jurisdictionem audiendi Confessiones omnium Fidelium undecunque venientium, eosque a censuris etiam Papæ reservatis (extra casus Bullæ Cœnæ Domini) absolvendi dare non potest, sed eam Confessarii Ordinum Mendicantium immediate recipiunt a Summo Pontifice, cum dependentia tamen a consensu sui Prælati, & approbatione Episcopi.

APPENDIX.

Continens varia adhuc quæsita de Approbatione.

SUMMARIUM.

* *An Episcopus possit reprobare Clericum, quem in examine pro Confessionali invenit idoneum? Addit. I.*
* *An possit is Regulares exemptos quoad approbationem ad certum genus Pœnitentium astringere? Addit. II.*
* *Vel approbatos semel, iterum reprobare? Addit. III.*
* *A quonam Episcopo Regulares exempti debeant approbari? Addit. IV.*
* *A quali Clerici sæculares? Addit. V.*
* *Ubi etiam de praxi Germaniæ. Addit. VI.*
* *Ponuntur alia duo notabilia Quæsita. Addit. VII. & VIII.*
* *De Approbatione circa Moniales. Addit. IX.*

Additio I.

* QUÆRES I. An Episcopus Clericum quem in examine consideratis omnibus considerandis vere idoneum invenerit, possit nihilominus citra peccatum reprobare? Resp. negative: peccaret enim talis Episcopus contra justitiam; quia intervenit quasi contractus, uti alias fit in concursu, quo dicitur: *Subjicio me examini ea conditione, ut approbet, si dignus inveniar*: quæ conditio etiam censetur acceptari ab altero, supposito, quod ipsum examinet. Ita recte cum Card. de Lugo la Croix *Lib. 6. part. 2. n. 1419.* & ex Bosco *De Jubilæo sect. 5.* P. Henno *tract. De Pœnit. disp. 8. quæst. 6. con. 4.* Interea tamen etiam injuste reprobatus juxta jam dicta nequit audire in illa Diœcesi Confessiones, cum desit necessario requisitum, nempe Approbatio.*

Additio II.

* Quæres II. An Episcopus Clericos Regulares exemptos possit tantum ad certum genus personarum, vel ad certum locum, aut tempus approbare? Respond. quoad hoc provideri in Constitutione *Superna*, edita per Clement. X. ubi §. 5. sic habetur: *illi Religiosi, qui ad Confessiones audiendas idonei generaliter inventi fuerint, ab Episcopis generaliter quoque, & indistincte absque aliqua limitatione* NB. *temporis certorumque locorum, aut generis personarum in Diœcesi propria sunt admittendi: quoad cæteros vero, qui non adeo idonei reperiuntur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinariorum relinquitur, ipsos limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, probare, & admittere.**

Additio III.

* Quæres III. An supposito, quod aliquando Regulares exempti fuerint approbati pro aliqua Diœcesi, illa approbatio denuo possit tolli ab illo Episcopo, qui eam dedit? Resp. talem approbationem semel factam nullatenus posse ab eodem licite tolli, seu revocari alio tempore, nisi vere coram Deo nova gravis causa revocandi, quæ ipsas concernat Confessiones, intervenerit. Ita la Croix *L. 6. part. 2. num. 1545.* & probatur ex Constitut. *Superna* Clement X. §. 6. ubi sic habetur: *Regulares ad Confessiones audiendas prævio examine simpliciter & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo (N.B. secus autem ab ejus Vicario, aut ab Antecessoribus Episcopis approbati) non possunt ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab eisdem Confessionibus audiendis suspendi seu licentiæ illis concessæ revocari nisi nova superveniente causa, quæ ipsas Confessiones concernat.* Videatur Henno *Tr. de Pœnit. disp. 8. q. 7.*

Additio. IV.

* Quæres IV. A quonam Episcopo debeant Regulares exempti approbari, ut valide in aliqua Diœcesi sæculares pœnitentes absolvere possint? Respond. Ordinarie loquendo debent tales Regulares esse approbati ab Episcopo illius Diœcesis, in qua excipiunt Confessiones, ita quidem, ut citra istam approbationem ibidem absolvere non possint pœnitentes ad se confluentes etiam ex illa Diœcesi, in qua jam fuerant antecedenter approbati. Ita clarissime patet ex dicta Constit. Clement. Papæ X. *Superna* edita undecimo Calendas Julii 1670. ubi inter multa hæc verba habentur: *Ad hæc Regulares ab Episcopo ad Confessiones Sæcularium in sua Diœcesi audiendas approbati NB. non possunt in aliena Diœcesi eas absque illius Episcopi Diœcesani approbatione audire, quamvis pœnitentes subditi sint ejus Episcopi, a quo ipsi Religiosi jam fuerunt approbati.* Cæteroquin Episcopus ille approbationem dare potest electus, & confirmatus, quamvis non consecratus, vel Capitulum sede vacante. Pariter Abbates, & Præpositi, qui habent territorium nulli Episcopo subjectum. Videatur la Croix *L. 6. part. 2. num. 1495. ac seqq.**

Additio V.

* Quæres V. An pariformiter quoad approbationem sentiendum sit quoad Clericos Sæculares? Respondetur, eosdem pariter debere esse approbatos ab Ordinario illius Diœcesis, in qua Confessiones excipiunt. Ita cum Navarr. Barbosa, Cardin. de Lugo &c. Sabinus Bononien. in Luce Moral. *Tr. 167. n. 34.* Et probatur a fortiori: Confessarii enim sæculares magis dependent ab Episcopo, quam Regulares exempti; cum posteriores ab eo dependeant tantum in approbatione, Priores autem etiam in Jurisdictione; ergo, si Regulares debent esse approbati ab Episcopo loci, in quo Confessiones excipiunt, multo magis Sæculares. Accedit, quod apud eundem Sabinum, *loc. cit n. 37.* ita fuisse decisum a Sac. Congregat. Concilii referant Fagnanus *in Cap. Ne pro Dilatione n. 65.* ac seqq. & Pignatellus *tom. 7. Consult. 8. n. 46.* quod idem P. Franciscus Van Ranst. *Tr. de Indulgent. q. 12. n. 10.* conatur eruere ex Bulla *Cum sicut*. Innocentii XII. edita die 19. Aprilis anno 1700.

Additio VI.

* Quæres VI. Quomodo ergo stante hac doctrina salvetur in Germania praxis, vi cujus in confinibus duarum Diœcesium tam Parochi, quam Regulares tempore Indulgentiarum, seu magnæ alicujus festivitatis, aut peregrinationis confluunt in unum certum locum coadjuvando ibidem excipere Confessiones, quamvis in Diœcesi ejusdem loci, seu oppidi, ubi Confessiones excipiunt, nunquam fuerint ab Ordinario approbati? Ratio dubitandi est; quia ex una parte juxta jam dicta requiritur ad absolvendum aliqua approbatio, & quidem Episcopi, in cujus Diœcesi excipiuntur Confessiones, ex altera vero propterea, quod quis sit approbatus in propria Diœcesi, non infertur quasi foret approbatus in omni alia, sicque nec in ea, in qua sine ulteriori approbatione Confessiones excipit: nam sequens propositio est damnata ab Alexand. VII. quæ sic sonabat: *Regulares Ord. Mendicant. semel approbati ab uno Episcopo ad audiendas Confessiones in sua Diœcesi habentur pro approbatis in aliis Diœcesibus, nec nova indigent approbatione.* Respondetur ex Illsung hic, & aliis, praxim istam justificari per tacitum consensum, & approbationem Episcopi illius Diœceseos, in qua talis Confessiones excipit: dum enim similia in Germania tempore magni concursus pœnitentium a Confessariis Regularibus, qui in alia Diœcesi fuerunt approbati, uti & a Parochis, & Beneficiatis curatis notorie practicantur, & Reverendissimi Ordinarii non contradicunt, etsi facile possint, merito tacitus exinde de præsenti consensus eorum infertur, qui æquivalet consensui expresso. Quod idem erit sentiendum de alia praxi, qua nimirum vicini Parochi ad invicem, vel Cooperator unius Parochiæ vicino Parocho confitentur.*

Additio VII.

* Quæres VII. An etiam post Decretum Clementis X. salvari possit illa praxis, qua Regulares exempti ab uno Conventu in alium mutati solent in locis, per quæ transeunt, præsertim in aliquo concursu pœnitentium, & quando fuerunt a Parochis requisiti, excipere ibidem Confessiones: quamvis in ea Diœcesi necdum fuerint approbati ab Ordinario? Antequam respondeam, suppono tamquam certum, quod nequeant tales excipere sæcularium Confessiones in ipso loco, ad quem mutantur, & ubi domicilium figunt, nisi vel jam alio tempore pro illa Diœcesi fuerint approbati, vel de novo ab Ordinario memoratæ Diœcesis, sub qua ille locus situs est, approbationem obtineant: ita enim expresse decernit Clemens X. in superius allegata Constitutione. Quæstio igitur solum versatur circa loca, per quæ præcise tales Regulares transeunt, non ibidem permanendo. Hoc præscito. Respond. supposito, quod tales jam semel ab aliquo Ordinario alicujus Diœcesis fuerint approbati, posse sub itinere excipere Confessiones in loco, per quem transeunt, quamvis locus iste existat in ea Diœcesi, in qua nunquam approbationem obtinuerunt, dummodo specialiter excipiatur oppidum, in quo ipsemet Episcopus moratur. Ita cum aliis contra Illsung Pater Reiffenstuel *Lib. 5. Decret. tit. 39. n. 256.* cum Placelio, Taberna, ac pluribus aliis apud Dianam *P. 3. T. 2. Resol. 123.* Et ratio desumitur tum ex privilegio per Eugenium IV. FF. Minoribus, ac per Gregor. XIII. Patribus Soc. Jesu concesso, quod N.B. transeuntes, seu itinerantes necdum claris terminis per Clement. X. revocato, tum efficacius ex tacito consensu ipsorum Ordinariorum, eo ferme modo, quo diximus in antecedenti Quæsito. Sane ex hoc ultimo fundamento posset talis Religiosus, transiens alienam Diœcesim, excipere Confessionem ali-

alicujus Domini Parochi, Cooperatoris, vel alterius Sacerdotis sæcularis hujus alienæ Diœcesis, prout fatetur Holzmam *Tom. 2. Tract. 4. num. 743. v. Respondetur ad casum secundo*. Cor ergo non pariformiter aliorum Sæcularium, maxime si ibidem foret magnus Pœnitentium confluxus? Item ex hac ipsa, uti credo, ratione Confessarii magnorum Principum, qui Principales suos per varias subinde comitantur Diœceses, eosdem, si confiteantur ibidem, absolvunt, quamvis in dictis Diœcesibus non fuerint expresse approbati, memorati Confessarii. Videatur Anacletus Reiffenstuel *loc. cit.* & Albertus Reiffenstuel in sua practica *part. 1. cap. 3. num. 61.* *

Additio VIII.

* Quæres VIII. An Regulares exempti semel in aliqua Diœcesi approbati possint excipere Confessiones in locis ejusdem Diœcesis, in quibus non habent Monasteria, ubi Parochi positive contradicunt? Respond. affirmative. Ita la Croix *Lib. 6. part. 2. num. 1523.* & deducitur ex Constitut. *Superna* Clement. X. sæpe jam allegata. Ratio est; quia quoad approbationem non dependent a Parocho, sed ab Episcopo, *a* quo, si sunt semel approbati, illimitatam jurisdictionem in Christi fideles accipiunt ab ipsomet Summo Pontifice. Nec dicas: Parochi nequeunt audire Confessiones in altera Parochia ejusdem Diœcesis contradicente positive altero Parocho: ergo nec Regulares. Respond. enim neg. conseq. & paritatem; nam Parochi non acquirunt jurisdictionem in alienos subditos, puta, in altera Parochia existentes, nisi per expressum, vel saltem per tacitum de præsenti consensum alterius Parochi; Regulares autem Mendicantes obtinent *a* Papa in omnes Sæculares, habita semel approbatione Episcopi Diœcesani. Interea tamen præfati Regulares non debent publice in ipsa Ecclesia alterius Parochiæ excipere Confessiones, si positive Parochus nolit, ut sic evitentur tricæ, & lites, uti notant la Croix *Lib. 6. p. 2. num. 1576.* & Henno *Tract. de Pœnitent. disp. 9. quæst. 5. Conclus. 3.* *

Additio IX.

* Quæres IX. An Regulares, vel etiam Sæculares Sacerdotes sub terminis generalibus approbati ab Ordinario pro excipiendis Confessionibus censeantur exinde etiam esse approbati pro Monialibus, saltem subjectis tali Ordinario? Resp. negative: etenim juxta Bullam *Superna*, Clementis X. quoad hasce requiritur mentio specialis. Ex quo non pauci Doctores apud la Croix *Lib. 6. part. 2. nu. 1467.* inferunt, ne quidem tempore Jubilæi posse Monialem absque legitima speciali licentia sibi assumere Confessarium quemcumque pro beneplacito suo; nam, etsi ibidem soleat dari facultas eligendi pro Confessione excipienda quemcumque Presbyterum tam sæcularem, quam cujusvis Instituti, ac Ordinis Regularem, qui ab omnibus censuris, & quibusvis peccatis quantumvis enormibus atque reservatis absolvere queat, attamen expresse additur, ut is sit unus *NB. ex approbatis a Locorum Ordinariis*: atque non censetur a Locorum Ordinariis approbatus pro Monialibus, nisi qui specialiter pro ipsis est deputatus, ergo neque tempore Jubilæi poterit a Moniali eligi in Confessarium alius, nisi talis, qui vel antea, vel saltem tempore Jubilæi specialiter pro Monialibus fuit deputatus. Ita pariter sentit Matthæucius *v. Officialis quoad Confessarios Monial. num. 11.*

QUÆSTIO II.

De Probitate, Scientia & Prudentia Confessarii: ubi etiam de modo prudenter corrigendi errores a se commissos.

SUMMARIUM.

16. *Ratio Ordinis.*
17. *In Confessario requiritur probitas, scientia & prudentia.*
18. *Confessarius debet esse Judex, Medicus, & Doctor.*
19. *Probitas, quæ in ipso requiratur?*
    (c) De hoc Tract. 14. Dist. 1. num. 43. 44. & 47.
20. *Quomodo peccet administrans hoc Sacramentum in mortali?*
21. *Scientia in Confessario, qualis requiratur?*
22. *Scientia eminens, & scientia mediocris, quæ? cum Additione.*
23. *Quid, si Sacerdos sit dubius de sua sufficientia?*
24. *Generatim, qua Scientia debeat pollere Confessarius? cum Additione.*
25. *An is teneatur judicare de gravitate peccatorum in individuo?*
    (e) Ut dictum Tract. 3. Dist. 2. q. 2. per totum.
26. *Quid, si is erret in judicando? Doctrina practica.*
    (f) Ut amplius num. 34. & seqq. dicetur.

* *Extenditur hæc Doctrina per duo Corollaria Addit. I. & II.*
27. *Prudentia Confessario necessaria.*
28. *Ea generatim debet exerceri circa propriam Confessarii personam.*
29. *Circa personas astantes,*
30. *Et circa pœnitentes, quomodo?*

16. POSTQUAM de iis dictum est, quæ requiruntur ad Ministrum Sacramenti Pœnitentiæ, ut valide illud administret, merito præsens Quæstio una cum sequentibus tractat de his, quæ requiruntur ad dignam, legitimam, licitam, & meritoriam dicti Sacramenti administrationem ex parte Ministri. Hinc sit

17. CONCL. Unica. Ut Confessarius rite, ac licite meritorieque suo munere fungatur, ex Parte ipsius requiruntur tria, videlicet Probitas vitæ, Scientia conveniens, & Prudentia. Ita communis. Ratio est; tum quia is sine probitate vitæ, sive existens in peccato mortali; & absque prævia contritione absolvens peccaret mortaliter administrando Sacramentum Pœnitentiæ: tum quia, ut dicitur *c. Omnis utriusque sexus. De Pœnit. & remiss.* Confessarius debet se habere *more periti Medici, ut superinfundat vinum & oleum vulneribus sauciati*: ad hoc autem opus est scientia, & prudentia, ut patet; ergo.

18. Hæc generalia requisita ex parte Confessarii paucis complectuntur Doctores, dum ajunt, quod Confessarius debeat esse & Judex, & Medicus, & Doctor. *Judex* quidem, discutiendo pœnitentem, atque de ejusdem peccatis judicando, ac pro ipsis salutarem pœnitentiam, & satisfactionem imponendo, simulque vel impertiendo absolutionem, vel (si merita causæ id exposcant) hanc negando. *Medicus*, qui juxta *cit. c. Omnis utriusque sexus*, noverit superinfundere vinum & oleum vulneribus sauciati. *Et Doctor*, ob debitam scientiam, prudentiamque ex parte ipsius requisitam; prout amplius in progressu dicetur. Nunc singula in Conclusione enumerata prosequendo per ordinem.

19. Quæritur I. Quænam probitas requiratur ex parte Confessarii? Resp. I. Ad hoc, ut Sacerdos licite, & absque peccato mortali administret Sacramentum Pœnitentiæ, requiritur, ut non sit sibi conscius peccati mortalis. Quod si eum remordeat conscientia peccati gravioris, tenetur prius per receptionem Sacramenti Pœnitentiæ, vel saltem præmissa contritione perfecta (c) sese restituere in statum gratiæ: alioquin peccaret novo peccato mortali Sacrilegii. Valebit tamen absolutio data a Sacerdote in statu peccati mortalis existente, si cætera requisita adsint, ac proinde valide quidem sed non licite Sacramentum administrabit.

20. Quæritur II. Quot peccata numero distincta committat Sacerdos, qui plurium Confessiones pro eadem vice, successive tamen, in statu peccati mortalis excipit? Resp. de hoc jam esse dictum superius *Tract. 14. Dist. 2. n. 49. & 53.* ibi videatur.

21. Quæritur III. Quæ, & quanta requiratur scientia in Confessario? Resp. I. In Confessario requiritur scientia competens, id est, saltem mediocris. Ita communis. Ratio est: quia, cum in hoc Sacramento Confessarius exerceat officium Judicis & Medici, scire debet, quid sit sui muneris, ne & se & suos penitentes periculo exponat errandi in materia gravi & salutem animarum concernente. Siquidem, ut inquit Salvator *Matt. 16. Cæcus, si cæco ducatum præstet, ambo in foveam cadunt.*

22. Additur notanter, *scientia competens, id est, saltem mediocris*, duæ enim sunt species scientiæ. Prima dicitur *Scientia eminens*, qua quis optime sit versatus in Jure Canonico, in Theologia Morali, atque Casistarum lectione, & qua sciat ratiocinari, casusque difficiles Conscientiæ resolvere. Hæc scientia, quamvis sit utilissima, omnique studio prosequenda, nihilominus absolute necessaria non est: alioquin pauci reperirentur Confessarii. Secunda vocatur *Scientia mediocris*, que tamen commode determinari nequit, sed debet judicari ex ratione diversitatis tum locorum, tum personarum: major enim requiritur scientia pro Confessionibus in Urbe aliqua inter Magnates & Mercatores excipiendis, quam in pagis inter simplicem populum.

Additio.

* Interim tamen Pater la Croix *lib. 6. part. 2. nu. 1787.* notanter ponit hæc formalia: *Scientia summa non requiritur, imo per accidens sæpe est minus utilis, quam mediocris conjuncta cum naturali judicio & praxi, qui enim ita subtiliter volunt omnia revocare ad apices Theologicos, sæpe se ipsos, & alios implicant scrupulis, aliisque difficultatibus &c.* *

23. Resp. II. Si Sacerdos sit dubius de sua sufficientia, debet se conformare judicio Episcopi approbantis, vel sui Prælati, aut alicujus docti Theologi, &, si per ipsos capax, & sufficiens repertus fuerit, suum dubium in

illorum judicium rejicere, & secure Confessiones excipere. Ita D. Thomas 2. 2. *quæst.* 104. *art.* 5. Suarez, Toletus, & alii. Intellige dummodo is successive per lectionem librorum competentium magis conetur in hujusmodi scientia ad Confessarium requisita proficere, & in casibus obscurioribus, ac difficilioribus non erubescat doctiores consulere: quod præsertim a principio erit observandum, quando quis incipit Confessiones excipere.

24. Resp. III. Interim certum est, quod Confessarius debeat esse præditus tanta scientia ut sciat, quænam communiter sint peccata ex genere suo mortalia, & quænam venialia; quænam regulæ communes sint pro distinctione numerica peccatorum, quænam circumstantiæ speciem peccati mutantes, & quæ non: tenetur enim inter hæc, veluti inter lepram & lepram, ceu spiritualis Medicus, posse discernere. Insuper tenetur scire regulas communes quibus quis excusari possit a præcepto, vel a peccato mortali: nec non ea, quæ requiruntur ad legitimam Sacramentorum administrationem, ac in specie ad Sacramentum Pœnitentiæ, & hujusmodi, de quibus idcirco passim Theologi Morales tractare consueverunt.

Additio I.

* Pater Beniamin Elbel *in Theolog. Sacrament. part.* 2. *Conferent. XV. num.* 394. considerat Confessarium tripliciter, uti nos antecedenter *num.* 18. nimirum tanquam Judicem, Medicum, & Doctorem. Ut *Judex* debet non quidem necessario memoriter, sed habitualiter, ut ait Elbel *loc. cit. num.* 397. scire peccatorum species, ac circumstantias, speciem mutantes: item onera ex peccatis contra justitiam resultantia; nimirum an, & quid sit restituendum in bonis fortunæ, famæ, & vitæ? item quæ communiter sint causæ a restitutione excusantes? Item casus reservatos saltem illos, & censuras saltem eas, a quibus nequit absolvere: nec non ea delicta, ob quæ saltem a potiori incurritur irregularitas: Item principaliter nosse debet ea, quæ respiciunt partes Pœnitentiæ essentiales vel integrales, quales sunt dolor cum proposito, Confessio, absolutio, ac satisfactio. Ut *Medicus* nosse debet modos ordinarios, quibus peccator iterum resurgere potest, uti & remedia contra peccata & contra tentationes in futurum, singulariter consuetudinarios, & in occasione proxima constitutos. Ut *Doctor* scire debet, qualiter ignorantes in necessariis principiis Fidei possit instruere: item noscere obligationes, quæ communiter oriuntur ex statu clericali, vel matrimoniali, maxime circa impedimenta matrimonii, ut dubitantibus competentem dare valeat resolutionem. *

25. Resp. IV. cum Suarez *part.* 3. *tom.* 4. *disp.* 28. *sect.* 2. *num.* 2. Lugone, Marchantio, aliisque. Quamvis teneatur Confessarius scire, quidnam ex natura sua sit peccatum mortale & quidnam veniale, ut dictum: non tamen requiritur, quod de omnibus, quæ audit a pœnitente, judicet, an sint hic & nunc peccata mortalia, vel venialia: quis enim hoc etiam ex viris doctissimis absque manifesto periculo errandi facere poterit? Idque tum ob diversitatem opinionum inter Doctores: tum quia casus ipsi in individuo valde alterantur quoad majus, ac minus ex materia, indeliberatione, passione, multisque aliis circumstantiis, ratione quarum quandoque peccatum ex genere mortale fit veniale, ac econtra. (*e*) Sufficit itaque, ut Confessarius attente audiat confitentem, & qualitatem, gravitatemque malitiæ prudenter expendat, licet ad gravitatem peccati mortalis certo illam determinare non possit.

26. Notandum tamen, si Confessarius determinatum ferat judicium, & quandoque peccatum mortale reputet veniale, aut econtra, non idcirco Confessionem, & absolutionem pœnitentis reddi invalidam: nam, ut recte quidam loquuntur, *Sacerdos non debet judicare pœnitentem scientia Divina, sed auctoritate Divina absolvere*. Unde, si Confessarius audiat peccatum, quod discernere nequit, utrum hic & nunc sit mortale, vel veniale, illud tale, quale est, absolvat, suspendens judicium pro natura ipsius; quandoquidem in genere bene sciat, an sit mortale, vel veniale, etenim, quidquid agat, non semper poterit concepta dubia (doctoribus præsertim ob particulares frequentius occurrentia) super peccatis, & eorum gravitate deponere, neque oportet per exactissimas interrogationes hoc Sacramentum pœnitentibus nimis grave, & onerosum reddere. (*f*)

Additio I.

* Ast ponamus, quod Sacerdos in confessionali commiserit aliquem errorem ex oblivione, aut distractione, vel ex sua inscitia, seu ignorantia, quem postea cognoscit, debebitne error hic denuo ab ipso corrigi, & quomodo, ac quando? Antequam respondeam, suppono, talem errorem posse contingere vel circa substantialia Sacramenti Pœnitentiæ, sine quibus nullo modo valor Sacramenti habetur, v. g. si administretur absque intentione Ministri; si detur absolutio absenti, aut omittendo in formula absolutoria aliqua verba essentialia, sive si conferatur pœnitenti non habenti dolorem ex motivo supernaturali, aut efficax propositum &c. Vel error iste potest præcise versari circa integritatem materialem, puta, si a Confessario ex inscitia intermittatur interrogatio circa species, & numerum peccatorum, e. g. an pœnitens qui accusat se contra sextum præceptum peccasse, commiserit hoc peccatum cum soluta vel ligata & quoties? Item error iste in confessionali ex inscitia a Confessario factus potest tendere in præjudicium tertii, ut in puncto restitutionis in bonis famæ, vel fortunæ, vel potest contingere citra damnum alterius. H. S. *

Additio II.

* Respondeo I. Si error iste contigit circa valorem Sacramenti Pœnitentiæ, tunc illa inscitia vel fuit ignorantia vincibilis, ac graviter peccaminosa vel invincibilis. Si prius, tenetur hunc errorem corrigere, & pœnitentem monere etiam cum gravi suo incommodo, petita tamen prius (saltem de sententia securiori) a pœnitente licentia loquendi cum ipso de re sibi ad salutem necessaria. Ratio est: quia graviter ex sua propria culpa damnificavit pœnitentem, ergo debet sibimetipsi imputare grave onus, quod in corrigendo errore subire cogitur. Quando vero inscitia ista fuisset ignorantia invincibilis (puta, si error contigisset ex naturali oblivione) tunc vel pœnitens est in eo statu, ut sit periculum, ne Sacramentum Pœnitentiæ post talem absolutionem invalidam unquam amplius recipiat, puta, quia periculose pro tempore talis invalidæ absolutionis erat decumbens, vel non est tale periculum, in priori casu adhuc tenetur Confessarius subire onus corrigendi suum errorem etiam cum gravi incommodo, si alius modus lenior corrigendi non supersit. Ratio est: quia pœnitens versatur in periculo gravioris adhuc damni, nimirum in periculo æternæ damnationis, si ita cum suis peccatis gravibus a parte rei necdum absolutus decederet. Quod si tale periculum moriendi abesset, non teneretur Confessarius cum tali gravi suo incommodo, & prostitutione hunc suum errorem corrigere; quoniam moraliter certum est talem pœnitentem adhuc sæpius accessurum ad confitendum, ubi a suis prioribus illis peccatis saltem indirecte absolveretur. Ita cum Tamburino, & Card. de Lugo P. Sporer *part.* 3. *Theolog. Sacrament. cap.* 6. *sect.* 4. *n.* 803. ac teste ipso communi.

Resp. II. Si stante valore Sacramenti Confessarius quoad alia (secluso tamen omni damno tertii) erravit ex inscitia inculpabili, vel naturali oblivione, non tenetur cum gravi suo incommodo corrigere hunc suum errorem. Ita cum Card. de Lugo, Aversa, & Filliucio, Claudio la Croix *Lib.* 9. *part.* 2. *num.* 1779. ac Tamburinus hic, qui etiam *c.* 8. *n.* 3. subjungit, tale grave incommodum corrigendi communiter præsumi adesse. Ratio responsionis est; quia ex una parte talis nihilominus indirecte ab his peccatis fuit absolutus; ex altera autem nulli fit præjudicium, ac præterea nec intervenit aliqua culpa.

Resp. III. Si error iste contigit ex inscitia Confessarii in materia justitiæ cum damno tertii, tunc vel Confessarius iste erravit negative tantum, utpote non monendo, non imponendo restitutionem debitam, seu non docendo nullitatem, seu injustitiam alicujus contractus &c. vel dictus Confessarius erravit etiam positive v. gr. dicendo positive ad pœnitentem, quod sit excusatus a restitutione; cum tamen foret obligatus, aut viceversa adstringendo pœnitentem ad faciendam aliquam restitutionem, a qua tamen foret excusatus: sive asserendo, quod hic contractus usurarius e. g. sit justus, qui tamen a parte rei est invalidus &c. Si in materia justitiæ error iste ex inscitia culpabili, vel etiam ex respectu humano proveniens fuit negativus, tenetur eum Confessarius juxta non paucos ex justitia, juxta plures vero, teste la Croix *loc. cit. n.* 1728. saltem ex charitate corrigere etiam cum suo incommodo, non levi. Ratio est: quia fuit causa negativa damni ex propria malitia. Dixi notanter: Si *error fuit ex inscitia culpabili*; etenim, si similia contigissent ex ignorantia invincibili, aut oblivione naturali, sicque sine gravi culpa, non obligaretur ad corrigendum errorem cum gravi incommodo, & erubescentia. Quando autem error iste in materia justitiæ ex inscitia culpabili Confessarii, vel ex respectu humano proveniens fuit positivus, tunc certo talis Confessarius etiam cum suo non exiguo incommodo tenetur corrigere hunc errorem ex justitia, ita quidem, ut in defectum alterius obligetur ad resarcitionem damni, si habeat media. Ratio est: quia fuit causa mala positive influens in hoc damnum, sicque conformiter dictis de restitutione obligatur ex titulo injustæ damnificationis. Quod si damnum hoc contigisset ex inscitia inculpabili; neque obligaretur ex justitia ad resarcitionem damni: non quidem titulo *rei acceptæ*, cum nil ad eundem pervenerit: nec titulo *injustæ acceptionis*; seu damnificationis, quoniam nullam commisit gravem culpam. Interea tamen videtur

detur lea Christiana dictare, ut Confessarius iste, impetrata prius a pœnitente licentia, loquatur desuper cum pœnitente, etiam cum aliquali incommodo, licet non tanto, ac si mala fida errasset. Nec tenetur propterea famam propriam, aut Religionis suæ tanquam bonum altioris Ordinis gravi periculo prostitutionis, & infamiæ exponere, modo non mentiatur iniquitas sibi, dicendo grave periculum, ubi revera non est. Sporet *loc. cit. num.* 805."

27. Quæritur IV. Circa quæ generatim Prudentia Confessarii debeat esse sollicita? Resp. I. Licet Prudentiæ virtus ad omnes Sacerdotum functiones rite obeundas summe necessaria sit, merito tamen præ omnibus aliis ea requiritur ad Confessiones audiendas, ut Confessarius, & quatenus Medicus est, probe noverit super infundere oleum & vinum vulneribus sauciati, & quatenus Doctor est, caute errantes viam veritatis edoceat.

28. Resp. II. Generatim Prudentia Confessarii est exercenda partim circa propriam personam, partim circa pœnitentes, & partim circa alias personas. Et quidem circa propriam personam vigilare oportet Prudentiam Confessarii tum in procuranda, atque conservanda puritate conscientiæ, tum in devota invocatione gratiæ Spiritus Sancti, ad hoc Divinum ministerium rite peragendum, tum in ardenti zelo, sive desiderio procurandi salutem animarum Deique gloriam adaugendi, & ampliandi: Accedit assecuratio corporalis, ne videlicet, quantum fieri poterit, Confessarius incurrat periculum corporis, seu contrahendæ infirmitatis, præsertim excipiendo Confessiones laborantium morbis contagiosis. Huc revocantur nonnulla alia, quæ Confessario quoad propriam personam, etiam in exterioribus gestibus rite ordinandam, necessaria, & prudenter attendenda erunt.

29. Deinde quoad alias personas astantes plura observanda suggerit Prudentia. Primum est uniformitas in modo procedendi. Alterum, ne nimis clare loquendo faciat nonnunquam circumstantes audire peccata confitentis contra eorum voluntatem, aut ne gestibus, vel ob gravissima peccata a pœnitente proposita altis gemitibus, & suspiriis (de quibus infra *Dist.* 9. *Addit. post.* 29. *n.*) aliisve signis faciat astantes devenire in notitiam cujuspiam peccati gravioris confessi. Et hoc tum ratione sigilli Confessionis, ne illud quoquo modo, etiam indirecte, violetur; tum ratione scandali, & ne circumstantes merito absterreantur, (& quod pronissimum est) aversionem concipiant a tali Confessario. Alia similia suggeret ipsamet prudentia.

30. Potissimum autem circa pœnitentes ipsos Prudentia Confessarii exercenda est, eos partim caute examinando, si opus fuerit, partim charitative instruendo, dubiaque ipsorum solida resolvendo, & dando opportuna consilia, partim eos discrete corrigendo, : atque salubria subministrando media; quibus ad veram detestationem peccatorum inducantur; atque ab ulteriore lapsu præserventur. Præsertim autem magna opus est prudentia circa eos, qui videntur esse constituti in occasione proxima peccandi, nec non & circa recidivos. Hinc fit

QUÆSTIO III.

De Interrogationibus a Confessario faciendis.

SUMMARIUM.

31. *Confessarius, an teneatur quandoque interrogare pœnitentem?*
32. *Cautela circa interrogationes.*
Quandonam debeat Confessarius interrogare?
33. *Quid observandum circa rudiores?*
(g) Dist. 7. num. 63.
* *Quid circa illos, qui confessi sunt sacrilege?*
34. *Quid observandum in faciendis interrogationibus?*
35. *Hic potest errari per defectum & excessum. Doctrina notabilis.*
36. *Regulæ generales circa examen, & interrogationes faciendas.*
37. *Præsertim in materia luxuriæ.*
38. *Praxis circa hujusmodi interrogationes. Cum Additione.*
39. *Interrogationes, an sint instituendæ post Confessionem?*
40. *Vel potius sub Confessione?*
41. *Quid agendum, si pœnitens taceat peccatum, quod Confessarius scit eum commisisse?*
42. *Quid, si pœnitens illud neget?*
43. *Limitatur data responsio.*
* *Quid faciendum, si pœnitens proponat peccatum antea occultatum? Addit. I.*
* *Quid examinandum in Confessionibus generalibus? Addit. II.*

31. QUæritur I. An Confessarius teneatur quandoque interrogare pœnitentem? Respond. Etsi per se, ac primario munus pœnitentis sit sese debite examinare, atque integre accusare, Judicis autem audire; nihilominus in supplementum ignorantiæ, seu defectus ipsius pœnitentis, etiam Judicis, sive Confessari est interrogare, eumque examinare in hoc foro Sacramentali. Ita Herincx *disp.* 5 *de Pœnit. n.* 55, cum communi, Idque patet tum ex *c. Omnis utriusque sexus. De Pœniten. & remiss.* ibi *Sacerdos autem sit discretus & cautus &c. diligenter inquirens & peccatoris circumstantias, & peccati*, tum ex Rituali Romano, ibi: *Si pœnitens numerum, & species, & circumstantias peccatorum explicatu necessarias non expresserit, eum Sacerdos prudenter interroget*. Accedit ratio: quia Confessarius tenetur, quantum moraliter potest, procurare integram peccatorum Confessionem: atque evitationem peccati Sacrilegii, & curare, ne indisposito administret hoc Sacramentum,

32. Additur, *in supplementum ignorantiæ, seu defectus pœnitentis*. Nam Confessarius non obligatur ulterius interrogare pœnitentem, quem ex modo procedendi advertit virum doctum, & bene conscientiam examinasse, suaque peccata quoad numerum, ac speciem rite proposuisse, si nesciat, eum aliquod per oblivionem omisisse. Herincx *loc. cit.* Lugo *disp.* 21. *de Pœnit. n.* 17. & alii, Imo etiam, quando facienda est interrogatio, prorsus abstinendum est a curiosis, & non substantialibus, hoc est, iis quæ non concernunt numerum, speciem, ac circumstantias speciem mutantes peccatorum: quamvis, ut hæc facilius intelligantur, expediat, circa pœnitentem cæteroquin ignotum præmittere interrogationem de tempore ultimæ Confessionis, & (si occurrat peccatum carnis) an sit solutus, vel ligatus Matrimonio &c.

Additio.

* Quod si indages ulterius: Quandonam ergo debeat Confessarius interrogare? Resp. totum id desumi ex triplici classe pœnitentium a practicis assignata, ubi ab iisdem in prima classe ponuntur suo modo doctiores: e. g. Clerici, Religiosi, vel etiam Studiosi altiorum facultatum, præsertim Theologiæ moralis. In secunda Classe numerantur minus quidem docti, competenter tamen circa Divina educati, nimirum cives, famuli, vel liberi, adulti, educati in Civitatibus, item studiosi inferiorum facultatum. In tertia Classe collocantur rudiores, agrestes, regulariter minus in divinis exculti. Quoad personas *primæ classis* ordinarie intermittenda est interrogatio, nisi ex circumstantiis manifeste appareat in contrarium necessitas interrogandi, prout aliquoties Confessarius experiatur talem necessitatem circa expressionem speciei, vel numeri peccatorum quoad eos pœnitentes, qui equidem in aliis altioribus facultatibus prædicantur docti, minus tamen sunt in Theologia morali versati. Quoad personas *secundæ Classis* solum tunc instituendæ sunt interrogationes, quando probabiliter, consideratis circumstantiis aliis, timetur defectus examinis, & ignorantia culpabilis. Quoad *tertiam Classem* ordinarie requiritur interrogatio Confessarii in supplementum pœnitentis, nisi ex brevitate ultimæ Confessionis, vel ex constitutione conscientiæ teneræ alias jam notæ, vel ex ipsomet modo proponendi Confessionem, contrarium inferatur: audies enim juvenis Confessaria subinde præter opinionem tuam personas rusticellas apparenter simplices, quæ tamen melius in Divinis, & ad Sacramentum Pœnitentiæ spectantibus instructæ sunt, quam aliæ Nobiles. Videatur Albertus Reiffenstuel in Instit. super. practicam Confessionalis *part.* 1. *cap.* 6. §. 2.".

33. Porro, quantum ad rudiores attinet, plerumque non expedit, ipsos, etiamsi minus parati accedere videantur, dimittere sine absolutione, ut se magis examinent, quia aut deterriti vix amplius ad talem Confessarium venient, aut ratione suæ incapacitatis non raro redibunt æque indispositi. Quare tales communiter permittendi sunt, peccata sua modo, quo possunt etiam rudiori proponere; & tunc suaviter examinentur, atque juventur a Confessario, uti jam superius (g) dictum fuit.

Additio.

* Pariter dimittendi non sunt absque ulterioribus interrogationibus miti animo propositis illi pœnitentes nimium verecundi, qui sub ipsa actuali Confessione; vel ex speciali instinctu Spiritus sancti illuminati, vel efficaci admonitione sagacis, & discreto zelosi Confessarii commoti detegunt grave quodpiam peccatum ab aliquot jam annis ex erubescentia absconditum, quod forsan neque defacto aperuissent, nisi Deus, in cujus manu sunt corda hominum, ex improviso sic mirabiliter disposuisset, licet enim apud tales, præsertim si exinde jam pluribus annis Confessiones sacrilegas fecerunt, sicque plura gravia peccata etiam in præcedentibus Confessionibus jam detecta denuo Clavibus hujus Sacramenti subjicere debent, licet (inquam) apud tales videatur subesse periculum quoad materialem integritatem Confessionis, videlicet ne aliquot peccata oblivione hic, & nunc inculpabili quoad speciem, & numerum intermittantur, praxis tamen ista continuandæ Confessionis, ac absolutionis, ordinarie justificatur ob aliud majus peri-

Periculum alies, si absolutionem Confessarius differret, imminens; nimirum ne pœnitentes isti, si hic, & nunc pro ulteriori examine sine absolutione dimittantur, alia vice omninor emaneant denuo naturali verecundia victi, atque exinde sacrilegas continuantes Confessiones: prout solide cum Gobat & Sporer docet ex multa experientia Albertus Reiffenstuel in suis Instit. Moral *loc. cit. n.* 331. *& seqq.* Interea tamen similes finitis modo morali inferius post n. 43. explicando interrogatoriis, & peracta Confessione ante absolutionem suaviter moneat Confessarius, ut si adhuc alio tempore aliqua peccata gravia intra tempus primæ sacrilegæ Confessionis perpetrata, hic autem, & nunc ex inculpata oblivione intermissa deinceps memoriæ occurrerent, ea ipsa, quæ interim vi modernæ Confessionis sinceræ indirecte sunt remissa, de novo quando alias Confessionem deponere cogitant, Clavibus Ecclesiæ subjiciant; alia vero de præsenti corde contrito legitime confessa non teneantur de novo repetere. *

34. Quæritur II. Quomodo se gerere debeat Confessarius in faciendis interrogationibus? Respond. I. Confessarius non tenetur examinare pœnitentem exquisita industria, & exactissimo examine, sed suavi & humano modo, ac statui similium personarum proportionato. Ita Lugo *disp.* 15. *de Pœnit. sect.* 14. *n.* 589. *& seqq.* Gobat *tract.* 7. *Theolog. Experim. n.* 331. *& seqq.* & alii passim. Ratio est: quia ipsemet pœnitens, qui tamen primario ad hoc obligatur, non tenetur nisi moralem diligentiam statui suo, aliisque concurrentibus circumstantiis accommodatam in examine conscientiæ faciendo præmittere; ergo multo minus tenetur Confessarius ad exquisitissimas interrogationes, utpote qui tenetur facere interrogationes dumtaxat in supplementum. Deinde in hoc vel maxime attendendum est ad conditionem humanam, & ne ex hoc capite Confessio, seu Sacramentum Pœnitentiæ reddatur nimis grave, ac odiosum, neque detur ansa Hæreticis vocandi illud *Conscientiæ carnificinam*. Et ad hoc maxime requiritur prudentia Confessarii, ne vel nimium pœnitentem torqueat aliis, & aliis minutissimis interrogationibus, vel aliunde quid plus, aut minus fiat.

35. Additur notanter, *ne quid plus, vel minus fiat*. Dupliciter siquidem circa hoc errari potest, scilicet per excessum, vel defectum. Per defectum errant rudes quidam & ignari Confessarii, nihil interrogando, vel solum crassissima quædam, aut universalia. Per excessum econtra errant nonnulli nimium interrogando, ac strictissime examinando, imo interdum ex quadam curiositate impertinentia investigando, ut scrupulosi, & curiosi. Atque in hoc etiam majus periculum habent Confessarii Doctores; quia his occurrunt plures semper & plures interrogationes, quibus melius species, & numerus peccatorum cognosceretur, & explicaretur. Verum hic notanda doctrina Lugonis *loc. cit. num.* 590. *Non est bona regula illa, si dicas: talis vel talis interrogatio facit aperire distincte numerum, & speciem peccati; ergo illa etiam interrogatio addenda erit &c. Quia non est attendum solum ad exactam, & integram Confessionem peccatorum, sed & maxime attendendum est ad conditionem humanam, & ne ex eo capite Sacramentum ipsum reddatur grave, &c.* ut proxime dictum.

36. Resp. II. Circa examen pœnitentis, faciendasque modo humano interrogationes nequit dari una eademque regula pro omnibus: cum pendeat plurimum ex capacitate, & dispositione speciali pœnitentis, aliisque circumstantiis. Siquidem pauciores, & crassiores interrogationes debent fieri homini inculto, & barbaro, quales sunt Indi occidentales, quam Europeo; levius, qui ægrotat, & difficile potest ad subtilia attendere propter capitis debilitatem, quam homo sanus: denique (quod notandum etiam est) levius, & minus exacte interrogandus est circa singula, qui plura habet peccata quam qui pauciora. Ita Lugo *cit. disp.* 16. *num.* 494. & ratio patet ex dictis.

37. Insuper circa hoc advertit communis Theologorum in materia præsertim Luxuriæ cautissime esse procedendum, & non multiplicandas interrogationes: tum ne forte ex ejusmodi interrogationibus pœnitens male discat, quæ bene ignorabat; tum ut pudori consulatur, atque occurratur periculo tam ex parte pœnitentis, quam Confessarii, ne se illecebra insinuet. Unde, ut recte notat Coninch *disp.* 7. *de Sacrament. dub.* 7. *n.* 56. cum aliis, præstat aliquando Sacerdotem minus perfecte peccatum intelligere, quam vel pœnitenti, vel sibi aliquod scandalum creare, aut esse nimium.

38. In praxi igitur utatur Confessarius terminis honestis, præcipue erga fœminas, & minoris ætatis personas, ordiendo semper suas interrogationes a cogitationibus cum consensu. Quod si pœnitens vere castus respondeat, se illis non consensisse, non est opus, ut Confessarius suo examine ulterius ad Luxuriæ actus progrediatur: nam, quando pœnitens est immunis a consensu in cogitationes obscœnas, multo magis erit liber ab ipsis actibus pravis, nisi forsan præ ruditate ingenii malitiam cogitationum obscœnarum non apprehendat. Si vero pœnitens sese pravis cogitationibus consensisse confiteatur, quærat Confessarius ex ipso, num eas actu complere voluerit; si respondeat, quod sic, petat deinde, num talia obscœna desideria habuerit erga personas solutas, vel ligatas; atque an actu ipso eum eisdem compleverit, nec ne? sicque procedat quasi per gradus de cogitationibus ad desideria, de istis ad oscula, de osculis ad tactus impudicos, & ab his ad ipsosmet actus, inter limites honestatis & modestiæ.

Additio.

* Accomode ad similia interrogatoria loquitur P. Segneri Instruct. Confes. cap. 2. uti sequitur: *Cupio magnopere te parcum, gravemque esse circa materiam luxuriæ: ne tibi accidat, quod pictori, qui, cum Helenam exquisita diligentia depingeret ejusdem cupidine exardescere cœpit, & accendi. Utere proin verborum modestia, & quamvis subinde circumstantia maneret celata, quæ alioquin ad integritatem materialem spectaret, nihil interest: aliud enim majus bonum prævalet. Adeo fœtet palus ista, ut consultum non sit vel a pœnitente, vel a Confessario, ubi opus non est, moveri.* *

39. Quæritur III. Utrum circa illos, qui ipsi sua peccata exponunt, necessariæ interrogationes speciei, numeri, & circumstantiarum speciem mutantium sint immediate subjungendæ expositioni cujuslibet peccati, vel differendæ usque ad finitam totalem Confessionem? Resp. circa hoc variare Doctores, idque in praxi relinquendum esse prudentiæ Confessarii. Interdum enim, præcipue in Confessionibus brevioribus, & quæ memoriter sine scriptura peraguntur, expediet differre interrogationes usque ad finem, ut censet Layman: idque ne pœnitentes per hujusmodi crebras interpositas interrogationes facile in sua Confessione confundantur, perturbentur, vel omnino a subsequentium Confessione absterreantur, aut tædio afficiantur. Et hoc locum præcipue habere potest, si Confessarius confidat suæ memoriæ, se omnia quæsita facile usque ad finem retenturum; in quem finem is uno, vel altero digito, ita tamen, ut circumstantes non advertant, contracto, signum faciendæ postmodum interrogationis sibi facere poterit.

40. Nihilominus communiter, & ordinarie, potissimum in Confessionibus scripto factis, vel longioribus, ubi Confessarius merito sibi metuere debet, ne forsan plurium obliviscatur, & deinde vel cum scrupulo omissis interrogationibus absolvat, vel certe pœnitentem magna cum molestia sua curet repetere longam Confessionem, satius esse censet *Lugo disp.* 22. *sect.* 2. *num.* 15. & alii, si Confessarius suaviter eum successive adjuvare studeat, & ejusmodi necessarias interrogationes quoad numerum, speciem, nec non circumstantias speciem mutantes immediate singulis peccatis substituat. Et hoc eo magis; quia frequenter ipsemet pœnitens post longum intervallum non statim sigillatim de peccatis illis, quæ antea sive memoriter, sive e scriptis confessus fuerat, sese reflectere potest, vel saltem de novo confunditur, eadem cum rubore repetendo, ut distinctius exponantur.

41. Quæritur IV. Quid agendum, si pœnitens taceat vel etiam neget peccatum, quod Confessarius aliunde novit eum commisisse? Resp. I. Si pœnitens duntaxat tacet peccatum, illud non confitendo, debet Confessarius dictum peccatum aliunde resciens inquirere veritatem, etiam (si id absque alio incommodo fieri possit) insinuando suam de hoc notitiam. Herincx *disp.* 5. *de Pœnit. quæst.* 4. *n.* 56. Quod si vero id resciat ex Confessione alterius v. g. complicis, oportet interrogare adeo caute, ut pœnitens de alterius Confessione nihil possit conjicere (alioquin enim frangeretur Sigillum) ut puta quærendo in communi, an nihil amplius habeat quod conscientiam gravet; vel adhibendo consuetas cæteroquin interrogationes, & abstrahendo a notitia prioris Confessionis.

42. Resp. II. Quando pœnitens negat, se ejusmodi peccatum commisisse, regulariter is erit absolvendus. Herincx *loc. cit.* Tannerus *tom.* 4. *disp.* 6. *quæst.* 7. *num.* 99. Gobat *tract.* 7. *Theolog. Exper. num.* 245. Diana *part.* 5. *tr.* 11. *resol.* 21. Toletus, & alii. Ratio est: quia in Foro Sacramentali pœnitens stat pro se, & contra se; ac proinde ei credendum est tam contra se, quam pro se. Accedit, quod, si Confessarius solum noverit peccatum ex Confessione alterius, non sit major ratio, cur alteri potius fides adhibeatur, quam isti. Quinimo, si tunc posteriori confitenti negaretur absolutio, hoc ipso frangeretur indirecte Sigillum Confessionis prioris, utendo ejus notitia in præjudicium, ruborem, & confusionem complicis. Accidere insuper potest, quod alter pœnitens hoc peccatum jam fuerit confessus, aut saltem habeat justam causam illud impræsentiarum tacendi e. g. ob damnum suum, vel alterius,

43. Additur, *regulariter*. Nam: si Confessarius evidenter sciat, pœnitentem commisisse tale peccatum (puta non solum ex relatione complicis, sed quia interfuit ipsemet, dum tale crimen fuit perpetratum) illudque nunc absque ulla sufficienti causa scienter, deliberate, ac vere ma-

re ma-

re malitiose negare, non potest eum absolvere; prout notant citati Auctores ac Lugo *disp.* 22. *de Pœnit. num.* 25. & 22. & alii. Siquidem nefas est, ministrare Sacramentum ei, quem evidenter scio esse indignum, illudque non nisi sacrilege petere.

Additio I.

* Quæritur V. Quid circa interrogationes observandum Confessario, si penitens proponat aliquod peccatum in prioribus Confessinnibus occultatum, prout aliquoties solet contingere præsertim in peregrinationibus ad famosas, & miraculosas immagines, in Jubilæis, vel aliis Indulgentiis extraordinariis? Resp. ex Sporer *part.* 3. *Theol. Sacrameat. cap.* 3. *sect.* 3. *num.* 505. *& seqq.* tali Confessarin esse suadendum, ut *Inprimis* audito illn peccato, quod in prioribus Confessionibus occulrabatur, ante omnia interroget, an tunc, quando pœnitens id commisis, sciverit esse peccatum grave? Quod si responderit (prout apud aliquot plebejos non raro consingit) se pro eo tempore non intellexisse, res est salva, neque ulla Cnnfessio erit sacrilega, & consequenter ab ulteriori Confessione circa peccara prærerira supersedendum, nisi forsan dictus pœnitens post Confessionem primum resciens actum illum esse peccatum, putaverit ex conscientia erronea, se fuisse obligatum ad Confessionem ejusdem, & ramen ex erubescentia omiserit; tunc enim interrogationes prosequendæ forent, ut infra in fine hujus Quæsiti. *Secundo*, quod si pœnitens ille fateatur se ipso tempore commissionis jam scivisse, hoc esse grave peccatnm, ac nihilominus illud non fuisse confessum, inrerrogetur ulterius, cur ergo illud non fuerit confessus? an ex inculpabili oblivinne, vel scienter forsan ex naturali verecundia reticuerit? nam in primo casu denuo eximitur a repetitione præcedentium Confessionum, in posteriori vero Confessarius *Tertio* instes, an etiam positive sciverit, tale peccatum non remitti, si subticeat, aut se per occultationem de novn mortaliter peccare? Quando pœnitens respondet, quod non, prout subinde apud minus doctos contingere potest: dicendo e. g. *Avertat Deus, si scivissem, tam grave peccatum esse illud silentium, certe non reticuissem &c. Credidi bona fide, me habuisse justam causam celandi, meaque peccata omnia nihilominus a Deo remitti, modo vere de illis doleam, & id quod subticui apud alium in Confessionali manifestem*: fidem suo pœnitenti adhibeat Confessarius nec compellat reperere priores Confessiones, utpote jam validas. *Quarto*, quod si autem dictus pœnitens reponat, se omnia ista supra enarrata jam scivisse, nihilominus peccatum illud ex maledicta verecundia in Confessione intermisisse, tunc omnino erit modo suavi, & pro hic, & nunc moraliter possibili urgenda repetitio priorum Confessionum. Quare Confessarius exhibendo signa compassionis talem miserum peccatorem, ne desperet, excites ad concipiendam firmam fiduciam erga clementissimum Deum: deinde interroget I. A quot annis hoc peccatum sic reticuerit? II. Quoties circiter intra hoc tempus confessus fuerit, & communicarit? III. An in singulis Confessionibus, vel quoties, dum peregit Confessionem, talis gravis peccati recordatus fuerit, & nihillominus scienter reticuerit? IV. Demum admoneat eundem, ut, quantum moraliter in præsenti occurrit, singula peccata gravia illarum Confessionum, in quibus scienter hoc delictum occulravit, repetat, cum omnes illæ Confessiones fuerint sacrilegæ: offerendo se, quod in examine per interrogatoria pœnitentem juvare velit. Vide dicta in *Addit. post. num.* 33.*

Additio II.

* Quæritur VI. Qualia Interrngatoria practice sint facienda a Confessarin, si pœnitens accedens Confessionale proponat, quod velit deponere Confessionem generalem? ℟. Ut status præsens pœnitentis melius percipiatur, magisque congrua pœnitentia injungatur & alii confluentes (puta tempore Jubilæi) minori temporis spatio retardentur, ante omnia I. Confessarius inrerroget, quando ultimo pœnitens sit confessus, curetque ex rationibus proxime allegatis, ut peccata ab ultima Confessione perpetrata præprimis exponantur. II. Præmissa illa Confessione particulari circa Confessionem generalem quærat, an in præcedentibus Confessionibus nulla gravia peccata cognita nt talia fuerint scienter abscondita? Quod si pœnitens reponat, fuisse quidem aliqua immissa, non tamen voluntarie, sed ex oblivione, indages Confessarius. III. Quænam illa sint? nam circa speciem, & numerum peccatorum jam in aliis Confessionibus detectorum poterit Confessarius esse minus sollicitus quoad interrogationes faciendas, cum illa peccata non amplius sint materia necessaria, utpote jam semel directe remissa. IV. Quando vero peccata hæc fuissent scienter intermissa ex verecundia, vel culpabili, & affectata ignorantia, haud dubie oporteret Confessarinm magis esse sollicitum circa species, & numerum omnium peccatorum gravium a tempore primæ sacrilegæ, ac invalidæ Confessionis usque huc perpetratorum, ubi proportionaliter, & cum grano salis applica dicta in fine prioris Quæsiti.*

APPENDIX I.

Quid agendum Confessario, si pœnitentes proponant in Confessionali, se esse maleficiatos, vel etiam obsessos, aut se tenere diabolum, vitro, sive annuln inclusum, vel se subscripsisse dæmoni? ubi quoque resolvuntur varia, si conquerantur Pœnitentes de pecoribus maleficio infectis, vel de spectris suas domos infestantibus,

SUMMARIUM.

Aditio I.

* ERRANT hic aliqui Confessarii per defectum, alii per excessum. Priores passim rejiciunt omnes sine ulteriori examine, quasi nimirum Exorcistatum ad expeliendos dæmones, & destruenda maleficia ordinatum frustra recepissent. Posteriores autem sunt nimium creduli talibus hominibus, hincque frequentissime decipiuntur, ac prostituuntur.

Quare præprimis advertendum, similes actus, vel morbos posse provenire vel ex sua imaginatione, seu etiam ex morbo naturali, præsertim apud Hypochondriacos excessum habentes in atra bile, sive apud mulieres defectum menstruorum patientes, teste Candido Brognoli *Tom.* 2. *dist.* 4. *q.* 4. *§.* 2. *n.* 547. vel demum mirabiles istæ actiones exercentur ex vera obsessione diabolica, ac fatales, & a medicis ex causis naturalibus impenetrabiles rales morbi contrahuntur ex vero maleficin, quod ultimum circa morbos per magos, vel sagas ex invidia, concurrente simul ope dæmonis, concitatos solet fieri respective frequentius, quam ipsa actualis obsessio, seu possessio; qualem rarius contingere credebat S. Philippus Nerius de quo refert Auctor vitæ ejusdem Sancti, quod similia a potiori ad naturalia principia, puta ad naturales ex atra bile provenientes morbos, ad uteri & matricis effectus, aut certe ad cerebri decrementum retulerit. Videatur etiam desuper præter Paulum Zacchiam celeberrimum Medicum Franciscus Arias *Lib.* 1. *de Imitat. Christ. Tract.* 3. *cap.* 40. H. N.*

Additio II.

* Quæres I. Quænam sint signa*, quod quis sit vere infectus aliquo maleficio. Resp. Etsi sæpius præsertim apud mulieres credantur intervenisse maleficia, ubi tamen omnia acciderunt naturaliter, nihilominus a DD. tamquam saltem probabilia, & ad applicandas ex Ritualibus contra maleficiatos Benedictiones sufficientia adduntur signa sequentia, & quidem circa infirmos I. Si quis ægrotus magis horreat cibos appositos, in occulto benedictos, quam alios. II. Si is ad præsentiam SS. Eucharistiæ, vel Reliquiarum insolito percellatur horrore, præsertim si simul easdem aspicere nequeat. III. Cum infirmus vehementissima ardet siti, vel fame lupina vexatur, cibum tamen & potum, si afferatur, abhorret: præsertim si post varias ex ordinatione Medicorum applicatas medicinas, nullus sentiatur effectus in isto vel aliis Medico incognitis morbis. IV. Si ex ore ejusdem exeant quasi infernales fœtores sulphuris, picis, fuliginis, carbonum &c. V. Si ex ventre ægroti insoliti procedant clamores per modum ranarum &c. VI. Si is vomitu ejiciat acus, cultros, clavos,

vos, vitra, aliaque similia. Caveatur tamen, ne apud tales simulatio intercedat, & simul attendatur, utrum non aliqua causa naturalis lateat præsertim circa nauseam cibi, aut potus præsentis, & circa fœtorem ex ore prodeuntem.

Circa infantes signa intervenientis maleficii sunt I: Cum per aliquot dies nihil omnino comedent, nec lac sugunt sine alia præcedente causa. II. Quando sæpius contremiscunt, insomnes ducunt totas noctes flentes continuo absque eo, quod per expertos aliqua hujus sciatur causa naturalis. III. Quando oculos habent pavidos, ac simul specialiter Sacerdotes aspicere nolunt. IV. Quando numquam possunt lacte satiari, licet continuo sugentes, præsertim si exinde macilentiores evadant, quamvis rætereroquin nutrix sana existat. V. Quando absque alia cognita causa naturali de repente expallescunt, amissa facies, & totius corporis constitutione. VI. Quando circa renes nigri fiunt, vel in pectore intumescunt, &c. hoc enim contingere solet propter derursum sanguinis, quem sagæ ax eorum corpusculis sugunt; quales haud dubie faciliorem habent accessum, si infantes anta cubitum non asperguntur aqua benedicta, nec signo S. Crucis, aut sacris muniuntur Reliquiis; quinimo sæpe variis imprecationibus loco Benedictionum a parentibus afficiuntur.

Circa Conjugatos probabiliter Inferri poterit intervenisse maleficium. I. Si maritus uxorem absentem vehementissime diligit, quam tamen præsentem summo prosequitur odio. II. Cum nec vir uxori, nec uxor viro appropinquare potest, quia videtur corpus aliquod præsens esse intermedium. III. Quando natura alias satis robosta & cupida ex improviso ordinarie, absque eo, quod hujus sciatur aliqua causa naturalis, debilitatur, dum ipsamet teneatur copula. IV. Si uxor alias capax pro eo autem tempore, quo copula tentatur, subito ita constringitur, ut penetrari nequeat. *

Additio III.

* Quæres II. Quænam sint signa, quod quis a diabolo vere sit obsessus, vel possessus. Resp. signa ab Auctoribus præsertim a Candido Brognoli in suo speciali tractatu desuper edito, & superius allegato equidem enumerari varia: securiora tamen ac certiora sunt sequentia I. Si quis cognitus antea tamquam rudis disputet subtiliter de arduis & sublimioribus quæstionibus philosophicis, aut Theologicis, hoc a Deo vel dæmone obsidente aut possidente provenit. II. Si vero, & non simulato delirio, aut phrenesi affectus (præsertim si etiam a Medicis cognoscatur vera phrenesis) illico cesset, ac tace, & ordinate iterum discurrat, postquam Exorcista in Nomine Jesu præcepit dæmoni, ut desinat nocere. III. Quando rudis antea cognitus tamquam talis intelligit perfecte, quæ Confessarius latine etiam vocabulis a vulgaribus diversis profert: vel cum is loquitur linguis peregrinis, quas antea numquam audivit, vel didicit, ubi tamen non illico fidendum, si tantum pauca similia verba proferat, pro ut facere solent nonnulli simulati obsessi. IV. Quando quis cæteroquin debilis, & infirmus ita fortis evadit, ut ab aliquot viris detineri nequeat. V. Quando vere occulta annuntiat, aut remota adducit intra brevissimum temporis spatium, id a Deo provenit, vel a diabolo; ubi tamen notandum, quod etiam sagaciores melancbolici soleant subinde ex conjectoris occulta annuntiare, aut futura conjecturaliter prædicere. VI. Dum in aliqua parte corporis est realis, & non tantummodo simulatus dolor, vel etiam tumor, qui ad signum Crucis, & ad præceptum dæmoni factum *in Nomine Jesu*, ut recedat, illico disparet, & jubente Confessario iterum de novo advenit. VII. Ubi alicui ex improviso lumen oculorum, vel auditus aufertur, & subito iterum restituitur, quod frequens est, quando similes personæ spiritualia legunt, aut audiunt, vel imagines Sanctorum aspiciunt: item ubi loquela inopinato amittitur, eaque ad præceptum Confessarii illico recuperatur. Hic tamen denuo sit cautus Confessarius, ne per aliquorum simulationem, vel nimiam aliorum phantasticam apprehensionem decipiatur; hinc multum juvat antea noscere tales homines, eorumque phlegma. VIII. Cum quis scitur non tantum per unum, alterumve, sed per plures dies, nihil comedisse, vel bibisse, & tamen fortis existit, ac pinguis. Attendat tamen etiam hic Confessarius, ne talis occulte surripiat cibos &c. IX. Si homo inopinato sine ulla præcedente causa velit sibi mortem inferre, ita ut se saxis collidat, in ignem mittat &c. nec tamen sequatur aliquod malum. X. Si semetipsum cum læsione corporis pertutiat pugnis, aliove instrumento, atque mox iterum sine alio remedio sanitati restituatur. XI. Si imaginativæ potentiæ inhonestissima quæque circa Christum, ejusque sanctissimam Matrem, aliosve Beatos repræsentantur eodemque tempore vel in phantasia quasi plumbum aut ferrum candens residere, vel dolor hinc inde per corpus instar formicarum discurrere videatur, atque ad signum Crucis illico aufugiat, seu recedat. XII. Cum quis contra suam voluntatem radicato odio habet Sacramenta, Reliquias Sanctorum &c. Item cum quis repugnante propria voluntate gaudet malefacare, & nequit Clericos, & Religiosos aspicere &c. Cavendum tamen, ne pariter hic simulata malitia interveniat, aut tentatio & suggestio diabolica illico pro signo obsessionis reputetur. *

Additio IV.

* Quæres III. Quid ergo prudenter agendum Confessario, si qui accedant quasi obsessi a dæmone? Antequam respondeam, Notandum I. Potestatem exorcizandi, quam Confessarius jam vi Ordinis exorcistatus accepit, exerceri posse dupliciter, nempe solemniter, & non solemniter. *Prius* contingit cum certo apparatu coram hominibus in loco publico e. g. in Ecclesia cum certis cæremoniis in quolibet Rituali Diœcesano reperiendis. *Posterius* fit privatim absque ulteriori aliqua solemnitate per simplicem invocationem sanctissimi Nominis Jesu, qualis invocatio tamquam formula efficacissima ab ipsis Apostolis in expulsione dæmonum adhibita legitur in Scriptura. Notandum II. Quadruplicia esse potissimum præcepta, quibus a Confessario similes personæ adjuvari possunt: nimirum communia, probativa, lenitiva & expulsiva. *Communia* dicuntur, quibus dæmon ad aliud agendum, vel admittendum constringitur, non quidem ex fine probandi, vel leniendi, sed ex alio motivo. e. g. dæmon impedit energumenum a loquela in confessionali; tunc, si Confessarius, ut pœnitens sua peccata proponere valeat, præcipiat dæmoni in Nomine Jesu, ut cesset ab hoc impedimento, erit præceptum *commune*. Econtra, si Confessarius diabolo aliquid præcipiat, ut exinde in notitiam deveniat, num quis vere, vel ficte sit obsessus, tale præceptum dicitur *probativum*.

Quod si post probationem injungat dæmoni, ut iterum cesset a vexatione, illud præceptum vocatur *lenitivum*. e. g. adducitur ad Confessarium quidam communiter reputatus energumenus; hic breviter in fide, & fiducia erga Deum instructus præcepto probativo a sedente Confessario per talem formulam probatur: *Ego N. ut Minister Christi, & Ecclesiæ in Nomine Jesu Christi præcipio tibi dæmon, si aliquis existas in corpore istius creaturæ, ut statim des mihi signum evidens præsentiæ torquendo, moderate tamen, hanc Creaturam* (hic specificet modum torquendi) *in manu sinistra*, vel *in hoc digito*, sive *prosternendo eamdem in terram, modeste tamen &c.* Dato tali signo, si Confessarius addat: *In Nomine Jesu Christi præcipio tibi dæmon, imo omnibus, si plures estis, ut illico hanc Creaturam vexare cessetis*: habetur præceptum *lenitivum*. Demum *præceptum expulsivum* appellatur, quo utitur Sacerdos ad dæmonem absolute expellendum; atque plura similia in Ritualibus passim sunt reperienda. H. N. *

Additio V.

* Respond. Ut Confessarius cum tali adducto, qui dicitur obsessus, seu possessus prudenter & circumspective agat, observet sequentia. I. Si tempus & circumstantiæ permittunt, bene expiscetur ejus vitam, & mores per parentes, & alias personas fide dignas. II. Accurate consideret ejusdem modum agendi, inclinationes, phlegma, passiones &c. & num effectus isti non potius causis naturalibus sint adscribendi. III. Attendat, utrum ex specificatis signis non deprehendat quodpiam, vel saltem aliud efficax obsessionis, aut possessionis. Ubi tamen reprobo praxin aliquorum, qui veram, vel fictam obsessionem ex eo tamquam signo desumere volunt: nimirum imponunt capiti res profanas sub prætextu, quasi sacræ forent, atque si persona obsessa ad talium applicationem nullum sentiat dolorem, & subrideat vere obsessam credunt; si vero clamet, quasi torqueretur, imaginarie obsessam, imo tamquam malevolam rejiciunt; quasi vero astutissimus dæmon bene recognoscens rem superimpositam esse profanam, nihilominus torquere posset obsessum, ut inexpertem decipiat Exorcistam, a quo ipse dæmon exinde in sua possessione relinquitur, nec ulterius ab eo per Exorcismos torquetur. IV. Quod si signum aliquod obsessionis adesset, sed necdum omnino certum, superaddat præceptum probativum & lenitivum: prius tamen tam in se, quam prætenso obsesso excitet firmam fidem, & fiduciam in Deum Adjutorem tamquam conditiones necessarias prævias. Quando huic præcepto etiam repetitu nullus correspondet effectus, merito Confessario ista res poterit esse suspecta: vel enim in se, aut in exorciaando non adsunt firma fides, & radicata fiducia in Deum tamquam conditiones præviæ, vel nullus habitat in prætenso obsesso diabolus; alias enim Sacerdoti ad hæc præcepta obedientiam præstaret.

Habitu autem signo valde efficaci procedat ad expulsionem, prius præter fidem & fiduciam in Deum, quantum

tum possibile, saltem de consilio, etiam præparando suam, & exorcizandi animam ad Divinam gratiam per devotam Confessionem Sacramentalem. Porro, dum mediante Exorcismo procedit ad expulsionem diaboli, non quærat ex eodem aliqua etiam de se bona, ad possessum tamen liberandum nihil facientia; Item non multum discurrat cum diabolo, nec illius dicta spontanea, quæ sæpius effutire solet, multum attendat, sed potius contemnat, nec ulterius similia loqui sinat, atque præcise secundum principia fidei, & Ecclesiæ conformiter authenticis, & approbatis Ritualibus procedat. Neque ullatenus progrediatur ad exorcizandum solemniter sine licentia Ordinarii, aut, si est Regularis exemptus, & intra locum exemptum exorcismos publice adhibere cogitat, absque legitima facultate Superioris: foret enim alias magnum periculum, ne effectu optato non secuto apud præsentes præter ipsemet ipsum etiam Sacramentum Exorcistatus exponeretur ludibrio, vel saltem minori æstimationi. *

Additio VI.

* Ast pones casum, quo non petis solemniter, ac publice, sed tantum privatim emergente ex improviso aliquo casu adhibere præceptum expulsivum e. g. si talis prætensus obsessus tibi subito v. g. in Confessionali, vel alibi occurrat, quid tunc agendum? In hoc casu coneris præcedenter saltem aliquo modo probabile acquirere signum obsessionis, aut possessionis, quo habito excites pœnitentem ad firmam fidem, & fiduciam in Deum de subsecutura expulsione, ac demum privatim conditionatam subjungas subsequentem formulam: *In nomine Domini nostri Jesu Christi præcipio tibi dæmon, vel vobis dæmonibus, si aliqui hic estis, ut illico ab hac creatura Dei fugiatis, nec revertamini imposterum*. Ita enim (si fraus non lateat, & debitæ adsint dispositiones) sæpius brevi negotio plures liberabis, poteritque id non raro fieri, dum tamquam sacer Judex pro tribunali sedet, immediate formæ absolutionis annectendo: *Eadem auctoritate in Nomine JESU Christi præcipio tibi dæmon &c.* uti supra. Si tempus vacat, poteris etiam antecedenter tales tentare præcepto probativo & lenitivo, Quod ultimum videtur omnino necessarium, si e. g. persona Confessionale accedens conqueratur, se loqui non posse, diabolo os suum obstruente. Cæterum extra similes casus, & ubi nullum est periculum in mora; etiam in Exorcismo non solemni, sed privato suadet Sabinus Bononiensis in sua Luce Morali *part.* 2. *tract.* 30. *n.* 63. *& seqq.* ut petatur licentia Superioris: etsi enim non jure communi, bene tamen particulari multarum Diœcesium Episcopi prudenter, (imo & Superiores Regularium) interdicere consueverunt, ne quis sine eorum licentia audeat obsessos a dæmone exorcizare ad evitanda scandala. Ita ille. *

Additio VII.

* Quæres IV. Qualia remedia prudenter in praxi a Confessario sint præscribenda illi pœnitenti, quem a dæmone per Exorcismos liberavit? Ante responsionem noto, quod dæmon similes personas semel liberatas denuo soleat aggredi diversissimis modis, præsertim si huic antea per ipsa vitia ad ingressum via parata fuit, de quo vide Brognoli in *suo Manual.* *p.* 3. *c.* 4. *art.* 6. *q.* 1. H. N.

Resp. I. Talem esse instruendum, ut continuet in firmissima fide, & fiducia erga Deum, ita quidem, ut etsi subinde forsan strepitus externos audiat, vel aliqualiter in ipso corpore vexari videatur, numquam facile credat, se denuo possessum, sed illico ipsemet vera confidentia dæmoni præcipiat, dicens: *In Nomine JESU Christi tibi præcipio dæmon, ut illico recedas, & me ab omni vexatione liberrimum relinquas*. II. Ad exemplum D. Bernardi (prout de ipso testatur vita ejusdem *l.* 2. *c.* 4. apud Surium *tom.* 4.) collo antea obsessi juvat appendere exorcismum a Confessario calamo, & atramento benedicto scriptum, sequentis tenoris, *In Nomine Domini nostri JESU Christi præcipio tibi dæmon, ne hanc Creaturam DEI ingrediaris imposterum*. III. Consultum est, ut & alias res benedictas talis liberatus secum ferat, uti principaliter æstimantur Ceræ Papales vulgo *Agnus Dei*. IV. Ut talis vitam conatur ducere piam), præsertim nullum deliberatum admittendo peccatum grave, maxime in illa materia, propter quam Deus ex justo suo judicio forsan diabolo antea ingressum permisit, exinde enim sæpissime fit regressus juxta Revelationes S. Brigittæ. V. Ut frequentissime invocet Santissimum Nomen JESU tamquam specialem armaturam contra nequitias dæmonum.

Additio VIII.

* Quæres V. Quid agendum Confessario, si pœnitens accedens ad ejus Confessionale dicat inter alia, se tenere diabolum vitro, vel annulo inclusum, a quo liberari nequit, quamvis jam sæpius vas illud in ignem, vel aquam projecerit; cum semper redeat, & propterea eumdem adhuc durius tractet. Resp. ante omnia esse attendendum, utrum non lateat fraus, & malitia talis confitentis, Confessarium suum tantummodo irrisui & ludibrio exponere volentis, prout aliquando contigisse ipsemet memini. Supposita autem dictorum veritate Resp. II. Talem dæmonem eodem modo esse tractandum, ac si inclusus esset corpori per obsessionem, ob eamdem paritatis rationem. Ita recte Ubaldus Stoiber *part.* 2. *Armamentarii q.* 8. *n.* 186. qui ibidem subjungit, quod debeat *præprimis* dictus Confessarius similem pœnitentem excitare, ut præter dolorosam Confessionem, & devotam Communionem eliciat ferventem detestationem atque execrationem omnis pacti diabolici, *Secundo* absque ullo timore jubeat sibi dæmonem inclusum extradi cum firma fide, & fiducia, eum non amplius reversurum, dummodo pœnitens ipsemet non per nova gravia peccata & pusillanimitatem de novo ad se trahat, & quasi invitet. *Tertia* admoneat ipsum, ne terreatur minis diaboli, sæpius sub variis terrificis figuris, & formis apparentis, quem per præceptum, in Nomine JESU factum, illico repellere nitatur. *Quarto* post discessum pœnitentis, & invocationem SS. Trinitatis Confessarius opportuno tempore sedens cum Stola quasi pro tribunali vitrum illud, seu annulum, quo dæmon inclusus servatur, coram se ponat, formans sequens præceptum expulsivum.

Ego N. Minister Christi, & Ecclesiæ tibi maledicte dæmon præprimis in virtute SS. Trinitatis, & in Nomine Domini nostri JESU Christi præcipio, ne in tuo discessu vel minimum mihi, aut aliis nocumentum ullum inferre præsumas, neque excites strepitum, vel post te fœtorem relinquas. Eadem auctoritate, & potestate in Nomine Domini nostri JESU Christi tibi præcipio, ut totaliter recedas, & fugias, nec imposterum ullam amplius habeas potestatem revertendi ad Creaturam illam, nec eam ullamoda molestandi & vexandi. Fuge ergo, & recede spiritus immunde, & apostatice, sic enim impero tibi in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti. Amen.

Addit Pater Stoiber *loc. cit. n.* 188. sequentia formalia: *Poterit Exorcista sedens, ad ultimum præceptum, dum dicit: fuge ergo, & recede &c. in opprobium dæmonis vasculum illud (supposito nempe, quod tali sit inclusus) confringere, & pedibus conculcare, ac fragmenta*, si sint combustibilia, *igne benedicto comburere*. *

Additio IX.

* Quæres VI. Quid agendum Confessario cum illis personis, quæ confitentur, se subscripsisse diabolo, eique sua addixisse servitia ad certum tempus, quod proxime exspirat? Resp. I. Præprimis cautissime esse procedendum cum similibus personis, cum aliquoties tantum fingant, se in tam miserando statu existere, ut exinde Confessarium ad commiserationem flectant, & aliquid acquirant. Deinde subin tales personæ sunt sagæ, solummodo intendentes Confessarium perturbare, ac illudere, vel etiam gravissimas tentationes carnis in eodem excitare, & Sacramento Pœnitentiæ abuti, uti merito suspicari licet, si simul gravissima peccata luxuriæ sine omni verecundia modo turpissimo (cujus tam fœda explicatio non foret necessaria ad integritatem Sacramenti) proponunt, ita, ut quoties Confessarius satagit, dictis personis præscribere pro liberatione remedia, vel disponere ad verum dolorem, vel ad recipiendam devote absolutionem, hæ ordinarie interloquantur, graviora semper, ac fœdiora peccata addendo absque signo alicujus veri doloris, ac propositi. Apud tales Confessarius ordinario oleum & operam perdet, seque ipsum periculo gravissimarum tentationum exponet, uti recte advertit Elbel *De Pœnitent. part.* 2. *Conferent.* 16. *n.* 422. Resp. II. Quod si Confessarius similia deceptionis, & falsitatis signa non deprehendat, omnem adhibeat laborem, ut talem hominem desolatum a laqueis diaboli eripiat; hineque *Prima* talem disponat ad veram Dolorosam Confessionem omnium gravium peccatorum cum firmissimo proposito. *Secundo* ad pacti detestationem ac cassationem cum certa fiducia, illud per merita Jesu Christi annullari, quamvis diabolus datam ei syngrapham non amplius restituat, uti jam annotatum fuit *Tract.* 5. *dist.* 3. *n.* 53. *& seqq.* *Tertio* adhortetur pœnitentem ad renovandam professionem fidei. *Quarta* muniat eumdem sacris veris, & authenticis Reliquiis. *Quinto* excitet ipsum ad frequentem Orationem, & contra desperabundas cogitationes ad firmam fiduciam in merita & Passionem Domini nostri Jesu Christi; item ut frequenter utatur ligno Crucis, & aqua benedicta. *Sexto* admoneat eum, ut fortiter resistat tentationibus, ac suggestionibus diabolicis; item si forsan relaberetur in gravia peccata, ut illico eliciat veram contritionem, &, quamprimum possibile, iterum confiteatur. *Ultimo* demum, quando imminet tempus determinatum subscri-

scriptionis, specialiter huic essistat, suadendo præviam adhuc ante determinatam in pacto horam Sacramentalem Confessionem. Quod si ob alia impedimenta tunc præsens esse nequiret, suadeat ei, ut alium pium atque prudentem Sacerdotem assumat, cui in Confessionali poterit aperire, quomodo sibi fuerit ita suasum a præcedente Confessario.

Insuper posito, quod pœnitens fuerit simul saga, ac velit serio converti, quidnam in his circumstantiis ulterius sit observandum, ostendetur *Append. III. Addit. VII.* "

Additio X.

" Quæres VII. Quid agendum Confessario, si vocatur ad ægrotum existimantem, morbum suum provenire ex maleficio? Resp. talem Confessarium debere. *Præprimis* in se ipso, & in ægroto excitare firmam fidem, ac fiduciam in Deum, ac in SS. Nomen JESU. *Secundo* attendat, num adsint aliqua ex signis maleficii superius declarata, vel alia similia? *Tertio* supposito, quod signa forent dubia, superaddat cum signo ✠ Crucis præceptum lenitivum superius explicatum in illa parte corporis, in qua ægrotus sentit dolorem: nam, si verum sit maleficium, ac cæteroquin ægrotus æque, ac Confessarius in firma fide, ac fiducia in Deum dispositus existat, dolor ad tempus illico evanescet, vel ad aliam corporis partem transferetur; alias non suberit maleficium. Quod si ægrotus nullum actualem sentiret dolorem Confessarius stante dubio de maleficio eliciat signum præcepto probativo, &, si ad id sentiatur ab ægroto dolor, eumdem illico iterum reprimat præcepto lenitivo. *Quarto*, habito signo latentis maleficii disponat ulterius ægrotum (si tamen is capax sit; alias vero e. g. si ægrotus adhuc fuerit infans, parentes ejusdem) ad continuandam firmam fidem, ac fiduciam in Deum, ac simul proposita imagine Crucifixi ad eliciendam Contritionem de peccatis vel etiam ad faciendam Confessionem. *Quinto* tandem, ac *ultimo* procedat ad præceptum expulsivum sequenti modo. *Præcipio tibi dæmon in Nomine Domini Nostri JESU Christi, ut cum omnibus tuis maleficiis illico recedas, & fugias in Nomine Patris ✠ & Filii ✠ & Spiritus Sancti ✠ Amen.*

Notandum hic est Confessario ex Ubaldo Stoiber in *suo Armamentario Ecclesiastico part. 2. c. 3. q. 1.* quod maleficium aliud dicatur naturale, aliud præternaturale, & aliud mixtum. *Naturale* dicitur, quod per applicationem alicujus rei noxiæ naturalis est procuratum: non enim dubitandum est, dari res quasdam, ac venena, quæ ex naturali quadam virtute homines inficiunt, variasque in corpore humano pravas causant operationes naturales. *Præternaturale maleficium* est, quod dæmonis ope ita procuratur, ut simul dæmon sit præsens homini maleficio infecto, & corpus ejusdem sive immediate per se ipsum, sive per commotionem humorum mire torqueat, & vexet. *Mixtum* dicitur maleficium, quod participat ex utroque. Et quidem circa maleficium præternaturale, & mixtum, quatenus de præternaturali participat potissimum applicandi sunt Exorcismi. Naturale vero, si eodem ægrotus per malevolos fuisset infectus, potius per medicinas a Medicis tolli deberet, si adhuc tolli possit: interea tamen etiam pro tunc prodesse Benedictiones Sacerdotis; dum enim Medici morbo, qui ex maleficio diabolico ortum habuit, depellendo sunt intenti, dæmon ex inveterato in genus humanum odio urgentibus etiam malevolis hominibus, nova semper machinatur maleficia, recentia in corpus ingerit venena, quinimo & medicinas corrumpere nititur, ut nullam contra præsentem morbum habeant efficaciam. His autem malis in futurum impediendis non Medicus, sed Sacerdos occurrere debet benedicendo emplastra, medicinas, aliave remedia a Medico contra morbum applicanda &c. Ita recte Armamentarium Ecclesiasticum *loc. cit.* Remedia vero præservativa in futurum contra maleficia videri poterunt *Tract. 5. dist. 2. num. 46. ac seqq.* "

Additio XI.

" Quæres VIII. Quid agendum Confessario, si infirmus maleficiatus ejiciat ranas, acus, aliasque res solidas etiam majoris quantitatis? Resp. In tollendo maleficio ingestionis similium rerum est eodem modo procedendum, uti prius, ac præcipiendum diabolo in Nomine JESU, ut in ejectione harum rerum non destruat organa naturalia, sed cum omnibus suis fœcibus, & immunditiis sine ullo nocumento creaturæ recedat. Ita Candidus Brognoli, aliique in *Armamentario Ecclesiastico part. 2. cap. 4. quæst. 5.* vel etiam, si cupis longiores Exorcismos, pariter in Ritualibus invenies circa maleficiatos. Facta ejectione res illæ igne prius benedicto comburantur, & talis ægrotus in vera erga Deum fiducia, quod diabolus nullam deinceps in eum sit habiturus potestatem, corroboretur. Quod si curiosior scire cuperes, quomodo similes res, præsertim per maleficia, potuerint ingeri ægrotis? Ad hoc dubium solvendum allegatum Armamentarium Ecclesiasticum ex Delrio, & Candido Brognoli quatuor modos suggerit. *Primus* est per dilationem, & iterum constrictionem pororum corporis humani. *Alter* per divisionem, & comminutionem rerum solidarum: potest enim dæmon res solidas in minutissimas particulas dividere, & sic ingestas iterum combinare, ac in pristinam formam redigere. *Tertius* modus ingerendi res duras fieri potest per vulnus cito a diabolo apertum, ac iterum obductum, per quod materia solide introducitur. *Quartus* per oris, & orificii dilationem: si enim, reste experientia, per has ipsas partes possunt ejici res similes, per easdem etiam poterunt ingeri. His quatuor modis accedit, quod sæpe tales res præsertim majoris quantitatis non tam a parte rei ex intestinis ejiciantur, sed potius per illusionem sensuum, quos diabolus facile potest decipere, apparenter videantur exinde provenire.

Additio XII.

" Quæres IX. Quid agendum Confessario, si conquerantur homioer in Confessionali oon tam se ipsos, quam animalia sua esse maleficiata? Supponitur hic ex Abulensi *q. 126. in c. 8. Matthæi*, magos, sagas, ac similis farinæ malevolos, si hominibus ex Dei ordinatione nocere nequeunt, iram suam, ac invidiam in res eorum, præsertim in animalia convertere, nunc emulgendo vaccas, ut amplius non reddant lac, nisi sanguinolentum, modo illud lac ita corrumpendo, ut oequeat ullo conatu in butyrum transire, nunc vero introducendo in animalia pestem, aliosve morbos, ut omnino moriantur. Quomodo ergo hisce desolatis practice succurrendum per Confessarium, ex quo petunt consilium? Resp. I. Generaliter loquendo quoad omnia ista puncta esse præmonendos patresfamilias, ut firmam fidem, ac fiduciam in Deum collocent, & quoniam hæc mala Deus sæpius in pœnam peccatorum permittit, eadem corde contrito, vel etiam juncta Confessione defleant, atque meliorem vitam inchoent. Ita ex principiis generalibus supra jam allegatis. Resp. II. Si vaccæ non reddant lac, nisi sanguinolentum, ipsas Sacerdos benedicat, ac in Nomine JESU dæmoni præcipiat, ne imposterum potestatem habere præsumat hisce quomodolibet nocumentum inferendi, vel per se, vel per malevolos homines emulgendi. Insuper benedicat ex Rituali ipsum stabulum, ac illud rebus benedictis præmuniat. Resp. III. Si lac nequeat coagulari in butyrum, illud benedicat, & aqua benedicta cum signo Crucis aspergat dicendo: *præcipio tibi dæmon in Nomine Domini Nostri JESU Christi, ne ullatenus præsumas lac corrumpere, nec butyrizationem impedire, sed totaliter ab ea recedas, & fugias.* Insuper benedicat vas, cui lac ad conficiendum exinde butyrum infunditur, idque præmuniat rebus benedictis, adjungendo utilem aliquam Benedictionem, & Exorcismum ex Armamentario Ecclesiastico *part. 2. c. 4. q. 5.* Resp. IV. Si animalia ex maleficio fiant ægrota, exhortetur Patresfamilias cum suis concreditis, ut genuflexi ante imaginem Crucifixi plena fide, ac fiducia, & corde contrito a Deo liberationem petant; ipse vero interea ex eodem Armamentario *loc. cit.* certam Benedictionem, ac postea Exorcismum subjungat, præcipiendo dæmonibus in Nomine JESU, ut illico, & totaliter ab his animalibus destructo totaliter omni maleficio recedant, nec umquam amplius hisce deinceps nocere præsumant. Deinde benedicat etiam ex Rituali aquam, cibos animalium, & ipsum stabulum, ac rebus benedictis præmuniat præsertim schedulis, in quibus scriptum contineatur præceptum, ut dæmon in virtute SS. Nominis JESU non amplius nocere præsumat. Quinimo teste Auctore citati Armamentarii consultum erit, ut ipsimet Patres-familias, & custodes pecorum subinde forment in Nomine JESU simile præceptum. Adhibere autem contra maleficia varia incognita, & nec a Ritualibus, nec a gravibus Auctoribus approbata Amuleta, in quibus reperiuntur ignoti characteres, verba peregrina, & diversi circuli, ac res vanæ quæ sub certo dumtaxat sine gravi causa numero quædam exhibentur, omnino dissuadetur; cum frequentissime meras contineant superstitiones, ac pacta saltem inexplicata diabolica, quamvis jactentur a circumforaneis, ac aliis similium compositoribus ex revelationibus minus authenticis, & historiis apocryphis nescio quantæ virtutis Divinæ &c. Testantur antiquissimi scriptores Eustachius & Clemens Alexandrinus apud Gelasium Hieber *part. 3. Histor. Eccles. serm. 5.* similia amuleta, in quibus habentur litteræ diversæ etiam doctioribus incognitæ, vel signa aut verba, nullum ad rem facientia sensum, pridem apud Gentiles & Judæos in usu, atque etiam temporibus Divi Pauli jam reperta fuisse in Corona,

& pe-

& pedibus Dianæ Ephesinæ, quæ ab Ephesinis descripta, appensæ, aliisque pro magno honorario superstitiose distributa fuere. Ejusdem farinæ reputari debent signa Salomonica, vel Cingulum Salomonicum diversis characteribus ab impio Agrippe insignitum &c. Non rejicio omnia Amuleta; rarius tamen iisdem fidendum judico, nisi per Theologos sint bene examinata, aut a Ritualibus authentice approbata.*

Additio XIII.

* Quæres X. Quid observandum sit Confessario, si vocetur, ut spectra diabolica, vel magica expellat a domibus, quas infestant? Resp. Ex Delrio, Candido Brognoli, aliisque practicis I. Talis Sacerdos debet ante omnia reflectendo ed omnes circumstantias loci, temporis, personarum &c. accurate examinare, num adsint vera spectra, vel num potius sit mera apprehensio, vanusque timor causatus e. g. ex strepitu felium, aliorumve animalium, prout frequenter evenit apud pavidas mulieres, præsertim si aliunde jam sunt intimidatæ, puta ex morte mariti, vel prolium &c. Item debet attendere, ne lateat palliata fraus, & malitia hominum maxime servitialium, hac occasione alios malos suos fines facilius exequi intendentium, prout non raro contigit. II. Quod si per suum examen, & ex prævio factis præcautionibus deprehenderit, similes effectus hic, & nunc verisimilius provenire a spectris, quam ab aliis causis naturalibus, exinde prudenter inferet, hæc ipsa spectra potius esse mala, quam bona, nam spectra bona (qualia sunt animæ in purgatorio) non solent juxta allegatos summe practicos, aliosque Auctores ordinarie tantos tumultus, & strepitus excitare, ut homines exinde perturbent, & domo expellant, sed potius humiliter se produnt junctis suspiriis, gemitibus, ac voce tristi, & lacrymabili absque signo impatientiæ. Quare III. Ante omnia patremfamilias, & congregatos domesticos brevibus, sed efficacibus verbis ad firmam fidem, ac fiduciam in Deum, nec non ed contritionem de suis peccatis eliciendam adhortetur; & nisi forte ex aliis signis specialibus; & extraordinariis (puta quia spectrum honorat SS. Nomen JESU, illudque devote pronuntiat &c.) deprehenderit, adesse potius animam in piacularibus flammis degentem, & suffragia flagitantem, pronuntiet ad habitatores, talia spectra esse vel dæmones, vel maleficos a dæmonibus adjutos. Nec dicatur, posse hæc spectra mala nec dæmones, nec magos, sed animas damnatas esse, nam contra est, quod ipsæmet animæ damnatæ vix umquam compareant prout teste *Armamentario Ecclesiastico part. 2. c. 6. q. 1.* communiter tenent Doctores. Quinimo, quamvis foret subinde anima damnata, iisdem spiritualibus armis, ac spectra diabolica, depelleretur, si ad eamdem Exorcismus dirigatur, prout notat præter alios Thyræus *De dæmoniacis. part. 3. c. 83.* IV. Superpelliceo, & stola (si haberi possint) indutus, accepta Cruce, candelis benedictis accensis, & aqua benedicta cum habitatoribus illis, qui firma fide, & fiducia muniti sunt, processionaliter accedat ad portam domus, ibique Litanias omnium Sanctorum, inchoet, quas circumeundo continuet, & in loco principaliter infestato (sive hæc infestatio proveniat immediate, vel mediantibus magis a dæmone) coram exposita Cruxifixi imagine finiet, ac de novo comites suos ad firmam fidem, & fiduciam in Deum, & SS. Nomen JESU excitet. V. His peractis tamquam Judex a Deo destinatus sedens voce gravi, & sonora præceptum probativum contra dæmonem pronuntiet e. g. dicendo: *In virtute SS. Trinitatis, & in nomine Domini Nostri JESU Christi præcipio vobis dæmones, ut si habeatis aliquam potestatem in hanc domum, detis mihi, absque tamen aliqua læsione cujuscumque, signum evidens præsentiæ vestræ, causando aliquem tumultum, vel rumorem, quem prius me absente causare consueveratis.* Quod si nec tumulus, nec aliud præsentiæ signum percipiatur, recte inferri poterit, vel nullum ibidem umquam spectrum diabolicum, seu magicum extitisse, vel jam aufugisse; quare pro majori securitate etiam pro deinceps quibuscumque malis spectris in Nomine JESU interdicat omnem diabolicum, ac maleficum ingressum, ac remedia præservativa passim in libris Exorcistis reperiende præscribat, & habitatores in firma fide, fiducia & exemplari vita Christiana corroboret. Quando vero talis tumultus præceptum probativum subsequeretur, addat illico præceptum lenitivum e. g. *Præcipio vobis dæmones in Nomine Domini Nostri JESU Christi, ut illico iterum ab omni tumultu, & rumore cessetis.* VI. Demum, & ultimo, cæteris omnibus genuflexis, & firma fide, ac fiducia in Deum Omnipotentem orantibus, ipse sedens quasi pro tribunali ex Armamentario Ecclesiastico, vel aliquo Rituali depromens pergat ed præceptum expulsivum, injungendo in nomine JESU absolutum discessum maleficum, & diabolicum absque aliquo reditu ullo umquam tempore. Hoc finito formet adhuc præceptum probativum superius jam adductum tentando per illud, an dæmones; seu malefici jam sint expulsi, nec ne? Quod si post hoc præceptum probativum de novo audiretur tumultus, se, & habitatores ad majorem fidem, ac fiduciam excitet repetendo Exorcismos ad expulsionem ordinatos. Si autem nihil amplius percipitur, signum est expulsionis, quare Deo cum habitantibus humillimas agat gratias, & remedia præservativa in futurum præscribat, de quibus omnibus utiliter cosulatur Armamentarium *loc. cit.**

Additio XIV.

* Quæres XI. Quid faciendum, si attentis omnibus circumstantiis adhuc dubitetur, num spectrum infestans domum sit spiritus bonus, vel malus? Resp. ex *Armamentario spirituali: part. 2. cap. ult. qu. 7.* præmissis orationibus, Sacrificio Missæ, cereis sacris accensis, aqua benedicta adhibita, utiliter in tali casu practicatur modus a P. Joanne Godi Ord. Prædicat. observatus, prout habetur *in prima Decade Quæstionum peregrinarum, q. 2. c. 4.* Is enim vocatus in similem domum post crepusculum vespertinum cum sociis Officium Defunctorum recitavit. Postea strepitu exurgente adjuravit spectrum in Nomine SS. Trinitatis, & in virtute SS. Nominis JESU, ut non recedat de loco, priusquam ad ea, quæ interrogaverit, veraciter respondeat. Exinde quæsivit I. An esset spiritus bonus, vel malus? Posset etiam pro majori securitate, si dicat, se esse spiritum bonum, peti, ut secum SS. Nomen JESU honoret, & devote pronuntiet. II. Hoc facto inquirit ulterius, quis esset? Et postquam devenit in cognitionem spiritus boni. III. Quid velit? quibus cognitis illam animam dimisit, & pro illa, quæ petebat, facienda curavit. Quando autem Sacerdos ea responsione, vel aliis signis cognosceret spiritum malum, peregat ea, quæ dicta fueret antecedere de spectris malis, dummodo etiam accurate attendat, ne subrepat fraus humana, apparitio fictitia &c.*

APPENDIX I.

Quomodo a Confessario prudenter tractandi sint illi, qui in Confessionali proponunt, se habere Extases, apparitiones, ac Revelationes Divinas?

SUMMARIUM.

* *Quantis deceptionum periculis sint subjectæ similes personæ? Additio I.*
* *Quidnam in genere circa has personas sit observandum Addit. II.*
* *Quidnam in specie circa Extases? Addit. III.*
* *Et quidem circa Visiones? Addit. IV.*
* *Item circa Revelationes? Addit. V.*
* *Item circa apparitiones animarum e Purgatorio? Addit. VI.*
* *De causis, & motivis propter quæ Revelationes & Visiones S. Theresiæ fuerunt recognitæ tanquam authenticæ. Addit. VII.*

Additio I.

* INveniet tales personas Confessarius, & quidem, si quoque per externa signa æstimat easdem, ac dictis facile fidem adhibet: etiam plures præsertim fœminas nonnullas, quæ esse, vel saltem apparere volunt devotulæ. Non equidem negari potest, subinde dari a parte rei sanctas personas hisce specialibus gratiis apparitionum, ac revelationum &c. a Deo ornatas, uti patet de sanctis Theresia, Brigitta, Catharina Senensi, & altera Bononiensi &c. Interea tamen his temporibus, ubi fides alias jam abunde per signa, & miracula ubique est dilatata, rarior avis in terris Vincentius Negro *in Tuba Sonora. Sono. 13.* ait, Confessarium non falli, si in simili casu ex mille fœminis vix uni credat. Quare, si etiam mirabilia quædam antea a se non visa Confessarius ab his personis exerceri videat, non illico inferat supernaturalia, & propterea revelationes ab hisce sparsas esse divinas: etenim teste nostro Josepho Ximenez postea Episcopo Placentino *in Prologo galeato* §. 14. *num* 113. *tot tantæque deplorandæ mulierum deceptiones* (intellige activæ vel passivæ) *in hac materia hucusque detectæ fuerunt, ut nulla judicii suspensio, nulla etiam exactissima in investigando industria nimia videri debeat.* Quare ante aliquam resolutionem prius probet spiritus, num ex Deo sint, vel num potius ab astute simulatione, aut ab ipsa natura, & forti apprehensione, vel demum a diabolo originem trahant? Et qualia mira efficiunt ope dæmonis maleficiati! item magi & sagæ, & quatenus Confessarios incautos decipiant, & exinde tandem efficiant, ut apud vulgum veris quoque apparitionibus, & revelationibus nulla deinceps fides habeatur. Itaque*

Additio II.

* Quæres I. quidnam in genere circa similes personas Confessarius debeat observare? Resp. I. Talis Confessarius debet sese informare non solum in Theologia Morali, & Speculativa, sed præcipue etiam in Mystica, quem haurire poterit e. g. e Libris S. Theresiæ, ex doctissimo Tractatu Cardinalis Bona specialiter ad hunc finem de discretione spirituum edito, & ex Prologo Galeato Ven. Virginis Mariæ de Agreda &c. II. Præditus esse debet non solum scientia, sed vel maxime circumspecta prudentia ac pariter indagare in emergentia casus, quinam effectus ab ipsa natu-

natura possint procedere, & quinam non? ubi specialiter deserviunt *Quæstiones Medico-Legales* Pauli Zacchiæ versatissimi Medici Romani, & Practica Theologo-Canonica ad causas Beatificationum Augustini Matthæucii. III. Debet esse profunde humilis, alias quamvis doctissimus sæpius impinget; Deus enim humilibus dat gratiam discernendi spiritus, ac superbis resistit. IV. Non sit facilis ad credendum. V. Teste Gersone non facile applaudat tali personæ, nec laudet præsentem, aut miretur quasi sanctam; quinimo subinde probandi causa eandem moderate increpet, tentando num forte non lateat occulta superbia, qualis apud homines elatos, præsertim si non advertant, se probari, brevi manifestabitur, dum ægre ferent increpationes: aut minus æstimatas, ac laudatas suas revelationes. Profecto Dominicus Banez insignis Theologus spiritum S. Theresiæ exinde cognovit *Ego* (inquit in initio operum S. Theresiæ) *per multos annos ejus Confessiones excepi, eamque sæpius examinavi, semper me ergo illam valde asperum, & rigidum præbens: quo magis autem illam humiliabam, & despiciebam eo magis ipsa ad meum Consilium animabatur, ita se existimans tutius incedere. In nulla autem Persona majorem animi sinceritatem, simplicitatem & humilitatem observavi.* Ita ille. *

Additio III.

* Quær. II. Quidnam Confessarius observare debeat circa similes personas, si in extasin rapi videantur? Ante responsionem notetur ex Theologia Mystica, familiare esse personis sanctis, quæ gratia revelationum præditæ sunt, ut antecedenter rapiantur in extasim, sub qua Deus influit, ac ipsis per visiones, & revelationes sua Secreta communicat. Quoniam vero etiam ipsa extasis æque, ac jactata visio; seu revelatio potest provenire vel a nequitiosa simulatione, vel a natura, aut dæmone, hinc Confessarius circa tales personas observet sequentia. I. Nequiter simulatam extasin deprehendi posse partim ex vita, & moribus talis personæ, partim teste Paulo Zacchia per applicationem sternutamentorum, per fortes revulsiones, per dolorosas ligaturas, per cucurbitulas cum multo igne appositas, vel per inustiones, & cauteria &c. ubi brevi ex vi doloris tales personæ ad se redibunt, seu potius exinde indicabunt, se nunquam fuisse in extasin raptas. Ast loquendo de extasi vera,

Observet II. Extasin in genere describi, quod sit *alienatio potentiæ imaginativæ ab aliis rebus cum fixa detentione in certa alicujus objecti consideratione*. Hæc dividitur in naturalem, dæmoniacam, & supernaturalem, uti recte Matthæucius in sua Practica Theologo Canonica *Tit. 3. cap. 3. art. 1. num. 2.* advertit cum aliis, prout nimirum ejusdem auctor est natura, dæmon, vel ipse Deus. Oritur autem extasis naturalis, teste Matthæucio *loc. cit.* ex valde intensa, & immoderata consideratione objecti, sive nimium dilecti, aut satis terrifici; ubi in cerebrum confluunt omnes, vel saltem potiores spiritus animales alias sensibus externis, & potentiæ loco motivæ destinati, quibus non amplius ministrant vires sufficientes, hincque provenit, ut sensus externi, & potentia loco motiva pro eo tempore non amplius operentur, usque dum spiritus animales denuo redeant.

Observet Confessarius III. Ex Paulo Zacchia hic, quod extasis naturalis in fixa detentione potentiæ imaginativæ possit versari circa cœlestia, Angelos, & Sanctos antea forsan per meditationem intensam phantasiæ repræsentatos, & quo vehementior est imaginatio, eo magis, ac plus sensus in-ac externi destituuntur suis spiritibus animalibus. Item juxta quantitatem, & qualitatem spirituum etiam longius, vel brevius durat extasis: sic teste Paulo Zacchia *Lib. 4. tit. 1. qu. 6. num. 7. & 8.* quando cerebrum fuerit debile, & spiritus multi, crassi, ac melancholici, quos cerebrum debile tam cito rejicere nequit, per longissimum tempus potest durare extasis naturalis, quæ etiam degenerat subinde in apoplexiam, vel in catalepsin. Ubi

Observet Confessarius IV. quod catalepsis sit ille morbus, qui ferme omnem sensum, motum, & animalem virtutem, præsertim si fortis est, destruit, maxime quoad rationalem animæ partem. *Caros* est somnus profundus sine febri, vel subsequens ad febrem. *Coma vigil* est propensio ad somnum, ubi tali morbo laborantes, etsi facile dormiant, de facili tamen etiam iterum excitantur. *Coma somnolentum* est somnus profundus differens a *Caros*, quia Caros a frigido, Coma vero magis ab humido dependet. *Suffocatio uteri* est morbus fœminis familiaris per consensum cerebri cum utero proveniens, qui, si magnus sit mulieres tanquam mortuæ, alias tamquam semimortuæ apparent, loqui non possunt, sed tamen audiunt, quin etiam translacto paroxysmo audita referunt. Hi omnes paroxysmi in multis sunt consimiles cum extasi naturali, ac propterea hic descripti.

Observet Confessarius V. Quod extasis diabolica tunc contigat, cum vel diabolus immediate, vel hujus ope magi mentes hominum a sensibus externis alienant figendo potentiam imaginativam ad certum objectum a diabolo præsentatum, in quo casu dæmon vel externos sensus modo insensibili ligat, vel impedit, ne in easdem defluant spiritus animales ad officia sensuum necessarii. Tales credit Matthæucius *loc. cit.* fuisse duas extases, quas refert S. Augustinus *Lib. 14. de Civitate Dei cap. 24. & lib. de Cura pro Mort. agenda, cap. 12.* Econtra vero extasis supernaturalis a S. Bonaventura *lib. de septem gradibus contemplationis* ex D. Dyonisio sic describitur, quod sit quædam *voluptuosa elevatio devotæ animæ supra se deserto exteriori homine ad supernaturalem divini amoris fontem*.

Observet Confessarius VI. Signa discernendi extasin supernaturalem a naturali, & diabolica, esse quidem difficillima, interea tamen tam a Paulo Zacchia *lib. 4. QQ. Medico-Legalium. T. 1. Q. 6.* quam a Matthæucio in sua Practica *Tit. 3. cap. 3. art. 1. num. 12.* aliqua assignantur, ex quibus efficaciora desumo: nimirum in extasi naturali, si non omnia saltem aliqua ex sequentibus concurrunt, nempe capitis discrasia seu intemperies, constitutio melancholica, sanguinis, ac spirituum non naturalis constitutio. Exinde corpus ea finita patitur lassitudinem ac torporem, quamdam intellectus obfuscationem, rerum præteritarum oblivionem, colorem conversum ad pallorem, vel livorem, seu suscedinem: insuper talis homo vexatur tristitia absque sufficienti causa, molestatur pandiculatione, & oscitatione frequenti, & incurrit periculum apoplexiæ, vel paralysin, aut catalepsis &c. Econtra vero similia, quæ animum concernunt, abesse solent saltem a potiori ab extasi supernaturali; unde

Observet Confessarius VII. Conjecturari posse, probabiliter his absentibus præsertim, quæ animum afficiunt, esse extasin supernaturalem, maxime si extaticus ille præditus heroicis virtutibus post extasin non glorietur, sed magis humilietur, & doleat, quod ab aliis videtur, a quibus extasin, quantum est in sua potestate, celare curat: alias enim extasis etiam a diabolo provenire potest, vel immediate, vel etiam mediante natura, qua uteretur tamquam instrumento.

Observet VIII. Confessarius ex eodem Matthæucio, & Zacchia, si extases valde frequentes sint, prudentem præsumptionem esse extasis potius naturalis, quam supernaturalis, nisi aliunde efficacissime constet de effectu supernaturalitatis; Deus enim non solet ordinarie in tantum multiplicare miracula: interea tamen, si talis homo noscatur alias virtutibus heroicis bene probatis exornatus, & sub extasi elevetur a terra in altum, aut facto præcepto obedientiæ etiam sub terminis extatico ignotis, aut in summo silentio, vel tantum mentaliter proposito (prout contigit talis probatio apud Ven. Verginem Mariam de Agreda) illico ad se redeat, crederem talem extasin suppositis supponendis esse potius supernaturalem, quam naturalem, aut diabolicam. *

Additio IV.

* Quær. III. Quidnam Confessario attendendum, si similes personæ in Confessionali proponant varias apparitiones, seu visiones? Resp. Talem Confessarium debere attendere ad sequentia. I. Quod teste D. Bonaventura *Opusculo de profectu Religioso L. 2. c. 75.* alia sit visio corporalis, alia imaginatoria, & alia intellectualis. *Corporalis* immediate procedit a sensu externo v. g. visu, vel auditu percipiente objecta sensibilia externa vera, vel apparentia sibi proposita. *Imaginaria* ea est, quæ a potentia imaginativa, seu a sensu interno primo procedit, quin in eo ipso momento operatio aliqua in sensu externo præcesserit. *Intellectualis* illa est, quæ primo ab intellectu formatur per species intelligibiles, quin originem suam habeat ab iis, quæ vel sensus externi prius perceperint, vel phantasia, seu potentia imaginativa præcedenter cognoverit. Attendat Confessarius II. Quod ex parte causæ efficientis alia dicatur visio naturalis, alia dæmoniaca, & alia supernaturalis. *Ultima* a Deo efficitur sive immediate, sive ministerio Angelorum. *Dæmoniaca* procedit a potestate dæmonis deludentis variis modis sensus in-& externos, vel per alterationem humorum, & spirituum animalium, vel per subtractionem realium rerum, & appositum aliarum, quas sive ex aere composuit, sive aliunde concepit. *Naturalis* visio a naturali principio procedit, pro qua

Attendat Confessarius III. Hanc ipsam naturalem visionem posse esse vel corporalem, vel imaginatoriam. *Corporalis* contingit sive propter vehementem imaginationem circa aliquod objectum, adeo, ut humores corporis præter ordinem commoti irregularem spirituum animalium copiam tum phantasiæ, tum sensui externo deferant, propter quod quis censet e. g. concentus Angelorum audire, aut oculis corporeis videre figuras Sanctorum sibi apparentium: sive talis visio corporea naturalis evenire etiam potest propter impedimentum in cerebro, quod con-

fun-

fundit ordinem in sensu etiam externo, adeo, ut imagines phantasticas observet; ac si essent vera corpora, prout frequenter fit apud graviter infirmos; apud sanos vero testibus D. Bonaventura *loc. cit.* & Gersone *tract. de probat. Spirituum*, prænuntiat periculum insaniæ. *Visio naturalis imaginaria* suboritur, sive pariter ex spirituum animalium commotione, sive ex immoderato voluntatis effectu, vi cujus quis vehementer applicat potentiam imaginativam efformantem sibi varias species sensibiles, seu phantasticas circa id, quod concupiscit &c. Ita quoad omnia doctissime Matthæucius *in sua practica*, *tract.* 3. *cap.* 3. *art.* 2. Attendat Confessarius IV. Quod valde frequenter visiones, seu apparitiones corporales, & imaginariæ, quæ creduntur provenire a Deo, & Sanctis, possint esse pure naturales præsertim apud fortiter apprehensivos, & apud fœminas maxime certis temporibus, quæ præter matricem abundant passionibus admodum acribus, hincque non raro, quod a passione natum, e veritate profectum putant: suntque præterea fœminæ naturæ magis humidæ, & viscosæ; humidum autem facile commovetur, variasque figuras recipit, & viscosum difficilius, ac serius a motu cessat. In emergentia difficilioris casus legatur desuper Delrio præsertim *lib. disquisit. mag. sect.* 2. *&* 3. atque apud eumdem bene notentur verba Gersonis sequentis tenoris: *Hoc præcipue considerandum, qualiter cum suis Confessionibus, & instructionibus, mulierculæ tales conversentur. Si collocutionibus intendunt continuis sub obtecta nunc crebræ Confessionis, nunc longe narrationis visionum suarum, nunc alterius cujuslibet confabulationis: expertis credite, nominatim Augustino, & Bonaventuræ, vix est altera pestis vel efficacior ad nocendum, vel insanabilior*. Ita ille vir non solum doctissimus, sed & summe practicus. Attendat Confessarius V. Quod equidem, si talis persona alias noscatur non multum dedite phantasiis &c. ac præterea sit probatæ virtutis maxime quoad cæcam obedientiam, & profundam humilitatem, possit Confessarius prudenter inferre, visionem esse supernaturalem, eo quidem magis, si fuerit visio pure intellectualis, aut si visioni etiam sensitivæ fuerit conjuncta talis revelatio, quæ vix potuit esse alia quam Divina. Econtra vero visio, seu apparitio prudenter infertur deceptoria, si conjuncta revelatio fuerit falsa, seu si res revelata sit parum utilis, excitativa discordiarum &c. Item deceptoria, & diabolica erit, si in visione apparens fugiat signum Crucis, ac Sacramentalia, si nolit pronuntiare sacra Nomina JESU, & MARIÆ, nec ipsis reverentiam facere, si appareat forma non humana, seu bene formata, aut si primo quidem lætitiam afferat, postea tamen horrorem, turbationem, vel magnam desolationem, aut etiam tentationes ad impura: vel si abeat cum magno fœtore, ac strepitu. Notentur ultimate verba formalia D. Bernardi *Serm. de utilit. verb. Dom.* dicentia: *Se transfigurat malignus spiritus aliquando in Angelum lucis, ut virtutis simulatione plus noceat, sed & suas quoque, si diligenter advertimus, numquam nisi amaritudinis, & discordiæ semina spargit: suadet enim nonnullis singularia jejunia quædam: unde cæteri scandalizentur non quia diligit jejunium, sed quia scandalo delectatur*. Item verba S. Richardi in *Cantica. cap.* 7. *Dæmones interdum mala sub specie boni occultant, & ab quædam bona incitant, ut ad malum perducant; falsam etiam devotione decipiunt, quia per quasdam orationes & meditationes dulcem affectum, & lacrymas in anima producunt, ut vel mentem in errorem, & elationem, vel corpus in debilitatem perducant.*"

Additio V.

"Quæres IV. Quidnam Confessario observandum, si pœnitens proponat in Confessionali varias revelationes sibi factas? Resp. I. Ut bene inter revelationem Divinam, imaginariam, & diabolicam distinguat, ante omnia Confessarium suæ memoriæ debere profunde infigere Doctrinam S. Bernardi *de perfect. Relig. lib.* 2. *cap.* 26. ubi sic ait: *in omnibus revelationum & visionum generibus magna cautela habenda est, ne falsa pro veris, noxia pro salutaribus, exigua pro eximiis, & incerta pro certis recipiantur*, sic utique, si extatica aliqua visio deprehenditur naturalis, aut diabolica, revelatio sub eadem facta non credetur Divina.

Resp. II. Confessarius doctus, & versatus potest revelationem Divinam ab imaginaria, vel diabolica discernere per quatuor genera causarum. I. *Ex parte causæ materialis* perpendat, an materia revelata nil contineat contra fidem, contra communem SS. PP. aut contra bonos mores &c. *Ex parte causæ formalis* attendat Confessarius ad modum, quo Auctor illas revelationes proposuit e. g. si ad aliquam personam profundæ humilitatis, & promptissimæ obedientiæ eadem fit de repente absque prævia intensione circa illud objectum, neque est in potestate animæ ipsam non attendere. Item, si brevissima temporis morula multa sublimia, sacratissima, & ad purum Divinum amorem excitantia docet, nec non ad heroica fortificat; signum est, revelationem provenire a Deo, quando aliunde nihil obstat. *Ex parte causæ efficientis*, seu ex parte illius, qui proponit aliquam revelationem, observet, & probet Confessarius, etiam altero ipsam probationem non advertente, num sit valde virtuosus, præsertim fundatus in contemptu sui, & abnegatione propriæ voluntatis. Item num non nimium inclinet in melancholiam; nam recte Paulo Zacchia *lib.* 4. *tit.* 1. *a num.* 24. temperamentum melancolicum plurimum ad similia propendet, etiam prophetando futura: cum enim melancholici sint fortiter apprehensivi, & sæpe docti, ex uno aliud conjecturantes, solent subinde credi Prophetiæ, cum tamen fuerint solummodo conjecturæ, quibus per accidens veritas erat conjuncta. *Ex parte causæ finalis* respiciat Confessarius, utrum similes revelationes tendant ad majorem Dei gloriam, nec non ad notabilem utilitatem spiritualem propriam, aut proximi, & non potius introducant (quamvis ad speciem boni) aliquem teporem, scrupulos, anxietates, desperationes, vel quampiam partialitatem, atque exinde in communitate varias murmurationes, discordias &c."

Additio VI.

"Quæres V. Quid agendum Confessario, si talis Pœnitens dicat, sibi apparere varias e purgatorio animas liberationem instanter flagitantes? Ante resolutionem nota I. Equidem similia evenire posse etiam apud homines cæteroquin communes, & non extaticos; ordinarie tamen proponi ab illis, qui habere prætendunt extases, ac revelationes &c. Ubi nota II. æque hic ac in aliis apparitionibus Additione IV. adductis (quorsum me remitto) innumeras quasi fraudes vel ex malitiosa hypocrisi, vel ex deceptione diaboli, vel ex natura male constituta posse sæpius contingere: maxime, si illæ visiones sint materiales, seu objecta illa sensibus ex- vel internis percipi credantur: ubi bene advertenda sunt P. Josephi Lopez *Tract.* 4. *Lucernæ Mysticæ c.* 42. *num.* 112. *&* 114. verba formalia sequentis tenoris: *Ejusmodi apparitiones possunt esse effectus vehementis imaginationis; quia sunt nonnulli ita melancholici, & imaginativi, qui omnia, quæ imaginantur, videre putant: & provenit ex abundantia humorum adscendentium ad principium sensitivum, quorum complicatione cerebrum debilitatur, & confunditur & qui abundant humore melancholico, & atrabilario, umbras, & tenebras videre credunt, & sua imaginatione se ipsos interrogant & respondent, & putantes, ab illis conceptis umbris, vel spectris responderi &c. Alii ita habent cerebrum humoribus biliosis, & igneis conspersum, quod omnia quasi involuta flammis conspiciant & si fortasse tunc de aliquo speciali defuncto recordentur procul dubio putant, illum inter flammarum incendia videre, cum quo imaginarie colloquuntur &c. quod quidem frequentius provenit ab imaginatione, aut cerebri læsione, quod vitium passim incurrunt fœminæ cum quibus in his, & omnibus supernaturalibus magna cautio adhibenda est*. Ita ille. H. N.

Resp. Si spectra appareant sub specie bufonum, vel aliorum similium animalium, merito haberi possunt pro deceptione diabolica, vel imaginaria, cum non soleant talem regulariter amici Dei, & animæ jam habentes jus ad æternam beatitudinem sub tali turpi forma sese conspiciendas exhibere. Resp. II. Si sub apparitione post pavorem, & tremorem sequatur delectatio sensibilis, vel insaporosa inquietudo, ac perturbatio, signum est mali spiritus juxta S. Bonaventuram *Lib.* 2. *de Profess. Religios. cap.* 75. & Lopez *loc. cit. cap.* 32. *num.* 95. *&* 108 licet cæteroquin ab eodem Auctore neutiquam negetur in visionibus materialibus etiam animas justorum in principio posse hominibus incutere timorem, cordis palpitationem, & tremorem, hi tamen affectus iterum mitescunt, atque sensim in animo introducitur virtus, & fortitudo. Resp. III. Si animæ apparentes petant, suadeant, doceant aliqua impossibilia, multum difficilia, vel adversus decentiam status eorum, quibus apparent, aut contra SS. PP. vel bonos mores: item si proponant detractoria, seu absque urgenti necessitate propalent aliorum delicta, hæc iterum juxta Thyræum, Blosium, & Delrio apud Lopez *loc. cit. num.* 103. signa sunt mali spiritus. Resp. IV. Si animæ petant restitutionem a suis hæredibus faciendam, cautissime procedendum, & prius aliunde occulta informatio petenda erit, utrum in vita hæc obligatio contracta fuerit: nam (utor verbis Lopez *loc. cit. c.* 12. *num.* 209.) plerumque sunt imaginationes, & capitis debilitates, quibus per propalationem infamantur defuncti, & fere semper ex facili evulgatione inquietudines aliaque incommoda oriuntur."

Additio VII.

* Quær. VI. Quænam fuerint motiva, vi quorum a sapientibus erant habitæ pro supernaturalibus revelationes, & visiones S. Theresiæ? Resp. Ex Alberto Reiffenstuel in *sua practica part. 2. cap. 1. §. 6. num. 198.* Motiva fuisse sequentia. I. Semper timebat diabolicas illusiones, & propterea nunquam similia extraordinaria dona desideravit, prout idem fecit B. Coleta. II. Semper a spiritu sibi apparente, ac revelante mandatum accepit, ut ea, quæ audiebat, communicaret cum viris doctis, prout etiam fecit. III. Non uni solum, sed & pluribus Directoribus sibi designatis exactissime obediebat, & post tales gratias magis in charitate, & humilitate proficiebat. IV. Libentius cum illis agebat, qui minus creduli erant, eosque amabat, a quibus persecutiones patiebatur. V. Mens illius summa tranquillitate semper gaudebat, ac ferventi desiderio perfectionis, & ardentissimo zelo animarum flagrabat. VI. Omnis defectus ejus, etsi minimus, a spiritu intus gubernante reprehendebatur. VII. Cum illa conversantes ad virtutem excitabantur. VIII. Similia dona ut plurimum post Orationem, vel S. Communionem contingebant. IX. Continuum habuit desiderium pro Deo patiendi, juncta etiam mortificatione. X. Solitudinem amabat horrens conservationem hominum. XI. In prosperis, & adversis eamdem animi tranquillitatem servabat. XII. Nihil in ejus revelationibus alienum a fide, aut perfectione fuit deprehensum. *

APPENDIX II.

Quid observandum sit Confessario, si excipit Confessiones Captivorum, præsertim Reorum pœnæ capitalis.

SUMMARIUM.

* *Quotuplicis generis sunt captivi? Addit. I.*
* *Quid agendum Confessario cum incarceratis ob delicta necdum capitalia? Addit. II.*
* *Quidnam cum Reo ob delictum capitale incarcerato, necdum tamen actualiter ad mortem condemnato? Addit. III.*
* *Quid, si Reus jam fuerit ad mortem condemnatus? Addit. IV. & V.*
* *Quidnam specialiter observandum Confessario, si talis condemnatus fuerit infidelis, Turca, Judæus, Hæreticus, aut alias usque ad ultimum vitæ induratus Peccator? Addit. VI.*
* *Quidnam Confessario singulariter faciendum, si personæ condemnatæ, ad quas vocatur, fuerint Magi, vel Sagæ? ubi præcipue si quosdam infantes in nomine diaboli baptizaverint, aut fateantur, se SS. Eucharistiam variis corporis partibus inseruisse. Addit. VII.*

Additio I.

* CAPTIVI sunt diversi generis: alii enim carcerantur ob capitalia delicta cum nulla, aut certe exigua spe liberationis, ad quos Confessario ad excipiendas Confessiones; & cum absentia aliorum difficulter conceditus accessus ante actualem condemnationem, nisi forte periculose decumbant ægroti, aliæve graves circumstantiæ aliter suadeant. Alii autem detinentur ob crimina respective leviora, suo tempore iterum demittendi: quos certis temporibus visitare, eorumque Confessiones excipere facilius admittitur, nisi fuerint petulantes, apud quos morbus tantummodo simulatus, ad eludendum præcise processus ordinem, a Judice merito ac prudenter timetur subinde. Ambo autem Captivorum genera ob carceris squalores, victus tenuitatem, ingruentes varias tentationes, & ob imminentia hinc inde gravia labendi pericula summopere spirituali indigent auxilio, & consolatione. Hinc divisim de utroque genere præsertim pro instructione juvenum Confessariorum tractabitur. *

Additio II.

* Quæres I. Quid observandum sit Confessario, si visitat, & Confessiones excipit Captivorum, necdum pœnæ capitalis Reorum? Resp. *Inprimis*, antequam carceres ingrediatur, ex custode, vel alio fideli rerum gnaro interroget, si fieri potest, ob qualia delicta fuerit carceri mancipatus: & quomodo ibi se gerat. II. Ingressus carcerem amicabiliter talem Captivum salutet, ac indicet, quod præcise venerit ad conferendum, quantum fieri potest, spirituale solatium. III. post comparatam prudenter benevolantiam ulterius quærere poterit, quomodo valeat? quamdiu in carcere detineatur? an carcer sibi non videatur admodum molestus aut tempus nimis longum? Item quomodo tempus terat in carcere? Ex quibus quæstiunculis, a Captivi responsis facile Confessarius captabit occasionem prosequendi ulterius suum discursum spiritualem. Unde IV. Si Reus se innocentem dicat, & injuste incarceratum, condoleat quidem, simul tamen proponat exemplar innocentiæ Christum Dominum; item Dei providentiam cuncta sapientissime in bonum animæ nostræ, & ad augenda merita ordinantem: item quod innocentia quidem prematur, sed non opprimatur exemplo Josephi in antiquo Testamento: item quod Deus non raro similia permittat ob alia nostra peccata apud homines quidem occulta, Deo autem optime cognita, exemplo sancti Ephrem de ovium deprædatione falso delati, & in carcerem conjecti, ab Angelo vero cum graviter propterea lamentaretur, post quadraginta dies admoniti de alio occulto delicto paucis adhinc mensibus commisso, nimirum de occisione vaccæ, ad pauperculum hominem pertinentis. V. Quod si equidem talis Reum se fateatur, querelas vero moveat contra squalorem carceris, aliasque ærumnas, reducatur ad patientiam Christi & Sanctorum, longe majores miserias, & quidem innocenter summa patientia tolerantium. Idem, quod miseriæ sibi multo faciliores sint futuræ, & quidem cum ingenti meritorum cumulo, si hasce (quas alias a se amovere nequit) sufferat cum plena in Divinam voluntatem resignatione, fortitudine & patientia. VI. Disponat his aliisque modis talem Captivum ad Confessionem, quam patienter audiat agendo Samaritanum, & præter vinum affundendo simul oleum misericordiæ. VII. Ne tempus captivitatis carcerato nimis longum, & consequenter tædiosum appareat, suadeat, vel ipsemet ei faciat aliquam temporis divisionem proportionatam capacitati subjecti. *Tripliex autem generis occupationes* (inquit Lohner *De Conversatione Apostolica part 2. cap. 5.*) *reperio, quæ ejusmodi Captivis præscribi possunt, eas videlicet ipsas, quas olim Angelus sancto Antonio, eremi fastidium concipienti, ostenderat, dum interdum manibus laborare, interdum legere, & interdum cibum capere conspectus fuit.* Optandum sane foret, ut Magistratus, vel Judex libros spirituales ad hunc finem deservientes, præsertim de ærumnis Christi, de Passione Dominica, de fortitudine, & patienti tolerantia miseriarum, ac tribulationum &c. pro carceribus ad consolationem & utilitatem Captivorum compararet. *

Additio III.

* Quær. II. Quid agendum Confessario, si admittitur ad Captivos ob crimina capitalia incarceratos, necdum tamen actualiter condemnatos ad mortem? Resp. I. Debet quidem uti in præcedenti Quæsito, sibi pariter conciliare amorem & confidentiam, atque ad virtutes heroicas fortitudinis, patientiæ, ac resignationis in Divinam voluntatem, nec non ad preces, & pro modulo capacitatis Captivi ad meditationem passionis Dominicæ excitare. II. Non tamen debet, ordinarie loquendo, in se suscipere supplicii remittendi, seu relaxandi patrocinium, nisi fiat ipso Judice consentiente, e.g. si Judex jam sciat, Reo gratiam faciendam vel saltem pœnam mitigandam fore: nam alias (uti bene cum aliis notat Lohner hic) non posset tam commode disponere Reum ad seriam pœnitentiam; cum talis semper conciperet spem obtinendæ per ejus intercessionem remissionis pœnæ, quam, si non acquireret; facile ejus animus posset alienari a Confessario, ac si causam suam non ferventer, & serio tractasset. Posito autem, quod reus pro interpositione patrocinii vehementer instet, poterit tandem in genere promittere, se nihil intermissum ad hunc finem conducens, se tamen timere, vel multum dubitare de optato effectu eo quod non sint præsentes, qui habent jus aggratiandi, vel si adsint, & plerumque se remittant ad processum Judicis inferioris, alias obligati procedere secundum allegata, & probata. III. Reum ad perfectam quidem de suis peccatis eliciendam contritionem instruat, & incitet, ordinarie tamen Confessionem talis Rei non audiat, quando crimen necdum judicialiter fuit confessus; quia (uti in terminis notat P. Ildephonsus Tausch in *suo Moribundo disp. 2. quæst. 5. num. 347.*) periculum foret, ne sub spe Confessarium in sui partes trahendi & facilius exinde evadendi etiam in Confessione Sacramentali crimen subticeret. Dixi autem notanter: *ordinarie non audiat Confessionem*: nam in casu extraordinario e. g. alicujus periculosæ infirmitatis vel ubi alias e. g. apud magos & striges tam breve tempus post indicatam mortis sententiam non videtur sufficere, haud dubie (impetrata prius a Judice Reum visitandi licentia) aliter foret sentiendum. IV. Si in simili casu Reus e. g. periculose infirmus, in confessione Sacramentali proponeret, se crimen commissum, & omnino plene probatum coram Judice nihilominus negasse, in dicto casu equidem peccasset, non deberet tamen a Confessario adstringi, ut ultro, & non amplius denuo interrogatus dictum suum revocet, dummodo habeat propositum fatendi quando iterum judicialiter

fuc-

fuerit desuper constitutus; cum non teneatur respondere, nisi toties, quoties fuerit judicialiter interrogatus. Videatur cum Card. de Lugo, & Sanchez, Ildephonsus Thausch *loc. cit. num.* 337. V. Si talis Reus in Sacramentali Confessione equidem crimen ob quod fuit incarceratus, in foro Sacramentali confiteatur nolit tamen idem judicialiter pro foro externo fateri, eo quod illud ibidem nequear plene, sed tantum semiplene probari, tali nequiret Confessarius absolutionem denegare: etenim, licet sententia D. Thomæ 2. 2. *quæst.* 69. *art.* 1. plurium Doctorum, volentium, talem Reum etiam in foro conscientiæ obligari, Judici interroganti fateri veritatem, si adsint prævtæ saltem semiplenæ probationes, Reo a Judice sufficienter indicatæ: licet (inquam) dicta sententia Doctorum sit forsan probabilior, nihilominus tamen etiam contraria Patris Cardenas, & Piebler *Lib.* 2. *Decret. tit.* 18. *num.* 29. aliorumque suo non caret fundamento; cum videatur Lex humana civilis fragilitati humanæ satis dura, Reum non solo in foro externo, sub lege pœnali eum subjectione ad torturam, verum etiam in foro conscientiæ ante omnem Judicis sententiam obligari ad veritatem absque omni æquivocatione fatendam contra se ipsum, sicque Judici ad sui occisionem per propriam Confessionem arma præbere; ubi alias non potuisset convinci, sicque nec ad mortem condemnari, in utendo æquivocatione extrinseca, & non pure mentali falsus non fuisset. Cum igitur hæc sententia contraria defacto sua non careat probabilitate Reoque sit valde favorabilis, Confessarius se Reo conformare debet, si eandem amplectatur. Cæterum Confessarius sponte sua nullatenus reum instruat in dicta sententia, nec positive ad negandum in similibus circumstantiis incitet eum non levi exacerbatione Officialium, Justitiæ, & non sine timore damni Boni publici; quia similes graves malefactores adhuc relinquuntur in vivis, quos forsan tanquam membra putrida melius fuisset a reliquo corpore ob periculum recidivitatis abscindere. Videatur P. Ildephonsus Tausch *loc. cit. num.* 350. *& seqq.*

Additia IV.

* Quær. III. quid faciendum Confessario, si vocatur, ad Reum mortis post publicatam jam mortis sententiam? Resp. *Inprimis* quæcumque ex præcedentibus dictis in præsenti prudenter sunt accomoda, etiam hic applicet. II. Postquam adverterit Reum ab horrore, antea ex mortis denuntiatione concepto sese sensim recolligere, ante omnia ipsum disponat, ad sententiam illam æquo animo suscipiendam, se totum Domino DEO offerendo in unione illius oblationis, qua innocentissimus Agnus Christus Dominus in patibulo Crucis se suo cœlesti Patri, & sancti Martyres crudelissimam mortem, amore DEI patienter & firmiter sustentam, obtulerunt. III. Sincere & candide cum Reo procedat, nullas immiscendo falsitates, vel etiam æquivocationes, nec lactes inani spe regratiandi, nec vana promittat, ne Reus spei regratiationis innixus minus ad mortem se præparet, vel si in aliis re ipsa nihil eveniat, Reus ansam habeat conquerendi, se in aliu sensu dicta Confessarii intellexisse, sicque ab eo fuisse deceptum, aut aliquo modo politico inductum quod posset esse causa diffidentiæ, & gravis perturbationis in hoc vitæ suæ. IV. Nec ante, nec post supplicium contra Judices, aut custodes carcerum apud Reum, vel apud alios ad quos hoc non spectat, querelas moveat, vel quærelantibus aliis aures præbeat, sed si vere necessarium esse invenerit, charitative moneat ibidem, ubi spes correctionis, & emendationis prudenter affulget. Debet enim Confessarius cum prudentia stare pro Auctoritate Judicis, semper pro se præsumptionem habentis, quod procedat secundum allegata & probata, etsi id plebs, vel etiam Confessarius qui forsan numquam Juri rerum criminalium studuit, id non intelligant: subinde imprudentem similis Confessarii procedendi modum luere debet innocens alias integra aliqua Religio, seu sacra Communitas, ex qua deinceps Judex exacerbatus difficulter ob ruborem ulteriorum confusionum aliquem ad Reos in carcere disponendos admittit; quamvis alias condemnato ad mortem, si tanquam constitutus in extrema lucta virum cæteroquin prudentem, determinatum, vel equidem indeterminatum, ex determinata tamen aliqua Religione ex speciali quadam confidentia petat pro ultimo animæ suæ solatio, nullatenus denegari debeat, uti recte advertit Tausch *loc. cit. n.* 375 *&* 376. V. Singulariter attendat Confessarius, ut Reum ad dolorosam Confessionem & devotam Communionem disponat. De Communione vide dicta *Tr.* 10. *dist.* 3. *Add. post num.* 46. quoad Confessionem vero sciendum, quod talem Reum tanquam in periculo, quinimo respective jam in articulo mortis constitutum absolvere possit ab omnibus peccatis, & censuris etiam in Bulla Cœnæ, vel alias Papæ reservatis, ut desumitur ex Concil. Trid. *Sess.* 14. *De Pœnit. cap.* 7. hanc potestatem in articulo, vel periculo mortis pro foro conscientiæ illimitate concedente, *ne pereat anima*, uti subjungit dictum Concilium, atque sic tenent præter alios Bosco & Rodriguez, videturque meo judicio in his terris patere ex ipsa praxi, scientibus, & non contradicentibus Episcopis exercita, vi cujus Confessarii NB. alias jam pro Confessionali approbati, & huc vocati ad disponendos ad mortem condemnatos magos, vel sagas, ab idololatria, hæresi, aliisque gravissimis etiam reservatis peccatis pro foro conscientiæ absolvunt, quin prævie singularem a Pontifice licentiam requirant, aut tales miseros, aliunde jam ob præsentem violentam mortem angustiatos, & ad talem Confessarium pro nunc confidentiam habentes, primum ad alios speciali privilegio præditos pro absolutione remittent. Atque sub his nonnullis limitatis, & ad Confessarios alias jam approbatos restrictis terminis, puto posse secure procedi. Videatur Sabinus Bononiensis adhuc benignior *part.* 2. *Lucis Moralis tract.* 67. *num.* 53. *& seqq.* Si ex Confessione Sacramentali deprehenderit, quod Reus sive ex malitia ac odio, sive vi tormentorum aliquem innocentem denuntiaverit tanquam complicem inducat ad revocationem, uti provide notat Rituale Frisingense apud me *part.* 4. *art.* 3. §. 2. Ratio est: quia, qui innocentem damnificavit in bonis famæ præsertim cum periculo vitæ tenetur tanquam nocens reparare hoc damnum, aut præcavere, ne inferatur, etiam cum periculo damni æqualis exinde incurrendi. Et certe, si Reus dicta sua contra innocentem non revocans, eadem quasi sua morte confirmaret, multum exinde firmaretur Judex de veritate horum contra alios judicialiter prolatorum. VII. Si ex Confessione intellexerit, quod Reus e. g. fur alios in bonis fortunæ graviter damnificaverit, vel notabilia abstulerit, invigilet, ut hæc bona, si adhuc extent, juxta regulas *in tract. de Jure & Justitia*, traditas, suis restituantur Dominis, vel in horum defectu ex bonis propriis damnum recompensetur. Duo autem in simili casu possunt Confessarium consolari, ut Reum jam quasi cum morte luctantem desuper non multum conturbet. *Prima*, quod plerumque tales Rei sint simul homines pauperes, & ad restituendum impotentes. *Secundo*, quod juxta P. Piebler *Lib. V. Decret. tit.* 7. *num.* 22. & Engel. *eodem n.* 39. multorum locorum eo statuto habeat, ut si e. g. homicida, vel fur ultimo afficiatur supplicio, ab hæredibus occisi nulla petatur restitutio, & damnum vitæ reputetur pro compensatione. VIII. Si Confessarius ex Confessione colligat, latere in corde Rei adhuc odium erga judicem, vel contra delatorem, aut testes id omni possibili modo ex animo evellere satagat, denuo Christum, & Sanctos quamvis innocentes, nihilominus pro persecutoribus orantes ob oculos ponens, ac singularem DEI bonitatem recommendans, quæ ei spatium pœnitendi tali modo concessit, quale plurimi non habuerunt, misera, & improvisa morte obeuntes, & in æternum pereuntes. IX. Quando Confessarius ex dictis in Confessione non improbabiliter deduceret, Reum a parte rei esse innocentem, & tantum præsumptionibus, & falsis testibus convictum, atque acerbitate tormentorum quasi compulsum ad Confessionem, ordinarie rem Domino DEO commendare, nec post latam jam sententiam Judicem desuper convenire debet; partim, quia communiter id fieret sine effectu, cum Judex procedat secundum allegata & probata, atque juxta judicialem Confessionem Rei in & extra Bancum Juris (uti loquuntur Criminalistæ) factam; partim, quia, si Rei semel sciant, Confessarium assumere pro his apud Judicem patrocinium, occasionem sument, sua crimina, quamvis a parte rei commissa in Confessionali reticendi, ut sic facilius credantur innocentes, sicque Confessarium magis ad intercessionem, & defensionem apud Judices commoveant. Vide la Croix *Lib.* 4. *n.* 1531. & Lohner *part.* 2. *Conversat. Apost. cap.* 5. §. 5. X. Post completam cum annexis Confessionem injungat salutarem, levem tamen pœnitentiam, quam Reus statim cum ipso Confessario (uti suadetur) persolvat; addendo tamen, & cum ipsomet Reo simul in supplementum Sacramentalis satisfactionis offerendo residuos squalores carceris, angores ante supplicium; imo & ipsam mortem. *

Additia V.

* Quær. IV. Quænam ulteriora observare debeat Confessarius pro dispositione ad mortem in carcerem vocatus? Resp. me non meliora, & ad hunc finem magis accomoda legisse in compendio, quam apud Patrem Tobiam Lohner *part.* 2. *Conversat. Apost.* ex quo Auctore propterea extractum facere præ aliis utile duxi. Itaque I. Reo per Sacramentalem Confessionem mundato, & per SS. Eucharistiam confortato, Confessarius invigilet, ut præter eum, (si quem habet) socium, non admittantur alii sine valde gravi ratione. Hi vero de nulla alia re sermonem instituant, quam de spiritualibus, præsertim huc spectantibus. II. Ipsimet colloquium non protrahant in uno continuo ultra duas horas, ut Reus habeat tempus aliqualiter respirandi. Proderit autem interpolatis vicibus nunc discursum instituere asceticum, nunc immiscere historiolas, hic & nunc accomodas, nunc recitare rosarium, aliasve preces devotas, nunc pro modulo capacitatis

ipsius Rei proponare mysteria Passionis Dominicæ, præsertim (si aliunde saltem aliqualem habeat notitiam) de [illegible] Crucis: nunc amicabiliter hortari, ut aliquo modo pauler, respiret &c. Materias varias huc servientes subministrabit Fons consolatorius Patris Georgii Vogler *lib.* 5. 6. & præsertim 7. & alii. III. Moneat Reum, ut ultima nocte, persolutis prius cum ipso precibus nocturnis, dormiat, ne vires postaro die, quo fit axecutio, nimium debilitentur. Consultum autem erit, si simul adsit alius vigilans, qui, si fuerit necesse, eum evigilantem, & contristatum confortet, & consoletur. IV. Illucescente die ultimo Confessarius cum Reo recitet preces matutinas: formet eum ipso bonam intentionem: imploret assistentiam suorum SS. Patronorum, præsertim eorum, qui sunt speciales pro felici morta, seu quorum noman gerit, vai quorum memoria hoc ipso dia celebratur ab Ecclesia. V. Parsuadeat Reo, ut adhuc semel confiteatur, lucretur aas, quas potest, indulgentias, nec exaundo ad locum supplicii oculis hinc inde vagetur, eosdem potius in imaginem Crucifixi figeodo. Naque deterreatur a conspectu carnificis, qui eum saltem in his terris post publicatam sententiam soler ligare simulqua vaniam rogare. VI. Dum is actu e carcere educitur, præprimis attendat, ut durante pubblicatione dalicti, & sentantiæ, præciunculis, & adhortationibus continuo distrahat, na legantis sentantiam auscultet: insuper caveat Confassarius, ne per eundem mors magis accaleretur, sicque juxta nonnullorum saltem Doctorum opinionem sa in periculum conjiciat incurrendæ irragularitatis. Unda nec Reum præcat, nec, si subinda sistat, urgeat, ut vadat citius, sed id relinquat ministris justitiæ, juxta doctrinam la Croix *lib. 6. part.* 2. *num.* 1847. VII. Sub actuali itinare versus locum supplicii assistat Reo mediantibus sacris precibus, præsertim oratione Dominica & salutatione Angelica, aliisqua passim, notanter in *Fonte Consolatorio* Patris Georgii Vogler *loc. cit.* inveniendis; ubi pro commoditate simul juxta capacitatem Rai immisceantur actus variatum virtutum, præsertim Fidei, Spei, Charitatis, Oblationis, Rasignationis &c. VIII. Si ad actualem locum supplicii suarit pervantum, Reo in memoriam revocetur, quo animo Christus montem Calvariæ condescanderit: item exemplum S. Andraæ Apostoli in loco supplicii dum Crucem tamquam instrumentum passionis suæ conspaxit, axclamantis: *Salve Crux pretiose &c. accipe me ab hominibus, & redde me Magistro meo &c.* Quærat insuper, an nihil restet, quod eum anxium redderet in conscientia, & utrum adhuc confiteri velit? IX. Si Raus, e. g. fur fuerit condemnatus ad patibulum, & jam existens in scala adhuc vellet confiteri; Judex autem ex suis rationibus difficultar concederet descensum, moneat eundem de eliciendo dolora, & sic absolvat, uti notat la Croix *loc. cit.* X. Si pro pœna fuerit decreta abscissio capitis, & carnifex accinctus ad feriendum fuerit, caveat Confessarius, ne, dum Reum adhuc confortat spiritualiter e. g. per orationam Dominicam, vel actus virtutum Theologicarum, immisceat sanctissima Nomina JESUS, & MARIÆ, ne Reus per capitis inclinationem mutet priorem situm, & exinda infeliciter feriatur. XI. Post mortem rei admoneat circumstantes, ut eum ipso animam defuncti in precibus velint habere recommendatam. XII. Finitis brevibus precibus, brevem quoque sed efficacem ad spectatores habeat exhortationem; cum pro tunc magis, quam alias, ob horrorem conspecti supplicii videantur ad commotionem dispositi."

Additio II.

" Quær. V. Quidnam specialiter sit observandum Confassario, si condemnatus ad morte fuerit Infidalis, Turaa, vel Hæreticus, aut Judæus, vel induratus, & impœnitens Catholicus? Resp. *Inprimis* seligat Confessarius ex jam dictis ea, quæ sibi etiam in præsenti videntur deservire, implorata singulariter Divina gratia pro se, & pro Reo. II. Studaat invigilare apud Judicem, ut anta actualem mortis sententiam in tali casu admittatur in carcerem; similia enim, usque dum ad amplectendam fidem persuadeatur, & in eadem instruatur, longiori videntur indigare tempore. III. Instructus salectioribus & claris fidei nostræ principiis præcipue studeat captare Rei benevolentiam; & successiva eundem ducere ad agnitionem veræ Fidei nostræ. IV. Si Raus pronum se exhibeat ad amplectandam fidem, instruat eum ad fructuosa recipiendum baptismum; actualem vero collationam, quando promulgatio sententiæ non longe distat, differri curet usqua ad ultimos dies, ut anima eo mundior compareat in conspectu Domini, deletis exinde omnibus peccatis antecedentibus, etiam quoad pœnam. Poterit deinda post aliquale tempus (saltem post aliquot horas) recipere Eucharistiam, &, si habear peccata, post baptismum commissa, præcedenter Sacramentum Pœnitantiæ. V. Juxta monitum Patris Gobat baptismus datur, observatis simul cæremoniis in Rituali præscriptis: Patrinos autem adhibere non putant aliqui cum P. Ildephonso Tausch *loc. cit.* n. 393. esse necessarium. VI. Quod si vero Reus sit ita pertinax, ut videatue, non obstantibus omnibus in contrarium ramonstrationibus in errore suo persistere, necdum foret relinquendus, quinimo in Regionibus Catholicis, in quibus non coercetur Confessarius, usqua ad locum supplicii comitandus, & si in loco saltem supplicii ederet signa Conversionis, ipsemet Judex Christianus a Confessario foret persuadendus, ut executionem sententiæ ad aliquale tempus suspenderet, usque dum condemnatus iste saltem in necessariis necessitate medii adhuc instrui, & baptismum recipera possat.

Resp. II. Si ad mortem damnatus fuerit Hæretiaus, Confessarius cum grano salis applicet dicta priora, simulque indager, qualam profiteatur sectam, ut sa efficacius præparare possit ad aam confutandam. Attendat insuper, utrum dictus Reus non sit ex numero eorum, qui invalide administrant Baptismum, Prædicanta, seu Pastore ex Cathedra proferente formam, & alio inferius affudente aquam, etenim in tali casu deberet rebaptizari. Insuper instruat eum in articolis nostræ fidei saltem principalioribus, præsertim quoad requisita ad Sacramentalem Confessionem, & receptionem Sacræ Synaxis. Curet insuper, ut emittat Professionem Fidei ante ipsam Confessionem. Quod si Hæreticus talis fuarit pertinax in sua secta, curat Confessarius, non quærens vanam gloriam, sed solius DEI, & salutem animarum, ut vocentur alii viri docti, ac zelosi, quos forsan elegit DEUS ad convertendam talem animam. Quando autem similas haberi nequeunt, vel etiam hos pertinax Reus rapudiet, necdum animum ex integro abjiciat, sed miserum peccatorem usque ad locum supplicii comitetur, & quando in omnibus aliis videt, olrum, & oparam perdi; saltem finaliter persuadeat, ut conetur perfectam elicere contritionem, simulque cupiat mori in illa, quacunque demum Religione, quæ coram DEO tanquam vara agnoscitur; nam in simili casu, si forsan Hæreticus foret coram oculis Divinis præcise materialis, adhuc posset salvari; cum ea hæresis ipsi non imputaretur a DEO ad culpam formalem, & alia gravia, quæ forsan haber peccata, vi perfectæ contritionis delerentur, uti ex la Croix bene advertit Tausch *loc. cit. num.* 398.

Resp. III. Circa Reos Catholicos quidem, sed impœnitentes cum prudentia seligantur aa quæ diximus de pertinacibus Infidelibus, & Hæretiais."

Additio VI.

" Quær. VI. Quid faciendum Confessario, si condemnati ad mortem fuerint Magi, vel Sagæ? Ad hoc difficila, & valde delicatum Quæsitum Resp. I. Si confessarius in vel extra Confessionem advertat latare aliquod malefiaium taciturnitatis (quod, uti & maleficium insensibilitatis in applicatione tormentorum apud tales personas ratum non est) ad id tollendum, & assistentem dæmonem, qui loqui eas personas non sinit, rapellendum utatur Exorcismo; ubi formulam vidara poteris apud Ubaldum Stoiber *part.* 2. *Armamentarii*, *cap.* 4. *num.* 99. *& seqq.* II. Si axperiatur, quod Magus, val Saga, non nisi inepta proferat, imo subinde in subsannationes, irrisiones & cachinnos erumpat, signum erit, quod similia ab assistente, vel possidente diabolo fiant qui hominis phantasiam perturbat, & organa corporis humani ad talia commovet. Qoare, si hæc contingant etiam contra voluntatem similium personarum, eas excitet ad firmam fidem erga DEUM, & ut contra talia protestationem faciant, qualem practice reperies apud Tausch *loc. cit. n.* 407. Quando vero Venefica, vel Magus (utpota necdum serio ad conversionem dispositi) permoveri nequeunt ad faciandam hanc protestationem, puta a diaboli minimis deterriti, poterit eandem Confessarius nomine proprio, & ex plenitudine suæ spiritualis in dæmones potestatis facere. III. Singularissime in præsanti, implorata continuo Divina gratia, non vincatur tædio, nec ulli parcar labori, ut tales personas tandem ad sariam, & dolorosam Confessionem cum firmo proposito promoveat, proponendo durissimum jugum & tyrannidem diaboli, deceptiones, & phantasticas illusiones, peccatorum fœditatem, & æternam damnationem certo futuram, nisi convertantur. IV. Quod si tandem ad seriam Confassionem permovissa videatur, examen instituat prætertim circa illa puncta, quæ alias similibus sunt quasi familiaria. e. g. quomodo, & a quo tempore in hunc statum devenerint? quoties intra hoc tempus sacrilega fuerint confessi, & communicati? an sacras Hostias non male, & sacrilege tractaverint, vel alia superstitiosa adhibuerint? an non alios seduxerint, & in hac pessima arte instruxerint? an aliis nullum grave damnum in bonis vitæ, famæ, vel fortunæ intulerint? Quod si sic: quoties quoad singula contingarit? an abjurando DEUM, vel negando articulos fidei ipsummet diabolum non adoraverint, & quoties? an non cum diabolo, & cum aliis (ajusdem vel diversi sexus, conjugatis, val solutis &c.)

&c.) vitia carnis exercuerint, & quoties ubique? an res sacras non prophanaverint, seu inhonoraverint, vel ad actus suos superstitiosos abusi fuerint? an se diabolo proprio cruore subscripserint, vel dando chirographum devoverint, alium pariter ab eodem recipiendo? Quoties horrendas blasphemias in DEUM, & Sanctos protulerint &c. V. Finita Confessione repetat eum ipsis seriam detestationem suorum gravissimorum peccatorum cum efficaci dolore, & proposito; uti etiam renuntiationem diabolo & asseclis ejusdem, ac renovationem Professionis Fidei, si non jam antea fuerit deposita: addat, omnia jam pacta diabolica per talem renuntiationem, & Confessionem dolorosam solvi, & subscriptionem diabolo datam penitus cassari; etsi diabolus syngrapham sibi datam non amplius restitueret. Quod si vero etiam tales personæ haberent chirographum a diabolo, extradatur Confessario, qui eum dilaceret, & domi in igne prius a se benedicto comburat. VI. Si intra Confessionem fateantur dictæ personæ maleficæ, quod infantes quosdam in nomine diaboli, vel alias invalide baptizaverint, obliget easdem Confessarius, ut sibi id extra Sacramentum Pœnitentiæ manifestent, quatenus talibus necdum Baptizatis, & revera in maxima necessitate spirituali constitutis, per collationem Baptismi succurri adhuc possit; uti in hoc puncto Ildephonsus Tausch. *loc. cit. n. 413. & seqq.* valde utilem ponit doctrinam, si talis Saga fuerit obstetrix, plures invalide baptizans &c. VII. Quod si similes personæ maleficæ dicant Confessario, se sacras Hostias diversis corporis partibus, præsertim minus honestis inseruisse, exinde is non multum turbetur, sed ibidem ordinarie relinquendo absque aliqua incisione rem totam DEO commendet; quia ordinarie potest prudenter præsumi, si non simul lateat aliqua fraus, & falsitas, saltem species panis, in tam humido loco jam fuisse corruptas, de quo fusius Tausch *loc. cit. n. 412.* VIII. Has personas rite dispositas sacramentaliter ab omnibus censuris, & peccatis absolvat reflectendo se desuper ad dicta præcedentia, simulque contra regressum diaboli, haud dubie tales fortissime de novo infestaturi, spiritualibus remediis muniat, puta Amuletis, Sanctorum Reliquiis, devota pronuntiatione sanctissimi Nominis JESU, benedictione carceris, & vestium, aqua lustrali una cum signo crucis sæpius accipienda, aliquo Exorcismo succincto, calamo atramento prius benedictis conscripto, & exemplo S. Bernardi talium collo appenso, aut pariter januæ carceris, vel fenestris affixo: ubi posset formari Exorcismus taliter: *Ego N. ut Minister Christi, & Ecclesiæ in Nomine Domini Nostri JESU Christi præcipio vobis dæmonibus, ne imposterum, sive per vosmetipsos sive per alias maleficas personas introductas huic creaturæ DEI N. quoquo modo nocere, aut molesti esse præsumatis.* Huic scripturæ posset etiam appingi SS. Nomen JESU in figura alias consueta. Plura de Sagis in casu extraordinario videri possunt apud Layman *Lib. 3. Theolog. Moral. Tract. 6. cap. 5. §. unic.* præsertim *a. n. 23.* & apud Delrio *Lib. 6. Disquisit. Magic. sect. 3. §. Quoad interrogatoria.* Vide etiam hic *Tr. 5. dist. 3. n. 52. & seqq.*

QUÆSTIO LV.

Quid agendum Confessario circa Constitutos in occasione proxima peccandi, Recidivos, & laborantes quadam ignorantia?

SUMMARIUM.

44. QUÆRITUR I. Quomodo debeat se gerere Confessarius circa constitutos in occasione proxima peccandi? Resp. I. Oportet Confessarium cavere; ne aliquem in proxima occasione peccandi mortaliter constitutum absolvat, nisi se illam, quamprimum absque valde gravi damno poterit, relicturum proponat. Ita communis. Ratio est: quia talis, si nolit cum possit, relinquere occasionem proximam, non censetur esse contritus, nec habere firmum propositum sese emendandi; cum affectus ad proximam occasionem peccandi sit virtualiter ipsa volitio peccati: nam ut habetur *Ecclesiastici cap. 3. Qui amat periculum, in illo peribit.*

45. Dicitur notanter, *in occasione proxima peccandi mortaliter*. Siquidem ejusmodi occasio alia est remota, alia proxima. *Proximam occasionem peccandi* appellant, quæ vel est absoluta, nempe talis ex suo genere, ut frequenter homines similis conditionis ad peccatum mortale inducat, vel respectiva, ubi nimirum saltem experientia constat, eam in hoc homine talem effectum habere. *Lugo disp. 13. de Pœnit. num. 149.*]Alii per occasionem proximam peccandi intelligunt eas solum circumstantias loci, temporis, personarum &c. in quibus, si sis constitutus, certum est moraliter, te esse peccaturum novo peccato mortali, sive quibus nunquam, vel fere nunquam usus sine novo peccato: ut si decies in tali occasione constitutus, succubuisti septies, vel octies; secus, si solum bis, vel ter acquievisses peccato. Gobat *tract. 7. Theol. Exper. num. 525.* citans alios; atque hæc occasio proxima, etsi in peccatis carnis sit frequentior, potest tamen quoque in aliis materiis contingere. (*b*) *Occasio remota* dicitur ea, quæ talis non est: & hanc fugere non tenemur, alias enim omnes deberemus secedere in eremum, aut de mundo exire ad fugiendas innumeras occasiones remotas peccandi, quod nemo dixerit.

Additio.

* Cæteroquin etsi occasio remota conformiter dictis censeatur ea, in qua quis non frequenter, sed raro cadit; id tamen ita intelligendum est, ut ille lapsus non tantum raro intra unius anni spatium, sed etiam taliter respiciendo tempus, & circumstantias, quibus occasio adest, contingat. e. g. Cajus accedit singulis annis bis tantum ad nundinas Monacenses, ibi tamen semper cum Domina hospitii, ubi divertit, peccat, idque jam aliquot annis: talis occasio, etsi intra unius anni spatium peccatum raro contingat, non amplius censetur *remota*, sed proxima, relative nimirum ad locum, & circumstantias; cum Cajus quando in illis circumstantiis ponitur, fermè semper soleat peccare. Videatur Matthæucius in cautela Confessarii hic. Hoc bene prænotato *

46. Resp. II. Quia vero sunt aliquæ occasiones proximæ, quæ difficillime relinquuntur, & non nisi cum scandalo, vel infamia, aut alio notabili detrimento: v. g. si frater sua propria sorore in domo paterna abutatur sine medio separationis faciendæ &c. tunc magna opus est prudentia Confessarii. Siquidem ejusmodi occasiones, quæ vel declinari non possunt, vel dum declinantur, gravia generant incommoda, non illico tenetur (sicut nec moraliter potest) pœnitens relinquere; cum talis potius permaneat in ejusmodi occasione ex quadam necessitate atque impotentia, quam ex affectu ad peccatum. Itaque Confessarius adigat pœnitentem, ut promittat, se proxima commoditate oblata illam occasionem deserturum: deinde protestetur, se Divina cooperante gratia omnes vires adhibiturum, ne relabatur, atque in hunc finem Sacramenta frequentaturum, Beatissimæ Virgini Mariæ se fore devotum &c. Et si quidem sit peccatum luxuriæ, pœnitens promittat Confessario, se specialiter evitaturum colloquia, familiaritates, loca privata, munuscula, aliasque peccati illecebras, quodammodo faciendo sic ex occasione proxima remotam. Quod si igitur in præstatione, & executione horum appareat aliqua vel parva emendatio, talis pœnitens absolvatur: si vero teste experientia, per longum tempus probata, oppositum appareat, is rejiciatur velut non contritus ratione evidentis periculi, in quo versatur: simulque efficaciter eidem intimetur illud Christi Domini; *Matth. 18. Si manus tua, vel pes tuus scandalizat te, abscinde eum & projice abs te: bonum tibi est debilem vel claudum in vitam ingredi, quam duas manus, aut duos pedes habentem mitti in gehennam ignis.*

47. Huc addendæ, & vitandæ sunt nonnullæ Propositiones a Sede Apostolica merito condemnatæ: & quidem Alexander VII. hanc inter alias, ordine 41. damnavit: *Non est obligandus concubinarius ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset adolectamentum concubinarii, vulgo regalo, dum deficiente illa, nimis ægre vitam ageret, & aliæ epulæ tædio magno concubinarium afficerent, & alia famula nimis difficile inveniretur.* Hæc est damnata Propositio. Accedunt aliæ ab Innocentio XI. novissime condemnatæ, quarum prior, ordine 61. sic sonat: *Potest aliquando absolvi, qui in proxima occasione peccandi versatur, quam potest, & non vult omittere, quinimo directe & ex proposito quærit, aut ei se ingerit.* Altera ordine 62. sic habet: *Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando*

causa

causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrit. Et tertia, ordine 63. *Licitum est quærere directe occasionem proximam peccandi pro bono spirituali, vel temporali, nostro, vel proximi.* Omnes hæ Propositiones sunt damnatæ, & merito. Siquidem ad hoc, ut quis non teneatur deserere occasionem extrinsecam proximam peccandi mortaliter, nulla causa est sufficiens, nisi sola impotentia physica, vel moralis, deserendi illam occasionem proximam, nam quoties citra valde grave damnum potest quis eam derelinquere, tenetur; quia quilibet, si potest, tenetur vitare proximum periculum summi mali, quale est peccatum mortale, utpote gravissima offensa infiniti Boni; alias in similibus circumstantiis non censeretur moraliter excludere sufficienter affectum ad ipsum peccatum. Accedunt allegata verba Æternæ Veritatis *Matthæi* 18.

Additio I.

* Ex allegatis Propositionibus damnatis infertur, quod non liceat retinere occasionem proximam ex motivo; *quia captatur exinde oblectamentum*, vel *quia habetur spes acquirendi de novo certum lucrum*, vel *ut evitetur aliqua difficultas alias subeunda in inquirenda altera famula*, vel *ob prætensam aliquam aliam causam etiam honestam, seu utilem*, nisi simul per dimissionem ejusdem occasionis incurratur gravissimum, aut saltem valde grave damnum in bonis corporis, aut animi, seu famæ, vel in bonis fortunæ. Ita Dominicus Viva *in Proposit.* 41. *Alexandri VII. num.* 11. Sabin. Bon. *tract.* 30. *num.* 23. & Felix Potestas *tom.* 1. *part.* 4. *c.* 5. *num.* 3651. Ratio est: quia similes, qui ex dimissione hujus occasionis necdum incurrunt valde grave damnum in suis bonis, non censentur habere efficax propositum excludendi peccatum, si prævidentes proximum periculum non dimittant illam occasionem, ad quam tamen dimittendam haberent potentiam physicam, & moralem. Nec dicat talis pœnitens, quod habeat firmum propositum sese emendandi, remedia spiritualia recipiendi, & sic a suis præcedentibus peccatis desistendi, licet adhuc in illa occasione persistat, faciendo tamen ex occasione proxima remotam: nam contra est, quod, etsi similis excusatio sæpe locum habeat conformiter dictis *num.* 46. apud illos, qui ex necessitate in materiali, & extrinseca occasione perseverant, ita, ut eadem ex impotentia physica, vel saltem morali proxime explicata deserere pro hic, & nunc nequeant, interim tamen alia remedia spiritualia præservativa in futurum excipere parati existant: etsi (inquam) apud hos excusatio ista, & quidem juxta non paucos AA. etiam quoad necessitatem moralem approbetur, apud alios tamen ordinarie non facile admitti debet, præsertim si pœnitens jam antea eamdem emendationem huic, vel alteri Confessario promiserit, nec tamen promissum servaverit, prout in praxi tales, si conformiter tuæ obligationis indages Confessarie, fortassis invenies peccatores quoad materiam lubricam. Scio equidem, quod P. la Croix *lib.* 6. *part.* 2. *num.* 183. doceat, constitutum in occasione proxima posse absolvi *pro illa vice, pro qua nova, & certa est spes ex prudentibus motivis, quod illam esset proxime relicturus; aut NB. quod talem occasionem per aliqua media sibi suggesta redditurus esset ex proxima remotam, atque facturus ut hoc, quod hactenus ipsi fuisset formale periculum postea esset materiale tantum.* Ast dictus Auctor sese remittens *ad lib.* 5. *num.* 259. conformiter doctrinæ S. Borromæi *part.* 3. *Instruct. Pastor. cap.* 16. subjungit, *tali asserenti non esse facile credendum, & postea, si per experientiam adverteretur, quod permaneat periculum proximum relabendi, omnino absolvi non posse, nisi actu antecedenter removisset talem occasionem*, puta dimittendo concubinam, si ea in sua domo existeret, vel si in aliena, efficaciter promittendo, quod illam societatem, ubi a potiori peccaverat opere, vel saltem tactibus, aut desideriis, deserere velit; nam ex una parte apud eundem objectum præsens specialiter multum allicit, ex altera inclinatio, & passio ad idem objectum valde vehemens ex jam expertis ob præsentiam particularis hujus objecti denuo probabilissime exit in actum peccaminosum: quoniam talis ordinarie non potest tam prudenter, uti alius in necessitate constitutus, per suas orationes, & alia opera valde extraordinaria sperare illa, quibus summopere indigeret, auxilia Divina; cum sit dignum se non reddat amando periculum, ad quod tamen amovendum haberet potentiam non solum physicam, verum etiam moralem. Et quomodo talis prudenter præsumitur habere efficacem aversionem a peccato, ultro & absque gravi necessitate permanens in tanto periculo peccati? Videantur Joan. Kugler *in Crisi Theolog. super Propos. LXI. ac seqq.* Matthæucius in Cautela Confessarii *Edit. Venetæ* 1724. *in Propositionem* 41. *ab Alexandro VII. & Propositionem* 61. *ab Innocent. XI. reprobatas.* Item Dominicus Viva ibidem.

Additio II.

* Ex dictis hisce potest facile colligere juvenis Confessarius, quid I. sentiendum sit de illis nobilibus personis, quæ frequentant certas societates, ubi tamen non solum subinde, sed ordinarie ob certas personas impure amatas, ac simul præsentes animam maculant peccato luxuriæ, si non opere saltem verbis, & morosis delectationibus, nolentes autem hanc occasionem sane proximam intermittere, ne videantur aliquo modo inurbanæ, vel melancholicæ &c. Item II. quid statuendum sit de illis puellis rusticellis, quæ, ut amasios suos in amore (uti ajunt) conservent, vel suo tempore fortassis ad matrimonium facilius pertrahant, tam diurno, quam nocturno tempore alliciunt, præsertim diebus festivis ad se invitant, ad choreas & cauponas comitantur, a quibus jam totaliter, vel saltem semiebriis denuo nocte intempesta inter impura a potiori colloquia, oscula, & desideria domum reducuntur. Item III. quid decernendum de illis adhuc innuptis rusticis, qui, ne ipsi deficiant in exhibendis suæ amasiæ signis amoris reciproci, nocturno tempore accedunt sine arbitris fenestras cameræ, in qua solet amasia alias dormire, ubi plerumque, & ferme semper, etsi occludatur camera, sicque eamdem ingredi nequeant, nihilominus extra ad ipsam fenestrellam intercedunt desideria, & colloquia inhonesta, tactus lascivi &c. IV. quid resolvendum de illo, qui recreationis, vel societatis, aut etiam lucri gratia est deditus lusui chartifoliorum, seu alearum; ubi tamen ordinarie, vel saltem valde frequenter inter ludendum blasphemat. Hæ enim personæ omnes similia exercentes non habent sufficiens motivum persistendi in hac occasione proxima, hincque regulariter tenentur efficaciter promittere, quod velint absolute dimittere hasce societates, compotationes, & accessus; nam alias, si permittantur in ea occasione permanere, absque fructu transmigrabunt ab uno ad aliud Confessionale, nec etiam adhibitis, & forsan tepide persolutis remediis præscriptis, se emendabunt, quamvis fugam peccatorum, & vitæ emendationem centies spondeant, teste ipsamet experientia, nam, licet adsit gratia sufficiens, deest tamen ipsis regulariter specialis, quæ etiam rebellem compelleret voluntatem, quam equidem magis sperare possunt, qui ex necessitate conjiciuntur in proximam occasionem, utique exinde majori misericordia digni; etenim (ut inquit S. Basilius *in Const. Monast.*) qui urgente aliqua causa & necessitate se periculo objicit, vel permittit se esse in illo, cum tamen alias nollet, non tam dicitur amare periculum, quam invitus illud subire, & ideo providebit Deus, ne illo pereat, qualem misericordem providentiam, & providentem misericordiam superius allegati vel ideo non promerentur, quia ab objecto vehementer, ac specialiter propter hosce actus frequentatos jam habituatos alliciente ad peccandum nolunt se absentare, quamvis haberent potentiam physicam, & moralem absentandi se, sicque periculum evadendi. *

48. Quæritur II. Quid agendum circa Relapsos, seu Recidivos, & Consuetudinarios, qui semper in eadem recidunt peccata? Resp. I. Necesse est, quod Confessarius magnam circa istos adhibeat discretionem. Siquidem ejusmodi relapsus non est generaliter certum signum falsæ pœnitentiæ, sed potius fragilitatis humanæ: plurimi enim, etiam probitate conspicui relapsi sunt, & contra bona proposita firmiter concepta, quin quandoque juramento, aut voto firmata, denuo peccarunt. Unde & *Matth.* 18. Petro interroganti: *Quoties peccabit in me frater meus, & dimittam ei? usque septies? Dixit JESUS: Non dico tibi, usque septies, sed septuagies septies*: hoc est, toties, quoties serio doluerit, veniamque rogarit. * Sæpe putabit Confessarius (inquit la Croix *l.* 6. *p.* 2. *n.* 1792.) se cum recidivis frustra laborare, sed utiliter laborat, si vel semel unum peccatum impediat. Unde *

49. Resp. II. Si hujusmodi Recidivus post ultimam suam Confessionem se vel paululum emendavit, nec tot peccata, ut ordinarie solitus fuerat, commisit, & aliquem conatum ad se emendandum adhibuit, debet is absolvi, ac moneri, ut in proposito perseveret.

50. Quod si vero augeat numerum peccatorum, aut saltem ita longo tempore sua peccata continuet, aliquoties quidem se vincendo, denuo iterum relabendo, ac numerum augendo, tunc solicite duo extrema erunt Confessario vitanda. I. Ne per nimiam severitatem pœnitenti potius sit occasio ruinæ spiritualis, ac desperationis, quam salutis. II. Ne econtra per nimiam clementiam potius foveat peccata, quam minuat. Unde magna opus erit prudentia, ac discretione, qua Confessarius ambo ista extrema devitando, hinc per graviora exhortationum motiva deterreat pœnitentem a relapsu, ac peccatis, illinc vero dulciora Divinæ gratiæ, Passionis Dominicæ, & invocationis Sanctorum lenimenta proponendo, erigat in fiduciam, & spem Christianam atque iteratam peccatorum detestationem, & firmius emendationis propositum; sic-

que

que cum Evangelico Samaritano noverit opportune vulneribus sauciati oleum, ac vinum infundere. Neque mox de talibus spes omnis erit abjicienda; nam; ut inquit Thomas Kempensis *Lib. 1. De Imitat. Christi c. 16. Quid, si fortiter proponens sæpe deficit, quid ille, qui raro, aut minus fixe aliquid proponit?*

51. Si vero omnia hujusmodi remedia sint frustra hactenus longo jam tempore adhibita, & nullum appareat verum signum doloris, aut propositum emendandæ vitæ, eo quod pœnitens sæpius præscripta remedia negligat, aut tepide persolvat, semper cum eodem numero, vel etiam majori ad Confessionale redeat, ac nullum serium conatum adhibeat, quo tentationibus, ac occasionibus peccandi resistat, sed fræna suis cupiditatibus relaxet: tali post crebras admonitiones, & minas affectuosas adhibitas, tandem ita dictante prudentia erit absolutio ad tempus deneganda, ne Confessarius pœnitentem in suis peccatis videatur fovere. Quinimo opposita nonnullorum sententia ab Innocentio XI. damnata est, dum is sequentem inter alias Propositionem, ordine 60. condemnavit: *Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra Legem DEI, Naturæ, aut Ecclesiæ, etsi emendationis spes nulla appareat, nec est neganda, nec differenda absolutio; dummodo ore proferat, se dolere, & proponere emendationem.* Hæc, inquam, Propositio, utpote damnata, imposterum cavenda erit: quamvis omnem lapidem prius oporteat movere, quam pœnitenti relapso absolutionem negare, præsertim si hic & nunc clariora det signa doloris, ac propositi emendationis.

Additio.

* Quod si libenter scires remedia, quæ consuetudinariis a prudentibus Confessariis præscribi solent. Resp. I. Remedia generalia pro qualibet consuetudine mala extirpanda esse sequentia. 1. Humiliter, ac frequenter cum plena in Deum fiducia petere auxilium ejusdem. 2. Frequenter confiteri, & quidem ordinarie uni Confessario determinato, ejusque consilia diligenter exequi. 3. Devote communicare: nam juxta Concil. Florent. devota, ac frequens Sacratissimæ Eucharistiæ sumptio est habituum malorum debilitatio. 4. Attente sæpius quidpiam legere de gravitate peccati mortalis, ac pœna peccati, vel de quatuor novissimis &c. 5. Confugere per preces ad B. Virginem tanquam universale refugium peccatorum. 6. Declinare occasiones; personas, seu objecta inductiva ad illud peccatum, cujus habet consuetudinem. 7. Subinde poterit adhiberi remedium, quo apud inveteratum quempiam peccatorem usus fuerat B. Bernardus; suadendo eidem, ut triduo abstineat a familiari sibi vitio in honorem SS. Trinitatis, quod cum fecisset, consuluit, ut altero triduo in honorem Christi pro se crucifixi: quo iterum observato, persuasit aliud triduum in honorem B. Virginis MARIÆ &c. usque dum omnis difficultas evanuit, & per contrarios actus successive totus habitus vitiosus sublatus fuit.

Resp. II. Loquendo in specie de mala consuetudine *quoad peccatum mollitiei* conducunt sequentia. 1. Frequens Confessio apud eundem Confessarium, qui tamen ægre non debet ferre, si talis pœnitens una, alterave vice alium accedat, ne alias detur ansa sacrilegæ Confessioni propter erubescentiam pœnitentis. 2. Frequens Communio juxta SS. PP. speciale antidotum contra libidinem. 3. Quotidiana devotio erga immaculatam Conceptionem B. V. MARIÆ per annum, alterumve Ave Maria, vel devote recitando; *Per sanctam, & Immaculatam Conceptionem tuam purissima Virgo MARIA emunda cor, & carnem meam in nomine † Patris, & † Filii, & † Spiritus sancti, Amen.* 4. Fuga otii; nam (uti sonat commune proverbium) *otia si tollas, periere cupidinis arcus.* 5. Memoria DEI præsentis tamquam futuri quondam severissimi Judicis, præsertim tempore vehementioris tentationis. 6. Repræsentatio viva Christi crucifixi per tale peccatum de novo crucifigendi; ubi efficacius proderit talis repræsentatio, si eadem fiat statim ab initio occurrentis impuræ cogitationis, ne alias scintilla parva neglecta magnum excitet in tali habituato incendium, & carnis rebellionem. 7. Quotidie implorata fiducialiter Divina Assistentia firmum propositum præsertim de mane, ac de nocte tale vitium non amplius committendi. 8. Sæpe non nocebit, si præter motiva supernaturalia etiam adducatur, quantum talis habitus malus obsit sanitati, ex quo debilitas memoriæ, vertigo capitis, phtysis, & apoplexia non raro in ipso Juventutis flore causantur. Et quorsum veniet anima, si talis per subitaneam mortem in longam æternitatem avocetur? momentaneum sane, quod delectat, æternum, quod cruciat. Cæteroquin, si & ista non juvent, homini adhuc libero inculcetur illud Apostoli: *melius est nubere, quam uri.* *

52. Quæritur III. Quid agendum, si Confessarius advertat, pœnitentem habere ignorantiam circa aliquod peccatum? Resp. I. Quando Confessarius advertit, pœnitentem esse in bona fide cum ignorantia invincibili circa aliquod peccatum commissum, vel committendum, prævidetque, pœnitentem, quamvis instruatur, non idcirco a peccato recessurum esse, ac proinde probabiliter credit, suam admonitionem non profuturam, non tenetur pœnitentem admonere. Siquidem ejusmodi monitio foret actus vanus, atque inutilis, imo & nocivus: quia, dum Confessarius pœnitentem ab errore bona fide habito retrahere conaretur, & quidem absque spe fructus, juxta casum positum, ipsum in æternæ damnationis abyssum demergeret.

53. Resp. II. Quoties ignorantia est vincibilis, & culpabilis letbaliter, non potest Confessarius dissimulare, quamvis admonitio non sit profutura. Ita communis. Ratio est, quia, cum ea ignorantia non excuset, pœnitens affectus est peccato mortali: quare, si Confessarius dissimularet, conferret Sacramentum indigno. Cæterum, quia ignorantia, quæ in uno est vincibilis, in alio potest esse invincibilis, hinc rursum opus est magna prudentia Confessarii, eumque oportet hoc perpendere ex qualitate personæ, & aliis circumstantiis. Videantur pariter dicta de ignorantia vincibili, & invincibili. *Tr. 1. dist. 1. q. 5.*

54. Resp. III. Quando etiam ignorantia est invincibilis, adest tamen spes profectus, debet Confessarius pœnitentem admonere. Ita Sanchez *lib. 2. de Matrim. disp. 38.* cum aliis. Ratio est: quia quilibet approbatus Confessarius tenetur lege Charitatis docere proximum errantem.

55. Resp. IV. Quod si pœnitens aliquod patiatur dubium, illiusque resolutionem petat, tenetur Confessarius illi veritatem aperire, licet non ignoret, pœnitentem suis dictis, & monitis non obtemperaturum. Ita Sanchez *loc. cit. n. 14.* cum aliis. Ratio est: quia pœnitens, eo ipso, quod dubitat, jam habet in conscientia remorsum peccati sui, ita ut amplius in bona fide non sit: unde taciturnitas Confessarii foret illius erroris approbatio.

Additio.

* Addit tamen la Croix *lib. 6. part.* 2. *n.* 1759. sequentem limitationem ex Stoz, Tamburino, & Dicastillo, nimirum *nisi veritas, ejusque cognitio esset gravius obfutura*; tunc enim allegati AA. existimant, Confessarium etiam apud talem dubitantem posse dissimulare, quasi non audivisset propositionem sui dubii, aut oblitus esset respondere, vel etiam posse dicere, non jam opus esse, ut illud sciat: in talibus enim circumstantiis (ajunt isti) positive veritatem dicere, esset gladium ipsi in manus dare, quo se, vel alium sauciaret gravius, quam facturus esset, si ignoraret. Sed quidquid sit de hac sententia, cum ex una parte per talem responsionem pœnitens a Confessario, a quo tamquam a Doctore petit categoricam resolutionem, non liberetur a suo dubio; ex altera vero, si dictus pœnitens abutendo hac veridica resolutione, occasione ejusdem velit se ipsum ex mera malitia magis sauciare, id proveniat ex propria culpa; hinc ordinarie positive dubitanti, ac categoricam resolutionem petenti candide, atque sincere aperirem veritatem, nisi in malo gravissimo exinde obsecuturo speciales circumstantiæ suaderent dissimulationem. *

56. Cæterum, quomodo circa præmissa, & alia plurima oporteat vigilare scientiam & prudentiam Confessarii, paucis hisce pagellis pro dignitate nequit comprehendi, eo quod negotium hoc sit valde arduum. Tota Theologia Moralis ad istud Sacerdotis Officium rite ordinandum incumbit, innumeri Libri & Tractatus Theologici hactenus editi, & imposterum edendi in hoc ipsum allaborant; ut autem actu ipso omnia legitime perficiantur, post sedula Litterarum studia, nec non & debitam Librorum Theologicorum lectionem, gratia Spiritus sancti humilibus precibus erit imploranda.

QUÆSTIO V.

Quidnam observandum Confessario quoad denunciationem sollicitantium pœnitentes in sacro Tribunali ad inhonesta?

SUMMARIUM.

57. *Immune Sacrilegium est, sollicitare pœnitentes in Confessione.*
58. *Sollicitare hic est incitare ad turpia.*
59. *Illud exemplificatur.*
60. *Sollicitare plures habet acceptationes.*
61. *Sollicitare censetur Confessarius tradens in Confessione turpem chartam postea legendam.*
62. *Sive sollicitet ad peccandum secum, sive cum alio.*
63. *Pœnitens sollicitatus tenetur denuntiare Confessarium sollicitantem.*
Et alius Confessarius debet hoc ipsum monere.
64. *Et sub qua obligatione?*
65. *Ipse tamen Confessarius sollicitans non tenetur sollicita-*

præ-

cipere, ut se denuntiet.
66. *Solvitur instantia.*
67. *Constitutiones de obligatione denuntiandi Confessarium sollicitantem non ubique sunt receptæ.*
68. *Sollicitatus denuntians non cogitur propriam turpitudinem detegere.*
69. *Sonfessarius a fœmina sollicitatus hanc denuntiare non tenetur.*
70. *Confessarius pœnitentem sollicitans, quibus pœnis subjaceat?*
71. *Neque is punitur, donec de crimine constet.*
72. *Sollicitatio an sufficienter probetur per testes singulares?*

57. CUm nefandum scelus, immaneque sacrilegium committatur, si quis Sacerdotum, ad sacras Confessiones excipiendas deputatus, non solum probitatem vitæ ex parte Ministri Jure Divino requisitam non habeat, sed insuper Sacrosancto Pœnitentiæ Sacramento abutatur, & malitia diabolica sollicitando pœnitentes ad turpia pro medicina venenum, & pro pane aspidem eis porrigat, in summam animarum perniciem: plurium Romanorum Pontificum Pastoralis sollicitudo salubria pestifero huic malo remedia providere studuit; prout liquet ex Constitutione 31. Pii IV. *Cum sicut nuper* & Constitutione 34. Gregorii XV. *Universi Dominici* (quarum prior *Tomo* 2. posterior autem *Tom.* 3. *Bul. Rom.* refertur) statuendo, ut hujusmodi delinquentes a personis in Confessionali sollicitatis denuntientur Inquisitoribus, seu locorum Ordinariis, atque per hos procedatur contra eosdem tanquam de hæresi suspectos, debitas pro delicti enormitate pœnas infligendo. prout amplius ex dicendis patebit.

58. CONCL. I. *Sollicitare*, quantum ad propositum, idem est, ac provocare, seu allicere verbis, aut alia ratione incitare ad turpia, & inhonesta, hoc est, ad res carnales, & venereas. Ita Bonacina *Tom. Tractatuum variarum disp. 6. de Obligatione denuntiandi &c. punct.* 3. *num.* 2. post Sanctarellum *in tr. de Hæresi. qu.* 44. *num.* 7. & alios; idque patet ex contextu dictarum Constitutionum Pontificalium, quæ de Confessario sollicitante loquuntur.

59. Unde sequitur, Confessarium, qui pœnitentem in Confessionali osculatur, aut cum venerea delectatione contrectat, seu verbis, ictu oculorum, vel alio exteriori signo ad libidinem provocat, esse denuntiandum, ac subjici pœnis dictarum Constitutionum: quia censetur sollicitare ad inhonesta. Secus dicendum, si is solum internus carnaliter delectetur, vel etiam deliberate polluatur, fœmina tamen non advertente, etiamsi hoc ipsi extra Confessionale aperiat. Bonacina *loc. cit. num.* 3.

60. additur tamen in Conclusione, *quantum ad propositum*. Nam verbum *Sollicitare* plures alias habet significationes: aliquando enim accipitur pro verbo *pluries instare*, & requirere: aliquando pro *inquietare*, vel *molestare*, uti videre est apud Calepinum V. *Sollicito*. Verum in proposito solum accipitur pro *sollicitare pudicitiam* pœnitentis, eamque conari labefactare ideo, ut in præcitatis Bullis Pontificis sermo duntaxat sit de Confessariis sollicitantibus pœnitentes ad inhonesta, quorum nomine per antonomasiam intelliguntur peccata. Castro Palao *p.* 1. *tr.* 4. *disp.* 9. *num.* 4. Bonacina *loc. cit. num.* 13. & alii.

61. CONCL. II. Sollicitare ad inhonesta quoad propositum etiam censetur ille Confessarius, qui pœnitenti tribuit in Confessione chartam postea legendam, in qua ad venerem incitat: nam traditio illa sceleratæ chartæ jam est incœpta sollicitatio, & quidem in injuriam Sacramenti, sacrilege facta eo tempore, quo pœnitens monendus erat de seria vitæ emendatione. Unde contrariam quorundam opinionem reprobavit Alexander VII. die 24. Sept. 1665. inter alias damnando sequentem, ordine 6. Propositionem; *Confessarius, qui in Sacramentali Confessione tribuit pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad venerem incitat, non censetur sollicitasse in Confessione, ac proinde non est denuntiandus*. Hactenus propositio damnata.

62. Insuper nomine *Sollicitationis* impræsentiarum intelligitur, sive Confessarius impie tentet provocare pœnitentem ad peccandum secum, sive ad peccandum cum tertia persona, & sive sollicitet fœminam, sive masculum, sive illud contingat sub actu Confessionis etiam simulatæ, sive antea vel post immediate; imo & si fiat extra occasionem Confessionis in Confessionali. Patet hoc totum ex citata Bulla Gregorii XV. *Universi Dominici* §. 3. & 4. ubi Constitutionem Pii IV. *Cum sicut nuper.* olim pro Regnis Hispaniarum emanatam, ac loquentem duntaxat de Confessariis mulieres pœnitentes sollicitantibus, inprimis *motu proprio, & certa scientia*, extendit ad quasvis Christiani Orbis partes, & postea statuit, & declarat, *quod omnes & singuli Sacerdotes, qui personas, quæcumque illæ sint, ad inhonesta, sive inter se, sive cum aliis quomodolibet perpetranda, in actu Sacramentalis Confessionis sive antea immediate, seu occasione, vel prætextu, Confessione non secuta, sive extra occasionem Confessionis in Confessionario, aut in loca quocunque, ubi Confessiones Sacramentales audiuntur, seu ad Confessionem audiendam electo, simulantes ibidem Confessiones audire, sollicitare, vel provocare tentaverint, aut cum eis illicitos & inhonestos sermones, sive tractatus habuerint, in Officio S. Inquisitionis severissime, ut infra, puniantur*. Hæc Pontifex.

63. CONCL. III. Certum est, quod pœnitens sollicitatus habeat gravem obligationem denuntiandi Confessarium sollicitantem in Confessionali ad actus inhonestos; adeo, ut etiam alius Confessarius habens desuper notitiam, teneatur præcipere pœnitentibus ad denuntiandum ejusmodi Confessarios sollicitantes. Ita communis. Idque præter quasdam Litteras Clementis VIII. quarum meminit Bonacina *cit. punct.* 3. *num.* 3. patet ex relata Constitutione 34. Gregorii XV. ubi gravis ejusmodi obligatio manifeste supponitur, dum Pontifex §. 7. expresse, & sub pœnis per locorum Ordinarios, & Inquisitores pro modo culpæ infligendis, *mandat omnibus Confessariis, ut suos pœnitentes, quos noverint, fuisse ab aliis, ut supra sollicitatos, moneant de obligatione denuntiandi sollicitantes, seu ut præfertur tractantes, Inquisitoribus, seu locorum Ordinariis*.

64. Et quidem hujusmodi præceptum denuntiandi Confessarium sollicitantem obligat sub mortali; est enim datum in materia gravi, seu respiciente salutem animarum, ac majorem Sacramenti Pœnitentiæ reverentiam. Quinimo pluribus in locis extant Edicta Episcoporum, & Inquisitorum, præcipientia dictam denuntiationem Confessarii sollicitantis sub pœna excommunicationis: excommunicatio autem supponit peccatum mortale. Porro pœnitens non denuntians peccaret contra virtutem Religionis, utpote ex cujus motivo seu ob majorem Sacramenti reverentiam Pontifex dictam denuntiationem præcepit. Bonacina *loc. cit. num.* 10. & 12. allegans plures alios.

65. Cæterum notanter dicitur in relata Bulla Gregorii XV. *Quos fuisse ab aliis sollicitatos*. Nam ipsemet Confessarius, qui personam pœnitentem impudice sollicitavit, non tenetur huic præcipere, ut seipsum Inquisitori, vel Ordinario denuntiet. Repugnat enim Juri Naturæ, ut quis voluntarie procuret propriam suam ruinam: prout accideret, si Confessarius, qui sollicitavit præciperet pœnitenti, ut seipsum denuntiando diffamet, ac proinde gravem, & naturæ repugnantem obligationem noluit Sancta Mater Ecclesia Confessariis injugere, sed solum præcipit, ut pœnitentes moneant de obligatione denuntiandi sollicitantes, si quos *noverint, fuisse ab aliis sollicitatos*, prout loquitur Gregorius XV. ubi supra. Ita Jo. Maria Sbogar *in Theologia Radicali T.* 149. *c.* 2. *num.* 19. post Bordonum *tom.* 1. *c.* 23. *num.* 57. & alios.

66. Neque hinc sequitur Propositio illa, quam Alexander VII. die 24. Septembris 1665. ordine 7. reprobavit, quæ asserebat: *Modus evadendi obligationem denuntiandæ sollicitationis est, si sollicitatus confiteatur cum sollicitante, hic potest ipsum absolvere absque onere denuntiandi*. Etsi enim sollicitans, cui sollicitatus rite confitetur, non teneatur hunc monere de obligatione denuntiandi semetipsum, ut dictum: non tamen potest eum liberare ab obligatione denuntiandi, quam aliunde, seu ex præcepto Ecclesiæ, per memoratas Constitutiones Pontificias promulgato, contraxit.

67. Utrum autem Constitutiones illæ de obligatione denuntiandi ubique terrarum sint receptæ, est quid *facti*, & in facto consistens. Et quidem, quod in partibus infidelium, ubi non servatur Decretum S. Officii, absolvantur recusantes denuntiare sollicitantes in Confessione, tefert Jacobus Pignatellus *tomo* 1. *Consult.* 255. *num.* 14. *vers. In partibus*. Id ipsum de Germania sentire videtur Georgius Gobat *t.* 7. *Theologiæ Experimentalis*. *num.* 575. & 576. de quo alii. Hanc tamen sententiam modo post constitutionem incipientem *Sacramentum Pœnitentiæ* a SS. D. N. Benedicto XIV. latam, qua denunciatio ipsa præcipitur, admitti nequaquam posse censeo. Constitutio hæc datur in Appendice.

68 Dices. Nemo cogitur propriam turpitudinem detegere, ac Judici denuntiare *can. Quis aliquando* §. *His auctoritatibus*, *De Pœnit. dist.* 1. ergo nec pœnitens est cogendus ad denuntiandum Confessarium sollicitantem, saltem quando eidem consensum præbendo peccavit. *Resp.* neg. conseq. quia pœnitens solummodo tenetur denuntiare Confessarium, qui ipsum sollicitavit in Confessionali: non autem tenetur dicere, se Confessario sollicitanti consensum præbuisse. Sed nec Inquisitores, aut Ordinarii locorum possunt denuntiantem interrogare, an Confessario sollicitanti in opus consenserit; & si improvide interrogarent, non teneretur denuntians respondere, cum non interrogaretur legitime: sicque is nunquam cogitur propriam turpitudinem in judicio detegere. Bonacina *Tract. var. disp.* 6. *punct.* 5. *num.* 10.

69. CONCL. IV. Non tamen econtra Confessarius, si a fœmina in Confessionali sollicitetur ad inhonesta, tenetur istam denuntiare. Ita Bonacina *loc. cit. num.* 10. allegans alios. Ratio est: quia supra memoratæ Constitutiones Pontificiæ emanarunt duntaxat ad comprimendam

quo-

quorumdam pro Sacro Tribunali sedentium execrabilem malitiam, occasione salutiferi Sacramenti Pœnitentiæ actu diabolico pervertentium animas Fidelium: solum enim loquuntur de Confessariis sollicitantibus personas in Confessionali, nullam autem mentionem faciunt de fæminis sollicitantibus Confessarios.

70. CONCL. V. Confessarius sollicitans pœnitentem in Confessione seu Confessionali, ut supra, gravibus pœnis subjiciendus est pro qualitate criminis. Patet hoc ex citata Constitutione 34. Gregorii XV. §. 4. ubi omnes hæreticæ pravitatis Inquisitores, & locorum Ordinarii in universis Orbis Christiani partibus, pro suis Territoriis, etiam privative quoad alios, Judices delegantur, ut super his *diligenter inquirant, & procedant, & quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumstantiis, suspensionis ab executione Ordinis, privationis beneficiorum, dignitatum, & officiorum quorumcumque ac perpetuæ inhabilitatis ad illa, nec non vocis activæ & passivæ, si regulares fuerint; exilii, damnationis ad triremes, & carceres etiam in perpetuum absque ulla spe gratiæ, aliasque pœnas decernant, eos quoque, si pro delicti enormitate graviores pœnas meruerint, debita præcedente degradatione, Curiæ sæculari puniendos tradant.* Hæc ibi.

71. Solum nota, quod Inquisitor, seu Ordinarius loci Sacerdotem de tam nefando crimine delatum non possit illico punire, donec de delicto legitime constet: alioquin manifestum subesset periculum ad malevolarum, & quandoque ab aliis subornatarum fæminarum ementitam delationem puniendi innocentes Confessarios. Unde nec Evangelium, nec ulla Divina humanaque Lex unius testimonio etiam idoneo quempiam condemnat. *can. Admonere* 33. *q.* 2. † Ita etiam mandat Benedictus XIV. in eadem bulla: *Sacramentum Pœnitentiæ*, ut scilicet ubi adsint præsumptiones, indicia, & alia adminicula cum testibus etiam singularibus procedatur.

72. Quæres. An crimen sollicitationis ad actus inhonestos in Confessionali sufficienter probetur per testes singulares, utputa, per plures fæminas, quæ singillatim affirment, se a Confessario seorsim fuisse sollicitatas? Resp. negative, nisi etiam concurrant alia indicia, seu præsumptiones. Ita Pignatellus *cit. tom.* 1. *Consul.* 104. *num.* 2. *& seqq.* & alii. Ratio desumitur ex citata Bulla Gregorii XV. ubi quidem §. 5. ne ob defectum probationum delictum tam enorme, & Ecclesiæ Dei tam perniciosum maneat impunitum, admittuntur testes singulares, istud tamen non absolute conceditur, sed solum concurrentibus aliis præsumptionibus & indiciis, arbitrio Judicis dijudicandis, ibi: *Cum difficilis sit probationis, testibus etiam singularibus, concurrentibus præsumptionibus, indiciis, & aliis adminiculis, delictum probatum esse judicandi &c.* Alioquin vero, quod testes singulares regulariter non probent, patet ex *can. Nihilominus* 3. *qu.* 9. *&c. Cum dilectus* 32. *de Electione* cum similibus.

APPENDIX.

Quidnam attendendum Confessario circa alios diversos Hominum Status?

SUMMARIUM.

* *Quidnam observandum in Confessione puerorum, rusticorum, vel aliorum simplicium? Addit. I.*
* *Quidnam, si Confitentes sint semifatui, surdi, & muti? Addit. II.*
* *Quidnam observare debeat Confessarius circa Pœnitentes ægrotos, necdum periculose decumbentes? Addit. III.*
* *Quomodo a Confessario tractandi periculose infirmi? Addit. IV.*
* *Qualiter, si jam quasi agonizent? Addit. V.*
* *Quid specialiter agendum Confessario, si æger, ad quem vocatur, sit in occasione proxima constitutus? Addit. VI.*
* *Præsertim, si talis inveniatur jam omnibus sensibus destitutus? Ibidem.*
* *Vel alias sit induratus peccator &c. Add. VII.*

Additio I.

* QUÆR. I. Quid observandum Confessario quoad pueros rusticos, vel alios rudes Confessionem deponentes? Resp. I. Quidnam Confessarius circa pueros confiteri volentes observare debeat, partim videre poteris apud la Croix *l.* 6. *p.* 2. *num.* 1794. *& seqq.* partim jam dictum fuit *Tr.* 4. *dist.* 2. *Addit. post n.* 24. partim Tr. 10. *dist.* 3. *q.* 2. *num.* 21. *& seqq.* quorsum lectorem remitto, ubi etiam *qu.* 4. *num.* 42. *& seqq.* inveniet, quo tempore tales pueri etiam ad Communionem admitti debeant. Resp. II. Rustici ordinarie pauca, & plerumque satis confuse sua proponunt peccata, hincque tales examinandi sunt a Confessario, uti notatur superius *dist.* 7. *num.* 63. Examen autem a Confessario institui poterit de sequentibus: an diebus vetitis laborem servilem non exercuerint, & quanto tempore? an diebus Dominicis & festivis Missam audiverint? quod si non: quoties, & ex qua causa intermiserint? an diebus Dominicis, ac festivis se non inebriaverint usque ad privationem rationis, & quidem id advertentes? an, & quoties alteri grave malum fuerint ex animo imprecati? an non fuerint de aliis male locuti in materia gravi, & quoties? an alios in materia gravi, puta, quoad Decimas, vel agrorum limites non defraudaverint; item quoties? an non blasphemaverint deliberate, & quomodo, ac quoties; ubi nota, quod sæpius rustici imprecationes; juramenta, & blasphemias ad invicem confundant; de quo *Tr.* 5. *dist.* 3. *Addit. post num* 64. an non sint usi superstitiosis signis, seu vanis observationibus? an non peccaverint carnaliter, & utrum cum solutis vel ligatis, ac quoties? ubi advertit la Croix *l.* 6. *p.* 2. *num.* 1809. apud similes plerumque inchoandum esse ab operibus, descendendo postea ad tactus impudicos & similia oscula, & demum ad sola impura desideria: puta, an non peccaverint osculis, aut tactibus impudicis absque alio opere carnali? an non sæpius solis impuris deliberatis desideriis absque alio actu externo? duo tamen hic notet Confessarius, *inprimis*, quod non necessario cuncta illa interrogatoria apud singulas rusticanas personas fieri debeant, sed pro varietate circumstantiarum, præsertim in magno concursu aliqua, præsertim quæ verosimilius hic, & nunc non videntur commissa, intermitti possint; sic apud rusticos uxoratos, quos alias ex aliis circumstantiis deprehendit homines Deum timentes, poterit intermitti interrogatorium de luxuria &c. *Secundo*, ut apud juvenes personas rusticanas, præsertim alterius sexus quoad examen contra sextum præceptum caute procedat, ne per imprudentia interrogatoria aut doceat malum, aut ad id alliciat.

Resp. III. Si Pœnitentes Confessario videantur tantæ ruditatis, ac simplicitatis, ut vix aliquod peccatum ex ipsis extorqueri possit, tentet ipsos, an in fide sint instructi, ut sciant saltem necessaria necessitate medii, & essentialia ad validam Confessionem, præsertim quoad supernaturalem dolorem cum proposito requisita, in quorum defectu eosdem, si tempus patitur, instruat saltem breviter, & succincte, vel sine absolutione dimittat, addita admonitione, ut iterum alia vice redeant, prius autem se melius instrui curent. Primum consilium magis placet ordinarie apud homines alias bonæ voluntatis, ex naturali tamen complexione ita se habentes, respectu quorum etiam suadet la Croia *l.* 6. *p.* 2. *num.* 1809. ut Confessarius talibus præeat formando cum ipsis actus fidei (maxime quoad necessario credenda necessitate medii) item actus spei, charitatis, doloris & propositi, quantum capere possunt, ac postea sic dispositos absolvendo saltem conditionate, atque ad sacram Communionem (si tamen saltem ruditer noscant, quidnam ibi contineatur) admittendo cum admonitione; ut constantur in similibus magis instrui.

Additio II.

* Quæres II. Quidnam observare debeat Confessarius quoad fatuos, semifatuos, mutos, & surdos confiteri volentes? Resp. I. Plene fatuis, & quidem ex toto, atque jam ab aliquo tempore, & quidem absque lucidis intervallis, Sacramentum Pœnitentiæ seu absolutio conferenda non est, eo ipso, quia non sunt rationis capaces, sicque nec eliciendi dolorem, seu deponendi dolorosam Confessionem cum firmo proposito. Dixi notanter 1. *Plene fatuis*: nam quidnam de semifatuis sentiendum, adaperiet sequens responsio. Dixi 2. *Ex toto*: nam si tantum in una certa materia essent fatui; in aliis vero, ut reliqui rationis capaces, possent haud dubie eorum Confessiones audiri, & absolvi Dixi 3. *atque jam ab aliquo tempore*: nam si dementia primum ante breve tempus (v. g. ex intenso febris acutæ calore) contigisset, & prævie talis confiteri petiisset, indubie absolvendus foret saltem conditionate, si sit periculum in mora: cum ex una parte prudenter dubitari posset, utrum talis non jam ante privationem rationis elicuerit dolorem cum firmo proposito: ex altera vero hic dolor tanquam aliquod necessario requisitum ad essentiam Sacramenti Pœnitentiæ foret adhuc sufficienter connexus moraliter cum absolutione Sacramentali. Dixi 4. *& quidem absque lucidis intervallis*: etenim si ista intervenirent, his durantibus omnino absolvi posset, idque, præsente periculo in more, verum est, dummodo sub lucido intervallo confiteri petierit, quamvis ante absolutionem denuo in amentiam inciderit. Resp. II. Semifatuis, cum sint capaces peccati saltem venialis (utpote habentes usum rationis saltem imperfectum) dari potest absolutio, saltem sub conditione, ubi dubium est de ipsa semiplena rationis capacitate, idque juxta Gobat apud la Croix *l.* 6. *p.* 2. *num* 1875. fieri potest

test etiam singulis mensibus. Resp. III. Surdi & muti absolvi possunt, dummodo desiderium suum confitendi & dolorem de peccatis per signa exprimere queant; uti jam dictum *Tr.* 10. *dist.* 3. *num.* 44. *& Tr.* 14. *dist.* 7. *n.* 38. *cum Additione*, quorsum Lectorem remitto. *

Additio III.

* Quær. Quidnam observandum Confessario circa ægrotos, necdum periculose decumbentes, si vocatur ad eorum Confessionem excipiendam? Ante responsiones, Nota, hoc Quæsitum proponi de ægrotis in communi; nam de nonnullis in particulari, puta de pestiferis, ac de condemnatis ad pœnam capitalem, sicque illis infirmis, qui morti sunt proximi, æquiparatis alibi actum jam fuit Tractatu XIV. nimirum de prioribus *dist.* 2. *post num.* 71. & de posterioribus *dist.* 8. *Appendice III. ante Quæstionem quartam*, ex quibus utrinque dictis etiam multa applicari possunt ad præsens Quæsitum, ad quod.

Resp. I. Talis confessarius, antequam vocetur ad infirmos confiteri volentes, debet jam præcedenter, dum tempus vacat, se ex utilioribus Libellis, de hac materia tractantibus, informare de modo agendi cum hisce. Mihi ad hunc finem in multis placet Herbarium contra mortem Hieronymi Fortenbach, & in plurimis Conversatio Apostolica Tobiæ Lohner de ægrotorum, & moribundorum visitatione *c.* 6. quem librum specialiter junioribus Confessariis recommendatum cuperem pro aliqua præparatione, quæ, si necessaria est ad publicas formandas conciones, certe adhuc magis in præsenti, ubi agitur de immediata dispositione ad abitum in æternitatem felicem vel infelicem. Resp. II. Si Confessarius vocatur ad excipiendam Confessionem ægroti, necdum adeo periculose decumbentis, *præprimis* faciat bonam intentionem, & imploret divinam assistentiam, sub via e. g. recitando orationem: *Actiones nostras quæsumus Domine, aspirando præveni, & juvando prosequere &c.* 2. Antequam ingrediatur cubile, vel adhuc prius, quantum prudenter possibile, capiat (si aliunde non resciat) informationem de dignitate, officio, genio, & moribus ægroti, de statu morbi, quomodo in eodem se conformet voluntati Divinæ &c. 3. Intrans cubile infirmi juxta monitum, & instructionem Seraphici P. S. Francisci *c.* 4. *Reg.* dicat *Pax huic domui*: aspergat infirmum aqua lustrali, subjungens Versiculum ex Psalmo Miserere; *Asperges me hyssopo & mundabor; lavabis me, & super nivem dealbabor.* 4. Pro dignitate personæ ac status conditione ægrotum humaniter salutet, nec non, quomodo valeat, percontetur, & quando ad suam interrogationem responder, benigne (ostendendo etiam in facie aliqua signa commiserationis) auscultet, nec facile dicta infirmi interrumpat, quamvis etiam aliqualiter discursum protrahat, enarrando circumstantias morbi, vel diuturnitatem ejusdem, intensos magnos dolores, defectum mediorum, & consequentem exinde miseriam &c. prout plerumque ægroti sic solent practicare; præsertim si acquirant confidentiam ad Confessarium. 5. Patienter, perceptis infirmi querelis, condoleat: *Magnum enim calamitosa remedium est miseratio ex animo collata*, inquit S. Gregorius Nazianzenus. Addat, se propterea venisse, ut si non corporale, saltem spirituale levamen subministret. Quinimo, si sciret NB. *securum* aliquod etiam corporale remedium, mentem suam desuper adaperiat: quod tamen præcipue locum habet apud pauperes in defectu Medicorum, & Chirurgorum, debetque cum magna cautela, & prudentia fieri, ne variæ oriantur immutationes, & prostitutiones, vel etiam pericula incurrendæ irregularitatis. Si æger suspicaretur, latere aliquod maleficium, det ad ejus instantiam benedictionem facile in similibus libellis inveniendam: ad actualem vero Exorcismum non progrediatur, nisi prævia habeat probabilia signa maleficii. 6. Si per decursum discursus advertat fortitudinem ægroti in perferendis doloribus, patientiam, resignationem in Divinam voluntatem &c. collaudet, & confortet: secus ad has, aliasque virtutes incitet, addens ex S. Paulo 2. *Corinth. cap.* 12. quod *virtus in infirmitate* perficiatur. *O quam multi scelerati sani sunt, qui innocenter ægrotarent!* exclamat S. Aug. *Tr.* 7. *in Joan.* posito autem, quod ægrotus suas in contra proponat difficultates, eas cum prudentia, suavitate & modestia solvere conetur, quod ei difficile non accidet, si se ipsum ad studium asceticum æque, ac morale prius applicaverit. Poterit quoque in hoc puncto instructionem practicam desumere ex Lohner *cap.* 6. *Convers. Apost.* §. 5. *&* 6. *membra* 3. 7. Quod si morbus, etsi necdum periculosus, fuerit tamen diuturnus, atque exinde ægro tædiosus, suadeat prudentem temporis divisionem, vel eamdem ipsemet cum eo conficiat, ubi formulare apud Lohner *loc. cit. c.* 6. §. 7. videre poterit: neque in hac divisione obliviscatur pii exercitii viæ Crucis, cujus devotæ meditationi, etsi forsitan in cubiculo talis ægroti non sint concessæ indulgentiæ, maxima tamen annectuntur merita eo ipso, quia Mysteria Passionis Dominicæ continet. 8. Non erit vituperandum, si apud tales ægrotos, apud quos necdum adest periculum mortis suo discursui subinde immisceat aliqua disparata, supposito, quod eadem viderit infirmo esse accepta; non quidem ex fine vano, sed altiori, ut nimirum successive ægrotum ad spiritualia deducat, vel tempus aliquo modo abbreviet, atque exinde tædium, atque impatientiam impediat, vel removeat. Proderit quoque salutares orationes pro ægroto in ejus præsentia (excitata prius apud eumdem firmæ in DEUM fide. ac fiducia) persolvere, uti tales invenies in libello infirmorum Patris Fortenbach statim ad initium, apud me *fol.* 7. & *fol.* 25. 9. Tandem ægrotum persuasive inducat ad deponendam Confessionem, nisi ipsemet citius, & ante priora præambula eandem jam desiderare videretur, vel nisi alias, durante tali morbo necdum periculoso, frequenter confiteretur. 10. Assecuret eundem de persolutione precum, etiam in sua absentia, & de speciali memoria in sacrosanctis Missis pro impetranda sanitate, ac data denuo cum aqua lustrali benedictione, valedicat, atque discedat. *

Additio IV.

* Quær. IV. Quid agendum Confessario cum periculose ægris? Resp. Si Confessarius accedat ægrotum periculose decumbentem, & quasi jam morti proximum, præter quatuor observationes primas in præcedenti Quæsito adductas attendat insuper *imprimis*. Utrum hic morbus sit contagiosus, nec ne? Quod si sit, unum vel alterum præservativum (de quibus antea tractando de peste) secum accipiat, nec se longis exhortationibus, ac discursibus detineat, sed potius infirmum breviter, efficaciter tamen, & præcisis aliis extravagantibus, excitet ad dolorosam Confessionem, sub qua non nimis propinque faciem ad os ægri applicet, sed potius assistat ad latus illius, ne malignum attrahat halitum: item prudenter invigilet, ne infirmus talis sub Confessione lectum aperiat cum periculo inficiendi venenato vapore ipsum Confessarium. Posito autem, quod morbus ille non sit contagiosus, nihilominus.

Secundo; Talem adeo periculose decumbentem post amicam salutationem absque ulterioribus ambagibus disponat ad Confessionem, sacram Communionem per modum Viatici, & extremam Unctionem pro qualitate status morbi. Quod si ipsemet infirmus ex hoc fine vocaverit Confessarium, nullum facessit ei negotium; bene vero, si æger necdum resciat ex Medicis, nimium meticulosis, statum morbi esse adeo periculosum; vel resciens quidem, nihilominus (nescio ex quo vano fine) Sacramenta ista de die in diem differat; ubi confessario magna opus est prudentia & præcautione in indicando. Quare

Tertio, singulariter pro se, & suo cliente implorata divina gratia, & tracto infirmo, quantum tempus patitur, ad sui amorem, æstimationem, & confidentiam, condolenter, & compassive absque ullo respectu humano (discrete tamen) adaperiat ipsi, videri multis imo etiam ipsis Medicis (si tamen hi pariter sic sentiant) subesse periculum vitæ; quare tutiora amplectatur, & pro quiete animæ suæ atque ædificatione populi Confessionem deponat, & alia sacrosancta Ecclesiæ Sacramenta recipiat: eo magis, tum quia Domino in hoc puncto fidendum non est, utpote qui sæpius in Evangelio dicit, quod tanquam fur venturus sit: tum quia talis procrastinatio DEUM ad iram concitat, prout habetur *Ecclesiastici cap.* 5. *v.* 8. *&* 9. his formalibus: *non tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem; subito enim veniet ira illius, & in tempore vindictæ disperdet te*: tum quia hæc Sacramenta non solum spiritualem, verum etiam corporalem (si animæ proficuum fuerit) salutem promovent, uti variis exemplis, & ex ipso textu Sacræ Scripturæ probari posset, dum Sanctus Jacobus in sua Epistola *c.* 5. in favorem Sacramenti extremæ Unctionis verba sequentia notabilia protulit: *Infirmatur quis in vobis, inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini, & NB. oratio fidei salvabit infirmum & NB. alleviabit eum Dominus, & si in peccatis sit, remittentur ei.* Plura ad hunc finem conducentia videri poterunt apud Lohner *loc. cit. c.* 6. §. 10. *Membro* 1. 2. *&* 3.

Quarto. Sub ipsa Confessione magnam charitatem, ac suavitatem ostendat Confessarius, attendens ne periculose infirmum suis resolutionibus in perplexitatem, perturbationem, vel etiam disperationem inducat, simulque hoc tempore imbecillitatis tantæ pro satisfactione Sacramentali levem personalem pœnitentiam injungat, admonendo, ut quoque in hunc finem suos dolores, imo & ipsam mortem, si DEO sic placuerit, offerat: nec obliviscatur Confessarius doctrinæ in hac Theologia morali traditæ de potestate absolvendi constitutos in articulo, vel periculo mortis a censuris, atque peccatis &c. Adhortetur insuper ægrotum hunc, ut, si alicui Confraternitati fuerit inscriptus, sibi Absolutionem Generalem (si tamen ipsemet Confessarius id facere nequeat) dari procuret, & varias successive indulgentias, e. g. certis rosariis, numismatibus, vel etiam imagini Crucifixi affixas, lucrari stu-

studeat. Cæterum, si quæ difficultates aliæ quoad Confessionem, Communionem, vel externam Unctionem occurrerent, sese ex hac Theologie Morali suis locis poterit informare.

Quinto. Actus virtutum Theologicarum fidei, spei & charitatis, nec non contritionis, ac resignationis in Divinam voluntatem cum eodem eliciat, atque ut devota suspiria ad Christum, B. V. Mariam, sanctum Josephum morientium Patronum, aliosque Sanctos in ejus ablentia emittat, charitative moneat.

Sexto. Circa testamenta, & legata equidem non facile se immisceat, ne videatur potius bona temporalia, quam animam ægroti quærere; interim tamen, si desuper consulatur, & variæ circumstantiæ indeclinabiliter sic suadeant, poterit date aliquam informationem ex Tractatu de testamentis, addendo, ne obliviscatur animæ suæ.

Septimo. Indaget ex infirmo, qualia si forsan eum DEUS ad æternitatem avocaret, suspiria, ad finem vitæ proponenda, forent sibi magis accepta? & sic consolatum cum Benedictione, & aquæ lustralis aspersione relinquat, seque ad spiritualie obsequia etiam in futurum offerat."

Additio V.

"Quær. V. Quid faciendum Confessario, si æger, ad quem vocatur, in extremis quasi, ac in agone est constitutus? Resp. *præprimis* post factam cum aqua benedicta aspersionem illico confessionem ejusdem, si capax adhuc existit, excipiat: alias vero quærat ex circumstantibus, utrum æger non petierit ipsemet Confessarium, aut utrum saltem non, eo præsente, per tunsionem pectoris, aliudve signum ostendat dolorem, ac confitendi desiderium, quo supposito, suggerat ei, ut, si ore nequeat, saltem corde contrito pronuntiet sanctissima Nomina JESUS, ac Mariæ, eumque absolvat &c. quod etiam in defectu horum signorum conditionate præstabit conformiter doctrinæ superius traditæ *dist. 7. qu. 5.*

Secundo. Quando sacri Viatici capax amplius haud judicetur, aut illud ante paucos dies primum recepit, invigilet, ut saltem quasi agonizanti administretur Sacramentum extremæ Unctionis, si durante hoc morbo necdum id administratum fuit.

Tertio. Attendat, ut penes agonizantem adsit aqua benedicta, quæ sæpius contra infestationes dæmonis eum aspergat dicendo: *Ecce Crucem Domini, fugite partes adversæ &c.* item effigies Crucifixi, & candela accensa. Solliciti Operarii, quoniam hæc ultima duo vident sæpius deficere, præsertim apud pauperes, ipsimet secum portant, & quidem imaginem Crucifixi singularibus Reliquiis, & candelam specialibus benedictionibus præditam.

Quarto. Instillet suaviter auribus ægroti iterato sacratissima Nomina JESUS & MARIÆ pro lucrandis indulgentiis; item actus virtutum Theologicarum atque contritionis; item successive Mysteria Passionis Dominicæ, commendationem animæ in sacratissima quinque Vulnera JESU Christi: implorationem Auxilii Beatissimæ Virginis MARIÆ ter immaculatæ, S. Michaelis Archangeli, SS. Angelorum Custodum, S. Josephi morientium Patroni, uti similiter S. Barbaræ; nec non suorum Patronorum, vel etiam Sanctorum illorum, qui hoc ipso die celebrantur &c. de quibus plura videre potes in libellis infirmorum specialiter in hunc finem editis.

Quinto. Ut suaviter sua dicta illabantur auribus ægroti, non longas in uno continuo faciat periodos; aliquoties pausam interponat, ut æger respirare valeat: non nimium clamet; cum sensus auditus, pro tunc valde acutus, ordinarie non parum exinde gravetur. Credit autem la Croix hic, magis expedire, ut Confessarius agonizanti assistens inclamet potius supra caput ad cranium ægri, quam in aures; quia vox ad cranium per nervos sensorios delata melius (uti inquit) experientia teste percipitur.

Sexto. Postquam tandem agonizans inter manus Confessarii expiravit, illico in genua procidens recitet pro anima defuncti Psalmum *de Profundis*, ac cum præsentibus unum alterumve *Pater & Ave*: soletur domesticos, si magnum ex hac morte mœrorem concipiant, & subinde pro exigentia circumstantiarum occasionem sumat, præsentibus, dum corda eorum adhuc sint emollita, brevibus & efficacibus verbis in memoriam revocandi brevitatem vitæ, vanitatem mundi, & felicitatem bene morientium, sicque data prius adhuc Defuncto & præsentibus cum aqua lustrali benedictione discedat."

Additio VI.

"Quær. VI. Quomodo a Confessario specialiter tractandi sint illi infirmi, qui sunt in alia occasione proxima constituti? Præmissis illis, quæ antea Quæstione IV. de constitutis in occasione proxima generice diximus, ulterius, antequam speciali huic Quæsito, satisfaciam, videndum, utrum tale delictum adhuc sit occultum, vel jam publicum: puta, si ægrotus foret notorius concubinarius: vel infirma publice meretrix &c. Porro publicum seu notorium potest aliquid esse tripliciter. I. Notorietate facti; quando nimirum in aliqua communitate ita patens est, ut nulla tergiversatione celari queat: e. g. si ægrotus ex sua amasia jam aliquot proles haberet agnitas ut suas. II. Notorietate juris; quando nimirum jam fuit talis e. g. concubinarius per sententiam Judicis pronuntiatus tamquam reus, nec per appellationem purgatus. III. Notorietate famæ; quando nimirum publica jam circumfertur fama de hoc delinquente: debet autem hæc fama ortum trahere ex testimoniis vel indiciis quasi moraliter certis, non autem ex meris infundatis suspicionibus, vel inani rumore vulgi. H. N. Resp. I. Si crimen adhuc est quidem occultum, morbus vero etsi gravis, attamen necdum proxime ad mortem disponens in eo casu, quando simul non adest impotentia physica, vel saltem moralis occasionem proximam abscindendi, eo fortius ante absolutionem urgeat ad eam dimittendam, quo majus est periculum, ne forsan status morbi subito (uti sæpe contingit) degeneret in fatalem, & ex improviso ægrotum avocet in æternitatem, utinam, non infelicem. Ita sub his terminis communis, & ratio jam patet ex dictis præcedenti Quæstione IV. Respond. II. Si apud hunc tamen hic & nunc adsit alia (& non solum ex amore proprio excogitata) impotentia, physica, vel saltem moralis dimittendi hanc materialem peccandi occasionem (e. g. verum periculum prostitutionis, seu gravis diffamationis) isque simul in hoc suo morbo per specialia signa ostendat se paratum, faciendi ex proxima occasionem remotam (puta non amplius admittendi complicem ad familiare, aut solitarium alloquium &c.) poterit hunc absolvere Confessarius, præsertim si addat, quod eamdem, cessante impedimento, iterum reconvalescens velit dimittere. Ita denuo patet ex dictis, & ratio ulterior est; quia in talibus circumstantiis, & durante morbo satis doloroso non videtur, ordinarie loquendo, adesse occasio proxima in præsenti, forsan tamen iterum reditura, si reconvalesceret. Resp. III. Si status morbi in dies fieret periculosior ex una parte, ex altera vero Confessarius experiatur, quod apud ægrotum, non obstante priori suo promisso, continuentur delicta (e. g. carnis cum concubina, si non opere, saltem impuris osculis, & desideriis) talem Confessarius disponat omni possibili modo, ut vel hanc concubinam, si aliud non obstet, ducat, cum ea matrimonium contrahendo, vel, si id esse nequeat, tunc illam occasionem abscindat etiam cum periculo subsecuturæ diffamationis: nam sicut bona animæ, ac æternæ salutis tanquam altioris ordinis, præponderant bonis famæ, utpote inferioris ordinis, ita etiam ab ægroto simili magis attendi debet, ut evitetur periculum deperdendæ salutis, quam periculum deperdendæ famæ. Resp. IV. Si Confessarius, dum vocatur ad similem occasionarium, ipsum reperiat jam loquela, & sensibus destitutum, vel saltem alias jam in extremis constitutum, ita, ut periculum in mora foret, ne mors præveniret, si ante absolutionem multum disputaret cum eo de occasione dimittenda, paucis ipsum exhortetur ad serium dolorem cum firmo proposito & conformiter signis pœnitentiæ seriæ datis, certis, vel dubiis, etiam absolute vel conditionate absolvat, & si sacrum Viaticum recipere amplius nequeat, saltem extrema Unctione muniri curet; nam in simili casu saltem sub dubio præsumere potest, quod æger, tanquam jam in via ad æternitatem constitutus; voluerit deponere talem Confessionem, quæ habeat omnia necessario requisita ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ, & ad causandum effectum gratiæ remissivæ peccatorum, inter quæ requisita numerantur quoque verus dolor cum firmo proposito. Dixi notanter: *saltem sub dubio præsumere potest*: res enim in similibus circumstantiis, ubi cuncta quasi superficialiter agi debent ob periculum in mora, non caret periculo de efficacia doloris & cum juxta TT. *Pœnitentia sera fit raro vera*. Resp. V. Resolutio præcedens locum quoque habet in occasionario publico jam in extremis constituto, si sit periculum in mora: præcipue, si antea petierit Confessarium, vel alia signa doloris de suis peccatis dederit saltem dubia. Patet ex ratione proxime assignata: alias autem extra summum periculum in mora, nullatenus ei concedatur ob tam frequenter infelices, & tragicos exitus dilatio sublationis occasionis proximæ, etiam materialiter talis, ac quamvis in gravi mortis periculo (etsi necdum in extremo) adpromittat ex proxima facere occasionem remotam: foret enim hæc retentio publicum scandalum &c. *Nec potest* talis prætendere exinde periculum prostitutionis, & diffamationis apud alios: nam *contra* est, quod hæc dimissio, nullatenus, dum peccatum jam est publicum, cedat in dispendium famæ, imo potius in emolumentum honoris, dum homines prudentes, & boni Christiani (impii aliqui curandi non sunt) qui alias ob publicum scandalum jam norunt statum ægroti, nullatenus vituperant, sed exemplificantur, ac summopere laudant tam heroicam &

seriam conversionem per ejectionem e. g. pellicis, seu concubinæ. *

Additio VII.

* Quær. VII. Quidnam observari debeat a Confessario quoad illos infirmos, quos ex modo confitendi advertit nimis pudibundos, cum periculo subticendi ex verecundia aliquod delictum grave, vel nimium vindicativos, & nolentes ignoscere suis inimicis, vel desperabundos, sive quoad emedationem vitæ in futurum sive quoad remissionem suorum peccatorum?

Resp. I. Quoad personas pudibundas, si advertat tales, præsertim alterius sexus, deterreri præ verecundia a Confessione ingenua, & integre gravium peccatorum, excitet easdem mansuetis verbis ad confidentiam in se ponendam: adpromittat vi Sigilli Sacramentalis strictissimum silentium, nec directe, nec indirecte frangendum: addat, quod utique consultius sit, se coram unico, ad servandum silentium obligatissimo, in hac vita manifestare absque gravi increpatione, & cum certa spe veniæ, quam in altera coram toto mundo palam confundi cum certa æterna damnatione: proponat ei pariter pro diversitate temporis, & circumstantiarum carnificinam conscientiæ, jam in hac vita multo plus torquentis, quam mortificaret sui victoria per candidam omnium gravium peccatorum detectionem, qualem subsequeretur tranquillitas, & quies animæ.

Resp. II. Quoad infirmos vindicativos, nec etiam in hoc morbi statu volentes dimittere, recte procedet Confessarius, si hisce proponat Exemplum Christi, atque Sanctorum, e. g. Sancti Gualberti consanguineo cuidam, capitali alias inimico (utpote qui nefarie unicum fratrem suum occiderat) ob sanctæ Crucis reverentiam ex corde ignoscentis, & exinde ad magnum sanctitatis gradum pervenientis: item revocet ei in mentem, quidnam oret quasi quotidie, recitando Orationem Dominicam, dum ait: *Dimitte nobis debita nostra*, NB. *sicut & nos dimittimus debitoribus nostris*, ex quo consequitur, quod si ipse non dimittit, nec sibi dimitti petat peccata sua: proponat ad hunc finem parabolam Evangelicam de servo illo, cui Dominus magnam summam debitam benigne condonnavit, postea vero, cum ille minorem conservo suo remittere immisericorditer renuit, in carcerem teterrimum conjici imperavit; repræsentet oculis suis teterrimum illum carcerem infernalem, in quo, nisi ignoscat, diaboli tamquam crudelissimi tortores jam expectant eundem, cum tali modo nec absolvi, nec peccata dimitti queant. Quod si hæc, & similia animum ægroti necdum emolliant, ad genua ipsius provolutus, & exhibita Crucifixi imagine adjuret ipsum per sanguinolentas Christi plagas, ut, si non amore adversarii sui, saltem amore Redemptoris nostri, qui jamjam moriturus pro inimicis suis oravit, remittat inimico, nec animam suam propriam, pretioso sanguine JESU Christi redemptam tam manifesto, & proximo periculo æternæ damnationis exponat.

Resp. II. Si infirmi fuerint nimium pusillanimes cum periculo desperationis; tunc vel hæc pusillanimitas oritur circa propositum quoad emendationem vitæ in futurum, vel circa remissionem peccatorum ob eorum nimiam multitudinem, ac gravitatem de præterito? Si *prius*: doceat tales Confessarius, quod firmitas propositi possit stare cum crudelitate relapsus: item quod ad valorem Sacramenti sufficiat, quod propositum sit efficax affective, quamvis non semper fuerit tale effective, de quo videatur præsens Auctor *Tr.* 14. *dist.* 6. *n.* 52. *& seqq.* Instruat insuper eosdem, ut quamvis recte habeant diffidentiam in suas vires proprias, majorem tamen ponant confidentiam in DEI assistentiam: major enim est potentia Divini Medici, quam magnitudo talis morbi: si ægrotus fiat iterum recidivus, iterum adest Divinus Medicus, qui *venit salvum facere, quod perierat. Matth. cap.* 18. *nec vult mortem peccatoris, sed ut convertatur, & vivat. Ezech. cap.* 28. Quod si autem pusillanimitas ita ortum haberet ex multitudine, & nimia gravitate peccatorum, proponat Confessarius patrem Evangelicum, qui filium prodigum redeuntem in suam amanter recepit gratiam, etsi cuncta sua luxuride consummaverit. Hanc ipsam misericordiam Christus clementissimus Pater ostendit erga Magdalenam, Latronem & plures alios. Idem DEUS falli, & fallere nescius adpromisit indistinctim omnibus peccatoribus *Ezech. cap.* 23. dum ait: *quacunque hora ingemuerit peccator*, NB. *omnium iniquitatum ejus non recordabor*. Judas desperans juxta SS. PP. plus peccavit, quam ut traditor Magistri sui. *

DISTINCTIO IX.

De Casibus reservatis, & Sigillo Confessionis:

QUÆSTIO I.

Quid sit reservatio Casuum, & a quo fieri possit

SUMMARIUM.

1. *Casus reservatus, quid?*
2. *Per actum reservationis directe afficitur persona Confessarii &c.*
   Corollarium.
3. *Datur in Ecclesia potestas reservandi casus.*
   * *Quibusdam competat potestas reservandi peccata?*
4. *Quæ peccata reservari soleant?*
   Quid de casu dubio?
5. *Papa ordinarie non reservat peccatum, nisi ob annexam excommunicationem.*
6. *Unde hac sublata quilibet Confessarius absolvit a peccato.*
7. *Item, si Censura non fuit contracta.*
8. *Casus reservati Summo Pontifici, qui?*
   (*a*) Videatur Tr. 13. dist. 2, num 15. & seqq.
9. *Episcopi possunt reservare Casus pro suis Diœcesibus.*
10. *In quibus libris similes casus reperiantur?*
   * *An Episcopi loci censeantur reservare Casus etiam quoad peregrinos ad suam Diœcesin venientes? Addit. I.*
   * *Præsertim si talia peccata non sint reservata in Diœcesi, ex qua dicti peregrini veniunt? Addit. II.*
   * *An Diœcesanus incurrat reservationem, si peccatum illud committat in Diœcesi aliena, in qua id non est reservatum? Addit. III.*
   * *An Diœcesanus incurrat Episcopalem reservationem, si etiam invincibiliter ignoret tali peccato esse annexam aliquam reservationem? Addit. IV.*
   * *Occurritur objectioni, & exinde infertur notabile Corollarium. Addit. V.*
11. *Cautela quoad Regulares?*

1. CONCL. I. *Reservatio Casuum* aliud non est, quam negatio Jurisdictionis absolvendi circa aliquod peccatum. Ita in re communis. Hinc *Casus reservatus* bene definitur, quod sit peccatum mortale externum, ad cujus absolutionem inferioribus Sacerdotibus jurisdictio non est concessa.

2. Dicitur, *Jurisdictio non concessa Sacerdotibus*. Siquidem per actum reservationis principaliter, ac directe tantum afficitur persona Confessarii, ejus jurisdictionem arctando, & indirecte solum persona ipsius pœnitentis, eo quod a tali Confessario ob defectum jurisdictionis a casu reservato absolvi non possit: prout inter alios notat Fagnanus *c. Omnis n.* 78. *& seqq. de Pœnit. & remiss.* ubi ad longum probat, quod per actum reservationis directe casuum non afficiatur, nisi persona Sacerdotis Confessiones audientis, licet indirecte obstet pœnitentibus. Unde infert, quod Regulares exempti intra Diœcesin Episcopi approbantis possint absolvere pœnitentem alterius Diœcesis a casibus in Diœcesi pœnitentis reservatis, si hi non sint reservati in Diœcesi, in qua Confessiones audiunt: cum Regulares habeant jurisdictionem a Papa, & Episcopus alterius Diœcesis nequeat, etiam quoad suos subditos, limitare jurisdictionem Sacerdotis sibi non subditi.

3. CONCL. II. Certum est, dari in Ecclesia DEI potestatem reservandi Casus aliquos, sive causas criminum graviorum, a quibus inferiores Confessarii absque speciali licentia, & facultate extra mortis articulum absolvere non possunt. Patet hoc præter & continuam praxin, & sensum Ecclesiæ ex Concilio Trident. *Sess.* 14. *can.* 11. *& c.* 7. ubi proinde monet in hæc verba: *extra quem articulum mortis Sacerdotes, cum nihil possint in casibus reservatis, id unum pœnitentibus persuadere nitantur, ut ad Superiores, & legitimos Judices pro beneficio absolutionis accedant.*

Additio.

* Possunt autem omnes, & soli illi reservare peccata, qui gaudent Jurisdictione ordinaria. Ratio est; quia omnes isti (intellige, nisi quoad certa peccata ab altiori potestate cohibeantur) possunt, & quidem soli aliis pro Confessionali approbatis suam jurisdictionem delegare: ergo etiam possunt eamdem delegare cum certa restrictione, & exceptione aliquorum casuum, uti docte advertit Elbel hic *p.* 2. *Conferent.* 13. *n.* 331. Ex quo ab eodem Auctore recte deducitur, potestatem reservandi quædam peccata residere 1. in Summo Pontifice, qui pro tota Ecclesia, 2. in Episcopo, qui sua Diœcesi, & 3. in Superiore Regulari, qui omnes pro suis subditis suam jurisdictionem delegatam ad certos casus restringere possunt, sicque quædam peccata excipere, ac sibi reservare. *Nec dicas*. Parochi tamquam Pastores in suas oves, & Guardiani tanquam

Su-

Superiores locales in suos subditos habent jurisdictionem ordinariam, & tamen non possunt certos casus reservare; ergo ex jurisdictione ordinaria non sequitur potestas reservandi peccata. Respondetur enim, tales habere quidem potestatem ordinariam in subditos, non tamen in omnia illorum peccata; cum quoad nonnulla eorum jurisdictio ab altiori potestate limitetur, ubi quoad istam limitationem circa Regulares respiciendæ sunt eujuslibet sacri Ordinis Constitutiones propriæ. *

4. CONCL. III. Sola peccata mortalia, eaque non nisi certa, externa, ac in suo genere, seu (uti alii ajunt) in sua malitia specifica opere consummata reservari solent. Ita Lugo *disp. 20. de Pœnit. sect. 2.* Layman *l. 5. tr. 6. c. 12. num. 3.* Herincx *disp. 6. de Pœnit. num. 6. & seqq.* cum aliis passim. Dicitur, *reservari solent*: nam, quamvis peccata mortalia etiam mere interna possent reservari, tamen in usu non est, neque expedit, ut eadem reserventur. Deinde, quoties morale dubium est de reservatione casus, jam is non censetur reservatus, sive sit dubium juris, sive facti: siquidem reservatio est valde odiosa, stricte interpretanda, adeoque intelligi debet de casibus certis & indubitatis. Herincx *loc. cit. num. 7.* Suarez, & communis.

5. CONCL. IV. Papa ordinarie nullum peccatum mortale sibi reservat, nisi propter annexam censuram excommunicationis sibi itidem reservatæ. † Excipe casum calumniose denuntiantis Confessarium tanquam sollicitantem ad turpia in Confessione, est enim reservatus Pontifici, nec censuram induit. Vide Bullam Benedicti XIV. *Sacramentum Pœnitentiæ* hic in Appendice relata. Ita Herincx *cit. n. 6.* Navarrus, Toletus, Henriquez, Layman, aliique communiter: dummodo excipiatur unus, vel alter casus, in quo oppositum habetur specialiter expressum; prout Sixtum V. in Bulla contra male promotos, quæ incipit: *Sanctum & salutare* (ac habetur) *tom. 2. Bullarii Romani Constit. 91. dicti Pontif.*) reservasse sibi peccatum istud absque alia excommunicatione annexa, notat ibidem Lugo *num. 25.* Et hinc in Conclusione additur ly *ordinarie*.

6. Infertur proinde, quod, si Papa, aut ejus Pœnitentiarius aliquem absolvat a sola censura excommunicationis Summo Pontifici reservatæ, possit postmodum quilibet inferior Confessarius in foro conscientiæ absolvere hominem illum a peccato ipso, cui talis excommunicatio adjuncta fuit. Idem dicendum, si quis tempore Jubilæi, vel alias confessario habenti specialem facultatem absolvendi a casibus Summo Pontifici reservatis fuisset confessus, ab eoque absolutus ab omni vinculo excommunicationis, omissa tamen per oblivionem confessione casus reservati Papæ: nam talis poterit postmodum per quemlibet Confessarium ab eodem casu absolvi, eo quod jam fuerit antea absolutus ab exccommunicatione Papæ reservata, sublata autem excommunicatione non amplius manet reservatio casus Papalis.

7. Infertur ulterius. Si quis commisit peccatum Summo Pontifici reservatum, sed ob ignorantiam, aut aliam causam a censura Papali excusatus fuit, talem etiam ab inferiori Confessario absolvi posse, siquidem sublata, vel non contracta censura excommunicationis etiam ablata censetur reservatio. Pirhing. *Tit. de Hæreticis num. 37.* Bassæus V. *Casus reservatus num. 2.* & alii.

8. CONCL. V. Casus reservati Summo Pontifici continentur partim in Bulla Cœnæ Domini, sic dicta quod eamdem Summus Pontifex singulis annis in die Cœnæ Domini sollemniter promulgari faciat; (*a*) partim in Jure Canonico, & diversis Bullis Pontificiis de quibus, uti & de potestate absolvendi ab iis vide *Tr. 13. dist. 2. num. 57. & seqq.*

9. CONCL. VI. Etiam Episcopi pro suis Diœcesibus possunt sibi reservare certos casus, a quibus Confessarii absolvere nequeunt absque licentia, & facultate ipsorum speciali. Patet hoc tum ex perpetua praxi, sensuque Ecclesiæ; tum ex Concil. Trid. *Sess. 14. c. 7. & can. 11.* sic definiente: *Si quis dixerit Episcopos non habere jus reservandi sibi Casus, nisi quoad externam politiam, atque ideo Casuum reservationem non prohibere, quo minus Sacerdos a reservatis vere absolvat: anathema sit.*

10. Cæterum casus Episcopis reservati continentur in propriis singularum Diœcesium Ritualibus (NB. quoad Diœceses Salisburgensem, Passaviensem, Augustanam, Frisingensem & Constantiensem singillatim eosdem refert Elbel hic *Conferent. 13. num. 336. ac seqq.*) & variantur juxta exigentiam & diversitatem Diœcesium, quamvis isthæc reservatio non afficiat personam Confessarii extra ejusmodi Diœcesin, in qua reservatur, existentis, si casus iste pariter in ipsa Diœcesi confessarii reservatus non sit ut dictum n. 2.

Additio I.

* Dixi notanter: *Si casus iste pariter in ipsa Diœcesi Confessarii reservatus non sit.* Nam quando reservatio aliqua non solum in Diœcesi pœnitentis, verum etiam in Diœcesi ipsius confessarii facta fuisset, respectu talis casus nequiret Confessarius, alias hac facultate absolvendi non præditus, pœnitentem ab eo absolvere, cum in Bulla *Superna Clementis X.* §. 7. concedatur licentia absolvendi a reservatis confluentes ex alia Diœcesi pro tunc tantum, quando peccata non sunt reservata in illa Diœcesi, ubi idem confessor est approbatus. Formalia textus sic sonant: *Potest autem Regularis confessor in ea Diœcesi, in qua approbatus est, confluentes ex alia Diœcesi a peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa, ubi idem confessor est approbatus, absolvere.* Et hoc quidem in casu, quo peccatum in utraque, nimirum tam in Diœcesi pœnitentis, quam confessarii reservatur, quod nimirum pro tunc confessarius alias facultate ab his absolvendi non præditus, nequeat a reservatis, ex quacumque Diœcesi pœnitentes existant, absolvere in sua Diœcesi directe extra necessitatem, omnino certum est. *

Additio II.

* Ast formemus alium casum, nimirum quod peccatum a pœnitente alienæ Diœcesis commissum ibidem equidem reservatum non sit, bene tamen in Diœcesi, in qua confessarius dicti pœnitentis confessionem excipit, poterit ne ex tunc confessarius, alias facultate absolvendi a reservatis non præditus, nihilominus extra articulum, vel periculum mortis directe absolvere pœnitentem alienæ Diœcesis? Motivum dubitandi, ac negativam tenendi eruitur ex dictis, quia nimirum Clemens X. sicuti concedit Absolutionem confessario simili, quando peccatum in aliena quidem pœnitentis, non tamen in sua Diœcesi propria reservatum est, sic videtur econtra vice versa negare hanc potestatem absolvendi, quando peccatum illud equidem non in aliena pœnitentis, bene tamen in sua propria reservatum fuit. Et ita quidem ob paritatem rationis in utrolibet casu cum pluribus aliis sentit noster Henno hic *disp. 8. q. 8. art. 4. Concl. 4.* Econtra vero la Croix *l. 6. part. 2. num. 1631.* allegatum Clement. X. textum intelligit solummodo in supposito, quo peccatum illud tam in Diœcesi aliena pœnitentis, quam in propria confessarii ejusdem confessionem audientis reservatur. Quod si vero peccatum reservatum non sit in Diœcesi pœnitentis, sed tantum in Diœcesi Confessarii, in hoc casu nihil, ait, expresse declarasse Clementem X. Plerique tamen (prout dictus Auctor subjungit) cum Suarez, Lugone, Marcant., & Aversa putant, etiam tunc confessarium non posse hic absolvere: quia Episcopus hujus Diœcesis directe sustulit confessario jurisdictionem absolute respectu talis peccati reservati; quamvis cæteroquin Fagundez, & Stoz adhuc judicent, memoratum confessarium in dicto casu posse viatorem, seu peregrinum absolvere; tum quia reservatio fit ab Episcopo NB: non nisi in bonum propriæ Diœcesis, & consequenter non nisi circa peccata suorum Diœcesanorum; tum etiam, quia confessarius talem peregrinum, qui in Diœcesi confessarii figere non intendit domicilium, vel quasi domicilium, absolvit per jurisdictionem, vel ab ipso Summo Pontifice (si confessarius fuerit Regularis Ordinis Mendicantium) vel ab Episcopo viatoris (si extiterit confessarius non Privilegiatus) ex recepta consuetudine delegatam: adeoque, cum nec Papa, nec Episcopus viatoris hanc jurisdictionem confessario alterius Diœcesis respectu ejusmodi peregrini concessam limitet, quoad simile peccatum poterit pariter ab eodem absolvere. Interea tamen saltem in his partibus memoratæ opinioni Patris Stoz, & Fagundez videtur obstare præter verba allegata Clementis X. etiam reclamet praxis, qua videmus, quod confessarii, alias in sua Diœcesi propria non præditi facultate absolvendi a reservatis, solummodo attendant ad peccata reservata in hac propria sua Diœcesi, qualia, in confessionali ordinarie non absolvant absque eo, quod præcedenter interrogent, ex qua Diœcesi sit penitens, an ex hac ipsa, vel aliena, & num in aliena Diœcesi hoc peccatum pariter sit reservatum, nec ne? *

Additio III.

* Quæres I. An Diœcesanus, qui extra suam Diœcesin existens perpetrat tale peccatum, quod in sua Diœcesi est reservatum, exinde incurrat reservationem, ita, ut rediens in suam Diœcesin nequeat ordinarie, nisi ab habente potestatem in casus reservatos, directe absolvi, etsi peccatum illud reservatum non sit eo in loco, in quo dictus penitens id commisit? Supponit hoc Quæsitum ex jam dictis, quod, si penitens confiteretur illud peccatum in ipsa aliena Diœcesi, in qua commisit, & ubi inter casus reservatos non numeratur, quod (inquam) respectu confessarii talis alienæ Diœcesis memoratum peccatum non censeatur reservatum; quoniam dicto confessario ab Episcopo alterius distinctæ Diœcesis jurisdictio sua non limitatur, aut adimitur. Quæstio ergo solummodo remanet in casu, quo dictus penitens differt confessionem talis peccati, usque dum redeat in suam propriam Diœcesin. H. S.

Resp. Talem pœnitentem in ordine ad Confessarios suæ propriæ Diœcesis incurrere casum reservatum. Ita cum multis Dicastillo *de Pœnitentia D. 11. num. 244. & seqq.* & la Croix *l. 6. p. 2. num.* 1632. Ratio colligitur ex jam dictis; quia nimirum, exceptis solummodo specialiter designatis ab Episcopo, de reliquo omnibus confessariis illius Diœcesis, in qua nunc confitens habet domicilium, absolute adimitur potestas absolvendi quoad certa peccata, quæ propterea reservata vocantur, idque maxime verum est in ordine ad ipsus Diœcesanos. *

Additio IV.

* Quæres II. An Diœcesanus incurrat reservationem quoad casus Episcopales, si etiam invincibiliter ignoret, tali peccato esse annexam aliquam reservationem Episcopalem? Videtur quod non, quia etiam a pari reservatio Papalis juxta jam dicta non incurritur, si invincibiliter ignoretur. Et ita quidem sentiunt Josephus a S. Januario, Navarrus, Grassis, & Quintanadvenas apud Sporer *p. 3. Theolog. Sacramen. c. 6. sect. 2. num* 735. quam sententiam allegatus Auctor existimat, secure practicari posse, quando apud confessarium, non præditum facultate absolvendi a reservatis, simile peccatum reservatum in confessionali a pœnitente, qui ignorat invincibiliter annexam reservationem, bona fide proponitur. Quod ipsum citatus Auctor in tali emergentia solebat consulere Parochis, & Vicariis de reservatis casibus Episcopalibus sollicitis. Ego autem, nisi viderem, pœnitentem difficulter posse disponi, ut alteri habenti potestatem directe absolvendi a reservatis adhuc semel illud peccatum manifestet, vix auderem cum la Croix *loc. cit. num.* 1696. suadere praxin hujus sententiæ. Hinc resp. reservatio casus Episcopalis incurritur, quamvis invincibiliter ignoretur annexa. Ita teste la Croix *loc. cit. num.* 1608. communissima, quod clarum esse, & in praxi notum, ait Aversa hic *qu. 17. sect.* 1. Ratio est: quia reservatio principaliter afficit non pœnitentem, sed ipsum confessarium; cujus jurisdictionem limitat quoad certa peccata: ergo impertinens videtur esse in ordine ad reservationem, num pœnitens ipse eamdem resciat, vel ignoret. Quoad casus reservatos Papales, quod isti non incurrantur cum ignorantia invincibili, ratio jam est superius insinuata; quia nimirum ordinarie reservari non solet a Papa aliquod peccatum, nisi cum dependentia ad censuram simul annexam: censura autem juxta jam dicta neutiquam incurritur, si invincibiliter ignoretur annexa. E contra vero Episcopi certa peccata absolute reservant absque dependentia ad aliquam censuram. *

Additio V.

* Dices. Si dubitetur, num peccato sit annexa reservatio, eadem non incurritur juxta jam dicta *num.* 4. sive sit dubium juris, sive dubium facti: ergo multo magis nec reservatio incurretur, si omnino ignoratur invincibiliter, quod eadem sit annexa. Resp. disting. anteced. si dubitetur de reservatione &c. eadem non incurritur, si dubium illud maneat usque ad absolutionem, ita nimirum, ut tam pœnitens, quam confessarius ex rationibus e. g. pro & contra militantibus vere dubitent, num tale peccatum sit casus reservatus, transeat: si saltem confessarius adhuc ante absolutionem certo resciat, tale peccatum esse reservatum, nego ant. & similiter disting. conseq. non incurritur reservatio, si ante absolutionem ignoratur etiam ex parte confessarii, quod peccatum tale sit inter casus reservatos, transeat; si ab eodem certo sciatur, esse reservatum, nego conseq. Quinimo non desunt AA. apud la Croix *loc. cit. n.* 1693. qui existimant, in peccato dubio (idem dic de ignorato) adhuc incurri reservationem, si primum post absolutionem resciatur, tale peccatum numerari inter reservata, & sic illud ipsum peccatum fuisse tantum per absolutionem, uti alia peccata oblita, indirecte remissum, consequenter fore obligationem, habita certa cognitione reservationis etiam post absolutionem, illud denuo subjiciendi clavibus apud eum, qui habet potestatem absolvendi a reservatis. Contra hos tamen AA. si cognitio reservationis primum post absolutionem accedat, præter Sporer *loc. cit. num.* 734. contrarii sunt Portel, Sa, Hurtado, Gobat, Dicastillo probabilissime judicantes, supposito, quod dubium permaneat tam ex parte pœnitentis, quam Confessarii usque ad absolutionem, exinde vi absolutionis Sacramentalis absolute, & directe illud peccatum tolli, eo ferme modo, quo absolute, etiam per non habentem alias potestatem in reservata, tollitur in articulo, seu periculo mortis. ita nimirum, ut nulla deinceps sit obligatio tale peccatum de novo subjiciendi clavibus Ecclesiæ apud habentem privilegium speciale absolvendi a reservatis; cum reservans non censeatur voluisse sub reservatione comprehendere peccatum tali modo dubiosum.

11. De cætero quoad potestatem absolvendi Sæculares, imposterum Regularibus cavendæ erunt duæ Propositiones ab Alexandro VII. damnatæ, quarum prior, ordine 4. sic sonat: *Prælati Regulares possunt in Foro Conscientiæ absolvere quoscumque sæculares ab hæresi occulta, & ab excommunicatione propter eam incursa.* Posterior autem, ordine 12. est ista: *Mendicantes possunt absolvere a Casibus Episcopis reservatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate.*

QUÆSTIO II.

De absolutione a Casibus reservatis in & extra articulum mortis.

SUMMARIUM.

12. *In mortis articulo absolvere potest quilibet Sacerdos.*
13. *Articulus mortis, & periculum mortis, quid?*
14. *Sacerdos excommunicatus in mortis articulo absolvens non fit irregularis.*
15. *Absolutus a Casu reservato in mortis articulo non tenetur postea se sistere Superiori.*
16. *Nisi fuerit annexa excommunicatio.*
17. *Extra articulum mortis nequit Confessarius absolvere a Casu reservato.*
18. *Quid, si urgeat necessitas?*
19. *Et casui reservato sit annexa excommunicatio?*
(*a*) Ut dictum Tract. 2. Dist. 2. n. 28.
20. *An tunc opus sit, confiteri peccata reservata?*
* *Quid ad practice sit observandum Confessario, si quis ad eum accedat cum casu reservato, respectu cujus non habet potestatem directe absolvendi?*

12. CONCL. I. In mortis articulo quilibet Sacerdos potest absolvere ab omnibus Casibus reservatis. Patet hoc ex dictis *Dist. præc. num.* 13. & Concilio Trid. ibidem relato.

13. Porro per *Articulum mortis* non duntaxat intelligendus est quasi ultimus vitæ spiritus, sed etiam quodvis probabile mortis periculum, sive id accidat ex infirmitate, sive ex decreto Judicis quempiam morti adjudicantis, sive ex aliis causis; utpote ex imminente belli conflictu, partu periculoso mulieris, aut navigatione periculosa, seu valde longa, in qua Sacerdotis copia futura non est. Licet enim in rigore differentia sit inter articulum, & periculum mortis (nam *Articulus mortis* proprie dicitur, quando ex ægritudine prudenter præsumitur mors secutura, *Periculum mortis* vero cum datur occasio, in qua frequenter homines pereunt, ut in conflictu bellico, in periculosa navigatione, & hujusmodi) in præsenti tamen materia, utpote favorabili, idem est Articulus mortis, & probabile periculum ejus: nam morale periculum in malis ita existimari, & vitari debet, sicut eventus ipse, juxta illud *Ecclesiastici* 3. *Qui amat periculum, peribit in illo.* Barbosa *part. 2. De offic. & potest. Episc. allegat.* 25. *num.* 81. Diana, Layman, & alii passim.

14. Advertendum etiam, quod Sacerdos excommunicatus in præfato mortis articulo quempiam absolvens per hoc non incurrat Irregularitatem, uti post alios notat Barbosa *in Collectaneis ad Concilium Trid. Sess. 14. cap. 7. n.* 25. Nec obstat, quod cæteroquin violans censuram Ecclesiasticam fiat irregularis. Resp. enim, in hoc casu excusare necessitatem, sive articulum mortis Proximo impendentis: eo præsertim, quod Concilium Trid. *cit. cap.* 7. ad hoc cuivis Sacerdoti expressam facultatem præbeat, ibi: *Atque ideo in articulo mortis omnes Sacerdotes quoslibet Pœnitentes a quibusvis peccatis, & censuris absolvere possunt.*

15. CONCL. II. Qui propter mortis articulum a casibus reservatis per inferiorem confessarium fuit absolutus, non tenetur amplius cessante periculo Superiori se sistere, nisi fuerit annexa censura excommunicationis Superiori reservata. Ita Barbosa *cit. allegat.* 25. *n.* 80. & Doctores communiter. Ratio est: quia in mortis articulo habent omnes Sacerdotes potestatem, per se & directe absolvendi *loc. cit.* ab omnibus peccatis, ut patet ex Concilio Tridentino

16. Additur notanter, *nisi fuerit annexa censura excommunicationis.* Quia absolutus in mortis articulo ab excommunicatione, cessante tali periculo tenetur se sistere Superiori, non quidem, ut iterum absolvatur, sed ut mandatum ejus accipiat, & condigne, in quantum læserat, satisfaciat: alioquin enim reincideret in eandem speciem excommunicationem, & quidem ipso jure, propter novam inobedientiam, atque contemptum sese debite præsentandi de novo commissum: prout expresse statutum habetur *cap. Eos qui. De Sentent. excommunicat. in* 6. estque communis Doctorum.

17. CONCL. III. Extra casum articuli mortis, si Confessarius non præditus legitima facultate absolvendi animadvertat, quod pœnitens inter alia confiteatur peccatum reservatum, ordinarie loquendo non debet ipsum absolvere, sed ad Superiorem mittere; nisi ipsemet Confessarius possit, ac velit ab eodem facultatem absolvendi petere, tacito tamen nomine pœnitentis. Ita Doctores communiter, & concordat Concilium Trid. *cit. Sess. 14. cap.* 7. cujus verba *num.* 3. referuntur.

18. Di-

18. Dicitur; *ordinarie loquendo*. Nam, si urgeat aliqua necessitas, v. g. si pœnitens, longe distet ab Episcopo, vel alio habente potestatem absolvendi a reservatis, & tamen nunc debeat celebrare, vel communicare, tunc Confessarius potest absolvere pœnitentem; difficile enim est, gravem talem peccatorem adstringere, ut absque ulla Confessione cum sola contritione, de cujus valore alias minus securus est, multisque anxietatibus subjectus, accedat ad Sacrificium Missæ, vel S. Communionem; consequenter ad tollendam hanc difficultatem Confessarius dictus potest absolvere, ita tamen, ut absolutio directe cadat super non reservata tametsi solum venialia, indirecte vero super reservata, cum onere, ut pœnitens postea Superiori, aut alteri habenti facultatem absolvendi se præsentet, ab eoque prævia Confessione, a reservatis quoque directe absolvatur. Intellige, nisi malit ipsemet Confessarius a Superiore licentiam absolvendi impetrare, persona non nominata, ut supra dictum.

19. Adde cum Layman *cit. tract. 6. c.* 12. *n.* 10. Suarez, Henriquez, & aliis, idem dicendum esse, tametsi censura excommunicationis v. g. ob occultam Clerici percussionem reservationi annexa sit: adhuc enim in casu necessitatis poterit is indirecte absolvi ab inferiori Confessario. Ratio est: quia excommunicatio solo Jure Ecclesiastico arcet a receptione Sacramentorum, & consequenter cessat ejus obligatio in casu magnæ necessitatis. Quinimo, cum excommunicatus ad vitandam infamiam possit præmissa contritione SS. Eucharistiam suscipere (*b*) cur non pariter urgente simili necessitate Sacramentum Pœnitentiæ.

20. Cæterum in præmisso casu multi Doctores volunt, per se loquendo sufficere confiteri sola peccata non reservata inferiori Confessario: quam sententiam Herincx *disp. 3. de Confess. q. 5. num.* 61. valde probabilem asserit, eo quod nemo per se loquendo obligetur ad idem peccatum bis confitendum. Oppositam tamen sententiam plurimi tenent Doctores, estque saluberrimum consilium, & per accidens quandoque necessarium, etiam peccata reservata inferiori Confessario exponere, ut sic pœnitens in rebus necessariis melius instrui, aut, si indignus fuerit a Sacramento Pœnitentiæ repelli possit; prout bene notat Herincx ibidem.

Additio.

* Quæres. Quid ergo practice observandum sit Confessario non habenti potestatem absolvendi a reservatis, si pœnitens confiteatur peccatum reservatum? Resp. Ante omnia, præsertim, si in aliqua Confessione generali pœnitens simile peccatum proponat, talis Confessarius observet I. An non alias tempore alicujus Jubilæi cuicunque demum Confessario approbato, vel extra illud saltem Confessario, speciali facultate directe absolvendi a reservatis prædito, peccatum illud pœnitens fuerit confessus; tunc enim posset haud dubie etiam directe absolvere ab eodem. Quinimo plurimi Auctores cum Herincx, Lugo, Sporer, Covarruvia, Lessio, Ledesma apud la Croix *loc. cit. num.* 1695. putant a peccato reservato absolvere posse directe Confessarium, alias non habentem facultatem absolvendi a reservatis, si pœnitens antea Confessario fuerit alicui facultate absolvendi a reservatis prædito, ubi tamen peccatum reservatum eo tempore jam commissum in specie, vel quoad numerum invincibiliter omisit: voluit enim prior Confessarius saltem implicite, & virtualiter facere, quod potuit: sed potuit prior Confessarius ex sua potestate tollere reservationem: ergo censetur implicite saltem voluisse, prout D. D. eodem modo discurrunt, si quis tempore Jubilæi invincibiliter omisisset confiteri aliquem casum Papalem, vel Episcopalem.

At ponamus, peccatum reservatum fuisse a pœnitente commissum primum ab ultima Confessione; in eo casu Confessarius alias facultate directe absolvendi a reservatis carens observet II. Num omnes conditiones ad reservationem requisitæ adsint: puta, num fuerit deliberate commissum, num certo constet, esse annexam reservationem &c. quod si sic, observet III. In quo statu existat pœnitens, num in periculo mortis, vel saltem in aliqua necessitate e. g. confitendi ob periculum alias infamiæ: stante periculo mortis poterit absolvere directe, quoad alias vero necessitates præsentes indirecte cum onere se sistendi postea adhuc Confessario specialiter habenti facultatem absolvendi a reservatis. Quod si nec ulla adsit necessitas, persuadeat pœnitenti, ut accedat Confessarium alium facultate absolvendi a reservatis præditum, nisi forsan Confessarius in tali existat Diœcesi, in qua temporibus certis conceditur Confessariis, quoad alia peccata extra casus reservatos alias approbatis, absoluta potestas absolvendi a casibus quoque reservatis, atque in tali die pœnitens deponat Confessionem, inque eadem similem proponat casum reservatum; nam tunc is posset etiam absolute, & directe ab eo absolvi. Conceditur autem similis facultas in Diœcesibus Salisburgensi, & Passaviensi plerumque in principalioribus Festis Domini, & Beatissimæ Virginis MARIÆ, teste Patre Eibel hic *Conferentia XIV. num.* 390. *

QUÆSTIO III.

De Sigillo Confessionis.

SUMMARIUM.

21. CONCL. I. Per *Sigillum Confessionis* aliud non intelligitur, quam obligatio illa, qua in secreto teneri debent peccata ex Sacramentali Confessione cognita. Et hæc obligatio dicitur *Sigillum*, sumpta metaphora a sigillo materiali, quo solent obsignari res illæ, quas volumus omnino esse occultas, & secretas.

22. CONCL. II. Certum est, talem obligationem nihil revelandi de peccatis in confessione auditis, de facto exstare: quæ quidem obligatio tanta est, tamque graviter Sigillum confessionis obligat, ut communiter Theologi asserant, non licere confessario ex quacumque causa, etiam gravissima, ut puta ob periculum vitæ suæ, imo nec ob periculum totius reipublicæ, peccatum in confessione auditum revelando ipsum pœnitentem manifestare. Ratio hujus strictissimæ obligationis est: quia alioquin fieret injuria Sacramento Pœnitentiæ, simulque confessio in bonum supremi ordinis, nimirum in salutem spiritualem animæ instituta redderetur odiosa, & merito retraherentur ab ea Fideles, si scirent, in aliquo casu posse peccata confessa revelari in eorum præjudicium.

Additio.

* Nec refert, quod talem peccatorem Confessarius ob indispositionem, puta, ob defectum doloris, aut propositi, vel quia eam, quam facile potuit, occasionem proximam noluit relinquere, non absolverit; adhuc enim dictus confessarius obligatur ad strictissimum silentium Sacramentale, neque potest huic schedam confessionis publice petenti denegare, quia in similibus circumstantiis negare, esset indirecte dicere, quod non sit rite confessus, ut recte la Croix *l. 6. p.* 2. *num.* 1944. dummodo cæteroquin pœnitens enarraverit animo eadem confitendi: secus dicendum, si certo constiterit, quod nullum habuerit animum confitendi: sed tantum proposuerit, ut ob alios malos fines simulet apud alios confessionem, puta, ad illudendum confessario, ad eundem præcise sollicitandum, & seducendum &c. Ita cum aliis Layman, & Lugo apud la Croix *Lib.* 6. *part.* 2. *num.* 1642. *

23. CONCL. III. Peccatum in confessione detectum tenetur confessarius celare cum Jure Naturali, ac Divino positivo, tum etiam Ecclesiastico. Ita Scotus 4. *dist.* 21. *q.* 2. & Theologi communiter. Ratio prioris partis est: quia alioquin hinc Lex naturæ de servanda fidelitate, & secreto proximi celando violaretur, illinc autem Præceptum Christi positivum. Nam Christus, dum instituit Sacramentum Pœnitentiæ, præcepitque Confessionem, simul Confessariis arctissimam hanc Sigilli obligationem imposuit: ut patet tum ex perpetua traditione, ac sensu Ecclesiæ, tum ex eo, quia alioquin præceptum Confessionis non esset accommodatum conditioni humanæ, ac spirituali Fidelium utilitati.

24. Ultima pars, quod etiam Jure Ecclesiastico Sigillum Confessionis sit præceptum, patet inter alia ex *cap. Omnis utriusque sexus. De Pœnit. & remiss.* ubi pœna Depositionis a Sacerdotali Officio, ac perpetuæ pœnitentiæ in arcto Monasterio peragendæ constituitur iis, qui Sigillum confessionis violaverint.

25. CONCL. IV. Sub Sigillo confessionis non tantum cadunt peccata confitentis, sed etiam peccata complicis; item circumstantiæ peccatorum, quæ ad eorum Confessionem aliquo modo pertinent, & ex quarum revelatione potest confitenti evenire infamia, vel aliud incommodum: ut puta, si quis confessus sit, se illegitime natum, Sacros Ordines recepisse, infamibus parentibus ortum

nobilitatem generis jactasse &c. tales, inquam, peccatorum circumstantiæ v. g. defectus natalium, aut generis obscuritas a Confessario manifestari non possunt sine Sigilli violatione. Ratio est: quia per horum, ac aliorum similium revelationem confitenti fieret præjudicium, & sic Confessio redderetur odiosa.

26. Similiter, atque ob eandem rationem violatur Sigillum Confessionis, si Confessarius generatim dicat, Titium sibi confessum esse peccatum mortale, vel habuisse casum reservatum, aut censuram excommunicationis. Item, si dicat, se illum non absolvisse, quia non recte dispositus erat. Insuper Confessarius violat Sigillum, si peccatum aliquod veniale in specie revelet, secus foret, si solum in genere, cum certum sit, pœnitentem ad minus peccatum veniale confiteri debuisse, nam alioquin Confessio non subsisteret. Unde, si quis dicat, Titium confessum sibi esse peccatum veniale, Sigillum non violatur: bene tamen, si dicat, Titius confessus est mendacium. Monet quoque Layman *lib. 5. tract. 6. cap. 14. num. 6.* cum aliis, cavendum esse Confessario, ne aliquo loquendi modo sinistram de confitente opinionem apud alios generet; v. g. si dicat; *Titius minutissimis suis peccatis sæpe mihi molestus est*, significare enim videtur, illum scrupulosum esse, & sic indirecte Sigillum Confessionis violavit. Quod ultimum ut melius intelligatur, sit.

27. CONCL. V. Sigillum Confessionis duplici modo violari potest, directe scilicet, ac indirecte. *Directe* tunc *violatur*, quando Confessarius expresse & aperte peccatum confessum, aut aliquid sub Sigillo cadens manifestat. *Indirecte violatur Sigillum Confessionis*, quando, licet Confessarius nihil aperte revelet, ita tamen verbis vel signis se gerit, ut alter possit in notitiam peccati confessi devenire, & colligere, hunc pœnitentem habuisse peccatum mortale, vel certe veniale &c. Ita Doctores communiter.

28. Ista conclusio, ac præsertim secunda pars ipsius amplius declaratur exemplis. Sic quippe Parochus publice cuipiam negans Sacramentum v. g. Eucharistiæ, propter solam notitiam e Confessione acceptam, indirecte frangit Sigillum. Uti etiam, si taliter Confitenti in loco publico tempore Paschali schedam alias dari solitam ob pœnitentis indispositionem ex ipsa Confessione cognitam negaret. Item, si ob peccata occulta imponeret notabilem pœnitentiam *publicam*, ex cujus persolutione facile alii deducere possent, pœnitentem fuisse gravem peccatorem. Similiter Confessarius, si absolute dicat, se non absolvisse Petrum, nulla alia addita rationabili causa, frangit Sigillum indirecte, eo quod absolutio nulli negetur, nisi supposita indispositione pœnitentis, aut ob casum reservatum. Unde, si interrogetur Confessarius, an hunc vel illum absolverit, non debet absolute negare, neque affirmare, se absolvisse, si non absolvit; sed optimum erit dicere, se functum fuisse munere suo. Pariter frangit Sigillum, si pœnitentiam gravem impositam manifestet.

29. Insuper Sacerdos, qui aversionem aliquam a peccatore ex notitia accepta in Confessione concipit, aci severiorem vultum ea de causa illi ostendit, aut minus grave ei colloquitur &c. frangit Sigilum indirecte: quia sic facto exprobrat pœnitenti peccata confessa, &, si hoc liceret, redderetur Confessio multum odiosa, præsertim inter eos, qui simul debent cohabitare. Marchantius, Lugo, Bonacina, & alii. Similiter illicitum est, extra Confessionem revocare pœnitenti in memoriam sua peccata confessa, etiam ipsum consolandi gratia: quia ipse hac ratione confunderetur, sicque Confessio, si hoc passim liceret, odiosa redderetur.

Additio.

* Viderint hic illi Confessarii, qui non studentes in plantandis virtutibus, pleni suis passionibus se ipsos regere nequeunt, an non indirecte conformiter doctrinæ sancti Caroli Borromæi *c. 12. Instruct. Pastoral.* frangant Sigillum, qui, dum vocantur in Confessionale ad quempiam, quem ex aliis Confessionibus jam tesciunt magnum peccatorem, ante accessum per notabilem ob admissas voluntarie passiones immutationem faciei, sive sub ipsa Confessione per deliberatam actionem manuum, vel per profundos gemitus, per elevationem vocis, per proruptionem violentam ex Confessionali, per impatientia, & clamorosa verba dant aliis intelligere qualis sit status pœnitentis, & quidnam timeatur. Attendant sibi etiam alii Confessarii, qui, dum deprædicantur suæ spirituales filiæ a Confessionibus, quas exinde virtuosas sciunt miris eas juvant extollere laudibus: econtra vero, dum pariter laudantur aliæ, quas ex Confessione occultis vitiis deditas noscunt, silent, oculos in terram demissos tenent, vel alia signa suæ internæ cognitionis præbent. Item caveant sibi nonnulli garruli Confessarii, de aliqua civitate alias non ampla & bonæ famæ dicentes, e. g. quod ibi invalescant vitia, seu multum grassentur adulteria &c. nam, si ex Confessionali habeant, & non aliunde, apud alios, qui talia de hac civitate non credebant, eandem infamant, & Sigillum sic frangunt, ac odiosum reddunt Sacramentum Pœnitentiæ. Invigilent pariter illi Superiores, ne frangant indirecte Sigillum, utendo ad gubernium illa notitia, quam hauserunt præcise ex Confessionali cum magno periculo, ne ex illo modo agendi deveniatur in notitiam pœnitentis, qui peccatum illud confessus fuit.

30. Hinc non immerito Clemens VIII. in Decreto de de Casibus reservatis die 26. Maji 1593. edito (& verbatim refertur a Bassæo *vers. Casus reservatus num. 40.*) universis Regularibus sic mandavit: *Tam Superiores pro tempore existentes, quam Confessarii, qui postea ad Superioratus gradum fuerint promoti, caveant diligentissime, ne ea notitia, quam de aliorum peccatis in Confessione habuerint, ad exteriorem gubernationem utantur &c.* Quod Decretum, etsi specialiter de Regularibus, utpote perpetuo simul cohabitantibus loquatur, quia tamen quoad hoc punctum consonat Juri naturali, ac Divino, etiam ad alios extendendum erit, ne Sacramentalis Confessio quoquo modo reddatur odiosa.

31. CONCL. VI. Nihilominus licite utitur Confessarius notitia Confessionis ad actiones non afferentes ullum prorsus incommodum pœnitenti, vel complici. Ita in re communis: sic enim nec censetur directe, aut indirecte revelari peccatum in Confessione detectum, nec ipsa Confessio redditur ullatenus odiosa & onerosa. Et utique propter notitiam ex sola Confessione haustam potest Confessarius dare eleemosynam tali, quem ex ipsa Confessione novit, vere, & non tantum simulate esse pauperem, vel orare DEUM pro salute sui pœnitentis, ob consuetudinem occultorum peccatorum de æterna salute periclitantis: potest etiam DEUM orare, ut se per gratiam suam a similibus peccatis misericorditer præservet; potestque se magis præcavere ab illis peccatorum incitamentis, & illiciis, quibus videt pœnitentem suum a diabolo seductum fuisse, ac postea graviter cecidisse, & hujusmodi. Rursum Concionator, vel Scriptor rerum ad mores spectantium potest ejusmodi notitia uti ad parandas tanto aptius Conciones, Commendationes, dummodo hoc ita fiat, ut nec ullo modo deveniatur in notitiam confitentis peccata, nec ulli exinde incommodum sequatur, neque scandalum pusillorum sequi valeat.

32. Et hoc ultimum notanter additur: quia coram simplicioribus hominibus cavendum est Confessarius, ac præsertim Concionatoribus, ne dicant, sese hoc vel illud e confessionali scire; nam per hujusmodi dicta facile simpliciores scandalizantur. Unde infert Gobat *tract. 7. Theol. Experim. num.* 878. cum Diana *part 3. tract. 4. resolut. 76.* quod communiter peccent graviter Concionatores, præsertim si sint Parochi; quando dicunt expresse, se hæc vel illa peccata percepisse in Confessione: quia communiter homines, præsertim plebeii, scandalizantur similibus verbis.

33. Ex dictis patet resolutio illius Quæstionis, utrum Sacerdos, si ex notitia Confessionis sciat, sibi in via, vel in nemore parari insidias, aut præberi venenum in poculo, possit hoc periculum declinare? Resp. enim, hoc licite fieri, dummodo id occasione aliunde accepta absque ullo detrimento, aut manifestatione confitentium fieri possit; ut notatat Scotus 4. *dist.* 21. *q.* 2. §. *Ad argumenta*, & Sanchez *l. 3. de matrim. disp.* 16. citans plurimos alios, & ratio est: quia in tali casu proprie loquendo non fit directa, aut indirecta revelatio aliis de peccato ex una parte, ex altera vero neque exinde hoc Sacramentum Pœnitentiæ redditur odiosum: cum nulli inferatur damnum, seu gravamen ex una parte (nam tollere præcise ipsum actuale peccatum, absque adjuncto simul aliquo alio incommodo, utique non est inferre gravamen Pœnitenti) ex altera autem parte non sit ullum periculum (uti supponitur) deveniendi in notitiam Pœnitentis. Secus dicendum, si id fieri nequeat sine præjudicio, manifestatione, aut suspicione Rei confessi: nam sic redderetur Confessio odiosa.

Additio I.

* Quare circa dictam doctrinam, qualiter Confessarius ad extra uti possit notitia præcise ex Confessionali hausta, in compendio semper duo ex P. Sporer *part. 3. Theolog. Sacram. c. 7. q. 4.* præsertim §. 3. præ oculis habenda sunt. *Primo*, num non adsit grave periculum, ne alii extranei exinde vi ipsius usus talis notitiæ deveniant in cognitionem personæ, quæ illud peccatum confessa fuit? nam si id foret, nullo unquam casu juxta jam dicta Conclus. II. liceret usus talis notitiæ, quoniam sic per illum usum ejusdem notitiæ manifestaretur saltem indirecte peccator confessus. *Secundo*, posito autem, quod vi ipsius usus notitiæ equidem alii non deducerentur in cognitionem peccatoris pœnitentis; bene tamen pœnitens adverteret quod Confessarius utatur notitia ex sua confessione hausta, in eo casu distinguendum est, num talis usus notitiæ cedat in verum incommodum pœnitentis, vel non? Si posterius, poterit uti notitia hac: e. g. si Confessarius ex suo pœnitente in Confessionali cognovit, quod is per certa verba vexatoria fuerit sæpe ad internam gravem iram commotus, poterit deinceps Confessarius in discursu familiari similes vexationes intermittere &c.

Quod si autem usus dictæ notitiæ vergat simul in aliquod incommodum pœnitentis, eam Confessarius adhibere nequit,

quit, etsi exinde nullo modo apud alios deveniatur in notitiam peccati. Et hinc non potest Confessarius, vel Magister Novitiorum, qui alias in votando votum affirmativum dedisset, illud prædicto negare ideo, quia præcise ex Confessionali novit ipsum indignum. Nec refert, quod nullus exinde extraneus, quin nec ipse pœnitens advertat, fuisse negatum votum ab illo Confessario. Nam contra est, quod usus talis scientiæ non solum propterea sit interdictus, ne extranei deveniant in notitiam confessi, ejusque peccati, verum etiam, ne Sacramentum ullo modo reddatur odiosum pœnitentibus; prout tamen fieret, si scientia confessionis in gravamen pœnitentis uti liceret. Hinc merito Innocentius XI. in Congregatione Generali Universalis Inquisitionis die 18. Novemb. 1682. expresse inhibuit, scientia confessionis uti cum gravamine aliquo pœnitentis, quamvis absit omnis Sigilli revelatio, & quamvis NB. multo majus gravamen ejusdem pœnitentis ex non usu hujus scientiæ sequeretur. Videantur allegantes hoc Decretum in terminis Sabinus Bononiensis in *Luce Morali tract. 70. num.* 50. & la Croix *lib. 6. part. 2. num.* 1977. prout etiam teste Henno *tract. de Pœnit. disp.* 10. *q. 6. concl.* 8. Episcopi Belgici id ipsum repetierunt. En quam illictum velint Summi Pontifices Sigillum Confessionis. *

Additio II.

* Ex adducta doctrina infertur I. Quod satis probabiliter Superior, qui ex Confessione scit subditum suum tempore nocturno per aliquod occultum ostiolum exire ad peccandum, possit curare illud claudi, dummodo hic subdito aliud incommodum præter sublationem occasionis peccandi exinde non eveniat ex una parte, & ex altera absit omne periculum deveniendi in notitiam peccantis subditi: secus dicendum, si subdito ex usu talis scientiæ aliud simul reale incommodum eveniret, quamvis minus quam id, quod nasceretur, ex non usu dictæ scientiæ. Infertur II. Non posse Parochum suo œconomo, tenenti alias clavem generalem, illam auferre si præcise ex Confessione sciat, quod ea abutatur, exeundo sæpius de nocte ad suam amasiam &c. nam præterquam quod foret periculum deveniendi exinde in notitiam hujus peccati, insuper alias foret œconomo valde incommodum carere hac clave, qua etiam uti solebat pro administratione sui officii. Infertur III. Non posse dictum Parochum dimittere famulum suum ex eo, quia ex Confessione ejusdem devenit in notitiam, illum plura domino suo abstulisse; hæc enim dimissio foret reale gravamen famulo (uti supponitur) quod ei non evenisset, si hoc peccatum non detexisset: bene vero, his non obstantibus, poterit ille Parochus intra ipsum Tribunal salutaribus monitis urgere præsentem famulum, & priorem œconomum, ut ille ablata restituat, & ille clavem generalem sponte consignet, præsertim noctu ad evitandam sic peccandi occasionem; uti recte notat Elbel hic *Conferent.* 20. *num.* 514. Cæterum, si dicti postea id non præstent, nil ulterius facere, nec propterea famulo tempore solvendi salarii quidquam detrahere potest. *

34. CONCL. VII. Utrum de licentia pœnitentis possit Confessarius revelare Confessionem Sacramentalem, disputant Theologi. Negant plerique ex antiquioribus, ac præsertim Scotus *cit. disp.* 21. *q.* 2. Alensis, aliique. Ratio est: quia, licet pœnitens possit cedere juri suo, non tamen potest cedere juri Sacramenti; atqui Sigillum est introductum jure naturali, atque ex primaria Christi institutione in favorem Sacramenti; & secundarie solum in favorem pœnitentis; ergo.

35. Oppositum docent multi alii cum D. Thoma *in Supplem. part.* 3. *q.* 11. *art.* 4. tum quia, si pœnitens det licentiam loquendi de peccatis in confessione auditis, videtur cessare ratio secreti naturalis, atque reverentia Sacramenti: tum quia *cap. Significasti. De Adulteriis*, legitur, quod de licentia mulieris Sacerdos, cui hæc confessa fuit, dixerit, eam sibi confessam esse adulterium, nec tamen in hoc casu vel minimum Sacerdos reprehenditur a Papa. Verum Barbosa *ad cit. c. Significasti num.* 2. post Navarrum *in c. Sacerdos de Pœnit. dist. 6. num.* 126. & quidam alii censent, illud capitulum loqui non de Confessione Sacramentali, sed extra Sacramentum Sacerdoti tam per adulterum, quam adulteram acta. Et hinc præsens Quæstio ulteriori Disputationi Theologicæ relinquitur.

Additio.

* Hoc tamen notanter superadditur, quod etiam illa sententia quæ admittit intra ipsam confessionem, vel etiam jam terminato judicio Sacramentali dari posse a pœnitente licentiam loquendi extra, circa quædam in confessionali proposita, superaddat, prædictam licentiam confitentis debere esse expressam ac liberrimam nec sufficere interpretativam, vel metu etiam reverentiali extortam, nam, si sufficeret interpretativa, quoties foret periculum abutendi hac interpretatione? & si demeretur plena libertas, quanta v. g. si manifestatio fieret ex metu præcise; quanta inquam, aperiretur janua confessionibus sacrilegis? Videantur Sporer *c. 7. Theol. Sacram. num.* 819. Sabinus Bononiens. *tract.* 70. *num.* 30. ac notanter Albertus Reiffenstuel in sua Practica *part. 1. c. 6. num.* 508. *ac seqq.* & Henno *loc. cit. q. 5. con.* 3. *

36. CONCL. VIII. Præter Confessarium, ad quem Sigillum confessionis principaliter spectat, obligantur quoque ad tacendum aliæ personæ, ad quas Sacramentalis Confessio immediate, vel mediate pervenit: ut puta, astantes quidpiam audientes, interpres, per quem facta est Confessio, item ille, cui pœnitens bona fide confitetur, existimans eum esse Sacerdotem, cum non sit; item Superiores pro licentia absolvendi a Casibus per pœnitentes requisiti; similiter Viri docti a Confessario super peccatis & statu pœnitentis consulti, si per accidens devenirent in notitiam illius peccatoris. Ita Doctores communiter. Ratio est: quia hujusmodi revelatio foret contra reverentiam Sacramenti, ipsamque Confessionem redderet odiosam.

37. Addunt nonnulli; eum quoque teneri Sigillo Confessionis, qui Confessionem alterius memoriæ causa scriptam reperit. Sed alii rectius negant, hunc Sigillo Sacramentali obligari. Rationem dant, quod talis scriptura non sit Confessio Sacramentalis, sed tantum remote ac per accidens ordinetur ad Sacramentum Confessionis. Interim tamen ille qui talem scriptam Confessionem reperit, arctissimo secreto naturali obligatur, adeo ut peccet mortaliter, si gravia, seu diffamantia peccata consulto legat, aut lecta alias evulget: quamvis secus sit, si ex curiositate sola levia peccata legat, vel lecta aliis revelet. Layman *loc. cit. num.* 19. & alii.

Additio.

* Quæres. An Confessarius post datam absolutionem, vel in alia Confessione possit, non petita prius a pœnitente licentia, loqui cum pœnitente de auditis in Confessione citra fractionem Sigilli? Resp. I. Potest Confessarius etiam absque petitione specialis licentiæ citra fractionem Sigilli loqui in hac Confessione cum pœnitente de auditis in se in alia Confessione. Ita cum Aversa, Granado &c. Henno *tr. de Pœnit. disp.* 10. *q.* 4. *Conc.* 1. & la Croix *lib. 6. p. 2. num.* 1981. Ratio est quia loquitur sic in eodem foro Sacramentali; idque vel maxime procedit, quando Confessarius prudenter judicat, hoc requiri ad cognoscendum statum præsentem Pœnitentis: unde taliter contingit cum consuetudinariis, cum quibus loquitur Confessarius, si viderit, quod semper antiqua in specie & numero afferant peccata. Resp. II. Completa semel valida absolutione, & non amplius durante priori judicio, non licet extra ipsum Sacramentum Pœnitentiæ citra periculum fractionis Sigilli etiam cum ipso pœnitente loqui de actitatis in Confessione, nisi petatur prius a confitente licentia. Ita communis. Ratio est, quia si sic de per se liceret absque petita prius loquendi licentia, foret id valde incommodum confitenti: non licet autem extra Sacramentum pœnitentiæ juxta jam dicta uti notitia Confessionis, si id pœnitenti incommodum existat. Videatur la Croix *loc. cit num* 1776. Ast ponamus, quod Confessario, uti sæpe fit illico post completam absolutionem incidat hoc, vel illud de specie, vel de numero &c. adhuc fuisse interrogandum, vel Pœnitentem fuisse admonendum de dimittenda occasione proxima, debebitne etiam pro tunc petere illico post absolutionem a pœnitente licentiam loquendi? Suppono hic ante resolutionem, Confessarium sub absolutione non debere se multum reflectere ad præcedentia, sed potius attendere, quomodo devote proferat formam absolutoriam, ne alias, si similibus incidentiis sæpius superfluis, scrupulosis, & a malo spiritu suggestis aures præbeat, multum distractus, ac perturbatus evadat, dubitando non raro, an substantialia ipsius formulæ protulerit. Omnia tempus habent: sub Confessione, vel ea finita erat tempus interrogandi; sub prolatione autem absolutionis est tempus attendendi ad formam, ne error ibidem committatur. Hoc supposito, respondet ex Tannero, Aversa, Card. de Lugo, Dicastillo, & aliis ad hoc incidens dubium contra Fagundez P. la Croix *loc. cit. num.* 1980 uti sequitur: *Potest statim post absolutionem* (supple *Confessarius*) *de auditis in Confessione cum pœnitente loqui non petita venia loquendi; quia cum in continenti, id est, pœnitente, & Confessario adhuc existente in Confessionali fiat, censetur ipsum judicium adhuc durare saltem integraliter: adeoque sicuti potuisset loqui non petita venia intra ipsum judicium, ita & nunc.* Idem sentit Henno *loc. cit.* *

DISTINCTIO X.

De Satisfactione, ut tertia Parte Sacramenti Pœnitentiæ.

QUÆSTIO I.

Da satisfactione Sacramentali, ejusque acceptatione & impletione.

SUMMARIUM.

1.* *Satisfactio dupliciter sumitur.*
2. *Dimissa culpa non semper remittitur tota pœna peccatis debita.*
3. *Satisfactio, ut est pars Sacramenti Pœnitentiæ, quid?*
4. *Confessarius tenetur pœnitenti aliquam Satisfactionem injungere.*
5. *Regulariter loquendo, & an hæc sit pars essentialis?*
6. *Satisfactio sacramentalis habet effectum remittendi partem pœnæ ex opere operato.*
7. *Ea in peccato mortali peracta sufficit ad integritatem Sacramenti.*
8. *An tunc habeat effectum ex opere operato sibi correspondentem?*
9. *Solvitur instantia.*
10. *An possit pœnitens respuere pœnitentiam sibi impositam?*
11. *Quid, si Confessarius nolit eam moderari?*
12. *Quid de levi pœnitentia?*
Quid si post Absolutionem afferatur novum peccatum?
13. *Pœnitens tenetur implere pœnitentiam sibi injunctam.*
14. *Quid, si pœnitentia sit solum levis?*
* *Solvitur objectio.*
15. *Tenetur pœnitens per se ipsum implere pœnitentiam.*
16. *An hæc possit ipsi commutari a Confessario? cum Additione.*
17. *Et an tunc necesse sit, repetere priora peccata?*
* *Quid sentiendum, si prioris Pœnitentiæ fuerit oblitus &c.?*

1. ADVERTENDUM, quod Satisfactio dupliciter accipiatur. I. Generaliter: quo modo importat actionem, qua quis facit, quantum debet: sic debitor solvens creditori dicitur illi satisfacere. II. Specialiter, proprie, ac stricte: quo modo ipsa est actio afflictiva corporis vel animæ, per quam DEO voluntarie satisfacimus pro pœnis temporalibus quæ remanent ex peccatis virtute Pœnitentiæ a DEO quoad culpam jam remissis.

2. Certum siquidem est, quod quidem in justificatione peccatoris aliquando remittatur peccatum tam quoad culpam, quam quoad totam pœnam, adeo ut nulla remaneat pœna temporalis pro eo luenda; prout contingit in Baptismo, & Martyrio, & quandoque in actu perfectæ contritionis, vel amoris DEI super omnia. Id tamen non semper fit, quinimo ordinarie loquendo, dimissa per Pœnitentiam culpa peccati mortalis, remanet aliqua pœna temporalis, in quam pœna æterna peccato mortali correspondens commutatur in hoc vel futuro sæculo luenda; prout liquet tum ex Concilio Trid. *Sess.* 6. *c.* 14. & *sess.* 14. *c.* 8. tum ex pluribus S. Scripturæ locis; ac fusius contra Hæreticos ostendunt Controversistæ.

3. CONCL. I. *Satisfactio*, ut est tertia pars Sacramenti pœnitentiæ, est opus bonum pœnale in Sacramento Pœnitentiæ a Confessario impositum tum ad complendam dicti Sacramenti integritatem, tum ad pœnæ temporalis peccatis confessis debitæ compensationem, seu solutionem. Ita Marchantius *tom.* 1. *Tribunalis tract.* 4. *tit.* 7. estque in re communis. Dicitur, *in Sacramento Pœnitentiæ a Confessario impositum*, ad excludenda alia opera satisfactoria, & pœnalitates, quæ vel propria voluntate assumuntur, vel a DEO nobis immittuntur: hæc enim deserviunt quidem ad satisfaciendum pro peccatis nostris, non tamen sunt pars Sacramenti pœnitentiæ, neque Satisfactio Sacramentalis, sed talis est ea solum, quæ a Confessario imponitur.

4. CONCL. II. Sacerdos regulariter loquendo tenetur aliquam Satisfactionem pœnitenti injungere. Ita communis Doctorum, & patet ex concilio Trid. *sess.* 14. *cap.* 8. ibi: *Debent ergo Sacerdotes Domini pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate salutares, & convenientes satisfactiones injungere*. Ratio esse potest: quia Sacramentum Pœnitentiæ se habet per modum Judicii, ubi in Tribunali sedet Confessarius; natura vero Judicii regulariter postulat aliqualem saltem punitionem delictorum commissorum, quæ deferuntur ad Tribunal. Accedit, quod idem Concilium *cit. sess.* 14. *cap.* 3. & *can.* 4. inter partes Sacramenti Pœnitentiæ etiam numeret Satisfactionem: sed Sacerdos Confessarius utique tenetur invigilare, ut ponantur partes Pœnitentiæ: ergo. Nec obstat quod Satisfactio communiter tantum censeatur esse pars integralis hujus Sacramenti. Resp. enim, hoc parum urgere; quia Sacerdos tenetur etiam integritatem ipsius curare, uti & ipse pœnitens.

5. Intellige *regulariter loquendo*; nam incapaci v. g. moribundo extra usum rationis constituto nulla Satisfactio imponi debet (imo nec potest) non obstante, quod dato signo petitæ Confessionis absolvi debeat. Ex quo liquet, Satisfactionem non esse partem essentialem Sacramenti Pœnitentiæ, sed integralem solum: quamvis Mastrius 4. *disp.* 5. *num.* 569 cum aliis hoc intelligendum censeat de Satisfactione in actum exhibita, id est, de actuali executione ipsius: nam Satisfactio Sacramentalis in voto, sive propositum saltem implicitum satisfaciendi potest dici pars essentialis ipsius, in quantum hoc sublato (id est, si pœnitens talem propositum saltem implicitum non haberet, sed contrariam voluntatem) Sacramentum non conficeretur.

6. CONCL. III. Satisfactio Sacramentalis habet virtutem specialem ex opere operato remittendi aliquam partem pœnæ temporalis peccatis debitæ, quam non haberet, si illud ipsum opus esset voluntarie assumptum, aut aliunde impositum. Ita Doctores passim. Ratio est; quia Satisfactio a Sacerdote imposita, & a pœnitente adimpleta est pars Sacramenti Pœnitentiæ; ergo habet aliquem effectum ex opere operato (quia sicut totum Sacramentum ita & quælibet pars ejus talem habere debet) atqui talis effectus alius non est, nisi remissio pœnæ temporalis peccatis confessis debitæ, utpote ad quam ordinatur; ergo.

7. CONCL. IV. Pœnitentia Sacramentalis in statu peccati mortalis peracta sufficit ad integritatem Sacramenti Pœnitentiæ, atque ad implendum præceptum Confessarii de persolvenda pœnitentia. Ita omnes Doctores: idque patet tum ex communi sensu Fidelium, qui non solent repetere pœnitentias forsan in statu peccati mortalis peractas, neque ad eas repetendas consueverunt a Confessariis obligari: tum ex eo; quia præceptum jejunii, & alia ejusmodi satis implentur, licet opera præscripta peragantur in statu peccati mortalis.

8. Adde cum Doctore Subtili 4. *dist.* 15. *q.* 2. *De quarto*, quem sequuntur Scotistæ communiter, & multi alii, ut Navarrus, Vasquez, Medina, Diana &c. quamvis melius sit pœnitentiam injunctam in Charitate persolvere (quia talis non tantum solvit pœnam, sed etiam meretur augmentum gratiæ, & gloriæ cœlestis) adhuc tamen probabile esse, quod pœnitentia Sacramentalis in statu peccati mortalis peracta habeat effectum remissionis pœnæ temporalis peccatis confessis debitæ, ac sibi ex opere operato correspondentem, eo quod hujusmodi effectus habeatur ex meritis Christi seu vi Sacramenti Pœnitentiæ, cujus Satisfactio illa est pars.

9. Nec obstat, quod homo non sit in statu gratiæ tum quia, licet is de facto non sit in statu gratiæ, in illo tamen fuit tempore recepti Sacramenti pœnitentiæ: tum quia, licet ad merendum requiratur status gratiæ, ex nullo tamen capite ostenditer, eum etiam requiri ad Satisfactionem virtute Sacramenti prius digne recepti. Verum hæc solummodo probabiliter dicuntur; quia multi alii oppositum tenent: imo non pauci hujus sententiæ Auctores asserunt, Satisfactionem in malo statu peractam delere pœnam non pro tunc, sed postea primum sublato obice, seu recuperato statu gratiæ. Hinc quilibet studeat persolvere pœnitentiam Sacramentalem in statu gratiæ: sic enim & merebitur, & certo solvet pœnam.

10. CONCL. V. Quamvis pœnitens ex aliqua causa rationabili possit pœnitentiam a Confessario sibi impositam non acceptare, petendo, ut alia sibi imponatur, tamen omnem pœnitentiam ab ipso sibi impositam respuere non potest, si ab eodem absolvi velit. Ita communis. Ratio primæ partis est: quia pœnitentiæ a Confessario injungendæ debent esse salutares, & convenientes statui seu facultati pœnitentium, juxta Concilium Trid. *Sess.* 14. *cap.* 8. ergo ob causam rationabilem, ut puta quia ipsam commode peragere nequit, licite potest pœnitens hanc vel vel illam in particulari pœnitentiam respuere, veluti sibi non convenientem, ac rogare confessarium, ut aliam mitiorem, sibique convenientiorem imponat.

11. Quod si Confessarius sit adeo imprudens, ac indiscretus (prudens enim hoc non faciet) ut non obstante rationabili petitione pœnitentis nolit illam pœnitentiam moderari, ac mitiorem imponere, poterit pœnitens licite a Confessione desistere, ac dicere Confessario, se alium minus severum, magisque discretum quæsiturum: nam pœnitens non tenetur sub peccato mortali quoad hoc ei obedire, nisi quatenus cupit ab ipso absolutionem recipere.

12. Altera pars ex eo probatur: quia Satisfactio est pars integralis Sacramenti Pœnitentiæ: ergo tenetur pœnitens, extra casum impotentiæ, aliquam saltem levem pœnitentiam acceptare, & adimplere. Et certe, quis credat, talem esse rite dispositum, si extra casum impotentiæ neque unicum *Ave Maria*, aut prolationem Sanctissimi Nominis JESU, vel percussionem pectoris vellet pro pœnitentia Sacramentali acceptare? Neque contrarium docet Scotus 4. *dist.* 15. *quæst.* 1. & *dist.* 19. *q. un.* quia is partim

tim loquitur de pœnitentia peccatis condigna; partim de tali occasione, cujus pœnitens traheretur in desperationem (tunc enim excusabit impotentia) prout ex ejus verbis delumitur, ac Notant Herincx *disp.* 4. *de Satisfact. num.* 15. Sannig *dist.* 12. *quæst.* 2. *num.* 10. & 11. ac alii.

Additio.

* Dices: Potest contingere, quod pœnitens post datam jam absolutionem afferat aliquod peccatum antea in Confessione oblitum, ubi juxta Amicum, & aliquos alios DD. non est opus imponi aliquam novam pœnitentiam, quamvis de novo, si peccatum fuerit grave, debet dari absolutio Sacramentalis; ergo quoad Sacramentum Pœnitentiæ non tenetur Sacerdos imponere aliquam Satisfactionem; cum absque Satisfactione in allegato casu valide, & licite post novam Confessionem peccati obliti nova administretur absolutio Sacramentalis. Resp. ad anteced. cum la Croix *lib.* 6. *part.* 2. *n.* 1239. sub certa moderatione inferius ponenda, negando hanc Amici sententiam; nam, cum in simili casu sit novum judicium, utpote nova Confessio, & nova absolutio, pariter erit ad salvandam Sacramenti integritatem ad minus quidpiam leve addendum, vel, cum possit subinde injungi pro Satisfactione opus etiam aliunde præceptum, debebit saltem illa pœnitentia, quæ antea data fuerat nunc expresse extendi, & injungi etiam pro posteriori Confessione. Quinimo, si peccatum post primam Confessionem superadditum statum pœnitentis notabiliter immutaret, Satisfactio de novo injungenda deberet esse proportionata peccato illi de novo adjuncto, qualiter nimirum alias Confessarius Satisfactionem imposuisset, si statim ab initio illud peccatum in Confessione manifestatum fuisset.

13. CONCL. VI. Tenetur pœnitens sub peccato adimplere pœnitentiam sibi a Confessario impositam. Patet hoc ex *cap. Omnis utriusque sexus. De Pœnit. & remiss.* ubi cuilibet confitenti præcipitur, quod, *injunctam sibi pœnitentiam propriis viribus studeat adimplere.* Accedit ratio: quia tenetur pœnitens recipere Sacramentum Pœnitentiæ non solum essentialiter, sed etiam integraliter totum.

14. Cæterom notat hic Suarez *disp.* 38. *sect.* 7. *num.* 4 & 5. cum aliis, quod, quamvis obligatio adimplendi pœnitentiam sit ex genere suo gravis, ac proinde ille peccet mortaliter, qui non adimplet gravem pœnitentiam vel notabilem ejus partem omittit, tamen, si pœnitentia sit solummodo levis v. g. dicere quinque *Pater & Ave*, aut modicæ tantum ejus pars omittatur, non committatur peccatum mortale, sed solum veniale: quia etiam hic levitas materiæ excusat a mortali.

Additio.

* Obiicies. Si pœnitens ex incuria peccaminosa, seu deliberata negligentia quinque Pater & Ave etiam pro solis venialibus vel pro mortalibus jam Confessis imposita intermittit ex integro, talis est in causa, ut Sacramentum hoc maneat incompletum, cum non ponantur omnes partes; quoniam juxta jam dicta etiam Satisfactio est pars ejusdem; sed qui est in causa, ut Sacramentum Pœnitentiæ sit incompletum, peccat graviter, quamvis cæteroquin afferat mera peccata venialia; ergo, quamvis non delinquat mortaliter, qui levem, ac minus notabilem partem pœnitentiæ omittit, saltem peccabit graviter, qui ex integro quinque Pater, & Ave intermittit. Min. probatur ab exemplo: sic omittens dolorem graviter peccat, etsi confiteatur mera venialia: quoniam Sacramentum facit incompletum; ergo. Respondent ad hoc Henno *Tract. de Pœnit. disp.* 6. *qu.* 2. *concl.* 3. & la Croix *loc. cit. n.* 1278. ac *n.* 1279. disting. maj. Talis est in causa, ut Sacramentum maneat incompletum essentialiter, neg. habetur enim absolutio, & omnes conditiones necessario ad essentiam dicti Sacramenti requisitæ: talis est in causa, ut Sacramentum maneat incompletum integraliter concedunt quidem; ast subjungunt simul ex Aversa, quod completio integralis per materiam levem non obligat, nisi leviter secundum materiam. Quinimo citati Auctores insuper ex Ledesma, Soto, Navar. Suarez, & Layman, quod si etiam pœnitentia gravis propter peccata levia, vel gravia antehac jam confessa imponeretur: omittens eamdem non peccaret graviter, sicuti non delinqueret mortaliter, qui intermittit Rosarium, ad quod recitandum se obstinaerat tantum sub levi, nam etiam Confessarius tanquam Judex æquus demptis iis, quæ spectant ad essentiam, & valorem Sacramenti, non potest obligare sub gravi, ubi peccata in Confessione proposita sunt tantum levia, vel saltem non materia necessaria Confessionis. Ita illi cum AA. citatis. Mihi vero, etsi dicta hæc non displiceant, si confitens talis saltem aliquid leve de pœnitentia injuncta persolvat, sicque suo modo saltem Sacramentum Pœnitententiæ adintegret, videretur tamen allegata DD. sententia multum difficilis, si omnimodam Satisfactionem intermittat, deliberate, ac voluntarie relinquendo totaliter Sacramentum quoad integritatem incompletum.*

15. CONCL. VII. Pœnitens tenetur per se ipsum implere pœnitentiam Sacramentalem, & non potest eam implere per alium, quem sibi propria auctoritate substituit. Ita Theologi communiter. Ratio est; quia juxta Concilium Tridentinum soli actus pœnitentis sunt quasi materia Sacramenti Pœnitentiæ: ergo debet Satisfactio fieri per ipsummet pœnitentem. Concordat textus *cit. cap. Omnis utriusque sexus. De Pœnit. & remiss.* E hinc merito Alexander VII. sequentem ordine 15. propositionem damnavit: *Pœnitens propria auctoritate substituere sibi aliunde potest, qui loco ipsius pœnitentiam adimpleat.* Interim tamen, si cuipiam injungitur elargitio eleemosynæ pro Pœnitentia Sacramentali, utique poterit eandem dare per suum famulum; cum principalis dans adhuc moraliter censeretur ipsemet pœnitens, cui hæc satisfactio fuit injuncta.

16. CONCL. VIII. Quamvis pœnitens non possit Pœnitentiam Sacramentalem sibi impositam propria auctoritate commutare in aliud opus, etiam evidenter melius; potest tamen pœnitentia ab uno Confessario imposita ab alio ex rationabili causa commutari in aliam pœnitentiam, non solum æqualem, aut meliorem, sed & in mitiorem. Ita Doctores communiter, ac præsertim Herincx *cit. dist.* 4. *qu.* 4. *n.* 31. Sannig *loc. cit. q.* 3. hoc extendentes ad quemlibet Confessarium, etiam altero inferiorem (dummodo pœnitentia non fuerit a Superiore imposita pro casu reservato) quia idem est Tribunal, atque Judicium ejusdem potestatis in utroque, censeturque aliter Confessarius quasi successor prioris Judicis, qui utique potest moderare sententiam præcedentis.

Additio.

* Atque id ipsum procedere etiam, quando supponitur præfata Pœnitentia fuisse imposita propter peccata reservata, tenent contra præcedentem doctrinam Patris Reiffenstuel, Henriquez, Sanchez, aliique cum la Croix *lib.* 6. *par.* 2. *n.* 1294. & cum Elbel hic *Conferent.* 9. *n.* 242. mihique, ut verum fatear, magis placet. Ratio a P. Elbel recte assignatur ista: quia Pœnitentia a priori Confessario, habente potestatem absolvendi a reservatis, injuncta non fuit ob ipsamet reservata, ergo quemadmodum quivis Confessarius approbatus potest absolvere a peccato, cujus reservatio ab alio e. g. tempore Jubilæi jam fuit semel sublata, ita pariformiter quivis Confessarius pœnitentiam propter casus reservatos ab alio antecedenter impositam poterit commutare.

17. Utrum autem ad hoc, ut posterior Confessarius possit commutare pœnitentiam prius ab alio impositam, necesse sit, quod ipsi rursus explicentur a pœnitente peccata illa, pro quibus prior pœnitentia fuit imposita, variant Doctores. Et quidem probabilior, ac securior est opinio Suarezii, & plurium aliorum Doctorum, asserentium id fieri debere: oppositum tamen, sive hoc non esse necesse, est etiam probabile, ac docetur a Navarro *cap.* 26. *Manual. n.* 22. Layman *lib.* 5. *tr.* 6. *cap.* 15. *n.* 26. Toleto, Diana, & pluribus aliis. Cæterum in praxi optimum erit consilium interrogare pœnitentem vel de peccatis gravioribus, propter quæ altera pœnitentia prius ipsi fuit imposita, vel saltem, an prius habuerit similia peccata iis, de quibus nunc se accusavit: sic enim saltem aliqualiter cognoscetur status pœnitentis ac proinde poterit alia convenientior pœnitentia eidem imponi.

Additio.

* Indagabis. An pœnitens teneatur accedere de novo alium Confessarium, ut prior injuncta Satisfactio sibi commutetur substituendo aliam, si præcedentis pœnitentiæ fuerit oblitus, vel executio ejusdem interea temporis sibi facta sit impossibilis? Resp. negative, supposito, quod talis exinde, ad proportionatam commutationem faciendam, cogeretur a Confessario de novo clavibus subiicere omnia peccata jam semel legitime confessa, ac directe remissa. Ita Soto, Navar. Aversa, & alii cum Sporer *part.* 3. *Theolog. Sacram. c.* 4. *n.* 552. & la Croix *loc. cit. n.* 1275. Nec obstat, quod tali modo prius Sacramentum integraliter maneret quoad unam partem, nimirum quoad Satisfactionem incompletum: nam videtur probabiliter causa sufficiens excusandi ab hac integritate, coactio confitendi de novo alteri Confessario eadem peccata jam alteri manifestata, & a quibus jam semel directe quis fuit absolutus. Interim recte adhuc citatus Auctor subjungit, quod tam in casu oblivionis, quam impossibilitatis, si conveniri possit idem Confessarius, qui esset saltem in confuso memor status pœnitentis, petenda foret ab eo commutatio, ut sic Sacramentum integretur; quoniam apud talem cessat prior ratio, quæ videbatur a dicta integritate excusare. Imo expediens est etiam apud alium Confessarium, se excusare saltem in confuso de omnibus reliquis peccatis, & petere tanto majorem pœnitentiam extendendo eamdem

dem pariter ad peccata præteritæ Confessionis, ut sic, quantum absque valde notabili difficultate fieri potest, prius Sacramentum etiam quoad integritatem compleatur, uti observat Sabinus Bononiens. *in Lucr. Moral. part. 2. tract. 64. n. 13.* ac pœna forsan restans ex opere operato vi satisfactionis Sacramentalis deleatur.

Illud etiam sibi notent similes pœnitentes, quod si materia pœnitentiæ injunctæ sit divisibilis, quamvis iisdem major pars ejusdem fiat impossibilis teneantur tamen adhuc persolvere alteram etsi minorem, sicuti in Horis Canonicis qui nequit persolvere Matutinum cum Laudibus, tenetur adhuc recitare Horas minores; quoniam Propositio sequens, ordine 54. ab Innocentio XI. est damnata, quæ sic sonabat: *Qui non potest recitare Matutinum & Laudes, potest autem reliquas Horas, ad nihil tenetur, quia pars major trahit ad se minorem.*

QUÆSTIO II.

Quænam opera pro Pœnitentia Sacramentali Injungenda sint?

SUMMARIUM.

18. *Doctrina Concilii Tridentini circa injunctionem Pœnitentiæ Sacramentalis.*
19. *Generatim, quæ opera possint injungi?*
    Omnia bona opera reducuntur ad Orationem, Jejunium, & Eleemosynam.
20. *Confessarius pœnitentiam designaturus, ad quæ debeat attendere?*
21. *Peccatis, quæ generatim correspondeant pœnitentiæ?*
22. *Rigor ille in casibus particularibus nequit semper observari.*
23. *Declaratur hoc exemplis.*
24. *In determinanda pœnitentia vitandus est defectus & multo magis excessus; cur?*
25. *In praxi circa imponendam pœnitentiam, quid observandum?*
26. *Declaratur hoc ulterius.*
    (*c*) Ut jam dictum num. 23.
27. *Alia circa hoc notanda; cum Additione.*
28. *Possunt pro pœnitentia injungi opera aliunde præcepta.*
29. *Sed communiter injungenda sunt opera non præcepta. Corollarium.*
30. *Potest injungi oratio pro Defunctis.*
31. *Solvitur instantia.*
32. *Modus Satisfactionis Sacramentalis, juxta Catechismum Romanum.*

* *Quæ opera sint injungenda infirmis pro pœnitentia? Additio I.*

* *Qualiter peccetur in dilatione pœnitentiæ? Addit. II.*

18. PRÆMITTENDA imprimis est saluberrima Concilii Tridentini doctrina quam *Sess. 14. cap. 8.* his verbis proposuit: *Debent ergo Sacerdotes Domini, quantum Spiritus, & prudentia suggesserit, pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate, salutares, & convenientes satisfactiones injungere, ne, si forte peccatis conniveant, & indulgentius cum pœnitentibus agant, levissima quædam opera pro gravissimis delictis injungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur. Habeant autem præ oculis, ut satisfactio quam imponunt, non sit tantum ad novæ vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam & castigationem.* Hactenus Concilium, cujus verba, utpote veram Catholicam doctrinam continentia, sunt optime notanda: ex quibus etiam eruitur, quod alia sit pœnitentia vindicativa sceleris, alia medicinalis: item alia curativa, alia præservativa in futurum. His itaque suppositis, sit

19. CONCL. I. Opera, quæ pro Satisfactione Sacramentali injungenda sunt, debent esse honesta, & moraliter bona, qualia generatim sunt tria, videlicet Oratio, Jejunium & Eleemosyna. Ita unanimis Theologorum. Omnia enim reliqua bona opera, quæ ex fide viva, atque per Charitatem operantem proficiscuntur ad hæc tria, veluti tres Justitiæ Christianæ fontes, facile reducuntur juxta illud Raphaelis Archangeli *Tobiæ 12. Bona est Oratio cum Jejunio & Eleemosyna, magis quam thesauros abscondere*; & alibi. Id ipsum patet inductione, siquidem sub oratione comprehenduntur omnes actus religiosi, qui ad DEUM referuntur: ut Theologici, Fidei, Spei, & Charitatis; Item actus Laudis, Adorationis, Gratiarum actionis, Glorificationis DEI; insuper genuflexiones, Ecclesiarum visitationes, ac hujusmodi. Sub Jejunio comprehenduntur omnes castigationes corporales, cilicia, disciplinæ, vigiliæ, humicubationes &c. Tandem sub Eleemosyna continentur omnia opera Misericordiæ tam corporalia, quam spiritualia, & alia opera Charitatis erga Proximum.

20. CONCL. II. Confessarius pœnitentiam designaturus ad duo attendere debet, nempe ad magnitudinem qualitatemque peccatorum, & ad pœnitentis dispositionem. Ita Concilium Trid. *n. 18.* relatum, & communiter Doctores, ac præsertim Scotus *4. dist. 15. q. 1.* Ratio est quia quantum commode fieri potest, patiturque pœnitentis dispositio, debet esse correspondentia aliqua pœnæ ad culpam; juxta illud *Sapientiæ 11. Per quæ quis peccat, per hæc & torquetur.* Et *Deut. 25. Pro mensura peccati erit & plagarum modus.*

21. Quia igitur peccatum in genere distinguitur in tria membra, scilicet in peccatum seu concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum, & superbiam vitæ *1. Joan. c. 2.* hinc observat Doctor noster *cit. q. 1.* quod singulis peccatis sic in genere distinctis correspondeant de congruo propriæ Satisfactiones in genere: scilicet peccato carnis Jejunium, comprehendendo sub hoc quascunque carnis macerationes: peccato superbiæ & cæteris spiritualibus Oratio, quæ & humiliat spiritum DEO, & roborat contra peccata: peccatis autem circa temporalia, nimirum avaritiæ, & hujusmodi, magis appropriate correspondet Eleemosyna. Id ipsum habet Rituale Romanum *tit. de Sacramento Pœnitentiæ* ibi: *Quare curet* (Minister) *quantum fieri potest, ut contrarias peccatis pœnitentias injungat: veluti avaris eleemosynas, libidinosis jejunia, vel alias carnis afflictiones, superbis humanitatis officia, desidiosis devotionis studia &c.*

22. Dicitur notanter, *quantum fieri potest.* Siquidem secus dicendum, quando speciales circumstantiæ hunc rigorem servare non permittunt. Hinc doctor Subtilis *loc. cit.* recte subjungit, quod, quamvis hæc sint correspondentia in generali, & de congruo, ea tamen in casibus particularibus nec necessario, nec congruenter debeant semper observari, eo quod in casibus specialibus satis frequenter non conveniat facultati pœnitentis pœnitentia illa, quæ correspondet peccatis suis in generali. Unde optime monet, requiri circa hoc discretionem Sacerdotis, qui, ut loquitur Tridentinum, *pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate, salutares, & convenientes satisfactiones injungat.*

23. Declaratur eadem doctrina exemplis ibidem a Scoto relatis, & inter Theologos communiter receptis. Sic quippe pauperi, qui eleemosynam dare nequit, non sunt injungendæ eleemosynæ, etiamsi peccata commissa v. g. furta, secundum congruentiam generalem exigerent eleemosynam; cum sæpius tales non amplius habent, unde injuste ablatum restituant. Item homini, qui ob continuum laborem jejunare nequit, non sunt imponenda jejunia, quamvis cæteroquin talia sua peccatis correspondeant; sed potius inducendus est, ut una cum alia pœnitentia sibi convenienti suum continuum laborem subeat, Deoque offerat in remissionem suorum peccatorum. Similiter dives, qui lapsus fuit in peccatum carnis, si est adeo delicatus, quod non velit jejunare, nec aliam macerationem notabilem subire; vel præsumitur, quod, si sibi imponeretur, cito abjiceret, & sic peccaret novo peccato, inducendus est ad orationem & eleemosynam, illudque ipsi imponendum, quod libentius recipit, & quod creditur perseverantius adimplere.

24. Interim fatendum est, quoad praxin non modicam esse difficultatem in quantitate pœnitentiæ taxanda, magnaque in ea determinanda opus esse discretione. Siquidem ex una parte vitandus est defectus *ne, si forte peccatis conniveant, & indulgentius cum pœnitentibus agant, levissima quædam opera pro gravissimis delictis injungendo* Confessarii *alienorum peccatorum participes efficiantur*, prout monet Concilium Trid. *cit. c. 8.* Dum tales non tam inducunt pœnitentes in odium criminum, quam in vilipensionem eorum ob levitatem pœnitentiæ injunctæ; nam, ut ait S. Ambrosius *Serm. 8. in Psalm. 118. Facilitas veniæ incentivum tribuit delinquendi.* Ex altera vero parte, multo magis cavendus est excessus, ne vel Fideles gravioribus injuncti pœnitentiis scandalizentur, atque ab hoc saluberrimo animarum suarum remedio deterreantur, vel novi eis laquei iniciantur, per neglectum ejusmodi indiscretarum pœnitentiarum denuo peccandi. Pulchre quantum ad propositum, loquitur S. Chrysostomus, relatus *can. Alligant. 26. q. 7.* & tandem subjungit: *Etsi erramus modicam pœnitentiam imponentes, nonne melius est, propter misericordiam rationem reddere, quam propter crudelitatem? Ubi enim Paterfamilias largus est, dispensator non debet esse tenax. Si DEUS benignus est, ut quid Sacerdos ejus austerus? vis apparere sanctus, circa vitam tuam esto austerus, circa alienam benignus.*

25. Itaque, quia Sacramentum Pœnitentiæ a Christo per se ac principaliter institutum fuit in bonum pœnitentis, atque ut animæ ejus vulnera curentur, sequitur imprimis, quod Sacerdos nunquam debeat talem pœnitentiam imponere, quam omnino credit pœnitentem ex imbecillitate, vel alia causa non impleturum: nam eo hoc ipso non esset *pœnitentia salutaris*, qualem imponendam censet Concilium Tridentinum. Hinc, ut loquitur Joannes Gerson *part. 2. Operum. Tutius est, cum parva pœnitentia, quæ sponte suscipitur, & verisimiliter adimpletur, ducere Confessos ad purgatorium, quam cum magna non implenda præcipitare in infernum.* Ne tamen confitens ob pœniten-

tiæ

tiæ levitatem peccata sua minus æstimet, suaviter monendus erit a Confessario, pœnitentiam impositam non esse commensuratam suis delictis: quare ipsemet sponte exercere studeat alia opera bona in satisfactionem suorum peccatorum.

26. Deinde notandum ex Rituali Romano, pro peccatis occultis, quantumvis gravibus non esse injungendam pœnitentiam publicam, utpote infamativam. Item nec talem, unde domestici possint devenire in cognitionem gravioris criminis: uti sunt jejunia extraordinaria, disciplinæ, ac hujusmodi, nisi habeatur occasio similes pœnitentias secreto peragendi, vel saltem sic, ut alii non advertant, ipsas ratione Confessionis injunctas fuisse; nam urget eadem ratio. Rursum (c) non expedit pauperibus pro pœnitentia imponere eleemosynas, neque operariis vel debilibus jejunia, aut mulieribus longas peregrinationes nec valde occupatis multas preces. Insuper ratione intensionis ipsius doloris; item tempore Jubilæi, vel alterius Indulgentiæ plenariæ levior pœnitentia injungi potest, cum illius defectum suppleat vel meritum virtutis, vel lucratio Indulgentiæ. Interea tamen tempore Jubilæi, vel aliarum Indulgentiarum hoc insuper sibi specialiter notent Confessarii quoad recidivos ut, quamvis pœnitentiam vindicativam notabiliter mitigent, præservativam tamen seu medicinalem tunc temporis non facile intermittant: agit enim Confessarius non solum Judicem vindicando peccatum præteritum, sed etiam Medicum præservando in futurum.

27. Quod si peccata pœnitentis graviorem exposcant pœnitentiam, is primum leniter disponendus erit ad agnoscendam suorum criminum gravitatem, & quantam pro eis pœnitentiam promeritus fuisset; & postmodum eidem proponi poterunt variæ pœnitentiæ, ipsique relinqui delectus, cum hac admonitione, ut ultro, & sponte sua quædam alia pia opera adjungat. Etsi enim regulariter loquendo debeat Sacerdos imponere pœnitentiam sub præcepto, nihil tamen obstat, quin etiam possit quædam opera satisfactoria consulere, sicque aliquando, spectata fragili conditione pœnitentis, quandam pœnitentiæ partem sub consilio injungere. Quinimo Suarez *disp. 38. sect. 6. n. 5.* citans D. Thomam, Navarrus *cap. 26. Manual. n. 23.* Bonacina *disp. 5. de Pænit. q. 5. sect. 3. punct. 2. n. 13.* aliique plures probabile censent (quamvis contradicant Vasquez, Lugo *disp. 25. de Pænit. n. 57.*) per illa verba Sacerdotis post absolutionem adjungi solita: *Quidquid boni feceris, & mali sustinueris, sint tibi in remissionem peccatorum &c.* posse in supplementum ejusmodi opera in genere injungi pro pœnitentia, & sic elevari ad satisfactionem pro peccatis tunc Confessis ex opere operato exhibendam. Tandem juvabit injungere frequentiorem Confessionem, præsertim recidivis; atque etiam, ut monet Catechismus Romanus n. 32. citandus, ut certis aliquot & definitis diebus orationi vacent, prout Spiritus, & prudentia suggesserit.

Additio.

* Illud præterea pro fine secundæ Conclusionis notandum venit ex Patre Elbel *part. 2. Theolog. Sacrament. Confer. n. 247.* quod, dum Concil. Trid. & Doctores volunt, ut gravitati peccatorum commensuretur regulariter suo modo gravitas Pœnitentiæ, seu Satisfactio Sacramentalis, talis commensuratio fieri debeat proportione geometrica tantum, non arithmetica; quia posterior sæpe impossibilis, vel saltem admodum difficilis accideret, si e. g. sicut pro una fornicatione unum rosarium, ita pro centum fornicationibus centum rosaria injungerentur. *

28. CONCL. III. possunt pro pœnitentia Sacramentali injungi non solum opera supererogatoria, seu aliunde indebita, sed etiam opera alioquin præcepta. Ita communis, paucis exceptis. Ratio est: quia hujusmodi opera non obstante priori præcepto adhuc sunt libera, & meritoria, & consequenter satisfactoria, atque ut assumpta ad Sacramentum Pœnitentiæ specialem vim satisfaciendi acquirunt ex opere operato, quam alias ex opere operantis non haberent.

29. Notant tamen Doctores communiter loquendo, ac cessante justa causa, non esse imponenda opera aliunde jam præcepta sed opera supererogatoria. Unde inferunt, si Confessarius aliud non exprimat, aut ex verbis, vel aliis circumstantiis oppositum non appareat, censeri, eum velle injungere pro pœnitentia opus aliunde non præceptum: v. g. si injungat, ut die Festo Missam audiet, censetur velle injungere Missam aliam præter eam, quam alioqoin pœnitens tenetur die Festo audire. Quod si vero dicas pœnitenti, ut duas Missas audiat die Festo, censetur ex hoc loquendi modo comprehendere etiam Missam alias jam præceptam: & sic de aliis similibus.

30. CONCL. IV. Potest pro pœnitentia Sacramentali injungi Oratio applicanda pro Fidelibus defunctis. Ita Lugo *disp. 25. de Pœniten. sect. 4. n. 62.* cum communiori, quamvis nonnulli oppositum teneant. Ratio est: quia oratio pro defunctis est acceptissima DEO eleemosyna, utpote per quam subvenitur animabus Defunctorum summe indigentibus; ergo, cum eleemosyna, sub qua continentur quælibet opera misericordiæ tam corporalia, quam spiritualia, pro pœnitentia possit imponi, cur non etiam oratio pro Defunctis?

31. Dices. Oratio, vel aliud opus bonum pro Defunctis applicatum non prodest pœnitenti ad satisfaciendum pro se ipso; ergo non videtur posse imponi pro satisfactione Sacramentali. Resp. negando antecedens: licet enim satisfactio operis præcepti applicetur Defunctis, adhuc tamen satisfactio correspondens illi bonæ voluntati, & actui charitatis proximi, atque misericordiæ spiritualis quo pœnitens ob præceptum Confessarii vult orare, & orat pro Defunctis, remanet ipsi pœnitenti, qui proinde non destituitur omni fructu satisfactionis, proveniente ex tali pœnitentia.

32. Confirmatur hæc sententia auctoritate Catechismi Romani, jussu S. Pii Papæ V. editi, in quo, agendo de satisfactione, circa finem præsens Conclusio approbatur, simulque generalis modus satisfactionis Sacramentalis imponendæ assignatur sequentibus verbis plurimum ponderandis. *Igitur universæ Satisfactionis modum, culpæ ratio temperabit. Sed ex omni Satisfactionum genere maxime convenit pœnitentibus præcipere, ut certis aliquot definitis diebus orationi vacent, ac pro omnibus, præsertim pro iis, qui ex hac vita in Domino decesserant, preces DEO faciant. Hortari vero etiam eos oportet, ut sæpe eadem Satisfactionis opera a Sacerdote indicta ultro suscipiant, ac repetant.*

Additio I.

* Quæres I. Quænam opera pro pœnitentia Sacramentali sint imponenda infirmis, & moribundis? Resp. ex Sporer *part. 3. Theol. Sacram. c. 4. n. 546. Inprimis*, si infirmi needum sint desperati, hisce juxta proportionem peccatorum etiam quandoque suo modo gravior pœnitentia injungenda est, ita nimirum, ut, si ob infirmitatem integram persolvere pro tunc ipsis nimium difficile accideret, saltem partem a Confessario determinandam peragant, & residua opera, postquam reconvaluerint; a quibus tamen, si interea obirent, a Confessario eximantur expresse ad tollendas anxietates. *Secundo*. Quod si salus jam sit desperata, ut plus ab infirmis præstari nequeat, expedit ad minus imponere, ut SS. Nomen JESU ter, vel quinquies ore proferant, vel, si non possint, saltem mente recogitent. Item consultum erit, ut Confessarius subinde moneat, quatenus pœnitens ipsam suam infirmitatem, dolores, molestias, imo & mortem impendentem DEO offerat in satisfactionem suorum peccatorum, idque in unione dolorum, Passionis, ac mortis Redemptoris nostri JESU Christi. Præterea pro quantitate delictorum, & qualitate personarum adhortetur infirmum, ut de bonis suis eleemosyna largiatur, sacrificia offerri curet &c. Insuper, si antea facto testamento quidpiam ad causas pias legaverit, ut illud animo suo denuo ratificet, Deoque offerat etiam in satisfactionem pro suis peccatis &c. *

Additio II.

* Quæres II. Quandonam mortaliter peccet differens opera pro pœnitentia Sacramentali injuncta? Resp. Non facile deberi talem etiam gravem alias peccatorem damnari alicujus peccati mortalis, nisi ex dilatione prævideatur periculum oblivionis, aut impotentiæ imposterum eadem persolvendi. Ita cum aliis Sporer *loc. cit. num. 577.* Ratio est: quia ex una parte per talem dilationem ordinarie needum tollitur integritas prioris Sacramenti habentis se per modum judicii, in quo utique sententiæ executio differi potest; ex altera autem parte plerumque præceptum Confessarii magis cadit in rem ipsam præstandam, quam in tempus præfixum. Ubi tamen haud dubie citius peccari potest quoad dilationem pœnitentiæ medicinalis, quam præcise vindicativæ, uti consideranti patet, & recte notat P. Holzman *tom. 2. tract. 4. n. 6tt.* etenim medicinalis ordinata quoque est, ut præservet in futurum a relapsu, hincque voluntas Confessarii esse præsumitur, ut non diu differatur; ne tam cito iterum pœnitens in eadem peccata reincidat. Exinde la Croix *lib. 6. part. 2. num. 1288. ac seqq.* prudenter discurrit, uti sequitur. Si pœnitentia fuerit vindicativa tantum, eandem ad mensem differre, non videtur esse mortale. Item, cui injunctum est, ut per annum omni mense confiteatur, non mortaliter peccat, si v. g. occasione Festi, aut Indulgentiarum differat ad octo dies in alterum mensem, dummodo in altero mense bis confiteatur; quoniam tempus tale ordinaria præfigitur ad implendam, & non ad finiendam cum tempore obligationem. Item, qui jussus est jejunare hac die veneris, & jejunas sequenti aut communicare proxima Dominica, & differt ad octidnum etiam sine rationabili causa, ordinarie peccat tantum venialiter; quia nimirum plerumque, & nisi aliud ex circumstantiis desumatur, præcep-

ceptum Confessarii cadit magis in rem ipsam præstandam, quam in tempus præfixum, tenetur tamen omittens hac die veneris jejunium, vel hac Dominica Communionem illam pœnitentiam eaequi sequenti conformiter dictis; quoniam talis dies præfixus ordinarie censetur ad urgendam, non tamen ad finiendam eum die obligationem. Si tamen alicui injunctum sit, ut jejunet omni die Sabbati in honorem B. V. Mariæ, aut ut communicet omni Festo B. Virginis per annum, putant Coninch, Gobat, & Sporer, pœnitentem, quamvis negligendo eum diem peccet, non teneri altera die tale opus eaequi, quia in circumstantiis similibus extraordinariis mens Confessarii videtur fuisse, alligare opus illud tali diei eum qua obligatio extinguatur, non prolongetur ad alium diem. Ita utiliter pro praxi la Croix, & quidem vix non quoad omnia in terminis formalibus. *

DISTINCTIO XI.

De Sacramento Extremæ Unctionis.

QUÆSTIO I.

* Quæ sit Materia, & Forma Sacramenti Extremæ Unctionis?

SUMMARIUM.

1. *Extrema unctio est Pœnitentiæ consummativum, & Sacramentum exeuntium.*
2. *Est verum novæ Legis Sacramentum, a Christo institutum.*
3. *Extrema Unctio, quid?*
4. *Materia ejus remota, & proxima, quæ?*
5. *Oleum quale esse debeat?*
6. *Quid si ei sit admixtum balsamum?*
7. *Oleum illud debet esse benedictum ab Episcopo.*
8. *Forma Sacramenti Extremæ Unctionis, quæ?*
9. *In quibus corporis partibus sit facienda Unctio?*
10. *Renum Unctio in fœminis semper omittenda: & quando in viris?*
11. *Quid, si quis careat manu, pede &c.?*
12. *Manus Presbyteris quomodo ungendæ?*
13. *An in casu necessitatis sufficiat unica Unctio?*
14. *Solvitur instantia.*
15. *Praxis quorundam Diœcesium tempore pestis.*
 * *Alia notabilis doctrina. Adart. I. & II.*

Extrema unctio est ultimum ex illis Sacramentis, quæ vitam spiritualem cujuslibet Fidelis quoad se promovent: simulque *non modo pœnitentiæ sed etiam totius Christianæ vitæ, quæ perpetua pœnitentia esse debet, consummativum existimatum est a Patribus* ut loquitur Concilium Trident. *sess.* 14. *in Doctrina de Extrema Unctione*. Et quia non nisi in mortis articulo recipi potest, hinc, & *Sacramentum exeuntium* nuncupatur juxta citatum Concilium *cap.* 3. de quo loquendo, sit

2. CONCL. I. De Fide certum est, Extremam Unctionem esse verum, & proprie dictum Sacramentum novæ Legis, a Christo Domino institutum. Ita præter perpetuum sensum Ecclesiæ Catholicæ docet Concilium tum Florentinum *in Decreto Unionis*, tum Tridentinum. *sess.* 14. *de Extrema unctione c.* 1. ubi sic loquitur: *Instituta est autem sacra hæc unctio infirmorum, tanquam vere & proprie Sacramentum novi Testamenti, a Christo Domino nostro, apud Marcum quidem* (*cap.* 6.) *insinuatum, per Jacobum autem Apostolum, ac Domini fratrem, fidelibus commendatum, ac promulgatum* (Jacobi 5.) *infirmatur, inquit, quis in vobis? inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum, ungentes eum oleo in Nomine Domini: & oratio fidei salvabit infirmum, & alleviabit eum Dominus & si in peccatis sit, dimittentur ei* Et ibi *Can.* 1. sic definit Concilium contra Hæreticos: *Si quis dixerit Extremam Unctionem non esse vere, & proprie Sacramentum a Christo Domino institutum & a beato Jacobo Apostolo promulgatum &c. anathema sit.*

3. CONCL. II. Sacramentum Extremæ Unctionis est *Unctio hominis infirmi pœnitentis, facta in determinatis partibus corporis cum oleo consecrato ab Episcopo, ministrata a Sacerdote, simul verba certa cum intentione debita proferente, ex institutione divina efficaciter significans curationem finalem venialium.* Ita Doctor Subtilis 4. *dist.* 23. *q. un.* per hæc verba apte declarans naturam hujus Sacramenti quoad singulas partes, prout ex progressu patebit.

4. CONCL. III. Materia remota Extremæ Unctionis est Oleum olivarum ab Episcopo benedictum: proxima vero est ipsamet Unctio facta hoc oleo. Ita certa, & communis, & constat tum ex Concilio Florentino *loc. cit.* ubi ait, quod Extremæ Unctionis *materia est oleum olivæ per Episcopum benedictum*, & Tridentino *cit. cap.* 1. ibi: *Intellexit enim Ecclesia materiam* (Extremæ Unctionis) *esse oleum ab Episcopo benedictum*, tum ex illis verbis Apostoli Jacobi; *Ungentes eum oleo in nomine Domini.*

5. Ex quibus sequitur I. Oleum istud debere esse simplex, ac sine admixtione alterius liquoris: quale est oleum olivarum commune ac usuale; eo quod tale absolute dicatur oleum.

6. Quod si huic oleo admisceatur balsamum (prout fit in confectione Chrysmatis) tenent equidem nonnulli Doctores, per hoc impediri validitatem hujus Sacramenti: probabilius tamen est, oleum etiam balsamo mixtum, esse validam materiam hujus Sacramenti; prout docent Suarez *part.* 3. *tom.* 4. *disp.* 40. *sect.* 1. Pontius, Mastrius, aliique plures. Ratio est: quia mixtio balsami, cum sit modica (uti supponitur, ac fieri solet in confectione Chrysmatis) non destruit naturam olei; ergo in substantia remanebit verum oleum ab Episcopo benedictum. Et licet extra casum necessitatis, ob admixtionem balsami, eo uti non liceat, si tamen per errorem, aut alias adhibeatur, Sacramentum valide administrabitur.

7. Sequitur II. Oleum hoc debere ab Episcopo esse benedictum, prout expresse docet Concilium tum Florentinum, tum Tridentinum *loc. cit.* quidem communior Doctorum sententia cum Doct. Subtil. *in* 4. *Sent. dist.* 23. *qu. un.* vult, quod benedictio Episcopi essentialiter requiratur ad valorem Sacramenti Extremæ Unctionis, ita ut, adhibito oleo non benedicto ab Episcopo, *nullum* fiat Sacramentum.

8. CONCL. IV. Forma Sacramenti Extremæ Unctionis est solemnis illa precatio, quam Sacerdos ad singulas unctiones adhibet, cum ait: *Per istam sanctam Unctionem, & suam piissimam Misericordiam indulgeat tibi Dominus, quidquid per visum* (auditum, odoratum &c.) *deliquisti*. Ita Concilium Florentinum *loc. cit.* una cum Concilio Tridentino, ac Rituali Romano Pauli V. Et quamvis hæc forma sub his ipsis verbis præcise non habeatur ex S. Scriptura, constat tamen tum ex traditione Ecclesiæ, tum innuatur ab Apostolo Jacobo *c.* 5. ubi ais: *Infirmatur quis in vobis? inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum? ungentes eum oleo in nomine Domini*. Nam ly *orent super eum*, satis indicat formam hujus Sacramenti debere esse deprecatoriam.

9. CONCL. V. In septem corporis partibus infirmus communiter est ungendus, nimirum in oculis propter visum, in auribus propter auditum, in naribus propter odoratum, in ore propter gustum & locutionem, in manibus propter tactum, in pedibus propter gressum; & in renibus propter delectationem ibidem vigentem. Ita expresse Concilium Florentinum, ac Rituale Romanum Pauli V.

10. Dicitur, *communiter est ungendus*. Siquidem circa hæc notat citatum Rituale Romanum, quamvis præter illas corporis partes, quas veluti sensuum instrumenta homini natura tribuit, nempe oculos, aures, nares, os & manus, etiam pedes ac renes ungendi sint, attamen renum unctionem in mulieribus, honestatis gratia semper omitti (notandum ly *semper*) atque etiam in viris, quando infirmus commode moveri non potest: neque tunc sive in mulieribus, sive in viris aliam corporis partem pro renibus ungendam esse.

11. Notat ulterius idem Rituale Romanum, si quis aliquo dictorum membro mutilatus existat, v. g. careat manu, vel pede, quod pars illi loco proxima sit ungenda, servata eadem verborum forma.

12. Notat tertio idem Rituale, quod manus, quæ reliquis infirmis interius ungi debent, Presbyteris exterius ungantur. Rationem hujus assignant Doctores: quia Sacerdos in sua Ordinatione jam fuit unctus oleo sacro in parte interiori manuum, id est, in palmis; ac ob id congruum magis censetur, ut pollna in exteriori potius manuum parte inungatur, quam in interiori. Cæteroquin loquendo de valore Sacramenti nihil refert, Sacerdotem, etiam in ipsis palmis inungi; cum hæc Unctio sit diversa ab illa, quam accepit in Ordinatione sua. Est tamen hac in re standum consuetudini cujuslibet Diœcesis, ac prætereum Ordinationi Ritualis Romani.

13. CONCL. VI. Quamvis multi Doctores velint, ad validitatem hujus Sacramenti necessarias esse ad minimum quinque unctiones in quinque corporis sensibus, cum quinque partialibus formis, quæ correspondent singulis unctionibus, probabile tamen est, in casu necessitatis unicam sufficere unctionem, in quacunque corporis parte fiat, cum unica tantum forma, omnes tamen corporis sensus exprimente e. g. dicendo taliter: *Per istam sanctam Unctionem, & suam piissimam Misericordiam indulgeat tibi Dominus, quidquid deliquisti per visum, auditum, odoratum, gustum, & tactum*. Ita Mastrius *disp.* 22. *Theol. mor. num.* 38. Post Suarezium, Coninch, Layman, Pontium, aliosque. Ratio est: quia per unius ungendi unctionem, factam cum expressione quinque sensuum corporis infirmi, salvatur totum id quod ad hoc Sacramentum requiritur a S. Jacobo Apostolo; simulque illa unica unctio sufficienter significat effectum hu-

hujus Sacramenti : ergo etiam sufficit ad valorem ejus.

14. Nec obstat Concilium Florentinum, ac Rituale Romanum, quæ exigunt septem, vel saltem quinque præcipuarum partium unctiones. Nam hæc loquuntur de eo, quod fieri debet extra casum necessitatis: non autem per hoc intendunt definire, omnium harum partium unctionem essentialiter requiri ad valorem Sacramenti. Quinimo unctio renum ne quidem est necessaria necessitate præcepti juxta jam dicta.

15. Unde hæc sententia non solum a tota Universitate Lovaniensi approbata fuit, ut refert Diana *part. 3. tr. 4. resol. 168.* sed etiam præscripta in diversis Ritualibus Diœcesanis, ut Mechliniensi, & Passaviensi, pro tempore pestis grassantis, nec non & in Rituali Diœcesano Frisingensi, ubi *c. 6. de Sacramento extremæ Unctionis memb. I. circa finem* sic habetur : *In morbis contagiosis, & peste grassante, ut periculum vitetur, sufficit unagi sensus organum magis ad Unctionem expositum, ac dictum, dicendo : Per istam sanctam Unctionem & suam piissimam Misericordiam indulgeat tibi Dominus, quidquid deliquisti per visum, auditum, odoratum, gustum, tactum, lumbos, (si inungendi fuerint) & gressum. Et tum preces, quæ præmittendæ, & subjungendæ, forent, poterunt privatim dici.*

Additio I.

* Quinimo non pauci DD. tenent, ad essentiam extremæ Unctionis non requiri, ut, dum in necessitate unicum membrum inungitur, allegari quinque sensus in specie, & distincte exprimantur verba; sed id fiat in genere v. g. dicendo : *per hanc Unctionem indulgeat tibi Dominus, quidquid deliquisti*, vel *quidquid per quinque sensus deliquisti*, Ratio est : quia stante simili pronuntiatione sufficienter continetur sensus a Christo intentus in hujus Sacramenti forma circa remissionem. Videatur Katzenberger in *Supplement. Theol. Sacram. c. 2. sect. 3. num. 72.*

Additio II.

* Pro praxi tamen tam circa hanc ultimam doctrinam, quam circa alteram de Unctione unius tantum partis corporis *n. 13.* relatam, semper notandum est, quod dictæ sententiæ non sint practicandæ, nisi in casu necessitatis, quoniam non desunt Auctores, qui cum Suarez, Henriquez, Palao, & Babenbuster apud, & cum Holzman hic *num. 10.* defendunt, requiri ad valorem hujus Sacramenti, cum suis distinctis formis quinque Unctiones distinctas in quinque sensibus, puta, in oculis ratione visus, in auribus ratione auditus, in naribus ratione odoratus, in labiis ratione gustus, & in manibus ratione tactus, cum autem hic agatur de valore actus, extra ullam necessitatem tutiora sequi debemus. Quinimo meo judicio non male ageret etiam ille, qui in necessitate duplicem nostram sententiam practicaret sub conditione saltem mente retenta : *si valeat Sacramentum.*

QUÆSTIO II.

De Effectibus, Subjecto, & Iterabilitate Sacramenti Extremæ Unctionis.

SUMMARIUM.

16. *Effectus Sacramenti Extremæ Unctionis.*
17. *I. Præter gratiam sanctificantem remissio peccatorum.*
18. *Effectus remissionis peccatorum, quomodo intelligendus?*
    (*a*) Tract. 14. dist. 2. n. 23. & 24.
19. *II. Alleviatio infirmi, & quomodo?*
20. *Peccatorum reliquiæ, quas abstergit hoc Sacramentum, quæ?*
21. *III. Liberatio ab infirmitate corporali, quando expedit &c.*
22. *Subjectum Extremæ Unctionis capax, quod?*
23. *Nequit ministrari sanis, etiam damnatis ad mortem.*
24. *Quid de peste laborantibus, vulneratis, senibus?*
25. *Infantibus, ac perpetuo amentibus? cum Additione.*
26. *Vel adultis lapsis in phrenesin, aut amentiam?*
27. *Disparitas inter Sacramentum Pœnitentiæ, & Extremæ Unctionis.*
    (*b*) De hoc videatur supra dist. 7. quæst. 4. per totum.
28. *In quo periculo, & statu infirmis hoc Sacramentum? ministrandum?*
29. *Sacramentum hoc est iterabile, & an in eodem morbo?*
30. *Declaratur hoc esse iterabile, & an in eodem morbo.*
    * *Et determinatur intervallum intercedens inter unam, & alteram Unctionem.*
31. *Sacramentum hoc an sit necessarium ad salutem?*

16. EFFECTUS Sacramenti Extremæ Unctionis paucis verbis e S. Jacobo in *sua Canonica c. 5.* sequentibus indicantur; *Et oratio Fidei salvabit infirmum, & alleviabit eum Dominus, & si in peccatis sit, dimittentur ei.* Hinc sit

17. CONCL. I. Ultra gratiam habitualem, seu sanctificantem, quæ ex opere operato causatur ab omnibus Sacramentis novæ Legis, specialis effectus Sacramenti Extremæ unctionis est remissio peccatorum. Patet hoc ex citatis verbis Apostoli Jacobi : *Et, si in peccatis sit, dimittentur ei.* Super quæ verba Concilium Trid. *loc. cit. c. 2.* explicans rem, seu effectus hujus Sacramenti, sic ait : *Res etenim hæc gratia est Spiritus Sancti, cujus Unctio delicta, si quæ sint adhuc expianda, ac peccati reliquias abstergit.*

18. Porro effectus ille remissionis peccatorum intelligendus in primis est de peccatis venialibus, quæ, si homini per alia Sacramenta, ac remedia, seu opera bona remissa necdum sunt, virtute hujus Sacramenti remittuntur, si cæteroquin homo sit dispositus. Intelligendus deinde est de remissione pœnarum peccatis debitarum, non quidem semper omnium, sed plurium, vel pauciorum, juxta dispositionem suscipientis. Quinimo per accidens fieri potest, ut etiam primam gratiam conferat Sacramentum istud, & peccatum mortale remittat homini bona fide existimanti, se esse contritum, vel in statu gratiæ, illudque cum sola attritione suscipienti : prout jam supra (*a*) dictum est.

19. CONCL. II. Secundus hujus Sacramenti effectus est alleviare infirmum, juxta citatum illud D. Jacobi, *Et alleviabit eum Dominus.* Dicitur autem hoc Sacramentum alleviare infirmum, in quantum (ut ait Concilium Trid. *sess. 14. c. 2.*) *ægroti animam alleviat, & confirmat, magnam in eo Divinæ Misericordiæ fiduciam excitando, qua infirmus sublevatus, & morbi incommoda ac labores levius fert, & tentationibus dæmonis calcaneo insidiantis facilius resistit.*

20. Huc reduci potest alius effectus hujus Sacramenti, ibidem a Concilio Tridentino, & communi Theologorum assignatus, qui est *peccatorum reliquias abstergere.* Ubi per *peccatorum reliquias* intelligitur animi languor, torpor, mœror, tristitia, fastidium, & anxietas, & aliæ hujusmodi pravæ affectiones, quæ ex peccatis præteritis, eorumque recordatione oriri solent, ac peccatorem in desperationem inducere; in ordine ad quas removendas proinde plurimum conducit digna hujus Sacramenti susceptio.

21. CONCL. III. Tertius Extremæ Unctionis effectus est, liberare infirmum ab infirmitate sua corporali, ubi saluti animæ id expedierit; juxta illud cit. Apostoli : *Et Oratio Fidei salvabit infirmum.* Hunc tamen effectum sanitatis corporalis non semper, ac infallibiliter præstat hoc Sacramentum, ut patet : sed tunc solum, ubi saluti animæ infirmi expedierit : prout notat Concilium Trid. *loc. cit. c. 2.* dicens, quod infirmus virtute hujus Sacramenti *sanitatem corporis interdum, ubi saluti animæ expedierit, consequitur.* Et ratio est : quia Sacramenta nullum ex Christi institutione conferunt effectum, nisi in ordine ad spiritualem animæ profectum, ac vitam æternam consequendam.

22. CONCL. IV. Subjectum capax extremæ Unctionis est solus homo baptizatus, rationis compos, & periculose infirmus, ita quod probabiliter mors immineat. Ita communis; & patet tum ex citatis S. Jacobi verbis; *Infirmatur quis in vobis?* tum ex Concilio Trid. *loc. cit. c. 3.* ubi ait : *Declaratur etiam, esse hanc Unctionem infirmis adhibendam, illis vero præsertim, qui tam periculose decumbunt, ut in exitu vitæ constituti videantur : unde & Sacramentum exeuntium nuncupatur.*

23. Infertur proinde cum communi, non posse hoc Sacramentum ministrari sanis, neque iis, qui sunt constituti in mortis articulo ob extrinsecam duntaxat violentiam, v. g. damnatis ad mortem, hominibus in naufragio constitutis, militibus ad prælium ituris, & hujusmodi. Ratio est : quia ex Christi institutione solus homo infirmus est capax hujus Sacramenti : tales autem homines non sunt infirmi, ut patet.

24. Aliud est dicendum de eo, qui pestem contraxit, qui venenum vel vulnus lethale accepit &c. propter quod est in periculo mortis : talis enim post ejusmodi casum vere jam ægrotat, licet causa istius ægritudinis fuerit extrinseca, & violenta : atque ideo communiter hujusmodi homines censentur esse capaces extremæ Unctionis. Idem dicendum de eo, qui ob nimiam senectutem deficientibus viribus est constitutus in periculo mortis : etenim & ille vere infirmatur; nam, ut habet vulgatum illud, *Senectus ipsa est morbus.*

25. Infertur ulterius, quod infantibus rationis necdum capacibus, ac etiam illis qui perpetuo amentes fuerunt, Extrema Unctio ministranda non sit, uti notat Scotus 4. *dist. 23. §. De secunda*, cum communi. Ratio : quia tales non possunt esse pœnitentes, id est, non sunt capaces Sacramenti Pœnitentiæ; ergo neque Extremæ Unctionis, eo quod hoc Sacramentum illius *consummativum*, sive complementum existimetur, ut loquitur Concilium Trid. *num. 1.* relatum.

Additio.

* Dixi notanter : *Infantibus rationis necdum capacibus* : nam, si forent capaces, & ferventer peterent extremam Unctionem, essentque aliquo modo circa hoc Sacramentum instructi, eadem deneganda non foret, quamvis Sacramentum Eucharistiæ nunquam adhuc receperint. Unde Pater Holzman hic *num* 43. improbat factum cujusdam Parochi, qui puero ægroto septennium non multum supergresso, attamen jam confiteri solito denegavit, quamvis parentes ejusdem ardenter instarent, Sacramentum extremæ Unctionis ex ea ratione; quia dictus puer nunquam adhuc recepit sacram Synaxin : sufficit enim; ut sit capax Sacramenti Pœnitentiæ, cujus hoc Sacramentum extremæ Unctionis est consummativum. *

26. Loquendo de adultis, & qui rationis usum habuerunt, tametsi deceat, idque curandum sit, ut hoc Sacramentum conferatur infirmis, dum adhuc rationis compotes sunt (sic enim majori cum reverentia suscipietur) attamen non debet denegari morituris, in phrenesin, aut amentiam lapsis, sed est eisdem dandum : dummodo antea christiane vixerint, atque salutis suæ memores fuerint : quod quidem præsumendum est, nisi de contrario constet. Layman *lib. 5. tr. 8. c. 4. num.* 3 & communis.

27. Nec obstat, quod loquendo de Sacramento Pœnitentiæ (*b*) Doctores non pauci vel oppositum teneant, vel dubitent, an in tali casu sit conferendum illud Sacramentum etiam sub conditione. Resp. enim, disparitatem esse : quia ad Sacramentum Pœnitentiæ, quod a Christo Domino institutum fuit per modum Judicii, requiritur Confessio sensibilis, qualem tunc sufficienter adesse a memoratis DD. dubitatur : hæc autem non requiritur ad Extremam Unctionem.

28. Quinimo ad conferendum Sacramentum Extremæ Unctionis non est expectandum, donec infirmus omni prorsus sensu careat, aut penitus sit desperata salus ejus, sed sufficit, quod infirmus judicio Medicorum, aut peritorum periclitetur de vita, sive probabile periculum subsit, ne si diutius differatur illud Sacramentum, mors vel defectio sensuum subito superveniat. Expedit enim, ut ab infirmo periculose ægrotantê hoc Sacramentum (si fieri potest) dum adhuc viget integra mens & ratio, recipiatur, sicque is ad uberiorem illius fructum, gratiamque percipiendam sua fide, piaque animi voluntate sese disponere valeat. Herincx *disp. 15. de Extrema Unctione qu. 5. num.* 41. post Cathechismum Romanum. Barbosa *de Offic. Parochi c.* 22. *num.* 19. Laym. *n.* 4. & alii.

29. CONCL. V. Quamvis hoc Sacramentum simpliciter sit iterabile, si nimirum homo in pluribus morbis cum probabili vitæ periculo successive sit constitutus, nihilominus durante eadem necessitate, statuque morbi Sacramentum illud iterari non potest : quod si tamen varietur morbi status, & infirmus, postquam reconvaluisse videbatur, denuo sive vi ejusdem, sive alterius morbi in periculum mortis incidat, iterum conferri poterit. Ita certa, & communis Doctorum, atque habetur in Concilio Trid. *loc. cit. c.* 3. Accedit ratio, quia hoc Sacramentum non imprimit characterem; ergo est iterabile superveniente tamen novo vitæ discrimine.

30 Porro illa temporis distantia morbique varietas prudenti judicio relinquitur designanda; ita tamen, ut considerata diuturnitate ægritudinis, ac variatione status ejus censeatur esse novus morbus, id est, constituens hominem in novo mortis periculo, ac proinde nova necessitas : & sic primum poterit iterari Sacramentum illud.

Additio.

* Augustinus Barbosa *de Offic. Paroch. c.* 22. *a.* 28. apud Gobat existimat, intervallum unius septimanæ inter unam, & alteram unctionem intercedens esse sufficientem temporis distantiam, de novo Sacramentum Extremæ Unctionis recipiendi, dummodo vere constet, infirmum post primam Unctionem intra hoc intervallum hebdomadarium fuisse constitutum extra periculum propinquum mortis, licet cæteroquin necdum ex integro sit restitutus sanitati; prout id teste Patre Kiliano Kazenberger *in Supplem. Sacram. c.* 2. *sect.* 4. *num.* 550. frequenter potest contingere apud Asmaticos, Hydropicos, & Phtysicos, in quibus, radice morbi permanente, morbi status sæpe notabiliter variatur, ut tunc in periculo urgenti sint constituti, postea plateas, & Ecclesias frequentent, ac denium intervallo alio iterum periculose decumbans. Quare pro praxi, si ægroti illi, qui jam semel Extremam Unctionem receperunt, iterum post aliquot dies inungi petant, Domini Parochi observent, an intra hoc tempus novus morbus periculosus accesserit, vel non? Si prius; non facile denegent fervide petentibus hoc Sacramentum etiam post paucos dies; nam propter novum aliud certamen, seu agonem poterit pro confirmatione nova adhiberi unctio, teste Dicastilo hic *D.* 1. *dub.* 10. *n.* 166. Si vero posterius, tunc indagent ulterius, an interea periculum præcedentis morbi, ratione cujus inuncti fuerunt, vere cessaverit, nec ne? si non, neutiquam reiteretur Extrema Unctio : si vero cessavit jam integro circiter octiduo, de novo administrare poterunt, alias vero non id faciant. Videatur Kazenberger *loc. cit.* *

31. Posset hic ulterius quæri de necessitate hujus Sacramenti ad salutem. Verum de hoc jam dictum fuit supra *dist.* 2. *num.* 68. *& seqq.* Quamvis enim Fideles ad receptionem Extremæ Unctionis nulla præcepti districtione, per se loquendo, teneantur, tamen (uti loquitur Concilium Trid. *cit. cap.* 3.) *nec tanti Sacramenti contemptus absque ingenti scelere, & ipsius Spiritus Sancti injuria esse posset.*

DISTINCTIO XII.

De Sacramento Ordinis

QUÆSTIO I.

Quid, & quot sint Ordines? Ubi & de prima Tonsura.

SUMMARIUM.

1. *Ratio Ordinis inter Sacramenta.*
2. *Ordo varie sumitur.*
3. *Ordo sumitur & pro præeminenti gradu in Ecclesia, & pro actuali Ordinatione.*
4. *Presbyteratus est Sacramentum, quomodo?*
5. *Declaratur hoc amplius.*
6. *Sacramentum Ordinis, quid?*
7. *Ostiariatus &c. Subdiaconatus, Diaconatus, & Presbyteratus, quid?*
8. *Sacerdos &c. quis?*
9. *Ordines sunt septem.*
10. *Prima Tonsura non est Ordo, sed dispositio ad Ordines.*
11. *Effectus primæ Tonsuræ, quid?*
    Privilegium Fori.
12. *Privilegium Canonis.*
    (*a*) Tract. 13. dist. 2. num. 58. & seqq.
    Alii effectus primæ Tonsuræ.
13. *Episcopatus an sit Ordo?*
14. *Comprehenditur sub Sacerdotio ample sumpto.*
15. *Omnes, & singuli Ordines sunt verum Sacramentum.*
    Et causant specialem Characterem, cum Additione.
16. *Constituunt omnes unum Sacramentum, quomodo?*
    (*b*) Tract. 14. dist. 1. num. 10.
    Quid de Characteribus?

1. ABSOLUTIS Sacramentis, quæ vitam spiritualem cujuslibet Fidelis quoad se promovent, recepta Theologorum methodo tractatur de Sacramentis illis novæ Legis, quæ respiciunt totam Communitatem populi Christiani : qualia sunt Sacramentum Ordinis, & Matrimonii. Siquidem mediante illo in Ecclesia Catholica constituuntur legitimi Sacerdotes, ac Ministri Ecclesiastici, qui præsint, ac legitime gubernare noverint totum populum Christianum. Post quod sequitur Sacramentum Matrimonii, quo generis humani propagatio ad conservationem Reipublicæ Christianæ requisita perennatur, atque, ut honeste, ac decenter fiat, specialibus gratiis & auxiliis Divinis roboratur. Et quidem loquendo nunc de Sacramento Ordinis.

2. Advertendum est primo, quod nomen Ordinis diversas habeat significationes. Nam quandoque sumitur ordo pro congrua quorundam inter se dispositione, ut sic dicatur : *Exercitus conservat ordinem bonam*; *Inter hæc reperitur nullus ordo.* Quandoque pro gradu præeminenti in aliqua Republica : sic dicitur *Ordo Equestris*, *Ordo Senatorius*, *Ordo Clericalis &c.* ut taceantur aliæ ejus acceptiones.

3. Advertendum ulterius, quod, quantum attinet ad propositum, Ordo dupliciter sumatur : primo pro gradu præeminenti in Ecclesia Dei, id est, pro dignitate Ecclesiastica quibusdam personis collata vi Sacramenti Ordinis recepti. Secundo sumitur Ordo pro ipsa actuali ordinatione, seu institutione alicujus in gradu præeminenti Ecclesiæ : & hoc posteriori modo acceptus Ordo est unum ex septem novæ Legis Sacramentis, non item in priore acceptione. Sic v. g. Presbyteratus potest sumi vel pro ipsa actuali ordinatione alicujus in Presbyterum, & sic est Sacramentum : vel pro dignitate, seu potestate Sacerdotali, quam quis acquisivit vi ordinationis suæ in Presbyterum, & ratione cujus potest valide consecrare, & absolvere : & hoc modo Presbyteratus non est Sacramentum, sed potius aliquid consequens ad Sacramentum Ordinis Presbyteratus jam peractum, sibique collatum. Et quod dicitur hic de Presbyteratu, idem servata proportione dicendum est de Diaconatu, Subdiaconatu, & quatuor Ordinibus minoribus.

4. Hinc, si quis dicat, Presbyteratus est Sacramentum

novæ

novæ Legis : atqui Petrus ante annum ordinatus , habet Presbyteratum ; ergo Petrus habet Sacramentum Ordinis , & quidem adhuc hodie , cum etiam nunc habeat Presbyteratum . *Resp.* diſtinguendo majorem : Presbyteratus eſt Sacramentum , ſumendo Presbyteratum pro Actuali ordinatione alicujus in Presbyterum , anneditur : ſumendo Presbyteratum pro dignitate , ſeu poteſtate Sacerdotali permanente , negatur major : & ſic diſtincta minore negatur conſequentia .

5. Ratio hujus doctrinæ eſt : quia Ordo eſt Sacramentum conſiſtens in fieri , non autem in facto eſſe : unde nequit conſiſtere in ipſa dignitate , poteſtate , & gradu Sacerdotali , qui ſemper permanet , ſed ſolum in actuali ordinatione , id eſt , in illa ſenſibili actione mox tranſeunte , qua præbetur Clericis dicta poteſtas , & gradus Sacerdotalis . Unde ad hoc indicandum , & vitandam omnem ambiguitatem , atque æquivocationem Concilium Trid. *Seſſ.* 23. *Can.* 3. notanter ſic inquit : *Si quis dixerit , Ordinem , ſive ſacram Ordinationem non eſſe vere , ac proprie Sacramentum &c. anathema ſit* : per additum ly *ſive ſacram Ordinationem* , explicans , quid intelligatur per ly *Ordo* dum dicitur eſſe Sacramentum novæ Legis . His prænotatis , ſit

6. CONCL. I. *Sacramentum Ordinis* bene definitur , dicendo : Ordo eſt Sacramentum novæ Legis , quo ſpiritualis poteſtas traditur ordinato ad aliquod Miniſterium circa Euchariſtiam digne exhibendum . Ita in re communis ; poteſtque hæc definitio Sacramenti Ordinis in genere facile cuilibet Ordini in particulari applicari , definiendo eoſdem per officia ſingulis propria , quorum quodlibet denotat aliquod miniſterium proxime vel ſaltem remote influens ad cultum circa Euchariſtiam digne exhibendum , uti juxta definitionem Sacramenti Ordinis *ut ſic* requiritur .

7. Sic *Oſtiariatus* eſt Ordo , ſeu Sacramentum novæ Legis , quo traditur ordinato poteſtas aperiendi januas Eccleſiæ pro celebranda , vel audienda Miſſa &c. *Lectoratus* eſt Ordo , quo confertur poteſtas legendi in Miſſa Prophetias &c. *Exorciſtatus* eſt Ordo , quo datur poteſtas energumenos per Exorciſmos ita præparandi ut Miſſæ ac ſumptioni Euchariſtiæ cum debita diſpoſitione intereſſe poſſint . *Acolythatus* eſt Ordo , quo datur poteſtas miniſtrandi in Miſſa &c. Similiter *Subdiaconatus* eſt Ordo , quo traditur ordinato poteſtas ſolemniter cantandi Epiſtolam , & portandi Calicem cum Patena ad Altare . *Diaconatus* eſt Ordo , quo datur ordinato poteſtas ſolemniter cantandi Evangelium , ac proxime miniſtrandi Sacerdoti circa confectionem Euchariſtiæ . *Presbyteratus* eſt Ordo , ſeu Sacramentum novæ Legis , quo datur ordinato poteſtas conſecrandi Corpus & Sanguinem Chriſti , atque Fideles confitentes a peccatis abſolvendi .

8. Unde *Sacerdos* bene deſcribi poteſt , quod ſit vir in præeminenti gradu Eccleſiæ conſtitutus , habens poteſtatem conſecrandi Corpus & Sanguinem Chriſti &c. Quo modo (ſervata tamen proportione) etiam Diaconus , & alius in Ordinibus conſtitutus , apte poterit deſcribi per officium ſibi competens .

9. CONCL. II. Septem ſunt Ordines in Eccleſia Dei , videlicet Oſtiariatus , Lectoratus , Exorciſtatus , Acolythatus , Subdiaconatus , Diaconatus , ac Presbyteratus ſeu Sacerdotium . Ita Concilium Trid. *ſeſſ.* 23. *c.* 2. aſſerens , *ab eo ipſo Eccleſiæ initio dictorum Ordinum nomina , atque uniuſcujuſque eorum miniſteria in uſu fuiſſe* .

10. CONCL. III. Prima Tonſura non eſt Ordo , neque Sacramentum , ſed mera diſpoſitio ad Ordines . Ita Theologi communiter contra pleroſque Canoniſtas volentes , etiam primam Tonſuram eſſe Ordinem proprie dictum ; quorum ſententiam ex profeſſo , ac fuſiſſime propugnat Fagnanus in *c. Cum contingat num.* 44. *& ſeqq. de Ætate & qualit. præficiendorum* . ° Imo præſens Auctor ipſemet ut Canoniſta in eamdem inclinat in Jure Canonico *lib.* 1. *decr. tit.* 11. *num.* 10. *& ſeqq.* ° Cæterum ratio noſtræ Concluſionis deſumitur inprimis ex Decreto S. Caii Papæ & Martyris , qui (uti refertur in Breviario Romano die 22. Aprilis) *conſtituit , ut his Ordinum & honorum gradibus in Eccleſia ad Epiſcopatum aſcenderetur : Oſtiarii Lectoris , Exorciſtæ , Acolythi , Subdiaconi , Diaconi , Presbyteri* : ergo , cum inter hos Ordinum gradus non connumeretur prima Tonſura , dicendum , quod ipſa non ſit Ordo . Idem probatur ex cit. Concilio Trid. *ſeſſ.* 23. *cap.* 2. ubi referens nomina Ordinum , ab ipſo Eccleſiæ initio in uſu exiſtentium , pariter tacet primam Tonſuram : quinimo eam ſatis aperte ab Ordinibus ſecernit , dum ait , quod Ordines in Eccleſia *ita ſint deſtributi , ut qui jam Clericali Tonſura inſigniti eſſent , per minores ad majores aſcenderent* . Quod ſi in contrarium adducantur nonnulli textus , in quibus prima Tonſura *Ordo Clericalis* vocatur , debet Ordo Clericalis , ut ſic juta juribus concordentur ſumi in ſenſu aliquo latiori jam ſuperius *num.* 2. indicato ; nimirum pro gradu aliquo , per quem quis ad ſtatum digniorem , nimirum a Laicali ad Clericalem transfertur , in quo ſenſu Tonſura utique poteſt Ordo dici ; licet cæteroquin ſumendo Ordinem in rigore , prout ſimul eſt Sacramentum , prima Tonſura potius ſit diſpoſitio ad Ordines recipiendos , in quantum per eam patet aſcenſus ad Ordines tum minores , tum majores ; ſimulque per ipſam quis ſit Clericus , ac de Foro Eccleſiaſtico , & particeps Privilegiorum Clericalium : occaſione cujus ,

11. Quæres , Qui ſint effectus primæ Tonſuræ ? *Resp.* cum communi , eos eſſe multiplices , quos enumerat cit. Fagnanus *num.* 112. In primis enim per eam Chriſtiani a Statu Laicali transferuntur ad Clericalem , & de ſorte Domini efficiuntur *arg. can. Duo ſunt* 12. *q.* 1. & *can. Cleros diſt.* 21. Deinde Tonſurati acquirunt *Privilegium Fori* , hoc eſt , eximuntur ab omni Poteſtate , ſeu Juriſdictione ſæculari *can. Si imperator diſt.* 96. ac proinde non poſſunt amplius a Judice ſæculari in judicium trahi , incarcerari , vel puniri , ſed duntaxat ab Eccleſiaſtico . Verumtamen novo Jure Concilii Trid. *ſeſſ.* 23. *de refor. cap.* 6. ad hoc , ut prima Tonſura initiatus gaudeat dicto Privilegio Fori requiritur , quod is vel *Beneficium Eccleſiaſticum habeat , aut Clericalem habitum , & Tonſuram deferens alicui Eccleſiæ ex mandato Epiſcopi inſerviat ; vel in Seminario Clericorum , vel aliqua Schola , vel Univerſitate , de licentia Epiſcopi , quaſi in via ad majores Ordines ſuſcipiendos verſetur* . Ita Concilium ; quod cum ſub disjunctione *aut* , *vel* , loquatur , ſufficit quælibet harum trium conditio , ut is privilegio Fori gaudeat .

12. Rurſus prima Tonſura initiatus acquirit *Privilegium Canonis* ; ac proinde ipſum injurioſe percutiens incidit ipſo facto in excommunicationem latam *can. Si quis ſuadente* 17. *quæſt.* 4. de qua jam ſuperius . (*a*) Item talis poteſt obtinere beneficium Eccleſiaſticum , ut innuit Concilium Trident. *cit. cap.* 6. eſt etiam capax omnis Juriſdictionis Eccleſiaſticæ , tam ordinariæ , quam delegatæ , cujus merus Laicus eſt incapax : hinc initiatus prima Tonſura eſt capax poteſtatis excommunicandi , Beneficia conferendi , Cauſas ſpirituales cognoſcendi &c. Et tandem gaudet omnibus privilegiis Clericorum .

13. CONCL. IV. Epiſcopatus eſt quidem proprie dictus Ordo , tamen commode refertur ad Ordinem Sacerdotii : atque ideo ſimpliciter dicendum eſt , in Eccleſia Dei eſſe tantum ſeptem Ordines . Ita Theologi paſſim contra Canoniſtas quoad ſecundam partem . Prior pars de facto eſt certa , adeo ut oppoſitum tenere ſit periculoſum : ſiquidem Concilium Trid. *ſeſſ.* 23. *cap.* 4. Epiſcopatum expreſſe inter Ordines connumerat , dum ait ; *Docet inſuper Sacroſancta Synodus , in Ordinatione Epiſcoporum , Sacerdotum , & cæterorum Ordinum &c.* Accedit ratio : quia Epiſcopo competit quædam ſpecialis poteſtas Ordinis , in quantum Epiſcopo , nimirum poteſtas conferendi Sacramentum Confirmationis , & Ordinis , ſicque poteſtas ordinandi Miniſtros ad obeunda munera circa Euchariſtiam ; ſimulque conſecratio Epiſcopi amplius tolli , aut dicta poteſtas valide conficiendi illa Sacramenta ulterius auferri non poteſt .

14. Ultima vero pars ex eo ſuadetur : quia licet Epiſcopatus ſit Ordo a ſimplici Sacerdotio diſtinctus , ut docet Concilium Trid. *Seſſ.* 23. *can.* 7. tamen & ipſa ſub generali ratione Sacerdotii comprehenditur , ſumendo nempe Sacerdotium ampla pro poteſtate non ſolum conſecrandi , ſed etiam valide conferendi omnia alia Sacramenta , quæ requirunt Miniſtrum conſecratum . Quo modo ſumendo Sacerdotium , illud poſtea ſubdividitur in Presbyteratum , cui competit adminiſtratio Euchariſtiæ , Pœnitentiæ , ac Extremæ Unctionis , & in Epiſcopatum , cui inſuper convenit poteſtas conferendi jure ordinario Confirmationem , & Ordinationem . Hinc S. Anacletus Papa *in Epiſtola* . 3. *cap.* 1. ait , Ordinem Sacerdotum bipartitum eſſe , ſcilicet Epiſcoporum & Presbyterorum .

15. CONCL. V. Omnes , & ſinguli prædicti Ordines ſunt verum ac proprie dictum Sacramentum . Ita communis . Et quidem , quod Sacerdotium ſit Sacramentum eſt de Fide . Quod autem etiam cæteri Ordines inferiores habeant veram rationem Sacramenti , colligitur ex Concilio Florentino in *Decreto Unionis* , ac Tridentino *ſeſſ.* 23. *cap.* 3. *& can.* 3. ubi abſolute , & abſque ulla limitatione definitur , Ordinem ſeu ſacram Ordinationem eſſe Sacramentum ; ſimulque dicitur , eſſe ſeptem Ordines in Eccleſia Dei . Accedit , quod ſingulis ſeptem Ordinibus ſupra *n.* 6. adductis competat definitio Ordinis ut ſic , & quod omnes & ſinguli Ordines habeant ſuam determinatam materiam , & formam , propriamque ſignificationem , uti patebit ex dicendis *Quæſt. ſeq.* Inſuper ſinguli Ordines imprimunt ſpecialem Characterem , ac diverſum ab aliis , ſecundum quod diverſæ ſunt poteſtates miniſtrandi , ut docet D. Bonaventura 4. *diſt.* 24. *part.* 2. *art.* 1. *quæſt.* 2. cum communi , ac patet ex eo quod omnes ſint irreiterabiles : atqui Character eſt effectus proprius Sacramenti ; ergo .

Additio.

* Dices Ordo Acolythatus non est verum Sacramentum: ergo non omnes Ordines sunt verum Sacramentum. Antec. probatur; quia Sacramentum Ordinis, æque ac Sacramentum Confirmationis debet conformiter dictis n. 13. conferri ab ipsomet Episcopo, atque Acolythatus tempore Concilii Carthaginensis IV. *cap.* 6. non conferebatur ab Episcopo, sed ab Archidiacono, a quo acolythandi accipiebant materiam hujus Ordinis, nimirum candelabrum cum cereo, & urceolos; ergo. Resp. neg. antec. ad ejus probationem distinguo min. quoad alterum membrum: conferebatur ab Archidiacono nomine & auctoritate propria, neg. min. nomine & auctoritate Episcopi tamquam a Ministro ejusdem, conced. Sufficiebat autem quoad valorem tempore dicti Concilii Carthaginensis talis mediate extraditio facta per Archidiaconum, tamquam Ministrum Episcopi, quia Christus specificam determinationem materiæ in his Ordinibus reliquit Ecclesiæ, ille autem pro eo tempore ordinavit, ut in acolythatu fiat extraditio materiæ per Archidiaconum nomine & auctoritate Episcopi. Videatur Holzmen hic *Tract.* 1. *disp.* 2. *n.* 71. *

16. Cæterum, his non obstantibus, omnes dicti septem Ordines constituunt in simul unum dumtaxat Sacramentum Ordinis. Idque fit tum unitate subordinationis, seu finis, in quantum omnes ordinantur ad unum Sacerdotium, ac ratione hujus recipiuntur: tum unitate generis proximi, quatenus omnes & singuli Ordines in particulari conveniunt in ratione Sacramenti Ordinis ut sic, tamquam in genere proximo, quatenus omnes ordinantur ad obeunda munera circa Eucharistiam, prout ad rationem Ordinis ut sic requiritur. Ac proinde merito a Concilio Trid. *loc. cit.* comprehenduntur omnes sub uno nomine Sacramenti Ordinis, prout jam superius (*b*) dictum fuit. Et hac eadem ratione Characteres particulares singulorum Ordinum in simul constituunt unam Characterem totalem, & completum Ordinis.

QUÆSTIO II.

De Materia, Forma, & Officiis singulorum Ordinum.

SUMMARIUM.

17. *Materia, & Forma Ordinum generatim, quæ?*
   (*a*) Videatur Tract. 14. Dist. 1. num. 18. & seqq.
18. *Materia Ostiariatus, & Forma, quæ? Officium Ostiarii, quod?*
19. *Lectoratus materia, & forma, Officium Lectoris.*
20. *Exorcistatus materia, & forma. Officium Exorcistæ.*
21. *In reliquis Ordinibus datur duplex materia, & forma partialis.*
22. *Acolythatus materia & forma duplex, quæ? Officium Acolythorum.*
23. *Objectio, ejusque solutio notabilis.*
24. *Subdiaconatus materia, & forma.*
25. *Subdiaconi officium, quale?*
   (*d*) Ut dictum Tract. 13. Dist. 3. n. 13.
26. *Subdiaconi obligationes speciales quæ?*
   (*e*) Tract. 6. Dist. 2. n. 12. & 13.
27. *Clerici in Sacris, quo Jure teneantur ad perpetuam continentiam?*
28. *An vi voti Sacris Ordinibus annexi?*
29. *Instantia ex Scoto refellitur.*
30. *Diaconatus materia, & forma.*
31. *Officium Diaconi, quod?*
32. *Presbyteratus materia, & forma?*
33. *Officium Sacerdotis.*
   (*f*) Ut Dictu Dist. 8. n. 7.
34. *Objectio ex Concilio Florentino, Ejusque solutio.*
35. *Quid de Libro Epistolarum respectu Subdiaconatus?*
36. *Alia notabilis objectio.*
37. *Ejusque solutio. ubi etiam de tempore institutionis.*
   (*g*) Tract. 14. Dist. 1. n. 20. & 21.
38. *Uniformitas in materia, & forma Sacramentorum quomodo detur?*
   * *Occurritur alteri objectioni. Addit. I.*
   * *Uti & novæ Quæstioni. Addit. II.*

17. ADVERTENDUM, quod loquendo de materia, & forma Ordinum in genere, materia cujuslibet Ordinis duplex sit, remota scilicet & proxima. *Materia remota* cujuslibet Ordinis est illa res, quæ traditur ab Episcopo suscipienti aliquem Ordinem. *Materia proxima* est ipsamet traditio illius rei. Porro forma cujuslibet Ordinis in genere sunt verba illa, quæ in collatione singulorum Ordinum, ac sub traditione debitæ materiæ proferuntur ab Episcopo, utpote ordinario Ministro Sacramenti Ordinis. (*c*)

18. Verum loquendo de singulis Ordinibus in particulari, *Materia Ostiariatus* est traditio Clavium Ecclesiæ per manus Episcopi. *Forma* sunt verba illa ab Episcopo sub porrectione dictarum Clavium Ecclesiæ prolata, videlicet: *Sic agite, quasi reddituri Deo rationem pro iis rebus, quæ his Clavibus recluduntur.* Porro *Officium Ostiarii* est Templi claves custodire, ejus januam claudere, cymbalum & campanam pulsare. Ita Pontificale Romanum, & Catechismus Romanus.

19. *Lectoratus materia* est traditio Libri Prophetiarum. *Forma* vero talis: *Accipite, & estote verbi Dei relatores, habituri, si fideliter & utiliter impleveritis officium vestrum, partem cum iis, qui verbum Dei bene ministraverunt ab initio.* Porro *Officium Lectoris* est Lectionem Prophetiarum in Ecclesia pronuntiare, sive canendo, sive solum loquendo: item Catechumenos docere Rudimenta Fidei.

20. *Exorcistatus materia* est traditio Libri Exorcismorum. *Forma* vero hæc: *Accipite, & commendate memoriæ, & habete potestatem imponendi manus super energumenos, sive baptizatos, sive catechumenos.* *Officium exorcistæ* est imponere manus super energumenos (hoc est, obsessos a dæmonibus) & ad ejiciendos dæmones super eos invocare Nomen Domini, legereque Exorcismos Ecclesiæ, ac ipsos ita præparare, ut Sacris interesse possint.

21. Quantum ad sequentes Ordines attinet, notandum, quod in reliquis Ordinibus duplex reperiatur materia, constituens unam adæquatam, cum duplici forma sibi correspondente, & similiter unam adæquatam formam constituente: qualis in Acolythatu est traditio Cerei extincti, & Urceoli vacui: in Subdiaconatu est traditio Calicis vacui una cum Patena vacua, ac Libri Epistolarum: in Diaconatu impositio manuum Episcopi, atque traditio Libri Evangeliorum: in Presbyteratu traditio Calicis cum vino & patenæ cum Hostia superposita, ac impositio manuum Episcopi. Itaque.

22. *Acolythatus* una materia est traditio Candelabri una cum Cereo extincto, cum tali forma: *Accipite Candelabrum cum cereo, & sciatis vos ad accendenda Ecclesiæ luminaria mancipatos, in Nomine Domini.* Altera partialis materia est traditio Urceoli vacui, cum hac forma: *Accipite Urceolum ad suggerendum vinum & aquam in Eucharistiam Sanguinis Christi, in Nomine Domini.* Porro *Officium Acolythorum* est luminaria Ecclesiæ accendere, atque præparare ad Sacrificium, & portare Cereum accensum ad Altare, præcipue dum Evangelium sub Missa canitur, itemque ampullas vini & aquæ ad Missæ Sacrificium præparare, & ministrare.

23. Nec dicas. Possunt hujusmodi officia pleraque peragi sine dictis ordinibus; ergo frustra ponuntur hi Ordines. Resp. Etenim negando consequentiam: tum quia per dictos Ordines constituitur quis in tali gradu Ecclesiæ, ut ejusmodi officia possit solemniter & auctoritative peragere; quod aliis non competit, tum quia etiam per quatuor Ordines minores confertur ordinatis ex opere operato gratia specialis ad ejusmodi officia dignius peragenda, ut proinde dicti Ordines neutiquam sint frustranei.

24. *Subdiaconatus materia* una est traditio Calicis vacui cum Patena vacua. Forma autem talis: *Videte, cujus ministerium vobis traditur, ideo vos admoneo, ut ita vos exhibeatis, ut Deo placere possitis.* Altera ejus materia partialis est traditio libri Epistolarum, cum tali verborum forma: *Accipite Librum Epistolarum, & habete potestatem legendi eas in Ecclesia sancta Dei, tam pro vivis, quam pro defunctis &c.* Et nota; usque ad Subdiaconatum formas poni esse in plurali, eo quod usque ad Subdiaconatum regulariter loquendo plures soleant simul ordinari, si adsint; quod si vero unus solus ordinatur, tunc dictæ formæ proferuntur in singulari.

25. Porro *Subdiaconi officium* est Vasa sacra, videlicet Calicem ac Patenam ad usum Sacrificii præparare, atque ad Altare deferre, & Diacono in Altaris ministerio inservire, in Missa Epistolam cum Manipulo solemniter cantare; sine Manipulo enim liceret etiam non Subdiacono cantare Epistolam (*d*) item Pallas Altaris, Corporalia, Calices & Patenas abluere (de qua ablutione superius *dist.* 3. *post quæst.* 10. *Appendice* III. *Addit.* 3.) ipsam lotionis aquam in Sacrarium fundere, aliaque juxta Rubricas Missalis in Missæ Sacrificio peragere. Verum occasione horum.

26. Quæres I. Quæ sint speciales obligationes Subdiaconi? Resp. cum communi, esse sequentes. I. Subdiaconi, aliique in Ordinibus majoribus constituti tenentur servare perpetuam Castitatem, prout liquet ex *c. Presbyteris. dist.* 27. & *c. A multis. De ætate & qualitat. præficiend.* & *c. Ut Clericorum. de Vita & honestat. Cleric.* ac alibi. II. Subdiaconi tenentur ad quotidianam recitationem Horarum Canonicarum, prout jam superius (*e*) dictum est. III. Subdiaconi, aliique in sacris Ordinibus tenentur deferre Habitum, & Tonsuram Clericalem *c. Si quis ex Clericis*, & *c. Clerici* 15. *de Vita & honest. Cleric.*

27. Quæres II. Quo jure teneantur Clerici in Sacris constituti ad servandam perpetuo continentiam? Resp. I. Initiati sacro Ordine non tenentur ad continentiam ex Jure

Divi-

Divino, sed duntaxat Ecclesiastico. Ita Scotus 4. *dist.* 37. cum communi. Nullibi enim extat tale præceptum Divinum: quinimo Græci in minoribus Ordinibus contrahunt, & in superioribus utuntur Matrimonio jam contracto, neque in hoc reprehenduntur ab Ecclesia *c. Cum olim, de Clericis conjungat.* prout fieri oporteret, si dicta obligatio descenderet ex Lege Divina.

28. Remanet proinde, quod Clerici in Sacris teneantur ad perpetuam continentiam Jure duntaxat Ecclesiastico, in quantum Ordinibus sacris ex generali statuto Ecclesiæ (per textus *num.* 26. citatos) annexum est Votum perpetuæ Castitatis; prout inter alios tradit Scotus 4. *dist.* 25. *quæst.* 1. §. *Hic breviter*, inquiens: *Quia susceptioni Ordinis sacri annexum est votum continentiæ, ut habetur extra c. A multis. De ætate & qualit.* Id ipsum tenet communior Doctorum, atque desumitur ex *cit. c. Cum olim, de Cleric. conjugat.* ubi Pontifex ait: *Nos attendentes, quod Orientalis Ecclesia votum continentiæ non admisit.* Ex quo Glossa ibidem, argumento a sensu contrario desumpto, infert quod Occidentales, sive Latini Clerici ex voto ad continentiam, teneantur: eo enim ipso (inquit) quod quis promoveatur ad sacrum Ordinem, cui ex constitutione Ecclesiæ annexum est votum continentiæ, intelligitur tacite vovere continentiam, licet nullam de hoc mentionem faciat. Et hinc *cap. un. de Voto in* 6. illud appellatur *Votum, quod sollemnizatum fuerit per susceptionem sacri Ordinis*.

29. Nec obstat Scotus 4. *dist.* 37. *q. un.* ex quo loco is passim citatur in oppositum. Resp. enim, Doctorem ibidem solum dicere, quod Ordo sacer non dirimat Matrimonium propter votum continentiæ, sive proprie, sive ex præcepto Ecclesiæ annexum; sed ex hoc solum, quod Ecclesia talem personam faciat simpliciter illegitimam, sive inhabilem ad contrahendum: & hoc est certum, atque patet ex *cit. cap. un. de Voto* in 6. Non tamen Doctor Subtilis ibidem negat, Ordini sacro esse annexum Votum continentiæ, immo hoc ipsum supponit, atque antea, seu *dist.* 25. *quæst.* 2. jam citata, expresse docet.

30. *Diaconatus materia* etiam duplex est, una impositio manus dexteræ Episcopi, cum tali verborum forma: *Accipite Spiritum Sanctum ad robur & ad resistendum diabolo & tentationibus ejus, in nomine Domini.* Prout etiam primi septem Diaconi leguntur *Act. cap.* 6. *v.* 6. per impositionem manuum Apostolorum ordinati, & quidem eo magis, quia tunc Liber Evangeliorum nondum fuit conscriptus. Altera conformiter Concilio Florentino *in Decreto Unionis* §. *Sextum Sacramentum* apud Apolonium Holzman hic *num.* 69. *v. Probatur quarto*; est traditio Libri Evangeliorum, cum hac forma: *Accipe* (aut, si plures simul ordinentur) *Accipite potestatem legendi Evangelium in Ecclesia Dei, tam pro vivis, quam pro defunctis, in Nomine Domini.*

31. Porro *Officium Diaconi* est Sacerdoti in Missæ Sacrificio immediate assistere, eique ministrare panem & vinum ad conficiendam Eucharistiam, atque Evangelium cum Stola solemniter cantare, aliaque juxta Rubricas Missalis præstare. Taceantur cætera ejus officia, qualia sunt, Sacerdote impedito Verbum DEI ex facultate Episcopi prædicare, de Parochi licentia solemniter baptizare, ex commissione Parochi, atque in necessitate aliis sacram Communionem administrare, deferre Pixidem, in qua sunt Particulæ consecratæ de uno ad aliud Altare, tangere Monstrantiam, in qua actu continetur SS. Eucharistia, eandem e Tabernaculo educere, & Sacerdoti porrigere &c.

32. *Presbyteratus* duplex est *materia*, scilicet traditio Calicis cum vino, & Patenæ una cum hostia superposita, cum hac verborum forma: *Accipe potestatem offerendi Sacrificium DEO, Missasque celebrandi, tam pro vivis, quam pro defunctis in Nomine Domini.* Altera materia Presbyteratus est impositio manuum Episcopi super caput ordinandi, cum hac verborum forma: *Accipe Spiritum Sanctum, quorum remiseris peccata, remittantur eis; & quorum retinueris, retenta sunt.*

Additio.

* Notetur hic bene pro tollenda omni æquivocatione, quod in Ordinatione Presbyterorum duplex interveniat impositio manuum Episcopi. Prima fit ante traditionem Calicis; ubi Episcopus ponit dexteram super caput ordinandi, dicendo: *Oremus fratres*: altera fit post Communionem cum forma, *Accipe Spiritum Sanctum &c.* Prior juxta communem DD. est tantum ritus quidam, & oratio super futurum Sacerdotem, uti recte cum aliis ait S. August. *lib.* 3. *de Baptis. contra Donatistas*. Posterio vero censetur altera necessaria materia ad completum Sacerdotium. Dicitur notanter *ad completum Sacerdotium*: nam sine hac impositione, si e. g. Episcopus post traditionem Patenæ cum Hostia, & Calicis cum vino moreretur, talis Sacerdos posset quidem valide consecrare, non autem absolvere, ne quidem in articulo mortis; cum haberet quidem potestatem in Corpus Christi verum, non autem in Corpus Christi mysticum, sicque non haberet Sacerdotium completum. Videatur Sporer *part.* 2. *Theolog. Sacramentalis*, *cap.* 1. *n.* 32. *

33. Porro *Officium Sacerdotis* præcipuum est consecrare Corpus & Sanguinem D. N. JESU Christi: quæ potestas traditur per traditionem Calicis cum vino, & Patenæ cum hostia superposita, idque fieri solet ante Offertorium, nempe circa finem Tractus, Sequentiæ, vel Alleluja, Evangelium præcedentis. Alterum ejus officium est absolvere pœnitentes a peccatis, accedente tamen legitima jurisdictione: quæ potestas eidem traditur per manuum Episcopi impositionem, cum debita verborum forma, soletque fieri peracta Communione. (*f*) Insuper ad Officium Sacerdotis pertinet, alia Ecclesiæ Sacramenta dignis administrare, excepto Sacramento Confirmationis, ac Ordinis, quorum administratio spectat ad Episcopum, veluti ordinarium Ministrum. Item Sacerdotis est benedicere, baptizare, ac populum DEI opere, doctrina, & exemplo pascere, atque ejusdem necessitates ferventibus precibus Deo recommendare, aliaque pietatis opera impensius exercere.

34. Objicies contra hactenus dicta. In Concilio Florentino *in Decreto Unionis*, unica materia assignatur pro Ordine Subdiaconatus, Diaconatus, & Presbyteratus; ergo male assignatur duplex materia horum Ordinum. Antecedens patet. Sic enim loquitur citatum Concilium. *Sextum Sacramentum est Ordinis, cujus materia est illud, per cujus traditionem confertur Ordo; sicut Presbyteratus traditur per Calicis cum vino, & Patenæ cum pane porrectionem; Diaconatus vero per Evangeliorum dationem; Subdiaconatus per Calicis vacui cum Patena vacua superposita traditionem.* Resp. negando consequentiam, quia, ut notat Herincx *disp.* 10. *de Sacramento Ordinis*, *num.* 37. & 46. Concilium Florentinum non intendit assignare adæquatam materiam dictorum Ordinum, sed solum tradere exempla doctrinæ generalis a se præmissæ, nempe materiam cujuslibet Ordinis esse illud, cujus traditione confertur Ordo. Unde alteram materiam, ex Concilio Carthaginensi quarto, & ex usu Ecclesiæ jam ante perspectam non excluiit.

35. Fatendum tamen, quod loquendo de Ordine Subdiaconatus, plerique Scholastici negent, Librum Epistolarum spectare essentialiter ad materiam hujus Ordinis; alii vero, & quidem melius asserant, traditionem Libri Epistolarum esse partem materiæ hujus Ordinis saltem minus principalem. Gobat *tract.* 8. *Theol. Experim. num.* 49. & Herincx *loc. cit. num.* 46. Ratio est, quia, sicut per traditionem Libri Evangeliorum datur specialis potestas solemniter cum Stola cantandi Evangelium, ita per traditionem Libri Epistolarum confertur specialis potestas solemniter cum Manipulo legendi Epistolam; ergo, sicut saltem juxta communiorem Doctorum Liber Evangeliorum est pars materiæ Ordinis Subdiaconatus, ita Liber Epistolarum erit pars materiæ Ordinis Subdiaconatus. Accedit, quod in Pontificali Romano Candidati pro Subdiaconatu etiam post traditionem Calicis adhuc dicantur *ordinandi*, & primum post traditionem Libri Epistolarum *ordinati*, quod signum est, ad completum Ordinem Subdiaconatus etiam spectare tanquam partem, Librum Epistolarum.

36. Objicies ulterius. Tempore Apostolorum Diaconi sunt ordinati sine traditione Libri Evangeliorum, utpote qui tunc necdum conscriptus erat; ergo traditio Libri Evangeliorum non est de essentia Sacramenti Diaconatus: & sic a pari, vel etiam a fortiori, nec Liber Epistolarum erit de Essentia Subdiaconatus. Confirmatur. De facto in tota Ecclesia Græca conferuntur Ordines absque omni instrumentorum traditione per solam manuum impositionem cum certis verbis singulos Ordines exprimentibus ab Episcopo factam; atqui ordinatio Græcorum est valida, quia viget non tantum apud Schismaticos (quos tamen revertentes ad Catholicam Ecclesiam ipsa recipit in suis Ordinibus) sed etiam apud Catholicos, & illos ipsos, qui Romæ degunt, ibique more suo ordinantur consentiente Papa, ut testatur Herincx *loc. cit. num.* 51. & Gobat *loc. cit. num.* 95. ergo.

37. Resp. cum D. Bonaventura 4. *dist.* 24. *p.* 2. *art.* 1. *quæst.* 4. Bellarmino *lib. un. de Ordinat. cap.* 9. Lugone *disp.* 3. *de Sacramentis sect.* 5. Marchantio, & aliis Theologis, Christum Dominum, quando in ultima Cœna post Consecrationem juxta Concil. Trid. *sess.* 22. *de Sacrificio Missæ can.* 2. per verba: *hoc facite in meam commemorationem*: Ordinem Presbyteratus, & tunc credibiliter quoque juxta Bellarminum alios inferiores instituit Ordines, non determinasse in particulari, seu specie infima materiam singulorum Ordinum, sed tantum in genere, nimirum, ut conferrentur per signa sensibilia & verba, quæ sufficienter significarent collationem potestatis talium Ordinum, relinquendo interim Ecclesiæ magis specificam, ac veluti materialem instrumentorum porrigendorum, & verborum determinationem, prout jam superius (*g*) dictum est. Unde in forma respondendo, negatur consequentia.

38. Instabis. Ergo non est in tota Ecclesia Christi uniformitas quoad materiam, & formam Sacramenti Ordinis. Resp. distinguendo sequelam: ergo non est uniformitas, quatenus non est ubique eadem materia & forma physice, conceditur; moraliter, & saltem in genere, negatur. Vel

(ut alii loquuntur) non est ubique uniformitas, materialiter loquendo, conceditur, formaliter, negatur: Quia semper & ubiqua juxta Christi institutionem, ac determinationem Ecclesiæ adbibetur talis materia & forma verborum, quæ sufficienter significat collationem potestatis cujuslibet Ordinis.

Additio I.

* Urgebis. Ad Ordinem Episcopatus non requiritur duplex materia: ergo neque ad Ordinem Presbyteratus: & multo minus ad Ordinem Diaconatus, & Subdiaconatus. Antec. probatur; quia juxta communem DD. materia Episcopatus ast præcise manuum impositio per tres alios Episcopos facienda, cum hac formula: *Accipe Spiritum Sanctum*. Quinimo ex dispensatione Pontificia sufficit impositio manuum etiam unius tantum Episcopi, prout teste Felice Potestas *Tom. 3. Examinis Ecclesiastici. part. 1. c. 1. n. 5.* adest praxis Pontificum S. Gregorii, & Gregorii XIII. Resp. transmisso antecedenti, neg. consequentiam & paritatem. Disparitas est; quia neque ex Rituali seu Pontificali, neque ex aliquo Concilio præscribitur duplex materia pro Ordinatione in Episcopum. Quinimo vidi ipsemet copiam Brevis cujusdam Apostolici Clementis XII. anno 1735. emanati, vi cujus noster P. Valerius Rist Missionarius Apostolicus in Cochinchina in Episcopum ordinari potuit per impositionem manuum unius tantum Episcopi eum assistentia duorum Sacerdotum. Econtra vero partim ex Concilio Florentino, partim ax Carthaginensi IV. simul sumptis eruitur, quod in Presbyteratus, Diaconatus, & Subdiaconatus Ordinationa requiratur duplex materia. Dixi notanter: *transmisso antecedenti*; quia non desunt Auctores, qui cum nostro Joanna Pontio, & aliis apud & cum P. Holzman hic *n. 70. ✝. Probatur sexta*. atiam illud negant, volentes præter impositionem manuum quoque Unctionem capitis, & manuum Episcopi spectare ad essentiam Ordinationis Episcopalis, sicque etiam ibidem concurret duplicem materiam.

Additio II.

* Quæres. An valida quis ordinaretur in Presbyterum, si ei traderetur Calix sine vino, vel Patena sine hostia? Resp. negative: quia vinum, & hostia spectant ad materiam essentialem Presbyteratus, per cujus utriusque traditionem datur potestas consecrandi Corpus & Sanguinem Christi, sicqua completum perficiendi Sacrificium. Nec dicas: Si Subdiaconando daretur Calix cum vino, & Patena cum hostia, valida ordinaretur; argo etiam a contrario, si Presbyterando daretur Calix sine vino, aut Patena sine hostia. Resp. enim neg. consequentiam, & paritatem; quia in posteriori casu deesset aliqua essentialis materia; non autem sic in priori, cum adhuc haberetur Calix & Patena, uti consideranti patet.

QUÆSTIO III.

De Ætate, & Qualitatibus Ordinandorum.

SUMMARIUM.

39. *Ordines sacri, seu majores, qui, & cur sic dicantur?*
40. *Ordines minores, seu non Sacri, qui?*
41. *Soli masculi sunt capaces Ordinis, non fœminæ.*
42. *In masculis, ut ordinari possint, plura requiruntur.*
43. *Sine Baptismo non recipitur Sacramentum Ordinis.*
44. *Ordo potest recipi, & valide, & licite.*
45. *Infans, an possit ordinari?*
(b) Vide Tract. 14. dist. 1. n. 39.
46. *Infans ordinatus, an teneatur servare Continentiam, vel recitare Breviarium?*
47. *Ad Ordines, an requiratur Confirmatio?*
(i) Vide Tract. 14. dist. 3. n. 48. & 49.
48. *In ordinandis requiritur debita scientia: & qualis? cum Additione.*
49. *Item probitas vitæ, & morum.*
50. *Ac ætas legitima, & qualis?*
51. *Quid de prima Tonsura, & Ordinibus minoribus?*
52. *Quid juris, si quis ordinetur ante legitimam ætatem?*
53. *Præsertim bona fide?*
* *De aliis qualitatibus ad licitam Ordinationem requisitis. Addit. I. & II.*
* *Quomoda in defectu ætatis impetretur Dispensatio? Addit. III.*

39. ADVERTENDUM, quod ex prædictis Ordinibus alii dicantur Ordines majores, seu Sacri, alii Ordines minores. *Ordines sacri, seu majores* sunt tres, videlicat Subdiaconatus, Diaconatus, ac Presbyteratus; & hi quidem ax eo dicuntur *Ordines sacri*, quia habent annexum Votum perpetuæ Castitatis, nec non & obligationem recitandi Breviarium, quibus homines specialiter, quasi Deo consecrantur. Dicuntur etiam *Ordines majores*, eo quod per eos ordinati ad majus officium circa Eucharistiam exercendum deputentur: Sacerdos scilicet ad consecrandum, Diaconus vero, ac Subdiaconus ad proxime assistendum, & ministrandum solemniter Sacerdoti ad Altare. Fatendum quidem est, quod Subdiaconatus in primitiva Ecclesia non fuerit connumeratus inter Ordines sacros, uti patet ex *c. Nullus in Episcopum dist.* 60. de facto tamen Subdiaconatum inter sacros Ordines computari, certum est atque decisum habetur *c. A multis. De ætat. & qualit. præficiend.*

40. Porro *Ordines minores* sunt alii quatuor, videlicet Ostiariatus, Lectoratus, Exorcistatus, Acolythatus. Et dicuntur *minores* ob minus officium, ad quod ordinantur. Dicuntur etiam quandoque *Ordines non sacri*, non quidem in eo sensu, quasi nihil sacrum sint, aut contineant (sunt enim & ipsi verum Sacramentum juxta dicta *num.* 15.) sed ad differentiam Ordinum majorum, qui per excellentiam, ob rationes jam allatas, appellantur *Sacri*, cum econtra Ordines minores non habeant annexam obligationem recitandi Breviarium, neque Votum perpetuæ Castitatis; ut proinde hisce duntaxat Ordinibus initiati licite possint contrahere Matrimonium, si velint. Hoc prænotato, sit

41. CONCL. I. Soli masculi sunt capaces Sacramenti Ordinis, non fœminæ. Ita Scotus 4. *dist.* 25. *qu.* 2. ubi hoc refundit in Legem Divinam, atque ordinationem Christi. Idipsum patet tum ex perpetua traditione Ecclesiæ: tum ex eo, quia neque B. Virgo MARIA hanc potestatem Ordinis a Christo Filio suo accepit, non obstante, quod fuerit dignior ac excellentior universis Apostolis.

42. CONCL. II. Etsi in masculis ad hoc, ut quis valide ordinetur; post susceptum Baptismi Sacramentum aliud non requiratur præter debitam materiam & formam, ac intentionem Ministri, atque suscipientis, si is sit adultus; tamen, ut quis licite & absque ullo peccato possit ordinari, plura alia requiruntur. Ita certa & communis.

43. Notanter tamen additur, *post susceptum Baptismum*. Nam cum Baptismus sit janua omnium Sacramentorum novæ Legis, sine ipso Sacramentum Ordinis valide non potest recipi. Unde *c.* 1. *De Presbytero non baptizato*, dicitur: *Si quis Presbyter ordinatus deprehenderit, se non esse baptizatum: baptizetur, & iterum ordinetur.*

44. Cæterum, ut data Conclusio melius intelligatur, sciendum, quod dupliciter intelligi possit, Ordines recipi, valide nimirum, ac licite. *Valide* tunc intelligitur Sacramentum Ordinis recipi (idem dicendum de aliis Sacramentis) quando ipsum ita recipitur, ut valeat, & subsistat Ordo receptus. Quod quidem fieri potest, etiamsi quis recipiat Ordinem in peccato mortali, aut per ejus receptionem actu peccet, dummodo nihil desit de essentialiter requisitis ad ipsius validitatem. *Licite* tunc intelligitur recipi Ordo, quando non solum valet Ordo receptus; sed insuper receptio ipsius fit licite, seu absque peccato: & quidem, ut hoc posteriori modo recipiantur Ordines, præter sexum masculinum, ac receptionem Baptismi plura alia requiri, patebit ex sequentibus Conclusionibus.

45. CONCL. III. Parvulis masculis ante usum rationis valide quidem, sed non licite Sacramentum Ordinis ministratur. Ita Scotus 4. *dist.* 25. *q.* 2. estque communis Doctorum, & patet quoad valorem ex *can.* 12. *caus.* 11. *qu.* 1. ubi duo (Silvester, & Faustinianus nominati) adducuntur ordinati a cunabulis, nec ea ordinatio pronuntiatur invalida. Ratio est: quia infans similiter capax est aliorum Sacramentorum, ut Baptismi (*b*) & Confirmationis, quæ non requirunt in suscipiente proprium consensum, si is nunquam habuit usum rationis. Quod autem talibus Sacramentum hoc licite non conferatur, patet ex eo: quia præter plura alia, quæ in parvulis non reperiuntur, requiritur legitima ætas in ordinandis, ut dicetur in progressu.

46. Cæterum hic notandum, quod, licet Ordo sacer ante usum rationis valide cuipiam conferatur, tamen ordinatus ad servandam Continentiam, vel recitandas Horas Canonicas non adstringatur, nisi post adeptos annos pubertatis ratificet, idque vel verbo, vel facto, nimirum utendo Ordine sacro. Sed semel facta scienter hujusmodi ratificatione post legitimam ætatem, jam non erit ipsi integrum resilire. Sanchez *Lib. 7. de Matr. disp.* 30. cum communi. Hinc Benedictus XIV. in sua Instructione super dubia Ritus Cophtorum Schismaticorum, qui Diaconos in tenera adhuc ætate pueros ordinant, mandat, ut reconciliati cum Ecclesia post annum ætatis 16. completum interrogentur num *permanere velint* in sancto proposito. Vide ejus Bullar. to. 1. n. 128. ubi addit permitti iis qui negaverint nuptias etiam secundas, ut cæteris sæcularibus.

47. CONCL. IV. Ut quis licite ordinetur, imo & prima Tonsura initietur, requiritur, quod sit confirmatus. Patet ex Concilio Trid. *Sess.* 23. *cap.* 4. *de Reform.* ubi dicitur *Prima Tonsura non initientur, qui Sacramentum Confirmationis non susceperint &c.* Quod si tamen secus fiat, valebit qui-

quidem ordinatio, sed scienter sic ordinans, imo & ordinatus peccabit. (1)

48. CONCL. V. Insuper requiritur debita scientia in ordinandis. Ita certa omnium. Requirit autem Concil. Trid. *cit. Sess.* 25. *c.* 4. *de Reform.* ad primam Tonsuram, ut initiandus sit Fidei Rudimenta edoctus, ut sciat legere & scribere. Ad quatuor Ordines minores requiritur juxta cit. Concil. Trid. *c.* 11. ut ordinandi saltem linguam latinam intelligant. Ad Subdiaconatum, & Diaconatum postulat idem Concilium *cap.* 13. quod ordinandi sint instructi litteris, & iis, quæ ad Ordinem suum exercendum pertinent. Et tandem ad Sacerdotium exigit in ordinandis tantam scientiam, ut possint populum docere ea, quæ scire omnibus ad salutem necessarium est, simulque ministrare Sacramenta.

Additio.

* Ut autem debitam scientiam pro futuro examine Ordinandi etiam ex præsenti Theologia Morali haurire possint, suaderem *inprimis*, primam Tonsuram, & Ordines minores recipientibus, ut in Tractatu XIV. attente prius relegant Distinct. I. & II. *De Sacramentis in genere*, ac Distinct. XIII. *De Sacramento Ordinis*. *Secundo*, quoad Subdiaconandos, & Diaconandos, qui jam propius ad Ministerium Missæ accedunt, & plures obligationes contrahunt, consulerem, ut insuper in Tractatu. VI. Distinctioni I. *De Horis Canonicis*, & Distinctioni III. *De Votis*. præsertim circa primas tres Quæstiones studeant, cum obligationem contrahant servandi castitatem, & recitandi Horas Canonicas. Neque negligant revidere Tractatum XIII. *De Censuris & irregularitate*. *Tertio*, quoad Presbyterandos, hi non solum præcedentia diligenter recolligant; verum etiam præprimis studia sua applicent in Tract. XIX. Distinctioni IV. *De SS. Eucharistiæ Sacramento*. & Distinct. V. *De Sacrificio Missæ*, nec præfixas Missali Rubricas revidere intermittant, præsertim de Defectibus in celebratione Missarum occurrentibus. O! quoties Reverendissimi Examinatores experiri poterunt, quod nonnulli, cæteroquin in speculativis satis docti, sint tamen in similibus valde rudes, si loco materiarum, in praxi minus utilium, in aliquibus talibus practicis examinentur. *

49. CONCL. VI. Insuper requiritur vitæ, & morum probitas in ordinandis. Patet hoc tum ipsa ratione Sacramenti, & Concilio Trid. *c.* 5, & alibi: tum ex illo Apostoli 1. *Timoth.* 5. *Manus cito nemini imposueris*.

50. CONCL. VII. Requiritur ulterius in promovendis ad sacros Ordines ætas legitima & a Jure præscripta. Est certum. Intellige, nisi cum aliquo sit legitime dispensatum. Etsi autem antiquitus minor ætas suffecerit, jure tamen novo Concilii Trid. *Sess.* 23. *cap. de Reform.* nullus inposterum ad Subdiaconatus Ordinem licite promovetur ante vigesimum secundum, ac Diaconatum ante vigesimum tertium, & ad Presbyteratum ante vigesimum quintum ætatis suæ annum. Sufficit autem annus hujusmodi saltem inchoatus, etsi tantum per medium diem aut unicam horam sit inchoatus: prout ex communi docet Herinex *disp.* 10. *de Sacramento Ordinis quæst.* 7. *n.* 72. idque patet ex praxi Ecclesiæ, quæ sic citatum Decretum Tridentinum semper intellexit.

51. Dicitur, *in promovendis sacros ad Ordines*. Siquidem ad primam Tonsuram & quatuor Ordines minores licite suscipiendos non requiritur determinata ætas, dummodo adsit scientia una cum aliis requisitis: quamvis ante annum decimum quartum (saltem inceptum) tales non possint obtinere Beneficium Ecclesiasticum, prout decrevit Concil Trid. *cit. Sess.* 23. *c.* 6. *de Reform.* & notat Barbosa *ibidem n.* 2. cum aliis.

52. CONCL. VIII. Ordinatus Ordinibus majoribus ante legitimam ætatem valide quidem ordinatur, atque recipit Ordinis Characterem, talis tamen ipso jure est suspensus, &, si in tali suspensione ministraverit, efficitur irregularis. Ita de facto communis Doctorum, estque decisum per Bullam Pii II. quæ incipit: *Cum ex Sacrorum*. & habetur *tom.* 1. *Bullarii Romani Constit.* 7. *dicti Pontificis*.

53. Hoc tamen intelligendum de eo, qui scienter ante legitimam ætatem permisit se ordinari. Siquidem ordinatus bona fide, & qui post diligentem inquisitionem credidit se ætatem legitimam habere, non incurrit Suspensionem: loquitur enim Constitutio Pii II. de illis, *qui præsumunt* ante legitimam ætatem ordinari; id est, qui scienter, ac deliberate, non obstante Constitutione Canonum, id agunt. Quamdiu tamen ordinatus ad legitimam ætatem non pervenit, non est licitum eidem ministrare in suscepto Ordine, ne quidem cum licentia Episcopi; cum hic non possit dispensare super ætate contra sacros Canones.

Additio I.

* Quæres I. Quænam ulterius ultra jam dicta requirantur ad licitam Ordinationem? Resp. breviter, sequentia. I. Ut recipiens Ordines sit legitime natus, de quo plura *L.* 1. *Decret. tit.* 17. II. Ut sit conditione liber, de quo pariter *L.* 1. *Decret. tit.* 18. III. Ut non sit obligatus ad ratiocinia, nisi ante Ordinationem reddat debitas rationes juxta *tit.* 19. *L.* 1. *Decret.* IV. Ut non sit notabiliter corpore vitiatus, de quo *L.* 1. *Decret. tit.* 20. V. Ut non sit bigamus, de quo *Tit.* 21. VI. Nec aliqua Censura, vel Irregularitate ligatus, de quo *L.* 1. *Decret. tit.* 11. VII. Ut non recipiat Ordines per saltum, de quo *Tract.* 13. *dist.* 3. *n.* 17. *

Additio II.

* Dices. Plures ex allegatis, si sese furtive inscio Episcopo ingerant ad Ordines suscipiendos, non solum illicite, verum etiam invalide ordinantur: ergo enumerata, vel saltem plura ex his non solum ad licitam, verum etiam ad validam Ordinationem requiruntur. Antecedens probatur: quia ad validam Ordinationem etiam requiritur, ut Episcopus habeat intentionem tales ordinandi, quæ respectu simili impedimento laborantium adesse non videtur; cum potius Episcopus non raro sub excommunicatione prohibeat, ne similes se ingerant Ordinationi. Resp. neg. antec. Etsi enim Episcopus sub excommunicatione id prohibeat, ita ut, si positive tales simili impedimento laborantes accedere resciret eos non esset ordinaturus, non tamen præsumitur, velle huic suæ prohibitioni alligare valorem actus seu Sacramenti ob valde gravia inconvenientia alias non solum ex parte sic Ordinatorum, verum etiam ex parte boni publici subsecutura, præsertim apud ordinatos taliter in Presbyteros, plurimum exinde anxios, utrum valide celebrent, vel absolvant &c. Unde finaliter per similes prohibitiones vult Episcopus præcise indicare, quod tales, si postea resciat, sit declaraturus tanquam excommunicatos. Videatur hic Auctor in Jure Canonico *Lib.* 5. *Decret. tit.* 30. *

Additio III.

* Quæres. II. Quomodo in defectu ætatis quoad annos Sacerdotii practice impetretur dispensatio?

Resp. I. Si adsit penuria Sacerdotum, in Germania, de speciali Privilegio ad præviam supplicationem ordinarie obtineri solito, possunt dispensare ipsimet Episcopi, nec est necessaria certa formula petendi, modo cæteroquin sufficienter constet de penuria Sacerdotum. Ita patet ex facultatibus ordinarie concessis Germaniæ Episcopis, quarum una sic sonat: *Dispensandi super defectu ætatis unius anni ob operariorum penuriam, ut promoveri possint ad Sacerdotium, si alias idonei fuerint*.

Resp. II. Si petatur Dispensatio ex ætate tredecim mensium, vel alias extra penuriam Sacerdotum, recurrendum erit ad Curiam Romanam, ubi non solum ob penuriam Sacerdotum, sed etiam ob solatium Parentum saltem alterutrius viventis, item ob arctationem Beneficii actualis, aut ob Doctoratum Theologiæ, aut Philosophiæ Magisteriatum &c. dispensatur, & taxa pecuniaria excurrit ad undecim, vel duodecim scuta, id est moneta nostra ad viginti quatuor circiter florenos: modus autem petendi esse poterit talis.

Petitur humillime Dispensatio in ætate tredecim Mensium pro N. Diœcesis N. ad effectum recipiendi S. Ordinem Presbyteratus in solatium Patris senio confecti. *

QUÆSTIO IV.

De Ministro Sacramenti Ordinis.

SUMMARIUM.

54. *Ordinarius Minister Ordinis est Episcopus, & qualis? cum Addit.*

55. *Potestas conferendi Ordine minores, an possit concedi simplici Sacerdoti?*
Quid de Abbatibus Infulatis?
* *Quod ultimum magis amplificatur. Addit. I. II.*

56. *Episcopus sine Dimissoriis licite non ordinat alienum subditum.*

57. *Subditus Episcopi, quibus modis quis efficiatur? Item in Additione I.*
* *Quid de Regularibus Exemptis? Addit. II.*
* *Quid de Sæcularibus mortuo suo Episcopo? Addit. III.*

54. CONCL. I. Episcopus consecratus est ordinarius Minister Sacramenti Ordinis. Ita definitum est in Concilio Trid. *Sess.* 23. *can.* 7. & patet tum ex perpetua praxi, & sensu Ecclesiæ, tum ex S. Scriptura *Actorum* 6. & 2. *Timoth.* 1. & alibi, quibus in locis non nisi ab Apostolis, quibus in Ecclesia DEI succedunt Episcopi, legimus aliquos ordinatos esse.

Ad-

Additio.

* Porro Episcopus semel consecratus adeo Minister est Ordinum, ut adhuc valide (quamvis illicite) ordinaret alios, etsi forent alienæ Diœcesis, vel ipsemet esset degradatus, Hæreticus, Schismaticus, irregularis, vel suspensus. Ratio est: quia Ordinum collatio est actus Ordinis, non Jurisdictionis; Ordo autem, quia propter impressum semel Characterem est indelebilis, semper manet in ipsis, uti recte advertit Felix Potestas *Tom. 3. Examinis Ecclesiastici. part. 1. cap. 1. n. 16.* *

55. Dicitur notanter *Episcopus est ordinarius Minister.* Siquidem, ut notat Ascanius Tamburinus *De Jure Abbatum. n. 2. disp. 2. quæst. 1. n. 3.* potestas Ordines minores conferendi potest etiam simplici Sacerdoti a Summo Pontifice committi. Unde Abbates presbyteri, & usum mitræ ac baculi habentes, possunt Ordines minores suis subditis conferre; idque ex Concessione Sedis Apostolicæ; prout liquet ex *c. Quoniam videmus dist. 69. & c. Cum contingat, de Ætate & qualit. præfic.* Imo de speciali assensu Episcopi illius, qui respectu ordinandi est Ordinarius, posse Abbates etiam Sæcularibus non sibi subditis, ac Regularibus habentibus speciales Dimissorias suorum Superiorum conferre primam Tonsuram, & Ordines minores, docet citatus Tamburinus *quæst. 7.* cum pluribus aliis Doctoribus.

Additio I.

* Id ipsum practicari in variis Diœcesibus testatur Engel apud Franciscum Schmier *Lib. 1. Jurisprudent. tract. 4. cap. 1. sect. 2. §. 3.* quam sententiam sub allegatis supra conditionibus etiam ipsemet citatus Auctor defendit, uti etiam novissime susius P. Apollonius Holzman *Tom. 2. part. 6. Tract. 1. n.* 108. & P. Schmalzgrueber 3. *Decret. Tit.* 40. *n.* 40. addit, teste Fagnano *in cap. Aqua. De Consecr. Ecclesiæ &c. n. 8.* pluries sic esse resolutum a Congregat. Concil. &c. quamvis non desint tenentes oppositum extra ipsos Regulares subditos, prout videri poterit apud la Croix *Lib. 6. part. 2. n.* 2190. ubi præter Concil. Trid. *Sess. 23. De Reform. cap.* 10. tantummodo concedens Abbatibus conferre Tonsuram, & minores Ordines Regularibus subditis, etiam in contra adducit aliquam decisionem Rotæ; uti etiam Declarationem sacræ Congregationis Eminentissimorum Cardinalium Concilii Trid. Interpretum, confirmatam a Summo Pontifice. Item P. Cajetanus Merati in Commentariis ad Rubricas Missalis *Tom. 1. part. 4. Tit. 19. num. XXV.* novarum Observationum eodem modo in contrarium affert Decretum S. R. C. editum, & ab Alexandro VII. approbatum die 27. Septembris 1759. ac denuo die 20. Julii anno 1660. dignum lectu. *

Additio II.

* Dices. Quoad Ordines majores juxta D. Thomam, & Scotum, Episcopus est adeo Minister necessarius, ut potestas conferendi eosdem nequeat a Papa dari alicui alteri: ergo idem sentiendum quoad Ordines minores. Resp. I. trans. ant. neg. conseq. & paritatem, quia Ordines minores non tam proxime versantur circa Sacrificium, ac conficiendum SS. Sacramentum, uti Ordines majores. Resp. II. neg. ant. saltem quoad Subdiaconatum, & Diaconatum: cum legantur aliqui Pontifices etiam non Episcopis dedisse actu potestatem conferendi dictos Ordines, uti testes sunt præsens Auctor *Lib. 1. Decret. Tit. 13. n. 17. ac seq.* & Holzman *loc. cit. n. 85. & seqq.* quamvis negari nequeat D. Thomam, & Scotum pro suo tempore inclinasse in sententiam contrariam. Vide Holzman *l. c.* *

CONCL. II. Episcopus alienum subditum sine Litteris Dimissoriis licite non ordinat, alioquin scienter talem ordinare præsumens suspenditur a collatione Ordinum per annum, & sic ordinatus ab executione Ordinum susceptorum. Ita Concil. Trid. *Sess. 23. cap. 8. de Reform.* ubi ait: *Unusquisque a proprio Episcopo ordinetur &c. Si secus fiat, ordinans a collatione Ordinum per annum, & Ordinatus a susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, sit suspensus.*

57. Porro quatuor modis censetur quis subditus Episcopi, quantum sufficit ad ordines recipiendos. I. Ratione originis: unde potest quisque ordinari in loco, ubi natus est, licet postmodum alibi domicilium, aut Beneficium possederit, dummodo parentes tempore nativitatis suæ ibidem domicilium habuerint. II. Ratione domicilii. Sic recipiuntur ordines ab Episcopo, in cujus Diœcesi ordinandus habitationem perpetuam constituit. Dicitur notanter *perpetuam*: nam non sufficit habitatio tantum temporalis in tali loco v. g. studiorum causa, aut hujusmodi. III. Ratione Beneficii. Et hinc ordinari quis potest ab Episcopo, in cujus Diœcesi Beneficium possidet, ut dicitur *c. Cum nullus. De Tempor. Ordination. in 6.* IV. Ratione triennalis familiaritatis, seu commensalitatis cum Episcopo. Proinde poterit Episcopus ordinare sibi alias non subditum, qui per triennium in ipsius familia, sive servitio, sumptibus ipsius, & ita quasi commensalis fuit, dummodo statim re ipsa Beneficium illi conferat; prout habetur in Concil. Trid. *Sess. 13. cap. 9. de Reform.* *

Additio I.

* Hos quatuor modos, quibus aliquis respectu collationis ordinum fit subditus Episcopi, susius cum suis clausulis adducit Innocentius XII. in sua Constitutione *Speculatores Domus Israel &c.* edita 4. *Novembris anno* 1694. & in suo Bullario, *ordine* 44. quam Bullam Auctor præsens P. Reiffenstuel merito videndus in Jure Canonico *Lib. 1. Decret. Tit. 11. §* 4. magis declarat, addendo de expositis publice, quorum parentes ignorantur, eosdem posse ordinari ab Episcopis loci, in quo expositi reperiuntur, supposito, quod non constet de illa Diœcesi, in qua naturaliter nati fuere: prout facile fieri poterit in confinibus duarum ad invicem Diœcesium. *

Additio II.

* Quæres I. Quisnam Episcopus Clericos, qui sunt nullius Diœcesis, item Regulares debeat ordinare? Resp. I. Quoad Clericos nullius Diœcesis, si cæteroquin alio speciali extraordinario privilegio muniti non sunt, ordinatio spectat ad Episcopum intra cujus Diœceseos fines locus ille situs est. Ita clare Concil. Trid. *Sess. 23. De Reformat. cap.* 10. Quod si locus ille foret omnino extra dictos fines, ordinatio pertineret ad Episcopum illum, cujus Ecclesia Cathedralis est proximior. Ita ex Fagnano *cap. Significasti. Lib. 1. Decret. num* 23. deducunt Felix Potestas *Tom. 3. Examinis n.* 29. & Sabinus Bononiens. *part.* 2. *Tract. 48. n.* 42. pro qua sententia etiam adducuntur aliquæ Declarationes Cardinalium; quamvis contrarii sint Barbosa, Clericatus, Franciscus Schmier, & nonnulli alii apud Holzman *Tom. II. part. 6. Tract. 1 n.* 88.

Resp. II. Quoad Regulares, si Episcopus loci, ubi morantur de familia, abfuerit; vel tempore præfixo Ordinationes non habuerit, possunt hi ordinari a quocunque alio, dummodo Superiores Regulares in Dimissorialibus, quas ipsimet dant, iisque merito fides habenda est, expresserint, quod in loco, in quo ordinandi alias degunt de familia, ob absentiam Episcopi, vel alia ex causa Ordinationes non fiant eo tempore. Ita cum aliis Matthæucius in Officiali Curiæ Ecclesiasticæ *cap. 35. n. 2. quoad Ordines.* Et adducitur desuper a P. Reiffenstuel *Lib. 1. Decret. tit. 11. n. 133. & n.* 137. speciale Decretum Sac. Congregationis confirmatum a Clemente VIII. *die 15. Mensis Martii anno* 1596. in emergentia casus ibi videndum.

Ast ponamus, quod Episcopus loci in quo dicti Regulares degunt de familia, ipsemet habeat pro eo tempore ordinationes, poteruntne hoc non obstante præfati Regulares exempti ordinari ab alio Episcopo v. g. ab illo, qui est vicinior alteri alicui ejusdem Ordinis Monasterio, ubi ex licentia suorum Superiorum sunt celebraturi Primitias? Ad hoc Quæsitum Pater Reiffenstuel *loc. cit. n.* 136. si Regulares fuerint exempti, respondet affirmative, ac conatur ibidem id probare ex Concessione Clement. VIII. die Novemb. 1596. facta Congregationi S. Joannis Evangelistæ in Portugallia, cum qua alii exempti quoad privilegia communicant. Aliud simile privilegium Ordinibus Mendicantium a S. Pio V. in Bulla *Etsi Mendicantium*, edita anno 1567. concessum affert ex Bullario Emanuelis Rodriquez Pater Holzman *loc. cit. n. 86. v. Dixi per se.* Loquendo quoad Hispaniam, quando Summus Pontifex Innocentius XIII. in sua Bulla *Apostolici Ministerii &c.* edita 13. Maji anno 1723. præcipit, ut Regulares ordinentur ab Episcopo loci, supposito, quod habeat Ordinationes, expresse quoad prædicta excipit Regulares illos, quibus per speciale privilegium a Sede Apostolica post Concil. Trid. fuit concessum, ut a quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint: quam Bullam confirmavit Benedictus XIII. per aliam *In supremo militantis Ecclesiæ &c.* editam 23. Septembris anno 1724. † Ex nova Constit. Benedicti XIV. incipiente; *Impositi nobis* Regulares tenentur se conformare per omnia Decreto Benedicti XIII., & si forte contigerit, ut ab alio, quam a Diœcesano Episcopo ad normam prædicti Decreti postulent ordinari, debent in forma probanti exhibere attestationes, sive de absentia Episcopi a diœcesi, sive quod ille proximo legitimo tempore, ordinationes habiturus non sit. *

Additio III.

* Quæres II. An Episcopus possit alienum subditum sæcularem ordinare, si afferat Litteras dimissoriales a Capitulo datas, Sede vacante, seu proprio Episcopo hujus subditi jam mortuo? Ante responsionem nota 1. Quod aliæ sint litteræ dimissoriales, quæ alio nomine *Reverendæ* appellantur, & aliæ litteræ Testimoniales, quæ etiam *Formatæ* vocari solent, nihilque aliud sunt, quam legitima Testimo-

stimonia, quibus vel ordinandorum probitas, & mores commendantur, vel insuper de receptis præcedenter aliis per dictos Candidatos Ordinibus fit fides publica. Nota 2. Quod equidem possit Capitulum Sede vacante subditis dictæ Diœcesis dare commendatitias, seu Testimoniales, regulariter autem nequeat dare intra annum vacationis litteras dimissoriales per suum constitutum Vicarium Generalem, nisi tales ordinandi sint arctati ad recipiendos Ordines occasione alicujus Beneficii recepti, vel recipiendi, uti novissime statuit Concil. Trid. *Sess. 7. cap. 10. De Reform.* H. N. Resp. Episcopus nequit sæcularem alienum subditum ordinare, qui tantummodo afferret dimissoriales a Vicario Generali ipsius Capituli Sede vacante, etsi simul talis alienus legitima afferat Testimonia (forsan in ipsis dimissorialibus expressa) quod intra hunc annum vacationis sit arctatus Beneficio recepto, vel recipiendo. Ratio hujus eruitur facile ex jam dictis; si enim Capitulum Cathedrale intra annum vacationis litteras dimissoriales nequit nisi sub hac limitatione dare, pariformiter non poterit propter tales dimissoriales alienus Episcopus nisi sub hac limitatione ordinare.*

QUÆSTIO V.

Solvuntur varia Quæsita circa Sacramentum Ordinis.

SUMMARIUM.

58. *Ordines, quo tempore sint conferendi?*
59. *Præsertim Sacri? cum Addit. I.*
 * *Quidnam circa hoc speciale quoad Regulares exemptos? Addit. II.*
60. *Quid de Ordinibus minoribus?*
61. *An Ordines minores possint eodem die recipi?*
62. *Quid de majoribus?*
63. *Ordines minores, an recipi possint cum Subdiaconatu?*
64. *Sine titulo, an possit quis ordinari? Titulus, quid?*
65. *Quid de Ordinibus minoribus?*
66. *Ejusmodi titulus, quotuplex?*
67. *An requiratur contractus physicus materiæ Ordinis?*
 (k) Ut dictum Tract. 1. Dist. 3. num. 57. & 58.
68. *Præsertim ad valorem Sacramenti Ordinis.*
69. *Declaratur hoc amplius.*
 * *An Missæ, vel preces in Ordinatione ab Episcopo injunctæ obligent sub gravi ad persolutionem? Addit. I.*
 * *Plura remissive. Addit. II.*

58. QUÆRITUR I. Quo tempore sint conferendi Ordines? Resp. I. Circa hoc Concil. Trid. *loc. cit. cap. 8.* sic statuit: *Ordinationes Sacrorum Ordinum statutis a Jure temporibus publice celebrentur.* Hæc ibi.

59. Resp. II. Sacri Ordines in Sabbatis quatuor Temporum, & in Sabbato præcedente Dominicam Passionis, & in Sabbato Sancto conferri debent. Intellige, nisi speciatim Summus Pontifex licentiam concesserit, ut sacri Ordines quibusdam extra prædicta tempora conferri possint.

Additio I.

* Nec opponas textum Juris Canonici *can. 5. dist. 75.* uti habetur, *quod die Dominico Ordinationes Sacerdotum celebrentur.* Resp. enim cum Glossa, per *Sacerdotes* ibidem intelligi non quoscumque sed *Episcopos*, qui quolibet die Dominico, vel Natalitio Apostolorum ordinari poterunt, ubi advertit præsens Auctor *Lib. 1. Decret. Tit. 11. num. 3. 4. & seqq.* allegans pro hoc *can. 1. dist. 75.* & Pontificale Romanum *De consecratione Electi in Episcopum.* Vide Jus Canonicum hujus Auctoris *loc. cit.* ubi adhuc plura alia notabilia reperies.

Additio II.

* Dixi autem notanter in secunda Responsione, *nisi speciatim summus Pontifex licentiam concesserit.* Talis autem licentia recipiendi Sacros Ordines etiam extra dicta tempora tam ante, quam post Concil. Trid. videtur ab aliquot Pontificibus concessa Regularibus exemptis, prout videri poterit in Jure Canonico *Lib. 1. Decret. tit. 11. num. 43. & seqq.* Scio equidem, quod adversæ sententiæ Patroni etiam novissime desuper litem moverint, impugnando subsistentiam hujus privilegii post Concil. Trident.; ast noster Joannes Preti a Cosentia Eminentissimi Cardinalis, ac Legati ex latere Ducatus Ferrariensis Piazza Theologus, in sua Epistola ad Illustrissimum Episcopum Comaclensem directa, & Ferrariæ 1715. impressa valorem ejusdem suse, & canonice probat, ac post Concil. Trid. privilegium quoddam de Ordinatione extra tempora ab Urbano VIII. anno 1621. die 30. Julii concessam nostro procuratori Generali ordinis adducit, quod petitum fuit non ex necessitate, sed ad majorem (uti fuerat dictum) cautelam pro suis Religiosis commorantibus in Indiis. Videatur Sabinus Bononiensis *in sua Luce Morali part. 2. Tr. 48. n. 48.* Accedit novissime Concilium Provinciale Romanum Lateranense sub Benedicto XIII. anno 1725. celebratum, ubi *tit. 5. cap. 2.* leguntur sequentia formalia. *Quo vero ad Regulares, Privilegia a Summis Pontificibus habentes, sive expresse, sive per viam communicationis concessa, sacros videlicet Ordines extra tempora suscipiendi, cum Privilegia ipsa in suo robore persistant, nec iis derogatum fuisse constet, decernimus proinde: Regulares eosdem absque novo Indulto Apostolico tuto posse extra tempora ordinari.*

60. Resp. III. ordines minores possunt conferri non solum in supra dictis Sabbatis ordinationum, sed etiam singulis Dominicis, Festivisque diebus. Ita habetur *c. De eo autem, De temp. Ordinat.* ac in Pontificali Romano; ubi etiam subjungitur, quod prima Tonsura quovis die, hora, & loco honesto etiam extra Missarum sollemnia conferri possit.

61. Quæritur II. An possint plures Ordines eodem die suscipi? Resp. I. Quamvis Concil. Trid. *loc. cit. cap. 11.* velit, per temporum interstitia (de quibus *lib. 1. Decr. tit. 11. §. 6.*) Ordines minores conferri debere: nisi aliud Episcopo expedire magis videatur; consuetudine tamen in pluribus locis receptum est, ut eodem die, ac eadem Ordinatione quatuor Ordines minores simul conferantur. Nam & hoc, præsertim in Diœcesibus amplioribus, magis expedire visum est.

62. Resp. II. Duo sacri Ordines eodem die nulli sunt conferendi, ne quidem Regularibus. Ita Concilium Trid. *loc. cit. cap. 13.* Quod rursus intelligendum, nisi id fiat de speciali licentia Summi Pontificis.

63. Resp. III. Stando Juri communi, non possunt quatuor Ordines minores simul cum Subdiaconatu recipi. Patet ex *c. Litteras. & c. Dilectus, De Tempor. Ordinat.* juncto Concilio Trid. *Sess. 23. c. 11. de Reform.* dicitur: *stando Juri communi*: siquidem consuetudinem illam, qua in quibusdam locis eodem die cuipiam quatuor Ordines minores una cum Subdiaconatu conferuntur, recte admittunt Navarrus *cap. 25. Manual. num. 71.* Engel. *tit. de Tempor. Ordin. num.* 19. & alii.

64. Quæritur III. An sine Titulo possit quis ordinari, & quotuplex sit Titulus? Resp. I. Per *Titulum* in proposito intelligitur Beneficium Ecclesiasticum, vel aliud medium sese honeste sustentandi. Cum enim non deceat, ut Clerici, Divinis Officiis specialiter adscripti, cum Ordinis dedecore mendicent, aut sordidum aliquem quæstum exerceant, ideo nemo ad sacros Ordines admittendus est, nisi ejusmodi Titulum; seu medium sese honeste alendi possit ostendere: prout tum *c. Neminem & c. Sanctorum dist. 70.* ac alibi, tum in Concilio Trid. *Sess. 21. cap. 2. de Reform* expresse habetur.

65. Dicitur, *ad sacros ordines*; nam ad Ordines minores non requiri Titulum, tenet communis Doctorum, ac praxis Ecclesiæ. Ratio est; quia Clerici in Minoribus constituti, si se clericaliter sustentare nequeant, libere possunt nubere, aliaque negotia sæcularia exercere; & hinc Concilium Trid. *loc. cit.* notanter prohibet solum, ne quis sine Titulo *ad sacros Ordines promoveatur.*

66. Resp. II. Cum Bonacina *disp. 8. de Sacrament. Ordinis. quæst. un. punct. 5. n. 31.* & aliis, ejusmodi Titulum esse triplicem. Primus est Beneficii Ecclesiastici, dum tale quis pacifice possidet. Secundus Titulus est Patrimonii, vel Pensionis: ut tamen ad hunc Titulum Patrimonii, vel Pensionis quis ordinari possit, requiritur insuper, quod Episcopus judicet, talem pro utilitate vel commoditate Ecclesiarum suarum esse assumendum, illudque Patrimonium, vel Pensionem, & ad vitam sustentandam sufficiens esse; & vere ab ipso obtineri, ut statuit Concilium Trid. *loc. cit.* Tertius Titulus est Paupertatis seu Professionis Religiosæ: siquidem Religiosi professi, utpote propter Christum omnia sua relinquentes, nihilque proprium in hoc mundo possidentes, ordinantur ad Titulum Paupertatis, juxta Pontificale Romanum §. *De ordinatione Subdiaconi.* His juxta praxin, atque antiquam consuetudinem Germaniæ, & quarumdam aliarum Regionum addi potest Titulus Mensæ. Sed de hoc, utpote consuetudine solum introducto, Jura mentionem non faciunt; fusius tamen de ipso disserit Ludov. Engel in *Collegio Juris Canonici. lib. 1. tit. 14. num. 14. & seqq.* Videatur etiam desuper præsens Auctor in Jure Canonico *Lib. 1. Decret. tit. 11. §. 3.*

67. Quæritur IV. An pro susceptione Ordinum sufficiat contactus moralis materiæ sibi per Episcopum porrectæ, dum quis v. g. solam manum Episcopi, vel alterius simul ordinati tangit, non vero ipsam materiam; vel an requiratur etiam contactus physicus, seu immediatus ipsius materiæ? Resp. I. Quantum est de necessitate præcepti, ac in praxi, diligenter curandum est, ut ipsamet materia Ordinis v. g. Liber Evangeliorum, Calix cum Patena &c. ab ordinandis physice ac realiter attingatur. Ratio est: tum quia Rubricæ Pontificales hoc præscribunt, quæ proinde sunt observandæ: tum quia in Sacramentis tutior pars, quantum fieri potest, est eligenda: (k) multi autem Doctores,

aes, ut D. Thomas, Cajetanus, Paludanus, aliique plures, quos citat Layman *lib. 5. tract. 9. c. 5. num. 3.* existimant, contactum physicum ac realem materiæ requiri ad substantiam & valorem Sacramenti Ordinis.

68. Resp. II. Nihilominus probabilius est, ad valorem Sacramenti Ordinis sufficere solum contactum moralem materiæ remotæ Ordinationis. Ita Layman *loc. cit.* Gobat *tract. 8. Theolog. Experim. num. 77.* estque communior Doctorum: Ratio est: quia per solum contactum moralem jam verificatur verbum illud formæ *Accipe potestatem &c*, ab Episcopo prolatum. Deinde tam stricta necessitas contactus physici materiæ ad validitatem Ordinis ex nulla Lege, vel claro textu constat; ergo non est asserenda. Profecto, quando Presbyterando porrigitur ab Episcopo tanquam materia Presbyteratus Calix cum vino, talis ordinandus non tangit physice, seu immediate ipsum vinum, & tamen extra ullum dubium talis censetur valide ordinatus: ergo.

69. Addit tamen non immerito Mastrius *disp. 19. Theol. Moral. n. 26.* hoc intelligendum esse de tali contactu morali, quo quis saltem mediate tangit materiam Ordinis, tangendo v. g. manum Episcopi materiam porrigentis, nam sola ostensio, seu porrectio materiæ, absque ullo contactu physico, saltem mediato, non videtur sufficere. Unde & Clemens VIII. aliquos sic ordinatos sub conditione reordinari præcepit, prout citatus Mastrius refert.

Additio I.

* Quæritur V. An Ordinati obligentur sub peccato gravi persolvere illas preces, vel Missas, quas Episcopus completa Ordinatione solet imponere? Resp. non deesse Doctores, qui id cum Bonacina affirmant: communior tamen cum Sporer *part. 3. Theolog. Sacrament. cap. 6. n. 170.* negat; quia impositio sub tam gravi onere nec ex ipsis verbis, nec ex mente Ordinantium, nec ex communi hominum persuasione erui potest. *

Additio II.

* Plura adhuc possent circa Ordines subjungi, sed quia jam fusius fuerunt pertracta in Jure Canonico *Lib. 1. Decret. tit. 11.* item *tit. 14.* usque ad *tit. 22.* hinc emergente particulari dubio illuc Lector remittitur. *

DISTINCTIO XIII.

De Sacramento Matrimonii.

QUÆSTIO I.

Quid, & quotuplex sit Matrimonium, & quæ Bona ipsius?

SUMMARIUM.

1. *Matrimonium dicitur* magnum Sacramentum, *cur? Unde derivetur?*
2. *Appellatur Conjugium, Connubium, Nuptiæ; & hæc proprie quid?*
   Ac sponsalia de præsenti.
3. *Hæc tria, Matrimonium, Contractus Matrimonii, & Sacramentum Matrimonii distinguuntur.*
4. *Matrimonium, quid?*
   (a) De hoc infra Quæst. 5. per totum.
5. *Matrimonium dividitur in Legitimum,*
6. *Ratum, &*
7. *Consummatum, & quis?*
8. *Matrimonium est Sacramentum novæ Legis.*
9. *Quando id a Christo institutum sit?*
10. *Qua ratione jam antea fuerit institutum?*
11. *Olim non fuit Sacramentum, neque defacto est inter Infideles.*
12. *Bona Matrimonii, quæ?*
13. *Alia ejus bona, sive effectus.*
   (b) Ut dictum Tract. 14. Dist. 2. & num. 5. seqq. ac num. 15.

1. MATRIMONIUM, quod communiter postremo inter novæ Legis Sacramenta loco tractatur, a D. Apostolo *ad Ephes. 5. Magnum Sacramentum* appellatur. Non quidem in eo sensu, quasi sit omnibus aliis novæ Legis Sacramentis præstantius, sed dicitur *Magnum Sacramentum* ratione suæ significationis, eo quod significet conjunctionem Christi cum Ecclesia; prout idem Apostolus *loc. cit.* exponit, de Matrimonio Fidelium sic loquens: *Sacramentum hoc magnum est; ego autem dico in Christo & Ecclesia.* Porro *Matrimonium*, juxta nominis ethymologiam, derivatur a ly *matris*, & *munium*, id est officium: eo quod Matri maxime incumbat officium nutriendæ prolis, quæ est finis primarius Matrimonii.

2. Matrimonii varia sunt nomina: quandoque enim dicitur *Conjugium*; eo quod virum ac mulierem sub uno, eodemque quasi mutuo jugo ad servandam fidem, & onera Matrimonii sustinenda constituat. Insuper appellatur *Connubium*, & quandoque *Nuptiæ*: eo quod antiquitus pudoris gratia se puellæ obnuberent, seu faciem velarent, dum viris dabantur, exemplo Rebeccæ, de qua idipsum legitur *Gen. 24.* & notatur *c. Nec illud. 30. quæst. 5.* Hodie tamen per *Nuptias* proprie intelligitur ipsamet solemnitas, seu pompa exterior, quæ in contractu matrimoniali communiter adhiberi solet. Et hinc tempore Adventus, & Quadragesimæ prohibentur celebrari Nuptiæ, hoc est (ut loquitur Concil. Trid. *Sess. 24. cap. 11. Solemnitas Nuptiarum*; quamvis quocumque tempore Matrimonium contrahatur. *1. Capellanus. De Feriis.* Tandem Matrimonium solet nonnumquam dici *Sponsalia de præsenti*: veruntamen sub his potius intelligitur ipse contractus matrimonialis, per verba præsentis temporis initus. Quod ut melius intelligatur.

3. Advertendum cum Doctore Subtili *4. dist. 26. quæst. un. §. de quinta.* tria in Matrimonio distingui debere: siquidem aliud est matrimonium, & aliud Contractus Matrimonii, & aliud Sacramentum matrimonii. *Matrimonium* est illa obligatio mutua, seu vinculum illud, quo conjuges inter se mutuo indissolubiliter obligati permanent: & sic sumitur communiter Matrimonium absolute prolatum. *Contractus Matrimonii* est ille mutuus actus voluntatum, signis exterioribus sufficienter declaratus, quo conjuges contrahunt Sponsalia de præsenti. Et iste contractus Matrimonii habet se in ordine ad matrimonium priori modo sumptum, sicut causa ad effectum; siquidem vinculum matrimonii causatur, & oritur ex contractu ipso matrimonii. Tandem *Sacramentum Matrimonii* aliud non est, quam ipsum septimum novæ Legis Sacramentum, seu signum sensibile, ex Christi institutione digne contrahentibus causans gratiam ex opere operato. His prænotatis, sit.

4. CONCL. I. *Matrimonium* est legitima maris ac fœminæ conjunctio, individuam vitæ consuetudinem retinens. Ita communis, & habetur tum *c. Illud §. fin. De Præsumpt.* tum *§. 1. Instit. de Patria potestate.* Siquidem matrimonium non ad tempus duntaxat, sed, quantum est ex natura contractus, & quoad propositum seu intentionem contrahentium, debet contrahi in perpetuum, sive pro toto vitæ tempore, quidquid sit, an in certis casibus, atque auctoritate Divina denuo possit dissolvi, nec ne. (a)

5. CONCL. II. Matrimonium recte dividitur in legitimum, ratum, & consummatum. Ita communis. *Matrimonium legitimum* dicitur illud, quod legitimo consensu inter personas habiles, seu jure non impeditas constitutum est. Et dicitur *legitimum*; quia juxta Leges factum est. Et tale matrimonium datur non solum inter Fideles baptizatos, sed etiam fuit olim ante Christi adventum, daturque defacto inter fideles, qui legitime, id est, absque ullo impedimento dirimente matrimonium contrahunt.

6. Matrimonium ratum in se includit legitimum, addit vero rationem Sacramenti, per quod majorem firmitatem acquirit: unde illud dicitur *Matrimonium ratum*, quod non solum legitimo modo est contractum, sed insuper est Sacramentum, nondum tamen consummatum. Et tale matrimonium ratum datur duntaxat inter Fideles baptizatos, non vero inter Infideles; sicut habetur *c. Quando. De Divortiis.* ibi: *Etsi Matrimonium verum inter infideles existat, non tamen est ratum: inter fideles autem verum, & ratum existit.*

7. Tandem *Matrimonium consummatum* dicitur, quod accedente reali corporis usu, seu copula carnali inter conjuges est completum, & consummatum.

8. CONCL. III. matrimonium inter Fideles baptizatos contractum est unum ex septem novæ Legis Sacramentis, a Christo Domino institutum. Ita Fides Catholica; estque definitum non solum in Concilio Florentino, sed etiam Trid. *Sess. 24. Can. 1.* ibi: *Si quis dixerit, Matrimonium non esse vere & proprie unum ex septem Legis Evangelicæ Sacramentis a Christo Domino institutum, sed ab hominibus in Ecclesia inventum, neque gratiam conferre, anathema sit.* Idem probatur ex perpetua traditione, ac sensu Ecclesiæ.

9. Quæres. Quo tempore Christus instituerit hoc Sacramentum? Resp. cum Scoto *dist. 26. §. de primo.* Sanchez *lib. 2. de Matrim. disp. 4. n. 5.* & aliis, verisimilius id contigisse tunc, quando Christus *Matth. cap. 19.* approbavit contractum matrimonii eo modo, quo primitus a DEO institutus fuerat *Gen. cap. 2.* & subjunxit: *Quod DEUS conjunxit, homo non separet.* His siquidem verbis Christus Dominus, ut Auctor Legis Evangelicæ, videtur elevasse contractum matrimonialem ad rationem Sacramenti: ita ut ly *Quod DEUS conjunxit* denotet, DEUM non præcise instituisse contractum matrimonialem, sed conjunxisse ex tunc gratiose per institutionem Sacramenti, concomitantis illum contractum matrimonialem: nam alibi planius non invenitur institutio hujus Sacramenti.

10. Dices. Matrimonium a Deo fuit institutum jam ab initio mundi, & in statu innocentiæ *Gen. cap. 2.* ergo

non

non primum post adventum Christi Domini in carne passibili. Resp. distinguendo antecedens: matrimonium fuit institutum jam ab initio mundi, in ratione contractus indissolubilis, atque in ordine ad officium naturæ; & legitimam propagationem generis humani, conceditur: in ratione Sacramenti, hoc est, signi efficacis digne recipientibus conferentis gratiam ex opere operato, negatur antecedens; eodem modo distinguitur consequens.

11. CONCL. IV. Matrimonium in Lege veteri, sicut & matrimonium inter Infideles defacto contractum, non obstante, quod sit legitimum, atque validum in ratione contractus, nihilominus non fuit, neque est Sacramentum. Ita communis. Tum, quia matrimonium est unum ex septem novæ Legis Sacramentis, a Christo Domino institutum, uti definivit Concilium Florentinum *in Decreto Unionis*, ac Trid. *sess. 7. can. 1.* & *sess. 24. can. 1.* Tum, quia Baptismus est janua omnium Sacramentorum Legis Evangelicæ; & consequenter, quotquot necdum fuerunt baptizati, existunt incapaces ipsorum.

12. Quæres. Quæ sint Bona matrimonii? Resp. breviter cum Magistro Sententiarum 4. *dist.* 31. & communi Theologorum: Tria principaliter sunt Bona matrimonii, videlicet Fides, Proles, & Sacramentum. In Fide attenditur, ne post vinculum conjugale cum alio, vel alia coeatur. In Prole, ut amanter suscipiatur, & religiose educetur. In Sacramento, ut conjugium non separetur, & dimissus, vel dimissa nec causa prolis alteri conjungatur. Concordat Concilium Florentinum *loc. cit.* ubi ait: *Tria sunt bona Matrimonii. Primum, Proles suscipienda & educanda ad Cultum DEI. Secundum, Fides, quam unus conjugum alteri servare debet. Tertium, indivisibilitas Matrimonii, propter hoc, quod significet indivisibilem conjunctionem Christi & Ecclesiæ.*

13. Et hæc intelligenda sunt de tribus peculiaribus, & principalibus bonis sive effectibus Matrimonii. Tum, quia illud habet alios quosdam effectus minus principales, ut puta remedium vitandæ incontinentiæ post lapsum, juxta illud Apostoli 1. *Corinth. 7. Melius est enim nubere, quam uri*, & hujusmodi. Tum, quia matrimonium ut Sacramentum confert gratiam ex opere operato (b) quamvis hic effectus sit communis omnium Sacramentorum, & non peculiaris soli matrimonio.

QUÆSTIO II.

De materia, Forma, & Ministro Sacramenti matrimonii.

SUMMARIUM.

14. *Materia remota, & proxima Sacramenti Matrimonii.*
15. *Forma Sacramenti Matrimonii, quæ?*
16. *An id mutus, & surdus contrahere valeat?*
17. *Nutus, & signa, cur pro forma sufficiant in hoc Sacramento, & non in aliis?*
18. *Minister ejus sunt ipsi contrahentes.*
19. *Solvitur instantia.*
20. *An contrahentes in statu malo committant duplex peccatum mortale?*

(c) Concordant dicta Tract. 14. dist. 1. n. 45.

21. *Parochus assistens Matrimonio proprie non est ejus Minister.*
22. *Assistit solum ut Testis authorizabilis.*

(d) Plura de hoc infra dist. 14. num. 134. 136. & seqq.

23. *Quomodo proferat certa verba.*
24. *Hæc non requiruntur ad valorem Sacramenti.*

(e) Ut dicetur dist. 14. n. 137.

Parochus assistens an possit dici Minister secundarius?

25. *An peccet mortaliter assistens in statu malo?*
26. *Matrimonium, an possit contrahi per procuratorem?*

14. CONCL. I. *Materia remota* Sacramenti matrimonii sunt corpora habilia contrahentium: *Materia proxima* vero est ipsamet legitima traditio mutua corporum in ordine ad generationem prolis. Ita Scotus 4. *dist.* 26. Mastrius *dis.* 20. *Theolog. Mor. num. 9. & 10.* & alii passim. Ratio est: quia Christus instituens hoc Sacramentum in nullo penitus immutavit naturam contractus matrimonialis, sed eum duntaxat ad statum Sacramenti evexit; ergo eadem est materia hujus Sacramenti, quæ contractus: atqui materia contractus matrimonialis sunt corpora contrahentium, generaliter enim materia cujuslibet contractus est res illa, de qua contrahitur; ergo. Cæterum, quod traditio legitima corporum sit materia proxima hujus Sacramenti, probatur a simili: sic quippe etiam in Sacramento Ordinis traditio materiæ remotæ censetur esse materia proxima ipsius; ergo idem dicendum in proposito.

15. CONCL. II. Forma Sacramenti matrimonii sunt ipsorum contrahentium verba, vel alia signa externa verbis æquivalentia, & mutuum consensum internum, atque traditionem illam corporum sufficienter exprimentia. Ita communis. Tum, quia & in cæteris Sacramentis forma consistit in verbis. Tum, quia generatim forma contractuum solent esse verba, vel alia signa verbis æquivalentia, quæ sufficienter exprimunt internum consensum contrahentium.

16. Additur; *vel alia signa verbis æquivalentia.* Quia mutus, etsi loqui non valeat, nihilominus matrimonium contrahere potest: *Cum quod verbis non potest, signis valeat declarare*; ut dicitur *c. Cum apud: de Sponsalibus*, ubi Pontifex hoc ipsum admittit de muto & surdo, dummodo hic sit compos rationis, & sufficienter intelligat, quid agatur.

17. Nec obstat, quod in Baptismo, & aliis Sacramentis novæ Legis pro forma requirantur verba proprie dicta, neque sufficiant nutus, aut alia signa verbis æquivalentia. Disparitas enim est; quia Sacramentum matrimonii est institutum a Christo per modum contractus, quinimo ipsemet legitimus contractus matrimonialis ad statum Sacramenti elevatus; ergo cum cæteroquin ad contractum hujusmodi sufficiant signa verbis æquivalentia, non mirum, quod hæc etiam sufficiant ad Sacramentum matrimonii. Secus fit in aliis Sacramentis, utpote quæ non fuerunt instituta a Christo per modum contractus.

18. CONCL. III. minister Sacramenti matrimonii proprie sunt ipsimet contrahentes, ambo quidem adæquate: singuli autem inadæquate. Ita communis, ac præsertim Scotus 4. *dist. 36. de Ministro*, ubi ait: quod ipsimet contrahentes ministrant sibi hoc Sacramentum, vel mutuo, vel uterque sibi: integrant tamen unum ministrum, sicut idem prius dixerat de forma. Ratio est: quia ille est minister hujus Sacramenti, qui est minister contractus matrimonialis, utpote quem Christus elevavit ad rationem supernaturalem Sacramenti: atqui minister illius contractus sunt ambo contrahentes; ipsi enim per mutuum consensum faciunt contractum: ergo.

19. Dices. Laicis, ac præsertim fœminis non competit administratio Sacramentorum: ergo non videtur, quod contrahentes sint Minister hujus Sacramenti. Resp. antecedens esse verum duntaxat de illis Sacramentis, quæ requirunt Ministrum consecratum, non autem de matrimonio utpote quod non requirit ministrum consecratum. Accedit, quod in casu necessitatis possit fœmina baptizare: unde patet, non omnia Sacramenta requirere Ministrum consecratum, quamvis reliqua quinque talem requirant.

20. Urgebis. Si contrahentes sunt Minister hujus Sacramenti; ergo ipsi, si in statu peccati mortalis contrahant, duplex committent peccatum mortale; unum quidem, quatenus indigne recipiunt hoc Sacramentum, ut omnes fatentur, & alterum, quatenus indigne ministrant sibi ipsis hoc Sacramentum: consequens videtur absurdum, & contra communem sensum hominum; ergo. Respondent non pauci, concessa sequela, ob rationes allatas, negando minorem. Sed iis non obstantibus Sanchez *lib. 2. de Matrim. disp. 6. num. 4.* verius esse censet, tales non committere duplex peccatum mortale, sed duntaxat unum, in quantum videlicet hoc Sacramentum indigne suscipiunt: non autem, quatenus illud indigne ministrant: cum non sint ministri ad id munus specialiter consecrati, sed potius illud sibi invicem ministrent ex necessitate quadam, eo quod non nisi per mutuum contrahentium consensum perfici queat. (e)

21. CONCL. IV. Parochus, vel alius Sacerdos de ejusdem licentia juxta præscriptum Concilii Trid. *sess. 24. cap. 1. Reform. Matrim.* assistens matrimonio, illudque benedicens, proprie non est Minister hujus Sacramenti, sed potius assistit ut Testis authorizabilis. Ita Fagnanus *c. Quod nobis. num. 54. de Clandest. desponsat.* & alii. Ratio est: quia matrimonium clandestinum, aut celebratum sine præsentia Parochi olim erat validum, & ratum, atque defacto est tale in locis, ubi citatum Decretum Concilii Trident. nunquam fuit publicatum, aut receptum; ergo hoc ipso Parochus non est Minister; nam sine Ministro Sacramentum confici nequit.

22. Sequitur proinde, quod Parochus, vel alius Sacerdos de ejus licentia assistens matrimonio proprie non sit Minister hujus Sacramenti, sed duntaxat Testis authorizabilis illius: hoc est, talis, qui nomine, atque auctoritate Ecclesiæ assistere, & cæteroquin in contrahentes habere debet jurisdictionem specialem, vel saltem ab habente illam recepisse licentiam assistendi, ut, si secus fieri contingeret, contrahentes per Concil. Trid. redditi fuerint omnino inhabiles ad sic contrahendum. (d)

23. Dices. Parochus, aut ille alius Sacerdos juxta præscriptum Concilii Trid. *loc. cit.* dicit ad virum & mulierem, mutuo eorum consensu intellecto: *Ego vos in Matrimonium conjungo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*: vel saltem aliis utitur verbis, juxta receptum cujusque Provinciæ ritum; ergo est Minister, utpote proferens hujusmodi formam. Respond. negando consequentiam: nam verba ista non proferuntur a Sacerdote per modum formæ (hæc enim sunt verba, vel signa verbis æquivalentia

ipso-

ipsorum contrahentium) sed adhibentur solum per modum cujusdam precationis, ac Cæremoniæ Ecclesiasticæ, qua confirmatur, approbatur, atque in facie Ecclesiæ rata habetur illa mutua traditio, & acceptatio corporum.

24. Interim hujusmodi verba non necessario requiruntur ad valorem Sacramenti: subsisteret enim Sacramentum, licet Sacerdos assistens nullum proferret verbum, imo etiam positive contradiceret, (e) ac proinde is proprie non est Minister Sacramenti. Dicitur *proprie*, nam, si quis cum Gobat *Tract. 10. Theol. Exper. num*, 396. & quibusdam aliis velit dicere, quod Sacerdos utpote ex officio assistens, atque ratificans dictum contractum matrimonialem sit minister accidentalis, sive secundarius hujus Sacramenti, non est de Verbis litigandum, cum constet de re ipsa.

25. Infertur proinde cum Sanchez *cit. disp. 6. n. 6.* & aliis, quod Sacerdos in statu peccati mortalis assistens matrimonio, vel Nuptias benedicens non peccet de novo mortaliter. Neque enim Sacerdos est minister conficiens hoc Sacramentum: simulque benedictio illa non est Sacramentum, sed duntaxat quid Sacramentale.

26. Quæres. An matrimonium possit contrahi per Procuratorem? Resp. affirmative: adeo quidem, quod matrimonium per Procuratorem, ad hoc speciale mandatum habentem, contractum inter Fideles habeat veram rationem Sacramenti. Ita Sanchez *lib. 2. de Matrim. disp. 21.* cum aliis passim. Idque patet ex *cap. ult. de Procurationib. in 6.* ubi approbatur matrimonium celebratum per Procuratorem, ad hoc speciale mandatum habentem (nam generale non sufficit) dummodo is antea non fuerit revocatus, ne siquidem ignorentur. Cum igitur Concil. Trid. circa hoc nihil immutaverit, idipsum valebit etiam hoc tempore, & quidem non solum in ratione contractus, sed etiam in ratione Sacramenti, eo quod Christus contractum matrimonialem legitimum inter Fideles elevaverit ad rationem Sacramenti. Accedit praxis ac sensus Ecclesiæ, quæ defacto permittit publice celebrari matrimonia per Procuratores, ad hoc habentes speciale mandatum, præsertim inter Magnates.

QUÆSTIO III.

An & qualis consensus requiratur ad valorem matrimonii?

SUMMARIUM.

27. *Ad valorem matrimonii requiritur liber ac mutuus consensus.*
28. *Qualis simultas mutui consensus contrahentium sufficiat?*
29. *Matrimonium ex metu gravi, ac injuste incussa contractum ipso jure nullum est.*
30. *Idem dicendum de Sponsalibus.*
31. Coacta voluntas est voluntas, *quomodo intelligendum?*

(f) Vide Tract. 1. Dist. 3. n. 29. & Tract. 8. Dist. 8. n. 18. & seqq.

32. *Quid de metu levi, aut juste incussa?*
33. *Metus reverentialis an irritet Matrimonium?*
34. *Metus reverentialis, quis?*
Ac cum quandoque accedunt importunæ preces, minæ, aut sævitia parentum.
35. *Ratio Conclusionis.*
36. *Consensus parentum non requiritur ad valorem Matrimonii, cum Addit.*
37. *Decet tamen eundem requirere, ac obtinere. Alioquin peccatur.*
38. *Nisi justa causa excuset.*

27. CONCL. I. Ad valorem matrimonii omnino requiritur liber ac mutuus consensus contrahentium, verbis aut aliis signis exterioribus sufficienter expressus. Ita unanimis Doctorum; atque habetur *c. Tua nos, de Sponsal. ubi* ob defectum consensus ex parte alterius matrimonium declaratur esse nullum. Quia (inquit Pontifex) *sine consensu cætera nequeunt fœdus perficere conjugale.*

28. CONCL. II. Etsi ad validitatem matrimonii requiratur aliqua simultas mutui consensus de præsenti ex parte contrahentium, ea tamen non necessario debet esse physica, sed sufficit moralis, qualis sufficere solet ad contractum legitimum. Ita Scotus 4. *dist.* 26. Mastrius *cit. disp.* 20. *num.* 31. & alii, atque concordant dicta superius *dist. 1. n. 26. & 30.* Hinc quippe matrimonium potest contrahi per Procuratorem, imo & per litteras, & consequenter non necessario requiritur simultas physica consensuum, sed sufficit moralis. Censetur autem consensus tamdiu moraliter perseverare, donec expresse, vel saltem implicite revocetur: quod tum ex intentione ac dispositione contrahentis, tum ex modo consentiendi, ac variis circumstantiis discerni debet.

29. CONCL. III. Consensus metu gravi, atque injuste incusso extortus non sufficit ad valorem matrimonii; quinimo illud ex tali metu contractum est ipso jure nullum tam in Foro externo, quam conscientiæ. * Prima pars, quod nimirum metus gravis injuste incussus non sufficiat ad valorem matrimonii, patet ex *cap. 14. & 15. & 28. de Sponsalibus*; altera vero quod nimirum tale matrimonium sit ipso jure nullum, ostenditur in primis auctoritate extrinseca; quia sic tenent quasi primarii Ecclesiæ Doctores D. Bonaventura 4. *sent. dist.* 29. *quæst. 1. num.* 5. D. Thomas hic *quæst. unic. artic.* 3. & adhuc clarius *in Supplemento quæst.* 47. *art.* 3. *litt.* O. Scotus *in* 4. *sent. dist.* 29. *quæst. unic. §. de secundo*, pluresque alii apud Sanchez *de Matr. disp.* 14. *num.* 1. *ac seqq.* contra alios præsertim recentiores Doctores. Probatur 2do. ratione, quæ una cum Glossa eruitur ex *cap. Dum locum* 14. *de Sponsal.* ubi Pontifex ait: *Locum non habet consensus* (intellige in similibus contractibus irrescissibilibus) *ubi metus, vel coactio intercessit*. consequenter, cum matrimonium per ipsum consensum mutuum contrahentium constituatur, ubi locum non habet consensus neque locum habebit ipsum matrimonium, ad cujus valorem ex utraque contrahentium parte consensus requiritur, sicque tale matrimonium erit ipso jure nullum. Accedit, quod Pontifex quoad matrimonium pariformiter loquatur, sive metus sive coactio intervenit; sed ubi coactio intervenit; tale matrimonium est ipso jure nullum, eo ipso, quia, ubi adest absoluta, & proprie talis coactio, deest ex parte coacti consensus: ergo ex mente Pontificis debebit pariter censeri nullum ipso jure matrimonium, si intervenit gravis metus injuste incussus. *

30. Et hoc ipsum communior, & probabilior Doctorum, quos citat, & sequitur Sanchez *cit. lib.* 4. *disp.* 13. extendit ad Sponsalia de futuro ex metu injusto, & cadente in virum constantem contracta; taliter nimirum, ut & ipsa, quamvis sint contractus rescissibiles, nihilominus irrita sint ipso jure, sicque non inducant impedimentum Justitiæ publicæ honestatis. Tum, quia connexorum idem est judicium *arg. c. Translato de Const.* Tum, quia Sponsalia metu contracta, si semel valerent, non possent amplius per sententiam Judicis ex toto quoad omnem effectum rescindi, cum semper remaneret impedimentum Justitiæ publicæ honestatis: unde cessat hic ratio, quæ militat de aliis contractibus rescissibilibus: tum insuper, quia talia Sponsalia haberent objectum de Jure nullum; nimirum futurum matrimonium vi hujus consensus, metu gravi extorti, contrahendum, quale matrimonium juxta jam dicta utique foret nullum ipso jure: ergo. Accedit textus *c. Ex litteris, de Desponsat. impub.* ubi Sponsalia impuberum de præsenti (qualia olim habebant vim Sponsalium de futuro.) censetur irrita, & nullius obligationis, eo quod fuerint contracta ex metu, atque a puella invita, & minis parentum impulsa.

31. Nec obstat illud vulgatum Jurisconsultorum: *Coacta voluntas est voluntas*. Resp. enim, id procedere regulariter loquendo, ac præsertim in Contractibus civilibus, ubi per rescissionem actus sententia Judicis factam, totum damnum facile recuperabile est. Secus dicendum in matrimonio, ac sponsalibus, utpote si semel valerent, perpetuo inducentibus impedimentum Justitiæ publicæ honestatis: item in Professione Religiosa, ac nonnullis aliis (f) ubi ob speciales rationes requirit omnimodo libertas, neque sufficit voluntas coacta. Idque vel Jure naturali (prout loquendo de matrimonio, juxta dicta, censent Doctor Subtilis 4. *dist.* 29. *quæst. un. §. de secundo*. D. Thomas, D. Bonaventura, pluresque) vel saltem Jure Ecclesiastico (prout volunt quidam alii apud Sanchez *loc. cit. disp.* 14.)

32. Dicitur notanter *num.* 29. *consensus metu gravi.* Namsecus dicendum de metu levi: hic enim non sufficit ad invalidandum matrimonium. Et additur, *atque injuste incusso*. Si enim metus, cæteroquin gravis, juste incussus fuit, non obstat valori matrimonii: ut v. g. si Episcopus minetur Titio excommunicationem, nisi Bertam, cum qua prius habuit Sponsalia, accipiat in oxorem, aut si Judex sub justis pœnis cogat aliquem ad ducendam puellam, quam defloravit; vel si quis metu gehennæ, sive ob remorsum conscientiæ adigatur ducere quamdam in uxorem &c. per hujusmodi enim metum, utpote juste incussum non invalidatur matrimonium. Sanchez *Lib.* 4. *de Matr. disp.* 13. cum communi. Tandem subditur, *extortus*. Nam dicta in conclusione non solum procedunt, quando reveta tempore contractus deerat consensus internus (tunc enim ob defectum interni consensus nullum foret matrimonium) sed etiam, quando is tunc adest, verum non nisi metu gravi, atque injuste incusso extortus. Videatur de hoc fusius in Jure Canonico *Lib.* 1. *Decret.* 40. *num.* 44. *ac seqq.* & *Lib.* 4. *tit.* 1. §. 9.

33. CONCL. IV. Etsi non pauci probabile esse existiment, metum reverentialem sufficere ad irritandum matrimonium, nihilominus probabilius est, solam reverentiam erga majores, sive metum reverentialem non sufficere ad reddendum matrimonium irritum, nisi simul accesserint sævitia, vel graves minæ Parentum, aut Majorum, vel pre-

pres importunæ. Ita Sanchez *cit. disp.* 6. *&* 7. Mastrius 4. *disp.* 7. *num.* 123. *ac seqq.* & plures alii, quos citant.

34. Ubi notandum, quod per *Metum reverentialem* hoc loco non intelligatur metus ille, seu verecundia, quæ naturaliter inest filiis respectu parentum, atque aliorum, quibus debetur reverentia: sed in proposito ille censetur *Metus reverentialis*, quando filius animo prorsus repugnante, & quasi coactus consentit in Matrimonium sibi a patre oblatum, non audens præ pudore ac reverentia contradicere, timendo, ne patrem offendat, aut alium, cui debetur reverentia. Et ad hujusmodi metum reverentialem quandoque accedunt frequentes ac importunæ preces, vel blanditiæ parentum: ut si parentes assidue, atque importune sollicitent filium de tali ineundo Matrimonio, aut ad hoc obtinendum sæpe sæpius etiam blanditias adhibeant. Quandoque vero metui reverentiali superveniunt graves minæ, vel etiam sævitia parentum: ut dum imperio parentis, aut Superioris junguntur verbera, vel mala tractatio, asperitas vultus, grave minæ diminuendæ v. g. hæreditatis, quas ille creditur executurus; aut quando timetur diu duratura indignatio parentis, vel alterius personæ, a qua plurimum pendet fortuna filii. His prænotatis,

35. Probatur Conclusio. Quia solus metus reverentialis, nisi minæ, verbera, aut alia hujusmodi adjungantur, non cadit in constantem virum; ergo nec annullat contractum matrimonialem. Secus dicendum, si ad ejusmodi metum reverentialem accedant sævitia, vel graves minæ Parentum, aut Majorum: tunc enim merito censetur ejusmodi metus esse cadens in virum constantem, eo quod ab his admodum pendeat fortuna filiorum, etiam per totum quandoque vitæ decursum. Et hoc idem dicendum de precibus importunis (per has intelligendo non quascunque preces, sed eas solum, quæ sunt instantissimæ, sæpiusque repetitæ, ac inculcatæ) si sunt conjunctæ metui reverentiali. Siquidem ex una parte ejusmodi importunitas Parentum, vel Majorum perentium valde urget, vexat, quin & subjectos quandoque opprimit; ex altera vero parte reverentia eis perentibus debita, timorque ipsos offendendi haud leviter instat. Ergo non immerito ambæ hujusmodi causæ in simul conjunctæ censentur efficere metum cadentem in virum constantem; nam, *quæ non prosunt singula, multa juvant. arg. l. Instrumenta C. De Probation.* juncta Glossa ibidem.

36. CONCL. V. Quamvis omnino decens sit, & conveniens reverentiæ parentibus debitæ, ut filii matrimonium inituri consensum parentum reverentialiter requirant: nihilominus ad illius valorem consensus parentum, vel Curatorum, absolute loquendo, non est necessarius. Conclusio quoad alteram partem desumitur ex Scriptura *Tob. c.* 7. ubi Tobias junior de consilio Angeli, sine parentum scitu, & assensu, legitimum matrimonium contraxisse legitur. Concordat textus *c. Sufficiat* 27. *q.* 2. ubi Glossa notat, quod in matrimonio consensus parentum *requiritur ex honestate, non ex necessitate.* Idipsum novissime declaravit Concilium Trid. *Sess.* 24. *De Reform. Matrim. c.* 1. ubi *eos anathemate damnat, qui falso affirmant, Matrimonia, a filiisfamilias sine consensu parentum contracta, irrita esse, & parentes ea rata, vel irrita facere posse.*

Additio.

* Nec dicas. Sponsalia absque consilio & consensu parentum inita possunt parentes saltem facere irrita, si non sint jam ipso jure irrita: ergo etiam matrimonia tali modo contracta. Respondetur enim, transmisso antecedente, negando consequentiam, & paritatem. Disparitas est; quia sponsalia sunt contractus rescissibiles, uti patebit ex dicendis *dist. seq. quæst.* 3. matrimonium vero fidelium ex institutione Christi, quoad vinculum est contractus irrescissibilis. Dixi notanter, *transmisso antecedente*: etenim, etiam loquendo de sponsalibus de futuro, eadem absque consilio parentum inita equidem regulariter sunt illicita, adhuc tamen valida, nisi quando objectum eorum in pactum deductum (quod est ipsum Matrimonium actuale contrahendum) absque gravi peccato executioni mandari nequit. Videantur præsens Auctor *lib.* 4. *Decret. Tit.* 1. *num.* 23. *& seqq.* & Appollonius Holzman *Tom.* 2. *Theolog. Moralis de Matrimonio. Tract.* 2. *cap.* 2. *num.* 167. *ac seqq.* nec non *Distinctione seq. num.* 47. *ac seqq.* *

37. Cæterum prior pars Conclusionis, videlicet, quod filii matrimonium celebraturi parentum aut (iis jam defunctis) Curatorum consensum, si fieri poterit, ex decentia, reverentia, & honestate requirere, atque obtinere debeant, est certa: nam ipsamet ratio naturalis, & regula humani convictus plane demonstrant, quod proles, inconsultis, aut rationabiliter invitis parentibus, rem adeo gravem, & unde totius vitæ institutum pendet, aggredi non debeant. Atque ideo proles sine consilio, ac consensu parentum contrahentes, nisi justa causa speciali excusentur, non carent omni culpa. Imo non pauci Doctores, quos citat, atque (loquendo NB. de non adhibito parentum consilio) sequitur Sanchez *cit. lib.* 4. *disp.* 23. *num.* 9. *&* 10. censent, id esse peccatum mortale; cum sit res gravis, & multis periculis exposita. Verum alii peccatum duntaxat veniale in hoc agnoscunt, eo quod filius cæteroquin ingenuus, in electione status sit sui juris, dummodo non concurrant aliæ circumstantiæ, ob quas etiam mortaliter in hoc delinqui potest: ut puta si ex talibus nuptiis essent oritura jurgia, dissensiones, scandala &c. Herincx *disp.* 3. *de Matrim. num.* 8. citans alios.

38. Additur superius, *nisi justa causa excusentur*. Hac enim existente nullum per hoc committeretur peccatum: ut puta si parentes (idem a priori dicendum de Curatoribus) tentarent filium molesto, vel nimis difficili Matrimonio copulare, tradendo v. g. sibi fœminam ægram, imprudentem, aut durioris cervicis, cum qua verisimiliter non esset pacem habiturus: aut si indiscrete vellent impedire Matrimonium plane dignum, & utile: vel negligerent, sive nimium differrent ei de convenienti Matrimonio providere. Nam tunc existente tali justa causa fatentur omnes, filium non peccaturum, quamvis ineat Matrimonium, parentibus invitis: cum hi sint irrationabiliter inviti, simulque proles, cæteroquin ingenuæ, quoad electionem status existant sui juris.

APPENDIX.

Continens adhue tria Quæsita circa consensum matrimonialem.

SUMMARIUM.

Additio I.

QUÆRES I. An censeatur consensus matrimonialis efficax, & sufficiens ad valorem ejusdem, si huic adjiciatur aliqua conditio turpis exequenda in futurum? Resp. sub distinctione. Vel enim talis conditio turpis est contraria triplici bono substantiali Matrimonii superius *num.* 12. explicato, vel non? Si prima: talis conditio turpis adjecta invalidat ipsum contractum matrimonialem, utpote repugnans substantiæ, & fini ipsius Matrimonii. Quod si vero conditio turpis adjecta non sit contraria triplici bono ipsiusmet Matrimonii, qualis v. g. foret: *contraho tecum, si tamen postea me coadjuves in furtis, & rapinis &c.* adhuc in favorem Matrimonii consensus efficax censetur datus quoad substantiam Matrimonii, atque sufficiens ad valorem ejusdem, & addita conditio turpis habetur pro non adjecta, quatenus nempe in favorem Matrimonii specialiter præsumitur contrahentem noluisse tali conditioni alligari ipsam substantiam sui consensus in Matrimonium, nisi expresse constet de tali alligatione; prout id jam insinuavimus *Tract.* 5. agendo de Contractibus *dist.* 1. *post num.* 12. *Addit. III.* Atque totum eruitur ex *cap. fin. De Conditionibus appositis*; ibi: *Si conditiones contra substantiam conjugii inserantur: puta, si alter dicat alteri: contraho tecum, si generationem prolis evites, vel donec inveniam aliam honore, vel facultatibus ditiorem: aut si pro quæstu adulterandam te tradas &c. Matrimonialis contractus, quantumcunque sit favorabilis, caret effectu. Licet aliæ conditiones appositæ, si turpes, aut impossibiles fuerint, debeant propter ejus favorem pro non adjectis haberi.* Videatur fusius in Jure Canonico P. Reiffenstuel *lib.* 4. *tit.* 5. § 2. *

Additio II.

* Quæres II. Quid sentiendum sit de illo consensu matrimoniali, cui adjicitur aliqua conditio honesta? Ante resolutionem bene attendendum, ne confundantur ad invicem consensus sponsalitius, & consensus matrimonialis: nam prior importat primum futuram traditionem corporalem ad invicem, hincque etiam indicatur per verba de futuro, *Contraham tecum*: posterior vero involvit actualem traditionem corporum, sicque exprimitur per verba de præsenti, *Contraho tecum*. Porro consensui sponsalitio adjici posse valide, ac licite conditiones honestas, patet præter dicenda *Dist. seqq. post num.* 31. *Addit. I.* ex communi DD. & praxi quotidiana. Quid enim frequentius auditur, quam similis formula: *Ducam te in uxorem, si Pater meus consentiet; si talem dotem afferas &c.* vel *contraham tecum, si hoc officium obtineas &c.* ubi, si verificatur conditio, consensus sponsalitius de conditionato transit in absolutum. Itaque dubium adhuc restat de consensu matrimoniali. H. N.

Resp. Consensui matrimoniali valide potest adjici aliqua conditio honesta, qua semel verificata ipsum Matrimonium censetur absolutum sine novo aliquo consensu. Ita cum Abate, Innocentio, Anchorano, & aliis Fagnanus *in cap. Super eo, de conditionibus appositis*: qui etiam ibidem sub

n. 4. idem probat ex repetitis Declatationibus Cardinalium per Romanos Pontifices approbatia, vi quarum habetur, quod Mattimonium per vetba de præsenti sub honesta conditione de futuro coram Parocho, & Testibus contractum etiam post Concilium Tridentinum valcat, nec NB. opus amplius sit, ut consensus iste, cognita adjectæ conditionis eaistentia, de novo coram Parocbo, & Testibus repetatur, supposito nimirum, quod antea iste contractus fuerit coram Testibus & Parocbo initus, quando illa conditio fuerat apposita. Confirmatur a pari; consensus sponsalitius conditionatus, uti pariter juxta communem alius contractus conditionatus, existente conditione, censetur absolutus sine novo aliquo addito in ratione sponsaliorum; ergo etiam consensus matrimonialis in ratione matrimonii. Et hinc sicuti in consensu sponsalitio, existante conditione annexa, habetur illico absque alio superaddito jus ad conttahendum ipsummet matrimonium, ad quod altera compars potest obligari, ita etiam in contractu simili matrimoniali existente conditione, habetur jus ad ipsum matrimonium per copulam carnalem consummandum absque alio novo superaddito, sicuti si ab initio fuisset ille consensus absolutus. Duo tamen in præsenti ex AA. sibi bene notent Parochi. *Primo*, ne facile tali Matrimonio, in quo consensus non ponitur absolutus, sed ipsimet consensui matrimoniali annectitur conditio, assistant ad vitanda plura incommoda, quæ non ita facile eveniunt in sponsalibus conditionatis. *Secundo*, ubi specialis urget ratio gravis, aut necessitas sic assistendi, ne, nisi pars illa a prætensa sua conditione coram Testibus desistat, conttactum taliter matrimonium consummare permittant, donec certo constet, conditionem esse adimpletam; alias enim contingere posset id, quod refert Fagnanus in casu, ubi aliquis cum quadam contraxit Matrimonium sub conditione præsenti, *Si es legitima*, & post multiplicem copulam primum rescivit, eamdem non esse legitimam, ex quo illud Mattimonium fuit declaratum nullum reclamante eo, qui apposuit, non fuisse verificatam conditionem sui consensus matrimonialis. Videatur circa hoc prius Quæsitum, & fusius in Jure Canonico P. Reiffenstuel *lib. 4. Decretal. tit. 5.* *

Additio III.

* Quæres III. Quid sentiendum in casu sequenti? Caja Nobilis consentit in Matrimonium cum Titio pariter Nobili, addita tamen tam in consensu sponsalitio, quam matrimoniali hac expressa clausula, ut Titius Cajæ ex suis redditibus singulis annis tribuat mille florenos pro recreatione, & ad usum beneplacitum, quod pactum etiam Titius inivit; quia tamen successu temporis amor deferbuit, præsertim cum nulla proles ex eo Mattimonio sit suscepta, recusat Titius stare præcedenti pacto: quare Caja exinde pertæsa prætendit declarari nullitatem Mattimonii, volens transire ad alias nuptias. Quæritur, an bene? Resp. Etsi Titius sub peccato, si aliud excusans non interveniat, teneatur continuare solutionem mille florenorum propter præcedens pactum, si tamen eandem non præstet, exinde non sequitur, præcedens Matrimonium esse nullum. Ratio est: quia præsertim in Matrimonio tanquam causa favorabili, & ad vitandas plures inconvenientias non præsumitur, solutionem mille florenorum consensui matrimoniali fuisse annexam tanquam conditionem sine qua non, sed potius tanquam modum, sicque contractum hunc adhuc esse validum, etiam modo isto absente. Videantur dicta *Tract. 8. dist. 1. post. n. 12. Addit. II.* Et in simili la Croix *Lib. 6. part. 3. n.* 400.

Nec dicas. In casu præcedentis Quæsiti clausula Matrimonii adjecta, *Si es legitima*, censetur annexa per modum conditionis, sicque ea non subsistente Matrimonium declarabatur nullum; ergo etiam in hoc casu clausula, *ut singulis annis solvantur mille florem*, erit adjecta tanquam conditio, qua non existente Matrimonium erit nullum. Resp. enim neg. conseq. & paritatem: etenim prima clausula continet particulam *si*, quæ juxta dicta de contractibus a priori indicat conditionem sine qua non; altera vero habet particulam *ut*, quæ juxta pariter ibidem dicta ordinarie non aliquam conditionem, sed potius insinuat modum sine quo adhuc substantia contractus subsistit. Et certe, si alia compars clausulam hanc, *ut singulis annis solvantur mille floreni*, voluisset annectere tanquam conditionem sine qua non, nunquam posset per totam vitam concedere usum corporis consummando Matrimonium, cum nunquam esset secura, an promittens hanc solutionem subsequentibus annis sit adimpleturus, uti considetanti patebit. *

QUÆSTIO IV.

Utrum sit licita Pluralitas Uxorum?

SUMMARIUM.

39. QUÆSTIO præsens sub aliis terminis, videlicet *de Unitate Matrimonii*, non raro proponi solet. Pro cujus resolutione sciendum, quod Unitas Matrimonii duplex considerari possit, videlicet vel respectu ejusdem temporis, vel in ordine ad diversa tempora. Priori unitati, juxta quam Matrimonium ita debet esse unum, ut non possit idem vir habere simul plures uxores, neque eadem mulier plures viros, opponitur *Polygamia*, quæ est simultanea pluralitas uxorum. Posteriori modo opponitur Unitati matrimonii *Bigamia*, *Trigamia*, *&c.* dum scilicet quis successive duas, tres, aut etiam plures accepit uxores contrahendo secundas, tertias, aut ulteriores nuptias.

40. CONCL. I. Polygamia, seu pluralitas simultanea uxorum in Lege Evangelica Jure Divino est prohibita. Ita omnes Catholici; & habetur *c. Gaudemus. De Divortiis*, estque novissime definitum in Concilio Trid. *Sess. 24. can.* his verbis: *Si quis dixerit, licere Christianis plures simul habere uxores, & hoc nulla Lege Divina esse prohibitum; anathema sit.* Idem probatur ex Sacra Scriptura, ut *Matth.* 19. *Marci* 10. & *Ephes.* 5. ubi de conjugato dicitur atque renovatur illud præceptum *Gen. cap.* 2 positum: *Adhærebit uxori suæ, & erunt duo in carne una.* Nam Sacer Textus ibidem non dixit; *Erunt tres, vel plures, sed duo*, nec dixit: *Adhærebit uxoribus, sed uxori*; uti notat, atque argumentatur Pontifex *in cap. Gaudemus De Divortiis.* Confirmatur Conclusio ex illis verbis Christi *Lucæ* 16. *Omnis, qui dimittit uxorem suam, & alteram ducit, mœchatur: & qui dimissam a viro duxit, mœchatur*: Si ergo juxta Christi præceptum uxore dimissa duci alia de Jure non potest; ergo a fortiori neque ipsa recenta; per quod evidenter apparet, pluralitatem simultaneam uxorum, in Lege Evangelica reprobari.

41. Nec obstat, quod Abraham, Jacob, aliique sancti Patriarchæ in veteri Testamento plures simul uxores habuisse legantur. Resp. enim conformiter *cit. c. Gaudemus*, & communi Theologorum, illud Divina revelatione, atque dispensatione sanctis illis Patriarchis fuisse concessum. Et id quidem factum creditur ob paucitatem Fidelium; ut nimirum hoc modo vera Fides, & agnitio unius DEI, cœli, terræque Conditoris, quæ ob grassantem tunc undequaque idololatriam propemodum extinguebatur, saltem in posteris Abrahæ conservaretur.

42. CONCL. II. Pluralitas successiva uxorum post mortem prioris conjugis licita est inter Christianos & valida. Patet hoc cum ex perpetuo sensu, & praxi Ecclesiæ, tum ex illo Apostoli 1. *Corinth.* 7. *Mulier alligata est legi, quanto tempore vir ejus vivit: quod si dormierit vir ejus, liberata est, cui vult, nubat, tantum in Domino.* Et hoc non solum de secundis, sed etiam de ulterioribus nuptiis intelligendum est: unde nec Christus *Matth.* 22. damnavit mulierem, quod septem viros legitime habuisset; nec Samaritanam, quod quinque *Joan.* 4.

43. Nec obstat, quod Legibus Civilibus secundæ nuptiæ sint exosæ, & variis pœnis afficiantur, imo mulier nubens intra annum luctus (hoc est, infra annum a morte mariti) notetur infamia *l.* 1. *&* 2. *C. De secundis Nuptiis*, & alibi. Resp. enim, hanc pœnam infamiæ Jure Canonico esse sublatam *cap. penult. & ult. De Secundis Nuptiis*, eo quod mulier sic nubens concessa sibi ab Apostolo utatur potestate.

44. Verum quidem est, quod primæ nuptiæ magis probentur, quam secundæ *c. Nuptiarum*, 27. *quæst.* 1. *&c. Quomodo*, 31. *q.* 1. & alibi. Unde etiam secundæ nuptiæ inducunt Bigamiam *c.* 1. *& seqq. De Bigamis non ordinandis*. Neque secundæ nuptiæ benedicuntur *cap.* 1. *&* 3. *De secund. Nuptiis*, cum enim alter contrahentium saltem in primis nuptiis fuerit benedictus, eaque benedictio semper duret,

dotet , non est iteranda . Intellige , nisi consuetudine contrarium alicubi sit introductum . Navarus *cap.* 22. *Manual. num.* 83.

45. CONCL. III. Uxor non certificata de morte viri primis , & econtra , neque contrahere cum alio , etiamsi facta diligenti inquisitione ignoret , quid contigerit circa maritum pluribus jam annis non comparentem . Ita habetur decisum *c. In præsentia De Sponsal.* ubi Papa consultus , quid agendum fœminis adhuc viventibus , quæ viros suos causa captivitatis, vel peregrinationis absentes ultra septennium præstolatæ sunt , nec certificari possunt de vita , vel morte ipsorum , licet super hoc inquisitionem adhibuerint diligentem : respondet , *quod , quantocumque annorum numero ita remaneant , viventibus viris suis non possunt ad aliorum consortium canonice convolare : nec auctoritate Ecclesiæ permitti contrahere , donec certum nuntium recipiant de morte virorum .*

46. Et hoc ipsum in viris observandum esse absentibus uxoribus , declaratur *c. Dominus . De Secundis Nuptiis* , ibi : *Nullus amodo ad secundas Nuptias migrare præsumat, donec ei constet , quod ab hac vita migraverit conjux ejus .* Ratio est : quia stante dubio de morte conjugis prius Matrimonium stat in possessione . Accedunt plurima inconvenientia , quæ ex secundis nuptiis temere , seu non habita certa notitia de morte prioris conjugis initis provenire solent .

47. Quinimo his de causis Ritualia Diœcesana recte alicubi monent Parochos , ne facile ad contrahendum Matrimonium admittant vagos & peregrinos , & qui incertas sedes habent , non habita prius Ordinarii licentia . Neque item eos , qui antea conjugati fuerunt , ut sunt uxores militum , & captivorum vel aliorum , præsertim peregrinantium ; nisi habita certa notitia de morte prioris conjugis , aut in casu , quo non adsunt indubitata talis mortis testimonia , causa ad ordinarium deferatur , ejusque judicium & consensus requiratur , ne alioquin ex incentivo libidinis , ac postposito DEI timore facilius contingat, secundas nuptias iniri non habita certa notitia de morte prioris conjugis .

Additio .

* Porro moraliter certa notitia de morte prioris conjugis haberi censetur , *Primo* . Per extractum Parochi ex libro mortuorum . *Secundo* . Per attestationem authenticam a Magistratu Ecclesiastico , Politico , aut Militari , vel a Notario publico , aliave persona in auctoritate publica constituta datam . *Tertio* . Per duos testes de visu , nimirum affirmantes , se actualiter interfuisse morti , vel sepulturæ , aut exequiis . *Quarto* . Per alia verosimilia judicia , & conjecturas concurrentes simul cum fama ortum suum habente ex hominibus fide dignis , uti notat Schmalzgrueber *L.* 4. *Decret. Tit.* 21. *n.* 18. vel cum uno Teste de visu , vel cum pluribus de auditu . Nec obest juxta Patrem Reiffenstuel (quem emergente simili casu *Lib.* 4. *Decret. Tit.* 21. §. 2. utiliter leges) si tales Testes fuerint consanguinei . *

48. Quæres . Quid agendum , si quædam mulier deponat , aut etiam juramento firmare velit , conjugem suum , se vidente , atque præsente , tali tempore mortuum , atque sepultum fuisse ? Resp. eam absque aliis testimoniis vel indiciis (secus , si talia præsertim gravia concurrant) non esse audiendam ; quia *nullus idoneus testis in re sua intelligitur* , *l. Nullus* , *ff. De Testibus* . Accedit , quod juramentum suppletorium probationis neque deferendum , neque admittendum sit absque semiplena probatione ; & alioquin, si præstaretur , nulla ejus habenda sit ratio . Gobat *Tract.* 9. *Theol. Experim. n.* 281. ubi hoc declarat casu quodam Hungarico .

49. CONCL. IV. Si quis , vel aliqua , dubitans de morte prioris conjugis absentis , contrahere præsumpserit , ei , quæ sibi nupsit, debitum conjugale reddere tenetur , id tamen exigere non potest . Ita habetur , expresse *cit. c. Dominus . De secundis Nuptiis* . Estque communis Doctorum . Ratio est : quia , cum alter conjux supponatur bona fide contraxisse (nam si etiam ipse scivisset incertitudinem mortis prioris conjugis , neuter posset petere debitum) stante dubio non est privandus jure suo , cum sit in possessione juris conjugii , ac stante dubio melior sit conditio possidentis . Secus dicendum de eo , qui mala fide , seu dubitans de morte prioris conjugis contraxit ; nam semper in possessione stat prius matrimonium contra ipsum : unde perseverante conscientia sua dubia , & nisi hæc per acquisitam certam notitiam de morte prioris conjugis deponatur , is peccaret petendo .

50. Dices . Ergo stante tali dubio neque poterit reddere alteri petenti . Resp. negando sequelam . Etenim , si revera conjux prior mortua fuisset , matrimonium cum altera (servatis cæteroquin servandis) contractum esset validum non obstante alterius dubio : quia satis est , quod a parte rei conjux sit mortua , sicque matrimonium contrahi possit . Proinde parti innocenti , seu quæ bona fide contraxerat , jus suum , perseverante illo dubio, negandum non est.

51. Quod si vero ex post facto , quocumque tandem tempore , vel casu , conjux absens redierit , aut eum superstitem esse constiterit , omnino necesse est , ut , qui alterum matrimonium contraxerat (quod non obstante bona fide jure irritum fuit) relictis adulterinis complexibus ad priorem conjugem revertatur ; prout notatur *cit. c. Dominus De secund. Nupt.* cum concordantiis . Si tamen ejusmodi matrimonium fuit contractum ex judicio , & assensu Ecclesiæ , filii ex ipso nati reputantur legitimi & admittendi ad hæreditatem , *arg. cap. Perlatum . Qui filii sint legitimi* .

QUÆSTIO V.

De Indissolubilitate matrimonii.

SUMMARIUM.

52. *Matrimonium dupliciter potest intelligi indissolubile quomodo?*
53. *Matrimonium omne est indissolubile propria contrahentium auctoritate* .
54. *Etiam loquendo de Matrimonio infidelium* .
55. Omnis res , per qualcumque causas nascitur , per easdem dissolvitur , *explicatur* .
56. *Libellus Repudii , an olim fuerit licitus Judæis ?*
57. *Matrimonium Infidelium potest dissolvi altero ad fidem converso &c.*
58. *Matrimonium ratum fidelium dissolvitur quoad vinculum per Professionem Religionis* .
59. *Non vero per Votum Castitatis , sive solemnizatum per Ordinem sacrum , sive simplex . Quo jure illud privilegium competat Professioni Religiosæ* .
60. *Matrimonium ratum potest etiam dissolvi dispensatione SS. Pontificis* .
61. *Probatur Conclusio . Sequitur Additio* .
62. *Matrimonium consummatum fidelium quoad vinculum est indissolubile* .
63. *Probatur ulterius* .
64. *Disparitas inter Matrimonium ratum , & consummatum* .
65. *Objectio Hereticorum , ejusque solutio* .
(g) Ut dicitur num. 213. & seqq.

52. MATRIMONIUM dupliciter intelligi potest esse indissolubile , nimirum vel quoad vinculum , vel quoad thorum & cohabitationem . De indissolubilitate matrimonii hoc posteriori modo accepta dicetur ex professo *Quæst. VII.* per totum : de priori autem impræsentiarum agitur , investigando , an , & quomodo matrimonium sit indissolubile quoad vinculum , adeo , ut illo semel legitime contracto non liceat conjugibus ab eodem recedere , atque ad alias nuptias vivente adhuc priore conjuge transire . Hoc prænotato , sit

53. CONCL. I. Matrimonium omne est indissolubile ac perpetuum , adeo , ut propria contrahentium auctoritate dissolvi nequeat . Ita communis : & aperte traditur a Conc. Trid. *Sess.* 24. *in principio* , ubi ait : *Matrimonii perpetuum, indissolubilemque nexum primus humani generis Parens Divini Spiritus instinctu pronuntiavit , cum dixit : Hoc nunc os ex ossibus meis , & caro de carne mea : quamobrem relinquet homo Patrem suum , & matrem suam , & adhærebit uxori suæ , & erunt duo in carne una Gen.* 2. Idem patet ex definitione matrimonii *n.* 4. allata , ibi : *individuam vitæ consuetudinem retinens* . Hinc *c. ult. De Conditionibus appositis* , dicitur , quod conditio de dissolubilitate matrimonii apposita sit contra substantiam conjugii . Accedit ratio : quia hujusmodi nexum indissolubilem matrimonii exigit bonum prolis , cujus bonæ educationi plurimum obesset incertitudo , atque separatio parentum .

54. Et hæ quidem rationes procedunt de quocumque matrimonio , etiam Infidelium , adeo , ut ipsi quoque Infideles nequeant matrimonium pro libitu , & propria auctoritate dissolvere ; cum Lex Divina , ab origine mundi lata & per Protoplasten promulgata , obliget omnes .

55. Nec dicas . *Omnis res , per quascumque causas nascitur , per easdem dissolvitur* , *cap.* 1. *De Reg. Juris* . Atqui matrimonium mutuo contrahentium consensu nascitur ; ergo eodem pariter dissolvitur . Resp. enim , Regulam illam procedere potissimum de obligationibus & contractibus temporalibus , qui , cum solo mutuo consensu fiant , eodem etiam dissolvuntur : secus dicendum de spiritualibus obligationibus (sic enim obligatio , & Character Baptismi , vel Ordinis nequit amplius mutuo consensu dissolvi) ac præsertim de matrimonio , quod ex Divina institutione indissolubile est , & cujus dissolubilitas plurimum præjudicaret bono prolis . Et hæc quidem vera sunt loquendo de dissolutione matrimonii propria contrahentium auctoritate facta ; num autem illud , extra causam mortis alterius conjugum , in nonnullis casibus auctoritate Divina aliquando fuerit , vel sit de facto dissolubile quoad vinculum , quæstio remanet .

56. CONCL. II. Olim in Lege veteri , seu Mosaica , licitum

tum fuit Judeis Repudium uxoris; idque ob specialem dispensationem Divinam, qua DEUS per manum Moysis, propter duritiam Populi Judaici, & ad evitanda uxoricidia, concessit ipsis *Deuter.* 22. scribere Libellum Repudii, ita ut Judæi hoc facientes non peccaverint. Ita Scotus 4. *dist.* 33. *quæst.* 3. & probabilior Doctorum, quamvis non desint oppositum tenentes. Ratio est: quia Moyses promulgavit Legem DEI, atque ideo, quos ille per Legem a se promulgatam separavit seu separari permisit etiam DEUS separavit, seu separari permisit. Unde juxta *cit. cap. Deuter.* 24. licuit uxori sic dimissæ alterum maritum ducere; consequente per dationem Libelli Repudii vere quoad vinculum fuit dissolutum prius Matrimonium in Lege veteri.

57. CONCL. III. Matrimonium inter Infideles contractum de facto dissolvi potest quoad vinculum, si unus conjugum convertatur ad veram Christi fidem; alter vero nolit converti, neque cohabitare converso sine injuria Creatoris, hunc videlicet blasphemando aut sollicitando conversum ad Infidelitatem. Ita certa, & communis omnium Theologorum, & Canonistarum; atque habetur decitum *c. Si Infideles*, 28. *qu.* 1. *&* 2. & *c. Quanto. De Divortiis*, Idem deducitur ex illo 1. *Corinth.* 7. *Si Infidelis discedit, discedat: non enim servituti subjectus est frater aut soror in hujusmodi.* Unde patet, quod hæc facultas solvendi Matrimonium Fideli ad Fidem converso concessa fuerit a Christo sua suprema auctoritate, & ab Apostolo Paulo *loc. cit.* promulgata, prout Ecclesia Catholica hactenus semper intellexit, & intelligit.

58. CONCL. IV. Matrimonium ratum Fidelium, seu Christianorum, nondum tamen consummatum, dissolvitur quoad vinculum per ingressum alterius conjugis in Religionem, ita ut conjux in sæculo relicta emissa per consortem Professione, licite possit transire ad alias nuptias. Ita communis Doctorum Catholicorum: & habetur non solum *c. Verum* & *c. Ex parte tua. De Conversion. Conjugat.* sed etiam novissime definitum in Concilio Trid. *Sess.* 24. *can.* 6. his verbis? *Si quis dixerit, Matrimonium ratum, non consummatum, per solemnem Religionis Professionem alterius conjugum non dirimi: anathema sit.*

59. Secus est dicendum de Voto Castitatis solemnizato per susceptionem Ordinis Sacri, ut puta Subdiaconatus, Diaconatus &c. Quamvis enim hujusmodi votum impediat Matrimonium contrahendum, & dirimat postea contractum; tamen non sufficit ad dissolvendum Matrimonium prius contractum, licet necdum consummatum. *Cum nec jure Divino, nec per sacros reperiatur Canones hoc statutum*; prout argumentatur, atque declarat Joannes XXII. in *Extravag. Antiquæ. De Voto & voti redempt.* Multo minus quoad vinculum dissolvitur Matrimonium antea contractum, & non consummatum per Votum simplex Castitatis *text. clar. cit. c. Ex parte tua. De Conversion. conjugat.* Nam dictum privilegium est speciale Professionis Religiosæ, sive Jure Divino, atque ex Christi institutione eidem concessum, ut cum suis censet Doctor Subtilis 4. *dist.* 31. *quæst.* 1. ac sequitur Sanchez *lib.* 2. *de matrim. disp.* 19. citans plures alios: eo quod initium hujus privilegii non reperiatur in Jure Ecclesiastico, sed exeat a primordiis Ecclesiæ, atque desumatur ex facto Christi, vocantis Joannem Apostolum, & Evangelistam a nuptiis ad Apostolatum, *Joan.* 2. sive saltem Jure Ecclesiastico, licet antiquissimo, prout vult Fagnanus *c. Ex part. n.* 8. *de Convers. conjug.* cum quibusdam aliis.

60. CONCL. V. Matrimonium ratum, non consummatum extra casum Professionis Religiosæ potest etiam alia gravi, & justa de causa dissolvi auctoritate seu dispensatione Summi Pontificis, ita ut ambo conjuges licite possint ad alia vota transire. Ita D. Antoninus, Cajetanus, Bellarminus, Bonacina, Navarrus, & plurimi, quos citat, & sequitur Sanchez *cit. lib.* 2. *disp.* 14. & Mastrius 4. *dist.* 7. *num.* 198. asserens, hanc modo esse communem ac probabiliorem sententiam, magisque Pontificiæ Auctoritati in re justa favorabilem.

61. Fundatur hæc conclusio in illa generali potestate pascendi Oves, seu Fideles, a Christo Domino concessa D. Petro, ejusque legitimis Successoribus *Joan.* 21. ibi. *Pasce oves meas.* Quæ verba Christus, ad ostendendam dictæ potestatis amplitudinem, trina vice repetere voluit: sicque, quia ad hoc, ut Oves concreditæ rite pascantur, multum juvat facultas dispensandi in Votis, Juramentis, Matrimonio rato, ac hujusmodi, quando ad bonum Ecclesiæ regimen expedit, merito de talis quoque potestatis concessione intelligitur. Unde, quod Summi Pontifices aliquoties dispensaverint in Matrimonio rato, & nondum consummato Fidelium, plures referunt Auctores, ac in specie id traditur de Martino V. Eugenio IV. Paulo III. Pio IV. Imo Sanchez *loc. cit.* addit Gregorium XIII. una die cum undecim dispensasse: non est autem credendum, tot Pontifices in facto tam gravi, atque conscientioso errasse. Accedit, quod in dubio standum sit judicio Superiorum vel maxime Summi Pontificis, cui totius Ecclesiæ regimen incumbit, cuique Spiritus Sanctus specialiter assistit.

Additio.

* Non equidem me latet, præsentem Auctorem, seu potius Ordinis ejusdem Prosecutorem in Jure Canonico *Lib.* 4. *Decret. Tit.* 19. *num.* 3 *& seqq.* contrariam sententiam credere probabiliorem, quam etiam Pater Henno *Tract. De Matrimonio disp.* 4. *quæst.* 5. *Conclus.* 2. menti Scoti conformiorem ostendere conatur; puto tamen præsentem nostram sententiam potius esse manutenendam in summe debitum respectum tot Summorum Pontificum numero præcedenti allegatorum, quibus insuper Baronius in Annalibus Ecclesiasticis *ad an.* 1074. Gregorius VII. Prosper Fagnanus in *cap. perniciosam v. De Officio Judicis ordinarii*, *num.* 61. Paulum V. Pyrrhus Corradus, & Vincentius de Justis apud Franciscum Schmier *Tom.* 3. *lib.* 4. *sect.* 21. *num.* 23. *fol* apud me 79. Urbanum VIII. superaddunt, testaturque idem Franciscus Schmier *loc. cit. num.* 26. Clementem VIII. *die 6. Julii* 1599. specialem pro examine hujus nostræ sententiæ indixisse Congregationem, cui intervenerunt octo Cardinales, quatuor Auditores Rotæ, & duo Theologi, omnes Viri sapientissimi, qui unanimiter pronuntiarunt, Papam in Matrimonio rato dispensare posse. Uti etiam hanc ipsam sententiam fertur novissime practicasse Clemens XI. si credendum Patri Pichler in Candidato Jurisprudentiæ abbreviato *Lib.* 4. *Tit.* 19. *n.* 4. Quis autem sibi persuadeat, tot Pontifices, ac toties, & quidem in materia concernente valorem actus dispensasse, nisi sententiam asserentem ob valde gravem causam posse dispensare, censuissent practicabilem? Accedit, quod Summus Pontifex possit dispensare in Religiosa Professione, quæ tamen alias tam forte vinculum est, ut tollat ipsum Matrimonium ratum: cur ergo non posset etiam dispensare in ipso Matrimonio rato? Objectiones contrarias solutas invenies apud Schmier & Pichler *loc. cit.* ac apud Schmalzgrueber *Lib.* 4. *Decret. Tit.* 19. *num.* 49. *

62. CONCL. VI. Matrimonium valide inter Christianos contractum, & consummatum quoad vinculum ita est indissolubile, ut extra mortem naturalem alterius conjugum nulla de causa, nisi immediate Divina auctoritate, dissolvi valeat. Ita communis Catholicorum, estque contra Hæreticos volentes, illud dissolvi posse propter supervenientem fornicationem alterius conjugum, & ob nonnullas alias causas, novissime definitum in Concil. Trid. *Sess.* 24. *can.* 5. ibi: *Si quis dixerit, propter hæresim, aut molestam cohabitationem, aut affectatam absentiam a conjuge, dissolvi posse matrimonii vinculum: anathema sit.* Et *can.* 7. *Si quis dixerit, Ecclesiam errare, cum docuit, & docet, juxta Evangelicam & Apostolicam doctrinam, propter adulterium alterius conjugis, matrimonii vinculum non posse dissolvi &c. anathema sit.*

63. Idipsum constat tum ex perpetua traditione, ac sensu Ecclesiæ; tum ex illis verbis Christi *Matth.* 19. ubi revocans Libellum Repudii, & elevans Matrimonium ad rationem Sacramenti, subjungit: *Quod DEUS conjunxit, homo non separet.* Item ex illo *Rom.* 7. *Mulier vivente viro alligata est legi.* Et 1. *Corinth.* 7. *Iis, qui Matrimonio juncti sunt, præcipio non ego, sed Dominus, uxorem a viro non discedere, quod si discesserit, manere innuptam, aut viro suo reconciliari*, cum concordantiis. Quæ verba S. Mater Ecclesia de Matrimonio consummato inter Fideles contracto semper intellexit, ac proinde in eodem pro nullo prorsus dispensasse legitur.

64. Nec obstat, quod Matrimonium ratum Fidelium possit in aliquo casu dissolvi, ut dictum *num.* 58. *&* 60. Resp. enim, disparitatem esse: quia Matrimonium ratum significat duntaxat *Conjunctionem Christi cum anima fideli per gratiam*, sive Charitatem, quæ non est indissolubilis, imo perditur per quodcunque peccatum mortale. Matrimonium vero consummatum significat *Conjunctionem Christi cum Ecclesia per assumtam humanitatem*, quæ amplius est indissolubilis; prout notatur *c. Debitum. De Bigamis non ordin.* Accedit, quod separatio Matrimonii consummati posset redundare in injuriam prolis: atque ideo (præter immediatam potestatem Divinam) ex Christi institutione in nullo casu illud est separabile quoad vinculum, nisi per mortem naturalem alterius conjugum.

65. Objicies cum Hæreticis. Christus *Matth.* 19. dixit: *Quicunque dimiserit uxorem suam, nisi ob fornicationem: & aliam duxerit, mœchatur*; ergo, cum exceptio firmet regulam in oppositum; ob fornicationem ab ea factam licitum est dimittere uxorem & aliam ducere. Resp. negando consequentiam: nam ly *nisi ob fornicationem* refertur solum ad prius, ac denotat, ob eam esse licitam dimissionem uxoris quoad thorum & cohabitationem; (g) non autem inde sequitur, esse licitam dissolutionem Matrimonii quoad vinculum ob causam fornicationis; prout semper intellexit, docuit, & docet S. Mater Ecclesia. Alioquin certe lata porta aperiretur adulteriis, ut sic conjuges cæteroquin male cohabitantes, possent hoc titulo separari, atque aliis pro libitu nubere.

QUÆ-

QUÆSTIO VI.

De Cohabitatione, & onere Debiti Conjugalis.

SUMMARIUM.

66. *Obligatio Conjugum, ad quæ generatim se extendat?*
67. *Conjuges tenentur cohabitare in eadem domo, mensa, & lecto.*
68. *Maritus, an possit abesse, & quando?*
69. *Uxor, an teneatur sequi virum, mutantem domicilium?*
70. *Et vir uxorem?*
Differentia inter virum, & uxorem quoad hoc.
71. *Actus Conjugalis ex se licitus est, & honestus.*
72. *Dummodo sit vestitus debitis circumstantiis. Propositio damnata.*
73. *I. Finis actus conjugalis est generatio prolis.*
74. *II. Satisfactio debiti conjugalis & vitatio incontinentiæ alterius Conjugis.*
75. *III. Vitatio propriæ incontinentiæ.*
76. *Solvitur instantia contra hoc.*
77. *An liceat causa solius sanitatis?*
78. *Conjux tenetur alteri petenti reddere.*
79. *Alioquin peccat, & quomodo?*
80. *Nisi justa causa excusetur.*
81. *Variæ causæ excusantes a reddendo debito conjugali.*
* *Et num sit causa sufficiens multiplicatio Prolium? Addit. I. & II.*
82. *Decet, temporibus sacris abstinere ab actu conjugali.*
83. *An sit peccatum, tunc petere?*
Quid de redditione debiti.
84. *Mala fide contrahens Matrimonium, an possit petere, vel reddere?*
85. *Quid, si dubium de valore Matrimonii superveniat?*
86. *Quid, si certo sciatur invaliditas Matrimonii, sed non possit probari?*
(h) Vide dicta Tract. 13. Dist. 1. num. 39. & 40.
(i) De hoc Tract. 7. Dist. 1. num. 49. & seqq.
87. *Quid, si superveniat affinitas? Aut quis contraxerit cum Voto simplici Castitatis?*
(k) Tract. 6. Dist. 3. num. 48.
88. *Conjuges, quomodo peccent indebite congrediendo.*
(l) Tract. 9. Dist. 4. num. 65.
(m) Ibidem num. 76.
89. *Actus conjugalis, an liceat, si conjux est gravida?*
90. *Puerpera, menstruata, vel lactans?*
* *An liceat Conjugibus alias sibi præsentare formas? Addit. I.*
* *Item an Viduis, vel Sponsis liceat delectari de actu conjugali præterito, vel futuro? Addit. II. & III.*

66. CUM Matrimonium a DEO institutum fuerit ad legitimam generis humani conservationem; ipsiusque Ecclesiæ propagationem, ac proinde finis ejus principalior sit bonum prolis; hinc generatim ad duo sese extendit obligatio conjugum, videlicet ad mutuam cohabitationem, & redditionem debiti conjugalis. Proinde, ut intelligatur, quæ, & quanta sit ejusmodi obligatio, sit

67. CONCL. I. Tenentur Conjuges simul cohabitare in eadem domo, mensa, & lecto, quæ quidem obligatio descendit tum ex Jure Divino, tum ex natura contractus conjugalis. Hinc siquidem *Gen.* 2. dicitur: *Quamobrem relinquet homo patrem suum, & matrem suam & adhærebit uxori suæ: & erunt duo in carne una.* Idem patet ex definitione Matrimonii, ibi: *Individuam vitæ consuetudinem retinens.* Proinde

68. Infertur I. Quamvis maritus ratione negotii gerendi possit modico tempore abesse, id tamen non esse licitum tempore longo, nisi accedat alia gravis, & justa causa, ut puta si teneatur Principem comitari in bellum; aut si hoc necessarium sit ad gubernationem Familiæ, vel conservandas res familiares. Sanchez *lib. 9. de Matr. disp. 4. n.* 12. ac alii. Ratio est; quia conjuges Jure Divino tenentur cohabitare: unde *cap. 1. De Conjugio leprosorum,* inquit Pontifex: *Cum vir & uxor una caro sint, non debet alter sine altero esse diutius.* Verum, cum hoc tempus absentiæ non definiatur, hinc Glossa ibidem, & Doctores censent, id arbitrio viri prudentis, pensatis absentiæ causis, ac periculo incontinentiæ, definiendum esse: alioquin post diurnam moram Judex ab altero conjuge requisitus, vel si notorie constet, quod vivant incontinenter, etiam ex officio potest eos cogere ad cohabitandum. Abbas ad *cit. cap. 1. de Conjugio lepros.*

69. Infertur II. Uxorem teneri ad comitandum virum, si hic aliorsum mutaverit domicilium, idque ob rationem dictam. Secus, si vir efficiatur vagabundus, & ante contractum matrimonialem non fuisset talis: tunc enim uxor ipsum hinc inde vagantem sequi non tenetur, utpote quod hoc foret gravissimum onus. Bene tamen, si vir more histrionum jam ante nuptias vagus extitisset: quia tunc ipsa censetur approbasse mores suos. Abbas *loc. cit.* Fallit insuper allata doctrina, quando uxor absque gravi detrimento virum sequi non potest, tunc enim ipsum non tenetur sequi, *arg. cap. Si quis necessitate. 34. quæst.* 2.

70. Infertur III. Quod, si uxor ex causa necessaria recedit a loco priori, & aliorsum transfert domicilium, etiam maritus sequi teneatur. Ita colligitur ex *cit. cap. 1. De conjug. lepros.* ac notat Glossa ibidem quia quoad mutua obsequia conjugalia vir & uxor pares sunt. Est tamen inter eos nonnulla differentia: nam, quia vir est caput mulieris, atque ejus sit gubernare, hinc potest ad libitum eligere domicilium, teneturque uxor ipsum sequi, uxor vero, cum sit subdita marito, domicilium pro libitu mutare, vel eligere nequit; si tamen necessitate cogente id faciat, vir ob tuenda jura Matrimonii tenebitur eam sequi. Sanchez *lib 1. disp. 41. n. 15. & 16.*

71. CONCL. II. Actus conjugalis ex se est licitus, &, si fuerit vestitus debitis circumstantiis, honestus, ac meritorius. Ita communis. Idque patet ex eo: quia est medium ex natura rei ordinatum ad finem bonum, atque honestum, sive ad legitimam propagationem generis humani. Unde & DEUS Protoparentibus nostris præcepit actum conjugalem *Genes.* 1. ibi: *Crescite, & multiplicamini;* atque blasphemum foret dicere, quod DEUS aliquid ex se malum præceperit. Hinc *ad Heb. cap.* 13. ait Apostolus *Honorabile connubium in omnibus, & thorus immaculatus.*

72. Additur notanter, *vestitus debitis circumstantiis,* nimirum ut non nisi loco, tempore, modo, fineque debito eliciatur; alioquin enim culpa non vacaret. Hinc Angelus Raphael Tobiæ *cap.* 6. dixit: *Qui conjugium ita suscipiunt, ut DEUM a se & a sua mente excludant, & suæ libidini ita vacant, sicut equus & mulus quibus non est intellectus, habet potestatem dæmonium super eos.* Et conformiter huic effato Angelico, meritissime Innocentius XI. sequentem inter alias, ordine 9. Propositionem damnavit: *Opus conjugii ob solam voluptatem exercitum omni penitus caret culpa, & defectu veniali.*

73. Cæterum multiplex finis esse potest, licite ac honeste excercendi actum conjugalem. I. Ob generationem prolis: nam proles suscipienda, & religiose educanda ad Cultum Divinum est finis primarius Matrimonii.

74. II. Ob Satisfactionem debiti conjugalis, atque ad vitandam incontinentiam ex parte alterius conjugis. Siquidem uxori expresse, vel tacite petenti tenetur vir, & contra uxor viro reddere debitum ex Justitia. Quando autem compartem advertit existere in periculo incontinentiæ, tunc opus conjugale erit actus Charitatis, utpote elicitus ob finem salutis spiritualis Proximi. Hoc indicatur ab Apostolo 1. *Corinth.* 7. illis verbis: *Uxori vir debitum reddat, similiter autem uxor viro: Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir &c.* Et infra: *Iterum revertimini in id ipsum, ne tentet vos sathanas propter incontinentiam vestram.*

75. III. Ob vitandam incontinentiam propriam. Etsi enim non pauci Doctores velint, actum conjugalem non vacari culpa veniali, si fiat ad vitandum periculum incontinentiæ in semetipso; quia (inquiunt) hic non est proprius finis Matrimonii, sed bonum prolis: communior tamen sententia nullum in hoc culpam agnoscit; siquidem, ut notat Doctor Subtilis 4. *dist.* 26. §. *Per hoc patet,* institutio Matrimonii non solum facta est a DEO *in officium,* hoc est, ad propagationem generis humani, sed etiam *in remedium, videlicet vitandæ incontinentiæ post lapsum.* Unde Apostolus 1. *Corinth.* 7. de innuptis ait: *Quod, si non se continent, nubant; melius est enim nubere, quam uri.*

76. Nec obstat ratio in oppositum. Resp. enim, quamvis bonum prolis sit finis primarius ac principalis Matrimonii, simul tamen finem ejus minus principalem esse vitationem propriæ incontinentiæ, quem proinde sufficit intendere. Alioquin certe contra communem Doctorum sequeretur, quod nec careat culpa veniali actus ille, si fiat ad vitandum in altero conjuge periculum incontinentiæ, cum & hic non sit finis primarius Matrimonii.

77. Num autem causa solius sanitatis propriæ tuendæ licite, atque sine culpa veniali fiat actus conjugalis, variant Doctores. Et quidem multi culpam in hoc venialem agnoscunt, eo quod finis hic adversetur institutioni Matrimonii, quod ob bonum prolis, atque ad vitandam incontinentiam a Deo institutum fuit juxta proxime dicta. Alii contra id omni culpa vacare censent, præsertim si aliud aptum medium ad acquirendam, vel tuendam sanitatem non suppetat, prout limitat Sanchez *lib. 9. disp.* 10. Nam in tali casu (inquiunt) etiam bonum prolis, saltem remote includitur. Illud certum est, quod, quamvis venialiter peccaret conjux petendo debitum causa solius sanitatis, tamen reddens nullatenus peccet.

78. CONCL. III. Tenetur conjux alteri explicite, sive implicite petenti reddere debitum, nisi justa causa excusetur. Ita communis, & patet ex dictis, ac textibus S. Scripturæ *num.* 74. relatis.

79. Infertur proinde, quod conjux mortaliter peccet, si absolute neget debitum consorti, illud rationabiliter, serio ac sub obligatione exigenti; cum non uxor, sed vir ha-

beat potestatem corporis ejus, & alioqoin in petente facile suboriatur periculum incontinentiæ. Secus esset, si consors non serio, neque sub obligatione, sed solum ex quadam benevolentia id petat, aut si precibus recusantis facile acquiescat; dummodo io petente non subsit periculum incontinentiæ.

80. Additur tamen in Conclusione, *nisi justa causa excusetur*. Nam ejusmodi obligatio oon est tam stricta & gravis, ut occurrente rationabili causa non liceat solutionem vel negare, vel saltem differre: *Quoniam* (ut inquit Pontifex *c. Quoniam. Ut lite non contestata*,) *in conjugio multi casus occurrunt, in quibus conjuges sine culpa, sed non sine causa continere coguntur*.

81. Sic excusatur conjux I. Si non possit reddere debitum sine notabili periculo salutis corporalis propriæ, ut si conjux sit vulneratus, laboret febri hectica, aut alio morbo, adeo ut actus conjugalis vehementer credatur nociturus. Imo, si nocumentum existeret grave ex una parte, & ex altera non appareret periculum propinquum incontinentiæ, si denegetur, ne quidem foret licitum illud reddere. II. Excusatur, si consors peteret in amentia, ebrietate, aut alias constitutus extra usum rationis: nam non peteret actu humano, & libero. Item juxta Henriquez & Armillam, si absque rationabili causa peteret contra debitum situm, & modum. III. Quando conjux immoderate, ac nimis frequenter petit; quia oon videntur conjuges sese obligasse ad usum immoderatum præsertim cum repugoet decentiæ, ipsique valetudini. Idem dic, si peteret morbo contagioso e. g. Gallico laborans cum proximo periculo inficiendi per copulam etiam comparem. IV. Cum conjux ante consummationem Matrimonii possit Religionem ingredi, non tenetur illud consummare reddendo debitum ante elapsos duos menses a contractu matrimoniali *arg. c. Ex publico. De Conversione Conjugat.* V. Si publice, seu coram aliis exigeretur. Sunt & aliæ nonnullæ causæ, de quibus fusissime Sanchez *lib. 9. de. Matr. disp.* 24. *& seqq.* & alii.

Additio.

Inter alias causas excusantes ab obligatione reddendi debitum etiam numeratur, si pars innocens resciat, consortem commisisse adulterium, vel incestum; de quo vide fusius la Croix *lib. 6. part.* 3. *num.* 372. *ac seqq.* etsi enim pars innocens possit, non tamen tenetur reddere debitum; quoniam nocens deperdidit exinde jus petendi illud: quinimo neque tenetur amplius cohabitare eum adultera; de quo vide dicenda Quæstione VII. *num.* 103. *& seqq.* Num autem etiam debitum conjugale negari queat exinde, oe apud inopes nimium multiplicentur proles, alia est difficultas, & allegatus *Auctor loc. cit. n.* 392. respondet ordinarie negative; quoniam finis in ipso contractu matrimoniali imbibitus est propagatio generis humani, in quem finem uterque conjugum videntur contrahendo Matrimonium saltem tacite consensisse, & DEUS tamquam Auctor matrimonii hasce proles haud deseret, qui etiam volucres cœli pascit. Ex quo jam patet disparitas inter hanc necessitatem ex multiplicitate prolium evenientem, & inter alia damna prorsus extrinseca Matrimonio sub ipso contractu matrimoniali non prævisa ac postea evenientia, ad quæ consequenter vi contractus matrimonialis se non videntur obligasse, ut maneant his non obstantibus adstricti reddere debitum conjugale. Scotus tamen, Lopez, & Sa ponunt exceptionem, nimirum *nisi incommoditas alendi proles foret valde notabilis ex una parte, ex altera vero abesset omne periculum alicujus incontinentiæ*, quod tamen meo judicio raro aberit, præsertim si ambo conjuges adhuc in eodem lecto existant, vel si unus eorum renuat consentire in pactum non petendi debitum. P. Sporer in casu præsenti *part.* 4. *Theolog. Sacrament. cap.* 2. *sect.* 3. *num.* 516. inquit, secluso mutuo inter conjuges pacto petendi debitum, negare illud ob solam pauperiatem esse mortale juxta Navar. Sylvest. & alios communiter, qui pronuntiant absolute, multiplicationem prolis oon excusare a redditione debiti, quam doctrioam in praxi etiam allegatus Auctor cum Gobat semper se observasse testatur. Quod si tamen (subjungit Sporer) res eo loco esset, ut ob prolis multiplicationem vel parentes ipsi, vel vivis parentibus liberi in extremam inopiam (casus certe rarus inter Christianos) redigendi forent, omnino fateodum est, ac fatetur Layman, *lib.* 5. *tract.* 10. *cap.* 1. *num.* 16. debitum juste negari posse; com non videatur tanta inopia sub primo pacto matrimoniali comprehensa. Et quæso te, Confessarie (pergit citatus P. Sporer) an peccati damnabis miseram uxorem, quæ marito omnia abligurienti, ipsa cum liberis famem, & ærumnas tolerans, ne amplius miseranda, & forsan pessime per maritum educanda proles multiplicetur, debitum negat, priusquam se emendet? Quoniam absolute non improbabilis, & bene consideratis similibus circumstantiis in praxi tuta videtur sententia opposita, quæ cum Ledesma, Sanchez, & Diana defendit, sine culpa debitom negari posse ob paupertatem, ne multiplicata prole nimia molestia, vel mendicitas sit sustinenda. Ita Sporer *loc. cit.* prout nec ego talem uxorem (supposito, quod ipsamet in propria persona non patiatur periculum proximum incontinentiæ) in tantis circumstantiis auderem condemnare peccati mortalis, si marito huic luridissimo copulam denegaret, usque dum se emendet. Attendatur tamen accurate a Confessario ad omnes circumstantias, ne fiat abusus hujus doctrinæ, & prius tentetur potius, utrum nequeat conjuges inopes persuaderi, ut mutuo pacto, & consensu ad invicem a copula conjugali abstineant, ac omnia pericula proxima pollutionum amoveant."

Additio II.

"Ast immutemos aliqoaliter casum priorem, & supponamus, uxorem etsi pauperem, confidentem tamen in Divinam providentiam, non horrere multiplicationem prolis, bene tamen ejusdem maritum, qui exinde juxta frequentem experientiam sub actu conjugali solet se retrahere, ac non obstante fraterna correctione, & monitione semen extra vas effundere, poteritne talis uxor debitum petere cum protestatione similis copulæ imperfectæ &c. vel saltem petenti reddere? Quod maritus sic faciendo graviter peccet, & quod uxor noo obligetur simili petenti reddere debitum, est extra controversiam; utrum autem possit saltem reddere, si alias valde dure, e. g. verberibus &c. tractaretur, dubium est? Ad quod nonnulli Doctores contra alios apud la Croix *lib. 6. p.* 3. *num.* 356. respondent affirmative ex co fundamento quia non solum maritus, verum etiam uxor vi contractus matrimonialis habet jus ad copulam; quod autem maritus non faciat, uti debet, potest, atque uxor optat, & intendit, est solius vel culpa, ad quam fæmioa, non nisi materialiter censetur cooperari co ferme modo quo petens administrationem Sacramenti ab illo, qui ex sua malitia ministrabit indigne, noo reputatur talis administratoris peccato formaliter cooperari. Ita illi apud la Croix *loc. cit.* ubi pariter notabilem objectionem solutam invenies; quæ ratio pariter probat, quod ad evitandum periculum propriæ incontinentiæ uxor debitum petere queat."

82. Quæres. An tempore sacro v. g. diebus Solemnioribus, Festivis, aut Dominicis, item die, quo quis Sacram Syoaxin sumpturus est, vel sumpsit, licitum sit exigere, vel saltem reddere debitum? Resp. I. Maxime decens est atque a SS. Canonibus commendatum, quod conjuges ejusmodi diebus sacris abstineant ab actu conjugali, ut sic juxta mooitum Apostoli 1. *Corinth.* 7. expeditius vacent orationi, prout notatur *c. Proposuisti. dist.* 82. & *c. Sciatis*, & *cap. Quotiescunque, ac tribus seqq.* 33. *quæst.* 4. cum concordantis,

83. Resp. II. Utrum autem ad hoc teneantur conjuges sub peccato, saltem veniali, variant Doctores. Et quidem non pauci arbitrantur, petere debitum ejusmodi Sacris Temporibus, non vacare culpa saltem veniali, idque ob Canones proxime citatos. Verum, quia isti continent duntaxat consilium (sicut & verba Apostoli *loc. cit.*) non præceptum, hinc Sanchez *loc. cit. disp.* 22. cum quibusdam aliis censet, talem petitionem debiti non solum vacare culpa mortali, sed etiam veniali. Illud certum est, quod nullum sit peccatum, illis diebus petenti reddere: quinimo quocumque tandem die, quantumvis solemni, debitum exigatur, tenetur alter reddere, nisi alia justa causa excusetur: tum quia adhuc multi DD. cum Sanchez docent absolute, non esse prohibitum diebus festis petere debitum, sicque hanc sententiam seqoens non debet suo jure privati: tum quia debet præsumi, qood petat ex rationabili causa, puta ad vitandam incontinentiam.

84. CONCL. IV. Petitio, ac redditio debiti conjugalis redditur quandoque illicita, & mortifera. Ita communis, & probatur inductione. Sic inprimis, qui mala fide, seu dubius de valore Matrimonii contraxit, non potest stante illo dubio petere debitum; tenetur tamen illud reddere petenti comparti, si hæc bona fide contraxerat. Hujus ratio, & exemplum habetur superius *num.* 49. *&* 50.

85. Quod si dubium superveniat primum Matrimonio jam ante hac bona fide contracto, talis non solum reddere, sed etiam petere potest, dummodo simol adhibeat debitam diligentiam acquirendi veritatem, nec tamen de invaliditate Matrimonii constet. Ratio est: quia talis existit in legitima possessione Matrimonii bona fide inchoati, sicque in jure petendi debitum; in dubio autem melior est conditio possidentis Herincx *disp. 7. de Matr. quæst.* 6. *n.* 32. Pirring. *tit. de Sent. excommun. num.* 108. solventes contraria, & alii. Et hoc ipsum a potiori dicendum, si postea oriatur solummodo scrupulus, ex levi ac temeraria credulitate conceptus: nam potest is ad consilium proprii Pastoris deponi, ac debitum conjugale non solum licite reddi, sed etiam peti, *text. clar. c. Inquisitioni. de Sent. excomm.*

86. Si vero conjux pro certo cognoscat invaliditatem Matrimonii, eo quod indubitanter sciat subesse impedimentom dirimens, qoamvis hoc in facie Ecclesiæ probare nequeat,

queat, non solum non potest petere, sed nec reddere debitum, non obstante, quod per senteotiam judicialem Ecclesiæ (quæ de occultis non judicat) vel etiam excommunicationem ad id compellatur, aut aliunde periculum vitæ immineat. Ratio est: quia in nullo casu potest quis scienter fornicari, seu alteri carnaliter commisceri extra legitimum Matrimonium: hoc enim est intrinsece malum. Unde talis potius in foro externo debet humiliter sententiam excommunicationis sustinere, ut dicitur *cit. c. Inquisitioni. De Sent. excomm.* (*h*) Occisus autem ex hac causa moreretur pro servanda virtute supernaturali Castitatis, & sic evaderet Martyr. (*i*)

87. Deinde, si quis durante Matrimonio contraxit affinitatem cum sua consorte, cognoscendo videlicet carnaliter ejus consanguineam, non potest petere debitum, licet reddere possit, ac teneatur. Ita habetur *c. Discretionem. & c. Tuæ fraternitatis. De eo qui cognovit*. Et hoc idem dicendum de illo, qui eum Voto simplici Castitatis contraxit Matrimonium. An autem Confessarii Mendicantium cum talibus dispensare possint in ordine ad petendum debitum conjugale, jam alibi (*k*) dictum fuit.

88. Rursus certum est, conjuges peccare congrediendo sodomitice; sive extra vas naturale; quia talis congressus repugnat ordini naturæ, finique Matrimonii. Quod si vero conjuges sine justa causa non servent modum, sive situm naturalem, absque tamen periculo effusionis seminis, committitur peccatum duntaxat veniale: nullum, si justa caosa intervenit. Quid autem sentiendum sit de eorum præpostero congressu in vase naturali (*l*) nec non & de tactibus impudicis inter conjuges (*m*) superius jam dictum est.

89. Quæres I. An sit licitus actus conjugalis muliere existente prægnante, puerpera, vel lactante? Resp. I. Quando mulier est gravida, licite redditur & petitur debitum (adeoque illicite negatur) dummodo absit periculum abortus. Ita communis: nam nullo jure hoc prohibitum legitur. Nec obstat textus *c. Non solum* 32. *q.* 7. & *c. Origo* 32. *q.* 4. & *c. Si causa*. 33. *q*. 4. ubi videtur prohiberi accessus ad uxorem gravidam. Resp. enim, hoc esse de consilio, non de præcepto, nisi in casu periculi abortus: unde per se id non illicitum, quamvis per accidens quandoque non liceat, imo abstinendum sit; sive ob nimiam uxoris debilitatem, sive quia abortus timetur.

90. Resp. II. Uti Matrimonio statim post partum, durante adhuc naturali purgatione mulieris, per se loquendo non est quidem peccatum mortale, ut tenent plerique Doctores: nihilominus communiter peccatum veniale deesse non solet, idque ob nimiam intemperantiam, quæ in copula ista fœditati juncta intervenire solet. Ita Henrick *loc. cit. n.* 18. hoc ipsum *n* 15. post Sanchez *lib.* 9. *de Matr. disp.* 21. *n.* 7. & alios, tradens de accessu viri ad menstruatam; quamvis quoad hoc ultimum D. Thomas, D. Bonaventura, & Scotus 4. *dist.* 32. *qu. un.* ac nonnulli alii videantur esse rigidioris sententiæ, atque extra periculum incontinentiæ in alterutro conjugum existens, damnare peccati gravioris accessum viri ad menstruatam ob periculum infectionis viri; & prolis monstrosæ gignendæ: quale tamen periculum raro adesse, putant alii AA. hincque nec gravem culpam in tali accessu agnoscunt. Porro non esse illicitum actum matrimonialem eo tempore, quo mulier est lactans, passim fatentur Doctores.

Additio I.

* Quæres II. An citra grave peccatum liceat conjugibus sub actu conjugali sibi repræsentare alias personas formosas absque tamen desiderio peccandi cum ipsis? Resp. I. Si fiat repræsentatio personæ alias carnaliter dilectæ quasi præsentis, sic sese morose in objectiva illius præsentia delectandi, juxta communissimam Doctrum, peccatur mortaliter, etsi non habeatur speciale desiderium peccandi cum eadem. Ratio est: quia hæc repræsentatio versatur circa hoc individuum qua tale, & quidem modo venereo. Resp. II. Si præscindendo ab individuo speciali qua tali, præcise versetur circa pulchritudinem, & amabilem formam, non censetur per se loquendo peccari mortaliter. Ratio est; quia talis consideratio, & delectatio non versatur circa objectum venereum, sed eo ferme modo se habet, ac si sub actu conjugali una pars conjugum sibi repræsentaret pulcram, formosam aliquam picturam, ut exinde se magis provocaret ad copulam conjugalem, aut ut proles concipiatur formosior, dirigendo hanc formam ad suam compartem. Ita Sanchez apud la Croix *lib.* 6. *part.* 3. *n.* 329. Addit tamen Sanchez, rem haoc sæpius esse plenam periculo; cum non raro affectus iste tendat potius in ipsam personam hac pulchritudine affectam, & simul sibi turpiter, ac modo venereo repræsentatam, sicque a se dilectam. Dissuadeatur igitur a Confessario hæc praxis omni possibili modo. *

Additio II.

Quæres III. An citra grave peccatum liceat Viduis, & Sponsis de futuro sibi cum aliqua delectatione repræseotare actum conjugalem de præterito habitum, vel de futuro habendum? Ante responsionem Nota I. ex Sporer *part.* 1. *in Decalog. c.* 6. *sect.* 4. *n.* 22. delectationem, seu complacentiam morosam circa objectum venereum, seu circa copulam esse duplicem, alia dicitur rationalis, quæ oritur in ipsa voluntate ex cogitatione intellectiva talis rei repræsentatæ qua delectabilis: alia vocatur sensibilis, quæ ex imaginatione phantasiæ objectum illud venereum sibi repræsentantia in appetitu sensitivo concupiscibili, atque exinde derivatur in partes obscœnas per motum spirituum generationi deservientium. Ut tamen totum hoc magis capiatur, Nota II. delectationem veneream sensibilem hoc ordine contingere. *Inprimis* voluntas consentit, ut intellectus cogitet de illo objecto venereo, id est, de objecto ad profusionem seminis & exinde ad generationem ex se alliciente; ubi iocidentaliter adverte, quod objectum venereum dicatur propter Venerem, quæ apud Ethnicos credebatur Dea generationis. *Secundo*, postquam hoc objectum venereum e. g. copula repræsentatur ab intellectu tanquam ens delectabile voluntati, ea sibi complacet spiritualiter, supposito, quod voluntas in hoc objectum intentionaliter præsens feratur, quatenus est sibi propositum ut delectabile, vocaturque illa complacentia rationalis, seu spiritualis. *Tertio*, species sensibiles hujus delectationis, seu objecti qua delectabilis transferuntur ad phantasiam. *Quarto*, exinde nascitur naturaliter complacentia in appetitu sensitivo, & subsequitur naturaliter delectabilis sensatio in partibus obscœnis ex commotione seminis & spirituum genitalium, diciturque delectatio sensibilis venerea. *Quinto*, demum hanc sensibilem delectationem carnalem denuo ab Intellectu voluntati propositam eandem approbat, & acceptat, ex quo *Sexto* sæpius, maxime si vehemens sit, aut longior, sequitur profusio seminis, extra, vel pro diversitate sexus intra vas geoerationi deserviens. His prænotatis. *

Additio III.

* Dubitatur. Num viduis de actu conjugali præterito; & sponsis de foturo recogitando liceat deliberate delectari absque gravi peccato? Ratio dubitandi, & negativam tenendi est; quia etiam tales cogitationes, & subsequentes exiode delectationes ex se ob sympathiam ad invicem natæ sunt, de præsenti excitare spiritus genitales, ac causare delectationem sensitivam, ac veneream in partibus inhonestis, sicque inchoatam aliquam seminationem eo ferme modo, quo *Tract.* 9. *dist.* 7. post *n.* 58. *Addit. II.* diximus de personis solutis, adeoque omnibus illis quibus de præsenti illicita est seminatio in vase a natura ordinato, etiam erit illicita talis delectatio utpote inchoata copula.

Nec dicatur, talibus sponsis de futuro licere sibi repræsentare, ac desiderare Matrimonium, ac viduis optare, ut Matrimonium pristinum adhuc actu perduraret, sicque eo ipso hisce etiam licere sibi repræsentare, ac desiderare actum conjugalem utpote effectum Matrimonii: ergo pariter licebit de eodem actu conjugali delectari; utique enim possum licite delectare de aliqua re ut objective præsenti, cujus execotionem possum licite desiderare, & optare? Nam contra inprimis est, quod desiderium sit circa rem absentem, delectatio autem circa præsentem objective, magis autem alliciat appetitum, concupiscibilem, & carnalem delectabile ut præsens amatum, quam desideratum ut absens, nisi forsan desideriom de absenti realiter sit valde intensum, cui conjuncta sit magna voluptas, eo qood talis res sit iotentionaliter, & conjective præsens. Contra secundo est, quod cogitatio de Matrimonio non ita alliciat ex se ad profusionem seminis, sicut cogitatio practica (& non duntaxat speculativa) ac subsequens delectatio actus conjugalis: Matrimonium enim ex se est mutua traditio corporis per mutuum ad invicem consensum, adeoque ejus repræsentatio ex se non sic movet appetitum concupiscibilem.

Agnosco, fundamenta hæc satis solide probare, quod similibus non liceat delectari de copula quondam licite habita, vel habenda; cum tales delectationes videantur in actu exercito inchoata copula de tempore præsenti, quo ipsis eadem non licet. Nihilominus tamen Pater Sporer *part. seu tract.* 1. *in Decalog. cap.* 6. *sect.* 4. *num.* 41. & 42. facit distinctionem inter delectationem rationalem, & sensibilem veneream, quæ oritur in appetitu sensitivo; atque exinde derivatur ad partes obscœnas. Priorem delectationem admittit sponsis, & viduis licitam, cum ex una parte ab intellectu proponatur intentionaliter copula in iis circumstantiis, in quibus est, aut fuit licita; ex altera autem non videatur adesse periculum adeo proximum seminationis, si conatus interveniat ulteriorem dele-

ctatio-

ctationem cohibendi, prout fieri posse docet la Croix *lib. 5. num. 97. prope finem*, & *Lib. 6. part. 3. num.* 305. Alteram vero delectationem sensibilem veneream omnino prohibet, utpote ex natura sua proximius accedentem ad periculum seminationis, & copulæ, quæ his non licet, sicuti actualibus conjugibus. Fateor tamen, hanc responsionem non carere sua adhuc difficultate ob sympathiam naturalem ad invicem, hinc talibus omnis cogitatio practica deliberate voluntaria de actu conjugali, ut objective præsente, omnino est dissuadenda, utpote valde periculosa &c. Et certe, quando rem hanc intimius perpendere volumus, si id licitum existat viduis ac sponsis, videretur pariter licitum alicui omnino soluto sibi repræsentare & deliberate appetitu rationali delectati de actu conjugali, quem ad invicem exercent duo conjuges, dummodo solutus, non ipsemet desideret pro nunc exercere similem actum. Hoc tamen utique est prohibitum soluto, etsi enim actus iste conjugalis in iis circumstantiis, in quibus eundem sibi dictus solutus proponit, sit licitus ipsis conjogibus: non tamen repræsentatio: deliberata, ac practica hujus actus cum delectatione rationali erit pro nunc licita huic soluto, utpote ex se directe & immediate ordinata ad excitationem spirituum genitalium, ac seminis, sicque ad copulam, quæ pro nunc soluto non licet. *

QUÆSTIO VII.

De Divortio.

SUMMARIUM.

91. *Divortium, quid?*
92. *Divortiam dupliciter.*
    (a) Quæll. 5. per totum.
93. *Divortium quoad thorum, & cohabitationem potest fieri.*
94. *Idque generatim ex sex causis.*
95. *Differentia inter adulteriam & alias causas respectu Divortii.*
96. *Divortiam fit I. Mutuo consensu.*
97. *II. Ob spiritualem fornicationem alterius conjugum.*
98. *III. Ob grave pericalum spirituale, sive incitationem ad peccatam.*
99, *Et varia hujus exempla.*
100. *IV. Ob sævitiam Conjugis.*
    * *Ubi de Verberatione.*
101. *V. Votam ultramarinam ad liberandam Terram Sanctam.*
102. *Quam causam alii hoc loco ponant?*
103. *VI. Fornicatio alterius Conjugis.*
104. *Per fornicationem, quid hoc loco intelligatur?*
105. *An innocens possit ab adultero Conjage propria auctoritate se separare?*
106. *An se separans sit alteri restituenda?*
107. *Casus, in quibus non licet dimittere uxorem ratione adulterii.*
108. *I. Quando adulterium est materiale solum.*
109. *II. Si vir uxori fuit causa adulterii.*
110. *III. Si hoc ab utroque committitur.*
111. *Ampliatur istud.*
    * *Quid sentiendum, si unius adulterium adhuc sit occultam?*
112. *IV. Quando injuria est remissa adultero.*
113. *Quomodo fiat istbæc remissio?*
    * *Facto Divortio, quonam, & cujus expensis Proles sit edacanda?*

91. D*Ivortium*, quantum ad Psopositum, est legitima separatio viri ab uxore, manente adhuc vinculo conjugali. Et dicitur, *legitima separatio*: quia sine lege, & legitima ratione fieri non potest, cum vi ipsius Matrimonii, cujus vinculum est indissolubile, teneantur conjuger ad individuam vitæ societatem mutuo retinendam. Et Additur, *manente vinculo conjugali*, ad excludendam aliam Divortii acceptionem: siquidem

92. Divortium generatim accipitur dupliciter. I. Pro separatione conjugum dissoluto eorum Matrimonio quoad vinculum: quo modo sæpius illud sumitur in Jure Civili, & an fieri possit, superius (a) dictum est. II. Pro separatione conjugum quoad thorum duntaxat, vel etiam quoad cohabitationem. Quoad thorum quidem, sive debitum conjugale, juste illud alteri conjugi denegando: quoad cohabitationem vero; quatenus remanente vinculo Matrimonii non tenentur amplius conjuges simul cohabitare in eadem mensa, thoro, & lecto. Et de hoc loquendo, sit

93. CONCL. I. Certum est, Divortium quoad thorum, & cohabitationem ex legitima causa quandoque fieri posse. Patet hoc ex perpetua praxi Ecclesiæ; suitque novissime definitum in Concil. Trid. *Sess. 24. can.* 8. his verbis: *Siquis dixerit, Ecclesiam errare, cum ob multas causas separationem inter Conjuges, quoad thorum, seu quoad cohabitationem, ad certum, incertumve tempus fieri posse decernit: anathema sit.*

94. CONCL. II. Sex generatim sunt causæ: ob quas licitum est ejusmodi Divortium inter conjuges Christianos. I. Mutuus contrahentium consensus. II. Fornicatio spiritualis, seu lapsus in hæresin, aut gentilismum. III. Incitatio ad peccatum, seu grave periculum salutis spiritualis. IV. Sævitia conjugis, aut aliud grave periculum salutis temporalis. V. Votum ultramarinum. VI. Adulterium, sive fornicatio carnalis voluntaria, & culpabilis alterius conjugum.

95. Nec obstat, quod Christus *Matth.* 29. non nisi fornicationem, ob quam liceat dimittere uxorem, assignaverit. Resp. enim cum Engel *tit. de Divortiis num.* 10. & 11. ac aliis, id ex eo accidere, quia propter solam fornicationem carnalem, sive adulterium licet dimittere uxorem in perpetuum, ac etiam nolentem & invitam: aliæ vero causæ hic enumeratæ ex sua natura non sunt perpetuæ (hinc enim cessante hæresi, sævitia conjugis, aut incitatione ad peccatum, tenetur separata redire ad conjugem, eique eidem restituenda non autem cessante adulterio) vel saltem requirunt mutuum utriusque conjugis consensum, prout fit in prima causa Divortii. Itaque

96. I. Divortium, seu separatio conjugum potest fieri mutuo consensu: ut si juxta monitum D. Apostoli 1. *Corinth.* 7. ad tempus sese separent conjuges, ut *vacent orationi*: vel si uterque mutuo consensu voveat perpetuam Castitatem, aut adulter cum consensu compartis ad Religionem transeat *arg. c. Cum sis, & seqq. de Donvers. Conjugat.* vel ob paritatem rationis, si maritus cum consensu uxoris sacros Ordiner recipiat; ubi tamen in utroque casu etiam compars, quando juvenis est, Religionem aliquam ingredi debebit, vel si senex, nec de incontinentia suspecta, in sæculo Votum perpetuæ Castitatis emittere. Item Divortium mutuo consensu fieri poterit ex alia honesta causa v. g. ne proles multiplicetur ultra suas facultates &c. quamdiu periculum incontinentiæ alteri conjugi non imminet.

97. II. Divortium, seu dicta separatio fieri potest, si alter conjugum spiritualiter fornicatus fuerit; nempe si labatur in hæresim, aut in gentilismum. Verumtamen, si talis ab errore sese revocaverit, tenetur conjux in fide stabilis ad alterum reverti, si propria auctoritate, ac sine judicio Ecclesiæ ab ipso recessit *c. De illa*, & *c. Quanto* §. *fin. de Divortiis*. Quod si vero conjux judicio Ecclesiæ fuit separata, non compellitur redire, sed potest Religionem ingredi *cit. c. de illa. Eod.* juncto *c. ult. de Conjugat.* Si vero Religionem ingredi noluerit, etiam hæc redire compellitur; ut notat Glossa *cit. c. Quanto. v. Redire cogatur.*

98. III. Divortinm fit propter grave periculum salutis spiritualis, seu propter incitationem ad peccatum mortale: ut si alter conjugum provocet alterum, ad gravia crimina; & admonitus non desistat a provocatione *arg. c. Quæsivit. de Divort.* ibi: *Verum, si Conjugem suam ad Infidelitatis maleficium traxerit, a viro poterit separari, ita quod ei nubere alii non licebit.* Concordat illud Salvatoris *Matth.* 5. *Si dextra manus tua scandalizat te, abscinde eam, & projice abs te &c.*

99. Hinc, ut exemplificat Tannerus *tom. 4. dist. 8. q. 5. num.* 84. datur locus Divortio, si conjux inducat alterum in hæresim, apostasiam, peccatum sodomiæ, veneficium, aut alia peccata mortalia: item, si vir latro inducat uxorem, ut res furtivas, aut socios fures receptet, nec possit illa scelus detegere &c. Quamdiu enim tale periculum durat, non tenetur conjux innocens cum altero permanere, sed potest ab ipso discedere, ut eviter tam grave periculum salutis spiritualis.

100. IV. Divortium potest fieri ob sævitiam conjugis. Et quidem, si tanta sit sævitia, ut altera pars absque periculo gravis damni corporalis non possit sævienti cohabitare, poterit conjux propria auctoritate ab altero divertere. Sanchez *lib.* 10. *disp.* 12. Et divertens non debet alteri petenti restitui, donec conjux sæviens sufficientem securitatis cautionem præstet; prout habetur *c. Litteras* & *c. Ex transmissa. De Restit. spoliat.* & *c.* 1. *Ut lite non contestata.* Quamvis enim cæteroquin spoliatus ante omnia sit restituendus, fallit tamen hoc, si conjux divertens opponat, simulque in continenti probet adeo gravem sævitiam alterius, donec sufficiens securitatis cautio sibi præstet, *per textus citatos.*

Additio.

* Porro propter modicam verberationem etiam sine justa causa factam altera compars non illico inferre debet sævitiam conjugis sufficientem ad separationem. Quinimo, quamvis fuerit verberatio gravis, non illico potest institui divortium, si verberatio ex insolita ira, vel perturbatione processit, nec prudens periculum inducat exercendi eamdem etiam in futurum. Videatur de hoc (uti & de aliis circa materiam matrimonialem) fusius, & exactius Reiffenstuel in *lib. 4. Decret. titul. 19. num.* 37. *ac seqq.* *

101. V. Votum ultramarinum ad liberandam Terram Sanctam, etiam invita uxore, vir emittere, atque implere potest, prout ob tantam populi Christiani necessitatem, atque subsidium Terræ Sanctæ decisum habetur *c. Ex multa. §. In tanta. De Voto.* Unde in præmisso casu datur Divortium ad tempus, donec scilicet vir redeat; ac proinde inter causas Divortii recte numeratur.

102. Fatendum quidem, plures Doctores aliam hoc quinto loco ponere causam Divortii, nempe vel morbum contagiosum, vel veneficium conjugis: siquidem venefici etiam conjunctissimis sæpe nocent, utpote qui dæmonis consilio pessima agunt. Verum, quia hæc duo ad quartam causam nempe *ad sævitiam Conjugis, vel aliud grave periculum salutis corporalis*, commode reducuntur, hinc melius cum Valensi §. 2. *tit. De Divortiis*, ponitur hoc quinto loco Votum ultramarinum.

103. VI. Divortium est licitum, & quidem Jure Divino, atque in perpetuum (nam priores regulariter sunt solum causæ Divortii ad tempus, nempe quamdiu dictæ causæ durant, ut dictum, *n. 95. & seqq.*) si alter conjugum commiserit fornicationem carnalem. Hoc quippe Christus Dominus concessit *Matth. c. 19. Quicumque dimiserit uxorem suam, nisi ob fornicationem*. Concordat *c. Significasti*, & *cap. Ex litteris. De Divortiis*. Accedit illud vulgatum *Frangenti fidem, fides frangatur eidem*.

104. Porro nomine *fornicationis* hoc loco intelligitur non solum adulterium, sed etiam sodomia, ipsaque bestialitas. Secus dicendum de tactibus impudicis, voluntate fornicandi, aut peccato mollitiei: quia per hæc, licet cæteroquin gravia peccata, non perfecte & consummate læditur jus Matrimonii, cum non dividatur caro unius conjugis ab altero per concubitum in tertium. Sanchez *lib. 10. de Matr. disp. 4.* Layman, & alii.

105. Et nota, quod innocens conjux, cognita ejusmodi fornicatione alterius, possit etiam propria auctoritate se a nocente separare quoad thorum, quoad cohabitationem vero solum post sententiam Judicis, nisi fornicatio fuerit omnino publica, & notoria. Ratio est: quia separatio quoad cohabitationem est res publica, & quæ scandalo esse potest; ideoque nonnisi judicio Ecclesiæ fieri debet, *arg. c. Porro. De Divortiis*.

106. Additur tamen, *nisi fornicatio fuerit omnino publica*. Nam tunc non esset necesse, expectare sententiam Judicis *arg. c. Significasti. Eod.* Alioquin vero, si fornicatio, sive adulterium sit occultum, & innocens pars propria auctoritate divertit ab alio quoad cohabitationem, mox ipsa alteri petenti erit restituenda *cit. c. Significasti. Eod.* & *c. Ex transmissa. De Restitut. spoliat.* donec probaverit adulterium alterius conjugis.

107. Quæres. Utrum dentur aliqui casus, in quibus non liceat dimittere uxorem ratione adulterii? Resp. cum communi, plures dari ejusmodi casus, & sunt sequentes.

108. Primus est, quando adulterium est tantum materiale, sive sine culpa sua commissum; veluti si mulier vim passa sit, *arg. c. Ita ne*, & *c. Proposito*, 32. *q.* 5. vel si quis fraudulenter sub specie mariti aliquam cognoverit *cap. In lectum*, 34. *q.* 1. & 2. quia, ubi non est culpa, nec pœna esse debet.

109. Secundo. Si vir fuit uxori causa adulterii: veluti si eam prostituat, vel adulterium consulat, aut in illud consentiat, *arg. c. Discretionem. De eo, qui cognovit consanguin.* ibi: *Cum vir adulterium ei non possit objicere, qui eam adulterandam tradidit*.

110. Tertius casus est quando adulterium ab utroque conjuge fuit commissum, *arg. c. Significasti. De Divort.* & alibi. *Cum matrimonii jus in utroque læsum consistat, & paria delicta mutua compensatione tollantur*, ut dicitur *cap. Intelleximus. De Adulteriis*.

111. Et hoc procedit, etiamsi unus conjux prius commisisset adulterium, ac proinde auctoritate Judicis lata sit sententia Divortii: nam, si postmodum etiam alter fornicetur, restituitur; prout desumitur ex cit. locis, ac fusius probat Glossa *in c. ult. v. Fornicationis, de Adulteriis*. Idem dicendum, quamvis adulteria numero & gravitate sint imparia, ut si unus semel cum soluta, & alter decies cum ligata peccasset: adhuc enim jus Matrimonii in utroque læsum existit, & sic neuter ab altero divertere potest; cum paria delicta mutua compensatione tollantur.

Additio.

* Dubium circa ultima dicta *de mutua compensatione* moveri adhuc posset, utrum eædem procedant, si unius adulterium sit publicum, alterius autem conthoralis occultum? Ad hoc respondet præsens Auctor in Jure Canonico *Lib. 4. decret. Tit. 49. n. 83. & seqq.* pro foro interno affirmative; quia nimirum coram Deo etiam talis reus est, uti alter (etsi coram hominibus ignoretur) sicque nequit in foro conscientiæ alterum reum per Divortium repellere; *etenim non videtur, quod pari crimine infectus alium de eodem punire possit*, uti innuit Jus Canonicum *caus. 32. q. 6. statim in principio* & *ibidem can. 3. iniquum est, ut quisque de alio judicare velit, & judicari de se nolit*. Cæterum reus adulterii occulti non tenetur equidem illud crimen patefacere, sed potest simulare, quod publice nocenti velit injuriam sibi illatam condonare; vel, si ob publicum scandalum opporteret dimittere publice nocentem, deberet brevi iterum recipere, simulando condonationem, uti recte Reiffenstuel *loc. cit. n. 84.* *

112. Quartus casus est, quando injuria ab innocente jam fuit adultero remissa: tunc enim nequit amplius ab eo recedere; cum jam cesserit juri suo. Siquidem *qui juri suo semel renuntiat, illud repetere non potest. c. quam periculosum, 7. q. 1.* juncta Glossa *ibidem*.

113. Cæterum hujusmodi remissio dupliciter fit. I. Expresse, ut quando expressis verbis innocens condonat alteri injuriam. II. Tacite, quando nempe conjux innocens, post cognitum adulterium alterius, actum conjugalem cum eo habuit *arg. l. Crimen adulterii. C. ad Leg. Juliam de Adulteriis*, ibi: *Crimen adulterii maritum retenta in matrimonio uxore inferre non posse, nemini dubium est*. Sanchez *lib. 10. de Matr. disp. 14. num. 6.* qui plura de his, aliisque Divortium concernentibus toto illo Libro fusissime tractat.

Additio.

* Quæres. A quonam, & cujus expensis debeat, facto Divortio, educari proles antecedenter ex legitimo Matrimonio suscepta? Respondeo breviter, 1. Si Divortium fuerit factum citra culpam alterius utrius (puta mutuo consensu) tunc, secluso speciali pacto, cui antea competebat educatio, etiam competit facto Divortio cum iisdem expensis; quia non urget ratio, cur debeat circa hoc fieri immutatio. Resp. 2. Si interveniat ex parte unius culpabilis causa Divortii, educatio prolis regulariter competit innocenti, NB. expensis tamen nocentis, si fuerint sufficientes. Ita satis clare colligitur ex *Authentica Pater, C. Divortio facto*. Dixi *regulariter*: nam si pars, quantum ad Divortium innocens, fuerit cæteroquin infidelis, vel hæreticus, vel aliter inhabilis ad educationem, haud dubie jus educandi prætendere nequiret. *

DISTINCTIO XIV.

De Impedimentis Matrimonii.

QUÆSTIO I.

A quo possint statui Impedimenta Matrimonii?

SUMMARIUM.

1. *Impedimenta, Matrimonii alia impedientia, alia dirimentia.*
2. *Datur in Ecclesia potestas eadem constituendi.*
3. *Cui eadem potestas competat?*
4. *An etiam Episcopis?*
5. *Princeps sæcularis, an possit statuere impedimenta dirimentia Matrimonii pro subditis fidelibus?*
6. *Et cur non?*
7. *Quid respectu subditorum infidelium?*

1. Impedimenta *Matrimonii* generatim sunt illa, quæ obstant, seu impediunt, ne Matrimonium rite celebretur. Horum duo sunt genera, alia mere impedientia, alia dirimentia. *Impedimenta mere impedientia* dicuntur illa, quæ quidem Matrimonium cum ipsis contractum non reddunt irritum ac nullum, prohibent tamen contrahendum. Unde stante tali impedimento Matrimonium licite, & absque peccato non potest contrahi, bene tamen valide. *Impedimenta dirimentia* sunt, quæ non solum obstant, ne licite contrahatur Matrimonium, sed etiam, ne valide: atque ideo Matrimonium cum hujusmodi impedimento contractum est omnino nullum, ac irritum.

2. CONCL. I. Datur in Ecclesia Dei potestas constituendi impedimenta, sive impedientia, sive etiam dirimentia Matrimonii. Ita omnes Catholici; estque definitum novissime in Concilio Tridentino *Sess. 24. can. 4.* ibi: *Si quis dixerit, Ecclesiam, non potuisse constituere impedimenta Matrimonium dirimentia, vel in iis constituendis errasse: anathema sit*. Idem patet ex perpetua praxi, ac usu Ecclesiæ: quamvis ad hoc ut Ecclesia statuat novum impedimentum Matrimonii, requiratur gravis & justa causa, qualis jam reperitur in omnibus iis quæ de facto sunt constituta.

3. CONCL. II. Hæc potestas statuendi impedimenta Matrimonii convenit non solum legitimo Concilio Generali, quod Ecclesiam universam in suis Capitibus congregatam repræsentat, sed etiam Summo Pontifici, utpote qui est Caput visibile totius Ecclesiæ militantis, habetque ex speciali privilegio Christi potestatem ligandi, atque solvendi super terram *Matth. 16.*

4. CONCL. III. Episcopi non possunt de facto in suis Dioe-

Diœcesibus statuere impedimenta dirimentia Matrimonii. Ita Sanchez *lib. 7. de Matrim. disp. 1. n. 9.* cum aliis. Patet id ex generali Ecclesiæ consuetudine, qua hæc potestas Summo Pontifici est reservata.

5. CONCL. IV. Defacto nullus Princeps sæcularis fidelis potest suis subditis fidelibus ejusmodi impedimenta Matrimonii statuere. Ita certa, & communis. Ratio est: quia, quamvis id posset Princeps sæcularis facere respectu suorum subditorum, quantum est ex vi sui officii; defacto tamen hanc potestatem utpote materiam spiritualem Sacramentorum concernentem, Ecclesia & Papa sibi reservavit. Quinimo Concil. Trid. *Sess. 24. can. 12.* generaliter definivit, causas matrimoniales (ad quas utique pertinent impedimenta Matrimonii, eorumque constitutio) spectare ad forum Ecclesiæ, his verbis: *Si quis dixerit, causas matrimoniales non spectare ad Judices Ecclesiasticos: anathema sit.*

6. Porro hæc reservatio satis congruenter & rationabiliter est facta per Ecclesiam, eo quod contractus matrimonialis Fidelium sit a Christo elevatus ad esse supernaturale Sacramenti; ac proinde dedeceat, ut tanti Sacramenti dispositio, ac judicium circa illud ad Principes sæculares pertineat. Hi siquidem non receperunt a Christo potestatem Ecclesiasticam, ac spiritualem circa Sacramenta, aliasque res Ecclesiasticas, sed solus Petrus ejusque legitimi Successores, juxta illud *Matth. 16. Et tibi dabo claves regni cœlorum*, *& Joan. 21. Pasce oves meas.*

7. Dicitur notanter in Conclusione, *nullus Princeps sæcularis fidelis potest suis subditis fidelibus*: quia certum est, & communiter a Doctoribus concessum, posse defacto Principes sæculares statuere impedimenta Matrimonii respectu subditorum infidelium v.g. Judæorum in eorum ditionibus commorantium. Ratio est quia reservatio Pontificis non est respectu infidelium, cum hi sint extra Ecclesiam; simulque respectu horum cessat ratio reservationis, cum Matrimonia Infidelium non sint Sacramentum, sed legitimus duntaxat contractus.

QUÆSTIO II.

Quæ sint Impedimenta mere impedientia Matrimonium.

SUMMARIUM.

8. *Impedimenta mere impedientia Matrimonii de Jure antiquo quæ?*
9. *Catechismus, quid?*
   Non amplius viget hoc impedimentum.
10. *Crimina, quæ olim impediebant Matrimonium contrahendum?*
11. *Ea non amplius impediunt.*
    Quæ impedimenta mere impedientia nunc sint in usu?
12. *I. Tempus sacratum, & quale hoc sit?*
    An tunc liceat contrahere absque solemnitatibus?
    (*a*) Dist. 13. num. 12.
13. *II. Ecclesiæ vetitum, & quod?*
14. *III. Sponsalia.*
15. *IV. Votum, & quale?*
16. *Votum solemne est impedimentum dirimens?*
17. *Contrahens cum voto simplici Castitatis, an peccet, ac petere possit debitum?*
18. *Quid, si cum ipso dispensetur?*
    (*b*) De hoc Tract. 6. Dist. 3. num. 48.
19. *An peccet reddendo?*
20. *Præsertim prima vice?*
21. *Quid de vovente non nubere, vel SS. Ordines suscipere, aut ingredi Religionem?*

8. IMPEDIMENTA Matrimonii non dirimentia, sed mere impedientia spectato Jure antiquo plura fuerunt, sequentibus versiculis communiter comprehensa:

Ecclesiæ vetitum; nec non tempus feriatum,
Atque Catechismus, Crimen, Sponsalia, Votum,
Impediunt fieri, permittunt juncta teneri.

9. Per *Catechismum* intelligitur cognatio quædam spiritualis imperfecta, olim ex eo orta, quod quamvis quis prolem jam privatim baptizatam de sacro Fonte non levarit, tamen Catechismo per quasdam interrogationes Sacerdotis baptizantis, ac responsiones Patrini fieri solito, & aliis consuetis solemnis Baptismi cæremoniis singulariter assistebat. Verum hujusmodi Impedimentum, quondam inter certas personas impediens Matrimonium contrahendum, sed non dirimens contractum (*arg. c. contracto. De Cognat. spirit. & c. Per Catechismum. Eod. in 6.*) non amplius viget, sed fuit sublatum per Concil. Trid. *sess. 24. cap. de Reform. Matr.* ac notat Sanchez *lib. 7. De Matr. disp. 1. num. 12.* citans communem.

10. Cæterum per ly *Crimen* intelliguntur varia crimina, quorum auctoribus de Jure Canonico antiquitus in pœnam commissi sceleris junctum fuit, ut absque spe Matrimonii remanerent, sicque crimina illa erant impedimenta impedientia Matrimonii. Et hæc a Glossa *cap. 2. de Pœnit. & remission.* comprehenduntur illis vulgatis versiculis:

Incestus: Raptus sponsatæ: Mors mulieris:
Susceptus propriæ prolis: Mors Presbyteralis:
Vel si pœniteat solemniter: aut monialem
Accipiat: prohibent hæc conjugium sociandum.

11. Nunc tamen hæc criminum impedimenta per consuetudinem contrariam, & longævam videntur sublata, nec amplius esse in usu: unde cum & impedimentum Catechismi ulterius non subsistat, omnia impedimenta moderno adhuc tempore impedientia Matrimonium, apte hoc unico versiculo concluduntur:

Sacratum Tempus, Vetitum, Sponsalia, Votum.

12. Primum igitur impedimentum mere impediens Matrimonii, est *Tempus sacratum*, seu *feriatum*; quale juxta antiquos Canones longius erat, sed juxta Jus novum, & præscriptum Concilii Trid. *sess. 24. cap. 10. de reform. matrim.* est ab Adventu usque ad diem Epiphaniæ, & a Feria quarta Cinerum usque in octavam Paschatis inclusive. Verumtamen sciendum, hoc præcepto solum prohiberi solemnitates nuptiarum; id est, solemnem earum Benedictionem, item & solemnem traductionem sponsæ in domum sponsi, qualis fieri solet per convivia, & alia vanæ lætitiæ signa. Porro dictarum Feriarum tempore licitum esse Matrimonium contrahere coram Parocho, ac testibus absque prædictis solemnitatibus, superius (*a*) jam dictum est, & latius probat Sanchez *lib. 7. disp. 7.* citans alios. Ubi tamen adhuc subjungit Gobat, in pluribus Germaniæ Diœcesibus loquendo de licititate, etiam non solemnes nuptias tempore hoc sacro esse interdictas, nisi Episcopus dispenset, aut nisi necessitas urgeat, v. g. in articulo mortis ad legitimandam prolem extra Matrimonium genitam, uti hic Auctor superaddit *Lib. 4. Decret. Tit. 16. n. 13.*

13. Secundum impedimentum Matrimonii mere impediens est *Ecclesiæ vetitum*. Et per hoc intelligitur generalis, vel particularis prohibitio Ecclesiæ, aut Episcopi, vel Parochi Matrimonium prohibentis, facta ex justa & rationabili causa, v.g. ut non contrahatur Matrimonium ante præmissas trinas denuntiationes, vel ut certæ personæ non contrahant, donec constet, nullum inter eas intercedere impedimentum, aut si prohibetur contrahi Matrimonium tali die, ob alicujus Festi venerationem, vel hujusmodi. Vide *Lib. 4. Decr. Tit. 16.*

14. Tertium impedimentum mere impediens Matrimonium contrahendum, sunt *Sponsalia* prius cum alia persona valide contracta. Qui enim sponsalia cum aliqua persona valide contraxit, tenetur sub mortali (nisi justa causa subsit dissolvendi sponsalia) eamdem ducere; quamvis, si aliam ducat, ipsum Matrimonium sic contractum sit validum. Sed de Sponsalibus plura *quæst. seq.*

15. Quartum impedimentum mere impediens est *Votum*. Porro nomine voti in proposito intelligitur Votum simplex Castitatis, item Votum simplex ingrediendæ Religionis, assumendi Ordinem sacrum, non ineundi conjugium, item & Juramentum de his rebus factum. Ratio est: quia hujusmodi Vota simplicia, vel Juramenta sunt observanda; unde, quia directe adversantur statui Matrimonii, id impediunt contrahendum, non tamen dirimunt contractum, cum hoc nullo Jure expressum reperiatur. Hinc cum tali Voto simplici valide quidem contrahitur Matrimonium, sed non licite.

16. Notanter additur *Votum simplex*. Siquidem Votum solemne Castitatis, id est illud, quod solemnizatur per susceptionem Ordinis sacri, aut Professionem cujuspiam Religionis ab Ecclesia approbatæ, est impedimentum dirimens Matrimonii, uti dicetur inferius *Quæstione IV. §. VII.*

17. Quæres I. An cum Voto simplici Castitatis contrahens matrimonium possit petere, vel reddere debitum conjugale? Resp. I. Qui Voto simplici Castitatis perpetuæ obstrictus (idem de tali Juramento) matrimonium contrahit, non solum peccat mortaliter contrahendo cum intentione illud consummandi, sed etiam privatus existit jure petendi debitum, adeo quidem, ut toties peccet mortaliter agendo contra suum Votum, quoties illud petit, donec cum eo legitime dispensatum fuerit. Ita Scotus 4. *dist. 38. §. Consimiliter*. Sanchez *lib. 9. disp. 33. num. 5.* & alii. Ratio est: quia talis agit contra Votum tum contrahendo cum dicta intentione consummandi (secus, si antea velit ingredi Religionem) tum petendo; cum propter Votum teneatur abstinere ab omni actu venereo, neque ad petendum debitum astringatur ullo vinculo fortiori, imo per Votum sponte renuntiaverit juri petendi.

18. Additur vero, *donec cum eo legitime dispensatum fuerit* sive a Summo Pontifice, vel ex ejusdem commissione,

a Sac.

a Sac. Pœniteotiaria, aut Epiſcopo, vel Confeſſario habente ad hoc ſpecialem facultatem. (b) Nam tunc ſecus erit dicendum, & licita talis poterit petere debitom.

19. Reſp. II. Nihilominus Voto ſimplici Caſtitatis aſtrictus poſt contractum, ſimulque conſummatum matrimonium licite poteſt, imo & tenetur alteri conjugi petenti reddere debitum. Ita communis. Ratio eſt: quia ad hoc eſt obligatus vinculo majori: majus ſiquidem vioculum eſt obligatio matrimonii, per quod ſit traditio corporum, quam Voti ſimplicis, quod meram promiſſionem importat: ſimulque per Votum non potuit quis juri alterius præjudicare.

20. Dicitur notanter, *ſimulque conſummatum*. Utrum enim talis peccet prima vice reddendo debitum, variant Doctores, atque melius reſpondetur ſub diſtinctinne. Et quidem loquendo de primo bimeſtri, dicendum talem peccate reddendo pro prima vice; quia, cum tunc non ſit aſtrictus ad teddendum debitum conjugale, imo poſſit adhuc Religionem ingredi, abſque urgente cauſa ageret contra Votum Continentiæ. Verum elapſo dicto bimeſtri negat Sanchez *loc. cit. diſp.* 34. *num.* 3. talem peccare pro prima vice reddendo: quia tunc jam urget obligatio reddendi.

21. Reſp. III. Qui ſolummodo vovit non nubere, etſi peccarit nubendo, tamen poſt matrimonium contractum non prohibetur debitum petere, vel reddere, cum ad hoc non ſe extenderit ſuum Votum. Et hoc idem dicendum de Voto ſuſcipiendi Sacros Ordines. Qui vero vovit ingredi Religionem manet quidem obligatus uſque ad conſummationem matrimonii, neque poteſt ſub mortali illud conſummare, ſive petendo, ſive reddendo (alioquin enim faceret ſibi Votum ſuum obſervatu impoſſibile, cujus obſervandi liberam antea poteſtatem habuerat) poſita tamen ſemel conſummatione ipſius matrimonii, licet culpabili, poteſt exinde & reddere, & petere debitum, donec vel conjuge moriente, vel conſentiente, aut adulterante poſſit Religionem libere ingredi, ſicque ſuum Votum adimplere. Herincx *diſp.* 6. *de Matr. n.* 17. & alii.

QUÆSTIO III.

De Sponſalibus, eorumque Obligatione, & Diſſolutione.

SUMMARIUM.

22. *Sponſalia, unde ſic dicta?*
Sumuntur improprie, & proprie, quomodo?
23. *Sponſalia quid?*
24. *Declaratur eorum definitio.*
25. *Quid de promiſſione matrimonii non mutua?*
26. *Quatuor conditiones Sponſaliorum, ex quibus tres ſunt ſequentes. I. Promiſſio vera, non ficta. II. Promiſſio mutua. III. Habilitas promittentium.*
27. *Habens votum ſimplex Caſtitatis, vel Sponſalia priora, an valide contrahat Sponſalia? cum Addit.*
28. *Quid de habente impedimentum temporale?*
29. *Conditio IV. Sponſaliorum eſt, ut hæc mutua promiſſio verbis vel ſignis externis exprimatur.*
(c) Juxta dicta Tract. 8. Diſt. 1. num. 6. 7. & 13.
* *Quidnam ſtatuendum, ſi hæc verba ſint dubia?*
30. *An ad valorem Sponſaliorum requiratur præſentia Parochi, & teſtium?*
31. *Diſparitas inter matrimonium clandeſtinum, & Sponſalia.*
* *Specialia de Sponſalibus conditionatis Addit. I. & II.*

22. ORDIENDO a nominis ethymologia, dicuntur Sponſalia *a ſpondendo: nam moris fuit veteribus ſtipulari, & ſpondere ſibi uxores futuras: unde & Sponſi, Sponſæque appellatio nata eſt*, uti notatur *L.* 2. *&* 3. *ff. de Sponſalibus*. Porro hæc vox *Sponſalia*, nonnumquam ſumitur pro Matrimonio rato nondum conſummato, vel potius pro ipſo contractu matrimoniali: verum hæa acceptio eſt duntaxat impropria, atque ad evitandam terminorum æqoivocationem addi ſolet ly *Sponſalia de præſenti*. Igitur proprie loquendo Sponſalia ſignificaot ſponſionem ſive promiſſionem Matrimonii de futuro ineundi; & in hoc ſanſu de Sponſalibus loquendo, ſit

23. CONCL. I. *Sponſalia futurarum ſunt nuptiarum promiſſa*. Ita habetur *c. Noſtrates*, 30. *q.* 5. & concordat textus *L.* 1. *ff. de Sponſal.* ibi: *Sponſalia ſunt mentio, & repromiſſio nuptiarum futurarum*. Vel clarius ſic definiri poterunt: *Sponſalia* ſunt futurarum nuptiarum mutua promiſſio, inter perſonas ad contrahendum habiles externis ſignis ſufficienter expreſſa.

24. Dicitur, *futurarum nuptiarum*, tum ad excludenda Sponſalia de præſenti, tum ad promiſſiones aliarum rerum. Et additur *mutua promiſſio* &c. Nam Sponſalia ſunt contractus aliquis oneroſus, ultro citroque obligationem inducens, ſicque requirit mutuam hinc inde promiſſionem ineundi matrimonii.

25. Unde ſi promiſſio matrimonii ab una perſona fieret alteri mere gratuita, & ſine conditione repromiſſionis (ut ſi dives quiſpiam fœminæ, in gravi morbo ſibi fideliter ſervienti, pro remuneratione promittat matrimonium, & fœmina promiſſionem non reſpuat, ſed ſaltem tacendo acceptet) vir taliter promittens tenebitur quidem ſtare promiſſis, fœmina tamen non obligatur ipſum ducere: quia, ex quo nihil repromiſit, habebit quidem virum promiſſorem ſibi obligatum, ipſa tamen fœmina, ſi poſtea contrahere noluerit, non erit obligata, idque ob defectum repromiſſionis. Inſuper hac eadem de cauſa talis promiſſio gratuita matrimonii, non habebit vim, & effectum Sponſaliorum: ac proinde nec inde naſcetur impedimentum Juſtitiæ publicæ honeſtatis. Sanchez *Lib.* 1. *de Matr. diſp.* 5. cum aliis.

26. CONCL. II. Ad valorem Sponſaliorum plures requiruntur conditiones. I. Ut adſit vera promiſſio: nam ficta non ſufficit ad contrahenda vera ſponſalia, quæ poſt ſe traherent impedimentum publicæ honeſtatis, quamvis ficte promittens, & e. g. exinde ab altera parte obtinens uſum corporis, teneatur ad ducendum, vel ſaltem, ſi fœmina contenta fuerit, ad reſarciendum omne damnum, ſi quod inde venerit. Vide dicta *Tract.* 8. *diſt.* 1. *n.* 12. & *Tract.* 9. *diſt.* 4. *num.* 26. *ac* 27. Item *Lib.* 4. *Decret. tit.* 1. *num.* 115. Item 167. *&* 169. II. Ut promiſſio illa ſit mutua ob dicta *num. præc.* Et quidem illa mutua promiſſio debet eſſe libera ea libertate, quæ requiritur ad peccatum mortale; cum exinde contrahatur obligatio gravis. III. Ut hæc fiat inter perſonas ad contrahendum habiles, hoc eſt, nullo perpetuo impedimento, ſive dirimente, ſive ſolum impediente affectas, alioquin enim Sponſalia forent nulla, & irrita, nullamque inducerent obligationem. Generaliter enim promiſſio rei illicitæ talis, cujus executio ſine peccato fieri nequit, non valet, neque obligat, etiamſi juramento firmata foret; juxta *Reg.* 56. *Juris in* 6. *Non eſt obligatorium contra bonos mores præſtitum juramentum*. Sanchez *lib.* 1. *diſp.* 15. cum communi.

27. Hinc Sponſalia, ab habente Votum ſimplex perpetuæ Caſtitatis facta, ſunt invalida & neque obligant ad ſui obſervantiam, neque de facto inducunt impedimentum Juſtitiæ publicæ honeſtatis. Similiter ſi quis cum una perſona valide contraxit Sponſalia, & poſtea prioribus nondum legitime diſſolutis de novo contrahat Sponſalia cum alia, hæc poſteriora erunt nullius roboris, neque inde conſurgit impedimentum Juſtitiæ publicæ honeſtatis; licet cæteroquin teneatur huic ſecundæ Sponſæ, quam priora Sponſalia ignorantem, & bona fide contrahentem induxit, reſarcire omne damnum, ſi quod exinde evenit v. g. ex conjuncta imprægnatione.

Additio.

* Atque hæc ultima doctrina (quod nimirum poſteriora Sponſalia non ſint alicujus roboris, & conſequenter neque inde conſurgat impedimentum publicæ honeſtatis) adeo vera eſt, ut procedat, quamvis ad initium ambo Sponſalia fuerint tantum conditionata, & interea in poſterioribus conditio jam evenerit, in prioribus vero adhuc maneat ſuſpenſa: e. g. ſi Petrus dixiſſet ad Cajam: *ducam te, ſi parentes tui conſentiant*; & poſtea ad aliam fœminam Bertham: *ducam te, ſi obtinuero Officium honeſtum*. In hoc caſu poſteriora Sponſalia ſunt invalida, quamvis Petrus actu tale Officium obtinuiſſet ſicque propoſitio poſterior conditionata, purificata conditione videretur tranſiiſſe in abſolutam. Quare Petrus in ordine ad priora Sponſalia teneretur adhuc expectare (uti recte notat Holzmann *Tom.* 1. *tract.* 2. *n.* 272.) uſque dum parentes Cajæ reſolvant ſe, utrum in priora Sponſalia conſentiant. Ratio eſt: quia Caja per priora Sponſalia jam obtinuit jus ſaltem conditionatum ad futurum matrimonium, cui nequit præjudicari per poſteriorem promiſſionem: unde poſterior promiſſio foret talis, cujus executio abſque peccato fieri nequit; generaliter autem non valet promiſſio, cujus executio ſine peccato fieri nequit juxta jam dicta *num.* 26. Cæterum adhuc. *

28. Additur *n.* 26. *nullo impedimento perpetuo affectas*. Nam Impedimentum duntaxat temporale non impedit valorem Sponſaliorum. Sic enim impuberes valide poſſunt contrahere Sponſalia quamvis pro ea ætate non poſſint contrahere matrimonium. Similiter qui vovit Caſtitatem ad tempus v. g. ad biennium, licet pro eo tempore non poſſit licite inire matrimonium, poteſt tamen contrahere Sponſalia de matrimonio poſt elapſum voti tempus celebrando.

29. IV. Ad Sponſalia requiritur, ut verbis, vel aliis externis ſignis mutua illa promiſſio ſufficienter exprimatur. Hinc ad Sponſalia non ſufficit promiſſio mere interna, & ſola mente concepta ſed debet hæc verbis, vel aliis ſignis ſenſibilibus ſufficienter exterius manifeſtari. Quia Sponſalia ſunt contractus quidam inter homines initus, homines autem non poſſunt judicare de mere internis. (c)

Addi-

Additio.

* Quod si verba, vel alia externa signa edita, forent in se aliquo modo dubia, utrum sufficienter exprimant contractum sponsalitium nec ne? vel si in Jure quidem haberetur pro verbis vel signis certis, interim tamen pars taliter proferens hujus ignara, & a comparte dolose fuisset inducta, ac in Confessionali contestetur, se nullum habuisse animum per similia promittendi Matrimonium, pro foro interno & conscientiæ huic foret credendum, nec obligatio contrahendi imponenda; quin etiam talis foret absolvendus, si videns, a parte adversa contrarium sufficienter probari non posse, in Juditio externo absolute negaret, se protulisse ea verba vel posuisse dicta signa, subintelligendo *animo promittendi Matrimonium*, in quem solum finem Judex interrogat; unde hic conformiter menti Judicis interrogantis respondet, sicque neutiquam mentitur, prout jam fusius ostensum est *Tract.* 6. *dist.* 2. *q.* 3. *num.* 40. *& seqq. Addit.* Quid nam autem in simili casu pro foro externo a Judice sit statuendum, potius pertinet ad Jus Canonicum, ac latius reperies *Lib.* 4. *Decret. Tit.* 1. §. 2. *&* §. 3.

30. CONCL. III. Ad valorem Sponsaliorum non est necessaria præsentia Parochi, aut testium: unde Sponsalia clandestina, seu clam contracta nemine alio præsente de facto valida existunt. Ita communis: siquidem hujusmodi Sponsalia clandestina nulla Lege sunt annullata, vel irritata.

31. Nec dicas. Juxta Concilium Trident. *Sess.* 24. *De Reformat. Matr. cap.* 1. de facto non valet Matrimonium clandestinum, id est, sine Parocho, & duobus testibus celebratum; ergo neque valent Sponsalia clandestina. Negatur enim consequentia, quia Concilium Trid. *loc. cit.* ob gravissimas causas, & ad præcavenda irremediabilia mala perpetui concubinatus & adulterii aliquorum, qui prius clandestine cum una, & postea in facie Ecclesiæ cum altera contraxerant, irritavit quidem Matrimonium clandestinum, non vero Sponsalia clandestina; utpote de quibus neque urget allata ratio, uti consideranti patet, neque ullum Concilium fecit mentionem. Negari tamen nequit, quod in particulari nonnulla Ritualia Diœcesana ob varias inconvenientias prohibeant talia sponsalia clandestina, ita ut, si non invalida, saltem sint illicita, & saltem concurrente alia causa facilius dent ansam resiliendi.

Additio.

* Porro Sponsalia superius explicata contrahi possunt vel absolute, vel conditionate; atque conditio annexa potest esse honesta, vel turpis. Item conditio turpis adjecta vel potest repugnare ipsi substantiæ Matrimonii vel non. De omnibus istis conditionatis Sponsalibus moveri possunt aliqua dubia, & quidem inprimis, si conditio de futuro adjecta est honesta, qualis v. g. foret ista: *Ducam te in uxorem, si parentes mei consenserint &c.* equidem annectens hanc conditionem non obligatur ad contrahendum Matrimonium, nisi conditio prius fuerit verificata, bene tamen adstringitur non ponere tale obstaculum; per quod ex sua culpa ipse eventus conditionis impeditur: nam alias, interjecto culpabiliter tali obstaculo, æque obligaretur ad servandum promissum, ac si adjecta illa conditio nunquam fuisset, uti recte ait Sporer hic *num.* 207. Aliud adhuc posset moveri dubium, an sic conditionate promittens Matrimonium, si pendente adhuc illa honesta conditione, interea temporis habuisset cum sua Sponsa copulam, an (inquam) non censeatur dictus promittens per ipsam copulam interpretative ac saltem tacite hanc conditionem remittere, & velle absolute contrahere, ita ut teneatur exinde instituere cum hac alias æqualis conditionis Sponsa Matrimonium, etsi consensus parentum post habitam copulam non sequatur, sed potius contradictio? Et videtur hoc dubium decidi *cap.* 6. *De conditionibus appositis.* ubi Summarium sic habet: *Qui sub honesta conditione Sponsalia contrahit, & ante conditionis eventum desponsatam cognoscit, a conditione recedit;* præsumitur enim in Jure hanc conditionem remittere. Interea tamen recte subjungit la Croix *lib.* 6. *part.* 3. *n.* 38. quod si habens copulam positive sibi reservasset, nolle obligari ad Matrimonium, nisi verificetur prius annexa conditio, pro foro conscientiæ non foret attendenda prior præsumptio, utpote nitens falso supposito: tenetur tamen puellæ meo judicio si præfatæ hanc suam reservationem non indicasset ante copulam, omne damnum, si quod ex copula eveniret, resarcire, utpote cum eam induxerit, quæ prudenter credere potuit per copulam recedi a conditione annexa.*

Additio II.

* Quod si conditio Sponsalibus adjecta esset turpis, & quidem repugnans substantiæ Matrimonii, v. g. si diceret Titius ad Bertam: *Ducam te, si tempore Matrimonii generationem prolis evites non exercendo perfectam mecum copulam &c.* haud dubie Sponsalia forent ex utraque parte nulla, quamvis se Berta taliter adstringeret; cum talia Sponsalia obligarent ad contrahendum, & consummandum Matrimonium graviter peccaminosum.

Quando vero memorata conditio turpis non repugnat substantiæ futuri Matrimonii, e. g. si Sempronius diceret ad Cajam: *Accipiam te in uxorem, si modo mihi usum corporis tui concedas;* in simili casu oritur difficultas, an, & quomodo talia valeant Sponsalia? Et quidem eadem absolute in suo valore subsistere & Sempronium ad Matrimonium contrahendum obligari, si Caja petat, quamvis illa ante Matrimonium usum corporis non concederet, defendit cum aliis Sanchez ex ea ratione; quia sic se res habet in Matrimonio, in quo juxta jam dicta, talis conditio turpis, quæ non repugnat substantiæ Matrimonii, habetur, ac si nunquam adjecta fuisset, adeoque (ajunt) pariter de Sponsalibus discurrendum erit. Ast Basilius Pontius, Perez, Castropalao apud Reiffenstuel *Lib.* 4. *Decret. tit.* 5. *n.* 58. verosimilius judicant, talem conditionem debere attendi, ita nimirum, ut ante impletam conditionem Sponsalia non obligent, & utraque pars resilire adhuc possit, cum nemo ex pacto obligetur ad peccandum; postquam vero hæc conditio turpis ab una parte impleta est, Sponsalia valeant & compartem ad contrahendum Matrimonium adstringant. Ratio est: quia, quod talis conditio turpis non attendatur in Matrimonio, sed potius habeatur pro non adjecta, est particularis dispositio Juris ob specialem favorem Matrimonii alias indissolubilis facta: cæteroquin autem generaliter quoad contractus specialiter non exceptos jam dictum est in materia de Contractibus, quod conditio turpis attendatur, ita quidem, ut ante ejus impletionem utrique liberum sit resilire, post impletionem vero adsit obligatio standi promisso ex parte spondentis, quæ obligatio adhuc subsistit, etsi alter sub conditione culpæ tantum ficte promisisset Matrimonium; uti videri poterit *Tract.* 9. *dist.* 4. *quæst.* 3. *num.* 26. *&* 27. & adhuc fusius in Jure Canonico *Lib.* 4. *Decret. Tit.* 2. *num.* 125. *& seqq.**

CONTINUATIO.

Præcedentis Quæstionis Tertiæ, de Dissolutione Sponsalium.

SUMMARIUM.

32. *Sponsalia justis de causis possunt solvi.*
33. *I. Mutuo Contrahentium consensu, cum Additione.*
34. *II. Per ingressum Religionis.*
35. *Et quid, si Professio non sequatur?*
36. *Per votum simplex Castitatis vel suscipiendi sacros Ordines; an dissolvantur Sponsalia?*
37. *III. Per Matrimonium cum alia.*
38. *Et quid, si tale Matrimonium dissolvatur per mortem conjugis?*
   * *Utrum tunc prima Sponsalia incipiant reviviscere?*
39. *Prima Sponsalia, an dissolvantur per posteriora?*
40. *IV. Per subsequentem alterius fornicationem.*
   * *Num etiam Sponsalia solvantur propter fornicationem præcedentem? Add. I.*
   * *Vel ob admissa oscula præcedenter, vel subsequenter? Add. II.*
41. *V. Solvuntur Sponsalia per supervenientem notabilem fœditatem.*
   (*d*) Ut dictum Tract. 6. Dist. 2. n. 23.
   * *An etiam ob herniam?*
42. *Generalis doctrina circa præmissa.*
43. *VI. Propter morum asperitatem, vel sævitiam.*
44. *VII. Ob paupertatem alteri supervenientem.*
   * *Quid si aliquis post Sponsalia factus fuerit ditior?*
45. *VIII. Ob discessum Sponsi.*
   * *IX. Ob longiorem dilationem Matrimonii.*
46. *Aliæ causæ dissolvendi Sponsalia remissive.*
47. *Pater, an possit impedire Sponsalia filii?*
   * *De hoc affertur notabilis doctrina.*
48. *Ad solvenda Sponsalia, an requiratur sententia Judicis?*

32. CONCL. IV. Sponsalia semel valide contracta justis de causis possunt denuo dissolvi, adeo ut contrahentes possint ab ipsis resilire, &, si voluerint, licite alteri nubere. Ita communis; & probatur inductione, assignando præcipuas illas causas ob quas possunt dissolvi Sponsalia. Et quidem.

33. I. Sponsalia puberum (secus de impuberibus ante adeptam pubertatem) possunt mutuo eorum consensu dissolvi: nam *omnis res, per quas causas nascitur, per easdem dissolvitur. c.* 1. *De Reg. Juris.* Et hoc intellige, etiamsi Sponsalia fuerint juramento firmata *arg. c. Præterea. De Sponsal.* juncta Glossa ibidem; quia potest quilibet juri suo, quod per Sponsalia acquisivit, cedere, illudque alteri remittere. Dummodo cæteroquin mutuus iste consensus ad dissolvendum datus etiam ex parte alterius sit vere liber,

ber, ac immunis ab omni gravi metu, & fraude ac deceptione; quod bene est notandum: solent enim non raro præsertim fœminæ per minas & technas induci, ut consentiant ad dissolvenda Sponsalia. Quod si unus tantum a sponsalibus resiliat, ipse quidem per hoc ab obligatione immunis non fit (nisi alter postea consentiat;) nihilominus alter illico redditur immunis: quia hoc ipso quod prior Sponsalibus renunciet censetur cedere juri suo.

Additio.

* Quæres. An sponsalia mutuo consensu solvantur etiam in sequenti casu? Berta promisit Titio Matrimonium, & vicissim Titius Bertæ, si sibi nunc concedat usum corporis, uti etiam illa annuit, atque exinde imprægnata prolem obtinuit. Titius autem, remittente primi libidinis æstu, cupiens a sua promissione liberari, Bertæ, numerata exigua pecuniarum quantitate persuasit, ut etiam ipsa suum jus vi priorum Sponsaliorum acquisitum remiserit? Resp. In simili quidem casu meo judicio equidem per mutuum consensum valide adhuc solvi Sponsalia, Bertam tamen propter tam exiguam pecuniæ summam remittens suum jus graviter peccasse contra charitatem, vel etiam pietatem; cum exinde proles suscepta fiat illegitima, quæ per subsequens matrimonium, facta esset legitima. Ita prudenter resolvit Apollonius Holzman *Tom. 2. De Matr. Tract. 2. cap. 6. num. 275.* ubi tamen recte excusat Bertam a gravi peccato; si Berta fundate, & moraliter certo timeret, ex tali matrimonio, si jus ad illud non remittat, sibi magnas cruces & molestias inferendas, obligatio enim charitatis & pietatis erga prolem, ut ea sit legitima, non videtur Bertam sub tam gravi onere obligare præsertim si alia adhuc media legitimandi prolem restent.

34. II. Sponsalia dissolvuntur per ingressum Religionis: nam quia per hunc secuta Professione dissolvitur matrimonium ratum, quanto magis Sponsalia? & quidem per solum ingressum jam ante Professionem dirimi Sponsalia ex parte remanentis in sæculo communiter fatentur Doctores; quia ingrediens Religionem hoc ipso censetur renunciasse juri sibi ex Sponsalibus acquisito, sicque alter ab eorum obligatione liber existit.

35. Utrum autem ea per solum ingressum Religionis, etiam Professione non secuta, dissolvantur ex parte utriusque, major difficultas est. Affirmant Bonacina *quæst. 1. de Sponsalibus. punct. 5. n. 3.* Sanchez *lib. 1. de Matr. disp. 42. n. 5.* & quidam alii, dummodo quis bona fide ingressus fuerit. Oppositum tenet Engel *tit. de Sponsal. §. 3. num. 7.* asserens, quod ingressus Religionem, & rursum egrediens teneatur stare Sponsalibus, si remanens in sæculo velit ultro expectare, eumque recipere: quia ingrediens Religionem non potuit jus alteri quæsitum per suum factum auferre, nisi Professione secuta. Et hanc posteriorem sententiam tenent multi Doctores, eamque Sanchez *loc. cit. n. 4.* appellat probabilissimam.

36. Porro per Votum simplex Castitatis aut Votum suscipiendi sacros Ordines post Sponsalia editum, non videntur hæc dissolvi ex parte ipsius voventis, supposito quod altera compars adhuc velit contrahere matrimonium. Ratio est: quia tale Votum in quantum tendit in præjudicium tertii, cujus jus antea quæsitum violat, DEUS non videtur acceptare. Sicuti e. g. si deberem alicui centum florenos ob emptum frumentum, & postea voverem centum donare ad causas pias, tale Votum DEUS non reciperet, supposito, quod exinde reddar impotens solvendi centum florenos, ad quos etiam adstrictus ex justitia titulo empti. Vide in Jure Canonico *Lib. 4. Tit. 1. n. 229. & seqq.* præsertim *n. 234.*

37. III. Sponsalia omnino dirimuntur per matrimonium subsequens valide, quamvis illicite, contractum de præsenti cum alia persona. Ita certa & communis; atque habetur expresse *c. Si inter. De Sponsal.* ubi hoc ipsum extenditur ad casum, quo priora Sponsalia fuerunt jurata. Ratio est: quia res uni tradita per contractum indissolubilem non potest amplius tradi alteri, cui tantum est promissa: atqui per matrimonium fit mutua traditio corporum, & per sponsalia solum promissio eorum; ergo.

38. Et hoc adeo verum est, ut probabilior Doctorum asserat, talia Sponsalia, etiam dissoluto per mortem conjugis matrimonio, non amplius obligare ad sui impletionem, eo quod obligatio semel extincta non amplius reviviscat: quamvis loquendo de Sponsalibus juratis, oppositum teneant Bonacina *punct. 7. de Sponsal. num. 3.* & quidam alii negantes, quod dissoluto per mortem alterius conjugis matrimonio, priora Sponsalia, si fuerint jurata, non amplius obligent.

Additio.

* Imo P. Pichler in *Epitome Juris Canonici Lib. 4. tit. 4. num. 7. & 8.* citans pro se Mastrium, Basilium, Pontium, P. VVex, Perez &c. non solum quoad Sponsalia jurata, sed absolute negat; per matrimonium subsequens extingui ex toto Sponsalia priora, ita nimirum, ut etiam post mortem alterius conjugum non amplius obligent: unde etiam negat cum aliis a se citatis suppositum priorum Auctorum, dicens, per subsequens matrimonium Sponsalia priora neutiquam absolute (uti contraria sententia supponere videtur) extingui, sed tantum secundum quid, id est, suspendi eorum obligationem, usque dum alter conjugum moriatur, eo ferme modo, quo apud habentem votum simplex castitatis, & dispensatum ad contrahendum matrimonium obligatio servandi castitatem non ex toto cessat, sed tantum secundum quid, quatenus nimirum obligatio ista servandi castitatem suspenditur, usque dum alter conjugum moriatur. Estque meo judicio hæc sententia valde probabilis, & favorabilis priori ex Sponsis innocenti, contra cujus voluntatem pars altera contraxit matrimonium: si tamen innocens velit exspectare usque ad mortem alterius conjugum. Sed quidquid demum de hoc sit, illud juxta omnes certum est, quod si ob violationem priorum sponsaliorum primæ Sponsæ quidpiam mali contigerit, illud in conscientia sit resarciendum; cum damnum hoc contigerit ex culpa violatoris, contra fidem primæ Sponsæ datam, cum alia matrimonium contrahentis.*

39. Verum loquendo de Sponsalibus, priora Sponsalia non dirimuntur per posteriora ex parte contrahentis ea; quinimo posteriora sunt irrita, ac invalida. Nihilominus ex parte alterius possunt dissolvi Sponsalia, adeo, ut, si ipsa velit, possit licite alteri nubere: nam qui posteriora Sponsalia contraxit, hoc ipso, quantum est ex sua parte, renunciasse censetur prioribus.

40. IV. Sponsalia, etiam juramento firmata, dissolvuntur ex parte innocentis per sequentem alterius fornicationem: ita ut, si innocens velit, sit liber a Sponsalibus. Ita habetur *c. Quemadmodum. De Jurejurando*; estque communis. Nam propter fornicationem supervenientem potest vir licite dimittere uxorem a sua cohabitatione; ergo longe magis Sponsam de futuro ad eam non admittere. Accedit, quod in contractu sponsalitio tacite subintelligatur isthæc conditio: *Si illa contra regulam desponsationis non venerit*; prout notat Pontifex *cit. cap. Quemadmodum.*

Additio I.

* Quod si fornicatio præcessisset Sponsalia, fuisset autem ante promissum matrimonium ab innocente ex Sponsis ignorata, an etiam eadem postmodum rescita præbeat comparti innocenti sufficientem causam Sponsalia solvendi alia est difficultas; ubi communior DD. in Jure Canonico apud hunc Auctorem *Lib. 4. Decret. tit. 1. n. 246. & seqq.* distinguit inter Sponsum, & Sponsam: nimirum, quod propter fornicationem Sponsæ præcedentem, a Sponso tamen ignoratam, Sponsalia juste solvi possint ab ipso Sponso; non item vice versa regulariter loquendo a Sponsa ob præcedentem fornicationem Sponsi. Ratio utriusque partis est: quia exinde sponsa, quæ antecedenter commisit fornicationem, notabiliter evadit vilior in communi æstimatione, quam fuisset absque hac fornicatione, quæ notabilis vilitas antea ignorata justam præbet causam resiliendi in hoc contractu adeo oneroso conformiter dicendis. Cum vero tanta regulariter vilitas non adsit ex parte Sponsi, si ante Sponsalia is fuerit fornicatus, consequenter nec propterea Sponsa regulariter potest solvere Sponsalia, quoniam juxta communem æstimationem, quæ hic maxime attendenda est, non ita ignominiosum reputatur, nec ita præjudiciosum fœminæ, si nubat viro, qui prius aliam cognovit, ac si vir nuberet fœminæ præcedenter ab altero carnaliter cognitæ. Subjungunt tamen Doctores *loco citat.* quod, si Sponsus antea cum pluribus fuisset fornicatus, vel ex præcedente unica fornicatione prolem haberet, idque Sponsa primum post Sponsalia resciret, exinde pariter Sponsæ præberetur justa causa resiliendi, quoniam & in talibus circumstantiis interveniret valde notabilis qualitas antea ignorata.*

Additio II.

* Quantum ad oscula vere impudica, ac similes, amplexus, & tactus, Auctor allegatus cum Bosco, Layman, & Sporer *loc. cit. num 253.* recte ponit sequentia formalia: *Etiam ob oscula, amplexus, & tactus impudicos a Sponsa libere admissos, vel exercitos sive post sive etiam ante Sponsalia* (ignorante tamen pro tempore Sponsaliorum comparte) *Sponsus solvere potest Sponsalia &c.* Ratio est: *quia etiam in tali casu respectu Sponsæ censetur adesse not-*

ab illis mutatio, ac reputatur talis fœmina impudice vivere, ut proin eam merito horrere possit Sponsus. Sponsi tamen oscula, & tactus impudici cum altera commissi ante Sponsalia non dant Sponsæ causam sufficientem ad solvenda Sponsalia; imo nec post illa, nisi fuerint frequentes &c. quia in viro tales actus ita probrosi non sunt, ac in fœminis, nec tam facile impudicæ vitæ notam incurrunt, nisi sint frequentes, uti limitant DD. & merito; quia post Sponsalia a Sponso cum alia habita justum causant horrorem in Sponsa &c. Ita ille.

41. V. Sponsalia, etiam juramento firmata, dissolvuntur fœditate notabili superveniente, aut oculorum, vel nasi amissione, aut paralypsi, vel lepra. Ita habetur *cit. c. Quemadmodum. De Jurejurando.* Et ratio est quia promissio sponsalitia, quin & juramentum, intelligitur rebus in eodem statu permanentibus. (*d*) Qua de causa Sanchez *lib. 1. de Matr. disp. 57. num. 2.* præsentem materiam amplius declarans, infert cum aliis, hoc idem esse dicendum de morbo gallico, aut alia gravi infirmitate incurabili superveniente v. g. epilepsia: item de eo, cui os male olet, nec arte medica curari potest: & præsertim, si animi, aut existimationis notabilis deformitas superveniat, ut si Sponsus furti, aut alterius turpis criminis damnetur; cum major sit morum, & famæ, quam corporis habenda ratio.

Additio.

* Quæres. An etiam Sponsalia solvantur per supervenientem (s. v.) herniam ex parte Sponsi? Ad hoc Quæsitum respondet P. Apollonius Holzman *Tom. 2. Tract. 2. De Matr. num. 276.* eadem solvi non solum, si subsequenter, verum etiam si antecedenter laboraverit hernia Sponsus, ignorante tempore Sponsalium Sponsa, & primum postea e. g. per Chirurgum adhuc ante matrimonium deveniente in notitiam. Ratio ejusdem est: quia hæc miseria, præsertim si sit notabilis, aut grave periculum, ne successive fiat major, non solum a multis functionibus, præsertim apud Mechanicos, impedire, verum etiam copulam conjugalem multo difficiliorem reddere solet.

42. Cæterum prædicta intelligenda sunt ex parte illius qui innocens, aut illæsus est. Eo enim volente, solvuntur Sponsalia, si vero nolit eadem solvi, manebunt; quia in favorem ipsius innocentis, seu illæsi hoc statutum est. Insuper dicta procedunt de ejusmodi morbo, aut defectu præcedente quidem Sponsalia, sed ignorato ab altera parte: nam, si postea talis defectus primum deprehendatur, potest pars illæsa resilire, si vult. Secus, si prius noverat illum defectum, nihilominus libere contraxit Sponsalia: nam censetur in hæc consensisse, non obstante illo defectu.

43. VI. Sponsalia dissolvuntur propter morum asperitatem, vel sævitiam notabilem alterius conjugis ex post facto cognitam: item ob graves, & capitales inimicitias inter sponsos subortas. Ratio est: tum ne alioqui matrimonium infelices exitus habeat, tum quia hæc est notabilis mutatio rerum, & gravis causa superveniens, aut saltem postea primum cognita. Sanchez *lib. 1. disp. 56.* cum communi.

44. VII. Sponsalia dissolvuntur ob paupertatem alteri supervenientem: ut si sponsa, quæ dives fuerat, ad paupertatem redacta fuerit. Ratio est: quia adest notabilissima mutatio, quæ a principio existens, vel cognita Sponsaliarum contractum impedivisset. Et hoc idem dicendum, si paupertas jam præcessit, fuit tamen ignorata, & Sponsa dives credita.

Additio.

* Quando autem post contracta Sponsalia nullos equidem inter Sponsos evadit pauperior, bene vero unus ex improvisa hæreditate, thesauri inventione &c. fit multo ditior, & exinde honoratior, an talis exinde habeat justam causam dissolvendi Sponsalia, inter AA. controvertitur: ubi teste la Croix affirmativa defenditor ab Amico, Hurtado, & Illsung; ego autem cum Krimer, Kugler, & communiori puto, veriorem esse negativam; quia alter exinde, quantum est ex parte sua nihil immutavit in suis qualitatibus, adeoque standum erit priori contractui: alias certe contra communem praxin posset etiam Sponsos illico resilire a Sponsalibus ex eo, quia ipsi modo offertur Sponsa ditior. Interea tamen optime consuluit Sporer ut, si Sponsus factus ditior nolit omnino amplius ducere suam Sponsam, eadem non multum ipsum cogat ob pericula dissensionum exinde in matrimonio futurarum, sed potius aliud quidpiam in compensationem, eo quod a sua petitione desistat, exigat. *

45. VIII. Insuper Sponsalia dissolvuntur propter alterius Sponsi discessum in longinquam regionem absque licentia Sponsæ, nec sit certa spes cito redeundi: tunc enim in Foro conscientiæ licitum est relictæ Sponsæ ad alias nuptias transire. Ratio est: quia alter sic clam discedens censetur renunciasse juri suo.

Additio.

* IX. Sponsalia ex parte innocentis solvuntur, ut possit, si velit, recedere ob nimiam dilationem promissi matrimonii absque gravi causa: nam vel fuit præfixus certus dies matrimonii in contractu sponsalitio, vel non? Si prius, & altera pars hunc sine justa causa non servat, per se patet, quod nec compars innocens teneatur ulterius expectare. Si vero posterius; quolibet die, quo rationabiliter possunt, obligantur contrahere Matrimonium: *nam in omnibus obligationibus, in quibus dies non apponitur, præsenti die debetur. Reg. 14. ff. De regulis Juris.* sicque si pars altera, præsertim monita desuper de die in diem absque gravi causa differat Matrimonium, vel poterit a Judice compelli ad contrahendum, vel compars innocens si præplaceat, poterit resilire, & ad alias nuptias transire. Videatur Jus Canonicum *Lib. 4. Decret. Tit. 1. num. 143. & seqq. & num. 216. ac seqq.* Dixi notanter: *si dilatio fiat sine gravi causa:* nam si hæc adesset, necdum altera pars resilire, sed adhuc aliquo tempore expectare deberet, dummodo hæc dilatio non foret nimis longa: alias enim crederem, quod adhuc daretur locus resiliendi, quando illa nimis longa dilatio non fuerit in ipso contractu sponsalitio prævisa. Ratio mea est: quia ob idem fundamentum comparti licet resilire, si altera pars abiens in aliam Provinciam longiori tempore emaneat etiam NB. ob causam necessariam, vel valde utilem, uti notat præsens Auctor *Lib. 5. Decret. Tit. 1. num. 214.* *

46. Sunt quidem nonnullæ aliæ causæ dissolvendi Sponsalia, de quibus fusissime Doctores, ac præsertim Sanchez *cit. lib. 1.* per plures Disputationes. Verum præmissæ sunt principaliores.

47. Quæres I. An Pater possit impedire Sponsalia Filii contra ejus voluntatem inita? Resp. Id fieri non posse, nisi scandalum magnum, aut alias grave damnum seu præjudicium ex tali Matrimonio probabiliter timeatur. Alias enim, cum filius (utpote quoad electionem status a consensu parentum independens) æque in ista, ac in aliis promissionibus, in quibus non dependet a parentibus, teneatur servare fidem semel datam ex una parte, & ex altera alias Sponsalia semel promissa sub gravi culpa (nisi una prædictarum causarum excuset) obligent promittentem, non poterit pater tuta conscientia impedire, ne filius suam obligationem exequatur. Sanchez *loc. cit. disp. 24.* & alii.

Additio.

* Ast dicet nonnemo in favorem Parentis. Numquid filius in causa tam ardua tenebatur prævie ante Sponsalia petere saltem consilium Parentis, uti in simili dictum fuit quoad consilium ante ipsum matrimonium petendum conformiter doctrinæ traditæ *supra dist. 13. num. 36. & seqq.* Cur ergo parens non poterit talia Sponsalia, quæ filius absque consilio parentis contraxit, tuta conscientia impedire, ut non deducantur in effectum? Respondeo quærendo ex te: vel filius talis prudenter timere potuit, quod parens, si ab eo prævie peteretur consilium, ex mera avaritia, vel inordinata passione foret contradicturus, & retardaturus executionem talium Sponsaliorum, quamvis eadem cæteroquin sint valde honesta, ac statui proportionata: vel id prudenter non potuit prævie timere? Si prius Filius ne quidem peccavit non petendo consilium ante ipsa Sponsalia, sicque pater talem contractum sponsalitium tam validum, quam licitum nequit tuta conscientia impedire. Si posterius: equidem filius prævie non petendo consilium peccavit suo modo, juxta praxin tamen Tribunalium parens ex hac præcise ratione nec rescissionem impetrare, nec executionem eorumdem sponsalium impedire poterit, nisi aliæ simul graves causæ accesserint conformiter jam dictis: Interim tamen tales proles mirari non debent, si exinde exacerbati parentes postea alios liberos reverentialiores in Testamento præferant, hosque nonnisi in legitima (de qua *Lib. 3. Decret. Tit. 26. num. 499.*) instituant. *

48. Quæres II. An ad solvenda Sponsalia ob supradictas causas opus sit auctoritate, & sententia Judicis Ecclesiastici, nec ne? Resp. cum Tannero *tom. 4. disp. 8. quæst. 1. dub. 4. num. 72.* & aliis. Quando Sponsalia sunt clandestina, & causa dissolvens Sponsalia ejusque justitia est manifesta, non est opus auctoritate Judicis ad solvenda Sponsalia ex supradictis causis, secus vero, si Sponsalia quidem sunt manifesta, causa vero dissolutionis incognita vel dubia. Quod si alicubi Ritualia Diœcesana absolute præcipiant, Sponsalia publica non nisi cum præscitu Ordinarii dissolvenda esse, licet interveniret mutuus contrahentium consensus, aut alia causa publica, eorum ordinationi in tali Diœcesi standum erit, utpote justissime factæ: cum sæpe amor proprius dictet causam resiliendi esse certo justam, quam tamen Judex recognoscit nec a longe sufficientem.

A P-

APPENDIX.

Continens utilia adhuc notanda circa difficultates, defectus, & qualitates, ob quas Sponsalia semel contracta iterum dissolvi possunt. Item; an pro majori firmitate Sponsaliorum possit adjici Arrha, vel Pœna?

SUMMARIUM.

Additio I.

UNUM præcipue, ac utilissime ex la Croixi *Lib. 6. part. 3. num. 167.* circa difficultates, defectus, & qualitates illas vel antea ignoratas, vel primum post Sponsalia advenientes, & dantes occasionem sufficientem resiliendi, bene adnotandum est: nimirum, quod, etsi in aliis contractibus onerosis conformiter dictis in materia de Contractibus *Tract. 9. dist. 1. quæst. 2. n. 15. & seqq.* non admittatur illa Regula, quasi nimirum liceret alteri universaliter rescindere aliquem contractum absolute initum ex eo; quia supervenit aliqua difficultas, vel de novo cognoscitur aliqua qualitas, quæ si ab initio prævisa, sive præcognita fuisset, contractus iste non fuisset initus: hoc enim quantum ad alios contractus solummodo verum est, quando hæc qualitas dedit causam contractui, aut fuit expresse in pactum deducta juxta dicta de Contractibus; alias vero decepto infra dimidium solummodo in foro conscientiæ competit jus ad compensandum sibi damnum, permanente adhuc in suo valore contractu. His tamen non obstantibus, memorata potestas dissolvendi contractum procedit ordinarie in Sponsalibus, si talis qualitas, defectus, seu difficultas interveniat; quoniam promissio matrimonii, quod inducit vinculum indissolubile, requirit majorem libertatem, ac intentio spondentis circa casum tam difficilem in materia, ex qua alias sequeretur vinculum indissolubile, juxta communem prudentum interpretationem (cui talis saltem tacite se voluisse conformare præsumitur) videtur sibi specialiter reservasse facultatem rescindendi, si post Sponsalia ante ipsum actuale matrimonium interveniat quidpiam, vel innotescat, quod ipsum indissolubile matrimonium alias redderet valde grave, & exinde communiter habetur pro causa dissolutionis.

Nec refert, quod in ordine ad ipsum contractum matrimonialem non liceat eundem semel absolute initum iterum rescindere ob aliquam similem difficultatem aut qualitatem accidentalem, quamvis, si esset antea hæc prævisa, seu præscita, dictum matrimonium non fuisset initum. Respondetur enim, contractum matrimonialem ipsummet semel absolute initum nullo modo subjacere dissolubilitati, hincque non posse præsumi, quod propter dictas difficultates, seu qualitates contrahens absolute sibi reservaverit facultatem rescindendi. Econtra vero contractus sponsalitius, quamvis absolute initus, adhuc est dissolubilis, & consequenter talis reservatio facultatis rescindendi utique fieri potest, atque in allegatis casibus tacite facta fuisse ex communi prudentum persuasione præsumitur. Ex quo jam patet disparitas inter contractum matrimonialem, & sponsalitium. Videantur dicenda *Quæst. seq. num 52.*

Additio II.

Porro, si dubium sit, utrum aliqua mutatio existat talis, ut, si fuisset prævisa, impedivisset Sponsalia, desuper debet interrogari ille, qui intendit dissolvere Sponsalia, utrum quando tempore contractus sponsalitii rescivisset, eumdem instituere noluisset? affirmanti autem, vel neganti in foro conscientiæ, maxime si addat juramentum, credi debet, uti ex Sanchez, Filiucio, Layman, Gobat deducunt la Croix *loc. cit. num. 168.* & Sporer *part. 4. Theolog. Sacrament. cap. 1. num. 279.* Unde, si nihilominus contraxisset pro tunc, nequit amodo propterea solvere Sponsalia. Quod si nunc existat dubius, num, si scivisset, contracturus fuisset, nec ne: Leander apud Tamburinum ait, si defectus sit gravis, præsumi non fuisse contracturum, secus, si sit levis tantum. Meo judicio, optime faciet talis dubitans, si candide proponendo casum desuper exspectet sententiam Episcopi, de quo vide dicta *num. 48.*

Additio III.

Ponamus autem, quod qualitas illa, ob quam alter ex Sponsis, si resciret, resilire posset, adhuc sit occulta, tenebiturne laborans hac qualitate eamdem comparti manifestare, vel poteritne illam occultando; ac tacendo nihilominus matrimonium prætendere?

Resp. I. ad hoc dubium, si qualitas illa fuerit occulta, nec si ob periculum grave, ne evadat publica, exinde causatura graves rixas, tunc potest ea occultari, & adhuc matrimonium prætendi, supposito, quod ipsi futuro matrimonio dicta qualitas non afferat notabile incommodum. Ita Castropalao, Sporer, Basilius Pontius, & alii: atque tam hæc, quam aliæ materiæ de Sponsalibus fusius traduntur *in lib. 4. Decret. tit. 1. & tit. 4.* Ratio est: quia vitium mercis occultum, quod non affert notabile damnum, seu incommodum, ex communi contrahentium consensu non tenetur unus contrahentium alteri manifestare juxta materiam, de Contractibus: sed talis qualitas, seu defectus, quamdiu est in occulto, & ignoratur, non affert matrimonio notabile incommodum, seu damnum, uti supponitur in casu: ergo. Sic ex praxi patet, quod, si Sponsa ante matrimonium admittat ab alio proco occulta impudica oscula, & amplexus, aut Sponsus cum alia exerceat tactus impudicos, vel etiam post Sponsalia in occulto committat fornicationem, citra aliud damnum evenieos, nihilominus prætendant matrimonium, quin defectum hunc manifestent. Respond. II. Si qualitas illa; seu defectus futuro matrimonio afferret notabile incommodum, prout foret, si aliqua pars laboraret lepra, morbo gallico usque ad tempus matrimonii non curabili, vel si Sponsa ab alio ante Matrimonium imprægnaretur, tunc tenetur laborans hac qualitate, seu defectu occulto a prætensione matrimonii desistere, & etiam alteri persuadere, ut cedat suo juri, vel alias ipsi in secreto (qui tamen obligaretur ad strictum silentium) hunc defectum, seu qualitatem manifestare, tentando, utrum eo non obstante adhuc velit contrahere, nec ne? Ita AA. qui supra. Ratio est: quia juxta materiam de Contractibus non licet communiter loquendo occultare defectum, qui alteri contrahentium, etsi ignoranti notabile afferret damnum, seu incommodum.

Additio IV.

Dices. Nemo tenetur bona altioris ordinis perdere, ut exinde alter procuret bona inferioris ordinis: sed, si quis obligaretur manifestare talem defectum, seu qualitatem, deberet perdere bona altioris ordinis, ut exinde alteri procuret bona inferioris ordinis: ergo. Min. probatur. Bonum illud; quod quis revelando suum crimen (e. g. copulæ cum alio habitæ subsecuta imprægnatione) deperdet, est ipsamet fama propria; bonum vero, quod exinde alteri procuraret, est bonum fortunæ, ut nimirum exinde alter non adstringatur futuram prolem alere, eamque hæreditatis participem reddere: sed fama utique est superioris ordinis, ac bona fortunæ; ergo. Confirmatur. In ipso conjugio non tenetur adultera imprægnationem ab alio factam manifestare cum propria diffamatione, quamvis exinde sequatur viro damnum in bonis fortunæ, eo quod istem prolem adulterinam alat, ad hæreditatem admittat &c. ergo neque in Sponsalibus. Respond. neg. min. Ad ejus probationem neg. maj. nam *inprimis* falsum est quoad primam partem, quod quis adstringatur perdere bonum famæ, etenim non obligatur determinate manifestare suum defectum, sed potest assumere alterum remedium sponte desistendo a petitione matrimonii sub prætextu alio. *Secundo* pariter falsum est, quod ex parte alterius præcise procuretur bonum fortunæ; cum exinde etiam evitentur graves inimicitiæ, discordiæ, ac rixæ, quæ evitatio utique concernit bonum ipsius animæ. Accedit, quod etiam manifestando defectum cum allegatis circumstantiis non adeo notabiliter perdatur bonum famæ, quoniam in notitiam illorum occultorum defectuum alias altera compars cum majori prostitutionis periculo deveniret post contractum ipsum matrimonium supposito, quod in prætensione matrimonii adhuc perstiteretur. Ex quo jam patet disparitas, & resolutio quoad confirmationem.

Additio V.

Ast formemus casum sequentem: Sempronius cum Titia contraxit Sponsalia, ac cum eadem intra hoc tempus etiam frequenter exercuit copulam, qualem pariter intra idem tempus, Titia concessit Cajo, ex quo ultimo etiam

concepit, Impraegnatam advertens Sempronius suam Sponsam, ac credens semetipsum hujus Auctorem, urget matrimonium brevi, & antequam uterus intumescere incipiat, contrahendum, ne alii advertant extra Matrimonium gravidam factam. Numquid in his circumstantiis poterit Titia illum incognitum a Sempronio defectum, seu qualitatem occultare, & cum Sempronio matrimonium contrahere? Respondeo in hoc casu efficacius urgere argumentum superius pro parte affirmativa adductum. Etenim resilium a matrimonio a Sempronio dictum crimen ignorante huic non concederetur, item, si resiliret, cognosceretur non sine prostitutione fuisse facta gravida extra matrimonium. Quod si autem manifestaret crimen, se ipsam infamaret apud Sempronium, per quem etiam probabilissime a Matrimonio excluderetur cum maximo dedecore. Econtra vero, si crimen abscondat, Sempronius credens, se esse Patrem futurae prolis, neutiquam deveniet in ejusdem notitiam, uti supponitur in casu. Quare meo judicio in his extraordinariis circumstantiis, cum Titia necessario deberet determinare famam perdere, nisi delictum abscondat, poterit illud occultare, & sic cum Sempronio matrimonium contrahere, permittendo eundem in sua bona fide; quoniam dum aliud medium praeservandi alterum a damno inferiori non suppetit, nemo tenetur regulariter prostituere bonum famae, ut alium conservet in bonis fortunae, uti in superiori objectione recte adductum fuerat, & patet ex paritate quoad conjugem factam adulteram in matrimonio; etenim utrobique, si rem intimius volumus considerare, non fit positivus influxus in damnum alterius quoad bona fortunae, sed, si per accidens quodpiam eveniret, ex gravissima causa tantum permittitur ad conservandum bonum famae. Caeteroquin vero debebit sub gravi peccatu, & onere restitutionis allegata Titia invigilare, ut, si ex praecedente impraegnatione per Cajum facta proles nasceretur, eadem non expensis Sempronii, sed Caji educaretur, & aliis liberis ex legitimo matrimonio procreandis, vel haeredibus mariti portio haereditatis exinde non diminueretur. Nec credo; sub his limitationibus la Croix *loc. cit. num.* 183. fore contrarium.

Additio VI.

* Quaeres. An, quando aliquis defectus occultus dirimens ipsummet Matrimonium ex culpa unius sponsorum post contracta Sponsalia intervenerit, is, qui est in culpa talis impedimenti, possit exinde solvere Sponsalia, si altera compars ad dissolutionem non consentiat, vel quidnam in tali casu sit agendum? Casus majoris claritatis gratia potest formari sequens: Sempronius in occulto contraxit Sponsalia cum Titia. Successu temporis familiarior factus ipsius Titiae Sorori Cajae ab eadem praecedentium Sponsalium ignara obtinet perfectum usum corporis juncta promissione matrimonii. Cognoscens autem postmodum, quod in his circumstantiis conformiter dicendis *Quaest. seq.* nullam ex duabus ducere valeat ob duplex impedimentum dirimens, *affinitatis* quidem ex parte primae, & *publicae honestatis* ex parte secundae, statuit secum occulte aufugere. Quaeritur an id possit bona conscientia facere? Respond. neutiquam: tenetur enim quoad priorem, nimirum Titiam (supposito, quod ipsamet non velit sponte a futuro matrimonio desistere) procurare suis propriis expensis dispensationem, cum sit peccaminose in causa hujus defectus futurum Titiae matrimonium dirimentis: interea tamen expensae desuper ratione dispensationis impetrandae in praesenti non erunt magnae, quoniam eadem juxta dicenda ob impedimentum occultum petitur solummodo in Poenitentiaria. Quoad posteriorem vero (puta Cajam) obligatur, omnia damna, si quae huic propterea evenerint, resarcire: quia eandem ignaram praecedentis promissi, & exurgentis exinde impedimenti fraudulenter induxit. Insuper obligatur prolem, si quae exinde nascatur, alere. Videatur de hoc fusius utilissime Reiffenstuel in Jure Canonico *Lib. 4. Decret. tit.* 1. §. 4. §. 8. *num.* 294. *ac seqq.*

Additio VII.

* Quaeres adhuc pro complemento Sponsaliorum. An hisce pro majori eorum securitate possit adjici Arrha, vel Poena? Ante responsionem nota, quod *Sponsalitia largitas* distinguatur ab *Arrha* per hoc; quia *Arrha* est donum, quod datur a Sponsis per modum pignoris ad servandum debitum principale, nimirum promissum matrimonium; econtra vero *Sponsalitia largitas* sunt illa munera, quae a Sponsis offeruntur non tanquam pignus, sed in signum amoris ante actuale matrimonium. De his ultimis actum jam fuit *Tract.* 8. *dist.* 2. *post n.* 26. in *Appendice*, *Addit.* III. loquendo autem de Arrha Resp. I. Licet contractui sponsalitio pro majori ejusdem securitate adjicere Arrham, Ita clare colligitur ex *l.* 3. & 5. *C. de sponsalibus*. Porro, secuto postmodum Matrimonio, Arrha iterum de jure loquendo (secus dic. de consuetudine in multis locis vigente) redit ad dantem, sicuti alia pignora, si solvitur debitum principale. Item; si Sponsalia solvantur citra neutrius culpam, Arrha restituenda est danti; quod si interveniat culpa, eaque se teneat *ex parte dantis*, recipiens nihil tenetur restituere; quod si autem *ex parte accipientis*, is debet reddere in duplum, id est Arrham, quam accepit, & tantundem de suo patrimonio, nisi adhuc sit minorennis. Ita secluso alio speciali pacto, eruitur ex *l. Mulier.* 5. *C. de Sponsalibus, juncto Summario*. Resp. II. Licet quoque Sponsalibus adjicere Poenam, ab eo solvendam, qui injuste resilire ab iisdem intendit. Ita fusius Bosco *de matrimonio disp.* 11. *sect.* 1. *Conclus.* 11. cum Layman, Castropalao, Engel &c. contra Sanchez, Gonzalez, Covarruviam &c. Probatur I. ex eo, quia licet Sponsalibus adjicere Arrham quadruplicatam ab injuste resiliente solvendam, uti fatentur etiam ipsi Adversarii, & patet ex superius citatis *Leg.* 3. & 5. *C. de Sponsalibus*; sed adjectio illa restitutionis in triplum ultra ipsam Arrham se habet per modum Poenae conventionalis: ergo. Probatur II. quia in aliis contractibus, ubi non specialiter prohibetur, licet adjicere Poenam conventionalem: ergo etiam in praesenti. *Nec dicas*. In praesenti id prohiberi specialiter *cap. Gemma.* 29. *de sponsalibus, & Matrimonio*. Resp. enim ibidem solummodo prohiberi poenam solvendam ab eo, qui etiam juste resilit a Sponsalibus; etenim ibidem erat sermo de casu, quo contracta fuerunt Sponsalia cum puella necdum septenni, qualia Sponsalia vel non fuerunt valida, vel si si valida etiam extitissent, puella adveniente pubertate potuisset juste resilire. Vide in Jure Canonico *Lib. 4. Decret. Tit.* 1. §. 6.

QUAESTIO IV.

De Impedimentis dirimentibus Matrimonii.

SUMMARIUM.

49. *Impedimenta dirimentia matrimonii,*
    Quot?
    Et quae?
50. *Aetas, an ponenda pro distincto impedimento?*

49. IMPEDIMENTA dirimentia matrimonii antiquo jure tantum duodecim fuerunt, iis tamen per Concilium Tridentinum duo sunt adjecta, scilicet Absentia Parochi aut duorum Testium, & Raptus mulieris, nisi haec, post raptum denuo fuerit collocata in loco securo. Porro omnia haec impedimenta sequentibus versiculis apte comprehenduntur,

Error, Conditio, Votum, Cognatio, Crimen,
Cultus disparitas, Vis Ordo, Ligamen, Honestas,
Si sis affinis, si forte coire nequibis.
Si Parochi, aut duplicis desit praesentia Testis,
Raptave sit mulier, nec parti reddita tutae:
Haec socianda vetant connubia, facta retractant.

50. Sunt quidem nonnulli, qui pro distincto impedimento addunt *Aetatem* impuberum, ac proinde allegatum tertium versiculum sic legunt: *Aetas, affinis &c.* Verum istud impedimentum Aetatis, utpote quam malitia potest supplere, commode reducitur ad impotentiam, de qua inferius §. IV. Hinc retentis prioribus versiculis; quos tum D. Thomas *part.* 3. *quaest.* 50. *Supplementi*, *art.* 1. tum Scotus 4. *dist.* 42. aliique referunt; breviter dicta impedimenta in hac quaestione declarantur, majoris tamen claritatis gratia de singulis speciales Paragraphos instituendo.

§. I.

De Impedimento Erroris.

SUMMARIUM.

51. *Error personae dirimit Matrimonium.*
52. *Error fortunae, & qualitatis, quis, & an Matrimonium dirimat?*
53. *Error Conditionis, quis?*

51. ERROR, quantum ad propositum quadruplex intelligi potest, scilicet personae, fortunae, condisionis, aut qualitatis. *Error personae* est, quando erratur circa personam, putando, se contrahere cum tali persona, & est alia: prout contigit Jacob Patriarchae, cui putanti se contrahere cum Rachele loco hujus fuit supposita Lia soror ejus *Genes.* 29. Et hic Error personae juxta omnes Doctores dirimit matrimonium, idque non solum Jure Ecclesiastico, sed etiam Jure naturae: quia aufert consensum ad substantiam matrimonii requisitum, utpote cum quis velit cum tali determinata persona contrahere, & non cum alia. Unde matrimonium Jacob cum Lia a principio fuit

fuit nullum; quamvis postea accedente novo ipsius Jacob consensu fuerit convalidatum. Et de hoc errore personæ loquitur præsens impedimentum, de quo, uti de subsequentibus plura in Jure Canonico *Lib.* 4. *Decret. Tit.* 1. *num.* 342. *& seqq.*

52. *Error fortunæ* est, quando quis putatur esse dives qui est pauper. *Error qualitatis* est, quando contingit errari circa qualitates alicujus personæ: ut dum quis putatur esse bonus, vel pulcher, qui malus est, aut deformis, vel virgo, aut hujusmodi, & non est. Et illum duplicem errorem, qualitatis scilicet, ac fortunæ (dummodo adsit absolutus consensus, neque ejusmodi qualitas deducatur in conditionem contractus, neque error ille qualitatis involvat errorem circa ipsam substantiam personæ) nullatenus dirimere matrimonium, consentiunt Doctores. Ratio est: quia error iste non contingit circa ejus substantiam matrimonii, sed solum circa ejus accidentia, ac proinde est solum accidentalis.

53. Tandem *Error Conditionis* est, quando quis putatur esse liber, qui est servus. Et de hoc Errore agetur ex professo in *sequenti Paragrapho*: hinc sit

§. II.

De Impedimento Conditionis.

SUMMARIUM.

54. *Impedimentum Conditionis, quod?*
55. *Conditio servilis dirimit Matrimonium, quando.*
56. *Et quo Jure?*
57. *Matrimonium servorum inter se, an sit validum?*
58. *Quid, si liber contrahat scienter cum serva?*
59. *Aut servitus non sit proprie dicta?*
60. *Triplex genus Servorum, nimirum*
Mancipia, Servi adscriptitii, & originarii.
61. *Hi omnes prohibentur ad SS. Ordines promoveri.*

54. ESTI nomen *Conditionis* satis amplum sit ad plura significanda, in proposito tamen ex communi usu loquendi denotat statum servilem, seu servitutem proprie dictam, qualis olim plurimum fuit in usu. Unde per *Impedimentum Conditionis* intelligitur Error conditionis (*de quo n. præced.*) & tunc accidit, quando quis putatur esse liber, qui est servus proprie dictus. Et talis vulgo dicitur *Mancipium*: quale ita est Domini sui, ut illud Dominus possit ad libitum venumdare. Hoc prænotato, sit

55. CONCL. I. Conditio servilis, sive proprie dicta est impedimentum dirimens matrimonii quando liber contrahit cum serva, vel libera cum servo, ignorata ejus conditione servili. Ita communis, & habetur decisum *c. Si quis ingenuus* 29. *q.* 2. & *c. Ad nostram. De Conjugio servorum.*

56. Existimant equidem plures Doctores, Conditionem servilem ignoratam dirimere matrimonium inter servum & liberam Jure duntaxat Ecclesiastico; prout tenet Sanchez *lib.* 7. *de Matr. disp.* 29. *n.* 16. citans pro hac sententia multos Doctores. Verum sententia asserens, Conditionem servilem de Jure naturali irritare matrimonium, satis probabilis est, aut etiam probabilior: siquidem Error Conditionis evacuat consensum, prout notat Magister Sententiarum 4. *dist.* 30.; atqui sine consensu matrimonium Jure naturæ est nullum. Accedit, quod in toto Jure non reperiatur textus irritans, sed potius irritatio, seu nullitas talis matrimonii supponatur. Insuper in matrimonio fit permutatio corporum quoad usum matrimonialem: atqui servus proprie dictus non habet liberum usum sui corporis, sicuti liber; ergo liber ignorans ejus servitutem non censetur consentire in ipsum, neque potestatem corporis sui velle commutare cum potestate corporis servi, utpote quam ipse non habet; prout argumentatur Doctor Subtilis 4. *dist.* 30. *quæst.* 1.

57. CONCL. II. Nihilominus validum est Matrimonium servorum inter se, licet ineatur domino contradicente, quamvis per hoc non liberentur a consuetis servitiis domino suo præstandis. Ita habetur *cap.* 1. *de Conjugio servorum.* Et hoc extendunt Doctores communiter ad eum casum, quo servus putans, se contrahere cum libera contraxit cum serva: nam tunc militat ratio *n. præced.* allata, cum quælibet pars æqualem sui ipsius potestatem transferat in aliam, neque error iste reddat conditionem contrahentis deteriorem. Et hinc SS. Canones duntaxat loquuntur de matrimonio liberi cum serva, vel econtra, ignorata ejus conditione servili, contracto, dum illud declarant esse invalidum.

58. CONCL. III. Si liber contrahit cum serva scienter, aut econtra, validum est matrimonium: idemque dicendum, si prius quidem ignorata ejus conditione servili contraxit, postea tamen cognita rei veritate in matrimonium consensit, aut servam carnaliter cognovit. Ita communis; habeturque decisum *c. Proposuit. & cap. ult. de Conjug. servor.* Accedit ratio; quia potest cedere juri suo.

59. CONCL. IV. Quando servitus non est vera & proprie dicta, sed adscriptitia solum, aut originaria, ejus error non dirimit matrimonium. Ita Sanchez *cit. disp.* 29. *num.* 9. cum communi. Ratio est: quia hæc servitus non ita obsistit effectibus matrimonii, sicuti prior, unde nec ejus ignorantia censetur tollere sufficientem consensum pro matrimonio. Hinc Ecclesia nunquam legitur irritasse, vel irrita declarasse matrimonia cum talibus servis ignoranter inita.

60. Ubi notandum, quod communiter triplex assignetur genus Servorum. Primo enim aliqui sunt *Servi proprie dicti*, qui ita sunt juris domini sui, ut eos venundare possit: & tales dicuntur *Mancipia*, de quibus loquitur præsens impedimentum Conditionis. Secundo, alii dicuntur *Servi adscriptitii*, & sunt illi, qui glebæ seu prædio cuipiam colendo sunt perpetuo addicti. Tertio, alii sunt *Servi originarii*, & sunt illi, qui ex adscriptitiis nati sunt.

61. Porro, quamvis hæc utraque posterior Servitus, licet antea ignorata, non sit impedimentum dirimens matrimonii ut dictum: nihilominus de Jure Canonico Servi tum adscriptitii, tum originarii, prohibentur ad Sacros Ordines promoveri, invitis suis dominis, & ante manumissionem in scriptis Episcopo exhibendam; ut habetur *can. Generalis.* & *c. Admittuntur, dist.* 54.

§. III.

De Impedimento Violentiæ.

SUMMARIUM.

62. *Violentia quid?*
(*b*) Dist. 13. quæst. 3. n. 29. & seqq.

62. PER vim, seu *Violentiam*, prout est unum ex impedimentis dirimentibus matrimonii, aliud non intelligitur, quam metus gravis, atque injuste incussus, inducens hominem ad contrahendum Matrimonium, quod alioquin nullo modo contraxisset, nisi ad id metu illo, seu violentia fuisset compulsus. Et matrimonium ex tali metu gravi, atque injuste incusso contractum ipso jure nullum est, ac irritum; prout superius (b) jam dictum.

§. IV.

De Impedimento Impotentiæ.

SUMMARIUM.

63. *Impedimentum Impotentiæ, quod?*
64. *Dirimit Matrimonium, si est perpetua Impotentia.*
65. *Quid de temporali?*
66. *Aut si Impotentia supervenit Matrimonio jam contracto?*
* *An tunc liceant oscula, & tactus, ac quando?*
67. *In dubio, an Impotentia censeatur præcessisse Matrimonium, quidnam resolvendum?*
68. *Quid juris, si dubitetur, an ea sit perpetua?*
* *De Probatione triennali. Addit. I. & II.*
69. *Castratio est impedimentum dirimens Matrimonii.*
* *Ubi etiam de curato ab Hernia. Vid. Add.*
70. *Non vero sola sterilitas.*
* *Ubi casus notabilis de muliere recipiente, sed non retinente semen.*
71. *Impuberes invalide contrahent, nisi malitia suppleat ætatem.*
72. *Idque ex Jure Ecclesiastico.*
Corollarium.
* *Casus de Hermaphrodito. Addit. I.*
* *Item de fœminis nimium arctis. Addit. II.*
* *Ac senibus decrepitis. Addit. III.*

63. PER *Impedimentum Impotentiæ* hoc loco intelligitur impotentia coeundi seu inhabilitas ad habendam perfectam copulam conjugalem, quæ alias fieri solet per fœminei vasis penetrationem, & seminis in id effusionem. Et de hac impotentia loquendo, sit

64. CONCL. I. Impotentia, si est perpetua, cui per naturam vel artem, vel etiam per adhibita media spiritualia (posito, quod hæc impotentia proveniat ex maleficio) subveniri non potest, simulque præcessit contractum matrimonialem, simpliciter impedit matrimonium contrahendum, & dirimit contractum, respectu cujuscumque est tale impedimentum. Ita communis, & habetur *cap. Ex litteris*, & *c. Fraternitatis*, *De Frigidis & maleficiatis*.

65. Dicitur I. *Si perpetua*. Nam temporalis v. g. propter febrim, aut aliam infirmitatem accidens non dirimit matrimonium. Quinimo valet matrimonium in mortis articulo contractum cum concubina ad legitimandam prolem; prout tenet communis Doctorum, & praxis Eccle-

sia

fiæ. Siquidem infirmi de se non habent impotentiam perpetuam, sed temporalem: & per accidens est, quandoque hic & nunc moriantur, sicque impotentia illa fiat perpetua.

66. Dicitur II. *Simulque præcessit contractum matrimonialem*. Nam, si ejusmodi impotentia sive propter viri frigiditatem, sive ob maleficium matrimonio jam contracto primum superveniat, certum est, matrimonium non dirimi, quod in emergentia casus bene sibi notent Confessarii, ac diligenter interrogent, an talis impotentia statim ad initium matrimonii adfuerit, nec ne? Quod si illa impotentia primum successu temporis advenisset, illud matrimonium est, & manebit validum. Infertur proinde, quod talibus, utpote veris conjugibus, liceant tactus, & oscula ad ostendendum affectum conjugalem, dummodo absit periculum pollutionis. Infertur ulterius, quod talibus etiam licitum sit, conari ad actum conjugalem, quamdiu spes probabilis superest ipsum perficiendi intra vas naturale, licet aliquando præter intentionem pollutio contingat. Additur: *quamdiu spes probabilis superest &c.* nam si de consummatione ejus totaliter sit desperatum, tunc illis illicitus est accessus conjugalis: quamvis conformiter modo dictis talibus adhuc licerent tactus & oscula ad ostendendum affectum conjugalem. Sanchez *lib. 9. disp. 17. num. 18.* Layman *lib. 5. Tract. 10. part. 4. cap. 11.* & alii.

67. Porro in dubio, an impotentia præcesserit matrimonium, vel primum postea supervenerit, præsumendum est, eam præcessisse. Abbas *c. Fraternitatis, de Frigid. & malef.* Engel *eod. num. 10.* & alii.

In dubio autem, num impotentia illa Matrimonium antecedens sit perpetua, vel temporalis, tunc ad experiendum conceditur conjugibus spatium trium annorum *c. Laudabilem. Eod.* Dicitur, *in dubio*; nam, si de impotentia perpetua constet, statim separatur matrimonium: quia dum constat de veritate, frustra adhibetur ulterior experientia. Poterunt tamen tales, si voluerint cohabitare, ut frater & soror, caste videlicet vivendo, & abstinendo ab omni commercio carnali. *arg. c. Consultationi. Eod.*

Additio I.

* Cæterum tempus illud triennale, quod conjugibus in dubio, num impotentia sit perpetua, vel temporalis, ad probandum conceditur, conformiter dictis in Jure Canonico *lib. 4. Decret. tit. 15. num. 27.* non computatur a die contracti matrimonii, sed incipit a tempore, quo prima vice attentata fuit copula; quoniam præfatum triennium conceditur ad explorandum, an impotentia sit perpetua; hæc autem exploratio non alio commodiori tempore, quam ab ipsa copulæ attentatione suum initium sumit: ergo. Quod si hoc triennium fuerit completum, antequam actualiter ad separationem pro foro externo procedatur, prærequiritur, ut, si aliunde per inspectionem ocularem, vel alia signa certitudo de impotentia haberi nequeat, saltem ambo conjuges jurent, quod serio copulam intra hoc tempus tentaverint, nec tamen perficere potuerint. Item præterea ex parte cujuslibet conjugis debent septem propinqui, vel his deficientibus septem vicini bonæ famæ deponere juramentum credulitatis, id est, debent jurare, quod credant, memoratos conjuges affirmare verum, de quo plura in Jure Canonico *Lib. 4. Decret. tit. 15. num. 33. & seqq.* Insuper quando constat, illud matrimonium intra tempus hoc triennale consummari non potuisse, ab eo tempore nequeunt amplius putati hi conjuges petere, vel reddere debitum. Ratio est: quia tunc censetur adesse moralis certitudo impotentiæ, adeoque male tentaretur copula. Quod si tamen ex certis circumstantiis intra hoc tempus affulgeret aliqua nova spes perficiendi copulam, posset hæc probatio continuari etiam ultra triennium juxta Cajetanum & Sanchez apud la Croix *Lib. 6. part. 3. num. 803.* Quod idem præsens Auctor *Lib. 4. Decret. Tit. 15. num. 45.* concedit usque ad annos plenæ & perfectæ pubertatis, si matrimonium in ætate valde juvenili fuisset contractum, puta si maritus, quando nupsit, primum explesset annum decimum quartum. Censetur autem apud masculos plena, & perfecta pubertas primum adesse anno decimo octavo §. 4. *Instit. De adoptionibus.* *

Additio II.

* Ast ponamus, quod finito sine effectu copulæ triennio, & non affulgente nova spe in futurum eam perficiendi, impotentia ex parte unius conjugis fuerit decisa Judicio Ecclesiæ perpetua, & consequenter impedimentum dirimens, atque exinde alteri comparti potestas data licentia transeundi ad aliud matrimonium, quod etiam contraxit, & consummavit: ponamus, inquam, quod post hæc omnia jam facta primum deprehendatur, illam impotentiam non fuisse perpetuam; puta, quia pars, quæ judicabatur impotens, post separationem, & declaratam nullitatem prioris matrimonii aliam per copulam fornicariam imprægnavit, quidnam tunc agendum; num redeundum ad primum matrimonium, vel poteritne altera compars persistere in secundo? Antequam resolvam, Notandum I. Quod impotentia perpetua dicatur illa, quæ vel nequit tolli citra miraculum absolute, vel saltem non sine maleficio, seu peccato, sive non sine gravi periculo mortis. Quod si tolli queat citra miraculum, & absque peccato, ac mortis periculo, censetur ante sublationem impotentia temporalis, quæ non dirimit præcedens matrimonium. Notandum II. Quod impotentia perpetua alia sit absoluta, id est, quoad quascumque personas alterius sexus: alia respectiva, seu respectu unius tantum, vel alterius. Utraque autem evenire potest vel naturaliter, vel ex maleficio. *Naturaliter* ordinarie ex parte viri contingit ob nimiam frigiditatem, ex parte fœminæ ob nimiam arctitudinem. *Ex maleficio* autem censetur evenire, quando alias nullus defectus neque ex parte mariti, neque ex parte uxoris advertitur. H. N.

Respond. I. Si separatio, & præcedentis matrimonii nullitatis declaratio fuerit facta ex eo; quoniam a Judice credebatur impotentia absoluta, & naturalis, quæ tamen postea cernitur sublata absque miraculo, peccato, vel interveniente gravi mortis periculo, debet in simili casu primum matrimonium reintegrari, & posterius annullari. Ita desumitur ex *cap. 5. & 6. de Frigidis*. Ratio est. quia hæc sententia Judicis nitebatur falso supposito. Respond. II. Si præcedens impotentia naturalis fuerit judicata respectiva, & exinde declaratum præcedens Matrimonium nullum, debet adhuc in ea nullitate persisti, & secundum matrimonium, quod contraxit altera pars, permitti in suo valore, quia bene potest contingere, ut quis sit potens respectu unius, non tamen respectu alterius, prout idem evenire potest, si præcedens impotentia fuerit judicata provenire ex maleficio, & exinde adhibitis frustra intra triennium probationis variis Exorcismis declarata nullitas primi matrimonii; potuit enim maleficium factum esse inter has duas personas, ut se non extenderit ad alias, hincque in simili casu utraque pars posset ad alias transire nuptias. Videantur dicta in Jure Canonico *Lib. 4. tit. 15. num. 56. & seqq.* *

69. CONCL. II. Castratio est impedimentum dirimens matrimonii: & hinc perfecte eunuchi (hoc est, utroque testiculo carentes) non sunt habiles ad illud contrahendum. Ita communis; & patet ex Bulla Sixti V. *Cum frequenter* (& habetur *tom. 2. Bullari Romani. Constit. 59. dicti Pont.*) in qua declaratur, perfecte eunuchos esse ad contrahendum inhabiles, eosque, qui jam contraxerant, iterum separandos. Ratio est: quia, licet tales possint uti congressu, destituuntur tamen vero semine, ac proinde per se loquendo sunt inepti ad habendum bonum prolis, qui est finis primarius Matrimonii.

Additio.

* Aliam difficultatem movet la Croix *Lib. 6. part. 3. num. 789.* de aliquo curato ab hernia per sectionem, ubi uterque testiculus equidem mansit in inguine, ast cum visceribus reconditus, & insutus. Quæritur, an talis possit verum excoquere semen, ita, ut sit capax matrimonii? Et respondit ibidem Universitas Vallisoletana cum Medicis, & Canonistis affirmative. *

70. CONCL. III. Nihilominus sola sterilitas non est impedimentum dirimens matrimonii. Ita communis. Ratio est: tum quia steriles possunt uti naturali copula, quæ per accidens tantum inepta est ad generandum, imo quandoque præter spem deservit ad generationem prolis; uti patet in Anna matre Samuelis, sancta Elisabeth matre S. Joannis Baptistæ, & pluribus aliis: tum quia matrimonium non solum propter bonum prolis; sed etiam in remedium concupiscentiæ permissum, atque institutum est.

Additio.

* Ex hoc Infertur, quod validum sit matrimonium, si mulier semen viri debite valeat recipere, quamvis illud denuo matrix rejiciat. Ratio est: quia in simili casu jam habetur perfecta copula conjugalis, quod autem matrix illud semen iterum rejiciat, signum quidem est sterilitatis; ast hæc non obest valori matrimonii. Quod si vero fœmina ob nimiam latitudinem vasis muliebris ne quidem semen viri debite recipere possit, an tunc non adsit impotentia dirimens matrimonium aliud est dubium, ad quod la Croix *loc. cit num. 700.* respondet. Si latitudo antecesserit, nec naturaliter citra grave mortis periculum repelli possit, & sit constans causa, cur semen viri non possit debite recipi a fœmina, facit non solum sterilitatem, sed impotentiam perpetuam, utpote cum nequeat exerceri perfecta copula, adeoque ab initio invalidat matrimonium. Quod si de aliquo horum sit dubium, debet talis mulier conformiter *cap. 5. 6. 7. De Frigidis*; a peritis inspici, & exami-

minari. Videatnr desoper Paulus Zachias *Lib.* 3. *Consilior. tit.* 1. *q.* 6. *

71. Quæres I. An Impuberes (id est, masculi ante decimum quartum, & fœminæ ante duoderimum ætatis annum completum) valide possint cootrahere Matrimonium? Resp. negative, nisi io eis malitia suppleat ætatem; prout liquet ex *c. Puberes. cap. ult. De Desponsat. impuber.* eum concordantiis. Ratio est: quia Ecclesia speciali jure dispofuit, ot ejusmodi Matrimonia sint irrita; uti patet tum per jura allegata, tum ex *c. Attestationes. Eod.* ubi impuberes contrahentes jubentur separari, nisi malitia suppleat ætatem; id est, oisi eitius sint doli eapaces, simulque potentes ad actum conjugalem.

72. Dices. Impotentia temporalia non dirimit Matrimonium, ut dictum *num.* 65 atqui in impuberibus adest sola impotentia temporalis; ergo. Resp. Majorem esse veram, quantum est ex natura rei; secus accedente Jure Ecclesiastico, quo impuberes, in quibus malitia noo supplet ætatem, redduntur inhabiles ad contrahendum Matrimonium de præsenti. Nam, ut notat Sanchea *Lib.* 7. *de Matr. disp.* 104. *num.* 9. Herincx *disp.* 6. *Matr. num.* 85. & alii, quamvis impuberes cæteroquin doli capacea, non obstante impotentia temporali ad actum conjugalem, spectato Jure naturæ, possent valide contrahere Matrimonium (prout & puberes effecti valide contrahunt, non obstante aliqua impotentia temporali, vel superveniente, vel adhuc ob complexinnem tenellam durante) nihilominus impuberes Jure Ecclesiastico redduntur inhabiles ad contrahendum, nisi malitia supplente ætatem sint potentes ad actum conjugalem. Ex quo ultimo infert Fagnanus. c. *De illis, num.* 38. *de Desponsat. impub.* quod illud impedimentum ætatis, a SS. Canonibus præfinitæ, non sit absolutum, sed condizionale, nisi videlicet malitia suppleat ætatem: quamvis ante eam ætatem asserenti hanc aptitudinem incumbat onus ipsam probandi, utpote qui præsumptionem Juris contra se habet; nam Jus adepta pubertate & non ante præsumit homines habiles ad actum matrimonialem.

Additio I.

* Quæres II. An Hermaphroditi; id est, participantes partim de sextu masculino, partim de fœminino, possint valide contrahere Matrimonium? Respond. eum communi affirmative. Ratio est: quia Hermaphroditus potest perfectam supetlus *n.* 63. descriptam exercere eopulam. Interea tamen, ut non solum valide, sed etiam licite id faciat, debet se gerere serundum prævalentiam sexua, vel si nullus sexus prævaleret, sed uterque quasi æqualia appareret, debernt se ad unum sexum ante Matrimonium determinare, & in Matrimonio non oisi secundum sexum semel electum copola uti. Videantur dicta *lib.* 4. *Decret. tit.* 15. *num.* 22. & *seqq.* *

Additio II.

* Quæres III. An fœminæ nimium arctæ possint valide contrahere Matrimonium? Ratio dubitandi, & negativam tenendi posset esse: quia tales ob nimiam arctitodinem sunt impotentes ad veram copulam exercendam; cum exinde vir nequeat vas fœmineum penetrare. Resp. tamen sub distinctione; nam vel talis arctitudo eitra grave mortis periculum est eurabilis, vel non? Si posterius: similis fœmina nequit valide contrahere, cum adsit impedimentum perpetuum impotentiæ: si autem eitra grave periculum mortia est curabilis, poterit contrahere: quia tale impedimentum est tantum temporale. Tenetur tamen hæc fœmina admittere aliquam incisionem etiam cum sen sibili quodam dolore, & quamvis hanc arctitudinem primum adverterit post contractum jam bona fide Matrimonium. Vide in Jure Canonico *Lib.* 4. *Decret. Tit.* 15. *n.* 66. & 67. *

Additio III.

* Quæres IV. An senes decrepiti possint contrahere Matrimonium? Respond. iterum sub distinctione: si enim natura, vel arte Medieorum disponi queant ad eopulam, excitando e. g. ipsis calorem naturalem, utique po unt contrahere Matrimonium, otpote potentes, etsi forsan semen sterile babentes; secus vero, si ita sint viribus exhausti, ot neqne arte Medicorum juvati valeant ad eopulam exercendam. Primum ordinarie censetur supponi saltem ex praxi Eclesiæ, quæ passim similia Matrimonia admittit, nisi expresse constet de impotentia, prout adevertunt Schmalzgrueber *Lib.* 4. *Decret. Tit.* 15. *n.* 33. & Holsman *Tract. de Matrim. num.* 627. Alterum vero pariter aliquoties potest contingere. Unde Navarrus apud la Crox *lib.* 6. *part.* 3. *num.* 791. merito arguit quasdam mulieres adhuc juvenes, quæ eum ejusmodi decrepitis eontrahentes divitias sibi potius desponsant, quam personas, ex quo plura sæpius mala atque adulteria eveniunt, uti Confessarii experiuntur. *

§. V.

De Impedimento Ligaminis.

SUMMARIUM.

73. *Impedimentum Ligaminis, quid?*

73. PER *Impedimentum Ligaminis* intelligitur vinculum prioris Matrimonii, quo durante posterius est nullum, & irritum. Verum de hoc ex professo dictum superius *Distinct. præc. Quæst.* 4. per totum: ibi videatur.

§. VI.

De Impedimento Ordinis.

SUMMARIUM.

74. *Impedimentum Ordinis, quid?*
75. *Oritur ex Jure Ecclesiastico.*

74. PER *Impedimentum Ordinis* illud intelligitur, quo Clerici in Sacris Ordinibus constituti, id est Subdiaconi, Diaconi, ac Presbyteri, fuerunt ab Ecclesia inhabiles redditi ad valide contrahendum Matrimonium: ut patet ex c. *Presbyteris, dist.* 27. cum concordantiis, estque novissime definitum in Concilio Trid. *Sess.* 24. *can.* 9. ibi: *Si quis dixerit, Clericos in sacris Ordinibus constitutos, vel Regulares Castitatem solemniter professos posse Matrimonium contrahere, contractumque validum esse non obstante Lege Ecclesiastica vel Voto &c. anathema sit.*

75. Ex quibus verbis simul liquet, ac jam antea notavit Scotus 4. *dist.* 37. istud Impedimentum Ordinis oriri ex Jure duntaxat Ecclesiastico, quo tales ad contrahendum valide Matrimonium redduntur inhabiles, unde etiam a Summo Pontifice dispensari potest ex gravi causa, ut tali sacro Ordine etiam Sacerdotali Initiatus nubere queat prout similia exempla referuntur *IV. Decret. Tit.* 6. *n.* 16. Cæterum si non dispensati Clerici in Sacris constituti Matrimonium contrahere præsumant, præterquam quod nulliter ac invalide contrahant, excommunicationis sententiam ipso facto incurrunt, juxta *Clem. Eos qui. De Consang. & affinit.*

§. VII.

De Impedimento Voti.

SUMMARIUM.

76. *Votum solemne Castitatis dirimit Matrimonium, non simplex, cur?*
(i) Ut dictum Tract. 6. Dist. 3. nom. 8. & 9.
77. *Quid de Votis Simplicibus Societatis JESU?*

76. CUM Votum Castitatis aliud sit simplex, aliud solemne, (i) conveniont Doctores, solum Votum solemne Castitatis in aliqua Religione approbata dirimere Matrimonium, si id post Votum hoc emissum attentaretur contrahi, de quo proinde præsens Impedimentum intelligendum est. Votum autem simplex Castitatis non *dirimit contractum*, sed solum *impedit contrahendum*; prout patet ex c. *un. De Voto in* 6. Rationem hujus assignat Doctor Subtilis 4. *dist.* 38. *circa finem*: quia Ecclesia habentes Votum solemne Castitatis illegitimavit ad contrahendum Matrimonium, non autem habentes Votum duntaxat simplex. Et hoc rationabiliter factum fuit: quia ille sic posuit in potestate Ecclesiæ, quantum ad oppositum ejus,

ad

ad quod est contractus Matrimonii, non vero iste habens duntaxat Votum simplex Castitatis, & hinc noluit Ecclesia hunc illegitimare ad contrahendum Matrimonium, sed eum reliquit Judicio Divino.

77. Cæterum ab hac generali doctrina excipi debent Vota simplicia, in Societate JESU post absolutum biennium Novitiatus emitti solita: nam ejusmodi Votum simplex Castitatis ante legitimam e Societate dimissionem non solum impedit Matrimonium contrahendum, sed etiam dirimit contractum; prout constat ex Bulla Gregorii XIII. *Ascendente Domino* (& habetur *tom.* 2. *Bullarii Romani Constit.* 89. *dicti Pont.*) ubi §. 22. omnes ad sic contrahendum inhabiles declarantur, ipsique contractus annullantur. Et merito: nam etiam tales Professi specialiter quoad hoc se posuerunt in potestate Ecclesiæ.

§. VIII.

De Impedimento Disparitatis Cultus.

SUMMARIUM.

78. *Impedimentum Disparitatis Cultus, quod?*
79. *Solvitur instantia.*
80. *Alia Cultus Disparitas, quæ inter Catholicos, & Hæreticos. Hæc impedit Matrimonium.*
81. *Quod limitatur,*
 * *Et occurritur Objectioni.*
82. *Pacta de parte liberorum in hæresi educanda sunt impia, cum Additione.*
83. *Cautela circa Matrimonia Catholicorum cum Hæreticis, una cum Additione.*

78. PER *Impedimentum Disparitatis Cultus*, seu *Disparis Cultus* aliud non intelligitur, quam illud, quod oritur ex disparitate in Fide: qualis disparitas in Cultu, seu Fide datur inde eas personas, quarum una est fidelis seu baptizata, altera vero infidelis & non baptizata. Et talis Cultus Disparitas est impedimentum dirimens Matrimonii, ita ut de facto persona fidelis cum infideli valide contrahere non possit.

79. Nec obstat, quod S. Monica nupserit Patritio cuidam gentili, & S. Clotildis Clodoveo Francorum Regi adhuc gentili. Resp. enim, id tunc valide factum, eo quod vel illo tempore necdum ab Ecclesia fuerint annullata & irritata talia Matrimonia, quæ fuerunt contracta inter fidelem & infidelem, vel certe ob rationabilem causam tunc prædictæ personæ obtinuerint legitimam dispensationem. Siquidem hanc Cultus Disparitatem solo Jure Ecclesiastico irritare Matrimonium, eo quod Ecclesia illegitimaverit Fidelem respectu Infidelis, notat Scotus 4. *Dist.* 39. §. *De secundo*, estque communis.

80. Præter hanc Cultus Disparitatem, quæ intercedit inter Fidelem ac Infidelem, datur adhuc alius Dispar Cultus, qui reperitur inter eas personas, quarum utraque est baptizata, una tamen est Catholica, altera vero hæretica, vel apostata a Fide; nam etiam tales personæ habent disparem Cultum, seu Fidem. Cæterum hæc Fidei, seu Cultus Disparitas, si non simul aliud impedimentum dirimens concurrat, non *dirimit* Matrimonium, quamvis illud contrahendum *impediat*: ac proinde persona Catholica valide quidem potest contrahere Matrimonium cum hæretica, non tamen licite; cum talia Matrimonia prohibeantur *c. Cave*, & *c. Non oportet*. 28. *quæst.* 1. Sanchez *lib.* 6. *disp.* 72. cum communi.

81. Excipe tamen cum eodem Sanchez loca illa, in quibus Hæretici cum Catholicis permixti vivunt, ut in Germania, Gallia, Polonia: in his enim ex consuetudine recepta, & tolerata licent conjugia personæ Catholicæ cum hæretica ex gravi ratione mixta, dummodo Catholica libere & absque subversionis periculo permittatur in Fide permanere. † Hanc quidem tolerantiam agnoscit utique Benedictus XIV. in sua Bulla ad Episcopos Poloniæ incipiente *Ad tuas manus* Bullar. Tom. II. Num. LIX. Vicissim tamen licita hæc esse Contrahentibus Conjugia, nec Pontifex ibidem affirmat, quin & contrarium tenere videtur; & nam in alia Encyclica, quæ ibidem legitur Num. LI. hæc disarte scribit: Sedem *Apostolicam hujusmodi matrimonia* (Hæretici cum Catholica) *nisi hæresis abjuratio præcedat semper improbasse* (constat) *ac damnasse*, & nunc quoque abominari & detestari.

Additio.

* Nec dicas, tali modo Catholicam moraliter cooperari, & influere in peccatum ipsius hæretici, quod is committit indigne administrando, & recipiendo Sacramentum Matrimonii, qualis influxus utique videtur illicitus. Respondet enim optime Pater Pichler *Lib.* 4. *Decret. tit.* 1. *num.* 230. negando, talem Catholicam in his circumstantiis moraliter cooperari alterius peccato; quoniam facit aliquid ex se honestum ob gravem causam, quo alter abutitur, & peccat ex sua malitia: sicuti eodem modo discurritur quoad eum, qui ministrat Eucharistiam publice petenti, quem privatim scit indignum &c. Deinde materiales hæretici non semper indigne, aut sacrilege, saltem formaliter, suscipiunt Sacramentum Matrimonii. Unde etiam Cardinalis de Lugo apud la Croix *Tom.* 1. *lib.* 2. *num.* 99. defendit, tales nuptias personæ Catholicæ cum Acatholica ex justa causa in locis, ubi similis viget consuetudo, contractas benedici posse a Parocho Catholico in favorem personæ Catholicæ, quæ propter conthoralem Acatholicam non debet suo jure privari.

82. Pacta vero, quæ quandoque in talibus conjugiis ineuntur, ut quidam ex liberis nascituris Catholicæ Fidei, alii vero hæresi adhæreant, sunt prorsus impia & irrita; cum pugnent contra Jus naturale, & Divinum, quo tenentur parentes prolem in vera Fide educare, atque media ad salutem consequendam necessaria subministrare.

Additio.

* Quinimo P. Franciscus Schmier *lib.* 4. *Jurisprud. Tract.* 3. *cap.* 5. *sect.* 3. *n.* 57. cui adhæret Schmalzgrueber *lib.* 4. *Decret. tit.* 6. *num.* 150. defendit, Matrimonia, quibus similia pacta expresse adjiciuntur, omnino esse invalida, cum sint contra bonum prolis; pacta autem, in Matrimonio contra bonum prolis inita, sint nulla, uti deducitur ex *cap. fin. De Conditionibus appositis* & habetur superius *Dist.* 13. *in Append. post quæst.* 3. *Addit. I.* Sed respondet P. Holaman hic *Tom.* 2. *Tract.* 2. *num.* 577. similia pacta esse quidem nulla; si conditio adjiciatur contra bonum prolis naturale: v. g. si quis diceret *contraho tecum, si generationem prolis evites*: secus vero, si conditio addita fuerit præcise contra bonum morale prolis, quamvis & talia pacta sint illicita, & impia. *

83. Quia insuper ex Matrimoniis Catholicorum cum hæreticis communiter majora eveniunt mala, quam bona, utpute perversio conjugis Catholicæ ad hæresim, vel saltem violationem Legum Ecclesiasticarum; rixæ, & dissensiones inter ipsosmet conjuges, periculum perversionis liberorum nasciturorum, ac hujusmodi; hinc præter Ritualia Diœcesana, stricte circa hoc observanda, merito notant Doctores, Parochis esse attendendum, ut quoad possunt, sese opponant talibus conjugiis, neque ipsis assistant, nisi ineantur ex justa causa, & sine morali periculo subversionis; nunquam autem iis, quorum Sponsi paciscuntur de parte liberorum educanda in hæresi, ne quoquo modo videantur consentire in pacta illicita, Jurique naturali ac Divino de legitima prolium educatione, atque instructione in vera Fide repugnantia. Gobat *tract.* 9. *Theol. Experim.* n. 220. & aliis.

Additio.

* Quæres. Quid igitur sentiendum sit de illa praxi, qua aliquoties in Germania pars Catholica contrahentium equidem paciscitur ut certum saltem genus prolium (puta masculi) educetur in Religione Catholica; quoad alterum vero liberorum genus se habent permissive? Respondent ex Tannero Patritius Sporer *part.* 4. *Theol. Sacrament. cap.* 2. *num.* 180. *v. Observat tamen* & la Croix *lib.* 2. *num.* 98. *v. Tannerus tamen*. in illis locis, in quibus alia Matrimonia Catholicos inter, & hæreticos inita citra proximum perversionis periculum ex consuetudine licet, etiam similem praxin non esse peccaminosam, supposito, quod aliunde simile Matrimonium sit valde utile ad bonum commune. Ratio est: quia etsi nunquam sit malum positive faciendum, ut eveniat bonum; aliquoties tamen id permitti licite potest, si ita bonum commune exigere videatur, aut majus malum, alias eventurum, per talem permissionem evitetur. Unde Sporer *loc. cit.* addit, talem fœminam Catholicam licite absolvi, quando dicit in Confessionali, nihil, nisi graves dissensiones una cum verberibus eventuras, si proles, sub speciali pacto non comprehensas, in fide Catholica educare attentaret, marito ad hoc singularissime attendente. *

§. IX.

§. IX.

De Impedimento Criminis.

SUMMARIUM.

84. *Impedimentum Criminis, quid, & unde oriatur?*
85. *Machinatio in mortem conjugis dirimit Matrimonium, quando fit pari consensu;*
86. *Vel conjungitur adulterio.*
87. *Adulterium, in quibus casibus dirimat Matrimonium?*
88. *Quatuor conditiones, ut uxoricidium dirimat Matrimonium. I. 89. II. 90. III. 91. IV.*
92. *An hoc impedimentum oriatur, si uxor occidat virum?*
93. *Quæ requirantur, ut adulterium dirimat Matrimonium? cum duplici Additione.*
* *Quid sentiendum de futuri Matrimonii promissione facta vivente adhuc altera conjuge, si nullum sit conjunctum adulterium aut conjucidium? Add. III.*

84. PER *Impedimentum Criminis* intelligitur impedimentum dirimens Matrimonii, quod ex aliquo gravi crimine ortum habet. Et quidem spectato Jure communi antiquo (nam Concilium Trident. *Sess.* 24. *de ref. Matr. cap.* 6. addidit impedimentum ex Raptu proveniens) duplex est hujusmodi crimen, videlicet Machinatio in mortem conjugis, & Adulterium: quamvis hæc non semper dirimant Matrimonium; sed in sequentibus dumtaxat casibus.

85. Itaque Machinatio in mortem conjugis tunc dirimit Matrimonium, quando vel pari consensu viri & mulieris committitur uxoricidium effectu secuto, vel quando uxoricidium conjungitur cum adulterio. Ita communis. Prima pars patet ex *c. Laudabilem. De Convers. Infidel.* ubi dicitur, quod Saraceni, *qui quarumdam Christianarum viros earum insidiis, & machinationibus occiderunt*, postea conversi ad fidem non possint hasce mulieres Christianas habere in conjuges. Concordat. *c. Si quis vivente* 31. *q.* 1.

86. Altera pars habetur *c. Super hoc* & *c. Significasti. De eo qui duxit in Matrim.* Et quidem in tali casu, quando adulterium jungitur uxoricidio, sufficit ad istud impedimentum incurrendum, quod alterutra pars, nimirum vel adulter, vel adultera, fuerit machinata in mortem conjugis, effectu tamen secuto; sive deinde fidem dederint, quod conjuge defuncta velint invicem nubere, sive non. Patet hoc ex *cit. c. Super hoc, Eod.* ibi: *Si adultera est in mortem uxoris aliquid machinata, sive fidem dedit, sive non, quod ea defuncta hanc esset ducturus, secundum Canones ab ejus consortio prohibetur: & hæc prohibitio perpetuo est servanda.* Ita videlicet perpetuo, ut nedum impediat Matrimonium contrahendum, sed etiam dirimat jam contractum; prout explicat Abbas ibidem, & sequuntur alii.

87. Quantum attinet alterum crimen, tunc adulterium impedit Matrimonium contrahendum, ac dirimit contractum inter adulterum & adulteram, quando vel cum adulterio concurrit machinatio in mortem conjugis, ut proxime dictum, vel quando una cum adulterio intervenit fidei datio mutua de contrahendo inter se Matrimonio post mortem conjugis *arg. c. Significasti. Eod.* juncto *c. Relatum* 31. *q.* 1. vel quando contractus Matrimonii de facto (nam de jure non valet) cum adultera initus est, vivente adhuc priore conjuge; prout liquet ex *c. Significavit*, & *c. Ex litterarum. De eo qui duxit in Matrimonium.* Verum pro clariori dictorum intelligentia.

88. Quæritur I. Quæ conditiones requirantur ad hoc, ut crimen uxoricidii inducat dictum impedimentum? Resp. Quatuor ad hoc debere concurrere. I. Ut unus conjugum vere, physice, vel moraliter extiterit causa necis consorti illatæ; & hinc sola ratihabitio ejus non sufficit; nam hæc non est causa occisionis, neque influit in eam, sed hanc supponit. Sanchez *lib.* 7. *de Matr. disp.* 78. *n.* 6. Herincx. *disp.* 6. *a.* 77. Bonacina & alii.

89. II. Ut vel occisioni conjugis accedat adulterium, licet non interveniat mutua conspiratio, vel si adulterium desit, ambo, qui contrahere volunt, conspirarint in necem alterius conjugis.

90. III. Ut mors realiter sequatur, & ex vi actionis illatum: nam in materia pœnali, & odiosa verba cum effectu accipienda sunt *c. Hæc autem verba. De Pænit. dist.* 2. Unde, si machinatio in mortem conjugis caruit effectu, vel mors ejusdem aliunde consequatur v. g. ex incuria Medici vel Chirurgi, non consurgit istud impedimentum.

91. IV. Ut vir & fœmina ad finem contrahendi machinentur, atque inferant mortem: etsi enim hæc conditio nullo claro textu habeatur expressa, colligitur tamen tum ex *c. Si quis vivente* 31. *quæst.* 1. tum ex fine hujus impedimenti, quod inductum fuit, ne conjux conjugem occidere præsumat, ut soluto priori Matrimonio possit Matrimonium inire cum alia persona, quam deamat. Sanchez *disp.* 88. *num.* 13. Bonacina, Herincx, Mastrius, Sanig, & alii; quamvis non desint, qui negant, hanc conditionem requiri.

92. Quæritur II. Utrum ad incurrendum hoc impedimentum requiratur, ut occisa sit uxoris; ac proinde illud non consurgat, si uxor virum suum occidat ad contrahendum cum adultero? Affirmant nonnulli, eo quod *cit. c. Significasti. De eo, qui duxit in Matrim.* de solo uxoricidio, seu machinatione in mortem uxoris fiat mentio; dicendum tamen est cum Sachez *lib.* 7. *disp.* 78. *num.* 8. & communi aliorum, hoc impedimentum consurgere etiam, si uxor virum occidat *arg. c. Laudabilem. De Convers. infidel.* ubi dicitur, hoc impedimentum contraxisse mulieres, quæ viros suos occiderunt. Concordat *c. Si quis vivente* 31. *q.* 1. ibi: *Nisi forte vir, aut mulier virum, qui mortuus fuerat, occidisse notetur.* Accedit quod de correlativis idem sit judicium; ut notat Layman *c. Translato num.* 5. & 6. *de Constitution.* unde hoc impedimentum ex occisione resultans ab Apollonio Holzman *de Matrim. Tract.* 2. *a.* 560. & *seqq.* potius vocatur *conjugicidium*, quam *uxoricidium*.

93. Quæritur III. Quæ conditiones requirantur ad hoc, ut crimen adulterii inducat impedimentum dirimens? Resp. si adulterium contingat absque machinatione in mortem conjugis, requiri sequentia. I. Ut cum adulterio interveniat promissio de incundo Matrimonio post mortem conjugis, vel contractus ejus de præsenti; quamvis nihil referat, sive talis mutua fidei datio præcesserit adulterium, sive hoc illam antecesserit, dummodo concurrant ambo durante priori Matrimonio. II. Ut promissio illa sit facta serio; ficta enim promissio non sufficit, cum revera nulla sit. III. Ut copula fuerit perfecta, sive sufficiens ad generationem, nam sola pollutio, aut emissio seminis extra vas non sufficit: siquidem materia ista est pœnalis, ac proinde requirit adulterium perfectum. IV. Ut utraque pars formale adulterium commiserit: unde, si adultera ignorat, compartem esse Matrimonio ligatam, hujusmodi impedimentum non incurritur, Sanchez *lib.* 7. *de Matrim. disp.* 79. Herincx, Sannig, & alii.

Additio I.

* Illud adhuc in præsenti in controversiam vocari posset: an ad contrahendum hoc impedimentum præter adulterium requiratur, ut promissio futuri Matrimonii cum adulterio conjuncta ad invicem sit mutua, vel num sufficiat, ut una pars promittat, & altera præcise acceptet? Ubi quidem hic Auctor (uti patet ex prima conditione per verba ly *mutua fidei datio*) videtur inclinare in primam sententiam, ac pro ea ipsa a Patre la Croix *lib.* 6. *part.* 3. *a.* 626. citantur Henriquez, Bellarminus, Diana, Layma, Burghaber, & Krimer, & a Patre Elbel *de Matrimonio part.* 3. *Theolog. Sacrament. Conferent.* 7. *n.* 165. ipsa Glossa in *cap. Significasti. De eo, qui duxit &c.* Nihilominus contraria sententia secunda Patris Bosco, Sanchezii, Pontii &c. videtur communior, & meo judicio, si similis controversia ante Matrimonium contrahendum emergat, merito tenenda in praxi, ne alias Sacramentum Matrimonii futuri exponatur gravi periculo nullitatis: cum agatur de valore actus, & præterea neque *can. Relatum* 31. *Quæst.* 1. nec *cap. Significasti. De eo, qui duxit in Matrimonium*, requiratur ad hoc impedimentum, ut fidei datio sit mutua, sed sufficiat, *si alter eorum fidem dederit, de Matrimonio contrahendo.* Ob quam ipsam rationem præsens Auctor in Jure Canonico *lib.* 4. *Decret. Tit.* 7. *n.* 27. hanc secundam sententiam in praxi tamquam communiorem eligit præ prima. *

Additio II.

* Quæritur IV. An hoc impedimentum criminis incurratur ab iis, qui ignorant, tali conjugicidio, vel adulterio cum promissione Matrimonii esse annexum impedimentum dirimens? Respondeo affirmative. Ita præsens Auctor in Jure Canonico *Lib.* 4. *Decr. Tit.* 7. *num.* 26. & 27. cum communiori contra Pichler *lib.* 4. *Tit.* 7. & nonnullos alios. Ratio est: quia etiam alia impedimenta dirimentia, puta consanguinitatis, affinitatis &c. incurruntur ab ignorantibus esse annexum impedimentum dirimens. *Nec dicas*, esse disparitatem; quia alia impedimenta dirimentia principaliter statuuntur per modum inhabilitatis, impedimentum autem criminis principaliter in pœnam delicti; pœna autem non incurritur ab ignorantibus eam, uti ex *Tract.* 13. patet *de Censuris*, quæ juxta unanimem DD. & juxta *cap.* 2. *de Constit. in* 6. non incurruntur ab ignorantibus easdem. Nam *contra est*. 1. quod, uti de impedimento *criminis*, ita pariter possit discurri de impedimento *affinitatis* NB. consurgente ex copula fornicaria sicque illicita; quod nimirum etiam tale impedimentum dirimens sit præprimis impositum in pœnam delicti carnalis, & tamen etiam juxta adversarios (uti saltem concedit Pichler *lib.* 4. *Tit.* 7. *a.* 5.) dictum impedimentum contrahitur ab ignorantibus, illud esse annexum:

xum: ergo etiam in præsenti. *Contra est* a. quod (exceptis tamen per legem citatam, & unanimen Doctorum censuris) quoad alia crimina falsum sit, pœnas annexas non incurri ab ignorantibus easdem. Profecto ipsa gravissima pœna inferni per quodcunque grave peccatum deliberate commissum incurritur, quamvis pro eo tempore peccator se non reflectat ad pœnam inferni, dummodo tale grave peccatum deliberate committat. Illud tamen credo, quod cum ignorantibus, subesse aliquod impedimentum dirimens, facilius dispensetur, præsertim, si sint tales personæ rudiores, apud quas alias ignorantia juris toleratur. *

Additio III.

* Quæritur V. Quid sentiendum de illa promissione futuri Matrimonii, quam facit maritus alteri personæ solutæ, si uxor sua moriatur, aut vice versa, absque tamen conjuncto simul adulterio aut conjugicidio? Respondeo per similem quidem promissionem non incurri impedimentum criminis, sicque post mortem alterius valide contrahi; cum nullibi impedimentum dirimens tali promissioni annectatur, eamdem tamen certo esse illicitam graviter, cum præbeat saltem aliquam occasionem occidendi conthoralem, ut citius promissum executioni mandari queat. Ita colligitur ex *cap. fin. De eo, qui duxit*. Quinimo Laymann, Augustinus Michel, Franciscus Schmier & alii contra alios censent cum Patre Holzmann *Tom. II. Tract. 2. de Matrim. num.* 565. talem promissionem omnino invalidam, sicuti invalida a Jure *cap. 2. De concessione Præbendæ* censetur promissio Beneficii pro tempore, quo necdum vacat; cum utraque videatur præbere occasionem insidiandi vitæ alterius, aut saltem mortem illius desiderandi. *

§. X.

De impedimento Cognationis, tum Carnalis, tum Spiritualis, ac Legalis.

SUMMARIUM.

94. *Cognatio Carnalis quid?*
95. *Stipes, Linea Consanguinitatis, quid?*
96. *Linea recta, descendens, & Ascendens: &c.*
97. *Linea transversalis, seu collateralis, quæ? cum Additione.*
98. *Gradus Consanguinitatis quid?*
99. *Quo usque olim impediverint, & de facto impediant matrimonium?*
100. *Arbor Consanguinitatis.*
101. *Modus intelligendi Arborem Consanguinitatis.*
102. *Regulæ tres ad cognoscendam distantiam Graduum Consanguinitatis.*
103. *I. Pro Linea recta.*
104. *II. Pro Linea collaterali æquali.*
105. *III. Pro linea collaterali inæquali.*
106. *Hæ Regulæ procedunt secundum Canones: quid de Jure Civili?*
* *Alius modus deveniendi in notitiam gradus consanguinitatis. Addit. I. & II.*
107. *In primo gradu consanguinitatis Lineæ rectæ dirimitur Matrimonium Jure naturæ. Quid aliis gradibus Lineæ rectæ?*
108. *Quid de secundo, & ulteriori gradu Lineæ collateralis?*
109. *In primo hujus gradu dirimitur Matrimonium Jure naturæ.*
110. *Solvitur instantia de Cain.*
111. *Sarai, quomodo fuerit soror Abrahæ?*
Consanguinei quando dicantur Fratres, & Soror? Fratres dicuntur quatuor modis, cum Additione I. & II.
112. *Cognatio Spiritualis, quæ?*
113. *Ad quas personas extendatur in Sacramento Baptismi?*
114. *Et Confirmationis? cum Additione.*
115. *Cognatio Legalis, quid?*
Et inter quas personas inducat impedimentum dirimens Matrimonium?

94. COgnatio *Carnalis* est conjunctio Personarum ex eo proveniens, quod una per carnalem propagationem descendat ab altera, vel ambæ ab eadem tertia. Et dicitur alio nomine *Consanguinitas*, quasi *sanguinis unitas*, a ly *con.* & *sanguine*: eo quod ejusmodi personæ descendant ab uno communi sanguine.

95. Cæterum persona, a qua plures carnali propagatione descendunt, vocatur *Stipes*. Deinde *Linea Consanguinitatis* aliud non est, quam ordo, sive collectio personarum inter se consanguinitate junctarum. Et hæc postmodum dividitur in Lineam rectam, & Lineam transversalem, seu collateralem.

96. *Linea recta* consanguinitatis est ordo personarum consanguinitate junctarum, quarum una descendit ab altera. Et hæc subdividitur in *Lineam descendentem*, quæ est a persona propagante ad propagatam, v. g. a Patre ad filium, ac nepotes suos: atque in *ascendentem*, quæ est vicissim a persona propagata ad propagandam, v. g. a filio ad patrem, a nepote ad avum, Proavum, Abavum, Atavum, Tritavum, & sic deinceps ascendendo usque ad Adam.

97. Porro *Linea transversalis*, seu *collateralis consanguinitatis* est ordo, seu collectio personarum sanguine junctarum, quarum una non descendit ab altera, sed ambæ ab eadem tertia: ut duo fratres, vel frater & soror ab eodem Patre, duo Patrueles ab eodem Avo &c.

Additio.

* Atque hæc linea collateralis subdividitur in æqualem, & inæqualem. *Æqualis* est, in qua personæ existunt æquali gradu, distantes a communi stipite e. g. duo Fratres, quorum uterque uno tantum gradu a stipite communi (videlicet Patre) distat. *Inæqualis* est, in qua reperiuntur personæ inæqualiter distantes a stipite communi; dum unus huic remotior, alter vero propinquior cernitur, e. g. Petrus & Pauli Fratris sui Filius, etenim Petrus unico, Pauli autem Fratris sui Filius duobus gradibus a communi stipite (puta a Titio, tamquam Patre Petri, & Avo prolis a Paulo Fratre ipsius Petri progenitæ) distant. Ubi quamvis juxta ea, quæ colliguntur ex dicendis *num.* 105. respectu computationis graduum hæc annotatio parum conducere videatur, nihilominus tamen, qualiter saltem specialis reflexio desuper facienda sit, quando in Curia Romana impetrandæ sunt Dispensationes, vide P. Reiffenstuel *L. 4. Decret. tit.* 14. §. 1. *num.* 9. Item *in Appendice ibidem*. *

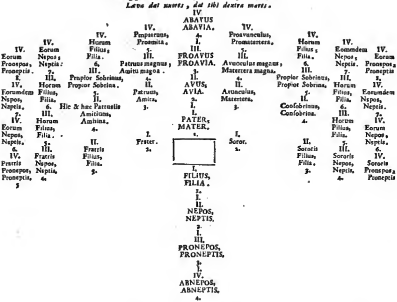
98. Ulterius in hisce Lineis dantur diversi gradus consanguinitatis: ubi per *Gradum Consanguinitatis* intelligitur determinata propinquitas personæ ad personam secundum consanguinitatem.

99. Quamvis autem olim consanguinitas in Linea transversali usque ad septimum gradum impediverit Matrimonium contrahendum, & contractum irritaverit, ut constat ex *c. De affinitate*, & *c. Nullam*, & *c. Progeniem*. 35. *quæst.* 2. & 3. cum concordatis. Postmodum tamen hæc prohibitio modificata fuit atque reducta usque ad quartum gradum consanguinitatis inclusive, ut habetur *c. Non debet. De Consanguinit. & Affinit.*

100. Ut autem facilius intelligatur, inter quas personas de facto consanguinitas impediat Matrimonium contrahendum, ac dirimat contractum, ponitur in Jure Canonico apud me in Decreto Gratiani Parte II. Causa 36. post quæst. 3. *Arbor Consanguinitatis* in hunc modum.

Sequirur Arbor Consanguinitatis.

Non gignunt dextras , qui stant in parte sinistra:
Læva dat uxores , dat sibi dextra mares .

HÆC EST ARBOR CONSANGUINITATIS.

101. Pro hujus Arboris intelligentia sciendum est, quod ad investigandum inter duas personas consanguinitatis gradum semper alterutra ponatur in cellula illa vacua, quæ habetur circa medium , & postmodum investigetur altera persona , utrum ad unum cæterarum cellularum pertineat , nec ne . Si quidem persona illa , quæ ponitur in cellula vacua (quam claritatis gratia placet appellare *Petrucium*) cum omnibus illis personis , quæ continentur in hac Arbore , habet impedimentum consanguinitatis de facto dirimens Matrimonium , & cum nulla alia , quæ non reperiatur in hac Arbore: dummodo excipias Lineam rectam, in qua est impedimentum dirimens etiam ascendendo usque ad Adamum ut infra *n.* 107. dicetur.

102. Cæterum ad magis cognoscendam distantiam graduum consanguinitatis a Glossa ad dictam Arborem consanguinitatis , & Theologis communiter ponuntur tres Regulæ , quarum prima deservit pro Linea recta , reliquæ duæ pro Linea collaterali , seu transversali .

103. I. Regula pro Linea recta hæc est *: Ascendentium & descendentium , quot sunt personæ , de quibus quæritur , computatis intermediis , una dempta , tot sunt gradus inter eas* . Si igitur vis scire , quantum distet Abavus a Petrucio , utroque computato ac intermediis inveniuntur quinque personæ , deme unam , utpote stipitem , & quatuor sunt gradus , qui etiam per appositum in Arbore consanguinitatis numerum indicantur . Et idem fit in aliis .

104. II. Regula pro Linea colaterali æquali hæc est : *Collateralium , in Linea æquali , quoto gradu quis distat a communi stipite , tota gradu distant inter se* , secundum computationem Juris Canonici . Sic v. g. Patrucius & Pronepos Propatrui , cum æqualiter distent quatuor gradibus ab Abavo , qui est utriusque stipes , etiam inter se distant quatuor gradibus , uti denotat numerus latious appositus a parte superiori cellulæ .

105. III. Regula pro Linea collaterali inæquali hæc est. *Collateralium in Linea inæquali , quoto gradu remotior distat a communi stipite , toto gradu distant inter se* . Sic Petrucius , & Neptis fratris sui distant inter se tribus gradibus : nam , quamvis a Patre suo , qui est stipes utriusque , Petrucius solum uno gradu distet , tamen Neptis fratris sui distat ab hoc stipite tribus gradibus : adeoque inter ipsam & Petrucium erunt tres gradus consanguinitatis secundum Canones ; prout designat superior cellulæ numerus in Arbore consanguinitatis appositus .

106. Dicitur : *secundum Canones* . Nam dictæ tres Regulæ solum valent secundum computationem Juris Canonici in ordine ad investigandum impedimenta Matrimonii . Cæterum secundum Leges Civiles , quæ pro fine habent distributionem hæreditatis inter amicos defunctorum , aliter computatur gradus consanguinitatis . Siquidem secundum Jus Civile , sive in Linea recta , sive in collaterali , quot sunt personæ , de quibus quæritur , computatis intermediis , una dempta , tot sunt gradus inter eas . Hinc inter Petrucium ac Pronapotem Propatrui sui secundum Jus Civile sunt octo gradus , quamvis secundum Canones sint solum quatuor , prout hanc distantiam graduum secundum computationem Juris Civilis denotat numerus inferior , in præallegata Arbore Consanguinitatis ciphris germanicis expressus , ubi distantiam graduum consanguinitatis secundum Jus Canonicum denotat numerus superior , sive latious .

Additio I.

* Existimant autem nonnulli cum la Croix *Lib. 6. part. 3. num. 607.* Elbel *De Sacrament. part. 3. Conferent. 6. n. 131.* Pichler *in Epit. Jur. Can. Lib. 4. Tit. 14. num. 5. prope finem* , & Holzman *Tom. 2. part. 6. Tract. 2. n. 531.* dictam distantiam graduum consanguinitatis secundum Jus Canonicum , maxime in Linea collaterali adhuc facilius inveniri posse , si sequenti modo procedatur . Quæratur igitur ex iis v. g. Sponsis , credentibus inter ipsos intercedere impedimentum consanguinitatis , vel saltem de eo dubitantibus : quæratur (inquam) ex his , cur id credant , vel saltem dubitent ? Quibus perceptis & annotatis , investigaturus utratius (si tamen aliunde non jam sciat) scribat pro securiori memoriæ adjutorio , in parte inferiori alicujus chartæ , ex uno latere sponsum & ex altero sponsam ; deinde supra sponsum ipsius parentes , & pariter supra sponsam parentes ejusdem , sicque (nisi jam tunc pateat stipes communis respectu utriusque) continuet ulterius in scribendo , utrobique annotando supra ipsos parentes etiam horum Progenitores , usque dum deveniatur ad communem stipitem, seu commune principium , a quo primario sanguis derivatur in utrumque latus , & consequenter vi cujus illi duo , de quibus quæritur , existunt ad invicem consanguinei . Hoc

Hoc *principium commune*, si usque ad quartum gradum inclusive nullum fuerit inventum, exinde concludatur, secundum Jus Canoniaum nullum inter illos duos intercedere impadimantum dirimens aonsanguinitatis. Quod si vero tala *principium commune* seu *stipes communis* intra quatuor generationas sibi invicem sucaedentas, seu usque ad quartum gradum iuclusive reperiatar, mensuret, sau numeret, quot gradibus qnilibet ex his duobus, da quibus quæritur, seu dubitatur (puta sponsus & sponsa) ab illo communi stipite sau principio distet, atque axinde procedendo juxta regulas *num.* 102. *ac seqq.* assigoatas inserat, quot gradibus hi duo ipsimat distanr intar sa, seu (quod idem est) quot gradibus hi duo ipsimat ad invicem sint consanguinei.

Additio II.

* Ut dicta magis aluceſcant, pouamus tria exempla. *Primum* est, quo Titii sponsi Abavus, & Bartæ sponsæ Abavus fuerunt duo Frattes Germani, quærit axinde Berta, an propterea cum futuro suo sponso Titio contrahat impedimentum dirimens aonsauguinitatis? & respondatur, quod non; eo quod intra quatuor generationes per hæc signa I. Intermedia denotatas, sibi invicem succadentes, seu nisque ad quartum gradum inclusive nullus inveniatur respectu dictorum Sponsorum stipes communis, ut statim exhibebit.

Schema primum sine communi stipite.

Sempronius - - -	Libia	Clatus. - - -	Sibylla.
Abavus I Fratar	Abavia	Abavus I Frater	Abavia.
Titii Cleti.	Titii.	Bertæ Sempronii	Berta.
Joannes. - - -	Barbara.	Simon. - - -	Barbara.
Proavus. I	Proavia.	Proavus I	Proavia.
Petros.	Ursula.	Andreas. - -	Susanna.
Avus I	Avia.	Avus. I	Avia.
Jacobus. - -	Monlaa.	Paulus. - - -	Anna.
Patar I	Mater.	Pater. I	Mater.
Titius. Sponsus utriusque Filius,		Berta. Sponsa utriusqua Filia.	

In hoc Schemate vides, quod jam adsint quatuor generationes, atque 4. numerantur gradus, & tamen respectu Titii & Bertæ necdum videatur aliquis stipes communis: utpote qui primum poni deberet super utriusque *Abavum*, sicque in generatione & gradu quinto, foretque *Atavus*: unda intar Titium & Bertam nec intercedit impedimentum dirimans.

Exemplum Secundum.

In quo ponitur, Titii futuri sponsi Avus, & Bartæ sponsæ futuræ Avia fuisse ad invicem Frater & Soror, ubi consequenter respectu Titii & Bartæ stipes communis, seu principium commune, vi cujus in utrumque primario derivatur idem sanguis, est *Proavus* sponsi & sponsæ, a quo tam illa, quam ipsa distat tribus gradibus, consequenter æqualitar, sicque pariter etiam hi duo tribus gradibus distant inter se: nam juxta regulam antea jam positam in Linea æquali, quot gradibus distanr duo a stipite, tot gradibus distant inter sa. Pro clariori intelligentia cape sequens

Schema secundum.
Stipes communis.
Joannes.
Proavus Titii & Bertæ.

I	I.
Petrus. Avus Titii. Frater Susannæ.	Susanna. Avia Bertæ Soror Petri.
I	I
Jacobus. - - - Monica.	Paulus. - - - Anna.
Pater Titii. Mater Titii.	Pater Bertæ. Mater Bertæ.
I	I
Titius. Sponsus utriusque Filius.	Berta. Sponsa utriusque Filia.

Exemplum Tertium.

In quo Titii Sponsi futuri Avia, & Bertæ Sponsæ Mater supponuntur fuisse duæ germanæ Sorores. Quo casu dato, Stipes communis est *Proavus* val *Proavia* Titii, a quo Stipite is distat *tribus* gradibus, Berta varo futura Sponsa tantum *duobus*; cum ille, qui ast Proavus vel Proavia respectu Titii, sit Avus vel Avia respectu Bertæ, utpote Parens Matris suæ. Igitur finaliter Titius & Berta distant inter sa *inæqualiter*; ubi pro Linea *inæquali* recolligenda Regula jam data: nimirum in eadem tot gradibus distant duo inter se, quot gradibus remotior distat a communi stipite, prout magis declarabit hæc dicta

Schema Tartinm
Stipes communis.
Joannes.
Proavus Titii Avus Bartæ.

I	I
Patrus. - - - Ursula.	Anna:
Avus I Filia Joannis.	Filia Joannis.
Titii. Avia Titii.	Mater Bartæ.
Jaaobus. - - - Monica	I
Pater Titii. Mater Titii.	Berta.
I	Sponsa. Filia
Titius. Sponsus utriusque Filius.	Annæ.

107. Quæres autem: Quo jure gradns consanguinitatis dirimant Matrimonium? Rasp. I. Certum est, in primo gradu Lineæ rectæ, id ast, inter parentes & liberos Jure naturæ disimi Matrimonium. Hinc non solum omnes gentas bene instructæ ex naturali lumiua hujusmodi nuptias detestatæ sunt, sed atiam Adamus, afflatu Spiritus Sancti, exclusit parentes a conjugiis liberorom *Gens.* 2. dicens, *Propter hoc relinquet homo patrem, & matrem, & adhærebit uxori suæ*. Quinimo Doctor Subtilis 4. *dist.* 40. §. *De secundo*, & plurimi alii extendunt hanc prohibitionem, ac irritationem Matrimonii Jura naturæ ad quemcumque graduum Lineæ rectæ in infinitum, adeo, ut, si hodie viveret Adam, non posset cum aliqua, præter solam Evam Matrimonium aontrahere: siquidem non solum e. g. mater respa-

respectu filii sui, verum etiam omnes ascendentes in linea recta habent respectu descendentium rationem principii, ac genitoris, & consequenter; sicut exinde ob reverentiam sanguinis, matri debitam, per Jus naturæ excluditur filius e. g. a nuptiis cum matre contrahendis, ita per idem jus excluduntur descendentes respectu ascendentium. Quod ipsum ex instinctu naturali Jus Civile agnovisse videtur, æqualiter excludens a nuptiis parentes respectu liberorum, & ascendentes respectu descendentium: cujus verba formalia *l. 53. ff. De Ritu Nupt.* sunt sequentia: *Nuptiæ consistere non possunt inter eas personas, quæ in numero parentum, liberorumque sunt, sive proximi, sive ulterioris gradus sint usque ad infinitum*. Sunt quidem alii DD. contrarium tenentes, sed eorum sententia, ob brevitatem vitæ humanæ in praxi locum habere non videtur.

108. Resp. II. Consanguinitas in secundo, tertio, & ulteriori gradu Lineæ collateralis Jure duntaxat Ecclesiastico dirimit matrimonium. Ita certæ & communis. Hinc *c. Gaudemus de Divortiis*, decisum habetur, quod Infideles in secundo, vel ulteriori gradu conjuncti, cum Constitutionibus Canonicis non arctentur, matrimonialiter copulari libere possint: neque separandi sint, si postmodum ad Fidem convertantur. Insuper Concilium Trident. *Sess. 24. cap. 5. de Reformat. matr.* concedit inter magnos Principes, & ob publicam causam in secundo consanguinitatis gradu dispensari posse: & consequenter is Jure naturæ non impedit matrimonium, cum in eo Pontifex dispensare non valeat.

109. Resp. III. In solo primo gradu consanguinitatis Lineæ collateralis, nempe inter fratres & sorores, est interdictum ac irritum Jure naturæ matrimonium. Ita innuit Scotus *4. dist. 40. q. un.* dum solvit rationes oppositæ sententiæ, Sanchez *lib. 7. de Matr. disp. 52. num. 11.* & alii. Ratio est; quia inter fratres & sorores est innatus quidam pudor, ac naturalis reverentia, cui valde adversatur actus conjugalis. Et hinc omnes nationes bene instructæ, solo lumine naturali ductæ ab hujusmodi matrimoniis abstinent, & quæ talia quondam permittebantur, reputabantur barbaræ.

110. Nec obstat, quod Cain ab initio mundi duxerit suam sororem. Resp. enim cum Doctore nostro *loc. cit.* illud fuisse necessitatis causa a principio mundi; quia non erant aliæ fœminæ, nisi sorores.

111. Quod si urgeas. Multiplicato jam genere humano Abraham, vir sanctissimus, duxit Sarai sororem suam; prout ipsemet fatetur *Genes. 20.* de Sarai dicens: *Vere soror mea est, filia patris mei, & non filia matris meæ*. Resp. hoc dici, quia Sarai fuerat consanguinea Abrabæ: nam, ut inquit D. Augustinus, relatus *c. Quæritur 32. qu. 2.* Sarai Abrahæ *Soror dicitur, quia filia fratris erat*, id est genita ex Aran fratre suo. Siquidem in Sacra Scriptura etiam consanguinei dicuntur quandoque fratres, & sorores, juxta quod nonnulli ad Christum dixerunt *Marci cap. 3. Ecce mater tua & fratres tui* (id est consanguinei) *foris quærunt te*. Et Tobia junior vocat Saram conjugem sororem suam *Tob. cap. 8.* quæ tamen fuit solum consanguinea ipsius, ut patet ex *cap. 7.* Quinimo observat D. Thomas *part. 3. q. 28. art. 3. ad 5.* quod in Sacra Scriptura dicantur Fratres quatuor modis, videlicet natura, genere, cognatione & affectu.

Additio I.

* Quod si ulterius instes, aliquos Pontifices etiam in Lege Evangelica, & multiplicato jam genere humano dispensasse ex gravi causa, ut frater & soror contrahere potuerint matrimonium, prout taliter dispensasse dicitur Martinus V. testibus Silvestro, Cajetano, & D. Antonino: sed hoc utique fieri non potuisset, si foret tale matrimonium jure naturæ nullum: ergo. Resp. Inprimis posse dici (si ita se res habeat, prout tamen alii de pluribus Pontificibus dubitant) tales Pontifices ex causa gravi fuisse secutos sententiam contrariam valde probabilem, quam etiam præter plures alios fusius novissime propugnat Appollonius Holzman *Tract. de Matr. n. 535.* Resp. II. disting. min. hoc fieri non potuisset, si tale matrimonium foret jure naturæ absoluto nullum, conc. si tantum jure naturæ conditionato, neg. min. & conseq. adeoque tantummodo sub hac conditione jure naturæ est nullum, *si non adsit gravissima causa dispensandi per Christi Vicarium*: nam si tale matrimonium foret nullum jure absoluto naturæ, neque Cain potuisset ducere sororem suam. *

Additio II.

* Quæres ultimo. Quinam Fratres in cognatione carnali dicantur germani, uterini, consanguinei: item quinam agnati, & quinam cognati? Resp. Pro moderno tempore a Juristis Fratres ex iisdem Patre & Matre descendentes vocantur *germani*: si vero tantummodo unam eamdemque habeant Matrem *Fratres uterini* vel apud alios *Fratres consanguinei*; quamvis apud Pichler *lib. 4. Decret. tit. 14.* potius *Fratres consanguinei* nominentur illi, qui ex distincta quidem Matre, adhuc tamen ex eodem Patre sunt progeniti. Item loquendo de aliis consanguineis, illi, qui descendunt ex eodem respective sanguine *per lineam masculinam*, appellantur *agnati*, si vero præcise *per lineam fœmininam*, dicuntur *cognati*. Et quamvis in ordine ad impediendum matrimonium hoc discrimen non attendatur, quoad alios tamen plures effectus Juris, præsertim quoad successionem in Feudis, vel maxime respicitur. *

De Cognatione Spirituali.

112. COgnatio Spiritualis prout est impedimentum dirimens matrimonii, est vinculum contractum ex dispensatione Sacramenti Baptismi, & Confirmationis. Et notanter tantummodo hæc duo Sacramenta exprimuntur; quia, ut dicitur *c. Quamvis. De Cognat. spirit. in 6.* ex collatione aliorum Sacramentorum præter Baptismum, & Confirmationem Cognatio Spiritualis nequaquam oritur, quæ matrimonium impediat, aut dissolvat.

113. Licet vero olim Cognatio Spiritualis ad plures personas fuerit extensa, de facto tamen propter novam Constitutionem Concilii Trid. *Sess. 24. de Reformat. matr. c. 2.* ea ex Sacramento Baptismi solum oritur inter baptizantem & baptizatum, baptizatique patrem & matrem, & rursus inter tenentem ac baptizatum baptizatique patrem & matrem, & inter nullas alias personas. Porro tenens alio nomine dicitur *Patrinus*, vel *Matrina*.

114. Similiter ex Sacramento Confirmationis solum oritur Cognatio Spiritualis inter confirmantem & confirmatum, confirmatique patrem & matrem, ac inter tenentem & confirmatum, confirmatique patrem & matrem, & inter nullas alias personas. Ita Concilium Tridentinum *loc. cit.*

Additio.

* Quæres. An hæc Cognatio Spiritualis contrahatur etiam ab illo, qui alterum in necessitate baptizat? Respondeo affirmative; quia Jura indistincte loquuntur, uti bene notatur *l. 4. Decret. tit. 11.* Excipe tamen, si Parens in necessitate baptizet suam prolem, quo casu non contrahitur Spiritualis cognatio talis, quæ conjuges impediret a petitione, ac redditione debiti conjugalis, textu claro *c. Ad limina 30. qu. 1.* Plura de hoc videri poterunt in Jure Canonico *loc. cit.* Item in præsenti Tractatu *dist. 3. Additione post n. 40.* *

De Cognatione Legali.

115. QUANTUM attinet ad Cognationem Legalem, ea oritur inter certas personas ex adoptione alicujus in filium, vel filiam; quæ tamen de facto rarius accidit. Et quidem ex illa Cognatione Legali contrahitur Impedimentum dirimens matrimonium inter sequentes personas. I. Inter adoptantem, & adoptatum, hujusque filios & filias. II. Inter adoptantem, & uxorem adoptati, & vicissim inter adoptatum, uxoremque adoptantis. III. Inter personam adoptatam ac prolem naturalem adoptantis, datur impedimentum dirimens matrimonium; ast circa hoc tertium genus solummodo tamdiu, quamdiu durat adoptatio: quod si cessat adoptatio, v. g. per emancipationem, etiam cessat impedimentum hoc inter personam adoptatam, ac prolem adoptantis. Sanchez *lib. 7. de Matr. disp. 63.* & alii, atque desumitur ex *c. Ita diligere, 30. qu. 3.* cum concordantiis. Quoad prima autem duo genera adoptionis adhuc permanet impedimentum etiam soluta per emancipationem adoptione, uti colligitur partim ex *cit. Canon.* partim ex *§. 1. Instit. de Nuptiis & l. 14. ff. de Ritu Nupt.* Plura de adoptione vide in Jure Canonico *Lib. 4. Decret. Tit. 12.*

§. XI.

De Impedimento Affinitatis.

SUMMARIUM.

225. *Vel saltem in Linea recta? cum Addit. I.*
* *Ubi etiam de personis sic conjunctis. Addit. II.*

216. AFfinitas bene definitur a Doctore subtili *4. dist. 41. q. un.* quod sit vinculum quoddam personæ, ad personam, ex copula carnali perfecta (secus de copula imperfecta) cum persona alteri consanguinea contractum. Porto antiquitus tria fuerunt genera Affinitatis, de quibus fit mentio in *c. Non debet, de Consang. & affinit.* atque amplius declaratur per Glossam, quæ habetur *c. Primo gradu 35. qu. 5. in Arbore Affinitatis, §. Genus affinitatis*, ubi ait: Si is, qui est mihi conjunctus in secundo gradu consanguinitatis, cognoscit mulierem, illa est mihi conjuncta in secundo gradu affinitatis, & primo genere: Si alius eamdem cognoscit, ille (juxta jura antiqua) attinet mihi secundo genere affinitatis, & secundo gradu: Si iste aliam adhuc mulierem cognoscit, illa attingit me tertio genere affinitatis, & secundo gradu. Quia tamen de facto viget primum duntaxat genus affinitatis (nam secundum, & tertium Affinitatis genus, ob magnas inde subortas difficultates, sublatum fuit in Concil. Generali, sive Lateranensi, celebrato sub Innocent. III. prout habetur *cit. c. Non debet, de Consang. & affinit.*) hinc impræsentiarum sermo erit de solo primo genere affinitatis.

217. Porro hoc vinculum, ac impedimentum Affinitatis, non solum consurgit ex actu matrimoniali perfecto & completo, per quem vir & fœmina fiunt una caro, sed etiam ex actu fornicationis perfecto) id est; tali copula quæ sufficit ad generationem) juxta illud D. Apostoli 1. *Corinth. 6. An nescitis, quoniam qui adhæret meretrici unum corpus efficitur?* Quod, ut melius intelligatur, sit

218. CONCL. I. Affinitas oritur solum inter virum, & consanguineos mulieris a se carnaliter cognitæ, ac econtra inter hanc mulierem & consanguineos illius viri, nulla vero oritur affinitas inter consanguineos viri, & consanguineos mulieris. Ita communis: & habetur clare *c. Quod super his, de Consang. & affinit.*

219. Unde sequitur, atque habetur *cit. c. Quod super his eod.* Quod pater & filius ex una parte possint contrahere matrimonium cum matre & filia ex altera parte; item possunt duo fratres contrahere cum duabus sororibus. Econtra vero vir, mortua sua conjuge, nullam potest ducere ex consanguineis suæ conjugis defunctæ intra gradus a Jure probibitos: nam Impedimentum Affinitatis est perpetuum, nec tollitur per mortem conjugis.

220. CONCL. II. Gradus Affinitatis mensurantur juxta gradus Consanguinitatis, ita ut quoto gradu consanguinitatis est quis conjunctus personæ carnaliter cognitæ, toto grado affinitatis is sit conjunctus alteri personæ, quæ eam cognovit, & e converso. Ita communis. Hinc Petrus fit affinis omnibus consanguineis Annæ a se carnaliter cognitæ, & quidem in eodem grado affinitatis, in quo consanguinei Annæ sunt huic consanguinitate juncti, & econtra Anna fit affinis omnibus consanguineis Petri in eodem gradu affinitatis, in quo hi sunt Petro consanguinitate juncti. Unde facile hoc intelligi poterit ex Arbore consanguinitatis supra apposita, si ambæ personæ carnaliter cognitæ, ac proin factæ una caro, ponantur in cellula vacua, & postmodum una pars investiget consanguineos alterius partis una cum gradu Consanguinitatis, & contra.

221. CONCL. III. Affinitas dirimit Matrimonium, sive oriatur ex copula licita seu conjugali, sive ex illicita seu fornicaria: cum hoc tamen discrimine, quod affinitas orta ex actu conjugali, seu licito, sit impedimentum Matrimonii usque ad quartum gradum inclusive; orta vero ex actu fornicario, seu illicito, de facto sit impedimentum dirimens Matrimonii tantum usque ad secundum gradum affinitatis inclusive. Ita communis. Et quidem prima pars habetur clarissime *c. Non debet, de Consang. & affinit.* Altera vero pars, loquens de impedimento affinitatis ex fornicatione contractæ, patet ex Concilio Trid. *Sess. 24. de Ref. Matr. c. 4.* Verum occasione horum.

222. Quæres. Quo jure affinitas oriatur, & dirimat Matrimonium? Ubi sciendum, quod aliud sit, quærere, an affinitas oriatur Jure naturali, sive sit vinculum naturale, & aliud an Jure naturæ dirimat Matrimonium: nam affinitatem oriri ex Jure naturali, seu naturæ, nil aliud vult insinuare, quam respiciendo etiam ipsum Jus naturæ, præ se ferre aliquam indecentiam, carnaliter conjungi cum proximis consanguineis partis conthoralis absque justa aliqua causa interveniente; ex quo tamen necdum sequitur, quod tale Matrimonium eo ipso sit Jure naturali nullum, & quod dicta affinitas sit impedimentum *jure naturæ* dirimens Matrimonium. Sic a pari respiciendo etiam ipsas personas inter se consanguineas, hæc ipsa consanguinitas in secundo, vel ulterioribus gradibus, consurgit Jure naturæ, nec tamen jure naturæ dirimit Matrimonium. Unde infidelis valide contrahit Matrimonium in secundo Consanguinitatis gradu; sed si id iniret post susceptum Baptismum, invalide contraheret, non obstante quod consanguinei jam ante conversionem ejus nati fuissent. Hoc prænotato

223. Resp. I. Affinitas ex copula conjugali, est vinculum naturale: atque oritur ex Jure naturali & non mero Jure Ecclesiastico. Ita Sanchez *l. 7. de Matr. disp. 66. n. 4.* & alii communiter. Probatur hoc ex illo Protoparentis nostri *Genes. cap. 2. Et erunt duo in carne una.* Atque, ut infert, S. Gregorius Papa, relatus *c. Fraternitatis. 35. q. 10. Si una caro fiunt, quo modo potest aliquis eorum propinquus pertinere uni, nisi pertineat alteri? Hoc minime posse fieri credendum est.* Accedit sensus communis, & praxis omnium Nationum; quæ idcirco ad indicandum illud naturale vinculum Affinitatis, utuntur propriis nominibus, ut *Socer, Socrus, Gener, Nurus, Vitricus, Noverca, Privignus, Privigna, &c.* de quibus infra.

224. Resp. II. Nullus gradus Affinitatis in Linea collaterali, Jure naturæ dirimit Matrimonium; quamvis aliquam præ se ferat indecentiam naturalem, nisi justa causa cohonestetur. Ita desumitur ex *c. ult. de Divortiis*, ubi ex dispensatione Ecclesiæ permittitur *ut conversi ad fidem Catholicam, Matrimoniis contractis cum relictis fratrum utantur.* Accedit, quod Jacob Patriarcha Sanctissimus duxerit Rachael, & Liam, sorores, *Genes.* 29. Et Lex Mosaica, *Deuter.* 27. jusserit, ut frater duceret uxorem fratris sine liberis defuncti, eique suscitaret semen. Atqui hæc omnia fieri nequirent, si affinitas in primo gradu Lineæ collateralis Jure naturæ dirimeret Matrimonium; ergo non sic dirimit.

225. Resp. III. An Affinitas in Linea recta dirimat Matrimonium Jure naturæ, variant Doctores. Et quidem Sanchez *loc. cit. n. 7.* cum multis aliis, negativa respondet. Verum sententia affirmativa videtur tenenda, tum quia 1. *Corinth.* S. Apostolus hoc quod uxorem patris sui aliquis habeat, appellat fornicationem, qualis nec inter Gentes auditur. Tum quia *can. Si vir. 35. q. 3.* ex S. Augustino refertur: *Si vir & uxor non jam duo, sed una caro sunt, non aliter est nurus reputanda quam filia.* Atqui inter filiam Jure naturæ irritum est Matrimonium: ergo. Hinc jam in antiquo testamento ab ipsomet DEO *Levit. c. 20. vers. 12. & 13.* iisdem quasi verbis tam copulæ inter virum & nurum ejusdem exercitæ quam copulæ Sodomiticæ annexa fuit pœna mortis, ut nimirum exinde indicetur, utramque contra jus naturæ pugnare conjunctionem carnis. Vid. in Jure Canonico *Lib. 4. Tit. 14. n. 49. & 50.*

Additio I.

* Dices cum P. Pichler *Lib. 4. Decret. Tit. 14. num. 13. Epitome Juris Canonici* affinitas ortum habens ex copula illicita seu fornicaria nec in primo gradu Lineæ rectæ Jure naturæ dirimit Matrimonium: puta si filius ducat præcedentem concubinam patris sui: ergo neque talis affinitas ex copula licita. Consequentia probatur ex paritate rationis; cum insistendo Juri naturæ utrobique interveniat vi copulæ conjunctio carnalis, ita, ut utrobique per hanc commixtionem carnalem fiant duo caro una &c. Antecedens vero fatentur ipsimet Adversarii ordinaria, uti Layman, Lugo, Melchior Friderich &c. & patet exinde: quia sacra Pœnitentiaria non raro dispensare solet in hoc gradu, præsertim quoad usum Matrimonii ab his personis antecedenter jam contracti, & quando hæc Affinitas adhuc est occulta. Respondet præsens Auctor in Jure Canonico *loco superius citato* negando consequentiam & paritatem, eo quod jura & rationes quoad Affinitatem ortam ex copula illicita non æque militent sicut in Affinitate ex copula licita. Meo tamen tenui judicio ulteriori Adversariorum contra hanc responsionem instantia immunis erit nostra sententia, si omnino negaretur suppositum, & defenderetur, etiam ex copula illicita oriri impedimentum Jure naturæ dirimens Matrimonium, cum etiam per illam copulam fiant duo caro una. Nec obest, quod Sacra Pœnitentiaria ex gravi causa aliquoties dicatur dispensasse in dicto Affinitatis impedimento, ex hoc enim præcise sequitur, vel quod dictum Sacrum Tribunal secutum fuerit alteram contrariam sententiam revera valde probabilem, quam etiam P. Holzman *de Matr. hic n.* 608. defendit tanquam de mente Scoti: vel quod talis Affinitas non dirimat Matrimonium Jure naturæ absoluto, sed tantum conditionato, *si nimirum aliunde non subsit gravis causa dispensandi in primo gradu Affinitatis Lineæ rectæ.* *

Additio II.

* Quæres. Quinam Affines censeantur quoad primum præcise gradum ab invicem distare in Linea recta, & quinam quoad primum gradum præcise in Linea obliqua? Resp. I. In Linea recta *ascendente* primo gradu ab invicem distant Petrus, & Noverca ejusdem: Item Petrus & ejusdem socrus, seu Mater suæ Uxoris, similiter Berta & ejusdem Vitricus: Item Berta & ipsius Socer, seu Pater sui Mariti. In Linea recta *descendente* primo gradu ab invicem distant Petrus & privigna ejusdem, seu filia sua, quam uxor ejusdem genuit ex alio præcedente conjugio: item Petrus, & Nurus seu uxor sui filii. Similiter Berta, & ipsius

pri-

privignus seu filius ex alio conjuge; Item Berta & ejusdem Gener, id est propriæ filiæ suæ maritus. Resp. II. In Linea obliqua, seu transversali primo gradu ab invicem distant Petrus & Uxor fratri sui: Item Petrus & Soror Uxoris suæ. Similiter Berta, & Mariti sui frater, alias *Levir* dictus: Item Berta, ac *Sororius*, id est, Sororis suæ maritus. Quoad alios affines in ulterioribus gradibus fere non adsunt nomina specialia, dummodo ex jam dictis universaliter notetur in ordine ad impedimentum Affinitatis quod tot gradibus Affinitatis uxor distet a consanguineis Mariti, quot is gradibus consanguinitatis ab ipsis, & sic etiam vice versa. Videatur *Lib. 4. Decr. tit. 14. §. 2.* *

§. XII.

De Impedimento Justitiæ publicæ Honestatis.

SUMMARIUM.

126. *Impedimentum Justitiæ publicæ Honestatis, quid?*
127. *Ad quot gradus olim extendebatur? cum Addit.*
128. *Et ad quos de facto?*
129. *Corollarium notabile.*
130. *Aliud Corollarium.*
* *Insuper casus notabilis.*

126. PER *Impedimentum Justitiæ publicæ Honestatis* intelligitur Impedimentum Jure Ecclesiastico dirimens Matrimonium, ex sponsalibus proveniens. Et dicitur *publica Honestas*: quia ob naturalem quandam honestatem id ab Ecclesia introductum fuit, eo quod per sponsalia, sive de futuro, sive de præsenti (hoc est matrimonio ratu nondum consummatu) jam oriatur conjunctio animorum; ac proinde honestum sit, ut consanguineis unius sponsi interdicatur matrimonium cum altero sponsu.

127. Et quidem Jure antiquo extendebatur hoc Impedimentum ad consanguineos Sponsi respectu sponsæ, & vicissim ad consanguineos sponsæ respectu Sponsi, usque ad quartum gradum, *arg. c. Sponsum de Sponsalib.* Simulque oriebatur ex quibusvis sponsalibus puris, & certis, etiamsi fuissent invalida; dummodo non essent invalida ex defectu consensus, prout habetur *cap. un. de Sponsal. in 6.*

Additio.

* Et quidem hæc doctrina juxta Fagoanum, Sanchez, Basilium Pontium & alios adhuc locum habet quoad Sponsalia de præsenti, seu quoad matrimonium ratum; quia S. Pius V. in Decretu anno 1568. emanato, & in Bullario Cherubini *Tom. 2. Constitut. 62.* dicti Pontificis reperiendo expresse sic declaravit prout fusius ostendit præsens Auctor in Jure Canonico *Lib. 4. Decret. tit. 4. n. 14. & seqq.* *

128. Verum quoad Sponsalia de futuro rigor iste Juris antiqui, ob plurimos emergentes casus, atque difficultates novissime correctus atque temperatus est in Concilio Trid. *Sess. 24. cap. 3. de reform. Matrim.* ubi sic statuitur: *Justitiæ publicæ honestatis Impedimentum, ubi sponsalia quacumque ratione valida non erunt, Sancta Synodus prorsus tollit: ubi autem valida fuerint primum gradum non excedant: quoniam in ulterioribus gradibus jam non potest hujusmodi prohibitio absque dispendio observari*. Hæc Concilium.

129. Sequitur proinde, quod si Titius contrahat valide sponsalia de futuru cum Berta, habente plures sorores, dissolutis illis Sponsalibus sive mutuo consensu (nam per hunc non tollitur dictum impedimentum, prout declaravit Sac. Congr. Concilii, die 6. Julii 1658. ac refert Fagnanus *c. Ad audientiam, num. 29. de Sponsalib.* quidquid olim nonnulli in contrarium docuerint) sive etiam per mortem Bertæ, non possit Titius ullam a sororibus Bertæ ducere in uxorem; quia obstat impedimentum Justitiæ publicæ Honestatis.

130. Quod si postea Titius actu consummatu ac perfecto carnaliter cognoscat unam e sororibus dictæ Bertæ, tunc neutram earum habere poterit in uxorem: non Bertam, ob impedimentum contractæ Affinitatis: non ejus sororem, ob impedimentum Justitiæ publicæ Honestatis. Si vero fornicatio ejusmodi accidisset ante sponsalia cum Berta celebrata, posset Titius illam ducere, quam carnaliter cognovit; nam sponsalia cum Berta forent de jure invalida ob impedimentum contractæ Affinitatis; sicque, juxta novum Decretum Concilii Trid. non inducerent Impedimentum Justitiæ publicæ Honestatis, invenies fusius adhuc declaratum supra *Quæst. 3.*

Additio.

Unum adhuc restat, quidnam nimirum in sequenti casu sit resolvendum? Berta Cajo Amasio suo, cum quo etiam sæpius habuit commercium carnale, copula tamen semper imperfecta; promittit tandem matrimonium, cum expressa hac conditione: *Si parentes ejusdem Bertæ consenserint*. Interea temporis Cajus ante requisitum Parentum Bertæ consensum, majorem instituit familiaritatem cum Titia Sorore Bertæ, quam etiam, non invita ipsamet Berta, ducere intendit. Quæritur, an absque dispensatione Apostolica id facere queat. Ratio dubitandi est: *partim* quia Cajus ob commercium carnale, prævie cum Berta habitum, videtur contraxisse impedimentum *Affinitatis* cum Titia: *partim* insuper impedimentum *publicæ Honestatis* ob promissionem matrimonii præcedenter Bertæ datam.

Respondeo tamen, Cajum posse matrimonium inire absque dispensatione Apostolica cum Titia. Ratio est: quia *inprimis* cum eadem non contraxit *Affinitatem* eum copula præcedenter cum Berta habita non fuerit perfecta, & completa: deinde neque cum eadem Titia contraxit *impedimentum publicæ Honestatis*; quia promissio matrimonii mutua, præcedenter Cajum inter & Bertam facta, non erat absoluta, sed tantum conditionata, & quidem pendente adhuc conditione: ad contrahendum autem impedimentum *publicæ Honestatis* requiritur, ut præcedentia Sponsalia vel sint absoluta, vel, si conditionata transierint per impletam conditionem in absoluta; uti non obscure colligitur ex *cap. un. de Sponsalibus in 6. v. Ille vero.* *

§. XIII.

De Præsentia Parochi, ac duorum Testium.

SUMMARIUM.

131. *Ratio Ordinis.*
Matrimonium clandestinum, quod?
132. *Denuntiationes trinæ celebrando præmittendæ.*
133. *Matrimonia clandestina olim valida, sed illicita.*
Malaque irremediabilia ex ipsis orta:
134. *Verba Concilii Tridentini: quibus annullat Matrimonia clandestina.*
Quo tempore Decretum ipsius obligare incipiat?
135. *Ecclesia quomodo potuerit irritare Matrimonium clandestinum, etiam ut Sacramentum?*
136. *Qualis Præsentia Parochi juxta Concilium Tridentin. requiratur ad valorem Matrimonii?*
137. *An sufficiat Præsentia Parochi vi detenti, aut inviti & contradicentis?*
* *Vel si is sit præsens in aliena Parochia?*
138. *Requiritur præsentia proprii Parochi contrahentium.*
* *Vel saltem ejusdem Capellani, aut ab ipso Substituti.*
139. *Quid, si sponsus, & sponsa sint diversarum Parochiarum?*
* *Quid de vagis? Addit. I.*
* *Quid de militibus contrahentibus? Addit. II.*
* *Quid de existente in duplici Parochia? Add. III. & IV.*
140. *Quot testes requirantur, & qualis eorum præsentia?*
141. *Quales Testes sufficiant?*

131. ABSOLUTIS illis Impedimentis, quæ vel Jure naturali, vel saltem Jure Ecclesiastico antiquo annullant matrimonium, superest, ut explicentur duo impedimenta jure novissimo Concilii Trid. adjecta, & continentur versiculis illis *num. 49.*

Si Parochi, aut duplicis desit præsentia Testis,
Raptave sit mulier, nec parti reddita tutæ.

Porro matrimonium illud, in quo deest præsentia Parochi, aut duorum Testium, de facto comuniter appellatur *Matrimonium clandestinum*: quamvis olim etiam illud dicebatur matrimonium clandestinum, quod fiebat non præmissis denuntiationibus: uti patet ex *c. Cum inhibitio, de clandestina Desponsat.* Ibi siquidem in Concilio Generali (scilicet Lateranensi, sub Innocentio III. celebrato) statutum fuit sub gravibus pœnis ibidem expressis, ut cum matrimonia fuerint celebranda, ea in Ecclesiis per Presbyteros publice proponantur, sive denuntientur, competenti termino præfixo, ut infra illum, qui noverit, & sine gravi suo incommodo potuerit, legitimum impedimentum opponat, atque ipsi Presbyteri interim pariter investigent, utrum aliquod impedimentum obsistat.

132. Et hinc saluberrimo Decreto inhærens Sac. Conc. Trid. *Sess. 24. cap. 1. de Reformat. matr.* ulterius decrevit *ut imposterum antequam matrimonium contrahatur, ter a proprio contrahentium Parocho tribus continuis diebus Festivis* (inter quos etiam computatur Dominica) *in Ecclesia inter Missarum solemnia publice denuntietur, inter quos matrimonium sit contrahendum. Nisi Ordinarius ipse expedire judicaverit, ut prædictæ Denuntiationes remittantur: quod ipsius prudentiæ, & judicio Sancta Synodus relinquit*. Quinimo, ut pia Sanctæ Matris Ecclesiæ intentio, in dictis Generalibus Conciliis abunde manifestata perfectius adimpleatur, solent Ritualia Diœcesana exigere, ut si vir & mulier, inter quos matrimonium est celebrandum, di-

versæ sint Parochiæ, in utraque Parochia, ubi habent, vel proxime habuerunt diotius ibi versati domicilium vel quasi domicilium, fiant ternæ illæ Denunciationes, adjectis insuper optimis cautelis, in praxi merito observandis, quas in proprio singularum Diœcesium Rituali, uti & in Jure Canonico *lib. 4. Decret. tit. 3. §. 1.* videre licebit: ubi etiam n. 19. inveniri poterunt causæ, ob quas Episcopus dispensare potest, † Quam caute se gerere debeant Episcopi in dispensationibus hisce concedendis expendit Benedict. XIV. in sua Constitutione. *Satis vobis* Bullar. Tom. I. N. XXXV, quare mandat ut id non fiat sine gravi causa, & nomina contrahentium vult adscibi in libro secreto cum fide Sacerdotis, qui matrimonio illi assistit, & hunc librum sigillis obsignatum servari jubet in Cancellaria Episcopali: sicut & in ea vult ut signentur nomina eorum, qui ex eo matrimonio nascuntur; quare præcipit ut intra triginta dies a nata prole certior de illa Episcopus fiat, & si negligatur id a Parentibus, mandat ut matrimonium occultum reveletur publice, & *n. 39.* ac *n. 40.* casus in quibus Parochus ob periculum in mora, & dum Episcopus ad impetrandam dispensationem amplius adiri nequit, declarare valet, hic, & nunc non adesse obligationem quoad denuntiationes. Cæterum impræsentiarum per *Matrimonia clandestina* intelliguntur illa, in quibus deest Præsentia Parochi, & duorum Testium jure novissimo Concilii Tridentini ad valorem Matrimonii requisita, ut mox amplius dicetur.

133. Et quidem ejusmodi Matrimonia clandestina justissimis de causis Sancta Dei Ecclesia semper detestata fuit, atque prohibuit: nihilominus tamen eadem, libero contrahentium consensu facta, ante Decretum Concilii Trid. mox allegandum, rata, & valida fuerunt. Quia vero solæ prohibitiones Matrimonii clandestini propter hominum inobedientiam jam non proderant, & gravia peccata ac mala, per auctoritatem Ecclesiæ amplius irremedibilia, ex ejusmodi Matrimoniis oriebantur, dum quidam priori uxore, cum qua clam contraxerant, relicta, postea cum alia contrahebant, sicque in statu damnationis, ac perpetuo adulterio remanserant; imo & lite desuper mota per sententiam Ecclesiæ, cui de priori Matrimonio constare non poterat, remanere compellebantur, huic malo Sancta Mater Ecclesia haud amplius efficax remedium adhibere potuit, nisi ejusmodi clandestina Matrimonia prorsus irritando, & cassando.

134. Quare Concilium Tridentinum *Sess. 24. cap. 1. de Reform. Matr.* inter alia provide sic decrevit: *Qui aliter, quam præsente Parocho, vel alio Sacerdote, de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, & duobus vel tribus Testibus Matrimonium contrahere attentabunt, eos Sancta Synodus ad sic contrahendum omnino inhabiles reddit, & hujusmodi contractus irritos & nullos esse decernit, prout eos præsenti decreto irritos facit, & annullat.* Hæc Concilium, varias pœnas in transgressores statuens, & infra subjungens. *Decernit insuper, ut hujusmodi Decretum in unaquaque Parochia suum robur post triginta dies habere incipiat, a die primæ publicationis in eadem Parochia factæ numerandos.* Occasione quorum.

135. Quæritur I. Quomodo Ecclesia potuerit irritare Matrimonium contractum clandestine, hoc est sine Parocho, & Testibus? Resp. cum Pirrhing *tit. de Clandestina Desponsatione n. 4.* & aliis, Ecclesiam potuisse irritare, & de facto irritasse tale Matrimonium etiam ut Sacramentum est, non quidem per se ac directe, seu immediate ut Sacramentum, sed per accidens, ac mediate, annullando videlicet ipsum contractum Matrimonii humanum, seu civilem, unde consequenter irritum redditur ipsum Sacramentum. Desumitur hoc ex verbis citati Concilii Trident. ibi: *Eos Sancta Synodus ad sic contrahendum omnino inhabiles reddit & ejusmodi contractus irritos & nullos esse decernit.* Confirmatur: quia hac ratione etiam invalidum est Matrimonium inter consanguineos, vel a persona Ecclesiastica contractum, eo quod tales personæ sint inhabilitatæ ad sic contrahendum, ipsique contractus auctoritate Ecclesiæ fuerint irritati & annullati.

136. Quæritur II. Qualis præsentia Parochi juxta Concilium Tridentinum requiratur ad valorem Matrimonii? Resp. I. Præsentia Parochi in Matrimoniis per se, vel per alium Sacerdotem deputatum necessaria non tantum requiritur corporea, sed etiam moralis, seu habita cum intelligentia & advertentia actus. Ita Barbosa *part. 2. de Offic. & potest. Episc. allegat.* 23. n. 78. Sanchez *lib. 3. de Matr. disp. 39. num. 5.* & communis. Ratio est: quia non intelligens nequit dici præsens *arg. l. Coram ff. de Verb. signif.* ibi: *Coram Titio aliquid facere jussus non videtur præsente eo fecisse, nisi is intelligat:* atqui Concilium Tridentinum irritavit eorum contractum matrimonialem, qui aliter, quam præsente Parocho, & duobus vel tribus Testibus, Matrimonium contrahere attentabunt; ergo requiritur Parochi præsentia, non tantum physica, sed & moralis, sive humana, ita ut intelligat quid agatur. Unde, si Parochus esset plene ebrius vel dormiens, non valeret Matrimonium coram eo celebratum; nam dicta præsentia ejus exigitur pro forma actus.

137. Resp. II. Sufficit tamen hujusmodi præsentia Parochi & Testium, quamvis vi detenti, aut dolose illuc adducti intersint, dummodo probe intelligant verba, & consensum contrahentium: quinimo etiam validum est Matrimonium coram Parocho invito, & contradicente contractum, quamvis tunc peccent contrahentes. Ita citati Doctores, & Fagnanus *in c. Quæsitum n. 7. De Pœnitent. & remiss.* qui adducit etiam Declarationem Cardinalium ita sentientium. Et merito hoc dicitur: quia Parochus assistens Matrimonio proprie non exercet jurisdictionem, sed ut Testis auctorizabilis nudam exhibet præsentiam, quæ etiam exhibetur ab invito. Fagnanus *cap. Quod. nobis n. 54. De clandest. Despons.*

Additio.

* Ex quo ipso fundamento (quia nimirum Parochus qua assistens Matrimonio non exercet proprie jurisdictionem, sed potius est testis auctorizabilis) infertur, quod dictus Parochus non necessario debeat actu esse Sacerdos, quamvis quoad Substitutum id requirat Concil. Trid. superius n. 134. Item ex eadem ratione potest *de Jure communi* loquendo assistere tali Matrimonio etiam extra suam Diœcesim, differendo interim solemnem benedictionem, usque dum cum Sponsis redeat ad propriam Parochiam. Attendatur tamen in hoc ad propria Ritualia Diœcesana, & emergente casu consulatur præsens Auctor *Lib. 4. Decret. tit. 3. n. 63. & seqq.*

138. Quæritur III. Cujus Parochi præsentia requiratur ad validitatem Matrimonii? Resp. I. Certum est, vi Concilii Tridentini, ubi illud receptum est, requiri præsentiam proprii Parochi contrahentium, vel alterius Sacerdotis, de ipsius, seu Ordinarii licentia assistentis.

Additio.

* Dicitur notanter I. *Proprii Parochi*; nam quod non sufficiat præsentia cujuscumque, sed requiratur præsentia Parochi NB. *proprii*, patet ex eo; quia juxta dicta *n. 132.* etiam ad præcedentes Matrimonium denunciationes exigitur, ut eæ fiant a Parocho contrahentium *proprio*; ergo multo magis requiritur ad ipsum Matrimonium præsentia Parochi *Proprii*. Dicitur notanter II. *Vel alterius Sacerdotis de ipsius proprii Parochi, aut Ordinarii licentia:* nam etiam talis præsentia sufficit. † Quamquam præsentia Sacerdotis a Parocho destinati sufficit ad valorem matrimonii, ipse tamen Parochus per se, nisi *legitima gravissimaque de causa impeditus, assistere tenetur.* Verba hæc sunt Benedicti XIV. in Encyclica ad Episcopos Poloniæ incipiente: *Nimiam licentiam* §. 9. Bul. Tom. I. N. LXXXV. Censetur autem similem licentiam ordinarie habere Cooperator illic constitutus, qui regulariter loquendo potest quoque in absentia Parochi alium loco sui, ut Matrimonio assistat, constituere; cum sit delegatus (uti supponitur) ad universitatem causarum, sic autem delegatus alias juxta jura possit subdelegare. Econtra vero ille Subdelegatus nequit iterum novum nomine sui substituere; quia delegatus ad causam particularem juxta jura absque speciali licentia nequit iterum subdelegare. Videatur Elbel *De Sacram. part. 3. Conferent. 12. n. 285.*

139. Resp. II. Quando Sponsus & Sponsa sunt diversarum Parochiarum, sufficit assistentia alterutrius proprii illorum Parochi, vel licentia ab eo alteri Sacerdoti concessa. Ita Barbosa *loc. cit. n. 98.* cum plurimis aliis, atque decisum a Sac. Congregatione testatur Fagnanus *cit. Quod nobis, n. 33. & seqq. De Clandest. Desponsat.* In praxi tamen observetur ordinatio proprii Ritualis Diœcesani.

Additio I.

* Resp. III. Quando Sponsus, vel Sponsa computantur inter personas vagas, sufficit ad validitatem Matrimonii præsentia Parochi loci illius, in quo contractus matrimonialis instituitur, ubicumque demum locus ille existat, & quamvis alter contrahentium alibi habeat fixum habitationis domicilium, atque exinde proprium distinctum Parochum. Ita communis, & ratio est: quia ex una parte juxta jam dicta sufficit ad valorem Matrimonii præsentia unius Parochi ex Sponsis contrahentibus: ex altera autem quoad personas vagas congruentior Parochus nequit assignari, quam loci illius, in quo pro tunc, quando contractus instituitur, similis persona vaga invenitur; ubi etiam Sacramenta Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & Extremæ Unctionis recipit, si ibidem infirmetur. Atque ita apud Reiffenstuel *lib. 4. Decr. tit. 3. num. 86. & seqq.* sæpius declaravit Sac. Congregatio testibus Cardinali de Luca & Fagnano. Solummodo hic incidentaliter adhuc notetur I. vagum dici illum, qui nullibi tenet domicilium vel quasi domicilium habitationis. Notetur II. Parochum similem, etsi valide, non tamen licite posse ordinarie loquendo, assistere Matrimonio vagorum sine licentia Ordinarii ob periculum multiplicis fraudis. *

Ad-

Additio II.

* Ex hac triplici responsione resolves, cujusnam Parochi præsentia sufficiat, si Matrimonium contrahant milites. Etenim, etsi supposito, quod eorum Sponsæ habeant proprium domicilium, vel quasi domicilium, possint etiam in præsentia illius Parochi contrahere, ad id tamen non obligantur, sed vel hi milites habent præsentem Capellanum Castrensem speciali legitima facultate præditum administrandi hisce Sacramenta, vel non habent talem Capellanum præsentem. *Si prius:* ille simili Matrimonio omnino poterit assistere, supposito, quod hanc facultatem legitime valeat ostendere: *Si posterius*: Parochus loci, in quem pro tempore contractus matrimonialis se talis miles, non habens alibi domicilium, vel quasi domicilium, confert, valide assistet. Ratio est: quia milites ennumerantur vagis. NB. quod tamen intellige, si morantur in castris, vel transeunt ab uno loco in alium, vel existunt quidem in præsidiis, ast sine stabilitate & animo per magnam, vel majorem anni partem subsistendi, sed ad nutum Ducis avocandi ad exercitum.

Econtra vero ponamus, quod milites isti, non habentes Capellanum Castrensem speciali facultate præditum, ex professo a suis præfectis mittantur ad præsidium, vel hybernandum, ut illic per notabilem anni partem, vel ultra sese detineant, ita, ut ibidem saltem quasi domicilium acquirant: in hoc casu requireretur ad valorem Matrimonii assistentia Parochi loci, in quo degunt, nec possent ex hoc loco exire ad vicinum Parochum, & ibidem contrahere Matrimonium. Ratio est: quia in eo casu jam non essent amplius vagi, sed habentes quasi domicilium: atqui habentes domicilium, vel quasi domicilium habitationis debent contrahere coram Parocho loci illius, in quo domicilium, vel quasi domicilium fixum est; ergo. Excipe tamen, *si Sponsa esset vaga*: nam tunc etiam in tali casu ratione Sponsæ posset miles præsidiarius valide contrahere, exeundo extra locum præsidii cum sua futura Sponsa, & post aliquale tempus finito contractu iterum redeundo. Quid de liciitate statuendum foret in simili casu, colligitur ex præcedenti Additione. Videantur Reiffenstuel *loc. cit. n. 94. & seqq.* & Pichler *lib. 4. Decret. tit. 3. n. 21.* quibus adde recenter Patrem Apollonium Gulzman *Tom. 2. part. 5. Tract. 4. num. 758.* ubi refert Indultum in forma Brevis ab Innocentio XIII. anno 1721. 23. Decembris emanatum, vi cujus Capellano Majori, & aliis a se deputatis exercituum Imperatoris Caroli VI. novissime defuncti Castrensibus Capellanis, præter plura alia, quoad præsentem materiam conceditur, quod militum, & personarum ad hos spectantium, & cum ipsis commorantium Matrimoniis assistere, atque, cum præviis denuntiationibus, si expediens videbitur, dispensare possint, sive fuerint in actuali expeditione bellica, sive etiam accidentaliter in hybernis, vel æstivis, aut præsidialibus stationibus *temporalibus*, dummodo non fuerint milites præsidiarii tales, qui continuæ arcium, vel aliorum locorum custodiæ sunt adscripti. Illud etiam quoad milites, respectu quorum tale indultum viget, est singulare, quod, si in loco accidentalis, ac temporaneæ stationis contrahant cum aliqua ibidem domicilium, vel quasi domicilium habente, tunc præter Capellanum Castrensem etiam Parochus loci præsens esse debeat, cum quo æqualiter emolumenta stolæ dividere debet. *

Additio III.

* Quæritur IV. An possit contingere, ut idem sit sub duobus Parochis, ita, ut coram utrolibet eorum prout placuerit, valide Matrimonium contrahere possit? Ante Responsionem Nota I. quod, sicuti respectu vagorum in ordine ad assistendum Matrimonio Parochus censeatur ille, qui est Parochus loci, in quo tales vagi hic, & nunc se detinent, ita respectu aliorum debitus dicatur Parochus is, ubi hi habent domicilium, vel quasi domicilium habitationis. Nota II. quod quis in loco aliquo censeatur figere domicilium, si habeat animum in illo loco constanter permanendi; econtra vero, si tantum ibidem statueret persistere per majorem anni partem, reputaretur in tali loco figere quasi domicilium. Nota III. ex Reiffenstuel *lib. 4. Decret. tit. 3. n. 60.* uti ad acquirendum verum domicilium sufficit unius diei habitatio cum animo constanter ibidem permanendi, ita etiam ad acquirendum quasi domicilium sufficere unum, alterumve diem cum animo per majorem, vel saltem quasi æqualem alicujus anni partem ibidem persistendi. Nota IV. domicilium originis, seu illius loci, quo quis natus est, non tribuere Parocho illius loci jus assistendi Matrimonio, nisi simul fuerit conjunctum domicilium, vel quasi domicilium habitationis, uti recte observant Pignatel. *Tom. 5. Consult. 79.* & Gutierez *Tract. de Matr. c. 62. n. 29.* Nota V. domicilium originis in dubio præsumi conjunctum cum domicilio habitationis, si talis in loco originis adhuc, etsi aliquot annis absens retineat majorem partem suorum bonorum, uti advertit Konig *lib. 2. Decret. tit. 2. n. 13.* & in simili casu adducit decisionem Rotæ Pignatellus *tom. 7. Concl. 63. n. 3.* Nota VI. domicilium habitationis semel electum non debere illico inferri quasi iterum fuisse derelictum ex eo, quia talis aliquo tempore illic non fuit nisi simul aliæ circumstantiæ derelictionis intervenerint. Friderich *Tract. de Foro compet. part. 2. cap. 1 per totum*. Nota VII. liberos necdum emancipatos censeri habere domicilium habitationis ipsorum Parentum, & uxorem viduam domicilium mariti defuncti L. 22. §. 1. *ff. Ad. Municipal. L. fin. C. De Incolis*, H. N. *

Additio IV.

* Respondeo. Potest contingere non raro casus, ut quis existat sub duobus Parochis, ita, ut quilibet eorum valide possit assistere Matrimonio. Ratio est: quia potest esse, ut talis contrahens Matrimonium habeat dublex domicilium habitationis, vel in uno loco domicilium habitationis, in altero quasi domicilium, ubi utique talis est sub utroque Parocho, & a quolibet eorum Sacramente (si Sacramentum Ordinis excipias, de quo specialia suo loco dicta fuere) recipere valet.

Exemplificatur magis: sic e. g. studiosus in loco studii habet quasi domicilium, & ubi degit parens, sub cujus patria potestate est constitutus, verum domicilium habitationis, nec in Germania declarabitur Matrimonium invalidum, sive unus, sive alter Parochorum astiterit. Item Nobilis Officialis potest tam in civitate, quam in suo castro duplex domicilium instituere *argum. L. 6. §. 2. ff. Ad Municipalem*, puta, proponendo utrobique æqualiter æqualitate saltem morali (e. g. tempore hyemali in civitate, & æstivali in castro) permanere. Pro quo præter Grossam & Rotam vide plures DD. apud Illustriss. L. B. D. Zeller *tom. 1. Concil. 6 num. 52.* & apud Gutierez *Tract. de Matr. cap. 64.* Non equidem me latet, quod Antonius Chlingensperg *de Judiciis in genere cap. 2. Assert. 28. num. 8.* ex Illustriss. D. L. B. de Schmid afferat casum, quo Parochus domicilii cujusdam Nobilis noluit admittere, ut filia præfati Nobilis coram Parocho Hoffmarchiali, seu sui castri Matrimonio jungatur, sed nihil obtinuit. *

140. Quæritur V. Quot, & quales Testes præter proprium Parochum requirantur ad valorem Matrimonii jure novo Concilii Tridentini? Resp. I. Certum est, requiri saltem duos aut tres Testes, prout exprimit idem Concilium *loc. cit.* ibi: *Et duobus vel tribus testibus*. Et quidem hi Testes simul cum Parocho debent adesse, neque sufficit successiva eorum præsentia, prout notat Barbosa *loc. cit. n. 120.* cum aliis. Debent insuper iidem esse præsentes non tantum physice, sive corpore, sed etiam moraliter, seu cum advertentia ac usu rationis, ita ut intelligant quid agatur, prout in simili supra *n. 136.* dictum est de præsentia Parochi.

141. Resp. II. Testes quicumque rationis compotes, quamvis impuberes, consanguinei, domestici, Religiosi, fœminæ, vel infames sufficiunt ad valorem Matrimonii. Ita Barbosa *loc. cit.* cum aliis. Ratio est: quia Concilium simpliciter requirit duos Testes, neque exigit in ipsis specialem aliquam qualitatem; ergo nulla alia requiritur præter eam, quæ Jure naturæ est necessaria ad testificandum, nempe ut quis sit compos rationis. Accedit, quod Decretum Concilii Tridentini sit correctorium Juris communis; ergo non est extendendum, sed quantum patitur verborum proprietas, restringendum; eo præsertim, quod sit irritans Matrimonium, cujus causa est favorabilis, *cap. ult. De Sentent. & re judicat.*

§. XIV.

Solvuntur varia dubia circa præsentiam Parochi ac Testium.

SUMMARIUM.

142. *In loca non recepti Concilii Trid. valide contrahunt incolæ inter se, & cum aliis sine solemnitatibus ejusdem.*
143. *Idem est, si sponsus & sponsa illuc veniant animo transferendi domicilium.*
144. *Vel ibidem figendi quasi domicilium.*
* *Quænam in specie sint illa loca, in quibus non est receptum Concil. Trid. Add. I. & II.*
145. *Quid, si illuc pergant solo animo contrahendi sine Parocho & testibus? Rationes dubitandi.*
146. *Non est validum tale Matrimonium, si habitatio non mutetur.*
147. *Solvuntur rationes in contrarium.*
148. *Valet autem, si transferatur domicilium.*
* *Alius notabilis casus. Addit. I. & II.*
149. *Valent Matrimonia hæreticorum, si apud ipsos Tridentinum non est promulgatum.*

150. *Corollarium.*
151. *Quid juris ſi Catholici & Hæretici eodem templo utantur?*
Sententia ſtans pro valore Matrimonii
Sententia negativa.
* *Amplificatio dictorum.*
152. *Quid, ſi Parochus metu Infidelium abſit, vel lateat?*
* *Praxis revalidandi Matrimonium ex defectu Parochi nullum.*

142. QUÆRITUR I. Quid ſentiendum ſit de matrimonio contracto in loco, ubi Concilium Tridentinum in puncto Reformationis matrimonii non eſt receptum? Reſp. I. Non tantum a duobus incolis talis loci, ſed etiam ſi quis e loco recepti Concilii ibidem contrahat cum incola illius loci non ſervata forma Decreti Tridentini, valide a talibus ibi contrahitur matrimonium. Ita communis Doctorum. Ratio primæ partis habetur ex verbis Concilii Tridentini *num.* 134. relatis, quibus declaravit Decretum ſuum non obligare, niſi poſt triginta dies a publicatione ejus, facta in Parochia, & conſequenter, ubi talis publicatio non eſt facta, valet adhuc matrimonium clandeſtinum inter incolas illius loci, ſicut olim valuerat. Altera pars probatur ex eo: quia contractus matrimonialis eſt individuus; ergo, cum incola illius loci valide contrahat ſine dictis ſolemnitatibus, etiam viciſſim advena cum ipſo ibidem contrahens valide contrahit: ſiquidem contractus matrimonii non poteſt claudicare, ſive valere ex parte unius, & non alterius.

143. Reſp. II. Si etiam utraque pars, id eſt, tam Sponſus, quam Sponſa, a loco recepti Concilii emigraverint ad locum non recepti Concilii ex cauſa transferendi verum domicilium, & ibidem contrahant, valebit matrimonium ſine dictis ſolemnitatibus. Ita rurſum communis. Ratio eſt: quia tales hoc ipſo, quod illuc veniant animo figendi verum domicilium, ibidemque perpetuo manendi, jam fiunt incolæ loci illius, ejuſque legibus obſtringuntur; ergo valide contrahunt juxta morem illius loci, neque amplius adſtringuntur legibus prioris domicilii, ubi Decretum Tridentinum viget, cum inde receſſerint.

144. Reſp. III. Inſuper valide contrahitur matrimonium ſine dictis ſolemnitatibus, ſi quidem ſeſe conferant ad locum non recepti Concilii animo ibidem figendi duntaxat quaſi domicilium. Ita rurſum Doctores communiter. Ratio eſt: quia Decretum Tridentinum non obligat in Parochia, in qua non eſt promulgatum, atqui per ſolam tranſlationem quaſi domicilii efficitur quis Parochianus alicujus loci, ita, ut ab Eccleſiæ illius Parocho poſſit recipere Sacramenta *arg. c. Significavit. De Parochiis* juncta Gloſſa in *Clem.* 2. *de Privilegiis*, ergo. Et ſic v. g. Matrimonia Chriſtianorum apud Turcas captivorum, vel commercii cauſa ibi degentium, ſunt valida, quamvis contrahant non ſervata forma Tridentini, ſuppoſito, quod hoc ibi non fuerit promulgatum.

Additio I.

* Ut autem magis noſcatur pro praxi in ſpecie, ubinam fuerit Concilium Tridentinum promulgatum vel non, volui ex variis Auctoribus, VVex, Kugler, Pichler, Neuſſer, la Croix &c. apponere ſimilia loca: ſic enim promulgatum eſt in Suecia, Saxonia, Pruſſia, Anglia, Scotia, Hybernia, Turcia, Dania, Pomerania, & in aliis Provinciis Septemtrionalibus, quæ a fide Catholica defecerunt ante annum 1563. quo Conc. Trid. abſolutum eſt, vel ſaltem ante annum 1564. quo confirmatum, ac promulgatum fuerat. Econtra vero ante defectionem promulgatum eſt in Hollandis, ac Provinciis confœderatis; ſimiliter cenſetur promulgatum ſufficienter in Parochiis illis, in quibus equidem Catholici cum Hæreticis permixti vivunt; aſt Catholici dictarum Parochiarum actu receperunt memoratum Concilii Tridentini Decretum poſt ejuſdem debitam promulgationem. Item in Hungaria, & Sileſia, imo etiam in Germania magna ſaltem ex parte, prout teſtis eſt Card. Pallavicinus apud Holzman hic *num.* 403. Quoad Poloniam, & Galliam ſaltem in aliquibus Locis dicitur non promulgatum. *

Additio II.

* Ponamus autem tales Germaniæ urbes, ubi in eadem civitate diverſæ Parochiæ exiſtunt, aliquæ Catholicæ, aliæ Acatholicæ: cenſebiturne hic Decretum Concilii Trid. irritans matrimonia clandeſtina, afficere etiam Parochias Acatholicas? Reſpondeo: in talibus circumſtantiis eſſe reſpiciendum ad tempus quo defecerunt dictæ Parochiæ; nam, ſi factum eſſet ante illud Decretum, non obligaret id tales Achatolicos: ſecus, ſi primum poſtea, & facta jam memorati Decreti in ſimili Parochia promulgatione defeciſſent. Ubi, ut tacite præveniatur alicui objectioni, notandum ex Fagnano, & Barboſa apud Reiffenſtuel *Lib.* 4. *Decret. tit.* 3. *num.* 118. ad hoc, ut dictum Decretum obliget in aliqua Parochia, non æque uti in aliis Legibus Pontificiis, ſufficere, quod in Diœceſi ſit promulgatum, ſed requiri etiam promulgationem in illa ipſa Parochia, in qua prætenditur obligatio, ob ſpecialem diſpoſitionem Concilii Trident. *Seſſ.* 24. *cap.* 1. *de reform. Matrim.* *

145. Quæritur II. An, ſi illi, qui non ſunt vagi, ſed incolæ loci, in quo Tridentinum Concilium in puncto Reformationis matrimonii eſt promulgatum ſe conferant ad locum non recepti Tridentini ſolo animo ibidem ſine Parocho, & Teſtibus contrahendi, valide contrahant matrimonium? Ratio dubitandi, & Affirmativam tenendi eſt: quia *ratione contractus ſortitur quis regulariter Forum*, ut habetur *cap. ult. de Foro competent.* & conſequenter valide contrahit ſecundum leges illius loci, v. g. matrimonium ſine Parocho & Teſtibus. Accedit, quod talis videatur uti jure ſuo; atqui *nullus videtur dolo facere qui ſuo jure utitur*, *l. Nullus ff. de Reg. Juris*; ergo. Tandem, quamvis hujuſmodi intentio mala reddat actum illicitum, non tamen ſtatim ſequitur, eum eſſe invalidum; nam *multa fieri prohibentur, quæ ſi facta fuerint, obtinent roboris firmitatem. arg. c. Ad Apoſtolicam. De Regularibus.* Et ob has, atque alias hujuſmodi rationes non deſunt, qui abſolute cenſent cum Sanchez *lib.* 3. *de Matr. diſp.* 18. *n.* 29. tale matrimonium valere. Nihilominus

146. Reſp. I. Præfati incolæ, ſi cum fraude, ac ſolo animo ſine Parocho & Teſtibus contrahendi illuc ſe transferant, habitationem vero non mutent, invalide contrahunt matrimonium. Ita a Sacra Congregat. Cardinalium Conc. Trid. Interpretum fuiſſe reſponſum, dictamque reſponſionem ab Urbano VIII. anno 1627. confirmatam, refert Lugo *Lib.* 1. *Reſponſ. Moral. Dubio* 36. Engel *tit. de Clandeſt. deſponſat. n.* 20. & Barboſa *cap.* 21. *de Offic. Parochi num.* 93. citans alias Declarationes Sac. Congreg. & plures Doctores. Ratio eſt: quia *fraus, & dolus alicui patrocinari non debent, c. Sedes. De Reſcriptis*, qualis fraus vel ideo hic intervenire cenſetur, quia egreſſus præciſe ad ſubterfugiendam Legem Tridentini factus, ſpecialiter eſt conformiter Declarationibus prohibitus. Adde, quod Concilium Trid. tales perſonas ex dicto fine exeuntes *ad ſic contrahendum omnino inhabiles reddat*, & conſequenter, quamdiu manent Parochiani prioris loci, neque mutarunt habitationem, ubicumque reperiantur, nulliter ſic contrahunt: nam inhabilitatio perſonæ comitatur ipſam, ſicut umbra corpus.

147. Nec urgent rationes in oppoſitum *num.* 145. allatæ. Nam *cap. ult. de Foro compet.* procedit *regulariter*: fallit autem inter alia, quando perſona eſt inhabilitata ad ſic contrahendum. Ad alterum reſpondet Barboſa ibidem, ly *Nullus videtur* indicare, quod lex illa loquatur ſtante dubio: quia tunc juris præſumptione nemo cenſetur quid in fraudem, ſive dolo facere. Ad ultimum dicitur Regulam illam non ſemper procedere, ac præſertim tunc non habere locum, quando aliquid eſt præceptum tanquam pertinens ad formam actus.

148. Reſp. II. Si vero incola talis transferat ſuam habitationem, ſeu domicilium ſolo animo, ut ibi abſque Parocho & Teſtibus contrahat, valet matrimonium ſic contractum. Ita ſubditur in citata a Lugone Cardinalium reſponſione. Ratio eſt: quia per talem translationem habitationis cenſetur quis fieri Parochianus alterius loci in ordine ad Sacramenta recipienda.

Additio I.

* Aſt pone caſum, quod quis exeat ad locum non recepti Concilii Tridentini neutiquam ex fine, ut illic occulte matrimonium contrahere valeat, ſed ex alio motivo, puta ratione mercaturæ, ubi tamen per accidens invenit occaſionem occulte abſque Parocho contrahendi cum alia, e. g. cum ſua ancilla pariter illinc cum ipſo egreſſa, quæritur, an tale matrimonium ſit invalidum, ſuppoſito, quod non ſimul habeat animum transferendi in talem locum domicilium, ſeu quaſi domicilium, ſed tantummodo aliquot diebus ibidem ſubſiſtendi, ac præterea nec compars ex contrahentibus ſit vaga, aut inquilinus loci illius, in quo Conc. Trid. receptum non eſt? Reſpondeo tale matrimonium adhuc probabiliter fore validum. Ratio fundamentalis eſt: quia ex una parte egreſſus e loco domicilii ex hoc motivo non legitur ſpecialiter prohibitus: nec propter hoc motivum egrediens ſpecialiter ad contrahendum alibi inhabilitatus, ſicuti præciſe ex motivo contrahendi egrediens: ex altera vero parte generaliter quis ratione contractus in loco, quo contrahit, forum ſortitur, quando perſona ſpecialiter non eſt inhabilitata illic contrahendi. Videantur Reiffenſtuel *l.* 4. *Decret. tit.* 3. *num.* 123. & Pichler ibidem *num.* 14. *

Additio II.

* Dices contra : Illud Matrimonium juxta dicta *num.* 138. non est validum, quod contrahitur absque præsentia Parochi NB. *proprii* : sed Matrimonium in casu fuisset tale : cum proprius Parochus respectu habentium aliunde domicilium vel quasi domicilium sit Parochus loci, in quo fixerunt tales dictum domicilium, aut quasi domicilium *arg. c. fin. De Parochiis*, & ubi alias etiam Sacramenta (puta Viaticum & Extremam Unctionem) recipiant : ergo. Ad hanc satis efficacem objectionem, ut defendatur sententia præsentis Auctoris in Jure Canonico *loc. cit.* probabiliter responderi potest, quod in materia contractuum Parochus *proprius* dici posset non solum Parochus *Domicilii*, vel *quasi Domicilii*, sed etiam Parochus *loci*, in quo contrahitur; cum juxta Juristas *ratione contractus* quis sortiatur forum, nisi specialiter inhabilitetur persona ad ponendum ibidem contractum, sicuti, juxta Declarationes Cardinalium apud Auctores inhabilitantur illi, qui eo fine exeunt ad locum non promulgati Concilii, ut ibidem Matrimonium contrahere possint. Videatur Schmalzgrueber *l. 3. Decret. tit. 3. num.* 110. *

149. Quæritur III. Quid dicendum de matrimoniis Hæreticorum ? Resp. I. Certum est, matrimonia Hæreticorum esse valida, si in ipsorum Parochia Concilium Tridentinum nunquam fuit promulgatum, & præterea aliunde non interveniat aliquod impedimentum dirimens. Ratio patet ex verbis Concilii Trid. relatis *num.* 134. utpote, quod ad obligationem & robur sui Decreti requirit publicationem in unaquaque Parochia faciendam, simulque addit, ante lapsum triginta dierum a die primæ publicationis in Parochia factæ dictum Decretum non obligare : & consequenter ibidem Jure antiquo valide contrahitur matrimonium etiam sine præsentia Parochi ab incolis illius loci.

150. Infertur proinde cum Gobat *tr. 9. Theol. Experim. num.* 458. & aliis, quod respective seu comparative loquendo valeant pleraque matrimonia Hæreticorum, si aliud non desit, quam præsentia Parochi. Etenim in plerisque respective Parochiis saltem in partibus Septentrionalibus omni ex parte hæreticis non fuit ulla publicatio illius Decreti : quia pleraque illa loca jam defecerant ab Ecclesia, & Romano Pontifice, priusquam lucem aspiceret illa Constitutio Tridentina. ✠ Huic doctrinæ consonat Benedictus XIV. in sua Constitutione : *Matrimonia quæ in locis* Bull. Tom. I. N. XXXIV. valida declaravit matrimonia contracta in suis Provinciis ab Hæreticis fœderati Belgii, nec exigit, ut si forte Catholicæ Ecclesiæ reconcilientur consensum coram Parocho innovent. Insuper idem declaravit, si ibidem contrahatur matrimonium a Catholico cum Hæretica. Denique idem statuit de matrimoniis initia inter Catholicum & Hæreticam contracta ab iis qui addicti sunt militaribus copiis destinatis ad muniendas Arces conterminas vulgo dictas di *Barriera*. dummodo uterque conjux ad easdem copias pertineat. Vide alia in eadem Constit. in qua nihil voluit decretum aut declaratum de conjugiis eorum, qui domicilium habent in Provinciis fœderatis, sed contrahunt in Regionibus Principum Catholicorum, nec de iis, qui domicilium habent in Regionibus Catholicorum, sed contrahunt in Provinciis fœderati Belgii.

151. Resp. II. Utrum in locis & Parochiis, in quibus inter Catholicos & Hæreticos, eodem Templo utentes, datur *Simultaneum* (ut vocant) estque a Catholicis promulgatum atque receptum Decretum Concilii Tridentini, valide contrahant matrimonium Hæretici coram suo Pseudo-Pastore, variant Theologi. Et quidem valere hujusmodi matrimonia, sustinent Tannerus *tom. 4. disp. 8. q. 3. num.* 122. Layman *l. 5. tr. 10. part. 2. c. 4. num.* 7. Dicastillo & alii. Tum quia *error communis jus tribuit*, *arg. l. Barbarius §. de Offic. Prætorum* : tum quia ad validitatem matrimonii juxta formam Concilii Tridentini sufficit assistentia Parochi, etiam putativi : tum tandem, quia in dicto casu videntur quoad effectum esse duæ Parochiæ, una Catholicorum sub proprio Parocho Catholico viventium, altera Hæreticorum, in qua non fuit promulgatum neque receptum Decretum Concilii Tridentini.

Econtra sententiam negativam tenent multi alii Doctores. Siquidem certum est, Hæreticos, velint, nolint, Legibus Ecclesiasticis de jure obligari, quamvia de facto resistant : ergo etiam obligantur quoad Legem irritantem matrimonium sine Parocho contractum, supposito, quod hæc Lex jam fuerit in illa Parochia ante introductam hæresin recepta. Deinde, ut taceantur aliæ rationes, Sacra Congregatio Concilii, prout refert Gobat *loc. cit. n.* 464. Nuntio Apostolico in Belgio respondit, *Hæreticos quoque ubi Decretum c. 1. Concilii Trident. est publicatum, teneri talem formam observare; & propterea etiam ipsorum Matrimonia absque forma Concilii, quamvis coram Ministro hæretico, vel Magistratu loci contracta, nulla atque irrita esse.*

Additio.

* Scio quidem, quod R. P. Pichler, qui *l. 4. Decret. tit. 3. num.* 15. cum Staleno in *Differtat. Theologico-Politica c. 4. & seqq.* aliisque Germaniæ scriptoribus defendit affirmativam, nimirum talia Hæreticorum matrimonia adhuc valere, quod, inquam, dictus Auctor *loc. cit. n.* 17. respondeat, Declarationem allegatam nec Belgium, quo missa est, amplius stringere ob varias circumstantias interea emergentes. Ego vero, cum multo plures adhuc similes Declarationes uniformes a Matthæucio in *Cautela Confessarii lib. 4. c. 8. n.* 101. ac ab aliis Auctoribus adducantur, & quidem novissime apud Thenhaven, Bockhen, & apud Apollonium Holzman *Tom. 2. de Matr. Tract. 2. n.* 489. una recentissima die 4. Augusti, anno 1725. emanata, lectu sane dignissima; hinc vix credo, Romæ contrariam approbari sententiam, quinimo S. Pœnitentiaria anno circiter 1718, contra eandem resolvit similia matrimonia esse invalida, ut testatur Elbel *de Sacramentis part. 3. Conferent. 12. num.* 299. Profecto e pari alia Ecclesiastica impedimenta dirimentia videntur ex mente Pontificis similiter afficere Hæreticos Germaniæ : ad quid enim alias Episcopi Germaniæ (juxta dicenda *Dist. seq. qu. 1.*) peterent specialem facultatem a Curia Romana dispensandi in iisdem, posito, quod Hæretici ad fidem convertantur, si dicta impedimenta Hæreticos non afficerent ? Interea illud in hac controversia magnis partium studiis pro & contra in Germania agitata indubitatum esse videtur, in his partibus similia Matrimonia saltem valere quoad certos effectus civiles ob bonum publicum v. g. ut filii reputentur legitimi, & ut possint, sicut alii in Feudis, Fidei Commissis, Majoratibus, Hæreditatibus succedere &c. Idem non solum in superiori Germania, sed etiam in ditionibus Regi Hispaniarum subjectis procedere testatur Henno *Tr. de. Matr. Disp. ult. q. 3. art.* 7. quod credo potissimum ab allegato Auctore intelligi de Germania inferiori pro tempore quo is scripsit, adhuc magna ex parte Regni Hispaniarum subjecta. Cæterum quoad matrimonia Hæreticorum cum Catholicis adhuc multa utilia videri possunt præcedenti §. 8. *

152. Pro coronide hujus materiæ de præsentia Parochi, & Testium restat notandum pro illis locis, seu Parochiis, in quibus Decretum Concilii Trident. *Sess. 24. c. 1. de Reform. Matr.* aliquando fuit receptum, & publicatum; postea vero per potentiam Hæreticorum, aliorumve Infidelium expulsis Catholicis Sacerdotibus amplius observari non potest. Tunc enim quando talis locus, seu Parochia Episcopo, & Parocho caret aut saltem uterque horum nullo constituto Vicario, ob metum Hæreticorum latet, ita ut tuto adiri non possit, si alius Parochus, vel Sacerdos in loco propinquo existat, coram isto, & Testibus contrahatur matrimonium. Quod si etiam hoc commode fieri nequeat, contrahatur coram duobus Testibus, &, si fieri potest, coram Notario, servatis cæteroquin de jure servandis; sicque validum erit matrimonium. Et ita respondisse Summum Pontificem ad relationem Sac. Congregationis Concilii, refert Fagnanus *in c. Si Clericus num. 58. De Foro competen.* & concordat Declaratio ejusdem Sac. Congregationis *de die 19. Januarii* 1605. cujus verba allegat Diana *part. 11. tr. 6. resol.* 1.

Additio.

* Cæteroquin pro praxi, si tu Confessarie in Confessionali invenias aliquos, quorum matrimonium deprehendis, ac ex dictis eruis ob defectum Parochi debiti esse nullum, ne miseros hosce, & coram sæculo reputatos adhuc tanquam veros conjuges, qui modo tuum in sua perturbatione implorant officium, desolatos relinquas, sed alterutrius putatitiorum conjugum debitum Parochum accedas rogando, ut tibi det facultatem nomine suo assistendi alicui certo matrimonio nulliter celebrato, nullatenus tamen manifestando huic ipsas personas invalide ex defectu Parochi contrahentes. Quod si Parochus hanc facultatem recuset, aut ipsi manifestare nolis, timendo, ne deveniat in notitiam personarum, scribe Episcopo aut Vicario Generali alterutrius contrahentium specificando casum, & motiva dandi facultatem, non autem nominando personas; ubi pro zelo suo haud dubie tibi tribuet facultatem assistendi, si expediens judicaverit. Hac igitur facultate impetrata tales in Nomine Domini in occulto de novo conjunge in præsentia duorum Testium Religiosorum, vel alias silentio deditorum, qui strictissime obligantur ad servandum Secretum. Quod si nullitatem hujus matrimonii haberes ex ipsa Confessione, deberes prius a Confitente petere licentiam assumendi ad ratificandum matrimonium duos Testes silentiosos, nisi ipsimet conjuges putatitii velint tales denominare : alias enim frangeres Sigillum, cum assumpti a te Testes devenirent in notitiam nullitatis matrimonii, quam nullitatem tu non aliunde, nisi ex Confessione rescires. Cæterum si quæ circa totam hanc materiam adhuc forsan deesse viderentur, *l. 4. Decretalium Tit.* 3. fusius poterunt reperiri. *

§. XV.

§. XV.

De Impedimento Raptus,

SUMMARIUM,

153. *Raptus quid?*
154. *Raptus, est impedimentum dirimens Matrimonii;*
155. *Et quamdiu?*
Quid, si fœmina rapiat virum?

153. PER *Raptum* hoc loco intelligitur violenta puellæ extractio e domo parentum, & potestate, in ordine ad matrimonium contrehendum. Dicitur, *violenta puellæ extractio:* quia ad Raptum requiritur violentia, vel physice per mannum injectionem, vel saltem moralis per minas, aut metum gravem illata, unde non sufficiunt solæ blanditiæ, vel preces, quibus puella educitur e domo paterna. Et additur, *ad Matrimonium contrahendum:* quia, si ob alium finem quis violenter abduceret puellam, non fieret talis Raptus, qui est impedimentum dirimens matrimonium inter raptorem & raptam.

154. Porro Raptus sic commissus non solum tunc est impedimentum dirimens Matrimonii inter raptorem & raptam, quando puella per vim abducte revera non consentit in matrimonium (sic enim Jure naturæ Matrimonium foret nullum defectu consensus ad ejus valorem necessario requisiti) sed etiam tunc, quando puella postmodum quidem vere ac libere consentit, adhuc tamen manet in potestate raptoris. Ratio est: quia novissime in Concilio Tridentino *Sess.* 24. *c.* 6, *de Reform. Matr.* decretum fuit, inter raptorem & raptam, quamdiu ipsa in potestate raptoris permanserit, nullum posse consistere matrimonium.

155. Dicitur notanter, *quamdiu ipsa in potestate raptoris manserit:* nam, si post raptum commissum puella rapta iterum separata fuerit a raptore, & in loco tuto ac libero constituta, ac postmodum raptorem in virum habere consenserit, posse inter eam & raptorem consistere matrimonium, docet ibidem citatum Concilium. Insuper, si fœmina rapiat virum in ordine ad Matrimonium secum ineundum, non orietur inde impedimentum dirimens matrimonii, si postea vir consentire voluerit: quia Concilium Trident. *loc. cit.* loquitur solum de raptore & rapte, ac proinde Decretum ipsius, utpote correctorium Juris antiqui, simulque pœnale, non est extendendum ad fœminam raptricem viri. Sanchez *l.* 7. *disp.* 13. *num.* 16.

QUÆSTIO V,

De Dispensatione Impedimentorum Matrimonii,

SUMMARIUM,

156. *Dispensatio, quid?*
(k) Videatur Tr. 2. Dist. 4. n. 12. & seqq.
157. *Papa, in quibus impedimentis possit dispensare?*
158. *An Episcopus possit aliquando dispensare in impedimentis Matrimonii?*
159. *Quibus stantibus conditionibus fieri valeat?*
160. *Fundamentum dictæ assertionis,*
161. *An etiam quoad Matrimonium contrahendum dicta procedant? cum Additione.*
162. *Quid observandum sit in procuranda dispensatione impedimentorum Matrimonii?*
163. *I. Proponatur impedimentum rite in sua specie,*
164. *An exprimendum nomen ejus, pro quo petitur dispensatio.*
165. *II. Si plura concurrant impedimenta omnia exponantur,*
166. *III. Impedimenta Cognationis, Affinitatis &c, explicentur in proprio gradu. Seq. Addit.*
167. *IV. Et unde sit contracta Affinitas &c,*
168. *V. Quæ alia sint aperienda?*
(l) Supra n. 159. citati,
169. *Quid consilii cum eis, qui post Matrimonium contractum sibi conscii sunt alicujus impedimenti?*
(m) Adde dicta Dist. 13. n, 86.
170. *Dispensatio, per quem petenda?*
171. *Et a quo, & quomodo?*
172. *An obtenta dispensatione Matrimonium coram Parocho & Testibus renovandum sit?*
173. *An ambo conjuges debeant scire nullitatem Matrimonii, ut renovent consensum?*
174. *An aliquando sufficere possit consensus sub conditione?*
* *Extenditur magis dicta materia ponendo notabiles Additiones quinque,*

156. DIspensatio proprie dicta est Juris communis relaxatio, facta cum causæ cognitione ab habente legitimam potestatem, (k) Dicitur *ab habente legitimam potestatem:* quia dispensatio est actus jurisdictionis, ad quam requiritur legitima potestas. In proposito igitur nomine *dispensationis* intelligitur ablatio impedimenti dirimentis Matrimonii, seu relaxatio legis illud imponentis, facta pro certis personis & casibus in particulari. Dico notanter: dispensatio ad propositum est *ablatio impedimenti dirimentis;* in præsenti enim tantum tractamus de dispensationibus circa impedimenta dirimentia matrimonii; nam de præcise impedientibus (qualia sunt vota præcedentia perpetuæ castitatis, vel ingrediendi Religionem &c.) jam egimus *Tr.* 6. *Dist.* 3. *qu.* 4. *& seqq. Append.* Hoc prænotato, sic

157. CONCL. I. Papa nequit proprie, & stricte loquendo dispensare in impedimentis Jure naturali, ac Divino Matrimonium dirimentibus; potest tamen dispensare in omnibus impedimentis solo Jure Ecclesiastico illud dirimentibus. Ita omnes Doctores Catholici. Ratio primæ partis est: quia Papa non habet potestatem relaxandi Jus naturale, aut Divinum, cum inferior non possit dispensare in lege Superioris. Ratio secundæ partis est: quia, ut habetur *c. Proposuit. de Concess. Præbend.* Papa *secundum plenitudinem potestatis de jure potest supra jus dispensare.*

158. CONCL. II. Quamvis jure ordinario non possit Episcopus, nisi specialiter impetret Romæ facultatem dispensare in impedimentis Jure Ecclesiastico dirimentibus matrimonium tamen in casu extraordinario, seu magnæ necessitatis, & concurrentibus certis conditionibus, potest in ipsis etiam Episcopus pro Foro conscientiæ dispensare. Ita Sanchez *lib* 2. *de Matrim. disp.* 40. *num.* 3. Fagnanus *in c. Nimis num.* 33. *& seq. de Filiis Presbyt.* Gobat *Tract.* 6. *Theolog. Experim. num.* 576. Barbosa *de offic. & potest. Episcop. allegat.* 35. *num.* 3. *& seq.* Perez *disp.* 44. *de Matrimonio sect.* 6. Engel *tit. de Matrimonio contra interdictum &c.* §. 3. *num.* 11. & alii.

159. Porro conditiones illæ, quæ requiruntur ad hoc, ut Episcopus secluso speciali privilegio possit dispensare saltem pro Foro conscientiæ in impedimentis Matrimonium duntaxat Jure Ecclesiastico dirimentibus, & cæteroquin dispensari solitis sunt sequentes. I. Ut Impedimentum sit occultum. II. Ut Matrimonium jam sit contractum publice, sive in facie Ecclesiæ, simulque præmissis denuntiationibus. III. Ut sit contractum bona fide, id est absque scientia impedimenti: & hoc propter Concilium Trid. *Sess.* 24. *de Reform. Matrim. cap.* 5. quod contrahentes scienter inter gradus prohibitos vult separari, & spe dispensationis consequendæ carere: sufficit tamen, si unus ex conjugibus in bona fide fuerit. IV. Ut subsit gravis causa dispensandi, sive urgens necessitas: ut puta, quod neque conjuges separari possint absque scandalo, neque propter paupertatem, aut distantiam loci, & magnum periculum incontinentiæ pateat recursus ad Summum Pontificem.

160. Et quidem stantibus præfatis conditionibus posse Episcopum dispensare pro Foro conscientiæ, est communis, & propemodum certa sententia. Ratio est: quia hoc videtur exigere Pastorale Officium Episcoporum, ne alioquin oves subjectæ destituantur necessariis remediis; si Episcopus in casu tantæ necessitatis & concurrentibus dictis conditionibus non posset eisdem opportune subvenire, & dispensare saltem pro Foro conscientiæ. Unde tum Summus Pontifex præsumitur ejusmodi potestatem Episcopis tacite concedere, idque ad evitandum manifestum periculum animarum: tum etiam hoc ipsum comprobare censetur ipsamet consuetudo, quæ est optima legum interpres, ac sufficit ad acquirendam jurisdictionem.

161. Quinimo in casu urgentissimæ necessitatis posset Episcopus, quando adessent reliquæ tres præcedentes conditiones, jure ordinario, seu citra novam specialem facultatem, ac pro solo Foro interno dispensare in impedimento non solum quoad Matrimonium jam contractum, verum etiam quoad contrahendum, uti cum aliis docent Basilius Pontius *l.* 8. *de Matr. c.* 13. *num.* 6. & Palao *part.* 3. *tr.* 28. *disp.* 4. *punct. ult.* §. 1. *num.* 9. Non enim est credendum, Conditorem Canonum fuisse adeo strictum, ut urgentissimæ simili necessitati noluerit per tale medium succurrere. Sic fieri posse videtur; quando quis morti proximus ad legitimandos liberos &c. cito deberet contrahere, & obstaret impedimentum occultum. Item, quando quis mane confitens reperitur habere occultum impedimentum, cujus manifestatio infamiam parat, & cæteroquin jam omnia sunt parata ad nuptias, sine gravi diffamationis periculo haud differendas &c.

Additio.

* Adverte tamen insuper, quod Episcopis Germaniæ præter hanc facultatem soleat Pontifex Supplicentibus aliam adhuc extraordinariam juxta dicenda *Dist. seq. num.* 1. concedere potestatem dispensandi in quibusdam impedimentis matrimonii dirimentibus, & quidem circa nonnullas personas quoad revalidandum matrimonium jam antea con-

contractum, quoad alias vero etiam quoad contrahendum, idque non solum, uti præcedenter, pro solo Foro interno, sed etiam pro externo; ubi insuper (uti recte notat Karg *in suo Manuali p. 1. §. 5. num. 59.*) non requiritur, tanta necessitas, ut dispensari valeat, quanta in priori, sed sufficit quævis rationabilis causa talis, ob quam alias ipsemet Papa dispensare solet, quales causæ plures enumerantur a Reiffenstuel *lib. 4. Decret. in Appendice, §. 3. n. 69. & seqq.*

162. Quæres I. Quid observandum sit in procuranda dispensatione impedimentorum Matrimonii? Resp. Petens dispensationem impedimentorum Matrimonii ante omnia attandat, ne in sua supplicatione exprimat falsum, aut occultet verum, quod in Jure præcipitur exprimi. Ratio est: quia alioquin dispensatio taliter obtenta foret nulla ac ob, vel subreptitia. Ne autem talis error committatur, erunt cumprimis sequentia observanda.

163. I. Impedimentum, de quo petitur dispensatio proponatur rite in sua specia; nam, si unum exprimeretur pro alio, nulla foret dispensatio, v. g. si impedimentum Affinitatis ponatur pro impedimento Consanguinitatis, aut econtra, non valebit dispensatio desuper obtenta.

164. Petatur autem ejusmodi dispensatio tacito nomine ejus, pro quo petitur, si hæc pro solo Foro Conscientiæ petatur. Quod si vero postuletur dispensatio pro Foro externo, necesse erit exprimere & nomen, & cognomen, & Diœcesin, imo plerumque & Parochiam, conditionemque petentium, prout in sequenti Distinctione aliqua similia exempla quoad praxin adducentur.

165. II. Si plura simul impedimenta concurrant, omnia sunt in specie exponenda: quia si unum solum impedimentum, quamvis fortius, exponatur, vel de nullo (ut vult Sanchez *l. 8. disp. 23. num. 2.* citans alios) vel ad summum de solo expresso habebitur dispensatio, non de altero. Et hoc, intellige, etiamsi plura illa impedimenta sint ejusdem speciei: unde, quando quis est affinis alteri ex duplici capite, ut puta; quia cognovit duas ejus consanguineas, debet utraque affinitas explicari. Sanchez *loc. cit. disp. 24. n. 5.*

166. III. Impedimenta Cognationis, Affinitatis, ac publicæ Honestatis debent explicari in proprio gradu, id est num petentes dispensationem sint conjuncti in primo, secundo, tertio aut quarto gradu; item an conjunctio consanguinitatis seu affinitatis sit in Linea recta, vel transversali, an sit in gradu æquali, vel inæquali, hæc enim omnia reddunt dispensationem magis vel minus facilem, ac pro ipsa obtinenda requiritur major vel minor causa.

Additio.

* Ubi tamen ex ipso Auctore *l. 4. Decret. in Appendice num.* 181. bene notandum est, quod, si dispensatio non petatur pro Foro etiam externo, sed præcise pro solo Foro interno, necesse non sit, ut in Linea transversali inæquali præter remotiorem exprimatur quoque gradus propinquior; cum in Linea transversali inæquali alias juxta Regulam universalem jam assignatam duo inter se plus non distent, quam distat remotior a stipite communi ex una parte, ex altera autem assignari nequeat, quod SS. Pontifex pro solo Foro interno requirat in simili casu expressionem alterius gradus propinquioris. Nihilominus tamen, si dispensatio peteretur quoque a Dataria pro Foro externo, omnino requireretur, ut in simili casu in Supplica vel fiat mentio quoque de gradu propinquiori, vel, si ea facta non fuerit, saltem ante executionem dispensationis obtineatur aliud a Sacra Congregatione Decretum, declarans, gradum propinquiorem non obstare. Videatur de hoc fusius præsens Auctor *l. 4. Decret. in Appendice n. 163. & seqq.*

167. IV. Exprimatur, utrum Affinitas sit contracta ex copula conjugali, vel fornicaria; item, an publica honestas orta fuerit ex sponsalibus de futuro, vel ex matrimonio rato.

168. V. Si petitur dispensatio impedimenti post Matrimonium jam contractum est addendum, ac explicandum, an Matrimonium illud fuerit scienter contractum, cum impedimento dirimente, vel cum spe sic facilius impetrandæ dispensationis, aut non servatis trinis denuntiationibus, nec ne. Et hoc ratione Decreti Concilii Trident. *Sess. 24. De Reform. Matr. c. 5.* (*l*) Insuper, si in casu urgentis necessitatis petatur dispensatio ab Ordinario loci, addendum est, atque ostendendum, hic revera adesse urgentem necessitatem, & alias conditiones superius recensitas, ut sic eidem constet, se hic & nunc dispensare posse pro Foro conscientiæ. Notetur tamen hic, ut jam *n.* 161. fuit annotatum, quod in Germania Episcopi juxta dicenda *qu. 1. subsequentis Dist.* soleant Romæ impetrare in certis impedimentis facultatem dispensandi etiam independenter ab allegatis supra conditionibus; hæ enim solummodo intelliguntur requisitæ in casu, ubi Episcopus cæteroquin non est præditus aliqua speciali facultate dispensandi.

169. Quæres II. Quid consilii sit cum iis, qui post matrimonium jam publice contractum sunt sibi conscii alicujus impedimenti dirimentis? Resp. I. Si impedimentum dispensabile est, petendam esse dispensationem vel a Papa, si ad ipsum patet aditus, vel ab Episcopo sive Ordinario loci, si is vel ex speciali privilegio Apostolico facultatem dispensandi obtinuerit, vel saltem hanc habeat pro Foro conscientiæ in casu urgentis necessitatis, atque periculo incontinentiæ. Interea tamen putativi conjuges, & conscii talis impedimenti tenentur abstinere ab omni actu conjugali: utpote cum alioquin ob nullitatem matrimonii committerent grave peccatum fornicationis. (*m*) Proinde interim vel debent cohabitare, & vivere tanquam frater & soror in vera continentia, vel (ob periculum incontinentiæ) sub specie cujusdam peregrinationis, aut alterius negotii peragendi ab invicem sequestrari, donec obtenta sit dispensatio.

170. Resp. II. Quando impedimentum est occultum, ac præsertim, si oriatur ex aliquo crimine, peciturque dispensatio pro Foro conscientiæ, ordinarie consultum est, ut ipsemet Parochus, vel Confessarius de licentia pœnitentis, ejusdemque expensis in mittendo nuntio faciendis hujusmodi dispensationem procuret, tacito tamen nomine eorum, qui tali impedimento laborant, vel fingendo aliud nomen, v. g. Stichii, Bertæ, aut literarum *A. Vir*, *B. Fœmina*; sic enim non periclitabitur bona fama indigentium dispensatione.

171. Resp. III. Quando est dispensatio pro Foro conscientiæ petenda a SS. Pontifice, non est necesse literas inscribere ipsi Summo Pontifici, sed (nisi habeatur qualificata persona intermedia, v. g. procurator Generalis Ordinis, vel Agens Romæ causas sui Ordinarii per quem melius possit negotium expediri) sufficit eas dirigare ad Majorem Pœnitentiarium, in hunc modum: *Eminentissimo & Reverendissimo Domino, Domino, S. R. E. Cardinali Minori Pœnitentiario Romam.* Is enim pro sua humanitate, charitateque libenter omnes audiet, & litteras jubebit expediri, dummodo in ipsis litteris rite apponatur locus, in quem sint remittendæ litteræ, v. g. in hæc verba: *Dignetur Eminentia Vestra rescribere mihi N. N. per Mantuam, Ratisbonam, & dehinc in Oppidum N.* Et specificetur locus ultimatus bene. Quod si vero pro Foro conscientiæ sit petenda dispensatio ab Episcopo loci, ordinarie litteræ dirigendæ sunt ad Reverendissimum Dominum Vicarium Generalem, sive Officialem p. t. existentem, qui earumdem expeditionem postmodum jam rite ordinabit, dummodo & ipse moneatur in litteris de loco, quorsum, & ad quem responsio sit dirigenda. Vide etiam, & cum grano salis applica dicenda *Dist. seqq. n.* 24.

172. Resp. IV. Quamvis Matrimonium antea ratione occulti impedimenti nulliter contractum a conjugibus per novum mutuum consensum, post impetratam dispensationem habendum, necessario sit renovandum: tamen quando illud coram Parocho, ac duobus Testibus jam semel est initum, non obstante, quod fuerit invalidum ob occultum impedimentum, ejusmodi Matrimonium ablato postmodum impedimento per legitimam dispensationem non est iterum in facie Ecclesiæ, seu coram Parocho ac duobus Testibus necessario celebrandum. Ita cum aliis Sanchez *l. 2. de Matr. disp.* 37. ubi etiam ex Navarro refert, ita declarasse S. Pium V. Et merito: nam tale matrimonium revera non est clandestinum, hoc ipso enim, quod Parochus & Testes ignorent ejusmodi impedimentum, utpote occultum, matrimonium illud sufficienter probatur in facie Ecclesiæ, quamvis postea sublato per dispensationem impedimento clam revalidetur. Sufficit proinde, quod ambo putativi conjuges denuo renovent mutuo consensum suum matrimonialem, etsi nemo alius adsit.

173. Dicitur notanter, *ambo conjuges*; nam non sufficit consensus unius duntaxat partis, cum Matrimonium non nisi mutuo consensu contrahatur. Hinc, si illud fuit nullum ob occultum impedimentum, ordinarie & quando commode id fieri poterit, oportet conjugem impedimenti ignarum reddere certiorem de nullitate prioris Matrimonii (etsi non sit necesse, causam hujus nullitatis manifestare) ut mutuus denuo consensus præstetur. Nam alioquin conjux ignara prioris nullitatis non censetur per solam copulam & cohabitationem juxta valde probabilem sententiam renovare consensum pro convalidando Matrimonio cum persona ignara impedimenti faciat omnia in virtute prioris consensus, qui nullus fuit, Scotus 4. *dist.* 35. *qu. un. §. Respondeo, primus consensus.* & alii.

174. Quod si vero dicta notificatio fieri nequeat ratione scandali, vel infamiæ, aut quia alter conjux putativus, si foret conscius nullitatis Matrimonii non amplius esset consensurus, aut gravem suspicionem de occulto alterius crimine concipere, tunc sufficere poterit renovare mutuum consensum sub simili forma: *Volo tecum ex tunc ita contrahere, ut si jam non esset validum inter nos Matrimonium, illud nunc inire velim.* Et altera pars respondeat: *Volo & ego similiter.* Sanchez *l. 4. disp.* 36. *n.* 5.

Addi-

Additio I.

* Alium adhuc modum in suo Jure Canonico suggerit Reiffenstuel *l. 4. Decret. in Appendice de Dispensat. n.* 603. & ex ipso Pichler *l. 4. Tit.* 17. *n.* 55. ut nimirum distante necessitate, & circumstantiis ipsemet Confessarius subinde hoc negotium in se suscipiat, & conjugi nullitatis ignaro exaggeret, quam necessariæ, & utiles sint gratiæ Sacramentales ad onera Matrimonii facilius sufferenda, quæ tamen non ita a Deo dantur, quando Matrimonium, uti facile contingere potest, fuisset nulliter contractum. His præmissis conjugibus forsan intra se non adeo convenientibus (nam alias non foret magnum periculum eliciendi consensum expressum & explicitum ex parte ignorantis impedimentum) suadeat, ut inter se de novo contrahant uno e. g. dicente: *Si ex aliqua causa Matrimonium nostrum non esset validum, volo tecum ex nunc contrahere*, altero autem respondente: *volo pariter & ego tecum contrahere*. Quod si taliter faciant, Matrimonium censetur de novo contrahi, & præterea gratiæ Sacramentales conjugibus adeo salubres conferuntur. Notetur autem bene, quod altera compars ignara impedimenti debeat dicere, *volo tecum contrahere*: non autem NB. *vellem contrahere, si Matrimonium esset nullum*. Nam ly *vellem* potius indicaret consensum de futuro, quam de præsenti matrimonio. *

Additio II.

* Ponamus autem, quod, uxor, quæ ante matrimonium e. g. cum fratre sui mariti perfecta copula carnali peccaverit, sicque ob impedimentum affinitatis Matrimonium contraxit nullum, ponamus (inquam) quod uxor talis habeat virum astutum, qui jam noscit, quod similes modi loquendi occulte tendere soleant ad revalidanda Matrimonia ob præcedens quodpiam latens impedimentum nulliter contracta, hincque, cum alias non multum amet uxorem, ac præterea sit zelotypus, valde grave exinde periculum immineat ingentium scandalorum, suspicionum, jurgiorum, ac etiam forsan dissensus positivi in revalidationem. Quid in his angustiis uxori, quæ Romæ super suum impedimentum occultum impetravit a Pœnitentiaria dispensationem, ulterius, ut matrimonium revalidetur, erit agendum, præsertim si putatitius maritus facta per dispensationem prioris impedimenti ablatione adhuc ante revalidationem petierit ab uxore debitum conjugale, utpote ignarus impedimenti. Respondi ad hoc in *Theoria & Praxi Ingolstadii anno* 1720. *edita Disp.* 2. *Cas.* 3. *n.* 53. in tantis angustiis, & difficultatibus posse tandem juxta Bonacinam, & Gobat admitti in praxi contrariam sententiam Ledesmæ, Soto, & Henriquez: ut nimirum sola pars conscia impedimenti eliciat expresse novum consensum: nam altera pars inscia impedimenti saltem adhuc juxta probabilem sententiam (quamvis quamplures DD. cum Reiffenstuel doceant contrarium) censetur in facto, & actu exercito habere sufficientem consensum ad Matrimonium: quia is petendo debitum exercet copulam affectu maritali, non autem fornicario, consequenter vult adhuc Matrimonium. Et ita in tanta necessitate hanc praxim etiam admittit noster Syrus Placentinus Pœnitentiarius Lateranensis in sua dilucidatione Romæ anno 1699. ex voluntate Summi Pontificis impresse, & per substitutum a Reverendissimo Magistro Sacri Palatii plurimum commendata, quem vide *part.* 2. *cap.* 2. *fol. apud me* 228. Similiter in tantis angustiis concedit noster Tiburtius Navarrus pariter Pœnitentiarius Apostolicus in sua *Manuduct. ad praxin part.* 2. *c.* 3. prope finem, quem libellum Carolus Stradiotti S. J. Pœnitentiarius Apostolicus ad S. Petrum jussu Reverendissimi Magistri Sac. Palatii deputatus Censor magnis laudibus deprædicat. Accedit novissime R. P. Pichler *l. 4. Decret. Tit.* 17. *n.* 55. ad finem. *

Additio III.

* Dices I. Juxta Innocent. XI. quando agitur de valore Sacramenti, non licet sequi opinionem probabilem relicta tutiore: atqui illa sententia, quæ docet revalidari matrimonium, etsi altera pars explicite per verba de novo non consentiat, solummodo ad summum est probabilis, & contraria tutior; ergo. Resp. disting. maj. non licet sequi sententiam probabilem in materia Sacramentorum relicta tutiore, regulariter, conced. in casu tali extraordinario, emergente gravissima necessitate, nego. Et ita sentiunt etiam post Propositiones damnatas scribentes AA. Cardenas in *Crisi Theolog. Dissertat.* 2. *c.* 8. *art.* 13. *q.* 3. Banholzer in Ethica Christiana *art.* 18. *n.* 109. Illsung. *Tract.* 1. *Theol. pract. Distinct.* 1. *art.* 7. §. 1. *num.* 77. & 78. la Croix *l.* 6. *Theol. Moral. p.* 2. *n.* 119. Nec credo sententiam Syri Placentini & Tiburtii Navar. utriusque Pœnitentiarii Apostolici a Magistro Sac. Palatii fuisse toleratam, si continerentur sub Propositionibus damnatis Innocentii XI. Illud tamen ex hoc fundamento gratis admitto, quod altera pars conscia impedimenti teneatur in revalidatione elicere consensum expressum, cum id facere possit faciliter, sicque debeat in hoc puncto, ubi agitur de valore Sacramenti, se accomodare sententiæ tutiori & simul probabiliori. *

Additio IV.

* Dices II. Sententia, quæ tenet, ad revalidandum matrimonium sufficere copulam affectu maritali exercitam, est tantum tenuiter probabilis: sed sententiam tantum tenuiter probabilem neque in necessitate quoad præsentem materiam sequi licet; ergo min. prob. quamvis enim in extrema necessitate, & absente alia materia liceat quempiam conditionate baptizare in materia, quæ tantum tenuiter probabiliter est valida, id tamen non licet in casu, quo talis sententia tenuiter probabilis habet sibi annexum alium actum intrinsece malum, prout est copula carnalis, quæ non est conjugalis: etenim, si tantum est tenuiter probabile, adesse hic & nunc verum conjugium, pariter erit tantum tenuiter probabile, copulam exinde exercitam esse conjugalem; nam copula est talis, quale est ipsum conjugium. Quis autem dicet, licitam esse copulam, quæ nullam gravem rationem pro se, sed tantum tenuiter probabilem habet, quod sit conjugalis; econtra gravissimas rationes contra se, quod nimirum sit fornicaria? Resp. Si major hujus Syllogismi esset vera, argumentum efficacissime urgeret, prout patet rem intimius consideranti, ego autem ob rationes superius allegatas nego major. nam illa sententia non solum tenuiter, sed vere est probabilis, quamvis minus tuta, qualem etiam in materia Sacramentorum in extrema quasi necessitate sequi licet juxta jam dicta. *

Additio V.

* Instabis. Quando dispensatur Romæ in impedimento occulto, solet ordinaria hæc clausula addi, ut, antequam de novo matrimonium contrahatur, pars ignara impedimenti de nullitate prioris consensus certioretur, ita tamen caute, ut latoris delictum nunquam detegatur: ergo non licet praxis sententiæ proxime allegatæ, ubi pars ignara non certioratur de nullitate Matrimonii. Respond. inprimis hoc argumentum probare nimium, nempe quod neque licerent formulæ quoad revalidandum Matrimonium superius *num.* 174. & subsequenti Additione I. adductæ; cum nec ibidem proprie pars ignara impedimenti de eodem certioretur, uti consideranti patet. Respondet II. Tiburtius Navarr. *p.* 2. *c.* 3. declarando hanc clausulam, nimirum quod ea non ponatur tanquam conditio necessaria sine qua non, sed ad meliorem instructionem Confessarii, ut nimirum ille elicere curet ex utroque conjugum consensum positivum per verba expressa, si citra gravia exinde mala subsecutura fieri possit. De quo Sanchez *l.* 8. *disp.* 24. *n.* 61. Sæpe enim (pergit ulterius Navar.) dispensationes suo valore frustrarentur, si esset conditio necessaria, quia sæpe contingit, non posse nullitatem detegi absque periculo detegendi delictum, maxime si impedimentum sit ex parte fœminæ, ut multoties contigisse ipsa experientia demonstrat. *

DISTINCTIO XV.

Additionalis, in qua continentur Praxis obtinendi Dispensationes quoad impedimenta Matrimonii.

* EQuidem tota hæc Distinctio meras continet Additiones; quia tamen sub hac forma jam posui in quarta Editione, ac taliter sub numeris marginalibus primo Indici Auctoris inserui, volui in præsenti nihil immutare ad vitandam confusionem. *

QUÆSTIO I.

Quomodo practice ab Episcopis possit impetrari Dispensatio etiam pro Foro externo.

SUMMARIUM.

1. *Quandonam dispensare queant tam pro Foro interno, quam externo Episcopi.*
2. *Enumerantur facultates dispensandi in specie.*
   * *Declaratur facultas dispensandi cum pauperibus in tertio, & quarto gradu Addit. I. & II.*
3. *Quid in executione dispensationis pro Foro externo Episcopi observare debeant?*
4. *Formula talis dispensationis.*
   * *Formula Dispensationis pro solo Foro interno in casu necessitatis quoad impedimenta, in facultate extraordinaria dispensandi non comprehensa.*

1. PRÆSUPPONENDUM ex dictis præcedentis Distinctionis *Additione post n.* 161. quod, quando Reverendissi-

dissimi Ordinarii Germaniæ ad præviam eorum supplicationem impetrant specialem facultatem dispensandi circa certa impedimenta Matrimonii, eandem potestatem non solum pro Foro interno, & cum certis conditionibus, de quibus in ultima Quæstione præcedentis Distinctionis mentio facta est, sed etiam pro externo exercere valeant, & quidem etiamsi tale impedimentum foret publicum, atque pateret cæteroquin recursus ad Summum Pontificem. Ratio est: quia hæc potestas est absolute concessa: verba autem generalia generaliter sunt intelligenda, maxime in beneficio supremi Principis, & in materia favorabili, qualis est facultas dispensandi concessa a Summo Pontifice Reverendissimis Ordinariis Germaniæ.

2. Sunt autem facultates, quæ Reverendissimis Ordinariis Germaniæ plerumque ad Eorum supplicationes circa præsentem materiam concedi solent, sequentes.

Primo. Potestas dispensandi in 3. & 4. gradu simplici & mixto tantum cum pauperibus in contrahendis, in contractis vero cum hæreticis conversis etiam in 2. simplici & mixto, dummodo nullo modo attingat primum gradum, & in his casibus prolem susceptam declarandi legitimam.

Secundo. Dispensandi super impedimento publicæ honestatis Justitiæ, ex Sponsalibus proveniente.

Tertio. Dispensandi super impedimento criminis, neutro tamen conjugum machinante mortem, ac jus petendi debitum amissum restituendi.

Quarto. Dispensandi super impedimentis cognationis Spiritualis præter levantem & levatum.

Quinto. Hæ vero dispensationes matrimoniales non concedantur, nisi cum clausula, *dummodo mulier non fuerit rapta, &, si rapta fuerit, in potestate raptoris non existat*; & in dispensationibus hujusmodi declaretur expresse, illas concedi tanquam a Sedis Apostolicæ Delegato, ad quem effectum etiam tenor hujusmodi facultatum inseratur cum expressione temporis, ad quod fuerint concessæ; alias nullæ sint.

Sexto. Conceditur potestas communicandi has facultates in toto, vel in parte, prout opus esse secundum ejus conscientiam judicaverit, Sacerdotibus idoneis in conversione animarum laborantibus, & præsertim tempore sui obitus, ut Sede vacante sit, qui possit supplere, donec Sedes Apostolica certior facta, quod quamprimum fieri debebit, per unum ex eis alio modo provideat.

Septimo. Utendi eisdem facultatibus in Civitate, & Diœcesi N. tantum.

Octavo. Ac prædictæ facultates gratis, & sine ulla mercede exerceantur &c. His præsuppositis, & præscitis, si quis simili impedimento laborare dignoscatur, & habeat gravem causam dispensandi, refugiat, per se, vel per Confessarium ad suum Ordinarium tali facultate præditum, & instruat debite Supplicam conformiter dictis præcedentibus.

Additio I.

* Quæres I. Dum Episcopis conceditur potestas dispensandi etiam pro Foro externo *cum pauperibus* in gradu tertio vel quarto ad invicem consanguineis quoad contrahendum Matrimonium, quid per ly *pauperes* intelligatur? Resp. intelligi non solum mendicos, verum etiam alios, qui attento suo proprio statu, & consideratis aliis circumstantiis vere indigent, & difficulter transigunt vitam decenter & statui suo conformiter. Ratio est: quia etiam isti sunt vere pauperes. Attendendum tamen, ne in præsenti mentiatur iniquitas sibi, quando nimirum alias pro luxu, & pompa non desunt media talibus. Notandum ulterius, quod, dum conceditur hic Episcopis Germaniæ facultas dispensandi cum pauperibus, non inveniatur huic gratiosæ concessioni inserta tanquam necessario conditio *sine qua non*, ut nimirum dispensandi sint simul *miserabiles personæ*, prout tamen desideratur, si Romæ dispensatio a Dataria impetratur *in forma pauperum* uti videri potest in Jure Canonico hujus Auctoris *Lib. 4. Decret.* in *Appendice* §. 8. *

Additio II.

* Quæres II. An, dum in ordine ad contrahendum matrimonium datur Episcopis potestas dispensandi cum pauperibus in *tertio & quarto gradu simplici & mixto*, an (inquam) vi dicti privilegii Episcopi dispensare possint in gradu *tertio* mixto cum *secundo*? Ratio affirmandi videtur esse; quia vi hujus Concessionis, & vi verborum in facultate dispensandi allegatorum, videtur æqualiter potestas concessa respectu *tertii* ex una, & respectu *quarti gradus* ex altera parte: ergo, cum vi horum verborum in facultate expressorum Episcopi possint dispensare in gradu *quarto* simplici aut mixto cum gradu *tertio*, poterunt pariter dispensare in gradu *tertio*, simplici, aut mixto cum gradu *secundo*. Et ita quidem sentit Pichler in Decisionibus casuum *Part. poster. l. 4. Casu* 137. ac præter hanc etiam alias affert rationes plane non spernendas. His tamen non obstantibus Resp. obesse huic sententiæ stylum Curiæ Romanæ nolentis dare facultatem dispensandi in gradu *secundo*, nisi id explicite exprimat, prout facit, quando tribuit facultatem dispensandi cum hæreticis in revalidatione Matrimonii antea invalide contracti. Et ita mihi, desuper consulenti, responderunt duo Viri valde docti, atque in stylo Curiæ Romanæ plurimum experti ex duabus distinctis Diœcesibus, testaturque novissime Apollonius Holzmann *in sua Theolog. Moral. Tom. 2. Tr. 2. De Matrim. n.* 683. eodem modo Roma responsum fuisse Reverendissimo Suffraganeo & Vicario Generali Coloniensi ad annum 1694. Haud dubie autem S. Sedis est, interpretari mentem suam. Quare in Diœcesi Frisingensi Charta Visitationis edita anno 1733. fol. apud me 52. v. *Ulterius advertendum*, similes pauperes remittit ad Nuntium Viennensem, cum Nuntiis Apostolicis soleat concedi facultas dispensandi saltem in gradu *secundo* affinitatis provenientis ex copula illicita, prout similem formulam cum suis limitationibus refert la Croix *l. 6. p. 3. n.* 832. *puncto* 36. Imo etiam subinde in Consanguinitate, prout dicitur fuisse concessum Internuncio Bruxellensi teste Holzman *loc. cit.* *

3. Quæres III. Quid in executione similis dispensationis, pro Foro etiam externo dandæ, observari debeat? Resp. Postquam se prævie Episcopus informavit de veritate precum (uti est necessarium, si dispensatio datur etiam pro foro externo) dicta dispensatio formanda erit in scriptis; ubi quoque inseri debent. I. Potestas delegata. II. Tenor hujus facultatis. III. Tempus, quoad usque se extendat dicta facultas: uti omnia ista requisita patent in ipsa Bulla seu Brevi concessionis, ubi ordinarie hæc reperiuntur inserta: qualiter adjungitur formula quædam, quomodo soleat eadem quoad pauperes v. g. in *tertio* vel *quarto* gradu consanguineos ab Episcopo dispensandos in scriptis dari: quæ formula cum grano salis, & omittendis omissis applicari quoque poterit, si ab Episcopo concedatur dispensatio in impedimento criminis notorio, vel in impedimento publicæ honestatis etiam pro Foro externo.

4. *N. N. DEI & Apostolicæ Sedis gratia Episcopus Diœcesis N. Sacri R. I. Princeps*) specificentur hic nomen & cognomen Episcopi, item ipsa Diœcesis, in qua Episcopus existit) *Universis & singulis præsentes visuris, lecturis, & audituris notum facimus, quod N. & N. pauperes humillime nobis supplicaverint, ut cum eis in tertio consanguinitatis gradu simplici, quo conjuncti existunt, ob factam defectam dotis ipsius sponsæ, in ordine ad contrahendum Matrimonium dispensare clementissime dignaremur. Nos igitur, quia a Sanctissimo Domino Nostro Papa Clemente XII.* (si alius Pontifex concesserit, ille specificetur) *speciali facultate delegata desuper anno, Die Mensis ad quinquennium Nobis concessæ muniti existimus tenoris, ut sequitur*: Damus etiam licentiam dispensandi in tertio & quarto gradu consanguinitatis simplici & mixto tantum cum pauperibus in contrahendis &c. *Vi delegatæ Nobis potestatis Apostolicæ allegatæ cum memoratis N: & N. utpote pauperibus, ex causa Nobis satis cognita, & probata, in Domino dispensamus, & dispensatam declaramus, dummodo mulier non fuerit rapta, vel si rapta fuerit, in raptoris potestate non existat, servatis in reliquo servandis de Jure. In quorum fidem &c. Datum &c.*

Additio.

* Quæres ultimo. Quid agendum, si impedimentum dirimens fuerit tale, quod non continetur in facultate illa dispensandi vi specialis Privilegii Apostolici; bene tamen ob periculum in mora propter incontinentiam &c. needum censetur extra sphæram Juris ordinarii ejusdem Episcopi, de quo actum erat *Dist. praeced. n.* 158. *& seqq.* E. g. ponamus, quod Titia uxorata ante matrimonium copula perfecta peccaverit cum fratre mariti sui, & ignorans latere impedimentum exinde *Affinitatis in primo gradu* respectu mariti moderni, bona fide, & in facie Ecclesiæ contraxerit matrimonium; ubi ex longiori dilatione dispensationis, primum Romæ impetrandæ, oriretur periculum diffamationis, aut certe incontinentiæ ex parte mariti, vel etiam ex parte uxoris. Quo casu equidem nequiret dispensare Episcopus vi extraordinarii privilegii; cum inibi in facultate non contineatur, bene tamen jure ordinario pro Foro interno, & post contractum jam bona fide matrimonium, ac ubi est periculum in mora. Qua data hypothesi, dum aliquis Confessarius misertus Titiæ, scripsit ad Reverendissimum Vicarium Generalem Diœcesis ipsius Titiæ, sequens tulit

Responsum.

Committitur Confessario ex approbatis ab Ordinario, per Titiam specialiter eligendo, potestas dispensandi circa impedimentum Affinitatis, cum marito suo contractæ ob præcedentem copulam, cum fratre ipsius habitam, in Foro tamen conscientiæ tantum, ac dummodo impedimentum sit occultum, & adsit periculum incontinentiæ. Injungatur tamen Pœnitentia gravis & salutaris. Signatum &c.

Ita

Ita erat Responsio. Subinde tamen in respondendo ad similes Supplicas Reverendissimi Ordinarii solent se accommodare Stylo S. Pœnitentiariæ. Nota autem, quod in Pœnitentiaria per Pœnitentiam *salutarem* intelligatur injunctio illius boni operis, quod est valde proportionatum *personæ dispensandæ & fini*, ob quem imponitur: per *gravem* vero talis, quæ suo modo aliqualiter premit delinquentem; ubi tamen vel maxime opus etiam est prudentia, & discretione Confessarii. Videatur circa modum explicandi similes pœnitentias noster Syrus Placentinus Pœnitentiarius in sua dilucidatione jam superiori Distinctione *Addictione II, post num.* 174. allegata. *

QUÆSTIO II.

Quomodo practice circa impedimenta Matrimonii possit Dispensatio obtineri a Sacra Pœnitentiaria pro Foro interno?

SUMMARIUM.

5. *Quandonam Supplica Dispensationis ad Pœnitentiariam, & quando ad Datariam dirigi debeat?*
6. *In quibus casibus Sacra Pœnitentiaria dispenset?*
7. *Ob quas causas dispenset?*
8. *Ponitur Casus dispensationis,*
9. *& 10. Prævia interroganda, antequam fiat Supplica,*
11. *Formula petendæ Dispensationis in consanguinitate,*
12. *Rescriptum ad talem Formulam expeditum.*
   * *Supplica seu formula petendi dispensationem quoad Affinitatem, & Rescriptum ad eandem expeditum. Addit. I.*
   * *Observanda ab Executore talium Rescriptorum, præsertim quoad Legitimationem prolis. Addit. II. & III.*
13. *Quoad alias Formulas, vel clausulas Rescriptorum, remissive.*
14. *Explanatio Abbreviaturarum.*

5. SCIENDUM I. Quod juxta jam aliqualiter dicta duplex Tribunal Romæ erectum sit a Summo Pontifice, ad quod pro impetrandis Dispensationibus recursi potest, Primum solummodo pro Foro interno & conscientiæ, vocaturque *Sacra Pœnitentiaria*. Alterum pro Foro externo & appellatur *Dataria*. Quod notandum Confessariis; nam, si quoad solum Forum internum pro suo pœnitente vellent petere Dispensationem, ad illud primum Tribunal litteras supplices dirigere oportet, nec debent exprimere vera nomina & cognomina dispensandorum, sed solummodo ficta; aut literas A. B. C. vel N. &c. in quo Tribunali etiam omnia gratis expediuntur. Quod si autem ea dispensatio etiam pro Foro externo postuletur, necesse est, eandem a Dataria expetare, ubi partim ratione taxæ, partim ratione compositionis, pecuniariæ expensæ aliquæ, & nonnunquam non exiguæ (præsertim, nisi Rescriptum expediatur *in forma Pauperum*) fieri debent, quæ pecunia dein ad alias Ecclesiæ Catholicæ utilitates applicatur. Nos loquemur hic de facultatibus Sacræ Pœnitentiariæ.

6. Sciendum II. Quod facultas huic sacro Tribunali concessa possit, & soleat subinde ampliari a Summo Pontifice, vel etiam restringi. Certe aliquando, teste Cardinali de Luca in sua Relatione de Curia Romana *Discursu* 12. *num.* 2. Officialibus Sacræ Pœnitentiariæ valde magna fuit data potestas, ita ut non exigua pars illorum negotiorum, quæ hodie per Datariam, atque per Secretariam explicantur, tunc per hoc Tribunal fuerit expedita. In præsenti Sacra Pœnitentiaria (quantum constat) in ordine ad dispensationes matrimoniales

I. Quoad Matrimonia invalide jam contracta ob occultum impedimentum Consanguinitatis hoc Tribunal eadem revalidat; dummodo non agatur de gradibus primo & secundo Consanguinitatis.

II. Quoad Matrimonia primum contrahenda in nullo gradu Consanguinitatis dispensat.

III. Quoad impedimenta Affinitatis pro Foro interno dispensat tam in contrahendis, quam in contractis: etiam quoad primum gradum.

IV. Pariter dispensat quoad impedimentum criminis occultum. Item quoad simile impedimentum publicæ Honestatis, ac in omnibus aliis impedimentis occultis, & jure duntaxat Ecclesiastico dirimentibus. Ita Vincentius de Justis *l.* 2. *c.* 8. *num.* 29. Vide Jus Canonicum *l.* 4. *Decret. in Appendice* §. 9. *num.* 418.

† Facultates concessas summo Pœnitentiario ad certiores leges dirigit Benedictus XIV. in sua Constit. *Pastor bonus* Bullar. To. I. n. 95. sunt autem in matrimonialibus. Si matrimonium contrahendum sit, dispensat in foro conscientiæ super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, etiamsi non impenderet periculum Revelationis, seu scandalorum. Id vero valet tam pro matrimoniis contrahendis, quam pro contractis, & pro Foro conscientiæ tantum.

In contractis vero Matrimoniis super primo, & secundo consanguinitatis vel affinitatis ex copula licita non dispensat; in secundo tamen, si impedimentum duraverit occultum per decennium, & interim conjuges legitimi reputati fuerint, dispensat. In tertio, & quarto occultis dispensat. In tertio, & quarto publicis revalidat matrimonia ex causa subreptionis, & obreptionis occultæ litterarum apostolicarum nulla, nisi falsitas consistat in mendaci narratione copulæ præcedentis. Quod si petita sit dispensatio a Dataria cum Reticentia copulæ secutæ, quæ detegi non valeat sine detrimento honoris, tunc si copula sit adhuc secreta, dispensatio a Pœnitentiaria conceditur; at si agatur de primo in secundum, vel de secundo tantum gradu solvi debet compositio quinquaginta ducatorum auri da Camera ad Datariam transmittendorum.

In impedimento criminis neutro machinante dispensat tam in contrahendo quam in contracto. Potest etiam dispensare; quando adest machinatio, vel ex parte unius, vel ex parte utriusque, sed raro id præstat nec sine gravissima causa.

7. Sciendum III. Quod sine justa causa in Supplicatione expressa Sacra Pœnitentiaria vel etiam Dataria regulariter nullatenus impertiatur dispensationem. Causæ autem frequentiores, ob quas solet dispensare, sunt sequentes. I. Prærogativa dignitatis Regiæ vel Principalis. II. Conservatio Illustrissimæ cujusdam Familiæ. III. Extinctio litis vel gravis inimicitiæ. IV. Confirmatio, vel conservatio pacis. V. Evitatio scandali, vel periculi incontinentiæ, aut alterius gravis damni. VI. Angustia loci. VII. Defectus competentis dotis. VIII. Ætas mulieris vigesimum quartum annum jam excedentis, & necdum honestas, statuique competentes nuptias invenientis. IX. Copula cum aliqua impedimentum adhuc apud alios occultum habente, quæ tamen ipsa copula cæteroquin jam est nota; v. g. ex prole inde acquisita; vel saltem ex imprægnatione. X. Infamia mulieris ex nimis familiari & suspecta Oratorum inter se conversatione orta absque copula. Et demum ultimo ipsum Matrimonium cum ignorantia impedimenti bona fide contractum, maxime si jam est consummatum, & proles subsecuta &c. Vide de his omnibus Jus Canonicum *l.* 4. *Decret. in Appendice* §. 3.

8. His præscitis ponamus (majoris claritatis gratia) casum, quod Sejus cum Diana in tertio simplici gradu lineæ transversalis sibi consanguinea contraxerit de præsenti Matrimonium bona fide, & in facie Ecclesiæ, ac præmissis debitis denuntiationibus. Postquam autem septem annis ad invicem ut conjuges convixerunt, & liberos exinde adepti sunt, deveninnt in notitiam nullitatis Matrimonii. Et quoniam ex una parte citra scandalum, & prolium detrimentum separari nequeunt, ex altera autem in cohabitando adest ex jam expertis periculum incontinentiæ, hinc supplicant pro dispensatione ad effectum revalidandi Matrimonium; quid suadendum talibus a Confessario desuper interrogaro?

9. Resp. supposito, quod bona fide (secus enim factum fuisset, deberet in Supplica v. g. per verba *conscius impedimenti* exprimi mala fides) contraxerint, & impedimentum adhuc sit occultum, oporter ulterius interrogare, an sint pauperes, vel non? Quod si forent tales, juxta jam dicta præcedentis Quæstionis potest etiam Episcopus, præsertim Germaniæ, si haberet tale speciale privilegium, dispensata. Quando autem non essent pauperes

10. II. Indagare debent (NB. nisi ex ipsa Confessione, aut aliis circumstantiis jam appareat contrarium) an saltem prudenter judicent, se posse continere, usque dum veniat dispensatio Roma? Quod si reponant negative, vel id ipsum ex Confessione (puta, quia etiam post notitiam impedimenti ob nimium amorem intra breve tempus sæpius peccaverint, si non copula, saltem tactibus lascivis &c.) valde probabiliter deduci posset, ac præterea nec interim citra periculum ab invicem separari valarent, denuo pro Foro Conscientiæ ob impedimentum occultum, periculum in mora, & vi taciti consensus Papæ patet recursus ad Episcopum de jure ordinario, supposita bona fide, prout jam dixi superius.

11. Quando autem videtur, non adesse verum periculum incontinentiæ intra id tempus, vel saltem interea facile ab invicem separari possent, v. g. si una pars interim institueret peregrinationem, usque dum veniat dispensatio Roma, nec dispensandi sunt pauperes, dirigatur Supplica ad Curiam Papalem, nimirum ad Sacram Pœnitentiariam, & in ea instituenda observentur illa, quæ adduximus *Quæst.* 5. *num.* 162. *præcedentis Distinctionis*, rogando etiam pro legitimatione prolium, si aliquæ extent. Ubi eadem quoque suo modo, & mutatis mutandis applicari poterunt, si petatur Dispensatio ab Episcopo &c.

SUP-

SUPPLICA

Pro dispensatione super impedimento Consanguinitatis.

Sejus cum Diana consanguinea sua in tertio gradu simplici Lineæ collateralis contraxit Matrimonium, bona tamen fide, ac publice in facie Ecclesiæ, & præmissis trinis denuntiationibus (NB. si hæ fuissent intermissæ, deberet addi : item an id contigerit ex dispensatione, vel ex culpabili negligentia) *quod & simul consummavit. Post septem vero annos, educatis jam quibusdam liberis, cognoverunt, inter eosdem intercedere impedimentum dirimens ratione consanguinitatis præfatæ. Et quoniam ex una parte sine gravi periculo magni scandali separari ab eadem domo nequeunt; ex altera vero in cohabitatione periculum imminet incontinentiæ, hinc pro majori conscientiæ suæ quiete humillime petunt dispensationem super hoc impedimento adhuc occulto, ut etiam proles tam susceptæ, quam suscipiendæ legitimentur. Pro qua gratia &c.*

RESPONSIO.

12\. N. N. (Hic major Pœnitentiarius ponit suum nomen) *S. R. Ecclesiæ Cardinalis N. N. &c. discreto viro Confessario ex approbatis ab Ordinario, sive proprio latorum Pœnitentium Parocho Salutem in Domino. Ex parte viri & mulieris latorum nobis oblata petitio continebat, quod ipsi alias a septennio Matrimonium inter se publice in facie Ecclesiæ bona fide & præmissis denuntiationibus contraxerint, id successive consummantes; nunc vero resciverunt, se tertio Consanguinitatis gradu simplici Lineæ collateralis esse conjunctos. Cum autem, sicut eadem petitio subjungebat, dicti latores ob impedimentum ex tertio gradu hujusmodi proveniens, quod a septennio, ut præfertur, nullum remanet, in dicto Matrimonio remanere nequeant absque Sedis Apostolicæ dispensatione: ideo ad vitanda scandala, quæ, si divortium fieret inter eos, exorirentur, ac pro suæ conscientiæ quiete cupiunt per ipsam Sedem Apostolicam absolvi, secumque desuper dispensari. Quare supplicarunt humiliter, ut sibi super his de opportuno remedio providere dignaremur. Nos igitur, qui Pœnitentiariæ D. Papæ curam gerimus, hujusmodi Supplicationibus inclinati, Auctoritate Apostolica specialiter Nobis concessa discretioni tuæ committimus, quatenus, si ita est, dictos latores audita prius eorum Sacramentali Confessione, a quibusvis sententiis, censuris, & pœnis Ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrerunt, incestu & excessibus hujusmodi absolvas in forma Ecclesiæ consueta, injuncta eis pro modo culpæ pœnitentia salutari, & aliis injunctis de jure injungendis. Demum, dummodo impedimentum ex prædicto tertio Consanguinitatis gradu occultum hucusque remanserit, & nunc remaneat, & separatio fieri nequeat absque scandalo, aliudque Canonicum non obstet, cum eisdem, quod prædicto impedimento non obstante Matrimonium inter se de novo secrete ad vitanda scandala contrahere, & in eo postmodum remanere licite valeant, misericorditer dispenses, prolem sive susceptam, sive suscipiendam exinde legitimam decernendo in Foro Conscientiæ, & in ipso actu Confessionis Sacramentalis tantum, & non aliter, nec alio modo, nullis super his adhibitis testibus, seu datis litteris, sed præsentibus statim sub pœna Excommunicationis latæ sententiæ per te laceratis. Datum Romæ sub Sigillo Pœnitentiariæ &c.*

Additio I.

* Alia Supplica pro defensione quoad impedimentum Affinitatis ex Jure Canonico Libro IV. Decretalium dicti Auctoris deprompta.

Exponitur humiliter pro parte devoti illius Oratoris, (ponitur N. N. vel fictum nomen v. g. *Caji Laici*) *quod ipse alias conscius impedimenti* (si impedimentum ignoravit, uti multi simplices ignorant, loco *conscius*, dicatur *ignarus impedimenti*) *Matrimonium per verba de præsenti in facie Ecclesiæ contraxit, & successive consummavit cum muliere, cujus sororem antea carnaliter cognoverat. Cum autem dictus orator ob Affinitatis impedimentum ex prædictis proveniens (quod occultum est) in eo Matrimonio remanere non possit absque Sedis Apostolicæ dispensatione, & si divortium inter eos fieret, scandala exinde verosimiliter orirentur, cupit a præmissis, de quibus summe dolet, absolvi, & secum super impedimento ad remanendum in dicto Matrimonio dispensari* (si proles ex eo jam est suscepta, addatur, *prolemque susceptam legitimari* .) *Quare humillime supplicat, ut super his de opportuno remedio Auctoritate Apostolica provideatur.*

RESPONSIO.

Ad eamdem Supplicam.

N. N. Sacræ Romanæ Ecclesiæ Presbyter Cardinalis discreto viro Confessori Magistro in Theologia, vel Decretorum Doctori, ex approbatis ab Ordinario, per latorem præsentium ad infrascripta specialiter eligendo. Ex parte latoris præsentium nobis oblata petitio continebat, quod ipse alias Matrimonium cum muliere, cujus sororem antea carnaliter cognoverat, publice in facie Ecclesiæ contraxit, & successive consummavit. Cum autem, sicuti eadem petitio subjungebat, lator prædictus ob impedimentum ex præmissis proveniens in dicto Matrimonio remanere nequeat absque Apostolicæ Sedis dispensatione, ad vitanda scandala, quæ, si divortium fieret inter eos, verosimiliter oriri possent, ac pro suæ conscientiæ quiete cupit a præmissis, quæ sunt occultæ, & de quibus plurimum dolet, absolvi, secumque desuper dispensari. Quare supplicavit humiliter, ut sibi super hoc de opportuno remedio providere dignaremur. Nos itaque, qui Pœnitentiariæ Domini PP. curam gerimus, huiusmodi supplicationibus inclinati auctoritate Apostolica specialiter nobis concessa discretioni tuæ committimus, quatenus, si est ita, dictum latorem audita prius eius Sacramentali Confessione, a sublata occasione, si qua adhuc extat, amplius cum dicta sorore peccandi, a quibusvis sententiis, censuris, & pœnis Ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, incestu, & excessibus huiusmodi absolvas hac vice in forma Ecclesiæ consueta, iniuncta inde ei pro tam enormis libidinis excessu gravi pœnitentia salutari, ac Confessione Sacramentali peccatorum suorum

singulis scilicet mensibus, ut minimum semel, aut quoties tibi videbitur, & aliis quæ de Jure fuerint injungenda. Demum, dummodo impedimentum præfatum sit occultum, & separatio inter latorem, & præfatam mulierem fieri non possit absque scandalo, ex cohabitatione vero de incontinentia probabiliter timendum tibi visum fueris, aliudque Canonicum non obstet, cum eodem latore, & dicta muliere de nullitate prioris consensus certiorata, sed ita caute, ut latoris delictum nusquam detegatur, Matrimonium cum eadem, & uterque inter se de novo secrete ad vitanda scandala, præmissis non obstantibus contrahere, & in eo postmodum remanere licite valeant, misericorditer dispenses; prolem susceptam, si quæ sit, & suscipiendam exinde legitimam decernendo in Foro conscientiæ, & in ipso actu Sacramentalis Confessionis tantum, & non aliter, neque ullo alio modo. Ita quod hujusmodi absolutio & dispensatio latori in Foro judiciario nullatenus suffragentur: nullis super his testibus adhibitis, aut litteris datis, seu processibus confectis, sed præsentibus laniatis, quas sub pœna excommunicationis latæ sententiæ laniare tenearis, ita ut nullum earum exemplum extes, neque eas latori restituas; quod si restitueris, nihil ei præsentes litteræ suffragentur. Datum Romæ apud S. Petrum sub Sigillo Officii Pœnitentiariæ &c.

Additio II.

* Quæritur. Quidnam Executor talium Rescriptorum seu dispensationum in ipsa executione debeat observare? Respond. *Inprimis* videat super inscriptionem talis Rescripti, ad quemnam illud sit directum: nam si titulus foret sequens: *Discreto Viro Confessario ex approbatis ab Ordinario, per latorem (vel latricem) pœnitentem eligendo*, tunc juxta declarationem aliquam Cardinalium relatam a Justis *l. 1. cap. 8. num.* 99. Confessarius a pœnitente electus, omnino posset, dummodo alias sit approbatus ab Ordinario illius loci, in quo fit actualis dispensatio, dictum Rescriptum executioni mandare, quamvis non sit Doctor Theologiæ, vel Ss. Canonum, nec specialiter privilegiatus. Secus vero, si titulus sit talis: *Discreto Viro Confessori Magistro in Theologia vel Decretorum Doctori ex approbatis ab Ordinario &c.* tunc enim Executor deberet esse in aliqua Universitate vel SS. Canonum, vel SS. Theologiæ Doctor, aut (uti alibi vocatur) Magister; nec sufficeret, fore Licentiatum. Interim tamen nostris Lectoribus Jubilatis Innocentius XI. in Bulla *Exponi nobis*. edita 27. Novemb. anno 1679. dedit specialiter facultatem exequendi simile Rescriptum, etsi super scriptio foret directa ad Doctorem Theologiæ, vel SS. Canonum, uti videri poterit apud Kerchove in Commentariis &c. *cap.* 7. §. 6. *num.* 22. Quinimo Gregorius XIII. idem absolute concessit Patribus Societatis JESU, & consequenter etiam participantibus in eorum privilegiis, dependenter tamen a deputatione immediata, vel mediata ipsius Generalis.

Secundo. Confessarius ille pœnitentem, pro obtinenda dispensatione suum Confessionale accedentem, interroget, utrum impedimentum sit adhuc occultum, & causa motiva dispensandi in supplica allegata a parte rei vera? nam utrumque requirit Summus Pœnitentiarius ad valorem dispensationis, uti patet legenti simile Rescriptum. Vide de hoc in Jure Canonico *l.* 4. *Decret. in Appendice num.* 44. *&* §. 9. *num.* 435. *ac seqq.* Item Syrum Placentinum *loc. cit.* folio apud me 238. *Tertio*. Ejusdem Sacramentalem Confessionem excipiat. *Quarto*. Si adsit adhuc occasio proxima peccandi cum altera persona propter quam impedimentum contraxit, præcipiat, ut eandem tollat, ante cujus sublationem differatur dispensatio, uti recte monetur in Jure Canonico *loc. cit. num.* 462. *&* 463. *Quinto*. Pœnitentiam in Rescripto specificatam injungat illi ex putatitiis conjugibus, qui post contractum bona fide Matrimonium deveniens in notitiam nullitatis ejusdem, hoc non obstante copulam peccaminosam continuavit, cui haud dubie etiam pro se particularem ob alia peccata, in Confessione detecta, poterit proportionaliter superaddere. *Sexto*. Admoneat, ut consensum matrimonialem dictæ personæ, supposito, quod antecedenter Matrimonium jam fuerit contractum, modo superiori Distinctione *num.* 172. *ac seqq.* indicato renovent; ubi tamen non amplius necessarium erit adhibere de novo assistentiam Parochi, & duorum testium, si id jam contigerit in primo contractu matrimoniali. *Septimo*. Prolem susceptam ex tali Matrimonio in hoc Tribunali Sacramentali legitimam decernat. *Octavo*. Moneat pœnitentem, quod hæc dispensatio ei prosit tantum pro foro Interno. *Nono*. Demum a censuris & peccatis absolvat modo alias consueto; subjungendo tamen post illa verba: *Ego te absolvo a peccatis tuis*, similem, si placuerit, formulam e. g. Impedimento Criminis: *Insuper Auctoritate Apostolica dispenso tecum super Impedimento Criminis, ut cum priori putativo tuo conjuge Matrimonium prævia renovatione mutui consensus contrahere & consummare valeas. In Nomine Patris &c. Passio Domini nostri Jesu Christi &c.* Vel in Impedimento Consanguinitatis, aut Affinitatis taliter: *Insuper Auctoritate Apostolica mihi specialiter quoad hoc delegata dispenso tecum super impedimento Consanguinitatis* (vel Affinitatis) *ut illo non obstante prævia renovatione prioris consensus, Matrimonium secrete contrahere, ac consummare valeas. Pariter eadem Auctoritate Apostolica prolem susceptam, si qua sit; vel suscipiendam legitimam esse, & fore declaro. In Nomine Patris &c. Passio Domini &c.*

Additio III.

* Porro circa clausulam legitimationis sequentia bene sunt notanda. *Inprimis*, quod proles, ex tali Matrimonio invalido genita, tam quoad effectus Canonicos (puta quoad Ordines, & Dignitates Ecclesiasticas) quam quoad effectus civiles (puta quoad successionem in bonis temporalibus ac similibus) censeatur etiam absque tali clausula legitimationis legitima, quando utraque pars, vel saltem una bona fide contraxit Matrimonium in facie Ecclesiæ, nec devenit in notitiam invaliditatis ante susceptam hanc prolem; prout facile hæc bona fides intervenire potest ex parte innocentis, si altera pars contraxit impedimentum Affinitatis ex copula fornicaria. *Secundo*, si a parentibus etiam in mala fide constitutis proles nascatur post executionem dispensationis, ea pro foro interno foret legitima tam quoad effectus civiles, quam Canonicos, quamvis dicta clausula legitimationis Rescripto dispensationis, non foret inserta, & licet memorata proles concepta fuisset ante executionem dispensationis. *Tertio*, quoad prolem autem jam ante executionem dispensationis susceptam a parentibus, invaliditatem Matrimonii ante tempus copulæ non ignorantibus, clausula ista legitimationis habet hunc effectum, ut pro foro externo, ac conscientiæ talem prolem legitimet quoad Ecclesiastica; imo etiam valde probabiliter quoad civilia, uti contra Sanchez *Lib. 8. de Matrim. disp. 7. num.* 23. defendunt Basilius Pontius, Garzius, Justis, & Corradus *de Dispensat. Matrim. l. 8. cap.* 3. *num.* 50. *& seqq.* cum Rota Romana ab ipsis citata. Ratio est: quia per similem facultatem legitimandi absolute datam videtur Pontifex dispensare in ipsa radice Matrimonii. *Quarto*, quoad prolem a talibus, impedimento dirimente laborantibus progenitam jam ante contractum putatitium Matrimonium, dicta clausula legitimationis id operetur, ut talis proles exinde tantum legitimetur quoad effectus Canonicos seu Ecclesiasticos, & quidem pro solo foro interno, nullo autem modo saltem extra territorium temporale Summi Pontificis quoad effectus civiles. Ratio est: quia in illo concubitu non adfuit illa figura Matrimonii apparentis, & consequenter nec radix Matrimonii, in qua alias dispensando, & retrotrahendo Pontifex legitimaret prolem quoad temporalia; consequenterque talis proles neque in foro conscientiæ posset ab intestato æqualiter succedere, si extarent alii liberi legitimi, puta ex aliquo præcedenti legitimo Matrimonio. De hoc egi fusius in libello *Theoria & Praxis impetrandi dispensationes* intitulato, & anno 1710. Ingolstadii edito *Disp.* 1. *qu.* 5. §. 3. *

13. Quod, si plures alias formulas supplicandi apud S. Pœnitentiariam in distinctis materiis desideres, vel tibi quoad diversas alias clausulas in Responsoriis contentas, sive quoad modum exequendi causetur dubium, recurrere poteris ad *IV. Decretalium in Appendice* §. IX.

14. Cæterum, quoniam Rescripta a Sacra Pœnitentiaria missa plerumque insertas continent varias Abbreviaturas, quas inexperti legere nequeunt, consultum duxi: ex nostro Tiburbio Navar. Pœnitentiario Lateranensi harum aliquam explicatione apponere.

A

Archiepus	*lege*	Archiepiscopus.
Alr		Aliter.
Als		Alias.
Absoluo		Absolutio.

Apli-

	lege	
Aplica		Apoſtolica.
Appatis		Approbatis.
Autre		Auctoritate.

C

Cardilis	Cardinalis.
Canici	Canonice.
Ceñ	Cenſuris.
Circumpeoni	Circumſpectioni.
Xpus	Chriſtus.
Confeoñe	Confeſſione.
Confeori	Confeſſori.
Coioñe	Commuoione.
Conſciæ	Conſcientiæ.
Conſtituonibus	Conſtitutionibus.

D

Diſcreoni	Diſcretioni.
Diſpeniao	Diſpenſatio.
Dnus	Dominus.

E

Ecclæ	Eccleſiæ.
Effus	Effectus.
Exit	Exiſtit.
Ecclis	Eccleſiaſticis.
Epus	Epiſcopus.
Excoe	Excommunicatione.

F

Fr	Frater.
Frum	Fratrum.

G

Gnli	Generali.

H

Humoi	Hujuſmodi.
Humilr	Humiliter.

I

Infraptum	Infraſcriptum.
Irregulte	Irregularitate.
Igr	Igitur.

L

Lia	Licentia.
Ltima	Legitima.
Lræ	Litteræ.
Lite	Licite.

M

Mrimonium	Matrimonium.
Magro	Magiſtro.
Miraone	Miſeratione.
Mir	Miſericorditer.

N

Nulltus	Nullatenus.

O

Ordio	Ordinario.
Ordinaon	Ordinationi.

P

PP.	Papa.
Pr.	Pater.
Poon	Pontificatus.
Ptus	Præfatus, ſeu prædictus.
Ptur	Præfertur, ſeu prædicit.
Pntium	Præſentium.
Pbyter	Presbyter.
Pbyricis	Presbytericida.
Pœnia	Pœnitentia.
Pœniaria	Pœnitentiaria.
Poe	Poſſe.
Pror	Procurator.

Q

Qtnur	Quatenus.
Qmlit	Quomodolibet
Qd	Quod.

R

Relars	Regulari.
Relione	Religione.
Roña	Romana.

S

Sntæ, vel Stæ	Sanctæ.
Saluri	Salutari.
Senria	Sententia.
Spealr	Specialiter.
Supplionibus	Supplicationibus.
Spualibus	Spiritualibus.

T

Tn.	Tamen.
Tm.	Tantum.
Thia, vel Theolia	Theologia.
Tli	Tituli.

V

Venebili	Venerabili.
Vræ	Veſtræ.

QUÆSTIO III.

Quomodo practice Diſpenſatio in cauſis Matrimonialibus obtineri queat a Dataria tam pro foro interno, quam ſimul etiam externo?

SUMMARIUM.

15. *Quotupliciter in Dataria obtineatur Diſpenſatio?*
16. *Ob quas cauſas?*
17. *Quomodo debeat inſtrui ſupplica?*
18. *Formula ſupplicationis ob anguſtiam loci.*
19. *Declaratio Supplicæ.*
20. *Si duo a communi ſtipite inæqualiter diſtant, qualiter id debeat exprimi in ſupplica?*
21. *Formulæ ſupplicæ ob contractum jam bona fide Matrimonium &c.*
22. *Reflexio ad II. ſupplicam.*
23. *Qualiter in ſupplica intelligatur illa Clauſula:* Si Oratoribus vitæ periculum immineat?
24. *Quomodo ſupplica rite concepta dirigatur Romam?*
25. *Quid facere debeat ille, qui neſcit ſupplicam concipere juxta ſtylum Curiæ.*
26. *Corollarium I. pro Parocho.*
27. *Corollarium II.*
28. *Quid conſulendum Oratori pauperi, qui nequit ſolvere taxam?*
29. *Ad quemnam recurratur pro Executione Diſpenſationis?*
30. 31. 32. *Qualia Reſcripta Diſpenſationum ſoleant expediri a Dataria ad Executorem?*
33. *Qualiter Clauſulæ Reſcriptorum ſint intelligendæ? Remiſſive.*

15. SCIENDUM I. Quod in Dataria, ſeu pro foro externo, & dum impedimentum eſt publicum, quoad Matrimonia proprie non diſpenſet Datarius, ſeu Pro-Datarius, ſicuti in Pœnitentiaria Pœnitentiarius, ſed potius ipſemet Summus Pontifex, licet is Datario utatur tanquam inſtrumento, & informante, atque per manus Officialium Datariæ dicta Diſpenſatio tranſeat. Hinc pariter ob eandem rationem in ſupplica ad dictum Tribunal directa non ſcribitur, ſicuti in Pœnitentiaria, *Eminentiſſime Domine*, ſed *Beatiſſime Pater*. Porro hæc diſpenſatio obtinetur vel *in forma ordinaria*, vel *in forma pauperum*, quando nimirum diſpenſandi ſunt pauperes & miſerabiles &c.

16. Sciendum II. Quod ob illas cauſas, ſuperiori Quæſtione adductas, ob quas Sacra Pœnitentiaria diſpenſat pro ſolo foro interno, & quando impedimentum eſt occultum, pariter diſpenſetur in Dataria pro foro externo, & dum impedimentum eſt publicum. Quinimo in Dataria poteſt ſubinde peti Diſpenſatio ſine allegatione in ſupplica alicujus ſpecialis & determinatæ cauſæ, ac cum ſola hac clauſula generali: *Ex certis rationabilibus cauſis*, in quo tamen ultimo caſu ſupplicantibus imponitur major compoſitio, ſeu taxa pecuniaria, quæ pecunia dein ad uſus pios pro bono communi applicatur, v. g. in redemptionem Captivorum, in auxilium

Q 2 pro

pro Missionariis Apostolicis &c. ut vel exinde causa rationabilis dispensandi.

17. Sciendum III. Quod Supplica ad hoc Tribunal directa debeat concipi verbis propriis, usitatis, claris, ac sine ambage, superfluitate, ac quæsito ornatu. Et quidem I. in eadem exprimantur vera nomina ac cognomina Oratorum, una cum expressione Diœcesis; quod si Oratores seu supplicantes forent ex distinctis Diœcesibus, quælibet specificetur: & si ob angustiam loci dispensetur, deberet quoque locus Oratorum denominari. II. Postea ordinarie ponitur causa motiva dispensandi. III. Ipsum impedimentum. Et IV. Demum fit conclusio, in qua supplicant humiliter Oratores, ut cum ipsis in dicto impedimento dispensetur. Quod si causa motiva dispensandi foret *copula præcedens*, aut *contractum jam matrimonium*, ipsum impedimentum poneretur in supplica secundo, & causa motiva tertio loco, prout in utroque casu adducitur majoris claritatis gratia Exemplum præter plures formulas circa diversa impedimenta fusius videndas in Jure Canonico, *lib. 4 Decret. in Appendice § VI.*

SUPPLICA I.

IN qua petitur super tertium & quartum Consanguinitatis gradum in Dataria dispensatio, quoad Matrimonium contrahendum ob angustiam loci.

BEATISSIME PATER.

18. *EXponitur humiliter Sanctitati Vestræ pro parte devotorum illius Oratorum Titii N. Laici, & Bertæ N. amborum Diœcesis N. Oppidi N.* (hic specificentur verum nomen, cognomen, Diœcesis, etiam Oppidum Oratorum) *quod, cum illa Oratrix in dicto loco propter illius angustiam virum non consanguineum vel affinem paris conditionis, cui nubere possit; invenire nequeat hi duo Oratores cupiant matrimonialiter, invicem copulari, sed quia tertio & quarto a communi stipite provenientibus gradibus ad invicem conjuncti sunt, desiderium suum hac in parte adimplere non possunt absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicant igitur humiliter Sanctitati Vestræ Oratores præfati, quatenus cum eisdem quoad impedimentum quarti Consanguinitatis gradus hujusmodi non obstante Matrimonium inter se publice, servata forma Concilii Tridentini contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, & in eo postmodum remanere libere, & licite valeant, dispensare, distantiam vero tertii gradus non obstare, declarare, prolemque exinde suscipiendam legitimam denunciare clementissime dignetur. Pro qua gratia &c.*

19. Vides, quomodo in hac supplica I. ponatur nomen & cognomen Oratorum &c. II. causa motiva dispensandi, ibi: *propter illius angustiam*. III. ipsum impedimentum, ibi: *sed quia tertio & quarto a communi stipite provenientibus &c.* ac demum IV. conclusio, in qua exponitur desiderium dispensandi sub his terminis: *Supplicant igitur &c.*

20. Illud etiam in præsenti supplica specialiter nota, quod, si duo affines, vel Consanguinei inæqualiter distant a communi stipite (prout hic) debeat uterque gradus in supplica exprimi, sub hoc modo, ut pro remotiori (puta in præsenti pro quarto) petatur dispensatio, & pro propinquiori (puta in præsenti pro gradu tertio) declaratio *non obstare*, uti in ipsa formula supplicationis poteris videre circa conclusionem ejusdem. Quando vero dispensandi æqualiter distant a communi stipite, non apponitur similis petitio declarationis de *non obstare*, sed absolute petitur dispensatio, exprimendo in supplica, quod æqualiter distent, uti illico formula seu supplica II. tibi monstrabit.

SUPPLICA II.

IN qua super secundum gradum Affinitatis petitur a Nobilibus in Dataria dispensatio ob jam contractum bona fide Matrimonium, & periculum gravis scandali ex divortio subsecuturi.

BEATISSIME PATER.

21. *EXponitur humiliter Sanctitati Vestræ pro parte devotorum Oratorum NN. Nobilium Diœcesis N. quod ipsi inter alias ignorantes, aliquod impedimentum inter eos existere, quo minus possent invicem matrimonialiter copulari, Matrimonium inter se per verba de præsenti adhibitis omnibus Solemnitatibus adhiberi solitis* (quod si aliqua Solemnitas fuisset omissa, v. g. Denuntiationes &c. deberet addi v. g. *Omissis denunciationibus*) *nulloque detecto, neque denunciato impedimento contraxerint, illudque in facie Ecclesiæ solemnizarint, & carnali copula consummarint. Postmodum vero ad eorum pervenit notitiam, quod se secundo Affinitatis gradu in linea æquali, & a communi stipite ex copula licita proveniente, invicem attingant, & nihilominus in eadem copula carnali perstiterunt.* (NB. si post notitiam impedimenti a copula abstinuissent, deberet apponi) *Cum autem, Sanctissime Pater, si divortium inter eos fieret, gravia exinde scandala* (quando alia esset causa motiva petendi dispensationem, illa hoc loco inseratur) *possent verisimiliter exoriri, hinc humiliter supplicant Sanctitati Vestræ præfati Oratores, quatenus eos ab Excommunicationis sententia, si quam propter præmissa quomodolibet incurrissent, incestus reatu & excessibus hujusmodi in utroque foro absolvere, ac cum eisdem Oratoribus, quoad impedimento secundi gradus Affinitatis hujusmodi non obstante in dicto Matrimonio libere ac licite remanere valeant, clementissime dispensare dignetur, prolem susceptam vel suscipiendam exinde legitimam declarando. Pro qua gratia &c.*

22. In ista secunda supplica videre potes, quod conformiter dictis *num. 17. quoad copulam vel Matrimonium* prius adducatur impedimentum, ibi *postmodum vero ad eorum pervenit notitiam*. Deinde ponitur primum causa dispensandi: ibi: *Si divortium inter eos fieret, gravia scandala &c.*

23. Id præterea observant hic Practici cum Vincentio de Justis *de Dispens. lib. 3 cap.* a *num.* 216. quod, si in hoc altero casu, pro gradu nimirum secundo Affinitatis, aut Consanguinitatis petetur dispensatio non *pro Nobilibus*, sed *pro ignobilibus*, ex stylo Curiæ inseri soleat formulæ supplicæ, *Oratoribus imminere periculum vitæ, si non dispensetur*. Quinimo dicta clausula poneretur in litteris dispensatoriis, seu in Rescripto Pontificis *apud Ignobiles*, etsi eadem non fuisset posita in ista supplica. Ubi posset oriri dubium, cur præfata clausula sic ponatur, cum de facto saltem in Germania, teste Schmalzgrueber in 4 *Decret. tit. 16. num.* 239. nec ignobiles amplius, committentes incestum in secundo gradu, afficiantur pœna mortis, ideoque memorata clausula videatur superflua, & frustranea. Ad hoc dubium reposuit Reverendissimus Abbas Josephus Melchiori, vir styli, quem Curia Romana tenet, ex longissimo tempore peritissimus, taliter: *Esto, in Germania Pœna ista a Tribunalium usu recesseris, legibus tamen sancita est, & eadem in incestuosos animadverti assoles in aliis Provinciis: ob quam causam formulæ istius Rescripti antiquissimæ etiam mortis addiderunt periculum, non quod Pontifex semper periculum, istud supponat, sed quia a conceptis ab antiquo formulis Sacra Sedes recedere non solet, nec debet; cum enim rerum plerumque olim statutarum circumstantiæ mutentur identidem, nec idem omnibus Provinciis mos sit: si itidem Sacra Sedes mutaret suorum Rescriptorum formulas, quorsum tandem, & in quod chaos deveniretur? Adde, quod etiam in Germania interde-*

cedere præsumatur periculum mortis saltem æquivalenter: cum enim honor & vita pari passu ambulent, ita contrahentes autem in secundo gradu ob suspicionem incestus se exponant periculo infamiæ, eo ipso censebuntur etiam se saltem æquivalenter exponere periculo vitæ. Ita ille. His præscitis.

24. Quæres I. Quomodo Supplica rite concepta secure Romam dirigatur? Respond. ex Jure Canonico sub iisdem formalibus, nimirum, quod securissima via sit recurrere ad Reverendissimum Ordinarium, vel ejus Vicarium Generalem, aut Concilium Ecclesiasticum, vel practicum Consiliarium, aut Secretarium ejusdem, rogando, ut supplicationem Romam dirigere, & per reverendissimi Ordinarii Agentem (quivis enim Episcopus Roma longe distans Agentem ibidem habere solet) supplicationem in loco debito porrigere, atque Dispensationis litteras, earumque expeditionem urgere dignetur. Quod si quis ob rationes sibi notas hac via incedere nolit, potest per se ipsum, vel per tertium media posta ordinaria supplicationem rite conceptam mittere Romam ad aliquem Agentem vel Episcopi, vel Principis territorialis, vel ad Procuratorem Generalem alicujus Ordinis per Religiosum talis Ordinis, vel ad alium notum amicum ibidem existentem, rogando, ut eam in loco debito porrigere, & expeditionem urgere dignetur, addendo, quod taxam consuetam non tantum solvere, sed labores quoque sollicitatoris realiter recognoscere velit. Notandum etiam hic, quod Domini Itali & Germani, nisi sufficientem de necessaria solutione habeant assecurationem, aut personam alias satis notam, cui fidere possint non facile credant, ac propterea nec quid laboretur ibidem, nec obtineatur pro foro externo. Neque id eis vitio vertendum ob plures fraudes ex parte Oratorum jam commissas, & facile adhuc committendas. Notandum ulterius, quod Procuratores Generales Ordinum non libenter suscipiant munus procurandi Dispensationes matrimoniales pro foro externo, nisi concernant præcipuos Benefactores Ordinis, & necessaria solutio taxæ per cambium, aut alia via certe ac secure ita ordinetur, ut semper ad manus haberi possit: idque procedit præcipue in Procuratore Generali Ordinis nostri Seraphici, utpote qui negotia Ordinem non concernentia, ubi pecunia intervenire solet, illibentissime suscipit.

25. Quæres II. Quid facere debeat Parochus v. g. vel aliquis Religiosus, qui ignorat, aut saltem sibimetipsi non fidit, talem formulam juxta præscriptum stylum Curiæ instruere, & tamen libenter vellet Parochianum, vel Oviculam, ne desperet, juvare? Respondeo denuo per formalia Juris Canonici *loc. cit.* quod talis alio doctiori viro adhunc finem utatur, cui necessario exprimenda breviter exprimat. I. Nomen & cognomen utriusque Oratoris contrahere volentis. II. Speciem, & gradum impedimenti, addendo etiam propinquum, si inæquali gradu distant, ac copulam, si eadem, tanquam præcedens, & propterea subsecuta impregnatio, vel saltem apud alios diffamatio fuerit motivum perendi dispensationem etiam pro foro externo: item, an hæc fuerit præhabita cum vel sine spe facilius exinde obtinendi dispensationem. III. Si matrimonium jam est contractum, an bona vel mala fide, præmissis denunciationibus, vel sine illis sub spe facilius consequendi Matrimonium, vel sine tali spe. Et tandem IV. exprimat causam Dispensationis. Casum sic expressum mittat ad Reverendissimum Ordinarium, vel ad aliquem Romæ jam existentem ex dictis præcedentibus, rogando ut ipse Dispensationem juxta stylum Curiæ apud Sedem Apostolicam procurare dignetur pro Oratoribus paratis ad solvendam taxam consuetam. Habito siquidem casu rite explicato, talis Romæ existens bonus amicus, vel Agens supplicationem juxta stylum Curiæ vel ipsemet faciet, vel per alium peritum Romæ fieri curabit, & in loco debito porriget expeditionem, urgebit, atque impetratas Dispensationis litteras ad Oratores diriget. Sic v. g. Parochus aliquis scribendo ad suum Ordinarium, vel ejus Generalem, Vicarium, aliumve styli Curiæ expertum potest casum venientium ad se Parochianorum, Dispensationem super impedimento desiderantium, breviter statim ita proponere.

REVERENDISSIME &c.

Petrus N. Laicus, & Anna N. Diœcesis Frisingensis adhuc soluti cupiunt matrimonialiter copulari; quia vero laborant impedimento Consanguinitatis in tertio & quarto gradu, rogant humillime, & ego cum ipsis, dignetur Reverendissima Dominatio Sua &c. pro eis Dispensationem juxta stylum Curiæ in forma ordinaria etiam pro foro externo procurare. Causa Dispensationis allegari potest copula ob impregnatam Oratricem jam publica, quæ tamen absque spe facilius consequendæ Dispensationis fuit habita. (Sic potest etiam alia causa adduci, v. g. pro causa dispensandi servit incompetens dos Oratricis) *Taxam consuetam, & alias expensas cum gratiarum actione, & debita recognitione exacte solvent &c.*

26. Notetur tamen bene a Parocho. I. Ne facile ipsemet ad interim, forsan a dispensandis requisitus, solvat taxam pecuniariam, quamvis Oratores promittant certam recompensationem hujus mutuatæ pecuniæ. Scio enim similem casum, dum aliquis ab Oratoribus ad invicem consanguineis ita persuasus, mutuos interim aliquos centenos florenos de sua pecunia loco Oratorum ad Datariam misit pro Dispensatione tamquam taxam debitam ubi tamen postmodum Oratores, cum ante executionem litterarum Dispensationis actualem amor eorum ad invicem remisisset, ac quælibet pars ex mutuo consensu ad alias nuptias transiisset, prædicti ex eo, quod non amplius indigeant hac Dispensatione, persuaderi haud potuerunt ut mutuatas Parocho restituerent pecunias, quamvis antea nescio qualem fecerint assecurationem verbalem &c.

27. Notetur II. Valde provide agere Parochum, vel alium, ad quem Oratores confidentiam habent, si per Agentem Romanum, antequam ipsum Rescriptum Pontificium Romæ actu expediatur, prius copiam ejusdem procurare tentet, ut exinde videatur, num dictum Rescriptum sit conformiter supplicæ debitæ instructum, sicque minus periculo sub- vel obreptionis, quando postmodum Executor illud examinat, subjectum. Etenim sciendum, quod, non obstante, rem totam in supplica claris & perspicuis verbis fuisse explicatam, sæpius tamen ob molem negotiorum &c. varii errores a Scriptoribus Curiæ Romanæ committantur, ponendo v. g. pro gradu *Consanguinitatis* gradum *Affinitatis*, vel loco *Officialis* e. g. *Frisingensis* denominando *Executorem Augustanum &c.* Et licet non omnis error in Rescripto commissus vitiet ipsum Rescriptum, dummodo omnia bene fuerint exposita in ipsa supplica præcedenti, attamen tale Rescriptum erroribus repletum sæpius non carebit sua difficultate apud Executorem.

28. Quæres III. Qualiter Pauper, qui nequit solvere tantam taxam pecuniarum Datariæ, possit obtinere Dispensationem etiam pro Foro externo? Respondeo, talem adhuc posse juvari, si laboretur, ut a Dataria obtineat Rescriptum Dispensationis in *forma Pauperum*: ubi tamen Nota I. Quod hæc dispensatio in forma Pauperum non concedatur, nisi ambo Oratores sint Pauperes, & simul etiam miserabiles, ita, ut tantum vivant de labore, & sua industria. Vidi equidem bina vice, quod certis Nobilibus, qui simul testimonium de sua respectu status paupertate ab Ordinario datum miserunt ad Datariam, aliqua pars taxæ, seu compositionis pecuniariæ fuerit remissa, sed non ex toto, uti apud pauperes simul miserabiles. Nota II. Quod illi, qui petunt Dispensationem in *forma Pauperum*, debeant prius habere authenticam attestationem quoad paupertatem ab Ordinario domicilii habitationis. Quæ tamen ipsis a Reverendissimo Ordinario non dabiror, nisi simul afferant legitimum testimonium a suo Parocho, quod sint pauperes, & miserabiles, ac simul adducant duos testes ab Episcopo sub juramento examinandos de veritate dictorum, ac subsistentia. Nota III. Quod in Curia Romana hæc dispensatio *in forma Pauperum* non concedatur nisi ob præcedentem copulam, aut suspicionem illius &c. Unde, si adsint talia impedimenta, in quibus Nuntii Apostolici, vel Episcopi per specialia privilegia possunt cum Pauperibus dispensare, melius est ad ipsos recurrere, ubi tot conditiones non requiruntur, modo dispensandi sint vere Pauperes & habeant justam causam dispensandi. Vide Jus Canonicum *loc. cit.* §. VIII.

29. Quæres IV. Ad quemnam Oratores, seu dispensandi, posito, quod Romæ in Dataria obtineant Dispensationem, debeant recurrere pro executione? Respondeo, ordinarie esse recurrendum ad Ordinarium unius ex Oratoribus, vel ad ejus Vicarium Generalem, cui ultimo plerumque committitur dicta executio, & quidem cum hac inscriptione.

Dilecto Filio Officiali Diœcesis N.

Ubi nomen illius Diœcesis solet exprimi , & per Officialem intelligi Vicarius Generalis . Quod si Oratores existerent diversæ Diœcesis , ordinarie solent litteræ Dispensationis committi Ordinario , vel Vicario Generali ipsius Oratricis . Pyrrhus Corradus *de Dispens. lib. 7. c. 5.*

30. Quæres V. Qualites sonent Rescripta Pontificia , quæ ab Oratoribus in Dataria quoad causas matrimoniales obtinentur ? Respondeo , hoc quæsitum fusius resolvi *lib. 4. Decretalium Juris Can. in Append. VII.* quorsum Lectorem remitto , & interea duas formulas conformes duabus supplicis prius positis adjungo, addendo adhuc tertium Rescriptum *in forma pauperum* , ex quibus formulæ reliquorum Rescriptorum facile intelligi queunt.

RESCRIPTUM I.

AD Primam Supplicam in causa dispensandi intee Consanguineos *ob angustiam Loci*.

CLemens Papa XII. Servus Servorum DEI . Dilectio filio Officiali Venerabilis Fratris Nostri Episcopi N. salutem & Apostolicam Benedictionem . Oblata Nobis nuper pro parte dilecti Filii Titii N. Laici , & dilecta filia Bertæ N. ex Diœcesi N. Opido N. ortorum petitio continebat , quod , cum dicta Berta in dicto loco propter illius angustiam virum sibi non consanguineum , vel affinem paris conditionis cui nubere possit , invenire nequeat , cupiat Titius & Berta præfati invicem matrimonialiter copulari ; sed quia tertio & quarta a communi stipite provenientibus Consanguinitatis gradibus invicem sunt conjuncti , desiderium eorum hac in parte adimplere non possunt absque Sedis Apostolicæ dispensatione . Quare iidem Titius & Berta , asserentes se ex dicto loco orto existere, nobis humiliter supplicari fecerunt, quatenus eis in præmissis de opportuna dispensationis gratia providere de benignitate opportuna Apostolica dignaremur. Nos igitur eosdem Titium & Bertam & eorum quemlibet a quibusvis Excommunicationis , Suspensionis , & Interdicti , aliisque Ecclesiasticis Sententiis , Censuris , & Pœnis a jure vel ab homine , quavis occasione , vel causa latis , si quibus quomodolibet innodati existunt , ad effectum præsentium duntaxat consequendum harum serie absolventes , & absolutas fore censentes , ac certam de præmissis notitiam non habentes , hujusmodi Supplicationibus inclinati , discretioni tuæ, de qua in his specialem in Domino fiduciam habemus per Apostolica scripta mandamus, quatenus , deposita per te omni spe cujuscumque muneris , aut præmii etiam sponte oblati , a quo te omnino obstinere debere monemus , te de præmissis diligenter informes , & si per informationem eamdem preces veritate niti repereris , super quo tuam conscientiam oneramus , tunc cum eisdem Titio & Berta (dummodo illa propter hoc rapta non fuerit) quod impedimento quarti Consanguinitatis gradus hujusmodi, ac Constitutionibus , & Ordinationibus Apostolicis , cæterisque contrariis nequaquam obstantibus Matrimonium inter se publice , servata forma Concilii Tridentini contrahere , illudque in facie Ecclesiæ solemnizare , & in eo postmodum remanere libere & licite valeant , Auctoritate nostra dispenses . Distantiam vero tertii gradus præfati ei non obstare declares . Prolem suscipiendam exinde legitimam nunciando . Volumus autem , quod , si spreta monitione nostra hujusmodi aliquid muneris aut præmii occasione dictæ dispensationis exigere , aut oblatum recipere temere præsumpseris , Excommunicationis latæ sententiæ pœnam incurras . Datum Romæ.

RESCRIPTUM II.

31. AD II. Supplicam in causa dispensandi inter Nobiles secundo gradu ad invicem Affines ob contractum jam bona fide Matrimonium &c.

CLemens Papa XII. &c. ut supra . Oblata Nobis nuper pro parte Nobilium dilecti filii N. Diœcesis N. & dilectæ in Christo filiæ N. Diœcesis N. Provinciæ N. petitio continebat , quod ipsi alias ignorantes aliquod impedimentum inter eos existere , quo minus possent invicem matrimonialiter copulari , matrimonium inter se per verba de præsenti , adhibitis omnibus solemnitatibus adhiberi solitis , nulloque detecto , neque denunciato impedimento contraxerunt , illudque in facie Ecclesiæ solemnizarunt & carnali copula consummarunt . Postmodum autem ad eorum pervenit notitiam , quod secundo in Linea transversali æquali affinitatis gradu ex copula licita proveniente ad invicem attingat , & nihilominus in eadem carnali copula perstiterunt . Cum autem , sicut eadem petitia subjungebat , in hujusmodi Matrimonia sine dispensatione nostra ramanere non possint , & , si divortium inter eos fieret , gravia exinde scandala possent verisimiliter exoriri . Quare iidem , qui orthodoxæ fidei Cultores vere existunt , & sub obedientia Sanctæ Romanæ Ecclesiæ vivunt , vivereque & mori intendunt , Nobis humiliter supplicari fecerunt , quatenus eis in præmissis opportune providere de benignitate Apostolica dignaremur . Nos igitur eosdem , ac eorum quemlibet a quibusvis Excommunicationis , Suspensionis , & interdicti , aliisque Ecclesiasticis Sententiis , Censuris, & Pœnis , a jure , vel ab homine , quavis occasione , vel causa latis , si quibus quomodolibet innodati existunt , ad effectum præsentium tantum consequendum harum serie absolventes , & absolutos fore censentes discretioni tuæ per Apostolica scrippta mandamus , quatenus deposita per te omni spe cujuscunque muneris aut præmii , etiam sponte oblati , a quo se omnino abstinere debere admonemus , de præmissis se diligenter informes , & si per eamdem informationem preces veritate niti repereris , super quo conscientiam tuam oneramus , imposita ei pro modo culpæ arbitrio suo pœnitentia salutari , & recepto prius ab eis juramento , quod talia deinceps non committent , neque committentibus præstabunt auxilium , consilium vel favorem , ipsos ab incestus reatu & excessibus hujusmodi hac vice duntaxat in utroque Fora Auctoritate nostra absolvas in forma Ecclesiæ consueta , & quatenus contra ipsos causa super præmissis in judicium quoquo modo deducta fuerit, pariter judicato . Demum, si tibi expediens videbitur, quod dispensatio hujusmadi sit eis concedenda, nec scandalum sit exea oriturum , super quo conscientiam tuam oneramus,

mus, tunc cum ipsis, dummodo orthodoxæ fidei Cultores vere existant, ac sub obedientia S. Romanæ Ecclesiæ vivant, vivereque, & mori intendant, ac ignorantia hujusmodi probabilis fuerit, quod impedimento secundi affinitatis gradus hujusmodi, ac Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis nequaquam obstantibus, Matrimonium inter se de novo publice, servata forma Concilii Tridentini contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, & in eo postmodum remanere libere & licite valeant, dicta Auctoritate dispenses, declarans prolem susceptam, si quædam sit, & suscipiendam exinde legitimam decernendo. Volumus autem, quod, si spreta admonitione nostra hujusmodi aliquid muneris, aut præmii occasione præmissorum exigere, aut oblatum recipere temere præsumpseris, Excommunicationis latæ sententiæ pœnam incurrat. Datum Romæ &c.

RESCRIPTUM III.

32. IN simili causa, excepto, quod dispensandi in secundo Affinitatis gradu fuerint Ignobiles (atque hinc in Rescripto etiam fit mentio de periculo vitæ conformiter jam dictis *num.* 23.) & Pauperes, atque Dispensationem petierint primum ad Matrimonium contrahendum, non quidem quasi præcessisset copula, bene tamen suspectum consortium, & exinde infamia. Quod si copula, exinde imprægnatio, vel saltem infamia subsecuta fuisset, deberet in Supplica desuper mentio fieri, & an cum, vel sine spe exinde facilius impetrandi dispensationem, ubi subsecuturum Rescriptum aliqualiter immutabitur: in præsenti autem casu fuit sequens:

CLemens Papa XII. Dilecte fili Salutem et Apostolicam Benedictionem. Oblata Nobis pro parte dilectorum filiorum N. Laici, et N. Mulieris, Diœcesis N. petitio continebat, quod ipsi alias scientes, se secundo in Linea æquali affinitatis gradu invicem attinere, non quidem peccandi data opera, vel crimine admisso hæc causa foret, nos et Sedem Apostolicam ad misericordiam & gratiam erga ipsos faciliores reddendi, insimul conversati sunt, carnali tamen copula minime subsecuta. Et nihilominus orta est gravis suspicio, licet falsa, quod se carnaliter cognoverint. Cum autem, sicut eadem petitio subjungebat, nisi Matrimonium inter ipsos exponentes contrahatur, dicta mulier N. graviter diffamata, et innupta remaneret, graviaque exinde scandala orirentur, dictisque exponentibus vitæ periculum immineret, cupiunt exponentes præfati, qui, ut ipsi asserunt, orthodoxæ fidei Cultores vere existunt, & sub obedientia S. Romanæ Ecclesiæ vivunt, vivereque, & mori intendunt, invicem matrimonialiter copulari, sed stante impedimento hujusmodi desiderium eorum hac in parte adimplere non possunt, absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Ideo nobis humiliter supplicari fecerunt exponentes prædicti, ut eis in præmissis de absolutionis beneficio et opportunæ dispensationis gratia providere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur, qui Salutem quærimus cunctorum, et scandalis, quantum cum Domino possumus, libenter obviamus, ipsosque exponentes specialis gratiæ favore prosequi volentes, nec non eorum quemlibet a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris & Pœnis a Jure vel ab homine quavis, præterquam præmissorum occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, earum serie absolvendas & absolutos fore censentes, certam tamen de prædictis notitiam non habentes, hujusmodi Supplicationibus inclinati, discretioni tuæ, de qua plenam in Domino fiduciam habemus, per præsentes committimus, & mandamus, quatenus abjecta per te omni spe cujuscunque muneris, aut præmii, etiam sponte oblati, a quo te omnino abstinere debere monemus, de prædictis diligenter te informes, &, si per informationem eamdem preces veritate niti repereris; super quo conscientiam tuam oneramus, exponentes præfatos, qui, ut ipsi asserunt, pauperes, & miserabiles existunt, & ex suis labore & industria tantum vivunt, inprimis ab invicem separes, deinde, si veniam a te petierint humiliter, injuncta eis pro malo culpæ arbitrio tuo gravi pœnitentia salutari, & recepto prius ab eis juramento, quod sub spe facilius habendæ dispensationis huiusmodi prædicta non commiserint, & quod talia deinceps non committent, neque committendis præstabunt auxilium, consilium aut favorem, ipsos ab excessibus huiusmodi in utroque Foro, imposita etiam eis propter prædicta arbitrio tuo gravi pœnitentia salutari, Auctoritate nostra hac vice duntaxat absolvas in forma Ecclesiæ consueta. Demum si tibi expediens videbitur, quod dispensatio eiusmodi sit eis concedenda, neque scandalum sit ex ea oriturum, super quo conscientiam tuam etiam oneramus, eisdem exponentibus, ut, postquam in separatione præfata arbitrio tuo perseveraverint, & dummodo dicta mulier N. propter hoc rapta non fuerit, ipsique exponentes pauperes & miserabiles existant, & ex suis labore & industria tantum vivant, ac orthodoxæ fidei Cultores vere existant, & sub obedientia S. Romanæ Ecclesiæ vivant, vivereque, & mori intendant, impedimento secundi in Linea æquali affinitatis gradus huiusmodi, ac Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque non obstantibus, Matrimonium inter se publice, servata forma Concilii Tridentini, contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, & in ea postmodum remanere libere & licite valeant, dicta Auctoritate Nostra dispenses, prolem suspiciendam exinde legitimam nunciantes. Volumus autem, quod, si tu spreta monitione nostra huiusmodi aliquid muneris aut præmii occasione absolutionis & dispensationis prædictarum exigere, vel oblatum recipera præsumpseris, Excommunicationis sententia, tamdiu innodatus existas donec a Sede Apostolica absolutionis beneficium per satisfactionem condignam merueris obtinere. Et nihilominus absolutio & dispensatio a te facienda perpetuo nullius sit roboris vel momenti. Datum Romæ &c.

33. Cæterum, si circa intellectum clausularum, sive circa modum exequendi talia Rescripta novum aliquod apud

pud Executorem emergat dubium, Auctores in Curia Romana practicos, uti Pyrrhum Corradum, Vincentinum de Justis de Dispensationibus, Thomam de Rosa de Executoribus Litterarum Apostolicarum, & Theodorum Ameyden de Stylo Datariæ consulere poteris, præsertim vero Appendicem Libri IV. Decretalium Patris Anacleti Reiffenstuel, cujus Auctoris Commentarios in Jus Canonicum etiam alibi intelligo, quoties hinc inde in his Additionibus apposui remissive sequentia, aut similia verba: *Vide Jus canonicum*.

Nobis hæc tum de sanctissimis Legis Evangelicæ Sacramentis, tum de tota Theologia Morali dicta sufficiant, quæ sint humillime subjecta Censuræ, ac Judicio Sanctæ Matris Ecclesiæ, & cedant ad pereonem DEI Gloriam.

TRACTATUS XV. ET ULTIMUS.

DE

BULLA CRUCIATÆ.

TANTI ooiversim facta est hæc *Moralis Theologia* R. P. Fr. ANACLETI REIFFENSTUEL, ob tantæ soliditatem, claritatem, & universalitatem doctrinæ, qua Theologicum mare ostila videatur clausisse, ut merito, quod de Aristotele in ejus vita decantarit Guarinus, optime tanto quadret Auctori: *Discere* (verba sunt Guarini) *qui volunt hunc amplectantur oportet, cujus Libri* (Tractatus) *ita scripti sunt, ut, et Parvulos instituere, et Mediocres alere, et Robustos exercere ac perficere voluisse appareat*. Hac igitur Theologis omnibus attenta operis hujus (in duos nunc partiti tomos) indigentia, non dubitarunt quidam illiterati, ea permoti, adhuc post multas impressiones, novæ impendere sumptus editionis, denuo typico prælo subjcere mandantes; qua occasione, tractatus Bullam Cruciatam exponens additus est, ne truncum foret opus hic (illic enim integrum e manibus evasit Auctoris, eo quod non sit tantum a S. Sede donum) difficultatibus, qoæ circa ejus tot, tantaque privilegia sortiuntur, enodatis, pro possibili servato operis ordine.

EXCELLENTISSIMUM quidem donum est hoc Bullæ Cruciatæ Summarium; sed quid mirum? Si procul dubio non est aliud, quam scriptura illa a Christo Domino in Sinagogam Nazareth ingredienti lecta in libro Isaiæ sibi rradito, utpute: *Spiritus Domini* (Luc. 4. 18, 19.) *super me: evangelizare Pauperibus misit me, sanare contritos corde, prædicare Captivis remissionem*, Isai. 61. 1. indulgentiam) *et Cæcis visum, dimittere confractos* (Isai. v. eod. clausis apertionem) *prædicare annum Domini acceptum* : : : *hodie* (subjunxit) *impleta est hæc scriptura in auribus vestris*. Com in hac Bullæ Cruciatæ Scriptura, qua, illa Christi Domini impleta est, Captivis promittatur remissio, Clausis apertio, Cæcis visio, promptaque salus corde contritis, qoibus ad tantisque gratiis pro omnimoda gratia in ea contentia specialiter Dominus Deus ostenditur *misericors* (Exod. 34. 6.) *clemens, patiens, et multæ miserationis*. Misericors: dum per suum Vicarium in terris nobis contritis Indolgeotiarum Bulla (hoc est s. seo vivorum appellata) conceditur, obtenta quotannis, & per totum annum, ut quotidie fit Indoltum. Clemens: dum confractis esus lacticiniorum (scilicet 2. aot lacticiniorum nominata) permittitor, quo jejunator, & non jejunio, ut David (cum aliis) *jejunavit jejunio*. 2. Reg. 12. 16. Multæ miserationis: dum Cœci, seu piaculatibos flammis detenti (3. seu Defunctorum vocata) ab iis liberantur, visionemque intuitivam, se claram Dei nancifcuntur. Patiens: dum ære alieno Captivis remissio elargitur (4. scilicet compositionis dicta) non dimidio, neque quadruplo, si defraudatum fuerit (de quo Luc. 19. 8. 9.) sed parva eleemosyna collata a jugo Captivitatis redemptia. Tanto ergo dono illustramur Hispani, quod necdum nobilitatis fit vexillum teste Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 6. unde Propertius lib. 4. eleg. 1. v. 130. succinit:

Mox ubi Bulla rudi dimissa est aurea collo
Matris, et ante Deos libera sumpta toga.

Sed & libertatis ut ait Persios Satyr. 5. v. 30 ubi

Cum primo pavido Custos mihi purpura cessit
Bullaque succinctis laribus donata pependit.

Et triumphi, in qoem certe Nobis datom est, ut soblimior indicaretur gloria. Soper quo consule Pier. Valerian. lib. 41. cap. 6. Hispaniæque salna facta est, quapropter, ne stetis Hispani tota die (toto anno) otiosi deprecor, cum potestis, vobis (una hora, paribus factis, cum per totam diem laborantibus Mat. 20. 12.) brevi, levique opere. & vestris in pace quiescentibus, quod alias; & alii anois plurimis consequi; ita ut qui dici, & queat,

In brevi explentes sæcula multa.

DI-

DISTINCTIO I.

De Bulla Vivorum.

QUÆSTIO I.

Prolegomena.

SUMMARIUM.

1. *Etymologia Bullæ.*
2. *Cur dicitur Cruciata? exponitur.*
3. *Aliaque ratio assignatur.*
4. *Definitur Bulla, ejusque causæ: nempe efficiens, finalis, formalis, & materialis traduntur, & declarantur.*
5. *Finalis, & aliarum prosequitur expositio.*
6. *Bulla in quatuor partitur partes seu Bullas parvas.*
7. *Summus Pontifex est Auctor Bullæ.*
8. *Quis fuerit primus, qui Hispaniæ eam concesserit, inquiritur.*
9. *Posse eam concedere Summum Pontificum certissime tenendum est.*
10. *Imo, & ipsum solum ostenditur.*
11. *Prosequitur probari alium a Pontifice non posse eam concedere.*
12. *Firmatur probibitio omnibus inferioribus ejus intimata.*
13. *Solis Fidelibus potest concedi Bulla.*
14. *Indulgentiæ in ea contentæ sunt multæ.*
15. *Dupliciter interpretari queunt privilegia ejus, binoque modo considerari; qui modi explicantur.*
16. *Secundo modo attento ample sunt interpretanda.*
17. *Pariter privilegia secundæ classis assignata* num. 15.

1. COMPLURES sunt hujus nominis *Bulla* etymologiæ; quæ tamen magis notæ, ac certæ habentur ab AA. traduntur. I. Enim significatur per dictum nomen tumor ille inanis, qui flante spiritu, vel aqua desuper impetu cadente, uti in pluvia; seu ex ipsomet aquæ ferventis fervore ab igne causato, rotundæ figuræ, non tam difficulter evanescente, quam facile enascente: hujusque tam improvisi dilapsus particeps homo, etiam *Bulla* dictus est, quia vapor ad modicum parens Jacob. 4. Insuper exprimitur per tale nomen figura quædam aurea ad modum cordis formata, quam olim Magistratus, Victores, & Patriciorum Romanorum filii ad collum appensam gestare solebant, ut habetur in Calep. Alex. ab Alex. Zaz, & communiter AA. Demum intelligitur sigillum illud a litteris Apostolicis pendens; imo: & ipsas literas Apostolicas Bullas appellari ex quadam Glossa colligitur vers. *Aurea in clem. 1. de Jur.* & communites docent Canonistæ in *cap. ad aud. de crim. fals.*

2. Cruciata nominatur: quia indulgentiæ in ipsa contentæ similes sunt illis, quæ elargitæ fuerunt ab Urbano II. prælrantibus pro acquisitione Terræ Sanctæ, ad eamque expeditio Cruciata nuncupata: non ex minori numero quam sexcentis millibus militum juxta quorumdam sententire constans: potito, vi perorationis ipsius Urbani II. velnti acuti gladii animos omnium Pidelium ferientis in Concil. Claromon. convocatis, ad hunc finem Præsulibus, & Principibus, sub Ecclesia stantibus. Recolentis gaudium desiderii sui Prædecessoris Gregor VII. ob perturbationes, & varia schismata in Ecclesia subortæ, impediti.

3. Etiamque, quia similes illis, quæ in Conc. Lateran. sub Innoc. III. Militibus contra Infideles pugnaturis, signumque Crucis in vestibus deferentibus; causa cujus Cruciati vocati fuere. Tandem, quia sic ii milites, quibus conceditur, ab aliis distinguuntur pes signum Crucis appositum eorum vestibus, ut ita fieri præcepit Pius IV. in Bulla Romæ data 5. Idus Martii 1559. his de verbis: *Quodque ad bellum proficiscentibus in eorum vestibus vivificæ Crucis, pro qua pugnaturi sunt signum imponant, ut ab aliis cognoscantur, & discernantur.* Hæc sat sint Nobis de etymologiis, seu explicatione vocum, cum ad earum significata noster sit transire scopus. Qui tamen plura capiat, Alphonsum Perea de Laria in compendio trium gratiarum Ægydium Trullene in expositione Bullæ Cruc. Andream Mendo, &c. inspiciat.

4. CONCL. I. Est Bulla: *Pontificium Diploma Catbolico Regi Concessum in subsidium belli contra Infideles, magna offerens indulta, appositis præscriptis in eo oneribus.* Hujus descriptivæ definitionis bonitas patet; in ea enim adhuc semi, vel non dialecticus generis, & differentiæ rationes inveniet: harum igitur assignatione omissa, in ipsa, causam efficientem, finalem, formalem, & materialem inveniri dicimus, quarum ergo prima est, Bullam concedens. Secunda est duplex, extrinseca nempe, & intrinseca; hæcque adhuc duplex pariter est, seu duplici modo considerari potest. *Primo*, finis quem intendit Pontifex in omni communicatione thesauri Ecclesiæ, utpote salutis spiritualis augmentum Fidelium distributive, vel conjunctive, hoc est eorum per modum unius, aut communitatis; huncque habet Pontifex ex vi Bullæ præcise, seu sub conceptu Bullæ.

5. *Secundo*, qui est sub conceptu Cruciatæ, est Infidelium ruina, & recuperatio Terræ Sanctæ: hicque merito vocari potest finis intrinsecus, eo quod fuerit primarius, ob quem concesserunt Pontifices dictum Diploma. Qui autem alium haberet finem, qualem habuit Leo X. fabricam nempe Sancti Petri, mediis eleemosynis in acceptione Bullæ erogatis; qui est extrinsecus finis Bullæ, vel causa finalis extrinseca, non videretur concedere Bullam Cruciatæ; sed quamdam particularem Bullam gratias varias offerentem, Fideles excitantes, ad eleemosynas impertiendas, quibus expleretur pium opus intentum. *Tertia*, est præscriptio onerum, sub quorum positionis conditione contentæ indulta, gratiæ, &c. in Bulla dispensantur, quæ sub hoc respectu rationem privilegii non sortiuntur; quia potius odia, quam favores sunt, bene vero sub conceptu modificatorum, sub quo formalixata, ita causæ formalis obtinent rationem: ipsaque per modum aggregati, præcisa formalizatione, causæ materialis, quartæ, nempe, rationem videntur sibi vendicare.

6. Quadruplex est Bulla, vel melius integra Bulla IV. præcipuas amplexatur partes, quarum *Prima* vivorum Bulla appellatur, estque summarium indulgentiarum, & facultatum ad vivos Fideles spectantium. *Secunda* Lacticiniorum, præbens utpote licentiam Ecclesiasticis omnibus Sæcularibus, & Præsulibus omnibus, comedendi lacticinia in Quadragesima, majori hebdomada excepta. *Tertia* Est Defunctorum, summarium nempe etiam indulgentiarum, pro ipsorum animabus, per modum suffragii concessarum; facultasque sepeliendorum in loco sacro, præscripto modo tunc, tempore interdicti. *Quarta* Compositionis Bulla est, casus continens in quibus, de bonis alienis, Domino ignoto, fieri potest compositio. Quia tamen aliquas facultates tribuit Pontifex Commissario Gen. Cruc., de illis in fine agemus, postquam Seriatim de dictis Bullis tractarimus.

7. Procul dubio Caput militantis Ecclesiæ visibile, Pontifex, Vicarius nempe Christi in Terris, auctor est hujus Bullæ, ut notatur in data Bullæ definitione nomine illo *Pontificum*. Et hoc sit satis interroganti, Quisnam sit dictæ Bullæ Auctor, si ly *Quisnam* sit in ordine ad dignitatem: cum vero de singulari dignitatis Persona inquiritur, dico communiter tenere AA. fuisse Urbanum II. qui anno 1095. concessit dictum Diploma.

8. Differunt hic AA. quis fuerit primus Pontifex qui Hispaniæ Bullam concesserit; sed cum ad invicem non conveniant, dico certum esse non posse facile assignari: tamen non fuisse Julium II. sentiendum est, ut aliqui tenent: quia ante ipsum fuit Alexander VI, per quem Romæ expeditum fuit quoddam Breve anno 1497 quo constituebat Commissarium Gen. Cruc. pro Regno Siciliæ, & Insulis adjacentibus Pr. Raynaldum de Montauro, vel Montoro, & Landolina Ordinis Prædicarorum, Episcopum Cephalædensem, ut patet ex tabula ejusdem Ecclesiæ Cephalæditanæ, & refert Abbas Don Rocco Pirro *in lib. 3. Episcopatuum Scilensium notitia 5. num.* 3. Cupidus autem notitiæ Seriei Pontificum, qui concesserunt Hispaniæ Bullam adeat P. Bardi *in explic. Bull. Cruc. part. 1. tract. 1. cap.* 3. emendantem ordinem Ægidii Trullend, recitantis ad verbum seriem datam ab Alphonso Perex de Lasa.

9. Posse concedi Bullam negotium est indubitatum, consequenterque a Summo Pontifice: qui enim divisim facultates, & gratias plures concedere potest, pariter, & simul, stante causa, in quo stat Bulla: cum ergo potestas illa, apud universalem Ecclesiæ Pastorem telideat, a Christo data, ut in locis propriis summæ, verbis ipsius ostenditur, ut in *tract. de Indulg.* de hac potestate; inde votis, de potestate commutandi, dispensandi, &c. igitur, &c. Deinde ab actu ad potentiam optimam esse consequentiam hucusque Philosophi docuere; si ergo Pontifex tot per vices concessis., nec liceat in re tanti momenti tenere errasse, certum est omnimodis asserium. Ex dictis sit

10. CONCL. II. Solus Papa Bullam concedere quit, si loquatur de prædicta Bulla, quoad omnia privilegia. Ratio est: quia alteri ab ipso non est tam ampla facultas concessa. Ita intellecta conclusio indubitabilis venit, ut patet ex *sum. loc. cit.* si autem investigetur de Bulla continente solum privilegia, super quibus inferiores Pontifice habent potestatem; qualis foret Bulla præbens facultatem absolvendi a casibus, & censuris, Episcopo reservatis; seu dispensandi in votis, & juramentis Pontifici non reservatis; offerens Indulgentias, quas elargiri valent, &c. sub obligatione solvendi moderatam taxam eleemosynæ; subveniendi causa, e. g. necessitatibus pressis urgentibus; posthabitis limitationibus a Trull. adductis, quia ad nihil nobis servire videotur, adhuc est

11. CON-

11. CONCL. III. Negativa de quocumque Inferiori Pontifici probatur. In Constitutione Pii V. quæ habetur in *tom. Bullarii*, estque 99. & incipit *Quam plerum &c.* prohibeturque cuicumque Præsuli recipere aliquid pro indulgentiis publicandis: pro facultate eligendi Confessarium, qui absolvat a reservatis; aliisque privilegiis concedendis, &c. dans ibi Pontifex rationem. Quia hæc redolent simoniæ labem: ergo neque pro Bulla, quæ est copiosarum gratiarum concessio.

12. Roboratur hæc prohibitio ex Trid. *Sess.* 22. *cap.* 5. *de Reform.* ubi scribitur, quod gratis fiant ab Episcopis dispensationes, ut alii actus ab Ecclesiastica, & spirituali potestate provenientes; non vero cum onere pretii, sed adhuc titulo eleemosynæ; quia titolo pretii certum est non prohibuisse Concil. eo quod sufficienter a jure naturæ, & divino vetitum sit. Præterea *in cap. ad nostram de simonia*, *& cap. ult. de pactis*. habetur ut pro ministerio spiritualis potestatis pecunia non exigatur. Demum, quod requiratur ob pias causas eleemosyna taxata non obest; est ratio: quia adhuc stat motivum prohibitionis, nempe sapor labis simoniæ; eo quod viget prohibitio, qua stante simoniaca redditur actio salis exigendi? Papæ vero, nec saporem habet; quia ipsa non ligatur prohibitione: adeoque ab hac inferiores ejus soluti, licentia ab ipso præstita, vel a consuetudine, in qua illa involvitur, vel astitisse ab initio, præsumitur, dictas Bullas valebunt concedere: & ita evenisse fateor in Bulla Confraternitatis concessa ab Episcopo Sigunsinensi anno Domini 1570.

13. Bulla quoad omnes ejus partes, gratias, & privilegia solis Fidelibus concedi valet (quoad omnes ejus partes, gratias, & privilegia dixi ob inferius dicenda.) Ratio est: quia hæc est potestas jurisdictionis, quæ cum sit relativa, superiorem, tanquam fundamentum, & subditum tamquam terminum correlatum expostulat, ob quod in subditos exerceri non valet; cumque hi solum per baptismatis receptionem, Ecclesiæ tales fiant: hinc ipsis unice tale Diploma concedi valet. Præterque, quia non est Ecclesiæ de iis qui foris sunt judicare *ad Corinth.* 5.

14. Copiosissimæ sunt indulgentiæ in Bulla concessæ, consequenterque satisfactiones oblatæ, quæ emanant a Thesauro Ecclesiæ ad modum montis pietatis formato, cujus summa capitalis, ex operibus Christi Domini satisfactoriis, Virginis Mariæ, componitur; etiamque ex superabundantibus aliorum Sanctorum, qui pro se ipsis habuerunt quid luerent. Non erant tamen necessariæ aliæ satisfactiones a Christo, quia infiniti valoris, quamvis extensive, & objective tantum ut tenet Scotus *in* 3. *d.* 19. cum omnibus suis) hoc est valde superabundantis, & excedentis pro peccatis omnibus generis humani, ut citatus Scotus tenet *loc. cit.* §. *In illa quæst. litt. B.* in ordine tamen ad debitum, vel ad offensam, & in ordine ad præmium, ex sua intrinseca dignitate, seclusa acceptatione, seu extrinseco favore Dei: additæ tamen sunt, ob rationes datas *tom.* 2. *tract.* 12. *disp.* 3. *q.* 2. *n.* 6. quibus addo, quod originem duxerunt a Christo, de cujus plenitudine omnes accepimus *Joan.* 3. ideoque oportebat, ut redirent in locum unde fluxerunt, veluti flumina *Ecclesiastes* 1. 7. in locum revertentes unde exeunt.

15. Duplex est interpretatio, ut dicitur *tom.* 1. *tract.* 2. *d.* 4. *q.* 1. *num.* 2. ibi ergo dictis præsuppositis, de secunda interpretatione ibi exposita, quæ tantum probabilitatem affert, & a quocumque litterato tradi potest; ad differentiam primæ, quæ a solo Legislatore, habetque vim legis, agetur in præsenti. Pro quo duplici classe veniunt consideranda privilegia Bullæ. Quædam enim sunt contra jus commune, & afferunt præjudicium tertio, alia, quæ non sunt contra jus. Præterea utraque inspici possunt, ut dicunt actualem dispensationem, vel juris relaxationem, vel ut solum dicunt potestatem dispensandi. Primæ classis, & primo modo inspecta, stricte interpretanda sunt. Est ratio: quia dispensationes exorbitantes a jure sunt odiosæ, itaque restringendæ, ut habetur in *cap.* 1. *de Filiis Presbyt. in* 6. *in fine*, colligitur *ex cap. cum Dilectus de consuet.*

16 *Secundo* autem modo considerata; ample veniunt interpretanda; quia cum hæc potestas nulli afferat præjudicium, nisi soli concedenti; sitque beneficium Principis jus commune non volvens, nullo ex capite apparet odiosum, potestas enim dispensandi directe non tendit ad lædendum jus, sed ad favendum alteri, in quantum Princeps suam potestatem communicat, cujus communicatio primario intenditur, dum potestas dispensandi confertur: hocque potius juri conforme est, quatenus præbetur medium facilius subveniendi necessitatibus occurrentibus: ad distinctionem actualis dispensationis; qua licet non intendatur alterius præjudicium, tamen ipsa lædit tertium. Ita P. Bardi *in explic. Bull. Cruc. tract.* 1. *de natura*, *& causis cap.* 3. Ægidius Trull. *in expos. Bull. dub.* 4. *proœmiali num.* 3. Diana *tom.* 3. *tract.* 2. *resol.* 50. *fol. mihi* 205. & alii a se citati.

17. Privilegia secundæ classis utcumque attenta ample pariformiter interpretanda sunt: quia nec jus commune volnerant, nec tertium damnificant, cum solum ad privilegiantem, & privilegiatum dicunt respectum & in conspectu *Primi* patet; quia ejus est intra limites rectæ rationis liberaliter agere; præjudiciumque ejus nil obesse potest, quia essentialiter imbibitum in favore concesso, adeoque volitum: *Et secundi*, utpote privilegiati respectu, multo magis, quia major ampliatio in commodum ipsius vertitur: igitur, &c. ita citat. AA. sup.

QUÆSTIO II.

De locis, & Personis quibus concedatur Bulla.

§. I.

In quo de locis, & personis Sæcularibus tractatur.

SUMMARIUM.

18. *Quibus locis concessa est Bulla?*
19. *Corollarium.*
20. *Privilegia Bullæ non sunt pure localia, nec personalia, sed mixta.*
21. *Utilis acceptio ejus exigit subjectionem Personæ Catholico Regi, aut loci in quo accipitur.*
22. *Corollarium.*
23. *Illata ex verbis Bullæ conclusio.*
24. *Bulla gaudent qui ad Hispaniæ loca se conferunt causa accipiendi eam.*
25. *Objectio de Matrimonio clandestino, & responsio.*
26. *Corollarium.*
27. *Objectio de eo qui mandat sibi accipi Bullam in Regno Hispaniæ.*
28. *Solutio.*
29. *Alia objectio de eo qui præcipit sibi accipi Bullam, Hispaniam egressus.*
30. *Solutio prima, & secunda.*
31. *Tertia responsio.*
32. *Accessus fictus rejicitur.*
33. *Quod temporis spatium gaudeat Hispanus privilegiis Bullæ extra Hispaniam?*
34. *Cateebnmeni dupliciter considerantur, quæque privilegia ipsis congruere possunt; & quæ non.*
35. *Non gaudent Bulla quoad commutationem votorum, & juramentorum.*
36. *Objectio Novitiorum soluta.*
37. *Nec gaudent privilegio se componendi de bonis alienis, quorum Dominus ignoratur.*
38. *Nec privilegio indulgentiarum remissive.*
39. *Corollarium.*
40. *Demum nec sepeliri possunt in loco sacro Tempore Interdicti.*
41. *Qualis debeat esse Fidelium status, ut privilegiis Bullæ frui valeant?*
42. *Excommunicati non gaudent privilegiis quæ requirunt statum gratiæ, ut indulgentiæ: nec unionis Fidelium; quia ea sunt privati; bene vero iis, quæ neutrum dictorum exigunt, ut compositio incertorum, &c.*
43. *Instantia de nullitate impetrationis litterarum Apostolicarum ab excommunicato, cum responsione.*
44. *Bullam accipientes in peccato lethali, vel cum confidentia, privilegiis ipsis non repugnantibus, & non exceptis gaudent.*
45. *Objectio, & solutio. Corollarium.*
46. *Non fruuntur ea hæretici externi.*
47. *Bene vero si actum attritionis supernaturalis, abjurato errore, habuerint.*
48. *Similiter non gaudent interni, quia absolute Fideles non sunt.*
49. *Objectio de excommunicatione Ecclesiæ contra hæreticos externos, & non internos, satisfacta.*
50. *Advertentia circa hoc.*
51. *Cum roboratione conclusionis.*
52. *Schismatici etiam Bulla participant in iis privilegiis cum quibus schisma non habet oppositionem.*
53 *Usu rationis carentes privilegiis quorum sunt capaces gaudent.*
54. *Non possunt sepeliri in loco sacro vi acceptionis Bullæ a Parentibus post mortem eorum.*
55. *Bene tamen si sumpta fuerit eis vivis.*
56. *Nec adulti, si antequam moriantur non accipiatur pro eis Bulla. Corollarium.*
57. *Ea non fruuntur, qui ejus promulgationem impediunt.*

18. LOCA quibus conceditur Bulla sunt Regna Hispaniæ, Insulæ adjacentes, Sicilia ultra Pharum, Sardinia; tum etiam Indiæ, tam Terræ firmæ, quam Insulæ

fularum Maris Oceani, Regi Catholico subjecta, ut ita habetur in Bulla: *Primo concedunt prædicto Philippo Regi, &c.* Etiam terris noviter Catholicis telis affecutis, datur Bulla: quia jam sunt dominii Catholici Regis, utque talis eas possidet; quod opus est; nam si ipse in eas succelcessit ratione sanguinis, vel alio ex capite, non ipsum ut Dominum, titulu Regis Hispaniarum, tangentem, non fruentur ipsa Bulla. Est ratio: quia Summus Pontifex unice Hispanico Regi illam annuit.

19. De Insulis autem circa Siciliam jacentibus, tum ex parte Septentrionali, in qua præcipua earum est Liparis, Sede Episcopali insignita; tum occidentali, in qua quatuor sunt majores, quæ hodie nominantur Panthellaria, Maretimus, Levantus, Favognana, aliter antiquitus vocata, sentio ipsis esse concessam Bullam in quantum Gubernii Siciliæ sunt; quia hoc modo, seu formaliter inspectæ sunt partes, aut veluti membra Regni Siciliæ, quod est unum politicum totum; suum habens in Insula Siciliæ immediatum caput (licet materialiter consideratæ, Insulæ Siciliæ adjacentes sint.) Nec opus est Papam dicere in Bulla, Siciliæ, & ejus Insulis (quod est enim fundamentum contrariæ sententiæ) ut dicit de Hispania; & Insulis adjacentibus; hæ enim non constituunt unum Regnum cum Hispania: illa vero equidem. Qui cupiat notitiam locorum individualem, quibus conceditur, adeat Tcull. *in expofit. Bull. lib.* s. §. 1. *dub.* 1. transcribentem ex P. Alphonso Perez de Lare in compendio trium Gratiarum *lib.* s. *fol.* 103.

20. Bullæ indulta non sunt pure localia, nec personalia, sed mixta. Est ratio: quia non unice locis, nec Personis (quamvis ipsis principaliter detur) absque ordine ad loca, sed solum his in determinatis locis (utpote dictis) elargitur. Ex his,

21. Præhabito, quod non requiritur subjectio Personarum Catholico Regi, ad fruendum Bulla, præmitti debet, quod locus in quo publicatur, & sumitur ipsi subjiciatur: ut ita sonat tenor ejus: *Primo concedunt prædicto Philippo Regi, &c.* Et infra: *Terris, oppidis, tam mediate, quam immediate, & alias quomodocumque, & qualitercumque subjectis, consistentibus, & ad illa declinantibus.*

22. Hinc si Rex aliquam Provinciam alteri donaret, jam non esset pro ipsa Bulle concessa: uti nec pro illa, quæ se eximeret ab obedientia ejus, ut accipiens contra ipsum arma (& in hoc casu Bulla accepta, post publicationem, usque dum hujus impleatur annus, frui poterunt, qui acceperint, esu lacticiniorum excepto, uti de Hispanis extra Hispaniam commorantibus dicitur, quia expresse excipitur in Bulla) eo quod jam non est dominii ejus, primo modo per alienationem. Et secundo per effugium: non tamen si capta fuerit ab injusto invasore, & retentore; nam in eo tunc possessio, non dominium foret amissum; sicque posse illic publicari certum est.

23. CONCL. I. Necesse est accipientem Bullam tempore quo eam accipit in locis, in quibus publicata est adesse, quantumvis subjectio Personarum non sit conditio necessaria requisita ad utilem acceptionem. Conclusio patet ex verbis Bullæ supra positis *num.* 21.

24. Quæ si perpendantur, apparebit Bullæ conformior opinio dicens, frui posse Bulla ad terras Catholici Regis venientes (adhucque ad Portus Civitatum, vel Locorum ejus) quia Portus est pars Civitatis cui contiguus, vel proximus est, ut tenent utriusque juris DD. Felin. *cap.* Rodulphus *de rescript. num. 7. concl.* 2. his verbis: *Appellatione Civitatis venit etiam Portus, & Mare illi adjacens*, quod probat Glos. *cap. ubi periculum ver. Territorium de elect. in* 6. ponens ibi casum in quo Pontifex moreretur in Mari, inquit: *Cardinales deberent convenire in Civitatel, per quam locus ille Maris distringitur.* Ita Pisis commissum delictum in ejus Portu punitum fuit. Casum referens Bartholus *in l. Cæsar. ff. de publicanis; tenens Portum insulæ esse insulam*) causa unice accipiendi Bullam, quia verbum declino non significat ire in aliquem locum, causa ibi morandi, vel negotiandi, ut male putant aliqui, & videri potest in Calepino. Sentitque ita Ludov. a Cruce *dub. 3. in exposit. Bullæ.* Mendo *in Bull. disp.* 3. *cap.* 3. *n.* 21.

25. Objicies: non valet Matrimonium clandestinum celebratum in loco ubi est publicatum, si celebrandi causa illuc se contulerunt, contrahere volentes, ut tenet A. *in Jure Canonico lib. 5. decret. tit.* 33. *num.* 185. ergo pariter nec valebit Bulla ei, qui accipiendi solum causa, ad Hispaniæ loca venit: cum æque sit fraudulenta acceptio. Respond. Matrimonium hoc esse nullum; quia illud irritavit Sac. Congreg. Card. Concil. Trid. Interpretum; approbata declaratione ab Urbano VIII. anno 1627. ut dicitus etiam *in Summ. tom. 2. tract.* 13. *d.* 14. §. 14. *num.* 246. *vide ibi*. Hic autem nulla stat prohibitio; quinimo considerantis utrumque casum certe non occulta erit disparitas; eo quod tam nota. Hinc ergo dicendum est cum Rodriquez §. 5. *de exposit. Bullæ n.* 6. Gom. *in Bulla cap.* 3. *n.* 2. & aliis.

26. Non gaudet Bulla, qui extra dominia Regis Catholici habitat, mittitque ad ea pro illa sibi sumenda: Quis obsit dicere, adesse tunc finem præcipuum Bullæ (quod plurimum habetur e contrariis) subsidium nempe pro Rege Catholico: deficit enim præfata conditio indispensabiliter apponenda, qua quamplurima argumenta omissa evanescunt; quæ cum multa sint, majoris claritatis gratia aliqua adducuntur.

27. *Primo* valet Bulla ei, qui habitans in dominiis Hispaniæ mandavit accipi sibi illam in suomet Regno (in suomet dixi Regno, quia Commissarius Generalis anno 1705. authoritate Apostolica declaravit, & promulgavit Bullas pro uno Regno impressas e. g. Cathaloniæ, pro alio utpote Castellæ non valere; ut annis superioribus ita declaratum fuerat: & hoc fine vitandi fraudum occasiones, quibus cessantibus, prodesse censeo, ut casu quo in proprio Regno, seu Provincia publicari non posset Bulla belli, vel alterius impedimenti causa) e. g. Auditore, Barcinone orto, in Cervariensi Universitate, qui ipsa Bulla uti poterit post publicationem Barcinone factam, pro certo habens Patrem suum accepisse, ex motivo ductus, quod soleat quotannis pro singulis Familiæ tam præsentibus, quam absentibus accipere. Idem dico de illo, qui per Amicum fidelem præcepit accipere; ut contra Vegham, & Rodriquez tenent Diana *tom. 4. tract. 3. resol.* 7. Escobar, Mendo, Soria, & alii, putans cit. Diana *tom. 9. tract. 7. resol.* 122. practice non esse consulendam, neque sequendam contrariam opinionem; licet improbabilis non habeatur a pluribus: ergo saltem valebit extra Hispaniam commoranti, quando conscio per litteras, sibi acceptam jam esse Bullam.

28. Respondeo: concedo antecedens, & nego consequentiam. Ratio discriminis est: quia omnes mittentes antecedentis sunt in dominiis Hispaniæ, quod requiritur; (ut diximus) sicque valet his quod per alios faciunt juxta regulam 72. juris in 6. non vero alteri extra Catholici Regis Regna commoranti; ubi adesse debere saltem tempore acceptionis indicatur verbis quibus præcipitur: & frustra signaretur locus cui conceditur, si aliqua Personalis præsentia non requireretur in accipiente. Convincit demum conclusionis veritatem consuetudo, quæ est in ejus favorem.

29. Objicies contra datam responsionem, & conclusionem. Ex hoc sequeretur, quod Hispanus, qui negotiorum causa, e dominiis Catholici Regis egressus est tempore publicationis Bullæ cum intentione quamprimum redeundi, licet omnimode certus foret de eo, cui mandavit, sibi accepisse Bullam, eam accepisse, non posset ipsa frui; & consequenter, nec indulgentias lucrifacere, visitando quinque Altaria, nec jejunando diebus non præceptis: nec eligere posset Confessarium, qui eum a reservatis absolveret, si fors iis ligatus incideret &c. quæ omnia videntur absurda releganda: ergo Bullam accipiens non tenetur personaliter adesse ubi datur Bulla. Respondeo *Primo*, omnia dicta non esse, nec apparere absurda, sicque nulla est objectio.

30. *Secundo*, concesso antecedenti negatur consequentia. Ratio tamen est; quia Hispanus propositi casus est jam in Regnis Hispaniæ per fictionem juris, ut tenet Diana *tom. 9. tract. 7. resol.* 105. Angel. *consil.* 270. Gonzal. *super reg.* 8. Cancel. aliique apud Sanchez *lib. 3. de matrim. disp.* 28. *n.* 7. patetque ex Trid. *Sess.* 23. *cap.* 1. *de Reform.* ubi habetur quod parva absentia pro præsentia reputatur, loquendo de præsentia adhibenda ab Episcopis, & Parochis in suis Diœcesibus, & Parochiis. Liquet etiam *ex leg. Postliminii §. Captivus, & l. Nihil ff. de Captivis & Postliminio reversis, ex l. 3. ff. de divor. ex cap. divor. de Pœnit. distinct.* 1.

31. *Tertio*, & consumiter dictis *num.* 13. (præmisso, quod non gaudebit dictus Hispanus privilegiis edendi ova, & lacticinia, quidquid dicat Diana *loc. immediate cit. & in tom. 4. tract. 3. resol.* 161. maturius considerans casum, testetur tutam in praxi contrariam opinionem cum aliis a se citatis; nam saltem est scandali periculum, quod junctum cum diligenti exceptione a Summis Pontificibus facta super hoc privilegio) clare in contrarium est mens ipsorum. Idem dic de Navigantibus, qui sunt extra districta dominiorum Hispaniæ; quando vero ignoratur, (quod facile enim sciri nequit, consuetudini est recurrendum) uti poterit privilegiis, quæ amplam patiuntur interpretationem, qualia sunt, quæ non sunt contra jus commune, ut facultas eligendi Confessarium, qui absolvat a reservatis, & similia; iis vero, quæ sunt contra jus commune; ut concessa tempore interdicti, vescendi cibis prohibitis &c. non fruetur, quia cum solum stricte possint interpretari, realem, & non fictam commorationem in dominiis Hispaniæ requirunt.

32. Dices: ergo pariter ibi sufficiet accessus fictus, per alium utpote accessus ad Hispaniam, & ita mittens ad ipsam pro Bulla, ipsa gaudebit. Respondeo negando suppositum; non enim datur talis accessus, sed solum realis; nam qui accedit, realiter, vel personaliter accedere dicitur; qui autem non, nullo modo accedere asseritur: com-

mu-e

morario tamen, vel præsentia duplex est; quia cum hæc fundetur in domicilio, & hoc duplex sit, nempe domicilium, & quasi domicilium secundum jura, hoc est, verum, & fictum, pariformiter duplex præsentia, seu commorario, vera nempe una, & ficta alia optime agnoscitur.

33. Si autem inquirat quantum tempus dictus Hispanus frui poterit Bulla extra dominia Catholici Regis, dico: certe asseri non posse, quia non est determinatum tempus, quo quis censetur præsent, vel commorans loco domicilii ubi non est; adeoque metiri debet judicio prudentum, attenta subjecta materia; duratione nempe anni Bullæ intentione redeundi: Per 6. autem aut 8. menses frui posse teneo, si inopinata negotia de die in diem eum detinerent extra Hispaniam; ita P. Bardi *part.* 1. *tract.* 2. §. 4. *n.* 46.

34. Cathechumeni sunt in duplici differentia. *Primi* sunt, qui baptizati jam baptismo flaminis, baptismum fluminis petunt, cupiuntque baptizari, & sufficienter instructi in rebus fidei Fideles baptizati, & competentes, quasi cum instructione baptisma simul petentes, antiquitus vocabantur. *Secundi* qui non sufficienter edocti in rebus fidei Cathechumeni, & Fideles non baptizati. Ita Isidorus explicans distinctionem inter Cathecumenos, & competentes *lib.* 2. *de orig. Eccles. offic. cap.* 20. In præsenti autem utrique intelligendi veniunt Fideles, nempe non baptizati. Hoc præhabito, advertendum est, quamplura esse privilegia in Bulla, quorum incapax est Cathechumenus, utpote privilegii eligendi Confessarium: quia non est capax Sacramenti Pœnitentiæ, uti nec aliorum, eo quod Fluminis baptismo careat, qui est omnium janua: nec facultate comedendi cibos vetitos: nec assistendi divinis Officiis; nec audiendi sacrum, & recipiendi Eucharistiam, quia Ecclesiæ prohibitio solum extenditur, & ligat subditos ejus, similiterque ejus præcepta: & dictæ facultates concessæ ratione status ipsi nequeunt convenire ut patet: igitur non quæritur in præsenti an quoad dicta privilegia prosit eis Bulla nec ne: Solum ergo de aliis, nempe commutatione votorum; juramentorum; compositione incertorum bonorum; indulgentiarum acquisitione; Sepulturæ Ecclesiasticæ gaudio si vere contriti decesserint, differitur; ideo sit

35. CONCL. II. Inprimis quoad commutationem votorum, & juramentorum non gaudent Bulla Cathechumeni. Et ratio: quia quæcumque hæc facultas est actus ecclesiasticæ, & spiritualis jurisdictionis, quæ solum inter subditos, & superiores exerceri valet, (ut dictum est *n.* 11.) Ecclesiæque subditi non sunt Cathecumeni, cum adhuc ei non se subjecerint per externam professionem media receptione baptismi: esse autem talem commutationem actum Ecclesiasticæ spiritualis jurisdictionis est indubitatum; quia soli Præsules Ecclesiæ ut vicem Dei gerentes illam exequi valent, vi potestatis datæ sibi a Christo verbis a se Apostolis dictis per Matth. 16. 19. *quodcumque solveritis super terram, erit solutum & in Cælis*.

36. Obj. Novitii non comprehenduntur sub nomine *Religiosus*, adeoque directe, & per se præceptis Religionis non ligantur, sed hoc non obstante in favorabilibus, sub dicto nomine veniunt: ergo pariter Cathechumeni non comprehendi debent sub nomine *Fidelis* quoad præcepta, bene vero quoad privilegia. Respondeo conc. maj. min. & negata consequentia, disparitas est: quia subjectio Noviriorum suis Prælatis unice pendet ab eorum voluntate, sicque eum fiant capaces, ut Præsules possint super eis cognoscere, veniunt sub nomine *Religiosus* in favorabilibus. Cathechumeni autem unice per receptionem Sacramenti Baptismi fieri possunt subditi Ecclesiæ, & ita cum absque illa nec active, nec passive apti sint ad jurisdictionem Ecclesiasticam, ideo nec in dictis privilegiis sub nomine *Fidelis* comprehendi queunt.

37. CONCL. III. Nec frui possunt privilegio se componendi de bonis incertis, Domino inscio, ut dicetur *d.* 4. de Bulla compositionis *quæst.* 1. *num.* 156. est ratio: quia est privilegium odiosum, & afferens præjudicium tertio. Disponit enim jus Canonicum bona illicite acquisita, Domino ignoto, pauperibus fore eroganda, *cap. cum tu de usuris, & cap. cum sit de Judæis*. Præterea etiam est actus jurisdictionis, qui a solo Pontifice exerceri valet, & non ab aliquo Principe temporali. Ita Ludov. a Cruce *disp.* 3. In expo. Bull. Cru. *dub.* 3. *n.* 4.

38. Quoad *Tertiam* facultatem nempe lucrifaciendi indulgentias supposita divisione applicationis earum per modum scilicet absolutionis vivis, & suffragii Defunctis negative pariter respondeo: ut habetur in summ. *tract.* 12. *d.* 3. *q.* 4. *n.* 39. (*ubi num.* 41. dicitur esse earum per modum suffragii, vel solutionis oblatæ capaces Cathecumenos Defunctos) ratio est a nobis, & ibi data: quamvis ut membra viva Christi per fidem, & charitatem, frui possint aliis operibus Fidelium per modum solutionis applicatæ, & a Christo acceptæ.

39. Sacrificium autem Missæ non pro iis utiliter offerri, probabilius est, ut constat ex Concilio Braccharensi *cap.* 1. *num.* 33. his verbis. *Item placuit ut Cathechumenis sine redemptione baptismi defunctis simili modo, neque oblationis Sanctæ commemoratio, neque psallendi impendatur officium; nam, & hoc per ignorantiam usurpatum est*. Et S. Chrysostomus in morali digressione *Serm.* 3. *in epist.* ad Philippen. *cap.* 1. asserit expresse non adjuvari Cathecumenos per Sacrificium Missæ. Item August. de anima, & ejus orig. *lib.* 1. *cap.* 9. *ut in sum. tract.* 13. *de* 3. *quæst.* 7. in fine dicens solis membris Christi applicari posse Missam, quæ postea explicans ait; *Nemo fit membrum Christi, nisi aut baptismate in Christo, aut morte pro Christo*. Idem tenet S. Thomas 3. *part. quæst.* 79. *art.* 7. *ad secundum*. Ut impetratorium tamen sacrificium Missæ pro iis vivis, vel mortuis offerri potest. Patet ex eo: quod Ecclesia pro eis consuevit antiquitus orare in Missa, ut aliqui Patres citati a Vazquez *tom.* 3. *in* 3. *p. dub.* 217. *cap.* 2. clare testatur; etiamque ex libro inscripto ordo Romanus cit. in confirmationem hujus opinionis a Cardinali de Lugo de Sac. Euchar. *dub.* 19. *sect.* 10. *n.* 174.

40. Demum nec privilegio sepulturæ Ecclesiasticæ gaudere possunt. Est ratio: quia illud indultum est contra jus commune insertum in corpore juris, prohibetur enim *in cap. quod in te de pœnis. & remiss.* Et alibi consequenter expresse exponendum. Nec dicat privilegia modificantia leges pœnales esse ample interpretanda, eo quod favorabilia, & leges odiosæ sint, ut patet. Nam respondeo, præsentem legem de interdicto non esse pure pœnalem (quidquid sit de hac) sed medicinalem etiam statutam in bonum commune Religionis, uti leges aliæ decernentes alias censuras tamquam salutiferas medicinas spirituales, ut rebelles a sua contumacia recedant, & Ecclesiæ obediant; adeoque odiosæ non sunt, sicque nec stricte interpretandæ, bene vero privilegia modificativa ipsarum.

41. De Excommunicatis loquendo. Advertendum est. *Primo*, quod hic loquatur de excommunicatione majori, quæ licet extrahere videatur absolute ea ligatum ab Ecclesia, ut fatentur Ricciul. de jur. & Person. *lib.* 4. *cap.* 1. *num.* 2. Bellarm. *lib.* 3. *de Eccles. milit. cap.* 6. stantem in sua contumacia; tamen hoc est, quoad communicationem solum cum Fidelibus, tum in spiritualibus, tum in temporalibus; non autem esse extra quoad omnia; quia retinent fidem, quæ est forma uniens omnes fideles sub uno communi capite, spem, forteque charitatem quibus nec vult Ecclesia, nec potest quemquam privare: ut dicitur *tract.* 13. *dist.* 2. *quæst.* 2. *num.* 13. *Secundo*, quod privilegia Bullæ diversimode statum Fidelium respiciunt; nam quædam in privilegiato sanctificantem gratiam requirunt, qualia sunt indulgentiæ, quia hæ supponunt amicitiam cum Deo. Quædam præsupponunt unionem seu communionem inter ipsos Fideles, quæ unio per ipsam excommunicationem aufertur. Alia quæ nec gratiæ habitualis statum, nec Fidelium communionem exigunt. Ut compositio incertorum bonorum, comestio lacticiniorum; commutatio votorum extra Confessionem, &c. His præjactis, sit

42. CONCL. IV. Excommunicatis non prodest Bulla quoad *Primæ & Secundæ* privilegia speciei. De *Primæ* est ratio: quia sunt in peccato mortali. De *Secundæ* speciei privilegiis: quia aliunde impediti; utpote sacris assistere, sepeliri in loco sacro, quod impedimentum incapaces reddit excommunicatos, ut ipsis possint dicta privilegia suffragari. *Tertiæ* autem frui valent: quia hæc non sunt incompatibilia cum excommunicatione; aliundeque ipsi Fideles sint Christiana fide; cumque Bulla a Pontifice Christi Fidelibus concessa sit, nec alio detineantur obstaculo, quoad hæc ipsi frui valebunt. Ita Henriquez in sum. *lib.* 7. *cap.* 18. *num.* 2. Navarr. de Indulg. *notab.* 19. *num.* 29. Villalob. in sum. *part.* 1. *tract.* 27. *claus.* 1. *num.* 6. Vincen. Riccio. in addit. super Rodriquez. §. 1. *n.* 17. & alii quamplures.

43. Objicies *Primo in cap. primo de rescriptis in* 6. statuitur literas appostolicas non valere, si ab excommunicato impetrentur, ut in sum. *tom.* 2. *tract.* 13. *d.* 2. *quæst.* 2. *num.* 28. nisi pro articulo excommunicationis, vel appellationis: ergo cum Bulla non sit impetrata pro ullo duorum, non valebit quoad aliqua privilegia. Respondeo *Primo* Bullam non impetrari ab excommunicato, sed a Catholico Rege. *Secundo* dato hoc, non esset mirandum: quia si in multis casibus literæ apostolicæ impetratæ per excommunicatum, illi prosunt, ut notavit Geminian. verb. rescript. §. 1. & refert. Ang. in cap. illud de rescript. a P. Bardi, & Ludovic. a Cru. citati, non obstante cit. cap.) multo magis quoad privileg. a nobis dicta Bulla frui poterunt.

44. Occasione præmissorum quæres, an gaudeat Bulla eam accipiens in peccato mortali; & peccans in cofidentiam ejus. Ad quod respondeo utrumque, privilegiis Bullæ ipsis non repugnantibus, gaudere: (ut dictum est, de indulgentiis supra opponi peccato lethali) exceptis, privilegio indulgentiarum pro articulo mortis, si fuerit negligens in confitendo sacramentaliter peccata, tempore debito, seu ab Ecclesia statuto (hanc tamen circumstantiam non tenetur quis Confessario aperire, quia non apparet ad hoc ratio, & ita sentit Diana *tom.* 1. *tract.* 7. *resol.* 262. & alii a se citati,) & componendi se de bonis

incer-

incertis Domino inscio, si ipsa surripuerit, ex Bullæ fiducia: exceptio enim firmat regulam in contrarium, quæ cum expressa sit in Bulla, rata haberi debet data resolutio.

45. Objicies *Secundo*. Bulla habet vim tollendi excommunicationem, qua oblata omnibus gaudebit excommunicatus privilegiis ergo. Respondeo conclusionem esse de excommunicato persistente in sua contumacia, vel ipsa ligato, ille cessante, nam si accipiatur Bulla ot excommunicatione quis absolvatur, certum est, posse postea uti omnibus aliis privilegiis, quod non est contra conclusionem. Idem dices de suspenso, interdicto, deposito, & degradato, hos enim frui posse illis privilegiis cum vinculis, quibus detinentur, non pugnantibus, firmiter assero. De Hæreticis autem sit

46. CONCL. V. Hæretici externi in sua hæresi permanentes non possunt frui Bulla. Est ratio: quia sunt extra Ecclesiam, ut tenet Commune AA. probatque Bellarm. *tom.* 1. *lib.* 13. in suis controvers. de Eccles. milit. *cap.* 4. quamvis ab ipsa Ecclesia puniri queant, eo quod teneantur esse intra ipsam specialiori modo, quam Gentiles, & alii qui extra eam sunt: seu quia concessa est Bulla solum iis, qui absolute dicuntur Christi-Fideles, (ut sæpe dictum est) ipsique tales non sint nec dicantur, ut suse primum probat cit. Bellarm. *lib.* a. de Ecclesia milit. *cap.* 4. ideo, &c. Nec dicas cum Trull. virtualiter jam esse Fideles: quia non carent charactere, licet habitu fidei; nam character baptismalis non est principium constitutivum Fidei; imo incompossibilis cum infidelitate; nec ipse sufficit ex se ad constituendum aliquem intra Ecclesiam; nam si sufficeret, foret in inferno Ecclesia, quia ibi plures Christiani damnati, (equidem character indelebilis est) quod est omnimodis relegandum. Licet ergo per ipsum fiat quis Ecclesiæ subditus, non tamen inter Ecclesiæ membra connumerandus est, eo signatus; ut etiam colligitur ex cap. *damnamus. de sum. Trin. & fide Catholica* quia caret unitate fidei, utpote nexu, quo membra fiunt unum corpus sub uno capite, de quo est sermo *Joan.* 10. *unum ovile*, & ad *Rom.* 12. *multi unum corpus sumus in Christo.*

47. Si tamen hæreticus externus abjurarit errorem, habueritque attritionem supernaturalem, qua solum fidem actualem consequatur, Bulla gaudebit. Est ratio: quia jam Fidelis est, eo quod verum actum fidei habeat, ipsum Credentem, seu Fidelem denominantem, usque dum non retractat illum. Forma enim qua homo Fidelis constituitur est fides divina sive habitualis, sive actualis. Idem respective de Apostata dices. De hæreticis autem internis sit data similis.

48. CONCL. VI. Eis non prodest Bulla. Est ratio: quia æque non sunt Cbtisti-Fideles absolute, & simpliciter, sed cum determinatione distrahente & secundum quid, utpote Fideles simulati, seu secundum faciem hominum, & non Dei: cum ergo prærequisita forma a Pnntifice, nempe fide divina careant, Bulla gaudere nequeunt.

49. Objicies: Ecclesia non fulminat excommunicationes contra hæreticos formaliter internos: sed externos: ergo quando Ecclesia Bullam condit Christi-Fidelibus, eam dat iis, quos tales ipsa agnoscit, sicque hæreticis internis eam elargitur. Respondeo conc. ante. & nego conseq. Est ratio: quia Ecclesia non potest punire peccatum, quod cognoscere non potest (de occultis enim non judicat) si autem hoc faceret, fors innocentem puniret, & delinquentem solveret quæ in contemptum flagrorum ejus, scilicet censurarum deservirent. In gratiis vero concedendis, nil obstet, ut eas elargiatur tantummodo acquirendas, sub positione quorundam onerum præscriptorum, quæ non noscit, hocque quotidie practicari experimur, cum concedit indulgentias & jubilæa vere contritis, & confessis; de qua vera contritione & confessione, nec certa est Ecclesia, nec cognoscere potest.

50. Nota quod non concedendo Ecclesia eis Bullam non punit eos: quia non deneget ipsis privilegium ipsis debitum; sed non debitum, ad quod fidei divinæ carentia, quia forma exigita, inhabiles reddit. Præterea, quod licet dicti hæretici interni, seu mentales non veniant intelligendi nomine *hæreticus* in ordine ad pœnas Ecclesiasticas, bene tamen in ordine ad incapacitatem utendi privilegiis gratuitis; quia vere sunt hæretici.

51. Roboratur, cum magis explanatur veritas conclusionum ultimarum. Privilegia Bullæ vel relaxationem juris involvunt, & ita quia odiosa, presse sunt exponenda; vel ratione status hæreticis dictis congruere nequeunt, ut electio Confessarii, absolutio a reservatis, indulgentiæ, durante præcipue eorum pertinacia: igitur quæcumque sint privilegia Bullæ, iis nequeant gaudere hæretici interni, & externi.

52. Schismatici autem, schismate puro adstricti, qui sunt ab obedientia Rom. Pontificis abstracti: ut dicitur in *sum.* 10. 1. *tract.* 4. *disp.* 7. *quæst.* 3. *num.* 34. capaces sunt Bullæ, ejusque privilegiis frui possunt, iis exceptis cum quibus habet schisma oppositionem, vel obstat ratione mortiferæ noxæ, ut indulgentiæ de quibus sæpius dictum est; qualia sunt Sacramentum Pœnitentiæ concernentia, cujus incapaces sunt, schismate perdurante: nec non beneficiis tempore interdicti concessis circa divina officia, Eucharistiæ sumptionem &c. quia excommunicationis ratione schisma eis opponitur: lacticiniis tamen vetitis diebus vesci valebunt: de bonis incertis illicite acquisitis Domino inscio se componere: votorum commutationem extra Sacramentum factam accipere, &c.

53. Usu rationis carentes, sive Pueri, sive Adulti amentes vel fatui Bulla gaudere queunt: quia Christi-Fideles sunt. Infantes tamen ratione ætatis compluribus privilegiis non possunt frui. Non dicas hos non acceptasse Bullam; nam falsum est, eo quod illam acceptarint per Parentes, vel Amicos, Et hoc sufficere certum; pie, de mente Pontificis, tenendum est, cum Deus voluntatem Parentum, vel suscipientium in baptismate, pro infantium accipiat.

54. Si quæstas, an sepeliri possint in loco Sacro tempore interdicti, vi Bullæ acceptæ a Parentibus post mortem. Respondeo negative, ut dicetur *num.* 208. Est ratio: quia juxta Bullæ tenorem, solum corporibus iis conceditur Ecclesiastica sepultura, de quibus verificatur aliquid contulisse in subsidium belli. Ita enim tenet Bulla: *Item conceditur iis, qui nec ibunt, nec mittent, si ex bonis sibi a Deo collatis erogaverint*, sed de mortuis corporibus hoc nequit verificari: ergo. Ita Trull. *de exposit. Bull. Cruc. lib.* 1. §. 3. *dub.* 10. *pag.* 515. ibi alios citans.

55. Objicies: ergo neque valeret, si acciperent Parentes pro Infantibus adhuc vivis, quia nil ex bonis sic contulissent. Respondeo paritatem non tenere: quia; licet physice æqualiter incapaces sint infantes mortui ac vivi: moraliter tamen non ita, quia quamvis vivi non sint capaces conferendi aliquid ex bonis suis in subsidium belli; tamen sunt capaces ut eis tribuatur talis actio: uti, licet Pupillus physice non emat e. g. civiliter tamen emere dicitur, & dominium acquirere. Valet enim in his. Reg. 72. *juris in* 6. *num. seq.* in mortuis autem omnis capacitas mortua est.

56. Si autem Adultus defunctus, adhuc vivens præcepisset sibi accipi Bullam vivorum, sentit Mendo ei prodesse, sicque accepta, post mortem ejus, sepeliri posse in loco Sacro tempore interdicti: & Trull. tenet non esse improbabile adhuc quod accipiatur pro Defuncto, qui vivus non significavit hanc esse suam voluntatem, citans *loc. cit. sup. pag.* 516. Henriquez hanc sententiam expresse tenentem. Licet ergo ille talis voluntatem interpretativam videatur habere Bullam accipiendi, quæ stat in hoc, quod judicent Prudentes, quod interrogatus Defunctus de ea, pro ipso, accipienda, affirmative responsum daret. Contrarium tamen est constanter tenendum: quia dicta voluntas non sufficit. Est ratio: *Primo*, quia hoc privilegium est odiosum, ut dictum est supra *num.* 40. consequenterque presse interpretandum, adeoque eo tantum fruetur, qui vel realiter, aut personaliter accipiet, seu capax erit, ut ei tribuatur actio realis accipiendi: hæc enim capacitas est conditio necessario requisita, & indicata per traditam Reg. 72. *Juris in* 6. *Qui per alium facit perinde est, ac si per se faceret*: ubi supponit jus, posse Principalem per se agere, saltem potentia remota, consequenterque habere capacitatem, seu aptitudinem ad agendum. *Secundo* ex hoc, quod non prosit ei, qui præcepit sibi accipi, si revera accepta non fuit eo vivente: nam cum intentio illam accipiendi, destinatio eleemosynæ &c. non sint acceptio Bullæ, sed quædam applicatio mediorum; & aliunde, quando sumatur, jam mandans sit subjectum incapax, seu inhabile, ut ei talis actio tribuatur, deficit adhoc illa conditio expostulata a Pontifice, conferendi nempe &c. Sicuti (diximus *sup. num.* 26.) non valet Bulla Italo pro quo accepta est, quia deficit conditio exigita, nempe, præsentialiter essendi in loco ubi publicatur Bulla. Valebit ergo, si postquam legarit stipem, seu mandarit, eo vivo accipiatur; quoad dictum privilegium indulgentiarum tamen non gaudebit, quia Defunctis est alia Bulla specialiter concessa; nec aliis privilegiis; quia incapax est.

57. Non gaudent demum Bulla, qui malitiose contra ejus expeditionem peccant, ejus promulgationem impedientes, & usum: quia in Bulla expresse veniunt excepti.

§. II.

In quo de Regularibus agitur.

SUMMARIUM.

58. *Breve notabile.*
59. *Religiosi licite frui possunt Bulla.*
60. *Tenentur tamen licentiam postulare a suis Superioribus.*
61. *Hi nequeunt eis eam denegare absque noxæ incursu.*
62. *Itaque illa irrationabiliter negata, utiliter eam accipient.*
63. *Firmatur hæc veritas.*

64. *Franciscani carare possunt, ut Parentes, vel Amici tribuant eleemosynam Bullæ pro eis.*
65. *Rejicitur opinio sentientium posse Regulares eligere Confessarium, qui vi Ballæ eos absolvat a reservatis, & censuris.*
66. *Et statuta conclusio negativa probatur, fortiterque Urbano VIII. aliis adductis Pontificibas.*
67. *Quæ, qualis sit, ex narrandis collige.*
68. *Responsio saper ipsius dictis confatatur.*
69. *Ratione.*
70. *Et paritate.*
71. *Corroboratar conclusio ex Tridentino.*
72. *Altera conclusionis evasio refutatur.*
73. *Objectio de Jubilæo solvitur.*
74. *Alteri propositæ objectioni fit satis.*
75. *Rejicitur quædam responsio.*
76. *Altera pariter refutatur.*
77. *Nec possunt eligere extraneum Confessorem; qui eos a mortiferis non reservatis absolvat.*
78. *Exponuntur verba*: Quoad sibi reservata *Brevis Urbani VIII.*
79. *Corollarium firmans* intelligantiam *datam dictorum verborum.*
80. *Objectio cum longa responsione.*
81. *Amplius ostenditur.*
82. *Eis tamen privilegiis frui queunt de venia Prælatorum.*
83. *Objectio solvitur.*
84. *Quis possit talem facultatem præstare, quæque licentia sufficiat.*
85. *Prælati, sive mares, sive fœminæ sub nomine Religiosorum non veniunt.*
86. *Veniant Monachi sub nomine Fratrum. Multiplex fraternitas exponitur.*
87. *An Equites Ordinum militarium, sub nomine Regularium comprehendantur?*
88. *Licet acceperint Bullam absque Superiorum permissu a censuris extra Sacramentum Regulares queunt absolvi.*
89. *Objectio solvitur.*
90. *Minime vero, si sunt Sanctæ Sedi reservatæ. Corollaria.*

58. ADVERTENDUM est, quod sub nomine Religiosorum, vel Regularium hic comprehenduntur viri æque, quem fœminæ religiosam vitam ducentes; Religiosi nimirum, & Moniales: quia hæ secundum jura Sæculares non sunt: similiter ae nomine Monasteriorum intelliguntur tem virorum, qaem mulierum Monasteria. Itaque quidquid de viris Religiosis statuetur, de Monialibus pariformiter intelligendum est respective. His datis, fit

59. CONCL. I. Regulares, seu Religiosi licite frui valent privilegiis Bullæ, quamvis non omnibus, ut videbitur Conclusione sequenti. Est ratio: quia concesse est omnibus Christi-Fidelibus in Hispeniarum Regnis, & Insulis edjacentibus commorantibus, inter quos sunt Religiosi præcipui Christi-Fideles, qui omnibus sæculi posthabitis, secum Crucem tollentes Christum sequuntur. Liquet etiam ex contextu ipsiusmet Bullæ, ita sonantis. *Capitula Ecclesiarum, Monasteria, & loca etiam Regularium, etiam mendicantium, & tam fœminaram, quam masculorum, si pro decem Personis eorumdem Capitulorum, & locorum unum, nec pauciores suis expensis mittantur.* Et paulo infra: *Insuper quoque tam prædictis omnibus, quam illis, qui nec in hanc expeditionem ibuat, nec alios, ut prædictum est, mittant, si infra biennium prædictum ex bonis sibi a Deo collatis in hanc causam liberaliter pro defensione contulerint, &c.* ergo.

60. Verumtamen debent Religiosi veniam petere sumendi Bullam, a suis Superioribus. Ratio est: quia Pontifices non aliter volunt eis concedere. Ita colligitur ex eo quod in Bulla Pii V. in Regnis Hispaniarum anno 1564. publicata, concedebatur expresse Religiosis, ut eam absque Prælatorum licentia accipere possent, quæ clausula omissa fuit in Bulla anni sequentis, & in aliis omnibus dempta: quo videtur nolle Pontifices tantem libertatis ansam Religiosis præbere, cum observantiæ Regularis conservationem, & augmentum summa diligentia curent, atque exoptent.

61. Dictam tamen veniem postulatam nequeunt abnnete Præsules, aut Superiores; quia solum retinent jus præcipiendi, quod est bonum, sive in genere entis, sive in genere moris: cum ergo talis negatio nullo ex dictis sit modo bona, *Primo* quia non entis non sunt qualitetes, in teli enim genere, seu physice nihil est, consequenterque nec bona est (bonitas enim est proprietas entis) *Secundo* patet: quia privere quemque gratiis per Bullam concessis, est impedimentum boni, sicque malum, (quanto minus bonum morale) tamque ut noxa lethali inquinentur teles Prælati, qui eam inficiantur. Ut sentit Villalob. in *Sum. tom. 1. tract. 27. claus. 12. n. 29.* Aeost. *quæst. 106. in Bullam.* cum Diana *tom. 4. tract. 3. de Bulla Cruc. resol. 5.* in quo ita loquitur: *Mortaliter peccat qui Subditis probibet Bullæ susceptionem, nisi id faciat legitima causa* (ut supponitur) *imo, & conscientia probibentis; sicut Reipublicæ Christianæ est scandalum, ita mihi suspecta semper erit, quia potius si Generali Commissario constiterit, nullos alicujus familiæ Religionis suscipere Sacram Bullam, deberet super hoc diligenter inquirere: & si Prælatos illius in hujusmodi probibitione culpatos invenires, contra illos auctoritate Apostolica procedere*: ergo.

62. Hinc non delinquent illi Religiosi, qui accipient Bullas contra voluntatem irrationabilem Superiorum certo cognitam (si enim dubitarur de legitima negationis causa, sine culpæ reatu eam sumere nequibunt: obedire siquidem tenentur: quia possessio stat pro Superiore in obligando, ut tenetur in *Sum. tom. 1. tract. 2. dist. 1. quæst. 3. num. 32.*) quinimo privilegiis ejus gaudebunt. *Prima* pars, quam aliquantulum suadet injustitia negationis absque causa, ostenditur ex boc, quod voluntas immediati Superioris nequeat obesse gaudio privilegii oblati a Superiori supra immediatum, præcipue Pontifice, cui primo subjiciuntur Religiosi, uti alii Fideles, & a quo videntur extrahi ab obedientia suorum Superiorum, ut dicta Bulla fruantur, in judicio Prudentium. *Secunda* autem patet: quia obligatio illa licentiem petendi, non præcipitur, tamquam forma, vel conditio necessario apposita; cum affectu, utpute concessione; sed, ut ordinate, adhibita subjectione statui Religioso annexa, procedatur.

63. Convincitur bæc verites, ex illo, quod indubitatum babetur, nempe non posse iis scilicet Religiosis limitare privilegia: quia inferior non valet restringere concessionem Superioris, nisi aliter ipse disposuerit; ut fecit Greg. XIII enno 1575. die 3. Maii cum Societete Jesu: quo privilegio uti posse per communicationem Religiones omnes communicationis privilegium habentes censet Tamburinus *de jure Abbatum. tom. 1. disp. 16. q. 9. n. 1.*

64. Seraphiei Patriarchæ Filii, dominium superpecuniis non bebentes, ab Amicis, vel Perentibus curare possunt, ut eleemosynam Bullæ elargientur, pro Bulla eis sumenda de licentia Prælatorum. Si enim boc licet eis pro vebendis equo, necessitate staute, vel iu mari, quod est necessitas corporalis; quanto magis pro lucrandis indulgentiis aliisque privilegiis acquirendis? eum sit necessitas spiritualis. Ita Rosel. Joan. Marier. Ludovic. a. Crn. Rodrig. Villalob. Sorb. & alii. Si tamen aliquis Religiosus absque sui Prælati licentia curerit pecuniam, quæ non in ejus potestate, sed Amici, vel Parentis transierit, qui pro ipso Bullam acceperit, nomenque ejus inscripserit, ei valebit, licet peccarit non quoad dominium pecuniæ; quia tale non habuit; sed quia licentie non postulata, Bullam accepit. Ita Velerius, Cordub. Salas in Diana *tom. 4. tract. 3. de Bulla Cruc. resol. 28.*

65. Regulares absque licentia Prælatorum vi Bullæ Cruciatæ posse eligere Confessarium quemcumque, qui absolvat a reservaris, & censuris, tenet Joan. de la Cruz *de stat. Relig. lib. 1. cap. 5. dub. 12.* tanquam probabile, uti etiam Sancius in *select. disp. 44. num. 10. circa finem, & num. 13.* Joan. Valerus, Sotus, Lopez, insinuatque Pontius *de matrim.* innixi fundamento quod Clemens VIII. in sua Bulla solum declaravit suam intentionem pro Bullis, & indultis particularibus a se concessis, & concedendis, non vero fuisse absolutem, & generalem declarationem (prohibentem nempe Regularibus Confessarii absolutam electionem) pro concedendis a suis Successoribus. Cæterum quidquid sentierint prædicti AA. difficile mihi est ad fidem inveniri nunc, qui audeat talem sententiam sustinere. nam ex ipsa equidem universa Regularis corrueret observantia; Religiosi namque ob facilitatem obtinendi veniam a reservaris, verecundiam amitterent religiosam, quemlibet extraneum Confessorem eligendo; sæpeque sæpius in gravia, & scandalosa crimina laberentur, cum magno Religionis præjudicio, infamiæ causa, quæ ex tali vitem gerendi modo oriretur. Insuper graviter læderetur potestas, & jurisdictio ordinaria Regularium Prælatorum, in quibus secundum jura est facultas approbandi, & designandi Confessarium pro suis subditis, si hi, quoties vellent, independenter e voluntate eorum Confessorem, sive Regularem proprium, vel extraneum, sive Sæcularem ad libitum eligere possent. His ergo datis, sit

66. CONCL. II. Regulares vi Bullæ Cruciatæ nequeunt eligere Confessarium, qui absolvat eos a reservatis. Conclusio probari potest ex immediate dictis sic. Bulla quoad hoc privilegium non includit Regulares: ergo. Antecedens probatur. Sub generali concessione non veniunt ea, quæ quis in specie non esset verosimiliter concessurus. *ex Reg. jur. in 6.* verisimilitudo enim negationis concessionis in specie facit, ut verba generalia sint insufficientia ad se extendendum ad casus illos particulares, in quibus est specialis ratio, quæ si non foret, verba illa essent sufficientia ad comprehendendum casus dictos; sed ob supra dicta inconvenientia Summus Pontifex non concederet tale privilegium in particulari Regularibus: ergo tenendum est Bullam

non

non eos includere quoad hoc privilegium, sed exclusos venire juxta Pontificum mentem.

n. 67. Quæ, qualis sit, eertius ex narrandis collige. Leo X. ita delcravit pro Minoribus. Alexander III. pro Cistercjensibus, & pro omnibus VI. & VIII. Pius IV. cum anno 1561. expedisset Bullam bac clausula, *quod Regulares etiam Medicantes possent absque suorum Prælatorum facultate gaudere cunctis privilegiis illius*, eam anno sequenti voluit auferri, deincapsque nec ipse, nec Successores eam scripserunt. Pius V. pro Prædicatoribus. Gregor. XIII. pro Societate Jesu. Insuper Paulus V. Innocent. VIII. Sixtus IV. Julius II. Clemens VII. & Urb. VIII. declaravir nusquam Regularibus concessum fuisse tale privilegium his verbis: *Bullam Cruc. in ordine ad eligendum Confessarium, & absolvendi a casibus reservatis cum Regalaribus locum minime babaisse, neque babere, nec illis ullo modo suffragari potuisse, neque posse*: & parum infra: *Sed nostræ intentionis fuisse, & esse, quod iidem Fratres, & Moniales, quantum ad Sacramenta Pænitentiæ, sea Confessionis administrationem ordinariæ dispositioni suoram Prælatorum, & Sedi Apostolicæ qaoad sibi reservata subjecti sint, earumdem tenore præsentium perpetuo declaramus*. Ergo mens Pontificum non est includere Regulares quoad hoc privilegium, consequenterque ipsa quoad boc privilagium eos non includit.

68. Respondebis verbis Urbani VIII. (quæ sunt Achilles nostræ opinionis) solum concludi, quod tempore dicti Urbani (fel. mem.) non suffragium tulisse Regularibus; post autem obitum ejus, suffragari; quia Pontifices absque ulla exceptione, seu limitatione Bullam concedunt: nec potetat dictus Pontifex suis Successoribus ligare manus. Sed quam frivola sit bæc evasio, patebit ratione, & paritate.

69. *Primo* ratione: quia licet nune Pontifices nullam apponant quoad hoc privilegium limitationam pro Regularibus, tamen adhue urget supra tradita probacio, & doctrina, ipsos nempe nuiqusm fuisse quoad hoc privilegium inclusos in Bulla: sicque nulla est ludificatio. Dein per generalem concessionem non derogatur speciali declarationi: ergo concessio generalis dicti privilegii in Bulla intelligenda est cum dicta implicita limitationa; quin ex hoc valeat inferri Urbanum VIII. ligasse suorum Successorum manus: quia non necessario (quod requireretur) sed libere declarationi ejus stant, qnamvis aliqua attentione sit dignum hoc, quod ipse Urbanus non ut Doctor particularia, sed ut Summus Ecclesiæ Pastor certa scientia, & motu proprio declaravit declaratione perpetuo duratura, quod ante ipsum Clem. VIII. (fel. rec.) fecerat; quando enim aliqnis Pontifex declarat quomodo aliquod privilegium sit intelligendum, Successores ejus postea illud concedentes, juxta Antecessoris mentem, qui intelligentiam exposuit, videntur concedere, licet in concessione utantur iisdem verbis quibus, ante expositionem, concedi solebat: opus unde enim est, quod, exprimant aliam esse suam mentem, ut cognoscantur mutare intentionem, seu intelligentiam Prædecessoris exponentis.

70. Patet bæc doctrina (& paritate) paritate decreti Alexandri VII. in quo ipse declarat hæresin occultam pertinare ad solos Dominos Inquisitores, taliter quod etiamsi in Jubilæo concedatur facultas absolvendi ab omnibus casibus Bullæ Cœnæ, quin excipiatur hæresis occulta, adhuc manet excepta, (ut etiam pro Hispania videtur pro certo haberi *in Sum. tom. 2. tract. 12. d. 3. quæst. 10. num.* 329. eatumque tenet Massæus Chestingetus immediata ibi edducens dictum Decretum, licet *num.* 125. loci immediate citati statuatur in tam generali concessione dari etiam potastatem absolvendi ab hæresis crimine, ut probabilius, sed hoc ubi bæreses grassantur ut *num. seq.* explicat.) Ejusque absolutio solum ad Dominos Inquisitores spectat, unde communiter tenetur non venire concestam talem facultatem, etiam dum Pontifices amplam potestatem tribuunt absolvendi ab omnibus casibus in Bulla Cœnæ contentis; sed hoc non alia causa, ni, quia præbent generalem facultatem absolvendi Successores Alexandri (fel. rec.) implicita illa limitatione ab ipso Alexandro posita: ergo similiter Successores Urbani concedunt illud privilegium Bullæ cum limitatione imbibita, seu declaratione ipsiusmet Urbani VIII.

71. Firmatur Concilio Trid. *Sess. 25. c.* 10. ubi scribit: *Bis, vel ter in anno ab Episcopo, &c. offeratur extraordinarius Confessor Monialibus*: Si ergo taliter censet Concilium, quomodo de Pontificum mente prudenter præsumi poterit velle, posse quotidie ad libitum eligere? Præterea ponderentur hæc verba Urbani VIII.: *Religiosos de Monte Carmelo facultate dicta ati præsumebant*. Et legitime inferri poterit; ergo absque fundamento Confessarios eligebant, sicque confessiones irritas perpetrabant: nam quod vera potestate intenditur, non præsumptio dicitur. Deinde ait: *Cum prætendant prætexta Bullæ nonnulli Ordinis Prædicatorum Confessarium eligere, &c.* Si ergo prætextu, non vero privilegio, sed apparenti, & falso conabantur. ergo.

72. Simili alio quodam profugio evadere conclusionem intendunt contrarii, dicentes: intervenisse, inter Catholicum Regem, & Pontificem, contractum quemdam, quo Rex se obligavit solvere singulis annis duodecim mille aureos pro fabrica Sancti Petri Romæ, & Pontifex in gratiam Regis, & levamen, Bullam Cruciatæ, qua ergo concessa, jam non potest neque ex toto, neque ex parte, ratione contractus, derogari. Sed quam facile tale aufugium rejici possit aperte ex dictis patet. Præterea fallum dotalem contractum, usque dum ostendatur. Qui autem hoc optet examinare, adeat P. Bardi *in explicatione Bull. Cruc. part. 1. tract. 2. cap. 5. sect. 2. §. 1.*

73. Objic. I. In Jubilæo datur Regularibus hæc facultas, saltem si in ipso involvuntur clausulæ derogatoriæ omnium privilegiorum, at si in individuo de illis fieret mentio: argo pariter in Bulla. Respond. quod ex Jubilæo non sequuntur inconvenientia, quæ in Bulla, si in bac præberetur talis facultas, uti in illo; & hoc patet: quia illud breviter expirat; hæc autem semper durat per novas & continuas publicationes.

74. Objic. II. Quando in privilegiis apponitur hæc clausula *pro expressis babentes*, juxta stylum Curiæ derogantur privilegia præcedentia, ita ac si de verbo ad verbum ibi insererentur, ut tenent Cassiod. *d.* 10. *Regul. Cancell.* Passarell. *lib. 2. de Privileg. Minimoram c. 8.* 12. & 13. Ang. Sylv. Compendium Mendicantium, & alii; Sed in Bullis sequentibus ad Clem. & Urban. habetur dicta clausula: ergo privilegium hoc Religionibus concessum vere derogatur per novæ Bullæ expeditionem. Respond. quod dicta clausula tenet modo dicto, quando non petitur expresse mentio privilegii antecedentis: cum autem hoc privilegium Religionibus concessum expressam mentionem expostulet: eo quod cum omni Religioni sit concessum, est favor, & jus, ac jus non minus, ac si insertum foret in corpore juris; ut babetur in Compendio Mendicantium verbo *Privilegium* ad finem: ad differentiam privilegii concessi Personæ particulari, vel Monasterio cuidam, quod quia contra jus, odiosum est, facileque derogatur. Deinde dicta clausula ponitur, ad boc ut derogentur privilegia ignorata; namque non est facile Pontifici omnia memoria retinere, de ipsisque mentionem facere; ut ait Reginaldus: quis tamen dicat hujus privilegii inscium esse Pontificem cum singulis annis de novo promulgetur Bulla in qua adest.

75. Nec dicas: ergo jam tempore Leonis XI. Pauli V. & Greg. XV. qui fuerunt inter Clem. VIII. & Urbanum VIII. (fel. rec.) potuerunt dicta facultate uti Regulares; quia in ejus brevi non invenitur dicta clausula. Nam hoc nil concludit: quia ut dictum supra *num.* 66. Regulares nusquam fuerunt inclusi in dicto privilegio Bullæ. Dein sufficisset, quod Clemens declarasset Bullam non habere locum quoad hoc privilegium in Religiosis. Nec iterum replices, expresse exclusos fuisse Regulares, quoad hoc privilegium, si non includerentur quoad hoc privilegium in Bulla: uti excepti sunt in ordine ad lacticinia comedenda in Quadragesima Sexagenarii: nam boc privilegium continet dispensationem juris communis, sicque nil mirum, quia necesse fuit, excipiandos exprimere: privilegium autem Confessarium aligendi non ita est: adeoque non indiget expressa exceptione. Forsque ab initio non apparuit inconveniens, quod imposterum expertum est, ex libertate Regularibus concessa quemcunque eligendi Confessarium; non enim fuit abusus talis facultatis usus, quo excrescente in dies, & reclamantibus Superioribus per expressam doctrinam variorum Pontificum (ut relatum est *num.* 67.) fuit cautum: quod abunde est, quamvis expresse in Bulla non excipiatur.

76. Demum: si dicatur Constitutiones dictas Clementis VIII. & Urbani non esse juridice promulgatas (relictis opinionibus circa promulgationem legum Pontificiarum in sua vi; quæ habentur in *Sum. tom. 1. tract. 2. d. 5. 3.*) Respond. quod ad hoc ut Brevia Pontificia censeantur juridice promulgata, satis est, ut promulgatio procedat ab habente potestatem, & deveniat in notitiam moraliter certam subditorum: cum ergo hoc habeant dicta Brevia: ideo inexcusabiliter eorum Conscios obligant.

77. CONCL. III. Regulares vi Bullæ non possunt eligere Confessarium, qui eos absolvat *a* culpis lethalibus non reservatis. Est ratio: ultra, quod Pius V. Religioni Prædicatorum, Gregor. XIII. Societati Jesu, aliique Pontifices ex relatis *num.* 67. aliis particularibus Religionibus præceperunt, subditos earum quoad Sacramentum pœnitentiæ dispositioni suorum prælatorum stare debere: quia Urbanus VIII. ita declaravit pro omnibus Religionibus, ut babetur *num. immed. cit.* Præterea talis facultas foret in magnum detrimentum Religionum; ut expresse tenent citati Pius Gregorius XIII. & XV. & Urbanus, eo quod magnam pareret peccandi libertatem; facilitas enim obtinendi veniam, incentivum administrat delinquendi, ut dicitur *in cap. est injusta 23. quæst. 4. & cap. ut Clericoram de vita, & hon. Cler.* Contrariæ quidem ante adhærebam sententiæ, fortiorque tamen ratio, quæ in contrariam me movit abire opinionem est finis

Urbani VIII. in Brevi a se dato, qui fuit Sacros Regulares Ordines instaurare, eos adstringendo ad regularem observantiam, quæqua removet ab hac, penitus eradicando, ut ipsa inquit; quæ attendens, censui ejus mentem, nedum quoad reservata fuisse, velle Regulares suis subjici Prælatis, verum etiam quoad non reservata. Accedit, quod hæc fuit mens Clem. VIII. expresse tenens subjici debere Regulares absoluta quoad Sacramentum Pœnitentiæ suis Superioribus.

78. Nec obstat dicere Urban. VIII. *Quoad sibi reservata:* quia hæc limitatio refertur unice ad Sedem Apostolicam, cui immediate subjungitur; minime vero Prælatis Religionum. Ita Cardinalis de Lugo dicens dictam clausulam hunc reddere sensum: Religiosos subjici debere dispositioni suorum Superiorum, atque etiam Sedis Apostolicæ quoad reservata eidem Sedi: voluit igitur dictus Pontifex addere dicta verba non ut limitativa decreti Clem. VIII. sed ne daretur occasio errandi; forsitan dum dicebatur absolute Religiosos dependere absolute a suis Superioribus, quoad Sacramentum Pœnitentiæ, posset aliquis putare eos ita dependere, ut sicut sine licentia suorum Prælatorum a nullo laicali ooxa absolvi possunt, ita ab iisdem, obtenta licentia, possent ab omnibus absolvi, quod revera de jure communi falsum est, ob aliqua Papæ reservata, a quibus Religiosi absque speciali licentia ipsius nequeunt a Prælatis absolvi; ad quod erroris periculum tollendum addita fuit dicta clausula, *& Sedi Apostolicæ quoad sibi reservata*, hunceque fuisse sensum, & intelligentiam Urbani VIII. testatur D. M. A. Mataldus a quo fuit composita hæc constitutio, subscripta, & a quo fuit dicta clausula apposita.

79. Patet ex hoc hanc intelligentiam fuisse in decreto Clem. VIII. cum implicite sit a jure. Religiosi enim quoad peccata reservata Sanctæ Sedi, ipsi sunt subjecti, & non solis Prælatis; & in Urban. VIII. explicita, ut videntur convincere verba illa posita *num.* 67. *Nec ulla modo suffragari potuisse, neque posse.* Pro hac sententia sunt P. Bardi, Cardinalis de Lugo, Marcus Serius, Leander a Muscia, & alii.

80. Quia tamen posset quis objicere solum esse demptam facultatem eligendi Confessarium ad absolvendum a reservatis, ut constat ex verbis Urbani VIII. *num.* 67. positis. Respond. quod ly *Et*, ubi fundatur objectio, nedum sumitur conjunctive; sed etiam divisive. Hoc ultimo modo sumi posse non est dubium; nam electio Confessarii ipsi præbens jurisdictionem, fieri potest absque reservatis in eligente, ut patet in Regulari habente solum peccata mortalia non reservata, aligenteque Confessarium unica approbatum, quo in casu, confertur ei jurisdictio, quam antea non habebat; & cum reservatis, quando eligit Confessarium approbatum omnimode ab Ordinario & expositum a Prælato, carentem tamen jurisdictione absolvendi a reservatis. Probatus igitur taliter sumi ly *Et*, (præmisso quod conjunctive sumatur; nam motivum Urbani VIII. ad hoc Decretum promulgandum fuit unice Regularis disciplinæ exacta observantia (ut dictum est *num.* 77. parifoemiterque Clementis VIII.) & remotio eorum, quæ obesse poterant, ad damnum spirituale vitandum; sed sola electio Confessarii est tam perniciosa disciplinæ Regulari, forisque magis: ergo conjunctio illa *Et* Urbani VIII. divisive sumitur, consequenterque nedum prohibetur Regularibus posse eligere Confessarium, simul ei conferendo facultatem, electione vi Bullæ absolvendi a reservatis; sed etiam posse præcise eligere Confessarium. Minor patet: nam si Religiosi haberent dictam facultatem, sæpe sæpius eligerent Sacerdotem Sæcularem inexpertum, præcipue de moribus, & consuetudinibus Religionum, a quo certe non possent dirigi, & in spiritu adjuvari, quod non sequeretur ex electione Confessarii ordinis expositi. Conseq. probatur. Nam quoties plures casus in eodem principio radicantur, lex quæ intuitu talis principii instituitur, omnes illos comprehendere debet, licet non exprimantur, juxta illud Juris-peritorum principium: *quoties vitium ex una eademque radice oritur, eadem lege tolli debet. l. ultim. in fine C. de Nuptiis, & Glos. cap. Fratern. ver. Novos de testibus*, sed mala quæ præcavere volunt Pontifices, & signanter Urbanus VIII. & Clemens VIII. ex libera electione Confessarii originem ducunt; ergo hæc ut sic prohibetur; adeoque ly *Et* divisive accipitur.

81. Demum convincitur probatione 3. Conclusionis, & Clem. VIII. qui enarrans factum electionis Confessarii, & absolutionis a reservatis, sibi propositum a Procuratore Generali Fratrum S. Mariæ de Monte Carmelo, super quo opportunum remedium expostulabatur, declaravit absolute suis Superioribus, Regulares quoad Sacramentum Pœnitentiæ teneri fore subjectos: ergo. Ita Diana *tom.* 3. *tract.* 3. de Bulla Cruc. *resol.* 31. Ludovic. a Cruc. *disp.* 1. *cap.* 1. *dub.* 12. *num.* 2. hanc putans veriorem sententiam, & alii.

82. CONCL. IV Regulares quoad hæc duo privilegia, facultate præstita suorum prælatorum; eligere possunt Confessarium vi Bullæ, qui absolvat a reservatis. Hæc Conclusio ex se liquet. Nam cum præcise non includantur in Bulla quoad hæc privilegia; quia potestas designandi Confessarium est Prælatorum, his cedentibus juri suo, præstando licentiam, indubitatum venit, non posse jam illos ad libitum Confessarium eligere virtute Bullæ. Ita communiter.

83. Neque dicas impedimentum esse Pontificum declarantium Bullam non habere locum in Regularibus quoad hæc. Nam hæ declarationes non sunt aliud impedimentum a jure, ut dictum est *num.* 65. sed meræ hujus expositiones, in quibus nititur tradita Conclusio: quia, ut diximus, cum Pontifices dixerunt, Regulares debere subjici quantum ad hæc, dispositioni suorum Prælatorum, visum est indicare ipsos non includi in Bulla quoad hæc; quia inclusio illa foret præjudicialis Prælatis, & regulari disciplinæ, si Confessarii electio independenter ab eis fieret. Ex hoc ergo patet, posse Regulares Confessarium eligere facultate ad hoc a suis præstita Superioribus. Tum etiam ex Pio V., qui vetans Fratribus Ordinis Prædicatorum, vi Bullæ prohibet, quod electio fiat absque licentia Superiorum; posteaque præcipit iis, ut in facultate concedenda, benigni & faciles se exhibeant suis subditis. Idem Societati Jesu Gregorius XIII. quod ergo in Decretis Clementis, & Urbani prohibetur, est modus, qui conceditur sæcularibus, utpote pro sua voluntate eligere Confessarium: Dein prohibere Pontifices Cruciatam quoad hoc privilegium, inutile foret: cum possint Superiores pro suo libito facultatem conferre, ut eligere valeant Confessarium, qui absolvat ab iis reservatis: ergo semoto præjudicio jurisdictionis Prælatorum, stante licentia horum includit eos Bulla, consequenterque, &c.

84. Si quæras quis possit licentiam præstare; Respondeo: Prælatos valentes absolvere a reservatis potestate ordinaria, quales sunt Generales, Provinciales, & vice-Generales, & vice-Provinciales, Generalibus, & Provincialibus non stantibus; vel quibus data est potestas subdelegandi. Etiam Congregatio Generalis, & Provincialis. Et aliqui Prælati locales quibus de jure competit potestas absolvendi a reservatis. Ita Ludovic. a Cruc. de exposit. Bullæ Cruciatæ *disp.* 1. *cap.* 1. *dub.* 13. in fine. Sufficit tamen adhuc tacita, sed per ratihabitionem de præsenti; non vero de futuro: ratio secundi est: quia quæ requiruntur ad validitatem actus debent adesse in positione ejus: cum ergo necessaria licentia Prælatorum necessario stare debeat in acceptione Bullæ quoad hos effectus, & licentia per ratihabitionem de futuro non adsit in illo tunc; ideo, &c. Excipiuntur Religiones in quibus est specialis constitutio, ut minorum: vel Pontificium decretum, ut in Bernardinis, de licentia expressa habenda. Pro tacita vero per ratihabitionem de præsenti, stare debet aliquod signum sensibile, alias non sufficit: quia Decreta Clementis & Urbani tenent debere subjici dispositioni suorum Prælatorum: ergo constare debet eorum consensus, quem ni per sensibilia non cognoscere valemus.

85. Quæres etiam: an Prælati sub nomine Religiosorum & Abbatissæ, aliæve Superiores sub nomine Sororum in Decr. Clementis, & Urbani intelligantur. Respondeo, minime intelligi; quia Decreta ita sonant: *Sed nostræ intentionis esse, quod ii Fratres, & Moniales quoad Sacramentum Pœnitentiæ ordinariæ dispositioni suorum Prælatorum subjecti sint.* Ex quibus apparet non comprehendi; sed subditos tantum alligare. Deinde Superiores habent jam facultatem delegandi potestatem absolvendi a reservatis: ergo frustra comprehenderentur cum subditis. Demum Panorm. in cap. quoniam *num.* 2. de Simonia asserit sub nomine sororum non venire Abbatissam.

86. Insuper inquires: an sub nomine Fratrum veniant Monachi. Respondeo venire: quia hic per Fratres intelliguntur habentes Religionem ut matrem communem, sub qua sub eadem connexione, & vinculo ejusdem instituti, vitam degunt, qui merito Fratres vocantur; sicque in Sac. Canon. indifferenter Religiosis tribuitur qui monachalem vitam ducunt: ut patet, in *cap. causam* 1. *de judiciis*, ubi Religiosi Albani nunc Monachi, nunc Fratres appellantur. In stricta tamen acceptione soli mendicantes nomine Fratrum veniunt: quia in prima sui institutione sibi dictum nomen tribui voluerunt. Ast hic nec tam stricte sumitur, nec tam late, ut omnes Filii Dei intelligantur; quali Fraternitate usus fuit Christus Dominus Discipulos suos Fratres vocans; nec omnes Filii ipsius Dei per baptismum, uti in primitiva Ecclesia baptizati, Fratres vocabantur, & habetur ex Paul. ad Rom. *cap.* 12. & 16. ex Chrysostom. *hom.* 80 in Matth. Hyeron. epist. ad Helvidium *cap.* 8. adducens *ibi* 4 capita ex quibus connexio oriri potest, consequenterque Fraternitas, utpote ex natura, gente, cognatione, & affectu, ut & dicitur *tom.* 2. *tract.* 14. *d.* 14. *quæst.* 4. §. 10. *num.* 111. tradi a D. Thoma. Solum ergo accipitur in præsenti modo dicto, hoc est claudente omnes illos, qui sub regulari observantia vivunt: & clare liquet ex contextu ipsorum Decretorum exprimentium mendicantes, & non mendicantes,

tes, & cujuscumqne ordinis, in quo certe monachi continentur.

87. Religiosi ordinis militaris, ut Equites Hierosolymitani, qui absque controversia pro Religiosis reputantur, & alterius cujuslibet, si tales habentur sub nomine Regularium comprehenduntur, sicque idem de his, ac de aliis est tenendum Religiosis subditis; quidquid dicat Ægidius Trull. contrarium tenens, sed ratione lonixus infirma, ut ostendit P. Bardi in explic. Bull. Cruc. *part.* 2. *tract.* 2. *c.* 5. *sect.* 2. *n.* 76. citans ille *lib.* 1. §. 7. *cap.* 1. *dub.* 8. *num.* 3. *pag.* 222. pro se Henriquez. Quidam tamen ex loco a se ibi citato non auderem in contrarium adducere; quia ibi ait *permissu Prælatorum*. Io principio *num.* 4. quæ certe nova est difficultas, dicit inde in suæ esse favorem sententiæ Rodriquez §. 9. *num.* 24. sed merito dicam falso: nam ibi seqq. tenent verba: *Digo lo tercero, que tomandos los Subditos la Bulla sin licentia de sus Prelados, aunque es contra la regular observancia, pueden gozar de todo lo que en ella se concede, que no es contra la regular observancia, como son de las indulgencias, que se ganan visitando los Altares, &c.* vide ibi, & videas quam male citetur: igitur. Si tamen Hierosolymitani accipiunt Bullam, omnibusque ejus gaudens privilegiis, quin eam acceperint de licentia Magni Magistri, dico fieri, ob consuetudinem legitime introductam; cumque aliunde ille videns non prohibeat, tacite consentit.

88. CONCL. V. Regulares vi Bullæ acceptæ, adhuc absque licentia Prælatorum possunt absolvi a censuris extra Sacramentum Pœnitentiæ; est ratio quia Regulares fruuntur omnibus privilegiis Bullæ, excepto eligendi Confessarium pro absolutione Sacramentali obtinenda, ut sæpe supra dictum est; sed hoc est valde diversum ab eo, quod absolvantur extra Sacramentum Pœnitentiæ a censuris, ut ex se liquet: ergo cum a diversis non fiat illatio ex *L. Papinian. ff. de minor.* ideo, &c. Præterea declaratio summorum Pontificum circa potestatem eligendi Confessarium cum licentia Superiorum est restrictiva: igitur non est ad alia privilegia extendenda. Dein exceptio firmat regulam in contrarium pro casibus non exceptis, dum pro iis non stet specialis ratio: ergo cum ex privilegiis in Bulla concessis solum Regularibus excipiatur illud eligendi Confessarium, & absolvendi sacramentaliter; non stante aliunde speciali ratione, pro electione ejus, & absolvendi extra Sacramentum a censuris; ab his procul dubio absolvi valent.

89. Objicies: ex hac conclusione sequeretur perturbatio disciplinæ regularis, quam vitare conati sunt Pontifices, hocque motivo statutæ suot supra positæ conclusiones: ergo. Ant. patet: posset enim Prælatus excommunicare subditum, subditusque per Bullam invito Superiore absolutionem recipere; sicque disciplina corrueret Religiosa. Respond. neg. Ant. dicendo, quod Religiosus ille non posset absolvi quin satisfaceret parti, quæ cum sit Superior, ipsi debetur condigna satisfactio; sicque alias læsus fuerit, huic præstita satisfactione subditum excommunicatum absolvet Superior, nullaque sic ei fiet injuria, si in foro tantum conscientiæ absolutio detur: non ita est ex aliis privilegiis, nempe absolvendi a peccatis, ut ostensum est.

90. CONCL. VI. A censuris Sedi Apostolicæ reservatis, adhuc præstita absolutione extra Sacramentum, non possunt Regulares absolvi vi Bullæ, absque debita licentia. Ratio est: quia hoc modo corrueret quidem regularis disciplina; possent enim se fieri absolutos a censuris, ablataque jam peccatorum reservatione, cuicumque exposito Confessario ea subjicere, quo facto procul dubio subjectio a suis Prælatis tolleretur. Adest insuper Urbani VIII. Decretum in quo licet Pontifex loquatur de absolutione Sacramentali explicite; implicite tamen absolutionem extra sacramentalem prohibet, si per eam tollitur a Regularibus subjectio immediata Sanctæ Sedi in casibus ei reservatis: itaque necessarium est fateri; alias inutile fuisset, quoad hæc, dictum Decretum, eo quod nusquam obtineret finem, ut patet modo dicto. Idem sentio de censuris in Religione reservatis, quia alias jam non forent subditi dispositioni suorum Prælatorum, qualem commendant, cum mandant dicti Pontifices. Religionum Novitii vere quoad hæc privilegia Bulla gaudent, absque licentia Prælatorum: quin sunt Christi-Fideles; aliundeque doctrina Clementis, & Urbani non declarat eos exclusos, neque excludendos fore: igitur, &c. Ita communiter DD.

QUÆSTIO III.

De gratiis concessis euntibus ad bellum contra Infideles, & operibus ad consecutionem earum præstandis pertractans.

Summi Militantis Ecclesiæ Pastores, pro defensione, & expeditione; belli contra Turcas, aliosque infideles, Catholico Regi, singulisque promoventibus, aliquove modo juvantibus in Exercitu, contra Sanctæ fidei hostes, inter alias gratias omnium suorum peccatorum Indulgentiam plenissimam, sub quibusdam conditionibus, hoc est, certis operibus patrandis concessere. De quibus in præsenti.

SUMMARIUM.

91. MERITO primi sunt ordine intranei tractationis euntes ad bellum contra Fidei Catholicæ hostes; quia primi sunt, qui hoc indultum merentur; eo quod impleant ipsi finem ultimatum Pontificis in concessione tanti Diplomatis; & quia longe Christianiores se præbent, quam mittentes, ac longe plus difficiliora media applicantes, quam eleemosynam erogantes; etiamque, quin primo de illis fit mentio in Bulla, ut videri potest. Omnia hæc liquent ex se, & antecedentiæ causam præstant motiva; cumque his omnibus in suo capite Rege Catholico concedatur, placet de isto, priusquam euntibus, de hisque quam mittentibus; pariformiterque de istis, quam eleemosynam contribuentibus, ut seriatim omnimodis procedatur, pertractare. Ideo præmittendum est Catholicum Monarcham duplici fore considerandum respectu:

92. Et ut Regem; & ut particularem Personam. De ipso secundo modo considerato erit sermo *num.* 127. dum primo modo attento investigatur, quid agere teneatur, ut indulgentiam oblatam consequatur; de qua in primo §. Bullæ habetur. *Primo concedunt (id est Gregor. XIII. ejusque Prædecessores) Philippo prædicto Regi huic defension, & expeditioni contra Turcas, & infideles assidua cura, & diligentia incumbenti plenam omnium suorum peccatorum indulgentiam, & remissionem &c. consequatur.* Ad quod respond. tueri teneri Christianum Populum a Sanctæ Fidei hostibus; curareque diligenter pro expeditione sacra, conformiter citatis Bullæ verbis; taliterque, quod si de ea curam omitteret, indulgentiam oblatam non lucrifaceret: apponere deinde suorum peccatorum omnium contritionem, eorundemque Confessionem. De his tamen infra, quia communia ad bellum euntibus.

93. Nec semel tantum hanc lucrari valet, quinimo toties quoties voluerint, conditionibus prædictis adhibitis. Est ratio: quia eodem tenore, seu modo, quo hæc plenaria indulgentia euntibus ad bellum, & mittentibus, qui per alios in bello existunt, conceditur, & ipsi Catholico Regi; sed ex verbis quibus mentionatis conceditur tenent P. Bardi, Rodriquez, Villalob. Trull. aliique ab his citati, toties quoties velle posse dictam lucrifacere indulgentiam, appositis præscriptis conditionibus; & optime: quia indulgentia indefinite concessa, toties potest lucrifieri, quoties signatum opus ponitur: concessio enim indefinita æquivalet universali (in iteratione.) Accedit, quod exceptio firmat regulam in contrarium: cum ergo a Pontifice exprimatur indulgentiam plenariam bis tantum concedi, eleemosynam elargientibus semel nempe in vita, & semel in articulo mortis, clare deducitur, quod euntibus, & mittentibus, non bis tantum, sed toties, quoties præfixas conditiones apponant: igitur Regi Serenissimo toties quoties concessa est indulgentia. Accedit adhuc, quod ipse est primus mittens: igitur.

94. CONCL. I. Rex ut privata Persona lucrari potest indulgentiam plenariam, licet negligens fuerit in procuranda Expeditione sacra Summario accepto, etsi, non soluto, ut dicetur *num.* 117. Hujus conclusionis est ratio. Et primæ partis; quia non debet esse ipse deterioris conditionis, ac reliqui Hispani, quibus ita concessa est. Secundæ autem ibi.

95. Objicies: finis adæquatus concessionis Bullæ, est assidua cura promissa a Rege Catholico, sed cessante causa adæquata finali alicujus gratiæ, & gratia ipsa cessare vi-

detur; ergo si Rex negligens fuerit in procuranda sacra Expeditione, nec ut privata Persona plenariam indulgentiam concessam lucrifacere valebit. Respond. finem proximum Pontificis in concessione Bullæ esse subsidium Regis, contra Infideles; hoc est Regem statuere aptiorem ad sactam Expeditionem, finemque ultimum esse ipsam actualem efficacem Expeditionem, ut dicetur *n.* 109. hujus dist.; cum ergo ille remaneat, permanet, & Bulla, sicque ipse Rex, uti aliæ privatæ Personæ appositis debitis conditionibus lucrifacere poterit dictam indulgentiam; quantumvis non ei oblatam ut Regi: quia conditionem sub qua ei est concessa, non ponit. Nota quod ibi, in Exercitu pugnantes, vel quodvis aliud servitii genus præstantes gratis in belli subsidium, dictam indulgentiam consequentur, licet pluribus titulis ibi teneantur adesse, ut aliqui Proceres, & Equites habitibus insigniti: unico enim actu pluribus potest fieri satis obligationibus.

96. Hi tamen nec tenentur ad hoc eleemosynam impendere, nec summarium accipere. Patet prima pars in initio §. 8. Bullæ, ubi Pontifex, postquam de euntibus, & mittentibus loquutus fuerit, dicit, quod alii ab his, ut consequi privilegia Bullæ valeant ex bonis sibi a Deo collatis debent contribuere: ergo signum est quod illi non tenentur. Secunda pars, quæ est fundamentum primæ, patet etiam ex dictis verbis: Pontifex enim non astringit istos, uti alios contribuentes. Toties ast quoties illos gaudere privilegio absolvendi a reservatis, commutationis votorum, &c. tuetur Ægydius Trull. *lib.* 2. *de expositione Bull. Cru.* §. 2. *dub.* 16. *n.* 6. *citans* ioi Rodriquez §. 2. *num.* 13. sed male, quia hic A. loco citato de indulgentia plenaria loquitur, ut videri potest. Placet hæc opinio P. Bardi quoad commutationem votorum etiam, &c. non vero quoad absolutionem a reservatis S. Sedi, ratione nixus, quod in §. præsenti in quo conceditur indulgentia plenaria indefinite euntibus de sola ipsa fit mentio; & licet in §. 8. omnia Bullæ dona concedantur, tamen id intelligitur (ait dictus P.) in ea forma sub qua reliquis eleemosynam erogantibus Pontifex elargitur. Sed eademmet ratione probatur, nec a privilegio commutandi vota, &c. toties quoties frui posse; uniceque tantum indulgentiam toties quoties lucrifacere posse teneo sentiendum: quia cum Pontifex de aliis privilegiis, quoad eorum gaudium ad libitum, silentio præterierit; de indulgentia plenaria mentionem faciens, signum evidens est, voluisse, quod quoad illa eum eleemosynas tribuentibus, uniformarentur. Accedit: quod privilegia omnia concessa in Bulla, intra ipsam sunt dispersa: igitur si in primo §. solum concedit Pontifex indefinite indulgentiam plenariam; nec aliunde invocatur clausula aliqua in ipso, in qua nec explicite, nec implicite concedantur privilegia commutationis votorum, &c. firmiter tenendum est, euntes toties quoties his privilegiis non frui posse. Ita sentire videtur Rodriquez *loc. cit.*

97. Hac indulgentia, (quæ per modum suffragii Defunctis applicari potest, ex Bulla) & privilegiis gaudent Clerici Sæculares, adhuc solum prima tonsura initiati Clericalibus gaudentes privilegiis; & Regulares, sub quibus comprehenduntur omnes, qui in favorabilibus sub tali nomine venire solent; habita suorum respective Superiorum facultate, qui in Exercitu verbum Dei prædicaverint, confessiones audierint, Missas celebrarint; aliave Ecclesiastica, piaque ministeria exercuerint, ut mortuos sepelire, aquam lustralem benedicere, &c. Dein possidentes beneficia regularia, vel sæcularia per idoneos substitutos regere possunt: curata autem beneficia habentes a Summo Pontifice licentiam habere debent, ut prævenit Bulla. Si dicta opera pia non exerceant, & pugnent, nedum dictis privilegiis, & gratiis non fruerentur; quinimo irregularitatem incurrent, si dispensationem non obtinuerint. Dictas consequentur gratias alienis sumptibus euntes, ibique morantes: quia non eis præcipit Pontifex suis accedere expensis, uti de aliis euntibus significatur, cum de Missis loquitur Bulla non frui posse, si pauperes non sint, de quibus *num.* 135. Accedit quod æque loquitur Pontifex de Regularibus per votum paupertatis nil proprium habentibus. Demum patet, quia si aliis spiritualia seminant, non est mirandum ut eorum carnalia metant. 1. *Ad Corinth. cap.* 9. *v.* 11.

98. Milites in bello occupati a jejuniis tum votivis, tu Ecclesiæ sunt excusati; etiamque dispensati quoad servilia ad bellum pertinentia diebus festis. Cujus causa concessionis, etiam solutos fore ex votis juramento firmatis, & jejuniis juramento contractis sentio. Pro prima parte est ratio: quia accessorium sequitur principalis naturam, adeoque a voto deobligatos, quod est principale, etiam a juramento illud firmante, sicque accessorio necesse est liberatos haberi. Pro secunda vero est: quia juramentum æquiparatur voto; ideoque dispositum de uno, etiam de altero dispositum censeri debet: *ut dicit. tom.* 1. *tract.* 6. *q.* 4. *num.* 52. a jejuniis tamen injunctis a Confessariis in Sacramento Pœnitentiæ minime veniunt dispensati: quia eorum obligatio ex ipso oritur Sacramento, quod est ab assignatis a Bulla diversa radix; & a diversis non fit illatio ut habetur *l. ultima in fine ff. de calumn. l. Papinianus. ff. de min. l. Inter stipulantem. ff. de verb. oblig.* & ibi scribentes, cumque his communiter Juristæ: Tamque diversa, ut jejunium tale sit pars integrans Pœnitentiæ Sacramentum, ex quo nequit a Pontifice remitti nisi mediis indulgentiis, quibus satisfaciat Pœnitens pro pœna debita; cum alia potest, ab ipso immediate; & directe pendentia remittere absque commutatione aliqua. Excusari tamen poterit tali gravatus jejunio, admittens opinionem probabilem, quod indulgentia plenaria, quam toties quoties nancisci potest, satisfit peccatis omnibus remissis, hi jejunium impositum sit tamquam medicina, & præservatio futurorum delictorum.

99. Alii a militibus, non pugnantes, licet varia bello servitia exequentes, non liberantur a jejuniis; quin hi non sunt veri milites; eo quod nec adscripti sunt in militum numero; nec ense cingantur; neque militis tesseram gestent; quæ militiæ signa sunt in usu. Ita P. Bardi *part.* 1. *tract.* 2. *cap.* 1. *sect.* 2. *num.* 27. idem tenens de Rege; non tamen si non ingrediatur ad campum, & pugnet, sed quoad hanc limitationem ipsi non adhæreo: quia si hæ conditiones in veris militibus (non ab actu, sed posse militare constituendis, aliquo signo insignitis) necessariæ non sunt; procul dubio enim in aliis ad bellum pertinentibus occupari possunt, nusquamque pugnare, occasione non oblata: quo in casu, certum est tali fungi privilegio, ut sonat Bulla. *Item milites in bello occupati, a jejuniis votivis, vel Ecclesiæ excusentur.* Quanto magis de Rege vero & primo militum omnium, nempe capite, asserendum est, non est igitur cur obligetur ad campum ingredi, & pugnare. Accedit, quod venit nomine *Milites*, eo quod sit materia favorabilis. Demum si magis pugnat ipse Rex suo suavi, & affectuoso vocis præcono animosiores reddendo suos debellatores; ut evenit, practicantque Exercituum Duces, cur dicta exemptione non fruetur, si ense non pugnet? in quo forsitan non cogitabit, gentem animandi suam conatus causa. An adhibendo medium minus utile, utiliori relicto ad victoriam potiendum, offert ei Summus Pontifex dictum privilegium? certe nequit dici: igitur restat concludendum contra citat. A. Regi non obesse, non pugnare; quinimo sufficere in Castris adesse ordinando & disponendo congruentiora, ad talis privilegii gaudium, quantumvis campum non ingrediatur: Ut probatum est.

100. Ut vero ad bellum euntes indulgentia, & privilegiis eis oblatis frui possint, opus est, tamquam conditio in Bulla præscripta, ut ad illud pergant fidei zelo moti; si enim odii, vel vindictæ causa irent, gratiis dictis non gauderent. Ratio hujus est: voluntas Pontificis in Bulla expressa Requiritur insuper indispensabiliter, quod bellum sit contra Infideles, Hæreticos nempe Paganos, Schismaticos, Judæos. Nam si sit contra Fideles, non subsistunt dictæ gratiæ. Etiam confessio actualis præcipitur, si commode fieri potest. Ratio quæ supra. Ore a valentibus fieri debet; ita ut his non sufficiat nutibus, vel signis eam facere: quia Ecclesiæ consueta Confessio jubetur: Ast si Confessarius solum signis Pœnitentem carpere possit; nutibus hujus facta confessio proderit: quia de Pontificis mente præsumendum est, dicentis *ore confessis*, eo quod hic est modus solitus confitendi in Ecclesia; utque constaret mentem ejus esse, aliter confitentes absque rationabili causa, vel ignorantia invincibili, dictis privilegiis, & gratiis non gaudere: ita non se præbentis rigidiorem, quam Ecclesia in Confessionem præcipiendo. Tandem ut complementum onerum spiritualium contritio exigitur, sub qua attritionem venire certum est, cum, & contritio, quamvis imperfecta, appelletur a Trid. *Sess.* 24. *cap.* 4. sufficiatque ad justificationem cum Pœnitentiæ Sacramento; aliundeque quia non facile illa quit consequi. Ex temporalibus autem oneribus injunctis *primum* est, propriis sumptibus, & expensis ad bellum accedere, ibique pugnare, quando opus fuerit, quique aliquod genus servitii faciant (stantibus supradictis) præstare gratis tenentur. *Secundum*, permanere in Exercitu usque ad complementum anni publicationis Bullæ, (ni mors contigerit in Exercitu, vel in via ad illum intra ipsum annum, ut declaratur in Bulla; vel aliunde ante expeditionis finem, vel ob infirmitatem, vel aliam supervenientem necessitatem recesserint) qui ille computabitur, a die quo quis militiæ adscribitur; vel ad aliquod servitium præstandum. Ita habetur in primo §. Bullæ seqq. verbis: *Qui intra annum a die publicationis præsentium, in singulis locis prædictis faciendæ incohandum fidei zelo moti ad Exercitum Serenissimi Regis Hispaniarum contra Turcas, & alios Infideles in illos pugnaturi, aut aliud genus servitii gratis facturi suis sumptibus accesserint, & ibidem usque in finem hujus expeditionis ejusdem anni permanserint &c.* etiam in Italica ubi post verba dictis conformia, dicitur: *per tempo d' un anno*, & in Hispanica: *por tiempo de un anno.*

101. Mittentes ad bellum suis impensis, modo præfixo in Bulla mittere tenentur, si indulgentiam, aliasque oblatas, impetrare conantur; modus ergo ibi signatus est, ut

ut S. R. E. Cardinalis, Primas, Patriarcha, &c. mittat quot commode possit homines usque ad decem inclusive, nec pauciores quam quatuor, si plures non possit: Alterius vero conditionis. Laicus, vel Clericus Sæcularis, nisi tenues habeant facultates; duo, vel tres, aut etiam quatuor simul prout singulorum facultates commode patientur, stipendium uni persolvant: hinc frustra quinque, multoque minus sex, septem, &c. contribuent in unius stipendium: quia Summus Pontifex ad summum numero quaternario mittentibus indulgentiam aliasque gratias concessit; ut exprimitur clare ex verbis citatis duo, tres, aut etiam quatuor: ly enim, *aut etiam quatuor* ad majorem numerum non posse procedi ostendit. Tales ergo contenti sint eo, quod frui possunt gratiis talibus, media Bullæ acceptione eleemosynam erogantes, siquidem non valent, ut mittentes. Titulares inferiores, de quibus in Bulla non fit mentio, non tenentur mittere milites, uti citati in Bulla, Duces, Marchiones, Comites, &c. quia sæpe tunc æque divites, neque excelsi; hisque de causis, ad obligationem Superioris excellentiæ, noluit Commissarius adstringere.

102. Dicta indulgentia fruentur missi, si veri pauperes sint, ut dicitur in Bulla, his verbis: *Eandem indulgentiam assequantur etiam omnes qui mittentur, si pauperes fuerint*. Hinc, si pauperes non sint, quando mittuntur (quando mittuntur dico, quia licet postea divites fiant quacumque de causa; nil obest, ut ita prudenter præsumendum est de Pontificis mente) ea non gaudebunt: sed ad hoc, vel propriis expensis, vel mittere, vel summarium accipere, eleemosyna elargita, tenentur. Hi ad bellum missi si effugerint, adhuc ipsa indulgentia, & gratiis potientur mittentes: qui ex se postulata a Pontifice apposuerunt. De militibus, partem stipendii sibi ex justitia debitam remittentibus Regi, ut accrescere Exercitum valeat, sentiunt Vidal, & Ibannez gaudere, per hanc condonationem, Bulla, ratione ionixi: quia plus præstant, quam qui eleemosynam erogant; tamen resolutioni ut sic assentiens, rationis infirmitatem ostendo: nam ad quatuor solum classes reducuntur omnes, qui Bulla diversimodis frui possunt, vel aliquibus gratiis ejus: euntes scilicet, mittentes, missi, summariumque accipientes eleemosyna præstita, in quorum primis non veniunt dicti milites: quia non propriis expensis ad Regis Catholici Exercitum se conferunt; nec mittentium: qui licet ex pecuniis ab ipsis remissis alii mittantur; non tamen modo præfixo: nec eleemosynam erogantium: quia deficit eis summarium. Igitur in Missorum classe collocandi sunt, ratione assistentiæ personalis ibi: consequenterque dicta stipendii condonatio non juvat, ut Bulla gaudeant; sed gratiis quibusdam ejus, utpote indulgentia plenaria toties quoties; excusatione a jejuniis, tum votivis tum Ecclesiæ; dispensatione quoad servilia prohibitis diebus, ad bellum tamen pertinentia, &c.

103. De numero militum quem mittere tenentur Communitates: hæc formalia tenet Bulla: *Item Capitula Ecclesiarum, Monasteria, & loca etiam Regularium, & Mendicantium, & tam fœminarum, quam masculorum, quæ pro decem Personis earumdem Capitulorum, & Locorum præcedente Capitulari, seu Conventuali deliberatione, si unum miserint* (indulgentiam supple) *aliasque mittentibus oblatas gratias consequentur*. Hæc disponit Bulla; sed cum taceat quid agendum sit quando dictæ Communitates (etiamque Parochiales, in quibus communitates sunt, Capitula, Celebrantes, quæ quamvis in Bulla non nominentur, rationabiliter de mente Pontificis judicandum est intelligi posse; eo quod talia inclusionis intelligentia, eisdem, & Regi Catholico sit proficua, ut discurrit Mendo) denarium numerum pluries non compleant, sed remanent aliqui Communitatis, denariis aliquibus completis; etiamque quando adhuc semel denarium non pertingunt, ideo ipsi conformius statuimus, dicendo: quod individua denarium numerum non attingentia quocumque ex dictis modis pro rata partium contribuere debent; hoc est, si adsint vigintiquinque Clerici, vel Religiosi, pro vicenario, seu duplo denario, duo mittere debent milites; aliique quinque remanentes, debent erogare partem, quæ unicuique ex decem ad unius missionem militis contribuenti, spectat, correspondentem. Ita Rodriguez §. 3. Villalob. *clauf.* 2. vers. *Est e clausula*. Trull. *lib.* 1. §. 2. *num.* 3. Bardi 1. *part. tract.* 2. *cap.* 1. *sect.* 3. *num.* 7. & Ludovic. a Cruce (si est supra denarium Communitas, quæ si non excedat, verbum non facit) *disp.* 1. *cap.* 8. *dub.* 11. Ratio utriusque partis est: quia dicit Bulla *pro decem Personis unum miserint*: qui modus loquendi, ita indicare videtur: Idem enim est, ac iste: *pro singulis centenariis ex capitali, quinque solvantur*. Ex quo certe intelligitur, quo minori quantitate ratizari debere, ita ex quinquagintа, duo supra dimidium solvantur, & ita respective. Ad differentiam istius diversi modi loquendi: *Monasteria in quibus decem sunt*; qui æquivaleret huic: *Omnes quorum bona æstimantur valore mille aureorum teneantur equum unum ad militiam paratum subministrare*. Quo in casu illi cujus bona tanti non fierent ad nil tenerentur: sed cum alio modo in Bulla expressum sit, concludendum est, quod adhuc denarium unum non attingentes, pro rata solvere teneantur, indulgentiæ, cæterarumque gratiarum acquisitionis causa.

QUÆSTIO IV.

De Summario Bullæ accipiendo ab iis qui æqualiter contribuunt pro expeditione Sac. eleemosynarum taxis.

Non sufficit eleemosynis coadiuvare ad augendum exercitum Cath. Regis contra Turca, aut infideles, ad fruendum Privilegiis in Bulla oblatis; sed insuper opus est Summarium accipere, ipsumque retinere, quod ideo præcipitur, ut sciant fideles quibus privilegiis gaudere possint, ostendereque quo titulo iis utantur; atque ne alii sibi illa usurpent; forsque ne illud non servantes, privilegiis non concessis uterentur, & concessis minime gauderent; quia insciи.

§. Unicus.

De concernentibus ad Bullæ acceptionem.

SUMMARIUM.

104. *Ut valeat Bulla in foro conscientiæ non opus est quod sit scripta.*
105. *Bene vero ut prosit in foro externo.*
106. *In nullo casu tenetur quis Bullam accipere.*
107. *Pura intentio eam accipiendi nil prodest.*
108. *Accipiens per errorem Bullam veterem, vel aliam papyrum Bulla fruetur.*
109. *Requiritur applicatio cum acceptione, ad valorem.*
110. *Non sufficit distributorem promittere, se missarum Bullam cui stipem dedit, ut gaudeat ejus privilegiis.*
111. *Inscriptio nominis proprii in ea non est necessaria ad valorem.*
112. *Sufficit scribere cognomen; non tamen nomen alterius a possideate Bullam.*
113. *Non est necesse eam secum ferre, vel manu tangere: cum objectione soluta.*
114. *Amissio ejus inculpabilis vel nocet, bene tamen culpabilis.*
115. *Objectio solvitur.*
116. *Duæ Bullæ tantum accipi possunt.*

104. BULLA ad ejus valorem non exigit necessario scripturam. Ita octo supra quinquaginta qui numerantur AA. pro hac sententia cum Theologi, tum Canonistæ. Patetque ex jure Canonico *cap. institutionis 25. quæst. 2. ibi: sive quæ scripta decrevimus, sive in nostra præsentia videntur esse disposita*. Ex quis verbis *Gloss. verb. præsentia* colligit privilegium Principis posse esse sine scriptura. Dein non est aliquod jus scripturam eam requirens ad ejus validitatem: pendetque adæquate a principis voluntate: igitur.

105. Ut autem in foro externo valeat, opus est scriptura, tamquam publicum instrumentum, quo probet privilegiatus gratiam sibi a Principe concessam; ni aliqua excipiantur a jure; Principe; vel aliter super iis disponatur. Ergo ad valorem, Bulla Cruciata non requirit redactam esse in scriptis; simulque nulli proderit, quin sub tali forma eam accipiat, ob Pontificis dispositionem his verbis *qui eleemosynam obtulerint, &c. Receperint receptumque penes se retinuerint præfatam typis excusum Bullæ Summarium*.

106. Nusquam se offert casus in quo quis teneatur Bullam accipere, quantumvis fortiter urgens: privilegiisque ejus facile foret remedium adhibere. Ita Trull. Bardi, Henriquez *lib. 7. cap. 13. n. 2.*; est ratio, quia nullum extat præceptum eam accipiendi, sufficiuntque aliunde remedia juris communis in quocumque urgenti casu.

107. Pura intentio eam sumendi, non sufficit ad obtinenda ipsius privilegia, sive non acceptio illius sit culpabilis sive non. Ita Rodriq. Henri. Trull. *lib.* 2. §. 5. *dub.* 2. n. 3. est ratio: quia disponitur a summo Pontifice. Accedit, quod privilegium nequit sortiri effectum, ei acceptetur; quæ acceptatio sola intentione accipiendi stare non potest.

108. Qui per errorem invincibilem accepit Summarium antiquum, vel aliam papyrum, Bulla gaudebit. Ita Trull. loc. ultimate citat. in fine *num.* 3. & aliqui recentiores. Est ratio: quia ita debet præsumi de mente Pontificis. Dein: cum talis acceptio fit per modum contractus *do ut des*; accipiensque ex parte sua apposuerit, quod debeat; tenetur Pontifex ponere, quod suum est, elargitionem nempe gratiarum promissarum, non per veram, & physicam Summarii receptionem taliter accipienti; sed moralem, ut sic stet promissis, accipiensque non maneat defraudatus, quod si advertat, veram Bullam tenetur accipere; quæ si non foret, adhuc privilegiis ejus gauderet.

109.

109. Necesse est, quod accipiens sibi applicet, & acceptet dictum Summarium; ut ipsius privilegiis frui queat. Ratio est quæ supra: quia privilegium non sortitur affectum, sicut donatio, & cujusquam beneficii collatio efficax non est. Insuper: voluntas Pontificis.

110. Non gaudebit Bulla, qui eleemosynam dedit eam non accipiens, eo quod distributor, ubi stipem recepit, non habeat, etsi promiserit se illico daturum eam, suam perventus domum, seu ubi habet. Ita Acosta, Henriquez, Bardi, Castropalaus *part. 4. tract. 25. dub. unic. part. 3. dicens: Requiritur realis susceptio: quia sic cavetur; quare non sufficit habere animum illam sumendi, nec nomen scriptum apud Depositarium, si Bullam cum effectu non suscipias*. Est ratio: quia ita disponit Commissarius Gen. qui non tantum præcipit Bullam accipere, ad fruendum privilegiis ejus, sed etiam excommunicationis pœnam imponit, eleemosynam eroganti, si summarium relinquat in potestate Thesaurarii, seu Distributoris; hocque ad vitandas fraudes, quarum causa, stante lege Pontificis quod accipiens, secum auferat summarium e manibus Distributoris; nequit dici moraliter illum talem summarium habere, uti dicitur de accipiente per consanguineum, vel Amicum.

111. Inscriptio nominis proprii in Bulla non est necessaria ad valorem ejus, licet in fine ipsius Bullæ plumbeæ sub eodem verborum tenore videatur præcipi receptionem, retentionem, & inscriptionem, verbis positis in primo a capite hujus quæst. in fine, quibus adde ex eademmet Bulla: *descripto ibidem uniuscujusque nomine proprio, &c.* ita communiter AA. est ratio: quia verba quibus Commissarius statuit nomen esse scribendum consilium important, ut notat Trull. Dein: quia dispositio intelligenda est juxta subjectam materiam, quæ, quoad nominis scriptionem non videtur præcipi cum tanto rigore, ac receptio, & retentio. Insuper: quia ad hoc nequit assignari finis adeo necessarius, ut valeat inferre talem dispositionem esse formam, qua deficiente non veniant concessa Bullæ privilegia. Inferes ex his; quod si per errorem nomen vel cognomen falsum scribatur, poterit deleri, & scribi nomen verum: verumque erit consequens, quamvis mala consequentia: quin dicatur de tali falsificare litteras Apostolicas: hæc enim summaria eæ non sunt, sed transumpta. Accedit cum Henriquez, & aliis quod licet quis mutet litteram in Bullis Apostolicis ad correctionem ignorantiæ, non incurreret Falsarii culpam, sicque nec excommunicationem Bullæ Cœnæ.

112. Sufficiet tamen scribere cognomen; mutare vero nomen proprium, vel cognomen; ut volt Pater Bardi *part. 2. tract. 8. c. 2. sect. 1. in fine*, causa, ut alii illud ignorent; non placet quin potius, supposito, quod illicite fieret; eo quod contra expressam voluntatem Pontificis, & Commissarii dicentis uniuscujusque nomine proprio scribi; non temere asseri posset, & obesse valori: quia non difficulter præsumi potest, Pontificem nolle fovere agentes expresse oppositum contra dispositum.

113. Non est necesse ad privilegiorum gaudium, summarium secum ferre, minusque manu tangere; sed sufficit habere in certo loco, ex quo dicatur habere Bullam, ut si habeatur in domo propria, vel amici, &c. Ratio est; quia vere habet Bullam. Nec dicatur: opus esse gestare grana secum, quibus concessæ sunt indulgentiæ, ut eæ lucrifiant: ergo pariformiter de Bulla sentiendum est. Nam iy *habere* Bullæ significat possessive; itaque cum secum non adducta dicatur eam possideri, ideo. At vero *granorum* conjunctive, hoc est quicumque contractus inter lucrifacientem indulgentias, & granum ei concessas. Accedit congruentia, quod grana sunt benedicta, minime autem Bulla; ex quo sequitur per iy *habere* non posse intelligi delationem summarii.

114. Amisso inculpabiliter, non opus est novum accipere ad fruendum privilegiis ejus; bene vero si culpabiliter amittatur. Ita communiter. Est ratio: quia solum præcipitur accipi Bullam, & retineri, ut sonat Hispanica Bulla. *Y declaramos, quæ los que la tomaren ayan de recibir y guardar este Sumario, y Bulla, quæ va impresso de molde, y sellado, y firmado de nuestro nombre, y sello, porque de otra manera no gauan, ni gozan de la dicha Bulla ni gracias della*: ergo cum ad novas conditiones non sint dictæ extendendæ, non est cur exigatur, quandocumque eam habere; taliter, ut inculpabiliter amissa, privilegiis ejus non fruatur; ita vero, culpabiliter amissa, quia jam non dicetur eam retineri; nec ratione culpæ excusabitur, qui eam amiserit.

115. Objicies: ille talis nullo modo retinet Bullam, uti præscribitur in ipsa ob finet ibi, & supra traditos, qui æqualiter ruunt ex amissione inculpabili, ac culpabili ejus, ergo. Respondeo diversimode negotium se habere; nam quando negatio retentionis moralis provenit sine culpa, congruum est ex Pontificis benignitate, ut qui eam amisit, privilegiis non privetur, secus autem est præsumendum, quando culpabiliter amittitur, uti statuit Ecclesia irregularitatem pro peccaminose occidente, minime autem, si cum moderamine inculpatæ tutelæ; igitur semel accepta, non continuatio observantiæ materialis præcepti nocebit culpabiliter, minime vero inculpabiliter eam amittenti etiamsi aliquod inconveniens venire posset ex talis carentia physicæ retentionis.

116. Unusquisque valet accipere duas Bullas vivorum in eodem anno, consequenterque potest frui bis gratiis concessis pro determinatis vicibus, ut indulgentia plenaria ablata semel in vita, & semel in articulo mortis; absolutione a reservatis publicis indulgentia concessa visitationi altarium; in opinione dicente toties quoties non concedi; licetque ad quæ per totum annum conceduntur non deserviat secunda, ut ad privilegium comedendi carnes de utriusque medici consilio, vescendi ovis, & lacticiniis diebus vetitis, &c. prodest tamen pro expressis.

QUÆSTIO V.

De quantitate eleemosynæ tribuenda pro receptione Summarii Bullæ Cruciatæ.

SUMMARIUM.

117. *An aliqui frui queant Bulla, quin præbeant eleemosynam. Solvitur objectio.*
118. *Indulgentias suspensas a Commissario lucrifaciunt veri Pauperes sine Bulla.*
119. *Notabilia.*
120. *Largitio eleemosynæ pro summario Bullæ non est simonia.*
121. *Necessario debet fieri illa ex bonis, super quibus habet quis dominium*
122. *Corollarium de accepta Bulla ex bonis furatis exponitur.*
123. *Rejicitur Sent. P. Bernardi dicentis valere acceptionem Bullæ a fure, si aliunde habuerit ad solvendum, licet ex pecuniis furatis non mixtis cum propriis.*
124. *Solvitur objectio.*
125. *Corollarium ex clausula Bullæ. Ut fiat ex bonis a Deo collatis.*
126. *Objectio soluta.*
127. *Valet Bulla accepta bonis turpiter acquisitis.*
128. *Objectio soluta.*
129. *Valet pariter credita pecunia.*
130. *An si soluta non fuerit tempore præfixo; & quid si factus fuerit impotens solvendi?*
131. *Prodest, credita pecunia, cum voluntate non solvendi, licet non mutarit accipiens pravam intentionem.*
132. *Insuper credenti, se dedisse minorem taxam, cum ita non sit.*
133. *An illa gaudeat, accipiens eam ab illo, qui Bullas a Depositario furatus fuerit?*
134. *Solvitur objectio.*
135. *Alteri instantiæ fit satis.*
136. *Eleemosynæ taxa assignatur pro Hispanis.*
137. *Pro Indis remissive.*
138. *Eleemosyna non multiplicatur ad multiplicationem Dominorum Titularium.*
139. *Quid quando plures sunt Domini in solidum alicujus tituli?*
140. *Solvitur objectio contra resolutionem.*
141. *Viduæ Dominorum Vassallorum non adstringuntur taxæ majori. Bene vero si sint usufructuariæ; sed*
142. *Non ejus Filii primogeniti.*
143. *Ad dictam majorem taxam tenentur uxores titulares, ratione dotis, non administrantes bona.*
144. *Similiter titulares non nuptæ.*
145. *Eadem est taxa secundæ Bullæ ac primæ.*
146. *Nec tenetur ad superiorem, qui inferiori soluta, intra annum evectus est ad titulum obnoxium Superiori.*
147. *Etiam Superiori non subduntur titulares sola nomine; & renuntiantes tituli dominium Primogenito.*
148. *Bene tamen, qui de feudo cum titulo a Rege investiti sunt.*
149. *Non tamen Barones, si in ipso jurisdictionem non exercent, & carent vassallis.*

117. NULLUS quamvis pauperrimus Bulla frui potest absque quod elargiatur eleemosynæ taxam in Summarii acceptione. Ita comm. AA. & licet Henriquez contrariæ inclinare videatur Sententiæ dicens *lib. 7. c. 20. in comm. lit. K. pag. 361. in Bulla magna originali monet Papa, ne exigant stipem a paupere: cui proinde Commissarius deberet gratis dare*, a communi non est recedendum, estque ratio: quia nullus frui Bulla potest, quin eam accipiat, ut præcipitur in illa, sed nulli datur absque eleemosynæ erogatione, ut aliundæ conferri assignatam in ipsa Bulla jubetur, sine personarum exceptione: igitur. Insuperque nullibi constat de monitione Pontificum ab Henriquez allata, consequenterque nullum est pro tali opinione fundamentum. Nec dicas Regem Hispaniæ frui posse Bulla ut particularem Personam absque elar-

elargitione eleemosynæ: ergo pariter potiori ratione idem sentiendum est de veris pauperibus; nam certum est; eo quia, quamvis Reu consideretur ut talis, & ut Persona particularis; eleemosynæque ipsi ut Regi conferantur; tamen, cum ipse in foro judiciali rationem non sit redditurus de acceptis, uti tutor, simul creditor sui Pupilli, superfluum omnino foret: adeoque antecedenti concesso; negataque conseq. respondetur disparem esse rationem: quia Bulla est concessa in favorem Hispanici Regis, pro contra infideles belli subsidio; sicque nil mirum de exemptione ejus; cum alias ejus inclusio in obligatione eleemosinæ solvendæ, foret certe imprudentiale velle Pontificis, ut patet ex dictis.

118. Pauperes tamen impossibilitatem moralem solvendi eleemosynæ taxam habentes, indulgentias concessas extra Bullam suspensas a Commissario Gen. Cruc. lucrifaciunt, absque Bulla. Ita tenent docti recentiores, pro hacque Sententia adduci possunt AA. tenentes posse lucrari indulgentias concessas sub obligatione erogandi aliquas eleemosynas, adhibitis autem vice harum, aliis piis operibus, in quæ sint illæ commutatæ, ut Sanctarell. de Jubilæo extraord. *cap.* 7. *dub.* 1. ver il Confessore. Alphonsus de Leone de potest. Confes. temp. Jubil. *quæst.* 10. *sec.* 6. *quæst.* 7. Lavorius. Adhucque magis, sentientes lucrifieri ab illis, absque alterius pii operis erogatione, ut Henriquez, Felinus, Fernandez, Graff. Faustus, Navarr. in Diana citati *tom.* 4. *tract.* 4. *resol.* 31. ut probabilem tenente hanc sententiam; estque ratio: quia alias essent pejoris conditionis, ac extra dominia Catholici Regis commorantes; consequenterque ita de mente Pontificum, & Commissarii præsumi debet: contrarium enim non est conforme Christianæ pietati; itaque frequens publicatio indulgentiarum, & jubilæorum, cum conditione Bullam habendi, unice operatur, respectu eorum, qui commode accipere valentes, non eam sumunt.

119. Præmittendum est *Primo*, quod dato, quod ad validitatem concessionis hujus Bullæ in qua indulgentiæ copiosissimæ continentur, ut dictum est *n.* 14. præsentis dist. requiratur justa causa ex parte concedentis, ut habetur *tom.* 1. *tract.* 12. *dist.* 3. *quæst.* 3. quia Papa non est Dominus, sed dispensator, ut tenet Paulus 1. *Corinth.* 4. causa hæc debet esse proportionata liberalitati indulgentiarum, aliarumque gratiarum concessarum; quanto enim largior est gratia ablata, tanto majorem adesse piam causam opus est, tenent communiter Theologi, & Canonistæ; quia dispensator debet esse Fidelis. *Secundo*, quod causa pia non est sola utilitas Personæ, cui gratia conceditur; sed honor Dei, & Sanctorum, utilitas spiritualis, aut corporalis Ecclesiæ, propagatio fidei, promotio cultus divini, Hostium Ecclesiæ subactio, vel conversio, devota Ecclesiæ visitatio, major reverentia S. Sedis, Sacramentorum frequentatio, &c. *Tertio*, quod eleemosynæ taxæ erogatio, etiam est causa pia, quatenus deservit, seu ordinatur ad Ecclesiæ commodum, per Infidelium ruinam. His præhabitis, patet, non esse mirandum, duobus drachmis, tot indulgentias, gratiasque consequi; præterquam quod quamvis parva sit eleemosyna uniuscujusque Bullam accipientis, tamen aliis juncta, summam facit considerabilem, hæcque est causa finalis movens Pontificem, ad concessionem tot gratiarum, qua summa conatur Catholicus Reu, Infidelium evellere genus, ad pacem Ecclesiæ perfectam adipiscendam.

120. Nec est simonia, elargitio eleemosynæ signatæ pro Bulla; quia non datur temporale pro spirituali, in quo stat, quæ de jure divino dicitur, sed temporale ordinatum ad spirituale, pro spirituali; quod est dare spirituale pro spirituali; medium enim ut tale naturam finis sortitur, cujus est medium; cumque aliunde, quæ de jure humano dicitur, ab eo qui est supra jus, qualis est Summus Pontifex concedens hac Bullam, nequeat incurri; hinc satis liquet ablatam esse hanc malitiam, consequenterque omnino immunem a labe simoniæ esse talem eleemosynæ elargitionem. Dein dici potest, dari dictam eleemosynam, non ut solutionem, sed per modum eleemosynæ, uti in Missæ Sacrificio, aliisque actionibus spiritualibus.

121. Hanc eleemosynam debere fieri ex bonis a Deo collatis, ad validam acceptionem, certum est: quia ita exigit Bulla. Hoc est bonis propriis ipsius accipientis Bullam, seu super quibus habet dominium. Nititur hæc voluntas Pontificum expressa in Bulla, in hoc, quod velint unumquemque accipientem Bullam, gaudentemve tot gratiis, concurrere per aliquem influxum saltem moralem ad ruinam Infidelium, quem non præberent, si ex bonis propriis non conferrent eleemosynam; adeoque talia hæc exigitur, ad ejus utilem receptionem.

122. Hinc acceptam ex bonis furatis communiter tenent AA. non valere, ut in Diana *tract. de Bul. cruc. resol.* 22. *pag.* 72. Trull. Ludovic. a Cruc. Acosta, Nugnus, Vega, Rodriguez, & alii, suprapositiro innixi fundamento; quia non sunt bona a Deo collata, a quibus non est recedendum; *si ita est*; dico, *si ita est*; hoc est, si non sunt bona a Deo collata; nam, si Fur miscuerit pecunias furatas cum propriis, Bullæ acceptio ex illis utilis erit; eo quod fiet ex bonis a Deo collatis, quia per mixtionem acquisivit dominium furatæ pecuniæ, ut *n.* 123. ostendetur.

123. Licet ergo non miscuerit Fur pecuniam furatam cum propria, Bullam ipsa acceptam prodesse, dummodo habuerit aliunde unde solvat, tenet P. Bardi *in explic. Bull. Cruc. par.* 2. *tract.* 1. *sect.* 5. *n.* 18. dans ibi rationem: quia cum pecunia sit de illorum bonorum genere, quæ in ordine ad restitutionem non sunt determinata, ut triticum, oleum, vinum, &c. sed solum in specie, perinde est restituere eandem, vel diversam numero pecuniam, ejusdem tamen valoris: sicque æquivalenter perinde est furata vel propria solvere pecunia, & ita solvet ex bonis furatis ille Fur materialiter: ex propriis tamen formaliter, vel æquivalenter. Ast contrarium dici debere mihi probat sequens syllogismus: Eleemosyna eroganda pro acceptione Bullæ, debet esse necessario ex bonis a Deo collatis, hoc est sub dominio vero formali, & reali accipientis; sed conferens eleemosynam ex pecuniis furatis, cum propriis non permixtis, non solvit ex bonis, super quibus habeat dominium verum formale, & reale: ergo non solvit ex bonis a Deo collatis: itaque inutilis est ejus acceptio Bullæ. Probatur minor; *ex leg. Si alicui. ff. de solutionibus: Si alieni nummi inscio, vel invito Domino, soluti sunt, manent ejus, cujus fuerant (hoc est ante mixtionem) sed si mixti aliis sunt, ita ut discerni non possint, ejus fieri, qui accepit; in libris Cassii scriptum est.* (refertur in 1. tom. *tract.* 7. *disp.* 5. *quæst.* 3. *n.* 29.) ergo pecuniæ furatæ, cum propriis non permixtæ, manent Domini, cujus erant, antequam acciperentur, cumque tantum unum habeant, ut supponitur, Dominum; furis non erunt; igitur non solvet Fur ille ex bonis a Deo collatis, consequenterque non proderit Bulla tali pecunia accepta. Præterea idem foret dicendum de Fure alia carente pecunia, tamen debitorum creditore, quod certe nefas est. Demum: eo quod idem sit restituere eandem furatam, aliamve, ejusdem tamen valoris, pecuniam; quod est dicere, eodemmet valore pecuniæ Dominum fieri contentum, infert dictus Pater Bardi solvere ex bonis a Deo collatis Furem, præstantem eleemosynam pecunia furata; sed pessimam esse illationem ostenditur: nam idem certe est, furem restituere Domino ipsummet triticum surreptum, ac aliud tantum numero distinctum: ergo triticum furatum transit in dominium Furis, si aliud ejusdem speciei, bonitatis habeat mala quidem illatio: igitur. Idem sentio adhuc quod Fur habeat intentionem restituendi. Si tamen ex pecuniis furatis, super quibus non habet dominium, solvat, cogitans ex propriis, quæ habet solvere, valebit ei Bulla ex præsumpta Pontificis voluntate, non tam stricte accipi volentis dictam clausulam *ex bonis a Deo collatis*.

124. Objicies contra: *Idem sentio, &c.* Pecunia furis ablata cum intentione illam restituendi videtur esse sub dominio Furis; eo quod apparet eam accepisse vi mutui saltem virtualis pecuniæ dominium transferentis: ergo prodest Bulla illa accepta. Respondeo, non dari ibi contractum mutui; quia deficit mutua obligatio, quæ de mutui essentia est; cum ibi ex parte Domini pecuniæ nullus detur consensus ad mutuum præstandum; quod si prudenter judicaret Fur sibi facile mutuo præbendam esse pecuniam Bullæ accipiendæ causa; capta utiliter acciperet; quia foret in eo tunc virtuale mutuum, vel implicitus mutuandi consensus.

125. Si dicta clausula, nempe: *ex bonis a Deo collatis*: non poneretur in Bulla; Adhuc eleemosyna ex bonis furatis collata foret utilis acceptio Bullæ. Ita Bardi, Ludovicus a Cruce, & alii.

126. Objic. *ex cap. non est putanda*, ubi dicitur: *Male accipiens, ut bene dispenset potius gravari, quam juvari*: ergo sive stet, sive non dicta clausula in Bulla, ipsa accepta pecuniis furatis inutilis erit. Respond. quod mens Pontificis in dicto *cap.* est nobis significare, quod eleemosyna ex bonis simoniace acceptis restitutionique obnoxiis, non est existimanda eleemosyna, quia potius simoniacus distrahens illa bona gravabitur, quam juvabitur: cum adhuc ob finem optimum nequeant patrari mala, Apostolo teste, atque hoc *textus cit. canon. juris*. gravatur quidem, quod feratur pecunias ad accipiendam Bullam, sed quid obest, ut postquam furatus, gravatusque fuerit, eleemosynamque dederit pro Bulla, non gaudeat privilegiis ejus, non stante dicta clausula? Certe nil. Licet enim gravetur, aut peccet, adhuc bene illa dispensando, eo quod alienet pecuniam non suam; utiliter tamen Bulla acciperetur; quia Pontifex de licitudine non curaret uti nunc, quæ valde diversa est a validitate: *arg. c. ad Apostolicam de Regularibus*.

127. Valet Bulla ex bonis turpiter acquisitis; juste tamen possessis. Qualia sunt bona meretricum; concurrentium ad furtum; ut muto, non obstanti non manifestanti præstita: quæ licet ante patratum delictum retineri

non

non possint, eo quod ad illicitum excitant, bene tamen post, quamvis illicito labore acquisita; usurariorum pecunias ex usuris acquisitas habentium cum propriis permixtis; nam si solum fœneratitias habent, ipsisque Bullam accipiunt, dictum est *n.* 121. non valere eis Bullam, quia illarum non habent dominium: actio enim usuraria dominium non transfert, &c. ita communis DD.: ratio est: quia quamvis prave acquisita, sunt bona a Deo collata, sub proprio dominio habentium, ut etiam docet communis DD.

128. Objic. *ex Deuterom. cap.* 23. *Non offeres mercedem prostibuli in domo Domini Dei tui, &c.* ergo ex tali lucro non est apta eleemosyna pro Bulla collata. Respond. hanc prohibitionem esse juris positivi, quod in lege Evangelii cessavit; adeoque licet peccent lucrifacientes pecuniam turpi quæstu; tamen ejus dominium acquirunt; ita ut meretrices præcipue habeant jus illam petendi in foro externo, ut colligitur *ex l. Item, si ob stupr. ff. de condit. ob turpem causam*, ubi dicitur *acquirere dominium de his pecuniis*.

129. CONCL. I. Utilis est acceptio Bullæ credita pecunia. Ita communiter AA. Ratio est: quia eleemosyna virtualiter datur: dubium tamen exagitari potest: an si is, qui taliter Bullam accepit non præstiterit eleemosynam tempore præfixo, fruatur Bulla. Affirmative, respondet P. Bardi; sed rationem non assignat: colligitur tamen nostra responsio ex danda ad immediatum quæsitum, nempe: si præ nimia paupertate nec solvat signato tempore, nec unde solvere queat, spem habeat, ei proderit: est ratio: quia licet ille talis nusquam præstet eleemosynam, tamen depositarius, vel distributor solvit pro illo; iste enim obligatus est ad solvendum singulas Bullas expeditas; qua de causa in hoc caute procedit, ne ipse gravetur tenetur tamen depositario eleemosynam pro se præstitam erogare.

130. Utilis est insuper huic Bulla, adhuc quod, non habeat intentionem solvendi, quidquid dicat Bardi, Ludovic. a Cruc. & alii. Est ratio: quia non est iste pejoris conditionis, quam accipiens eam in peccato mortali; sed hic ea fruitur: ergo & iste. Major liquet: quia iste talis habet Bullam acceptam eleemosyna, ex bonis a Deo collatis, ut suppono præstita nomine suo; si ergo peccatum unice superest, nec obest aliis cum ipso accipientibus, pariterque nec credita pecunia, absque intentione solvendi accipienti. Dein, utilis est Bulla Furi Bullam accipienti ex pecuniis furatis cum propri... mixtis: ut dictum est *n.* 122. quin ei obsit jus quod habet Dominus pecuniæ furatæ, ut ei ablata pecunia reddatur; hocque, quia pecunia illa est sub dominio Furis, ergo cum depositor videatur mutuasse pecuniam pro Bulla ea accipienti credita pecunia, procul dubio solvit is ex pecunia, quæ est sub dominio ejus, vi illius virtualis, ac clari mutui; nec debet ei obesse jus, quod habet depositor ad recuperandam ab eo pecuniam pro Bullæ acceptione præstitam.

131. Valet præterea Bulla capta ab eo, qui præstitit eleemosynam taxatam; cogitans tamen esse duplo majorem taxam, quam collata a se sit, sicque credens se furatum fuisse illud duplum a depositario, quem revera non decepit, en quod falso putabat. Est ratio: quia præstitit integram eleemosynam, quæ est conditio a Pontifice expostulata, minime vero voluntas eam adimplendi, ut censet Cardinalis de Lugo: patet hoc in impletione præceptorum, quæ in communissima opinione fiunt satis stante prava voluntate non ea implendi, dummodo subsistat faciendi opera præcepta; quæ ultima voluntas revera excludit seu non comparitur cum altera prava.

132. Mutata igitur fuerit, vel non, prava illa intentio vel mala voluntas, privilegiis Bullæ gaudebit, taliter eam accipiens, quia ad validitatem ejus nil obest.

133. Non tamen prodest accipienti eam minori, vel taxata eleemosyna, ab eo, qui a Commissario, vel Distributore plures furatus fuerit; quamtumvis capiatur bona fide. Est ratio: conditio postulata a Pontifice, nempe erogatio eleemosynæ in subsidium belli contra Infideles non ponitur; quæ omnimode necessaria ad Bullæ indulto fruendum, consequenterque adhuc bona fide stante; cum eleemosyna illa non conferatur in belli subsidium, ob culpam ipsius accipientis; ob culpam accipientis dico: nam si foret ob Commissarii, aut Ministratorum ejus, juvaret bona fides quia non ita presse exposcitur a Pontifice: alias sequeretur, ut multoties inculpabiliter Bullam accipientes, præstita eleemosyna, privilegiis ejus non fruerentur, e. g. quoties Ministri Commissarii, furarentur ea, vel quomodocumque amitterent. Quod de mente Pontificis non est præsumendum, tanquam irrationabile: cum hoc non sit in potestate Bullas accipientium.

134. Objices I. Hoc inconveniens ultimate propositum sequitur ex data resolutione: nam posset quis tempore publicationis Bullæ erronee haberi ut Bullarum Distributor, qui revera foret Fur; sed in eo tunc nec esset culpa ex parte Commissarii, nec Ministrorum ejus; neque aliunde Bullas accipientium, ut ex se liquet: ergo necesse est dicere erogationem eleemosynæ bona fide præstitam valere pro utili Bullæ acceptione. Respond. in hoc casu, esse culpam ex parte Commissarii non providentis tempore debito de Distributore; sicque a Distributore Fure acceptam valere, quin ruat nostra resolutio: tamen si forent duo vel plures Distributores, quorum unus Fur foret, si dubio stante quisnam Fur sit, aut verus, Bulla accipiatur, non prodesse censeo; quia culpa se tenet ex parte accipientis, certiorari enim debebat de vero Distributore ante acceptionem; quod si omnes veri habeantur, a quo velit, accipiat, proderitque Bulla: Commissarii enim erit culpa. Casus isti non facile eveniunt, forsque hac de causa ab AA. non tractantur.

135. Objicies II. Quamvis Hispaniæ Rex eleemosynas non expendat in bello contra Infideles, lucrifaciunt indulgentias, aliisque Bullæ privilegiis fruuntur accipientes Bullas: ergo nil refert quod eleemosyna conferatur, vel non, in subsidium belli, ut Bullam accipiens gaudeat ea. Respond. concedo antecedentes, & nego consequent. Ratio est: quia ibi stat finis proximus Pontificis, nempe dare subsidium Regi, pro expeditione contra Infideles, seu posse fieri Catholicum Regem potentiorem ad hunc effectum taliter, quod, quamvis Rex gratis Bullas conferret, adhuc accipientibus ita, prodessent: & adhuc conscio hujus facti Pontifice, vel quod in usus profanos, vel pios, vel ad libitum aliter, ac contra expeditionem contra Turcas, seu Infideles uteretur eleemosynis, non concessisset eam; tamen ex hoc non infertur applicationem eleemosynarum pro tali expeditione esse conditionem postulatam a Pontifice; alias omnes concessiones forent conditionales, nullaque absoluta: quia in omnibus invenitur hæc volitio, si scivissem hoc, vel illud, noluissem, non concessissem: Similiter in commerciis humanis nil firmum, & ratum reperiretur, quia semper occurreret aliqua circumstantia non præsens tempore contractus, sub qua unus contrahens asseveraret non contraxisse, vel quod contracturus non fuisset: restat ergo ut sit absoluta concessio Pontificis & non sub conditione, quod erogetur eleemosyna pro expeditione contra Infideles; de materiali, seu accidentaliter in ordine ad utilitatem Bullam accipientium, qui in subsidium belli eleemosynam erogaverint, se habente pro ipsa expeditione, actuali applicatione, quam ut finem ultimatum intendit Pontifex; essente hujus proximo fine: non quod Rex actu fiat ad bellum potentior adhuc; sed quod vi eleemosynarum fieri possit. Accedit, quod sicut male fieri posset Rex potentior ad sacram expeditionem, si non præberentur eleemosynæ; ita nec valde prudenter intenderetur a Pontifice, si non præciperetur eleemosynæ erogatio in belli subsidium ut conditio: unde, &c.

136. Quantitas eleemosynæ elargiendæ in Bullæ receptione, non est omnibus una, & eadem; sed pro Personarum qualitate a Commissario Generali Cruciatæ taxata est, cui inter alias facultates hæc communicata est a Summo Pontifice. Pro primæ ergo classis Personis taxata est eleemosyna octo realium argenteorum, duodecim drachmorum, aut viginti, nempe quatuor solidorum in Gotholaunica moneta: nec obest, quod taxa signata a Commissario sonet majorem, quam hic solvatur, quia sic consuetudine interpretatum est. Sunt igitur illæ, Cardinales, Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates jurisdictionem quasi Episcopalem habentes, Inquisitores contra hæreticam pravitatem, Dignitates Cathedralium, aliique citati a Commissario in sua Instructione hujus ordinis videndi in Alphonso Perez de Lara *in lib. trium gratiarum pag.* 210. in Trull. *de expositione Bull. lib.* 1. §. 3. *dub.* 1. *pag.* 74. Bardi *in explic. Cruc. part.* 2. *tract.* 1. *c.* 1. *sect.* 2. *pag.* 550. *& alii.* Pro reliquis est taxa trium drachmorum, nempe sex solidorum in nostra moneta.

137. Pro Indis tamen, & Hispanis ibi commorantibus est alia taxa, quam videre poteris in cit. Alphonso *lib. cit. fol.* 253. *&* 254. ut refert Ægidus Trull. *in sua expos. Bull. loc. ultimate cit. pag.* 74. *&* 75.

138. CONCL. II. Pluralitas dominiorum, in eadem Persona non parit multiplicitatem obligationum adstringentium eam ad pluralitatem eleemosynarum pro unica Bulla tribuendarum. Hæc veritas firmatur, cum ostenditur alia, nempe ordinatum in sacris, simulque Religiosum; aut Beneficium obtinentem, non teneri plura recitare Officia Divina; quia in eadem Persona multiplicitas titulorum, non arguit multiplicitatem obligationum, quamvis unusquisque divisim obliget, aut Personam adstringat: similiter Princeps simul Marchio, & Comes; ad unam tenetur majorem eleemosynam, quamvis ad eam triplici adstringatur titulo. Ex hoc infertur sequens.

139. CONCL. III. Quando duo sunt Domini ejusdem oppidi indivisibiliter, solvenda est ab iis taxa major pro rata. Est ratio insinuata: quia uni titulo una respondet taxa major: cum ergo ibi unus tantum titulus appareat; quia integrum non est dominium respectu utriusque, sed dimidiatum; conforme est rationi, quod si unusquisque est tantum Dominus ex parte, ex parte tantum solvat

tali-

taliter, ut sufficiat unicuique taxam ordinariam præstare si plures forent Domini. Ita Trull. *loc. cit. sup. num.* 13. *fol.* 77. dicta firmans, dicens Dominum pro parte absolute non esse Dominum, nec talem appellatione venire juxta Jurisperitos.

140. Objic. ex hoc sequeretur casus, in quo Titulares partiales minorem ordinariam taxam præstantes Bulla fruerentur: utpote si plures forent unius oppidi Domini titulum habentes super eo; sed hoc non videtur rationi consonum: ergo dicendum est unumquemque octo realibus argenteis astringi. Respond. unumquemque solvere debere taxam ordinariam, quæ licet excedat eleemosynam majorem, quæ ab omnibus conjunctim fieri deberet; hoc erit ratione taxæ communis, ad quam tenentur omnes Bullam accipientes; non vero ratione dominii. Nota tamen, quod in præsenti casu, nempe cum dominium est indivisum, unusquisque Dominus ad integram majorem eleemosynam adstringitur, si Condomini non solverint respectivam partem: non vero ita, si dominium fuerit divisum: patet utriusque casus disparitas: quia in primo obligatio est in solidum, quæ æqualiter ad totam eleemosynam omnes adstringit; ast eam solvens jus habet eam repetendi partem respectivam ab aliis. In secundo autem; quia obligatio est divisa.

141. Viduæ relictæ a Dominis Vassalorum non tenentur ad majorem etiam taxam in Bullæ acceptione. Est ratio: quia Commissarius Generalis solum eas ad illam adstringit nuptas. Ait enim: *viviendo sus Maridos*. Igitur signum evidens, est nolle eas Viduas obligare, ad dictam majorem taxam; ast si Dominæ usufructuariæ manserint, ad illam eas ligat: quia habent qualitatem obnoxiam tali eleemosynæ: sunt enim Dominæ Vassallorum; quæ illa majori taxa ab ipso Commissario onerata est. Ita Bardi, & Trull.

142. Harum autem Filii primogeniti, propriis bonis non utentes ad taxam majorem non tenentur. Quia, quamvis sint Domini proprietarii, solum habent bona a Matribus collata, eo quod usufructuarii non sunt, in qua ultima causa nititur Trull. *lib.* 1. §. 3. *dub.* 1. *num.* 12. & Diana ejus recitans verba *tom.* 4. *tract.* 3. *de Bulla Cruc. resol.* 4. *n.* 2. mihi tamen unice firmior ratio est hujuscemodi praxis.

143. Uxores Titulares ratione dotis, non administrantes bona, ad taxam superiorem obligantur; quamvis contrarium teneat Henriquez *lib.* 7. *cap.* 20. *num.* 3. *in Comment. lit.* Z. est pro Nobis ratio: quia est uxor Mariti ad dictam adstricti taxam; ad quam teneretur undecumque ei veniret talis administratio; quod sufficit: Commissarius enim ait, uxores eorum, qui majorem solvunt taxam; ad eam pariter teneri.

144. Marchionissæ, Comitissæ non nuptæ ad majorem etiam adstringuntur: quia titulus est obnoxius tali taxæ, adhuc fœminei sexus; quamvis Rodriquez asserat contrarium, dicens, ad talem taxam obligatas Personas semper masculino genere designari: sed hæc ratio est nullius ponderis; quia sub masculino genere fœmineum contineri statuitur in *l. Qui duos. ff. de legat.* 3. *& l. Inter stuprum ff. de verb. signif.* probatque Barbosa *de appellat. verb. appel.* 49. *n.* 49. ita intelligi debere, quando non apponitur nomen significans solum masculos ut *vir*, *masculus*. Dein adhuc in dispositionibus odiosis fœmineum sub masculino venire docent Tiraquel. *in retract. part.* 1. *glos.* 9. *n.* 121. Decius *in regul. fœminæ num.* 110. *ff. de Reg. jur.* aliique citati a Merolla *tom.* 1. *disp.* 1. *cap.* 2. *n.* 536. *ver.* (denique addendum) Demum est praxis, ut solvant octo reales argenteos.

145. Supradicti omnes ad Superiorem taxam adstricti in primæ Bullæ acceptione, ad eam tenentur si secundam capiant. Ita Bardi, & Trull. Est ratio: quia adsunt omnia motiva, quibus Commissarius ductus fuit ad eos obligandum ad taxam majorem, neque aliunde apparet unde contrarium de ipsius mente præsumi possit, ut putat Henriq. *loc. cit. sup.* adversario favens sentire.

146. Post acceptionem Bullæ taxæ ordinariæ, ad titulum, seu dignitatem evectus, majori obnoxiam, non tenetur majoris aliam accipere intra annum; sed prima privilegiis Bullæ frui valebit. Est ratio: quia acceptio Bullæ est per modum contractus onerosi, quo quis stipe soluta acquirit sibi gaudium privilegiorum ejus per integrum annum, non prohibente lege: dixi non prohibente lege: quia si quis ad Sacerdotium sit evectus aliam renebitur Bullam accipere lacticiniorum nempe, ut eis vesci possit; eo quod tali statui, Presbyteris scilicet, denegatum est hoc privilegium in Bulla communi; consequenterque in nihilo præjudicantur, cum ad lacticiniorum Bullam accipiendam obligantur, sine qua, non Sacerdotes ova, & lacticinia vi primæ edere possent. Ast hoc præjudicium alteri ab his inferetur, quia non transeunt ad statum cui negatum sit aliquod privilegium, ita ut alia indigeant Bulla ad illo fruendum; mutata enim qualitate Personæ, non debet mutari qualitas originalis, & primordialis, quæ erat tempore contractus; ut colligitur *ex l. Pomponius* 2. *de negot. gest.* & ibi Bartol. Bald. Angel. & alii. Accedit, quod taxa major pro iis, qui in statu ei obnoxio reperiuntur, cum Bullam accipiunt, imposita est.

147. Titulares solo nomine, ut titulos capientes super cognomina, vel loca, Vassallis actu, habituque carentes, non tenentur majorem eleemosynam erogare. Est ratio: quia in instructione Commissarii hi designantur per hoc; quod est habere Vassallos, ut ubi dicitur: *y Sennores de Vassallos*. Præterea; quia non sunt veri Titulares, sed improprie tantum; qualitas autem majori eleemosynæ obnoxia assignata a Commissario in sensu proprio explicari debet, ut dicitur *in l. Non aliter ff. de legat.* 3. non esse recedendum a significatione verborum. Aliundeque paret: quia aliorum nomina proprie accipiuntur, ut Episcoporum, Abbatum, &c. *vide sup. bis* P. Bardi *part.* 1. *tract.* 1. *cap.* 1. *sect.* 9. nec tibi pigebit. Optime inferes ex bis Patrem Titularem, qui renuntiavit Hæredi suo oppidum cum dominio, sibi unice titulum retinentem, non majori ligari jam eleemosyna pro Bulla accipienda: bene tamen Hæres ejus: quia Dominus Vassallorum.

148. Qui de feudo cum titulo a Rege investiti sunt ad octo realia argentea tenentur: quia vere, ac proprie Titulares sunt, nonque merum titulum, sed feudum, quo investiuntur habent, quantumvisque Vassallis, & jurisdictione actu careant: nihilominus habitu dicuntur illos habere; uti Episcopi, qui solum loco, Curæ nempe, & administrationi Ecclesiæ renuntiarunt, minime autem dignitati, vere, & proprie Episcopi dicuntur, quamvis actu jurisdictione careant; similiter Ecclesia curata talis nomen retinet, licet actu non sit talis; etiamque Cathedralis actu Clero carens teste Gratiano *cap.* 291. *num.* 39. 47. 50. *& seq.* Proinde si quis in feudo delinqueret Dominus in illum exercere posset jurisdictionem: ex quo patefit, quod si antea Dominus non eam exercebat, non erat, quia non eam haberet, sed quia Populis, aut Vassalis carebat, habitualem retinens actu juridictionem circa futuros.

149. Non tamen ita sentiendum est de Baronibus, qui aliquo feudo investiti sunt, in quo jurisdictionem exercent, Vassallis carentes. Est ratio: quia in instructione Commissarii solum comprehenduntur Barones, Vassallos habentes, nullaque fit mentio, de aliis Baronibus. De Marchionibus, Comitibus vero, &c. facta est mentio, præscindendo ab eo, quod habeant actu Vassallos, & solum quatenus sunt veri Marchiones, &c. nonque cum nudo titulo. Differentia inter istos est voluntas Commissarii, qui forsitan ita disposuit, ut defectus Vassallorum in his adjuvaretur Superioritate Excellentiæ; hujuique defectus in illis actualibus Vassallis suppleretur: ut sic superiori taxa utrique includerentur.

QUÆSTIO VI.

De Duratione Bullæ.

SUMMARIUM.

150. *Publicatio Bullæ fiat in processione.*
151. *Multipliciter numerari potest annus Bullæ.*
152. *Durationis tamen ejus Ecclesiasticus est.*
153. *Metiri debet a die publicationis factæ in loco in quo est accepta, cum objectione & solutione.*
154. *Illatio rigida P. Bardi rejicitur.*
155. *Causæ inceptæ tempore Bullæ, post ipsius annum vi ejus finiri possunt.*
156. *Prodest Bulla spirata, adhuc malitiose differenti Confessionem.*
157. *Objectio Jubilæi solvitur.*
158. *Etsi moriatur Confessor electus vi ejus.*
159. *Spirata, pro aliis privilegiis non prodest: quin nequeunt esse causæ solum inceptæ ante ejus lapsum.*
160. *Per nullum Jubilæum revocatur Bulla.*
161. *Nec per Bullam Cœnæ.*
162. *Notabilia multa.*
163. *Objectio cum solutione aliisque notabilibus pro hac Conclusione.*
164. *Per mortem Pontificis non expirant privilegia Bullæ.*
165. *Diversimode potest Papa Bullam revocare.*

150. BULLA oritur utiliter, quando publicatur, seu promulgatur, quæ promulgatio fit per solemnem, & publicam processionem; estque publica ipsius acceptatio, ut tenet Trull. *lib.* 1. §. 1. *dub.* 10. *num.* 2. non ergo stat illa in concinne facta ordine Commissarii: ante hanc enim jam distribuuntur Bullæ, utiliterque acceptantur. Nec sufficit publicatio in metropoli facta; sed requiritur in ipso loco quantumvis parvo, ut habetur expresse in Bulla: *a die publicationis in singulis prædictis faciendæ*. Ita communiter AA. quin adhuc leviter hos premat quæcumque objectio de promulgatione legum: eo

quod

quod sit quoad Bullam expressa voluntas Pontificis: Dein: quia nec difficultatis umbram patit quævis talis speciei objectio.

151. Eam durare per integrum annum omnium indubitatum est: quia in ea clare dicitur. Quisnam autem sit annus iste, dubitatur. Ante igitur assertionem conclusionis stabiliendæ: posthabita anni divisione pro præsentibus, a Tosca Valentino optime adducta in suo Philosophico cursu *tom. 3. tract. 5.* de cœlo, & mundo *lib. 3. cap. 2. propositione 33. pag. 543.* In Solarem, Lunarem, & Luni-Solarem. Communiter truncatur in naturalem, (idem ac Solarem,) & Ecclesiasticum. Primus dicitur spatium consumptum a Solari corpore in revolutione Spheræ tercentorum sexaginta quinque dierum supra sex horis. Secundus vero est duratio unius termini, utpote promulgationis in alium, seu promulgationem. Addi etiam potest annus mixtus, quo numeratur Bullæ tempus a promulgatione, in aliam; quando hæc alia fit post annum naturalem lapsum a die promulgationis; & ab illa usque ad diem complentem annum naturalem, anticipata ad hunc secunda promulgatione. Dato ergo insuper annum computari debere a die promulgationis factæ in principali Ecclesia, si plures sint in loco, in quibus publicatio fit: quia Pontifex ad initiandum dictum Bullæ annum solum exposcit publicationem ejus in tali loco; quæ sat fit per primam, potiorique jure, sufficere tenendum est, quia prima Ecclesia loci est, nonque a die acceptionis; hoc enim ut ait Ludovic. a Cruce *lib. 1. cap. 1. dub. 14. num. 3.* est intolerabilis error. Est enim commune Fidelium sentire Bullam acceptam post menses aliquos publicationis nova accedente spirare, tanquam inutilem reddi, anno naturali, & ecclesiastico lapso, qualis est accepta ante publicationem, & est pura intentio eam accipiendi. Computare annum Bullæ, anno mixto, tamquam fraudulento, & doloso relegandum est; naturali, ut minus probabile, & secundum rejicitur; Ecclesiasticusque amplexatur, adeoque fit

152. CONCL. I. Annus durationis Bullæ Ecclesiasticus est, cum certum est, quod publicatio novæ Bullæ fiet. Hæc ultima addo verba; quia si nova publicatio non fiat, non habet locum annus Ecclesiasticus; consequenterque in eo tunc naturalis computandus est. Ita sentiere DD. Salmaticenses. Bardi, Villal. Trull. Ludovic. a Cruc. aliique vari diversarum Religionum Theologi; ut refert Henriquez *lib. 7. cap. 20.* Ratio conclusionis est: quia quoties Ecclesia præcipit aliquid debere fieri de anno in annum, de anno Ecclesiastico loquitur, ut patet in præceptis confitendi, & communicandi, juxta communem receptam opinionem, & praxin Fidelium, ut dicitur *tom. 1. tract. 10. d. 3. quæst. 2. num. 19.* Similiter præceptum Ecclesiæ recitandi horas Canonicas, ordinibus sacris insignitis injunctum, non intelligitur de die naturali, sed Ecclesiastico juxta omnes AA. Deinde cum in Trid. dicitur. *sess. 23.* de Reformat. *cap. 15.* inter unius ordinis, & alterius susceptionem unum annum esse interponendum, de anno Ecclesiastico intelligitur communiter. Accedit praxis Fidelium putantium Bullam durare usque ad aliam publicationem certo ut dixi, habendam; nonque se extendere post publicationem novæ; quamvis annus naturalis non sit completus; alias eodem tempore quis duplici frui posset Bulla. Si quis autem dubius foret de novæ Bullæ publicatione, adhuc triginta quinque diebus supra annum Solarem, ipsa frui poterit: tale namque tempus censetur prudenter esse anni Ecclesiastici: triginta supra quinque dixi diebus; quia Pascha nequit celebrari ante diem vigesimum secundum Martii, nec ultra quinque supra viginti Aprilis, inclusive, quod spatium triginta quinque dies continet: cum ergo hic cum hac majori, & minori latitudine constituatur annus Ecclesiasticus, ideo dubio stante de nova publicatione, tali dierum spatio Bulla gaudere potest. Ita P. Bardi *part. 1. tract. 2. cap. 6. sect. 2. §. 5. num. 55. & seqq.* qui ut solet, pulchre se liberat a dicteriis P. Mendo dicentis hanc opinionem esse contra omnes AA. tenentes opinionem de anno Ecclesiastico, esse contra communem Fidelium persuasionem, contra mentem Pontificis, & contra rationem.

153. CONCL. II. Annus promulgationis Bullæ debet metiri a die publicationis factæ in loco ubi accepta est. Ratio est: quia Bulla non mensuratur per respectum ad locum ut sic, neque ad accipientes; sed per ordinem ad promulgationem in tali loco factam. Patet ex hoc, quod si quis, accepta Bulla hic Barchinone, in novæ Bullæ publicatione reperiatur in alio loco, ubi Bulla publicetur, postquam annus Ecclesiasticus publicationis Barchinonensis completus est, tempore illo intermedio quo nova Bulla est publicata Barchinone; & quo adhuc non est publicata tali in loco, in quo reperitur, non fruetur Bulla contra Joannes Sanchez. Et e contra si quis acceperit Bullam in tali loco, posteaque Barchinonem venerit, facta hic nova Bullæ publicatione, nonque suo in loco, Bulla fruetur, usque dum nova illic publicetur. Itaque si primus casus est odiosus, quia onerosus, secundus est favorabilis, quia proficuus; justum & est, quod incommodum experiatur, qui commodum sentit. Nec obiicias, Peregrinos frui privilegiis locorum in quibus sunt; uti legibus eorum ligantur; juxta communiorem, & probabiliorem opinionem ut dicitur *tom. 1. tract. 2. dist. 3. quæst. 3. n. 25.* nam hoc est: quia sunt illa privilegia pure localia; Bullæ autem minime, ut patet, & dictum est supra in hoc *tract. quæst. 2. num. 20.*

154. Ex hac tamen conclusione non rigide cum P. Bardi inferas, taliter spirare Bullam post novæ publicationem, ut jam non prosit eis, qui ob difficultatem concurrentium, novam accipere non valuerunt; nam de mente Pontificis præsumendum est tali tempore iis utilem esse Bullam veterem, hancque rationem esse fortiorem, quam a dicto P. allatam, censeo, nempe privilegia spirare lapso tempore durationis. Nam hoc est verum de privilegiis continentibus dispensationes contra jus, pro quibus adhuc multum juvat prudens data præsumptio; non tamen de continentibus dispensationes juxta jus, quæ cum pariter sint aliqua in Bulla, non est ratio, cur his non fruantur, præcipue attenta ejus opinione de interpretatione Bullæ a nobis tradita supra in quæst. prolegom. *n. 15.* aliorum causa. Insecutaque doctrina data *tract. 13. dist. 2. quæst. 4. num. 65. & seqq.* saltem privilegiis favorabilibus fruentur. Omnibus tamen gaudere, quia mens Pontificia est, ut non expiret Bulla pro iis, qui eleemosynam singulis annis solent expendere, usque dum novam acceperint, supposita difficulate accipiendi, ut dixi: quia cum non deperdatur ex parte ipsorum habere novam, lubenterque eleemosynam offerant, non est prudenter credibile aliam esse Pontificis voluntatem, cum tam liberalis in concessione hujus diplomatis se præbeat. Accedit, quod dies artificiales, in quibus tenentur ordine sacro insigniti divinum officium persolvere semper excedant tempore naturales: si ergo anno Ecclesiastico constat Bulla in sententia communiori, & dicti Patris, qui hac paritate suam munit opinionem, quomodo ad duos, tres, vel quatuor dies post publicationem novæ non erit utilis?

155. CONCL. III. Confessio Saramentalis incœpta, Bulla durante, finiri potest adhuc ea spirata, sive per anni lapsum, aut revocationem. Ratio est: quia sic disponitur in Bulla seqq. formalibus: *Item declarant, quod expirante anno omnes prædictæ facultates, gratiæ, & indulta expirent, tantumque poterunt causæ pendentes ad finem perduci.* Accedit, quod jurisdictio delegati a delegante non cessat, si causa incœpta est, usque dum finiatur: sicque a jure communi Confessio Sacramentalis incœpta, quæ tunc talis dicitur, quando appositum est aliquod signum quod est sufficiens materia ad conficiendum Sacramentum; qualia sunt Confessionis supplicatio; genuflexio, &c. Bulla spirata media absolutione ad finem perduci poterit.

156. Subsistitque hæc conclusio adhuc pro eo, qui malitiose distulit Confessionem in finem anni, sicuti uti potest Jubilæo culpabiliter non apponens opera ei injuncta, antequam tempus ejus finiatur in aliquorum opinione. Ratio est: quia utrique dum se pœnitent, inveniuntur impotentes eo tempore: Ille absolvendi, qua incapacitate jam previderat intra annum Bullæ non posse absolutionem obtinere, differens Confessionem ad finem ejus; iste opera in Jubilæo præcepta apponendi, ut jejunia, quia non sunt dies jam Jubilæi. Fruetur ergo iste Jubilæo, eo finito, operibus tamen injunctis positis; & ille absolutionis beneficio, anno Bullæ elapso. Ast invalidam fecerit Pœnitens Confessionem ex defectu culpabili sui, ut ex defectu propositi non labendi iterum in delicta, veri doloris, &c. non poterit uti Bulla, anno ejus elapso: quia cum Confessio non fuerit vera, causa non fuit incœpta. Similiterque si ex parte Confessarii jurisdictionem non habentis sit Confessionis invaliditas; juxta P. Bardi Suarez citantem, reddentem rationem: quia Confessio illa non potest dici inchoata, eo quod sacramentalis non sit; sed contrarium ut probabilissimum censeo, & deducitur ex dictis in conclusione 3. & ipsa 4.; quia Confessionis petitio non debet amittere rationem causæ inchoatæ ob Confessarii culpam, consequenterque prodesse, uti valet ei postulanti, si nollet Confessarius eum audire, vel moreretur, quo in casu, si annus Bullæ compleretur, ipsa quoad reservata uti posset, alium eligendo Confessarium. Si tamen quis post expirationem Bullæ, Confessione valida incoata, in peccatum reservatum inciderit, vi spiratæ absolvi nequibit: quia de illo peccato non est causa pendens; sicque nec ab aliis, si novam Bullam non accipiat: quia cum absolutio debeat esse de omnibus peccatis, & vi spiratæ nequeat absolvi a noviter commisso, hoc impediet, posse frui Bulla spirata, circa peccata, de quibus est causa pendens.

157. Obicies: e dicto peccato potest quis absolvi vi Jubilæi spirati, quando ante ejus expirationem alia reservata subjecit, quorum absolutio dilata est a prudenti Confessario (In quamplurimorum sententia): ergo pariter &c. Resp. disparitatem stare in hoc, quod licet in Jubilæo opera præscripta sint tempori præfixo allegata, ut communiter dici-

dicitur, & ex ipso diplomate clare constat: qui uni, vel alteri hebdomadæ alligantur: tamen non jus percipiendi fructum eorum: in Bulla autem Cruciatæ nedum opera: sed & jus ad eorum fructus affixa sunt anno durationis ejus. Hujus differentiæ causa est voluntas Pontificis, forteque est: quia Bulla continuo conceditur: non vero Jubilæum: quia tribus gratiis solum constat, utpote indulgentia plenaria, commutatione votorum, & absolutione a reservatis: At vero Bulla alia varia contioer privilegia. Accedit in robur disparitatis; Jubilæum respectu illius ita durare, ac si absolute perseveraret pro omnibus. Bulla vero solum durat pro causis pendentibus; quod est prorogari restrictive, & limitate; adeoque cum de tali delicto non fuerit causa pendens, ad illud non extendit spirata Bulla.

158. CONCL. IV. Potest Pœnitens alium Confessarium eligere, si electus vi Bullæ moriatur. Est ratio: quia per Confessionem incboatam jus habet utendi Bulla spirata, eo quod causa pendeat: perque accidens se habeat, quod iste, vel ille Confessarius sit: ex quo ultimo patet, quod adhuc non mortuo primo electo, ad libitum relinqui potest, & alius eligi; facultas enim hæc, juxta naturam fori Poli, cujus est, intelligi debet; adeoque placens Confessarius eligi potest, dum causam non est consummata; ad distinctionem fori Fori, in quo Judex semel electus acquisivit jus per electionem causam complendi.

159. CONCL. V. Cæteris omnibus aliis privilegiis elapso publicationis anno, frui nemo potest. Est ratio: quia in ordine ad illa nulla est causa incboata, omnes enim circa quas versari queunt alia privilegia spirante Bulla, integræ manent; ita ut nec commutatio votorum incboari possit Bulla durante, & compleri ipsa spirata, ut sentit P. Mendo: quia moraliter impossibile est, quod repente non fiat commutatio, sequenti saltem modo: *Commuto tibi hoc votum in materiam a me postea, vel a Petro* (e. g.) *pia, & docto, &c. assignandam*; quo modo declaratio materiæ commutatæ fiet post spirationem Bullæ, quæ quidem a quocumque prudenti fieri potest; quia non est actus jurisdictionis, sed prudentiæ; itaque votum totaliter fuit jam commutatum tempore Bullæ: quod si commutatio postulata fuit, Confessariusque votum non commutarit Bulla durante, nequibit postea illud met commutare. Et ratio: quia commutationis petitio non est causæ incboatio, eo quod nullus actus jurisdictionis per ipsam exercitus sit, sicque nec incœpta commutatio: ut firmatur hoc discursu. Præsentatio rescripti Judici delegato facta, ipsi confert jurisdictionem, quin sit jurisdictionis exercitium, ut communiter tenent AA. & habetur in textu *cap. relatum. cap. gratam, cap. licet undique de Off. Judic. deleg.* & manifesta est ratio: quia non est usus jurisdictionis, sed solum præparatio ad jurisdictionem exercendam: igitur multo minus privata illa petitio commutationis accepta; sed ad majus pura præparatio ad jurisdictionem exercendam, consequenterque ipsa non est commutatio incœpta, ipsam in sua integritate relinquens; uti rescriptum post ipsius præsentationem nec incipitur, nec desinit esse integrum, ni exerceatur jurisdictio. Accedit, quod causa incipitur per aliquod essentiale ejus, uti intrinsece est Confessio sacramentalis; vel signum aliquod externum deserviens ad quasi materiam talis Sacramenti, commutationis autem petitio, nec quid ullo modo essentiale, nec adhuc, ut conditio indispensabiliter requisita exigitur ad commutationem, ut patet de commutatione facta a Pœnitenti vi Bullæ a Confessario conscio, ipsum esse ligatum aliquo voto absque doctrina hujus commutationis expostulatione Juvat tradita *tom. 1. tract. 12. d. 3. q. 10. n. 123. & 124.*

160. CONCL. VI. per nullius Jubilæi concessionem revocantur Bullæ privilegia. Ita Villal. Henriq. Bonac. Salas, Castropalaus aliique complures. Est ratio: quia Gregorius VIII. per Breve Romæ expeditum die 19. Novembris anno 1574. adductum ab Alphonso Perez de Lara *in lib. trium gratiarum pag.* 27. *n.* 55. declaravit, per Jubilæum non suspendi privilegia Cruciatæ etiamque quia Bulla conceditur per modum contractus onerosi singulis Personis, ut sonat Bulla Italica, (e perche voi N. avere dato due reali d'argento) & Hispanica (por quanto vos distes &c.) quo aquirunt jus fruendi privilegiis in Bulla contentis, sicque ad illa revocanda requiritur clausula derogans facultates concessas per modum contractus, ut de his privilegiis tenent Azevedo *lib. recopil. tit. 3. leg. 4. num.* 42. Thomas Sanchez *de matrim. lib. 8. disp.* 33. *n.* 8. nec præsumitur intentio revocandi, non stante dicta clausula, ut docent Cassiodorus *decis. 1. de pactis in fine*. Rollandus a Valle *tom. 3. consil. 23. num. 2.* Puteus *lib. 1. decis. 47. n. 3. & alii.* Hacque ratione fiunt satis objectiones, quæ fieri possunt: quia non est præsumendum Pontifices velle revocare privilegia, quorum suspensio est in præjudicium tertii. Igitur in extravag. Sixti IV. privilegia Communitatibus concessa, minime vero & Ludovic. a Cruce aliam declarationem Clementis VIII. singularibus Personis revocantur. Præterea referunt Trull. ostendentis in ea nusquam voluisse suspendere privilegia Bullæ Cruciatæ.

161. CONCL. VII. Promulgatio Bullæ Cœnæ non derogat facultatem absolvendi a reservatis datam a Bulla Cruciatæ ita Sorbus *in annotat. ad compend. privileg. verb. Cruciata*. Duardus *in Bulla Cœnæ lib. 3. §. 2. quæst. 11. num. 41.* Fernandez *in examine Theol. Moral. part. 3. cap. 9. sect. 11. a. 5.* Rodriguez. Villal. Acosta, Henriq. Riccius Trull. Diana Ludovic. a Cruce. Alter. Reg. Fagundez, Sanchez, & alii. Probatur hæc conclusio ratione supra posita; quia in Bulla Cœnæ nulla datur clausula per quam derogentur privilegia concessa per modum contractus onerosi, uti est Cruciata. Et hac ratione, refutantur contrariæ objectiones, quia requirunt expressam eorum mentionem, ut intelligantur revocata. Accedit quod concessiones Principum ad invicem factæ, firmæ, & constantes debeant esse, *juxta cap. fin. de offic. deleg. lib. 6.* cum ergo ad instantiam Catholici Regis, ipsi, & Hispanis concessa sit Bulla, ideo. Præterea non est inscius Pontifex hujus opinionis communiter receptæ; sicut annualis publicationis Bullæ, in qua voluntas ipsius continuatur, eo quod per sexcennium jam a S. Pio V. anno 1571. continuo concedatur: igitur procul dubio declarasset, & non in re tanti momenti Fideles errantes reliquisset. Demum Sixtus V. ann. 1590. revocans omnia privilegia absolvendi a casibus S. Sedi reservatis tenet: *Nisi casus in Bulla Cœnæ Domini reservati in illius præsentibus litteris exprimantur*. Hique saltem in genere (quod sufficit: quia qualem expressionem Pontifex silentio præterit) exprimuntur his verbis. *Quamvis sint ex contentis in Bulla Cœnæ Domini, &c.* Tamen a casibus S. Sedi reservatis, vi ejus nequit absolvi toties quoties; nec usquam ab hæresi occulta. Est ratio: quia primi casus sunt ita Papales, uti in Bulla Cœnæ auferatur potestas absolvendi a quocumque, Pontifici inferiore, taliter ut Sixtus V. Gregorius XIII. & Clemens VIII. quasi expresse revocarint facultatem concessam Episcopis a Tridentino *Sess. 24. cap. 6. de Reform.* absolvendi nempe a dictis delictis, adhuc per suos Vicarios, & ab hæresi occulta solum per se, dicentes, (consciі nullum aliud Concilium talem facultatem eis tribuere) ab iis casibus nullum Patriarcham, Primatem, Archiepiscopum, Episcopum, &c. posse absolvere, etiam cujusvis facultatis per quod libet decretum cujuslibet Concilii, in genere, vel in specie concessum. Et secundus sat comprehensus venit, cum excipitur in Bulla. Accedit quod ita est praxis Curiæ Romanæ. Et pro Hispania plura extant Decreta quibus S. Inquisitionis Tribunali reservata est. Vide dicta *tom. 1. tract.* 12. Præterea non posse Episcopos de jure communi absolvere ab hæresi dicitur *tom. 1. tract. 4. d. 4. q. 3. num.* 29. & *n.* 30. propositionem illam damnatam ab Alexandro VII. ordine 3. *Sententia asserens, &c.* ibi relatam, reprobate opinionem sentientem vi Bullæ Cœnæ solum prohiberi absolutionem ejus duntaxat publicæ; Facultatemque absolvendi ab ea necdum in foro interno, dati continuo a S. Sede, sed etiam pro externo Episcopis Germaniæ, ipsis supplicantibus, ut dicitur in *addit. super tom. 2. tract. 13. d. 2. q. 4. num. 75. §. Respondeo* 3. remissive respondens Chessingerus ad quæsitum: an post Bullam Cœnæ, singulis annis Romæ promulgatam potestas absolvendi a casibus in ea contentis Episcopis competat.

162. Quæres an per mortem Pontificis Cruciata expiret. Pro hujus difficultatis enucleatione oportet præmittere. *Primo* gratias contentas in ea, solum concessas esse ad annum. *Secundo* dari gratiam factam, estque illa, quæ alicui conceditur independenter ab alterius voluntate; & faciendam, quæ dependenter ab alio elargitur. Placet etiam tradere regulam ad cognoscendum quænam sit gratia facta; quæque facienda, & sequens est: quotiescumque datur potestas Delegato ad exercendam gratiam determinata Persona, erit facienda; si vero cum indeterminatis Personis erit facta; mortuoque concedente expirabit hæc; non vero illa. Ita ex *cap. Si cui nulla de præben. in 6.* estque ratio: quia gratia illa est in favorem illius, pro quo committitur expediri, & quia executio a Delegato dependet, facienda dicitur. Ast secunda: quia censetur gratia directe facta Delegato exercenda, ad quos voluerit; ideo facta nominatur. Vel melius: quando directe intenta utilitate ejus cui conceditur (requisitum de ratione gratiæ; multoties enim, a casu ex offensis, offenso commoda sequuntur, quin gratiæ dicantur) deest aliquid ex parte actus primi, ad gratiam explendam, facienda dicitur: si autem nil desit, consummata, seu facta vocabitur. Patet in Petro e. g. dispensationem aliquam supplicante, quam Papa Paulo e. g. delegat. Nam si Summus Pontifex in tali concessione directe intendat Petri utilitatem resultantem ex actuali dispensatione, dicetur gratia facienda: quia ex parte actus primi deest aliquid, complementum nempe ipsius, ut puta actualis dispensatio, vi cujus Petrus gratia potietur. Ast si Summus Pontifex directe intendat utilitatem, seu honorem, Paulo obventurum communicatione talis potestatis, habebit Pau-

lus in actu primo omne, quod requiritur ad dispensandum; nam circa hanc causam particularem constituitur legitimus Judex.

163. Quod si dicas: in dispensationibus solere Pontificem ponere pro conditione examen causæ, & veritatis precum Inquisitionem; sicque licet intendat directe commodum Delegati, erit gratia facienda; deerit enim aliquid ex parte actus primi, positio nempe conditionis exigitæ. Resp. dictis non intendi asseri, quod in omni eventu, & casu, collatio potestatis, & utilitas directe intenta resultans, sat sint ad hoc ut gratia dicatur facta; sed quod in pluribus casibus; seu communiter, quando nil deest ex parte actus primi ad complendam facultatis communicationem, concessio talis, gratia facta dicatur. Ad objectionem tamen dico: quod si conditio apponitur ut licite fiat dispensatio, (tuncque est modus, qui cognosci valet atque inferri talis, quando supponitur potestas collata, posteaque modus additur) vel forma ad validitatem actus requisita, (quæ cognosceretur, talisque ita deduceretur, quando potestas sub tali forma conceditur) hoc utroque modo gratiam factam dicitur esse, eo quod dicatur potestas communicata ex nunc pro tunc sicque nil contra asserta. Insuper est præsupponendum, quod quando gratia facienda est accessoria gratiæ factæ, non expirat morte concedentis: quia ita decisum est *cap. Si super gra. de offic. Deleg. in 6.* Accedit sequi accessorium naturam sui principalis. Dein gratiam faciendam concessam nomine dignitatis, morte concedentis non spirare: quia dignitas, semper manet. Demum, in Cruciata duo esse genera privilegiorum, quædam, quæ dependent ab alterius voluntate, ut est indulgentia acquirenda semel in vita, & semel in articulo mortis, absolutio a reservatis, commutatio votorum, &c. alia non dependentia ab alterius voluntate, ut indulgentiæ concessæ visitantibus altaria, facultas comedendi ova, & lacticinia &c. omnibus his præhabitis, sit

164. CONCL. VIII. Nulla Bullæ Cruciatæ privilegia spirant per mortem Pontificis. Ita complures AA. citati a Corduba *de indulgentiis qu. 36. alii citati* a Ludov. a Cruce *disp. 1. cap. 10. dub. 3.* aliique tum Theologi, tum Jurisperiti a P. Bardi *part. 1. tract. 2. cap. 6. sect. 7.* Est ratio: quia sunt gratia facta. Patet de iis, quæ sunt secundi generis, & de illis, quæ in primo veniunt: quia directe conceduntur in utilitatem Bullam accipientium: Confessarii enim sunt meri executores, facultatem exequendi dicta privilegia habentes, non immediate a Summo Pontifice erga eligentes; sed ab ipso pro, & per ipsos eligentes; quod distinctum est valde a dictis superius.

* 165. CONCL. IX. Quamvis annus durationis Bullæ lapsus non sit, potest Papa valide illam revocare, nulla stante causa. Est ratio: quia Summus Pontifex non ita se abdicavit, imo nec potuit a jurisdictione, ut non possit jam obligare quemcumque ad observantiam juris communis, contra quod plura extant in Bulla privilegia; & non valendi revocare pure gratuita, seu non transferentia ullum dominium, mereque consistentia in facultate faciendi aliquid contra; aut præter jus commune, seu speciale, de quibus ita sentiunt inter alios Souza *in Bulla Cœnæ cap. 16. disp. 84. n. 9.* Suarez, Sanchez, Merolla, Bonacina, Salas, Basilius Pontius, Castropalaus. Nec obest, quod data sint omnia per modum contractus onerosi; nam imbibitam servat hanc conditionem. Tamen ita, illicite operaretur: quia non staret promissis. Prærerquam quod, ut diximus Concl. VII. Principum concessiones firmæ debent esse, & hoc specialissimo motivo. Accedit quod foret abusus potestatis Ecclesiasticæ, ex quo licet revocatio quoad hunc respectum peccatum veniale tantum foret, ratione tamen scandali, non effugeret noxam gravem, quod necessario prævideretur. Legitima autem stante causa, ut publica utilitate licite revocaretur, quia tali in casu, adhuc jure acquisito potest Princeps privare subditum a bonis: bonum enim privatum publico cedere debet, cum simul esse nequeant: nec solutionem præstitam pro Bullis teneretur in eo tunc resarcire Personis particularibus: quia contractus celebratus fuit cum dicta inclusa conditione: ex quo sequitur, quod nec Rex ipsis teneretur dictas reddere eleemosynas, nam cum ipso non contraxerunt, aliundeque titulo donationis a Pontifice, qui pecuniam talem alienare poterat, dominium acquisivit. Accedit quod revocatio non esset a Rege, sed a Pontifice, in quo dictam residere adhuc potestatem sciunt sumentes Bullas, vel scire tenebantur. Nec ipsi Regi aliquod teneretur Pontifex compensare pro pecunia, quæ alias media Bullarum acceptione ei proveniret: quia cum, ut diximus, sit tota Bulla privilegium mere gratuitum, nonque stet in donatione aliqua, sed veluti quædam respectu ejus, sit delegatio, & a voluntate Pontificis dependens, non est præsumendum se voluisse obligare ex rigore justitiæ ad compensationem damni in casu revocationis, cumque ergo aliunde injuria contra justitiam ei non fiat, ad compensationem ei non obligatur. Ipsis vero Personis Bullas accipientibus, si foret revocatio injusta, resarcire teneretur, pro temporis rata, damnum: quia omnia in pristinum reducere teneretur, restituendo dictis Personis id quod ex parte sua posuerunt, pro continuitate contractus; alias manifesta foret injustitia, ut ex se liquet.

QUÆSTIO VII.

De privilegiis tempore Interdicti concessis.

§. I.

De Oratoriis eorumque approbatione requisita.

SUMMARIUM.

166. *Notabilia.*
167. *Supponitur non posse erigi Oratorium vi Bullæ.*
168. *Privilegium celebrandi in Oratoriis est concessum pro tempore Interdicti localis generalis.*
169. *Per Ecclesiam, & Oratorium privatum quid intelligatur?*
170. *Approbatio ut sit utilis, debet esse proprii Diœcesani.*
171. *Quacumque de causa, illa deficiente, nequit in illo celebrari.*
172. *Compelli tamen potest ille ad dictam approbationem præstandam.*
173. *Si privilegiatus mutet domum, locus in Oratorium erectus non eget nova approbatione, licet contrarium probabile sit, ut ostenditur.*
174. *Non indigent dicta Oratoria benedictione.*

166. Ut quis vi Bullæ, uti possit privilegio celebrandi per se, vel per alium in Oratorio privato opus est. *Primo* quod Oratorium sit deputatum, designatum, & visitatum ab Episcopo: de qua conditione agetur in præsenti. *Secundo* quod non dederit causam interdicto, hoc est, quod non commiserit delictum ob quod latum sit interdictum, aut particeps ejus fuerit, ut explicatur *in cap. Alma mater de sent. excom. in 6. cap. licet de privil. in §. ult. Tertio* quod per ipsum non stet, quin interdictum amoveatur; si enim ipse est causa culpabilis, ut interdictum adhuc maneat, hoc privilegio minime fruetur; tuncque dicetur, per ipsum stare, ut interdictum perseveret, quando in eo manebit delicto, cujus causa latum fuit interdictum; aut debitam non præbuit satisfactionem, de quibus supra. *Quarto* ut aliquæ fundantur preces, & de hac in §. 3.

167. Tanquam indubitatum præmittendum est pro nunc, vi Bullæ Cruc. non posse erigi Oratorium, ut in eo Sacrum celebretur; ipsa namque praxis ita ostendit: cum neque prudentis sit judicare, Pontificem, hanc facultatem unicuique, quantumvis infimæ sortis concedere, uti Bulla conceditur; cum matura consideratione non valde faciliter Nobilibus donetur: hocque ne concessiones tales in irreverentiam tam tremendi Sacrificii, quæ ex illis proculdubio proveniret, cederent.

168. Præhabita dein integra notitia Interdicti, effectuumque quos pariat; acquisibile totum ex *tom. 2. tract. 13. d. 2. q. 6. per totam.* Est advertendum, quod privilegia quæ conceduntur interdicti tempore, elargiuntur pro tempore interdicti localis generalis, de quo solum fit mentio in Bulla; quamvisque privilegia Personis concedantur, tamen non ad ipsas ut afficiuntur interdicto, sed ut in ordine ad locum diriguntur; cumque aliunde Bulla nil disponat de interdicto personali, ideo ad ipsas interdicto aliquo innodatas privilegia non sunt extendenda: Et *generalis* dixi: quia in Bulla plumbea monetur hoc privilegium intelligi de Ecclesiis, in quibus alias, durante interdicto, quomodolibet, permissum sit celebrari: cum ergo in Ecclesia specialiter interdicta vetitum sit celebrare, ut notat Glos. *ibid. ver. Eccles.* Filliuc. *de censuris tract. 18. c. 3. n. 65. aliique.* ostenditque Covarr. *exponens cap. Alma mater, 2. p. §. 4. n. 1.* non poterit vi Bullæ in ea celebrari: quia stante tali præcepto, non verificatur conditio a Summo Pontifice exigita, nempe, si alias permissum fuerat celebrare. Idem dicendum est de Oratoriis. Et ratio est: quia non æqualis; quinimo major militat ratio in his, quam in Ecclesiis, in quibus, si non licet, non obstante quod sunt loca Divino Cultui pro omnibus Fidelibus destinata; quanto minus, in his, quæ secundum jus commune non sunt propria loca celebrandi? nec dicatur in interdicto speciali jam posse celebrari semel in hebdomada, ut constat ex *cap. Permittimus de sent. excom.* quia hoc est ratione necessitatis conservandi Eucharistiam pro moribundis.

169. In præsenti privilegio, nomine *Ecclesiæ* intelliguntur Ecclesiæ illæ, quæ manent sub Sæcularium Clericorum Cura, & Episcopi auctoritate sunt expositæ, & approbatæ, ut in eis Divina celebrantur, uti colligitur optime ex *cap. Alma mater.* Per Oratorium vero privatum locus ille venit comprehensus Deo dicatus, & privatus, in quo nec habetur Campana, nec ostium patens in via publica, ad nutumque Fundatoris Domus, in qua est, ad usus profanos redire potest, prout docet Barbosa *de jur. Eccles. lib. 2.*

lib. 2. *cap.* 8. *n.* 16. (& traditur in hoc *tom. tract.* 14. *d.* 5. *q.* to. *in appendice* t. *ad n.* 136.) recognitus, & deputatus, atque ad Divinum Cultum approbatus.

170. Proprii tamen Ordinarii, hoc est Diœcesis in qua erectum est Oratorium, debet esse approbatio. Ita Suarez *in* 3. *part.* S. Thom. *tom.* 3. *disp.* 81. *sect.* 3. Persins *de offic. Sacerd. lib.* 1. *cap.* 6. *dub.* 3. *num.* 22. Vasquez, Fagundez, & alii contra Dianam quatuor in contrarium citantem AA. pro sua parte; nostram tamen consulentem opinionem. Patet ex *cap. his ergo dist.* 1. *de consec.* ubi statuitur non esse licitum celebrare extra Ecclesiam consecratam, nisi in locis illis in quibus Episcopus proprius jusserit, & ex aliis ipsiusmet *jur. canon. cap.* Accedit, quod hæc visitatio, & designatio est actus jurisdictionis, pertinetque ad forum externum judiciale, qui actus nequit exerceri: ni ab Episcopo in proprios Subditos. Liquebit amplius ex approbatione Ordinarii Confessoris vi Bullæ eligendi.

171. Ast si nolit Episcopus proprius, quamvis injuste, approbare, locumque decentem designare, non potest privilegiatus uti Oratorio, ac si approbatum fuisset: quia Bulla hoc concedit privilegium, apposita dicta approbatione, ut conditione. Ita Pelissarius *in Manual. Regular. tom.* 2. *tract.* 8. *c.* 2. *sect.* 2. *num.* 140. Diana *tom.* 4. *tract.* 2. *resol.* 24. *pag.* 42. Bardi *part.* 2. *tract.* 2. *c.* 2. *sect.* 2. *num.* 10. consulentes privilegiatum recurrere ad Episcopi Superiorem, ab illoque licentiam expostulare, vel ut alteri committat, & deleget executionem.

172. Ad quod compelli potest: ut tenent Quintanaduenas *in Theol. Moral. tom.* 1. *tract.* 7. *singul.* 23. *n.* 3. Garcias *in Sum. Theol. Moral. tract.* 3. *diffic.* 8. *dub.* 2. *punct.* 2. *n.* 16. Lodovic. a Cruc. *disp.* 2. *cap.* 5. *dub.* 1. *n.* 9. reddens hic rationem: quia nequit Episcopus defraudare subditum a privilegio sibi concesso a Pontifice de habendo domi Oratorium, ex quo Guitart, & alii posse celebrari, si non daret licentiam Episcopus, volunt.

173. Si privilegiatus mutet domum, non tenetur Episcopus denuo approbare, & visitare Oratorium novæ habitationis, ut fruatur dicto indulto. Ita Quintaduenas *in Theol. Moral. tom.* 1. *tract.* 7. *singul.* 33. *num.* 4. Ratio est: quia utrumque est approbatum, & locus Oratorii, & illius ornatus, tamen pro contraria sententia, quamvis nesciam Patronum, sustineri posse sentio. Est ratio: quia locus materialis secundæ habitationis non est approbatus, quidquid dicat cit. Quintan. & credo intelligat de approbatione loci formaliter ut sic; non tamen de approbatione talis loci; quam illam non sufficere ostendo ex verbis Bullæ: præcipit enim ibi Pontifex, quod Oratorium deputatum designetur, & visitetur, quod procul dubio est, ut eligatur locus decens, tum quoad formam structuræ tum quoad ornamenta, ad sacrificandum requisita, quæ, ut possit Episcopus licentiam celebrandi concedere, adesse debent: igitur ad implendam Pontificis mentem, necesse erit, locum secundæ domus visitare, & designare: quod non vult Pontifex in potestate privilegiata relinquere.

174. Dicta Oratoria benedictione non indigere, certum est: quia in Rituali Pauli V. ubi offeruntur benedictiones pro Ecclesiis, & Oratoriis publicis, pro privatis nulla adducitur. Nec fit de hoc mentio in Brevibus tum Nuntiorum, tum Papæ. Ita Garcias *in Sum. Theol. Moral. tract.* 3. *diffical.* 8. *dub.* 2. *punct.* 1. *num.* 9. Villal. & alii.

§. II.

De participantibus privilegio audiendi Sacrum in Oratorio privato.

SUMMARIUM.

175. *Omnes qui subduntur privilegiato sive natura, sive servitute sub nomine Familiarium, & domesticorum veniunt.*
176. *Alii veniunt sub his nominibus unice ne privilegium inutile reddatur.*
177. *Comitantes privilegiatum honoris causa non sunt familiares.*
178. *Qui tales effecti sunt, solo fine fruendi privilegio, eo non gaudent.*
179. *Bene vero si ob supervenientem causam, a privilegiato accipiantur.*
180. *Presbyter potest eligere quemcumque laicum, ut ipsi inserviat in Sacrificio Missæ.*
181. *Sub nomine consanguineorum venit uxor, & parentes usque ad quartum gradum.*
182. *Licet non habitent in eadem domo.*
183. *Affines non veniunt sub dicto nomine.*
184. *Solvitur objectio.*
185. *Ad celebrandum, vel Sacrum audiendum in privato Oratorio, adesse debet privilegium habens.*
186. *Dissolvitur fundamentum contrariæ sententiæ.*

175. PRÆHABITO, quod in Oratorio privato vi Bullæ celebrari possunt plures Missæ: quia illa ad unam, vel determinatum numerum non limitat privilegium: concedit posse celebrare Presbyterum; & facere, Laicum in præsentia familiarium, & domesticorum, & consanguineorum: igitur opus est scire, quæ sub his nominibus veniant Personæ; & primo sub nomine Familiarium, & domesticorum, prout sermo est ad privilegium concessum; veniunt ergo sub dictis nominibus, omnes illi qui habenti privilegium hoc subjecta sunt, sive jure, sive natura; expensisque ipsius vivunt, eique obsequium præstare tenentur. Per familiam enim in præsenti intelligitur quædam determinata societas plurium degentium sub uno capite, & colligitur *ex l. Ædiles. §. Familiæ. ff. de ædilitio edict. l.* 1 *§. Familiæ. ff. de vi & vi armata, l. Qui rem rapuit ff. de vi bon. rapt.* & in hac acceptione loquitur Glos. *in l. Si familia ff. de jurisdict. omn. Judic.* & in Lexico Juridico *verb. Familia. §. Ad Personas* dicitur. *Jure proprio familiam dicimus plures Personas, quæ sunt sub unius potestate aut natura, aut jure subjectæ.* Ex qua explicatione patet, quod nedum veniunt sub nomine Familiarium famuli qui expensis Domini, cui obsequium præbent, aluntur, in jure familiares nuncupari, ex quo ortum duxit illud proloquium, *Familiaris constituitur corpore, & dente*; hoc est commensalitate, & servitio constitui, quo titulo alitur & quia mensam Domini intelligitur participare commensalis vocatur; sed etiam uxor, filii, nepotes aliique descendentes, de quibus, an veniant necne dicto nomine, acerrime disserere otiosum censeo in præsenti; cum jam expresse veniant nomine consanguineorum ut dicitur infra *num.* 181.

176. Quia tamen hoc privilegium redderetur inutile, si uxor, filii, &c. non venirent sub dicto nomine, in ordine ad Oratoria, ideo, esse ita, asserit Ludov. a Cruc. *disp.* 1. *cap.* 5. *dub.* 3. *num.* 3. minime vero in ordine ad Ecclesiam; quia quamvis sit stricte interpretandum juxta textum in *cap. Porro de privilegiis*: tamen non ita, ut nil operetur: ex quo similiter dicitur, quod si privilegiatus talis sit qualitatis, ut sine aliquibus eum comitantibus ad Ecclesiam ire non consueverat, licet in propria privilegiati domo non habitent, nec ab ipso alantur, poterunt, sicut antea privilegiatum associare, sicque tali privilegio gaudere, comprehensi ita illi tales sub familiarium nomine: in Oratorio vero neutiquam: quia non militat dicta ratio; forsque ponitur in Bulla *Familiares, & domesticos* ad excludendum illos, vel illas domum privilegiati frequentantes, ut tenet Trull. *lib.* 1. *§.* 3. *dub.* 5. *num.* 2. Etiam Magistros privilegio Discipulorum, & econtra, ut probabile censet cit. Trull. *loc. cit. dub.* 4. *num.* 3. Sub domesticorum nomine veniunt, qui aliquam ex supradictis habent subjectionem, vel servitutis vel patriæ potestatis, ut tenent Felinus *cap. in litteris de testibus num.* 1. Bald. Archidiaconus, Joan. Andr. a Sanchez *in opusc. lib.* 7. *c.* 1. *dub.* 20. *n.* 22. *citati*.

177. Inferes ex dictis: comitantes privilegiatum, honoris causa, euntem in Ecclesiam, non gaudere privilegio privilegiati ipsius: quia nec sunt familiares; nec domestici ejus, nec est causa, ut sub iis dicantur venire. Ita Trull. *loc. cit. dub.* 5. *num.* 2. Bardi, Ludov. a Cruc. & alii.

178. Multoque minus eum comitantes, solo fine fruendi dicto privilegio, audiendi nempe Sacrum in Ecclesia, interdicti tempore: quia fraudulenter comitantur: etiamsique ad hunc finem sint ascripti servi ejus, ut sentiunt Ludov. a Cruc. Bardi, Trull. Rodriquez, Sotus, Navarrus, Villal. Henri.

179. Si tamen multiplicati forent ob aliquam supervenientem causam, eo gauderent: quia cessaret fraus: cum aliunde sint veri famuli, quibus eget (ut supponitur) privilegiatus in comitatu; qua causa noviter adventa, seclusa, solum fruentur familiares illi, quos secum solebat adducere privilegiatus in comitatu; hocque: quia limitata significatione accipitur in jure communi cap. licet dictus terminus; quod illæsum manere debet in quantum fieri potest. Itaque sentiunt communiter Bullæ expositores.

180. Si privilegiatus sit Presbyter, ad celebrandum tempore interdicti, quem sibi placeat Laicum eligere valet in Ministrum, qui nec sit familiaris, domesticus, consanguineus, nec privilegiatus. Ita Diana *tom.* 4. *tract.* 2. *res.* 51. *num.* 5. & Bardi *part.* 2. *tract.* 2. *cap.* 3. *sect.* 2. *num.* 18. dicentes, quod privilegio concesso, veniunt concessa omnia, quæ ad usum illius accessoria sunt & a voluntate illius dependent, ut ex *cap. præterea de offic. Jud. deleg.* & ex Glos. *ibi.* Concesso enim principali conceditur accessorium; hæcque probant habito adhuc aliquo ex participantibus talis privilegii; qui si non adsit, convincitur, ratione posita *n.* 176. accedit inde: quod habens privilegium recitandi matutinum diei sequentis paulo post meridiem, assumere potest socium, sub obligatione recitandi, qui æqualiter satisfaciet: ergo sicut socius iste non est necessarius privilegiato, & tamen per hujus assumptionem, eodem

S 2 gau-

gaudebit privilegio; ita similiter quicumque assumptus in Ministrum, probabito familiari &c. privilegio audiendi Sacrum fruetur.

181. Sub nomine consanguineorum venit uxor, & omnes consanguinei usque ad quartum gradum: quidquid dicat Henri. solum intelligi usque ad primum non explicans adhuc si in utraque linea, recta nempe, & collaterali, an recta solum, nec ne. Ita Rodriq. Avila, Trull. Villal. Riccius Bardi, Diana quoad secundam partem *tom. 4. tr. 2. resol. 53. n. 2.* & quoad utramque *resol. 52.* cum Castropalao. Ratio est: quia per consanguineos, ut sic intelliguntur omnes usque ad quartum gradum inclusive, communiter; nec ultra extendendum est: quia per Trid. usque ad talem gradum ampliatur cognatio, & agnatio, & non ultra. Uxorem venire sub tali nomine non est dubium, cum sit radix consanguinitatis, & una caro cum privilegiato.

182. Quamvis domi privilegiati non habitent hi: quia consanguinei sunt, talis circumstantiæ non erat inscius Pontifex, ut liquet; sicque forte censuit Henriquez hanc esse Pontificis mentem; alias enim ad plures familias extenderetur participatio privilegiis; sicque per consanguineos solum in primo gradu esse intelligendos, dico nullibi invenisse vestigium aliquod in quo possit niti, & sustineri talem fuisse Pontificis sensum, consequenterque in hoc non esse audiendum citatum Auctorem.

183. Affines vero non venire sub nomine consanguineorum certum est, ut communiter AA. Ratio est: quia affinitas est quid valde distinctum a consanguinitate, cumque hoc privilegium sit odiosum, eo quod contra jus commune, stricte, ut dictum est quæst. prolegomena *num.* 8. est interpretandum. Accedit quod privilegium non operatur ultra verborum significationem, ut colligitur ex *c. Porro de privileg.* nisi nos cogat necessitas ad improprietatem aliquam verborum admittendam, ut e. g. foret si tali remota improprietate aliqua injustitia, vel quid simile consurgeret.

184. Objicies: lex ob identitatem rationis extenditur ad casum non expressum: ergo sub nomine consanguineus, affinis venit, eo quod eadem sit ratio. Resp. verum esse de lege; sed non de privilegio particularibus Personis concesso, (ut patet discurrendo de casibus particularibus in praxi) quale est Bulla, quæ solum extendi intelligitur ad Personas quæ in ipsa nominantur; vel saltem sub nominatis contineri queunt; cumque affines, nec nominentur, nec sub consanguineis comprehendantur, ideo, &c. Accedit, quod efficacia privilegii, & amplitudo est in voluntate concedentis; nonque in ratione, licet concedens ratione ductus fuerit; adeoque non proderit, ratio ei, pro quo eadem est, si voluntas concedentis non extenditur; lex autem e contra se habet, sicque evidens est discrimen. Nec obest: quod in Bulla Italica dicatur *è di suoi Parenti*, & Hispanica *de sus Parientes* sub quibus videntur affines venire; nam hæ regulari debent cum plumbea in qua *consanguinei* habetur, quo termino debent alii metiri, & non e contra. Accedit: quod in lingua Italica affines dicantur *Parenti per via di Matrimonio*; & in Hispanica: *Parientes por affinidad:* cumque solum dicatur *Parenti*, & *Parientes*, & præcise sint ponendi, non veniunt affines comprehendendi.

185. Hujus privilegii participantes, audiendi scilicet sacrum tempore interdicti nequeunt illo frui, Privilegiato non præsente; est ratio: quia ly *Et* clausulæ concedentis tales privilegium sumitur conjunctive (licetque aliquoties disjunctive accipi possit, ut constat ex jure in *L. Sæpe de verb. & rer. signific.*) ut colligitur ex subjecta materia ex qua pensari debet; nam quando ly *Et* est inter duo, quorum unum ab alio dependet, sumitur sæpe sæpius conjunctive; si vero inter æquales, independentesve, disjunctive: patet sequenti paritate; nam quando dicitur: Petrus, & Paulus divites possunt expendere centum aureos ob causam piam, sumitur ly *Et* disjunctive: quia uterque seorsim erogare tantam valet quantitatem; si vero dicatur Paulus, & ejus familia sunt immunes a tributis, ly *Et* sumitur conjunctive; nam familia per connexionem, & dependentiam immunitate fruitur: cum ergo participantes privilegium Privilegiati, per connexionem, vel dependentiam ab illo frui valeant tali privilegio; ideo conjunctive, & non disjunctive sumenda est conjunctio *Et*; consequenterque adesse debet Principalis, ut participes privilegii, quo ipse gaudet, frui possint. Accedit: esse hoc privilegium odiosum, ut dictum est quæst. prolegomena: igitur præsentia civilis Principalis non sufficiet, sed physica necessaria erit.

186. Nec valet dicere: quod si ly *Et* sumeretur conjunctive, sequeretur, etiam Principalem non posse frui privilegio absque Familiarium, &c. physica præsentia; sed hoc est aperte falsum: ergo. Hæc est vis contrariæ sententiæ, sed certe nulla: quia principalis Privilegiatus, cui conceditur privilegium, est Principalis; cæteri tamen ejus privilegio gaudentes accessorii; sed indubitatum est Principalem stare, nec egere accessorio; accessorium tamen nec stare, & egere principali. Ita pro hac sententia Ugolinus apud Franciscum Ancharanum. Gemin. in *cap. licet de privileg. in 6.* Sayrus, Henri. Conin. Rodri. Trull. Bardi, Riccius Villal. Guitart, & alii contra Dianam, Raphaele Aversa, Ludovic. a Cruc. dicente isto *disp. 1. cap. 5. dub. 3. num. 5. pag. 238. in fine* (etiamque Diana) utrumque esse satis probabile.

§. III.

De onere fundendi preces quando utitur tali privilegio audiendi sacrum, vel celebrandi in Oratorio privato tempore interdicti.

SUMMARIUM.

187. *In usu Oratorii debetur fundere Deo preces, quæcumque sint.*
188. *Sed nec ut de essentia, nec conditio sine qua non ad utendum tali privilegio requiruntur.*
189. *Objectio solvitur.*
190. *Obligat sub culpa veniali orandi præceptum.*
191. *Astringit talis obligatio omnes gaudentes tali privilegio.*
192. *Non autem si in Ecclesia celebretur, vel sacrum audiatur.*
193. *Ad quod audiendum tenentur die festo dicti tales, ut ostenditur auctoritate, ratione, & paritate.*
194. *Quæ efficax habetur contra P. Bardi.*
195. *Tamen non tenetur ad faciendum celebrare, adhuc quod sine stipendio celebretur.*
196. *Bene vero si oratorium sit erectum in Regularium monasterio.*
197. *Hoc privilegium non extenditur ad cessationis tempus.*
198. *Solvitur objectio.*
199. *Moderatio facta tempore interdicti non extenditur ad tempus cessationis a divinis.*
200. *Nequit celebrari vi hujus privilegii in Ecclesia violata.*

187. ORATORIO privato utentibus præcipitur, ut fundant Deo preces pro unione, & pace inter Principes Christianos, & Victoria contra Infideles; qualis autem esse debeat hæc oratio non exprimitur; consequenterque vocali, aut mentali satisfieri certum est: positumque erit in arbitrio orantis; uti de oratione ut sic præscripta in Jubilæis ad lucrifaciendam indulgentiam tenent Lavorius de Jubilæo *part. 1. c. 18.* Alphonsus de Leone *eod. tract. q. 10. sect. 2. & alii*. Quanta autem fieri debeat, respondeo pariter in orantis arbitrio relinqui; quæcumque enim, etsi brevis, sufficiens erit ad hunc effectum, quia in ipsa salvabitur substantia præcepti.

188. Non ita tamen est necessaria hæc oratio, ut non suffragetur tale privilegium ipsa non posita; ut communiter sentiunt AA. & patet ex eo, quod prius sit concessa facultas celebrandi, quam injuncta obligatio orandi; sed posterius nequit esse de essentia, nec conditio sine qua non prioris, ut de se liquet: ergo cum nullo ex his modis necessaria sit, ipsa non posita, operabitur privilegium. Patet ex his non esse necessarium fundere tales preces ante Missam; sed sufficere post completam; quo a posteriori veritas asserti sufficienter ostenditur.

189. Objicies ex regula tradita *num.* 163. nempe qua cognosci potest, quando aliqua forma est de substantia actus, & quando non; utpote, quod tunc est de essentia, vel substantia actus, quando a Legislatore datur potestas ad efficiendum ipsum actum cum tali forma; secus autem quando supponitur potestas concessa; sed nunc datur simul cum onere potestas utendi Oratorio ad celebrandum: ergo. Respond. *Primo*, quod ibi dictum est; quando potestas conceditur sub forma; quod est aliqualiter distinctum, ac cum forma, ut consideranti discrimen fiet patens. *Secundo*, falsam esse minorem, ut constat ex probatione asserti, prius enim concessa est potestas, posteaque onus impositum. *Tertio*, regulam illam intelligendam esse attenta subjecta materia, circumstantiis, aliisque, ob quæ imposita est talis forma, (quod ibi non negavimus) adeoque onus orandi omnibus prædictis attentis indispensabiliter non exigi cum communi AA. censuimus.

190. Dari tamen de talibus precibus fundendis præceptum, dictum est *num.* 187. indubitatumque habetur; eo quod verbis præceptum significantibus jubeat Pontifex orationem fieri: ait enim: *teneri Oratorio utentes, preces aliquas Deo fundere*; at vero non obligat sub gravi noxa; sed solum sub delicto veniali, ut tenet Gallego. Henao. Villal. Rodriq. Bard. Trull. Diana *tom. 4. tr. 2. resol. 59.* & Expositores Bullæ, præcipue recentiores reddentes rationem supradicti omnes: quia non est materia gravis, (ut liquet) sub qua obligatio gravis cadere non potest, ut communiter tenent omnes AA.

191. Has preces fundere tenentur omnes utentes tali privilegio sive immediate, sive per participationem. Est ratio: quia verba Bullæ sunt generalia, nullam excipien-

pientia Personam: dicitur enim: *Eis tamen, qui privato Oratorio ad præmissa uti voluerint, ut quoties id fecerint, aliquas preces Deo fundere teneantur, imponitur*: ergo universaliter omnes tali fruentes privilegio, dicta obligatione ligantur. Accedit quod ly *eis* omnibus quibus supra concessum fuit uti Oratorio privato, nempe Bullam habenti: ejus familiaribus: domesticis, consanguineis, &c. refertur.

192. In Ecclesia autem, vel in loco publico, in quo licitum est sacrificare, celebrantes, vel celebrare facientes, tales preces non tenentur Deo fundere. Est ratio: quia non est obligatio, ubi non viget præceptum; cum ergo hoc solum adsit, quando utitur Oratoriis privatis, non vero quando in Ecclesia jubetur celebrari, vel celebratur, ideo, &c.

193. CONCL. I. Dicto privilegio gaudentes sacrum tenentur audire diebus festivis. Pro hac conclusione plusquam septuaginta videbis citatos AA. in PP. Ludovic. a Cruc. *disp.* 1. *cap.* 5. *dub.* 4. *n.* 5. *pag.* 239. Barbosa *part.* 2. *tract.* 2. *cap.* 3. *sect.* 6. *n.* 54. *pag.* 179. & Trull. *lib.* 1. §. 3. *dub.* 6. *num.* 2. *pag.* 58. contrariam sentiente probabilem Diana *tom.* 2. *tract.* 3. *resol.* 124. *pag.* 117. pro qua alii a se, & a supradictis citati stant; moti ea eo, quod privilegium non debet retorqueri in damnum privilegiati: uti habetur ex *regula* 61. *juris in* 6. *quod ob gratiam* pluries in summa citata. Etiamque; quia nemo tenetur uti privilegio sibi concesso, sed potest illud renunciare, ut liquet ex *cap. si de terra, de privil.* Hic tamen his contraria tanquam probabilior, tutiorque amplexatur sententia, cui favet sequens ratio: tali gaudens privilegio, ligatur a præcepto Ecclesiæ ad audiendum sacrum; sed qui est obstrictus aliquo præcepto illud tenetur implere sub transgressionis pœna: ergo. Maj. patet, & parificatur, cum in carcere vincto, qui habita facultate exeundi e carcere ad audiendum sacrum, vi illius privilegii, liget ipsum præceptum, tenetur in communi sententia, ad quod antea non tenebatur; quia non comprehendebat ipsum lex; non enim ligat impotentes, uti stante interdicto, ante habitum privilegium.

194. P. Bardi refutat præsentem paritatem; sed explicatione a se tradita relicta; ipsam magis ostendo, hac in nihilo dissimili a data: nam sicut habens privilegium confitendi cuicumque Sacerdoti, quamtumvis non approbato, sua peccata, tenetur ad implendum annuæ Confessionis præceptum, si hunc habeat, alias idoneum, & non approbatum ab Ordinario, confiteri, non ex vi per se proveniente immediate e privilegio, sed a præcepto Ecclesiæ obligante ad annuam Confessionem confiteri valentes; ita in carcerem conjectus facultatem retinens audiendi sacrum, tenetur sacrum audire, non ex vi, per se, & immediate proveniente a tali facultate; sed ex vi præcepti Ecclesiæ, jubentis sacrum audire die festivo, potentes commode illud implere: Et similiter, cum habens privilegium audiendi sacrum tempore interdicti possit implere præceptum, hoc ipsum obligat; & omnes, quamvis alii tantum in actu primo sint ligati, minime vero in actu secundo, quia ratione interdicti observandi, nequeunt illud adimplere. Licetque aliunde hoc privilegium sit vulnus juris; aliaque neutiquam, quia nullum datur commune præceptum non audiendi sacrum, nec non annualiter confitendi; uti est non audiendi sacrum interdicti tempore (quod possent respondere contrarii, ut ait cit. P.) hoc certe nil obest: quia cum hæc prohibitio privilegiatos non adstringat, perinde est, ac si non foret, adeoque efficax est paritas in carcerem conjecti; ad demonstrandam statutam conclusionem. Deinde prima ratio contrariæ sententiæ nil urget: quia non est privilegium, quod privilegiatos adstringat ad præceptum sacrum audiendi; sed ipsummet præceptum. Nec secunda; quia supposito, quod non id asserant de privilegiis concessis communitatibus, aut statui, quomodo certum est, non posse renuntiari eis (ut patet de Clerico, qui non potest renuntiare privilegio fori, permittendo, ut ad Judicem sæcularem adducatur, nec privilegio Canonis, patiendo voluntarie injuriose percuti) concedo verum esse per se, non autem per accidens: quia per accidens, hoc est ratione alterius, utpote præcepti Ecclesiastici, tenetur uti privilegio, quo semel accepto, non est ei jam integrum implere, vel non; quia eum jam constringit dictum præceptum: ad modum quo tenetur quis solvere debita justitiæ, ad quæ est impotens solvendo Regi gabellas, si ab isto privilegium obtineat non solvendi eas, quo accepto, non ratione privilegii, sed ratione justitiæ debitorem astringentis ad solutionem in quantum potest, tenebitur.

195. Tamen tali gaudens privilegio non tenetur facere celebrare sacrum die festi, ad illud præceptum implendum; quamvis absque stipendio adsit, qui celebret, in Oratoriis privatis. Ita Merolla, Dicastillus, Conradus, Cenedus, Ledesma, & alii; ratio est: quia celebrare in tali loco est indecorum, & minus decens, sacri enim Canones, ut habetur in *cap.* 1. *&* 2. & *cap. Missarum de consecrat. dist.* 1. statuunt celebrandum esse in locis Deo sacratis, & non alibi, sine magna necessitate. Rursumque Sacrificia offerre in domibus per plura Concilia prohibitum est, & novissime per Trid. *sess.* 22. *cap. de observandis in celebratione Missæ*. Igitur nequit vigere contra hæc obligatio, quamvis sit privilegium, quod cum aliunde omnimodis odiosum, non est talis obligatio sub ipso comprehendenda. Audire tamen tenebitur, si celebretur ibi voluntate, vel præcepto alterius, (uti si celebretur in Ecclesia, in qua tenetur facere celebrare, si adest qui non exigita stipe celebret; nam cessant in eo tunc rationes positæ, ut dicitur respective in hoc 2. *tom. tract.* 14. *dist.* 5. *quæst.* 10. in fine primæ appendicis post *num.* 136.) Accedit, esse majoris momenti non celebrare in Oratorio privato, quam sacrum audire; non enim obligat pro eo tunc præceptum; (huicque casui non congruit tradita conclusio) cum leviores sint causæ excusantes ab impletione talis præcepti.

196. Si Oratorium vero sit in monasterio Regularium pariter tenebitur sacrum facere celebrare, si adsit, qui celebret absque stipe, & audire. Est ratio: quia tale Oratorium dicitur erectum intra Ecclesiam; nomine enim Ecclesiæ totum venit monasterium. Indeque totus locus pius, & religiosus est. Idem dico de Oratoriis in Eremitoriis, qui pariter loci pii sunt, & Xenodochiis auctoritate Episcopi erectis, quæ nedum pia, sed & Religiosa expresse testantur in *cap. ad hæc initio de Religios. dom.* & communiter tenent AA. in Barbosa citat. dicentes, Hospitalia, Eremitalia, &c. venire sub nomine Ecclesiæ, si ibi licitum est celebrare & ex facultate Episcopi erecta. Oratoria autem in talibus locis erecta non erunt in loco profano, sed sacro constructa: sicque nulla indecentia foret bis celebrare; consequenter idem discurrendum est de his, ac de Ecclesia.

197. Præsupposita intelligentia interdicti, & cessationis a divinis, sicque eorum differentiæ, traditæ *tom.* 2. *tract.* 13. *quæst.* 6. *num.* 110. dico quod hoc privilegium non habet vim tempore cessationis a divinis. Ita communiter AA. estque ratio: quia sunt res valde distinctæ, & a diversis non valet illatio.

198. Objicies: quando est cessatio a Divinis locum habet privilegium juris communis, tum antiqui, ut est illud, quod habetur in *c. Quod in te: de pænit. & remiss.* rum novi ut in *cap. Alma mater*; & tamen privilegia ista fuerunt concessa pro tempore interdicti: ergo &c. Resp. neg. Ant. cum Suarez tract. de Censuris *disp.* 39. *sect.* 2. *num.* 7. *& seqq.* dicente ibi universaliter, nullam hactenus esse in jure moderationem adhibitam circa privationem divinorum officiorum tempore cessationis. Dein in dictis juribus de solo interdicto est sermo. Insuper, si omnes moderationes pro interdicto extenderentur ad cessationem, ipsa omnino tolleretur, quia nil adderet supra interdictum cum his moderationibus, & Pontifices volentes, & interdictum, & cessationem ob temperationem, ut declaratur Clem. 1. *de sent. excomm.* §. *quod etiam*, & §. *in cessationibus* intenduot cessationem non destruere: Per cessationem vero nil addi, si moderationes illæ in ipsa locum haberent, evidens erit utriusque effectus, & adhibitas moderationes consideranti.

199. Ex his inferre potes, quod licet inconvenientia adducta in *cap. Alma mater* fuerint sufficientia ad moderandas prohibitiones divinorum officiorum; non tamen ad tollendam omnem cessationem totalem; liceteque tempore totalis cessationis sit privatio omnium divinorum publice exercendorum: nihilominus cum hæc cessatio raro fiat ob gravissimam injuriam Ecclesiæ illatam; interdictum vero frequentius, & non ob tantam causam; ideo congruum fuit moderari rigorem interdicti potius quam totalis cessationis, adeoque licet eadem ratio pro utroque militare videatur nempe incommoda gravia secuta in spirituale detrimentum Fidelium ex non celebratione divinorum officiorum, qua ratione duci poterat Pontifex ad æqualiter se gerendum interdicto, & cessatione; cum tamen sit aliqua notabilis differentia, non est extendenda moderatio interdicti cessationi, consequenterque privilegium tempore interdicti concessum non est ad cessationem a divinis ampliandum, similiter censeo, privilegium quoad quatuor festivitates, nempe Nativitatis Domini, Paschæ Resurrectionis, Pentecostes, & Assumptionis celebrandi Divina Officia publice, non se extendi ad cessationem, sed coarctari ad tempus interdicti; adeoque nil concludi potest contra nostram stabilitam conclusionem.

200. Supposito quid sit, & quibus modis Ecclesia polluatur, quorum notitiam habes *tract.* 14. *d.* 5. *qu.* 10. quæritur, an in Ecclesia violata vi Bullæ possint Divina Officia celebrari. Ad quod negative cum communi DD. respond. Ratio est: quia violatio non est interdicti species; ut constat ex ibi dictis; quæ si talis foret, celebrans in Ecclesia, absque urgenti necessitate, & Episcopi licentia irregularitatem incurreret, sicuti si interdicta foret: quia violaret censuram, ut ex ejus violatione habetur *in cap. Is cui eod. in* 6. differentia aliunde inter violationem, & interdictum, cuicumque naturas eorum perpenden-

ei nota erit, licet dicatur violatio causative simplex prohibitio divinorum.

QUÆSTIO VIII.

De privilegio utendi Sacramentis Interdicti tempore.

SUMMARIUM.

201. *Recipi possunt Ecclesiastica Sacramenta, excepta Eucharistia pro die Paschatis.*
202. *Quid intelligatur per diem Paschæ?*
203. *Prohibetur solum tali die communicatio impletiva præcepti.*
204. *Solvitur objectio.*
205. *Possunt etiam recipi Extrema-Unctio, Ordo, & Matrimonium.*

201. EUCHARISTIA, & alia Ecclesiastica Sacramenta recipi possunt, excepto die Paschatis, prohibitio quorum extat per interdictum; eorumque usus nedum in Ecclesiis, sed etiam in Oratoriis conceditur. Ita communiter AA. apud Augustinum Barbosam, ita colligentes ea dictione illa *Item*, quæ continuare videtur & repetere qualitates præcedentis orationis: ex quo probatur cum eisdem limitationibus, sub quibus diximus concessum fuisse privilegium audiendi Sacrum, utpote, quod non sit speciale interdictum, quod privilegiatus non sit innondatus aliqua censura, quod fundantur etiam Deo preces, venire concessum Eucharistiæ usum; & de hac ultima conditione super qua aliqua posset suscitari difficultas expresse præcipitur in Bulla Italica.

202. Per diem Paschæ non intelligitur dies in quo festum Resurrectionis celebratur; sed tempus illud Paschæ præscriptum, in quo Fideles, qui ad annos discretionis pervenerunt; tenentur Sacram Eucharistiam sumere, & quod juxta declarationem Eugenii IV. 15. dierum continet spatium, incipiendo a Dominica Palmarum, usque ad Dominicam in Albis inclusive; vel totius Quadragesimæ; vel demum, ut melius dicam per verba illa *excepto die Paschatis* intelligitur prohibitio communionis illius, in Oratorio privato, qua satisfit præcepto *in cap. omnis utriusque sexus de pœnit. & remiss.* ita Navarr. Rod 17. Henriq. Cardinalis de Lugo, Ludov. a Cruc. Trull Bardi, & alii.

203. Hinc, si quis Ecclesiæ præcepto satisfecerit, devotionis causa, Eucharistiæ Sacramentum sumere valebit in Oratorio. Ut sentiunt Bardi, Suarez, Coninch, Fagundez, Layman, Miranda, Peirinio, Guitart, Ludov. a Cruc. Ludovic. de San Juan, Diana, alios citans *in tom. 2. resolut. 57. pag. 63.* tenens ibi posse quemcumque, dictam Eucharistiam accipere de manibus Regularium in suis Ecclesiis absque Bulla tali tempore, dummodo satisfecerint Ecclesiæ, communione accepta e manibus proprii Parochi; vel parati sint facere satis: Pontifex enim solum intendit in quacumque ea his exceptionibus: ut saltem semel in anno facies ovium aperiatur Pastori, sicque solum excipitur communio formalis, hoc est præcepti impletiva, minime vero materialis, hoc est facta devotionis causa.

204. Objicies cum Sylvio *in 3. part. quæst. 80. art. 11. quæst. 1. in fine*; die 23. Januarii anno Domini 1586. a S. Congreg. decisum fuisse non posse in die Paschæ sumi Eucharistiam, sive ea præcepto, sive ea devotione fiat in Ecclesiis Regularium: ergo falsum est dictum cum Diana; etiamque a pari, quod vi Bullæ in Oratorio privato ex devotione sumi possit. Resp. non constare de tali declaratione. Sicque nulla est paritas. Dein praxis est in contrarium.

205. Possunt etiam Sacramentum Extremæ Unctionis, quod tempore Interdicti prohibetur in *cap. quod in te de pœnit. & remiss.* Ordinis, qui venit vetitus sub universali prohibitione Sacramentorum Interdicti tempore; etiamque matrimonii, cum solemnitate contrahendi; seu benedictione nuptiarum, quarum prohibitio in dicto tempore probabilis refertur in *tom. 2. tract. 14. d. 2. quæst. 6. n. 100.* administrari, & recipi vi Bullæ Interdicti tempore, ut expresse constat ex illa clausulæ ipsiusmet Bullæ. *Item Eucharistiam & alia Sacramenta, præterquam in die Paschatis recipere conceditur, &c.*

QUÆSTIO IX.

De privilegio Ecclesiasticæ sepulturæ.

SUMMARIUM.

206. *Bulla concedit Privilegium sepeliendi in Loco Sacro, tempore Interdicti.*
207. *Hoc Privilegium est distinctum ab illo assistendi Divinis Officiis.*
208. *Solvitur objectio.*
209. *Quoad hoc Privilegium Bulla non prodest Defunctis: bene vero Clericis cum moderata pompa funerali.*
210. *Solvitur objectio.*
211. *Explicatur pompa hæc funeralis.*
212. *Regulari debet consuetudine, vel Episcopi, aut Parochi judicio.*
213. *Privilegium sepulturæ non extenditur ad Ecclesiam specialiter interdictam.*
214. *Quamvis aliæ Ecclesiæ non sint interdictæ.*
215. *Proderit tamen tale Privilegium, si interdictum speciale generali æquivaleat.*

206. EX dictis in loco supra, & ultimare est. *Sum. num.* 197. constat, per interdictum ibi privari Ecclesiastica sepultura, quod est tertius ipsiusmet effectus, cujus illius usus conceditur in Bulla, verbis illis: *Item mortuorum corpora, nisi forte vinculo excommunicationis innodati decesserint, cum moderata funerali pompa sepeliri conceditur.*

207. Novum igitur procul dubio, & distinctum est hoc privilegium, gaudendi Ecclesiastica sepultura, ab illo assistendi Divinis Officiis. Ita Suarez, Covarruvias, Majolus, Coninch, Hurtadus, Bardi, & alii plures apud Dianam. Est ratio: quia effectus Interdicti enumerantur in jure tanquam tres pœnæ inter se distinctæ, ita, ut una non contineatur in alia, ut constat *ex cap. Episcoporum de Privileg. in 6. & cap. civitas de sent.* consequenterque concessio, seu relaxatio circa Ecclesiasticam sepulturam erit novum, & distinctum Privilegium ab eo, quo conceditur assistere Divinis Officiis. Accedit, quod *in cap. quod in te de pœnit. & remiss.* conceditur Clericis Ecclesiastica sepultura, non obstante Interdicto; & tamen non conceditur Divinum Officium: ergo signum est, quod sub concessione hujus non venit concessio illius (quo in contrarium, nempe concessionum concessione contrarii fulciuntur ad suam oppositam propugnandam sententiam.) Insuper *in cap. cum & plantare. §. quod si de Privileg.* permittitur Divinum Officium quibusdam Templariis, & Hospitalariis, & tamen eis negatur Ecclesiastica sepultura: ergo cum hæc in jure separentur, necessario fatendum est, unum esse ab alio diversum, consequenterque unum in alio non includi, Privilegiumque unum concedens ad aliud non extendi.

208. Objicies *ex cap. A nobis de sent. excom.* ubi dicitur: non communicetur mortuo, cui non est communicatum & vivo: ex quo deductum est hoc axioma: *cui permittitur communicatio vivo, permittitur etiam mortuo*: ergo si vivens habet Privilegium communicandi, & assistendi ad Divina Officia, mortuus poterit suo modo communicare, nempe per Ecclesiasticam sepulturam. Respond. teneri dictum suo modo, hoc est, posse deferri corpus talis Privilegiati in Ecclesiam; ibique stare dum celebrantur Officia, postque extra Locum Sacrum illud sepeliri, hæcque impropria communicatio est in celebratione Divinorum Officiorum mortui cum viventibus, sicut impropria in sepultura viventium cum mortuo, ut notat Suarez.

209. Acceptio Bullæ pro defuncto, qui non mandavit vivens sibi sumi, non prodest ei, ut sepeliri possit in loco Sacro. Est ratio: quia hoc privilegium est concessum vivis Bullam accipientibus, ut post eorum mortem effectum habeat: ut patet ex verbis Bullæ: *Et qui ex bonis sibi a Deo collatis in hanc expeditionem pro defensione Religionis liberaliter contulerint, &c.* quæ verba ad vivos solum dirigi possunt. Nec dicatur, defunctum habere voluntatem interpretativam Bullam accipiendi; nam voluntas hæc nil prodest ad gaudendum privilegiis; sicuti nec sufficit voluntas sola acceptandi in eis: quia unice vivis utilis est. Adeoque favet quoad hoc Privilegium Bulla Pueris, Amentibus, Ebriis pro ipsis ab aliis accepta: quia adest talis voluntas acceptandi, fundata in voluntate non pure interpretativa, sed virtuali accipiendi; ut fusius dictum est *sup. num. 54. 55. & 56.* ibique dicta videas. Clericos aliqualiter fovet etiam hoc privilegium, in hoc scilicet, quod est, sepeliri cum moderata pompa funerali tantum; nam a jure communi ut habetur *ex cap. quod in te de pœnit. & remiss.* solum conceditur ipsis; sepeliri posse in Loco Sacro, cum conditionibus ibi præscriptis, exceptis tamen festivitatibus illis in quibus juxta moderationem per *cap. Alma mater* licitum est celebrare Officia Divina cum solita solemnitate: quia in eo tunc his addi poterit sepultura alias a jure concessa.

210. Obj. per *textum in cap. quod in te* conceditur solum Clericis sepeliri posse in Cæmeteriis; per Bullam vero etiam in Ecclesiis: ergo non tantum eis prodest quoad pompam funeralem, quin etiam quoad sepulturam. Respond. per Cæmeterium significari olim omnem Locum Sacrum ad sepulturam Fidelium destinatum, sub quo venit Ecclesia. Dicitur inde in Cæmeteriis: quia in primitiva Ecclesia solum Fidelibus permittebatur in ipsis sepeliri, vel in atriis Ecclesiæ communiter: minime vero intra Ecclesiam ut videri potest in *Concil. Triburensi cap. 17.* &

Nava-

Nunatensi, ut *referitur cap. præcipiendum* , §. *prohibentes*. 13. *q*. 2. adeoque licet Ecclesia non veniat nomine Cæmeteria materialiter , tamen venit formaliter quoad intentionem Pontificis , qui assignavit in sepulturam Clericorum Cæmeterium , in quantum vigebat prohibitio sepeliendi in Loco Sacro : cum ergo nunc omnibus Fidelibus indiscriminatim Ecclesia in sepulturam sit concessa ; iden sub Cæmeterii nomine necessario fatendum est venire .

211. Pompa funeralis , de qua loquitur Bulla , non est pompa humana , vel politica , quæ consistit in associatione corporis defuncti ad sepulturam per Amicos , Parentes , Nobiles , &c. sed Ecclesiastica ; quæ stat in comitatu plurium Clericorum , & Religiosorum , in luminibus cadaver associantibus , & cum cantu recitantibus Psalmos , consuetasque Orationes , pulsationeque Campanarum , in signum mœstitiæ : moderata igitur hæc pompa conceditur , hoc est medietas pompæ illius , quæ pro defuncto fieret , non urgente Interdicto. Ut in Bulla contra Infideles concessa declaravit Julius III. anno 1552. etiamque Pius IV. anno 1564. & 1565.

212. Tamen quoad hanc optimum esse , se conformare locorum consuetudini , aut Episcopi , seu Parochi discretioni , sentio cum Ludovic. a Cruc. , Trull. Bardi , Villalob. & aliis , quin hoc opponatur citatis Pontificum declarationibus , cum Episcoporum , & Parochorum , iis deficientibus , sit , quænam Ecclesiastica pompa sit congrua unicuique statui , & Personæ signare , ex qua innotescet medietas ejus. Censeo similiter cum Henriq. , Trull. , & P. Bardi fieri posse sepulturam , quæ datur in Loco Sacro januis Ecclesiæ apertis. Est ratio: quia hæc solemnitas publice exercenda conceditur , talisque non appareret si Ecclesiæ januæ clausæ forent ; tamen non potest funus celebrari cum Missa : quia sub funerali pompa Divina Officia non comprehenduntur , inter quæ præcipuum locum tenet Missæ Sacrificium ; adeoque sepultura cum illa pompa finita , claudendæ sunt Ecclesiæ januæ , etiamque excludendæ Personæ non Privilegiatæ , posteaque submissa voce , absque Campanarum sono pro Anima defuncti Sacrum celebrari poterit , ut tenent cit. Henri . Trull. & Bardi .

213. In loco autem specialiter interdicto , ex dictis supra patet , non posse sepeliri vi Bullæ . Est ratio : quia hoc Privilegium conceditur , ut interdicto durante sit permissum celebrari ibi ; quod in Ecclesia specialiter interdicta non habet locum , ut diximus . Constat etiam , quia ly *Item* Bullæ est dictio repetitiva præcedentium conditionum , sub quibus conceditur privilegium .

214. Ex quo patet , quod quamvis aliæ Ecclesiæ , si ad sint , interdictæ non sint , si propria est specialiter interdicta , in ea nequibit aliquis sepeliri : quia Bulla postulat , ut in illa , in qua quis sepeliendus est , sit permissum celebrari ; quod cum prohibitum sit , nulla Fidelium corpora ibi sepeliri valebunt .

215. Si tamen Interdictum speciale generali æquivaleat , proderit Bulla quoad talem effectum sepulturæ Ecclesiasticæ ; tuncque æquivalere dicetur ; quando omnes Ecclesiæ , & Cæmeteria Civitatis , vel alterius loci erunt specialiter interdicta ; vel si una solum sit Ecclesia in oppido ; hæcque specialiter interdicta sit : quia in his casibus interdictum speciale eundem causabit effectum , ac causaret generale , præscindendo a Privilegiis ; nam eodem modo prohiberetur sepultura Ecclesiastica Clericis , qui in loco profano sepeliri deberent , quod est indecens Clericali dignitati , & contra Pontificis mentem , statuentis per privilegium juris communis *in cap. quod in te* , huic indecentiæ volentis occurrere , ut Clerici sepeliri possint in loco sacro , haud obstante interdicto : cum ergo adæquatum motivum concedendi Privilegium juris communis in favorem Clericorum sit omnino idem in interdicto generali , ac in speciali , modis supradictis , necessario debet dici hoc Privilegium Bullæ se extendere ad speciale interdictum , æquivalens generali , eundem præstans effectum , ac generale , tuncque per accidens ampliabitur ad interdictum speciale . Adjuvat esse negotium tam pium , opus nempe magnæ misericordiæ , ad quod nos hortatur Eccl. 7. *Mortuo non prohibeas gratiam* , hoc est sepulturam , ut interpretantur DD. aliqui in Barbosa .

QUÆSTIO X.

De Privilegio celebrandi , vel celebrare faciendi in Oratoriis privatis extra tempus interdicti.

SUMMARIUM.

216. *Bulla concedit Privilegium celebrandi etiam extra tempus interdicti , in Oratoriis privatis* .
217. *Solvitur ratio obstans* .
218. *Fiet ergo satis præcepto audiendi Sacrum , audito hoc , in tali loco* .
219. *Similiter si audiatur ibi in festis solemnioribus , pro quibus non conceditur in Brevibus facultas celebrandi* .
220. *Non præbet facultatem recipiendi Eucharistiam , etiam ex devotione a quocumque Sacerdote* .
221. *Firmatur inconvenienti* .

216. CONCL. I. Vi Bullæ Cruc. potest Sacrum celebrari , & audiri in privatis Oratoriis , nedum interdicti tempore ; sed etiam extra tale tempus . Ita Rodriq. Henriq. Trull. Bardi , Castropalaus , Riccius , Ludovic. a Cruc. Guitart , Zabarella , Diana *tom*. 2. *tract*. 2. *resol*. 56. *pag*. 62. Est ratio : quia Pontifex non restringit hanc facultatem ad solum tempus interdicti , ut patet ex dictione illa implicativa *Etiam* ; quæ , quia talis adhuc in odiosis habet vim ampliativam , includitque casum minus dubitabilem , expresso magis incerto , ut tenent Tusc. Decianus , Paris. Cened. Gemin. & alii apud Barbosam , quo denotat clare , in tempore in quo non adest interdictum , posse celebrari in dictis Oratoriis , ibique Sacrificium audiri . Patet hoc sequenti simili modo loquendi : *Petrus etiam in æstate a potu immoderato se abstinet* ; *vel Paulus etiam nocte contemplationi vacant* . Quo revera intelligendum est Petrum , & hyeme a potu immoderato se abstinere ; & Paulum quando sol lucescit contemplationi vacare ; sed de hoc non est alia assignabilis ratio : ni quia dictio illa *Etiam* est implicativa , hoc est implicat , aut conjungit tempora , quæ sunt ejus subiectum , seu cui applicantur ; ergo cum *illa* tempora similiter conjungat , quæ sunt subiectum ejus ; ideo needum tempore interdicti ; sed etiam extra , comprehendit privilegium ; consequenterque auditio ibi illa Sacri erit pariter impletiva præcepti . Accedit quod concesso magis , & minus concessum venit , si pro hoc non est specialis ratio , ut patet ex *Regula jur. in 6. cui conceditur quod est plus , conceditur quod est minus* , quæ illa hic militare non videtur .

217. Si dicatur praxim esse in contrarium ; quia nemo præsumit in Oratorio privato diebus festivis Missam audire ; nisi habens ad hunc effectum speciale Privilegium . Respond. hoc esse : quia plures ignorant tale privilegium ; alii scrupulis agitati uti illo formidant . Dein : nec sequetur ex hac opinione Ecclesias destitui Personis , ut sentiunt contrarii , si Bullam habentes , aut celebrare , si Presbyteri , aut audire Sacrum , si Laici , valerent in privatis Oratoriis ; nam pauci sunt , qui hæc habeant in propriis domibus : Præterea solum familiares ordinarie , & non extranei assistare solent ; adhueque quamplures cum Dominis , sive non , ad Ecclesias se conferre solent. Demum concursus Populi in Ecclesiis non tantum est Missæ audiendæ causa , sed etiam concionis , & visitationis Altarium faciendæ , sicque destitutio illius non sequeretur .

218. Satisfacient ergo Ecclesiastico præcepto Sacrum audiendi omnes Bullam habentes , atque ea carentes dummodo familiares , domestici , aut consanguinei sint Bullam tenentis unaque cum ipso illud audiant in Oratoriis privatis ; etiamsi in Apostolico Brevi , quo erectum est Oratorium , exprimatur tantum satisfacturum fore præcepto Ecclesiæ audiendi Sacrum diebus festivis Oratorii Dominum , & non alios , valdeque probabilem esse hanc sententiam , cujus etiam ratio est : quæ supra , cui Bullæ Privilegio præjudicare nequit hæc limitatio , puto , quamvis improbabilem clamet P. Mendo : Qui autem magnæ probabilitatis fundamenta videre cupiat ; non pauca attentione percurrat P. Bardi *in part*. 2. *tract*. 2. *cap*. 6. *sect*. 1. *a num*. 16. *usque ad* 24. *inclusive* . Liceteque dicta opinio contraria conformior appareat dictis in quæst. prolegomena *num*. 15. utpote , quod privilegia Bullæ contra jus commune , quia odiosa presse sunt interpretanda , tamen asseriam sequor ; quia illa sit extorsio , aut mutilatio sensus verborum Bullæ , quo modo ibi non diximus stricte deberi privilegia odiosa interpretari .

219. Occasione dictorum quæres : an audiendo Sacrum in quocumque Oratorio privato , festis solemnioribus ; utpote Nativitatis Domini , Epiphaniæ , Paschæ Resurrectionis , Pentecostes , Annunciationis B. M. V. ejus Assumptionis , Festi S. Joannis Baptistæ , Petri , & Pauli Apostolorum , & Patronorum Loci in quo est erectum Oratorium , &c. quæ limitatio (sive extendatur , sive non ad interdicti tempus) solet poni in Brevibus a Pontifice emanatis , ut habetur ex *cap. Si quos de consec. dist*. 1. *&* *ex determ. Sacr. Congr. Rituum* 27. *Novembris* 1617. fiat satis Ecclesiastico præcepto vi Bullæ . Ad quod respond. affirmative . Ita Rodriq. Ludovic. a Cruc. Bardi , Trull. , Vasquez , Diana *tom*. 4. *tract*. 2. *resol*. 54. est ratio : quia licet Breve Apostolicum dies illos excipiat , non tamen Bulla Cruc. adeoque quantumvis vi illius privilegii non valeant , bene tamen vi Bullæ , sicut supra Gallego , & Vincentius Riccius excipiunt diem Paschæ ; sed male : quia exceptio in Bulla pro die Paschæ solum est pro receptione (formali ut dictum est) Eucharistiæ . Igitur potest ibi celebrari , Dominusque Sacerdotem invitare ad cele-

celebrandum, & adhuc stante excommunicationis pœna, ab Episcopo, ne talibus diebus celebretur, semoto scandalo, & comtemptu, ut tenent cit. Rodriq. Trull. & Diana, quia facultas Bullæ est a Pontifice, ideoque ab Episcopo nequit impediri, Ast in tali casu melius foret Episcopo obtemperare, uti consulit Diana *loc. cit. resol.* 28. Eadem ratione patet plures Missas celebrari posse in dictis Oratoriis, quantumvis Brevia Apostolica moneant unum posse celebrari: quia Bullæ Cruc. verba ad numerum determinatum, ut diximus, non restringunt.

220. CONCL. II. Bulla tamen non dat facultatem recipiendi Eucharistiam, etiam ex devotione a quocumque Sacerdote. Ita Rodriq., Henriq., Avila, de Lugo, Bardi, Sanchez, Suarez, Nunnus; dicens iste, contrarium esse improbabile *in* 3. *par. qu.* 82. *art.* 3. Est ratio: quia solum conceditur facultas sumendi Eucharistiam, quin fiat mentio de circumstantiis, quæ ni expressæ, intellectæ non veniunt, quales sunt quod recipiatur necne a proprio Parocho, vel ex alterius manibus Sacerdotis, præcipue cum nullo modo sit connexa hæc cum receptione, ut ex se liquet; nam Bulla solum intendit tollere impedimentum ab interdicto proveniens, minime vero declarare aliquid contra jus commune, secundum quod a solo Parocho, vel ab alio de ejus licentia, potest hoc, uti, & alia, recipi Sacramentum, ut notant communiter AA. & determinatum fuit *in Concil. Carthag.* 1. *cap.* 7. & *Mi-levit. cap.* 18. & colligitur *ex cap. omnis utriusque de Pœnit. & remiss.* posse a quocumque Sacerdote recipi Eucharistiam,

221. Accedit quod si hæc facultas daretur, cum non dicant AA. contrarium sentientes, venire concessam in facultate data eligendi Confessarium; etiam, & recipiendi alia Sacramenta, utpote Extremam Unctionem, Matrimonium, nulla accepta licentia Parochi, qui eadem clausula, qua conceditur posse recipere Eucharistiam tempore interdicti, & alia Sacramenta posse sumi, conceditur: quod illud absurdum est, & contra praxim: igitur censendum est Bullam, quoad hanc circumstantiam recipiendi Eucharistiam, nil innovare; sed pure facultatem præstitisse valendi illam sumere tempore interdicti. Hæc tamen licentia a Parocho cuicumque Sacerdoti etiam non approbato ab Ordinario ad Sacramenta administranda dari potest: eo quod habeat ordinariam potestatem, consequenterque delegabilem, dum non prohibetur, uti in Sacramento Pœnitentiæ per *Trid. Sess.* 23. *cap.* 15. *de Reformat.* nec requiritur expressa, sed sufficit rationabiliter præsumpta, ut tenet Trull. de Lugo, Navarr. Bardi, & alii; quinimo invaluit jam consuetudo, ut pro recipiendis Eucharistiæ, & Pœnitentiæ Sacramentis ex devotione a quocumque Sacerdote, sive Regulari, sive Sæculari, approbato tamen ab Ordinario loci pro Pœnitentiæ suscipiendo, accipi valeant.

QUÆSTIO XI.

De privilegiis circa cibos vetitos; usum carnium in diebus prohibitis & jejunia.

Post privilegia hucusque concessa, seriem gratiarum, quas dispensat liberalis SS. Pater in hoc diplomate prosequendo, elargitur beneficium, ut hanc Bullam habentes, utriusque Medici corporalis nempe & spiritualis consilio, carnes temporibus jejuniorum integri anni, etiam Quadragesimalium comedere valeant. Circa quam gratiam sit

§. I.

Resolvens an per privilegium esus carnium in diebus prohibitis aliquid concedat Pontifex; aliasque difficultates hanc gratiam concernentes.

SUMMARIUM.

222. *Per hoc privilegium aliquid concedi ostenditur.*
223. *Medicus spiritualis quis sit?*
224. *Objectio solvitur.*
225. *Et qui corporalis?*
226. *Hac gratia non fruuntur Patriarchæ, Primates, &c.*
227. *Extenditur dictum privilegium ad feriam sextam, & Sabbatum non jejunale.*
228. *Dispensatus ad carnes non astringitur jejunii præcepto.*
229. *Solvitur objectio.*
230. *Alia solvitur instantia.*
231. *Qui ad carnes dispensatus est, etiam ad nocivas.*
232. *Pariter iste pisces simul cum carnibus, edere potest.*
233. *Nisi Episcopus prohibuerit sub excommunic. pœna.*
234. *An dispensatus ad carnes in Quadragesima, teneatur a lacticiniis abstinere die, quo iis non vescitur?*
235. *Obstaculum resolutionis dissolvitur; imagisque hæc explicatur.*
236. *Dispensatus ad carnes, is cœnare potest, quamvis Cœnæ abstinentia ejus saluti conducat.*

222. HOC quæsitum jam in capite propositum investigare decrevi; quia videtur, Papam nil, per Privilegium, esum nempe carnium diebus prohibitis, concedere; eo quod exigat utriusque Medici consilium. Ratio dubitandi est: quia solum consilio Medici corporalis licitum est cuicumque carnibus vesci; & absque eo, si indigentia sit nota; igitur si Pontifex unice carnium esum diebus prohibitis concedit cum utriusque Medici consilio, visum est per hanc gratiam nedum aliquid contra jus commune ralaxare, quinimo novum onus imponere talis usus fungendi causa. Sed licet aliqui his innixi, tueantur nil novi concedere Pontificem, tamen sunt omnino reiiciendi, ut & aliæ opiniones circa præsens Privilegium, quas opus non est hic referre; adeoque dicendum est: tale Privilegium concedere, quod stante aliquali causa, dubium pariente, ad utendum carnibus die prohibito, nec ne, non requiratur dispensatio Episcopi, vel Parochi: sed sufficere consilium utriusque Medici (accepto ly *utriusque* non disjunctive, ut false putabant aliqui, secum Henriquez trahentes, contrarium sentientem) hoc est dum causa est ita dubia, vel quia gravitas morbi non est manifesta, vel quia morbus non est adeo gravis, ut prudenter Medicus corporis consulere nequiret carnium comestionem, possit iste, & Spiritualis absque ullo scrupulo, vi Bullæ supplentis defectum causæ, earum esum suadere. Quod quidem a jure communi non conceditur. Ita Villal. Joan. Sanchez, Trull. Ludovic. a Cruc. Palatius, Rosel. Henri. Bardi, & alii,

223. Per Medicum spiritualem intelligitur hic Sacerdos quicumque, quamvis nec Confessione Pœnitentem audiat, nec proprius ipsius sit Confessor, quinimo nec approbatus sit ab Ordinario ad Confessiones audiendas, Est ratio: quia, eo quod Sacerdos sit, habet annexam potestatem absolvendi, sicque capacitatem proximam recipiandi jurisdictionem in foro Sacramentali, subditorum scilicet electionem, ut valide absolvat; quo, nonque ex actuali jurisdictione Medicus spiritualis appellari valet. Prærerea cum hoc nomeo Medicus intelligatur de Medico corporis, extendaturque ad spiritus, huic attribuendum est illud, quod ille talis constituitur proportionaliter; cumque sola cognitione morborum corporis & applicatione remediorum, ad eos pellendos talis dicatur: hinc pariformiter spiritualis dicetur sola morborum animæ intelligentia, & medicinarum indicatione, ad iis dolentes sanandos; ad quod purus valet Sacerdos: Sacerdotium enim est munus gerendi alios in vita spiritnali; consequenterque eo præditus, aptitudine quoque ornatur speciali animam curandi: qui si aliunde vi approbationis ab Ordinario, nedum ad hæc, sed ad conferendam vitam mortuis spiritualiter, media gratia collata per absolutionem Sacramentalem valeat; hoc non est ipsius ut Medici, sed ut judicis in quo a Medico corporali distinguitur. Accedit, quod, vel ab Ecclesia, vel a Christo habent jurisdictionem absolvendi a venialibus, & mortalibus remissis, licet per Innocent. XII. prohibitum sit illam reducere in actum, & ab Innocent. XI. in Decreto circa Communionem quotidianam prope finem.

224. Objicies: Medicus spiritualis solum requiritur ad præstandum consilium, sed ad hoc sufficit prudentia: ergo per Medicum spiritualem adhuc non intelligetur Sacerdos: sed quicumque pius, & prudens exiretur a Pontifice, volente dicto nomine comprehendi. Respond. concessa majori neg. minorem in præsenti casu. Quia quamvis prudentia non exigat Sacerdotium, tamen hoc congruenter a Pontifice exigitur; uti similiter ad absolvendum a censuris; ad commutandum vota, ad quæ certe sufficeret prudentia quorundam Laicorum; & tamen Pontifex in hacmet Bulla ad munera prædicta Confessarios solum eligere voluit; & merito: quia cum omnia hæc ad animæ salutem spectent, Sacerdotumque sit, ut dictum est supra *num* 228. cæteros dirigere Fideles in vita spirituali, sub tali nomine Laicus quicumque, licet doctus pius, & prudens non veniet, uti nemo prudenter existimare potest.

225. Per Medicum autem corporalem intelligitur ille, qui Medicinæ Doctoratu insignitus est; quin sufficiat scientiam artis habere; uti non sufficit aliquem peritum esse in Jure Canonico, ad dispensandum in foro interno, quoties tale munus committitur Doctori: ut communiter sentiunt AA. quamvis aliqui propugnent, Licentiatus gradum sufficere: tamen Baccalaureatus gradum Medicinæ, eis qui visitandi Privilegium exercent, uti sunt major pars Medicorum Villarum, Locorum, aliorumque oppidorum sufficere, certum teneo quia omnes hi veri Medici sunt corporales; hicque exigit eos Pontifex, ratione scientiæ, quam supponit ipsos habere ad morbos cognoscendos: hinc, qui ita inscius foret, ut ignoraret adhuc Medicinæ esse, eo quod nusquam tali incubuisset arti, obtineretque talis facultatis Doctoratum; eo quod in examine

mine pro se alium supposuerit; vel ex aliqua Familia Privilegium habente doctorandi, indubitanter censeo, sub nomine Medici corporalis non venire; quia primus revera Doctor non est: quamvisque secundus, talis illo sit modo; cum tamen Medicus a Medicina dicatur, ut notat Passerarius in Dictionario Calepini, Pontifexque potius attendat intelligentiam hujus artis, atque exercitium medendi, quam nudum Doctoratus gradum, nequit dici sub eo nomine comprehendi. Itaque ob hanc causam communiter sustinetur in defectu hujus, corporalis nempe Medici, ab homine experto consilium exigi poterit; revera tamen tutius erit illo in casu a Parocho dispensationem obtinere.

226. Dictum privilegium non extenditur ad omnes habentes Bullam; nam Patriarchæ, Primates, Archi-Episcopi, &c. Regulares, & Presbyteri Sæculares excipiuntur in ipsamet Bulla Latina, ita post talis privilegii concessionem sonante: *Et sub hoc indulto vescendi carnibus, ovis, lacticiniis comprehenduntur cujusvis militiæ Regulares. Patriarchis vero Archi-Episcopis, & Episcopis, aliisque inferioribus Prælatis, nec non aliis Personis Regularibus, & qui in ordine Presbyteratus fuerint Sæcularibus id minime conceditur, nisi sexagenarii fuerint*. En clarus Bullæ textus: quia ergo hac regulari debent aliæ Bullæ, Hispanica nempe, & Italica, ideo non obstat, quod in his solum de ovis, & lacticiniis sit exceptio.

227. Extenditur dictum Privilegium pro iis, quibus est concessum, ad feriam sextam, & sabbatum non jejunale, licet in Bulla solum dicatur: *Carnibus de consilio utriusque Medici temporibus jejuniorum totius anni, etiam quadragesimalibus vesci*. Nam dictio *etiam* continet tempus extraquadragesimale, non jejunale, ut ostensum est *num.* 217. ibique Regulam juris adduxi hanc veritatem pariter concludens. Accedit, quod ridiculum foret dicere posse vesci carnibus, quamquam de utriusque Medici consilio, feria sexta, & sabbato, si dies jejunales sint, minime vero si non sint; eo quod major difficultas adsit dispensandi pro illis. Demum expresse habetur in Bulla Italica, *Item concede a tutte le Persone che prenderanno questa Bolla, che durante il detto anno, possano di consiglio d'ambidue i Medici spirituale e corporale mangiar carne in Quaresima, e altri tempi di digiuno, e giorni probibiti di mangiar carne per tutto l'anno.*

228. CONCL. I. Qui vi Bullæ est dispensatus ad carnes diebus jejunalibus, non astringitur ad unicam comestionem. Ita Toletus, Gomez, Joan. de la Cruz, Cajetan. aliique apud Bardi citati, & Diana asserens hanc probabiliorem sententiam *tom.* 4. *tract.* 6. *resol.* 75. *num.* 3. Est ratio: quia abstinentia a carnibus est de essentia jejunii, sublataque rei essentia; & rem ipsam perire necesse est, consequenterque, cum jejunii forma corruat, non habet vim obligandi adhuc ad unicam comestionem. Itaque colligitur ex *l. Seia ff. de auro, & argent.* & patet: nam si quis voveret jejunare pane, & aqua, neque postea posset, ad jejunium consuetum non teneretur. Probabilior etiam putatur sententia hæc *tom.* 1. *tract.* 10. *d.* 2. *q.* 2. *num.* 15. pro qua demum est Religionum praxis, in quibus dispensati ad carnes, plures accipiunt refectiones. † Hæc tamen sententia modo ad usum redigi nequit, cum Benedictus XIV. in sua Bulla *Non ambigimus*, declaraverit dispensatum a carnibus in Quadragesima ad unicam comestionem teneri; neque in Bulla Cruciatæ plus aliquid privilegii ea in re, quam in consuetis dispensationibus conceditur; ut declarat idem Pontifex in concessione Bullæ Cruciatæ pro incolis Melitæ Hierosolymitanæ subjectis.

229. Objicies: ex hac concl. sequeretur, quod dispensatus ad plures comestiones in die jejunii, etiam ad carnes dispensatus foret; nam etiam est de jejunii essentia unica comestio; sed hoc secundum non est admittendum: ergo neque primum. Respond. neg. sequelam. Et ratio est: quia comestio carnium directe, & per se, vel immediate, hoc est independenter a jejunio prohibetur ab Ecclesia, diebus præscriptis in Sac. Canibus *cap. Denique dist.* 4. & alibi. Deinde vetitur etiam indirecte, quatenus est conjuncta cum abstinentia plurimum comestionum, ad constituendum jejunium, sicque licet desinat præceptum abstinendi ab iis, ut pars essentialis jejunii constitutive, deficiente alia comparte, abstinentia nempe a secunda refectione, cessetque in quantum est materia legis jejunium præcipientis: tamen non cessat in quantum primo, & per se, est materia alterius præcepti, videlicet de non edendis carnibus, quæ secunda comestionis abstinentia, cum non ita a jejunio independenter jubeatur, totaliter cessare videtur, jejunio sublato.

230. Dices aliter: hoc privilegium est odiosum, consequenterque presse interpretandum: ergo dispensatio ad unam jejunii partem, utpote ad abstinentiam a carnibus non debet ad aliam extendi, ut pura ad unicam refectionem, sicque hanc vigere, alia dispensationis causa, jam non stante. Respond. non extendi directe, & per se; sed indirecte, & per accidens, quo salvatur rigor interpretandi tale privilegium, adeoque dispensatus quoad carnes, per accidens deobligatur ab obligatione unius refectionis; & e contra; quantumvis illa ratione alterius præcepti servari debeat.

231. CONCL. II. Dispensatus ad carnes etiam ad nocivas, utpote porcinas, caprinas, &c. dispensatus est, consequenterque non peccabit eas comedens contra Ecclesiæ præceptum, licet aliunde contra sobrietatis virtutem faciat. Ita Sanchez, & Joan. Sanchez *in select.* Villal. Vibaldus, Pasqualigus, Bardi Trull. Diana, & alii. Est ratio; quia per dispensationem fic liber dispensatus ad comedendas carnes, quæ alias vi Ecclesiæ præcepti vetitæ erant; cum ergo per tale præceptum indivisibiliter omnes carnes prohibeantur: igitur dispensatus ita, omnibus vesci valebit, quantumvis noxiis, quin præceptum Ecclesiæ contraveniat: quantumvisque dispensatio ordinetur ad sanitatis conservationem; tamen ex hoc non sequitur, ut hæc servari debeat vi alicujus statuti Ecclesiæ: Hæc namque nullam instituit legem pro ea tuenda; cumque hoc innitatur fundamento, contraria sententia profecto corruit. Secunda conclusionis pars illata abunde patet.

232. CONCL. III. Etiam taliter dispensatus; pisces simul cum carnibus edere potest, ac sine eis. Ita Azor. Fagundez, Angles, Villal. Trull. Bardi, Pasqualigus, & alii. Est ratio: quia illos comedere cum carnibus, aut sine, non est prohibitum; licetque Ecclesia dispenset sanitatis corporalis causa, eorumque comestio nociva sit, cum tamen (ut supradictum proportionaliter est) Illa non vetet, eos non comedere, quamvis temperantia præcipiat, contra jejunii præceptum non peccabitur. † Et hæc pariter comestio carnium cum piscibus diebus jejunii in eadem Bulla vetita est.

233. Si autem Episcopus hoc prohibuerit sub excommunicationis pœna, non posse, censeo cum Castropalao, & Diana *tom.* 4. *tract.* 6. *resol.* 77. contra Sancium. Est ratio; quia finis hujus præcepti non est saluti Fidelium consulere corporali; sed horum ædificationi; ne, inquam, dispensati in lege a carnibus abstinendi voluptati incumbant, pro pœna, quam alii præstant, cum & ipsi præstare tenebantur. Adeoque licet esus eis non sit nocivus, adhuc non eis licebit, nec permittendus foret ad excitandum appetitum talis piscium esus, ni in tam levi quantitate, ut in consideratione non veniat: ut ait Diana *loc. cit. num.* 5.

234. Quæres tamen: an dispensatus ad carnes per totam Quadragesimam de consilio utriusque Medici, si aliquo die, ab iis abstineatur, ob quacumque causam, piscibus, ovis, & lacticiniis tali die vescendo, possit duplicem accipere refectionem. Ad quod ita cum distinctione respond. Vel talis ille dispensatus est ob virium debilitatem, ex præsenti, aut præterita infirmitate ortam, vel ad hujus tantum præservationem. Si primum non teneri ad unicam comestionem, sed binam sumere posse, ut certum censeo, quia dispensatio in eo tunc, nedum attendit nutrimentum corporis ex qualitate ciborum, sed etiam restaurationem virium corporalium; ideoque taliter dispensatus, nolens uti dispensatione quoad primam partem, uti poterit quoad secundum; hoc est bina refici comestione: si vero secundum, jejunare tenebitur. Ita Sanchez *lib.* 5. *cap.* 1. *dub.* 30. Megalius, Trull. Escobar, Sebastianus Sacro *in fasciculo florum lib.* 1. *tract.* 3. *cap.* 11. *dub.* 1. Diana *tom.* 4. *tr.* 6. *resol.* 77. & Bardi, & Pellissarius parum probabilem; ut tutam putantes contrariam opinionem. Est ratio asserti: quia objectum adæquatum talis dispensationis est nutrimentum ex qualitate ciborum; non vero ex virium corroboratione: eo quod dispensatus jam supponatur robustus, & capax ad tolerandam jejunii afflictionem: igitur non comedendo, cessat finis totalis, & adæquatus dispensationis consequenterque urget jejunii obligatio. Accedit; quod taliter dispensatus solum est liber a jejunio, dum ponit conditionem incompossibilem cum jejunio: cum ergo non ponatur, carnibus non vescendo; ideo viget jejunii præceptum, adeoque ad unicam tenebitur refectionem.

235 Nec dicas dispensationem a jejunio esse accessorium ad dispensationem carnium: adeoque integrum esse taliter dispensato jejunare, uti ei est, carnes comedere: nam hoc solum probat esse liberum dispensato jejunare; conditionate, hoc est casu, quo abstineat a carnibus, jejunare; sicque non, neutiquam; non vero absolute. Unde huic tali solum erit facultas jejunandi, vel non in prima refectione: nam si in illa aliquid incompossibile cum jejunio, ut puta carneum non comedat, ad refectiunculam postea tenebitur, secunda enim refectio non per se conceditur; sed ex suppositione comestionis carnium, admodum quo excusatur a residentia duorum beneficiorum ipsam exigentium dispensatus a Summo Pontifice; qui ille si uni renuntiarit, jam alterum residere tenebitur: & a Sacro audiendo die festo dispensatus ne aeris intemperies ei noceat, audire tenebitur, si domo egrediatur.

236. CONCL. IV. Dispensatus ad carnes, is cœnare potest, quamvis valetudini ejus congruat abstinentia a cœ-

na

na, quin peccet contra Ecclesiæ præceptum. Est ratio: quia per dispensationem absolute, & simpliciter liber effectus est a præcepto Ecclesiæ, consequenterque contra illud non delinquet. Ne tamen alicui videatur hanc conclusionem opponi resolutioni *num.* 234. datæ. Dico; in illo casu declarationem Medici tendere per se ad eximendum a præcepto jejunii; in secundo autem solum per se ferri in præceptum abstinentiæ a carnibus; ideoque excusationem a jejunio, in primo casu esse directam, & non ex suppositione esus carnium; in secundo vero, exceptionem a præcepto abstinentiæ a carnibus non dependere a necessitate cœnæ, aliquando enim dispensatus poterit non egere secundæ refectionis, sed dependet ab illa indispositione, ob quam Medicus existimavit liberum esse illum a tali præcepto abstinendi ab esu carnium.

QUÆSTIO XII.

De privilegio edendi ova, & lacticinia.

SUMMARIUM.

237. *Sub mortali noxa vetat Jus Canonicum esum lacticiniorum tempore Quadragesimæ;*
238. *Extra quam, abuc vi Bullæ iis vesci possunt.*
239. *Omnes cujusvis professionis, & ætatis;*
240. *In Quadragesima vero Patriarchas, &c. non fovet.*
241. *Patriarchæ a Primatibus distinguuntur.*
242. *Quid Archiepiscopus, & Metropolitanus?*
243. *Et Episcopus large sumptus;*
244. *Stricte tamen quis sit?*
245. *Prælati nomine qui veniant?*
246. *Et qui sub Regularium nomine?*
247. *Laici, & Moniales intelliguntur hic; non tamen Ordines Militares.*
248. *Firmantur ultimate dicta, regula juris.*
249. *Solvitur levis objectio.*
250. *Tertiarii, nec Eremitæ veniunt sub nomine Regularium.*
251. *Personæ exclusæ a privilegio lacticiniorum, si sexagenarium attigerint annum, eo fruuntur.*
252. *Annus talis debet esse completus.*
253. *Non jejunantes, diebus præscriptis, vi Bullæ ova, &c. edere possunt.*
254. *Presbyter, vel Regularis in hoc privilegio non inclusus, in mensa Privilegiati eis vesci potest.*
255. *In Dominicis Quadragesimæ non licet iis vesci sine Bull. Cruc.*
256. *Objectio.*
257. *Solvitur.*
258. *Pura permissio non cohonestat actum.*
259. *Alteri objectioni fit satis.*
260. *Sententiam contrariam esse practice improbabilem ostenditur.*
261. *Amplius patesit.*
262. *Prælati, & Presbyteri vi Bullæ possunt, in dictis diebus dominicis, lacticiniis vesci.*
263. *Solvitur brevis objectio.*
264. *Pueri post septimum, vel octavum annum: usum rationis habentes, lacticiniis vesci nequeunt in Quadragesima absque Bulla.*
265. *Solvitur objectio.*

237. CERTUM est contra Fagundez, & alios a se citatos, quamvis mala, per hoc indultum concedi aliquid contra jus commune, quod prohibet ova, & lacticinia quadragesimali tempore, sub mortali peccato, ut tenent Canonistæ, & Theologi, poteris enim in Pasqualigo *de jejun. decis.* 17. videre 37. AA. citatos, ita expresse asserentes; & colligitur ex *cap. Denique dist.* 4. ubi Summus Pontifex S. Gregorius ad Aug. Episcopum Anglorum respondens super his seqq. interalia, ait: *Par autem est, ut quibus diebus a carne animalium abstinemus, ab omnibus quoque, quæ sementinam carnis trahunt originem jejunemus, a lacte videlicet, & caseo, & ovis.* Super quibus verbis, si quis dicat; non inferri ex ipsis præceptam sub mortali, talem abstinentiam, sed puram inducere decentiam, ut notat particula *ly Par*, ut ita Glossa interpretatur ibidem. Contra sit in promptu: nam Aug. ut in declaratione notat Glossa inquirebat, an sicut a carnibus debemus tali tempore abstinere; ita, & ab ovis, & lacticiniis, & caseo: igitur sub eadem obligatione videtur venire abstinentia a carnibus, & lacticiniis, & ideo Glossa vers. ab omnibus sic exponit: quasi dicat, ex quo caro prohibetur: & omnia quæ de carne procedunt. Deinde Pontifex in hoc canone declarat præceptum abstinandi a carnibus in jejuniis quadragesimalibus ad ova, &c. se extendere, Demum cum Bulla excludit Prælatos, signum est jus commune prohibere tales cibos: sicque abstinentiam eorum non esse ex pura decentia.

238. Dictum privilegium vescendi ovis, & lacticiniis in Quadragesima prodest etiam extra tale tempus, ubi sit consuetudo se abstinendi a talibus cibis, nam jus commune non prohibet pro talibus diebus, quamvis viri docti, & timoratæ conscientiæ censeant non licere talibus uti cibis in vigiliis extra quadragesimam, & quatuor anni Temporibus.

239. Sub hoc privilegio extra Quadragesimam concesso comprehenduntur omnes, qui Bullam accipiunt sive Sæculares, sive Regulares, Ecclesiastici, & Præsbyteri, quamvis sexagesimum non attigerint annum, nam licet pro omnibus diebus jejunalibus absolute excludantur Patriarchæ, &c. tamen in fine Bullæ Latinæ Gregor. XIII. declaravit intentionis suæ fuisse, & esse sub indulto vescendi ovis, & lacticiniis comprehendi prædictas Personas, quantumvis non sexagenarias in omnibus jejuniis extra quadragesimam

240. In quadragesimalibus vero Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, Episcopi, aliique Prælati inferiores, necnon Regulares omnes, & Presbyteri; etiam Sæculares, nisi sint sexagenarii, ut expresse excepti habentur in Bulla. Ratio autem hujus est: quia ratione status debent esse abstinentiores, ut colligitur ex *cap. Statuimus dist.* 4.

241. Quamvis igitur, a primis incipiendo, Patriarchæ, & Primates ample loquendo non distinguantur; ut notat *Gloss. in cap.* 1. *dist.* 99. *initio, & cap. coram de in integrum restitut. vers. super primaria*; tamen stricte loquendo, different: quia Patriarcha græce idem est, ac latine summus Patrum. Ut habetur *cap. Cleros. dist.* 21 ex B. Isidoro *lib.* 2 *etymo. cap.* 12. Et simpliciter loquendo, sub hoc nomine veniunt Patriarchæ principales, qui sunt post Pontificem maximum, ut Constantinopolitanus, Alexandrinus, Antiochenus; ita *Glos. cap. Cleros cit. vers. in Patriarchas*. Per Primates autem intelliguntur alii Patriarchæ minorem dignitatem habentes, quam relati; hacque de causa absolute Patriarchæ non dicuntur, sed Primates, Patriarchæ minores, ut Aquilejensis, Gradensis, Indianus, Ætiopensis, & alii apud *Glos. in eod. cap. Cleros. vers. Archiepiscopos*. Qui omnes ab hoc indulto excluduntur.

242. Archiepiscopus, qui sic dicitur a verbo græco *Archon* quod latine Princeps significat, dicitur quasi Episcoporum talis. Can. *Cleos dist.* 21. & Metropolitanus a mensura Civitatum, qua quælibet Provincia cui præest decem, vel undecim Civitates, & totidem suffraganeos Episcopos olim sub se continere solebat, *cau. Sciote* 6. *quæst.* 3. vel a *mitros*, quod est mater, & *Polis*, quod est civitas: quia Archiepiscopalis Ecclesia sita est in Metropoli cæterarum Civitatum, ipsa enim est quasi mater aliarum Ecclesiarum totius Provinciæ. *C. de iis* 12. *& notat. Gloss. in cit. cau. Cleros*. Ex quo videtur aliquem posse Archiepiscopum esse, & non Metropolitanum, eo quod nullum Episcopum suffraganeum habeat, ut Archiepiscopus Rossanensis, & Lancianensis, referente Barbosa *lib.* 1. *jur. Eccles. univ. cap.* 7. *num.* 7. *&* Azor. *part.* 2. *lib.* 3. *cap.* 53. *quæst.* 1.

243. *Episcopus* autem nomen, quod græcum, & antiquum componitur ex dictione *Epi*, quod latine *super*, & *Scopos* latine *intentio*, exprimunt: significat, quod Episcopus sit superintendens seu curam gerens eorum, quibus præficitur, prout notatur in Can. *qui Episcopatum* 8. *quæst.* 1. *& Cau. Cleros sæpius cit. dist.* 21. Hi ergo, & Archiepiscopi tempore Quadragesimæ, si adhuc a Sum. Pontifice confirmati non sint, exclusi non erunt a dicto privilegio lacticiniorum vi dignitatis: qui ipsam adhuc non habent, neque jurisdictionem; adeoque si alio titulo non excluderentur a tali privilegio, uti Sacerdotio, frui eo possent, & quamvis confirmati, si consecrati non sint: quia licet potestatem exercendi jurisdictionem temporalem, & spiritualem habeant per totam Diœcesin, ut ferre censuras, indulgentias concedere, approbare ad Confessiones audiendas.

244. Vere tamen, & proprie solum veniunt sub his nominibus consecrati, ut sentit Abbas *in C. cum Te num.* 2. *e rescriptis. Rodriq.* Ludovic. a Cruce Card. Tuschus, Barbosa, Reiffenstuel in suo Jure Canonico *tom.* 1. *tit.* 31. §. 1. *num.* 18. *&* 19. *pag.* 341. & habetur Ex arg. *c. tua* 8. *de his quæ fiunt a Prælat.* ibi: *Episcopo, vel Electo*. Juncto Pontificali Romano, *tit. de Consecratione Electi in Episcopum* ubi tales non appellantur simpliciter Episcopi, sed cum addito *Electi*. Etiam *Glos. in cap.* 1. *v. Dedicanda de Religios. Domibus. Et in Clem.* 2. *in casu, & v. Pontificum de Celebrat. Missarum, & Clem.* I. *v. Quamvis Pontificem de Pœnis*. Episcopatus enim est verus ordo & non simplex dignitas Ecclesiæ Dei. Unde in *can. qui Episcopatum* 8. *quæst.* 1. optime dicitur, quod Episcopatus, nomen operis est, & non honoris. Donec ergo Episcopus sit consecratus, remanet electus: consecratio enim Episcopum facit; ut ait Felinus *in C. meminimus a princip. accusat.* Inferens inde quod Civitas occidens electum non incurrat pœnam, quam Episcopum occidendo incurreret. Accedit, quod exceptio hæc est a privilegio exorbitante a jure communi, sicque Personæ stricte, & non ample sunt intelligendæ. Miror tamen ratione, qua firmat P. Bardi

di contratiam, quam tenet sententiam cum Trull. cujus est, adducta ab hoc *lib. 1. §. 4. dub. 5. num. 2. pag. 141. & ab illo part. 2. tract. 3. cap. 2. sect. 2. num. 58. pag.* 239. est equidem: quia cum Consecratio supponat sacerdotium (ajunt) jam Episcopus talis supponeretur exceptus: quæ certe nulla: quia hic inquiritur, an Episcopus confirmatus sit exceptus a privilegio lacticiniorum, vi Episcopatus, nonque alterius tituli; nullus enim est qui neget Presbyterum Episcopum duplici titulo exceptum esse a tali privilegio, quibus exceptus erit quamvis muneri suo renuntiarit; quia vere Episcopus adhuc, consecratus enim: ordinemque retinens episcopalem.

245. Nomine Prælati intelliguntur ii, qui habent jurisdictionem ordinariam, & spiritualem, vel ut ait *Gloss. in cap. decernimus de Judic. vers. Ecclesia.* nomine Prælati intelliguntur Judices ordinarii; illi nempe, qui ordinariam habent potestatem, ut declarat *Panorm. ibidem num.* 16. Azot. *tom. 2. lib. 3. cap.* 25. initio: licet ut notant dicti AA. late sumpto vocabulo, Prælati etiam dicantur curam animarum gerentes. Comprehenduntur igitur in præsenti, Abbates, Generales Religionum, Provinciales, Guardiani, Priores, Rectores, Præpositi: & similes, qui prædictam jurisdictionem habent: dicti omnes a vescendi lacticiniis indulto exclusi sunt. Qui autem dignitatem renuntiet, exclusus non veniet, ni aliter sit impeditus. Cardinales non excluduntur, titulo Cardinalatus, ut videri potest in exceptione, in qua de illis non fit mentio.

246. Regulares sunt illi qui tria vota substantialia, paupertatis nempe, castitatis, & obedientiæ, Religionis approbatæ a Sum. Pontifice, peracto novitiatus anno, coram Prælato legitime acceptante, vel alio de ejus commissione emiserunt, subsuntque illius obedientiæ, ut advertunt Rodriq. Trull. Bardi, Ludovic. a Cruc. Villal. veniuntque sub his Religiosi Societatis Jesu, qui post biennium novitiatus tria dicta vota simplicia emittunt, quia per talium votorum emissionem vere, & proprie Religiosi constituuntur, ut declaravit Greg. XIII. in Bulla *Ascendente Domino*. Si tamen dicti expellantur, & alias non sint Sacerdotes, vi Bullæ, lacticiniis vesci poterunt; quia jam non sunt amplius Regulares, ut tenent prædicti cum aliis AA.

247. Inferes quam optime ex dictis; venire etiam sub nomine Regularium Laicos, & Moniales, quia vere sunt Personæ regulares, tamen sub tali nomine in hac exceptione non comprehendi Regulares Ordinum Militarium: est ratio: quia in ipsamet Bulla, his verbis: *Et sub hoc indulto vescendi carnibus, ovis, & lacticiniis, comprehenduntur omnes cujusvis militiæ Regulares* implicite conceditur gaudere indulto, adeoque nedum Equites S. Jacobi, Alcantaræ, Calatravæ, de quibus controvertitur, an sint proprie Religiosi, tali fruuntur privilegio; sed etiam Equites Jerosolymitani, qui procul dubio vere, & proprie Religiosi sunt, seu Regulares. Ratio autem qua Pontifex indulgere sibi placuit cum his Equitibus, non obstante, quod religiosi sint, est: quia ipsi secundum proprium institutum non profitentur austeritates illas corporales, quas alii sustinent Religiosi Claustrales; ipsi namque dediti sunt laboribus præliorum, contra S. Fidei Hostes, ob quod videntur indigere cibis, qui melius nutriant, magisque vires corroborent, ut fortes, atque robustiores inimicis appareant. Ast si Sacerdotes sint, tali privilegio non fungentur, ut tenent Trull. Villal. D. Marcus Serio, Gallego, Bardi, & ratio est: quia non militat pro his ratio supra posita. Deinde quia non est facile creditu, velle magis eis indulgere, quam Presbyteris Sæcularibus, cum illis potius incumbat perfectiori vitæ acquirendæ studere, quam istis.

248. Confirmatur hæc ratio: nam a regula illa juris, *a minori ad majus*, deducta est hæc alia: Si *id de quo minus videtur, inest, & id de quo magis*. Cujus sensus est: *si id, quod videtur alicui minus convenire, illi inest; multo magis idem inesse debet alteri, cui plus convenit*: ex quo si abstinentia a carnibus, ovis, &c. minus debetur Presbyteris Sæcularibus, & tamen hi excluduntur a privilegio illis vescendi; per quod rigor talis abstinentiæ tollitur, multo magis excludi debent Presbyteri Religiosi, quibus ratione status, strictior, & austerior vita convenit.

249. Objicies per illa verba Bullæ: *Et qui in ordine Presbyteratus fuerint, sæcularibus id minime conceditur, nisi sexagenarii fuerint*, solum excluduntur Presbyteri Sæculares; non vero militares: ergo Religiosi militares, quamvis Sacerdotes, excepti sunt a tali indulto. Respond. clausulam illam non restringere subjectum; sed statum Ecclesiasticum, ne ad inferiores Presbyteris extendatur, ut Diaconi, Subdiaconi, &c. itaque hoc modo debent construi: *Et sæcularibus, qui in ordine Presbyteratus fuerint.* Dictio enim illa *Et* est copulativa Personarum, quæ excluduntur; & Presbyteratus restringit hoc ultimum genus Personarum Sæcularium, ut intelligantur exclusæ solum, si Sacerdotio sint insignitæ.

250. Non veniunt iterum sub dicto nomine Tertiarii; nec Tertiariæ, vulgo Beatæ, nec Eremitæ. Ita Gomez, Bardi, Villal. & alii. Est ratio: quia non emittunt tria dicta vota substantialia Religiosum constituentia. Nec Novitii: quia in odiosis non intelligendi sunt Regularium nomine.

251. Omnes supra dictæ Personæ exclusæ, si sexagenarium attigerint annum, privilegio frui valebunt: ut expresse habetur in Bulla, volente Pontifice ætati senili indulgere, in qua, utplurimum solent esse vires corporales debilitatæ; adeoque non erat congruum tales privare cibis magis reficientibus. Jesuitæ tamen adhuc indigent consensu Superiorum, ob declarationem Greg. XIII. qua stabilivit nullo privilegio Bullæ frui posse absque suorum Præsulum consensu.

252. Annus tamen sexagenarius completus esse debet. Est 1. ratio: quia cum tempus, quo quis excusatus est a jejunio non sit a jure determinatum, sed ex Prudentum existimatione pendeat, resolvendum est, ex opinione communiori, qua ducuntur AA. inquirendo tempus, in quo absque privilegio deobligentur Fideles a jejunii præcepto, cum hoc pariter in jure determinatum non sit, & cum communiter sustineant ante prædictam ætatem, seu Sexagesinarium annum completum, non liberos esse: nam in P. Bardi *part. 2. tract. 3. cap. 2. sect. 3.* plusquam triginta AA. reperies, quorum aliqui nominantur, dicentes Septuagenarios excusari a jejunio. Alii Septuagenarios non liberant, si robustas habeant vires, quin rigidior appellanda sit hæc sententia: Alii Sexagenarios solvunt, si debiles sint, vel de virium imbecillitate sit ambiguitas. Diana tenet *tom. 4. tract. 6. resol. 6. pag.* [illegible]4. esse commune DD. Sexagenarios viribus pollentes non excusari; plusquam viginti referens AA. *& in prima tom. jam. tract.* 10. *dist.* 2. *quæst.* 4. *num.* 61. Septuagenarii liberantur; ideo secunda ratio est: quia privilegium hoc exorbitat a jure communi; consequenterque presse esse interpretandum. *Tertio*: quia sicut non est determinata in materia furti quantitas constituens peccatum grave, ita non est præfixum tempus in quo Fideles solvantur a lege jejunii; sed assignati e. g. duo regales respectu mechanicorum, non intelliguntur incœpti, sed completi: ergo æque discurrendum est in præsenti casu jejunii, sicque eodem modo annus sexagenarius signatus in Bulla completus, & non incœptus comprehendendus est.

253. Qui diebus jejunii non jejunant, possunt per Bullam comedere ova, & lacticinia, ob quamcumque causam non jejunent. Est ratio: quia in clausula illa Bullæ (*ac pro eorum libito, ovis, & lacticiniis, ita quod, qui carnes non comederint; servata in cæteris jejunii Ecclesiastici forma, dicto jejunio satisfecisse censeantur.*) conditio illa, *servata in cæteris jejunii Ecclesiastici forma* refertur ad observationem, & adimpletionem præcepti Ecclesiastici; cum enim ad hoc aliquæ requirantur, utpote abstinentia a carnibus, & ab iis quæ earum Sementinam trahunt originem, ut superius dictum est; & quod unica refectio sumatur hora consueta, declarat Pontifex, concedendo, hanc Bullam accipientibus, privilegium usus lacticiniorum, ne dubitarent an jejunii præceptum implerent, quod si in reliquis jejunii formam servent, censeantur obligationi ejus satisfecisse, adeoque videtur, quod illa conditio refertur ad observationem præcepti, minime vero ad facultatem comedendi ova, & lacticinia, ut falso aliqui putant.

254. Commensalis, adhuc Presbyter, vel Regularis, illius qui privilegium obtinet vescendi lacticiniis cum omnibus edentibus in propria mensa, in Quadragesima, is pariter vesci poterit. Est ratio: quia quod unum privilegium eis denegat, aliud concedit; adeoque si per Bullam Cruc. Presbyter, vel Regularis, &c. non eximitur a jure Communi obligante ad abstinentiam lacticiniorum, cum declarat privilegium Laicis concessum eis esse denegatum; per privileg. Privilegiati conceditur illis, vesci posse, ratione commensalitatis. Firmari potest assertum dictis *num.* 181. Quod enim de uno correlativo disponitur, & de alio Intellectum venit. *Ut habetur in L. finali C. de indic. vidui* Bartol. & Bald. ibi cum aliis. Hinc habes, non egere tales Presbyteros, &c. Bulla Cruc. ut dicto fruantur privilegio; bene tamen Privilegiatus principalis: quia ut dicetur infra *d. 5. quæst.* 2. Commissarius suspendit gratias, ac similes, vel dissimiles facultates Cruciatæ, hujusque usum impedire valentes; quas postea revalidat eam suscipientibus, nec juvabit, aliquem ex commensalibus illam habere.

255. CONCL. I. Diebus Dominicis quadragesimalibus non potest vesci lacticiniis absque Bulla. Ita indubitatum haberi debet. *Primo*: quia Pontifex *in cap. Denique d.* 4. ubi est Sermo de Quadragesima, ait, quod in illis diebus in quibus abstinemus a carnibus, debeamus etiam abstinere a lacticiniis (nota quod non dixit in diebus jejunii, seu in quibus jejunamus) cum ergo diebus Dominicis abstineamus etiam a carnibus, ideo, & a lacticiniis abstinere debemus, *Secundo*. In 6. Synodo Constantinopolitana *can.* 56. sub variis pœnis interdictus fuit esus ovorum,

-um, & lacticiniorum in Dominicis Quadragesimalibus. Qui can. sive habeatur Concilii, sive non; approbatus a Pontifice, vel non; nihilominus saltem gravissimum præbet fondamentum ad tuendum, unoque ore fatendum, non esse licitum nostris temporibus, illis vesci; cum jam antiquissimis foret consuetudo non edendi tales cibos dictis diebus. *Tertio*: Quia Sac. Congregatio S. Officii, & S. Congreg. Indicis maudarunt contrariam Sententiam a quodam libro deleri, ut executum fuit; & merito: quia contra communem Sententiam DD. quidquid falso afferat Machadus; estque contra totius Ecclesiæ universalem consuetudinem, ut ait Diana *tom. 4. tract. 6. resol. 54. num. 2. pag. 258.*

256. Objicies I. signanterque ex Pasqualigo: Episcopus Anglorum quæsivit a Pontifice, an quadragesimalis abstinentia foret servanda in Dominicis Quadragesimæ? & respondit Pontifex negative, etiam quoad carnes, his verbis: *De ipsa vero die Dominica hæsitamus, quidnam dicendum sit, cum omnes, & Laici, & Sæculares illa die plus solito cæteris diebus accuratius, cibos carnium appetant, & nisi nova quadam aviditate usque ad medias noctes se ingurgitent, non aliter hujus Sacri temporis observationem suscipere putant, quod utique non rationi, sed voluptati, imo eidam mentis cæcitati adscribendum est; unde nec a tali consuetudine averti possunt, & idea cum venia suo ingenio relinquendi sunt, ne forte pejores existant, si a tali consuetudine prohibeantur, ut enim ait Salomon, qui multum emungit, elicit sanguinem.* Quibus, nedum ova, & lacticinia non prohibet Pontifex; sed neque carnes: licetque illi peccarint contra temperantiam ingurgitando se carnibus, non tamen contra Quadragesimale præceptum: quia cum Quadragesimæ abstinentia non sit a jure divino, nec naturali, ejus non observantia non est illicita secundum se, cumque Pontifex aliunde eam permiserit, licita erit, quantumvis staret aliquod præceptum positive illam prohibens: quia ea consuetudo jam firmata fuit per Pontificis consensum: igitur ad minus licita erunt lacticinia Dominicis Quadragesimalibus.

257. Hæc objectio est præcipua Pasqualigo, qui ut inferat non esse prohibitum esum lacticiniorum in diebus dominicis Quadragesimæ, supponit permissionem illam esse solum in ordine ad intemperantiam ingurgitandi se carnibus, sed fallitur A. iste: quia id quod Sæcularibus permittit in eo textu Pontifex, est carnium comestio in Dominica Quinquagesimæ, ut evidens est ex titulo cap. illius, ubi dicitur: *A Quinquagesima jejunandi propositum sumat, quos Ecclesiastici gradus dignitas exornat.* Pro hac ergo re declaranda supponendum ex Gloss. caput illud 5. constare capitibus, ex quinque nempe petitionibus factis ab Episcopo Anglorum. *Primo* enim quæsivit a Greg. Papa, an Clerici debeant incipere jejunium a Quinquagesima, & respondit Pontifex affirmative. *Secundo*, an Laici, qui consuetudinem habent solemnius epulari in Dominicis a tali consuetudine debeant removeri, ad quod negativa fuit responsio, ne deteriores fiant, loquitur inquam Pontifex de Dominica Quinquagesimæ, in qua jejunium incipiebat; nihilque circa ova, & lacticinia pro Dominicis Quadragesimæ disponit in dictis verbis. *Tertio*, statuit, ut in diebus Quadragesimæ in quibus a carnibus abstinemus, etiam a lacticiniis abstineamus, quod exegit etiam cit. Episcopus. *Quarto*, respondet, ad infirmitatis solatium, non autem ad luxuriam, piscibus esse utendum in Quadragesima. *Quinto*, demum vino esse utendum, dummodo ebrietas vitetur. Ex quibus manifeste apparet in secunda petitione nil determinari, aut permitti circa lacticiniorum usum, sed solum voluit Pontifex permittere Laicorum abusum, qui in ea Dominica Quinquagesimæ, quæ a Gloss. *verb. Dominica*, & a Turrecremata inidem vocatur *Dominica carnis privii*, ardentius carnes appetere solebant, easque nimia aviditate comedebant, usque ad mediam noctem; itaque permissum fuit ad scandala vitanda, ne pejores evaderent. Horum confirmationes vide apud P. Bardi *part. 2. tract. 3. cap. 2. sect. 6.* digne fugientem vindictam P. Mendo.

258. Quod autem permissio reddat actum licitum aperte falsum est, nam ut ait Barbosa exponens idem caput in fine: *Permissia non reddit actum licitum*; idque probat ex Navarro *lib. 3. consil. de empt. & vendit. consil. 15. ad 11. quæst.* & habetur expresse ex Gloss. *in hoc cap. Denique, ver. venia*, ait enim: *Id intelligi de venia pœnæ non de venia culpæ*. Et subdit, *tolerat enim Gregor. crimen tale, propter periculum schismatis, vel scandali: unde non est dicendum quod ignoscatur eis, licet non puniat eos, propter multitudinem, vel scandalum, &c.* Sic Glossa contra quam locutus fuit Pasqualigo, dicens reddi comestionem ciborum vetitorum licitam, ex permissione Pontificis illius, ut puta intemperantiæ in die Dominico, in quo incipiebat privatio carnium, quæ aperte pessima illatio est: cum proinde nil in prædicto pro talibus diebus disposuerit.

259. Objicies II. Dies Dominici non sunt dies abstinentiæ, ut dicitur *in cap. Quadragesima, de consec. dist. 5. Qui de abstinentia subtracti sunt*; ergo abstinentia, quæ in Quadragesima præcipitur, non cadit super dies Dominicos: Accedit, quod in fine ejusdem textus fit mentio de illis quatuor diebus, qui sunt ante primam Dominicam Quadragesimæ; & additi sunt, ut in te tu dicitur super 36. dies, ut numerus Quadragenarius dierum abstinentiæ compleretur: igitur patet, quod Dominici dies, inter abstinentiales non sunt numerandi. Respond. quod dies abstinentiæ stricte, & large sumi potest. *Primo* modo abstinentiam a quantitate per multas refectiones, & a qualitate ciborum; hocque modo solum dies jejunii sunt dies abstinentiæ. *Secunda* autem modo solum dicit abstinentiam a qualitate ciborum, & hoc modo dies Dominici, dies abstinentiæ dicuntur, sed ample; cumque in Canone illo, per dies abstinentiæ primo modo accepti intelligantur, ideo in diebus Dominicis, qui dies abstinentiæ sunt, secundo modo sumptæ, ovis, & lacticiniis vesci non licet, quamvis plurimæ fieri possint refectiones, hacque de causa jejunium semiplenum dies Dominicos Azor. & Layman; diesque jejunii, jejunium plenum vocant. Ita in Diana *loc. cit. num. 3.* referente ex P. Bardi *loca a se cit.*

260. Tamque tutam, & certam hanc censeo opinionem, ut contrariam practice probabilem non putem, stando in jure (semota consuetudine.) Patet *primo* ex 3. ratione posita *num. 255.* firmante conclusionem, quam probationem, antequam adducat Diana *loc. ibi cit.* hæc tenet: *Sed Ego alibi hanc sententiam (affirmativam scilicet) improbavi; & iterum improbo; & caveant, AA. ne imposterum illam, vel absolute teneant, vel tamquam probabilem admittant: nam Sac. Congr. &c. Secunda*, ex eo quod Pasqualigo, qui acerrimus fuerat pro affirmativa, ipsam reprobando, in negativam mutavit, validis confirmando rationibus, adductasque pro affirmativa solvendo, citans pro hac opinione 38. AA. præter alios, quorum nomen tacet, quibus addi possunt Carena *de Offic. Sanctiss. Inquisit. tract. 15. §. 1. num. 2.* dicens AA. oppositæ sententiæ a Dominis Inquisitoribus S. Officii puniri, ut suspectos, & Bordonus *de Sac. Tribunal. Inquisit. cap. 3. n. 51.* asserens a Sac. Cong. S. Offic. rejectam esse oppositam sententiam tanquam erroneam, periculosam, & perniciosam Catholicæ Ecclesiæ mense Aprilis anno 1645. & quamplures recentiores. *Tertio*, uno, eodemque præcepto in Jure Canonico cap. Denique: æque prohibentur carnes in Quadragesima, ac ova, & lacticinia; quamvis minus principaliter hæc, & principaliter illæ; hocque in quocumque die Quadragesimæ; nam in illis diebus, ovorum, & lacticiniorum comestio prohibetur, in quibus, & comestio carnium; hæc in Dominicis: ergo & illa. Major est certa ex verbis *cap. cit. adductis. n. 236. Par autem est, &c.* ibi.

261. *Quarto*, habetur expressa prohibitio in Concil. Generali Quintiliburgensi sub Gregor. VII. quod extat *in 3. tom. Concil. part. 2. pag.* 1290. ubi in septimo Can. sic habetur (*Item nequis caseum, & ova comedat in Quadragesima*) asseruntque Sancti Summum Pontificem declarasse quadam speciali Bulla suam mentem esse, nomine Quadragesimæ comprehendere Dominicas dies: Unde in opinione horum jam est damnata hæc opinio ab Alexandro VII. propositione ordine 32. Deinde non est dicendum AA. asserentes sub nomine Quadragesimæ comprehendi dies Dominicos latuisse Pontificem, aut Sac. Theologiæ Magistros assumptos ad propositionum examen: ergo si non est absolute damnata, saltem valde dubium est, quod non veniant dicti dies Dominici sub damnatione; nam tales dies Quadragesimæ dicuntur, quia sunt intra Quadragesimam; & quia dies abstinentiæ a qualitate ciborum, quantumvis non a quantitate sunt. Semota dixi consuetudine, quæ, si adsit, legitime præscriptas, habens conditiones ad hanc requisitas a jure *cap. fin. de consuet.* & a DD. declaratas, elapso nempe tempore sufficiente ad legem abrogandam cum tolerantia, & cognitione Prælatorum; tunc ibi ova, & lacticinia comedentes non peccabunt. An autem talis consuetudo sit in Hispania, quamvis aliqui ita asserant, non audeo eos sectari: quæ vero me movet ratio, est sequens: Quia Hispanos quamplurimos attente legi AA. super hac materia, quorum aliqui asseverantes licere ovis, & lacticiniis vesci dictis Dominicis Quadragesimæ in quibusdam terris ob consuetudinem ibi introductam, non affirmant talem esse in Hispania; quod procul dubio dixissent; ut facillime sentiet quicumque Prudens; aliique præsentem difficultatem trutinantes, non audent dicere talem dari consuetudinem, quod certe scripsissent, si ita sensissent: igitur quantumvis pauci teneant, non facile credam, (etsi adesse in aliqua Villa, vel Loco, certus factus fuerim) consequenterque in praxi non censeo consulendam hic, ut aliqui Confessores non verentur, tales cibos permittentes adhuc eis quibus facile foret Bullam accipere.

262. Attenta forma Bullæ Latinæ probabilior est sententia asserens Prælatos, & Presbyteros vi ejus in Dominicis Quadragesimæ posse lacticinia comedere. Est ratio: quia Greg. XIII. in Bulla anni 1574. in §. *ac uti*

omnes

omnes Christi Fideles, &c. declarat suam intentionem fuisse, & esse, sub indulto vescendi ovis, & lacticiniis, &c. comprehensos esse Prælatos, ut Archiepiscopos, &c. omnibus temporibus, & jejuniis totius anni extra Quadragesimalia jejunia tantum: cum ergo dies Dominici non sint dies jejunii: ideo lacticiniis vesci poterunt relatis diebus vi Bullæ: fundamentum ergo pro hac sententia est, quod ipsa Bulla Latina excipit dictas Personas ab indulto lacticiniorum pro diebus jejuniorum Quadragesimæ, qui non sunt dies Dominici: quamvisque Commissarius Gen. Cruc. loco jejuniorum Quadragesimalium posuerit *dies Quadragesimæ*. Et in Hispanica: *Et quanto a los dias de Quaresma*. Et Italica: *in quanto alli giorni di Quaresima solamente*. Hoc tamen nil obest: quia cum non habeat auctoritatem variandi substantiam verborum Bullæ, licet potestatem illam vertendi, dicendum est per dies Quadragesimæ intelligi debere jejunia Quadragesimalia. Roboratur hæc intelligentia eo, quod in Bulla concedatur facultas dictis Prælatis, & Presbyteris edendi lacticinia in jejuniis extra quadragesimam: igitur multo magis erit eis concessum diebus Dominicis Quadragesimæ, cum non sint dies jejunii; regulandoque Bullas Hispanicam, & Italicam, cum Latina, uti fieri debet, nullum erit dubium.

263. Objicies: Commissarius Gen. Cruc. declaravit etiam virtute S. Bullæ non posse vesci ovis, & lacticiniis prædictas Personas dictis diebus Dominicis Quadragesimæ: ergo. Respond. cum Diana *tom*. 4. *tract*. 3. *resol*. 7. *num*. 8. *pag*. 70. Trull. *lib*. 1. §. 4. *dub*. 7. *num*. 2. *pag*. 147. Bardi *par*. 2. *tract*. 3. *cap*. 2. *sec*. 7. *pag*. 259. Ludovic. a Cruc. *dub*. 1. *cap*. 5. *dub*. 18. *num*. 13. *pag*. 274. de tali declaratione minime constare juridice; adeoque cum bene contrarium ex Bulla Latina inferatur, illi standum est.

264. Pueri post 7. aut 8. ætatis annum usum rationis habentes, ovis, & lacticiniis absque Bulla vesci nequeunt. Est ratio: quia ita habetur ex Ecclesiastica consuetudine: & quia tunc communiter incipiunt discurrere, & cognoscere bonum, & malum, quod si adhuc non cognoscant, nec ipsi comedentes, nec offerentes cibos vetitos, nec consentientes in administratione, mortaliter peccabunt, ut tenent Ang. Cord. Rodriq. Pedrazza, Victo. Henriq. Regin. Filliuc. citati a Ludovic. a Cruc. *disp*. 1. *cap*. 5. *dubio* 19. *num*. 3. *pag*. 275. Si vero usum rationis habeant ante 7. annum non egent Bulla, ad lacticiniis vescendum: quia Ecclesiæ præceptum quoad qualitatem ciborum attendit solum in obligando eam Puerorum ætatem, in qua præsumitur adesse per se usus rationis, licet per accidens præveniatur; uti in impositione legis ad jejunium astringentis, qua attenditur ætas 21. annorum ratione indigentiæ communis augmenti, quo si quis non egeat, adhuc jejunare non tenebitur.

265. Objicies: ex hoc sequeretur; quod Puer ante septennium non teneretur ad Confessionem annuam; etiamsi in peccatum mortale lapsus; nec ad audiendum Sacrum in diebus, &c. sed hoc est falsum: ergo. Respond. negando sequelam: nam de omnibus ecclesiasticis præceptis non est eadem ratio; quod enim spectat ad Confessionem expresse in jure habetur; præceptum est enim *cap. Omnes utriusque sexus de Pœnit. & remis.* obligans ad annuam Confessionem statim post annos discretionis. Accedit, quod lacticinia, imo, & carnes in ea tenera ætate ad sanitatem corporis conservandam videantur aliquo modo necessaria, itaque hoc præceptum non videtur ita stricte obligare, ac præceptum confitendi, Sacrum audiendi, a servilibus abstinendi; confitendi enim congruit ad gratiam, & reconciliationem cum Deo habendam: hæcque ad religionem spectant, quæ prius, quam sobrietas obligat. Ex dictis inferes, quod si post 7. annum dubitetur de usu rationis, astringetur lege abstinentiæ lacticiniis, vetitis diebus; si vero ante, patet etiam ex dictis resolutio negativa: quia tam Jus Civile, quam Canonicum non præsumit usum rationis ante septennium, bene vero completo. Ita *l. Si infanti. C. de jure delib. & cap. Juvenis de sponsal. cap. litteras. cap. accessit de Desponsat. impuberum*. & communiter scribentes in eadem jura. Si autem, & de septennio, & de usu rationis sit dubium, veritate non acquisita, diligentiis adhibitis, utraque pars practicari valet: quia probabile est, possessionem esse pro lege, & pro libertate; eo quod probabile sit onus probandi ad utramque pertinere partem. Quæ de lacticiniis dicta sunt, & de carnibus respective intelligendum est; juvat enim ad hoc cessare in Pueris motivum, quo ducitur Ecclesia ad prohibendum illas Adultis, nempe reprimere concupiscentiæ motus, quos excitat Animalium terrestrium caro, & volatilium; ut ait Bellarm. *caro est libidinis seminarium*: ut observavit Greg. Pontifex *cap*. 1. *de delictis Puerorum*.

DISTINCTIO II.

De secunda Bulla, seu parte principali ejus, nempe Bulla Lacticiniorum.

In superioribus elucidata sunt præcipua quæsita, quæ solent inquiri circa Bullam Vivorum; ultimateque circa indultum vescendi ovis, & lacticiniis, quod habetur in Bulla Generali; etiamque in examen duximus exceptionem, aut exclusionem, quas Pontifici certas Personas ibi nominatas, a tali privilegia bene visum fuit removere. Nunc autem secunda Bulla, seu secunda pars principalis ejus se offert trutinanda, quam Urban. VIII. (f. r.) die 13. Junii 1624. concessit; estque in ipsomet Latino Diplomate annexa.

QUÆSTIO I.

Præcipuas investigans difficultates super hac ortas,

§ I.

De primordiis ejus.

SUMMARIUM.

1. *Quibus concedatur hæc Bulla*,
2. *Ubi*.
3. *Favet Regulari ad Episcopatum evecto, adhucque solum titulari*.
4. *Etiam Episcopo, qui renuntiavit Episcopatum*.
5. *Gen. & Prov. non veniunt nomine inferiorum Prælatorum*.
6. *Presbyter Regularis Cardinalis hac Bulla non gaudet*.
7. *Non extenditur ad majorem Hebdomadam*.
8. *Jejunia ex voto, &c. ovis, &c. fieri queunt satis*.
9. *Solvitur scrupulus*.
10. *Et si sint extra Quadragesimam, absque indulto vescendi cibis vetitis*.
11. *Assignatur taxa pro hac Bulla*.
12. *Corollarium*.
13. *Sum. trecentorum ducatorum debet manere integra*.
14. *Ex quibus bonis constituatur hæc*.
15. *Qui comprehendantur in ultima classe*.

1. HANC præsentem Bullam magna cum prudentia Summus Pontifex Urbanus, ejusque Successores dignati sunt concedere omnibus illis Personis, (Regularibus exceptis, & Canonicis Regularibus, qui vere Regulares, seu Religiosi sunt) quibus denegatum est indultum vescendi lacticiniis, in diebus Quadragesimæ jejunalibus, quod per ordinariam, seu Vivorum omnibus aliis concessum est, quales sunt excepti in ipsamet Bulla, a Nobis relati, utpote Patriarchæ, Primates; &c. præstans eis facultatem vescendi ovis & lacticiniis, diebus Quadragesimæ usque ad majorem Hebdomadam exclusive.

2. Hæc ergo Bulla solum habet vigorem ubi, & alia generalis, seu Vivorum, quia eadem est cum ista, de qua supra; cum restrictione, quod hac, uti nec alia, quoad esum lacticiniorum extra Hispaniam frui non potest; quia expresse prohibetur in Bulla; ideoque idem temporis spatium durat, quod & alia, eodemque anno, quo alia metitur, metiri debet.

3. Licet Regularibus præsens Bulla non concedatur, si aliquis eorum tamen assumptus fuerit ad Episcopatum, Abbatiatum, &c. quamvis pure titularis foret Episcopus, hac Bulla frui valebit: Est ratio: quia hæc Bulla dictis Personis absque distinctione conceditur, adeoque sive sit tali dignitate insignitus Sæcularis, sive Regularis, ea gaudere poterit: quin ei obsit esse Regularem. Nam *in cap. fin. de obser. jejun.* habetur, quod Religiosus Episcopus creatus, potest carnibus vesci sexta feria, si eadem die incidit festum Nativitatis Christi Domini, haud obstante cap. illo, in quo a privilegio comedendi carnes excluduntur, qui voto Regularis observantiæ sunt obstricti: igitur sicut hic, & ibi prævalet dignitas Episcopalis, quæ eximit a jugo Religionis, positive non excludentis ab hoc indulto, quamvis sit causa non includendi Religiosos. Nec obest, quod talis ad Episcopatum promotus, non Dominus redituum ecclesiasticorum; sed Administrator sit; quia incapacitas ad dominium acquirendum fundatur in voto paupertatis.

4. Quicumque Episcopus, qui Episcopatum renuntiavit eodem fungetur privilegio. Est ratio: quia adhuc retinet dignitatem: ni degradatus aliunde foret; nam in eo tunc amitteret omnia privilegia, & exemptiones, quæ ratione dignitatis ipsi competebant; & ita si dignitas, & jurisdictio renuntiaretur, in tali indulto non includeretur: quia professio Religiosa, sicut ante, impediret.

5. Generales, & Provinciales, non comprehenduntur nomine inferiorum Prælatorum. Est ratio: quia Comissarius præscribens eleemosynæ taxam juxta dignitatis gra-

dus, solum per Prælatos inferiores nominat Abbates, qui jurisdictionem quasi Episcopalem habentes intelliguntur; cumque alii omittaotnt inferiores, probabilius est, non intelligi, cum Bardi, Trull. Gallego, & aliis.

6. Regularis Presbyter ad Cardinalatum evectus hac Bulla non gaudet; quia Regularibus non conceditur; & aliunde Cardinalitia dignitas non continetur inter illas, pro quibus emanavit hoc indultum, ut dictum *sup. n.* 245. ita Trull. Bardi.

7. Dicta Bulla uti nequeunt supradictæ Persone in Hebdomada Sancta, quia sic expresse in ipsa excipitur: De Dominica tamen Palmarum, primo die Hebdomæ majoris, sentio, quod supra de aliis Dominicis Quadragesimæ dictum est *n.* 261. Ast hac dicta Bulla parva fruendum, non est necesse Bullam magna accipere, ut ex se liquet.

8. Jejunia vi voti, Jubilæi, vel Pœnitentiæ facienda, vescendo ovis, & lacticiniis impleri possunt. Est ratio: quia tam vovens, quam Consessarius, & Pontifex jejunium imponentes non intendunt alio modo illud præscribere, quam ab Ecclesia indicitur: cum ergo Ecclesiasticum impleatur, comedendo ova, & lacticinia; vi Bullæ etiam implebuntur dicta jejunia extis, ovis, &c. Antecedens patet: nam obligatio, quæ de re aliqua imponitur est explicanda modo; quo practicari solet: ut constat in contractibus onerosis, in quibus contrahentes, super non expressis, tantum se obligant modo consueto. Patet etiam ex ipsamet Bulla, in qua dicitur: *Carnibus de Consilio utriusque Medici temporibus jejuniorum totius anni, etiam quadragesimalibus vesci, ac pro eorum libito ovis, & lacticiniis, ita quod qui carnes non comederint, servata in cæteris jejunii Ecclesiastici forma, dicto jejunio satisfecisse censeantur &c.* ergo cuicumque jejunio satisfiet comestione lacticiniorum, Bulla, etiam pro Quadragesimæ tempore.

9. Nec obest, quod Bulla prima, & per se solum dirigatur ad jejunia Ecclesiastica: nam secundario, & per accidens ad quæcumque jejunia extenditur, ni aliud exprimatur, quatenus facit, ut jejunia, in iis, qui habent Bullam, fieri possint cum ovis, &c. sicque tali posita consuetudine, tali comestione quodcumque implebitur jejunium; adeoque ample, nequibit dici, extendi hoc privilegium; nec quod adiversis fiat illatio, nec alionde, quod det formam reliquis jejuniis, sed inducere modum in jejuniis ecclesiasticis ex principio universali implendi ea, unde redundat præfixio modi ordinarii circa ciborum qualitatem in aliis jejuniis, quæ a modo, quo communiter fit Ecclesiasticum jejonium mensurantur.

10. Igitur absque Bulla implebuntor jejuniam dicta, si incidant in dies jejunii extraquadragesimalis, dummodo ibi non adsit consuetudo jejunandi sine ovis, & lacticiniis: quæ si sit, opus erit Bulla; uti opus est, si incidant in Quadragesima. Et ratio est: quia jejunium promissum, vel impositum, ex consuetudine loci, & tempore quo imponitur, & quo expleri intenditur, quando promittitur, sortitur modus, quo impleri debet, non atrendendo tantum ad promissionem, vel injunctionem, ut sentiunt contrarii; ideoque cum in Quadragesima, comestione lacticiniorum non fiant satis ni statue privilegio, ideo hoc opus erit, alias non implebuntur. Nec valet regula illa juris in 6. *in obscuris minimum est sequendum*, quia non sumus sam in obscuris, ut circumstantias prædictas jejunii cogamur non attendere.

11. Ut ergo denium hac Bulla fruatur, necesse etiam est, eam accipere, taxamque pro ea signatam solvere quæ qualis sit, expenditur. Primo enim pro Patriarchis, Primatibus, Archi-Episcopi, & Abbatibus benedictis assignata est taxa viginti quatuor argentei, ut habetur in Bulla lacticiniorum formata a Commissario Generali Cruc. his verbis. *Primeramente las Bulas de tassa de a veinte y quatro reales, se han de dar, y han de servir paralos Patriarcas, Primados, Argobispos, Obispos y Abades* Triginta nempe, & sex regalium in moneta Gotholauoica, aut duo sup. septuaginta solidorum, ejusdem monetæ.

12. *Item, las Bulas de tassa de a ocho reales se han de dar, y han de servir para las Dignidades, Canonigos de las Iglesias Cathedrales, y Colegiales.* Duodecim nempe drachmorum, vel viginti sup. quatuor solidorum in moneta Cathaluniæ. *Item, las Bulas de tassa de a seys reales se han de dar, y han de servir para los que tuvieren Raciones Curatos, Beneficios simples, o servidores cuyo renta no luxe de trecientos ducados.* Hoc est, novem Regalium, aut octo supra decem solidorum Barchinonensi moneta. *Item las Bullas de tassa de a dos reales, se han de dar, y han de servir para los demas Clerigos.* Trium scilicet regalium, aut sex solidorum in toties dicta nostra Cathaloniæ moneta.

13. Hinc pauca sequentia monenda veniunt. *Primo* Personas primæ classis, & secundæ, sive habeant redditus magnos, sive exiguos, dictam teneri solvere taxam, solum enim attendit Commissarius in iis qualitatem. *Secundo*, quod non intelliguntur Coadjutores Dignitatum, aut Canonicatuum. *Tertio*, Personas tertiæ classis non teneri ad taxam ibi præfixam, si Beneficium, centenarium triplicatum ducatorum integrorum numerum non tangat, quæ dicta summa trecentutum ducatorum correspondet summæ 308. ff. ss. in nostro Gotholaunica moneta. Hujus ratio ex se liquet; consequenter ad inferiorem tantum attingi taxam.

14. Etiam hanc dictam summam intelligendam esse de bonis Ecclesiasticis, & ratione Beneficii acquisitis, non vero de patrimonialibus, vel propria industria consecutis, ut patet ex verbis illis *cuya renta*. Inde debet integra manere talis summa extractis oneribus. & expensis Beneficii; solum enim illa quantitas, quæ ab omni onere libera remanet, est in bonis Beneficiarii. Hinc excipi debent pensiones, si fors solvat; subsidium, & excusatum, & quarta decima; etiam Missarum stipendia, quarum numerum Beneficiatus pro onere Beneficii celebrare nequit, ut ait Trull. sed Missarum eleemosynæ nec veniunt numerandæ in computatione trecentorum ducatorum, quia has, vel per se, vel per alium celebrare potest; aut omnino non celebrare.

15. Coalescit igitur dicta summa ex distributionibus: eo quod sint redditus: ut ait Bonacina *de Horis Canonicis, disp.* 2. *q.* 2. *punct.* 1. *num.* 2. cum expositoribus Bullæ communiter; quamvis non fructus Beneficii; & proventibus omnibus ex ratione ipsiusmet Beneficii provenientibus; licet horum pars quædam assignetur pro eo quod forsitan inservia Beneficio. *Quarto*, quod Cappellanias, vel Beneficia, pensiones, aut quoscumque alios Ecclesiasticos proventus habentes, ducenta ducata attingentes, aut superantes dummodo trecenta non tangant, in inferiori includuntur taxa: Per Capellanias autem intelligas Ecclesiasticas, minime vero Laicales, quæ nec ad Horas Canonicas, nec ad Officium parvum B. V. astringunt. Demum omnes alios Sacerdotes Sæculares redditibus Ecclesiasticis carentes in dicta inferiori taxa comprehendi certum est.

§. II.

De Sagimine, Sanguine, & Lardo aliquas difficultates pertractans.

SUMMARIUM.

16. *Licite vescitur Sagimine, &c. diebus in quibus carnes sunt probibitæ, si sit consuetudo legitime introducta.*
17. *Alias non licet.*
18. *Solvitur objectio.*
19. *Ossa, &c. nomine carnis sunt vetita.*
20. *Pinguedo sub propria forma, nec Jusculum alicubi licet vetitis diebus accipere.*
21. *Nec Anseris, Gallinæ, &c. pinguedo.*
22. *Quid de ovis nondum natis?*
23. *Cibi vetiti, non sunt tales Pauperibus;*
24. *Similiter Agricolis, si Piscibus careant.*
25. *Adhucque carnibus vesci poterit, qui solum panem habeat ad comedendum.*
26. *Caseus in collatione aequit sumi.*

16. PROCUL dubio firmiter tenendum est, quod ubi est consuetudo legitime introducta Sagimine, Sanguine, & Lardo vescendi, diebus in quibus carnes probibentur, licite comedi possunt; *in cap. enim fin. de consuet.* statuitur, quod per consuetudinem longævam juri humano positivo derogari possit, si rationabilis sit, legitimeque præscripta. Rationabilis autem consuetudo dicitur illa, quæ materia legis justæ ac bonestæ esse valet. Legitime vero dicitur præscripta, cum temporis spatium determinatum ab AA. lapsum est; sicque dicunt, ad abrogandam legem Ecclesiasticam debere esse continuatam per spatium 40 annorum, ut tenet Gloss. *in cap. fin. ver.* (*legitime &c.*) consuetudinem: & civilem decem annorum, ut babetur *ex cap. ultim. Cod. de præscript.* §. 1. *institut. de usucapionibus.* Igitur hac secunda conditione stante licite quivis uti Sagimine, &c. valebit, ubi talis adsit consuetudo, quam de Sagimine asserunt Diana, & Bardi esse in quampluribus civitatibus Siciliæ; & in Galleciæ Regnis, & Peru. Henriquez.

17. Jure autem communi attento, principiis physicis, & natura ipsius Saginimis; conformior est opinio negans ejus usum in diebus vetitis carnium, vi Bullæ. Est ratio: quia pinguedo est caro, & non excrementum, ut falso ait Aristoteles *lib.* 1. *de generatione Animalium cap.* 18. & 19. & *in problematibus sect.* 5. *qu.* 4. discrimen ponens inter pinguedinem, & carnem: Pinguedo enim (inquit concalefacta liquefit; non vero caro, quod nil refert; uti nec Dandini assertum de corpore animato *lib.* 3. *cap.* 5. de adipe nempe, ignorare, quis dicat esse carnem; affirmantis postea esse pinguiorem, & tenuiorem Sanguinem ex venis exsudantem, magisque concoctum, vique sudoris condensatum: Similiter; quod non sit ex Sanguine tam puro, uti caro; sentiat, vel non sentiat; sit inter cutem, & carnem; caro vero inter cutem, & ossa, nil refert:

quia

quia nulla ex his rationibus potest esse aliqualis ponderis respectu cujusvis Prudentis, ut nomine carnis non sit comprehendendum: itaque de hac veritate certum me fecit, strenueque asseruit Petrus Monblanch Physicus, & Medicus peritissimus, sat notus in Dervationsi Universitate ob ejus ingenium; hacque in Urbe ob Medicinæ facultatem: non esse vero excrementum, aperte convincitur, eo quod ad vitam Animalium sit necessarium *tom. 1. tract. 10. d. 2. quæst. 1. num. 1.* Pro eodem sumitur Sanguis, ac Sagimen, consequenterque pariformiter nomine carnis prohiberi pro certo habendum est.

18. Objicies: in Gloss. *cap. admonere 33. quæst. 4. ver. carnem*, dicitur, *Sagimen permittit, quando ova permittuntur*. Et in *cap. Presbyter dist. 82. ver. Sagimine*. licet loco Saginimis dicat Sanguinem, tamen textus est corruptus: ut multi advertunt, ut ex *cap. admonere* colligi potest; igitur Sagimen non prohibetur nomine carnis, consequenterque eo vesci licebit, quando, ovis, & lacticiniis. Respond. Gloss. loqui pro locis illis; ubi est consuetudo, firmans conscientias eorum, ibi tenentium sub nomine carnis comprehendi.

19. Ossa, Nervi, Cartilagines, sub nomine carnis pariter prohibentur: nam solitaria caro intelligi non debet; sed cum illis omnibus, cum quibus ipsa facit unumquid, & ut sic non solum includit substantiam nudam; verum etiam Ossa, Nervos, &c. quæ simpliciter necessaria sunt ad carnis conservationem; parter enim sunt Animalis rigorose accepti; & ita ex communi consensu, & consuetudine est intellecta prohibitio carnis a lege Ecclesiæ; similiter Medulla, sive Spinalis, sive Ossium sit.

20. Pinguedinem sub propria forma nullibi licere comedere vetitis carnium diebus certum est: quia nullibi est consuetudo (quæ si forsitan foret, liceret; ut supra dictum est.) Nec licet Jusculum accipere: quia est caro liquefacta, nullibique pariformiter est introducta consuetudo de eo sumendo dicto tempore, uti de adipe Suis consumpta in Siciliæ Regno diximus, consuetudinem esse. His solves, quæ contra conclusionem statutam objici possunt.

21. Si quis autem interroget; an liceat diebus prohibitis, vesci pinguedine Anseris, Gallinæ, Juvenci, Bovis, &c. Respond. quod re physice considerata, idem est dicendum, ac de Sagimine porcino; moraliter tamen spectata non licet: quia consuetudine res distinctæ factæ sunt, sicuti si fuisset consuetudo edendi ova, & non lacticinia, ut Caseum, Butyrum, &c. revera physice convenirent uti nunc, & tamen moraliter diversa forent: & clarius ostenditur in consuetudine Castellæ, (quam tenet Rodriquez *in explicatione Cruc. §. 1. num. 8.* oriri ex usu immemoriali, ut in certo Episcopatu adest consuetudo edendi diebus veneris ova fricta cum Sagimine suino) ubi in diebus non jejunalibus sabbatinis comeduntur intestina Animalium prohibitorum, & tamen ex aliis partibus Animalium non licet, quæ partes procul dubio physice non differunt, & sub eodem genere, secundum jus commune, sub una eademque prohibitione continentur; adeoque cum non sit consuetudo esus pinguedinis Gallinæ &c. non licebit ea vesci, diebus in quibus solæ carnes prohibentur; quantumvis alicubi sit, Saginimis porcini: quia in consuetudinibus non juvat identitas rationis, ut de uno casu ad alium extendatur; qualiter est in legibus; consuedo enim non extenditur, ut lex. Ita Pasqualigus, Bardi, Layman, & alii. Idem respective sentiendum est de Sanguine, & Lardo, supposito, quod major est connexio inter carnem, & sanguinem, quam inter illam, & adipem, ut communiter dicitur; Sanguis enim est in proxima dispositione, ut in carnem convertatur; fluidaque quædam pars Animalis, magis necessaria, quam adeps ad vitam sustentandam, ut tenent Bardi *part. 2. tract. 3. sect. 3. per totam pag. 271.* Leandrus, & Pasqualigus citati a Diana *tom. 4. tract. 6. resol. 70. n. 2. pag. 239.*

22. Ova annunata, vel nondum nata, seu intra Gallinam reperta, albumine illo carentia, quo vitellum, seu rubeum ovi circumdari solet, nec caro, nec Sanguis substantialiter sunt, solumque ab ovis natis differunt, ratione putaminis, vel albuminis; vitellum enim idem est cum albumine, ac sine; ideoque vesci possunt diebus in quibus carnes prohibentur, sine Bulla; & cum ea diebus jejunii Quadragesimalis, ita Bardi *part. 2. tract. 3. sect. 4. pag. 372.* Diana *tom. 4. tract. 6. resol. 52. num. 4. pag. 226.* Guitart *in expositione Bullæ Cruc. §. 8. pag. 498.* De oviculis autem exiguis ad instar acini affixis, veluti cuidam Racemo Gallinæ, contrarium sentio cum dicto P. Bardi *loc. cit.* Ratio est: quia adhuc retinent naturam Sanguinis, neque sunt in substantiam ovorum conversa.

23. Pauperes ostiatim mendicantes, si carent cibis non vetitis, diebus in quibus prohibita sunt ova, &c. iis, & lacticiniis vesci poterunt, imo, & carnibus: si hæ tantum eis subministrantur: quia paupertatis, & indigentiæ titulus valde superat ad Privilegium Bullæ Cruc. quos si, hoc est non prohibitos, suppetant charitativi, absque Bulla, ovis &c. vesci non erit eis licitum: ut patet.

24. Igitur Agricolæ existentes in locis, ubi Pisces non sunt, valebunt sine Bulla ova, &c. edere. Ita Sanchez *in consil. lib. 5. cap. 1. dub. 9. num. 4.* Henriquez *lib. 7. cap. 13. num. 9.* Trull. *in Decal. lib. 3. cap. 2. dub. 2. num. 6.* Pasqualig. *decis. 83. n. 1.* citati a P. Bardi *part. 2. tract. 3. sect. 2. n. 28. pag. 276* Est ratio ibi: quia intentio Ecclesiæ præcipientis jejunium, non est obligare Fideles, ut a lacticiniis abstineant, quando Piscibus, aut aliis cibis non prohibitis carent: alias enim vellet hos Ecclesiam obligare ad jejunium extraordinarium, & rigorosum nimis. Loquor de illis Agricolis, qui saltem vitam honestam (uti cives) communiter ducunt; non vero de illis, qui pane, & leguminibus sunt contenti; hi enim dicta habentes, non erit eis nimis dura talis abstinentia. Tamen tutius erit dispensationem a Parocho obtinere; uti similiter ad ministrandum ova, &c. operariis, & domesticis, in agris excolendis laborantibus.

25. Inferes etiam ex dictis, habentem solum panem, nedum ova, &c. sed etiam carnes cum quibus jejunium non compatitur talibus diebus edere posse. Ratio est supradicta, cui clarior accedit: quod prohibibendo Ecclesia lacticinia, & carnes, supponit alios adesse cibos; consequenterque cum hi deficiant, certo erit præsumendum, nulla pro tali casu, vigorem habere talia præcepta.

26. In refectiunculis, vi Bullæ, aliquid Casei (seclusa consuetudine) ut ditur *tom. 1. tract. 10. d. 2. quæst. 2. num. 32.* nequit comedi quantumvis aliquid ovi, in pane utpote ex ipsis confecto, accipere liceat, ut e. g. Biscocto. Ita DD. communiter; licetque Turrianus, & Bossius citati a Diana *tom. 4. tract. 6. resol. 109. pag. 264.* affirmative quoad primum respondeant, ibi tamen dicunt, contrarium tutius esse & consulendum.

QUÆSTIO II.

De partialibus indulgentiis Summarium accipientibus concessis.

Summarium accipientibus remittit summus Pontifex quindecim annos, & totidem Quadragenas de pœnitentiis injunctis eis quomodolibet debitis, jejunantibus diebus jejunio non suppositis: igitur ad eas concernentia in præsenti decrevimus elucidare. Ideo sit

§ I.

Quid intelligatur per verba concessionis Pontificis.

SUMMARIUM.

27. *Quid sit indulgentia. Remissive.*
28. *Quid remittatur per 15. annos. &c.*
29. *Verba illa* de injunctis pœnitentiis, *non obstant, ut indulgentia extendatur, ad omnes, & pœnas peccatis debitas.*
30. *Alia ratione firmatur assertum.*
31. *Quotuplex sit pœnitentia Sacramentalis.*
32. *Prope nunquam omitti potest.*
33. *Solvitur objectio.*
34. *Dissolvitur fundamentum contrariorum.*
35. *Per ly* pœnitentiis injunctis eis *non eximitur quis ab impositis a Judice Ecclesiastico, ob aliquod delictum.*

27. QUID sit indulgentia, quidque per has indulgentias, & annos concedatur, omnino superfluum foret exponere in præsenti, cum hoc jam traditum sit *tom. 1. tract. 12. d. 3. quæst. 2.* ibique recurrire.

28. Ubi habetur, & colligere potes ex *num. 19.* quid remittatur per 15. annos, & totidem Quadragenas, unde, & ex ipsomet contextu Bullæ liquet prædictos annos, & dies intelligi debere præsentis vitæ, nonque Purgatorii, quidquid dicant Viguerius, Corduba, & alii. Ut expresse etiam dicitur *loc. cit. sum. num. 18.*

29. Opinione Antiquorum relicta, quos citat Cardinalis de Lugo, asseverantium, indulgentiis solum remitti pœnam in foro Ecclesiæ, quatenus lucrifaciens eas deobligabatur ab implendis pœnitentiis injunctis, & non in foro Dei; quæ quidem Sententia jam, absque erroris nota saltem, sustineri non potest: dico, quod licet in Bulla ponatur illa particula de injunctis pœnitentiis, tamen probabilius est relaxari omnes pœnitentias, & pœnas peccatis commissis debitas. Ita Filliuc. Canonic. Candidus, Layman, Suarez, Bardi, & alii. Est ratio *Prima*; quia ly *injunctis* ponitur in favorem Privilegiati; sicque non debet concessio excludere remissionem aliarum pœnitentiarum alias, sæpe contingeret, quod Privilegiatus implera injuncta pœnitentia Confessario non posset consequi remissionem pœnæ debitæ aliis peccatis: pro quibus pœnitentia non fuit imposita, itaque indulgentiam lucrando nullum fructum ex ea perciperet, ex defectu materiæ, hoc est, quia indulgentia nullam inveniret pœnitentiam impositam; quod quidem rationi consonum non appa-

ret; quia cum per pœnitentiam impletam dignior fiat Pœnitens, non videtur propter hoc privandus fructu indulgentiæ, si pœnam habet luendam ob delicta commissa.

30. *Secundo*: Quia concesso majori, minus concessum venit ex jure *Canonic, cap. ex parte 27. de Decimis*. Quod intelligendum est, quando majus, & minus sunt ejusdem rationis, seu generis: non vero, quod præcise includatur minus in majori, nam hoc esset nil dicere, minusque dare; certum enim est, quod dispensatus ad Sacerdotium suscipiendum, etiam ad Diaconatum, & inferiores ordines dispensatus est: cum ergo pœnitentia injuncta, & non, in ratione satisfactionis debitæ pro peccatis idem sint; solumque differant per extrinsecam impositionem, ideo ad omnes extenditur pœnitentias concessio: ad modum quo concessio dispensandi in votis juratis, ad non jurata extendatur: quia per extrinsecam circumstantiam novi vinculi, ut puta juramenti solum differunt: igitur tenendum est assertum, cum aliunde non adsit motivum sufficiens, quo dicamus Papam noluisse concedere relaxationem pro pœnitentiis non impositis a Confessario, concedendo pro injunctis; accipique ly *injunctis* ampliative; & non restrictive; ut juvant adhoc verba illa Bullæ immediata *injunctis eis*; *& quomodolibet debitis pœnitentiis*.

31. Quæres an Pœnitens lucrifaciendo indulgentiam dictam omittere possit pœnitentiam sacramentalem a Confessario impositam pro delictis confessis. Ante responsionem nota, quod pœnitentia est triplex; satisfactoria nempe pure; medicinalis pure; & mixta ex utraque. *Prima*, illa est per quam quis tantum solvit pœnam peccatis debitam. *Secunda*, per quam præservatur quis a peccatis, ipsaque directe; & per se hoc intenditur, ut ablatio occasionis proximæ; (cadendi in noxam) depositio odii, &c. *Tertia*, quæ utrumque habet, eaque primo, & per se satisfactio intenditur, ut jejunium ad macerandam carnem; eleemosyna ad reprimendam avaritiam, &c. His præscriptis, præmitto, esse sine dubio secundam non posse indulgentiis compensari; ideoque de prima, & tertia sit

32. CONCL. I. Nusquam, aut rarissime potest Pœnitens omittere satisfactionem sacramentalem a Confessario injunctam. Est ratio: *Primo*: quia tolleretur pars integralis quædam Sacramenti, qualis est satisfactio ex Trid. *Sess*. 14. de pœnitentia *cap*. 3. *Secundo*; quia praxis est, ut non omittatur; *in* Jubilæis enim plenissimis aliqua imponitur pœnitentia. *Tertio*, quia nullus est certus de acquisitione effectus Indulgentiæ: igitur ad pœnitentiam sacramentalem tenetur quivis, neque omitti potest ob indulgentias.

33. Objicies: ex pluribus AA. & præcipue Cardinali De Lugo: Innocentium III. *in cap. cum ex eo de Pœnit. & remiss.* asserere *per indiscretas, & superfluas, indulgentias, satisfactiones sacramentales enervari*: ergo. Respond. hoc dixisse Sum. Pontificem: quia multi fiunt negligentiores ob indulgentias, quas lucrantur; ita negligentes pœnitentias impositas, levissimam tamen saltem acceptando ob peccata commissa; quo videntur enervari satisfactiones sacramentales; quia alias indulgentiis seclusis, illæ graviores injungerentur. Nec obest similiter: quod in *Glos. in extravag. Antiquorum de pœnit. & remiss*: longe post medium referatur, Pontificem declarasse, anno Jubilæi a Pœnitentiariis non debere imponi alia opera Pœnitentibus, præter ea, quæ in Jubilæo illo erant imposita. Nam nil contra Nos, eo quod jam injungebantur aliquæ pœnitentiæ confitentibus, hasque nec valebant omittere ratione indulgentiarum, quamvis tenerentur præscribere, quæ erant in Jubilæo præfixa.

34. Nec dicatur demum, quod cum satisfactio sacramentalis ordinetur ad remittendam pœnam temporalem luendam in Purgatorio, hæcque jam remittatur ab indulgentiis, optime illa omitti poterit; nam ea impleri debebit; quia ut diximus certi non sumus de effecto indulgentiarum; quæ ratio potius nostram quam contrariorum munit sententiam; satisfieri enim nequit debitum certum solutione incerta; ut patet in eo, qui certus est de mutuo accepto, non tamen de redditione: qui ad solvendum tenetur; eo quod possessio stet pro debito: cumque in præsenti casu, licet non sit omnimode dubium, aliquale adsit de solutione satisfactioniis mediis indulgentiis, non poterit eas lucrifaciens a pœnitentia, a Confessario præfixa, excusari. Si vero dicatur, neque certus est Pœnitens pœnitentiam injunctam implens de eo, quod satisfecerit, forte enim erat in statu peccati mortalis quando eam persolvit. Respond. cum A. in *tom*. 2. *tract*. 14. *d*. 10. *quæst*. 5. *num*. 7. 8. 9.

35. In ly *pœnitentiis injunctis eis*, *& quomodolibet debitis* non ingreditur relaxatio pœnæ ob aliquod delictum impositæ a Judice Ecclesiastico: ut si Confessarius prohiberetur a confessionibus audiendis ab Episcopo sub suspensionis pœna. Est ratio: quia sub hoc privilegio solum comprehenduntur pœnitentiæ; quibus Deo satisfit pro pœnis debitis peccatis commissis; non autem pœnitentiæ forum externum concernentes, quæ sunt per modum solius pœnæ in vindictam, vel punitionem delicti commissi; alias fustigationes, exilia, detentiones in carcere, pœnæque pecuniariæ remitti possent, quod est maximum absurdum.

§. II.

De participatione bonorum operum.

SUMMARIUM.

36. *Datur in Ecclesia communicatio bonorum operum, in quo autem consistat ostenditur*,
37. *Et quanta sit illa, curque Pontifex de peregrinatione Hierosolymitana loquatur?*
38. *Prodest non Religiosis admissio ad bona Subditorum opera, a Prælatis, (remissive) qui præcipere eis possunt talia pro illis applicare*.
39. *Opus est jejunare die non præcepto ad fruendum dicta indulgentia, & bonorum operum communicatione*.
40. *Etiam orare pro pace &c*.
41. *Solvitur objectio*.
42. *Quacumque parte operis præcepti omissa, indulgentia non acquiritur*.

36. DARI in Ecclesia communicationem bonorum operum est de fide certum, de qua in *tom*. 1. *tract*. 12. *d*. 3. *quæst*. 11. *num*. 133. *& seqq*. loquitur, cujus notitia præmissa, supponitur. *Primo* applicationem bonorum operum, quæ fit ab uno in alterius utilitatem duplicem esse. Unam per modum satisfactionis; aliam impetrationis. Illa est solutio æquivalens ad totam pœnam; vel ad partem, semperque requirit specialem intentionem; hæc autem consistit in dignitate Personæ operantis, quæ bono opere mediante alteri impetrat aliquod donum, seu præmium, quin exigat semper specialem intentionem. *Secundo* opera justorum in thesauro Ecclesiæ reponi, si ipsi satisfactionis non egent, nec alteri applicarunt. Ita *loc. cit. num*. 137. His præscriptis dico: Bullam per hanc concessionem aliquid speciale tribuere Fidelibus, eam enim sumentes, operaque injuncta exhibentes, speciali modo fiunt participes omnium satisfactionum, quæ a justis exercentur, si sunt superabundantes, hoc est, nec necessariæ operantibus, nec ab his aliis applicatæ, quæ alias in Ecclesiæ thesauro collocarentur. Rursum merentur particulari modo aliquod donum, sive ordinis supernaturalis, sive naturalis, rogatione media aliorum justorum de congruo merentium alteri tale donum e. g. ut aliquis conservetur in gratia, qui si ejus particeps non sit, obtinere a Deo valebit ex sua liberalitate, per meritum de congruo, ex meritis justorum proveniente, gratiam ut convertatur: vel aliquod aliud temporale donum: &c. quo videtur aliquid supra jus commune concedi, quidquid dicant Henriquez, & alii a Ludovic. a Cruc. citat. Quod non sit indulgentia quædam, ex dictis, patet & tenent Bardi Trull. Ludovic. a Cruc. & alii.

37. Quanta autem sit hæc participatio, Deus noscit. Nec miretur quis, quod Pontifex specialem faciat mentionem de peregrinatione Hierosolymitana, in communicatione bonorum operum: nam hæc est maxima inter omnes.

38. Laicis, & Clericis prodesse admissionem Regularium Prælatorum ad opera bona subditorum ostenditur *loc. cit. num*. 143. *& seqq*. Ipsos autem Prælatos posse præcipere suis subditis, ut extraneis applicent aliqua opera satisfactoria, certum teneo cum Lavorio, Suarezio, Sanchezio, Bardi, & aliis signanter Subtili Doctore, quamvis Suarez contrarium colligat ex dictis ejus in Quodlibet. 20. quod attente legi, præcipueque *num*. 13. *&* 14. ubi dicit in potestate Sacerdotis esse virtutem applicandi Sacrificium, hoc probans duplici auctoritate; *& Tertio*: congruentia, quæ ratio mihi contra assertum parum probat; adeoque pro me eum affero; cum pro Religiosis alia adhuc militat ratio, cujus causa, pro iis non est facile, uti de Clericis, determinare, quamvis de tota loquatur Ecclesia ibi, in congruentia. Præterea non est inferendum ex hoc, idem sensisse de aliis operibus satisfactoriis, cum dicta congruentia ab ipso adducta videatur ad opus bonum valde notum ministrandum. Resolutionem hanc deduces ex *tom*. 1. *tract*. 2. *d*. 1. *q*. 5. *num*. 48. *& ex tom*. 2. *tract*. 14. *d*. 5. *quæst*. 7. *n*. 72. sed quia non satis clare colligi potest, addo Prælatos, & Ecclesiam præcipere actum internum, a quo dependeat actio externa secundum moralem aliquam honestatem, quando expedit ad Gubernationem Ecclesiæ, & Religionis. Itaque jubere possunt Prælati suis Subditis, ut faciant quædam opera bona, eaque extraneis applicare.

39. Ut autem dictæ Indulgentiæ, bonorumque operum communicatio lucrifiant, præscribitur in Bulla, ut jejunetur die alias ad jejunium non astringente ex Ecclesiæ præcepto, vel Confessarii, vel ex voto; hoc est omnimodus voluntatio; dummodo fieri possit: nam de voto astricto ad jeju-

jejunandum per totum annum, ex mente Pontificis præsumendum est, lucrifacere Indulgentiam jejunando quolibet die; (nisi ei jejunium commutetur.) Patet igitur ex narratis jejunium factum diebus Quadragesimalibus prodesse ad lucrifaciendam dictam Indulgentiam, eo quod non sit conforme consuetudini Ecclesiæ in Dominicis jejunare; consequenterque non esse præsumendum de Pontificis mente, velle privare Fideles a consecutione hujus Indulgentiæ per tam longum tempus. Ita Henriquez, Rodriq. Ludovic. a Cruc. & Bardi. Qui autem nequeat jejunare, ob impotentiam physicam, vel moralem aliud opus pium (præcipit Bulla) præstare teneatur, in quod scilicet commutatum jejunium sit a Parocho, vel Confessario, ut dicitur in ipsamet Bulla *arbitrio Confessarii vel Parochi*.

40. Insuper præcipit Bulla: ut jejunans oret pro pace, & quiete Principum, & Regum Christianorum, victoria contra infideles, &c. hæc autem oratio mentalis, vel vocalis esse potest; ut tenent communiter AA. quia utraque nomine orationis venit. Quidquid dicat Rodriquez debere fieri externam, eo quod intendat Ecclesia visibilia opera satisfactoria injuncta: pro semper tamen errat: quia ob opus internum utpote contritionem, &c. potest Pontifex concedere Indulgentias. Quiaque sub eadem forma præcipitur oratio, & jejunium; idcirco pariter debet esse oratio supererogationis opus. Nec ab alio prædicta opera impleri possunt: quia sunt personalia, ni jejunium in eleemosynam commutetur, quæ in eo tunc per alterius ministerium fieri poterit. Prædictæ conditiones ita necessariæ sunt, ut ob quamcumque causam non appositæ Indulgentiæ non lucrentur. Ita habetur *tom. 1. tract. 11. d. 3. q. 9. n.* 101.

41. Si objicias *in l. Cum hæres. §. Stichus ff. de statu libero, & in l. fin. C. de condit. insert.* disponi, quod libertas concessa servis cum onere aliquid faciendi, non amittatur, licet opus injunctum non fiat. Respond. hoc esse quia ibi in favorem libertatis disponit Legislator; quod non ita in præsenti Pontifex, sique voluisset, profecto declarasset. Sicut in *Extravag. Unigenitus ver. adjicientes de pœnit. & remiss.* declarat, tempore Jubilæi universalis, Romam accedentes pro indulgentia consequenda, si post inceptum iter, legitimo impedimento detineantur, ne ad Urbem pervenire possint, si vere sint pœnitentes, & confessi eandem indulgentiam lucrentur.

42. Parte aliqua (quamvis non levi) quia parum, præcipue in moralibus, pro nihilo reputatur (ut dicitur *in loc. Sum. immediate cit. n.* 102.) ex injunctis omissa nil lucrifiet. Est ratio: quia opera in hoc privilegio præscripta, se habent tanquam indivisibilis dispositio ad totum effectum, & ad partem: alias declararetur a Pontifice: ergo cum sub una eademque forma opera injungantur, signum est indivisibiliter se habere in ordine ad totum, & ad partem effectus quoad consecutionem, Ita Suarez, Bardi *part. 2. tract. 4. cap. 3. sect.* [illegible] *pag.* 296. Ludovic. a Cruc. *pag.* 421. *n.* 4. alios citans AA.

QUÆSTIO III.

De Indulgentiis oblatis in visitatione Ecclesiarum, vel quinque Altarium.

SUMMARIUM.

43. *Quid sit statio, exponitur.*
44. *A S. Gregorio non fuerunt institutæ stationes.*
45. *Quid intelligitur per Ecclesiam, & Altare?*
46. *Quinque Ecclesiæ, aut Altaria etiam diversarum Ecclesiarum visitari debent.*
47. *Quæ si non sint, sufficiet unam Ecclesiam, vel Altare quinquies visitare.*
48. *Corollarium.*
49. *Aliquis motus corporis requiritur, distinguens visitationes, si commode fieri potest.*
50. *Valet visitatio Altarium facta ex ostio, si videri possunt.*
51. *Non debet fieri visitatio cum gratia habituali.*
52. *Solvitur objectio.*
53. *Corollarium.*
54. *Reflexio supra doctrinam P. Bardi.*
55. *Finis causa a Pontifice præfixi necessaria est intentio visitationis, in qua, qualis, quanta, & quomodo fieri debeat oratio exponitur.*
66. *Indulgentiæ stationibus concessæ sunt plenariæ. Eæ multiplex est, quarum explicatio remissive. Quomodoque intelligatur absolvere a culpa, & pœna exponitur.*
57. *Ratio concl. traditur cum cujusdam objectionis solutione.*
58. *Intelligentia concl. adducitur.*
59. *Dictæ Indulgentiæ nequeunt acquiri toties quoties.*
60. *Confutatio responsionis ad quamdam probationem.*
61. *Indulgentiæ non reviviscunt.*
62. *Conceditur alia Indulgentia plenaria semel in articulo mortis, & semel in vita; hæcque a Confessario applicari debet.*
63. *Approbatus debet esse Confessarius, si necessaria est Sacramentalis Confessio, neutiquam autem, si non.*
64. *Absenti, & in articulo mortis existenti applicari potest Indulgentia a Laico in defectu Sacerdotis.*
65. *De ea autem quod nequat in vita, discrimen affertur.*
66. *Absque applicatione adhuc in articulo mortis lucrari potest Indulgentia, positis a Pontifice præscriptis conditionibus.*
67. *Hæ explicantur.*
68. *Per articulum mortis intelligi etiam periculum, generaliter dicitur.*

43. INDULGENTIÆ aliæ a prædictis distinctæ conceduntur in sequenti §. Bullæ nempe. *Item qui dicto anno durante singulis diebus stationem almæ urbis quinque Ecclesias, seu Altaria, seu in illorum defectum quinquies unum Altare devote visitaverint, precesque ad Deum pro unione, & victoria prædictis fuderint, omnes, & singulas Indulgentias intra & extra muros prædictæ urbis, tam pro se, quam per modum suffragii pro Defunctis, pro quibus visitaverint consequantur.* Oportet igitur ante omnia scire, quod statio nil est aliud, quam actus illius qui stat: unde milites stantes in custodia stationarii vocabantur *l. Limenarchæ ff. de servis fugit.* Glossa, & Bald. *ibi.* & locus in quo præsidebant dicti milites statio appellabatur. Ex quibus originem duxit statio spiritualis, hæc nempe importans actum illum, quo Fideles stantes in Ecclesia preces ad Deum fundunt.

44. Stationes hæ licet tempore Apostolorum fuerint paucissimæ; tamen quia postea a S. Gregorio ampliatæ fuerint, cum formidabili motus malo pestis, tunc Italiam devastantis ad Dei iram placandam, quasdam elegit Ecclesias, in quibus Fideles statutis diebus orarent, dicunt AA. aliqui, sed male, esse ab ipso institutas, Ecclesiæ autem in quibus nunc fiunt stationes in calce summarii invenies.

45. Per *Ecclesiam* intelligitur Templum Deo dicatum auctoritate Episcopi erectum, in quo Missæ aliaque Officia Divina celebrari possunt: Per Altare vero mensa illa firma, & stabilis in qua Sacrificium offertur, subque hoc nomine Oratorium intelligitur, saltem si sub *Ecclesiæ* non veniat. Quamvis in Ecclesia nequeat de facto celebrari, tamen visitari potest. Ratio est: quia vera est Ecclesia, & ad visitationis effectum nil obest, neque ex Bulla oppositum deduci potest. Ita Riccius Bardi, & alii.

46. Liberum est cuicumque Ecclesias, vel Altaria visitare, quidquid aliqui contrarium sustinuerint. Est ratio: quia Bulla dicit: *Qui visitaverint quinque Ecclesias, vel quinque Altaria.* Accedit praxis DD. & timoratorum conscientiæ, qui Altaria visitant, ubi plures sunt Ecclesiæ. De diversis tamen Ecclesiis visitari possunt Altaria. Est ratio: quia non præcipitur in Bulla, quod ejusdem Ecclesiæ sint Altaria. Quinque tamen existentibus, non sufficit unam visitare quinquies. Est ratio: quia in Bulla solum conceditur visitatio quinaria ejus Ecclesiæ, vel Altaris, non existentibus quinque; tamen probabilem sentit Riccius contrariam opinionem, non obstante, quod asserat hanc esse securiorem, atque talem consulendam.

47. Similiter si in Civitate, vel oppido quinque sint Ecclesiæ, non sufficiet visitatio quinaria unius Altaris, vel duorum in Ecclesia, in qua quis reperitur (ni Ecclesiæ forent inter se valde distantes, timeretque quis probabiliter damnum aliquod corporale ex defatigatione iter faciendi, in iis sequendis) est ratio: quia Bulla, dicit *in illorum defectu*. Id est Ecclesiarum, seu Altarium, de quibus immediata fuit sermo: locus autem Ecclesiarum tota Civitas, vel oppidum est.

48. Hinc Moniales (idem dices cum Diana *tom. 4. tract. 3. resol.* 149. *pag.* 227. *de Religiosis*) cum unam tantum habeant Ecclesiam, si in ea quinque non sint Altaria, satisfacient obligationi, quinquies unum visitando. Est ratio: quia ita præsumendum est de Pontificis mente: nam respectu earum perinde est, quod sint in Civitate, vel oppido quinque Ecclesiæ, vel Altaria; ac quod non sint. (Idemque dicendum est de infirmo habente Oratorium.) Nec opus est, si tria e. g. tantum adsint Altaria ea visitare, & cæteras Visitationes in aliquot trium repetere usque ad quinque, ut ait. Trull.; sed sufficit unum quinquies visitare, ut ita dicitur in Bulla, quod deficientibus nempe quinque Ecclesiis, seu quinque Altaribus unum quinquies visitare sufficiat. Ita Diana, Bardi, Ludovic. a Cruc. Nugnus, & alii.

49. Tanquam tutius consulendum censeo aliqualem fieri motum corporis in visitationibus, ne unica videatur visitatio; hoc enim est conformius Pontificis menti, qui cum exigat visibilem Altarium visitationem, sequitur pariter velle distinguibiles eorum visitationes, (constitutivum enim idem est, ac distinctivum) si commoda fieri possit; nam si aliquod obsit impedimentum, cujus causa non facile quis dimoveri possit, ut pedum ægritudo, vel concursus nimios Populi, sufficit visitatio absque corporali motu. Ita Bardi, Trull. & alii. Motu tamen locali

dicatur quicumque visitationes, distinguere, cum adhuc solo signo Crucis, se muniat in initio cujuscumque visitationis faciendæ, illeque sufficiet.

50. Suffragatur hæc ex ostio Ecclesiæ facta ei, qui præ multitudine gentis Ecclesiam ingredi nequit; dummodo Altaria videat, quibus moraliter sit præsens; quæ tamen si non videat, nil ei proderit visitatio; nec sufficiet ei unius Altaris quintuplicata visitatio; nisi per totam diem impeditus foret Ecclesiæ ingressus; quo in casu sufficere pariter censeo, conformeque est dictis *tom. 1. tract. 2. dist. 3. q. 5. num. 61. & 62.* & Dianæ *tom. 4. tract. 3. resol. 151. pag. 127.*

51. CONCL. I. Non tamen debet fieri cum gratia habituali visitatio. Pro hac veritate firmanda complures adducunt AA. rationes; mihi autem hæ præplacent omnibus. *Primo*, quia non præcipitur a Pontifice, conscio præcepta Ecclesiæ ut plurimum non ita obligare, eisque satisfacere Fideles in peccato mortali. *Secundo* quia visitatio solum jubetur, ut conditio ad acquirendam indulgentiam; non autem ut opus meritorium augmenti gratiæ, & gloriæ; nec quatenus satisfactorium per pœnam. *Tertio*, quia ubi lex non distinguit neque Nos distinguere debemus. *ex cap. Solitæ de majoritate, & cap. Cum dilecte. de donationibus.* Cum ergo Summus Pontifex indirecte tantum loquatur quoad fieri in gratia, in modo ponendi opera injuncta, non debemus Nos coarctare ad hoc, ut in gratia fiant. Tandem hæc communis est opinio Theologorum de aliis operibus injunctis ad alias Indulgentias, & Jubilæos; itaque probabilius esse dicitur *tom. 1. tract. 12. d. 3. q. 9. num. 100.* ad consequendam Indulgentiam sufficere, quod ultimum opus perficiatur in statu gratiæ, ut dicitur similiter in præsenti.

52. Nec objicias: Communiter ita esse; sed absque fundamento videtur admitti in Bulla, eo quod Summus Pontifex nedum præcipiat substantiam operis, sed etiam modum ejus; dicit enim *devote visitaverint*: igitur in gratia sanctificante fieri debent visitationes. In hoc adverbio *devote* fundat P. Bardi suam opinionem, dicens expostulare Pontificem non quamcumque visitationem, sed devotam, hoc est moraliter honestam, & bonam, licet non meritoriam de condigno vitæ æternæ. Ludovicus autem a Cruc. *disp. 1. cap. 8. dub. 4. num. 14. pag. 397.* ait, visitationem devotam illam esse, ut ad præsens spectat, quæ animo lucrifaciendi Indulgentiam fit, eo facto profitendo Pontificis auctoritatem circa dispensationem Thesauri Ecclesiæ; sed, hac explicatione relicta, cum Dominico Viva, citat. a Massæo Kreslingero *in Append. ad q. 9. d. 3. tract. 12. tom. 1. immediate post. num. 113.* dico, devotionem requisitam ad visitationem esse, quod hæc sit ordinata ad Dei cultum, quæ optime esse potest in eo, qui in peccato lethali visitavit; nam actus est bonus moraliter, objectum pariformiter, neque minus finis operantis, & circumstantiæ; quæ omnia tantum, sunt capita ex quibus possent actus vitiari, ut tenet Scot. *in 2. d. 40.* cum communi Theologorum, diciturque *tom. 1. tract. 1. d. 2. q. 2. num. 9.* igitur visitatio non debet fieri in gratia habituali, quia per ly *devote* non præcipitur iste modus.

53. Ex ipso tamen adverbio (& ex nostra explicatione) legitime infertur, quod visitans Altaria, seu Ecclesias fine pravo; ut inducendi mulierem aliquam ad cognitionem sui patiendam, pravam omnino eliceret visitationem, consequenterque incapax foret, ut compateretur cum ea, voluntas Deum colendi per ipsam; adeoque nec adimpletiva præcepti visitationis devotæ; cum nullo modo possit dici de eo devote visitare: uti nec de eo censeo, qui immodeste, vel culpabiliter distractus omnino, dictam visitationem facit; vel cui concomitatur vana gloria, quidquid dicat P. Bardi asserens, similibus visitationibus consequi Indulgentiam, ad differentiam earum, in quibus finis pessimus habetur: quia (ait dic. P.) solum exigere Sum. Pontificem visitationem bonam quoad individuationem intrinsecam, quales eæ priores dictæ, in quibus datur finis bonus; & non extrinsecam, ut posteriores, quæ associantur actibus peccaminosis.

54. Nam hæ adhuc sunt absolute pravæ, ut communiter dicitur, & habes *in tom. 1. tract. 1. d. 2. q. 2. num. 74.* & malæ in individuo; si ergo peccaminosa visitatio in individuo, quoad intrinsecam individuationem nil prodest ex ipso P. Bardi, quomodo proderit prava visitatio quoad individuationem extrinsecam; cum æque utraque sit in individuo prava: & de nullo taliter visitante possit dici devote visitare? Igitur si circumstantia (non directe volita: quia hoc modo induit rationem objecti) est evitabilis præcipue in visitatione; ut immodestia, cum omnimoda culpabili distractione, &c. invadit, visitatio vitiabitur, sicque hac non satisfiet operi visitandi: quia tota illa prava denominabitur. *Malum enim ex quolibet defectu.* Dionys. *lib. de divin. nominibus cap. 4.* si est evitabilis (dixi) circumstantia præcipue, cum adhuc quod inevitabilis sit, si mala, ut si fiat visitatio tempore; quo quis tenetur aliud exercere opus, ut infirmo periclitanti in vita assistere, &c. eo non satisfiet: quia prava pariter erit visitatio: tamen si quis antea determinaret non assistere infirmo v. g. apta erit visitatio, si manca ex alio non sit capite: quia in eo tunc visitatio non macularetur actualiter, seu ossa non foret Deo velati impeditiva superioris actus ad ejus exercitium astringentis, ut communiter dicitur de ludente, vel in alio se occupante impertinente exercitio, toto tempore quo sacra leguntur. Demum fortiter assertum firmabis ex dictis *tom. 1. tract. 6. d. 1. q. 4. n. 43. & seqq.* & etiam: quia Pontifex orationem injungit, ut ea media Deus unionem Principum, &c. concedere dignetur. Sit igitur

55. Ad proficuam insuper visitationem opus est hanc fieri, fine a Pontifice præscripto, scilicet pro unione inter Principes Christianos: victoria contra Infideles &c. orationem autem mentalem valere *n. 40. & sup.* diximus, ubi redditur ratio. Quanta autem debeat hæc esse, dico sufficere eam, in qua orationis substantia salvetur. Ita Suarez & Diana *cit. tom. 4. tract. 2. resol. 59. n. 2.* dicente: quam minimam sufficere; igitur unum Pater, Ave, & Gloria; est consulenda est consuetudo quinque recitandi, cum communi DD. Ineptam esse factam per alium, docetur communiter: quia est actio personalis injuncta cuicumque Indulgentias lucrifacere volenti.

56. CONCL. II. Indulgentiæ concessæ stationibus sunt plenariæ. Quid autem sit Indulgentia plenaria, plenior, & plenissima, habes in *tom. 1. tract. 12. d. 3. q. 2. n. 36. & 37.* & in editione ibi aliquos modos intelligendi eas concessas: quibus addo, quod, quando dicuntur aliquæ Indulgentiæ absolvere a culpa, & pœna, aliquæ vero non ita, non est intelligendum, quod Indulgentiæ remittant per se culpas, nam solum pœnam temporalem remittere possunt, *ut in loc. cit. num. 12.* dicitur; sed quia præsuppositive, seu excitative tantum, quatenus occasione Indulgentiæ acquirendæ homo præmittit dolorem sufficientem ad delendam culpam, aut Sacramentaliter confitetur; vel intelligendum est, quatenus datur facultas aligendi Confessarium per absolutionem a reservatis, quam facultatem, quia continet Indulgentia, ei tribuitur remissio culpæ. Ita Lavnrins.

57. Conclusionis ergo ratio est: quia Indulgentiæ concessæ Ecclesias, vel Altaria visitantibus, sunt omnes eæ, quæ consecutori forent Fideles, si personaliter Ecclesias intra, & extra Romam visitarent: ut sonat Bulla Latina: cum ergo ibi concessæ sint plenariæ, ideo & hic. Nec opus est, quod dicatur concedi plenarias Indulgentias, ut volunt contrarium sentientes, cum sit sat modo expresso dicere, ut ex ratione tradita patet. Proinde in summario est catalogus omnium stationum, etiam plenarum Indulgentiarum, quod cum factum sit ex antiquissimo jam tempore, videntibus Ecclesiæ Pastoribus, non est credendum esse contra eorum voluntatem; uti nec esse hujusmodi inscios. Nec obest; quod alias jam concedatur Indulgentia plenaria semel in vita, & semel in articulo mortis; nam hæc sine allo onere, applicanda est a Confessario, illa vero onus importat visitandi quinque Ecclesias, vel Altaria. Dicta Indulgentia applicari potest Defunctis, Animasque eorum e Purgatorii pœnis ea liberari certum pariter est ex Bulla, si visitatio facta sit intentione, ut eis prosit, quamvis applicans fuerit in peccaminoso statu, tempore applicationis, Uni tamen proderit Indulgentia; alias multiplex fructus, qui nequeunt sine fundamento assignari.

58. Hæc tamen conclusio non est ita intelligenda, ut concedantur omnes Indulgentiæ plenariæ, quæ per totum annum Romæ acquiruntur visitantibus quasdam Ecclesias; sed solum indulgentias illas, quas Fideles Romæ commorantes in diebus stationum, ut patet clare ex verbis Bullæ, monentis concessionem esse de Indulgentiis stationum Almæ urbis. Uti Commissarius in fine summarii solum designat Indulgentias illas, quæ ob stationes sunt concessæ.

59. Supradictæ Indulgentiæ toties quoties nequeunt consequi: Est ratio: quia Indulgentiæ temporales sunt, hoc est pro diebus determinatis concessæ, quæ toties quoties lucrifieri non possunt. Ita S. Thom., S. Anton., Paluda, Riccius, Ludovic. a Cruc. citati a P. Bardi *part. 2. tract. 4. cap. 4. sect. 4. pag. 306.* Accedit quod Gregor. XIII. in extensione Bullæ ait, quod accipiens secundam Bullam in eodemmet anno etiam lucratur omnes Indulgentias, quas vi primæ lucratus fuerat.

60. Nec dici potest, quod loquatur de Indulgentia concessa semel in vita, semelque in articulo mortis, ut ajunt Trull., & Rodriq. nam Pontifex de omnibus loquitur, & patet: quia in hac extensione Bullæ dicit de Indulgentiis, tam pro se ipsis, quam pro Defunctis applicandis, quod videtur de omnibus locutum fuisse. Deinde: quia si de omnibus non loqueretur falsa profecto foret ejus locutio, quod toties nempe quoties consequi possent Indulgentiæ: quia vi primæ Bullæ consequerentur Fideles tot quot vellent Indulgentias, secundæ minime egentes acceptione. Accedit decretum Innoc. XI. dicentis semel tantum lucrifieri Indulgentias plenarias in certos dies visitantibus Ecclesiam concessas; ut videbis *tom. 1. tract. 12. d. 3. q. 7.* sed Indulgentiæ plenariæ concessæ visitantibus Ecclesias, vel quinque Altaria, sunt illæ quæ certis diebus sunt assi-

affixæ, Ecclesias visitantibus intra, & extra Romam, de quibus reprobatum est per decretum expressum cit. Innoc. XI. posse vivos toties quoties eas lucrifacere: igitur. Nota, quod die in quo extrahitur Anima e Purgatorio, hæc solvitur, Indulgentiaque consequitur, una, eademque quinaria visitatione.

61. Si quis gratia sanctificante non decoretur, tempore quo Indulgentiæ fructum parcipere debet, utpote apposito ultimo opera præscripto, visitatione scilicet ultima, ejusque applicatione; Indulgentia postea ad dictum effectum non reviviscit. Est ratio, quia hoc est privilegium speciale Sacramentorum, adhuc characterem imprimentium; nec simile pro iis privilegium esse concessum ex Sacra Scriptura constat, aliundeque, ex eo quod solum confessis, & contritis soleant concedi a Sum. Pontifice Indulgentiæ, non est præsumendum de ejus mente velle reviviscere in hoc casu; adeoque nec ex ejus voluntate, neque ex sa dicendum est reviviscere.

62. Concedit insuper Sum. Pontifex indulgentiam plenariam semel in vita, semelque in articulo mortis: absque onere aliquod præstandi opus, tamen necessario requiritur applicatio facienda a Confessario, Ita Navar. Cordub. citati a Bardi, & Trull. *lib.* 1. §. 7. *cap.* 2. *dub.* 19. dicens ibi non lucrifacere Indulgentiam eum, qui petit a Confessario sibi applicari, si iste ob quamcumque causam non ipsi eam applicarit: quia Pontifex hanc indulgentiam concedit media Confessarii applicatione ut habetur ex verbis: *Ut possit* (nempe) *eligere Confessarium Presbyterum Sæcularem, vel Regularem ex approbatis ab Ordinario, & ab eo quorumcumque peccatorum, & censurarum plenariam Indulgentiam & remissionem semel in vita, & iterum in articulo mortis obtinere.* Ex quibus verbis patet, & debere esse Confessarium applicantem, electum saltem interpretative, ut tenet Diana *tom.* 4. *tract.* 3. *resol.* 156. *pag.* 129. ab ipso Pœnitente, quam per electionem ei delegatus potestas dictam applicandi Indulgentiam; & approbatum, quæ approbatio requiritur, quando necessaria est Confessio Sacramentalis ad applicationem, quæ facta extra Sacramentum non videtur exigi: quia ex natura sua non exposcitur, nec Pontifex declaravit, tales requiri circumstantias ad applicationem solum, sed ad hanc conjunctam cum absolutione censurarum, & peccatorum: quam ergo necessariam esse censeo, cum quis est ab his maculatus, ab illisque vinctus; ad illam tamen, confessionem, ut puta, non astringi non eis obstrictum, cum Diana *tom.* 4. *tract.* 3. *resol.* 146. *pag.* 126. citante complures AA. contra Acostam censeo. Confessio tamen præcepta, de mortalibus intelligenda est, uti ab Ecclesia præcipitur, ut dicitur *tom.* 1. *tract.* 12. *d.* 3. *q.* 5. *num.* 50. indispensabilisque in nostro casu *n.* 48. ratio est: *quia confessis, & contritis* concedit Bulla.

63. Si autem Confessio Sacramentalis non requiratur, a Sacerdote non approbato applicari poterit: quamvis neque censurarum absolutio: quia longe major doctrina, & peritia opus est ad hanc, quam ad illam.

64. Similiter absenti in hac opinione fieri potest applicatio, quam non approbamus; eo quod Confessionem exigi sentimus. In articulo autem mortis etiamque dicto Absenti, si Confessarius adesse nequit, a Laico in Sacerdotis defectu applicari potest dicta Indulgentia. Ita Navar. Henriquez; Joan. Valerus, Trull. citat. a Diana *tom.* 4. *tract.* 3. *resol.* 158. *pag.* 130. Est ratio: quia relaxatio pœnæ non est actus ordinis; sed jurisdictionis, sicut absolutio a censuris, ideoque a quocumque exerceri potest.

65. Quod si tamen in vita fieri non potest, beneque tantum in articulo mortis, est: quia ita tenent communiter AA. non urgente qua in contrarium ratione aliqua, ita per epichejam putant hanc esse voluntatem Pontificis, nolleque etiam in articulo mortis denegare tantam pœnæ remissionem ob Confessarii defectum, stante, quod æqualiter in eo casu applicare dictam valeat Indulgentiam absolvique illum talem a censuris, ut in Loco Sacro sepeliri posset, tempore interdicti.

66. Adhucque majori clementia præsumpta ab ipso animarum Pastore Sum. sentio, quod si quis forsitan mortuus sit ita repente, ut nec Laicus applicare potuerit Indulgentiam, eam consecutus fuerit Defunctus, si appositis conditionibus; quas prævidens hunc casum ipsemet Pontifex præcepit, decesserit, quæ sunt sequentes. *Item si dicto anno durante contingit per repentinam mortem, vel Confessariorum absentiam, sine Confessione decedere, modo contriti decesserint, & prius statuto tempore confessi fuerint, neque hujus concessionis fiducia negligentiores fuerint, plenariam, ut supra, remissionem consequantur.*

67. Præcipit ergo Pontifex contritionem de mortalibus non remissis, non vero de venialibus, vel mortalibus condonatis: quia postulat unice eam, ut tollatur obex ad Indulgentiæ fructum percipiendum, confessionem dein exposcit statuto tempore; hoc est: quod culpabiliter præceptum annuæ Confessionis non omiserint, quin per se, & directe expostulari videatur; neque ut dispositio ad dictum fructum Indulgentiæ acquirendum, quia ad hunc consequendum, sufficit contritio jam exigita; etiam ut negligens quis non fuerit ob fiduciam concessionis, hoc est non reliquerit pœnitentias a Confessariis impositas, ob hanc Indulgentiam, & non alterius causæ intuitu.

68. Per articulum mortis intelligitur, quodcumque ejus probabile periculum, quia articulus, & periculum moriendi hic æquiparantur. In tali autem periculo applicari non potest talis Indulgentia sub conditione, ut casu quo infirmus, seu in mortis proximitate constitutus, non moriatur, queat ei denuo applicari eadem met plenaria Indulgentia in vero periculo mortis. Ratio est: quia cum expresse non contineatur talis modus applicandi in Bullæ; aliundeque Pontificia concessio sit pro articulo mortis, intelligenda est pro vero, & præsumpto; adeoque tali modo uti nequit, absoluteque applicari debet, acquiriturque Indulgentia sive moriatur is cui applicatur, sive non. Ita Rodriq. Lopez, Navarr. Corduba, Trull. Bardi, & alii.

QUÆSTIO IV.

De privilegio eligendi Confessarium, & approbatione requisita, ut eligi possit.

SUMMARIUM.

69. *Approbatio quid sit?*
70. *A quo Episcopo debeat fieri.*
71. *Refertur Decretum Innoc. XII.*
72. *Potest eligi Religiosus ab Episcopo Diœcesis tantum approbatus.*
73. *Vi Bullæ unice eligi potest, qui sine ea est eligibilis, tamen privilegium hoc esse utile, ostenditur.*
74. *Corollarium.*
75. *Confessarius Sæcularis injuste reprobatus jam non est eligibilis, bene vero Regularis; qui neque, si juste sit privatus.*
76. *Nec Parochus renuntians Parochiæ, bene tamen Episcopus Episcopatui.*
77. *Illi nec Vicarii officio amisso eligibiles sunt.*
78. *Valet Confessio cum electo, errore communi habito Confessario, titulum coloratum habente.*
79. *Certe non approbatus eligi nequit.*
80. *Quid si eligatur, illicita, invalidaque erit absolutio.*
81. *Corollarium.*
82. *Manifeste ineptus eligi similiter nequit.*
83. *Nec Prælati Regulares non approbati ab Ordinario.*
84. *Solvitur objectio de Canonicis Pœnitentiariis.*

69. DISTINCTIONE præmissa inter approbationem, & jurisdictionem, quam habes in *tom.* 1. *tract.* 12. *d.* 8. *n.* 10. *& seqq.* certum est ad electionem Confessarii solum requiri approbatio ab Ordinario, qua habita eligens vi Bullæ tribuit jurisdictionem. A quo autem Ordinario habenda sit hæc approbatio; dico, præsuppositio Primo, quod nomine Ordinarii hic veniunt Archi-Episcopi, & horum defectu, vel commissione, Vicarii Generales, Abbatesque jurisdictionem in foro exteriori habentes. *Secundo* quod approbatio est actus jurisdictionis ex dictis *loc. cit. sup.* qui nequit præstari nisi ab habente potestatem super eum, cui datur.

70. Valde gravem fuisse hanc controversiam colligitur sat ex eo, quod in quamplures abierint AA. sententias, quarum septem refert P. Bardi, in quibus iis assignandis non opus est immorari, cum earum fundamenta ex puncto jam ceciderint: non enim amplius suffragatur ratio, ubi est in oppositum Ecclesiæ declaratio: est ergo jam contra illos negotium hoc decisum per Innoc. XII. decreto expedito anno 1700. die 19. Aprilis, in Hispania publicato, atque recepto, quod sonat, ut sequitur.

71. *Tenore præsentium decernimus, & declaramus, Bullam Cruciatæ Sanctæ nil novi juris induxisse, nullumque privilegium continere quoad approbationem Confessariorum contra formam ejusdem Concil. Trid. & prædictarum Constitutionum Apostolicarum. Ideo ut Confessarii tam Sæculares, quam Regulares, quicumque illi sint in vim dictæ Bullæ Cruciatæ, a Pœnitentibus ad audiendas eorum Sacramentales Confessiones electi, nullatenus Confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii, & Episcopi Diœcesani Loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, & Confessarios eligunt, vel ad excipiendas Confessiones requirunt. Nec ad hoc suffragari approbationem semel vel pluries ab aliis Ordinariis aliorum Locorum, & Diœcesium obtentam: etiamsi Pœnitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent. Confessiones autem aliter, & contra earumdem præsentium, aliarumque Apostolicarum, Constitutionum formam deinceps faciendas, & excipiendas respective, præterquam in casu necessitatis in mortis articulo, nullas fore irritas, & invalidas. Et Confessarios ipso jure suspensos, & etiam rigide puniendos ab ipsis Ordinariis locorum. Porro quamcumque contrariam opinionem tamquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam, prætenso quovis contrario usu, contrariaque consuetudine, etiam antiquissima,*

tuissima, minime obstantibus motu, scientia, diliberatione, & potestatis plenitudine paribus, horum serie damnamus, & reprobamus: contrariumque usum, ac contrariam consuetudinem, hujusmodi, penitus, & omnino abrogamus, & abolemus. Hæc Pontifex, asserens ante esse jam damnatum per Paul. V. Urban. VIII. & Clem. XII. quod per suum declarat damnatque Decretum.

72. Igitur approbatio requisita in Confessario, ut vi Bullæ eligi queat, debet ab Episcopo, in cujus Diœcesi Confessio auditur, obtineri. Ratio est declaratio Pontificis tradita, cui accedit, naturæ approbationis intelligentia *num.* 69. data; quæ convincit a proprio Episcopo elargiri debere. Juvat etiam, esse per Trid. ita dispositum: ergo cum contrarium non sit dispositum, a modo ibi præscripto non est recedendum, sed venit approbatio ab Ordinario intelligenda. Legitime inferes ex dictis posse eligi approbatum ab Episcopo Diœcesis Religiosum, quamvis non a suo Prælato, casu quo ille approbaretur ab Episcopo (in quo, valida foret approbatio, ut fatendum est cum Diana *tom.* 4. *tract.* 3. *resol.* 22. *n.* 3. *pag.* 77.) quia approbatus est a debito Ordinario nec aliud requiritur, non vero e contra ob eandemmet rationem ab opposito: quia Prælati Regularium non sunt proprii Ordinarii, quinimo nec nomine Ordinarii veniunt, ut visum est *num.* 69.; inferes etiam ita esse discurrendum de approbatione Bullæ, ac de approbatione requisita in Confessario eligendo sine Bulla, aliove privilegio, quamvis vi Bullæ approbatus tantum secundum quid, seu pure, aut nondum expositus in opinione probabili eligi valeat; licet communius sentire DD. id neget: quia nomine approbati intelligitur absolute approbatus, hoc est jam jurisdictionem habens ad absolvendum Sacramentaliter a mortalibus, nondum remissis. Nec ex hoc aliquod sequitur inconveniens: Pontifex enim noluit derogare juri communi, sed approbatione legitima supposita, magna concedit privilegia, quatenus Confessario electo jurisdictio tribuitur ad absolvendum a casibus reservatis: igitur quamvis ipsummet privilegium eligendi Confessorem nil speciale tribuat; tamen utile esse ostendit Hostiensis in Rodriquez §. 9. *dub.* 2. *n.* 5. *pag.* 591. dicens: privilegium tribuens id ipsummet a jure communi concessum, utile adhuc esse ex triplici capite.

73. *Primo*; quia magis solet timeri specialiter prohibitum, quam quod generaliter. *Secundo*, quia plures ignorantes jus commune, conscii fiunt talium privilegiorum. *Et Tertio*, quia si male observatur jus commune, innovari solet per privilegia, & singulares concessiones: hinc idem Rodriq. *loc. citat.* ait non est mirandum nil concedere Papam contra jus commune; voluit enim regulari eum eo, quoad approbationem, exigens eandemmet, quæ a jure exposcitur.

74. Approbatus ergo ad Confessiones audiendas in Diœcesi Barchinonensi, nequit eligi vi Bullæ in Gerundensi. Est ratio: quia ille talis non est sufficienter approbatus, imo absolute non est approbatus quoad Gerundensem, seu alteram a Barchinonensi Diœcesim: Similiter nec approbationem obtinens pro Masculis, a Fœminis eligi valet. Nec pro Sæcularibus mulieribus, a Sanctimonialibus. Nec pro aliquo oppido præcipue ex defectu scientiæ, a Civibus eligi quit: multoque minus approbatus ad certum tempus, hoc lapso: ut declaravit Clem. X. ad tollendam sententiarum diversitatem, ex privilegiis ortam, ibi adhuc ex contractu oneroso revocatis. Demum nullus eligi potest, ni approbatus sit, cum eligitur ab Ordinario in cujus Diœcesi eligitur: Nec Parochus ubique eligi valet; quia non ubique terrarum approbatus (modo saltem cognito) nil ex Trid. & ostenditur declaratione illa Card. allegata a Suarez; & Fagundez, dicente: *Parochum esse ubique idoneum*; accedit quod Parochus æquiparatur approbato ab Ordinario ex ipso Trid. *sess.* 23. *c.* 15 quodque autem de uno æquiparatorum dicitur, & de alio respective dici debet, ex Reg. *jur. op. si postquam de elect. in* 6. Gloss. *in lege si quis sericum C. de furtis & alibi*. Sed approbatus ita, ubique eligi nequit: ergo nec Parochus. Ita stando in tutiori, & probabiliori opinione, conformiorique cit. dec. quia cum solum sit approbatus, secundum quid tantum extra Diœcesim, jurisdictione carens, nequit eligi, cum non veniat ibi nomine approbati, modo quo communiter intelligitur, expositus nempe, ut ita intelligenda sunt verba initialia citat. dec.

75. Confessarius Sæcularis, privatus, quamvis injuste, & præsentatus reprobatus, etsi etiam injuste, eligi non possunt vi Bullæ. Est ratio: quia approbati revera non sunt, bene tamen Regularis semel approbatus; qui si injuste privetur, nullius momenti erit privatio, adeoque eligi poterit: quia ut dicitur *tom.* 2 *tract.* 13. *d.* 8. *q.* 2. in fine: Regulares obtinent a Sum. Pontifice in omnes Sæculares Diœcesis, semel habita approbatione, jurisdictionem. Constat hoc ex Constit. superna Clem. X. quam videbis in Appendice *loc. cit.* Præterea expressum est in Bulla, ait enim: *Et Regulares, qui semel approbati fuerint*. Justa tamen privatus ob causas concernentes Confessiones Sacramentales eligi non poterit; quia valet revocatio approbationis, constatque ex cit. constitutione tradita loc. etiam jam cit. Et ita est praxis.

76. Investigat Diana *tom.* 4. *tract.* 3. *resol.* 19. an Episcopus Episcopatui renuntians eligi possit vi Bullæ, ubi de Parochis negative respondet, minime vero de eo expresse; tamen in tali negativa de Parochis, quam supra *n.* 74. in fine docuimus; affirmative censeo pro Episcopis respondendum. Est ratio: quia fundamentum militans pro Parochis, non est Episcopis, Parochis Parochorum, attribuendum; multo enim idoneiores hi eliguntur pro Episcopatibus, quam Parochi pro Parochis; adeoque non tam facile ab illis, qualiter ab his extrahenda est approbatio. Cum aliunde quoad hoc in cit. decret. Innocent. XIII. non fiat mentio.

77. Vicarii imo & Parochi officio amisso, quomodocumque amittantur nequeunt eligi. Est ratio: quia approbati non sunt, ut patet ex verbis Concil. Trid. *Sess.* 23. *cap.* 15. idoneum non reputari, nisi qui parochiale Beneficium habet: cum ergo in his, quæ pendent a jure, non sit absque rationabili fundamento recedendum, quod in præsenti non apparet; ideo amisso officio, aut parochiali Beneficio, pariter, & approbatio amittitur, non vi Bullæ eligi possint. Ita Bardi citans alios, Ludovic. a Cruc. etiam alios citans, & Diana *tom.* 4. *tract.* 3. *resol.* 18. *pag.* 74. Igitur sive renuntiarit Animarum Curæ, multoque magis si ab ea privatus fuerit; quia in eo tunc idoneitas auffertur causa justa eum privandi supposita; eligi non poterit.

78. Confessarius habitus talis, errore communi cum titulo colorato, si eligatur vi Bullæ, valebit ejus absolutio Sacramentalis. Est ratio: quia, licet Pontifex concedat Bullam habenti, posse conferre jurisdictionem tantum vero approbato: tamen cum Ecclesia suppleat jurisdictionem, in tali casu juxta communem AA. dicendum est; mentem Pontificis esse in hoc casu, velle conferre jurisdictionem pariter tali electo putative tantum approbato; hinc enim pariter possent sequi incommoda, quæ illinc, ob multitudinem eligentium vi Bullæ. Si tamen non adsit titulus coloratus, electio nil proderit; quia jurisdictio non suppletur. Ita communiter etiam AA.

79. Qui approbatus est juxta opinionem vere probabilem, adhuceque probabiliorem judicatam eligi nequit vi Bullæ. Est ratio: quia absolute nequit approbatus dici; sed tantum probabiliter. Nec late est hoc privilegium interpretandum eo, quod sit contra jus commune.

80. Consequenter, si eligatur, absolvendo, graviter delinquet, invalidaque erit absolutio, si in re approbatus non sit, ut illius absolutio, qui tantum habet opinionem probabilem de sua jurisdictione: ratio primæ partis est, quia agit contra primam ordine propositionem damnatam ab Inno. XI. scilicet: *non est illicitum, &c.*; secundæ vero: quia in tali casu Ecclesia non supplet jurisdictionem in sententia probabilissima gravium AA. rationem reddentium pro hoc, & casu *num.* 78. quia in hoc non adsunt motiva ita gravia ad asserendum talis jurisdictionis supplementum ab Ecclesia: ibi enim sequeretur tot animarum ruina, vero non præstita absolutione iis Pœnitentibus, qui bona fide procedentes sua subjecerint peccata foro Pœnitentiæ per Confessarium, titulum coloratum habentem: quamvis inscius erroris; quo communiter, ut verus Confessarius haberetur: cum repetere tenerentur omnes eas Confessiones cum tali factas Confessario, magna animi sui perturbatione; quod quidem dissonum rationi, inconvenienique in præsenti casu non sequitur (quod si inveniret; & inculpabiliter, idem fateor sentiendum) cum aliunde hic imputetur culpæ Pœnitentis, qui Confessarium certo approbatum tenebatur adire; illic autem immunis a noxa fit, ratione ignorantiæ invincibilis.

81. Confessarius ergo ad quem accesserit Pœnitens afferens tantum materiam Confessionis, circa quam solum probabiliter habeat jurisdictionem ad alium mittat Confessorem, qui certam eam habeat pro noxis iis remittendis: *Quod enim tibi fieri non vis, alteri ne feceris*. Si vero apponat aliquam materiam circa quam jam habeat certam jurisdictionem, qua directe remissa, & alia indirecte condonaretur, poterit eum absolvere, cum opinione de jurisdictione certa circa partem materiæ; & quod non eveniret Pœnitenti detrimentum.

82. Evidenter ineptus, quamvis approbatus eligi nequit. Est ratio: quia approbatio fuit nulla. Episcopus enim non habet potestatem utcumque approbandi, sed solum idoneos; alias esset ei data in destructionem, minimeque in ædificationem, quod dicere nefas est. Si autem de ejus aptitudine dubitetur, eligi valebit: quia in dubiis standum est judicio superiorum.

83. Prælati Regulares non approbati ab Ordinario, eligi nequeunt vi Bullæ. Ita Diana *tom.* 4. *tract.* 3. *resol.* 20. *pag.* 76. & communior DD. ratio est. *Primo* quia non sunt proprie Parochi, eo quod regimen potius spirituale, quam Sacramentorum administratio eis circa Subditos incumbat. Unde Parochi, quamvis queant, non tenentur suam

aliis

aliis delegare juriſdictionem; ſed ordinarie loquendo, velle poſſunt ſuarum ovium confeſſiones per ſe audire; Prælatis autem regularibus hoc nec licet, ut conſtat ex decreto Clem. VIII. de reſervation. caſ. pro regul. ubi §. 2. ſic ait: *Non licet Superioribus Regularium confeſſiones audire, niſi quando peccatum aliquod reſervatum admiſerint, aut ipſimet Subditi ſponte, aut proprio motu id ab eis petierint*. Nec expedit: quia ſi cogerentur Subditi ſuis Prælatis ordinarie confiteri, paſſim exponerentur periculo non fatendi veritatem, timentes, ne ex notitia fori Sacramentalis Superiores interdum ſumerent occaſionem eos in foro exteriori deprimendi & fortaſſe etiam puniendi. *Secundo*, quia licet juriſdictionem ordinariam habeant, non tamen parochiale beneficium, quod opus eſt ex Trid. *cit. loc.* ut eligi valeant, ſi aliunde approbationem non obtineant. Accedit, quod non egent tanta eruditione illi, quanta Parochi, ut docet experientia.

84. Objicies: Canonicus Pœnitentiarius eligi poteſt vi Bullæ, qui tamen nec eſt ab Epiſcopo approbatus: nam plerumque contra voluntatem ipſius Epiſcopi eligitur a Capitulo; ut tenet Diana *tom. 4. tract. 4. reſol. 6. pag.* 144. nec Parochus proprie; quamvis ipſi cura animarum demandetur: ergo majori ratione ita videtur debere aſſeri de Prælatibus Regularibus. Reſpond. hoc argumento quidam preſſi in contrariam abierunt ſententiam, inter quos eſſe mihi ſuadeo Guitart; illud pro noſtra ſententia ſtantes, ex antiquis adducentes, ut Diana, & Ludovic. a Cruce, non tamen ſolventes, alique recentiores Bullam exponentes, omittentes; quo non obſtantes ſic videtur ſolvendum, dicendo *Primo*; quod Canonicus Pœnitentiarius approbatur ab Epiſcopo dum eum inſtituit in Pœnitentiarium: quin obſit, quod multoties eligatur a Capitulo contra ejus voluntatem: nam cum per concurſum detur, nota eſt idoneitas ejus, intuitu cujus non eſt neganda ab Epiſcopo approbatio, præcipue cum ei conferatur animarum cura; adeoque eligi valebit vi Bullæ. Prælati autem Regulares nullum præbent publicum teſtimonium de ſua aptitudine, conſequenterque, cum non ſint veri Parochi ex nullo capite eligi valebunt. *Secundo*. Et forte melius: ipſummet jus commune tribuit evecto in Canonicatum Pœnitentiarium facultatem abſolvendi Sacramentaliter quemcumque (ni Pœnitens impediatur) hoc enim eſt officium, ad quod eſt promotus; idcirco nil mirum, ut vi Bullæ eligi poſſit. Prælato autem Regulari minime; ſed tantum erga ſuos ſubditos. Talem habet facultatem, qua tantum indiget, adeoque a Sæcularibus eligi nequit vi Bullæ; cum hæc nil novi inducerit quoad Confeſſarii electionem.

QUÆSTIO V.

De caſuum reſervatorum abſolutione.

Præmittitur in præſenti, dari plures caſus Summo Pontifici reſervatos, tum intra, tum extra jus, quibus omnibus annexa eſt excommunicatio, ut dicitur in hoc tom. 2. tract. 14. d. 9. q. 2. & 2. per tot.

§. I.

Facultatem ab iis abſolvendi inquiritur.

SUMMARIUM.

85. *Abſolutio a reſervatis nequit obtineri pluries in vita.*
86. *Bullis præteritis non poteſt frui.*
87. *Reſervatio caſus Papalis ceſſat, ſi ignoretur Cenſura ei annexa.*
88. *Corollarium.*
89. *Ignorantia autem reſervationis non excuſat ab incurſu cenſuræ.*
90. *A peccatis reſervatis quocumque tempore commiſſis abſolvi poterit.*
91. *Etſi cum confidentia Bullæ patratis: quid hoc ſit, & ex confidentia.*
92. *Extra Confeſſionem abſolvi poſſunt cenſuræ.*
93. *Solvitur objectio.*
94. *Caſus Papales etiam occulti tantum ſemel in vita abſolvi queunt.*
95. *Solvitur objectio.*
96. *Ab hæreſi externa quamvis occulta nequit abſolvi.*
97. *Confeſſus animo ſubjiciendi reſervata, etſi alicujus obliviſcatur, a reſervatione oblitum ſpoliatur.*
98. *Non tamen ſi nullum reſervatum confiteatur.*
99. *Amittitur tamen reſervatio, ſi ad cautelam impendatur abſolutio a reſervatis.*
100. *Manent etiam non reſervata peccata, quæ ratione cenſuræ talia ſunt, hac ublata, Confeſſione adhuc invalida.*
101. *Licetque cenſura non poſſet abſolvi extra Sacramentum Pœnitentiæ.*
102. *Peccata ratione ſui talia manent poſt Confeſſionem invalidam.*
103. *In ſententia* Ledeſma, Acoſta &c. *Summus Pontifex poteſt ſibi reſervare caſum pro quo abſolvendo datur facultas in Bulla Cœnæ.*
104. *Ab omnibus peccatis in Bulla Cœnæ contentis, hæreſi formali externa excepta, abſolvi poſſunt.*
105. *Non tamen a delictis ſuper quibus eſt obligatio denuntiandi S. Tribunali.*
106. *Excommunicatus non poteſt licite abſolvi, niſi ſatisfacta parte.*
107. *Tamen non exhibitio ejus non annullat abſolutionem.*
108. *Triplex eſt ſatisfactio.*
109. *Ipſimet Perſonæ debet ſatisfactio fieri.*
110. *Solvitur objectio.*
111. *Nominatim excommunicatus abſolvi poteſt vi Bullæ.*
112. *Minime vero invitus.*

85. INVESTIGABIS igitur primo: an pluries in vita abſolvi poſſint peccata Summo Pontifici reſervata, ad quod reſpond. negative, cum Rodriq. §. 9. *p.* 240. Ludov. a Cruc. *dub.* 1. *cap.* 3. *dub.* 13. *pag.* 188. Trull. *lib.* 1. §. 7. *cap.* 3. *dub.* 3. *pag.* 244. Bardi, & aliis. Eſt ratio: quia Bulla ſolum concedit, poſſe ſemel abſolvi in vita, adeoque abſque enervatione ſenſus verborum non poteſt intelligi ly *Semel* reſtrictive ad unumquemque caſum Papalem, ſive ſpecifice diſtinctum, cum aperte cadat ſuper abſolutione impendenda; conſequenterque ampliari nequit; & merito falſa appellatur contraria Sententia a Ludovic. a Cruc. & Trull. aſſerente iſto, nullo modo poſſe eam propugnari, quamvis multipliciter, cum inefficaciter probet illam Leander eam ſuſtinens.

86. Secundo: an frui quis poſſit Bullis veteribus, ut vi earum abſolvatur a reſervatis commiſſis poſt Bullarum anni caſum. Et Reſp. etiam negative. Eſt ratio: quia vigor Bullæ perit, cum annus pro quo tantum conceditur Bulla, lapſus eſt, ut expreſſe dicitur, in initio ipſiusmet Bullæ Latinæ, cum dicitur poſſe frui privilegiis Bullæ, qui intra annum a die publicationis, &c. Nec dici valet, revalidari privilegia illa a Commiſſario Gen. per novæ Bullæ acceptionem; quia, ut dixi, ſunt, non ſuſpenſæ, ſed mortuæ: & revalidatio tantum ſuper privilegiis ſuſpenſis, minime vero expiratis, cadere poteſt.

87. Ceſſant eſſe reſervati dicti caſus, ſi ignoretur cenſura eis annexa, ut dicitur, & redditur ratio in hoc *tom. tract.* 13. *d.* 1. *q.* 3. *n.* 30. quia ad incurrendam cenſuram requiritur contumacia, & virtualis quidam contemptus, quo quis legi recuſat obedire; quod profecto de cenſuræ inscio dici non poſſe, certum, & notum eſt; itaque ſine Bulla a quocumque Confeſſario ordinario abſolvi quivis poterit.

88. Idem dicet de naturali oblivione ipſius cenſuræ, ſeu invincibili inadvertentia, ob rationem datam. Idem ſimiliter de eo, qui ea gravi materia legem Eccleſiaſticam tranſgreſſus eſt, ſub excommunicationis pœna, quamvis peccaris mortaliter, agendo ſimul contra legem naturalem, & Divinam, cujus rationem habes *loc. cit. ſum. num.* 32. & 33.

89. Puræ autem reſervationis neſcientia, ab incurſu cenſuræ non excuſat; conſequenterque non niſi a Papa abſque Bulla, & a quocumque approbato cum ea, abſolvi poterit reſervatis obſtrictus: quia pro tali excuſatione nulla ſuffragatur ratio. Hoc tamen intelligas, cum reſervatio eſt ad bonum regimen impoſita; minime vero, ſi in odium peccati reſervati, quale fuit, quod ſibi reſervavit Sixtus V. de male ad ordines promotis; & Greg. XIII. in conſtitutione de datis & promiſſis pro gratia, vel juſtitia obtinenda apud Sedem Apoſtolicam, ſtatuens ibi, neminem, qui tale patraverit delictum poſſe abſolvi, niſi prius acceptum pro gratia, vel juſtitia reſtituat, ubi hi Pontifices, ut patet ex tenore Bullarum moti fuere ex talibus delictis, ea intendentes tali reſervatione omnino exterminare, quamvis eorum exterminium in bonum regimen redundarit.

90. A peccatis vero commiſſis ſive ante, in, vel poſt Bullæ acceptionem abſolvi poteſt. Eſt ratio: quia Bulla hoc concedens Privilegium: nedum non reſtringit ad caſus præteritos ante ſumptionem; ſed videtur illud expreſſe extendere, & ampliare, cum declarat privilegia ipſiuſmet Bullæ ſuum retinere vigorem durante anno publicationis ipſius Bullæ: quocumque igitur anni tempore accipiatur, ejus Privilegiis frui poterit accipiens eam, niſi limitatio in eademmet Bulla habeatur; quæ circa præſens Privilegium non adeſt: conſequenterque a dictis peccatis commiſſis, quolibet ex dictis temporibus, abſolvi valebit.

91. Quamviſque ea patrarit, cum, & ex confidentia Bullæ. Cum confidentia ergo peccare, eſt ita facilius moveri ad peccatum, ad quod ſi Bulla non foret, quis non determinaretur, uti ſpe abſolutionis obtinendæ faciliter vi Bullæ nunc inclinatur: ad modum quo quis bona alterius furatur, quæ non furaretur, ni haberet ſpem ſe. com-

componendi privilegio Bullæ. Ea confidentia vero, est pote facilius peccare, ita ut solum occasione confidentiæ absolutionis facile obtinendæ vi Bullæ, aliqualiter quis moveatur ad peccandum, non taliter ut non peccaret, si Bulla non foret ad modum quo quis æqualiter furaretur bona Naufragantium, e.g. spe componendi motus; ac si illa destitutus foret, ita plures AA. pro conclusione, & explicatione citati a P. Bardi. Ratio concl. est: quia in Bulla non reperitur talis restrictio, sicque non debet ita limitari, præcipue cum constat contrarium ex ipso Pontifice, ut sat colligitur ex eo, quod hanc restrictionem ponat in compositione facienda de bonis incertis, & in consecutione Indulgentiæ concessæ pro articulo mortis, si quis negligens fuerit ad annuam Confessionem implendam; exceptio enim firmat regulam in contrarium. Pro instantiis faciendis solvendis advertas Lector, in rebus, quæ a jure pendent, argumenta a paritate nil prodesse.

92. Valide, & licite extra Confessionem potest quis absolvi a censuris reservatis, præcipue inspectis Bullis præsentibus; expeditæ enim ante Gregor. XIII. aliquam majorem ingerebant difficultatem, eo quod in eis dicebatur: *Auditis eorum Confessionibus*. Est ratio: quia inter absolutionem a peccatis, & censuris nulla est connexio. Deinde: quia in his Bullis non ponitur talis limitatio: nec se offert ratio, ob quam reddatur illicita talis absolutio, ut videre poteris in hoc *tom. tract.* 13. *d.* 1. *q.* 3. *num.* 43. *& tract.* 14. *d.* 6. *q.* 3. *num.* 18. Demum non obstant dicta verba: *Auditis &c.* quia referuntur ad pœnitentiam salutarem, & Sacramentalem injungendam, pro noxis subjectis; minime autem ad censurarum absolutionem, ideoque licet forent nunc, eadem met data foret responsio.

93. Objicies: Pius V. in Jubilæo anno 1568. confesso declaravit, omnia indulta concedenda in futurum esse pro foro conscientiæ, & pœnitentiali, quod est in Sacramento Pœnitentiæ: igitur dicta facultas solum in Confessione exerceri potest. Resp. Pium V. (fel. rec.) declarasse sua, & alia indulta non suffragasse, nisi in foro conscientiæ, & pœnitentiæ, quando injungenda est Pœnitentia; non vero in foro contentioso; non accipientem forum pœnitentiale, pro foro Sacramenti Pœnitentiæ: quia Ecclesiastica pœnitentia non restringitur ad Pœnitentiam Sacramentalem; nam cum, & Sacramentalis, & non, esse possit, voluit Pontifex excludere forum contentiosum, restringereque Indulta ad limites fori conscientiæ, quod cum pœnitentia non est injungenda; tale dicitur & pœnitentiale, quod & conscientiæ, & Pœnitentiæ dicitur, si est injungenda Sacramentalis, & si Sacramentalis non est, fori pœnitentialis nomen sortitur.

94. Omnes casus Papæ reservati etiam occulti (occultum enim sumitur hic, ut communiter in Trid. *sess.* 24. *cap.* 6. *de reform.* nempe prout opponitur notorio, sive notorietate juris, sive facti; hoc est manifesto ex eo quod deductum ad forum contentiosum, vel quod a quarta parte vicinorum Civitatis, vel loci sciatur) semel tantum in vita, & semel in articulo mortis queunt absolvi. Est ratio: quia Bulla solum concedit hanc facultatem, ut puta absolvendi tantum semel in vita, &c. casus reservatos S. Sedi: cum ergo occulti, adhuc Papæ sint reservati, ideo solum semel in vita, &c. absolvi possunt. Accedit quod ubi lex non distinguit, neque Nos distinguere debemus. Etiam, quod exceptio firmat regulam in contrarium; si igitur Summus Pontifex ait de casibus non reservatis posse absolvi toties quoties, signum est, quod de reservatis ipsi, non; adeoque tantum semel, &c. Insuper; hi casus quamvis per accidens ad Episcopis absolvi queant, (de quo *num.* 95.) tamen aliquid amplius habent, quam non reservati: ergo. Demum sequeretur, quod etiam toties quoties possent absolvi ab hæresi occulta, dicendo solum excipi publicam in Bulla; quia pariformiter est Episcopis concessa facultas absolvendi ab ea in Trid. *sess.* 24. *cap.* 6. *cit.* pro foro conscientiæ.

95. Objicies: casus reservati S. Sedi occulti absolvi possunt ab Episcopis, ut dictum est; sed casus Episcopis reservati ex facultate Bullæ toties quoties absolvi queunt: ergo &c. Resp. I. conced. maj. & dist. min. Casus reservati Episcopis per se, conced. min. per accidens (ut dictum est in probationibus) neg. min. & conseq. Itaque casus reservati per se S. Sedi, non dici debent reservati Episcopis, quibus in Trid. *loc. cit.* permittitur posse suos absolvere subditos; sicque dicantur, per accidens solum tales, iis dici valebunt; cumque ab illis tantum semel, vi Bullæ, in vita, semelque in articulo mortis absolvi possint, ideo nil obest, quod facultas ab iis absolvendi Episcopis sic tributa a Trid. cum per se S. Sedi maneant reservati, ab hisque solum concedat Bulla posse absolvi semel tantum in vita, &c. II. quod talis facultas a Conc. Trid. concessa Episcopis fuit sublata per Sixtum V. & Gregor. XII. Ratio at vero præcipua, quæ convincit talis potestatis concessæ derogationem, est: quia dicti Pontifices declararunt non habere locum talem facultatem ob Bullam Cœnæ, in qua dicitur, nullum Prælatum, Prim. Arch. Episc. &c. posse absolvere ab excommunicationibus in ea contentis, etiam cujuslibet facultatis concessæ per quodlibet Decretum in genere, vel in specie (nota ly *specie*; nam hoc termino videtur, quasi expresse revocari dictam facultatem specialiter a cit. Concil. concessam) cujusvis Concil. gener. igitur. Dein non est dicendum latuisse hos Pontifices solum Trid. talem facultatem Episcopis concedere; consequenterque, neque prudenter negandum voluisse eam revocare. Ita resolutum fuit a quadam Sac. Congreg. Card. Demumque valde probabiliter sustinetur esse jam damnatam contrariam opinionem per Alexand. VII. prop. ord. 3.

96. Ab hæresi formali externa, & si ita occulta, ut nemo assertionem ejus audierit, nequit absolvi vi Bullæ: quia in eadem excipitur, & in Hispana, cui eandem fidem esse adhibendam, ac Latinæ, statuit Greg. XIII. motu proprio expedito anno 1576. reservataque est facultas cognoscendi super ea ab Innoc. X. & Alex. VII. Dominis Inquisitoribus, ut dictum est *sup. d.* 1. hujus Tractatus *num.* 70. *formali dixi, & externa*: quia materialis, & pure interna non est reservata S. Sedi; quamvis tamen de ea spectet ad dictos Inquisitores cognoscere; consequenter de utraque toties quoties absolvi potest vi Bullæ. Ut autem quis sit hæreticus formalis externus, incurratque excommunicationem Bullæ Cœnæ reservatam, quatuor requiruntur conditiones, quas habes *in tom.* 1. *tr.* 4. *d.* 4. *q.* 3. *num.* 25.

97. Si quis confiteatur animo, ut a reservatis absolvatur vi Bullæ, licet hoc non declaret, quamvisque alicujus obliviscatur, per absolutionem ab illo reservatio auferetur. Ita Ludovic. a Cruc. Bardi, & alii. Est ratio: quia Pontifex concedit hanc facultatem Confessariis, ne ea utantur Pœnitentes vi Bullæ, quoties voluerint: cum ergo Pœnitens absolutionem a reservatis omnibus, quibus ligatur, velit, adque hoc valeat Confessarius electus; ideo nullum peccatum reservatum manebit, supposita saltem virtuali voluntate auferendi omnia reservata: ut dicunt communiter AA. da eligente Confessarium vi Bullæ, ei dicente, se velle ab omni noxa reservata exonerari, iu qua detinetur.

98. Cum autem Pœnitens confessus fuerit peccata non reservata, si aliunde reservata habuerit, eorum omnino immemor in actuali Confessione, non amittitur reservatio. Ita Suarez, Bonac., Vasquez, Trull., Sanchez, citati a P. Bardi. Est ratio: quia absolutionis efficacia ab intentione Confessarii pendet: quæ cum ad non reservata non se extendat explicite, nec implicite: eo quod Pœnitens, cui concessum est Privilegium, non eligat ipsum hujus causa; nec velit ab his absolvi, ut supponitur, quia oblitus; ultra enim Confessarii intentionem non operari absolutionem, ut certum est; adeo remanent reservata.

99. Quod si vero Pœnitens ad cautelam generalem absolutionem a reservatis petierit; pro casu quod in aliquod lapsus fuerit, Confessariusque dictam generalem absolutionem impenderit, omnis tunc procul dubio reservatio auferetur. Ratio est, quæ supra *num.* 98. Ast non tollitur reservatio excommun. oblitæ subjici, cujus absolutio satisfactionem partis requirit: quia non intendit Confessarius ab ea absolvere; nec ita est præsumendum; eo quod illicite operaretur, nullusque præsumitur malus, nisi probetur.

100. Per Confessionem invalidam vi Bullæ aufertur reservatio a censuris, consequenterque a peccatis, quæ dependenter a censuris reservationem habent; non tamen quæ immediate, & ratione sui, nonque censuræ reservata sunt. Ita Bossius, Bartholomæus a S. Fausto, Bonac., Bardi, & alii. Suppositoque asserto *num.* 92. ostenditurque prima pars; quia Sacramentum Pœnitentiæ, cum mere per accidens se habeat ad absolutionem censurarum, ita ejus validitas, aut invaliditas, impedire non poterit, quin per facultatem concessam in Bulla, cadant censuræ, quas tollere intendit Confessarius; consequenterque cum omnes casus Summo Pontifici reservati dependeant ab Excommunicatione, hacque oblata pereat reservatio noxæ, ideo tanent dicta. Patet ex hoc, & ex dictis *cit. n.* 91. posse conferri Absenti absolutionem a censuris, ut jam dicitur in hoc *tom. tr.* 13. *d.* 1. *q.* 3. *n.* 43.

101. Dato dein adhuc, quod extra Pœnitentiæ Sacramentum nequeat conferri censurarum absolutio, quamvisque irrita sit administratio ejus, tamen auferetur reservatio, & censura cui est annexa. Est ratio: quia censurarum absolutio, natura, & tempore præcedit absolutionem a peccatis, ut certum est: igitur ejus effectus non potest per nullitatem posterioris absolutionis impediri. Si tamen quis dicat has absolutiones inseparabiliter se habere. Contrarium est in promptu; nam Suarez stans pro contrariis ait, quod si Sacerdos post prolationem absolutionis censurarum pereat, vel ulterius non progrediatur, rata erit absolutio a censuris: ergo non ita inseparabiliter sumi debent hæ absolutiones, ut quæ est censurarum, natura, & tempore, peccatorum, non præcedat; sit igitur illa absolutio intra Sacramentum Pœnitentiæ, quatenus fit post post inchoatam Confessionem, & in ordine ad Sacramen-

talem

talem absolutionem: integrumque multoties non est Sacramentum, tenetque absolutio censurarum.

102. Secundam partem tenent Ledesma, Acosta, Villal. & alii. Ratio est: quia per Bullam non datur facultas absolvendi a peccatis extra Confessionem, eo modo quo tolli potest a Superiori; in ipsa enim expresse dicitur, reservatarum noxarum absolutionem esse impendendam a Confessario approbato, cum Pœnitens propria delicta ei confitebitur; quoad reservata autem Pontifici semel, quoad reliqua vero toties quoties, &c. igitur si irritum est Sacramentum, nulla pariter erit absolutio, sicque nullum pariet effectum, consequenterque reservata manebunt peccata. Ast si Sacramentum validum fuerit, quamvis informe (quale Schola admittit Thomistica) aufertur reservatio, a delictis talibus confessis; ut patet ex supradictis, & communiter tenent AA.

103. Motu quocumque proprio valet Summus Pontifex sibi reservare aliquem casum ex iis, super quibus conceditur facultas absolvendi Confessario approbato, vi Bullæ Cruciatæ, clausolam in eo apponens, quod neque vi dictæ Bullæ absolvi queat: uti fecit Sixtus V. sibi reservans excommunicationem fulminatam contra consulentes, vel causantes abortum. Est ratio: quia ut dictum est in hoc Tractatu *disp. 1. q. 3. num. 163.* non se exuit, nec potuit se abdicare a potestate reservandi casus; quin obsit Bullæ concessio: quia per emanationem dicti motus proprii derogatur. Nec præsumendum est hunc denuo derogari pariter per Bullam, suspensione facta a Commissario Generali Cruc. ei facultate præstita a S. Sede, cujuscumque gratiæ Bullæ contrariæ; alias imprudenter se gessisser Summus Pontifex Sixtus V. conscius nullius roboris futurum esse participem motum ab ipso expeditum: ridiculumque apparet omnimodis supremum in terris Legislatorem, legem condere, quam scit illico a suo delegato irritandam. Nunc autem talis motus moderatus per Greg. XIV. nullius est firmitatis: quia Pontifices absolute concedunt, posse absolute absolvi quæcumque reservata S. Sedi (excepta hæresi) Cumque ille (uti nec alii) non habuerit potestatem restringendi, seu manus suorum Successorum ligandi; ideo ab illa absolvi potest vi Bullæ. Ita communiter.

104. Igitur omnes casus contenti in Bulla Cœnæ, utpote Apostatæ a fide, Fautores, & Receptatores Hæreticorum, eis credentes, legentes, imprimentes, retinentes, vel defendentes Libros Hæreticorum hæresin continentes, vel de Religione tractantes; etiam Schismatici, & pertinaciter se subtrahentes ab obedientia Sedis Apostolicæ absolvi queunt, dummodo in dictis criminibus non involvatur error contra fidem. Est ratio illationis: quia solum hæresis excipitur, & exceptio firmat regulam in contrarium. Juvat etiam esse hanc facultatem favorabilem, consequenterque ampliandam.

105. Vi Bullæ nequit absolvi, qui culpabiliter omisit denuntiare delicta, quæ sunt in edicto S. Inquisitionis, priusquam revelet. Ita Rodriq., Acunna, Henriquez, Trull., Garcia, Bardi, & alii. Est ratio: quia adest tale præceptum de non absolvendo, ni facta denuntiatione: igitur cum nequeat dici esse frustraneum, fatendum est vi Bullæ non posse absolvi; ita ut non sufficiat denuntiandi promissio juxta Seraph. Freyta, Acunna, Navarr. & alios. Secluso casu urgentis necessitatis ad vitandum scandalum in quo Pœnitens dicitur simpliciter impotens ad denuntiandum, tuncque absolvetur, verbo præstito denuntiandi quamprimum poterit. Ut tenent Peirinus, Rodriq. Santarell. Leander, Diana, Trull. aliique apud cit. Bardi. Hujus ratio fat liquet, ex illo, quod magis præponderant præcepta naturæ, quam Ecclesiæ, fortiusque roborari potest ex eo, quod cesset naturale, & divinum præceptum de restitutione facienda, cum commode fieri nequit, ut communiter tenent AA.

106. Absolutio excommunicationis nequit licite impartiri, ni satisfacta parte, eo quod crimen causa cujus fuit impositum, fuit damni illativum. Tertio, si valeat Pœnitens satisfacere. Ita plures AA. est ratio: quia Confessarius absque rationabili causa nequit non servare ordinem juris; adeoque astrictus ad eum, si satisfactio partis autem impleri nequeat, cautio a jure exigita præstetur.

107. Si valeat, dixi, Pœnitens satisfacere: quæ actualis satisfactio, non est ita necessaria, ut ea non præstita nulla sit absolutio, ut tenent Henriq. Vasquez, Rodriq. Hurtad. & alii. Est ratio: quia verba hæc Bullæ: *satisfacta parte* non sunt strictius interpretanda, quam quæ similia de eadem re habentur in jure *in cap. enim solet de sent. excom. in 6. & in cap. ex parte de verb. signific.* hoc ipsum admonetur, & notatur; quod si reus nequeat actu satisfactionem præstare, cautionem a jure det præscriptam; præcipit ergo Sum. Pontifex, quod servent Confessarii id, quod secundum jus commune est præstandum, cum relata in Bulla statuit verba, non inducens ea ut formam, neque ut conditionem sine qua non; sed tamquam mundum, qui jam est in jure.

108. Satisfactio partis per quandam recompensationem in honore læso e. g. vel fama, vel in bonis externis, quæ præcipue restitutio vocatur, prout hæc, & famam respicit; nam ut honorem attendit, satisfactio communiter dicitur. Cautio juris excogitata a lege, quæ est subrogatio satisfactionis, seu hæc virtualis, triplex est, pignoratitia nempe, fidejussoria, & juratoria; hunc ergo ordinem servandum esse, si locus detur, docent Henriq. Avila, Navarr. Cajet. citat. a P. Bardi: quia cautio danda est, modo quo potest satisfaciens, læsusque tutior reddatur.

109. Pro parte autem satisfacienda non intelligitur, e. g. si percutiatur aliquis Religiosus ejus Superior, sed ipsa Persona læsa. Est ratio: quia Summus Pontifex proponit aliquid postulandum specialiter ab eo qui absolvi debet a censura contracta contra aliquam Personam Ecclesiasticam a Superiori, vel Judice distinctam; non Monasterium, aut Ecclesia si Regularis, seu Sæcularis Clericus sit, hæc enim videtur quædam læsio generalis, adeoque, & satisfactio generalis esse debet, quam agendam non expostulat Summus Pontifex; sed specialem faciendam parti specialiter læsæ.

110. Nec obstat decisio tradita a Riccio in decisa Curiæ Archiepiscopi Neapoli; in qua decretum fuit, ut quidam qui Religiosum conversum percussit, Abbati & Monasterio satisfaceret; nam forte Religiosus ille ita fuit percussus, ut Monasterium expensas fecerit in eo curando; etiamque patrata fuerit percussio in contemptum Abbatis; vel demum quia opinionem contrariam sequerentur Judices causam decidentes.

111. Nominatim excommunicatus, vel denunciatus vi Bullæ absolvi potest in foro conscientiæ. Ita Sanchez, Sayrus, Henriq. & alii apud P. Bardi *pag.* 403. *n.* 5. aliique apud Ludov. a Cruce *pag.* 203. *n.* 5. Ratio, est facultas generalis absolvendi in Bulla concessa, absque restrictione, ni hæresis; cumque privilegium hoc favorabile sit, non est a Nobis restringendum.

112. Invitus tamen vi Bullæ absolvi nusquam poterit. Ita Trull. cum quibusdam ex citatis AA. est ratio: quia privilegia Bullæ pendent a voluntate Privilegiati: per ipsos enim communicatur Confessariis approbatis a suo Ordinario potestas absolvendi: iis ergo nolentibus certe nequibunt illi istos absolvere.

§. II.

De absolutione conditionali; aliisque absolutionem a censuris concernentibus.

SUMMARIUM.

113. *Absolutio a censuris potest dari sub conditione de præsenti, & de præterito.*
114 *Similiter sub conditione de futuro stante causa.*
115. *Solvitur objectio.*
116. *Potest dari absolutio ad cautelam, hæc enim potestas venit concessa pro foro conscientiæ, sub facultate absolute data.*
117. *Non autem in foro externo.*
118. *Vi Bullæ nequit dari absolutio ad reincidentiam:*
119. *Valida est censurarum absolutio, non expressa causa incursus in eas.*
120. *Corollarium.*
121. *Forma ab iis absolvendi non est ita determinata, ut alia ab ea non sit valida.*
122. *Non valet pro foro judiciali absolutio vi Bullæ collata.*
123. *In eo tamen potest acceptari.*
124. *Corollarium.*
125. *Prodest aliqualiter privilegium absolvendi in articulo mortis.*
126. *Quid per mortis articulum intelligatur, explicatur; quamvis dictum sit n. 68.*
127. *Etiam ejus periculum comprehendi, ostenditur.*
128. *Suspensio incursa ab ordinato per saltum, &c. vi Bullæ absolvi potest.*
129. *Et a censuris impositis a Pio V. & Gregor. XIII. contra mittentes, & recipientes litteras intra, & extra Conclave.*
130. *Solvitur objectio.*
131. *Ordinatus ante tempus, non eget absolutione suspensionis, postquam ætatem exigitam compleverit.*
132. *A suspensione non censura nequit absolvi vi Bullæ.*
133. *Nec ab interdicto locali.*
134. *Cessatione a divinis, depositione, & degradatione.*
135. *Nec irregularitate.*

113. SUB conditione de præsenti, & de præterito dari posse absolutionem ab excommunicatione certum omnino est; quia hæ actum non suspendunt; si enim conditio sit posita in re, valida erit absolutio, quæ si non, irrita. Ita docent de censuris, Suarez, Filiuc. Bonacin. aliique communiter; adeoque dari posse ita absolutionem vi Bullæ verum censeo, cum in ipsa nil contra hoc disponatur;

tur; hocque præcipue quando dubitat quis, an censuram incurrerit, ad majorem securitatem, ut solet fieri in Sacramentalibus Confessionibus; & in Apostolicis Brevibus in Beneficiorum impetrationibus, ne nulliter Beneficium conferatur, etiam in dispensationibus, &c.

114. Si nulla adsit causa ad dandam sub conditione, illicite ferri certum est, præcipue si sub conditione de futuro administretur: quia contra praxin, & usum Ecclesiæ, nam si dignus, absolvatur sin minus non; ast si causa subsistat dari posse, tenent Coninch, Reginal. Suarez, Vasquez, Bauny, Hurtado, & alii. Ratio est: quia cum conditione de futuro ferri potest excommunicatio: consequenterque majori ratione ejus absolutio. Accedit, quod præceptum, & dispensatio ejus dari possunt cum tali conditione: igitur & excommunicatio, ejusque absolutio. Censuras Bullæ Cœnæ habes in hoc tomo *tract.* 13. *d.* 2. *q.* 4. *n.* 56. postque *n.* 71. alias a quibus omnibus vi Bullæ absolvi possunt, excepta per hæresin incursa.

115. Nec obest cum tali conditione de futuro non posse conferri Sacramentalem absolutionem: hæc namque ex sua natura habet non dependere a voluntate Confessarii; illa vero, sicut a qualibet alia censura, non est Sacramentalis, sed actus judicialis mere humanus humana institutione introductus; sicque ab ea pendet voluntate, dependenterque ab hac intentione ejus effectus suspendi poterit, usque dum purificetur conditio.

116. Similiter posse conferri absolutionem ad cautelam, ut, quando quis dubitat, an incurrerit censuram; vel an sit lata, vel an fuerit valida, seu, an crimen, ob quod imposita est, sit commissum nec ne, pro certo habeo cum Ludovico a Cruc. *pag.* 220. alios citante AA. P. Bardi, etiam Trull. allegante, sed male, certe; nam in toto ipso hoc non inveni. Ratio est: quia potestas concessa ad majus, & minus ejusdem comprehendit classis; sed major est potestas absolvendi censuram certo incursam, quam dubie contractam; quæ ejusdem quidem sunt ordinis: ergo. Minor est evidens: potest enim Confessarius ordinarius absolvere peccata, reservata dubia, qui nequit certa. Major etiam liquet: quia major est potestas ad simpliciter quam ad secundum quid: igitur potestas absolvendi dubia, est contenta sub potestate absolvendi certa, consequenterque nequit dici illa potestas extraordinaria, ut putant contrarii, sed falso.

117. Igitur d. *cap Per tuas de sent. excomm.* unde colligunt talem potestatem esse quandam gratiam specialem, quia extraordinariam, dico habere locum in foro externo, & non conscientiæ, & interno (ubi hæc facultas absolvendi, in alio venit comprehensa) ideoque loquendo de foro contentioso, ad quod est delegata excommunicatio, tunc nequit ad cautelam absolvi pro tali foro vi Bullæ; sed absolutio deberet fieri ab eo, qui eam tulit, vel a Superiore: quia semper maneret dubitatio in eodem foro de tali absolutione impertita, si absolute concessa facultas absolvendi non foret, cum Confessarius non sit legitimus Judex in foro contentioso.

118. Ad absolvendum tamen ad reincidentiam non præbetur facultas vi Bullæ. Ita Ludov. a Cruc. *pag.* 224. *num.* 1. *&* 2. Trull. *pag.* 302. *num.* 2. Rodriq. *pag.* 267. *dub.* 1. Gomez., Diana, & alii, apud P. Bardi *pag.* 410. Ratio est: quia a minori ad majus non tenet illatio; cumque aliquo modo majus sit absolvere ad reincidentiam, quam absolute, quia illo modo videtur includi auctoritatem, vel actum jurisdictionis excommunicandi, vel ligatum relinquendi, usque ad tempus præfixum; suspendere enim excommunicationem, non est eam suspendere ut effectum non causet, sed eam secundum se, non afficiendo Personam, elapsoque signato tempore, si non adsit conditio exigita, excommunicare.

119. Natura censurarum attenta, jureque communi, valida est absolutio earum, quamvis incursus causæ in eas non exprimatur, uti tenent Henriq. Suarez. Filliu. Bonacin. Diana, & alii; similiterque collata ea vi Bullæ, ita Trull. *pag.* 380. *n.* 15. Bardi *pag.* 411. *n.* 22. Est ratio: quia in Bulla non præscribitur talis modus, sed facultas absolute conceditur, adeoque modus ejus secundum jus commune est regulandus; cumque non sit aliquod talem expressionem præscribens, ideo nec hic, ibique causæ expressionis defectus validitati absolutionis oberit.

120. Optime inferes ex his: ergo necessaria erit expressio causæ in absolutione data vi Bullæ, quando in absolutione censuræ statuit jus exprimendam esse causam; quam si exprimere non oporteat, nedum valide, sed etiam licite absolvi poterit vi Bullæ, ea non expressa.

121. Quamvis in ea assignetur forma absolutionis censurarum, tamen illa non est ita usui necessaria, ut sine ea valida non sit absolutio: ita communiter. Nam eadem forma absolutionis, utpote *absolvo te* ad censuras extendi potest secundum jus commune, ut etiam communiter docent AA. Dein, quia nil super ea impendenda a jure alienum statutum est in ea, nec illicite se geret alia absolvens forma, a præfixa in Bulla, quia non adest præceptum utendi ea.

122. Quomodocumque tamen collata dicta absolutio vi Bullæ non suffragabitur in foro judiciali, & contentioso. Ita Ludov. a Cruc. *disp.* 1. *cap.* 4. *dub.* 3. *pag.* 209. aliique a se citati; & a P. Bardi *part.* 2. *tract.* 6. *cap* 5. *sect.* 1. *n.* 8. *pag.* 416. sive excommunicatio sit a jure, sive ab homine, sive pars satisfacta sit, sive non. Est ratio: quia non obstante absolutione impertita in foro Sacramenti poterit Reus puniri in foro externo, ob eadem delicta remissa, si a dicto foro alicui subjecta sunt pœnæ; similiter igitur, quamvis censurarum absolutio data jam sit foro conscientiæ, poterit Reus puniri in foro externo ob delictum cui annexa erat censura; ut ostendit praxis, consequenterque pro foro judiciali, & contentioso nil prodest absolutio vi Bullæ collata: cum neque aliunde loquatur Bulla de absolutione a peccatis, & censuris. Accedit, quod alias judiciorum perturbatio sequeretur, maximaque scandala; daretur enim occasio liberius peccandi, si admitti deberet in foro contentioso absolutio tradita in foro conscientiæ; multi enim timore pœnæ fori externi abstinent se a delictis patrandis. Urbanus (fel. rec.) demum VIII. in Constit. 105. edita ann. 1630. Junii mensis die 29. quæ incipit *In specula militantis Ecclesiæ*, declaravit, quod absolutio data a reservatis in Cœna Domini non suffragaretur nisi in foro conscientiæ, nonque in foro externo: igitur practice fieri jam nequit talis opinio.

123. Ast si Judex velit eam acceptare in foro externo, fori nempe conscientiæ absolutione, potest, dummodo non resultet in præjuditium partis læsæ acceptatio. Ita Layman, Coninch., Henriq., Avila, citati a P. Bardi. Est ratio quia rebus ita stantibus in contrarium non apparet ratio.

124. Absolutus ergo vi Bullæ ab excommunicatione deductis ad forum contentiosum nequit in foro externo communicare in sacris, nec in politicis, nec qui privavit denuo communicationem concedat. Ratio est: quia alias videretur contemni Ecclesiæ præceptum, si staret excommunicatio ex parte Judicis, & absolutio pro foro externo ex parte Confessarii. Dein, si jus publicum ipsum prohibuit, & istud est, quod excommunicatum debet statuere in communicatione: si tamen sit occulta, seu non publica: communicare poterit: quia non militat ratio tradita, sicque tanquam excommunicatum non se gerere, & ita pro utraque parte in P. Bardi plures habes AA.

125. Privilegium absolvendi in articulo mortis aliquid operari certum est: nam, qui ita est absolutus vi Bullæ, si noxas censuris annexas habuerit, ita ab iis solutos manet, ut si mortem fugerit, superiori Judici, qui eas fulminavit, præsentari non tenetur, uti ad hoc tenetur absolutus absque Bulla in tali articulo sub pœna reincidendi in easdem censuras, qualiter definitum est in *cap. Eos qui de sent. excom. in* 6. Aliaque, quæ hoc attendenti privilegium procul dubio patebunt.

126. Num. 68. diximus per articulum mortis intelligi quodcumque probabile periculum, nunc autem addo sive intrinsecum, ut ab infirmitate proveniens, sive extrinsecum, ut a periculosa navigatione; vel a comminatione; seu cum quis plectendus morte est ex Judicis sententia. Ita quamplures AA. citati a Ludov. a Cruc. *disp.* 1. *c.* 3. *dub.* 16. *a.* 2. *p.* 195. Trull. *p.* 250. aliique cit. a P. Bardi *p.* 419. Ratio est: quia in quampluribus juribus, ut e. g. *in cap.* immediate sup. posito Pontifex in initio Canonis dicit: in articulo mortis absolvi non posse ab alio, quam a Pontifice, eum, qui incidit in excommunicationem latam in *cap. Si quis suadente &c.* statimque in eodem Canone, quod Pontifex articulum vocavit, periculum vocat. Insuper *in cap. citat. Si quis suadente* 17. *q.* 4. appellat Pontifex periculum mortis, quod *in cap. Eos qui* articulum nuncupavit. Similiter, & in aliis locis.

127. Accedit demum motivum talis concessionis a Trid. in articulo mortis, quod nempe est, ad liberandas animas a tartareis flammis, in quas incidere possent defectu, si Confessarii jurisdictionem habentes non adessent, qui eos a reservatis criminibus, fors innodatos absolverent: igitur hoc eodemmet stante motivo in mortis periculo, absque dubio pro eodem articulus, & periculum mortis sumi debent; consequenterque pariter jus commune sequendum, cum in Bulla contrarium non sit statutum.

128. Quæres: an per Bullam suspensio incursa ab eo, qui promotus fuit absque licentia Ordinarii proprii, vel per saltum; vel ante legitimam ætatem a jure præfixam; vel sine patrimonio, beneficio, vel simoniace, (siquidem quolibet ex dictis modis ordinatus eam incurrit, aliisque, ut dicitur in hoc *tom. tract.* 13. *d.* 2. *qu.* 5. *post num.* 89.) quæ imposita est ipso facto incurrenda per Extrav. Pii II. quæ incipit: *Cum ex Sacrorum*, editam anno 1461. confirmatam, & ampliatam a Sixto V. ann. 1588. & a Clement. VIII. illam confirmante, & hanc moderante ann. 1595. & a Trid. contra taliter ordinatos in distinctis sess. absolvi possit vi Bullæ. Resp. affirmative cum Ludovic. a Cruc. *pag.* 230. Trull. *pag.* 307. Bardi *pag.* 423. aliisque ab his citatis. Est ratio: quia in Bulla datur facultas generalis absolvendi ab omnibus censuris, in quibus est suspen-

suspensio, ut constat ex *cap. quærent. de verb. signific.* Dein non est ibi alia limitatio, quam circa hæresin: igitur non est ratio, cur non asseratur ab ea absolvi posse vi Bullæ, cum exceptio firmet regulam in contrarium.

129. His ergo rationibus clare patet, etiam absolvi posse vi Bullæ a censura Pii V. & Greg. XV. statuta, contra mittentes, vel recipientes litteras intra, & extra conclave; cum aliunde ubique prosint ejus privilegia, excepto edendi ova, & lacticinia. Ita Diana alios pro se citans AA. *tom. 9. tract. 7. resol.* 122. *pag.* 435.

130. Nec obest, quod Constitutio illa supradicta Sixti V. statuerit, quod nec vi Cruc. posset absolvi ab alio, quam a Pontifice; nam moderata fuit a citat. Clem. VIII. (fel. rec.) ut reservatio dicta a Sixto V. facta, reducenda foret ad terminos Sac. Can. & constitut. Pii II. in quibus rigida non erat illa reservatio: remanet igitur integrum Cruc. privilegium in ordine ad solvendas dictar suspensioner. Nec similiter obest, quod hæc facultas limitetur Commissarii; quia si in hoc conceditur ei facultas strictior, quam Confessariis, in aliis multo amplior ei tribuitur.

131. Sic ita absolutus vi Bullæ, suspensus ab exercitio ordinum, ministrare eos poterit, quando ætatem compleverit a jure requisitam; absque aliqua dispensatione: quia ætas exigita non deficit, nec ordo, nec aliqua censura ei prohibens exercitium eorum. Ita Rodriq. Avila, Diana, Cornejo, Bardi, & alii.

132. A suspensione autem pure pœnitiva, quæ censura non est, vi Bullæ absolvi nequit: est ratio: quia in Bulla non datur facultas dispensandi, quomodo dicta suspensio tolli debet, aut temporis lapsu, ut e. g. si Episcopus puniat sibi subditum, suspensione a Beneficio per annum, ob delictum patratum.

133. Similiter ab interdicto locali, sive generali, sive speciali, vel generali personali imposito per modum pœnæ ob culpam præteritam, absolvi non potest juxta complures AA. citatos a P. Bardi *pag.* 424. Ratio est: quia in Bulla conceditur solum privilegium eligendi Confessarium a quo absolvatur quis ab omnibus censuris: cum ergo interdictum taliter impositum censura non sit in eorum opinione; ideo ab eo absolvi nequit, quod si generale personale, censura fateatur, ut dicitur in loc. sum. immediate infra citando (cum modis supra dictis; locali pure excepto) ut si latum sit ob contumaciam, in eo tunc Persona interdicta absolvi valebit; locale autem sive censura sit, sive non, nequit absolvi vi Bullæ. Patet ratio ex citatis verbir Bullæ, quæ solum adaptari possunt Personis, minime vero locis.

134. Præmissa igitur intelligentia harum pœnarum canonicarum, cessationis a divinis, nempe, depositionis, & degradationis ex hoc *tom. tract.* 13. *d.* 2. *q.* 4. *n.* 108. *& d.* 5. *q.* 4. dico auferri non posse vi Bullæ. Ita Ludovic. a Cruc. Trull. Villalob. & alii. Ratio est: quia censuræ non sunt; sed pœnæ perpetuæ, de cessatione autem a divinis est alia ratio, scilicet, quia est localis, nusquamque afficit Personas immediate: pœna autem circa locum varsara vi Bullæ tolli non potest.

135. Irregularitas, adhuc contracta a Clerico exercente actum ordinis censura innodato nequit absolvi vi Bullæ. Ita complures AA. Ratio est: quia non est censura, ut dictum est in hoc *tom. tract.* 13. *d.* 5. *&* 3. *q.* 1.

QUÆSTIO VI.

De Privilegiis commutandi vota.

§. Unicus.

De conditionibus requisitis ad commutationes exercendas vi Bullæ.

SUMMARIUM.

136. *Vovens potest sibi commutare vota in evidenter melius.*
137. *Per Bullam non eximitur quis ab obligatione factorum ante ejus acceptionem.*
138. *In minus bonum nequit vi Bullæ votum commutari.*
139. *Ad commutationem votorum vi Bullæ non requiritur causa ex parte privilegiati.*
140. *Quæcumque vota facta quocumque tempore commutari possunt.*
141. *Solum Confessarius approbatus ab Ordinario eu valet commutare.*
142. *Juramenta etiam commutari queunt.*
143. *Hæc veritas ostenditur.*
144. *Potiorique jure si illa firment vota.*
145. *Bulla attenta, commutatio est facienda in pecuniis, solvunturque obj.*
146. *Ast fine Pontificis considerato, in temporale, & spirituale subsidium fieri debet, cum corollario.*
147. *Assignari potest materia commutationis voti factæ durante Bulla.*
148. *Confessarius nequit differre commutationem ad anni Bullæ lapsum.*
149. *Cui commutatum est votum absque designatione materiæ, ad ipsum non tenetur.*
150. *Potest etiam commutari votum, cujus materia obliviscitur.*

136. QUICUMQUE vovens potest sibi commutare vota in evidenter melius juxta communem DD. sententiam, ut dicitur in *tom. 1. tract. 6. d. 2. q. 3. n. 31. promissum quidem non infringit, qui in melius illud commutat, ut colligitur ex cap. Scripturæ de voto.* Ad hanc ergo commutationem non eget vovens Bulla, aliove privilegio. In opus autem æquale minime, ut dicitur *loc. cit. num.* 34. quamplurimique AA. citati a P. Bardi, Sanchez, & Diana. Ratio est: assignata *loc. cit. num. nempe* 34. & quia gratiur procul dubio est Deo voventem perseverare in priori voluntate. Dein: quia difficile est scite æqualitatem. Insuper: quia in *cap. 1. de voto* statuitur commutationem dependere a Prælato, quoties non est certum rem subrogatam Deo esse gratiorem: quod si certus foret vovens de æqualitate morali (talir enim in præsenti intelligi debet) & dubius de melioratione rei subrogatæ posse sibi in talem materiam commutare votum, certum censeo.

137. Contra simplices illos, de quibus meminit Navart. tenendum firmiter est, per acceptionem Bullæ non remanere exemptum eam sumentem ab obligatione votorum, quibus ante est ligatur; quamvisque requisitus foret Confessarius ad ea commutanda; si non commutasset (venialiter saltem peccando, si non acceptarit sui electionem ad hunc effectum) de facto in eadem maneret obligatione. Ratio primæ partis est: quia hæc solum tollitur per actualem materiæ mutationem; non vero per communicationem potestatis alicui conferendæ ad faciendam talem commutationem; quæ solum confertur Bullam accipienti. Secundæ autem est: quia non est facta adhuc talis commutatio, hoc est obligationis illius materiæ translatio in aliam.

138. Votum similiter vi Bullæ in minus bonum commutari nequit. Ita plusquam decem supra undecim numeravi AA. Est ratio: quia jam non foret commutatio; sed aliqualiter dispensatio, ad quam in Bulla non præbetur facultas.

139. Ex parte Privilegiati non requiritur causa; ut Confessarius commutet vota vi Bullæ, sed sat est causa, ob quam concedit Pontifex fieri posse talem commutationem, ut puta commune bonum, subsidium nempe belli contra Infideles, ob quod confertur eleemosyna præfixa. Ita Suarez, Bartholomæus a S. Fausto, Trull. Ludovic. a Cruc. Rodriq. Bardi, & alii, Est ratio: quia cum jam est causa ex parte concessionis privilegii; non est cur exigenda sit nova ex parte privilegiati.

140. Quocumque ergo sint facta tempore talia vota sive ante acceptionem Bullæ, sive post, vi ejus commutari possunt. Ita Rodriq. Trull. Navarr. Vivald. Henriq. aliique apud, & cum P. Bardi. Est ratio: quia facultas commutandi vota in Bulla est generalis, & indefinita, quæ universali æquivaler ex Gloss. *in cap. quia circa verb. sed futuri de privileg.* igitur de ante, & post Bullæ acceptionem patratis noxis absolvi quivis valebit, cum ad præterita, & futura extendatur vota concessio, Bulla durante, ut communiter dicitur de Jubilæo. Accedit, quod hæc potestas est favorabilis, consequenterque quantum proprie concessionis verba patiuntur, ampliari quit. Demum eodem tenore, quo conceditur absolutio a censuris, & a peccatis; ita, & votorum commutatio, ut videri potest in ipsa Bulla; sed ab iis ante, & post commissis absolvi potest, juxta commune DD. igitur, & ita vota commutare.

141. Juxta Bullæ tenorem solus Confessarius approbatus ab Ordinario quit vota commutare, quæ commutatio necessario fieri non debet intra Confessionem Sacramentalem. Ita Henriq. Sotus, Sanchez, Bartholom. a S. Fausto, Trull. Bardi, & alii. Est ratio: quia non præcipitur in Bulla, ut dicta commutatio in Sacramentali Confessione fiat: aliundeque inter hanc, & commutationem nulla est connexio. Igitur quamvis exigatur Confessarius, tamen non ut exerceat commutationem in actu Confessionis.

142. Facultatem commutandi vota ad juramenta extendi, dictum est in *tom. 1. tract. 6. d. 3. q. 4. n. 52.* juramenta autem facta in Dei honorem, vel Sanctorum, absque connexione cum voto, etiam posse commutari vi Bullæ, est fatendum cum Suarez, Basilio Pontio, Rodriquez, Merolla, Castropalao, Sanchez, Trull. Diana, Bardi, & aliis ab hoc citatis. Est ratio: quia majus est vinculum voti, quam juramenti (qua ratione supponimus, ex facultate dispensandi inferri facultatem commutandi; quia major illa est) sed cui licet quod est plus, & minus, ex regula *jur. in 6.* ergo. Tamen, quia hæc ratio potius convincit de commutatione, & dispensatione, quæ se habent ut pars, & totum, vel ut inclusum, & includens (de quibus præcipue *reg. cit.* intelligenda venit) qualia non sunt votum, & juramentum, ideo alia est ratio, huic sed innixa.

143. Quamvis juramentum non sit para, nec includatur in voto, tamen in juramento, quod Deo fit, & non hominibus, virtuale includitur votum, tale enim juramentum continet promissionem Deo factam; ideoque licet non sit potestas directe concessa ad commutanda juramenta, tamen indirecte videtur haberi per facultatem commutandi vota. Accedit quod de æquiparatis pro uno dispositum, & pro altero venit, ut habetur ex *l. Tantam. §. de servo. Cod. de furtis*, & asseritur a Gloss. *in cap. Si postquam verbis confirm. de elect. in 6.* cum ergo privilegium commutandi vota, & commutandi juramenta æquiparentur; quia per utrumque homo se Deo obligat, solique Deo acquiritur obligatio, quæ ab utroque, Religionis est: ideo ex facultate commutandi vota, & juramenta censetur, cum ut distincta non inspiciantur, sed ut afferunt Deo aliquod obsequium in decus ipsius Dei; quiaque in utroque hæc eadem militat ratio, quoad commutanda, ideo ampliari possunt privilegii verba: præsentia enim concessa Beneficiario causa docendi Theologiam, concessa censetur ob Canonum instructionem.

144. Si autem juramentum sit connexum cum voto, firmans utpote hoc, quomodo voti accessorium est, clarior suppetit ratio pro dato asserto, expresse tradito in Bulla Italica (*potrà ancora il detto Confessore commutare loro qualunque voto, benchè sia jurato*) & Hispanica (*podran commutarles qualesquier votos aunque sean hechos con juramento*) difficultas tamen est. Cum votum, & juramentum factum, sunt inconnexa, ut si quis vovit jejunium; posteaque illud jurarit, absque eo quod intendat votum firmare, quomodo ne minus subordinata sunt. Ad quam respond. commutari posse tale votum, & juramentum, facta circa eandem materiam absque subordinatione. Ita Suarez, Sa, Castropalaus, Bardi, Basilius Pontius, Trull. & alii. Est ratio; quia hoc, quod juramentum sit conjunctum, vel subordinatum voto, vel non, non mutat suam naturam, adeoque si conjunctum, seu subordinatum, & adhuc disjunctum circa distinctam materiam versatum, commutabile est vi Bullæ; etiam tale erit non subordinatum, voto, circaque eandem materiam. Dein, quia non est major potestas commutare votum, & juramentum dependens a voto, quam illud; hocque ab eo non pendens, dato, quod, facultas commutandi vota ad juramenta extendatur, ut patet ex dictis: nam non est major potestas delegata ad absolvendum Petrum innodatum triplici censura, ac una ligatum: unde a tribus absolvi poterit a potestatem habente absolvendi a censuris ut sic; licetque videatur strictior obligatio ex voto, & juramento, tamen in facultate commutandi vota implicite ad hanc strictiorem obligationem potestas datur.

145. Inspectia verbis Bullæ: utpote: *Et illius posse vota omnia in aliquod subsidium hujus expeditionis per eundem Confessarium commutari*. Censeo commutationem faciendam esse in pecuniis (reponendis in Cathedralium Gazophilacio vulgo *Cepillo*, ad hoc ibi fixo) est ratio: quia nomine subsidii intelligitur illius egestatis suppletio, quæ in præsenti conatur subveniri; sed hæc est pecuniæ defectus, igitur per subsidium intelligi debet erogatio pecuniæ, qua, maxima summa, eget expeditio Sac. Belli contra Infideles, ad quam ordinatur. Accedit declaratio Commissarii Gener. Illustrissimi Sotomayor. ann. 1642. facta, & in valvis Templorum Matriti affixa, ita sonans: *Todas, y qualesquiera commutaciones de votos, que los Confessores hizieren, no han de poder aplicar la limosna, ni commutacion a otra obra pia: sino a la dicha Santa Cruzada, y lo que de otra manera se hiziere sera nulo*. Fuse habes apud Galeg. *dub.* 150. Nec obest; quod pia opera Deo oblata pro felici exitu talis expeditionis sint efficaciora: nam etiam ratione finis erogatio pecuniarum est opus pium, præterque hanc efficaciam, aliam tenet naturalem, qua carent alia pia opera; quæ ex parte offerentium sæpe nullam, vel parvam a Deo impetrant virtutem, quamvis ex se sint efficacissima. Demum in Bulla Italica eleemosyna pro commutatione præscribitur.

146. Fine tamen, & intentione Sum. Pontificis attenta, probabilior est opinio, tenens talem commutationem, & in subsidium temporale, & spirituale debere fieri, ut ajunt Henr. Sanchez, Suarez, Villalob. Diana, Fernandez cit. a P. Bardi *pag.* 449. & Ludovic. a Cruc. *pag.* 280. Est ratio: quia Pontifex intendit Fideles allicere, mediante hoc privilegio, ut eo utantur, sicque pecuniam aliquam erogando, major quantitas in subsidium belli cumuletur; quod consequi procul dubio certius poterit adhibita commutatione, partim in pecuniis, partimque in piis operibus; quam si solum in pecuniis fieret; quo modo finis prædictus, a Sum. Pontifice intentus cassaretur. Ex his deduces, commendari profecto posse illam opinionem certe piam, ac tutam in praxi, quam talem censet Mendo *disp.* 26. *c.* 17. *n.* 179. dicens: *Negare non possum hanc opinionem esse practice tutam, cum eam defendant tot, ac tam graves AA.* utpote Suarez, Thom. Sanchez, Trull. absolute eam propugnantes, & alii a se citat. *num.* 178. docentes, quod in subsidium spirituale commutari possunt vota Pauperum, omnino indigentium.

147. Elapso anno promulgationis Bullæ designari potest materia commutationis voti factæ intra annum durationis ejus. Ita complures AA. Ratio est: quia materiæ designatio non est actus jurisdictionis, consequenterque nil prohibet fieri posse. Rationis causa patet; nam a quocumque laico designari potest de mandato Confessarii ei talem delegantis facultatem, exercitium, ut puta actus prudentiæ, circa commutationem in confuso factam, quæ talis designatio solum requiritur ad complendam commutationem factam a Confessario tempore apto; quamvis censeatur, in eo tunc commutare ipsum Confessarium, uti Pontificem dispensare in esu carnium tempore prohibito, utriusque Medici adhibito consilio.

148. Commutationem autem non differre posse Confessarium, usque ad casum anni durationis Bullæ, certum est: ut si Pœnitens e. g. in ultimo die anni peteret eam, nec sciret in promptu se determinare Confessarius de materia subroganda; nec in tota die consilium exposcere. Est ratio: quia causa commutandi integra remansit, quamvis munus acceperit Confessarius; quæ acceptatio non est causæ inchoatio alias nusquam daretur casus, in quo causa delegata remanere posset integra post mortem Delegantis; vel ob amotionem ab officio; quia delegatus acceptans delegationem, censebitur causam inchoasse; sicque si ab hac decesserit vita Delegans, aut ab officio cessaret, semper in Delegato maneret jurisdictio ex hoc capite, cumque solum causæ pendentes ad finem valeant perduci, ut in illa dicitur, *expirata Bulla*, ideo usque ad casum anni durationis nequit differri commutatio, eo quod postea commutari non posset votum.

149. Cui tamen est commutatum votum in materiam postea assignandam, non incumbit jam obligatio standi voto. Ita Lessius, Diana, Sanchez, Trull. Bardi. Est ratio: quia jam est translata obligatio voti in aliam materiam, utpote assignandam.

150. Si vovens obliviscatur materiæ, circa quam erat votum, poterit non obstante commutari votum illud a Confessario sic: ut nunc pro tunc vi Bullæ tibi commuto votum, quod emisisti, cujusque speciem, seu materiam non recordaris, in materiam illam, quam Deus scit esse moraliter æqualem, & proportionatam materiæ illi, de qua erat votum a te factum. Si per hæc, aut similia verba intendat Confessarius commutare vota, manebunt certe commutata, electa materia proportionata a Confessario, vel ab altero de ejus commissione, aut ab ipso vovente cum recordetur voti a se emissi. Hæc autem potius speculativa, quam practica est resolutio; quia dum, quisquis sit vovens, immemor est voti post adhibitam diligentiam, non indiget commutatione, ad nihil enim tenetur tali durante oblivione.

QUÆSTIO VIII.

De votis, quæ possunt, & non commutari vi hujus privilegii.

SUMMARIUM.

151. *Omnia vota commutari queunt, tribus exceptis.*
152. *Corollarium.*
153. *Inferes etiam commutari posse votum factum spe commutationis.*
154. *Qui vovit, non peccare contra castitatem externe, interne, & castitatem conjugalem, advertens in hoc se ad totalem castitatem ligare, a tali voto commutari nequit vi Bullæ.*
155. *Bene vero si hoc non adverterit.*
156. *Commutari potest votum suscipiendi ordines sacros &c.*
157. *Etiam votum non nubendi.*
158. *Votum continentiæ, &c. nequit commutari.*
159. *Votum castitatis ad tempus, aliquoties est temporale; quandoque perpetuum.*
160. *Votum castitatis conjugalis potest commutari; & virginitatis.*
161. *Solvitur objectio, traditurque vota supra dicta posse ab Episcopo dispensari.*
162. *Non tamen si illud sit factum de consensu utriusque Conjugis.*
163. *Alia vota commutabilia assignantur.*
164. *Potest commutari votum factum in favorem causæ piæ, non acceptatum.*
165. *Votum commutatum a Sum. Pontifice in materiam non sibi reservatam, potest a quocumque Confessore vi Bullæ commutari.*
166. *Solvitur objectio.*
167. *Votum, & juramentum firmans statuta Academiarum, &c. commutari nequit.*
168. *Tria vota excepta, si sint pœnalia, possunt commutari.*
169. *Etiam si sint conditionalia ante impletam conditionem; non vero post.*
170. *Hujusque partis ratio assignatur.*
171. *Ostenditur differentia inter votum pœnale, & conditionale.*

172. Si

172. *Si conditio tacite tuest, nequuet commutari dictu trie votu.*
173. *Nec si conditio est necessaria.*
174. *Similiter si non sit veru.*
175. *Commutari potest votum ingrediendi Religionem non approbatam u S. Sede.*
176. *Etiam ingrediendi strictiorem, vel in aliam determinatam, &c.*
177. *Potest commutari votum convertendi debite iecerta in subsidium terræ Sanctæ.*
178. *Votum Hierosolymitanum fuctum causu videndj aliquam imaginem commutari potest.*
179. *Votum commutatum non revivifcit, non implete materiu, in quam est commutatum.*
180. *Commutato a voto integrum est ad votum redire.*
181. *Votum incommutubile, factum vi metus incussi u causa extrinseca ad extorquendum ipsum, est commutabile vi Bullæ.*
182. *Corollarium.*
183. *Similiter si sit fuctum intentione se obligandi ad illud sub veniali tantum.*
184. *Si dubitatur de intentione se obligandi in dictis votis, commutari possunt.*
185. *Votum Religionis factum præcise in utilitatem alterius, commutabile est; etiamsi juramento firmatum.*
186. *Licetque in Dei honorem factum primario sit.*
187. *Qui alterius subduntur potestati u votis commutari non possunt.*
188. *In dictis votis nequit commutari, adhuc in cusibus in quibus licet Episcopo dispensare.*
189. *Sumendi Crucem voluntas pro expeditione Cruc. commutabilis est.*

151. SUPPONENDUM est omnia vota tum personalia, tum realia, tum mixta, exceptis tribus illis, & adhuc absolutis, ut infre dicetur, ultramarino nempe, castitatis, & Religionis, commutari posse, & expresse habetur in Bulla his verbis: *Et illis posse vota omnia (ultramarino, Castitatis, & Religionis duntaxat exceptis) in aliquod subsidium hujus expeditionis per eundem Confessarium commutari.*

152. Ex quo patet, nullum ex tribus edhuc in evidenter melius commutari posse vi Bullæ, ut communiter tenent AA. quidqoid dicant Cajetanus, Aragon. Sayrot, & Valentia. Ratio fortior est pesxis. Præterea in Extravag. Sixti IV. incipiente: *Et si Dominici*. a. *de Pœniten.* statuit Pontifex, quod nemo quacumque dignitate etiam Episcopali, vel majori insignitus tria vota, & S. Jacobi ad Compostellam, & ed limina Apostolorum Petri, & Pauli commutare præsumat: adeoque tria eucepta rantum in Bulla nec in aliud reservatum, Deo gratiue commutari possunt ob strictam probibitionem.

153. Votum factum spe commutationis obtinendæ, potest commutari vi Bullæ. Ita Truil. *num.* 5. *pag.* 36. Est ratio: quia non est aliqua, quæcumque sit, quæ obsit inelusioni ejus in facultate commutandi vota. Similiter votum non expostulandi commutationem alterius voti.

154. Si quit vovisset, heri non peccare euterne contra castitatem, hodie interne contra eam, crasque castitatem conjugalem; & in oltimo voto castitatis conjugalis babuisset intentionem se obligandi ad omnimodam castitatem, commutari non posset ei tale votum. Ratio patet: perfectam enim, & absolutam ita Deo promisit castitatem.

155. Si autem in ultimo dicto voto non baberet intentionem vovens ita se obligandi, ei omnia quibunt commutasl vote. Ita Ludovic. e Cruc. Trull. Bossi. Alphonsus a Leone, Sanchez, & alii eitati e P. Bardi, hocque quamvis advertetet se ligati ad perfectam castitatem vi ultimi voti. Est ratio: quia vota ille non uniuntur quoad obligationem formalem, licet nnum compleant votum formale perfectæ Castitatis, ex quo capite, quamvis qnoad effectum ita sit, ac si votum castitatis absolutum, & perfectum emisisset, & quod est materialiter, & per accidens ad perfectam Castitatem esse adstrictum, æquivalereque tria illa vota uni omnimodæ Castitati, tamen non æquivalent quoad reservationem: quia connexio illa n voluntate voventis provenire debet, minime vero a pluralitate votorum, inter se connexionem non habentium, quorum quodlibet vi Bullæ commutari poterit. Demum odiola est reservatio: igitur.

156. Potest commutari votum suscipiendi ordines sacros. Ita Azor. Henri. Sanchez, Rodriq. Acosta. Fernandez, Bardi, & alii apud Ludovic. a Cruc. *disp.* 1. *c.* 6. *dub.* 10. *num.* 6. *pag.* 311. Est ratio: quia tale votum non fertur immediate ad Castitatem; sed ad statum cui est per Ecclesiam annexa. Etiam votum non peccandi: quia non est ex exceptis. Si autem sit dubium num votum sit ex tribus, eut reservatum, ex modo quo celebratum fuit, commutari poterit vi Bullæ. Ita Sanchez, Trull. *pag.* 393. *num.* 2. in fine. Est ratio: quie hic benignior part est interpretanda.

157. Similiter votum non nubendi. Ita Sanchez, Trull. Henri. Ludovic. e Cruc. *loco sup. citat. num.* 4. *pag.* 310. aliique apod hos. Ratio est: quia non est votum perfectæ castitatis: si tamen tale votum factum foret in favorem tertii, utpote si Maritus ad preces suæ Consortis, ex hac vita decedentis, votum emisisset, non aliam ducendi in uxorem, Filiorum causa, & acceptatum ab uxore, vel e contra, commutari non posset: quia Bulla non extenditur ad commutanda ea vota, quorum commutatio ex jure quæsito resultat in damnum tertii.

158. Pariformiter nequit commutari votum continentiæ de licentia Consortis, animo ingrediendi Religionem ante consummatum matrimonium. Est ratio: quia est omnimodæ, & perfectæ castitatis; similiterque post consummatum matrimonium, consentiente Consorte; sin minus autem, commutari poterit, quie non est absolutæ castitatis.

159. Notatione dignum est, quod vovens castitatem ad tempus determinatum, si in ea ætate illud voverit, ut tempus extentensionis ejus cum ætate ipsius voventis impleant 90. eut 100. annos, perpetuum erit votum, quia non solent bomines amplius vitam prolongare; si antem dictam ætatem, seu numerum annorum non constituant, temporale erit: ut si Petrus in ætate 50. annorum voveat Castitatem per 40. vel 50. annos, incommutabile erit tale votum, quia perpetuum; si autem pes 30. ad majus commutabile, quia temporale.

160. Etiam Votum Castitatis conjugalis, adhuc Religiosorum Ordinum Militarium, qui non sunt veri Religiosi: Et non petendi debitum, ob rationem supra positam. Ita Lessius, Trull. Ludovic. a Cruc. Sanchez, Diana, Bardi. Similiter virginitatis, si præcise sumatur, quatenus importat corporis integritatem, in primis consistentem tantum in actus luxuriæ abstinentia. Ita ultimi tres cum aliis citatis AA. Quod si non constet, an vovens voluerit se solum obligare ad solam dictam abstinentiam, præsumendum erit fuisse perfectæ, & absolutæ Castitatis, consequenterque commutari non posse.

161. Objicies: votum est stricti juris: ergo ad minimum extendi debet, juxta regulam 30. juris in 6. *in obscuris minimum est sequendum*. Respond. possessionem stare pro omnimoda Castitate: quia sic communiter accipi solet, minime vero pro solo actu primo, ideoque non stamus hic in obscuris. Adverte, quod dicta vota supre etiam dispensari possunt ab Episcopo jure ordinario, (ex quo recte inferes, commutabilia esse vi Bullæ) & confessariis Ordinum Mendicantium, rite approbatis, ex delegata potestate sibi a Sum. Pontificibus concessa, ut dicitur in *tom.* 1. *tract.* 6. *disp.* 3. *quæst.* 4. *num.* 46.

162. Non tamen potest commutari votum Castitatis, utriusque conjugis communi consensu factum: quia est votum absolutæ, & perfectæ Castitatis, ut docent Navarr. Henriq. Sayrus. Trull. aliique, quos citat, & sequitur Sanchez.

163. Insuper commutari potest votum perpetuo inserviendi alicui hospitali, vel alteri Religiosæ domui: etiam votum obedientiæ alicui emissum. Ita Bardi Trull. & alii. Est ratio: quia hæc non sunt vota Religionis. Similiter servandi paupertatem extra Religionem. Ita Henriq. Suarez, Trull. Ratio est: quia non est ex exceptis. Etiam votum Religionis absolutum, si disjunctive factum fuerit cum alio non excepto, utpote simplicis paupertatis, vel religionis: quie in eo tunc eligi potest unum ex non exceptis seu non reservatis ex *reg.* 60. *juris in* 6. quæ commutabilia sunt, ut communiter docent AA. licetque vovens haberet propositum exequendi partem reservatam. Ita Malderus, S. Tho. Suarez, Layman, & alii citat. in P. Bardi *pag.* 465. quia proposito non obligatur *quis*; *nec Deo* aliquod jus acquiritur ex eo. Licetque pars non reservata fiat impossibilis, adhuc commutari potest votum, juxta Ludovic. a Cruc. Trull. Diana, & alios. Est ratio: quia tale votum ratione sui nunquam obligavit ad partem reservatam, aliundeque corruit ante electionem; non tamen si quis voveat disjunctive duo excepta, vel reservata: ut puta Religionem, & perfectam Castitatem. Ratio satis liquet. Etiam non fornicandi: quia actus conjugalis exerceri potest medio matrimonio. Iterum, non petendi debitum de communi consensu: quia adhuc possunt reddere in opinione probabili, vel saltem ad secundas transire nuptias &c. & quocumque alio modo quo non sit perfectæ Castitatis.

164. Item commutari potest votum erogandi cuidam Ecclesiæ, vel pauperi unum aureum e. g. pro quacumque vice in qua quis ludet (supposita tamen non acceptatione, quæ si adsit, contrarium est tenendum, uti dicitur in *tom.* 1. *tract.* 6. *d.* 3. *quæst.* 4. *num.* 51. juxta probabiliorem ibi opinionem: licet enim possint relaxari talia vota; non tamen aliquid concedi in præjudicium tertii). Etsi debitor magnæ pecuniarum summæ devenerit ob consuetam fractionem voti, partim in eleemosynas, partimque in opera pia. Ita quamplures AA. citati in P. Bardi, & Diana: tamen de pecunia debita opus est expressa postulatio commutationis, nam ex contratio solum facta erit commutatio, ut imposterum tali non astringatur obligationi.

165. Quamvisque Pontifex pecuniam debitam ob fractionem voti commutet, vel partem remittat, partemque solvendam relinquat, poterit Confessarius vi Bullæ hanc in pia opera commutare, ut tenent Suarez, Ludovic. a Cruc. Trull. Sanchez, Bardi & alii. Est ratio: quia nil obest commutatio Pontificis, cum per eam pars pœnæ, quam vovens tenetur solvere, non sit affecta reservatione; & sicut ante Pontificis commutationem poterat tota pœna vi Bullæ commutari valide, ut habetur respective *in tom. 1. tract. 6. d. 3. q. 4. post n. 47. in fine*, juxta probabilem opinionem, in opera pia, ita & post; licet juxta superius dicta partim commutari debeat dicta pars in eleemosynam, partimque in opera pia, præcipue, cum alia pars a Pontifice in opus pium commutata fuerit: Similiter si votum sit ex tribus, absque eo commutatum in materiam non reservatam, poterit hæc a quocumque Confessore commutari vi Bullæ. Ita plures AA. citati in Trull. *pag. 390. n. 7.* Ratio est; quia est jam novum votum per se non reservatum, ad cujus materiam, nempe in quam commutatum est, non obligatur vovens ex præcepto commutantis; sed ex proprio consensu.

166. Objicies: In alternativis electio est debitoris; sed facta nequit ab ea resilire: ergo. Firmatur: ex regula juris. *Quod semel placuit amplius displicere non potest*: ergo ad materiam in quam commutatum est votum a Sum. Pontifice tenetur vovens semel accepta commutatione; consequenter nequit ab alio Confessore vi Bullæ commutari. Respond. negando antecedens, quoad secundam partem; hoc enim integrum est ei, quin ei obsit simplex, & merum propositum exequendi partem, in quam est commutatum votum, quod nec est promissio, nec censetur cum illo alloqui Deum, ut ait Malderus. Ad reg. juris dico falli in omnibus casibus in quibus permittitur pœnitere, vel variare, ut in simplici proposito, quod tantum hic adest. Demum subrogatum naturam principalis sequitur juxta intrinseca, & per se ei convenientia, & necessaria, ut res subrogata sit æqualis; non autem opus est, ut quoad extrinseca, & quæ per accidens eidem rei conveniunt, qualis est reservatio materiæ reservatæ; idcirco materia subrogata non sequitur naturam principalis quoad reservationem, quam esse odiosam, non leviter veritatem statutam convincit, evellitque contrariorum fundamente.

167. Vota, seu juramenta, quibus firmantur Communitatum, Collegiorum, Academiarum &c. statuta, commutari nequeunt. Ita Azor. Trull. Bardi. Est ratio: quia Bullæ privilegium non est concessum Universitatibus (cujus causa idem dicitur de voto colendi aliquem Sanctum cujuscumque Civitatis, Villæ, vel Loci) sed perticularibus Personis, quæ cum proinde sint in utilitatem tertii, commutatio pariter in damnum tertii foret: quod fieri nequit, ut diximus supra, sicuti vota quædam facta a quocumque Prælato Ecclesiæ non alienandi bona ecclesiastica.

168. Quodcumque ex tribus votis exceptis, quando est pœnale: ut si quis animo se retrahendi a ludo, vel ab inebriatione voveat perpetuam castitatem, sive votum fiat hoc modo: *Si ludam voveo castitatem*; quomodo licet in absolutum votum transeat, tamen cum perfectione illa; nempe cum obligatione, quæ originem ducit ab actu deficiente a natura, & perfectione voti, utpote illa abominatione rei promissæ: sive sequenti: *Voveo castitatem posito ludo*. Ita Sanch. Gom. Medin. Rodriq. Castropal. Trull. commutari valebit, votorum enim reservatio cum (ut dictum est) sit odiosa, sicque restringenda, est interpretanda de votis quæ non includunt voluntatem fugiendi absolutam obligationem, quod repugnat perfectioni voti: cumque dicta vota pœnalia imbibitam habeant talem voluntatem, non censebuntur vota simpliciter, & stricte talia, cum non ex affectu, & devotione ad castitatem fiant, sed ut deterriti a pœna vindicativa, a ludo, inebriatione &c. abstineantur, quomodo non ut amabilis castitas, sed ut odiosa vovetur. Si autem pœna foret medicinalis, ut in eo qui vovit Religionem, si fornicationem in mente non vitet, affectu, ut in Religione ei facilius erit vitare, commutari non poterit ob rationes supra positas.

169. Insequendo ergo dicta *in tom. 1. tract. 6. d. 3. q. 4. n. 46.* sentio, etiam votum conditionale, ante impletam conditionem commutari posse, non autem post, ut *loc. cit.* dicitur, posse Episcopum; & de pœnali cum Herinex, cui addo pro nostro casu, vi Bullæ, Lessium, Filiucium, Basilium Pontium, Ludovic. a Cruc. *disp. 1. cap. 6. dub. 9. n. 16. pag.* 308. & Sayrum *lib. 6. cap. 11. n. 77. pag.* 204. Ratio primæ partis est: quia votum illud non est absolutum; sicque etiam perfecti intelliguntur reservati in sua specie, qui solum sunt absoluti.

170. Secundæ autem partis ratio est: quia impleta conditione votum ab initio conditionale est jam absolutum, & saltem æqualiter obligat, ac ipsum votum absolutum, uti patet: factum enim videtur ad modum contractus onerosi, quem cum Deus impleat ex parte sua, cui ingratus fiat ipsi Deo vovens, tenetur votum implere: magisque reprehensibilis alias foret, quam si gratis promisisset. Præterea ita se habet tale votum, ac si ab initio fuisset sine conditione factus contractus: ergo idem de voto sentiendum est. Ant. constat. *ex l. potior. ad fin ff. qui in pignore potiore*, ut sic habet: *Cum semel conditio extiterit, perinde habetur, ac si illo tempore, quo stipulatio imposita est, sine conditione facta esset*. Nec valet dicere hoc esse verum quantum ad obligationem, sed non quantum ad radicem obligationis; quamvis enim obligatio æqualis sit, radix tamen obligationis non est æque perfecta: qualiter in aliis contractibus non solum obligatio; sed etiam ipse contractus est æque perfectus conditione impleta: ut patet in matrimonio, sponsalibus, emptione, & quacumque humana promissione.

171. Nota: quod in votis pœnalibus ob vindictam nusquam est perfectus consensus ad votum, e contra autem in conditionali: hæc enim est differentia inter votum pœnale, & conditionale; quod pœnale est pure ad abstinentiam certi operis, & ob quod vovet, ut timore pœnæ consequatur eam; de conditionali vero non est negandum, fieri multoties motivo obligandi Deum (ut ita dicam) ad hoc, quod in præmium affectus ad votum purificet conditionem, vel alias in solutione purificationis conditionis a Deo est affectus in votum. Deinde in conditionali est saltem obligatio absolute ex illo nunc, pro alio tunc purificationis conditionis, licet non pro ipsomet nunc. His ruunt in contrarium objicienda. Hinc

172. Conditionalia vota ex tribus exceptis facta cum expressa conditione, quæ tacite inest, commutari non possunt, quia absoluta sunt: ut e. g. voveo Religionem, si vixero. Similiter facta cum conditione de præterito, vel præsenti; si conditio est impleta, valida erunt, neque commutari poterunt; sin minus, irrita: ut voveo Religionem, si Pater, &c. incolumis tali die e periculo evasit, si nunc regressus est ad Civitatem: quia regressus actualis, & evasio a periculo non suspendunt Religionis votum; sicque absoluta erunt; ut ajunt Suarez, Sanchez, Bardi.

173. Ita incommutabile vi Bullæ erit votum factum cum conditione necessaria: ut, si sol orietur cras, castitatem voveo: quia conditio certo eventura, qualis est hæc (ni intenderet quis per ortum solis ostensionem lucis ejus sublunaribus) habetur pro impleta, consequenterque votum absolutum. Si autem sub conditione impossibili factum sit, irritum: quia cum nolit se vovens obligare ni posita conditione, hæcque nusquam ponatur, pariter nunquam votum obligavit. Ita Sanchez pro utroque casu citans AA. quamvis talis conditio non annullet contractus, nec ultimas voluntates ob dispositionem juris.

174. Si autem conditio non sit vera conditio, sed idem, ac quando, vel postea, ut, voveo Religionem si Pater, vel Soror moriatur, in eo tunc absolutum est votum, adhuc in sententia contrariorum; quia directe fertur, & ex affectu ad illam, consequenterque vi Bullæ nequit commutari.

175. Potest commutari etiam vi Bullæ votum ingrediendi Religionem a S. Sede non approbatam: quia vera, & propria Religio non est. Etiam assumendi Fœminarum Deo dicatarum habitum, vulgo *de las Beatas*: quia non est status Religionis, nec votum castitatis formaliter sumptæ, seu solemne. Similiter votum conversorum statum cum Religiosis in perpetuum eligentium, quia non est Religionis, nec castitatis votum: etiam ingrediendi Religionem Militarium (S. Joannis excepta, quæ vera Religio est, in qua tria vota solemnia fiunt) utpote Alcantaræ, Calatravæ &c. commutari possunt: quia non sunt propriæ Religiones juxta communiorem, & veriorem sententiam; ad quod adhuc sufficit, quod saltem sit sub lite, an sint tales necne ex dictis *n. 160. & 161.*

176. Commutari paciformiter potest votum ingrediendi strictiorem Religionem, in laxiorem, dummodo veram, etiam determinatam; vel brevitas temporis implendi tale votum intrandi in Religionem, similiter perseverandi in ea, postquam eam quis est ingressurus, impletoque intrandi voto, ob austeritates a se ignoratas eam reliquit; votum enim perseverandi in Religione est distinctum a voto ingrediendi, adeoque voventem Religionem plures AA. solum astringunt ad ingressum; quin eum obligent ad permanendum in ea, præcipue stante justa causa exeundi; perseverantiæ autem votum ad ibi manendum ligat voventem, etsi adsit justa causa egrediendi. Idcirco a primo, Papæ est dispensare; & a secundo, Episcoporum. Igitur derelinquens Religionem justa de causa, voto ingrediendi eam satisfecit; quantumvisque votum perseverantiæ adjunctum sit, absolute introeundi, tamen cum non sit de substantia Religionis, sed qualitate conjuncta voto Religionis, ideo commutari potest, hæcque est ratio assignanda pro aliis hic dictis, quia non sunt vota Sum. Pontifici reservata, qui substantiam votorum exceptorum sibi reservat, non qualitates eorum.

177. Votum convertendi debita incerta in subsidium Terræ Sanctæ commutari potest. Ita Navarr. Suarez, Sanchez, Trull. Est ratio. quia non est ex reservatis; intelligendum tamen est ante acceptationem. Similiter commutari potest votum eundi hoc, vel illo modo Hierosolymam, utpote pedibus, mendicando &c. Ita Lessius, Sanchez; ratio quæ supra: quia non votum, sed circumstantia voti commutatur.

178. Quam peregrinationem Hierosolymitanam si quis voverit ob solum finem, quamdam visendi imaginem; commutari poterit tale votum: quia solum est reservatum, cum sit causa visitandi Loca Sacra, adeoque alieno ab hoc stante fine, reservatum non erit; consequenterque commutabile.

179. Culpabiliter adhuc omissa appositione materiæ in quam commutatum est votum a Sum. Pontifice ipsum non redit. Ita complures AA. citati a P. Bardi *pag.* 467. *num.* 84. Est ratio: quia per commutationem obligatio prior extincta fuit, consequenterque non reviviscit, eo quod absolute fuerit commutatum votum; licet aliunde peccet lethaliter, non implendo materiam signatam: si tamen vovens interius non acceptarit commutationem, sed solum exterius finxerit acceptare, non erit votum commutatum: sicque ad illud tenebitur, sicut ante; ast poterit quotiescumque voluerit dictam commutationem acceptare interius. Ita Sanchez, Bardi, Ludovic. a Cruc. *pag.* 341. *n.* 15. addens: sicut de ficto professo late probat Sanchez: & si vovens acceptarit commutationem, eam tamen non intenderit executioni mandare, tenetur pravam illam intentionem mutare, dictamque commutationem explere, eo quod valeat, uti tradunt communiter DD. de eo qui promisit, animo promittendi, sed non implendi promissionem.

180. Liberum est voventi relinquere commutationem acceptatam, & quomodocumque factam, & ad prius votum redire. Ita plures citat. a P. Bardi, & Lodovic. a Cruc. falso ab eo citatus; nam hanc tenet conclusionem *disp.* 1. *cap.* 6. *dub.* 16. *n.* 5. *pag.* 338. Est ratio: quia cum commutatio sit dependens a voluntate, & beneplacito voventis, fit in ejus gratiam, & utilitatem; ut facilius votum impleat. Ex quo apparet semper ei esse integrum eligere materiam principalem, vel subrogatam, alias non favor, sed onus esse videretur; inducit igitur commutatio conditionem illam, quæ respectu ejus se habet, ut favor, cui cum non cedat, proponendo materiam subrogatam amplexari, adhuc stante dubio de tali renuntiatione, præsumendum erit pro libertate voventis, cum desumatur a contingentibus præsumptio, ideoque eligere, quam malit, valebit partem.

181. Quodcumque ex tribus votis reservatis emissum ex metu adhuc levi, incusso, gratia extorquendi ipsum non est reservatum, adeoque commutabile vi Bullæ. Ita quamplures AA. citati a P. Bardi *pag.* 472. Ratio est: quia non est omnimode perfectum, quale debet esse, seu ex pio animi affectu procedens, coarctari enim debet reservatio, quia odiosa (ut pluries dictum est) cumque tale votum involuntarium secundum quid sit per injuriam a causa extrinseca illatam, ad votum impellente, ratione cujus injuriæ deficit dictum votum a perfectione requisita ad reservationem: ideo

182. Hac ratione liquet non esse censendum ita de votis factis ob metum incussum a causa intrinseca ut imminenti periculo mortis, scilicet gravissimæ infirmitatis, naufragii, &c. quia in his casibus nullus impellit ad vovendum, sed voluntas votum, eligit tamquam medium ad vitandam mortem, bene vero in aliis, ubi voluntas, non movens, sed mota a causa extrinseca est.

183. Est insuper non reservatum & incommutabile consequenter vi Bullæ, votum ex tribus exceptis factum cum intentione se obligandi tantum sub veniali. Ita Sanchez, Bossius, Trull. & alii. Ratio est: quia licet intentio consequens sit ad essentiam voti, velutique accidens se habeat; tamen dum ita vovetur, veluti deprimitur efficacia voti, remanetque imperfectum, ratione cujus imperfectionis est quid leve, & non res magni momenti, qualia sunt reservata vota a Sum. Pontifice.

184. Quamvis votum sit emissum in materia reservata, si solum obligat ut præsumptum, hoc est, cum dubitetur an vovens habuerit intentionem se obligandi (qualem adesse, uti solet, debet præsumi), vi Bullæ commutari potest. Ita Suarez, Merolla, Cardinalis de Lugo, Sanchez, Bardi, eos citans *pag.* 472. Est ratio: quia ratione illius incertitudinis, non comprehenditur in reservatione; solum enim vota certa omnimode, minimeque fundata in juris præsumptione: nec mirandum: nam magis odiosa est reservatio, quam obligatio; quia hæc est intrinseca voto, ita ut essentia voti essentialiter consistat in obligatione Deo facta, (licet de meliori bono) adeoque si præsumptio, & possessio est pro voto, consequenter, & hæc pro obligatione, sicque adstringendus vovens ad votum, præsumpta intentione in eo se obligandi, ex communiter contingentibus deducta: reservatio autem accidens est omnino extrinsecum adveniens voto, dependens ex alterius voluntate; idcirco non est pro ea judicandum. Proindeque præsumptio pro obligatione non est ad reservationem ampliandam, cum de Sum. Pontificis voluntate præsumendum prudenter sit solum vota certa, absoluta, perfectaque sibi reservari.

185. Infertes ex superius dictis, quod si quis promittat Religionem ingredi in alterius utilitatem, firmans promissionem juramento e. g. Hæres in gratiam Fratris immediati hæreditatem succedentis, facto etiam Juramento in utilitatem Successoris, reservatum non erit votum; imo & corruet, si remittatur promissio, cujus est accessorium, quam si Promissarius nolit condonare, dispensare poterit Præsul Ecclesiasticus; per Bullam tamen relaxari non poterit: quia solum dat facultatem ad commutandum, minime vero ad dispensandum.

186. Eo adhuc emisso juramento principaliter in Dei decus commutari valebit vi Bullæ: quia Deus accipit illud in ordine ad utilitatem alterius; sicque dum hic cedit, vel nullum sperat commodum obveniendum de ingressu promittentis in Religionem, tunc remittit Deus debitum sibi ortum ex tali juramento. Ita Sanchez, Basilius Pontius: ex cujus Sanchezii principiis colligitur cessare juramentum tale absque dispensatione, vel commutatione, dum tertius cedat.

187. Vota emissa in materia reservata ab eis, qui alterius subiunt potestati, ut uxor, filii impuberes, servi, &c. commutari per Bullam non possunt; nec probatur aliquid ex eo, quod Superiores eorum queant talia vota irritare: quia hæc est valde distincta potestas, ut constat ex materia de voto, quidquid dicat Gutierr. contrarium tenens hac ratione motus.

188. Dicta tria vota nec commutari possunt vi Bullæ in casibus in quibus licet Episcopo dispensare, non jure proprio, & ordinario, sed ex præsumpta Pontificis voluntate, ita concedentis, ne desit Medicina infirmitati mortem minanti. Ita Basil. Pontius, Rodriq. Suar. Sanchez, Bossius, & alii ab ipso cit. cum P. Bardi *pag.* 475. Est ratio: quia Bulla solum dat facultatem commutandi vota, quæ absolute, & per se non sunt Papæ reservata: non vero illa, quæ per accidens inferioribus Pontifici reservata sunt, ad mala imminentia præcavenda, qualia sunt proposita, quæ revera non amittunt reservationem, quamvis super his valeat cognoscere Episcopus ex benignissima Pontificis menti conformi interpretatione, cui videtur Pontificem delegare pro his casibus potestatem, super quibus adhuc stante necessitate urgenti, non posset Parochus cognoscere, licet aditus ad Episcopum non pateret; quia in ipso nulla est potestas ordinaria ad dispensandum in votis, etiam non reservatis, neque ad ea commutanda; nemo enim commutare potest vota, ni jurisdictionem habeat Episcopalem, vel quasi, in foro externo, vel privilegium.

189. Commutabile similiter est votum assumendi crucem in quacumque expeditione facienda a Pontifice. Ita Sanchez, Henriq. Suarez, Bardi. Ratio est: quia nullo jure, aut consuetudine ejus reservatio ostendi potest, quo patet, commutabile esse.

QUÆSTIO VIII.

In qua de praxi commutandi vota vi Bullæ agitur.

SUMMARIUM.

190. *Quid teneatur facere Confessarius ante commutationem votorum? I. Attendere finem voventis.*
191. *Modus commutandi vota assignatur.*
192. *In opera pia commutari possunt.*
193. *II. Natura voti attendi debet,*
194. *III. An materia voti sit sub præcepto necne?*
195. *IV. Onera toleranda in voti.*
196. *Notabile.*
197. *Ea præcipue, quæ executionem voti æstimabiliorem Deo reddunt.*
198. *Corollarium.*
199. *Aliud.*
200. *Datur materia in quam commutari potest votum perfectæ castitatis.*
201. *Similiter quodvis aliud castitatis votum.*
202. *Etiam votum assumendi Presbyteratum commutari potest.*
203. *Pari passu Religionis.*
204. *Non tamen in Religiones Militares, quæ verum Religiosum non constituunt.*

190. ANTE omnem commutationem exercendam Confessarius attendere debet finem voti, ejus naturam, & onera, quæ sustinere teneretur vovens in voti executione. Finis est ille quem sibi objectum eligit vovens, in emissione voti; aliquoties enim est ad Cultum Dei, vel SS. alias ad corporis castigationem; aliter ad opera misericordiæ exercenda, &c. hoc igitur attento fine subrogabit Confessarius materiam valde huic similem, tali-

V 3

taliter, ut quæ est subrogata, apta sit ad finem a vovente intentum assequendum.

191. Sic ei qui jejunium vovit ad carnem macerandam commutabitur in cilicio, vel flagris se cædere, vel genibus flexis orare, &c. non vero in puram orationem, sicut Avaro voventi eleemosynam ad se retrahendum ab avaritia, non subrogabitur ea. Nec obest, quod oratio sit actus Religionis excellentioris, utpote moralis virtutis, ut dictum est suo loco: quia hoc non obstante, non est tam proportionata ad finem voventis; non enim attendi debet, quod excellentius est ex parte objecti, sed quod hic, & nunc omnibus pensatis circumstantiis congruit magis saluti spirituali voventis.

192. Cum tamen congrua non sit commutatio in alia opera pœnalia, adhibeantur alia opera pia, utpote Sacramentorum frequentia, & præcipue Eucharistiæ, quod maxime commendandum; eo quod cum per ipsum Fons bonitatis conferatur, pravitas eradicatur, & præcipue inordinatæ passiones carnis, ejusque motus sensuales evelluntur.

193. Secundo natura voti in individuo attendi pariter debet, utpote si absolutum, vel conditionatum, purum, vel pœnale; etiam, si ante, vel post conditionem impletam; si enim absolutum est votum, materia subroganda absolute erit; si conditionatum ante impletam conditionem, sub conditione pariter materia subrogabitur; post autem conditionem impletam, commutandum erit, ac si absolutum fuisset.

194. Tertio attendendum pariformiter est, an materia voti sit sub præcepto, necne, si alias enim jam cadat sub præcepto, ut si quis voveat non furari, &c. minor ei commutatio assignabitur. Insuper, utrum multum, vel parum, aut nihil a peccato abstineatur per votum; nam si valde recedat, major esse debet commutatio: quia voti obligatio in magnum Dei obsequium redundabit; ast si vovens sæpe labatur in noxam eam, circa quam vovit, minor esse debebit commutatio: uti etiam major cum concurrent plura vota, & juramenta circa eandem materiam, quia longe major honor Deo accrescet.

195. Quarto onera, quæ passurus erat vovens, consideranda sunt, quorum quædam affligunt corpus; alia vero bursam. Prima cum sint intrinsece, & per se in opere promisso imbibita, quoad intentionem, & durationem spectanda sunt: Secunda autem respectu ad qualitatem voventis consideranda; ut si dives est, an pauper, consequenterque Nobilis, vel Plebejus: nam sumptus majores ab illis impendi debent, quam ab his. Quæ vero bursam affligunt, quamplura sunt, ut considerari potest de eundo ad S. Jacobum Compostellæ, &c. vi voti; in quo primo sumptus in itinere faciendi, etiam morando ibi paululum, & redeundi; qui omnes necessarii sunt; ni vovens voluntatem haberet peregrinandi mendicando, aut parce vivendo, quod non præsumendum est: quia difficilior obligatio, ad quam expresse se resolvet vovens adstringere; aut ibi manere vellet. Deinde detrimenta, quæ ex absentia bonis voventis sequerentur.

196. Tamen quoad determinationem expensarum æstimandarum in similibus votis implendis, est advertendum primo, habendam esse omnimodam rationem de intentione voventis, a qua pendet voti valor. Secundo, aliqua ex dictis oneribus esse necessario conjuncta cum voti executione; & alia vero per accidens connexa; quo præmisso, sit

197. CONCL. Onera illa æstimanda sunt in commutatione, quæ voti executionem Deo gratiorem reddunt, cum saltem implicite prævisa fuerint, & volita a vovente. Est ratio primæ partis: quia commutatio debet esse de substantia voti, quoad individuum, consequenterque æstimari debet, id quod Deo æstimabilius reddit votum. Secundæ autem: quia si non præviderentur, volitaque saltem implicite non forent, perinde esset, ac si non adessent, cum mere per accidens ad executionem voti se haberent.

198. Liquet igitur ex hac concl. habendam esse rationem, de labore itineris sustinendo, molestia, tristitiaque, quam patitur vovens in decessu ab Amicis, consanguineis, & proprio domicilio, privationeque commoditatum quibus in domo propria frueretur; quæ onera intrinseca sunt executioni voti. Dein sumptus tam in eundo, (ut diximus) morando, quam redeundo, quos juxta æstimationem prudentem impensurus foret; quamvis promisisset excessivo comitatu, vestitu, & lauto ac repetito convivio peregrinationem exequi; quia coram Deo non augent æstimabilitatem voti, imo minuunt.

199. Debent præterea æstimari detrimenta in hæreditate subsecutura ex absentia, & periculum cui se exponit itinerans, si prævisa fuerint tempore emissionis voti, quia æstimabilitatem voti augent. Secus autem si non prævisa fuerint, ob rationem in contrarium, mereque per accidens annexa sint executioni voti, nec volita saltem implicite. Habita igitur ratione dictorum vi Cruc. commutabit Confessarius votum modo supradicto partim in subsidium Cruc. & partim in pia opera correspondentia, quæ alias in executione, debebat agere sequendo secundam ibi opinionem.

200. Putant aliqui, votum perfectæ castitatis non esse commutabile, quia nil ipsa melius, gratiusque Deo, ut colligitur ex Eccles. *c. 26. Omnis ponderatio non est digna animæ continentis*; quasi diceret, nullum opus bonum condignum est castitate, vel cum ipsa comparari potest. Tamen commutabile esse, certum est; talium licet verborum sit sensus dictus, vel non sunt comparabilia multa auri talenta cum castitate, seu nihil est in hoc mundo, quod castitate æstimabilius sit, ut explicat Cornelius a Lapide. Nam saltem alia plura opera pœnalia æqualis valoris reputari poterunt cum castitate, consequenterque cum ipsa commutari valebunt; licet in esse physico non æquivaleant: quia ad commutationem moralis sufficit. Juvat, quod alii dicunt & ad nostrum intentum certe melius, de abstinentia ab omni peccato intelligendum esse locum illum; non autem de pura continentia ab omni venereo.

201. Votum castitatis conjugalis pariter commutari poterit, aliudve votum semiplenæ castitatis in dicta opera pœnalia, utpote aliquod jejunium omnibus feriis sextis, in Confessionem, & Communionem menstruam, aut in mense repetitam bis, vel in alia similia opera. Monent tamen AA. quod aliquod, ad minus, ex signatis operibus impositis perpetuum sit, ut pro voto non contrahendi matrimonium in Sac. Pœnitentiaria consuetum est, ait Ludovic. a Cruc. *disp. 2. cap. 7. dub. 5. num. 4. pag. 377.*

202. Similiter votum assumendi Presbyteratum commutari poterit in castitatem servandam, in Psalmorum quotidianam recitationem pœnitentialium cum Litaniis, & precibus; vel in Officium B. Virginis; vel in tertiam partem Rosarii; in Coronam Christi; in Communionem, Confessione præcedente, bis saltem in mense repetitam; in erogandam stipem pro sacro celebrando singulis mensibus, &c. quæ omnia cum sint perpetuo imposita, & per modum habitus duratura, æquabuntur cum immobilitate status Sacerdotalis, ex quo non obligatur Sacerdos quotidie celebrare; sed solum festis solemnioribus, in quibus celebrando securus in conscientia sit. Ita Bardi, ex Sanchez, &c. Nota tamen, quod si nolit castitatem servare, in jejunium omnibus feriis sextis commutetur; quod autem in his commutationibus optimum, est intercedere aliqualem dispensationem a potestatem habente.

203. Insuper commutabile est votum Religionis, ut tenet Ludovic. a Cruc. male tamen citatus a P. Bardi (ut in hoc videri potest) *disp. 1. cap. 7. dub. 4. n. 9. pag. 375.* quia tamen vi Bullæ commutari nequit, ideo non opus est, illud nunc in praxi opus ostendere, in quod commutetur. Tamen in Episcopatum non posse commutari docent complures Theologi, & Canonistæ, patetque ex responsione Innoc. III. ad Episcopum Gratianopolitanum tali obstrictum voto, quæ talis fuit: *Si tuam desideras sanare conscientiam regimen resignes Ecclesiæ, & reddas Altissimo vota tua.* Licet enim status Episcoporum perfectior sit, secundum omnes Theologos Catholicos, teste D. Bernardo *Serm. 12. in Cantica*, quam Religiosus, eo quod magis accedat, utpote proxime ad statum vitæ Christi, & Apostolorum, non tamen modus vivendi, quo proxime vitæ Christi, & Apostolorum accedit Religiosus, ut tenet P. Nicolaus a Jesu Maria in Apologia perfectionis vitæ spiritualis, sive Religionum omnium præcipue Medicantium, propugnaculo contra Epistolam cujusdam Theologi, propositione 21. *pag.* 41. & in propositione 21. *pag.* 247. tenet S. Thom. *ex 2. 2. quæst. 186. art. 3. ad 5. Status Episcopalis non ordinatur ad perfectionem adipiscendam; sed potius, ut ex perfectione, quam quis habet, alios gubernet, &c.* Et infra. *Et ideo ab Episcopis, qui profitentur gubernationem gregis Christi non exigitur, ut proprio careant, sicut a Religiosis, &c.* igitur non æquivalet Episcopatus acceptio voto Religionis. Votum autem ingrediendi Religionem rigidam commutari poterit vi Bullæ in votum profitendi, & perseverandi in laxiori, in qua Regularis observantia non sit collapsa, quæ commutatio non erit in minus, nec æquale, sed in melius; nam in laxiore profiteri Religione melius est, quam strictiorem tantum ingredi. Nota tamen, quod si ob quamcumque justam causam egrediatur a laxiori; ad ingressum strictioris non astringitur; quia extincta fuit illa obligatio, ut dictum est *num.* 179.

204. Non tamen poterit commutari in professionem S. Jacobi, Alcantaræ, Calatravæ; quia ut diximus *num.* 175. non sunt veræ Religiones, eum nec aliunde comprehendantur sub voto Religionis in communi; nec adhuc in S. Joannis, quæ, ut *cit. n.* diximus, vera Religio est. Ratio: quia Religionem vovens nec implicite, nec explicite aliam intendit Religionem, quam a pompis sæculi alienam; pœnitentiamque agere, in ea statu humili manere; vigiliis instare, orationi vacare, &c. igitur ex fine, & intentione voventis liquet, in talem Religionem non posse commutari. Ita Portel. Cordub. Bartholo, a S. Fausto; aliique apud Dianam citati.

DISTINCTIO III.

De Bulla Defunctorum.

Cum per hanc Bullam conetur Summus Pontifex suffragari animabus in Purgatorio detentis, non erit valde alienum a materia nostri scopi aliqua de eo pertingere. Ideo sit

QUÆSTIO I.

De Purgatorio, aliisque ipsum concernentibus.

SUMMARIUM.

1. *Datur purgationis locus.*
2. *Quid sit, exponitur.*
3. *Ibi duplici purgantur pœna animæ Iustorum.*
4. *Quæ pœnæ atroces sint?*
5. *Earum duratio declaratur.*
6. *Acerbitatem harum minuunt suffragia.*
7. *Intensive, & extensive.*
8. *Tamen omnes Animæ ibi existentes certæ sunt de sua beatitudine nanciscenda.*

1. PURGATORII existentiam docet sac. pagina tum veteris, tum novi Testamenti, contra Hæreticos tum antiquos, tum recentiores usque ad Lutherum, ejusque sequaces posteriores. Ex Testamento veteri habes, *l.* 2. Machab. *cap.* 12. his verbis: *Sancta, & salubris est cogitatio pro Defunctis exorare, ut a peccatis solvantur*; & ex novo verbis Christi per Matth. *cap.* 12. ubi dixit Christus Discipulis, aliquod peccatum nempe contra Spiritum S. non remittendum, neque in hoc sæculo, neque in futuro, per quæ ultima verba, supponitur Purgatorium dari pro aliis peccatis. Nec ab his tantum locis convincitur; sed etiam ex 94. quos refert Bartholom. Valverde in suo tractatu: *Ignis Purgatorius post hanc vitam*. Relatus a Martino Carrillo D. Cathedratico decreti Universitatis Cæsar-augustanæ; Habeturque definitum in Clem. I. Constitutionibus Apostolicis; Concil. Carthaginensi 3. & 4. Aurelianensi. 2. Tolet. 2. Rhemensi, Braccharensi, Babilonensi, Tiburicensi, Uvurmacensi, Lateranensi, Florentino, demumque in Trid. Ostendit insuper hanc veritatem ratio naturalis: quia cum non nisi purissimi Spiritus intrare Civitatem Sanctam possint, a maculis necesse est, utpote satisfactionibus debitis culpis dimissis, levibusque non remissis, emundentur; quod cum non omnes ita ab eis liberi decedant (ut certum est,) indispensabile est fateri, & esse locum in quo purificentur, qui Purgatorium vocatur. Ita demum DD. Hebrei, Græci Latini, & Theologi Scholastici cum eorum Principe Petro Longobardo. in 4. d. 46.

2. Est igitur Purgatorium juxta commune Theologorum, Patrum, & revelationes, variis relictis opinionibus, ut referunt historiæ, in visceribus terræ situm, & inferno conjunctum, ita, ut eodem igne, & damnati crementur, & Justorum animæ purificentur; mediate tamen ait Martinus Carrillo, & bene; nam *Primo*, reperitur Sinus Abrahæ, in quo PP. Antiqui erant expectantes adventum Christi. *Secundo* Purgatorium, in quo animæ Justorum purgantur. *Tertio* Limbus, in quo recipiuntur Infantes absque baptismo decedentes; & incircumcisi post publicationem Legis antiquæ ante adventum Christi positi fuere. *Quarto* Infernus, locus nempe eorum, qui spe Deo fruendi destituti sunt, qui ultimus juxta Isidorum *lib. Etymolog. lib.* 15. *cap.* 9. infernus dicitur, *quasi intus Furnus*, non obstante quod large omnes hi loci inferni dicantur, ut ita intelligatur locus ille symboli, *descendit ad inferos*, ut exponit cathechismus Pii V. *p.* 1. *c.* 6. *num.* 2. omnesque DD. super hunc locum; exponentesque illum Paul. ad Philipp. 2. *in nomine JESU omne genuflectatur cœlestium, terrestrium & infernorum*. Quia tamen alii aliter discurrunt, ideo certe statui non posse, teneo: cum ab Ecclesia definitum non sit, nec a SS. PP. determinatum, adeoque fatendum est, multoties Deum alium destinare locum, qui ut Purgatorium deserviat diversis animabus, ut in historiis legitur, & videre poteris in citat. Carrillo *p.* 2. *cap.* 2. *pag.* 44. & 45.

3. Tali ergo in loco, quicumque purgationis sit, pœnam damni, & pœnam sensus patiuntur animæ justorum defunctorum; quam secundam aliquæ non sustinent, sed puram desiderii dilationem, donec ad gloriam idoneæ fiant, ad Deum nempe clare, & intuitive videndum, ut ajunt Beda *lib.* 5. hist. Anglorum *cap.* 13. Grego. *lib.* 4. decalog. *cap.* 36. Dionis. Carthusia. in dialog. de particulari judicio *art.* 32. aliique tria loca in Purgatorio distinguentes, citati omnes ab Antonio Hiquæo Hiberno S. D. Commentatore *tom.* 9. *lib.* 4. *sent. pag.* 416. *in fine* 2. *colum* Pœna igitur damni stat in privatione fruitionis beaticæ, sensus autem, in cruciatu a vero, & sempiterno igne ardente proveniente, qui quamvis corporeus, animæque spiritus, has cruciat, ut tenent communiter Theologi, cum S. August. *lib.* 21. de Civit. Dei *cap.* 10. *Adhærebunt spiritus incorporei, ignibus cruciandi*. & Greg. 4. *dialog. cap.* 29. de igne inferni ait: *corporeum esse non ambigo*: quomodo autem eos cremare possit Aug. loc. citat. tenet. *Cur non dicimus, quamvis miris, tamen veris modis, etiam spiritus incorporeos posse pœna corporalis ignis affligi &c.* videas tamen Batho. Durand. *tom.* 2. tract. de Angelis *p.* 201. Scotus autem cum suis communiter docet, torqueri per considerationem ignis secum nolitam secundum affectionem commodi, secundum quam Deo non subordinantur, dolentes de peccatis commissis animæ, licet secundum affectionem justitiæ cum divina voluntate conformentur, ad differentiam damnatorum, qui secundum utramque nolunt tormentum ignis. Aliter exponi posset juxta S. Bonaventuræ, Brancati, & aliorum mentem: tamen quia longior foret sermo, quam par sit, omittitur.

4. Ast acerbissimas esse pœnas dictas docent S. Aug. & reliqui SS. PP. quamvis Dæmones non habeant dictæ purgatorii animæ, ut tormentorum ministros, qualiter damnati; imo Angeli eas consolantes, cum notitiis suffragiorum &c. & brevis a pœnis liberationis. Ut ajunt complures AA.

5. Quantum vero duret tempus ibi manendi nescimus; quia cum hoc pendeat ex magna, parvave culpis remissis debita satisfactione, quæ inæqualis supponenda est, uti, & solum notum esse Deo, consequenterque, quidquid Sotus temere judicet, unice nobis constat, tantum futurum esse purgatorium usque ad diem judicii finalis, ut tenet Aug. *lib.* 21. de Civit. Dei *cap.* 22. & quod animæ non solventur usquedum plene purgatæ.

6. Ex quo apparet, quanta sit obligatio executioni mandandi suffragia illa, quæ sibi reliquit applicari defunctus, cum quibus liberaretur a pœnis, in quibus manet ob negligentiam executorum testamenti, qui dum culpabiliter differunt, nequeunt absolvi. Non dicas videri non posse animam (in præsentia corporis a quo exit judicata, ut ait Carillo *p.* 1. *cap.* 8. *num.* 29. *p.* 121.) integre satisfacere absque corpore, sicque Deum debere punire in purgatorio pariter corpora, in quibus velut in animato instrumento delicta, per quæ torquetur, perpetravit: quia aperte falsum est, nequire solam animam plene satisfacere, alias ante universale judicium Justorum animæ ingredi non possent Civitatem Sanctam Sion, si aliqua satisfactione præstanda ceciderint, eo quod corporibus non reuniantur, usque in diem judicii; aut sequeretur, quod ante satisfactionem plenam viderent Deum; quod est error; uti falsum est, quod reversio corporis in vermes, cineres &c. deserviat ut Purgatorium: nam hoc æqualiter omnibus est æquale in pœnam peccati primi Parentis, de quo Gen. 3. aliundeque sequeretur, Beatorum corpora non expertura fore talem corruptionem, &c. quam in omnibus experimur, aliquibus exceptis, in quibus hoc dignatur Deus patrare miraculum ad solatium viventium, borumque decus. Nec obest, quod sit corpus animatum instrumentum; nam animarum quæ demeriti, vel præmii esse creditrix valet, non est corporis, sed animæ, ex quo videtur esse purum instrumentum, quod puniri non est necesse: uti quoad comburatur ensis, quo Petrus, e. g. occidit Paulum.

7. Per suffragium minuuntur pœnæ intensive & extensive, ut tenet Bellarm. *lib.* 2. de Purgatorio. Henriq. lib. ultim. Summæ de fine hominis *cap.* 25. *n.* 3. *lit. M.* Probari potest assertum ex variis apparitionibus apud Bedam & Carthusianum; sed quia de his dicunt contrarii concludere decrementum extensionis, & non intensionis, patet ex hoc, quod nulla est repugnantia in hoc quod Deus, sicut per suffragia minuit durationem pœnarum stabilitam jam, ita & intentionem jam determinatam.

8. Indubitatum est certas esse animas supradictas de sua salute æterna consequenda, taliter, ut dicat D. Bonaventura, quod hæc certitudo minuit eis tristitiam, quam eis parit pœna damni. Certum inde ex Sac. Scriptura, non esse illis jam tempus demerendi, nec merendi: quia eis *venit nox* Joan. 9. *Finitum (enim) est tempus villicationis* Luc. 16. *nec tempus est amplius*, Apocalipsis 10.

QUÆ-

QUÆSTIO II.

De aliquibus expendentibus qualitatem suffragiorum.

SUMMARIUM.

9. *Suffragia prosunt animabus Purgatorii, ut definitum est,*
10. *Non puniuntur ob culpam hæredum non solventium debita eorum.*
11. *Nil probant historiaeum casus.*
12. *Nulli potest quis mereri gratiam de condigno; nec de congruo Defuncti merentur.*
13. *Exponuntur aliqua verba supee Eccles.*
14. *Quomodo serviant Defunctis orationes nostræ meritis Christi. B. V. & SS.*
15. *Suffragia applicata cuicumque Animæ Purgatorii certo & infallibiliter acceptat Deus.*
16. *Probatur tertio.*
17. *Et ex justitia.*
18. *Exponitur ad quid repetantur suffragia.*
19. *Operibus præceptis non satisfit.*
20. *Plura omittuntur tractari in præsenti; quia ab intento aliena.*
21. *Potest applicare Pontifex indulgentias Defunctis per modum solutionis.*
22. *Causa justa requiritur.*
23. *Quocumque suffragio participant animæ justæ omnium Defunctorum.*
24. *In applicante indulgentias non requiritur status gratiæ.*
25. *Nil prodest Defunctis perceptio Eucharistiæ.*
26. *Ni aliquid ex opere operantis.*
27. *Valent eis orationes applicatæ ab Ecclesia.*
28. *Indulgentiæ inutiliter eis applicantur.*
29. *Applicans suffragium subjecto incapaci, ipsum percipit.*

9. SUFFRAGIA prodesse animabus Defunctorum in Purgatorio existentium contra Hæreticos definitum est, & habetur in *tom. 1. tract. 12. d. 3. quæst. 11. n. 133. & num. 134.* quid autem sit suffragium loc. cit. etiam traditur *num. 131.* Opera autem satisfactoria in quibus consistunt, licet ad 3. *capita* reducantur generalia communiter, utpote ad orationem, eleemosynam, & jejunium ex Trid. *Sess. 14. can. 13. in tom. 1. tract. 12. d. 3. quæst. 11. n. 138.* & communiter apud Bellarm. *lib. 4.* de Pœnit. *cap. 6.* aliterque probat Hiquæus, Scot. commetans *sup. 4. dist. 15. post §. de tertio dico, num. 55. pag. 518.* Sacrificio reducto ad orationem; & Indulgentiis ad tria utpote opera pœnalia Christi, & SS. tamen cum S. D. *in 4. d. 15. qu. 1. §.* de tertio dico, & aliis, sentiendum est, posse fieri suffragium aliquando per aliquod opus bonum non pœnale: ait enim Scot. loc. cit. *quod satisfactio in isto intellectu magis consistit in actibus pœnalibus, vel voluntariis passionibus, quam in aliis actibus bonis non pœnalibus, licet quandoque posse per aliquem actum bonum non pœnalem satisfieri: quia bene potest Deus actum magnum Charitatis acceptare, per punitionem debitam uni culpæ: licet enim non sit propria punitio, est tamen majus bonum, & magis Deo reddent honorem quam illa, quæ esset propria illius punitio, sed regulariter, sicut culpa ordinatur per pœnam, & non per aliquod aliud magis bonum, quam sit culpa; ita satisfactio hoc modo dicta consistit in actionibus, vel passionibus habentibus rationem pœnæ &c.* igitur. Inferes ea his, jejunium videri suffragium magis satisfactorium; postea oratio, quia etiam est magis afflictiva corporis, quam eleemosyna, ut patet, uti de jejunio respectu utriusque.

10. Non cruciantur animæ in Purgatorio detentæ ob culpam hæredum non restituentium debita ab eis contracta, quando ipsis non est ad culpam imputabile eo quod mandarint satisfieri dictis hæredibus, aut testamentorum executoribus (qui nequeunt absolvi, eo quod sint in lethali noxa; contraveniunt enim charitati, justitiæ, & fidelitati, vocanturque in Sac. Canon. *egentium necatores*, ut patet ex *cap. Qui oblationes*, & duobus *seqq. 13. quæst. 2.*) e contra autem si iis culpabile est, sed non ob restitutionem, sed ob culpam commissam in non restituendo. Ita Communiter DD. quorum complures habes in Trull. Bardi, & Cenedo, falsque est ita sentire contra Idiotas. Ratio primæ partis est: quia ob culpam alterius non punitur: patet ex Ezechiel. 18. *Filius non portabit iniquitatem patris, neque pater iniquitatem filii.*

11. Quod autem in historiis legitur de apparitionibus in quibus animæ dicuntur petiisse, ut restitutio pro ipsis fieret, quam vel non potuerunt, aut oblitæ fuerunt facere, satisfit cum Bellarm. fors tales animas non petiisse sub formalitate restitutionis, sed sub ratione eleemosynæ, fortasseque postulasse ob bonum spirituale Hæredum, vel quia ex tali restitutione per accidens sequeretur commodum ipsis, ut celerius liberarentur, cum tunc facillime excitantur Hæredes ad orandum pro tali anima, uti ea omissione sequitur, & operum bonorum omissio sicque obesse potest etiam per accidens eis, patetque ex hoc ad quid monitio illa facienda Hæredibus de restitutione facienda ex *cap. In lit. de Rapto.* ubi in fine, ut sic a peccato valeat liberari, ait Pontifex.

12. Nullum alteri mereri primam gratiam, Sanctificantem nempe, imo nec mereri posse tenent communiter Theologi, diciturque in *tom. 1. tract. 12. d. 3. quæst. 12. num. 141.* Igitur animæ Defunctorum a Nobis nec de condigno, nec de congruo suffragiis juvari possunt, vel impetratorie, hoc est impetrando a Deo, ut attentis nostris deprecationibus a Purgatorio liberentur. Est ratio: quia de potentia ordinaria Dei debetur ipsis condigna satisfactio offerri sive a delinquente, sive ab aliis pro ipso: quia licet misericors possit condonare, tamen ut Judex vi vindicativæ justitiæ satisfactionem debet exigere; suffragatur Aug. *Sermo 50. de tempore cap. 12. in fine*, ubi illud. Eccl. 21. ponderat. *Fili peccatis non adjicias iterum, sed & de de pristinis deprecare) ut tibi dimittantur.* Super quibus ait; *Sed quid proderit deprecari, si te non dignum feceris exaudiri non faciendo fructus dignos Pœnitentiæ?* Ea quibus colligitur præter deprecationem requiri satisfactionem quæ in fructibus pœnitentiæ dignis consistit, ad remissionem peccatorum.

13. Ne autem quis dubitet, loqui de relaxatione pœnæ, adduco ejus seqq. verba ea quibus colligitur: *Parum est itaque recedere a peccatis, si præterita curare neglexeris, sicut scriptum est: Fili peccatis &c.* per fructus inde intelligi eleemosynas, videbit legens *cap. 11. in quo ea Evang.* Matth. 25. suadet dandum esurienti panem, super quo in die universalis Judicii Christus. Et ibidem loquitur: *mutat quidem homines, & in melius pœnitentia peccatorum; sed nec ipsa videtur aliquid profutura, si ab operibus misericordiæ sterilis fuerit.* Eleemosynæ autem fructuosæ supponere debent culpam jam dimissam.

14. Orationes Ecclesiæ per merita Christi, B. V. & SS. tendunt ad hoc, ut Deus dignetur viventibus auxilia conferre, ad satisfaciendum pro animabus Purgatorii, excitando mentes, & voluntates ipsorum viventium; nec est rationabile petere solutionem animarum modo a Deo non consueto, & contra ejus ordinarias leges; & sic nec licet ita a Deo exposcere ordinarie; nam hoc solum fit a Deo de potentia absoluta, complacendo quandoque suæ charissimæ matri, ejusque concivibus, si supradicto modo non præbeat auxilia; quibus facilius satisfaciunt viventes; aut accipiendo quædam opera satisfactoria Christi, B. V. vel SS. tanquam solutionem condignam pro remissis culpis animæ illius, pro qua intercedit, uti in indulgentiis fit.

15. Quæcumque suffragia applicata pro quacumque anima Purgatorii nedum certo, & infallibiliter eis prosunt; sed etiam Deus tenetur ea acceptare pro illa ea justitia. Hanc conclusionem quoad primam partem docet P. Bardi *pag. 624. num. 62.* & alii complures, ut patet ex alia secunda parte; qua tenent Mendo, Suarez, Trull. Navarr. Gultart, & alii, qua a me sustenta, certo tempore, magnum visum fuit absurdum a quibusdam Institutoribus Cervariensis Universitatis, asserentibus, hoc esse nimis durum, quia tollit (ajebant) divinam libertatem, ad quod respondi, leve quidem esse hoc argumentum, imo nullum; solum enim Deum necessitatum esse necessitate consequentiæ; hocque idem, quod iis durum videbatur, mihi valde conforme, & facile creditu, eo quod ostendit Deus suam divinam clementiam, & nostri pietatem: hanc igitur veritatem patefaciebam. *Primo* ea verbis illis Symboli Apostolorum: *Communionem SS. Secundo*, ex Paul. ad Roman. 15. *Obsecro vos Fratres, ut adjuvetis me in orationibus vestris* Ex Jacob 5. *Orate pro invicem ut salvemini.* Ea Psalm. 118. *Particeps sum ego omnium timentium te &c.* ad Epes. 4. comparans ibi Ecclesiam sub capite Christo, corpori humano, in quo sicut juvantur membra, ita Mystica Ecclesiæ ad invicem influunt. Ergo vivis, & similiter Defunctis (cum non sit ratio obstans) prosunt satisfactiones, & suffragia applicata ea justitia.

16. *Tertio*, deducitur ex Catechismo Pii V. in fine de Sac. Pœnit. ubi inquit: *In eo summa Dei bonitas, & clementia maximis laudibus, & gratiarum actionibus prædicanda est, qui humanæ imbecillitati hoc condonavit, ut unus pro alio satisfacere possit*: & infra hanc appellat solutionem, his verbis. *Qui divina gratia prædìti sunt alterius nomine possunt, quod Deo debetur, persolvere, quare fit, ut quodam pacto, alter alterius onera portare videatur, nec de his (ibi) cuiquam Fidelium dubitandi locus relictus est, qui in Apostolorum Symbolo SS. Communionem profitemur.* Idem dicitur *tom. 1. tract. 12. d. 3. q. 4.* de indulgentiis, defunctis applicatis *num. 43.* tradita prima parte, & *num. 44.* secunda. Ad verba tamen Corinth. 5. *Unusquisque recipiet prout gessit in corpore suo.* Et Psalm. 61. *Tu reddes unicuique secundum opera sua.* Dico intelligenda esse de retributione finali; ita, ut nullus puniatur pro peccatis alienis, sed unusquisque pro delictis propriis solutionem debitam præbebit, sive a se, sive ab alio pro se præstitam; non est enim ita personalis hæc pœnæ solutio, alias satisfactio a Christo Domino exhibita pro Nobis nil profuisset; per satis-

tisfactionem ergo condignam ab alio oblatam, & a Deo acceptatam, qualiter est vi promissionis suæ, solvi potest, quis a Purgatorio.

17. Quamvis ergo tales satisfactiones ex misericordia non acceptentur a Deo, sed ex justitia; tamen ex justitia, quatenus satisfactio exhibita justa est quoad æqualem compensationem, & quatenus vi justitiæ tenetur Deus ad acceptionem totius valoris; non vero ex justitia quoad modum, ut dicunt quamplures Theologi, in Tractatu de satisfactione Christi Domini, dicentes satisfactionem Christi non fuisse ea tanto rigore justitiæ: quæ inter alias requisitas circumstantias ad talem satisfactionem exigunt, quod sit a proprio debitore, licet satisfactio exhibita aliunde condigna, imo & superabundans sit, quæ conditio cum in præsenti deficiat, ex aliaque parte æqualis debito, Deo offeratur, quoad entitatem, seu substantiam, ex justitia tenebitur Deus acceptare, non tamen quoad modum; ex quo apparet, etiam teneri Deum acceptare vi justitiæ vindicativæ, non autem commutativæ, quæ inter Deum, & hominem intercedere nequit.

18. Si autem in hac opinione mireris, quomodo etiam repetantur suffragia pro eadem anima, respondeo tibi, quod dictum est *tom. 1. tract. 12. q. 4. n. 47.* unde causas ibi assignatas requisitas, ut animæ fruantur indulgentiis, applicabis in suffragiis.

19. Satisfactionem pro Defunctis debere fieri non ex opere præcepto, docet Scot. *in 4. d. 15. q. 1. §.* de primo sciendum, ubi dicit, esse satisfactionem, redditionem voluntariam æquivalentis alias indebiti. Ita S. Thoma citatus ab Hiquæo, super eo, in quo solutiones argumentorum, quæ objici possunt videre poteris *p. 530.* ubi hanc exagitat quæstionem, & propugnat, quæ Patribus, & praxi primitivæ Ecclesiæ conformior est. Ratio asserti est natura ipsius satisfactiones: sic dictis operibus pro aliis satisfieri nequire, merito cum S. D. tenendum est, & compluribus aliis citatis a P. Bardi; pro membris enim Ecclesiæ actualibus, vel præteritis institutum est Sacrificium Missæ.

20. De quo præcipue, ut alia quamplura supersunt dicenda, præcipuum tribuente animabus suffragium, super quo & aliis omissis immorari, si non alienum, saltem valde longius ab intento foret; ideo ea silentio prætereundo, ad nostrum scopum rediens primarium, datis præmissis veluti suppositis ad inquirendum, quid per Bullam Defunctis animabus concedatur, ad cujus inquisitionem sunt pariter advertenda dicta in quæst. prolegomena *n. 6. & in tom. 1. tract. 12. d. 3. q. 2. 3. & 4.* dico,

21. Posse Pontificem applicare indulgentias animabus Purgatorii, ipsisque prodesse per modum solutionis, vel suffragii, licet non per modum absolutionis, quia ipsi subjectæ non sunt: absolutio enim est actus jurisdictionis auctoritative; adeoque nullus ligari, aut solvi potest ab eo, qui ejus non est Judex. Ut tenet Alex. III. in *cap. Quod autem de Pænit. & remiss. in loc. cit. sum. q. 4. n. 38. &* 44. denotatque Matth. verbis illis 18. *Quodcumque ligaveris super terram &c.* Animæ defunctæ vero cum sint sub terra, nequeunt ligari, sicque nec absolvi. Modo tamen dicto adhuc solus Pontifex concedere potest, ut colligitur ex *cap. Quod autem*, & *cap. Cum ex eo de pænit. & remiss.* ubi Episcopis limitata conceditur facultas, nulla facta mentione Defunctorum, adeoque ad solos vivos extenditur, seu tribuitur, ut communis usus; & sensus Theologorum interpretatur.

22. Requiri tamen causam justam, dictum est *loc. cit. sum. q. 3. n. 31.* inter alias conditiones, ad hoc ut valeat indulgentiarum concessio, requisitas: ex quo infertur non posse Sum. Pontificem evacuare Purgatorium; quia ad tantas indulgentias erogandas causa justa non se offert, licet inspecta facultate sibi a Christo Domino tradita, ad hoc plenam habeat potestatem, causa justa requisita non attenta: quia illis, in aliquo casu, concessa ad evacuandum totum Purgatorium, pariter conceditur, posse ab eo omnes extrahere animas; ut est, quem ponit Navarr. nempe, in quo paucæ forent animæ in Purgatorio detentæ, si multas in eo tunc concederat Sum. Pontifex plenarias indulgentias, Purgatorium evacuaret. Sic conciliat P. Bardi sententias oppositas.

23. At vero ex parte suffragium offerentium, ut eorum teneat applicatio pro animabus Defunctorum requiratur status gratiæ nec ne, in *loc. cit. sum.* etiam de indulgentiis vide. Et in P. Bardi, & Carillo alia super his quæsita, Henriq. Trull. Rodriq. Ludovic. a Cruc. & aliis.

24. Omnes animæ Purgatorii ex suffragiis applicatis particularibus aliquem participant fructum, ut puta quodam gaudium accidentale, aut solatium, quo aliquo modo alleviantur, remanente tamen pœna essentiali ab ipsis debita. Ita Bellarm. Lavorius, Suarez, Bardi, de Lugo, & alii. Est ratio: quia charitas omnia facit communia, sicque habent occasionem gaudendi de sociorum liberatione dilectorum; etiamque, quia sperant ab ipsis, intercessuros pro eis, postquam in Cœlum evolati fuerint, ut pariter a pœnis liberentur; & hujusmodi qui majorem habent charitatem, magis modo dicto juvatur. Suffragium tamen pro pluribus applicatum æqualiter eis prodest, minoremque fructum percipiunt, cum pro pluribus offertur, quam si pro paucis. Ita Ragucius, & alii. Est ratio: quia valor est finitus; adeoque minor est, si distribuatur in plures, quam in paucos.

25. Sacramenti Eucharistiæ perceptio facta pro animabus Purgatorii non prodest eis. Ita Bardi *pag. 641.* ex S. Tho. ibi citat. *in 3. p. q. 79. art. 7.* dicente: *Eucharistiæ ut Sacramentum solum sumenti prodesse*; & expressius id docet in *cap. 6. S. Joan. lect. 6. in fine*, ubi postquam efficaciam, & vim tanti Sacramenti declaravit, in ratione Sacrificii, sub qua ratione vivis, & Defunctis prodest ex opere operato, pro quibus offertur, illud considerans in ratione Sacramenti, seu cibi a nobis perceptibilis, contrarium concludit his verbis: *Nec si laicus sumat hoc Sacramentum prodest aliis, quantum ex opere operato, in quantum consideratur, ut perceptio, quamvis ex intentione operanti, & percipientis possit communicari omnibus, ad quos dirigit suam intentionem; ex quo patet, quod Laici sumentes Eucharistiam pro his qui in Purgatorio sunt, errent.* Hæc sunt S. Thom. verba ibi cum aliis AA.: suffragatur ratio seq. quia medicina, & cibus solum sumentem nutrit, aut potest nutrire: igitur. Patet inde ex omnibus effectibus ejus, inter quos solum de satisfactione, & remissione pœnæ debitæ esse posset difficultas, sed cum hæc non sit effectus primarius Sacramenti, sed secundarius utpote ratione remissionis culpæ, ideo hæc in alium transferri non potest.

26. Proderit tamen ex opere operantis talis communicatio applicata Defunctis per accidens, ut actus nempe Religionis est, quomodo ipsis utilis esse valebit, si pro illis digne efficiatur; sed in hoc nil speciale conceditur ex perceptione Eucharistiæ, licet magis ob tales communicationes ferventius excitentur Fideles ad orandum pro Defunctis.

27. Aliquid dictum est de Cathecumenis in *quæst. proleg. n. 13. & 14.* quibus addo, etiam eis prodesse orationes, quæ ipsis applicantur nomine Ecclesiæ. Ratio est praxis ejus, in die enim Parasceves pie orantis pro ipsis, licet communiter pro eis non oret, eo quod per signum fidei in momento Missæ character baptismalis intelligatur; quo ii carent.

28. Similiter eis non prodesse indulgentias concessas, iisque a Fidelibus applicatas, sicque inutiliter sumeret Bullam Defunctorum quis pro illis. Est ratio: quia nullum suffragium sublevans eis prodest ex opere operantis, ut de Sacrificio Missæ dictum est loc. cit. immediate supra remissive; quia talium effectuum perceptio requirit baptismi receptionem, cujus carentia cum impediat, quod nec adhuc per modum suffragii Cathecumeni Defuncti Sacrificii Missæ fructu frui valeant, similiter subesse debet indulgentiarum perceptioni: quia thesaurus iste solum pro Fidelibus relictus est Ecclesiæ, in quam cum nusquam saltem fuerint Cathecumeni, ideo adhuc eis mortuis non prosunt; idcirco non solum suffragio valente ex opere operantis gaudebunt ratione fidei, & charitatis. Contrarium tamen probabile reputatur *in sum. loc. cit. sup. n. 22. q. 4. n. 40.*

29. Qui suffragium applicat Defuncto incapaci, ipsum percipit, eum in sinum suum convertatur, aut iis pro quibus virtualiter vult applicare; quæ si adhuc non adsit intentio, probabile est in thesauro Ecclesiæ reponi.

QUÆSTIO III.

Quid sit hæc Bulla, quidque per eam concedatur.

SUMMARIUM.

30. *Conceditur indulgentia plenaria animabus Purgatorii, hac Bulla.*
31. *Hæc indulgentia in aliis loc. Bull. conceditur.*
32. *Traditur hæc Bulla in lingua Castellæ.*
33. *Definitur hæc Bull.*
34. *Quæcumque indulg. plen. acquisita Bulla, applicari potest Defunctis.*
35. *Infallibiliter prodest animabus applicata.*
36. *Non obest quod sit in noxa accipiens Bullam pro anima Defuncti.*
37. *Per hanc indulgentiam liberatur ab omnibus pœnis peccatis debitis.*
38. *Opus est, & Bullam accipere, & eleemosynam dare.*
39. *Omnes declinantes in Hispaniam dictam Bull. accipere possunt.*
40. *Æque prodest Missa celebrata in Altari privilegiato, si sit certe justa causa concedendi, ac Bulla accepta.*
41. *Pro una anima tantum applicari potest.*
42. *Optimum, morti vicino talem accipere Bullam.*

30. A

30. A Sum. Pontifice concessa indulgentia plenaria in initio Bullæ proficiscentibus, vel mittentibus ad bellum contra Infideles, & Bullam, data eleemosyna a Commissario Gen. taxata accipientibus, additur eandem indulgentiam suffragarii per modum suffragii animabus Purgatorii, verbis seqq. *Item eadem Indulgentia suffragabitur per modum suffragii etiam animabus Defunctorum, pro quibus, in hujusmodi subsidium proficisci, vel milites mitti contigerit, aut pro quibus non euntes, nec mittentes, de bonis suis juxta taxam per Commissarium, Personarum qualitate inspecta faciendam pro Religionis defensione contulerint.*

31. Hanc eamdemmet indulgentiam elargitur Pontifex loquendo de indulgentia plenaria vivis, quinque Altaria visitantibus, concessa. Etiam dum datur facultas accipiendi aliam Bullam; pro defunctis enim dicitur applicari posse. Atque etiam in fine ipsius magnæ Bullæ, in extensione facta a Gregor. XIII. die 5. Martii 1572. dicitur: *Ac uti etiam omnes Christi Fideles non tantum semel, sed bis singulo quoque anno quibus eodem anno idem summarium sumpserunt, tam pro se, quam per modum suffragii pro animabus in Purgatorio detentis indulgentias, concessiones, gratias, & indulta prædicta consequi valeant misericorditer concedimus, & elargimur.*

32. Ex quibus, & præcipue ex suprapositis verbis Bullæ, Defunctorum Bullam seqq. forma Com. Gen. composuit, linguaque Castellæ typis mandavit. *Bulla de indulgencia plenaria concedida para las animas de los Fieles difunctos por las Santitades de Paul V. y Urban. VIII. (de felice recordacion), y mandada publicar por N. muy S. P. N. nuestro muy S. P. Paulo V. (y de felice recordacion) concedio esta presente Bula, e indulgencia plenaria, y la manda publicar. N. muy S. P. N. y por quanto vos N. distevs dos reales de plata, que es lo que esta tassado, y declarado por Nos N. Commissario Apostolico Gen. de la S. Cruzada en todos los Reyno y Senoros de su Magestad: para esta santa expeditione, y empressa en favor del anima de N. y recibistes en vos esta Bula, le les otorgada la indulgencia sobredica &c.*

33. Igitur sic describi potest hæc Bulla *Indulgentia plenaria a Sum. Pontifice concessa animabus in Purgatorio detentis, medio aliquo opere a vivis Fidelibus præstando.* Patet expositio talis descriptionis.

34. Hæc plenaria indulgentia concessa Defunctis poterit eis applicari ab euntibus ad bellum contra Infideles, vel a mittentibus; aut per visitationem Altarium, vel deniqua per erogationem eleemosynæ taxatæ, duorum nempe argenteorum, ut dicitur in Bulla absque distinctione Personarum.

35. Debite applicatà infallibiliter prodest animæ cui applicatur, ut de suffragiis diximus *n.* 15. & dicitur *tom.* 1. *tract.* 12. *d.* 3. *q.* 4. *a.* 44. jam supra citat.

36. An autem requiratur, ut applicans sit in gratia, resolvitur negative cum Trull. *pag.* 546. & 549. *n.* 5. alios citante AA. itaque etiam colligitur ex dictis in sum. variis in locis: unde lucratur indulgentiam plenariam anima illa pro qua quis Bullam accepit in peccato mortali.

37. Hacque Indulgentia plenaria per modum suffragii liberatur quæcumque anima ab omnibus pœnis pro culpis remissis debitis, quia omnes illas adæquatur, proque ipsis condigna solutio præbetur per illam.

38. Nota, non sufficere eleemosynam pro Bulla erogare, eamque non accipere; sed utrumque opus est; quia ita disponit Commissarius Gen. juxtaque hujus dispositionem eam concedit Pontifex, præsupposita intentione, in accipiente applicandi Defuncti animæ, uti in quocumque alio opere, cui est annexa indulgentia Defunctis applicabilis, requiritur, ut ii eam lucrifaciant.

39. Possunt illam accipere omnes, qui in Hispaniam declinant, pro suis defunctis. Ratio est: quia omnibus Defunctis conceditur, & directe vivis, ut eas pro suis applicent mortuis.

40. Supposita æqualis certitudine causæ justæ ad concedendum Bullam, ac indulgentiam plenariam in Altari privilegiato, æque utilis est Missa celebrata in tali Altari; ac Bulla accepta cuicumque animæ, cui applicetur: quia ambæ sunt indulgentiæ totales; imo & magis proderit Missa celebrata in Altari privilegiato, quam acceptio Bullæ, ratione satisfactionis Sacrificii correspondentis ipsi animæ, qua caret Bulla. Tamen regulariter: quia causa ob quam Bulla conceditur est bonum commune Ecclesiæ, utpote belli subsidium contra Infideles, utilius erit pro anima Bullam accipere, quam Missam in privilegiato Altari celebrari, quia causa hujus concessionis solet esse, vel devotio Sancti cujus Altari est concelia, vel indulgentia Ecclesiæ &c. quæ cum causæ particulares sint, tantam non inducunt certitudinem, quantam causa generalis supradicta; adeoque certius proderit Bullam accipere, quam Missam in dicto Altari celebrare.

41. Tamen pro una anima solum applicari potest (nec semel applicata alteri applicari valet, ut diximus de vivorum; quia hac applicata condonat Deus pœnam animæ, pro qua applicatur) non vero pro duabus, vel pluribus. Ita Trull. Bardi, Marcus Serio, aliique id supponentes tanquam indubitatum; uti sentiendum est, quidquid dicat Mendo contrarium tenens. Est ratio: quia si pro pluribus applicari posset, impediretur subsidium pro bello contra infideles, ut patet: nam una eleemosyna sufficeret ad Bullam pro pluribus animabus e pœnia Purgatorii liberandis applicandam, ex quo non reportaretur tantum Cruciatæ, quantum ex acceptione plurium Bullarum, ut ex se liquet.

42. Sapienter operabitur is, qui morti proximus, præcipiet sibi Bullam Defunctorum accipi. Ita Rodriq. Bardi, Truli. Est ratio: quia etiam per illam bonam voluntatem aliquid meretur; aliundeque certe sibi acquirit indulgentiam plenariam; quamvis foret vera opinio asserens inutilem esse acceptionem Bullæ pro Defuncto in peccato lethali, quo in casu eam non consequeretur, quia modo dicto accipiens eam, adhuc noxa gravi innodatus, pure foret executor voluntatis Defuncti, cujus causa dispositio ejus non attenditur; sed ejus, qui sibi accipi mandavit.

DISTINCTIO IV.

De Bulla Compositionis.

QUÆSTIO UNICA.

Quid sit, quæque facultates per eam concedantur.

SUMMARIUM.

1. *Ratio ordinis.*
2. *Definitur hæc. Bulla, & declaratur.*
3. *Prosequitur expositio.*
4. *Causa eam concedendi justa est.*
5. *An locum habeat hæc Bulla, quando certo constat plures esse Dominos rei retentæ?*
6. *Valet hæc compositio pro foro externo.*
7. *Firmatur hæc veritas.*
8. *Stando juri naturæ, id potest Episcopus in sua Diœcesi. Solvitur objectio.*
9. *Princeps Sæcularis potest disponere de bonis inventis sine Domino.*
10. *Solus baptizatus hac Bulla fruitur.*
11. *Gaudent ergo qui majus.*
12. *Non est necesse eam servare, ut vivorum.*
13. *Nomen tamen in ea scribi debet.*
14. *Ea nequit frui accipiens bona aliena sub spe se componendi.*
15. *Bene tamen, qui ea occupat absque tali confidentia.*
16. *Quantitas componibilis assignatur.*
17. *Excedens tamen compositionem* 50. *Bullarum, cum Com. Gen. tantum componi valet.*
18. *In genere traduntur* 19. *casus super quibus componi potest.*
19. *Octo eorum recitantur.*
20. *Horum I.*
21. *II.*
22. *III.*
23. *IV.*
24. *V.*
25. *VI.*
26. *VII.*
27. *VIII. & ultimus.*
28. *In I. & ultimo quæ facultas detur.*
29. *Bona omnia, quæ in favorem Cruc. debent impendi, pauperibus possunt erogari.*
30. *Quia gravi noxa inquinentur, ullo ea capite.*
31. *Quid in* 9. & 10. *casu concedatur?*
32. *Judices spirituales nequeunt componi, si forte pro spiritualibus causis aliquid acceperint.*
33. *Injusta retentio ex parte recipientis non potest juvari compositione.*
34. *Nequit similiter componi, qui lucratus fuit ludo vetito, quo dominium pecuniæ non transfertur.*
35. *Nec tentetur se componere, qui vicit ludo, metu, vel coactione ludentem.*
36. *Corollarium.*
37. *Quid in* 13. *casu?*
38. *Solvitur objectio.*
39. *Corollarium.*
40. *Sanctitate ficta, aut doctrina impetrans beneficium, si digne illud ministrarit, obtinere valebit.*
41. *Habenti facultatem, eleemosynam petendi, alteri licet locare hoc jus.*
42. *Quid concedatur in casibus* 17. & 18.
43. *Sensus Rodriq. super* 17.
44. *Quid in casu* 18.?
45. *Ad quid teneatur fraudem committens in emptione & venditione?*
46. *Refertur secundus casus, & aliquid super eo declaratur*

47. Su-

47. Super quo tres casus assignantur.
48. Pro obligatione restitutionis, omissionis causa recitandi ad Sum. remittitur.
49. De fructibus perceptis omissioni recitationis correspondentibus componi potest.
50. Qui tamen ita recitare omiserit, ut noxa lethali non maculetur, componi non debet.
51. Non tamen de perceptis distributionibus, si non astitit choro.
52. Similiter de fructibus beneficii, quo quis non fecit suos, ob non residentiam tempore debito.
53. Bene tamen de fructibus perceptis ab obtinente invalide beneficium.
54. Solvitur objectio.
55. Etiam potest componi excommunicatus ex beneficii fructibus perceptis.
56. Tertius casus refertur; quidque de eo?
57. Solvitur objectio.
58. In casu 14. quid? & recitantur bona inventa de quibus debet, & non componi.
59. Inventa in littore maris nequeunt componi.
60. An hæres possit componi super debitis Defuncti?
61. De pecuniis depositis quando possit quis componi?
62. Finis Quæst. D. & T.

1. IN præsenti Bulla novem super decem affert casus Com. Gen. de quibus potest quis componi favore hujus Bullæ, quos majoris claritatis gratia referemus, & exponemus; insequendo tamen disciplinæ methodum, quid sit hæc Bulla, inquiremus, posteaque ad ejus effectus, seu concessiones transibimus. Ideo sit

2. Definitur I. sic: *Indultum Pontificium, quo bona male habita, & debita, Domino ignoto componi possunt liciteque per eam retineri*. Dicitur *Indultum Pontificium*; quia a Papa conceditur hæc facultas, ex cujus concessione probatur, posse concedere, ut tenet communis DD. sententia, quos refert Clavis Regia *lib. 10. tract. 5. c. 2. num.* 23. Est ratio: quia Pastoris Supremi est consulere Fidelium conscientiis; qui cum plenam habeat potestatem super harum salute spirituali (in ordine ad augmentum ejus) etiam de bonis temporalibus ad eam concernentibus disponere potest, remittendo, ea, & accipiendo Bullas; quo favet animæ eorum, & Ecclesiæ; cum per eleemosynas datas pro Bullis, ab Infidelibus defendi queat. Accedit, quod cum dicta bona pauperibus debeantur, secundum opinionem communem, potest Papa in alium usum pium transferre hanc obligationem, si ita saluti spirituali expedit, ut patet de legatis commutatis in alios usus, pios æque, magis, parumve minus.

3. *Bona*, dicitur, *male habita*, hoc est alterius, sive injuste, sive juste retineantur, *Domino ignoto*: si enim sciatur, adhuc absens, non possunt bona componi, liciteque per eam retineri. Si tamen quis alterius bona juste retineat, nec fuerit in culpa reddendi Domino, adhuc componi nequibit; quia licet nulla sit spes reddendi Domino ob magnam distantiam loci, tamen debitum certum est, ejusque creditor. Ita Sotus, Bardi, quo in casu pauperibus erogandum erit, multo igitur magis componi non poterit quis, si culpa sua in potestate Domini rem, quam retinet, non posuerit, cum posset; nam in eo tunc adhuc magnos sumptus impendere tenebitur ad transmittendam Domino; quo alias non comparente, elapso longo tempore, quo judicari prudenter poterit, obiisse, Bulla hæc habebit locum, si hæredes sint incerti, neve inveniantur post diligentiam factam.

4. Concessionis hujus Bullæ sufficientem esse causam, procul dubio est, cum sit illa subsidium belli contra infideles; quod in bonum totius Christiani Populi redundant, quod est finis ultimatus; si autem absque causa eam concederet Pontifex, & restitutio vi Legis Ecclesiasticæ non esset facienda, sed naturalis, & divinæ, nedum illicita, sed invalida foret compositio: ut tenet Bardi cum quibusdam a se citat. AA. Est ratio: quia Papa non est absolute Dominus bonorum incertorum, sed administrator, qui non destruere, sed conservare Ecclesiæ bona, recteque de eis disponere tenetur. Cum vero dubia foret causa, valida esset compositio; nam pro superiori ita semper standum est, sicque sufficit, quod sufficiens existimetur a Sum. Pontifice.

5. Quæres: an locum habeat compositio, cum cognoscitus Dominus certe, indifferenter tamen: ut esse Petrum, vel Paulum, vel Joannem e. g. Respond. inter illos ex dispositione juris naturalis rem esse dividendam: quia nequit dici, Dominum esse ignotum, & incertum. Ita Bardi, Trull. Henriq. Lopez, Rodriq. Si autem quantitas sit incerta, Dominusque certus, non tenet locum Bulla: quia solum concedit facultatem se componendi, quando Dominus rei ignoratur, non autem, quando certa non est rei quantitas alienæ.

6. Etiam pro foro externo valet hæc compositio, si constet de debita diligentia, pro Domini inquisitione, & aliis circumstantiis, quæ non facile sciri possunt, de intentione præcipue, ut si pro hoc, vel illo delicto, aut re aliena retenta, accepta sit Bulla: ex quo semper dubitari poterit. Pro foro autem conscientiæ ita valere talem compositionem, ut quamvis compareat, post legitime factam diligentiam, Dominus rei, seu pecuniæ, eam tamen solvere Domino non debeatur, quinimo, nec quam actualiter habeat, seu in qua factus sit ditior. Ita S. Tho., Scotus, Bannes, Cardinalis de Lugo, Trull. Bardi, Guitart. Est ratio: quia cum sit compositio, Pontifex absolute remittit reliquam bonorum partem ipsi possidenti, quin ulla apponatur conditio, & præcipue ut Domino comparenti restitui debeat.

7. Accedit quod per præscriptionem absolute transfertur dominium bonorum; igitur similiter per Pontificis dispositionem, cum absque ulla conditione concedatur; & si illa valet, quæ est a jure civili, potiori jure hæc, quæ est a Pontifice, qui est supra illud, & canonicum; tota autem ratio hujus asserti stat in hoc, quod præsumitur de Dominorum voluntate, velle, quod bona illa expendantur in pauperes, vel in alia pia opera; consequenterque velle, transferri illorum bonorum dominium in alium: cum ergo Sum. Pontifex talia bona operi tam pio applicet, quale est finis sac. expedit. contra Infideles; (quo magis) prudenter judicandum est (moventur Fideles ad condonanda bona sua, media hac compositione) ideo non comparente Domino, neque partem, quam quis retineat rei, seu pecuniæ alterius reddere debet, sed retinere potest in conscientia. Dein nec pars tributa Commissario Gen. reddi debet Domino comparenti: ergo nec aliam, quam sibi servat, qui de ea se composuit. Plures pro hac Sententia in P. Bardi habes Patronos; certisque leg. firmari potest, ut videri quit in Acosta, & Molina: pro contraria Sententia citat dictum Bardi P. Vidal in sua Expositione Bullæ, sed quam male, videbis in *pag. 578.* ubi postquam affirmativam proposuit sententiam, ait: *sed mihi magis placet posterior Sententia*, quæ est a nobis tradita.

8. Posse Episcopum concedere hanc Bullam suis subditis stando in jure naturæ, & divino, valde probabile est: quia etiam ejus est prospicere saluti spirituali suarum ovium, adeoque cum hæc bona, quæ ex voluntate Domini in Pauperes eroganda sunt (non tamen ex justitia, quomodo componi non possent, adesset enim Dominus jure certus) in alium usum pium mutare valebit, ex quo Deo majus proveniat decus, & obsequium. Nec obest, quod per Pontificem dispositum sit talia bona in pauperes impendere, ut liquet *ex c. cum sane* 14. *q.* 5. *& alibi*: quia sub nomine Pauperum alia veniunt opera pia; cumque erogatio sit a jure positivo tanquam magis congrua, in alios usus pios non exclusa est, juxta Commune DD. quia dispositio in similibus casibus, in aliis similibus militare videtur, cum eadem sit ratio, ut patet hic; nam cum in *cap. cum tu*, assignetur ratio universalis, scilicet dictum S. Augustini: *non remittitur peccatum, &c.* quæ est ratio militans in acquisitis quocumque delicto: Etiam in *cap. Nemo de acquisitis per rapinam* fit mentio; sub qua rapina comprehenduntur ex quocumque delicto acquisita, ut colligitur ex cap. *si quid invenisti ead. caus.* In jure autem positivo stando, non posse, certum est. Ita pro utraque parte Ludovic. a Cruc. Henriq. Villalob. Trull. Diana, Bardi, Guitart; quia Episcopi tenentur se conformare Sac. Canonibus, & Decreto Pontificio supra posito. Non obstat contra primum, non practicari ab Episcopis; ex hoc enim non sequitur, non posse fieri, sed solum probare, satis provisum esse conscientiis Fidelium dispositione Pontificis.

9. Circa bona inventa nullius Domini potest disponere ad Publicam utilitatem Princeps sæcularis supremus, vel Respublica, ut caput; quamvis jure naturæ, & gentium fiant primi occupantis. Est communis opinio, & per varias leg. Civiles dispositum est: circa autem debita incerta, quæ sub alieno Domino sunt, probabilius est disponere posse: quia facta diligentia, Dominoque invento, Reip. vel Principis est disponere, ni Pontifex, aut Ecclesiæ bonum commune prohibeat. 1. Constat ex Variis leg. & maxime conveniens est ad Principem, vel Rempublicam pertinere dispositionem bonorum, quæ particulare Dominum non habent: quia eadem ratio est de illis, ac de Thesauris. 2. autem partis est ratio: quia de debitis ex delicto extant Canones, quibus statuit Pontifex, quid sit faciendum, licetque de aliis non acquisitis ex delicto lex non sit, tamen est antiquissima consuetudo, ut in pia opera erogentur, in bonum spirituale Domini, cumque causa spiritualis sit, ad spiritualem Pastorem pertinet, cujus munus est, Fidelium saluti providere.

10. Ut quis frui queat hac Bulla, opus ei est charactere baptismali esse insignitum, hoc est Fidelem esse, ut constat ex dictis de Bulla, ut sic loquendo, ex quo patet, nec Catechumenos ea gaudere posse: ut dictum est *d.* 1. *quæst.* 2. §. 1. *num.* 37. quamvis enim Fideles Christi sint, non tamen Fideles Christiani, nec nomine Fidelium intelligi possunt (quibus conceditur Bulla vivorum) quoad hoc indultum; quia est presse interpretandum tale privile-

vilegium, eo quod sit dispensatio contra jus commune, utpote contra legem erogandi in Pauperes talia bona: sive ergo Commissario dispensatio sit, ut compositio fiat sine Bullis, ac iis mediis, odiosa est, adeoque stricte interpretanda; cum aliunde sit in præjudicium tertii. Ita Suarez; Covarru. Felinus, Sanchez, & alii e Merolla citati.

11. Utiliter ergo sument hanc Bullam, omnes, qui magnam, seu vivorum accipere possunt. Ita Rodriq. Bardi, Trull. est ratio: quia hæc est pars magnæ, ut initio dictum est: Patet ex hoc, quid de exteris, vel absentibus dicendum sit; tamen ut valeat, requiritur hanc accipere impressam, & sigillo, & nomine Commissarii signatam, ut monet ipse Com. Gen. in fine proœmii hujus Bullæ; addens ibi, hanc esse Sum. Pontificis mentem; & aliter faciendo, eperte inquit, beneficio compositionis utiliter frui non posse: forsque fuit motivum, ut ita conscii sint Fideles casuum, in quibus possunt componi; & ne alii ea valeant, ut de Bulla vivorum dictum est *quæst.* 4. in exordio. Conditiones alias exigitas ad utilem compositionem pariter videbimus.

12. Ad cujus tamen valorem non est necessaria retentio talis Bullæ, qualiter magnæ. Est ratio: quia talis conditio non expostulatur. Differentia autem inter hanc, & magnam est: quia hæc non habet tractum successivum, sed momentaneum; semel enim quod quis per eam compositionem elicuerit, ad nil jam ea deservit; ad novam enim Compositionem, nova pariter requiritur Bulla; de magna autem est e contra; quia per totum anni decursum ea uti possumus hodie uno crasque alio fruendo privilegio, & de iis indultum ostendere, si opus fuerit; hæc igitur integro durat anno, illa vero stipe soluta, ea accepta, compositioneque facta, efficacia tota ejus perit.

13. Similiter dicimus, debere nomen in ea inscribi, vel saltem quædam linea, in spatio ad hoc relicto, duci; ut constet esse Bullam jam applicatam. Ratio est: quia ita declaravit Com. Gen. anno 1704. ut testatur Vidal in sua explicatione Bullæ, ex P. Monreal.

14. Qui bona alterius acquirit sub spe se componendi, hac Bulla nequit frui. Ratio est: quia expresse excipitur talis dolosa, & fraudulenta acquisitio in Bulla Hispanica, & Italica; meritoque factum est, alias parata fuisset via ad furta, & rapinas. Tamen adverte, quod confidentia quæ excludit subjectum a potestate se componendi, quæ dicitur sub spe, est confidentia antecedens, seu quæ totaliter movet, seu influit, & determinat ad accipiendum aliena bona: concomitans autem, hoc est illa, quæ dicitur cum spe, jam supponit subjectum determinatum ad illicita lucra, de qua fit mentio in Casu 19. ut videbitur, & non facit illud indignum beneficio compositionis.

15. Potest ergo se componere, qui absque prava confidentia aliena usurpat bona, quorum culpabiliter restitutionem omittit per diuturnum tempus, injuste ea retinendo. Ita de Lugo, Bardi. Est ratio: quia solum confidentia hoc fruendi beneficio in usurpatione, non vero in retentione excipitur, quæ retentio, formaliter non est acceptio, nec econtra, quamvis eandem retineant malitiam; cumque odiosa sit exclusio ab hoc beneficio, ad retentionem non est extendenda, eo quod unice pro receptione sit imposita.

16. Quacumque compositionis Bulla potest quis sibi retinere ex bonis alienis, Domino ignoto, novem supra quinquaginta argenteos tribus demptis denariis, in Gotholaunica monete. 5. ff. 18. ss. minus sex maravedia, aut alia huic vicina quentitas ad libitum cujusvis Confessoris, qualiter hic est praxis. Potest quicumque accipere quinquaginta Bullas, & hujuscemodi componi in summa pecuniæ, correspondente ut 294. ff. 3. ss. 20. solidis constante unaquaque libra, in moneta Gottholannica.

17. Quod si aliena pecunia super-excedat numerum dictarum Bullarum, tantum absque Bullis cum Com. Gen. componi poterit; ita ut nulla fuerit compositio Bullis facta, quantumvis, diversis facta vicibus; & oblitus quis quantitatis mejoris excedentis compositionem faciendam dicto numero Bullarum, tempore quo facta est alterius quantitatis factibilis 50. Bullis. Itaque verum ast, ut contrarium improbabile videatur quampluribus vi exclusionis eut limitationis factæ e Com. Gen. hæc dicente in ipsa Bulle: *basta ea summa, y cantidad de cien mil. maravedis, y no mas; parque desde oi arriba ha de venir, o embiar ante Nos*.

18. Decem, & novem illi casus de quibus mentionem facit Commissarius Generalis, & ex quibus summarium hoc parvum, quod Bulla compositionis appellatur, componitur, & in initio quæstionis promisimus explanare, majori claritatis gratia, priusquam ii in arenam adducantur, eos in genere congruit exponere: quatuor enim significanter universalia capita, seu materiæ, in quibus admittitur compositio in Bulla originali latina plumbea, de quibus est sermo in §. 20. & 23. sunt. Et primo illicite acquisite: secundo redditus Ecclesiastici; tertio quædam legatorum genera: quarto bona inventa, & possessa.

19. Ex quibus autem casibus 14. turpe continent lucrum: sex utpote turpitudinem ex parte dantis; & recipientis includunt; aliique octo ex parte tantum recipientis. Deinde alius casus compositionem super fructibus Ecclesiasticia concernit: alii duo super legatis. Denique alii duo super inventis, & possessis, de quibus omnibus erit explanatio.

20. Octo dixi esse casus a Commissar. signatos in quibus est turpitudo ex parte solius accipientis, videlicet 8. 9. 10. 12. 13. 17. 18. & 19. Primus autem sic sonat. *Primieramente se pueden componer sobre lo mal ganado y havido; sobre lo mal llevado, y adquirido por logros, usuras, o otra qualquier manera, no constando de los Dueños, a quienes se deve hazer la legitima restitucion, hecha la devida diligencia.*

21. IX. *Item se pueden componer todos los Juezes Seculares, y los Ecclesiasticos en causas temporales, de lo que por razon de administrar la justicia, que devian a las partes conforme a su derecho, huvieren recibido, assi en dinero, como en otra especie.*

22. X. *Item se pueden componer los Escrivanos, Notarios, y Secretarios, y los otros Oficiales de justicia, que huvieren recibido; y llevado derechos demasiados por razon de sus oficios, contra las leyes, y ordenanzas que les estan dadas, no sabiendo las Personas, à quenes se deven restituir.*

23. XII. *Item se pueden componer de lo que por juegos fueren obligados à restituir à Probres: poro aviendo intervenido engano en ellos, o ganado à personas, que no pudiessen enagenar lo que perdieren, no se pueden compone; y sabiendo à quien lo ganaron, son obligados a se lo restitui; y no lo sabiendo, se pueden componer en este caso.*

24. XIII. *Item si alguno dissimulando en si lo que no ay en él, ù otra cosa semejante de lo que en este color huviere recibido, se podra componer; y el que pide limosna fingendo se pobre, no lo siendo, de lo que por esta causa huviere recibido, se puede componer, no sabiendo en ambos de estos casos à quien, como dicto es, se deve restituir.*

25. XVII. *Item se pueden componer de los dannos, que han hecho andando à caza con sus ganados, ò de otra manera, assi en los panes, y viñas, como en otres qualesquier heredamientos no sabiendo a quienes se huviere hecho el dano.*

26. XVIII. *Item si alguno ha vendido vino aguado por puro, o mendido con falsas medidas, o huviere vendido otra cosa alguna con menores pesos, o medidas, o vendido una cosa por otra, o mesclado, o pesado, o mal medido, no sabiendo à quien se huviere vendido, se pueda de ello componer.*

27. XIX. & ultimus. *Item generalmente, se pueden componer de qualquier genero de hazienda ilicita, y malamente havida, mal ganada, y adquirida, assi por usura, o logro, como en otra qualquier forma, o manera, oficio, o trato, que sea, o ser pueda; no sabiendo el Dueño no à quien legitimamente se pueda, y deva hazer la restitucion, con tanto, que el que assi se huviere de componer no aya havido las casas, o quentita, de que se compusiere en confianza de esta composicion, porque entonces sera obligado à lo restituir enteramente à la Santa Cruzada, bara ayuda à los dichos gastos de la guerra contra Infideles*. Ita sonant casus in Bulla Compositionis.

28. Ex quibus cum primus includi videatur in ultimo, eos legenti patebit, de utroque dico, quod in ipsis datur facultas circa lucrum illicitum, proveniens, vel ab usuris, vel a quacumque alia negotiationis specie, post quærendi Dominum debitam factam diligentiam, & non inventum; quia cum injuste acquisitum, remanet in acquirente debitum ex rigorose justitia, ad restituendum creditori, e quo est exortum: ideoque ad ipsum inveniendum media elicere debet, quo invento ipsi, & non Pauperibus reddendum est; qui si non apparet locum habet compositio, uti in Bulla præscribitur.

29 Quia autem in casu XIX. Com. Gen. dicit, non habere locum compositionem ei, qui sub spe, vel fiducia se componendi illicite lucratus fuerit, & diximus *num.* 14. quæritur nunc: an hæc bona, quæ mandat Com. Gen. in favorem Cruc. omnie applicari, valeant illa in Pauperes erogari: ad quod cum Trull. Bardi, & aliis respond. validam esse applicationem. Et ratio est: quia cum id præcipiat Com. Gen. tamquam opus pium, non irritans erogationem eorum in Paupere factam, non adest motivum ad dicendum, non satisfieri obligationi tali applicatione.

30. Ita ut taliter se gerens nec mortaliter peccet, ut putat Trull. *lib. 4. dub.* 1. *n.* 2. *in fine pag.* 581. semota tamen consuetudine, ut ibi ait. Est ratio: quia ad dispositionem Com. Gen. non astringitur quis ita graviter, eo quod non est grave præceptum, cum in ea nullum appareat verbum obligationem inducens sub lethali, verba enim in quacumque lege, vel dispositione non sufficienter indicant, intentionem Legislatoris esse obligare sub gravi, ut communiter dicunt AA. Nec ex alio capite tale adesse præceptum inferri potest, ut ratione materiæ, quæ non ast quantitas pecuniæ, quæ forte componenda tamquam subsidium pro bello non erit materia gravis; sed mutatio applicationis pro favore Cruc. in Pauperes, quæ valde non differunt. Nec gravem inobedientiam saltem pro una vel altera vice con-

continent: dixi cum AA. *semota consuetudine*, quam cum P. Bardi credo, nec pro una, nec alia parte fors alicubi esse; quia nullibi solitum est aliena auferre bona ex fiducia hujus Bullæ; quia, vel ignoratur facultas ista, vel si aliquibus constat, etiam nil prodesse habentibus talem spem. Quod ita dispositum est, ne cum tali spe aliena bona facilius auferantur.

31. In IX. & X. casu turpis actio ex parte Judicum, Notariorum, aliorumque Officialium, aliquid recipientium pro expeditione alicujus causæ, ad cujus expeditionem ex justitia tenentur, punitur, quibus concedit Com. Gen. compositionem super taliter acceptis, si facta debita diligentia, non inveniatur Dominus, a quo acceptum est. Hinc si Judex cui donum datum est, ut proferas sententiam, adhuc injuste in favorem dantis, potest se componere, quia Pauperibus alias debetur; eo quod nequeat dans repetere, quia complex turpis actus, ad differentiam illius, qui solam dedit, ad vitandam sententiam injustam probabiliter præsumptam; qui cum justitiam intendat, unicque suam redimere vexationem, non amittit jus pecuniæ elargitæ, ipsique consequenter restituenda est, si appareat; sin autem minus, debita facta diligentia, de ea componi potest. Idem dicendum est de Notariis, Scribis, Secretariis, aliisque publicis Officialibus, de quibus in 10. casu.

32. Adverte, quod Com. Gen. solum concedit compositionem in causis temporalibus Judicibus Sæcularibus, Ecclesiasticos implicite excludens; ut communiter Bullæ expositores. Estque ratio: quia Judex Ecclesiasticus quamvis valeat se componere ex acceptis pro exercenda justitia in causis temporalibus, tamen non conceditur ex acquisitis pro causa spirituali; scilicet pro controversia circa ordines sacros collatos, circa Beneficium Ecclesiasticum, & similia: quia cum actiones istæ sint simoniacæ, in jure prohibentur: ut patet ex Glossa *in cap. credentes 1. quæst. 3.* redditurque recipiens incapax; adeoque in tali casu negatur compositio. Ut notant Rodriq. Villalob. Trull. Ludovic. a Cruc. Bardi contra Henriquez, negantes illi compositionem in omni causa spirituali, & illu solum in duobus casibus a Nobis positis.

33. In casu XII. loquitur etiam de injusta retentione ex parte solius recipientis, utpote de eo, qui per ludum acquisita restituere tenetur. Hinc si quis mediis fraudibus a legibus ludi non permissis, aliquid lucratus fuerit, amittenti restituere teneatur; ita ut non possit de eo componi; eo quod Dominus certus sit, habens jus verum, & reale ad repetendum amissum, solumque locum habet compositio, Domino ignoto, diligentia facta. Idem dices de eis, qui bona alienare non possunt, ut Filiifamilias, servi de bonis Domini, Religiosi; &c. quæ Patribus, Dominis, Monasterio, &c. reddi debent.

34. Si quis ludat ludo prohibito, taliter, ne lex prohibens impediat Domini translationem bonorum, ex lucratis nequit fieri compositio; sed victo reddi debent, ni aliter disponatur a lege. Si vero non irritam reddat domini translationem, non debet quis se componere; quia suam acquisitam fecit pecuniam. De acquisitis tamen ludis prohibitis tutius erit se componere.

35. Si quis autem metu, coactioneve luserit, & perdiderit, vincens in eo tunc non tenetur se componere de lucratis pecuniis. Est ratio: quia vel victo debent reddi, eo quod suæ pecuniæ jus non amiserit, juxta probabilem opinionem; quo in casu locum non habet compositio. quia solum urges, quando Pauperibus essent pecuniæ erogandæ; vel cum ipsis remanere, ob probabilitatem opinionis tenentis, suam fecisse pecuniam.

36. Hinc qui sustinet Ecclesiasticos dominium habere bonorum superfluorum, mere Ecclesiasticorum, ut dicitur *tom. 1. tract. 2. d. 5. q. 3.* licet ea ludo amiserint, non debet vincens de iis se componere, quia illa fecit sua, non obstante obligatione erogandi ea in Pauperes, vel alios usus pios; in quorum favorem, si ita debeant impendi, ut solum apud eos maneat illorum administratio, debebit quis de acquisitis se componere. Regula est enim generalis, quod possunt componi bona ludo acquisita, quæ in Pauperes erogari debeant.

37. In XIII. casu de consecutis per fictionem loquitur. Pro cujus intelligentia adverte, quod tunc contingit fictio, quando quis aliquam habere qualitatem simulat, ea carens, intuitu cujus, alius excitatur ad conferendum aliquid simulanti: ut si quis se simulet Pauperem, aut consanguineum se fateatur alterius, qui attenta paupertate, aut consanguinitate, pecuniæ portionem ei tribuat, quam alias non ei elargiretur. Pauper ergo ille, in eo tunc si probabiliter præsumit donantem intuitu paupertatis dare, posse se componere, censeo. Est ratio; quia in veros Pauperes elargienda est illa eleemosyna accepta, ut probabilius dicitur, nam cum finis dantis fuerit indigentia formalis, & ejus intentio vero indigenti succurrere, ut sic placeret Deo; ex voluntate ejus in veros necessitatos est eroganda; adeoque de ea se componere. Quando autem prudenter censetur, non contulisse donantem intuitu paupertatis formalis, sed materialis, hoc est ratione Individui talis ficto titulo postulantis, ei restituendum est acceptum, quin locum teneat compositio.

38. Objicies: Com. Gen. solum concedit fieri posse compositionem, quando ignoratur Dominus: igitur ficti Pauperes conscii Dominorum a quibus eleemosynas simulate, intuitu tamen paupertatis formalis acceperunt, non possunt se componere. Ant. patet in dicto casu 13. Respond. cum Ludov. a Cruc. & Trull. quod Com. Gen. secutus fuit opinionem Soti, & aliorum tenentium, fieri debere restitutionem donatoribus, quando agniti; sed cum probabilissimum sit restitutionem fieri posse Pauperibus, ideo adhuc noto Domino, compositione uti poterit. Accedit Com. Gen. tali adhæsisse fors opinioni, quia certum est restitutionem fieri posse donatori; veri enim Pauperes nullum acquisierunt jus eleemosynæ factæ Ficto, indeque abunde fit satis, restituendo donatori, sed cum hujus intentio, ut dictum est, sit levamen paupertatis ut sic, ideo Pauper qui ficte accepit, ex donantis voluntate, veluti ejus negotiorum gestor, eam exequi valebit, in Pauperes distribuendo eleemosynas ab eo acceptas, sicque ab iis componi.

39. Ex dictis ostenditur se componere non posse, qui consanguinitatis titulo eleemosynam extorsit, ni Dominus postea non inveniatur. Ratio est: quia ipsi necessario est restituenda, ita ut ex ejus voluntate nequeat quis prudenter præsumere, posse in Pauperes eam erogare; consanguineis tamen egentibus optime, si paupertas consanguinealis fuit unica causa dandi, hoc enim modo etiam gereretur negotium donantis, ut supra; non tamen se componere: quia beneficio compositionis tantum uti potest communiter quando in Pauperes ut sic distribui debet acquisitum. Unde patet quod si quis sanctitate ficta extorserit eleemosynas, donatori erunt reddendæ, si fuit causa finalis dandi sanctitas: nec compositione uti poterit.

40. Si vero sanctitate ficta, aut simulata doctrina Ecclesiastico Beneficio quis potiatur, si digne illud administravit, retinere valebit ut tenent Rodriq. Trull. Henriq. Ludovic. a Cruc. Bardi. Est ratio quia beneficia non aliqua cum conditione, sed absolute conferuntur, ita ut sanctitas, vel doctrina solum sint causæ impulsivæ: & idoneitas subjecti finalis, quæ si non adsit, resignare debebit, quin locum teneat compositio; titulus enim Beneficii non est res pretio æstimabilis, sicque invalide hoc collatum, validari nequit media compositione; idcircoque resignandum, vel obtinenda ejus validatio, quam Com. Gen. potest tribuere, ut dicitur *n. 33. d. ultim.* bene tamen fructus ejus percepti componi poterunt.

41. Qui facultatem habuerit petendi eleemosynam per unius, duorum, vel plurium annorum spatium, per se, vel per alios, poterit hoc jus alteri locare. Ita contra Rodriq. contrarium tenentem in casu 51. *pag.* 461. tuentur Henriquez *lib. 7. cap. 35. num. 5. in fine*. Trull. *lib. 3. casu 14. pag. 496.* & alii cum Mendo. Ratio est: quia nullo jure prohibetur; nec tale jus habens, incapax fit ad recipiendum locationis pretium.

42. Super duobus ultimis casibus nempe 16. & 18. turpitudinem continentibus ex parte solius recipientis, dicendum est, quod damnum irrogatum in segetibus, vineis, &c. dum quis venatur, eas conculcando equorum pedibus; vel fovendo, aut permittendo, ut ejus animalia segetes pascantur, vel alio modo, debet compensari Domino, qui cum non difficulter invenietur, debita peracta diligentia, cujus obligationi agendæ alligatus est damnificans, raro locum habebit compositio, cum ipsa tantum uti possit, Domino ignoto.

43. Citat. Rodriq. in hoc casu, qui in ipso est XII. loquitur de restitutione facienda ex captura animalium, cum volatilium, cum terrestrium, & ferarum &c. in locis vetitis, & communibus, de quibus omnibus in fine inquit posse raptores se componere, Domino non invento. Nos autem de his nil dicimus; quia Comm. Gen. solum de damnis illatis, modo dicto mentionem facit: quæ autem nascatur obligatio ex simili acceptione habetur in *tom. 1. tract. 7. dist. 5. quæst. 2.*

44. In casu XVIII. de admixtione aquæ cum vino tractatur, idemque intelligi debet de quacumque alia deterioris conditionis re mixta cum alia principali, quæ pura vendi solet, utpote mixtio paleæ cum frumento; stanni cum argento; cupri cum auro; vel venditio cum mensura non justa, pondio defectuoso; quibus in casibus intervenit injustitia, atque adeo obligatio restituendi, licet sint aliqui, in quibus non intercedat, ut in certis mixtionibus diversarum materiarum, etiamque aquæ cum vino in certis casibus, in quibus non est peccatum, consequenterque non oritur obligatio restituendi, adeoque nec locum habet compositio: quos casus in Cardinali de Lugo examinatos *tom. 2. de just. disp. 26. sect. 5. num. 66.* videre poteris, ibi loquente de emptione, & venditione.

45. Quibus positis dico, quod qui alium in emptione, aut venditione defraudavit, damnum ei irrogatum resarcire debet, qui si ignoretur, Pauperibus, vel aliis piis operibus ex voluntate ejus distribuendum, in quo casu

beneficio hujus Bullæ non fruetur ita fraudulentar agena. Hinc Tabernarii, Pistorea, & aliæ similis farinæ Personæ; si vinum, Primi, aqua dilutum; aut aliquam mercem, sequentes, cum altetiua mixtione, eujus cansa, a propria natura eeciderit, dederint, Persunis fraudem patientibus damnum restitui debet, ita, ut si possint devenire in eorum cognitionem, ut facila erit Tabernariis parvi oppidi, compositione nequeant uti: si tamen difficultet, ut in populosa, magnaque civitate, ubi fors habitationes mutarint, consequenterque emptores, componi valebunt, ut ajunt Trull. Henriq. & alii absque data restrictione.

46. Super secundum casum, qui ita sonat. *Item se pueden componer sobre los frutos de los Beneficios, y otras rentas Ecclesiasticas mal havidas, y llevadas per defecto de no uver rezado las Heras Cunonicas, con que demas, y ullende de los dos reales, se ha de dar de limosna por la compasicion de los dichos dos mil muravedis, aya de dar la Persona, quæ assi se compusiere de los dichus frutos, otros dos reales a la fabrica de su Iglesia, donde fuere el tul Beneficia, porque hiziere la composicion: y al mismo respeto de lo que mas se compusiere, y por la arden susodicu, y declarada.* Declarat Com. Gen. & concedit, posse Beneficiarios se componere de fructibus, & Beneficiis, vel aliis redditibus Ecclesiasticit perceptis, vel ob malam ipsorum Beneficiorum adeptionem; aut ob omissionem Horarum Canonicarum, ad quarum recitationem tenentur, cum conditione, quod tali utens privilegio ultra stipendium solvendum, æqualem det aliam quantitatem pro fabrica Ecclesiæ illiua, ubi est erectum Beneficium, itaque se componens debet duos argenteos erogara pro Bulla accepta, aliosque duos pro prædictæ Ecclesiæ fabrica. Et similiter proportionaliter Bullis multiplicatis; factaque cum Com. Gen. compositiona.

47. Tres sunt casus, qui solent assignari circa præsentem matariam, in quibus conceditur compositio, utpote primus, quando Beneficiarius culpabiliter omittit secitationem, & tamen Beneficii secipit fructus. Secundus, dum absque titulo legitimo Beneficium obtinet, suos non faciendo fructus. Tertius, eum tales fructus percipit excommunicatione Innodatua majori; quos tres omnea casus invenies In Bulla exposita a Rodriq. super hoc, qui est primus ejua *pag.* 434. quamvis explicite primus ex tribus in dicta Bulla compositionis tantum reperiatur.

48. *Tam.* 1. *tract.* 6. *de Horis Cunonitis d.* 1. *quæst.* 3. investigatur de obligatione restituendi fructus perceptos ex Beneficio ob omissionem recitandi; quantaque in dicta quæst. fructuum pars restituenda sit pro tali omissiune; undeque oriatur talia obligatio, an ex jure naturæ, an vero Ecclesiastico, ex quo hoc oriri ibi *num.* 32. resolvitur, recteque probatur ex eo, quod hæc obligatio solum urgeat post sex menses a die adepti Benefici ibi *num.* 31. ut communiter DD. ex Concil. Lateranen. V. sub Leone X. ibi &c. quibus præmissis, aliisque in cit. quæst. positis.

49. Dico, Beneficiarium, qui omisit Horas Canonicas recitare, Beneficio compositionia frui posse (super fructibus restitutioni obnoxiis, talis omissionis causa) aut Bullas sumendo; vel cum Commissario, si numerus præscriptus Bullarum accipiendarum non sufficit; ad hocque tenetur, quando restituere dictos fructus debet: unde, si recitarit jam, sed non debitis circumstantiis, Bulla compositionis indigebit tantum, si ad restitutionem astringatur, sin minus, minime tenebitur se componere, hinc inculpabilirer non recitans, quia oblitus naturaliser, aut infirmus, aut allas juste, & legitime impeditus, non tenebitur de fructibus perceptis se componere: quia eos non tenetur restituere; *in citat. quæst. in supplem. post num.* 34. *quæres* 2. Similites nec voluntarie interne distractus recitans *loc. ult. cit. quæres* 4. *in fine*.

50. Etiam, qui reliquisset culpabiliter per multaa vices partem Horarum Canonicarum, dummodo non constituerent materiam gravem partes omissæ, sicque lethalem noxam non incurreret, ita recitans non tenetur se componere: quia non debet restituere, ut dicitur *loc. citat. sum.* eo quod Piana Bulla solum pœnam restitutionis imponit culpabiliter omittentibus aliquam integram horam. Eget tamen compositione qui per aliquot dies recitare omisit, licet in aliis pro iia recitarit: quia per novam recitationem non liber fit ab onere restituendi, ut dicitur *loc. cit. q.* 7. *n.* 89.

51. Quando quis non assistit Choro, cum tenetur, percipitque distributiones, assistentibus tantum spectantes, super iit nequit se componere. Ita Rodriq. Turrian. Henriq. Cardinalis de Lugo, Villalob. Trull. & alii. Est rasio: quia distributiones illæ acceptæ, sunt aliorum assistentium, consequenterque Dominus est certus, & notus, adeoque locum non habet compositio.

52. Similiter nequeunt hujus Bullæ Beneficio frui, qui perceperant fructus, quos suos non fecerunt, eo quod non resideruat, quando tenebantur, ut tenent Rodriq. Ludovic. a Cruc. Henriq. Ramos, Trull. de Lugo aliique. Est ratio: quia Dominus est certus, & ita statuitur in *cap. conquerente de Cler. non resid. & in* Concil. Trid. *Sess.* 23. *de reform. cap.* 1. statutum est nullo indulto posse Episcopos, & Parochos fructus facere suos correspondentes temporis absentiæ, ultra ibi permissam, & Beneficiatis etiam *Sess.* 6. *de reformat. cap.* 2. residentia saltem de consuetudine exigentiæ Beneficia obtinentibus. Nec qui fructus percepit ex duobus Beneficiis incompatibilibus; Juxta Ludovic. a Cruc. primum enim amittitur Beneficium *per text. in cap. de multa de præb.* & simul secundum *per extrav. execrabilis, eod. tit.* ut in cit. Ludov. *pag.* 503. *num.* 3. tenent complures AA. Ratio est: quia ille talis non censetur residere; ideoque &c. ut supra. Et ita respondit Com. Gen. de hoc consultus, se non habere facultatem ad componendum in dictis fructibus, testatur citat. Ludov. *loc. cit.*

53. Num. 40. diximus componi posse fructua perceptos ab obtinente invalide Beneficium, addimusque nunc, & multo magia de iis hæredes eorum, ut tenent Navarr. Rodriq. Trull. Ludovic. a Cruc. & alii. Ratio est: quia licet Ecclesiæ Beneficii, vel successori (ob quod contrarium tenet Cardinalia de Lugo) debeantur; tamen neuter jus habet Independenter a voluntate Pontificis: igitur cum pendeat a dispositione S. Sedis non obest Domini certitudo; adeoque ad dicta bona extenditur Com. Gen. facultas.

54. Nec objicias; idem foret dicendum de Beneficio vacante, quorum fructus pleno jure successori acquisiti sunt: ut patet ex constitutione Julii III. nam hoc Beneficium omnimode vacat, utpote jure pleno, & facto, non vero in nostro casu, in quo solum de jure vacat, adeoque Pontifici placuit concedere compositionem, cum dixit, posse fieri eam extra casus in Bulla expressos, in hoc, & non in alio. Idem dico de eo, qui obtinet Beneficium carens ordine necessario ad ejus obtentionem, & fructus percipit, quos *Ex c. commissum de elect. in* 6. suos non facit, dum perseverat in prava intentione, non recipiendi ordinem debitum. Ita Ludov. a Cruc. Trull. & alii.

55. Compositione similiter uti poterit excommunicatus, fructus Beneficii percipiens, negligensque obtinere absolutionem, in sententia asserente suos non facere fructus; nam in contraria, quam plures tenent AA., ipsa non eget, si excommunicatus per se vel per alium, quod suum est implerit; hucque saltem ante sententiam Judicis: itaque videtur intelligendum *cap. Pastoralis in fine de appel. de privatione fructuum*, post sententiam Judicia; cum tamea tutios sit contraria opinio, melius erit ad cautelam; uti compositione.

56. In tertio casu, ponitur compositio legatia, itaque sonat. *Item, se pueden componer sobre la mitad de los legados, que fueren hechos en descargo de lo mallevado, siendo las Personas a quiem se huviere hecho las mandas, negligentes por un unno en la cobranca, aunque se sepa quienes son los tales Legatarias, y personas*. Præsens facultas fa componendi super legatis, in medietate est, cum sunt pro bonis male ablatis, & legatarii negligentes sunt per annum in petitione legatorum qui annus numerandus est a die notitiæ, ut tenent Acosta, & Henriquez: quia cum negligentia sit unius anni, & hæc supponat notitiam, clare a die notitiæ legati relicti numerandum esse annum. Et hæc compositio in gratuita Pontificis liberalitate fundatur, volentis remissionem medietatia legatorum concedere in favorem Cruciatæ, & non in incertitudinem Domini: quia certus est, & a die mortis Testatoris jus acquisivit.

57. Non objicias: nullam apparere rationem, ob quam legatarius privetur medietate sui legati, ad quod jus acquisivit post Testatoris mortem, ob talem negligentiam. Nam respond. variis omissis responsionibus, quod in præsenti casu Sum. Pontifex commutat unum opua pium in aliud, tamquam universalis administrator omnium operum piorum, ut expresse colligitur ex Clement. quia contingit de relig. dom. Ita Moneta fuse hunc examinans textum, Bardi tenens, ita sentire Henriq. & alius a se citat. etiam Ludov. a Cruc. alios ab his citana, aliterque probana, posse Pontificem commutare legata. Et licet legatarius acquirat jus civile in totum legatum a die mortis Testatoris, non tamen perfectum jus; sed a Papa revocabile, cum justa causa, ob annualem negligentiam: & de omnibus factis; & faciendis, ut ibi dicit Pontifex intelligendum est.

56. Pro casu XIV. qui sic sonat. *Item: se pueden componer sobre los legados hechos antes de u oru, o en el tiempo de la publication de esta Bulla se hizieren, cuyos legatarios no se halan, hecha la devida diligencia*. Supponendum est quædam esse bona, quæ nulquam sub dominio alicujua fuerunt ut gemmæ lapilli pretiosi, mineralia, & insulæ quæ nusquam fuerunt habitatæ, quæ conformiter jure naturæ fiunt primi occupantis, ut dictum est in *tom.* 2. *tract.* 7. *dist.* 5. *q.* 11. & dispositum per leges civiles ibi habes;

bes, nl aliter per legem quamdam specialem Principis, vel Reipublicæ. Similiter dicendum est, ut dicitur *loc. cit. num.* 10. de bonis, seu thesauris inventis, qui aliquando Dominum habuerunt, tempore tamen inventionis, eo carentibus, de quibus omnibus invenims, non eget Bulla Compositionis, cum omnia sua faciat, restitutioni non obnoxia. Alia autem sunt, quæ Dominum habent, sed ignotum, & in eo tunc inveniens ea in Pauperes distribuere debet, in qua opinione potest se componi; in alia vero probabili, *cit. in loc. citat. num.* 8. minime debet: quia licite potest sibi inventa retinere.

59. Hinc, si quis invenerit in littore maris bona naufragantium non potest, super invensis, uti Beneficio compositionis, sed Dominis restitui debet, ut dicitur *in sum. loc. citat. num.* 6. quod probat excommunicatio reservata in Bulla Cœnæ, contra talia bona usurpantes, ut habetur in cap. excommunication. de raptoribus: igitur loci Ordinario debebuntur bona talia aonferri, cujus est de illis disponere, us docet Trull. in præsenti casu *num.* 15. *pag.* 503.

60. Quæres: an Hæres Defuncti se componere valeat super debitis, pro quibus Defunctus dum vivebat se potuisset valide componere. Respond. quod si defunctus habebat nonnulla debita, quorum tamen Dominus ignorabatur, potuit compositionis Beneficio frui, qui non se composuerit, poterit Hæres Defuncti compositione juvari, stante Domini incertitudine, ita ut nec sit spes, ut compareat, adhibita diligentia.

61. Super XV. qui ordine sequenti refertur nempe: *Item, el que tuviere alguna, a algunas causas en su poder de Persona, a Personas que no puedan ser havidas para restituirsels, aviendose para ello hecho le devida diligentia, se podra componer de lo que aquello montare.* Se offert dicere, quod, qui retinet depositum in custodiam traditum, diligentia inveniendi Dominum adhibita, si non compareat iste, aut hæres ejus; aut illa abiie in tesras longinquas, nec speratur redditurus, aliundeque ob magnas expensas nequeas ad eum mitti, da ea componi retinens potest; quia in his casibus Pauperibus est erogandum; consequenterque per Bullam componi potest.

62. Pro fine huic Tractatui imponendo est advertendum: Com. Gen. præcipere sub pœna excomm. latæ sent. ut nullus Concionator, Thesaurarius, & Receptor S. Cruc. ullo modo se immisceant ad faciendas compositiones, cujuscumque summæ, quæcumque enim Persona indigeat compositione, in majori quantitate, a concessa per hanc Bullam, ad Ipsum recurrat, ut dictum est supra, alias irrita, ae nulla erit compositio, de superexcedenti quantitate cum eo non facta.

DISTINCTIO SUPERNUMERARIA.

De facultate Commiss. General. Bullæ Cruc. pertractans.

Siquidem difficultates clariores super Bulla Cruc. suscitabiles elucidavimus jam, non erit nunc abs re alienum de facultatibus ea Com. Gen. tributis pertractare; ante quasque prius congruum erit ostendere Com. Gener. qui talis dicitur, eo quod committens dicitur, tribuens ei dictas facultates, summus nempe Pontifex, consequenterque is cui committitur facultas, Commissarius; ad modum quo Campsarius dicitur cambio accipiens pecunias; conferensque illas campsos appellatur, non Præses vel Præsidens vocatus (licet talis sit in Concilio Cruc.) ob humilitatem, qualiter Sum. Pontifex Episcopus, & Servus Servorum DEI appellatur; oportet enim adhuc in nomine, dignitates Ecclesiasticas sapere humilitatem, ut videre poteris Alphonsum Perez de Lara in Compendio trium gratiarum *lib.* 1. *fol.* 16. & 17. duplicem habere potestatem, seu jurisdictionem spiritualem (ad ea tantum, quæ in Bulla sunt, extensam, & ideo Cruc. Comm. dicitur) scilicet unam, hanc qua a Christi Vicario in terris: temporalemque aliam a Rege, utpote Hispaniarum; ea enim circa quæ illam exercet jurisdictionem, quandoque pertinent ad forum contentiosum, & aliquoties ad forum conscientiæ: Inde habere facultatem subdelegandi alios Commissarios in Provinciis, ubi expedire ipsi videbitur. Insuper instituere Ministros sibi subordinatos, videlicet Assessores Secretarios, Fiscales, Notarios, Executores, Receptores pecuniarum in favorem Cruc. collatarum, etiam Porteros, Sollicitatores, aliosque Officiales necessarios enumeratos a citato Perez de Lara *loc. cit. fol.* 19. ex quibus omnibus Ministris, Confessario adjuncto, tamquam capite, integratur Concilium Cruc. a quo nequit appellari, ut ait idem Perez *lib.* 2. *pag.* 122.

QUÆSTIO I.

De speciali jurisdictione Comm. Gener. concessa.

SUMMARIUM.

1. Comm. Gen. potest inquirere, an Præsules omittant applicare pœnas pecuniari in favorem Cruc. &c.

1. POstquam Sum. Pontifex in Bulla Latina præcepit omnibus Ordinariis Regnorum Hispaniæ, Archiepiscopis, nempe, Episcopis, Abbatibus habentibus, (& aliis) jurisdictionem, in foro externo (qui ultim. etiam sub nomine Ordinariorum veniunt, ut ait Trull. *pag* 440.) applicari omnes pœnas pecuniarias in favorem Cruciatæ, concedit prædicto Com. Gen. plenam potestatem, ut inquirat, an Ordinarii locorum applicare omittant pecunias illas perceptas, ex pœnis pecuniariis impositis, huic Sac. expedit. in virtute S. Obedientiæ eis mandat Summus Pontifex, postquam enixe eos fuerit deprecatus, ut videri potest in citat. Bulla: eosque inveniens negligentes, ad executionem etiam per censuras, si opus fuerit, compellere queat, etiamque pœnis coercere, & punire aliquid patrantes in præjudicium talis expedit. aut contra euntes ad hujus Bullæ expeditionem aut alias delinquentes contra eam, notat tamen citat. de Lara *pag.* 194. in Trull. & aliis. Ordinarios jam non teneri applicare nisi dimidietatem pœnarum pecuniariarum, eo quod Rex ipse Hispaniæ, alteram dimidietatem pœnarum eis concesserit. Itaque integritatem earum ostendere debent, justamque dimidietatem in favorem Cruc. conferre, sub gravi noxa incurrenda, verbum enim præcipio, & in materia gravi sub lethali obligat, ut colligitur ex Clem. exivi §. eum autem de verb. signi. docetque Nav. Sylvest. & communiter, imo teneri ad restitutionem, ajunt, Rodriq. Villalob. Acosta; quia Sum. Pontifex de facto ex illo nunc pro tunc eas, dictas pœnas, in subsidium expedit, applicat, & appropriat.

QUÆSTIO II.

De potestate suspendendi Indulgentias, aliasque gratias.

SUMMARIUM

2. *Comm. Gen. tribuitur facultas suspendendi, ac revalidandi pro anno publicationis, indulg. & gratias extra Bullam concessas*
3. *Etiam continentes clausulas ordinarias contra dictam suspensionem non autem extraordinarias.*
4. *Cuicumque loco, & Personis concessæ sint, suspendentur.*
5. *Ita, quæ impediant usum Bullæ, quæ vero non, suspensioni non subjiciuntur.*
6. *Etiam suspenduntur in corpore juris inserta non qualificata, non vero si qualificata, & quæ utraque sint, explicatur.*
7. *Adducitur clausula derogatoria Bullæ.*
8. *Privileg. aliæve gratiæ ab inferioribus Pontificis concessæ non suspendantur.*
9. *Aliaque quæ adducuntur.*
10. *Neque, quæ continent diversam materiam a Privileg. Cruc.*

2. INsuper concedit Sum. Pontifex Comm. Gen. facultatem suspendendi omnes indulgentias, durante anno publicationis, gratiasque extra Bullam, similes, dissimilesve in Bulla concessis; iterumque eas revalidandi, pro eis, qui summarium Bullæ accipiant. Finis autem talis concessionis non apparet alius, quam quod Fideles moveantur ad illud accipiendum, a cujus acceptione, alias abstinerent, si alias lucrifacere possent indulgentias, aliter concessas.

3. Tam ergo ampla est hæc potestas, ut etiam extendatur ad Brevia, quantumvis includentia clausulas aliquas, facientes contra hanc suspensionem, ordinarias tamen; nam si extraordinariæ sint, certum est non suspendi posse a Com. cum adhuc hoc privilegio a Sum. Pontificis voluntate totaliter pendeat, qui valet concedere indulgent. & gratias, quæ per Cruc. nequeant suspendi, ut dictum est sup. *num.* 18. itaque certum est, ut contrarium sit error; ex modo igitur quo sunt clausulæ positæ in Brevibus Pontificiis concessis, potest cognosci, an suspendi, vel non, possint a Commissario.

4. Similiter cuicumque loco concessas, ut Ecclesiis, Hospitalibus, Monesteriis, aut aliis piis locis, Universitatibus, Confraternitatibus & quibuscumque singularibus Personis in omnibus Regnis, Dominiis, Oppidis, &c. in quibus Cruc. promulgatur; tamen solum suspenduntur, postquam Comm. expresse eas suspenderit, uti facis vi potesta-

tis datæ in fine Bullæ plumbeæ, minime antem, si ad actum secundum suspensionis non procederet.

5. Gratiarum omnium aliquæ suspensioni subduntur, aliæque non, ut insinuatum est: quæ suspenduntur sunt omnes illæ, quæ impediunt usum intentum per Cruc. ut expresse colligitur ex litteris suspensionis, quæ sunt in fine Bullæ, in quibus Com. Gen. declarans motivum suspensionis ais: *eadem Authoritate Apostolica Nobis præfatas litteras concessa, ne adeo pium, & Sanctum opus disturbetur, & impediatur per alias indulgentias, gratias facultates; & concessiones suspendimus, durante anno prædicationis hujus Cruc. omnes similes, & dissimiles gratias &c.*

6. Inde colligitur 1. Suspendi facultatem assistendi divini Officiis, vel celebrandi tempore interdicti, nisi in casibus permissis. 2. Privilegium sepeliendi Defunctos in loc. Sac. eodem durante interdicto. 3. Privilegium ad absolvendum a reservatis. 4. Facultatem comedendi carnes, & lacticinia diebus prohibitis. 5. Indulgentias concessas locis Sac. & ipsis, & Personis particularibus. 6. Potestatem se componendi de incertis bonis, turpiterque acquisitis. 7. Privilegia huic Bullæ contraria: licet sint in corpore juris inserta, si qualificata non sint, hoc est si clausulam non habent, per quam dicatur in revocatione *esse de illis faciendam specialem mentionem, aut non obstante Cruc.* Si vero ita qualificata non sint intelliguntur suspensa; quia cum sint in corpore juris, censetur non ignorati a Principe, ut dicitur *cap. 1. de Const. in 6.* juvatque ad hanc intelligentiam velle Pontificem efficaciter, ne Bulla impediatur. Suspenditur etiam consuetudo Cruc. contraria; nam cum se habeat, tamquam communis lex, quæ per posteriorem legem contrariam abrogatur, sic per Cruciatam suspenditur.

7. Totum deducitur ex clausula generali derogatoria, quæ adest in fine Bullæ concessæ a Pio V. & confirmata a Pontificibus seqq. quæ sic sonat. *Non obstantibus quibuscumque decretis, constitutionibus, statutis, consuetudinibus, Bullis, privilegiis, litteris, indulgentiis, Bulla, mare magnum nuncupata, & ordinibus editis, aut approbatis etiam plures, non solum ab inferioribus, sed a Nobis, & nostris Antecessoribus, cum quibus suis clausulis, derogationibus, ac juramentis, & ex quacumque causa, & expeditione contra Turcas, & sive per modum universalis legis, sive sub alia forma, & sive in favorem Ecclesiarum, etiam Cathedralium, sive in favorem alicujus militiæ, tam S. Jacobi de Spatha, Calatrava, & de Alcantara, quam aliarum quarumlibet, & sive etiam in favorem publicarum Personarum, aut universitatum emanaverint. Quoniam illis omnibus, & singulis, etiam quod de verbo ad verbum debuissent præsentibus inseri habentes, & haberi volentes omnia pro insertis, & expressis de verbo ad verbum, & ex certa scientia, motu proprio, & de nostra potestatis plenitudine, eatenus; quatenus directe vel indirecte præfatis in toto, aut in parte contrariantur, aut aliquod quamquam minimum præjudicium, seu impedimentum afferant, expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.* Si ergo ita abrogantur, aut suspenduntur leges universales, consequens est, ut dicamus abrogari, seu suspendi privilegia in eisdem leg. contenta, consequenterque privilegia in corpore juris inserta, ni qualificata sint, necdum per clausulas generales, sed etiam per speciales, derogantur; cum dicatur expresse derogari privilegiis, etiamsi sint per modum leg. universalis, qualia sunt contenta in jure communi.

8. Per hanc tamen clausulam non derogantur privilegia concessa a Prælatis inferioribus, ut, Archiepiscopis, Episcopis, &c. Ita Rodriq. Navarr. Villalob. Trull. Mendo, Bardi. Est ratio: quia clausula solum loquitur de suspensione gratiarum, & facultatum a Pontificibus concessarum; non faciens mentionem de concessis a Prælatis inferioribus; neque in potestate Com. Gen. concessa continetur facultas ad suspendendas gratias, ab Episcopo &c. emanatas; licet pariter suspendantur ordines ab his, & aliis tamquam S. Apostolicæ delegatis præstiti; non tamen ab illis ex propria jurisdictione procedentes, itaque intelligenda sunt verba illa: *Non obstantibus ordinibus &c.*

9. Supra omnia enumerata indulta per privilegium particulare a Pontifice obtenta, cum impediant, vel retardent usum Cruc. suspenduntur a Com. Gen. sive sit simila, ut dictum est continens easdem gratias, ac Bulla; sive dissimile, hoc est distinctas. Indulgentiæ etiam granis, calculis, &c. concessæ suspenduntur, ut tenent Rodriq. Trull. Bardi. Ratio est: quia licet nec locis, nec Personis sint concessæ, tamen continentur sub indulgentiis singularibus Personis concessis; præterquam quod, aliquo modo usum Cruc. impediunt. Privilegia concessa per modum contractus non suspenduntur per hanc Bullam: quia talia privil. non revocantur, nisi per specialem nominatam eorum revocationem: cumque per Cruc. nullum privileg. concessum per modum contractus revocetur; ideo suspensa non manent: quia tenetur Princeps pacta servare, nisi adsit talis causa, ut non obstante pacto, revocare, aut suspendere debeat privilegia. Idem dicendum censeo de privilegiis concessis intuitu meritorum, & per modum remunerationis; quia hæc reducuntur ad privilegia concessa per modum contractus. Nec suspenduntur, quæ habent specialem clausulam, ut nequeant revocari, ni de illis fiat specialis mentio, ut sat patet ex dictis; estque ratio: quia in Bulla Cruc. non habetur clausula resistens tali dispositioni.

10. Nec suspensione affici possunt privilegia circa diversas materias ab illis, quæ in Cruc. continentur. Ita Henriq. Rodriq. Trull. Bardi. Ratio est: quia cum diversam contineant materiam, usum Bullæ impedire nequeunt, adeoque non suspenduntur; utpote privilegia alienandi bona Ecclesiastica, testandi, privilegium circa recitationem Horarum Canonicarum, quoad substantiam, & modum, neque privilegium retinendi plura Beneficia Ecclesiastica, vel dispensandi in irregularitatibus, vel commutandi vota reservata, nec dispensandi in votis ingrediendi Monasteria, celebrandi in Altari portatili, nec facultates dispensandi in affinitate, petitione debiti conjugalis (circa quæ habet Com. Gen. facultatem) & similibus. Præ oculis tamen habe concessum per modum contractus onerosi: an specialem exigat mentionem ad ejus revocationem; an diversam materiam contineat; & præcipue, an impediat usum Cruc. unde inferes an queat per Bullam suspendi necne.

QUÆSTIO III.

De facultate revalidandi gratias per Bullam suspensas.

SUMMARIUM.

11. *Clausula, qua conceditur Com. potestas revalidandi gratias suspensas, adducitur.*
12. *Unice suspensas a se revalidare quit; sique mercedem pro revalidatione sumat, simoniam committet.*
13. *Privilegia derogata, Bullæque præteritæ nequeunt revalidari.*
14. *Solvitur objectio.*
15. *Aliis Bullis frui potest vi Cruc.*

11. GEN. Com. confert Sum. Pontifex facultatem revalidandi gratias suspensas per Cruc. his verbis: *Item dicto Comm. etiam conceditur facultas, ut ipse per se, vel per alium, seu alios, quando, & quoties sibi videbitur indulgentias, & alias gratias, per eum suspensas in favorem illorum, qui præsentium gratiarum, in hanc causam pro Religionis defensione concessarum participes effecti fuerint, revalidare absque alio præmio possit.* Quibus verbis ipsi, vel alteri a se subdelegato præbetur facultas conferendi indulgentias, aliisque gratiis pristinum valorem; ad huncque effectum in omnibus Provinciis talem subdelegatum dictus Com. expedire debet; estque ei tributa hæc facultas, ut toties quoties sibi prudenter visum fueris, revalidet.

12. Nota, hanc facultatem esse solum concessam ad gratias a se, & non ab aliis, suspensas, ut dicitur per verba illa, *per eum suspensas*. Deinde, quod revalidandæ sunt in favorem eorum tantum, qui effecti sunt participes indultorum quorumcumque Cruc. cum hoc, & non aliud exprimatur genus Personarum. Monetur insuper Com. ut revalidet absque alio præmio, vel mercede: ex quo peccaret si aliquod munus, materiæ gravis, pro revalidatione reciperet; quinimo simoniam contra jus divinum committeret: eo quod actus revalidandi spiritualis sit, ut puta gratiarum concessio, obnoxia maneoti restitutioni.

13. Per revalidationem non præbetur robur privilegiis illis derogatis per abrogatorias clausulas in Bulla contentas, ut facultas eligendi Confessarium non approbatum ad Ordinario, qua vi revalidationis nequibit uti, cum contineat aliquid contra dispositum, expressaque in Bulla. Nec firmitatem accipiunt Bullæ Cruc. præteritæ, ut ajunt Rodriq. Ludov. a Cruc. Trull. Est ratio: quia nequeunt jam suspendi, ut patet ex eo, quod expirarint jam, vel extincta fuerint: unde cum nequeat super iis cadere suspensio; nec minus pristinus valor. Firmatur hoc ex Greg. XIII. concessione, nempe: quod bis in anno omnes gratiæ, & indulta frui possint, per novam Bullæ acceptionem.

14. Non objicias suspensionem præteritarum Bullarum constare ex verbis ipsius Bullæ §. 21. *Suspensionis*, ubi dicitur: *Vel alterius similis Cruciatæ*. Quæ non nisi præterita intelligi valet. Nam hoc est, quia ante Pium V. non expirabant Bullæ post annum, sed per plures annos erant concessæ, nec lapsis amittebant vigorem, sicque suspendi in eo tunc poterant, etiamque in favorem accipientium summarium revalidari: quia tamen ipse Pius V. decrevit expirari Bullas post annum; ideo certum est, jam non posse suspendi, neque revalidari; quia tamen potuit in

qui-

quibusdam locis adhuc perseverare consuetudo illa de validitate Bullarum ante Pium V. ideo Pontifex posuit illam conditionalem, post prædicta verba, quæ sic habetur: *Si quæ in Regnis, Insulis, Terris, Locis, & Dominiis præfatis receptæ adhuc durent.* Sicque ut notat Trull. non absolute suspenduntur alterius similis Cruc. gratiæ; sed sub conditione, quod durent, quæ, ut diximus, non ad nostras Bullas, sed ad concessas ante Pium V. refertur.

15. Acceptione Bullæ frui potest aliis Bullis; quasdam gratias continentibus; uti Bulla vocata *de la Hermandad*, id est Confraternitatis; & aliis relatis a Perez de Lara in Compendio trium gratiarum *lib.* 1. *a fol.* 18. tuncque in pristinum redeunt vigorem gratiæ suspensæ, quando accipitur Bulla, post revalidationem Commiss. quæ omnibus sumentibus revalidat suspensas gratias, ita ut summarii acceptio requisita sit conditio, ad fruendum tali revalidatione.

QUÆSTIO IV.

An facultas suspendendi, aliquid valeat super privilegiis Religionibus concessis, pro ipsis Regularibus.

SUMMARIUM.

16. *Non possunt suspendi privileg. & gratiæ concessæ Religionibus Mendicant. pro Fratribus earum.*
17. *Statuitur hæc conclusio.*
18. *Idem est dicendum de aliis Religionibus privilegium communicationis cum illis habentibus.*
19. *Per ly Fratres qui veniant intelligendi?*
20. *Novitii gaudent privilegiis Religionum, in quibus sunt.*
21. *Similiter Tertiarii, tria vota Religionis emittentes, non autem alii.*

16. SUPRA egimus de facultate suspendendi, & revalidandi indulg. & gratias Sæcularibus concessas, nunc autem super Regularibus elargitis inquirimus: utque vero solidius investigetur, præmitti debet clausula illa posita in Bulla, & in decreto suspensionis Com. quæ sequ. est: *Exceptis tamen concessis Ordinum Mendicantium Superioribus quoad eorum Fratres tantum.* Nomine Mendicantium intelligas Relig. Dominicanam, Franciscanam, Augustinianam, Carmelitanam, Minimam, Societatis JESU, & Servorum Mariæ. Hac igitur exceptione præsupposita, sit

17. CONCL. Nedum facultates, verum etiam indulgentiæ, & alia privileg. Superioribus Mendicantibus concessa, illæsa manent; respectu Fratrum. Ita Villalob. Ludovic. a Cruc. Nunnus, Trull. Bard. Ratio est: quia verba supra posita *exceptis* (nempe) *tamen concessis*, se extendunt ad omnia præcedentia, supra quæ cadit suspensio, & inter ea sunt indulgentiæ; etiamque sub nomine facultatis, facultas ad indulgentias lucrandas venit: Nec est mirandum in Decretis, & Brevibus Apostolicis plura numerari, quorum aliqua; vel unum ex illis sit, aliquid universalius continens sub se aliud ut particulare, quia fit ad majorem explicationem, claritatis gratia; adeoque nil refert adducere indulgentias contra distinctas a facultatibus Commiss. nam sicut sub nomine gratiæ quæcumque veniunt privilegia; ita sub nomine facultatis privilegia omnia cadunt. Facultates autem concessæ cuicumque Religioso independenter a suo Superiori suspenduntur per Bulla. Ut ait Trull. *lib.* 1. §. 9. *cap.* 3. dub. 5. *pag.* 432.

18. Cum exceptione Mendicantium exceptæ veniunt aliæ Religiones, dum privilegium communicationis habeant. Ita Bardi, Mendo, Ramos, Palaus, Villalob. Acosta, & alii. Est ratio: quia si per privilegium communicationis in aliis cum ipsis communicant privilegiis; cur non in hoc? adeoque licet exclusa veniant per Cruc. tamen includuntur in tali privilegio vi alterius, ut communicantis in gratiis, indultis, &c. cum ipsis; eo tamen non fruerentur, si dicto communicationis privilegio carerent.

19. Per ly *Fratres* veniunt omnes Religiosi professi Mendicantium, & Moniales, ut tenent Villalob. Rodriq. Acosta, Ludovic. a Cruc. Bardi, Trull. sed de primis nulla potest esse certe dubitatio: de secundis autem patet ex eo, quod privilegio Monachis concesso, etiam Moniales ejusdem Ordinis participes efficiuntur, ut tenent communiter AA. firmaturque ex illo, quod cum Testator præcepit, ut aliquid Fratribus suis hæres conferat, sorores etiam intelliguntur. Sic in *cap. Raynutius vers. declaratio, de testam. & in l. Lucius §. quæsitum ff. de leg. &c.*

20. Similiter Novitii dictarum Religionum nomine *Fratres* veniunt sicque suorum privilegiorum fiunt participes. Ita Rodriq. Acosta, Ludovic. a Cruc. Trull. adhucque licet posito legitimo ingressu, & Canonica admissione, cesset voluntas perseverandi in Religione: ut tenet. cit. Trull. & Bardi, quamvis negent prædicti alii cum aliis.

21. Tertiarii autem, Donati, aut oblati privilegio exceptionis non fruuntur; sicque ne privilegiis similibus vel dissimilibus iis, quæ sunt in Bulla, fruantur, necesse est ut eam accipiant. Gaudent tamen eo Tertiarii tria vota Religionis emittentes, juxta Rodriq. Ludovic. a Cruc. Villalob. Mendo, Bardi, Monreal, Mondez, Joan. a Cruc. & alios, sive vivant in Communitate, sive non. Est ratio: quia gaudent privilegiis Religionum per Bullas Pii V. & Greg. XIII. Etiamque dictis fruuntur privilegiis Tertiarii Ord. Prædicatorum, votis tantum simplicibus astricti; & Tertiariæ (vulto *Beatæ*) in propriis domibus habitantes, per declarationem Leonis X.

QUÆSTIO V.

De Indultis Mendicantium in ordine ad Sæculares.

SUMMARIUM.

22. *Sæcularis sine Bulla de reservatis absolvi potest a Regularibus vi suorum privilegiorum.*
23. *Indulgentias vero eorum Ecclesiis, vel Altaribus concessas lucrifacere non potest.*
24. *Non possunt uti privileg. quod habent pulsandi Campanas, &c.*

22. PRIMO quæret quis; an Sæcularis Bulla carens possit a Regularibus, virtute privilegiorum Religionis absolvi a reservatis, obtineteque dispensationem, aut commutationem in votis. Ad quod respond. affirmative cum Rodriq. Henriq. Joan. de la Cruz, Ludovic. a Cruc. Villalob. Riccio, Sanchez, Leonard, Lessin & aliis. Ratio est praxis Regularium Pœnitentes absolventium a reservatis, eorumque vota commutantium, quin curent, an Pœnitentes habeant necne Bullam Cruc. Insuper quia talis consuetudo jam videtur præscripsisse per tot annos; sicque Cruc. suspensio non tollit a Regularibus dictam facultatem quoad Sæculares. Complures habes probationes in Ludovic. a Cruc. *disp.* 3. *cap.* 9. *dub.* 5. *num.* 6. & *seqq. p.* 436.

23. Indulgentiæ concessæ Visitantibus Ecclesias, aut Altaria Regularium suspenduntur a Com. Gen. in ordine ad Sæculares; adeoque hi Bulla egent, ut illas consequi valeant, hocque tamen ubi ea viget. Ita Ludov. a Cruc. Trull. Villalob. & alii. Similiter si ibi indulg. plenaria sit concessa pro liberanda Anima e Purgatorio, quoties ibi celebraos sit Religiosus ejusdem Monasterii, utiliter sacrum, & indulg. applicabit; si autem alterius, vel sæcularis Bulla indigebit pro acquisitione dictæ indulg. juxta Rodriq. Ferdinandez, Diana, & alios. Ratio est, quæ supra: quia pro Sæcularibus suspensa etiam est indulg. ista, quidquid in contrarium dicat Trull. cujus rationes, & argumenta soluta habes in P. Bardi *part.* 3. *tr.* 1. *cas. sol.* a *pag.* 327. ast sufficit Bullam haberi, vel a celebrante, aut mandante: quia uterque jus habet applicandi indulg. cum pro Defunctis sit concessa.

24. Suspenditur etiam per Bullam privileg. concessum quibusdam Ordinibus Regularium, quo possunt in aliqua solemnitate, interdicto haud obstante, pulsare Campanas ad congregandum Populum in Ecclesia, ad ministrandum Sacramenta, mortuosque sepelire. Ita Ludovic. a Cruc. Joan. de la Cruz, Rodriq. Bardi. Est ratio: quia suspensio quoad Sæculares est universalis, sicque omnia indulta, etiam realia usum Bullæ impedientia, quoad illos suspendit; dum consuetudo in contrarium aliud non præscribat.

QUÆSTIO VI.

In qua potestas Comm. super Irregularitatibus examinatur.

SUMMARIUM.

25. *Quid, & quotuplex sit irregularitas? Remissive.*
26. *Irregularitatem ex delicto incursam exercitio Ordinis dispensare potest Commissarius Gen.*
27. *Et omnem ex delicto, etsi publicam, seclusis exceptis in Bulla.*
28. *Valet in utroque foro dispensatio ejus.*
29. *Ad ejus validitatem, quid opus sit, dicitur.*
30. *Extra Sacramentum, & cum Religiosa carente licentia sui Superioris fieri potest. Et cum Persona ignota.*
31. *Objectio contra concl.*
32. *Solutio.*
33. *Potest Comm. revalidare titulum Beneficii.*
34. *Auferreque infamiam provenientem ex irregularitate, ab eo auferribili.*
35. *Recitantur irregularitates ex delicto exceptæ in Bulla. cum Corollariis.*
36. *Notabilia ad hanc. concl.*
37. *Non incurritur irregularitas ex simonia occulta.*
38. *Solvitur objectio.*

39. *Titulum Beneficii simoniace accept. nequit revalidare Comm.*
40. *Nec irregularitatem provenientem ex Apostasia dispensare.*
41. *Neque irregularitatem contractam ex Dubio in fide, signo externo dubium manifestante.*
42. *Nec ex hæresi externa formali.*
43. *Credentes, Fautores &c. si irregularitatem incurrant, possunt dispensari ab ea per Comm.*
44. *Sentiens damnandum esse illum de quo sibi revelatum est fore salvandum, irregularis non est.*
45. *Irregularitatem contractam ex hæresis suspicione potest dispensare Comm.*
46. *Ob malam tamen ordinum receptionem minime: quia exceptum est.*
47. *Dubius an propria, vel alterius injusta actione alium occiderit, ab irregularitate probabiliter incursa nequit a Comm. dispensari.*
48. *Quicumque adhuc stante impedimento ex parte affecti irregularitate.*

25. PRÆMITTENDUM est ex tom. præsenti *tr.* 13. *d.* 3. *q.* 1. quid sit irregularitas, & quotuplex; qua notitia supposita,

26. Dico: Irretitum qualibet censura majori, dispensari posse a Comm. Gen. ab irregularitate ex delicto incursa per exercitium Ordinis Sac. ut si excomm. celebret, vel Evang. aut Epist. solemniter cantet, seu interdictus in Choro assistat, ut Hebdomadarius, ibique cantet, &c. Ita habetur in Bulla, his Verbis: *Item conceditur facultas dicto Comm. dispensandi & componendi super irregularitate, cum his, qui quibusvis Ecclesiasticis Censuris ligati Missas, aliaque Divina Officia celebraverint, seu alias se immiscuerint, &c.* quia tamen immediate ad hæc verba habentur seqq. *& super alia qualibet irregularitate*, investigabis an potestas Comm. ad alias irregularitates se extendat? pro quo sit.

27. CONCL. I. Comm. vi præsentis Bullæ potest dispensare in quacumque irregularitate orta ex delicto, quamvis publica, præter exceptas in ipsa Bulla; uti nec in illis, quæ proveniunt ex defectu. Ita Villalob. Ludovic. a Cruc. Henriq. Rodriq. Trull. Avila, cum Bardi eos pro hac concl. citante cujus veritas patet ex illa trita satjuris Regula: *Exceptio firmat regulam in contrarium in casibus non exceptis, arg. l. quæsitum, §. denique ff. de fundo instructo.* Si ergo excipiuntur tantum irregularitates ex defectu evidens signum est, posse super aliis dispensare quoad publicitatem tenent communiter AA. contra Rodriq. nam magis concedit Bulla, quam Episcopis Trid. *Sess.* 23. *c.* 6. *de reform.* ibique tribuitur facultas eis dispensandi quando sunt occultæ. Secunda autem pars patet etiam ex praxi: nam nec in bigamia, nec cum membrorum defectuoso, nec illegitimo, & aliis viderunt dispensare dictus Comm. igitur.

28. Dispensatio a Comm. facta prodest in utroque foro, quin tamen eximatur irregularis a pœna debita, quam Judex ob delictum infligere potest; neque tamen fidem queat facere dispensatus in foro externo de tali dispensatione, eam oportet habere scriptam.

29. Ut autem valida sit talis dispensatio a Comm. facta, necesse est, ut intercedat aliqua compositio pecuniaria in subsidium Cruc. taxanda ab ipsomet Comm. aut ab ejus subdelegatis; talis enim compositionis necessitas patet ex verbis Bullæ, nempe: *Conceditur facultas dispensandi, & componendi.* Quibus utrumque copulative exigitur, ut notasse Trull. P. Bardi notavit. Quantitas autem in tali compositione eroganda, ex tali irregularitate, & Pœnitentis possibilitate est pensanda.

30. Talis dispensatio extra Sacramentum fieri potest, consequenterque absenti eum Rodriq. Bardi, Trull. etiamque cum Persona ignota dispensari valet: nam nil interest, an cognoscatur Pœnitens necne. Insuper cum quolibet Regulari non habente licentiam ad hoc sui Superioris, ni in Religione sit contrarium specialiter dispositum, uti in Societate JESU per Greg. XIII. ut dictum est supra.

31. Objicies contra concl. sequi ex illa, posse Comm. dispensare in bigamia interpretativa, proveniente ex delicto, utpote, quam quis contraxit, et celebratione matrimonii cum duabus, valide cum una, invalideque cum altera, aut invalide cum utraque: vel in similitudinaria, ac si quis contrahat matrimonium post votum solemne castitatis, aut professionem religiosam, ut dicitur *loc. supra cit. q.* 3. *num.* 42. cujus praxim in contrarium experimur: videmus enim, quod tali impedimento detenti, antequam ad ordines promoveantur, ad Papam recurrunt, ut cum ipsis dispenset: igitur non in omni irregularitate ex delicto valet Comm. dispensare adhuc demptis exceptis.

32. Respond. cum Trull. Henriq. Bardi, dictam irregularitatem non esse per se ex delicto, sed per accidens, cum per se, & primario utraque procedat ex defectu Sacramenti, ut dicitur *loc. cit. in sum.* unde ad ipsam non extenditur potestas Comm. quia super omnibus per se ex delicto provenientibus tantum dispensare valet. Nec sicut hic ratio defectus obest: ut irregularitas possit dispensari a Comm. ita in homicidio casuali. Est ratio; quia Pontifex simul extrahit a potestate ejus homicidium qualificatum, seu voluntarium, ut ibi habetur, per quod, ut supra diximus, videtur concedere dispensationem super casuali, quod valde differt ab illo, & in exceptione illius concessa venit super hoc potestas.

33. CONCL. II. Comm. potest revalidare titulum Beneficii, & fructuum ex illo perceptorum iis, cum quibus dispensat. Sic expresse habetur in Bulla his verbis: *Cum retentione Beneficiorum, & fructuum ex iis perceptorum, &c.* Beneficium tamen cujus Titulus a Comm. validatur, est superveniens irregularitati, non autem antecedens: quia irregularitas, ut ex communi sententia notat Bonac. *de censuris disp.* 7. *q.* 1. *p.* 2. *num.* 8. non privat Beneficiatum Beneficio, seu pensione, ante irrigularitatem obtenta, ut ibidem probatur ab eodem A.; idem dices de jurisdictione: Irregularis enim exercere potest valide, & licite actus jurisdictionis non involventes actus ordinis, ut tenet idem Bonac. *n.* 9. ex multis.

34. Potest etiam Comm. auferre infamiam provenientem ex irregularitate, quæ ab ipso tolli potest, ut dicitur in eodemmet diplomate. Adverte, quod in nulla irregularitate ex dictis valet Comm. dispensare; quando delicta, ex quibus oriuntur patrata fuerunt in contemptum Clavium: ut ita notatur in Bulla, in qua licet restrictio hæc apponatur contra eos, qui dum aliqua censura sunt innodati, celebrant Sacrum, vel alias in divinis se immiscent; tamen hoc ipsum est extendendum ad delicta illa, facta in contemptum Comm. Gen. Ratio est: quia motivum æque se habet ad omnia, punire nempe eos, qui ex Dei contemptu, aut Ecclesiæ operantur; itaque universaliter explicantur verba dicta. Ita Rodriq. Trull. Bardi; contemptus tamen debet esse formalis: quia virtualis, & interpretativus in omni noxa includitur; evenietque ille, cum quis parvi pendens Ecclesiasticas pœnas, censuras ejus violabit, vel directe nolet obedire Ecclesiæ; ipsius jurisdictioni se submittere, &c.

35. Num. 27. diximus aliquas esse exceptas irregularitates in quibus non potest Comm. dispensare, quæ quinque sunt. I. Quarum oritur ex homicidio voluntario. II. Ex simonia. III. Ex Apostasia a fide. IV. Ex hæresi. Et V. ex prava ordinum receptione; ad quarum plenam intelligentiam circa I. Dico per homicidium voluntarium, intelligi illud, quod est formaliter & directe voluntarium, aut directe intentum, & contra distinctum ab eo, quod non est in se directe volitum, sed solum in causa, licet culpabile sit; hocque modo voluntarium homicidium sumitur in Conci. Trid. *Sess.* 24. *cap.* 9. *de Reform.* dum facultas conceditur Episcopis dispensandi super irregularitate qualibet occulta, & non deducta ad forum contentiosum. Igitur Comm. dispensare quit super irregularitate orta ex mutilatione, uti Episcopus, itaque tenent Navarr. Rodriq. Trull. Bardi; licet contrarium sentiat Ludovic. a Cruc. Ratio est: quia homicidium voluntarium unice excipitur, & in pœnalibus non est facienda extensio, imo verba presse interpretanda sunt.

36. Circa II. occurrit dicendum: quod pœnæ ipso facto incurrendæ impositæ sunt triplici simoniæ: utpote ob ingressum Religionis, ob promotionem ordinum, & Beneficiorum adeptionem. Contra enim simoniacos in Beneficiis, & ordinibus extat Extravag. Paul. II. quæ incipit: *Cum detestabile scelus.* Contra simoniacos pro Religionis ingressu, alia Urban. IV. de simonia, quæ incipit: *Sane, ne in vinea Domini*; his præmissis, sit.

37. CONCL. III. Non incurritur ex irregularitas simonia occulta. Ita colligitur ex dictis in hoc *tom. tract.* 13. *d.* 3. *q.* 2. *n.* 20. *& seqq.* rationque est: quia in jure non est expressa. Ex quo in hac sententia, quia qui talia patrarint delicta dispensatione Comm. non egent, surgit dubitatio, an possit Comm. dispensare in irregularitate, quæ oritur ex infamia resultante ex delicto simoniæ, intellige infamiam juris, nimirum de illa irregularitate, quæ oritur post sententiam datam a Judice condemnatoriam delicti, ut dicitur *loc. citat. sum. n.* 19. probatque Suarez, & colligitur ex *cap. sane* 15. *q.* 3. & ex communi DD. consensu concludit pœnam hanc non ipso facto, sed post Judicis sententiam damnatoriam incurri; adeoque respond. negative. Ratio est: quia radicaliter, & mediate irregularitas ista proficiscitur ex simonia, quæ unum ex delictis exceptis est a Pontifice, in nulla autem irregularitate, quæ vel immediate, vel mediate a delictis exceptis procedit, cum quibus connexionem necessariam habeat, dispensare valeat.

38. Non objicias: ex hoc sequeretur, quod excom. vel suspensus per delictum simoniæ, violans censuras, & irregularitatem incurrens, non posset in tali irregularitate dispensari a Comm. quia radicaliter, & mediate a simonia originem ducit talis irregularitas; nam hæc per se, & adæquate pendet a violatione censuræ, valdeque per accidens a simonia, quæ censuræ violatio nullatenus cum simonia habet connexionem; irregularitas autem orta ex infamia,

famia, absque actione media, veluti quædam proprietas oritur ex ipsa, ut per se connexa cum simonia independenter ab actione delinquentis.

39. Ex hoc sequitur non posse Comm. revalidare titulum Beneficii simoniace accepti, ut tenent Bardi, & Rodriq. imo nec compositionem fructuum perceptorum a simoniaco facere, ut sentiunt Rodriq. Trull. Bardi, quamvis Sum. Pontifex revalidationem tituli concedat. Est ratio: quia sicut non potest dispensare in irregularitate; proveniente ex simonia; ita neque titulum Beneficii revalidare, consequenterque nec fructuum perceptorum compositionem: hæc enim omnia sunt per se connexa delicto simoniæ: adeoque non valens super uno, nec super alio potest. Similiter nec revalidare, nec componere valet super irregularitate, quocumque ex alio delicto de exceptis procedente.

40. Circa III. dicam: Apostasiam pluries accipi posse, ut in *tom. 1. tract. 4. d. 4. q.* 36. *& seqq.* hic tamen solum de irregularitate proveniente ex Apostasia a fide fit mentio; & in hoc sensu in illa non potest Comm. dispensare.

41. IV. Iniquitas, cujus irregularitas a Comm. non potest dispensari, est hæresis, non interna, sed formalis externa: quia illam non punit Ecclesia, ut videri potest in *sum. loc. immediat. citat. q. 3. n.* 26. *& seqq.* ubi habes conditiones requisitas ad incurrendam excomm. hæreticis impositam; Si tamen quis exterius tantum ostendat, se esse hæreticum, interius fidem retinendo, probabilitar incurret irregularitatem, & quoad hanc sententiam Comm. in illa dispensare non valebit. Est ratio: quia irregularitas in quo dispensare non potest Comm. est ex vera hæresi; & non ficta, sicque debemus intelligere, cum versemur in pœnalibus, & odiosis. (idem sentiri debet de Apostasia a fide.) Tamen probabilissimum est non incurri irregularitatem, in quo casu nullus egebit dispensatione;

42. Qui dubitat de fide, si signo externo prodat dubitationem, probabiliter hæreticus est, ut dicitur in *sum. tom. 1. tract. 4. d. 4. q. 2. num.* 23. irregularitatemque propter hanc hæresim incursam nequit Comm. dispensare:

43. Credentes tamen, Fautores, Receptatores, & Defensores hæreticorum si irregularitatem incurrant, ut *tract.* 13. *d. 3. quæst. 2. n.* 18. habetur, in ea non potest dispensare Comm. Est ratio: quia non est irregularitas fundata in hæresi; cumque versemur, ut dictum est, in odiosis, non est extendenda ex una ad aliam irregularitatem exceptio.

44. De eo autem, cui revelatum foret Petrum e. g. esse damnandum, sentiretque esse salvandum, aut e contra.; non esse irregularem sentio, quamvis coram Deo revera hæreticus sit: quia hæc uti aliæ Canonicæ pœnæ solum imponuntur contra eos, qui non credunt Ecclesiæ tanquam regulæ proponenti rem aliquam esse credendam, ut a Deo ipsi Ecclesiæ revelatam.

45. Irregularitas contracta ex hæresis suspicione; sive suspicio sit ex dispositione juris, ut quando lex statuit ex tali, vel tali crimine posse præsumi hæresim; sive ex facto ipso; in quantum seclusa juris dispositione, ex se præbet fundamentum ad inducendam talem suspicionem, ut pactum explicitum cum Dæmone, eum invocare, colere, responsa ab eo petere, & expectare &c. dispensari potest a Com. quia non ab hæresi (delicto excepto,) nec ex infamia ut sic, sed est ex infamia in alio delicto ab hæresi formali diverso generante hæresis suspicionem.

46. Super ultima exceptione dicendum est: in mala ordinum Sac. receptione de quibus communiter est intelligenda irregularitas incursa, si irregularitas incurritur, non posse dispensare Comm. certum est, ex exceptione Pontificis: Complures enim sunt casus circa indebitam ordinum susceptionem, in quibus irregularitas non incurritur, quorum aliqui referuntur in hoc *tom. tract.* 13. *d. 2. q. 2. n.* 17. *& seqq.* tamen in quibus expressus est irregularitatis incursus, sunt seqq. in furtiva ordinatione, quæ evenit, dum quis non ad ordines admissus se ingerit cum aliis ordinandis, sive id faciat alienum usurpando nomen, sive sub proprio suo nomine alium proponat examinandum, posteaque ipse vocatus proprio nomine accedat ad ordines sumendos; hincque esse irregularem ex cap. veniens, & cap. innotuit, *de eo qui furtive* probatur, & ita Suarez, Trull. Bardi. Etiam irregularitatem incurrit, qui administrat ordinem illum quem non habet, ut habetur in *cap. 1. & 2. de Cler. non ord. ministr.* Filliuc. Bauny, Bardi, ad hanc tamen irregularitatem incurrendam delinquens debet esse Clericus: ut habetur in *can. cit. cap. 1. & 2.* licet enim tale delictum commissum a Laicis, majus sit, quam a Clericis; tamen cum pro iis non sit irregularitas in jure posita, non illam incurrunt, quidquid dicant Sotus, Sylvester, Suarez, Valentia apud Bauny, & Bardi præter duos casus assignatos a Filiuc. apud ipsum non agnoscit irregularitatis incursum, sed suspensionis; probabile tamen docet incurri eam in iterata ordinis receptione; adeoque si sit proprie irregularitas, nequibit Comm. dispensare: quia tamen utraque sententia probabilis est, dispensare valebit, ne dum, quia licet sequi opinionem practice probabilem; sed quia exceptio hæc ut diximus, est odiosa, consequenterque nisi constet irregularitatis pœnam fundari in aliquo ex delictis exceptis, dispensare poterit Comm.

47. Ex dictis quæres: An dubius; num actione propria injusta, vel alterius mors alicujus secuta fuerit, dispensari possit, in irregularitate contracta, a Comm.? respond. non posse Comm. dispensare in tali irregularitate, quæ juxta Communem & probabiliorem opinionem incurritur: quia est eadem, ac irregularitas propria homicidii voluntarii, quæ est una ex exceptis.

48. Quocumque impedimento stante, tali obstrictus irregularitate Pontifici reservata, nequit dispensari a Comm. qualiter Episcopus potest in quampluribus casibus reservatis Summ. Pontifici, ad quem ob urgentiam eorum multoties non patet recursus: quia Comm. est purus delegatus Summi Pontificis, a quo aliam formalem, vel radicalem potestatem nullam habet, præter concessam, uti Episcopi potestatem ingenitam habent in iis, quæ a Pontifice sunt reservata; sicque dum ad S. Sedem non patet aditus, valet Episcopus super iis cognoscere: qualiter expostulat rectum ovium regimen.

QUÆSTIO VII.

De facultate Comm. ad validandum matrimonium irritum, prolemque legitimandam.

Tria concedit Summ. Pontifex Comm. in præsenti. I. Ut dispensare valeat in impedimento proveniente ex primo, & secundo gradu affinitatis incestuosæ post matrimonium cum tali impedimento contractum, quibusdam positis conditionibus. II. Prolem legitimare ante dispensationem. III. Si matrimonium fuerit valide initum, eique supervenerit idem impedimentum, cum ipsis conjugibus dispensare ad debitum petendum. Circa hæc tria aliquæ trutinabuntur difficultates; sed de potestate dispensandi in impedimento proveniente ex primo, & secundo affinitatis incestuosæ gradu post matrimonium cum tali impedimento contractum prius, & aliis per ordinem.

SUMMARIUM.

49. *Quid sit affinitas? Remissive.*
50. *Facultas Comm. ad rectam etiam extenditur.*
51. *Non vero ad illud impedimentum matrimonii.*
52. *Conditiones requisitæ ad validam dispensationem adducuntur.*
53. *Et ita necessariæ sunt, ut sine iis dispensatio sit nulla.*
54. *Non tamen obstat denuntiationum omissio in matrim.*
55. *Itaque ita potest Comm. dispensare, iis non præmissis, licentia ab Episcopo præstita.*
56. *Secunda conditio exigita exponitur.*
57. *Talis dispensatio unice prodest in foro conscientiæ.*
58. *Tertia explicatur conditio.*
59. *Corollarium.*
60. *Quarta, & quinta conditio aliqualiter enodantur.*
61. *Legitimatio prolis tantum valet in foro conscientiæ.*
62. *Legitimationis effectus recitantur.*
63. *Potestas dispensandi ad petendum debitum traditur.*
64. *Refutatur illatio.*
65. *Incestuosus inscius pœnæ Ecclesiasticæ non privatur jure petendi debitum.*

49. ANTE omnia præmittere oportet, quid sit affinitas, cujus notitiam, ne bis repetatur idem, ex sum. consequeris in hoc *tom. tract. 14. d. 14. q. 4. n.* 11. ubi, & quomodo dirimat matrimonium videbis, ad quotque gradus se extendat, quibus ibi dictis suppositis, sit.

50. CONCL. I. Facultas Comm. nedum est ad affinitatem collateralem præcise, sed & ad rectam probabiliter extenditur, de quibus *loc. cit. n.* 224. *&* 225. ut si quis post copulam cum Berta e. g. ducat ejus sororem, vel filiam aut matrem. Ita Rodriq. Sanchez, Trull. Ludovic. a Cruc. citat. a P. Bardi. Est ratio: quia uterque affinitatis gradus est a Jure Canonico introductus. Probabiliter dixi, quia in *loc. cit. sum. n.* 225. dicitur jure naturæ dirimere matrimonium affinitatem in linea recta, consequenterque in hac opinione, minime potest Comm. cum ea committens possit; solumque ipsi sit potestas tradita quoad collateralem.

51. Ad nullum aliud impedimentum dirimens sive impediens extendi potestatem Comm. concessam, censeo cum Trull. & Bardi. Est ratio: quia facultas Bullæ restringitur ad affinitatem ex copula fornicaria in primo & secundo gradu; adeoque cum aliunde ipsi non concedatur; non est ei talis potestas tribuenda.

52. Ut autem valide dispenset Commiss. in prædicto impedimento, sequentes exiguntur conditiones. I. Ut matrimonium

monium jam sit celebratum in facie Ecclesiæ juxta formam Concil. Trid. II. ut illud impedimentum sit occultum. III. Ut tempore contracti matrimonii saltem alter bona fide contraxerit. IV. Ut conjux innocens certior fiat de nullitate consensus, & matrimonii contracti. V. Ut magna sint eventura scandala, negata dispensatione.

53. Hæ igitur conditiones adeo sunt necessariæ, ut una ex eis deficiente, nequeat Comm. dispensationem impendere; alias irrita foret: quia se habent ut forma, ut tenent communiter AA. quæ cum det esse rei, quidmvis in minima deficiat parte, corruit totum, seu actus: cum ergo a Summo Pontifice Comm. tradatus dicta potestas sub dicta forma, hoc est prædictis conditionibus, quæ a jure communi non procedunt, sed ex speciali Pontificis dispensatione; ideo ita servandæ, alias dispensans, excedere videatur potestatem sibi datam, & consequenter dispensationem invalidè exercere.

54. Non oberit tamen alicujus, aut omnium denuntiationum omissio; cum licentia Episcopi, quia legitime servata Trid. formæ censebitur adhuc celebratum matrimonium. Similiter si absque causa aliqua omitterentur dictæ denuntiationes; quia levis est omissio, ut tenet Sanchez ex pluribus; non obstans, ut non dicatur, servatam non fuisse Trid. formam; cum aliunde certus sit Parochus nullum adesse impedimentum. de quo si moraliter non foret certus, lethali noxa macularentur omittentes, consequenterque non posset dici servatam fuisse Trid. formam; quamvisque ad unguem servanda sit cujuscumque actus, ne vitietur, ut diximus supr. tamen stante certitudine morali de negatione alicujus impedimenti, salvatur forma solemnitatis matrimonii, essentialisque ratio impletionis situs servatur, una vel omnibus deficientibus denuntiationibus.

55. Unde adhuc dispensare poterit Comm. in matrimonio celebrato, denuntiationibus omissis, licentia præstita ab Episcopo absque causa. Ratio est: quia in eo tunc adhuc servata diceretur Trid. forma. Ecclesiæ enim sitis ad contrahendum licite matrimonium non exigunt essentialites denuntiationes; sed has, vel Episcopi licentiam ad eas omittendas; sive licentia subdetur in legitima causa, sive non. Concil. enim dum se remittit ad Episcopi judicium, non irritat factum super quo imprudenter se gerat: gravi tamen culpa inquinaretur Episcopus in hoc casu; quia non habet facultatem licite dispensandi in denuntiationibus utcumque. Et hæc de prima conditione.

56. Circa secundam autem, nempe, quod impedimentum sit occultum, hoc est, non publicum, seu ignotum a majori parte Civitatis, Loci &c. quomodo intelligunt Rodriq. Villalob. Sanchez, Diana, Trull. Bardi, & non prout contra distinguitur a probabili, seu noto duobus, vel tribus &c. qui in judicio probare possunt: Quo modo dicto sumi debere, patet: quia Pontifex scandala, & infamiam vult vitare. Occultum etiam dicitur, cum ignoratur, in facto adesse tale impedimentum, ut si publicum sit, Petrum copulam habuisse cum Berta e. g. posteaque contrahant cum ejus sorore, vel filia, & publice ignoretur tale impedimentum, quia licet publicum sit factum, non tamen impedimentum, sed formaliter occultum, ut sentiunt complures AA. citati a P. Bardi, qui cum aliis ibi citatis tenet publicum esse impedimentum, quando ad forum contentiosum est deductum, citatusque est jam Reus, accusatione præcedente; sicque Comm. nequit dispensare revalidando matrimonium, & hoc, sive declaratio causæ fuerit justa, sive injusta; e contra autem, si Reus fuerit absolutus, etiamsi falsis testibus sententiam liberatoriam obtinuerit, ut ibi alii citati AA. Ratio est: quia redditur occultum per recuperationem famæ.

57. Hæc autem dispensatio solum prodest pro foro conscientiæ, ut dicitur in textu, & communiter DD. unde non debet fieri coram Notario, & testibus, nec in supplicatione debent exprimi nomina eorum, cum quibus est Com. dispensaturus, alias publicum fieret; sed tacitis nominibus litteræ debent expediri, & peti: si autem post dispensationem, publicum foret impedimentum, ad Pontificem foret recurrendum, ut dispensatio confirmaretur. Ita Rodriq. Trull. Villalob. Bardi.

58. Tertia conditio sequitur ad hujus dispensationis validitatem est, ut tempore contracti matrimonii alter saltem contrahentium impedimentum ignorarit, hoc est bona fide contraxerit, ex quo patet, non posse dispensare Comm. quando ex utraque parte mala fide contractum est, hæc tamen bona fides salvabitur in eo, qui conscius copulæ habitæ cum consanguinea, in primo, vel secundo gradu, uxoris, cum qua contraxit; inscius tamen est impedimenti resultati, ut patet ex dictis supra. Si tamen est ignorantia vincibilis foret impedimenti, non foret in bona fide, consequenterque nec posset dispensare Comm. (quamvis bene Episcopus in matrimonio jam contracto cum impedimento dirimente occulto) cum tali ignorantia laborantibus, licet contrarium teneat Thomas Sanchez, & Bart. aliis illud probans, confirmatque ex Trid. *Sess.* 24. *de matrim. cap.* 25. quia ibi Concil. scientiam, & præsumptionem in contrahentibus exigit, ad hoc, ut separentur; consequenterque ignorantia vincibilis, crassa vel culpabilis, cum bona fide illic non pugnabit; bene tamen hic oberit certe bonæ fidei requisitæ, ut Comm. valeat dispensare, quia exigitur, quod impedimenti sit ignarus saltem unus contrahens, quod nequit dici de eo qui crassam habet, & vincibilem ignorantiam.

59. Ex hoc deducet, quod cum ignorantia est culpabilis venialiter e. g. dum quis inadvertenter, seu non plene consideratur obligatio inquirendi, ut dum quis non considerat, an actus fornicarius cum consanguinea uxoris sit impedimentum nec ne; poterit dispensari ab impedimento a Comm. quia ille talis dici potest ignarus impedimenti, & bona fide contrahens; similiter si proveniat culpa levis ex eo, quod delinquens solum apponat diligentiam necessariam ad vitandam culpam. Est ratio: quia noxa levis utcumque non destruit bonam fidem; & sicut juxta probabilem opinionem ex levi culpa non oritur obligatio restituendi damni illationem, cui adhæret A. in *sum. tom.* 1. *tract.* 9. *d.* 5. *n.* 87. ita culpa levis in inquirenda veritate non est sat, ut qui ita contrahit, non possit a Com. dispensari vi Cruc. aliis positis requisitis: quia sicut culpa venialis etiam ex omissione debitæ diligentiæ non sufficit ad tollendam denominationem bonæ fidei ab ejus Possessore, & in damnificando non sufficit ad destruendam denominationem exemptionis a restitutione, ita neque in subjecta materia erit potens auferre denominationem ignorantiæ, ita ut illam majorem diligentiam debitam omittens sub veniali, non dicatur adhuc ignorans impedimentum, consequenter dispensabilis a Com.

60. Aliæ conditiones, quarta nempe, & quinta sunt, ut conjux innocens, antequam matrimonium de novo celebretur, fiat certior de nullitate prioris consensus, cujus celebrationis causa taceri potest (ait Sum. Pontifex) si timentur scandala. Diciturque in sum. de hac clausula, hoc *tom. tract.* 14. *d.* 14. *q.* 1. in fine additionum post *n.* 174. ad meliorem instructionem Confessarii in litteris expeditis Sac. Pœnitent. poni; non vero ut conditionem, sine qua non; tamen in Cruc. accipitur, ut conditio; ut pro certo communiter habetur: quia strictioribus verbis commendatur, denotantibus ut conditionem exigi.

61. Facultatem insuper legitimandi prolem ex fornicaria copula habitam, vel habendam concedit Sum. Pontifex Comm. ut patet ex verbis in Bulla positis, scilicet: *Prolemque susceptam, & suscipiendam exinde legitimam decernere*, ubi per ly *exinde* refertur legitimationis prolis matrimonii illius, in quo dispensare valet Comm. hæc tamen legitimatio pro foro tantum conscientiæ prodest juxta Trull. Bardi, Sanchez & alios. Ratio est: quia ibi exprimitur per limitationem, quæ procul dubio ad matrimonii dispensationem, & prolis legitimationem extenditur.

62. Effectus legitimationis est inter alios: ut legitimatus ad omnes Ordines Sacros promoveri possit; & ad quævis Beneficia acquirenda, ut notant Sanchez, & Trull. in bonis autem temporalibus succedere negat Sanchez, conceditque Trull. At licet hoc efficere non valet Comm. tamen ex Canonico jure legitimatus, jus habet in temporalia bona: eo quod legitima sit proles habita ex matrimonio, quod saltem una pars bona fide contraxit; adeo si ex vi legitimationis Comm. non habet jus legitimatus, quod consequitur in sententia Henriquez etiam, habet illud ex Jure Canonico. Proles tamen habita ex matrimonio utrinque mala fide contracto legitimari non potest: quia hæc facultas concessa est Comm. tamquam accessorium ad principala, utpote potestatem dispensandi in impedimento dirimente; cum ergo in tali nequeat dispensare matrimonio, nec ab eo prolem habitam legitimare. Si tamen Episcopus dispensarit in matrimonio, casu quo poterat, Comm. nec legitimarit prolem, valebit eam legitimare Comm. hæ enim facultates separabiles sunt, potestque Comm. ad secundam, quando ad primam, licet a casu non exercuerit circa hanc potestatem. Ita tenet Trull. Sanchez, Bardi.

63. Dein conceditur Comm. facultas dispensandi in impedimento petendi debitum, eveniente post matrimonium contractum, ortoque ex copula fornicaria cum consanguinea conjugis in primo, vel secundo gradu, de quo in jure Canonico *cap.* 1. *de eo qui cognovit consang. vers. si quis cum filiastra, & aliis cap.* patet ex verbis concessionis: *Nec non in superveniente postea affinitatis impedimento simpliciter dispensare, ut debitum petere possint.*

64. Inferes ex hac facultate, posse etiam dispensare in tali impedimento, orto ex copula cum consanguinea spirituali; sed male: quia quamvis ample videatur interpretanda hæc facultas, hoc tamen valet quando casus, de quo est dubitatio, comprehenditur sub concessis verbis, ut probat Sanchez, Merolla, & alii ab ipsis citati in ore P. Bardi. Deinde cum sint diversi casus, ita ut unus in alio non contineatur, ex concessione super uno non est supra alium inferenda.

65. Adverte demum, quod incestuosus licet conscius sit pro-

prohibitionis juris naturæ, & divini, si tamen Legis Ecclesiasticæ inscius sit, petere potest debitum a propria uxore, quia non incurrit pœnam dictam, ut dictum est. Ita Sanchez, Henriq. Basilius de Leandro, Merolla, 16. citans AA. aliique nominatim citati a P. Bardi, & innominati id colligentes ex cap. ut animarum periculis de constitut. in 6. Ratio est: quia inscius legis, contra eam faciens, non delinquit, consequenterque ab ipsius pœna est immunis, adhucque si conscius quis foret Ecclesiasticæ legis prohibentis, ignarus tamen pœnæ juxta Merollam, Castropalaum, Bardi, & alios a P. Sanchez citatos *lib. 9. de Matrim. disp.* 32. in fine: pœnæ enim incursus scientiam facti, & pœnæ exigit, præcipue cum est extraordinaria, qualis est præsens, ut tenet citatus Sanchez cum aliis citatis a citat. P. Bardi, dicente pœnam illam esse extraordinariam in præsenti, quæ excedit condignitatem delicti solitarie spectati, non autem considerati, ut vestiti omnibus circumstantiis; cum ergo copula fornicaria, non sit condigna privationis, debiti conjugalis postulandi, quæ est gravissima pœna, imposita tamen ad terrendum tanquam depravatam frequentiam exiliendam, & periculum vitandum, quibus ablatis non fuisset imponenda; ideo extraordinaria, & exorbitans dicitur, consequenterque ut incurratur, opus est cognosci. Demum in his dispensationibus nulli debet dare litteras Comm. hocque vult Pontifex, ne impedimentum illud detegatur: unde si causæ similis cognitio a Comm. ad Confessarium mittatur, litteras lacerare iste tenetur, facta dispensatione.

QUÆSTIO ULTIMA.

De facultate dispensandi in hora celebrandi, sacrumque audiendi.

SUMMARIUM.

66. *Comm. habet facultatem dispensandi in hora celebrandi.*
67. *Una hora ante lucem, postque meridiem cum Nobilitate, ut audire queat Sacrum.*
68. *Per Nobiles Personas, qui intelligantur.*
69. *Doctoratus gradu in quolibet jure, & Theologia insigniti, nobiles vocantur; etiamque divites, viles artes non exercentes.*

66. SUmmus Pontifex post gratias supradictas concessas Comm. tribuit potestatem dispensandi super horis præfixis celebrandi, quæ ad libitum sacerdotis pro celebratione assumi nequeunt; verb. seqq. *Item etiam conceditur facultas dicto Comm. quod Personis Nobilibus, & quæ juxta potius Comm. arbitrium qualificatæ fuerint, ut missas per horam ante lucem, & post meridiem audire, & celebrare facere valeant, indulgere possit.* Hac facultate etiam supponitur certis horis tantum celebrari posse, consequenterque missas audiri, quæ horæ, quales sint, habes in hoc *tom. tract.* 14. *d.* 5. *q.* 9. quibus ibi dictis præmissis, sit

67. CONCL. I. Comm. vi Cruc. Personis Nobilibus licentiam dare potest celebrandi, vel celebrare faciendi, missamque audiendi per horam ante lucem; vel missam inchoare per horam completam post meridiem. Hæc concl. est intelligenda, quod per horam ante lucem, aut post meridiem queant dictæ Personæ celebrare, facereve; (hæc enim duo coincidunt in unum, ideoque de uno dispositum, & in alio venit, patetque in habente privileg. celebrare faciendi tempore interdicti, cui si Sacerdos sit, & licet ei celebrare.) Sacraque audire ultra totum tempus a jure Communi concessum, ut tenent quamplures AA. Theologi, & Canonistæ, quamvis contraria Sententia, nempe (quod non ultra totum tempus a jure Communi concessum, intelligenda sit hora ante, vel post, probabilis sit. Claritatis gratia nota, quod celebrare per horam ante lucem, ultra totum tempus de jure communi concessum, est posse celebrare per mediam supra integram horam, & amplius, ante lucem: qui ex solo jure communi secluso quocumque privilegio, ut ait Victoria, & in *loc. cit sum. num.* 106. dicitur media hora ante primam lucis irradiationem, aut crepusculum diei, posse missam inchoari, dum in initio ejus finiatur; & in hoc sensu, media Comm. dispensatione per mediam horam, & integram ante lucem poterit quis missam celebrare, aut facere. Celebrare autem per horam ante lucem, non tamen ultra totum tempus a jure Communi concessum, est celebrare per unam horam tantum ante primam lucis irradiationem. Idem dicas de hora post meridiem. His datis non tibi inutile videatur privilegium hoc in sententia negante, præcipue respectu consumentis horam prope integram in celebratione; nam saltem in ea operatur hoc, quod est tollere dubitationem, quæ est inter AA. nempe quando tempore anticipari possit missa Auroræ ortui. Dein ob alias rationes supra traditas de aliis privilegiis in Bulla concessis, quæ licet nil de novo concedant, tamen, ut inutilia rejecimus, debere relegari, licetque hæc ratio inutilitati privilegii assignetur communiter ab AA. tamquam unica, & fundamentalis, ad stabiliendam intelligentiam a Nobis datam conclusionis traditæ; ea tamen ut inutilis rejicitur, sequensque assignatur: quia crepusculos diei, aut prima lucis irradiatio, vel tempus Auroræ, non mathematice, seu physice est explicandum, sed moraliter, quo modo latitudinem habet; adeoque hora ex privilegio accipienda est, pro toto illo tempore, quod est ante illum unum, aut alterum quadrantem Aurorem præcedentem; idcircoque &c.

68. Per nobiles Personas non veniunt præcise hæ, quæ ab Antecessoribus nobilem duxerunt originem; sed etiam, quæ ratione officii, vel dignitatis tales a lege effecti sunt, uti Præsides, capita diversorum Tribunalium, Judices magnæ Curiæ, Consistorii, Regni patrimonii: quia hæ Beneficio Regis, Regio servitio adscripti sunt, pariterque Nobiles omnes habentur, ut docet Bartol. & notat Barbosa, Merolla, Castro.

69. Similiter Doctores, sive in jure Canonico, sive Civili: aut in Theologia, Nobiles vocantur. Ut tenent quamplures AA. citati a Patre Bardi. Est ratio: quia hi tales ita existimantur, scientia enim in utroque jure magnum affert decorem Personæ scienti. Et adhuc Tiraquell. vult divites, nobiles esse, quia quemdam (ait dictus A.) splendorem gignunt, & sine eis Nobilitas sordescit; excipit tamen maculatos exercitio vilium artium, quia per tale exercitium nobilitas amittitur, obumbratur, aut suspenditur; quia tamen Pontifex dicit, quod juxta Comm. arbitrium Personæ qualificatæ sint, per hæcque verba non exposcatur distincta conditio a præcedenti, nempe quod Personæ sint Nobiles modo dicto, cum his tantum, & non aliis erit integrum Comm. Gen. dispensare, vel non.

Omnia humillimo animo subjiciuntur correctioni Sanctæ Romanæ Ecclesiæ: sintque in laudem primæ super Cœlestis Hierarchiæ, omnipotentis Dei; secundæque decus, & gloriam, Intemeratæ Matris.

APPENDIX,

Continens modum legendi, & ſcribendi Citationes utriuſque Juris.

§ I.

DE JURE CANONICO.

SUMMARIUM.

Partes Juris Canonici ſunt, Decretum Gratiani, & unde ſic dictum?
Decretales Gregorii IX.
Liber Sextus Decretalium.
Clementinæ, Extravagantes Joannis XXII. & Extravagantes Communes.
Decretum Gratiani habet tres partes.
Prima pars, quæ, & quomodo citetur?
Secunda pars, ejuſque citatio.
Tractatus de Pœnitentia, & quomodo citetur?
Tertia Decreti pars, & quomodo citetur?
Quinque Libri Decretalium, & quomodo citentur?
Sextus Decretalium, & Clementinæ, ac quomodo dividantur, & citentur?
Extravagantes Joannis XXII. quæ & quomodo citentur?
Extravagantes Communes, earumque citatio.
Dicti modi citandi quandoque variantur.

CORPUS totius Juris Canonici plures, ac univerſim lex continet partes. I. *Decretum Gratiani*, ſic dictum, quod a Gratiano Monacho S. Felicis, Ordinis S. Benedicti (ut notatur in Monitione ad Lectorem Decreto præfixa) diverſis tum Summorum Pontificum, tum Sanctorum Patrum, atque Conciliorum dictis, decenti ordine in unum volumen, circa annum Domini 1151. ſit compilatum.

II. *Decretales Gregorii PP. IX.* ſic dictas, quia Gregorius Papa Nonus varias Conſtitutiones, ſeu Decretales Epiſtolas ſuorum Prædeceſſorum, per S. Raymundum de Pennafort, Ord. FF. Prædicatorum (cujus Feſtum nunc celebratur die 23. Januarii) in unum volumen colligendas curavit, quibus idem Pontifex multas Conſtitutiones ſuas, ac Decretales Epiſtolas adjecit. III. In Corpore Juris Canonici continetur *Liber Sextus Decretalium*, ſic dictus, quod ipſe authoritate Bonifacii Papæ VII. compilatus, aliis quinque Decretalium Gregorii Noni Libris ſit annexus, ac reſpectu eorum Sexti Decretalium Libri locum occupet, quamvis & ipſe in quinque libros ſit diviſus. IV. *Clementinæ* (intellige, *Conſtitutiones*) ſic dictæ, quod a Clemente V. ſint editæ V. *Extravagantes* (intellige, *Conſtitutiones*) *Joannis XXII.* ſic dictæ, quia *extravagantur*, ſeu vagantur extra ſex Libros Decretalium; ob quam rationem etiam *Clementinæ* quandoque dicuntur *Extravagantes*. Additur autem, *Joannis XXII.* eo quod ſint editæ a Joanne Papa XXII. ſimulque ad differentiam aliarum Extravagantium. Sextum, ac ultimum locum in Jure Canonico obtinent *Extravagantes communes*: ſic dictæ, quod a diverſis Romanis Pontificibus poſt *Sextum* emanaverint. Ex his

Decretum Gratiani (quod in pleriſque vetuſtis exemplaribus *Concordia Diſcordantium Canonum* inſcribitur) in tres dividitur partes, quarum quælibet habet diverſam rationem citandi ſuos textus. Prima pars continet centum, & unam *Diſtinctiones*; & textus in hac prima Decreti parte contenti citantur ponendo numerum Diſtinctionis, & initium Canonis, ſive (ut alii loquuntur) Capituli, v. g. taliter *diſt. 16. Placuit*. Lege: *Ut habetur Diſtinctione decima ſexta. Canone, qui incipit, Placuit*. Vel brævius, cæteris ſubintellectis: *Diſtinctione decima ſexta, Canone, Placuit*. Aut ſic: *c. Indicatum, diſt. 89.* Lege: *canone, Indicatum, diſtinctione 89.*

Altera pars *Decreti* continet triginta ſex *Cauſas*, quarum ferme quælibet plures continet Quæſtiones, & quælibet Quæſtio plures Canones. Modus citandi textus, in hac ſecunda Decreti parte contentos, talis eſt; ut exprimatur numerus Cauſæ ſine ullo addito (nonnulli Recentiores addunt ly *cauſ.* majoris claritatis gratia) deinde numerus Quæſtionis, & tandem initium Canonis (niſi talis textus habeatur in Tractatu de Pœnitentia) taliter: 9. q. 3. *Conqueſtus eſt*. Lege *Ut habetur cauſa nona, quæſtione Tertia. Canone, qui incipit, Conqueſtus eſt*. Aut ſic, & quidem melius, ac magis uſitate; *c. Si homicidium, q. 5.* Lege: *Canone, Si homicidium. Cauſa vigeſima tertia. Quæſtione quinta.*

Additur notanter, *niſi talis textus habeatur in Tractatu de Pœnitentia*. Siquidem cauſa trigeſima tertia, Quæſtione tertia inſeritur *Tractatus de Pœnitentia*, qui continet in ſe ſeptem Diſtinctiones, quæ poſtmodum dividuntur per Canones. Porro textus in hoc Tractatu de Pœnitentia contenti ſolent ſic citari, ut omiſſo numero Cauſæ trigeſimæ tertiæ, ponatur numerus Diſtinctionis de Pœnitentia (nota, ſemper addi ly *De pœnit.* ad differentiam primæ, & tertiæ partis Decreti, quarum quælibet etiam conſtat Diſtinctionibus. Deinde addatur initium Canonis, vel ſaltem numerus ipſius, taliter: *de Pœnit. diſt. 3. In tantum*. Lege, *ut habetur de Pœnitentia. Diſtinctione tertia. Canone, qui incipit, In tantum*. Vel ſic: *de pœn. diſt. 3. can. 33.* Lege: *de pœnitentia, Diſtinctione tertia. Canone trigeſimo tertio.*

Tertia pars *Decreti* intitulatur *De Conſecratione*: & dividitur in quinque *Diſtinctiones*, & hæ rurſum in Canones. Modus citandi textus in ipſa contentos talis eſt, ut primo ponatur ly *de conſec.* ad differentiam primæ, & ſecundæ partis Decreti: deinde ponatur numerus Diſtinctionis, & tandem initium Canonis. Exemplum ſit: *de conſ. diſt. 1. Nocte ſancta*. Lege: *De conſecratione. Diſtinctione prima, Canone, cujus initium eſt. Nocte ſancta*. Vel ſic: *c. Solet etiam, de conſecratione Diſtinctione quarta*. Sive enim prius ponatus initium Canonis, & poſtea primum numerus Diſtinctionis, ſive contra, nihil refert.

Decretales Gregorii Papæ Noni continent quinque Libros, qui dividuntur ulterius in Titulos, Tituli vero in Capitula. Modus citandi textus in iis repertos talis eſt, ut primo ponatur initium Capituli, deinde Titulus hoc modo: *c. Damnamus. De Summa Trinit.* Lege: *cap. quod incipit: Damnamus, titulo: De Summa Trinitate*. Quandoque primo loco ponitur Titulus, & poſtea initium Capituli, ſed eſt idem, v. g. *de ſent. excomm. Nuper* Lege: *Titulo de Sententia excommunicationis, capitulo. Nuper*. Sed prior citandi modus de facto magis eſt uſitatus. Quandoque etiam præter inſcriptionem Tituli, ac initium Capituli ſolet apponi ly *extra*, aut ly X. v. g. taliter: *prout habetur extra, de reſtitut. ſpoliat. Cum veniſſet*. Vel ſic: *c. Publicato X. de electione*. Sed idem eſt, ac prius: nam ſive apponatus ly *extra*, aut ſignum X. (quod interdum apponitur ad ſignificandum, hujuſmodi textus haberi *Extra*, id eſt, *Extra decretum Gratiani*) ſive non apponatur, ac fiat citatio ſolius Tituli, atque initii Capituli, & nulla alia particula addatur, ſignum erit, textum illum haberi in quinque Libris Decretalium. Unde ex citationibus ſupra allegatis, prior ſic erit legenda *prout habetur extra* (ſubintellige, *Extra Decretum Gratiani*) *Tit. De reſtitutione ſpoliatorum, capitulo. Cum veniſſet*. Altera vero ſic legitur: *capit. Publicato. extra Titulo. De electione.*

Sextus Liber Decretalium dividitur in quinque Libros partiales (ac idem dic *De Clementinis*, quæ itidem in quinque Libros dividuntur) Libri vero ſubdividuntur in Titulos, & Tituli in Capitula. Citantur autem tum *Textus Decretalium*, tum *Clementinæ* Conſtitutiones, nulla facta mentione Libri, per Titulos, ac initia Capitulorum, eo modo quo quinque Libri Decretalium: hoc ſolum cum diſcrimine, quod in citatione Sexti Decretalium addatur ly *in 6.* taliter v. g. *Cum quis de ſepult. in 6.* Vel ſic: *c. Cum quidam, de excep. lib. 6.* Lege ſic: *c. Cum quis, Titulo de Sepulturis, in 6.* Item: *capit. Cum quidam. Tit. de Exceptionibus, libro ſexto Decretalium*. In citatione vero *Clementinarum* apponitur ly *in Clem.* vel abſolute ly *Clem.* v. g. hoc modo: *c. Sicut, de Appellat. in Clem.* Lege: *cap. quod incipit; Sicut, Titulo de Appellationibus, in Clementinis*. Vel ſic: *c. Plures. Clem. de jure patr.* Lege: *cap. Plures, in Clement. Tit. de Jure patronatus*. Communius vero, ſimulque brevius, abſolute ponitur ly *Clem.* una cum initio, vel numero Capituli, & citatione Tituli: v. g. taliter: *Clem. un. de Rerum permutat.* vel *Clem. Quamvis rigor, de appellat.* Lege: *ut habetur in Clementina unica* (ſic dicitur, quia Titulus ille habet unicum Capitulum) *Titulo de Rerum permutatione*. Vel: *in Clementina quæ incipit: Quamvis rigor. Titulo, de Appellationibus*. Interdum etiam ſimpliciter ponitur ly *Clem.* una cum initio Capituli, ſine mentione Tituli, quod præcipue fit, quando illud Capitulum eſt notius, v. g. taliter: *Clem. Exivi*. Lege: *ut habetur in Clementina, quæ incipit: Exivi*. Imo cum Conſtitutiones Clementis V. quandoque appellentur *Extravagantes*, eo quod exiſtant, & quaſi *vagentur extra* ſex Libros Decretalium, ſolent ipſæ nonnunquam citari ad modum aliarum Extravagantium, taliter: *Ita Clemens V. in Ex-*

tra-

travag. Exivi. Lege : *Ita Clemens V. in Extravaganti*, *quæ incipit : Exivi*.

Extravagantes Joannis XXII. continent viginti Constitutiones, seu Epistolas Decretales, in quatuordecim Titulos distributas : & solent citari, ponendo nomen Papæ, nempe *Joannis XXII*, ad differentiam Extravagantium Communium, & citando initium Constitutionis, una cum addito ly *Extravag.* vel, *Extrav.* Taliter v. g. *ut inquit Joan. 22. Extravag. Quia quorumdam*. Lege : *Ut inquit Joannes XXII. in Extravaganti, quæ incipit : Quia quorumdam*. Vel sic : *Extravag. Execrabilis. Joan. 22.* Lege : *in Extravaganti Joannis XXII. quæ incipit : Execrabilis*.

Extravagantes Communes dividuntur in quinque Libros, Libri in Titulos, Tituli in Capitula, quorum singula novam, & distinctam continent Constitutionem, vel Constitutiones, seu Extravagantes. Textus ex hisce Extravagantibus Communibus citantur eo modo, quo textus Decretalium : videlicet faciendo citationem Tituli, & ponendo initinm Capituli, seu Extravagantis, addendo tamen ly *Extravag.* vel *Extrav.* taliter : *Extravag. Unigenitus, de Pænitent. & remiss.* Lege : *in Extravaganti, quæ incipit.: Unigenitus. Titulo, de Pænitentiis & remissionibus*.

Fatendum tamen, hactenus explicatos modos citandi Jus Canonicum quandoque non nihil immutari ; ita tamen id accidit, ot ex dictis facile possiut ejusmodi citationes intelligi.

§. II.

DE JURE CIVILI.

SUMMARIUM.

Corpus Juris Civilis, quas partes habeat.
Signa generalia citationum usitatarum.
Divisio generalis partium Juris Civilis.
Digestum ejusque partes.
Et qua ratione citetur?
Codex, ejusque divisio, & modus citandi.
Quid de tribus postremis Libris Codicis?
Novellæ, seu Authenticæ Constitutiones, quomodo; dividantur, & citentur?
Quid de Libris Feudorum?
Institutiones qua ratione citentur?

TOTUM *Corpus Juris Civilis* plures in se cootinet partes, videlicet *Digestum* seu *Pandectas*, *Codicem*, & *Institutiones* Justiniani : quibus accesserunt *Authenticæ*, seu *Novellæ* Constitutiones, necnon, & Libri Feudorum. Nam de Legibus Longobardorum, ac Imperatoriis Constitutionibus, & nonnullis aliis, quorum notitia est minus necessaria, non est opus hic aliquid dicere, cum eorum citatio vix occurrat. Circa quod

Notandum I. Quod præfatæ Juris Civilis partes propria habeant signa distinctiva, suis citationibus apponi solita. Et quidem duplex ff. (aliqui utuntur Græco, π. vel littera D.) significat *Digestum*, seu Libros *Pandectarum*. Deinde majuscula littera C. *Codicem* : & ly *Instit.* denotat *Institutiones*. Rutsut ly *Auth.* seu *Authent.* significat *Authenticas* & ly *Novell. Novellas* (subintelliges, Constitutiones) Ac tandem ly *Feud.* Libros *Feudorum*. Porro *L* vel *l.* significat Legem *tit.* Titulum §. Paragraphum *s.* supra *i.* infra. Et ly *cod.* idem est ac *eodem Titulo*, hoc est proxime citato.

Notandum II. Quod, sicut pleræque partes Juris Canonici dividuntur in Libros, Libri in Titulos, & Tituli in Capitula : ita & pleræque partes Juris Civilis dividuntur in Libros, Libri in Titulos, Tituli vero non in Capitula, sed in Leges, ac postmodum nonnullæ Leges in Paragraphos. Unde in citandis textibus Juris Civilis idem fermo servatur modus citandi qui in Decretalibus, excepto, quod loco Capituli ponatur initium Legis (addito quandoque, si Lex est longior, initio Paragraphi, aot ejusdem numero) & simul addatur proprium signum distinctivum, videlicet ly *ff.* (vel Græcum π. aut D.) ad denotandum Digestum : vel ly C. ad indicandum Codicem: aut ly *Instit.* vel *Inst.* ad insinuandat Institutiones Justiniani : sive ly *Auth. Novell. Feud.* ad ostendendum, ejusmodi textum haberi in Authenticis, seu Novellis Constitutionibus ; aut Libris Feudorum.

Digestum, quod alio nomine appellatur *Pandecta*, seu *Libri Pandectarum*, continet in se quinquaginta Libros, qui omnes dividi solent in tres Tomos. Primus appellatur *Digestum vetus*, & continet priores viginti quatuor Libros. Secundus dicitur *Infortiatum*, & continet sequentes quatuordecim Libros usque ad trigesimum octavum inclusive. Tertius tandem, ac ultimus Tomus, vocatur *Digestum novum*, & continet reliquos duodecim Libros : quamvis recentiores quædam Editiones non amplius observent hanc divisionem, sed totum Digestum in unicum Tomum constringant ; quod tamen nibil refert. Porro Libri isti Pandectarum ulterius dividuntur in Titulos, Tituli in Leges, & Leges nonnumquam in Paragraphos. Et textus ex iis sic citari solent, ut primo ponatur Lex (id est, initium, aut saltem numerus ipsius) deinde, si Lex forsan longior est, addatur Paragraphus, postea duplex *ff.* (vel saltem Græcum π. aut littera D.) & tandem scribatur Titulus, v. g. taliter : *l. Si quis vi. §. differentia. ff. de Acquir. possess.* Lege : *ut habetur Lege, quæ incipit, Si quis vi. Paragrapho, qui incipit, differentia, in digestis, Titulo, de Acquirenda possessione*. Solet non raro, ac præsertim a Glossa, primo loco poni ly ff. deinde subjungi Titulus, & tandem initium Legis v. g. taliter. *ff. de procurat. l. mutus*. Id est : *in Digestis. Titulo de Procuratoribus, l. Mutus*. Sed prior modus citandi defacto est usitatior.

Codex Justiniani babet Libros duodecim, qui postmodum dividuntur in Titulos, Tituli in Leges, & Leges longiores in Paragraphos. In primis novem Codicis Libris (qui simul conjungi, & compingi solent) est eadem citationum scribendarum, & legendarum ratio, quæ in Digestis nisi quod loco duplicis *ff.* pro C. signo distinctivo ponatur C. majusculum v. g. taliter : *l. in testamento, C. de testam.* Id est : *Lege, quæ incipit : In testamento. Codic. Titulo de Testamentis*. Vel sic : *l. un. §. ex hoc. C. de Rei uxor. act.* Id est : *Lege unica. Paragrapho, Ex hoc, in Codice, Titulo, De Rei uxoriæ actione*. Ubi ly *l. un.* Ideo ponitur, quia citatus Titulus non nisi unicam Legem habet : Aliud exemplum sit hoc : *de fide juss. C l. fin.* Id est : *titulo, de Fidejussoribus, in Codice, Lege finali*. Quæ Lex ideo sic dicitur, quia est Lex finalis, sive ultima citati Tituli ; siquidem ly *fin.* significat Legem, seu Capitulum ultimum, sive finale cujusdam Tituli. Multi tamen ly *fin.* applicant Paragraphis tantum ; atque Capitulum, seu Legem ultimam Titulorum, denotant per ly *cap. ult.* aut *l. ult.* sed parum refert.

Porro in tribus postremis Libris Codicis videlicet decimo, undecimo, & duodecimo, qui separatim a prioribus novem Libris collocantur, exprimitur etiam numerus Libri v. g. *l. omnes profugi, C. de agricolis, lib. 11.* Id est : *Lege, Omnes profugi, in Codice, libro undecimo, Titulo, de Agricolis*. Quod si numerus Libri non addatur, quærenda erit citatio in prioribus novem Libris Codicis.

Novellæ (subintellige, *Constitutiones*, ac alio nomine *Authenticæ* dicuntur) constant novem Authenticis Collationibus, quibus recens decima est adjecta : ex iis quælibet Collatio in plures Titulos, seu Novellas dividitur ; ex Novellis vero quædam subdividuntur in plura Capitula. In earum citationibus hæc tenetur ratio, ut primo scribatur initium Capituli (si tamen aliquod habet) deinde numerus Novellæ, tum Titulus ejus, & tandem numerus Collationis, v. g. taliter : *c. Sed tamen. Novell. 129. de Sammar. col. 9.* Lege sic : *capite, quod incipit, sed tamen Novella 129. titulo, De Sammaritis. Collatione nona*. Interdum vero Novella scribitur Authentica ; & fit citatio, ponendo Titulum, vel potius Rubricam ejus, & initium Paragraphi, v. g. *auth. Ut factæ novæ constit. §. Sancimus*. Lege : *in Authentica, cujus titulus est, Ut factæ, novæ Constitutiones &c. Paragrapho, qui incipit, Sancimus* : & tunc in Indice Libri Authent. est quærendum ly *Ut factæ, novæ Constitutiones &c.* sicque allata citatio facile invenietur, nam quando Authentica quædam citatur ex Codice, semper apponitur C. majus.

Libri Feudorum (qui alio nomine *Consuetudinis Feudorum* appellantur) sunt duo partiales Libri, qui dividuntur in Titulos, & Tituli in Paragraphos. In Feudorum citationibus ponitur primo signum proprium *Feud.* sive ly *in Lib. Feud.* postea Titulus, & tandem Paragraphus, v. g. *in lib. Feud. de probi. feud. alien. per Frid. §. calidis insuper*. Lege : *in libris Feudorum, Titulo, de probibita Feudi alienatione per Fridericum. Paragrapho qui incipit : Calidis insuper*. Interdum Paragraphus ponitur primo loco: v. g. *§. Calidis insuper. Feud. de probib. Feud. alien. per Frid.* Lege ut supra.

Institutiones tandem (intellige, *Justiniani*) dividuntur in quatuor Libros, Libri in Titulos, & Tituli in Paragraphos ; non autem in Capitula, vel Leges. Solent autem Institutiones citari, nulla facta mentione libri, taliter : ut primo ponatur initium Paragraphi, in quo textus citandus reperitur, deinde addatur signum distinctivum, *Inst.* & postmodum subjungatur Titulus, in quo Paragraphus ille continetur, v. g. sic : *§. Feræ inst. de rer. divis.* Legatur sic : *Paragrapho, qui incipit, Feræ. in Institutionibus. Titulo, de Rerum divisione*.

CO-

COROLLARIUM.

Ad discernendas, ac reperiendas Citationes

SUMMARIUM.

Regula generalis ad discernendas Citationes Juris Civilis.
Et Juris Canonici.
Modus reperiendi Citationes in Jure.

EX hactenus dictis colligitur Regula generalis, qua possint discerni citationes Juris Civilis a citationibus Textuum Juris Canonicis. Siquidem in citationibus Juris Civilis semper exprimitur Volumen, seu pars illius per aliquod signum peculiare, ac distinctivum a cæteris omnibus: nimirum *Codex* per majus *C. Digestum* per duplex *ff.* vel Græcum π. aut saltem per litteram D. *Novellæ*, seu *Authenticæ* Constitutiones, per ly *Novell.* vel ly *Auth.* Libri *Feudorum* per ly *Feud.* Ac tandem Institutiones per ly *Instit.* sive *Inst.* Unde quotiescumque unum ex supra dictis signis citationi appositum reperitur, indicium certum est, dictam citatinnem desumi ex Jure Civili, non antem ex Canonico; utpote eum nullum tale signum apponatur eitatinnibus Juris Canonici; ax quanam autem parte Juris Civilis ea citatio sit desumpta, proprium cujuslibet signum demonstrabit.

Porro quomodo eitationes partium Juris Canonici ab invicem sint dignoscendæ, liquet ex supra dictis. Nam ubicumque apponitur ly *dist.* vel ly *quæst.* aut *q.* signum est, eam citationem desumi ex Decreto Gratiani; ut puta cum solum Decretum habeat Distinctiones, & Quæstiones: aliæ quippe partes omnes Juris Canonlei habent Titulos. Ubieumque autem apponitur Titulus una cum initio, vel numero Capituli, absque alio signo addito (nisi forte addatur ly *Extra*, vel quod idem est, ly X.) tunc signum est, citationem illam fieri ex quinque Libris Decretalium. Quando vero præter Titulum, ac initium Capituli, vel hujus numerum, apponitur aliud quidpiam, ut puta ly *in 6.* vel ly *Clem.* aut *extravag. Joan.* 22. vel absolute *extravag.* tunc citatio illa quærenda erit juxta diversitatem appositi signi, vel *in Sexto Decretalium*, vel in *Clementinis*, vel in *Extravagantibus Joannis XXII.* vel in *Extravagantibus Communibus*.

Quod si igitur ex præmissis dignoscatur Pars illa Juris Canonici, aut Civilis, in qua Capitulum, seu Lex quæsita continetur, tunc ulterius ad reperiendum determinatum locum, ubi habetur, juvat quærere initium ejus in Indice Capitulorum, sive Legum, qui cuilibet Parti Juris, vel generatim omnibus (juxta diversitatem Editionum) præfigi solet: atque appositus paginæ, vel alius competens numerus, dabit locum quæsiti Capituli, sive Legis. Sic quæsiturus *c. in Lateranensi, de Præbend.* cum istud ex dictis intelligas reperiri in quinque Libris Decretalium, vide in Indiee Capitulorum dictis quinque Libris Decretalium, præfixo: & habebis annotatum numerum paginæ, in quo Capitulum illud existit. Quod si vero non habeatur appositus numerus paginæ (prout in nonnullis Editionibus contingit) illico quære in Indice Titulorum; sicque reperies, Titulum *de Præbendis*, esse Titulum V. Libri III. Decretalium, quem per singula Capitulorum initia transcurrens, reperies, dictum *c. in Lateranensi*, esse 52. Capitulum illius Tituli. & sic loquendo de aliis: prout amplius ipsa praxis docebit.

INDEX.

Comprehendens Materias Theologiæ Moralis Patris ANACLETI REIFFENSTUEL una cum novis Additionibus Patris MASSÆI KRESSLINGER, P. DALMATII KICKH, Et P. JO. DOMINICI MANSI hoc signo † indicatis, atque a duabus prioribus distinctis.

A

Aquæ

B

Eci-

C

Cle-

Con-

Item

Discor-

E

F

I

80 Quo

Jubi-

L.

N

num

O

Q

R

Re-

Re-

S

apto

T

V

Vir-

num.

FINIS TOMI SECUNDI.

SUPPLEMENTUM
AD
THEOLOGIAM
MORALEM
R. P. F.
ANACLETI REIFFENSTUEL
ORD. MIN. S. FRANCISCI

CONTINENS

Succinctam Declarationem Propositionum Damnatarum, juxta quadruplicem Theologiam, Mysticam, Polemicam, Speculativam, & Moralem.

AUCTORE R. P. F.

MASSÆO KRESSLINGER
EJUSDEM ORDINIS.

ACCEDUNT

EX APOSTOLICIS CONSTITUTIONIBUS

Ea quæ ad majorem rerum tractatarum intelligentiam opportuniora sunt.

DEMUM EPITOME DOCTRINÆ MORALIS ET CANONICÆ

EX OPERIBUS

S. D. N. BENEDICTI XIV. P. O. M.
OPERA ET STUDIO

R. P. JO. DOMINICI MANSI

CONGREGATIONIS MATRIS DEI.

MUTINÆ,
SUMPTIBUS JO: BAPTISTÆ ALBRITII, HIERONYMI FILII,
VENETI TYPOGRAPHI.
MDCCLXII.

TEXTUS
SACRÆ SCRIPTURÆ
QUI IN HOC OPERE CONTINENTUR,

Pro quorum faciliori inventione ad finem cujuslibet Textus semper adnectitur Caput, & numerus, ubinam inquiri debeat.

GENESIS.

LEVITICI.

NUMERI.

DEUTERONOMII.

REGUM I.

II.

III.

TOBIÆ.

JOB.

EX PSALMIS.

Psal. CXXV. v. 1. Beati omnes qui timent Dominum, *c.* 1 *n.* 19.

PROVERBIORUM.

Cap. I. v. 24. Vocavi & renuistis, *c.* 2. *n.* 179. & *c.* 3 *n.* 33.

Cap. XIV. v. 34. Justitia elevat gentem, miseros autem facit populos peccatum. *in Append. post num.* 4.

ECCLESIASTIS.

Cap. IX. v. 5. Viventes sciunt se esse morituros, mortui vero nihil noverunt amplius, *cap.* 2. *num.* 89.

Cap. XI. v. 3. Si ceciderit lignum ad Austrum; aut ad Aquilonem, *c.* 2. *n.* 153.

SAPIENTIÆ.

Cap. I. v. 13. DEUS mortem non fecit, nec lætatur in perditione vivorum, *caput* 2. *numer.* 156.

Cap. XIV. v. 9. Odio sunt DEO impius, & impietas ejus, *c.* 2. *n.* 166.

ECCLESIASTICI.

Cap. III. v. 17. Melior est Mors quam vita amara, *c.* 4. *n.* 77.

Eod. v. 33. Eleemosyna resistit peccatis, *c.* 3. *num.* 45.

Cap. V. v. 8. Non tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem; subito enim veniet ira illius, & in tempore vindictæ disperdet te, *c.* 3. *n.* 57.

Cap. XVI. v. 15 Unicuique secundum meritum operum suorum, *c.* 2. *n.* 144.

ISAIÆ.

Cap. XLIII. v. 25. Ego sum ipse, qui deleo iniquitates tuas, *c.* 2. *n.* 55.

Cap. LXIII. v. 16. Abraham nescivit nos, & Israel ignoravit nos, *c.* 2. *n.* 89.

JEREMIÆ.

Cap. XVIII. v. 8. Si pœnitentiam egerit gens illa a malo suo, agam & Ego pœnitentiam super malo, quod cogitavi ut facerem ei, *cap.* 2 *num.* 48.

EZECHIELIS.

Cap. XIV. v. 9. Ego Dominus decepi Prophetam illum, *c.* 2. *n.* 167.

Eod. v. 4. Anima quæ peccaverit, ipsa morietur, *c.* 2. *n.* 162.

Cap. XIX. vers. 23 & 32. Numquid voluntatis meæ est mors impii? dicit Dominus, *cap.* 2. *num.* 165.

Eod. v. 24 & 26. Si avverterit se justus a Justitia sua, & fecerit iniquitatem .. Morietur, *c.* 2. *n.* 161.

Cap. XXXIII. v. 11. Convertimini a viis vestris pessimis, *c.* 3. *n.* 26.

OSEÆ.

Cap. XII. v. 4. Jacob invaluit ad Angelum,.. flevit, & rogavit eum, *c.* 2. *n.* 86.

Cap. XIII. v. 9. perditio tua ex te Israel, *cap.* 2 *n.* 165.

MALACHIÆ.

Cap. I. v. 3. Dilexi Jacob, Esau autem odio habui, *cap.* 2. *num.* 169.

MACHABÆORUM II.

Cap. XII. v. 43. Duodecim millia Drachmas argenti misit Jerosolymam offerri pro peccatis mortuorum sacrificium &c. *cap.* 2. *numer.* 114.

Eod. v. 46. Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut a peccatis solvantur, *cap.* 2. *num.* 143.

EX EVANGELIIS MATTHÆI.

Cap. V. vers. 22. Qui dixerit fratri suo *Raca*, reus erit concilio, qui autem dixerit *Fatue*, reus erit gehennæ ignis, *cap.* 2. *numer.* 153.

Eod. v. 42. Volenti mutari a se, ne avertaris. *in Append. post n.* 4.

Cap. XIV. v. 31. Modicæ fidei quare dubitasti, *c.* 3. *n.* 83.

Cap. XV. vers. 11. Non quod intrat in os coinquinat hominem, sed quod procedit ex ore, hoc coinquinat hominem, *cap.* 2. *numer.* 127.

Cap. XVI. v. 18 Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam. *prol. q.* 1 *num.* 6.

Eod. v. 19. Tibi dabo claves Regni cœlorum... quodcunque solveris super terram, erit solutum

MARCI.

LUCÆ.

JOANNIS.

pro

pro his quos dedisti mihi, *cap.* 3. *num.* 20

Cap. XX. v. 22 23 Insufflavit, & dixit eis. Accipite Spiritum Sanctum; quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, *cap.* 2. *numer.* 38. 46 & 98

Cap. XXI. v. 16 Pasce agnos meos: pasce Oves meas, *c.* 2 *n.* 21

EX ACTIBUS APOSTOLORUN.

Cap. II. v. 38. Baptizetur unusquisque vestrum in remissionem peccatorum, *c.* 2. *n.* 54

Eod. v. 42 Erant perseverantes in doctrina Apostolorum, & communicatione fractionis panis, *c.* 2 *n.* 94.

Cap. III. v. 6 Argentum & Aurum non est mihi, *c.* 2 *n.* 102.

Eod. vers. 19 Pœnitemini, & convertimini, ut deleantur peccata vestra, *cap.* 2 *num.* 18 & 57

Cap. V. v. 15 Ut veniente Petro saltem Umbra illius obumbraret quemquam illorum, & liberatentur omnes ab infirmitatibus suis, *cap.* 2 *n.* 150.

Cap. VII v. 51 Dura cervice & incircumcisis cordibus ... Vos semper Spiritui Sancto resistitis, *c.* 2 *n.* 180

Cap. VIII v. 12 Cum credidissent Philippo Evangelizanti de Regno DEI, in Nomine JESU Christi baptizabantur, *c.* 2 n. 53.

Cap. X. v. 4 Orationes tuæ & Eleemosynæ tuæ ascenderunt in memoriam in conspectu, *cap.* 3 *num.* 45

Eod. v. 43 Remissionem peccatorum accipere per Nomen Ejus, omnes qui credunt in Eum, *c.* 2 *n.* 19.

Cap. XV. v. 20 Ut abstineant se a suffocatis & sanguine, *c.* 2. *n.* 131

Cap. XIX v. 12 Ita ut etiam super languidos deferrentur a Corpore ejus (*Pauli*) sudaria vel semicinctia, *c.* 2 *n.* 150

Eod. v. 18 Multique credentium veniebant confitentes & annuntiantes actus suos, *cap.* 2 *num.* 39

EX EPISTOLIS PAULI AD ROMANOS.

Cap. I v. 16 Evangelium virtus DEI est in salutem omni credenti, *c.* 2 *n.* 53

Cap. II. v. 14 Gentes, quæ legem non habent, naturaliter quæ legis sunt faciunt, *cap.* 3 *post n.* 9 *proposit.* 22.

Cap. III. v. 25 Jesu Christo ... quem proposuit DEUS propitiationem per fidem in sanguine ipsius, *c.* 2 *n.* 121

Eod. v. 28 Arbitramur hominem justificari per fidem sine operibus legis, *c.* 2 *n.* 20

Cap. IV. v. 5 Ei qui non operatur, credenti autem in eum, qui justificat impium, reputatur fides ejus ad justitiam, *c.* 2 *n.* 20

Cap. V. v. 1 justificati ex fide pacem habeamus ad DEUM per Dominum nostrum JESUM Christum, *c.* 2 *n.* 79

Eod. v. 18 Sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem; sic & per unius justitiam in omnes homines in justificationem vitæ, *c.* 3 *n.* 18

Cap. VI v. 9 Christus Resurgens ... jam non moritur, *c.* 2 *n.* 92

Cap. VII. v. 19 Non quod volo bonum, hoc ago sed quod nolo malum, hoc facio, *cap.* 1 *post num.* 8 *proposit* 45

Eod. v. 23 Video autem aliam legem in membris meis, repugnantem legis mentis meæ, *c.* 2 *num.* 15

Cap. VIII. v. 13 Si secundum Carnem vixeritis, moriemini, *c.* 2 *n.* 161

Cap. IX v. 11 Ut secundum electionem propositum DEI maneret, *c.* 2. *n.* 169

Eod. v. 16. Non volentis neque currentis, sed miserentis est DEI, *c.* 2. *n.* 169 & 179.

Cap. X. v. 10 Corde enim creditur a justitiam, ore autem confessio fit ad salutem, *cap.* 4. *num.* 8.

Eod. v. 15. Quomodo prædicabunt, nisi mittantur? *c.* 2 *n.* 21.

Eod. v. 17. Fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi, *c.* 2 *n.* 21.

Cap. XIII v. 2. Qui resistit, potestati, DEI ordinationi resistit, qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt, *c.* 2. *n.* 143.

Eod. v. 5. Ideo necessitate subditi estote, non solum propter Iram, sed etiam propter conscientiam, *ibidem*

Cap. XV v. 30. Obsecro vos ... ut adjuvetis me in Orationibus pro me ad DEUM, *cap.* a *num.* 86

AD CORINTHIOS I.

Cap. III. v. 13. Uniuscujusque Opus quale sit, ignis probabit, *c.* 2 *n.* 153.

Cap. VI. v. 9. 10 Neque fornicarii, neque Molles, neque Adulteri... Regnum DEI possidebunt, *c.* 1. *n.* 7. & *c.* 4. *n.* 110.

Eod. v. 11. Sed abluti estis, *cap.* 2 *num.* 15 & *num.* 55

Cap. VII v. 2 Propter fornicationem autem unusquisque suam uxorem habeat, *c.* 2 *n.* 104 & 106 & 139

Eod. v. 8. Dico autem non nuptis & viduis: Bonum est illis, si sic permaneant sicut & ego, *c.* 2 *n.* 135

Eod. v. 9 Melius est nubere quam uri, *c.* 2 *n.* 104 & 106

Eod. v. 38. 40. Qui matrimonio jungit Virginem suam, bene facit; qui non jungit melius facit. Beatior erit si sic permanserit secundum meum consilium, *c.* 2. *n.* 105

Cap. X vers. 16. Panem quem frangimus non ne participatio Corporis Domini est? *cap.* 2 *num.* 94

Eod. v. 25. Omne quod in Macello venit manducate, nihil interrogantes propter conscientiam, *c.* 2 *n.* 130

AD CORINTHIOS II.

AD GALATHAS.

AD EPHESIOS.

AD COLOSSENSES.

AD THESSALONICENSES I.

AD TIMOTEUM I.

AD TIMOTHEUM II.

AD TITUM.

AD HEBRÆOS.

EX EPISTOLA II. PETRI.

Cap. I. v. 10 Fratres magis satagite, ut per bona Opera certam vestram vocationem & electionem faciatis, *c.* 1 *n.* 7

EX EPISTOLA I. JOANNIS.

Cap. I. v. 7 Sanguis JESU Christi emundat nos ab omni peccato, *c.* 2 *n.* 15

Cap. III v. 3 Videbimus Eum sicuti est, & omnis qui habet hanc Spem in eo, sanctificat se, sicut & ille sanctus est, *cap.* 2 *numer.* 18

Eod. vers. 15. Qui non diligit manet in morte, *cap.* 2 *num.* 18. & *cap.* 4 *num.* 2

EX APOCALYPSI.

Cap. VII. v. 4 Et audivi Numerum Signatorum, & v. 9 stantes ante thronum, & in conspectu Agni, *c.* 3 *n.* 46

Cap. XXII v. 11 Qui justus est justificetur adhuc, *c.* 1 *n.* 7

PROLEGOMENA

DE PROPOSITIONIBUS DAMNATIS IN GENERE.

QUÆSTIO I.

DE INFALLIBILITATE SUMMI PONTIFICIS IN DAMNANDIS PROPOSITIONIBUS QUOAD MATERIAM FIDEI, ET MORUM.

IN ECCLESIA ILLA, quæ ab Apostolo 1. Ad Tim. 3 pronuntiatur *Columna & firmamentum veritatis*, & adversus quam, juxta infallibile Christi effatum Matth. cap. 16. *Portæ inferi non prævalebunt*, sane necessarius est supremus Controversiarum Judex, qui exortis sæpissime in materia fidei, ac morum diversis quæstionibus, & utraque parte contradictoria, apparentes pro se adducente Sacræ Scripturæ textus, litibus hisce finem imponat, ac Divino collustratus lumine, necnon adpromisso Ecclesiæ Joan. cap. 14 v. 17 *Spiritus veritatis* adjutus, auctoritative decidat, quænam doctrina vera, quænam falsa atque hæretica, quænam populo salutaris, quænam pestifera, & in praxi noxia existat.

2. Judice hoc supremo, ad resolvenda in materiis fidei & morum dubia, atque ad obtinendam exinde in credendo veritatem, & in operando securitatem, adeo necessario, infelices carent Acatholici. Equidem pro decisione ad sacram refugiunt Scripturam; dum vero unus (E. G. Lutherus circa Eucharistiam) sic alius (puta Calvinus in eadem Controversia priori contrarius) aliter textus sacræ paginæ interpretantur; ambo plane, si rem ipsam adeo gravem, a qua salus æterna pendet, absque ulla animi passione inspicere volumus, de veritate incerti manent, etsi cæteroquin potius Herculi clavum, quam pertinacibus hisce, eorumque sectatoribus suam cuilibet sententiam extorqueres. Sic pari infelicitate intra semetipsos ad invicem pugnant Lutherani; rigidi contra moderatos: moderati contra rigidos. Alii bona opera præcepta: ac a Christo mandata ajunt, alii eadem perniciosa sllerunt. Alii *Librum Concordiæ* (prout omnia patebunt ex dicendis Cap. II.) recipiunt quasi Symbolum suæ Fidei: alii autem eumdem non solum non recipiunt, sed mille etiam convitiis dilacerant. En infelicitatem Acatholicorum!

3. Feliciores censentur jure merito Catholico-Romani, quamvis enim etiam isti tam in materia fidei, quam morum claros Sacræ Scripturæ textus omnino admittant, tanquam infallibilem credendi Regulam: quoniam vero jactata ab Heterodoxis claritas non ubique (alias enim ipsimet Hæretici magis inter se convenirent) in sacra reperitur pagina, necessarium veri Catholici insuper recognoscunt supremum aliquem visibilem in terris Judicem nimirum Summum Pontificem, Christi Vicarium, ac Petri Successorem, in resolvendis, ac decidendis similibus controversiis, dum loquitur cum aliquo Concilio Generali, quatenus Ecclesiam universalem repræsentante, omnino infallibilem, ut vel sic nostra sit Ecclesia, *Columna illa veritatis adversus quam portæ Inferni non prævalebunt*.

4. Dicitur notanter. *Summum Pontificem in Decretis fidei, & morum esse infallibilem, saltem si loquatur una cum Concilio Generali, quatenus universalem Ecclesiam repræsentante*. Ubi advertendum, Summum Pontificem considerari posse, vel ut se solo loquentem, vel ut decidentem una cum Ecclesia consentiente, cujus consensus adesse censetur, si E. G. Concilium Generale repræsentans Ecclesiam, simul annuat. In *secunda* consideratione apud Catholicos contra Hæreticos, etiam post prima quatuor sæcula, in materia fidei & morum extra dubium est, decisionem fore infallibilem. In priori autem non desunt, etiam inter Catholicos, qui cum Gersone, a Castro, Adriano & aliis apud Dominicum Viva *I. part. Trutinæ Theologicæ quæst. prodromæ num. VII.* negativam tenent, etsi gratis concedant, non facile præsumendum esse, Summum Pontificem ex Cathedra etiam extra Generale Concilium docere errorem; quæ sententia (si P. Paulo a Lugduno in sua Theologia positiva ante quadriennium Lugduni edita *Tom. I. Tract. de Romano Pontifice fol. apud me* 359. fides habeatur) in Galliis prævalere videtur. Cæteroquin tamen altera sententia D. Thomæ, Summo Pontifici, etiam extra consensum universalis Ecclesiæ, aut Generalis Concilii, Ecclesiam universalem repræsentantis, infallibilitatem adscribens, est communissima inter Catholicos Doctores, meoque Judicio verissima, quam Bellarminus *lib. 4. de Pont. cap. 2.* Suarez *lib. 3. de fidei defensione cap.* 13. pronuntiant fere tanquam de fide certam; Banez vero fidei proximam, & noster Mathæuccius in Cautela Confessarii *Part. 3. cap. 3. num.* 89. constantem omnium Theologorum, & Canonistarum sensum, dummodo (quod pro semper notandum) Summus Pontifex non ut Doctor privatus, sed ex Cathedra tanquam Pontifex loquatur. Pro quo

5. Notandum ulterius ex Dominico Viva *loc. cit. num. III.* Cardena in I. Crisi *dis. 9. a num.* 329. & Paulo a Lugduno *hic cap. I. Notand.* 3. tunc loqui Papam ex Cathedra, quando tanquam Magister a Christo Domino constitutus Ecclesiæ suæ universali proponit ea, quæ ab omnibus indubitanter credenda aut observanda sunt. Hoc tamen fieri non solet, nisi re prius mature perpensa, ac cum Cardinalibus & Theologis examinata. Quare si tantum incidenter, seu obiter absque prævio illo examine quædam proferat, vel sermones suos solummodo ad unum alterumve Episcopatum, aut Ordinem dirigat, non censetur loqui ex Cathedra, sive sit quæstio Juris, sive quæstio facti: Hinc in similibus Ipsum, & Ecclesiam errare possibile erit, uti in terminis docet S. Thomas *quodlibet. art. 16.* dicens: *In sententiis, quæ ad particularia facta pertinent, ut cum agitur de possessionibus, de criminibus, vel hujusmodi, possibile est Judicium Ecclesiæ errare propter falsos testes &c.*

6. Quod si vero Summus Pontifex in materia fidei, ac morum loquens de Cathedra dirigat Decreta sua ad universalem Ecclesiam, inconcussa manet superius num. IV. allegata Doctorum Catholicorum Cismontanorum (Galli nos ultramontanos vocant propter diversitatem situs) sententia de infallibilitate Summi Pontificis ex Cathedra loquentis, etiam extra Generale Concilium tam in quæstionibus Juris, quam facti talis, quæ necessariam habet connexionem cum aliqua quæstione Juris, prout de hoc sæpius adhuc in libello isto recurret mentio. Profecto primis tribus sæculis ante Concilium Nicænum I. Anno Christi 325. institutum, nullum fuit aliud, saltem Generale, celebratum, & tamen plurimorum hæreses E. G. Ebionistarum, Manichæorum, Montanistarum, Sabellianorum &c. fuerunt damnatæ; uti recte notat P. Paulus a Lugduno in dissertatione de Hæreticis, fol. 526. & noster Henno *Tom. I. fol. apud me* 210. Insuper Catholici antiqui indubitanter tamquam dogmata fidei receperunt

Decreta, & Constitutiones illas quibus Summi Pontifices damnarunt Hæreles Pelagii, & aliorum, apud Bellarminum *lib.* 4. *cap.* 3. quamvis teste Dominico Viva *loc. cit. num.* 7. decisiones istæ per Summos Pontifices extra Generale Concilium contigerint. Item Concilia Arausicanum, Millevitanum, pluraque alia apud Bellarminum *loc. cit.* agnoscuntur tanquam Regula Fidei, non quidem quasi ex se habuissent aliquam infallibilitatem (utpote cum tantum fuerint Provincialia, congregata pro certa aliqua Provincia) sed quoniam pro tota Ecclesia fuerunt a Summo Pontifice confirmata: nam Papa est Petra, super quam fundatur Ecclesia, & non vice versa: utpote cum ad Petrum & successores (non ad ipsam Ecclesiam) Christus Matthæi cap. 16. v. 18. dixerit: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam*. En! Petrus *fundamentum*, & Ecclesia *ædificium*: *a fundamento* in sua firmitate, & duratione dependet ædificium, *non ab ædificio fundamentum*.

7. Porro Summus Pontifex, etiam extra Concilium aliquod Generale ex Cathedra loqui censetur, uti recte advertunt Cardenas 2. *Crisi d.* 1. *c.* 3. 4. 5. & la Croix *lib.* 1. *num.* 203. dum sive in materia fidei, sive morum, Constitutionem suam dirigens ad universalem Ecclesiam, prævio maturo examine (uti communissime de eodem præmisso in ipsa Bulla damnationis testari solet) quasdam proscribit Propositiones velut *Hæreticas*, alias tanquam *Hæresi proximas*, vel *suspectas*, seu *Hæresim sapientes*, vel tanquam *erroneas*, aut *laxas*, *scandalosas*, *temerarias*, *male sonantes*, *piarum aurium offensivas*, *blasphemas*, *impias*, *schismaticas* & *seditiosas*. De his omnibus occurrunt varia adhuc dubia singillatim per diversa quæsita solvenda: hinc ponitur.

QUÆSTIO II.

Alia adhuc notabilia circa Propositiones damnatas in genere.

8. QUÆR. I. quandonam Propositio aliqua damnata dicatur *Hæretica, Laxa &c.* Resp. *Hæretica* est propositio illa, quæ aperte, sive contrarie, sive contradictorie opponitur alicui articulo fidei. *Hæresi proxima*, quæ magnam habet affinitatem cum aliqua propositione Hæretica. *Suspecta* seu *Hæresim sapiens*, quæ nimirum ex circumstantiis videtur innuere, latentem Hæresin, E. G. quando propositio aliqua opponitur Conclusioni Theologicæ non quidem evidenter, ac omnino certo erutæ ex præmissis de fide; bene tamen probabilissime, & juxta communem Theologorum, *Erronea*, quæ opponitur non quidem immediate alicui propositioni revelatæ, bene tamen Conclusioni Theologicæ ex Revelatis præmissis, ita ut saltem una ex præmissis sit propositio revelata, & altera aliunde certa, deductæ. *Laxa* censetur, quæ in materia morum nimium relaxat frænum ad nocivam libertatem. *Scandalosa*, quæ præbet occasionem ruinæ spiritualis, unde & *perniciosa* vocatur. *Temeraria*, quæ nullam pro se habet gravem asserendi rationem.

Male sonans, quæ abutitur vocabulis contra communem sensum Ecclesiæ: ejusmodi est propositio æquivocum habens sensum, quæ quidem potest suo modo etiam catholice intelligi, passim tamen, ut sic pronuntiata in sensu hæretico usurpatur.

Piarum aurium offensiva, quæ non solum male sonat, sed insuper in materia Religionis aliquod, si non falsum, saltem indecens affert, ex quo pietati dediti fideles merito offenduntur.

Blasphema, *impia*, *seu injuriosa*, quæ DEO B. Virgini, vel Sanctis, habentibus cum DEO habitudinem, est contumeliosa ac dehonorativa.

Schismatica, quæ nata est inducere scissionem inter supremum Ecclesiæ Caput ejusque membra.

Seditiosa, quæ nata est excitare tumultum in subditis contra suos legitimos superiores.

9. Quær. 2. Quando aliqua Propositio damnatur præcise *prout jacet*, quomodo hoc sit intelligendum? Respond. cum la Croix *Tom. I. num.* 234. hos terminos sic esse intelligendos, quod propositio illa damnetur in eo sensu, quem verba habent secundum se, quatenus separata ab omni alio contextu; non autem in eo sensu, qui reperitur in libro Auctoris, fortassis per antecedentia, vel subsequentia ipsum sensum verborum modificantis. Nota hic incidenter, Propositiones Michaelis Baii, Cornelii Jansenis, & Pascasii Quesnelii a Pontifice damnari non præcise *prout jacent*, sed prout pariter reperiuntur in eorum scriptis seu libris, attendendo antecedentia, & consequentia, ut sic via præcludatur futili Sectatiorum evasioni de distinctione quæstionum Juris & facti, &c.

10. Quær. 3. An, si aliqua integra Propositio a Pontifice damnata plures sub se contineat partes, censeantur semper omnes reprobatæ? Respondetur negative. Patet ab exemplo: Ponamus enim, quod aliquis docuerit sic: *Christus est verus homo, & Josephus est verus Ejusdem Pater, non solum Nutritius*. Hæc propositio copulativa est damnata propter secundum membrum ejusdem, etsi primum membrum sit verissimum ac de fide. Taliter etiam Alexander VIII. Anno 1690. die 24. Augusti duas integras longiores propositiones de peccato Philosophico & Theologico, ac de bonitate objectiva & formali damnavit, ubi tamen non singula contenta in ipsis reprobata censentur, prout patebit suo loco.

11. Quær. 4. Qualiter peccaret, qui aliquam propositionem damnatam adhuc defenderet quoad suam substantiam? Respondetur cum la Croix *lib.* I. *num.* 225. talem peccare graviter; quia virtualiter seu interpretative ipsam potestatem summi Pontificis aggreditur, neque datur hic levitas materiæ; quia semper grave est resistere doctrinæ supremi Pastoris ex Cathedra loquentis, ac in Virtute sanctæ obedientiæ præcipientis.

Accedit, quod ordinarie soleat annecti in Bullis Excommunicatio major contra eos, qui adhuc similes propositiones defendunt: Excommunicatio major non fertur, nisi propter grave peccatum, uti suppono ex Theologia notum: Ergo.

12. Quær. 5. An etiam peccaret, qui tantum disputationis gratia similem propositionem defenderet? Respondeo cum la Croix *lib. I. num.* 236. affirmative, saltem regulariter loquendo. Ratio est, quia regulariter, quando a Summo Pontifice ex Cathedra loquente damnantur aliquæ propositiones, pariter inhibetur, ne de hisce deinceps *etiam disputatione tractetur*, *nisi forsan impugnando*, id est (uti recte La Croix) nisi ostendendo falsitatem harum propositionum. Ex quo terminis formalibus infert La Croix. *Eum, qui rationes pro simili propositione damnata proponeret inter argumentandum, & non solveret, aut infirmaret, incideret in pœnas, quia sic defenderet, auctoritatem & robur addendo*. Ita ille, estque bene notandum: nam alias apud Auditores vel etiam apud ipsos Defendentes similes propositiones damnatæ pluris æstimari solent, & successive Auctoritas Pontificis damnatis vilipendi.

13. Quær. 6. An, & quomodo peccaret, qui talem propositionem damnatam in praxin dedoceret, seu ipsemet ageret juxta doctrinam damnatam? Ratio dubitandi est; quia etiam praxis similium Propositionum ordinarie solet in Bullis prohiberi.

Respond. I. Si quis similes propositiones ideo in praxin deducat, quia credit occulte, easdem adhuc esse veras, & Pontificem in tali damnatione errasse, peccat graviter deducendo in praxin, quamvis ex se foret levis, E. G. *Comedere & bibere usque ad satietatem ex sola voluptate* ex se non videtur peccatum grave, sed tantum leve: si tamen aliquis ideo hoc faceret, quia judicaret omnino id nullum esse peccatum, ne quidem veniale, & Pontificem Innocentium XI. in damnatione hujus doctrinæ errasse &c. peccaret graviter. Ratio est superiori Quæsito 4. assignata, quia nimirum virtualiter sic impugnaret ipsam Potestatem Summi Pontificis: immo etiam totius Ecclesiæ, quæ per acceptationem similes propositiones jam agnovit ut recte damnatas.

Respond. II. Si quis mente non dissentiret a doctrina Decretorum Papalium, tales propositiones prohibentium, transgrederetur tamen illa Decreta practicando ea, quæ in damnatis propositionibus continentur, talis peccaret tantummodo leviter, si materia in illis propositionibus damnatis contenta foret levis secus si esset gravis. Ita denuo la Croix in substantia *lib.* I. *num.* 227. Ratio est, quia verosimile non videtur, quod Summus Pontifex in materia levi voluerit statuere præceptum grave, dummodo ejus Potestas decidendi virtualiter non contemnatur. Totum magis elucescit in sequenti exemplo. Doctrina est, quod non sit licitum uti restrictione pure mentali; hoc non obstante, si quis eadem uteretur cum præcedentibus modificationibus in materia levi, foret tantummodo leve peccatum, secus si fieret in materia gravi, & tertio gravitet præjudiciosa.

14. Quær. 7. & ultimo, An, ut quis teneatur credere, & sequi Bullas, seu Decreta, quasdam propositiones damnantia, requiratur, ut illa decreta, memoratas propositiones damnantia, sint promulgata in singulis Episcopatibus? Ratio dubitandi est: quia alias uti in Legibus civilibus, ita pariter in Ecclesiasticis, saltem juxta probabilem sententiam, ut obligent, requiritur promulgatio in singulis Provinciis. Hoc tamen non obstante Respond. cum La Croix *lib.* I. *nu.* 230. negative. Ratio disparitatis est, quia, transmissa etiam illa sententia, & paritate inter Constitutiones Ecclesiasticas ac Leges Civiles (quæ tamen a quam pluribus Canonistis non admittitur) adhuc tamen negatur alia paritas inter ipsas Constitutiones Ecclesiasticas, & illa Decreta in materia fidei & morum, in quibus ultimis (non vero in prioribus) loquitur Pontifex ex Cathedra, juxta jam dicta ex sententia communissima infallibilis in decidendo. Ex quo sequitur, certum esse, Propositiones damnatas existere tales, quales easdem declarat Papa, cum loquens ex Cathedra in materia fidei & morum nequeat errare. Ad quid ergo opus foret promulgare in aliis Provinciis, quando

do

do NB. aliunde sufficienter constet, similes Bullas seu Decreta Romæ cum requisitis solemnitatibus fuisse promulgata?

15. Viderint ergo quidam &c. (respective valde pauci) in Gallia, quomodo coram DEO sufficientem rationem reddere valeant, dum Bullam *Unigenitus* ultra centum Propositiones Paschasii Quesnelii damnantem non recipiunt. Scio quidem solitam eorum cantilenam, Pontificem sine assensu Ecclesiæ non esse infallibilem. Sed præterquam quod hoc ipsum juxta jam dicta, & adhuc dicenda negatur, etiam falsum est, quod Ecclesia non consenserit, cum respiciendo universum orbem Catholicum nullus Episcoporum eam Bullam rejecerit (uti docte adversunt nostri Galli Franciscani) præter respective paucissimos Episcopos in Gallia &c. qui tam parum consensui totius Ecclesiæ obsunt, ac si in aliquo Concilio Generali unus tantum, vel alter Episcopus contradiceret.

CAPUT I.

Continens Propositiones damnatas a potiori respicientes Statum internum hominis, & Theologiam Mysticam.

THEOLOGIA Mystica, seu affectiva, equidem potius simplici mentis intuitu, intimoque cordis affectu, quam rationis discursu acquiritur, docente omnium scientiarum Magistro Christo Domino; aliqua tamen principaliora de eadem, ex celebrioribus in hoc puncto Auctoribus deprompta, adducere consultum inveni. Quare sit

§. I.

Quid sit Theologia Mystica, & quænam ejusdem principia?

1. Respondetur I. Theologia mystica Soror quidem Scholasticæ, magis tamen experientia, quam speculatione addiscenda, *est facultas, quæ hominem ducit, ac instruit ad apicem perfectionis Evangelicæ, & mediante vinculo charitatis valde intensæ, ad intimam cum Deo conjunctionem.* Ex sancta hac cum Deo unione resultare dignoscitur, quod anima facultati huic practice, & in actu exercito debita (præsertim si gratiam istam in perfectiori gradu possideat) omni prorsus nisu post intimam illam & supernaturalem a Dilecto suo sibi immissam conjunctionem, ad se rediens prosequatur ea, in quibus Dilectus majorem habere complacentiam ostendit; ab aliis autem tanquam a facie colubri fugiat, quæ vel a longe speciem offendendi Dilectum præferunt. Quod si subinde contrahat maculam levissimi peccati, seu imperfectionis (prout DEUS apud similes animas ad majorem sui humiliationem etiam talia permittit) magna non raro, non tamen inordinata, subsequitur tristitia, opera pœnitentiæ sæpe rigidissima (si tamen a Directore spirituali fuerint concessa) assumuntur, & cor Divino exæstuans amore ad intensiores Virtutum actus accenditur, semperque anima talis majorem cum Dilecto familiaritatem contrahit. Intensum hunc sponsæ suæ charitatis affectum centuplicato refundit Clementissimus DEUS amore reciproco, intimis aliquoties per extases, visiones, & revelationes se communicando, eamdemque pretiosissimis donorum, & gratiarum Thesauris replendo, etsi suis temporibus ad probandam Amantis in dilectione constantiam &c. nec desint cruces, tribulationes, persecutiones, ariditates, internæ derelictiones, ac præviæ purgationes, uti in Theologia mystica solent vocari.

2. Respondetur II. Ad dirigendas similes Personas debet Director spiritualis in genere Principia sequentia jam a me in supplemento & additionibus ad Theologiam moralem P. Reiffenstuel adducta observare. I. Ut sese informet præcedenter in Libris celebrioribus de hac materia tractantibus, quales sunt *Opera S. Theresiæ*, *Nox S. Joannis de Cruce*, *Prologus galeatus Ven. Mariæ de Agreda*, *S. Bonaventuræ*, ac *Cardinalis Bona* in speciali de hac materia tractatu. Item *Paulus Zacchias* (præsertim si Quæstio intervenit circa operationes miras, utrum sint vera miracula) & *Didacus Lopez* in lucerna mystica atque *Matthæuccius* in sua Practica Theologico-Canonica; aliique plures II. Præditus esse debet non solum scientia, sed vel maxime circumspecta prudentia, ac pariter indagare in emergentia casus, quinam effectus ab ipsa natura possint procedere, & quinam non? ubi specialiter deserviunt *Quæstiones Medico legales* Pauli Zacchiæ versatissimi Medici Romani, & Practica Theologico-Canonica ad causas Beatificationum Augustini Matthæuccii III. Debet esse profunde humilis; alias, quamvis doctissimus, sæpius impinget: Deus enim humilibus dat gratiam discernendi spiritus, ac superbis resistit. IV. Non sit facilis ad credendum. V. Teste Gersone non facile applaudat tali personæ, nec laudet præsentem, aut miretur quasi sanctam: quinimo subinde probandi causa eandem moderate increpet, tentando, num forte non lateat occulta superbia, qualis apud homines elatos, præsertim si non advertant se probari,

brevi manifestabitur, dum ægre ferent increpationes, aut minus æstimatas aut laudatas suas revelationes. Profecto Dominicus Banez insignis Theologus spiritum S. Theresiæ exinde cognovit. *Ego* (Inquit initio operum S. Theresiæ) *per multos annos ejus confessiones excepi, eamque sæpius examinavi, semper me erga illam valde asperum & rigidum præbens: quo magis autem illam humiliabam, & despiciebam, eo magis ipsa ad meum consilium animabatur, ita se existimans tutius incedere. In nulla autem Persona majorem animi sinceritatem, simplicitatem, & humilitatem observavi?* Ita ille.

3. Respondetur III. Quoad Extasin in specie respiciat Director spiritualis ad puncta illico proponenda. I. Nequiter simulatam extasin deprehendi posse partim ex vita, & moribus talis personæ, partim teste Paulo Zacchia per applicationem sternutamentorum, per fortes revulsiones, per dolorosas ligaturas per cucurbitulas cum multo igne appositas, vel per inustiones & cauteria &c. Ubi brevi ex vi doloris tales personæ ad se redibunt, seu potius exinde indicabunt, se nunquam fuisse in extasin raptas.

Observet II. Extasin in genere describi, quod sit *Alienatio potentiæ immaginativæ ab aliis rebus cum fixa detentione in certa alicujus objecti consideratione*. Hæc dividitur in *naturalem*, *dæmoniacam*, & *supernaturalem*, uti recte Matthæuccius in sua Practica Theologica-Cannnica *tit. 3. cap. 3. art.* 1. a. a. advertit cum aliis, prout nimirum ejusdem Auctor est natura, dæmon, vel ipse Deus. Oritur autem extasis naturalis teste Matthæuccio *loc. cit.* ex valde intensa, & immoderata consideratione objecti, sive nimium dilecti, aut satis terrifici, ubi in cerebrum confluunt omnes, vel saltem potiores spiritus animales, alias sensibus externis, & potentiæ locomotivæ destinati, quibus non amplius ministrant vires sufficientes, hincque provenit, ut sensus externi, & potentia locomotiva pro eo tempore non amplius operentur, usque dum spiritus animales denuo redeant.

Observet Confessarius III. ex Paulo Zacchia, quod extasis *naturalis* in fixa detentione potentiæ Imaginativæ possit versari circa Cœlestia, Angelos, & Sanctos, antea forsan per meditationem intensam phantasiæ repræsentatos: & quo vehementior est imaginatio, eo magis, ac plus sensus interni ac externi destituuntur suis spiritibus animalibus. Item juxta quantitatem, & qualitatem spirituum etiam longius, vel brevius durat extasis: sic teste Paulo Zacchia *lib. 4. tit. 1. quæst. 6. num. 7. & 8.* quando cerebrum fuerit debile, & spiritus multi, crassi, & melancholici, quos cerebrum debile tam cito rejicere nequit per longissimum tempus potest durare extasis naturalis, quæ etiam degenerat subinde in apoplexiam vel in Catalepsin. Ubi,

Observet Confessarius IV. quod *catalepsis* sit ille morbus, qui ferme omnem sensum, motum, & animalem virtutem, præsertim, si fortis est, destruit, maxime quoad rationalem animæ partem. *Caros* est somnus profundus sine febri, vel subsequens ad febrem; *Coma vigil* est propensio ad somnum, ubi tali morbo laborantes, etsi facile dormiant, difficili tamen etiam iterum excitantur. *Coma somnolentum* est somnus profundus differens a *Caros*, quia Caros a frigido, Coma vero magis ab humido dependet. *Suffocatio uteri* est morbus familiaris per consensum cerebri cum utero proveniens, qui, si magnus sit, mulieres tanquam mortuæ, alias tanquam semimortuæ apparent, loqui non possunt, sed tamen audiunt, quin etiam transacto paroxismo audita referunt, Hi omnes paroxismi in multis sunt consimiles cum extasi naturali, ac propterea hic descripti.

Observet Confessarius V. Quod extasis diabolica tunc contingat, cum vel diabolus immediate, vel hujus ope magi mentes hominum a sensibus externis alienant, figunt potentiam imaginativam ad certum objectum a diabolo præsentatum, in quo casu dæmon vel externos sensus modo insensibili ligat, vel impedit, ne in easdem defluant spiritus animales ad officia sensuum necessarii. Tales credit Matthæuccius *loc. cit.* fuisse duas extases, quas refert S. Augustinus *lib. 14. de Civ. Dei cap. 24. & lib. de cura pro mor. agenda, cap. 12.* Econtra vero extasis supernaturalis a S. Bonaventura *lib. de 7. grad. contemplationis*, ex D. Dionysio sic describitur, quod sit quædam *voluptuosa elevatio devotæ animæ supra se deserto exteriori homine ad supernaturalem Divini amoris fontem.*

Observet Confessarius VI. signa discernendi extasin supernaturalem a naturali & diabolica esse quidem difficillima; interea tamen tam a Paulo Zacchia *lib. 4. QQ. Medico Legalium tit. 1. quæst. 6.* quam a Matthæuccio in sua Practica *Tit. 3. cap. 3. art. 1. num. 12.* aliqua assignantur, ex quibus efficaciora desumo: nimirum in *extasi naturali*, si non omnia, saltem aliqua ex sequentibus occurrunt, nempe capitis discrasia seu intemperies, constitutio melancholica sanguinis, ac spirituum non naturalis constitutio. Exinde corpus, ea finita, patitur lassitudinem, ac torporem, quandam intellectus offuscationem, rerum præteritarum oblivionem, colorem conversum ad pallorem,

vel livorem, seu fuscedinem: Insuper talis homo vexatur tristitia absque sufficienti causa, molestatur pandiculatione, & oscitatione frequenti, & incurrit periculum Apoplexiæ, vel Paralysis, aut Catalepsis &c. Econtra vero similia, præsertim quæ animum concernunt, abesse solent saltem potiora ab extasi supernaturali. Unde.

Observet Confessarius VII. Conjecturari posse probabiliter, his absentibus, præsertim quæ animum afficiunt, adesse extasin supernaturalem, maxime si extaticus ille præditus heroicis virtutibus, post extasin non glorietur; sed magis humilietur, & doleat, quod ab aliis videatur, a quibus extasin, quantum est in sua potestate, celare curat: alias enim extasis etiam a diabolo provenire potest, vel immediante, vel etiam mediante natura, qua uteretur tanquam Instrumento.

Observet VIII. Confessarius ex eodem Matthæuccio & Zacchia, si extases valde frequentes sint, prudentem præsumptionem extasis potius naturalis, nisi aliunde efficacissime constet de effectu supernaturalitatis; DEUS enim non solet ordinarie in tantum multiplicare miracula: interea tamen, si talis homo noscatur alias Virtutibus heroicis bene probatis exornatus, & sub extasi a terra elevetur in altum, aut facto præcepto obedientiæ, etiam sub terminis extatico ignotis, aut in summo silentio, tantum mentaliter proposito (prout contigit talis probatio apud Ven. Virginem Mariam de Agreda) illico ad se redeat, crederem talem extasin, adhuc suppositis supponendis, esse potius supernaturalem, quam naturalem, aut diabolicam.

4. Respondetur IV. *Circa visiones, & apparitiones* talium Personarum attendat Director spiritualis I. Quod alia sit visio *Corporalis*, alia *Imaginatoria*, & alia *intellectualis*. *Corporalis* immediate procedit a sensu externo, v. g. visu, vel auditu percipiente objecta sensibilia externa vera, vel apparentia sibi proposita. *Imaginatoria* ea est, quæ a potentia Imaginativa, seu a sensu interno primo procedit, quin eo ipso momento operatio aliqua in sensu externo præcesserit. *Intellectualis* illa est, quæ primo ab intellectu formatur per species intelligibiles, quin originem suam habeat ab his, quæ vel sensus externi prius perceperint, vel phantasia seu potentia imaginativa procedentes cognoverit. Attendat Confessarius II. Quod ex parte causæ efficientis alia dicatur visio naturalis, alia dæmoniaca, & supernaturalis. *Ultima* a DEO efficitur sive immediate, sive ministerio Angelorum. *Dæmoniaca* prodit a potestate dæmonis deludentis variis modis sensus internos, & externos, vel per alterationem humorum, & spirituum animalium, vel per subtractionem realium rerum & oppositionem aliarum, quas sive ex aere composuit, sive aliunde concepit. *Naturalis* visio a naturali principio procedit, pro qua.

Attendat Confessarius III. Hanc ipsam naturalem visionem posse esse vel corporalem, vel imaginatoriam. *Corporalis* contingit sive propter vehementem imaginationem circa aliquod objectum adeo, ut humores corporis præter ordinem commoti irregularem spirituum animalium copiam tum phantasiæ, tum sensui externo deferant, propter quod quis censet e. g. concentus Angelorum audire, aut oculis corporalis videre figuras Sanctorum sibi apparentium: sive talis visio corporea naturalis evenire etiam potest propter impedimentum in cerebro, quod confundit ordinem in sensu etiam externo, adeo, ut Imagines phantasticas observet, ac si essent vere corpora, prout frequenter fit apud graviter infirmos, apud sanos vero, testibus D. Bonaventura, & Gersone *tract. de probat. spirituum* prænuntiat periculum insaniæ. *Visio naturalis imaginatoria* suboritur, sive pariter ex spirituum animalium commotione, sive ex immoderato voluntatis affectu, vi cujus quis vehementer applicat potentiam imaginativam, efformantem sibi varias species sensibiles, seu phantasticas circa id, quod concupiscit &c. Ita quoad omnia doctissime Matthæuccius *in sua Practica tract.* 3. *cap.* 3. *art.* 1. Attendat Confessarius IV. quod valde frequenter visiones seu apparitiones corporales, Imaginariæ, quæ creduntur provenire a DEO, & Sanctis, possint esse pure naturales, præsertim apud fortiter apprehensivos, & apud fæminas maxime certis temporibus, quæ præter matricem abundant passionibus admodum acribus; hincque non raro, quod a passione natum, a veritate profectum putant; suntque præterea fæminæ naturæ magis humidæ & viscosæ; humidum autem facile commovetur, variasque figuras recipit, & viscosum difficilius, ac serius a motu cessat. In emergentia difficilioris casus legatur desuper Delrio, præsertim *lib.* 4. *disquisit. mag. sect.* 2. & 3. atque apud eundem bene notentur verba Gersonis sequentis tenoris: *Hoc præcipue considerandum, qualiter cum suis confessionibus & satisfactionibus mulierculæ tales conversentur. Si collocutionibus continuis sub obtentu nunc crebræ confessionis, nunc longa narrationis visionum suarum, & nunc alterius cujuslibet confabulationis: expertis credite nominatim Augustino, & Bonaventuræ, vix est altera pestis vel efficacior ad nocendum, vel insanabilior*. Ita ille vir non solum doctissimus, sed & summe practicus. Attendat Confessarius V. Quod equidem, si talis persona alias noscatur, non multum dedita phantasiis &c. ac præterea sit probatæ Virtutis, maxime quoad cæcam obedientiam, & profundam humilitatem, possit Confessarius prudenter inferre, visionem esse supernaturalem, eo quidem magis, si fuerit visio pure intellectualis, aut si visioni etiam sensitivæ fuerit conjuncta talis Revelatio, quæ vix potuit esse alia, quam Divina. Econtra vero visio, seu apparitio prudenter infertur deceptoria, si conjuncta Revelatio fuerit falsa, seu si res revelata sit parum utilis, excitativa discordiarum &c. Item deceptoria & diabolica erit, si in visione apparens fugiat signum Crucis, ac Sacramentalia, si nolit pronuntiare sacra Nomina JESUS & MARIÆ, nec ipsis reverentiam facere, si appareat forma non humana, seu bene formata, aut si primo quidem lætitiam afferat, postea tamen horrorem, turbationem, vel magnam desolationem, aut etiam tentationes ad impura: vel si abeat cum magno fœtore ac strepitu. Notentur ultimate verba formalia D. Bernardi *Serm. de utilit. Verb. Dom.* dicentis: *se transfigurat malignus spiritus aliquando in Angelum lucis, ut Virtutis simulatione plus noceat, sed & tunc quoque si diligenter advertimus, nunquam nisi amaritudinis, & discordiæ semina spargit: suadet enim nonnullis singularia Jejunia quædam, unde cæteri scandalizentur, non quia diligit Jejunium, sed quia scandalo delectatur.*

5. Respondetur V. Circa prætensas *Revelationes* Director spiritualis sciat recte inter Revelationem *Divinam*, *Imaginariam*, & *diabolicam* distinguere: ante omnia suæ memoriæ profunde infigat doctrinam Sancti Bernardi *de Perfect. Relig. lib.* 2. *cap.* 26. ubi sic ait: *In omnibus revelationum & Visionum generibus magna cautela habenda est, ne falsa pro veris, noxia pro salutaribus, exigua pro eximiis, & incerta pro certis recipiantur*; sic utique, si extatica aliqua visio deprehenditur naturalis, aut diabolica, Revelatio quoque sub eadem facta non crederetur Divina.

Porro Confessarius doctus, & versatus potest Revelationem Divinam ab imaginaria, vel diabolica discernere per quatuor genera causarum.

I. *Ex parte causæ materialis* perpendat, an materia revelata nil contineat contra fidem, contra *communem* SS. PP. aut contra bonos mores &c. II. *Ex parte causæ formalis* attendat Confessarius ad modum, quo Auctor illas Revelationes proposuit, e. g. si ad aliquam personam profundæ humilitatis, & promptissimæ obedientiæ eadem fit de repente absque prævia intentione circa illud objectum, neque est in potestate animæ ipsam non attendere: Item, si in brevissima temporis morula multa sublimia, sacratissima & ad purum Divinum amorem excitantia docet, nec non ad heroica fortificat, signum est, Revelationem provenire a Deo, quando aliunde nihil obstat. III. *Ex parte causæ efficientis*, seu ex parte illius, qui proponit aliquam Revelationem, observet & probet Confessarius, etiam altero ipsam probationem non advertente, num sit valde virtuosus, præsertim fundatus in contemptu sui, & abnegatione propriæ voluntatis. Item num non nimium inclinet in melancholiam, nam teste Paulo Zacchia *lib.* 4. *tit.* 2. *a num.* 14. temperamentum melancholicum plurimum ad similia propendet, etiam prophetando futura: cum enim melancholici sint fortiter apprehensivi, & sæpe docti ex uno aliud conjecturantes, solent subinde credi prophetiæ, cum tamen fuerint solummodo conjecturæ, quibus per accidens veritas erat conjuncta. IV. *Ex parte causæ finalis* respiciat Confessarius, utrum similes Revelationes tendant ad majorem DEI gloriam, nec non ad notabilem utilitatem spiritualem propriam, aut proximi, & non potius introducat (quamvis ad speciem bona) aliquem teporem, scrupulos, anxietates, desperationes, vel quampiam partialitatem, atque exinde in Communitate varias murmurationes, discordias &c.

§. II.

Quis fuerit Michael Molinos, & quam turpiter a principiis Theologiæ Mysticæ aberraverit?

6. Resp. I. Michael Molinos erat natione Hispanus, dignitate Sacerdos, in modo agendi insignis Hypocrita; qui longiori tempore Romæ moratus, ficta sua pietate multos, etiam graves Viros æque, ac devotulas decepit, & non paucos pestifera sua lue eo citius infecit, quo magis natura humana post Adæ peccatum, ob fomitem concupiscentiæ relictam alias fragilis, ad vitium carnis, cui plurimum favebat, inclinat. Tandem vulpina ejusdem nequitia fuit detecta, & Michaelis Molinos doctrina ab Innocentio XI. Summo Pontifice Anno 1687. tanquam hæretica damnata, nec non Auctor ejusdem, postquam coram sacro Senatu, & immensa confluentium multitudine nefaria sua Dogmata publice retractavit, ad perpetuos carceres relegatus, in quibus etiam circa annum 1696. legitur mortuus.

7. Respondetur II. Michael Molinos ex eo turpiter a prin-

principiis Theologiæ Mysticæ aberravit; quia pessime contra Sacram Scripturam docuit animam huic Sacræ Theologiæ practice deditam in statu perfectissimæ unionis cum Deo ita debere suas annihilare potentias, ut nihil etiam quoad actus Virtuosos operetur, sed tantummodo se habeat passive, Deumque solum ad intra supernaturaliter operari permittat, parum curando, utrum corpus interim ad extra etiam carnaliter cum altero sexu commisceatur, aliique impudici actus exerceantur, dummodo interim anima in sua existat quiete, in qua tamen eadem perturbaretur, si potentiæ superiores animæ inferioribus non omnia indulgerent. Ita ille. Ex quo pessimo, ac vitio carnis totaliter addicto principio, Michael Molinos sectæ *Quietistarum* dicitur Coryphæus. Repugnat autem pestiferæ huic doctrinæ Sacra Pagina multipliciter, dum non solum *fornicarios*, *molles*, & *adulteros* a Regno Cœlorum 1. *Corint. cap. 6. v. 9.* clarissime excludit, verum etiam Apocalypsis *cap. 22.* omnes exstimulat, ut *qui justus est, justificetur adhuc, & sanctificetur adhuc*. Item *Luc. c. 18.* admonet, ut *semper*, & 1. *ad Thessalonicenses*, *cap. 7.* ut *sine intermissione* oremus, & consequenter actus Virtutum exerceamus. Prout etiam exigit primus Christi Vicarius 2. *Petri cap. 1. v. 5. ibi: Fratres magis satagite, ut per bona opera certam vestram Vocationem & electionem faciatis.* Unde mirum non est, quod diabolica hæc apparentiom Catholicorum doctrina jam tempore antiquo fuerit ab Ecclesia rejecta, prout num. 9. & sequent. percipies.

§. III.

Quænam fuerit Bulla Innocentii Papæ XI. pestiferam hanc Michaelis Molinos doctrinam rejiciens?

8. Respondetur eam esse, quam hic integram damus, in qua hujus 68. Propositiones damnantur.

Feria V. die 28. Aug. & iterum 19. Nov. 1687.

AD abolendam perniciosissimæ hæresis pravitatem, quæ in plerisque mundi partibus non sine maximo Animarum discrimine invaluit, rigor debet Apostolicus excitari, ut Pontificiæ solicitudinis auctoritate & providentia hæreticorum protervia in ipsis suæ falsitatis conatibus elidatur, & Catholicæ veritatis lumen in Ecclesia Sancta resplendens, eam ubique demonstret ab omni execratione falsorum dogmatum expiatam. Cum igitur compertum fuerit, quemdam *Michaelem de Molinos* perditionis filium, prava dogmata, tum verbis, tum scriptis passim docuisse, & in praxim deduxisse, quæ prætextu Orationis, Quietis, contra doctrinam & usum a SS. Patribus, ab ipsis Ecclesiæ nascentis primordiis receptum, fideles a vera Religione & a Christianæ pietatis puritate, in maximos errores, & turpissima quæque inducebant; Sanctissimus D. N. INNOCENTIUS Papa XI. cui cordi est, ut fidelium Animæ sibi ex alto commissæ, purgatis pravarum opinionum erroribus, ad optatum salutis portum tuto pervenire possint, pro re tam gravi, auditis pluries coram se Eminentissimis & Reverendissimis DD. Cardinalibus in tota Republica Christiana Generalibus Inquisitoribus, ac pluribus in Sacra Theologia Magistris, eorumque suffragiis, tum voce, tum scripto susceptis, matureque perpensis, implorata etiam Sancti Spiritus assistentia, ad damnationem infra scriptarum Propositionum ejusdem *Michaelis de Molinos*, a quo fuerunt pro suis recognitæ, & de quibus Propositionibus tamquam a se dictatis, scriptis, communicatis & creditis, & ipsa convictus, & respective confessus, devenire, ut infra, decrevit.

PROPOSITIONES.

1. NEcessarium est annihilari potentias; & hæc est via interna.

2. Velle operari active, est offendere DEUM, qui vult solus Agens esse; & ideo necesse est derelinquere se in illo, & deinde se habere corporis mortui instar.

3. Vota faciendi aliquam rem sunt impeditiva perfectionis.

4. Activitas naturalis est inimica gratiæ, & impedit operationem DEI & veram perfectionem, quia DEUS vult operari in nobis, sine nobis.

5. Anima nihil operando annihilat se, & redit ad suum principium & ad suam originem, quæ est essentia DEI, ubi manet transformata, & divinizata; & tunc DEUS manet in se ipso, quia tunc non sunt amplius duæ res unitæ, sed una sola; & sic vivit, & regnat DEUS in nobis, & anima se annihilat in esse operativo.

6. Interna via est illa, in qua non cognoscitur nec lumen, nec amor, nec resignatio, neque necessarium est cognoscere DEUM, & sic bene proceditur.

7. Non debet anima cogitare nec præmium, nec pœnam, nec Paradisum, nec infernum, nec mortem, nec æternitatem.

8. Non debet velle scire, an ambulet cum voluntate DEI, an sit resignata illi, vel non; nec est necesse, ut velit cognoscere suum statum, nec proprium nihilum, sed sese habeat quasi corpus mortuum.

9. Non debet anima memor esse, vel sui ipsius, vel DEI, vel ullius rei, & in via interna omnis reflexio est nociva, etiam reflexio supra suas actiones humanas ac proprios defectus.

10. Si propriis defectibus aliquis scandalizat alterum, non est necesse ad id facere reflexionem, dummodo non sit voluntas scandalizandi; & non posse reflectere ad proprios defectus est donum DEI.

11. Ad dubia, quæ occurrunt, recte ne procedamus, an non, non est necessarium reflectere.

12. Qui dedit liberum arbitrium DEO, non debet curare de ulla re, nec de Paradiso, nec de habendo desiderio suæ propriæ perfectionis, nec virtutum, nec propriæ Sanctitatis, nec propriæ Salutis, a cujus etiam spe se purgare debet.

13. Dum consignatum fuerit liberum arbitrium DEO, illi debet relinqui cura & cogitatio omnium rerum nostrarum, & permitti, ut in nobis sine nobis suum Divinum faciat velle.

14. Qui resignatus est Divinæ voluntati, non debet a DEO quidquam petere, quia petere est imperfectio, cum sit actus propriæ voluntatis & electionis, & est quodammodo velle, ut Divina voluntas nostræ se conformet, & non nostra voluntati Divinæ: & illud, *Petite, & accipietis*, ex Evangelio non fuit dictum a Christo pro animabus internis, quæ nolunt habere voluntatem; quin & istæ eo deveniunt, ut non possint a DEO quidquam petere.

15. Unde, sicut nihil debent a DEO rogare, etiam non debent reddere illi gratias pro ulla re; quia utrumque est æqualiter actus propriæ voluntatis.

16 Non oportet quærere Indulgentias pro pœna debita peccatis propriis, quia melius est satisfacere Divinæ justitiæ; quam quærere misericordiam; nam illud procedit ex puro DEI amore, & hoc ex amore interessato, id est, personalis commodi nostri, & non est res grata DEO, nec meritoria, quia est velle subterfugere crucem.

17. Ex quo traditum est DEO liberum arbitrium, cura etiam ac cogitatio animæ nostræ, non debent ulterius æstimari tentationes, nec alia fieri illis resistentia, nisi negativa, non utendo industria: &, si natura inde patitur, necesse est illam sinere pati, quia natura est.

18. Qui in Oratione utitur imaginibus, figuris, speciebus, & propriis conceptibus, non adorat DEUM *in spiritu & veritate*:

19. Qui amat DEUM, prout illum ratio argumentando repræsentat, aut intellectus comprehendit, non amat DEUM verum.

20. Dicere, in Oratione utendum discursu & cogitationibus tunc, cum DEUS non loquitur animæ, est ignorantia: DEUS non loquitur unquam, illius loqui est operari, semperque in anima operatur, dum ista suis discursibus, cogitationibus & operationibus eum non impedit.

21. In Oratione manendum est in fide obscura & universali, cum quiete & oblivione omnis alterius cogitationis particularis & distinctæ attributorum DEI & Trinitatis, atque standum in præsentia DEI ad eum adorandum, amandum, atque serviendum, verum sine productione ullorum actuum; DEUS namque id genus rebus non delectatur.

22. Non est hæc cognitio Fidei actus quispiam productus a creatura, sed cognitio quædam illi a DEO data, quam creatura non novit se habere, neque adeo postea scit se habuisse, idemque dicendum de amore.

23. Mystici cum S. Bernardo *in Scala Claustralium*, distinguunt quatuor gradus, Lectionem, Meditationem, Orationem, & Contemplationem Infusam. Qui semper est in primo, numquam transit ad secundum. Qui semper est in secundo, numquam ad tertium pertingit, quæ est Contemplatio nostra acquisita, ubi consistendum est tota vita, dummodo DEUS non trahat animam, nihil tale expectantem, ad Contemplationem infusam; & hac cessante redeundum est animæ ad gradum tertium, & eo consistendum, non amplius revertendo ad secundum aut primum.

24. Quantæcumque cogitationes inter orandum accidant etiam impuræ, quin & contra DEUM & Sanctos, contra Fidem & Sacramenta, si non voluntarie foveantur, neque actu aliquo voluntatis rejiciantur, sed cum indifferentia & resignatione tolerentur, non impediunt Orationem Fidei: imo illam reddunt perfectiorem, quia Anima magis est resignata voluntati Divinæ,

25. Tametsi superveniat somnus & dormiatur, omnino tamen oratur & contemplatio fit actualiter; quia Oratio & resignatio, Resignatio & oratio, totum est idem; & quandiu continuatur Resignatio, utique etiam Oratio continuatur.

26. Tres hæ viæ, Purgativa, Illuminativa, & Unitiva, ineptia est maxima, quæ umquam prolata sit in ipsa Mystica,

Mystica, cum non sit nisi Via unica, id est, Via interna.

27. Qui desiderat, & amplectitur devotionem sensibilem, is nec desiderat, nec quærit DEUM, sed seipsum: quique per viam internam incedit, male facit eam desiderando, ac habere conando, sive in locis sacris, sive diebus solemnibus.

28. Bonum est tædium rerum spiritualium; quia sic ab amore proprio expurgamur.

29. Cum anima interna fastidit discursus de DEO & Virtutibus, manetque frigida, non sentiendo se ad fervorem accendi, bonum signum est.

30. Quidquid sensibile in vita spirituali percipitur, illud omne abominabile est, sordidum & immundum.

31. Nemo meditativus exercet veras virtutes internas, quales non possunt cognosci a sensibus. Perdere oportet Virtutes.

32. Nec ante, nec post Communionem alia opus est præparatione aut gratiarum actione (pro animabus hisce internis) quam ut se teneat in solita Resignatione passiva; quia in hac invenitur amor, qui supplet modo perfectiori, quam omnes alii virtutum actus, qui fieri possunt, & fiunt in via ordinaria. Et si in hac occasione Communionis accidant motus humiliationis, petitionis aut gratiarum actionis, reprimi debent, quoties non cognoscuntur esse speciales DEI impulsus: aliter enim sunt impulsus naturæ nondum mortuæ.

33 Male facit anima, quæ Via ista interna graditur, si diebus solemnibus facere velit conatum aliquem particularem ad habendum sensum aliquem Devotionis; quia animabus internis omnes dies sunt pares, omnes festi: idemque est de locis sacris, cum omnia loca his animabus sint paria.

34 DEO gratias agere lingua & verbis non est animarum internarum, quarum est in silentio se tenere, non præbentes DEO impedimentum, quo minus in iis operetur: & quanto amplius se DEO resignant, tanto magis experiuntur impotentiam dicendi *Pater noster*.

35 Animabus hujus vitæ internæ non convenit, ut faciant operationes etiam virtuosas ex propria electione & activitate, alioquin mortuæ non forent. Nec debent facere actus amoris erga D. Virginem, Sanctos, Humanitatem Christi; quia, cum hæc sint objecta sensibilia, talis est amor erga illa.

36 Nulla creatura, neque D. Virgo, nec Sancti, sedem habere debent in corde nostro, quia DEUS solus vult occupare illud, & possidere.

37 In occasione tentationum etiam vehementium non debet anima facere actus explicitos virtutum oppositarum, sed tenere se in supradicto amore & resignatione.

38 Crux voluntaria mortificationum gravis est & sine fructu, ideoque omittenda.

39 Opera sanctissima, & austeritates, quas Sancti subierunt, non sufficiunt ad animam vel uno assultu liberandam.

40 B. Virgo numquam opus aliquod externum fecit, & omnium Sanctorum fuit sanctissima: igitur perveniri potest ad Sanctitatem sine opere externo.

41 DEUS, ut nos humiliet, & ad veram transformationem pertingere faciat, permittit, & vult in animabus quibusdam perfectis, etiam non arreptitiis, ut dæmon operetur violentiam in earum corporibus, illasque committere faciat actus carnales, etiam in vigilia & sine mentis offuscatione, movendo illis physice manus, aliaque membra contra earum voluntatem; & idem dicendum est in ordine ad alios actus per se peccaminosos, quo casu non sunt peccatum, quia non adest consensus.

42 Potest dari casus, quo hæ violentiæ ad actus carnales existant in eodem tempore ex parte duarum personarum, id est, viri & fœminæ, & consequatur actus ex parte amborum.

43 DEUS temporibus præteritis faciebat Sanctos per medium tyrannorum: hodie eos facit per medium dæmonum; qui, dum illis causant dictas violentias, facit, ut ii magis se vilificent, annihilent in se ipsis, seque in DEO resignent.

44 Job blasphemavit, & tamen in eo *non peccavit labiis suis*, quia id fuit per violentiam dæmonis.

45 Sanctus Paulus passus est in suo corpore tales violentias dæmonis; onde scripsit. *Non quod volo bonum, hoc ago, sed quod nolo malum, hoc facio*.

46 Hæ violentiæ sunt medium magis proportionatum ad annihilandam animam, eamque promovendam ad veram transformationem & unionem: neque alia est via; estque via facilior & securior.

47 Cum hæ violentiæ accidunt, oportet, sinamus satanam agere, non utendo propria industria aut nitibus, sed consistendo in nihilo nostro: ac tametsi accidant pollutiones, actusque obsceni manibus procurati, atque etiam his magis insolita & peregrina, non opus est his inquietari, sed excludendi sunt scrupuli, dubia, timores, quia anima magis illuminata, robustiorque & candidior efficitur, & acquiritur sancta illa libertas. At inprimis non oportet ea confiteri, atque sanctissime illa non confitendo, quia sic vincitur dæmon, & thesaurus quidam pacis obtinetur.

48 Satanas, qui facit tales violentias, suggerit deinde, esse graves defectus ad inquietandam Animam, ut non progrediatur in via interna: unde ad tollendas illi vires præstat ea non confiteri, quia ne quidem sunt peccata venialia.

49 Job per violentiam dæmonis faciebat pollutiones manibus suis eo ipso tempore, quo *mundas habebat ad DEUM preces*. Ita interpretando in tali sensu textum quemdam *cap. 16. Job.*

50 David, Jeremias & multi e Prophetis sanctis patiebantur ejusmodi violentias harum impurarum operationum externarum.

51 In Scriptura Sacra multa sunt exempla violentiarum ad actus externos peccaminosos, ut Samsonis, qui per violentiam occidit seipsum cum Philistæis, uxorem duxit alienigenam, fornicatus est cum Dalila meretrice; quæ alias erant res prohibitæ, & fuissent peccata; item Judith, quæ mentita est Holoferni, Elisei, qui pueris maledixit, Eliæ, qui igne consumpsit duos Duces cum cohortibus Regis Achab. An autem fuerit violentia facta immediate a DEO, vel dæmonis ministerio, ut in aliis accidit animabus, in dubio relinquitur.

52 Quando hæ violentiæ, etiam impuræ, veniunt sine mentis offuscatione, tunc anima potest se unire DEO, & reipsa semper magis unitur.

53 Ad cognoscendum in praxi, an aliqua operatio in aliis personis fuerit violentia, regula, quam ea de re habeo, non solum est, quod protestentur hæ animæ se non consensisse, vel quod non possint jurare se consensisse, ac quod videamus esse animas, quæ profectum faciunt in Via interna: sed prælertim me dirigo lumine quodam actuali, & quod superius est cognitione humana ac Theologica, quo cognosco certo cum interna securitate, operationem ejusmodi esse violentam: & hoc lumen certus sum venire a DEO, quia mihi venit conjunctum cum securitate, quod veniat a DEO, neque mihi vel umbram dubii in contrarium relinquit; eum in modum, quo interdum accidit, ut DEUS revelando rem quampiam, eodem tempore animam securam reddat, se esse, qui eam revelationem facit, neque anima possit in contrarium dubitare.

54 Spirituales illi Viæ ordinariæ in hora mortis se delusos & confusos invenient, cum omnibus passionibus in altero mundo expurgandis.

55 Per hanc Viam internam pervenitur, etsi cum multa tolerantia, ad expurgationem & mortificationem omnium passionum, ita, ut nihil amplius sentiatur, nihil, nihil plane, neque percipiat quis inquietudinem ullam perinde, ut corpus quoddam mortuum, neque anima se amplius in diversa transferri sinat.

56 Duæ leges & duæ voluntates, altera animæ, altera amoris proprii, durant, quamdiu amor proprius durat: unde, ubi hic expurgatus & mortuus fuerit, uti fit per Viam internam, non amplius ibi sunt illæ duæ leges, neque duæ voluntates, nec ultra fit ulla subreptio, aut motus improvisus, neque aliquid porro sentitur, ne unum quidem veniale peccatum.

57 Per contemplationem acquisitam pervenitur ad statum non peccandi amplius, seu mortaliter, seu venialiter.

58 Ad ejusmodi statum pervenitur, non faciendo reflexionem ad operationes proprias, quia defectus nascuntur ex reflexione.

59 Via interna separata est a Confessione a Confessariis, & a Casibus conscientiæ, a Theologia & Philosophia.

60 Animabus provectis, quæ reflexionibus mori incipiunt, quin & eo, ut mortuæ sint, jam pertingunt, DEUS non numquam impossibilem reddit Confessionem, ipseque supplet tantumdem ipsis largiendo gratiæ præservantis, quantum reciperent ex Sacramento: ideoque his animabus non expedit eo casu Sacramentum Pœnitentiæ accedere, quia non possunt.

61 Anima, cum ad mortem mysticam pertingit, non potest ultra velle aliud, quam vult DEUS; quia non habet amplius voluntatem, & DEUS illam ipsi ademit.

62 Per Viam internam pervenitur ad continue consistendum immobiliter in pace quadam imperturbabili.

63 Pervenitur etiam mediante Via interna ad mortem sensuum; imo signum, quod quis in nihilo illo consistat, id est, mortuus sit morte mystica, est, si sensus externi non magis jam repræsentent res sensibiles, quam si non existerent; quandoquidem non efficiant, ut intellectus se iis applicet.

64 Theologus minus est dispositus, quam simplex & idiota, ad hoc, ut sit contemplativus. Primo, quia non habet fidem tam puram. Secundo, quia non est tam humilis. Tertio, quia non curat perinde de sua salvatione. Quarto, quia habet caput plenum phantasmatibus, opinionibus & speculationibus, & in eum nequit verum lumen intrare.

65 Superioribus obediri debet in exteriora & latitudo voti

voti Obedientiæ Religiosorum pertingit solummodo ad exterius: aliud est in interiore, quo solus DEUS & Director intrant.

66 Risu digna est doctrina quædam nova in Ecclesia DEI, Animam, ad interna quod attinet, gubernari debere per Episcopum, & si is idoneus non fuerit, eundum animæ ab illo ad suum Directorem. Dico *novam*, quia nec Scriptura Sacra, nec Concilia, nec Canones, nec Bullæ, nec Sancti, nec Auctores unquam id dixerunt, neque dicere possunt; quia *Ecclesia non judicat de occultis*, habetque jus Anima, ut eligat, quem maluerit.

67 Dicere, opus esse, ut internum manifestetur tribunali externo Superiorum, & esse peccatum, nisi fiat, est deceptio manifesta, quia *Ecclesia non Judicat de occultis*, atque animabus suis damnum adferunt fraudibus hisce & fictionibus.

68 In mundo non est facultas, nec Jurisdictio ad mandandum, ut manifestentur literæ Directoris circa internum animæ: & idcirco monitus esse oportet, esse hunc assultum quemdam satanæ.

Quas quidem Propositiones tamquam hæreticas, suspectas, erroneas, scandalosas, blasphemas, piarum aurium offensivas, temerarias, Christianæ disciplinæ relaxativas & eversivas, scandalosas respective, ac quæcumque super iis verbo, scripto vel typis emissa, pariter cum voto eorumdem Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium & Inquisitorum Generalium damnavimus, circumscripsimus, & abolevimus, deque eisdem & similibus omnibus & singulis posthac quoquo modo loquendi, scribendi, easque credendi, tenendi, docendi, aut in praxim reducendi facultatem quibuscumque interdiximus, & contrafacientes omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficiis ipso facto perpetuo privavimus, & inhabiles ad quæcumque decrevimus, vinculoque etiam anathematis eo ipso innodavimus, a quo nisi a Nobis & a Romanis Pontificibus Successoribus nostris valeant absolvi. Præterea eodem nostro Decreto prohibuimus, & damnavimus omnes Libros, omniaque Opera quocumque loco & idiomate impressa, nec non omnia Manuscripta ejusdem *Michaelis de Molinos* vetuimusque, ne quis, cujuscumque gradus, conditionis vel status, etiam speciali nota dignus, audeat sub quovis prætextu, quolibet pariter idiomate, sive sub iisdem verbis, sive sub æqualibus, sive absque nomine, seu ficto aut alieno nomine ea imprimere, vel imprimi facere, neque impressa, seu Manuscripta legere, vel apud se retinere, sed Ordinariis locorum, aut hæreticæ pravitatis Inquisitoribus statim tradere, & consignare teneatur sub eisdem pœnis superius inflictis: qui Ordinarii & Inquisitores statim ea igni comburant, aut comburi faciant.

Tandem, ut prædictus *Michael de Molinos*, ob hæreses, errores & turpia facta prædicta debitis pœnis in aliorum exemplum & ipsius emendationem plecteretur, lecto in eadem nostra Congregatione toto Processu, & auditis dilectis Consultoribus nostri Sanctæ Inquisitionis Officii, in Sacra Theologia & in Jure Pontificio Magistris, cum eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium unanimi voto, dictum *Michaelem de Molinos* tamquam reum convictum & Confessum respective, & uti hæreticum formalem, licet pœnitentem, in pœnam arcti & perpetui carceris, & ad peragendas alias pœnitentias salutares, prævia tamen abjuratione de formali per ipsum emittenda, servato Juris ordine damnavimus, mandantes, ut die & hora præfigendis in Ecclesia Sanctæ Mariæ supra Minervam hujus almæ Urbis, præsentibus omnibus Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, & Romanæ Curiæ nostræ Prælatis, universoque populo ad id etiam per concessionem Indulgentiarum convocando, ex alto tenor Processus, stante in suggesto eodem *Michaele de Molinos*, una cum sententia inde secuta legeretur. Et postquam idem *Michael de Molinos* habitu pœnitentiæ indutus prædictos errores & hæreses publice abjurasset, dedimus facultatem Dilecto Filio nostri Sancti Officii Commissario, ut eum a Censuris, quibus innodatus erat, in forma Ecclesiæ consueta absolveret: quæ omnia in executionem dictæ nostræ Ordinationis die 3 Septembris labentis solemniter adimpleta sunt.

Et licet supra narratum Decretum mandato nostro latum ad majorem Fidelium cautelam typis editum, publicis locis affixum, & divulgatum fuerit, nihilominus, ne hujus Apostolicæ damnationis memoria futuris temporibus deleri possit, utque populus Christianus Catholica veritate instructior per viam salutis incedere valeat, Prædecessorum nostrorum Summorum Pontificum vestigiis inhærentes, hæc nostra perpetuo valitura Constitutione supradictum Decretum denuo approbamus, confirmamus, & debitæ executioni tradi mandamus, iterum supradictas Propositiones definitive damnantes, & reprobantes, Librosque & Manuscripta ejusdem *Michaelis de Molinos* prohibentes, & interdicentes sub eisdem pœnis & Censuris contra transgressores latis & inflictis.

Decernentes insuper, præsentes Litteras semper & perpetuo validas & efficaces existere, & fore, suosque plenarios integros effectus sortiri, & obtinere, sicque per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, quavis auctoritate fungentes, & functuros ubique judicari, & definiri debere, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, ac irritum & inane, quidquid secus super iis a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Volumus autem, ut præsentium transsumptis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis & sigillo alicujus personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis Originalibus Litteris adhiberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam &c.

§. IV.

Utrum Michael Molinos ex præcedentibus hæreticis, jam ab Ecclesia damnatis, & ex quibusnam, pessimam suam doctrinam circa Theologiam Mysticam desumpserit.

9 Respondetur I. Uti alii Hæresiarchæ, ita etiam *Michael Molinos*, Quietistarum Coryphæus, haud dubie ex hæreticis præcedentibus, & quidem pessimis, sua desumpsit principia. Fuere hi nominatim *Beguardi*, *Beguini*, *Beguinæ* & *Illuminati*.

10 Respondetur II. Juxta recentissimum Lexicon Polemicum Joannis Sianda Congregationis S. Bernardi Ordinis Cisterciensis primi Assistentis Generalis, Romæ, cum approbatione Magistri S. Palatii Anno 1733 editum *Beguardi* prope finem sæculi decimi tertii per inferiorem Germaniam grassari cœperunt, Auctore incerto, quem alii Bogonatum, alii Bononatum appellant: Alii vero putant extitisse prope Coloniam plures Viros Idiotas, qui absque Sedis Apostolicæ licentia nostram Religionem induxerunt sub specie summæ paupertatis, sub qua, ac ficta pietate multos deceperunt.

11 Respondetur III. *Beguini* cum priorum erroribus adeo concordant, ut a non paucis ut in re conveniunt, ita etiam cum Joanne Sianda ad unam sectam reducantur. Quidquid tamen de hoc sit, Beguinorum auctor, a quo fortan, vel asseclis, inferioris Germaniæ sectarii suam hauserunt doctrinam, vocatur Hermannus Pongilupus Ferrariensis, teste Wadingo circa annum 1270 mortuus; in vita autem hypocrita tantus, ut post obitum ejusdem in Ecclesia Cathedrali, aliisque, Tabulæ atque Imagines ad illius honorem fuerint appensæ. Fraude tandem cognita equidem jussit Summus Pontifex Bonifacius VIII. anno 1300 corpus exhumari, ac flammis absumi: Memoria tamen nefarii Impostoris non potuit in tantum aboleri, quin progenies illa Viperarum sub sanctitatis velamine, & habitu Religioso satis rigido, hæreses suas ubique terrarum dilatarit, jactando falsissime genuinam imitationem mentis & Regulæ Seraphici Patris Francisci, ac zelum strictissimæ paupertatis, exinde *Fratres de paupere vita* alibi *Bizocchi*, aut *Fraticelli* vocati Ex quo non pauci, maxime plebei fuerunt redditi perplexi, eosdem cum veris Fratribus Minoribus confundendo. Nefarios hosce, ac Pseudo Religiosos, atque Ecclesiæ Catholicæ summe nocivos Hypocritas Seraphica Religio, quasi singulariter isti Hæresi a Deo opposita, disputationibus publicis, ac privatis, errorum suorum convincere, ac larvam sanctitatis detrahere adeo utiliter allaboravit, ut sectam impiam Joannes XXII. gravissima Bulla *Sancta Romana*, & *Universalis Ecclesiæ* incipiente, & quæ in Jure Canonico inter Bullas dicti Pontificis Tit. *De Religiosis Domibus* invenienda damnaverit, nec ne pertinaces ultricibus flammis tradiderit cujus tandem ultimas restantes SS. Joannes Capistranus, & Jacobus de Marchia Franciscani, & Apostolici Inquisitores contra hæreticam pravitatem omnino extinxerunt. Ita Lucas VVadingus in recentissima Editione Romana Annalium ex voluntate Sanctissimi Clementis XII. opera & studio nostri Reverendissimi totius Familiæ Cismontanæ Commissarii Generalis, Josephi Mariæ Fonseca ab Ebora &c. ordinata. *Tom. VI. fol. 279. num. 23. & seqq.*

12 Respondetur IV. *Beguinæ* erroribus Beguinorum, seu Beguardorum deditæ, vixerunt cum Beguardis sub ementito Monialium statu, sine tamen aliqua votorum emissione. Originem traxisse dicuntur a quadam Margarita Porreta ex Hannonia, quæ librum composuit, plurimis equidem repletum erroribus, inter alia tamen ad propositum specialiter tenuit, *animam annihilatam in amore Conditoris sine ullo conscientiæ metu aut remorsu posse, & debere naturæ indulgere, quidquid appetit & desiderat*. Noluit sua falsa retractare Dogmata pertinacissima mulier, hincque Parisiis combusta. NB. Interim tamen notes velim, benigne Lector, ad tollendam omnem æquivocationem *Beguinas* illas Hæreticas nullatenus esse confundendas (prout etiam ipsemet Pontifex volt, ne confundantur, Extravagant. *Ratio recta* inter communes, *de Religiosis Domibus*) cum aliis ejusdem nominis exemplariter viventibus in Belgio juxta constitutiones sibi traditas vel a S. Bega, vel ab alio pro Sacerdote Bego nuncupato.

13 Respondetur V. Cum Historia illa de *Begaardis* ac *Beguinis* utriusque sexus fusiori fortassis, quam alias necesse fuisset, proposita sit calamo, causa est, ut caute deinceps etiam ex Catholicis legantur quidam Historici, qui scribunt, mentionatos fuisse de sacro aliquo Ordine ab Ecclesia jam approbato, puta, Minoritico, aliove cum tamen exstitisse sum-

se summus Pontifex Extravagant. *Sancta Romana* Joannis XXII. *de Religiosis Domibus* attestetur, præfatos fuisse *profanæ multitudinis Viros, qui habitum novæ Religionis assumere &c. temeritate damnabili præsumpserunt*. Equidem negari haud valet, quod multi eorum, ut plebem deciperent, magisque se dilatarent, taliter fuerint gloriati, e. g. nunc se jactando tanquam veros S. Francisci filios, Regulam litteraliter observantes, nunc de Tertio ordine, nunc aliter, prout magis ad pessimum ipsorum intentum deservire crediderunt. Insuper contigisse facile potuit, quod aliqui, tanquam membra quædam putrida, ex diversis Sacris Religionibus, sive in obedientia Superioribus refractarii, seu vitio carnis addicti, morbido huic corpori se aggregaverint; ex hoc tamen nullatenus sequitur, institutum illud nefarium fuisse de Religione ab Ecclesia approbata; cum S. Pontifex expresse teneat contrarium. Id si scriptores isti annotassent, Acatholicis Historicis, alias Sacrorum Ordinum Osoribus, & acervatim talia exaggerantibus ansam non præbuissent similia suis inserendi libris in contemptum Religionis, atque passim eosdem tanquam prætitle Historicos etiam in locis Germaniæ catholicis, venales exponendi, adjunctis simul figuris in cupro ad nauseam usque repræsentantibus pessima facta horum Hæreticorum, quos modo sub hujus, modo sub alterius sacri Ordinis habitu exhibens.

14 Respondetur VI. *Illuminati* æque ac ipse Michael Molinos ortum suum habuerunt in Hispania Anno 1575 suppressi Cordubæ per Sacram Inquisitionem. Ast Anno 1623 Hispali reviviscentes denuo sub cinere sepeliri credebantur, cum septem illius sectæ flammis absumendi traderentur.

Paulo post repullularunt in Picardia Galliæ Provincia, Promotore Petro Querrino Parocho, ex quo etiam *Querrini* appellantur. Anno 1634 pariter infestarunt Flandriam. Finaliter Anno 1635 sub Ludovico XIII. tanquam diversarum impuritatum defensores omnino extincti, saltem usque ad tempora *Michaelis Molinos*.

15 Respondetur VII. *Beguardorum*, & *Beguinarum* errores teste Sianda a Clemente V. in Concilio Generali Viennæ in Galliis celebrato rejecti, ac iterum a Joanne XXII. in Bulla *Sancta Romana* &c. reprobati fuerunt inter plures alios ad nostrum propositum sequentes:

I. Homo in hac via tantum perfectionis gradum potest acquirere, ut reddatur penitus impeccabilis.

II. Homo non peccat fornicando, quia est secundum inclinationem naturæ.

III. Homo constitutus in perfectionis gradu non tenetur obedire præceptis Ecclesiæ.

IV. Homo perfectus habet sensualitatem ita perfecte subjectam spiritui, & rationi, ut non amplius opus habeat orare, vel pia opera exercere.

V. Homo perfectus concedere potest corpori, quidquid libuerit.

VI. In actibus Virtutum se exercere est hominis imperfecti.

16 Respondetur VIII. *Illuminatorum* dogmata ejusdem fuerunt cum prioribus farinæ, sicque sub eadem damnatione comprehensa; docebant enim.

I. *Per orationem mentalem fit unio cum DEO ita sublimis, ut tali meditationi vacans amplius non egeat aliis bonis operibus, neque Ecclesiæ Sacramentis; Imo absque veniali peccato possit facta unione mentis cum DEO, committere quodcunque, licet impurum peccatum.*

II. *Supposita hac unione opus est solummodo relinquere, ut DEUS agat in homine, homo vero nullatenus conetur ad agendum.* Ita pessimas Hæretici isti posuerunt præmissas, contra expressos Sacræ Scripturæ textus, contra vitam & doctrinam Christi ad omnia vnodenda, & ad consilia Evangelica, si velimus esse perfecti, nos excitantis, contra præcepta Decalogi, contra exempla Sanctorum a primis temporibus usque huc in diversis Virtutibus, & quidem in gradu valde heroico se exercentium, ac denique contra expressas Summorum Pontificum definitiones. His non obstantibus ex pessimis his præmissis suas *Michael Molinos* deduxit pessimas conclusiones, cupiens nihilominus coram sæculo apparere & audiri verus Catholicus. Ad initium currentis sæculi attentavit Sacerdos quidam, cui nomen Beguarelli, sopitam jam hanc hæresim denuo Brixiæ resuscitare, quæ tamen statim in ortu suo superiorum vigilantia fuit iterum suffocata, prout testatur Sianda in suo Lexico Polemico, V. *Beguerelli*.

§ V.

Qualiter Franciscus Fenelon de Salignac inter auctores Recentiores quoad Principia Theologiæ Mysticæ impegerit, & quisnam is fuerit?

17 Respondetur I. Franciscus de Salignac Fenelon, Clericus erat non minus pietate ac doctrina valde insignis, quem exemplaris sua vita, dirigendi alios prudentia præsertim Liber inscriptus *de l'Education des filles*, ac plurimæ, quibus præluxit, virtutes adeo in Galliis celebrem reddiderant, ut Catholici Hispaniarum Regis Philippi V. pro tunc Ducis Andegavensis, nec non Serenissimorum Priorum Fratrum Ducum Burgundiæ & de Berry Instructor præ omnibus aliis Candidatis fuerit selectus, cui tandem pro eximiis suis meritis in aliquam recognitionem Archiepiscopalis cessit Infula Cameracensis. Optimus hic Princeps ex libris suis alias valde famosus, præsertim quoad illum, quem duci Burgundiæ pro faciliori instructione obtulit, vulgo *Telemaque* dictum, tandem vulgavit idiomate Gallico librum quempiam *Explication des Maximes des Saints sur la vie interieure* intitulatum, qui de non sana doctrina, præsertim de suspecto Quietismo per nonnullos Galliæ Episcopos tantum excitavit strepitum, ut rumor, maxime per libellos pro, & contra editos, dilatatus, tandem ad Curiam Romanam, & ad aures Summi Pontificis Innocentii XII. pervenit, qui præhabito in pluribus Cardinalium, ac Theologiæ Magistrorum Congregationibus accurato examine, Librum ipsum sub quavis editione aut versione impressum, sive impostetum imprimendum, ne fideles successive in errores ab Ecclesia Catholica jam damnatos induci possent, severissime prohibuit, atque Anno 1699 die duodecimo Martii viginti tres ex eo excerptas Propositiones tanquam *temerarias, scandalosas, male sonantes piarum aurium offensivas, in praxi perniciosas, ac respective erroneas* damnavit: cui etiam Fenelon, uti filius Ecclesiæ obediens se submisit, ac contra se Bullam Pontificiam ipsemet in sua Diœcesi publicavit.

18 Respondetur II. Archi-Episcopum Cameracensem Franciscum Fenelon de Salignac in suo libro *de vita interiori* ducente ad statum Vitæ contemplativæ, seu unitivæ &c. ideo impegisse in Theologiam Mysticam: *in primis* quia pro directione animarum in statu perfectionis, ac vitæ contemplativæ seu unitivæ existentium, talem juxta communem verborum sensum posuit doctrinam, qua possent fideles (uti Summus Pontifex in Bulla damnationis advertit) ex ejus Lectione & usu sensim induci in errores ab Ecclesia jam damnatos, maxime Quietistarum collocantium rationem perfectionis in mera quietate, seu in statu mere passivo sinendo solum DEUM in anima agere, absque exercitio Virtutum; Etenim Fenelon (saltem in modo loquendi & sensu obvio) parum quoad hoc distare videtur, dum etiam ipse statum animæ perfectæ vult esse passivum, & in sancta, (ut inquit) indifferentia, præscribens Propositione III. inter damnatas tamquam essentiale in directione talis animæ NB. *non aliud facere, quam sequi pedetentim gratiam &c.* Item se intra hos limites continere, *ut sinatur DEUS agere &c.* Item Propositione 21. ponis hæc formalia: NB. *Sancti Mystici excluserunt a statu animarum transformatarum exercitationem Virtutum.*

19 Respondetur III. Archi-Episcopus memoratus Cameracensis impegit in principia Theologiæ mysticæ *secundo*, ex ea ratione, quia (uti patet ex propositionibus damnatis 1 2 3 4 6 21 23 ac pluribus aliis) ab animabus & culmen perfectionis in statu viæ unitivæ attingentibus exclusit exercitium aliarum Virtutum, præsertim *spei*, quasi vero incompossibilis cum excellenti gradu perfectionis Evangelicæ, cum tamen Sacra Scriptura *Beatos NB. omnes* (nullo ne quidem perfectissimo excluso) pronunciet, *qui confidunt in Domino*, Psal 2. ℣. 14. & *qui timent Dominum*. Psal. 127. ℣. 1. *ac sperant in eo* Psal. 33. ℣ 9. nec non SS. PP. atque TT. Spem principalibus Virtutibus (nimirum Theologicis) semper annumeraverint, uti etiam actus heroicos aliarum Virtutum summopere commendaverint, atque etiam (uti S. P. Franciscus, S. Clara, S. Theresia, S. Petrus de Alcantara, SS. Catharina Senensis & Bononiensis, plurimique alii extatici, in opere ipso exercuerint. Quinimo in processu Canonizationis alicujus Sancti inter prima numeratur interrogatoria, *an constet de Virtute in gradu heroico?* Item Alexander VII. jam ante dicti Archi-Episcopi Fenelonia damnavit propositionem ordine primam sequentis tenoris. *Homo nullo unquam tempore suæ vitæ tenetur elicere actum fidei NB. spei, & Charitatis &c.* consequenter nec talis perfectus ab actu spei erit exemptus.

20 Equidem gratis admitto, posse sæpius (non tamen necessario debere) a perfectioribus elici actus Charitatis absque explicitis actibus *spei*, aliarumque Virtutum. Insuper posse actus aliarum Virtutum (uti videndum in Theologia morali P. Reiffenstuel *Tract.* I. *Dist.* 2 *Q.* 3) directe quoad suum objectum intendi, & simul a tali perfecto viæ unitivæ dedito ordinari, atque assumi tanquam media ad ipsam Charitatem, in quo casu influunt simul cum Charitate actus diversarum Virtutum Attamen a tali perfecto viæ unitivæ dedito, e medio tollere spem, omnesque alias Virtutes a charitate distinctas, conformiter dictis præcedentibus justissime reprobatur. Ut totum adhuc clarius intelligas, adjungo, quæ in Theologia Morali Patris Reiffenstuel *Tract.* 4 *dist.* 6 post *n.* 9 addidi, suntque sequentia.

21 Porro Charitas illa qua sæpius in vita DEUM tanquam summum Bonum diligere tenemur, debet quidem necessario saltem interpretative sic esse constituta, ut quamvis nec Cœlum nec Infernus existerent, nec ullum præmium sperandum, aut pœna pertimescenda fores, nihilominus ipsa DEUM amaret propter se (utpote cum DEUS quatenus in se infinite bonus sit solummodo objectum formale, principale & essentiale ipsius Charitatis) exinde tamen non excludit necess-

eludit necessario spem, quasi cum Charitate incompossibilem. Quin e contrario spes ipsa, seu amor concupiscentiæ perducit sæpius ad charitatem, seu Amorem amicitiæ: dum enim video, DEUM mihi tam bonum, tam misericordem &c. atque propterea dignum amore concupiscentiæ exinde ulterius ad ipsum infinitæ bonitatis fontem, a quo cuncta procedunt, cogitatus dirigo: considerando, quantæ perfectionis supremum illud Ens, ex quo tanta bona ad extra promanant, esse debeat in se ipso? quæ consideratio finaliter trahit voluntatem ad amandum amore amicitiæ dictum supremum Ens perfectissimum propter se, tanquam motivum principale. Hinc merito La Croix *Tom. I. lib. II. num.* 152. approbat modum illum eliciendi actum Charitatis. „ Amo te DEUS quia creasti, & redemisti me, „ & quia Cœlum mihi vis dare: sed magis adhuc ideo, „ quia ipse es propter te omni amore dignissimus, ita, ut „ licet non benefaceres, nec Cœlum dares &c. tamen amarem, & actu amo Te, quia propter infinitam tuam bonitatem & perfectionem es amabilissimus. *Vel aliter:* Amo „ te mi DEUS, non ideo tantum quia creasti me, redemisti, sanctificasti, conservas, & innumeris quotidie Beneficiis cumulas neque tantum ideo, quia insuper dare „ vis mihi æternam in cœlo beatitudinem, sed ideo maxime, & super omnia te amo, quia tu DEUS ob infinitas perfectiones tuas es omni amore dignissimus. Tu „ es DEUS sapientissimus, potentissimus, sanctissimus, „ pulcherrimus &c. „ Videsne ex dictis formulis, quomodo spes & Charitas, seu amor concupiscentiæ & amor amicitiæ non sint ad invicem incompossibiles, nec una alteram necessario excludat, sed potius homo a prima tanquam minus principali ad secundam principalem pervenire valeat? Bulla damnans illas Propositiones Archi-Episcopi Cameracensis hæc est.

INNOCENTIUS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

CUm alias ad Apostolatus Nostri notitiam pervenerit in lucem prodiisse librum quemdam Gallico idiomate editum, cui titulus: *Explication des Maximes des Saints sur la vie interieure, par Messire Francois de Salignac Fenelon, Archeveque Duc de Cambray Precepteur des Messeigneurs les Ducs de Bourgogne, d' Anjou, & de Berry. A Paris chez Pierre Aubovin, Pierre Emery, Charles Clousier* 1697. Ingens vero subinde de non sana libri bujusmodi doctrina excitatus in Galliis rumor adeo percrebuerit, ut opportunam Pastoralis vigilantiæ nostræ opem efflagitaverit, Nos eumdem Librum nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, aliisque in Sacra Theologia Magistris, mature, ut rei gravitas postulare videbatur, examinandum commisimus. Porro hi mandatis obsequentes, postquam in quamplurimis Congregationibus varias Propositiones ex eodem libro excarptas diuturno, accuratoque examine discusserant, quid super earum singulis sibi videretur, tam voce, quam scripto Nobis exposuerunt. Auditis igitur in pluribus itidem coram Nobis desuper actis Congregationibus memoratorum Cardinalium, & in Sacra Theologia Magistrorum Sententiis, Dominici Gregis Nobis ab Æterno Pastore crediti periculis, quantum nobis ex alto conceditur occurrere cupientes, motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, librum prædictum ubicumque & quocumque alio idiomate, seu quavis editione, aut versione, hucusque impressum, aut imposterum imprimendum, quippe ex cujus lectione, & usu fideles sensim in errores ab Ecclesia Catholica iam damnatos induci possent, ac insuper tamquam continentem Propositiones sive in obvio eorum verborum sensu, sive attenta sententiarum connexione, temerarias, scandalosas, male sonantes, piarum aurium offensivas, in praxi perniciosas ac etiam erroneas respective tenore præsentium damnamus, & reprobamus, ipsiusque libri impressionem, descriptionem, lectionem, retentionem, & usum omnibus, & singulis Christi fidelibus etiam specifica, & individua mentione, & expressione dignis, sub pœna excommunicationis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrenda, interdicimus, & prohibemus: volentes, & Apostolica auctoritate mandantes, ut, quicumque supradictum librum penes se habuerint, illum statim, atque præsentes litteræ eis innotuerint, locorum Ordinariis, vel hereticæ pravitatis Inquisitoribus tradere, ac consignare omnino teneantur. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Cæterum Propositiones in dicto libro contentæ, quas Apostolici censura judicii, sicut præmittitur, configendas duximus, ex Gallico idiomate in latinum versæ sunt tenoris, qui sequitur, videlicet:

1. Datur habitualis Status amoris DEI, qui est Charitas pura & sine ulla admixtione, motivi proprii interesse. Neque timor pœnarum, neque desiderium remunerationum habent amplius in eo partem. Non amatur amplius Deus propter meritum, neque propter felicitatem in eo amando inveniendam.

2. In Statu Vitæ contemplativæ, seu unitivæ amittitur omne motivum interessatum timoris, & spei.

3. Id, quod est essentiale in directiona Animæ, est, non aliud facere, quam sequi pedetentim gratiam cum infinita patientia, præcautione, & subtilitate. Oportet se intra hos limites continere, ut sinatur Deus agere, & numquam ad purum amorem ducere, nisi quando Deus per unctionem interiorem incipit aperire Cor huic Verbo, quod adeo durum est Animabus adhuc sibimet affixis, quod adeo potest illas scandalizare, aut in perturbationem conjicere.

4. In Statu sanctæ indifferentiæ Anima non habet amplius desideria voluntaria, & deliberata propter suum interesse, exceptis iis occasionibus, in quibus toti suæ gratiæ fideliter non cooperatur.

5. In eodem Statu sanctæ indifferentiæ nihil nobis, omnia Deo volumus. Nihil volumus, ut simus perfecti, & beati propter interesse proprium, sed omnem perfectionem, ac beatitudinem volumus in quantum Deo placet efficere, ut velimus res istas impressiones suæ gratiæ.

6. In hoc Sanctæ indifferentiæ Statu nolumus amplius salutem propriam, ut liberationem æternam, ut mercedem nostrorum meritorum, ut nostrum interesse omnium maximum, sed eam volumus voluntate plena, ut gloriam, & beneplacitum Dei, ut rem, quam ipse vult, & quam nos vult velle propter ipsum.

7. Derelictio non est nisi abnegatio, seu sui ipsius renuntiatio, quam Jesus Christus a nobis in Evangelio requirit, postquam externa omnia reliquerimus. Ista nostra ipsorum abnegatio non est, nisi quoad interesse proprium Extremæ probationes, in quibus hæc abnegatio, seu sui ipsius derelictio exerceri debet, sunt tentationes, quibus Deus æmulator vult purgare amorem, nullum ei ostendendo perfugium, neque ullam spem quoad suum interesse proprium, etiam æternum.

8. Omnia Sacrificia, quæ fieri solent ab Animabus quam maxime disinteressatis circa earum æternam beatitudinem, sunt conditionalia. Sed hoc Sacrificium non potest esse absolutum in statu ordinario. In uno extremarum probationum casu hoc Sacrificium fit aliquo modo absolutum.

9. In extremis probationibus potest animæ invincibiliter persuasum esse persuasione reflexa, & quæ non est intimus conscientiæ fundus, se juste reprobatam esse a Deo.

10. Tunc Anima divisa a semetipsa expirat cum Christo in Cruce dicens: DEus, DEus meus, ut quid dereliquisti me. In hac voluntaria impressione desperationis conficit Sacrificium absolutum sui interesse proprii quoad æternitatem.

11. In hoc Statu Anima amittit omnem spem sui proprii interesse, sed numquam amittit in parte superiori, id est in suis actibus directis; & intimis spem perfectam, quæ est desiderium disinteressatum promissionum.

12. Director tunc potest huic Animæ permittere, ut simpliciter acquiescat jacturæ sui proprii interesse & justæ condemnationi, quam sibi a Deo indictam credit.

13. Inferior Christi pars in Cruce non communicavit Superiori suas involuntarias perturbationes.

14. In extremis probationibus pro purificatione amoris fit quædam separatio partis superioris Animæ ab inferiori. In ista separatione actus partis inferioris manant ex omnino cæca, & involuntaria perturbatione; nam totum, quod est voluntarium, & intellectuale, est partis superioris.

15. Meditatio constat discursivis actibus, qui a se invicem facile distinguuntur. Ista compositio actuum discursivorum, & reflexorum est propria exercitatio amoris interessati.

16. Datur Status contemplationis adeo sublimis, adeoque perfectæ, ut fiat habitualis, ita ut quoties Anima actu orat, sua Oratio sit contemplativa, non discursiva. Tunc non amplius indiget redire ad meditationem, ejusque actus methodicos.

17. Animæ contemplativæ privantur intuitu distincto, sensibili, & reflexo JEsu Christi duobus temporibus diversis. Primo in fervore nascente earum contemplationis. Secundo Anima amitti intuitum JEsu Christi in extremis probationibus.

18. In Statu passivo exercentur omnes virtutes distinctæ non cogitando, quod sint virtutes. In quolibet momento aliud non cogitatur, quam facere id, quod DEus vult, & amor zelotypus simul efficit, ne quis sibi virtutem velit, nec unquam sit adeo virtute præditus, quam cum virtuti amplius affixus non est.

19. Potest dici in hoc sensu, quod anima passiva, & disinteressata nec ipsum amorem vult amplius, quatenus est sua perfectio, & sua felicitas, sed solum quatenus est id, quod Deus a nobis vult.

20. In confitendo debent animæ transformatæ sua peccata detestari, & condemnare se, & desiderare remissionem suorum peccatorum non ut propriam purificationem, & liberationem, sed ut rem quam DEUS vult & vult nos velle propter suam gloriam.

21. Sancti Mystici excluserunt a statu animarum transformatarum exercitationes virtutum.

22. Quamvis hæc doctrina (*de puro amore*) esset pura, & sim-

& simplex perfectio Evangelica, in universa traditione designata, antiqui Pastores non proponebant passim multitudini Justorum, nisi exercitia amoris interessati eorum gratiæ proportionata.

23. Purus amor ipse solus constituit totam vitam interiorem, & tunc evadit unicum principium, & unicum motivum omnium actuum, qui deliberati, & meritorii sunt.

Non intendimus tamen per expressam Propositionum hujusmodi reprobationem alia in eodem libro contenta ullatenus approbare. Ut autem eædem præsentes litteræ omnibus facilius innotescant, nec quisquam illarum ignorantiam valeat allegare, volumus pariter, & auctoritate præfata decernimus, ut illæ ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, ac Cancellariæ Apostolicæ, nec non Curiæ Generalis in Monte Citatorio & in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex Cursoribus nostris, ut moris est, publicentur, illarumque exempla ibidem affixa relinquantur, ita; ut sic publicatæ omnes, & singulos, quos concernunt, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter notificatæ, & intimatæ fuissent: utque ipsarum præsentium litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Martii MDCXCIX. Pontificatus nostri Anno Octavo.

J. F. CARD. ALBANUS.

Anno a Nativitate D. N. JESU Christi 1699 Indictione 7 die vero 12 Mensis Martii, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Innocentii, Divina Providentia Papæ XII. anno ejus octavo supradictum Breve affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Magnæ Curiæ Innocentianæ, in acie Campi Floræ, ac aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum, ejusdem SS. D. N. Papæ Cursorem.

CAPUT II.

Tractans de Propositionibus damnatis Martini Lutheri & Joannis Calvini ad Theologiam Polemicam spectantibus.

THeologia Polemica, seu Dogmatica, tractat Controversias Fidei, Catholicos inter & Heterodoxos agitatas? objectum & finis est fides vera, ut asserenda, roboranda, & defendenda. Nos in præsenti hanc defensionem potissimum assumemus contra Hæreticos, in Romano Imperio toleratos, qui de facto generaliter *Protestantes* vocantur; quamvis singulari nomine Lutherani *Evangelici*, & Calvinistæ *Reformati* appellari cupiant. His præscitis ponitur.

§. I.

Quisnam fuerit Martinus Lutherus; ex quo ansam sumpserit non minus venenatam exerendi linguam, quam calumniosum stringendi calamum contra Papam & Ecclesiam?

1. Respondetur I. Martinus Lutherus erat natione Saxo, patria Islebiensis. Lucem hujus Mundi aspexit Anno 1483. Et quia acris pro eo sæculo deprehendebatur Ingenii, mature applicabatur ad studia, in quibus eos fecit progressus ut anno ætatis suæ vigesimo Magister Artium, & utroque Jure eruditus evaserit. Quondam cum dilecto suo contubernali in agro animi levandi gratia deambulans, subito videre debuit eumdem, cadente de Cœlo fulminis ictu occisum. Insperato fatali hoc casu perterritus, votum, quod antea jam fecerat, ingrediendi sacrum aliquem Ordinem, statim exolvit, amplectendo Erfurthi anno ætatis suæ 22 celeberrimum Institutum Eremitarum Sanctissimi Ecclesiæ Doctoris Augustini, tanti Patris vere degener filius; ubi anno ætatis vigesimo quarto initiatus sacerdotio, ac successive ad Cathedram Philosophicam & Theologicam promotus, brevi plura dedit propriæ arrogantiæ indicia, inficiando respective adhuc Juvenis Sanctos Patres quasi in modo loquendi valde incultos, &c.

2. Respondetur II. Præsumptuosa hæc superbia, pariter aliis (uti superborum proprietas est) præferri cupido Luthero ansam dedit contra Papam, & Ecclesiam venenatam exerendi linguam, ac calumniosum stringendi calamum: cum enim anno Domini 1517. prædicandi in Germania contra Turcas Bullam *Cruciatam*, populumque ad contribuendum belli nervum de Cathedra exhortandi ab Archi-Episcopo Moguntino commissio demandata esset Joanni Tezelio Dominicano neglecto Luthero &c. Is per hanc præcedentis prælationem se contemptum ratus, & vindicativa non minus, ac invida æmulatione percitus sæpius in pulpitis Ecclesiasticis contra officium suum nescio quæ de Indulgentiarum abusibus, & in congregandis pecuniis fraudolentus effutiit; quin imo VVittembergæ in Saxonia, protectus ab ejusdem Duce Friderico, publicas contra Indulgentias affixit Theses, crescente in dies tam apud Nobiles, quam Plebeos scandalo, atque tumultu.

§ II.

Qualiter pestifera Lutheri Doctrina a Leone X. Summo Pontifice in Bulla, Exurge Domine, *fuerit reprobata, ac ab Imperatore Carolo V. Bulla Damnationis executioni mandata: Item quomodo tandem Lutherus apostataverit a fide?*

3. Respondetur I. Excitatus in tota quasi Germania, præsertim in partibus Septentrionalibus Lutheri tumultus ad aures quoque Summi Pontificis pro tunc Leonis X. pervenit, a quo Romam doctorum, & factorum suorum reddituros rationem fuit citatus; Intervenientibus tamen simul supplicibus litteris Friderici Saxoniæ Ducis ad Papam datis tantum effecit, ut potius causa sua Legato Pontificio Cardinali Caietano, pro tunc Augustæ Vindelicorum moranti Anno 1518. pro ventilatione fuerit commissa; ast sine optato effectu; Lutherus enim post varios hinc inde habitos discursus causæ suæ diffisus, clanculum intempesta nocte Augusta discessit, innixus denuo Tutele Saxonia, ac ad suspendendum Romanæ Curiæ excommunicationis fulmen, nunc a Cardinali ad Pontificem, nunc a Pontifice ad futurum Generale Concilium appellans. Demum post longam patientiam, ac præmissis diligenti trutinatione, matura deliberatione, & districto examine, supremus in terris Christi Vicarius, Leo X. Anno 1520. gravissimam, lectuque dignissimam, edidit Bullam: *Exurge Domine* inchoantem, in qua quadraginta & unam ex Lutheri propositionibus damnavit, tanquam *hæreticas, scandalosas, falsas, piarum aurium offensivas, & veritati Catholicæ obviantes*. Propositiones has in calce hujus Paragraphi videre est.

4. Respondetur II. Pestifera doctrina in damnatis 41. Propositionibus contenta (eam ea ipsa Bulla citata *Exurge Domine* referenda in compendio) est sequens.

„ I. Satis aperte innuit, quod concupiscentiam, juxta experientiam post Baptismum remanentem, reputet pro ipso peccato originali.

„ II. Tollit ab homine liberum arbitrium, quod dicit esse rem de solo titulo.

„ III. Tenet, omne opus bonum etiam Justorum quamvis optime factum, esse peccatum.

„ IV. Negat, pœnitentiæ tres esse partes, contritionem, confessionem, & satisfactionem.

„ V. Ait, dolorem ex turpitudine peccati, vel ex amissione æternæ Beatitudinis, seu ex metu gehennæ conceptum facere hominem hypocritam, ac magis peccatorem.

„ VI. Negat omnia mortalia esse confitenda.

„ VII. Non obscure indicat, homini confitenti remitti peccata non vi absolutionis, sed per fidem qua credit, & confidit, se gratiam per merita Christi consecuturum.

„ VIII. Defendit, in absentia sacerdotis etiam mulierem, aut puerum posse absolvere.

„ IX Communicationem Sacram sub utraque specie censuit pro Laicis statuendam per Generale Concilium.

„ X. Indulgentias equidem, existentes pro tunc adhuc in Ecclesia, non audet absolute reticere: negat tamen, easdem, vel ad remissionem pœnæ pro peccatis actualibus adhuc debitæ, vel pro mortuis prodesse.

„ XI. Pariter non audet adhuc ex integro negare Purgatorium, ait tamen id ex Sacra Scriptura, quæ sit in canone, probari non posse, ac insuper plura de eodem alias adjungit fictitia.

„ XII. Negat Pontificem Romanum esse Christi Vicarium super omnes totius mundi Ecclesias.

„ XIII. Similiter Pontifici, imo & toti Ecclesiæ aufert potestatem statuendi articulos in materia fidei ac morum.

„ XIV. Defendit Ejusdem, vel etiam aliorum Prælatorum Excommunicationes esse tantum pœnas externas, neutiquam timendas, nec privare communibus Ecclesiæ orationibus.

„ XV. Concilia Generalia ex una parte supra Papam extollit, ex altera vero iterum deprimit, concedens homini libertatem enervandi Auctoritatem Eorum, atque factis ibidem Decretis libere contradicendi, dummodo cuipiam contrarium videatur verum.

„ XVI. Arguit Concilium Generale Constantiense gravissimi erroris in condemnando Joanne Hus, cujus aliquos reprobatos Articulos pronuntiat verissimos, Christianissimos, & Evangelicos, quos nec universalis Ecclesia posset condemnare.

„ XVII. Demum finaliter contra Sacros Ordines Mendicantes (ex quorum tamen numero ipsemet exstitit) pestiferum evomit venenum, proterve asserens, Prælatos Ecclesiasticos & Principes sæculares non male facturos, si omnes saccos Mendicitatis (ita per contemptum Regulares Mendicantes intitulat) delerent.

Hæc

Hæc infernalis hic serpens existens adhuc in sinu S. Matris Ecclesiæ & sui sacri Ordinis. Ex quo facile concludes, qualis fuerit post ipsam Apostasiam ingratissimus iste transfuga.

Refutationem differo usque ad Articulos confessionis Augustanæ, ubi potiora redibunt.

5. Respondetur III. Carolus V. Romanorum Imperator Pontificiam hanc executurus Bullam celebratis VVormatiæ Comitiis Martinum Lutherum Anno 1521. publicari curavit tanquam membrum ab Ecclesia separatum, obstinatum, schismaticum, & notorium Hæreticum, sicque ab omnibus S. R. Imperii statibus haberi voluit. Nil inde melior, imo deterior factus Lutherus (quoniam abyssus abyssum invocat) pejora prioribus addidit in sanctam Sedam, & fidem Catholicam, præsertim contra tremendum SS. Missæ Sacrificium.

Tandem finaliter Anno 1524. ætatis suæ quadragesimo primo factus Apostata habitum Regularem sacrilage deposuit, & cum Catharina de Bora Moniali Apostata scandalosissimum contraxit Matrimonium.

PROPOSITIONES XLI.

Martini Lutheri Anno 1520. damnatæ a LEONE X. per Bullam

Exurge Domine &c.

1 HÆretica sententia est, sed usitata, Sacramenta novæ legis justificantem gratiam illis dare, qui non ponunt obicem.

2. In puero post Baptismum negare remanens peccatum est Paulum & Christum simul conculcare.

3. Fomes peccati etiamsi nullum adsit actuale peccatum, moratur exeuntem a corpore animam ab ingressu cœli.

4. Imperfecta charitas morituri fert secum necessario magnum timorem, qui se solo satis est facere pœnam Purgatorii, & impedit introitum regni.

5. Tres esse partes Pœnitentiæ, Contritionem, Confessionem & Satisfactionem, non est fundatum in Sacra Scriptura, nec in antiquis SS. Christianis Doctoribus.

6. Contritio, quæ paratur per discussionem, collationem & detestationem peccatorum, qua quis recogitat annos suos in amaritudine animæ suæ, ponderando peccatorum gravitatem, multitudinem, fœditatem, amissionem æternæ beatitudinis, ac æternæ damnationis acquisitionem, hæc contritio facit hypocritam, imo magis peccatorem.

7. Verissimum est proverbium, & omnium doctrina de contritionibus hucusque data præstantius, de cætero non facere, summa pœnitentiæ: optima pœnitentia nova vita.

8. Nullo modo præsumas confiteri peccata venialia, sed nec omnia mortalia, quia impossibile est, ut omnia mortalia cognoscas; unde in primitiva Ecclesia solum manifesta mortalia confitebantur.

9. Dum volumus omnia pure confiteri, nihil aliud facimus, quam quod misericordiæ DEI nolumus relinquere ignoscendum.

10. Peccata non sunt ulli remissa; nisi remittente Sacerdote credat sibi remitti: imo peccatum maneret, nisi remissum crederet, non enim sufficit remissio peccati & gratiæ donatio, sed oportet etiam credere esse remissum.

11. Nullo modo confidas absolvi propter tuam contritionem, sed propter verbum Christi, *Quodcumque solveris* &c. Hinc, inquam, confide, si Sacerdotis obtinueris absolutionem, & crede fortiter te absolutum, & absolutus vere eris, quidquid sit de contritione.

12. Si per impossibile confessus non esset contritus, aut Sacerdos non serio, sed joco absolveret, si tamen credat se absolutum, verissime est absolutus.

13. In Sacramento Pœnitentiæ ac remissione culpæ non plus facit Papa aut Episcopus, quam infimus Sacerdos, imo, ubi non est Sacerdos, æque tantum quilibet Christianus, etiamsi mulier aut puer esset.

14. Nullus debet Sacerdoti respondere, se esse contritum, nec Sacerdos requirere.

15. Magnus est error eorum, qui ad Sacramenta Eucharistiæ accedunt, huic innixi, quod sint confessi, quod non sint sibi conscii alicuius peccati mortalis, quod præmiserint orationes suas & præparatoria, omnes illi ad iudicium sibi manducant, & bibunt: sed, si credant, & confidant, se gratiam ibi consecuturos, hæc sola fides facit eos puros & dignos.

16. Consultum videtur, quod Ecclesia in communi Concilio statueret, laicos sub utraque specie communicandos: nec Bohemi sub utraque specie communicantes sunt hæretici, sed schismatici.

17. Thesauri Ecclesiæ, unde Papa dat Indulgentias, non sunt merita Christi & Sanctorum.

18. Indulgentiæ sunt piæ fraudes fidelium, & remissiones bonorum operum, & sunt de numero eorum, quæ licent, & non de numero eorum, quæ expediunt.

19. Indulgentiæ his, qui veraciter eas consequuntur, non valent ad remissionem pœnæ pro peccatis Actualibus debitæ apud Divinam Justitiam.

20. Seducuntur credentes, Indulgentias esse salutares, & ad fructum Spiritus utiles.

21. Indulgentiæ necessariæ sunt solum publicis criminibus, & proprie conceduntur duris solummodo & impatientibus.

22. Sex generibus hominum indulgentiæ nec sunt necessariæ, nec utiles; videlicet mortuis seu morituris, infirmis, legitime impeditis, his qui non commiserunt crimina, his, qui crimina commiserunt, sed non publica, his, qui meliora operantur.

23. Excommunicationes sunt tantum externæ pœnæ, nec privant hominem communibus spiritualibus Ecclesiæ orationibus.

24. Docendi sunt Christiani plus diligere excommunicationem, quam timere.

25. Romanus Pontifex Petri Successor non est Christi Vicarius super omnes totius mundi Ecclesias ab ipso Christo in B. Petro institutus.

26. Verbum Christi ad Petrum: *Quodcumque solveris super terram &c.* extenditur duntaxat ad ligata ab ipso Petro.

27. Certum in manu Papæ, aut Ecclesiæ prorsus non esse statuere articulos Fidei, imo nec leges morum seu bonorum operum.

28. Si Papa cum magna parte Ecclesiæ sic vel sic sentiret, nec etiam erraret, adhuc non est peccatum aut hæresis, contrarium sentire, præsertim in re non necessaria ad salutem, donec fuerit per Concilium universale alterum reprobatum, alterum approbatum.

29. Via nobis facta est enervandi auctoritatem Conciliorum, & libere contradicendi eorum gestis, & judicandi eorum decreta, & confidenter confitendi, quidquid verum videtur, sive probatum fuerit, sive reprobatum a quocumque Concilio.

30. Aliqui articuli Joannis Hus condemnati in Concilio Constantiensi sunt Christianissimi, verissimi & Evangelici, quos nec universalis Ecclesia posset damnare.

31. In omni opere bono iustus peccat.

32. Opus bonum optime factum, est veniale peccatum.

33. Hæreticos comburi, est contra voluntatem Spiritus.

34. Præliari adversus Turcas est repugnare DEO visitanti iniquitates nostras per illos.

35. Nemo est certus, se non semper peccare mortaliter, propter occultissimum superbiæ vitium.

36. Liberum arbitrium post peccatum est res de solo titulo; & dum facit, quod in se est, peccat mortaliter.

37. Purgatorium non potest probari ex S. Scriptura, quæ sit in Canone.

38. Animæ in purgatorio non sunt securæ de earum salute, saltem omnes; nec probatum est ullis aut rationibus aut scripturis, ipsas esse extra statum merendi, aut agendæ charitatis.

39. Animæ in Purgatorio peccant sine intermissione, quamdiu quærunt requiem, & horrent pœnas.

40. Animæ Purgatorio liberatæ suffragiis viventium minus beantur, quam si per se satisfecissent.

41. Prælati Ecclesiastici & Principes sæculares non male facerent, si omnes saccos mendicitatis delerent.

§. III.

Quidnam Lutherus post Apostasiam ulterius egerit? ubi etiam de morte ejusdem.

6. Respondetur I. Lutherus post Apostasiam nactus commodiorem occasionem venenum pestiferæ suæ doctrinæ, in allegatis superius 41. propositionibus damnatis maiori ex parte contentæ, liberius diffundendi, plures ad suas trahere partes, diabolo fideliter cooperante, allaboravit, inter fautores, etiam Principes Joannem Saxoniæ Electorem, Gregorium Marchionem Brandenburgensem, Philippum Hassiæ Landgravium (uti vocant) ac VVolfgangum Principem Anhaltinum, præter duas Civitates Imperiales Norimbergam & Reitlingam numerans.

Augustissimus Imperator Carolus, præviso sapienter exinde aperto Rebellionis, iamiam inter cineres glíscentis, periculo, insuper imminentium Turcarum metu undique coarctatus, nova indixit Anno 1530. Augustæ Vindelicorum Comitia, præcipiens dissidentibus sacri Romani Imperii statibus, Lutheri sectatoribus, ut tandem mentem suam circa Religionem, ac gravamina, si quæ habeant, proponerent; quod & fecerunt, atque Lutheri doctrinam a Philippo Melanchton, germanice *Terra nigra* in certos Articulos redactam, Carolo Imperatori exhibentes, hanc doctrinam a loco *Confessionem Augustanam* intitularunt.

7. Respondetur II. Carolus Imperator libellum hunc a dictis Imperii statibus sese subscribentibus porrectum clementissime recepit, eumdemque strictissime examinari fecit, ac post maturam deliberationem Articulos memoratæ Confessionis Augustanæ positive reiecit, tanquam in multis erroneos ac Hæreticos, huicque reprobationi præter

Ca-

Cerolum sex Electores, triginta Principes Ecclesiastici, & sæcolares triginta tres, plurimique Abbates, Comites, Barones, ac Imperiales Civitates inse subscripserunt: Utrum omnes animo recto; DEUS noverit serutator eordium. Id saltem certum eit, quod ante publicationeem hujus Decreti imperialis dissidentes plerique Principes Augusta abierint, & Catholicis dissideetes, particulares suos (uti Schvvendfordii in Franconia &c. præsertim Schmalcaldit in Turingiæ finibus) Conventus celebrarint usque nd annum 1546. quo 17. Februarii infauslus Lutherus repentina morte (eoanulli volunt omnino raptum a Diabolo) iaselieem Islebii ie Patria sue efflavit animam, annum agena oriticum (uti vocant) id est, sexagesimum tertium,

§. IV.

Quidnam contigerit in Romano Imperio post mortem Lutheri? ubi de fœdere Sehmalcaldico, *Formula* Interim transactioee Passaviensi & Confessione Augustana, *demum in Romano Imperio exerceri permissa?*

8. Respondetur I. Eqnidem eon pauci ex Catholicis sibi persuaserunt, Luthero defuncto, pariter cum eo sepeliendam esse Pessimam suam sobolem, eovam nimirem Hæresin; ast aliter deplorabilis docuit eventus, dum Acatholiei vi fœderis Sehmalcaldiei, contra Cæsarem Carolum, de tanta perduellionn nil minus suspicantem, initi, junctis viribus ingentem Exercitum 80000. peditum, & 10000. Equitum in aciem duxerunt, Ingolstadium usque pervenientes: quos tamen illo, & longe notabilius adhue anno sequenti (nimirum 1547.) magnanimus Imperator prope Mylbergam adeo prostravit, ut in bello isto Religioais (eo nomine illud appellabaet) omnieo ad internecionem usque deleri potuissent, nisi nimia in hoc Caroli clementia, maxime erga Coryphæos, eosdem mitiori via ad saniora ducendos fore Sectarios credidisset, prout illico patebit. Hinc.

9. Respondetur II. Anno proximo post obtentem Victoriam, aempe 1548 humiliatis Hostibus Cæsar (non undequaqua contenta Curia Romene, eo quod tanqnam Laicus videretur mittere falcem in messem elienam) certam quampiam formulam in puncto Religionis *Interim* ab omnibus observandam, præscripsit, donec Concilium Tridentinum sententia definitiva lites hasce terminasset, quæ formula etiam exinde sortita est oome *Interim*. Et licet in ea non nisi doctrina Catholica contineretur, & Confessio Augustane reprobaretur, exceptis Communione sub utraque specie quoad Laicos, & eonjugio quoad Sacerdotes, (quæ duo usque ad Concilii Tridentini decisionem permittebaetur) his non obstantibus Protestantes plerique (nominatim S. R. I. Electores, Mauritius, pro tunc Saxonicus, Joachimus Brandeburgieus, & Fridericus Comes Palatinus) memoratam formulam *Interim* receperunt. Ast qua mentis sinceritate, subsequens docuit lamentabilis experientia. Quare

10. Respondetur III. Dum Carolus Imperator, rebus adeo pacifice (uti credebat) compositis, sese omni ex parte quod sectarios tutum judicabat, præter omnem exspectationem Mauritius reeens Saxoniæ Elector, Imperatori antea arcto junctus fœdere, ipsas Cæsaris copias, sibi ad gubernandum concreditas, contra proprium Dominum, noe indicto prius bello, in aciem duxit, atque milite Marchionis Brandeburgici Alberti adauctus, quamplures Civitates (inter quas Augustam Vindelicorum) in suam sedegit potestatem. Eainda penetratis faucibus Comitatus Thyrolensis ceptaque Erenberga, parum absuit, quin ipsummet Imperatorem Carolum undique destitutum militibus, & respective inermem cum Fratre suo Ferdinendo Oeniponti deprehendisset.

Fatalis hæc clades etiam permissionem liberi exereitii *Confessionis Augustanæ* tandem post se traxit; imo rectius loquendo, armis extorsit; eliter eoim dissidentes cum Ferdinando Passavii nullatenus transegissent, quam *Transactionem* (germanice dicitur Passaverische Vertrag.) anno 1552. factam (additis a Protestantibus eodem anno, teste Standa, articulis Schmalcaldicis) Rex Ferdinandus perhibetur flentibus signasse oculis, eam tamen Imperator Carolus eunquam subscripsisse legitur, ne eo quidem tempore, quando eadem trieenio post, nimirum 1555. in Comitiis *Augustanis* tamquam *Pax Religiosa* (uti eppellabanr) promulgari cœpit. Vi dictæ promulgationis publicum quidem ac liberum exercitium *Confessionis Augustanæ* demum in Romano Imperio Lutheranis permittebatur; Calvinistæ tamen nec um inclusi legebantur, quamvis & ipsi finaliter sub Pace VVestphalica Osnabrugi 6. Augusti, & Monasterii 24. Octobris anno 1648 non obstaote protestatione S. Pontificis inita, idipsum impetraverint, cæteris sectis more antiquo ex Romano Imperio proscriptis.

§. V.

Varia Notabilia circa ipsam Confessionem Augustanam, equidem vivente Luthero reprobatam: demum tamen, cogentibus armis, Anno 1555 sub aliis Comitiis Augustanis in Romano Imperio permissam. Item de libro Concordiæ.

11. Respoedetur I. Originale *Confessionis Augustanæ* Anno Domini 1530 juxta jam dicta Carolo V. Imperatori a Protestantibus Principibus oblatum, non fuisse denuo Memoratis restitutum, sed potius (uti ex Didymo Hermovillano eum pluribus aliis testatur Pichler in suo Polemico Exámine Confessionis Augustanæ *art.* X. *num.* 3.) extraditum ad Archivia Imperii: Latieum quidem *Bruxellis*; Germanicum autem *Moguntiæ*; Unde Protestaetes non nisi Copias acquisierunt; & quamvis Hi, dum typis vulgant, glorientur originali has ipsas consormes, atque *invariatas*; falsitas tamen de pluribus, ac contrarium patebit ex dicendis. Itaque

12. Respondetur II. Confessio Augustaaa sub Comitiis Carolo V. oblata, quoad Copias suas fuit statim ie principio adeo variata, ut teste Standa in Lexico Polemico V. *Confessionistæ*, intra primum deceanium (id est ab Anno 1530 usque ad Annum 1540.) tria exemplaria ejusdem, ad invicem comparate, vix in uno Articulo ex integro concordarint cum suo Prototypo, Pater Forerus apud Pichler *loc. cit. num.* 5. inquit, se simul ad manum habuisse ultra 20. Editiones latini sermonis, quarum tamen vix unica (nimirum Georgii Cœlestini Authoris Lotherani) cum originali concora erat. Eminentissimus Cardinalis Leopoldus Coloeitsch in libro, *Augustana & Anti-Augustana Confessio*, intitulato, comparavit unum Exemplare in Bibliotheca Cæsarea asservatum, & Originali Moguntio omnino conforme eum aliis tribus VVittembergensibus, diverso tempore vulgatis: & ostendit clarissime, quod plurimum inter se discrepis, quamvis singula pro Authenticis, & invariatis velint haberi. VVittembergenses Theologi io Colloquio Altemburgensi apud Pichler loc. cit. ipsimet fatentur, primam Confessionis Augustanæ editionem VVitembergæ adornatam nequaquam cum Archetypo Augustæ exhibito cooveoire.

Unde eec mirum, quod etiam aliqui ex ipsismet Protestantibus hanc suam Confessionem Augustanam contemptim *Cothurnum Polonicum* (calceamenti genus ast utrique pedi edaptabile) Calvinistæ vero & Zvvingliani, haud dubie ob suam obscuritatem *Sphingem* eppellaverint.

13 Respondetur III. Lutherani quamplures, videntes, ex hac inter ipsosmet discordia sese apud suos animæ perplexitati, & apud Extraneos publico ludibrio, atque contemptui expositos, voluerunt malo huic, ne ulterius serpsit, prævenire, conscribendo ac Tubingæ in Ducatu VVurtemburgensi, Anno 1580 imprimendo Tractatum quem *Librum Concordiæ* nominarunt, Smidelino, Tubingensis Academiæ Cancellario vel Auctore, vel certo Promotore, accedentibus potentissimis Ejusdem Protectoribus Electore Saxooiæ, & Duce VVurtembergico, cui *Libro Concordiæ* Protestantium octo millia subscripserunt: quem tamen, etsi valde notabilem numerum, Heshusius Theologus Lutheranus sequentibus versibus exsibilat.

In Libro vitæ, qui non potuere notari,
Nomen in hunc librum composuere suum.

Hineque præfato Libro nec pauciores, imo plures, teste Osiandro apud Standa, ex ipsis Protestantibus contradixerunt, uti Holsatia, Magdeburgum, Universitates Sueciæ, & Theologbi Anhaltini, Brunsvicenses ajunt, hoe libros deceptos fuisse Principes. Rex Daniæ Eum flammis edjudicavit, & VVittembergenses (Benigne Lector, ne confundas *VVittemberg* ie Saxonia, & *VVurtemberg* io Ducato VVurtembergico) desensores hujus libri lapidibus obruerunt.

Compassivo hic Amice Lector, considera affecto miserum Hæreticorum statum, dum ex una parte sunt destituti supremo in materia fidei, ac morum emergentibus controversiis Judice; ex altera vero ipsimet in symbolo fidei suæ (quale reputant Augustanam Confessionem) ad invicem non conveniunt. Hæc ipsa profecto inter confessioni Augustanæ addictos discordia unum inter principalia apud Serenissimum Principem Badensem Jacobum extitit motivum, ad veram Religionem Catholicam sese convertendi.

§. VI.

§. VI.

Viginti & unus Articuli fidei Confessionis Augustanæ Carolo V. Imperatori Anno 1530. Augustæ oblati.

ARTICULUS I.

De Unitate Essentiæ Divinæ.

14. C*Onfitentur conformiter Decreto Nicenæ Synodi, Deum unum in essentia, & Trinum in Personis sine ulla dubitatione credendam esse. Et hinc juxta Eorum formalia damnant omnes hæreses contra hunc Articulum exortas, ut Manichæos qui duo principia ponebant, Bonum, & Malum; item Valentinianos, Arianos, Eunomianos, Machometistas, & omnes eorum similes. Damnant & Samojatenos veteres & Neotericos, qui cum tantum unam Personam esse contendant, de Verbo & Spiritu sancto, astute & impie rhetoricantur, quod non sint personæ distinctæ, sed quod Verbum significet verbum vocale, & spiritus motum in rebus creatum.*

In hoc Articulo convenimus etiam nos Catholico-Romani.

ARTICULUS II.

De Peccato Originali.

15. N*On negant, quod post lapsum Adæ omnes homines secundum naturam propagati nascamur in peccato.* NB. Addunt tamen, hoc ipsum peccatum originale, seu (ut ipsi vocant) vitium originis ex magna saltem parte consistere in ipsa *concupiscentia*.

Quoad primam partem hujus Articuli in sano sensu omnino concordamus, si tamen ipsemet Christus & Beatissima Virgo Immacolata excipiantur. Quod si quis contra communissimam, & moraliter de facto certam sententiam præsumptuose assereret, etiam B. Virg. Mariam fuisse peccati originalis labe affectam, necdum foret pro nunc Hæreticus formalis; cum Ecclesia dictum Mysterium nondum declaraverit expresse tanquam Articulum Fidei.

Quoad secundam partem, concedimus quidem nos Catholici, quod *concupiscentia*, seu passio illa partis sensitivæ in amorem boni delectabilis inclinans, neque amplius (uti in statu Innocentiæ) rationi, seu potentiæ intellectivæ perfecte subordinata sit qua talis, seu uti modo declarata, effectus, seu pœna peccati originalis, soleatque homines ad peccata etiam personalia allicere. Negamus tamen constanter, hanc ipsam concupiscentiam, quam fomitem peccati nominamus, ullatenus constituere formaliter ipsummet peccatum originale: Etenim imprimis *sanguis IESU Christi emundat nos NB. ab omni peccato*. 1. Joann. 1. v. 7. & tamen nos non emundat a *concupiscentia*, prout experientia docemur, & ipsemet conqueritur Apostolus ad Rom. c. 7. quod sentiat *in membris suis legem repugnantem legi mentis suæ*: ergo ipsa concupiscentia non erit peccatum. Deinde *secundo* Homines per Baptismum, tanquam *per Lavacrum Regenerationis*, ad Tit. c. 3. v. 5. *abluti, sanctificati, & justificati* pronuntiatur ab Apostolo 1. Cor. c. 6. v. 11. *in nomine Domini nostri JESU Christi, & in spiritu Dei nostri*, & tamen exinde abluti non sumus a *concupiscentia*, quæ sæpius etiam apud perfectiores pridem baptizatos exeundo in actum per motus primo primos rationem prævenit: ergo signum est, quod ipsa *concupiscentia* post Lavacrum Regenerationis atque ablutionis permanens formaliter non sit ullatenus ipsum peccatum originale.

16. Nec dicas, concupiscentiam vocari ab Apostolo ipsomet ad Romanos c. 6. & 7. & alibi sæpius in Scriptura *peccatum*. Respondetur enim, vocari tale nullatenus formaliter, sed vel *causaliter*, quatenus ex ea alliciente, & hominis libero consensu simul accedente, causatur aliquod peccatum personale, sic eo modo Deutoronomii c. 9. v. 21. *Vitulus aureus* nominatur in Sacra Scriptura *peccatum*, utpote aliquo modo causa Idololatriæ: vel appellatur peccatum *effective*, quia est effectus peccati originalis. Audiatur desuper S. Augustinus (utique majoris Auctoritatis; quam Fœdifragus Apostata Lutherus) lib. 1. c. 13. contra duas Pelagii Epistolas taliter loquens: *Concupiscentia vocatur peccatum, non utique quia peccatum est, sed quia peccato facta est &c.*

ARTICULUS III.

De Incarnatione Verbi Divini.

17. C*Oncedunt, quod Verbum (hoc est filius Dei) assumpserit humanam naturam in utero B. V. Mariæ, ut sint duæ naturæ Divina & Humana in unitate personæ inseparabiliter conjunctæ, unus Christus vere Deus, & vere homo, natus ex Virgine Maria, vere passus, crucifixus, mortuus, & sepultus, ut reconciliaret nobis Patrem, & esset Hostia non tantum pro culpa originis, sed etiam pro omnibus actualibus hominum*

Anacl. Reiffenstuel Theol. Supplementum.

peccatis &c. &c. Idem Christus est palam rediturus, ut judices vivos & mortuos &c. Juxta Symbolum Apostolorum.

Ita Confessioni Augustanæ addicti, neque in hoc sunt nobis Catholicis contrarii.

ARTICULUS IV.

De Justificatione Hominum.

8. A*Dmittunt cum Catholicis contra Pelagianos, quod nequeat homo propriis viribus justificari: adjungunt tamen insuper justificationem nostram soli fidei, qua creditur, nos in gratiam recipi, & peccata remitti propter Christum, esse adscribendam: Etsi præterea fateantur* (uti clarius Articulo VI. videbitur) *fidem istam justificativam debere bona opera, tanquam bonos fructus parere, ita tamen, ut non confidamus, quasi per hæc nostram coram Deo justificationem promereremur.* ita illi.

Econtra Catholici, etsi gratis admittant, fidem, in sensu sano acceptam, esse fundamentum nostræ justificationis, eamque inadæquate & partialiter influere ad eamdem, saltem tamquam conditionem; negant tamen de influxu adæquato & totali. Ratio est, quia in Sacra Scriptura æque etiam aliis Virtutibus adscribitur justificatio: ergo sola fides non justificat. Antec. probatur: Sic enim imprimis de Virtute spei in Deum S. Joannes Ep. 1. cap. 3. v. 3. inquit: *Videbimus Eum* (intellige Deum) *sicuti est, & omnis, qui habet hanc spem in eo, sanctificat se, sicut & ille Sanctus est*. Secundo legitur de Charitate Luc. cap. 7. v. 47. *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.* Item 1. Joan. 3. v. 14. *Qui non diligit, manet in morte*: & demum tertio, Actorum c. 3. v. 19. de Pœnitentia habetur: *Pœnitemini, & convertemini, ut deleantur peccata vestra.*

19. Oppones diversos textus Sacræ Scripturæ, quibus Justificatio ac vita æterna adscribitur fidei sine ulla mentione aliorum operum: sic enim e. g. Joan. c. 3. v. 36. legitur: *Qui credit in Filium, habet vitam æternam &c.* & Act. 10. v. 43. *Quicunque credunt in Christum, accipiant remissionem peccatorum.* Ac alibi sæpius: ergo signum est, quod nulla opera, sed sola fides justificet. Respondeo I. alios opponendo textus Sacræ Scripturæ in nostra probatione adductos, vi quorum *Charitati & Pœnitentiæ* adscribitur justificatio absque mentione fidei expressa. Ut ergo hi textus concilientur ad invicem, & suomodo pariformi explicatione absolvantur. Respondetur II. distinguendo Ant. textus allegati adscribunt justificationem fidei præcisive, id est, hic & nunc abstrahendo, seu non faciendo mentionem de operibus, conceditur: exclusive, negatur.

20. Impugnabis hanc distinctionem afferendo textus quibus positive opera excluduntur a Virtute justificandi: sic enim ad Romanos *c. 3. v. 28.* inquit Apostolus: *Arbitramur hominem justificari per fidem NB. sine operibus legis.* Item ad Rom. *c. 3. v. 5. Ei NB. qui non operabitur, credenti autem in Eum, qui justificat impium, reputatur fides ejus ad justitiam.* Similiter ad Ephes. *c. 2. v. 8.* & seqq. *Gratia salvati estis per fidem, & hoc non ex vobis &c. NB. non ex operibus &c.* Respondetur, similes textus vel *contra Gentiles* excludere opera puris naturæ viribus, seu sine fide in Christum, aut sine gratia Divina exercita. *Vel contra Judæos* segregare opera legis antiquæ quoad Cæremonialia, nullatenus autem quoad opera Moralia per gratiam Divinam, mediantibus Christi meritis comparatam dignificata, & sublimata. Audiamus ad nostrum intentum Apostolum 1. ad Corinth. *c. 13. v. 2.* Charitatem supra omnem fidem extollentem sequentibus verbis: *Si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, Charitatem autem non habuero, nihil sum.* Notentur verba: *omnem fidem*: nam si *omnis fides* sine Charitate nihil est: ergo neque illa fides particularis Promissionum (uti vocant) aliquid erit sine Charitate. Ubi adverte, quod Acatholici aliam appellant *Fidem Historicam*, qua credimus, quæ in Sacra Scriptura referuntur, & aliam *promissionem*, qua nobis divinas promissiones fiducialiter applicamus, quam ultimam vocant justificativam, non primam.

ARTICULUS V.

De Ministerio Evangelii.

21. A*Sserunt, Ministerium Evangelii* (per quod Pastores & Prædicantes intelligunt) *esse institutum ad docendum Evangelium, & ad porrigenda Sacramenta, mediantibus quibus duobus tamquam instrumentis donatur Spiritus Sanctus, fidem illam justificantem superiori Articulo declaratam in nobis efficiens.* Ita illi.

Econtra Catholico-Romani in primis negant, Pastores & Præcones Lutheranos &c. posse constituere legitimum ministerium illud, cui competeret docere Evangelium, & porrigere Sacramenta; nam nulli competit hæc potestas, nisi vocato seu misso: *Nec enim quisquam sibi sumit honorem* (puta hujus ministerii) *nisi qui vocetur a Deo tanquam Aaron.* Hebr. *c. 5. v. 4.* Atqui Pastores & Præcones non

isti non sunt vocati seu missi a DEO, neque immediate per se ipsum, neque mediate per supremum ejurdem in terris Vicarium, sed potius vocantur, & mittuntur per Magistratum Laicalem, ac mere politicum, qui dare nun potest quod non habet; non etiam alicui Laico, sed Petro Christus ter dixit, *Pasce Agnos meos, Pasce oves meas. Joan. c. 21. Quomodo ergo* legitime *prædicabunt?* ad *Rom. c. 10. v. 15.*

Secundo concedunt equidem Catholici per Verbum Dei prædicatum posse in nobis excitari aliquem actum fidei: *Nam fides ex auditu, auditus autem per Verbum Christi*, Ad Rom. *c.* 10 *v.* 17 negant vero, quod his actus fidei sit ille, cui tanquam unicæ causæ adscribi debeat nostra Justificatio, de quo vide Articulo præcedenti.

Tertio negant Catholici, quod Sacramenta dicantur ex eo, quatenus per *illa* tanquam per Instrumenta (efficiente Spiritu sancto, ut causa principali) in nobis excitatur fides illa Justificans Acatholicorum, sed potius censentur talia, quatenus intuitu meritorum Christi per ipsa ex opere operato causatur gratia prima vel secunda. De quo fusius *in* sequentibus agendo de Sacramentis Artic. XIII.

ARTICULUS VI.

De bonis operibus,

22. DOcent, *quod superius descripta fides justificans* (conformiter Jam dictis Artic. IV.) *debeat bonos fructus parere, & quod uporteat bona opera, mandata a Deo facere propter voluntatem Dei, non ut confidamus per bona opera justificationem coram Deo mereri: nam NB.* (perpende propositionem causalem) *remissio peccatorum, & justificatio fide apprehenditur.* Ita Lutherani.

Econtra vero Catholici cum antiquissima Ecclesia contra Arium jam anno Christi 353. (quo tempore Acatholici admittunt apud nos fuisse veram Ecclesism) reprobatum, charitati, aliisque bonis operibus idipsum pariter appropriant, quod fidei; cum juxta jam dicta Art. IV. S. Scriptura, uti de fide, ita suo modo loquatur de aliis bonis operibus: cur igitur non valemus æque *in* Charitate, aliisque bonis operibus per gratiam Divinam & merita Christi sublimatis confidere, ac in ipsa fide? præsertim, cum *ipsa* Æterna Veritas non solum fidei, verum etiam aliis operibus præceptis Cœlum adpromittat Matth. *c. 19. v. 17. Si vis ad vitam ingredi serva mandata.*

27. Cæterum viderent ipsimet Lutherani, quomodo Articulus iste, volens, *ut opera a Deo mandata faciamus*, cohæreat cum doctrina Magistri sui Lutheri, qui in Bulla Leonis X. defendit Art. 31. *Quod justus in omni opere bono peccet.* Art. 32. *quod opus bonum optime factum sit peccatum veniale.* & Art. 36. quod *dum quis facit, quod in se est, peccet mortaliter*; si hæc vera, & omnia opera nostra peccata sunt, quomodo poterit hic Articulus nobis imponere, ut bona opera a Deo nobis mandata exequamur? Certe Deus infinite Sanctus non mandat id, quod a nobis non potest fieri sine peccato.

24. Obiicit I. Confessio Augustana, juxta S. Scripturæ clarum textum *Luc. cap. 17. v.* 10. Christus instruit Apostolos, & per hos nosmetipsos, ut, *cum omnia feceimus, quæ præcepta sunt nobis, dicamus: Servi inutiles sumus, quod debuimus facere fecimus:* Ergo signum est, quod non debeamus confidere *in* nostra bona opera. Respondeo, id ipsum argumentum posse retorqueri quoad actum fidei; cum pariter hunc elicientes servi simus inutiles, & tamen etiam per hunc, sive de condigno, sive de congruo mereamur: uti apud Pichler hic fol. apud me 452. testatur S. Aug. Ep. 105. dicens, *Neque ipsa remissio peccatorum sine aliquo merito est, si fides illam impetrat, neque enim nullum est meritum fidei.* Unde sicut possumus ex Adversariorum principiis, non obstante hoc, confidere in justificationem nostram per fidem, ita etiam per alia bona opera, mediantibus meritis Christi dignificata: manemus tamen utrobique servi inutiles, partim, quia exinde felicitatem realem, atque *intrinsecam* Dei; ab æterno infinite jam inexistentem non augemus, partim, quia omnia *ista* originaliter ac primario habemus ex gratia Divina præveniente ac concomitante, per Passionem & merita Christi nobis comparata &c. &c.

25. Obiicit eadem Confessio Augustana II. Auctoritatem D. Ambrosii dicentis: *Hoc constitutum est a Deo, ut qui credit in Christum, salvus sit sine operibus, sola fide gratis accipiens remissionem peccatorum*, Respondeo, in primis optassem, ut Confessio Augustana citasset clare locum, in quo hic textus apud S. Ambrosium reperitur: nam etiam non adeo pridem fictus quidam Horallector Hæreticus ad hunc ipsum finem citavit S. Ambrosium in Epistolam ad Romanos c. 3. in quo tamen loco S. Ambrosii teste Pichler hic fol. apud me 477. illa formalia non *inveniuntur.* Deinde S. Ambrosius eodem modo, in quo ipsemet Apostolus ad Romanos *c.* 3. tantum excludit opera Legis Mosaicæ, non autem opera moraliter bona per gratiam divinam dignificata. Legamus in fonte hunc ipsum Ecclesiæ Doctorem in Epistolam ad Romanos *cap.* 3. se quasi explicantem, dum ait: *Gentilem dixit hominem pro certo haberi quod justificetur credens nulla faciens opera Legis, id est sine Circumcisione, aut Neomeniis, aut veneratione Sabbati &c.* Audiamus eundem potius pro nobis, & in bonorum operum loquentem in Epist. 82 ibi: *Quæ salus nobis esse potest, nisi Jejunio eluerimus peccata nostra, cum Scriptura dicat Jejunium & Eleemosynæ NB. a peccato liberant. Qui sunt Præceptores novi, qui meritum excludunt Jejunii:* Notet impinguator Lutherus hæc verba cum suis, Notent insuper Confessioni Augustanæ addicti pessimam sui Magistri doctrinam circa præsentem materiam apud Pichler, in Controvers. particular. *de Justificat. art. 3. §. 5. num. 30. ubi Lutherus ait: Fortiter pecca, sed fortius fide in Christo, ab hoc non avellet nos peccatum, etiamsi millies in uno die fornicemur, aut occidamus.* Siccine? Hæc sit inexistens fides justificativa, quæ bona debet, in ipsorum principiis, opera parere? *mille fornicationes, mille homicidia* in unica die commissa sunt boni huius arboris fructus? absit: doctrina hæc est arbor pessima; exscindatur ergo, & mittatur in ignem, in quo malus ille Hortulanus, qui plantaverat jam ardet, & proh dolor! ardebit in æternum.

ARTICULUS VII.

De Ecclesia.

26. DOcent primo, *quod una sancta Ecclesia permansura sit.* Secundo, *definiunt Ecclesiam* (supple eam, quæ est vera Ecclesia) *quod sit Congregatio* NB. *Sanctorum, in qua Evangelium pure docetur, & recte administrantur Sacramenta.* Tertio addunt, *ad veram unitatem Ecclesiæ satis esse, consentire de doctrina Evangelii, & administratione Sacramentorum, nec necesse est ubique esse similes traditiones humanas, seu ritus & Cæremonias ab hominibus institutas.*

Ita Confessioni Augustanæ addicti. Quibus, si verba in sano sensu accipiantur, & per *traditiones humanas*, nil nisi ritus & Ceremoniæ particularium locorum, ac Diœcesium (quæ utique possunt esse diversæ) intelligantur, facile assentientur Catholici, excepto, quod ipsis displiceat data ac absolute prolata definitio veræ Ecclesiæ, quæ non omnes *fideles*, sed tantummodo *Sanctos* in eamdem admittit: cum tamen Ecclesia Christi *Matth. cap.* 3. *v.* 12. comparetur *Areæ* in qua non solum grana, sed etiam paleæ reperiuntur. *Nos fatemur* (inquit S. Aug. Tract. 6. in Joann.) *in Ecclesia Catholica & malos esse, sed tanquam grana & paleas.* Puto, quod Acatholici Pastores ipsimet adverterint hunc gravem suum errorem; hinc recte Pichler de Ecclesia *c. 1. num. 5. fol.* 135 in editione Germanica, ut magis istum Articulum cum sequenti, cui alias contradicere videtur, concordent, Ecclesiam Christi non amplius definierunt tanquam Congregationem *Sanctorum* sed *omnium fidelium*: Ein Versamblung aller Glaubingen, scilicet, Unio eorum omnium qui habent fidem bonam. Et profecto a Christi Ecclesia excludere *fideles non sanctos* fuit error *Assuritanorum*, ex secta Donatistarum, & Semi-Arianorum Anno 318 ex Africa prodeuntium, de quorum rejecta doctrina mentionem facit D. August. Lib. 3. contra Epist. Parmeniani.

27. Cæterum, cum in præsenti de vera tractent Ecclesia, in qua *Evangelium pure docetur, & recte administrantur Sacramenta*, quæro ex ipsis æque, ac proportionaliter ex Calvinistis, aliisque Hæreticis, ubinam hæc Ecclesia Christi ante Lutherum extiterit? Item quinam Doctores hi fuerint, qui *pure docuerunt*, ante ipsum Lutherum, *Evangelium, ac recte administrarunt Sacramenta*? Si in Ecclesia Catholico-Romana, cur igitur ab eadem recessit Lutherus? Si apud extraneos, puta VViclefistas, Hussitas: quare ergo ad illorum sectam non transivit? *Docere Evangelium, & administrare Sacramenta*, sunt utique actus sensu perceptibiles; cur itaque ad illam Ecclesiam, in qua hæc recte observantur, non confugit? Cur apud Eandem prætensos Ecclesiæ Catholicæ abusus non detulit quintus iste (si superis placet) Evangelista; cum tamen ipsemet Christus *Matth. c.* 18. *v.* 17. expresse voluerit ut errores in defectu spei emendationis dicantur *Ecclesiæ?* quis sibi prudenter persuadere, aut ex quo textu S. Paginæ probari poterit, quod vera Ecclesia Christi, sponsa adeo dilecta, ultra mille annos, id est, a primis quatuor sæculis usque ad novum Reformatorem Lutherum (Deformatorem potius dices, si vitam & discursus Eiusdem mensales legeris) una cum pura doctrina abscondita manserit, ita ut a fidelibus cognosci non potuerit, quorsum in his spiritualibus necessitatibus, & dubiis recurrere debeant? Absit hoc nobis dicere: Ecclesia Christi est *supra Petram ædificata. Matth. c. 16. v.* 18. ac *Civitas supra montem posita, quæ non potest abscondi. Matth. cap. 5. v.* 14. atque ibidem D. Augustinus Epist. 170. Monstrent igitur nobis eadem sectatores Lutheri, vel Calvini aut Zvvinglii, si Aliam ante ipsorum Protoparentes sciunt præter Romano-Catholicam.

28. Item Ecclesia Romano-Catholica fuit vera Ecclesia primis quinque, vel saltem quatuor sæculis, uti ipsimet moderni fatentur sectarii; ergo manet in hac sua possessione,

ne, usque dum clare ostendatur contrarium. Demonstrant igitur Heterodoxi per claros textus sacræ Paginæ (nam alia vana effugia non audio; quoniam volunt necessaria ad salutem haberi omnia clare in Scriptura) Eandem postmodum ab hac sua possessione deficiendo recessisse: quo tempore, quo anno id contigit? Ego sane similes textus claros & convincentes in Hæreticorum libris etiam post longiorem inquisitionem invenire nunquam potui: si qui autem ab ipsis proponuntur apparentes, a Catholico Romanis solvuntur, & explicantur, opponendo insuper textu textibus &c. manet ergo Ecclesia Romano-Catholica firma, & inconcussa in sua possessione antiquissima, supra Petram posita, contra quam Portæ Inferi post tot gravissimas persecutiones prævalere nunquam potuerunt. Miror, quod Acatholici, inter quos alias florent plures egregii Juristæ, in præsenti, ubi agitur de æterna salute, in odium Papæ nolint agnoscere Regulam Possessoriam.

ARTICULUS VIII.

De Sacramentorum administratione.

29. IN primis in isto Articulo admittunt *in hac vita in Ecclesia multos malos, & hypocritas admixtos bonis*, a Concedunt; *quod liceat uti Sacramentis per malos administratis*. 3 Asserunt, *etiam talia Sacramenta esse efficacia. Unde damnant Donatistas & similes, qui negabant, uti licere ministerio malorum in Ecclesia, & sentiebant ministerium malorum inutile & inefficax esse*. Ita illi. Et in substantia consentiunt Catholici, docentes tamen insuper, a Sacramentis per malos collatis, ideo non tolli efficaciam, quia causant effectum suum (nimirum gratiam) per se non ex opere operantis, sed per merita Christi ex opere operato.

ARTICULUS IX.

De Baptismo.

30. DE Baptismo docent 1. *quod necessarius sit ad salutem, quodque per Baptismum* NB. *offeratur gratia Dei*. 2 *Quod pueri sint baptizandi, quia per Baptismum oblati Deo, recipiuntur in gratiam Dei*. 3 *Damnant Anabaptistas, qui improbant Baptismo pueros salvos fieri*. Ita Lutherani: nec in his prout jacent, dissentiunt Catholici, excepto, quod in eorum principiis per Baptismum non solum *offeratur*, sed etiam *causetur* saltem moralier, gratia Divina. Redibit de Baptismo adhuc Quæstio Articulo XIII.

31 Interea tamen quæritur ex Lutheranis, quomodo hic Articulus IX. in ipsorum principiis cohæreat cum Articulo IV.? Etenim Articulo IV. volunt, ad omnium justificationem requiri actum fidei, qua apprehenditur justitia Christi nobis exinde imputata; hic autem tenent, parvulos posse baptizari, & exinde justificari, seu recipi in gratiam Dei, cum nondum sint capaces rationis, ut possint elicere aliquem actum fidei, quo nobis & nullo alio modo confertur justitia juxta eorum principia?

Scio quidem, quod aliquo saltem modo respondeant, & fingant sine ullo Sacræ Scripturæ textu, solum Deum infundere parvulis aliquem actum talis fidei in Christum. Sed plane hoc videtur prorsus gratis dictum, nec experimur facti adulti, quod unquam tanquam parvuli in Baptismo similem habuerimus actum fidei. Quinimo si hic actus fidei inesset parvulis in Baptismo; non ita in manibus, pedibusque, dum affunditur aqua, reluctarentur, prout tamen sepissime videmus contingere. Accedit, quod juxta Adversarios Art. VI. nulla ibi sit vera fides, ubi nulla sunt opera bona tanquam signa fidei, & fructus gratiæ; sed in parvulis nulla sunt bona opera: ergo neque fides illa actualis a Lutheranis requisita.

32 Et quæso, Lutherane, dum te oppugnat aliquis Anabaptista, qui vult, parvulos non debere baptizari, atque baptizatos debere tanquam adultos iterum rebaptizari, ex eo fundamento, quod in Scriptura requiratur aliqua fides ad Baptismum, juxta illud *Marci cap. 16. Qui crediderit & baptizatus fuerit &c.* a parvulis autem tanquam incapacibus rationis fides actualis elici nequeat; quomodo huic Anabaptistæ Scriptura, ad quam semper appellas, clare poteris probare, etiam parvulos credere actualiter per aliquem actum fidei a Deo ipsis communicatum?

Nos Catholici, qui præter Verbum Dei scriptum etiam admittimus traditum, & agnoscimus supremum in fidei controversiis ac dubiis dicendis Judicem, prætereaque insuper ex notis Ecclesiæ ostendimus, nostram esse veram a Christo supra petram fundatam Ecclesiam, facile convenimus dicendo cum Ecclesia, hunc textum, *Qui crediderit & baptizatus fuerit &c.* loqui non de parvulis, sed adultis, apud quos prævia ante Baptismum (uti ponitur in ipso sacro textu,) gratis admittitur, requiri actum fidei, qui una cum gratia Divina actuali de congruo disponat ad Baptismum & Justificationem, non autem sit, quæ primum etiam in parvulis excitetur per ipsum Baptismum.

Anacl. Reiffenstuel Theol. Supplementum.

ARTICULUS X.

De Cœna Domini.

33 DE *Cœna Domini docent, quod corpus & sanguis Domini vere adsint, & distribuantur vescentibus in Cœna Domini, improbant secus docentes*. Ita illi in formalibus,

Quis ex ista doctrina valde palliata non crederet, Confessioni Augustanæ addictos quoad hunc Articulum circa Eucharistiam ex toto Catholicos, præsertim, cum præcedenter ponant NB. *adesse corpus & sanguinem Christi*, ac subsequenter primum *distributionem ac sumptionem*; At longe aliter se res habet; negant enim contra Catholicos adesse Corpus & Sanguinem Christi ante ipsam actualem sumptionem: hincque apud Catholicos improbant expositionem Venerabilis Sacramenti, atque Processiones cum Eodem, taliter instructi ab ipso Luthero, qui ad initium in Epistola ad Argentinenses omnino inclinabat absolute negare realem præsentiam corporis & sanguinis Christi sub speciebus Panis & Vini; postea tamen persuasus a Martino Bucero, pariter Apostata, Patria Argentinensi, admisit, non quidem extra, sed in ipso usu actuali. Contra hos

34 Respondetur, Corpus & Sanguis Christi non solum sub ipsa actuali sumptione, sed etiam jam antea post completa prolata verba consecratoria adsunt. Ita declarat Concilium Trident. *sess.* 13 *can.* 4 tanquam de fide. Probatur veritas Responsionis 1. ex consecratione panis. *Matth.* 26 *v.* 26 & 27 ubi Christus in Cœna illa ultima Apostolis porrigens panem, ait: *Accipite & comedite: Hoc est corpus meum* NB. non dixit, *hoc erit* in ipsa manducatione, sed *hoc est* Corpus meum, adeoque ne cogamur vel verba Sacræ Scripturæ, in sensum valde improprium contra ipsos Lutheranos, volentes in similibus omnia ibidem clara, detorquere, vel omnino admittere, Christum dixisse falsum, debebimus concedere, quod illico (nimirum post completam consecrationem) iam adfuerit Panis, seu Cibus hic Angelicus, *Corpus Christi*. Profecto dum Evangelicus ille Paterfamilias *Luc. c. 14. v. 16. & 18.* fecit Cœnam magnam, figurativam huius Cœnæ maximæ, & invitavit multos, ut ad eam venirent, utique præsumebantur cibi ante ipsam manducationem existere: hoc enim in quolibet tali convivio præsupponitur.

Probatur 2. de consecratione Calicis; dum enim ibidem invitavit omnes Apostolos, ut biberent; pro maiori ad bibendum incitamento adiunxit per particulam *enim* causam motivam, dicens *Matth. cap. 26. v. 28. Hic est NB. enim sanguinis meus*, ergo sicut causa effectum, & incitamentum ad aliquam actionem præcedit ipsam actionem, ita sanguis Christi præcessit bibitionem, seu potationem. Sane si in nuptiis illis Joan. c. 2, descriptis, & in Cana Galileæ celebratis, sponsus (qui teste Augustino *tract. 9. in Joann.* ad initium, figuravit Christum) voluisset Hospites incitare ad bibendum dicendo: bibite ex his sex hidriis; *hoc enim vinum bonum*, omnes supponerent vi huius propositionis iam adesse tale, quando sponsus hæc verba complete pronuntiavit; non autem primum postea illud fieri, puta per conversionem &c. *Hoc similiter panis*: loquitur optime ad propositum antiquissimus. Ecclesiæ Doctor S. Gregorius Nissenus Orat. Catech. *cap. 37. fuit d cit Apostolus, sanctificatus per Verbum Dei, & Orationem, non NB. per cibum & potum procedit ad corpus Verbi, sed a Verbo, quemadmodum dictum est transmutatur, nempe, hoc est Corpus meum.*

35. Dices: Christus illa verba: *Hoc est Corpus meum: Hoc est Sanguis meus* primum protulit sub actuali sumptione Apostolorum: ergo primum pro tunc, cum Apostoli manducaverunt panem, & biberunt Vinum, adsunt Corpus & Sanguis Christi, & consequenter Eucharistiæ Sacramentum conficitur primum sub actuali usu, uti Baptismus sub actuali absolutione &c. Antecedens probatur. Juxta ordinem descriptum in sacro textu *Matth. c. 26.* Christus primo *accepit* panem *benedixit*, ac *dedit* discipulis suis, postea legitur subjunxisse verba consecrationis, *Hoc est corpus meum* (idem dic de Calice Domini) ergo signum est, quod etiam Apostoli eo porrecto hanc incœperint aliquo modo manducare, & ex calice bibere antequam Christus illa; verba omnino protulit.

36 Respond. neg. anteced. Imo id ipsum quoque non pauci Lutherani cum Gerardo Professore Jenensi, uno ex Principalioribus & doctoribus sectariis, similiter negant existimantes prææallegata consecrationis verba fuisse prolata, non post, sed ante manducationem &c. Quoad probationem antecedentis, transmisso etiam quoad actiones superius descriptæ omnes (de quo tamen vide Controversistas nostros hic) ante verba consecratoria contigerint, & quidem eo ordine, quo ponuntur in sacro textu; vi hujus tamen necdum sequitur, quod sub ipsa prolatione horum verborum Apostoli actualiter incœperint manducare, & bibere de porrectis. Sic dato etiam præcedentibus exemplis, quod Paterfamilias discumbentibus panes distribuisset dicendo: *hic est panis optimus*, vel sponsus in Cratere Hospitibus vinum porrexisset excitando, ut bibant, & addendo *hoc est*

vinum bonum; exinde tamen non infertur, quod statim sub actuali porrectione, vel verborum prolatione illico inceperint manducare & bibere. Quoad Baptismum, seu alia Sacramenta negatur paritas: etenim, uti Catholici Theologi in suis libris passim probant, alia Sacramenta consistunt in *fieri*, sanctissimum vero sacramentum Eucharistiæ in *facto esse* tanquam aliquid permanens: nam in hoc Sacramento quoque Christus nobiscum est Catholico Romanis *omnibus diebus usque ad consummationem sæculi. Matth. cap.* 28. *v.* 20. Atque exinde juxta SS. PP. antiquæ quoque Ecclesiæ absoluto cultu latriæ recte hic Christus adoratur non solum sub ipsa, sed etiam ante manducationem: quod tamen fieri nequiret, nisi præcederet manducationem caro, & sanguis Christi. Audiamus brevitatis gratia ex pluribus unicum S. Augustinum in Psalmum 98. sic loquentem: *Nemo illam carnem manducat, nisi NB. prius adoraverit. Non solum non peccamus adorando, sed peccamus non adorando.*

ARTICULUS XI.

De Confessione.

37. DE *Confessione docent, quod absolutio privata in Ecclesiis retinenda sit quamquam in Confessione non sit necessaria omnium delictorum enumeratio: est enim impossibilis juxta Psalmum: Delicta quis intelligit?* Ita Lutherani. Econtra Catholici non solum absolutionem, verum etiam integram (supposito, quod status morbi, aliæque circumstantiæ admittant) confessionem omnium peccatorum gravium post Baptismum commissorum, & nunquam adhuc detectorum necessariam adstruunt quoad speciem & numerum, qualiter eadem post diligens examen occurrunt memoriæ. Dixi notanter *primo qualiter post diligens examen &c.* ubi nota, quod diligentia Examinis debeat mensurari juxta eam diligentiam, quam homines in aliis respective gravibus negotiis solent adhibere, attendendo simul ad circumstantias temporis, personarum &c. non autem requiritur, ut nos nimium (sicuti solent multi scrupulosi vix non ad insaniam usque aliquoties facere) torqueamus, & defatigemus: nam Christi *jugum suave est, onus ejus leve* &c. de quo plura Moralistæ. Dixi notanter *secundo occurrunt memoriæ*: nam alia, quæ post diligens examen superius explicatum non occurrunt, seu incidunt, utique nec tenemur in confessione exponere, nihilominus etiam ista, non quidem *directe*, sed *indirecte*, seu taliter remittuntur, ut, si postmodum nobis incidunt, & alias Confessionem deponimus, eadem clavibus subjicere simus obligati. Et hæc obligatio sub illis moderationibus plane non est impossibilis: non enim somniarunt Doctores Catholici adstringere Pœnitentem ad confessionem omnium gravium peccatorum in casu impossibilitatis. Quinimo positive contrarium innuunt, dum Theologi Catholici docent expresse, quod omnium gravium peccatorum confessio materialiter integra (uti vocant) non sit necessaria, quando eadem ob statum morbi, vel alias circumstantiss redditur *moraliter impossibilis*, e. g. si quis subito destituatur sensibus, ubi sufficit confessio Generalis dolorosa vel ore, vel saltem signo aliquo sensibili expressa, quam confessionem adhuc formaliter integram appellant. Perpende benignitatem Catholicorum. In per ad confessionem peccatorum venialium, aut imperfectionum Pœnitentem Catholici non obligant, quamvis Penitens eadem se commisisse intelligat & confiteri posset. Idem a fortiori dicendum quoad motus primo primos appetitus tam concupiscibilis, quam irascibilis, deliberationem intellectus prævenientes, in quibus juxta dicta, & dicends ne quidem ratio peccati invenitur. His prænotatis

38 Probatur Catholica Veritas ex ipsis Verbis Æternæ Veritatis *Joan. c.* 10 *v.* 23 ubi post Resurrectionem suam Christus per hæc verba, *Quorum remiseritis peccata, remittantur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt*, dedit Apostolis potestatem *remittendi*, & *retinendi* peccata prout in Domino videbitur: sed hæc potestas esset inefficax, nisi ex parte Pœnitentis foret vicissim obligatio confitendi omnia gravia peccata: quomodo enim Confessarius tanquam Christi Minister aliqua peccata retinere, aut etiam prudenter discernere posset, utrum hæc vel illa peccata retinenda, vel remittenda, absolutio danda vel deneganda, si Pœnitens non haberet obligationem eadem in Confessionali manifestandi? *Sacerdos pro officio suo cum peccatorum audierit NB. varietates, scit, qui sit ligandus, quive absolvendus*, inquit ex Ecclesia Antiqua Sanctus Hieronymus ad *c.* 16 *Matth.* ergo. *Itaque adstantem coram te Sacerdotem Angelum DEI existima &c. aperi ei penetralium tuorum abditissima latibula, conscientiarum verecundarum penitiora revela propagula. Non te pudeat coram uno dicere, quod te non puduit forsitan coram multis, & cum multis facere.* Ita Pœnitentem alloquitur S. Augustinus *de Visitat. Infirm. cap.* 5 Plure alios SS. PP. de antiqua Ecclesia apud Bellarminum, aliosque Controversistas passim reperiendos prætereo.

39 Dices: Neque Christus, neque Apostoli audierunt Pœnitentes distincte quoad speciem & numerum confitentes peccata sua: ergo signum est, quod non sit obligatio (præsertim ex præcepto Divino) eadem aperiendi Sacerdoti singulatim quoad speciem & numerum.

Respondeo ex P. Pichler in sua Theologia Polemica hic *fol.* apud me 626 quoad ipsum Christum, hoc remedium actualiter primum post suam Resurrectionem instituentem, non esse inferendam paritatem, si is tanquam supremus Dominus usus fuerit absoluta sua potestate, qui peccata non solum sine absolutione, sed etiam sine Baptismo dimittere potuit; qualis tamen potestas illimitata non legitur data aliis, sed potius restricta ad formam Judicii; debent autem Judici alia delicta aperiri non in genere duntaxat, sed etiam in specie: quoad ipsos Apostolos prorsus incredibile est, quod hi Judicialem hanc potestatem sibi a Christo *Matth. cap.* 16. *v.* 19. adhuc in vita sua promissam, & post mortem *Joan. c.* 20. *v.* 22. actualiter collatam, nunquam exercuerint. Quinimo de S. Paulo expresse in actibus Apostolorum *cap.* 19. *v.* 18. habetur: *Quod venerint multi NB. credentium confitentes & annuntiantes* (Syriaca editio habet *numerantes*) *actus suos.* Legatur Bellarminus *lib.* 3. *de Pœnitent. a cap.* 2. *& seqq.* ubi permulta adducit loca S. Script. Conciliorum, & SS. Patrum, Pœnitentiæ, & Confessionis necessitatem clare ostendentium, eamque eodem modo, & ritu, uti nunc est, in usu semper fuisse comprobantium. Pariter annotetur ex P. Pichler *loc. cit.* in hac ipsa materia infidelitas Lutheri, circa citatum textum D. Pauli, qui, ne suæ doctrinæ, integram confessionem omnium peccatorum mortalium rejicienti, obstare videatur, pro ly *actus suos* posuit *miracula sua*, quasi nimirum credentes Paulo tantummodo sua annuntiassent miracula. Nec defendat Magistrum discipulus Lomerus dicendo, Lutherum in hoc fuisse secutum S. Chrisostomum *homil.* 41. *in Acta*: falsissimum enim est, quod ibidem, uti legenti constat, S. Chrysostomus ly *annuntiantes actus suos* accipiat *pro miraculis*; quin potius ait, *annuntiantes actus suos* ibidem esse, *se offensas suas*. Quare etiam *homil.* 42. *in Matth.* quemlibet Pœnitentem his alloquitur verbis: *Peccata tua NB. per singulas species recole.* Hoc equidem juxta dicenda §. VII. Art. IV. verum est, quod S. Christostomus improbet enumerationem specificam peccatorum in Confessionibus publicis: nullatenus vero in Confessione privata, seu auriculari; in qua Sacerdos strictissime obligatur ad silentium, seu sigillum.

ARTICULUS XII.

De Pœnitentia.

40 DE *hac docent* 1. *quod post Baptismum lapsis possit remissio peccatorum contingere quocumque tempore, dum convertuntur, & quod Ecclesia talibus redeuntibus ad Pœnitentiam debeat absolutionem impertiri. Et in hoc puncto damnant partim Anabaptistas, arguentes semel justificatum posse iterum amittere Spiritum Sanctum: partim Novatianos nolentes post Baptismum iterum lapsos & ad Pœnitentiam redeuntes, absolvere.*

Docent 2. *quod Pœnitentia ista proprie duabus constet partibus, nimirum contritione, seu terroribus conscientiæ, agnito peccato, inclusis*) in his enim constituunt rationem contritionis) *ac fide illa, quæ ex Evangelio, seu absolutione concipitur, & mediante qua creditur propter Christum remitti nobis peccata, sicque hac fide apprehenditur justitia Christi, seu gratia justificativa.*

Docent 3. *Ex hac pœnitentia sequi bona opera, quæ dicuntur fructus Pœnitentiæ.*

Docent 4. *Non tamen per dicta bona opera, seu satisfactiones nostras nos promereri gratiam.* Ita Lutherani.

41. Econtra Catholici quoad primum quidem punctum juxta bonam interpretationem acceptum, conveniunt, admittentes ultro peccatorem relapsum; & ad Pœnitentiam redeuntem debere absolvi, dummodo cæteroquin constet, quod debite sit dispositus. In reliquis punctis ex toto sunt contrarii doctrinæ Confessionis Augustanæ.

42. Ut hæc amplius capiantur, Antitheses ad invicem Catholicos inter & Sectarios appono. *In primis* Catholici firmiter tenent, Pœnitentiam esse verum Sacramentum: Acatholici vero subinde id affirmant, subinde negant, uti videre est apud Pichler hic de numero Sacramentorum. De facto tamen, teste Eodem, communiter saltem, tantum duo admittunt Sacramenta, *Baptismum nempe & Eucharistiam*, & consequenter Pœnitentiam a ratione Sacramenti excludunt.

Secundo, Catholici credunt indubitate, ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ necessario requiri tria: nimirum *dolorem cum proposito*; aliquam vel materialiter, vel in certis circumstantiis saltem formaliter integram *confessionem* & *absolutionem*: *satisfactionem* autem actualem esse quidem partem integralem, vi cujus in Virtute Sacramenti, & meritorum Christi delentur pœnæ temporales, sæpius post reatum culpæ remissum adhuc restantes, valere tamen

adhuc

adhuc Sacramentum quoad sua essentialia, si hæc satisfactio quidem habeatur in voto; in re autem ipsa non persolvatur, puta ob mortem subitaneam &c. &c.

E contra Sectarii putant. Pœnitentiam duabus tantum constare partibus, nimirum *contritione & fide*. Absolutionem quidem etiam admittunt, negant tamen per eamdem peccata proprie remitti, sed potius denuntiari remissa per fidem in Christum in corde Pœnitentium excitatam, qua mediante apprehenditur gratia justificativa. Confessionem concedunt: ast omnium peccatorum enarrationem impossibilem adstruunt. Obtineri autem remissionem peccatorum per satisfactiones nostras, absolute rejiciunt.

Tertio quoad dolorem ad Pœnitentiam requisitum, equidem etiam Catholici eundem communiter vocant contritionem, & longe aliter explicant, quam Lutherani Confessionis Augustanæ addicti. Nam priores dicunt contritionem supernaturalem in genere esse *dolorem animi, ac detestationem peccati commissi ex motivo aliquo bono fide per fidem cognito &c.* Quam Deinde contritionem, vel pro varietate motivi, sive juxta nonnullos, pro varietate majoris vel minoris intensionis, dividunt in contritionem perfectam, & imperfectam, fatentes, ad Sacramentum Pœnitentiæ tantummodo desiderari contritionem imperfectam. E contra posteriores, nimirum Lutherani, in Confessione Augustana ajunt, quod contritio illa nihil aliud sit, quam *terrores & pavores conscientiæ incussi a lege, agnito peccato, & ira Dei*: nam (pergunt ulterius) per ipsam legem innotescit nobis peccatum & ira Dei desuper denuntiatur, ex qua consideratione terrores conscientiis incutiuntur, quæ exinde conteri dicuntur. Ita in his punctis Sectarii, contra quos (dum eosdem quoad obligationem confitendi peccata jam superius refutavimus) etiam circa tria residua puncta, nempe circa explicatam contritionem, absolutionem & satisfactionem, Catholicam veritatem per tres Responsiones probamus. Itaque.

43. Respondetur I. Superius a Lutheranis explicati, & conscientiis incussi terrores formaliter & essentialiter non constituunt contritionem, seu dolorem requisitum ad Pœnitentiam. Ratio est: quia tremores isti non raro possunt reperiri etiam in impœnitentibus: nam etiam *dæmones credunt & contremiscunt*. Jac. 2. Sic etiam reus homicidii potest timere futuras pœnas, & iram Judicis, quin conteratur de crimine: Imo potest adhuc gaudere, quod trucidaverit e. g. suum Adversarium: ergo in his tremoribus non consistit essentia contritionis illius, quæ est pars Pœnitentiæ. Unde nec Sancti PP. antiquiores essentiam contritionis, seu doloris ad Pœnitentiam requisiti definierunt per illos terrores. Ostendant itaque nobis Adversarii clare ex Sacra Scriptura (ex qua suas probationes desumi gloriantur) quo loco hæc definitio contritionis legatur.

44. Id summopere deplorandum (uti etiam sæpius mecum ingemui) quod, dum Pastores Sectariorum ex una parte contritionem ad Pœnitentiam essentialiter requisitam mirabiliter explicant, ex altera vero fidem suam justificativam, una cum libertate conscientiæ nimium quantum continuo in libris & pulpitis extollunt, de Contritione perfecta, ex motivo Charitatis procedenti altum teneant silentium, vel saltem pro captu non satis declarent, facile contenti, dummodo errantes oviculæ suæ sciant contra Catholicos explicare fidem suam justificativam, & in actum exercitum deducere. Insignis hæc est deceptio diaboli, qui pauperculis maxime simplicioribus ignorantia forsan invincibili circa veram fidem laborantibus, aliis tamen peccatis contra Decalogum irretitis, exinde subtrahit unicum, quod adhuc superestet ipsis salvationis remedium, nempe Charitatem & contritionem perfectam. Vide hic sæpius allegatum Patrem Pichler, cujus Theologiam Polemicam utilissime leges, maxime si inter Acatholicos permixtim vivas; ubi pariter novas evasiones & distinctiones recentiorum Theologorum Acatholicorum præclusas invenies.

45. Respondetur II. Absolutio est Pars essentialis Sacramenti Pœnitentiæ, atque per Sacerdotem vi absolutionis vere remittuntur Pœnitentibus peccata, & non præcise denuntiantur esse remissa per excitatam in Pœnitentibus fidem, quam Acatholici justificativam appellant. Ita Catholici omnes, quinimo ex Eorum Doctoribus, præsertim Scotistis, non desunt, qui, cum hoc Sacramentum se habeat per modum judicii, totam ejusdem essentiam constituunt in absolutione, ita tamen, ut dolor, ac confessio requirantur, tanquam conditiones, sine quibus non haberetur essentia, eo ferme modo, quo ajunt unionem inter materiam & formam non esse partem essentialem hominis, sed præcise conditionem sine qua non. Quidquid tamen de hoc sit in præsenti.

46. Probatur Veritas Catholica contra Hæreticos quoad I. partem taliter. Ex jam dictis *artic. præc.* confessio modo superius explicato est pars essentialis Pœnitentiæ (vel, si mavis dicere, conditio essentialiter requisita ad Sacramentum Pœnitentiæ) ergo multo magis absolutio erit pars essentialis, cum confessio sit ordinata ad absolutionem impetrandam, atque insuper conformiter textui S. Joannis *c.* 20. *Quorum remiseritis &c.* Christus instituerit hoc Sacramentum per modum Judicii; Judicium autem essentialiter compleatur per sententiam Judicis. Ut autem adhuc in hoc puncto clarius (obscuritatem enim, quantum possum, abominor) ad invicem intelligamur, notatum velim ab Adversariis, quod pro semper Catholici defendant, Pœnitentiam esse verum Sacramentum juxta dicenda Articulo sequenti, & ad id, qua tale, ut in sua constituatur essentia, requirunt absolutionem. Cæteroquin in suis Principiis gratis fatentur etiam extra actuale hoc Sacramentum posse aliquoties graves peccatores Fideles salvari per actum Charitatis, vel Contritionis perfectæ, in quibus tamen semper saltem implicite, confessio & absolutio, seu Sacramentum Pœnitentiæ includitur *in voto*.

47. Probatur nunc secunda Pars hujus Catholicæ Veritatis, quod nimirum per hanc absolutionem *vere remittuntur peccata*: etenim Christus Joann. 20. absolute pronuntiavit: *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis*: ergo per Sacerdotem in absolutione non solum *denuntiantur* remissa peccata per fidem, prout putant Acatholici, sed vere *remittantur*, non quidem Auctoritate suprema & indipendenti (hoc enim soli DEO competit) sed delegata & dependenti: debemus enim Sacram Scripturam accipere in sensu proprio, quando sine implicantia & contradictione possumus, maxime in principiis Acatholicorum, qui dogmata sua conantur (utinam conatui correspondere effectus) vel maxime demonstrare ex Scripturis. Et plane, si *remittere peccata* seu *absolvere a peccato* idem est, ac *denuntiare, peccata esse remissa per fidem*, poterit quoque Laicus, ac fœmina absolvere, nam & hæc excitando peccatorem ut credat in Christum, & confidat in merita Ejusdem poterit dicere: Si *hanc fidem habens, denuntio tibi remitti peccata*. Immo quis magis hanc denuntiationem remissionis peccatorum propter fidem in Christum facere poterit, quam peccator sibimetipsi, qui melius, quam exteriores, sentiet, qualem in corde suo habeat fidem, & fiduciam in Christum; sicque peccator sistendo in principiis Adversariorum posset contra communem praxin, & sensum antiquæ Ecclesiæ se ipsum absolvere.

48. Respondetur III. Per bona opera ac satisfactiones nostras in meritis Christi & Divina gratia fundatas, obtinemus in Sacramento Pœnitentiæ condonationem peccatorum quoad pœnas temporales, sæpius post reatum culpæ remissum adhuc restantes, & alias vel in hac vel in altera vita solvendas. Hæc Responsio duas in se continet partes: nimirum 1. quod culpa remissa sæpius restet aliqua adhuc pœna temporalis. 2. Quod remissionem talis pœnæ possimus obtinere per bona opera & satisfactiones nostras. Prima pars patet exemplo S. Scripturæ: sic enim Rex David 2. *Reg. cap.* 12. *v.* 13. & 14. postquam perfecte corde contrito culpam suam de duplici gravissimo peccato, *Homicidio & adulterio*, per verbum *peccavi* confessus fuit, obtinuit remissionem culpæ Pœnitenti Regi per Nathan Prophetam annuntiatam his verbis: *Dominus transtulit peccatum tuum*; quo non obstante punitus est adhuc temporaliter, nimirum morte filii sui unice dilecti. Secunda pars ostenditur ex sacro Codice, & SS. PP. qui similibus *satisfactionibus*, seu (uti communiter vocantur) *Pœnitentiis* remissionem adscribunt. *Si pœnitentiam egerit gens illa a malo suo*, inquit DEUS Jerem. c. 18. *agam & Ego Pœnitentiam super malo, quod cogitavi, ut facerem ei &c.* Et S. Augustinus in Enchiridio ad Laurentium c. 71. loquens de Oratione Dominica *Oratio delet & illa* (supple peccata) *a quibus vita fidelium scelerate gesta, sed NB. pœnitendo in melius mutata, discedit. Quare Dominus orandus est: Dominus nostra satisfactione placandus est.* Concludit optime S. Cyprianus *Serm. de Lapsis*.

49. Nec dicas: Satisfactio, ac merita Christi tanquam infiniti valoris sunt sufficientissima ad remittenda peccata nostra tam quoad culpam, quam quoad pœnam, ergo sunt injurii Christo, & ejus gloriam diminuunt, qui aliquam insuper remissionem pœnæ temporalis tribuunt meritis & satisfactionibus nostris. Respond. Disting. ant. Merita & satisfactio Christi sunt sufficientissima ad remissionem &c. in actu primo, con. in actu secundo, nego. Etenim etsi ex se ipsis sint talia, attamen Christus in actu secundo noluit Homini ista illimitato modo applicare, sed potius voluit, ut pariter ad merendum merita sua, & ad satisfaciendum satisfactiones suas jungat. *Qui sic DEO satisfecerit, non jam solum DEI veniam NB. merebitur, sed coronam*, ait in formalibus antiquissimus S. Pater Cyprianus *serm. de lapsis*. Nec exinde diminuitur gloria Christi; cum ipsa hæc merita, & satisfactiones nostræ valorem suum habeant ex satisfactionibus & meritis Christi, intuitu quorum confertur nobis Divina gratia, opera nostra dignificans. Sic etiam in ipsis principiis Adversariorum, quamvis merita & satisfactiones Christi in se ipsis sint infiniti valoris, noluit tamen Christus ea nobis applicare in actu secundo nisi dependenter a Sacramentis, & (uti ipsis inquiunt) a fide in Christum, qua apprehendimus justitiam.

ARTICULUS XIII.

De Usu Sacramentorum.

50. EXplicant in primis, *ac describant Sacramenta in genere, quod sint signa & Testimonia voluntatis DEI, erga nos ad excitandam & confirmandam fidem in his, qui utuntur, proposita.* 2. Dicunt, *Sacramentis superius descriptis esse utendum ita ut fides accedat, quæ credit promissionibus,* 3. *Damnant illos* (puta Catholicos) *qui docent, quod Sacramenta ex opere operato justificent.* Ita Lutherani. Ubi nota quod in Confessione sua Augustana a numero determinato Sacramentorum in specie adhuc abstraxerint, etsi de facto communiter tantum duo admittant, nimirum *Baptismum & Eucharistiam.*

51. Cæterum ex hac ipsa descriptione Sacramenti ut sic innuere volunt tria principaliter in ipsorum principiis requiri ad rationem Sacramenti. Ut id, tanquam *signum* habeat externum aliquod materiale, quod vocant Elementum. 2. ut Elementum, seu signum illud habeat expressum mandatum Divinum, seu sit *Institutum*, a DEO 3. Ut habeat annexam *promissionem gratiæ*: taliter nimirum, ut per signum a DEO institutum excitetur in nobis *fides in Christum*, qua, quasi aliqua manu, apprehendimus justitiam Christi, nobis exinde taliter imputatam, ut per eam dicamur justi, Deoque grati & peccata nostra tegantur, seu non amplius imputentur.

Ex quo facile deducitur, Acatholicos non admittere gratiam, per Sacramenta nobis collatam, esse aliquod positivum supernaturale, qualiter Catholici intrinsecam aliquam qualitatem supernaturalem (quam habitum vocant) defendunt, per Sacramenta saltem moraliter causatam in anima justi; ubi e contra Lutherani eam gratiam Sacramentalem tantummodo extrinsecam asserunt, quatenus nimirum præcise mediante fide elicita ipsa Justitia, seu sanctitas Christi nobis imputantur; quin aliqua positiva qualitas supernaturalis animæ infundatur.

52. Econtra Catholici longe aliter definiunt, & vi ipsius definitionis alias ad Sacramentum requirunt conditiones, quam Acatholici: describunt nimirum taliter ex Catechismo Romano, quod sit *invisibilis gratiæ visibile signum ad nostram justificationem institutum*, Vel ex Scoto, 4. *sent. dist.* 1. *quæst.* 2. quod sit, *signum sensibile gratiam DEI, vel effectum ejus gratuitum ex Institutione Divina significans ordinatam ad salutem hominis Viatoris.* Singulas particulas hujus descriptionis fusius declaratas vide apud Reiffenstuel *Tract.* 14. *Theol. Moral. dist.* 1. *q.* 1. *Secundo* ex hac ipsa definitione infertur, Sacramenta dici talia, non quatenus fidem actualem in Christum excitant, sed quatenus causant instrumentaliter gratiam primam aut secundam, & quidem tanquam aliquam qualitatem supernaturalem animæ infusam. *Tertio* Sacramenta causare illam gratiam ex opere operato, id est, immediate vi ipsius Sacramenti per merita Christi ad hanc causalitatem elevati, non autem intuitu meritorum alicujus operantis. *Quarto* talia Sacramenta statuunt septem, puta *Baptismum, Confirmationem Pænitentiam, Eucharistiam, Extremam Unctionem, Ordinem, & Matrimonium.* His prænotatis.

53. Respondetur I. Male describitur Sacramentum ut tale ex eo, quia excitat vel confirmat in nobis fidem in Christum, qua apprehenditur gratia justificativa. Ratio est *prima*, quia etiam aliqua concio, Liber spiritualis, vel devota Imago potest excitare fidem in Christum, præcipue vero ipsum Evangelium JESU Christi: nam *Evangelium virtus DEI est in salutem omni credenti.* Ad Rom. 1. ℣. 16. & tamen etiam juxta ipsos similia non sunt vera Sacramenta: ergo hæc definitio non convenit omni & soli, consequenter est mala.

Ratio est *secunda*, quia fides potius præsupponitur in adultis, ante susceptionem Sacramenti; ergo non causatur, seu excitatur primum per Sacramentum; alias enim esset effectus simul prior, & simul posterior sua causa. Antec. probatur in Baptismo, quem etiam Acatholici tanquam verum Sacramentum agnoscunt: ubi tamen fides præsupponitur ipsi in Scriptura: sic enim legitur Marci cap. 16. *Qui NB. crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit.* Matth. cap. 28. *Docete omnes gentes, baptizantes eos &c.* Actor. cap. 8. ℣. 12. *Cum credidissent Philippo Evangelizanti de Regno DEI, in nomine JESU Christi baptizabantur.* Et ibidem ℣. 37. ac seqq. noluit Philippus baptizare Eunuchum Reginæ Candacis, nisi *credat ex toto corde.*

Ratio est *tertia*, quia apud Lutheranos etiam Infantibus, & perpetuo amentibus recte confertur Sacramentum Baptismi, & tamen ibidem Baptismus nequit excitare fidem actualem; cum sint incapaces rationis, sicque etiam incapaces eliciendi actum fidei, conformiter jam dictis Art. IX. licet ceteroquin nullum ponant obicem huic Sacramento: ergo ad rationem essentialem Sacramenti necessarium non est, ut excitetur actualis fides in Christum. Quod si varias extortas contra hæc solidissima fundamenta Catholica adducant evasiones, & distinctiones, petuntur ab ipsis textus Sacræ Scripturæ, ex quibus clare hæ eruantur: quoniam si ad salutem necessaria juxta eosdem eruuntur ex S. Scriptura præ omnibus id fieri debebit quoad Baptismum, per quem in Ecclesiam ingredimur.

54. Respondetur II. Sacramentum optime describitur a Catholicis per hoc, quod sit causativum gratiæ sanctificantis ex opere operato. Ratio est: quia Scriptura tribuit Sacramentis ipsismet effectum gratiæ, atque peccatorum remissionem: sic enim legitur de Baptismo. Act. 2. ℣. 38. *Baptizetur unusquisque vestrum NB. in remissionem peccatorum,* de Eucharistia autem Ioan. cap. 6. ℣. 50. & & 52. *si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in æternum.* Item *panis, quem ego dabo, caro mea est NB. pro mundi vita &c.* Plures tales textus videri possunt apud Controversistas. Unde non video, quomodo ex hoc capere (uti nec ex aliis Lutherus potuerit improbare Ecclesiam, & sumere ansam apostatandi.

55. Respondetur III. Gratia illa sacramentalis causata per Sacramenta, tanquam per instrumenta, est vera aliqua qualitas positiva, supernaturalis, animæque inexistens, per quam homo fit vel formaliter justus, amicus & filius adoptivus DEI, vel saltem ut talis jam inventus, in his prædicatis confirmatur & crescit.

Probatur 1. Ex illis textibus Sacræ Scripturæ, quibus gratia superius explicata comparatur indumento, juxta illud ad Ephes. cap. 4. *induite novum hominem*; vel specialiter *vesti nuptiali* Matth. cap. 22. vel *stolæ primæ* Luc. cap. 15. quæ omnia utique non sunt quid pure extrinsecum, sed ens positivum adhærens corpori: ergo pariter gratia erit ens aliquod positivum, tanquam accidens inhærens animæ,

Probatur 2. Quia Christus est justus & sanctus per justitiam & sanctitatem non præcise imputativam, sed positive sibi inexistentem: ergo etiam nos per Sacramenta, meritis Christi elevata, erimus taliter justi & sancti: *Etenim omnis, qui spem habet in eo* (id est Christo) *sanctificat se, NB. sicut & ille sanctus est*, 1. Joan. cap. 3. ℣. 3.

Nec dicas, per Baptismum & Pœnitentiam tantummodo tegi peccatum originale, & actualia juxta illud Psalmi 31. *Beati &c. quorum tecta sunt peccata*: adeoque non requiri aliquod ens positivum, quo in Sacramentis formaliter constituamur justi, sed sufficere, ut in tantum dicamus, e. g. per Baptismum & Pœnitentiam justificati, in quantum per umbraculum meritorum Christi, seu per ipsam Ejus Justitiam, mediantibus Sacramentis fide apprehensam, nostra peccata obteguntur quasi veste purpurea, sicque nobis non amplius imputantur. Nam contra hanc evasionem est, quod a Sacra Scriptura peccata dicantur tolli. *Joan. cap.* 1. atque deleri, *Isai cap.* 43. Item nos exinde ablui & mundari, 1. *Cor.* 6. atqui ista omnia non essent vera, si peccata tegerentur: nam tege leprosum toga, qua velis, prætiosa, lava sordidam vestem, qua potes, industria: si lepra adhuc in isto homine, vel sordes in veste remanent, homo hic erit a parte rei adhuc leprosus, & vestis adhuc sordida. quantumcunque tegantur; nec in simili casu vere loqui censeretur, qui diceret, lepram ab illo homine esse sublatam, maculas deletas, & vestem mundatam. Cur igitur non pariformiter loquamur circa remissionem peccatorum? præsertim cum juxta Acatholicos verba Scripturæ, quantum fieri potest, accipi debeant in sensu proprio, nisi evidenter constet contrarium, & quidem ex ipsa Scriptura. Ostendant ergo Adversarii doctrinæ nostræ circa Sacramentalem gratiam evidenter contrarium. Textus ab ipsis allegatus truncate profertur, ita enim habet: *Beati, quorum NB. remissæ sunt iniquitates, & quorum tecta sunt peccata.* Cur *remitti peccata* nolunt recipere in sensu proprio, & cur præcise *tegi peccata*? Audiamus super hunc textum non Lutherum, sed magnum Ecclesiæ Lumen S. Augustinum, qui eumdem explicat assumendo paritatem circa vulnera animæ, circa vulnera corporis: vulnera enim corporis dupliciter tegi possunt, nimirum vel ab ipso vulnerato, vel a Medico, seu Chirurgo. Vulneratus tegit ea pallio abscondendo, non tollendo: Chirurgus emplastro ea tegit, & simul tollit. Idem contingit apud Peccatorem quoad vulnera animæ suæ; tegi hæc possunt vel ab ipso peccatore, vel Christo: peccator tegit, quando abscondit vel dissimulat; Christus Medicus animarum tegit emplastro gratiæ divinæ, & simul per hoc emplastrum vulnera tollit. Videat in hunc textum fusius præsertim num. 21. Le Blanc.

56. Respondetur IV. Sacramenta Causantia gratiam, modo superius explicato sunt numero septem, nimirum *Baptismus, Confirmatio, Eucharistia, Pœnitentia, Ordo, Extrema Unctio, & Matrimonium.* Ita *una, sancta, Catholica, & Apostolica*, sicque juxta dicenda nota veræ Ecclesiæ (quæ nec in materia fidei propter certam Christi assistentiam fallere potest, nec falli) prædita Ecclesia Romana, cui etiam Ecclesia Græca schismatica, (quamvis alias ex diuturno odio, ubi vel apparentes minime apparent rationes, contradicat) in hoc puncto consentit, non obstante, quod Lutherani Ejusdem Patriarcham Hieremiam diversis artibus & blanditiis in suas voluerint trahere partes, uti apud Controversistas celebriores passim invenies, qui pariter

sitet sanctorum Patrum antiquissimæ & primæ Ecclesiæ sententias varias modo in favorem hujus, modo alterius ex illo numero septennario Sacramentorum adducunt. *Multa non inveniuntur in litteris Apostolorum, nec in Conciliis Posteriorum, & tamen quia per universam custodiuntur Ecclesiam non nisi ab ipsis tradita, & commendata creduntur.* Inquit S. August. lib. 2. de Baptismo contra Donatist. cap. 7.

57. Nec dicas I. In Sacra Scriptura de isto numero septennario nihil inveniri, & consequenter eumdem numerum male a Catholicis, & gratis adstrui. Respondetur enim I. ad hoc argumentum mere negativum, neque ex una parte inveniri in Sacra Scriptura contrarium, & cæteroquin ex altera parte pro veritate hac stare consensum universalis, atque ex notis superius allegatis veræ Ecclesiæ una cum Sanctis Patribus etiam antiquissimis. Respondetur II. Neque in Sacra Scriptura reperiri numerum præcise binarium Sacramentorum, uti moderni Lutherani solent adstruere, nimirum solummodo *Baptismum* & *Eucharistiam*. Sicque hæc objectio fortius contra ipsosmet pugnat Adversarios, qui omnia sua dogmata volunt ex Scriptura probare. Cur enim excludunt a ratione Sacramenti *Pœnitentiam*, cum tamen illic quoque reperiatur *signum externum*, puta confessio dolorosa, & absolutio? insuper (uti ipsemet ad rationem Sacramenti exposcunt) ibidem reperiatur *institutio*, seu uti vocant, *mandatum* Divinum, & *adpromissio gratiæ justificativæ*, Joan. cap. 20. *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis.* Item cap. 3. *Pœnitemini, & convertimini, ut deleantur peccata vestra.* Rursus Lucæ cap. 13. v. 3. *Nisi Pœnitentiam habueritis.* Cur igitur (inquam) a ratione Sacramenti *Pœnitentiam* excludunt? scio quidem, quod reponant apud P. Pichler hic, se ideo excludere, quia signum illud sensibile in Pœnitentia tantummodo sensu *auditus*, non autem sensu *visus* est perceptibile. Risum teneatis amici: si tamen in puncto tam arduo æternam salutem concernente ridendum, & non potius cæcitas ista deploranda est. Rogo, ostendatur Catholicis (citra tamen petitionem principii) ex claro aliquo Sacræ Scripturæ textu quod ad rationem Sacramenti NB. *ut sic*, seu *in genere* necessario requiratur, ut sit signum *visu* (excludendo sensum *auditus*) perceptibile. Respondetur III. Catholicos non esse adeo steriles, quin junctis simul dictis num. 56. pro septenario numero Sacramentorum inveniant quoque textus Sacræ Scripturæ. *De Pœnitentia* patet ex proxime dictis. De *Confirmatione* Corinthios suos *in fide jam stantes* alloquitur Apostolus 2. Corinth. cap. 1. v. 21. *Confirmat* (supple Deus) *nos vobiscum in Christo, & qui NB. unxit nos Deus, qui & signavit nos.* De cæteris tribus Sacramentis (nimirum *extrema Unctione, Ordine, & Matrimonio*) invenies passim textus sacræ paginæ apud Theologos & Controversistas, ad quos brevitatis gratia lectorem remitto notanter ad P. Pichler *Parte posteriori Theologiæ Polemicæ Controvers.* 3. *art.* & Henno *Tractatu de Sacramentis disput.* 2. *quæst.* 3.

58. Nec dicas II. Sanctos Patres antiquæ Ecclesiæ, nominatim S. Augustinum Epistola 118. ad Januarium stare potius contra nos, adstruentes duo tantum Sacramenta, *Baptismum* nimirum & *Eucharistiam*, cui sententiæ pariter favet Ecclesia Græca in Confessione suæ fidei, quam Patriarcha Constantinopolitanus Cyrillus Liparus Anno 1633. imprimi curavit, ubi hæc leguntur formalia: *Credemus Evangelica Sacramenta esse ea, quæ Dominus instituit in Evangelio, & ipsa esse NB. duo, nempe Baptismum & Eucharistiam, ampliorem numerum Sacramentorum non habemus.*

Respondetur enim in primis quoad sanctos Patres, eosdem in ceteris textibus non quidem omnia septem Sacramenta recensere in simul; facere tamen mentionem successive, id est, de quibusdam in uno, de aliis in altero loco. Paucis: in similibus textibus, qui contra nos ab Adversariis adducuntur, loquebantur, Sancti Patres *præcisive*, non *exclusive*, prout nimirum requirebat eorum propositum, vel materia, quam tractabant, eo ferme modo, quo explicavimus Articulo IV. textus Sacræ Scripturæ, qui ad justificationem nostram subinde solam fidem requirere videbantur. Sic in specie, ac nominatim S. Augustinus, qui Epistola 118. ad Januarium meminit tantummodo duorum Sacramentorum, Epistola statim sequenti seu 119. facit mentionem de tribus. Libro autem 5. de Baptis. contra Donatist. cap. commemorat quatuor, *Baptismum* nempe, *Unctionem, Eucharistiam*, & *Ordinem*. Sacramentum Chrismatis, seu Confirmationis contra Petilianum adducit apud Pichler hic sequentibus formalibus. *NB. Sacramentum Chrismatis in genere visibilium signaculorum sacrosanctum est, sicut ipse Baptismus* Sacramentum Pœnitentiæ apud Franciscum Henno *Tract. de Pœnit.* allegat. lib. de adult. conjug. cap. 28. his verbis: *Quæ autem Baptismatis, eadem Reconciliationis est causa, si forte pœnitentem finienda vita periculum præoccupans est.* Subsumitur, sed Baptismus juxta Divum Augustinum per modum Sacramenti causat remissionem peccatorum: ergo etiam remedium reconciliativum, nimirum Pœnitentia, cum juxta D. Augustinum eadem reconciliationis, ac Baptismatis sit causa. De Matrimonio ait lib. de fide & operibus cap. 7. *in Ecclesia NN. nuptiarum non solum vinculum, sed etiam Sacramentum commendatur.*

Quantum ad Ecclesiam Græcam quod ea septem credat Sacramenta, clarissime patet ex Responsione Hieremiæ Patriarchæ ad litteras Acatholicorum, videnda in Examine Polemico P. Pichler Art. VI. Verum quidem est, quod Cyrillus Liparus in sua confessione duo tantummodo admiserit Sacramenta: sciendum tamen, quod ille declinaverit ad partes Hæreticorum, & propterea a suo successore Anno 1683. fuerit Anathematizatus his verbis: *Cyrillo dogmatizanti, & credenti, non esse NB. septem sacramenta Ecclesiæ &c. sed mentienti non esse tradita a Christo in Evangelio, nisi solum Baptismum & Eucharistiam, &c.* Videatur Franciscus Henno Tract. de Sacrament. *Disputat.* 2. *Quæst.* 3.

ARTICULUS XIV.

De Ordine Ecclesiastico.

59. DE *Ordine Ecclesiastico docent, quod nemo debeat in Ecclesia publice docere, aut Sacramenta administrare, nisi rite vocatus.* Ita Lutherani, & absque hæsitatione consentiunt Catholici, repetentes tamen suam interrogationem ex ipsis, jam semel Articulo V. factam, a quonam eorum Pastores & Præcones sint rite vocati ad publice docendum, ad danda Sacramenta, & Absolutionem Pœnitentibus administrandam? Certe destituti supremo in terris Christi Vicario, etiam superiores eorum Pastores, seu Superintendentes, recurrere finaliter debent juxta jam dicta Art. V. ad Potestatem Laicam; cum tamen nemo dat, quod nec formaliter, nec eminenter in se habet. Recordor in præsenti curiosæ cujusdam historiolæ, quam Principem inter quempiam Acatholicum, & ejus superintendentem contigisse. Vir quidam magnæ fidei, & auctoritatis mihi narravit: Interrogavit nempe Princeps sub familiari quodam discursu suum supremum Superintendentem, a quo potestatem haberet ipsum absolvendi a suis peccatis? Respondente illo, *a sua Serenissima Celsitudine ipsamet.* Tandem reposuit Princeps: *Si ita se res habet, potero quoque eamdem potestatem uni ex infimis meis stabulariis committere*, quod Principi videbatur absurdum, & extra suam sphæram: hincque ad Catholicam sese contulit Religionem, ubi præsidet Christi Vicarius, & successor D. Petri, cui (& non Regi) *tradidit DEUS claves Regni Cœlorum, & quæcumque solverit super terram, soluta sunt & in Cœlis.* Matt: cap. 16. v. 19. *Qui tenet Sedem Romæ &c. Ipse primus est, sicut Petrus, cui data est potestas in omnes NB. Principes Christianos, & omnes populos eorum &c.* inquit Concil. Generale Nicænum, etiam ab Adversariis admissum, Can. 39. uti citat Pichler in sua Theolog. Polem. *cap.* 4. *art.* 1. §. 4. *n.* 23.

ARTICULUS XV.

De Ritibus Ecclesiæ.

60. DOcent 1. *Quod Ritus Ecclesiastici illi, qui sine peccato servari possunt, & prosunt, ad tranquillitatem & bonum ordinem in Ecclesia, sint servandi, cujusmodi ritus sunt certæ feriæ, festa, & similia.* 2. Addunt, *esse tamen admonendos homines, ne conscientiæ onerentur, tamquam talis cultus sit ad salutem necessarius.* 3. Ajunt, *dicere, traditiones humanas institutas esse ad placandum DEUM, ad promerendam gratiam, & ad satisfaciendum pro peccatis, adversari Evangelio & Doctrinæ fidei.* 4. Ex hoc ipso inferunt, *Vota, traditiones de cibis & diebus institutas, ad promerendam gratiam & satisfaciendum pro peccatis inutiles esse & contra Evangelium.* Ita Lutherani.

61. E contra Catholici firmiter tenent in primis similes Ritus Ecclesiasticos (puta quoad certa festa vel jejunia &c.) non solum observari laudabiliter, verum etiam obligare in conscientia, ita, ut voluntarius similium transgressor, si fiat sine sufficiente causa in materia gravi, peccet mortaliter, neque æternam consequatur salutem, nisi perfecte contritus aut confessus &c. 1. Defendunt, similia opera moraliter bona, esse quoque meritoria, vel de congruo, vel de condigno, atque satisfatoria pro peccatis, seu rectius loquendo pœnis ex peccato adhuc residuis, uti notatur apud Reiffenstuel *Tract.* 1. *Dist.* 2. *post. num.* 48. *Addit. I. & II.* Semper tamen (quod Acatholici bene notent, ut nos bene intelligant) concurrente aliqua gratia Divina, per merita, satisfactiones, & passionem Domini Nostri JESU Christi nobis comparata, similia contingunt, ita, ut finaliter omnia redeant ad mare rubrum Passionis Domini Nostri JESU Christi, omniumque Ejusdem meritorum, atque satisfactionum, a quo tamquam fonte exierunt. 3. Ex hac ipsa doctrina consequenter asserunt, Vota, jejunia, etiam præscribendo certum genus &c. aliaque bona opera esse plurimum conducentia in ordine ad remissionem peccatorum, vitam æternam, augmentum gratiæ & gloriæ.

62. Por-

62. Porro probationes harum assertionum Catholicæ veritatis a potiori jam processerunt Art. 4. Ar. 6. & Ar. 12 quibus ostendimus non solam fidem, sed & charitatem, aliaque bona opera prodesse mediate; vel immediate ad justificationem, ad promerendam gratiam, & satisfaciendum modo superius indicato pro peccatis: de quibus pariter fusius agitur in Theologia speculativa Tractatu de Gratia, & apud Reiffenstuel in Theologia morali *Tract. I. Dist. 2. q. 6.* Quoad vota Religiosorum, & quoad præcepta, atque modum nostrum jejunandi recurret mentio § sequenti. Hinc que in præsenti nil restat, nil ut ostendatur Ecclesiam habuisse potestatem, & potuisse juste subditos suos ad Ritus Ecclesiasticos tales obligare, sicque eorum conscientias onerare, quod hic & nunc succincte taliter probatur. Ecclesia potest obligare in conscientia, & præcipere res & Ritus honestos: sed Jejunium & observantia certorum festorum sunt utique res & Ritus honesti, uti de se patet, & ipsemet Sectarii certis temporibus practicant: ergo. Major probatur ex eo; quia DEUS ipsemet NB. *sub interminatione damnationis* injungit subditis *ad Romanos cap. 13. v. 2.* ut obediant Potestati (si Civili, utique magis Ecclesiasticæ) quod haud dubie non faceret tanquam infinite sanctus, justus, & misericors, si inhonesta ab illis præciperentur, aut ipsi subditi obedire non tenerentur. Quali er enim essem damnandus propter transgressionem illius præcepti, ad quod servandum non sum obligatus? formalia loc. cit. sunt sequentia: *Qui resistit Potestati, DEI ordinationi resistit. Qui autem resistunt, NB. ipsi sibi damnationem acquirunt.*

ARTICULUS XVI.

De Rebus Civilibus.

63. IN compendio de his docent 1. *Quod Ordinationes legitimæ Civiles sint bona opera Dei.* 2. *Quod liceat Christianis gerere Magistratus, exercere Judicia, constituere supplicia &c.* 3. *Quod necessario debeant Christiani obedire Magistratibus suis & Legibus.* 4. *Quod liceat tenere proprium.* 5. *Pariter ducere Uxorem seu nubere.* Ita Lutherani, neque quoad omnia hæc puncta contrarii sunt Catholici, dummodo sub licentia nuptiarum Religiosos, Vota solemnia emittentes, vel Clericos in Sacris constitutos non subintelligant, de quibus §. sequenti.

ARTICULUS XVII.

De Judicio DEI.

64. ADmittunt, *Quod Christus appareat in consummatione mundi ad judicandum, & mortuos omnes resuscitet, piis & electis vitam æternam daturus; impios autem homines, & Diabolos condemnaturus, ut sine fine crucientur. Damnant exinde Anabaptistas, qui sentiunt, hominibus damnatis, & Diabolis finem pœnarum futurum esse &c.* Ita Lutherani, idemque fatentur Catholici.

ARTICULUS XVIII.

De libero Arbitrio.

65. DOcent 1. *Quod humana voluntas habeat aliquam libertatem ad efficiendam Civilem justitiam & diligendas res rationi subjectas.* 2. *Quoad bona naturalia, seu quæ de bono naturæ oriuntur, qualia sunt* (prout exemplificant in formalibus) *velle laborare in agro, velle manducare & bibere, velle habere amicum, velle habere indumenta, velle fabricare domum, velle uxorem ducere, pecora nutrire, artem addiscere &c.* 3. *Pariter libertatem admittunt in malis, qualia sunt, velle Idolum colere, velle homicidium &c.* 4. *Quoad justificationem autem seu justitiam spiritualem negant, quod voluntas habeat vim sine spiritu sancto efficiendæ justitiæ Dei, seu justitiæ spiritualis; quia animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritus Dei, sed hæc fit in cordibus, cum per Verbum spiritus concipitur.* Ita Confessioni Augustanæ addicti, qui, etsi distinguendo inter opera diversa respectu libertatis non tam obscure loquantur, uti eorum Magister Lutherus, atque Calvinus, quorum prior vi propositionis inter damnatas a Leone X. *ordine* 36. generaliter libertatem indifferentiæ a voluntate creata sustulisse videbatur, dum ait: *liberum arbitrium post peccatum est res de solo titulo;* posterior vero illud omnino *simulacrum* intitulabat. Nihilominus tamen etiam ex parte Augustanæ Confessionis optaretur adhue major claritas. Quod enim ad remissionem peccatorum, & ad quodcumque opus vitæ æternæ sive de congruo, sive de condigno meritorum requiratur Spiritus S. gratia, etiam Catholici admittunt; quæstio tamen adhue remanet, utrum gratia Divina taliter influat, ut voluntas creata ad suam conversionem oe quidem tanquam per gratiam Divinam elevata, ac excitata possit partialiter concurrere. Pro cujus majori claritate.

66. Sciendum, qualiter Principaliores ex modernis Sectariis soleant circa præsentem materiam discurrere. Fatentur itaque 1. quod homo etiam infidelis, vel fidelis quidem, sed gravis adhuc peccator, habeat *libertatem indifferentiæ* in naturalibus, politicis, imo etiam in moraliter ac spiritualiter bonis externis; negant tamen id quoad opera spiritualiter bona interna, seu quatenus conducentia ad vitam æternam, uti juxta ipsos sunt *recte credere, Deum diligere &c. &c.* de quibus ultimis teneat 1. quod per peccatum originale, vel quodcumque mortale personale homo spiritualiter ita moriatur, ut se habeat adinstar demortui Lazari, qui intra quatriduum mortis nullas amplius habuit vires usque dum solus Christus, absque cooperatione Lazari, eumdem resuscitavit a mortuis: ita pariter (ajunt hi) apud talem peccatorem, spiritualiter mortuum prorsus nullæ amplius vires in ordine ad suam conversionem, ita ut ad eamdem voluntas nostra neque ne excitata, & collustrata Divino lumine supernaturali cooperari queat, usque dum a Christo solo, mediante gratia imputativa, per fidem apprehensa, vivificetur spiritualiter. Atque hos peccatores vivificatos vocant *renatos*, si mundentur a peccato originali, econtra vero *renovatos*, si purificentur a mortali personali post Baptismum commisso. Ubi.

67. Ulterius in suis principiis notandum volunt, quod post talem Regenerationem, seu renovationem homo conversus novis a DEO donetur viribus, atque exinde consequatur aliam arbitrii libertatem, ita, ut voluntas in eo statu non amplius sit otiosa, sicuti prius ante conversionem, sed per illas vires de novo acquisitas postea cooperetur Spiritui Sancto, sicque concurrat tanquam instrumentum liberum ad bonum spirituale etiam internum, puta ad continuationem rectæ fidei, dilectionis &c. Ita illi.

68. Econtra Catholici fundati (prout Controversistæ agendo de principiis generalibus Theologiæ Polemicæ efficaciter probant) in Verbo Dei scripto & tradito, nec non in auctoritate supremi in terris Christi Vicarii, ac Conciliis generalibus de libero arbitrio taliter sentiunt. 1. Supponunt, quod in statu innocentiæ, ubi homo adhuc erat præditus justitia originali, habuerit is vires eliciendi actus moraliter ac spiritualiter bonos, etiam internos, puta rectæ fidei, &c. 2. Fatentur, quod per peccatum originale vires istæ ob appetitum irascibilem, & concupiscibilem plurimum rationi refractarios fuerint valde debilitatæ; negant tamen, ac pernegant, easdem omnino una cum libero arbitrio in ordine ad actus spiritualiter bonos internos fuisse extinctas. 3. Ajunt, Gratiam Divinam actualem excitantem æque ac concomitantem succollare liberum arbitrium, & vires imbecilles, instar luminis simul illustrando intellectum, & inflammando voluntatem, quo mediante homo adultus necdum baptizatus cum libertate indifferentiæ credere, & Deum (utor verbis Concilii Trid. *Sess. 6. de justificat. c. 6.*) diligere incipiat: Item baptizatus in gravia peccata relapsus de his salubriter conteratur, ita nimirum, ut etiam liberum arbitrium una cum gratia, per merita Christi nobis comparata, vere influat in similes actus internos spiritualiter bonos, sicque etiam in ipsam conversionem, & quidem cum vera libertate a necessitate, seu indifferentiæ. Pro qua.

69. Advertendum universim, quod in voluntate alia libertas dicatur *a coactione*, & alia *a necessitate*, *Libertas a coactione* adesse censetur, quando potentia in agendo non patitur vim ac necessitatem a principio aliquo extrinseco. Taliter juxta communem exemplificationem Deus seipsum & Beati Deum amare dicuntur cum libertate a coactione etsi enim potentia volitiva in his exemplis necessario determinetur ad amorem, ita ut Deus non possit non amare seipsum, nec Beati non amare bonum infinitum, intuitive per Visionem Beatificam cognitum; ad hunc tamen actum amoris volitiva potentia non cogitur ab aliquo principio extrinseco. *Libertas a necessitate* tunc intervenire dicitur, quando potentia nec ab extrinseco, nec etiam ab intrinseco principio necessitatur, ita nimirum, ut eadem etiam positis omnibus ad agendum requisitis, possit adhuc agere, vel non agere: E. G. amare Deum, vel non amare &c. Hæc libertas vocatur etiam *libertas indifferentiæ:* item a multis Acatholicis *Libertas Rectitudinis* H. N.

70. Respondetur, homo post peccatum sive originale, sive personale, etsi necdum renatus, vel renovatus, habet liberum arbitrium, seu libertatem a *necessitate* in spiritualiter bonis etiam internis, & in ordine ad conversionem suam: puta quoad rectum actum fidei, vel dilectionis Dei & proximi &c. una cum gratia Divina illuminante ac inflammante eliciendum. Hæc veritas Catholica probatur *primo:* Juxta Sacram Scripturam homo potest eligere vel non eligere *vitam & bonam*, prout sibi placuerit: ergo etiam homo nondum renatus, vel renovatus habet liberum arbitrium in ordine ad vitam spiritualem, & actus spiritualiter bonos: nam habere potestatem sibi quidpiam eligendi juxta suum beneplacitum, ex communi hominum persuasione, etiam in politicis & naturalibus, indicat liberum in ordine ad hoc arbitrium, seu libertatem indifferentiæ. Ant. prob. ex c. 15. Ecclesiastici v. 18. *Ante hominem*

nem vita & mors, bonum & malum, quod placuerit ei, dabitur illi.

Confirmatur 1. Homo nondum renatus vel renovatus habet liberum arbitrium, ac libertatem indifferentiæ quoad actus internos spiritualiter malos, quales sunt (utor formalibus Confessionis Augustanæ hic) *velle Idolum colere, velle homicidium &c.* Quomodo enim alias misericordissimus Deus posset talem æterna pœna castigare, si non foret in potestate illius hos actus malos omittere? ergo etiam habebit liberum arbitrium quoad actus internos spiritualiter bonos, cum Sacra Scriptura loc. cit. pariformiter quoad hoc loquatur de malo ac bono, vita ac morte.

Confirmatur 2. Homo peccator habet liberum arbitrium ad eliciendos actus fidei, & internæ dilectionis DEI, qui actus etiam juxta adversarios sunt spiritualiter ac supernaturaliter boni: ergo datur liberum arbitrium seu libertas indifferentiæ cum prævia cognitione ad actus internos spiritualiter bonos. Ant. probatur. Homo peccator, si hos actus non eliciat, in æternum damnabitur: nam *qui non crediderit, condemnabitur.* Marc. ultim. & *qui non diligit, manet in morte.* 1. Joan. cap. 3 ergo signum est, quod sit in ejus libera potestate hos actus eliciendi: durissimum enim videtur aliquem punire, & quidem pœna æterna propter omissionem actus illius, quem eliciendi nullam habet potestatem. Profecto manibus, pedibusque ligatus non afficitur gravi aliqua pœna etiam solumodo temporali ex eo, *quod non incedat*, idque propterea principaliter, quia in his circumstantiis non est in ejus potestate *incedere.* Poterit contigisse, quod homo hic etiam ex culpa præcedenti juste vincula sustineat, ast vinculatum propterea de novo gravibus afficere pœnis, eo quod non incedat, videtur exuere omnem clementiam. Vide de hoc ulterius n. 75.

71. Dices cum Augustana Confessione: Juxta S. Paulum Apostolum 1. Cor. *cap. 2. vers. 14. Animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritus*: ergo peccator (qui *comparatus est jumentis, & similis factus est illis* Psal. 48. *vers.* 13.) non habet vires sufficientes in ordine ad actus spiritualiter bonos internos. Respond. negando consequentiam; quod enim homo animalis, seu (ut alii loquuntur apud Cornelium a Lapide hic) homo sensualitatibus & concupiscentiis deditus, non sentiat actualiter ea, quæ sunt spiritus, ex eo haud provenit, quasi vero Divina gratia adjutus non haberet potentiam & vires sufficientes, sed potius, quia renuit ordinariæ Divinæ gratiæ cooperari. Pulsat Christus ad ostium, & talis sensualis non aperit; gestit clarissimum Divinæ gratiæ lumen densissimas penetrare tenebras, ast concupiscentiis immersus sponte valvas occludit. Talis homo animalis non percipiens ea, quæ sunt spiritus, & a S. Juda Apostolo in sua Epistola ad vivum descriptus erat Confessionistarum Magister Lutherus, qui præcepta, saltem aliqua, Decalogi, præsertim illud *non concupisces*, servatu impossibile credidit, Jejunia Ecclesiastica sustulit, Sacerdotibus & Monachis contra sua vota expressa uxores concessit, ac ipsemet pessimo prævit exemplo sacrilegum cum quadam Moniali contrahens Matrimonium. En hominem animalem, ex cujus Apostasia tanta mala, dissidia in Romano Imperio diffidentia statuum inter se, Bella cruenta &c. &c. fuere exorta.

72. Dices 2. Juxta eandem Apostolum 2. ad Corinthios cap. 3 ℣. 5. *Non sumus sufficientes cogitare aliquid ex nobis, quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex DEO est*: ergo a fortiori neque sufficientes sumus operari ex nobis spirituale bonum: *nam velle adjacet mihi perficere autem bonum non invenio*, inquit iterum Apostolus ad Roman. c. 7. Respondeo explicando textum primum: non sumus sufficientes aliquid cogitare ex nobis (supple spiritualiter bonum) absque gratia Divina corroborante nostras vires imbecilles, concod. absolute loquendo; nego Ant. & pariformiter quoad *operar.* distinguo consequens. Etiam multi infirmi ob suam debilitatem dicuntur insufficientes ad ambulandum, non, quod nullas habeant prorsus vires sed quia vires sunt valde adhuc imbecilles, ita ut indigeant aliquo sustentante & adjuvante. Alter textus ad Romanus c. 7. ubi Paulus videtur adscribere sibi *velle*, *perficere*, ne quidem loquitur de spiritualiter bonis, sed potius ibidem Paulus discursum movet de motibus concupiscentiæ primo-primis, rationem prævenientibus, sicque in principiis Catholicorum, juxta dicta & dicenda, rationem formalis peccati non habentibus, quos equidem mediante gratia Divina potest velle, seu optare abesse, ut autem actu semper maneant, fatetur penes ipsum non stare: DEUS etenim eosdem sæpe permittit apud homines quoque justos pro majori humiliatione. Sic conquestus est Paulus 2. *Cor. cap.* 12. *v.* 8. de stimulo carnis; Responsum tamen ℣. 9. tulit a DEO, quod sufficiat sibi gratia sua, qua nimirum efficaciter adjuvante, omnem consensum deliberatum, ac voluntariam delectationem excludat. Cæteroquin DEUS non solum *perficere* sed etiam *velle* in nobis operatur (mediante nimirum sua gratia coadjuvante) uti clarissime attestatur Paulus ad Philipp. *cap.* 2. *vers.* 13.

73. Dices III. Homo peccator comparatur, in SS. Scriptura, & PP. *mortuo*, nam *stipendia peccati mors*, ad Rom. *cap. 6. vers.* 23. Item assimilatur *servo* ad Rom. 6. *vers.* 20. sed mortuus nullas prorsus habet vires in ordine ad vitam & actus vitales atque servus nullam libertatem respectu sui Domini: ergo neque peccator. Resp. hoc argumentum probare nimium, quod nempe peccator neque haberet amplius liberum arbitrium in ordine ad actus naturales, & politicos, ac spiritualiter bonos externos; sicuti mortuus nullas prorsus habet vires in ordine ad vitam, actusque vitales, & servus deperdit libertatem respectu Domini etiam quoad bona naturalia, qualia ab adversariis adducuntur, *uxorem ducere, domum fabricare &c.* Item argumentum hoc pariter probaret contra ipsosmet Adversarios, quod neque justus a peccato jam liberatus haberet libertatem indifferentiæ in ordine ad actus internos spiritualiter bonos, etenim sicuti D. Paulus loc. cit. peccatorem vocat *servum peccati* ita liberatum a peccato *vers.* 18 appellat *servum Justitiæ*: ergo si debemus adæquatam instituere paritatem inter servum temporalem, & inter hos, utrobique non erit libertas indifferentiæ ad actus internos spiritualiter bonos. Itaque inter mortuum & servum ex una, & inter peccatorem ex altera parte non est adæquata paritas in omnibus, sed tantum in aliquibus, puta, quod sicuti mortuus vitam perdit, ita peccator gravis gratiam habitualem sanctificantem, quæ hominem vivificat: Item, sicuti servus obedit Domino, ita peccator obediat concupiscentiis, & liberatus a peccato obediat justitiæ in sanctificationem. Hoc modo licet Textus *vers.* 16, & *vers.* 22. seipsum explicat, dummodo legatur in fonte.

ARTICULUS XIX.

De causa peccati.

74. D*E hac docent, quod, tametsi Deus creat & conservat naturam, tamen causa peccati est voluntas malorum, videlicet Diaboli, & impiorum, quæ, non adjuvante Deo, avertit se a Deo*, sicut Christus ait *Joan. c. 8. cum loquitur mendacium, ex se ipso loquitur*, Ita Lutherani, & libentissime consentiunt Catholici, quod DEUS non influat ullatenus ad esse formale peccati, sed sola creatura sit causa ejusdem: nam quoniam ex una parte *mandata Dei gravia non sunt.* 1. *Joan.* 5. *v.* 3. idque præsertim verum, si Divina simul cooperatur gratia, quæ nulli hominum denegatur: ex altera vero parte in principiis Catholicorum quilibet homo rationis capax habeat liberrimum arbitrium ad observanda dicta mandata, consequenter recte soli homini malitia adscribitur, si contra sanctissimam voluntatem Divinam hæc mandata transgreditur.

75. Econtra vero in principiis Adversariorum ex una parte saltem aliqua mandata Dei (in specie illud in Decalogo *non concupisces*) sunt servatu impossibilia; ex altera vero, non obstante hac impossibilitate, homo peccator talia mandata transgrediens committit formale grave peccatum, pœnæ æternæ damnationis subjectum, quamvis non libertatem indifferentiæ evitandi illud, ac servandi mandatum. Viderint modo Adversarii, qualiter stantibus his principiis defendere adhuc possunt, quod nullatenus Deus, sed solus homo sit Auctor peccati. Numquid talia homo nondum *renatus*, vel necdum *renovatus* culpam potius in Deum conjiceret clamando: *Domine Deus, tu optime noscens, insufficientiam meam, hoc non obstante mihi aliquando præceptum servatu impossibile imposuisti, nec vires novas tales dedisti, ut servare possem: ergo potius tu es causa transgressionis talis præcepti, quam ego: tu enim potuisses non præcipere, ego vero hoc præceptum semel a te positum non potui observare.* Revera si Rex aliquis malefactori, ob certum delictum in vincula conjecto (pone etiam, quod stimulis conscientiæ agitatus talis Malefactor ipsemet suum delictum coram Judice manifestaverit, ac sponte vincula subierit) Si Rex; inquam, huic malefactori manibus, pedibusque ligato de novo mandaret, ut illico suum thronum accederet, alias novam gravissimam subiturus pœnam, talis Rex, nisi prius vincula solvi juberet, censeretur immisericordissimus, nec malefactori (utpote in his circumstantiis impotenti) ullatenus adscriberetur culpa, seu tanquam peccaminosa transgressio hujus mandati de accessu ad Thronum Regium, sed potius Regi ipsimet impossibilitas mandati.

76. Non credis forsan Catholice, quod similia quæ de impossibilitate servandi nonnulla præcepta, ac de libertate post Adæ peccatum per concupiscentiam quasi vincula dicuntur, teneant atque defendant Lutherani? Audi Magistros eorum Gerandum, & Lomer, apud Pichler Part. II. Theologiæ Polemicæ Controv. I. Art. I. III. & IV. ubi I. admittunt definitionem S. Augustini peccati ut sic, *quod sit dictum, factum vel concupitum contra legem Dei.* Cujus explicationem Catholicam, tu Lector benevole, vide apud Reiffenstuel *Tract.* 3. *Theol. Moral. d.* 1. *q.* 2. II. jam ipsi dividunt peccatum ut sic in Mortale & Veniale, ast longe in alio sensu quam Catholici. Nos enim Catholici veniale dicimus, quod vel ex parvitate materiæ (puta ablatio unius obuli apud divitem) vel ex imperfectione actus (puta ob de-

ob defectum plenæ advertentiæ ac deliberationis) non solvit amicitiam Dei, etsi aliquam mereatur pœnam temporalem. Econtra vero Acatholici ex genere suo, ajunt, omnes transgressiones legum esse peccata mortalia, sicque æterno supplicio digna, puta ablationem unius oboli, levissimam indignationem: imo (quod miteris) motus quoque primo primos rationem prævenientes, posito etiam, quod in somno citra ullam cautaio prius in Vigiliis datam contingerent, dicunt esse transgressiones contra præceptum Decalogi, *Non concupisces*.

77. Quare asserunt III. circa divisionem peccati in mortale & veniale respiciendum potius esse ad personam, quæ legem transgreditur, quam ad parvitatem materiæ, qualem non admittunt &c. si enim illa sit persona venia haud digna (quales inquiunt esse homines nondum per Baptismum *renatos*, vel renatos quidem, ast per sua peccata iterum *Justitiam Christi depredemee*) omnes transgressiones legis etiam indeliberate, vel absque libertate indifferentiæ contingentes, apud hosce fore peccata mortalia, pœnæ æternæ damnationis subjecta. E. G. apud Turcam, vel Judæum motus levissimus indignationis, aut carnalis concupiscentiæ, quamvis fuerit primo primus, ac rationem præveniens; Econtra vero, si homo per fidem semel apprehendit justitiam Christi, nec eandem iterum deperdidit, tales ipsissimi motus irascibiles, vel carnales ex parte hujus, *veniam mererentur*, ut sibi non imputarentur ad pœnam æternam, sed per umbraculum meritorum Christi tegerentur, atque sic ex hoc capite ratione *veniæ* vocarentur *venialia* peccata. Ubi tamen, ut sint talia apud similes justos. IV. Requirunt, ut transgressio contingat ex infirmitate, vel ignorantia, aut prava concupiscentia sine perfecta advertentia, & consensu, atque peccator desuper doleat, & Mediatoris Christi meritis tegi petat, quod si hic lapsus (puta ablatio etiam unius oboli) fieret a justo scienter meditato, cum complacentia, advertentia, ac consensu, vel si, loquendo de præcedentibus (puta motibus indeliberatis) nullus conciperetur dolor, etiamsi cognoscantur similes transgressiones, tunc omnes istæ transgressiones juxta ipsos forent peccata mortalia, imputarentur a DEO, fides ac Spiritus sanctus excuterentur, & deinceps ipsos omnes motus etiam indeliberati, concupiscibiles, ac irascibiles &c. imputarentur pro gravi peccato, usque dum iterum per fidem apprehenderent justitiam Christi, Ita Lutherani, & quod hi dicunt de *renatis* seu *renovatis*, & de *non renatis*, aut *renovatis*, idem tenent Calvinistæ de *prædestinatis*, ac *non prædestinatis*, de quibus omnibus adhuc recurret sermo, explicando Propositiones damnatas Jansenianas, & Quesnellianas. Interim solummodo notes velim, quam difficulter (imo imperceptibiliter) memorati Acatholici sistentes in dictis principiis, salvare queant, DEUM non esse Auctorem peccati, saltem quoad eas transgressiones, quæ non sunt in libera potestate hominis, sicque peccata desuper tali homini servatu impossibilia.

ARTICULUS XX.

De fide, & bonis operibus.

78. IN compendium redigimus hunc articulum, utpote longiorem, fideliter tamen nihil substantiale de eorum doctrina intermittentes, quod subinde in nonnullis quoque præcedentibus articulis (a potiori tamen verba formalia ponimus) pro majori claritate, & brevitate observatum fuit. Qui totam Confessionem Augustanam verbotenus videre cupit, eam in Theologia Polemica P. Pichler prope finem reperiet. Igitur in præsenti.

79. Repetunt primo *Doctrinam suam de fide justificativa & bonis operibus Art. IV. VI. & XII. ac alibi sæpius traditam, conquerentes, quod falso accusentur, quasi bona opera prohibeant, cum tantum asserant, quod in his confidere non debeamus*. Secundo *vituperant Concionatores Catholicos, quod olim de his rebus parum docuerint, tantum urgentes certas ferias, certa Jejunia, fraternitates, peregrinationes, Rosaria, Monachatum, quæ vocant NB. Opera puerilia*. Tertio *gloriantur novi Reformatores isti Ecclesiæ (si superis placeat) quod Catholici ab ipsis admoniti non perinde, uti olim, opera hæc inutilia atque puerilia prædicent: atque insuper nunc fidei mentionem faciant, de qua altum antea erat silentium*. Quarto ajunt, *fidem hanc justificativam pavidis conscientiis plurimum consolationis afferre, quæ non possunt reddi tranquillæ per ulla bona opera, sed tantum fide; nam justificati per fidem pacem habeamus apud DEUM per Dominum JESUM Christum, excitat nos Apostolus ad Rom. cap. 5. v. 1.* Quinto *admonent homines, quod hanc fidem justificativam non debeant sumere præcise pro fide Historica, qualis etiam est impiis, & diabolo, sed pro fiducia, quæ consolatur, & erigit perterrefactas mentes, quatenus firmiter credunt, & confidunt, sibi per merita, & justitiam Christi mediante hac fide apprehensam peccata sua non amplius imputari*. Ita Lutherani: Ubi

80. Catholici ipsis ad singula puncta respondent: Ad *primum* jam fuit ad Art. IV. VI. & XII. probatum, quod sacra Scriptura non solum fidei, verum etiam dilectioni ac Pœnitentiæ, aliisque bonis operibus adscribat remissionem peccatorum, augmentum gratiæ, & Regnum Cælorum vel de congruo, vel de condigno, mediate, vel immediate, prout nimirum est status promerentis ac qualitas operis, de quibus integer tractatus in Theologia speculativa habetur, agendo de gratia & meritis. *Venite Benedicti Patris mei*, inquit Christus apud Matth. c. 25. V. 35 ac seqq. *Possidete Regnum paratum vobis a constitutione mundi. NB. esurivi enim & dedistis mihi manducare*. Illud sufficienter capere nequeunt Theologi Catholici, quomodo Confessionistæ volentes, fidem justificatam debere apud illud, in quo existit ferre bona opera, tamquam bonos fructus, quomodo (inquam) doceant consequenter doctrinæ sui Magistri Lutheri, qui inter propositiones a Leone X. damnatas 31. voluit, quod etiam NB. *Justus in omni opere bono peccet*; ubi ergo apud Justificatum vera, & proprie talia bona opera? Quod si per bona opera velint peccata intelligere, gratis admittimus, in similibus nos non debere confidere.

81. *Ad secundum*, si aliqui fuerint Concionatores Catholici, qui nullam in pulpitis mentionem fecerunt (quod tamen ignoro) de fide & bonis operibus, particulares hi homines male fecerunt, longe pejus tamen Acatholici, si propter particulares hos abusus cum ingenti perturbatione, & damno Ecclesiæ a fide apostatarunt, nam *propter abusum non est tollendus usus*. uti communiter receptum sonat proverbium. Cæterum falsitas hujus assertionis Augustanæ videtur ex ipsis ejusdem Verbis erui: si enim (uti fatentur) nostri Concionatores prædicarunt de feriis ac Jejuniis observandis, de Confraternitatibus, Rosariis, Monachatu &c. eo ipso prædicarunt de bonis operibus, Vosne hæc opera *puerilia* publice pronunciare, & sic in scriptis Catholico Imperatori Carolo V. præsentare ausi fuistis, cum ipsamet coronata Capita sæpius eadem opera (quæ vos *puerilia* nominatis) summa devotione, ac populi ædificatione exercuerunt? *pueriliterne* egit S. Basilius, qui tempore antiquissimo, id est circa annum Christi 369. (ubi veram adhuc agnoscitis Ecclesiam) celeberrimum suum Ordinem instituit? Puerilia exercuerunt famosissimi sancti Patres, & Ecclesiæ Doctores, Hieronymus, Chrysostomus, Gregorius Nazianzenus, qui primis adhuc sæculis mentionatum S. Institutum, seu, uti vos vocatis, *Monachatum* amplexi fuerunt? Abiit ab impio filio suum sanctissimum æque ac doctissimum Patrem, nec non Ecclesiæ Columnam S. Augustinum nominare puerilem, eo quod sanctissimam fundaverit Religionem? Ut taceam jam sanctissimum Patriarcham Benedictum, pariter primis quinque sæculis florentem, sub cujus cucullo quamplures Imperatores, Reges, & Principes sese absconderunt. Istane exercere, aut pro stimulo Virtutis in Cathedra Populo proponere apud vos sunt puerilia?

Ad tertium punctum patet responsio ex præcedenti: si enim mentionata puerilia non sunt, nec inutilia, potuerunt laudabiliter in Cathedra Populo proponi. Quod si in aliquibus locis de necessariis fidei neque in pulpitis, neque in instructionibus Catecheticis quidnam fuerit adductum, error erat particularis, quales correxit quamplures Concl. Trid. tractando de Reformatione; exinde tamen nihil sequitur ad intentum: si enim in agro reperitur triticum, & zizania, atque in vera Christi Ecclesia boni & mali, mirandum non est, quod etiam in aliquibus locis mali subinde abusus vigeant.

Ad quartum in primis non video, quomodo fidem justificativam habens possit esse adeo tranquillus, & securus de sua salute, quoniam in principiis Lutheri juxta propositum a Leone X, damnatum ordine 35. *nemo* NB, (adeoque nec justus) *est certus, se non semper peccare mortaliter propter occultissimum superbiæ vitium*. Insuper si Domini Pastores apud suas oviculas subinde Ecclesiæ Catholico-Romanæ non affingerent nescio quæ falsa, qualia docere ne quidem cogitavit: si ipsis proponerent, quod sententia tenentes *fidem sine operibus salvare*, fuerit error Ætianorum, seu Eunomianorum, jam primis quatuor sæculis nimirum circa annum Christi 353. teste Joanne Siando existentium: si insuper sincere adderent fundamenta Catholicorum, cur hi negent, solam fidem salvare, nescio sane, qualem consolationem & pacem, utrum non potius Conscientiæ stimulus atque anxietates essent habituræ dictæ oviculæ, commiseratione dignissimæ. Pacem habeamus apud DEUM per fidem, sed per fidem vivam, quæ sine operibus mortua est. *Si omnem* (NB. nulla hic excipitur) *habuero fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero, nihil sum*, inquit Apost. 1. Corinth. c. 13. Commedent ergo Domini Pastores oviculis suis enixe charitatem: habebunt enim exinde forsan circa fidem ignorantia invincibili laborantes, ac ceteroquin a via mandatorum DEI graviter aberrantes saltem hoc remedium restans salutis æternæ.

Ad quintum etiam nos Catholici volumus, ut fides sit conjuncta cum fiducia in DEUM, solummodo negantes, quod

quod hæc sole justificet. Audient, quæso, errantes oviculæ verba formalia doctrinæ Catholicæ, & redeant ad ovile, in quo unus est Pastor. Textus igitur sic sonet: Sess. VI. Conc. Trid. c. VI. de Justificatione. *Disponuntur ad ipsam Justitiam, dum excitati divina gratia, & adjuti, fidem ex auditu concipientes, libere moventur in DEUM, credentes, vera esse, quæ divinitus revelata & promissa sunt; atque illud in primis, a DEO justificari impium per gratiam ejus per redemptionem, quæ est in Christo JESU; & dum peccatores se esse intelligentes a Divinæ Justitiæ timore, quo utiliter concutiuntur, ad considerandam DEI misericordiam se convertendo, in spem eriguntur, NB. fidentes, DEUM sibi propter Christum propitium fore &c.*

ARTICULUS XXI.

De Cultu Sanctorum.

82. DE hoc docent, *quod memoria Sanctorum proponi potest, ut imitemur fidem eorum, & bona opera juxta Vocationem. Uti Cæsar imitari potest exemplum David in bello gerendo ad depellendos Turcas a Patria. Sed Scriptura non docet, invocare Sanctos, aut petere auxilium a Sanctis, quinimo Christum populo nobis Mediatorem, Propitiatorem, Pontificem, & Intercessorem &c.* Ita Lutherani.

83. Econtra vero Catholici, pro aris & focis loquentes, defendunt, posse Sanctos in Cœlis non solum coli, verum etiam invocari, atque ab ipsismet auxilium peti, idque eror saltem deductive ex sacra Scripture. Et dato etiam, quod illic non haberetur, sufficere deberet continue praxis etiam antiquissimæ Ecclesiæ, per Testimonie SS. PP. primorum quinque sæculorum, nobis manifestata.

84. Ut autem hæc veritas Catholica magis intelligatur, ante probationem ejusdem prænotandum, quid sit Cultus & quid *Invocatio*. Itaque cultus ut sic, est *excellentiæ in altero relucentis agnitio, ejusque cum debita animi submissione contestatio*. Solet is in sensu largiori etiam dici *adoratio*, quamvis rigorose loquendo adoratio competat soli DEO. Dividitur autem cultus ut sic in *politicum* seu *Civilem*, & in *Religiosum* pro diversitate excellentiæ in altero recognitæ: nam si excellentia alterius respicitur pure naturalis, qualis est in Principibus, Magistratibus, Parentibus &c. etiam cultus exhibitus censetur mere *politicus* ac *Civilis*. Sic solemus apud magnos Principes flectere genua, apud Illustras præsentes detegere caput &c. Quod si vero excellentia alterius respiciatur supernaturalis, cultus exinde exercitus erga talem dicetur *Religiosus*, qui si exhibetur DEO, est cultus *Latriæ*, si Beatissimæ Virgini, *Hiperduliæ*: si Sanctis, *Duliæ*, de quibus vide Reiffenstuel *Tract. 5. Theol. Moral. Dist. 1. q. 3. & 4.*

Loquendo de *Invocatione*, eadem est *petitio Auxilii vel patrocinii alterius cum aliqua fiducia*. Addit igitur invocatio super cultum adhuc duo, nimirum *fiduciam cordis*, ac *preces* ad illos, quos colimus & quorum patrocinium seu auxilium imploramus, directas, pro quo.

85. Sciendum ulterius, quod, DEUM invocamus, nullatenus *Patrocinium* (cum ipse sit superius) sed potius *auxilium* humillime flagitemus ab Eodem, tanquam ab Auctore omnium gratiarum, & Donorum, qui ex propria sue Virtute, Potestate, & Auctoritate, potest petita nobis clementissime conferre. Econtra Sanctorum frequentius, saltem in petitionibus, imploramus potius *Patrocinium*, ut Isti tanquam singulares Dei amici sint Intercessores, Patroni, & Advocati nostri apud ipsum Deum, pro nobis & nobiscum orando, quatenus tanquam Auctor omnium gratiarum hoc vel illud beneficium elargiri, seu hoc aut illud malum misericorditer avertere dignetur. Et hinc ad Deum clamamus: *Miserere nobis*, ad Sanctos vero, *orate pro nobis*. Nolo tamen per hæc dicta negare, quod aliquoties Sanctorum non solum *Patrocinium*, verum etiam *auxilium* immediate petatur, suspirando E. G. ad Beatissimam Immaculatam Virginem pro dono Castitatis, ad S. Antonium Paduanum pro inventione rerum deperditarum; ad S. Apolloniam pro avertendo dolore dentium &c. non quasi putaremus, Sanctos habere hanc potestatem largiendi similes gratias ex se ipsis, sed quia existimamus, Deum hisce tanquam specialissimis Amicis hujusmodi potestatem quasi præmium accidentale dedisse, vel quia & hi in vita quoad talem Virtutem singulariter eminuerunt, vel in simili parte corporis amore Dei tormenta principaliter sustinuerunt, ut hac ratione aliis invocantibus similia dona conferre queant. Majoris claritatis gratia pro exemplo nobis serviat magnus aliquis in Aula Regia Minister, quem Rex in signum æstimationis, atque amoris sui plurimis cumulat muneribus: apud talem Ministrum vel possum immediate rogare auxilium, supplicando E. G. pro aliquo ex his pretiosis munusculis sibi a Rege dono datis, vel implorare patrocinium, quatenus meum agat Patronum apud ipsum Regem, apud quem pro gratia supplico. Unde maximam Catholicis faciunt injuriam, qui eos quasi Idololatras, & Ethnicos proclamant; nullatenus enim nos colimus Sanctos tanquam Deos, cultu Latreutico, nec imploremus, quasi a se habentes Virtutem sanandi &c. sed veneramur tanquam amicos Dei, Patronos, vel auxiliatores mediante ipsomet Deo, qui honoratur in Sanctis suis, & a quo tanquam immenso omnium donorum mari diversa gratiarum flumina principaliter exeunt, & ultimato iterum in illud mare redeunt. H. N.

86. Respondetur I. Saltem deductive ex Sacra Scriptura habetur, licite invocari Sanctos in Cœlis. Probatur *Primo*, juxta Sacram Scripturam possunt invocari pii homines in hac vita adhuc degentes: ergo recte exinde deducitur, multo magis posse invocari Sanctos in altera vita existentes, cur enim hi in gratia jam confirmati, atque singulares amici Dei essent deterioris conditionis, quam homines in terris, non raro, quamvis cæteroquin pii, nonnullis tamen imperfectionibus maculati? Anteced. Probat. ex *cap. 15. ad Romanos v. 30.* ubi S. Paulus ait: *Obsecro vos, ut adjuvetis me in orationibus pro me ad Deum*, & ad *Coloss. cap. 4. v. 4. Orationi instate &c. orantes simul & pro nobis.*

Probatur 2. Juxta Sacram Scripturam Angeli possunt invocari: ergo etiam Sancti; cum eadem sit utrobique ratio. Anteced. probatur, sic enim Angelum invocavit Jacob Patriarcha Oseæ *cap. 12. vers. 4.* ibi: *Jacob invaluit ad Angelum flevit, & rogavit eum*, sic Eliphas Job Amico suo *cap. 5. v. 1.* in miseriis sequens dedit consilium: *ad aliquem Sanctorum convertere.* Super quem textum D. Augustinus apud Pinedam per *Sanctos* intelligit *Angelos*. Nec obest Concilium Laodicensa teste Theodoreto prohibens invocationem Angelorum. Etenim in primis illud erat Concilium præcise particulare, quod non habet Auctoritatem fidei conformiter Quæst. Prolegom. nisi quoad ea, respectu quorum a summo Pontifice approbatur, aut a tota Ecclesia recipitur. Deinde prohibuit invocare Angelos non absolute, sed tanquam Deos minores, qui fabricassent mundum, prout voluit Simon Magus. Ita S. Paulum intelligunt SS. Hieronymus & Chrysostomus.

87. Respondetur II. Dato etiam (nullatenus tamen concesso) quod ex Scriptura non sufficienter colligeretur licita Invocatio Sanctorum, deberet pro hoc sancto exercitio sufficere Traditio Apostolica, quam declarat praxis continua Ecclesiæ ex Patrum antiquissimorum Testimoniis nobis innotescens. Sic in *primo* statim *sæculo* præter Liturgias S. Petri & Jacobi, Divus Dionysius Areopagita suasit, ut quis *suæ parvitatis conscius adeat ad aliquem Sanctum, ut se adjuvet, ac pro se roget. Sæculo II.* S. Irenæus *lib. 5. cap. 19.* Beatissimam Virginem Mariam proposuit tanquam *advocatam*. *Sæculo III.* Origenes in Lament. inquit: *Incipiam me genibus prosternere, & deprecari universos Sanctos, ut mihi non audenti petere Deum propter nimietatem peccati, succurrant. Sæculo IV. & V.* tot adsunt SS. PP. textus, ut nec Adversarii moderni, nominatim Lomer, audeant negare, pro tunc jam viguisse invocationem Sanctorum. *Ut efficax nostra sit oratio* (inquit S. Ambrosius precat. 2. præparante ad Missam) *B. Mariæ V. suffragia peto &c. Apostolorum Intercessionem imploro &c. Martyrum preces deposco &c. Confessorum Orationes expostulo.* Cui adstipulatur S. Augustinus in meditat. *cap. 40. Exaudi me Trinitas Sanctorum per merita Prophetarum, per suffragia Apostolorum, per constantiam Martyrum, per fidem Confessorum, per castitatem Virginum, & NB. per intercessionem omnium Sanctorum.* Plures similes textus & Orationes reperies apud Controversistas, notanter apud Pichler *Part. 2. suæ Theolog. Polemicæ hic*, fundamentaliter refutantem Præconem Augustanum Lomer, qui per quaterniones plusquam quinquaginta veritatem istam Catholicam impugnare præsumpsit: Recogitent Domini Pastores ultimam vitæ suæ luctam, ubi, antequam in longam eatur æternitatem, pugnandum adhuc est cum potenti illo adversario, *qui tamquam leo rugiens circuit quærens, quem devoret*, *1. Pet. c. 5.* an non consultum tunc foret cum SS. PP. Augustino, Ambrosio, & aliis B. Virginem Mariam, atque Sanctos conciliare sibi tamquam adjutores, & patronos, quem eosdem cum Luthero excludere?

88. Dices I. Christus qua Homo, unicus est Mediator, Propitiator, Pontifex & intercessor noster, per quem accessum habemus ad Deum juxta illud *1. Timoth. c. 2. v. 5. Unus est Mediator Dei & hominum, Homo Christus Jesus*: ergo Catholici non recte invocant plures nimirum Sanctos, tanquam Mediatores, & Intercessores pro nobis ad DEUM. Respond. Explicando textum disting. Ant. Christus qua Homo unus est Mediator & Intercessor noster ad Deum principalis, & in quem ultimato omnia redundant: concedo, minus principalis, nego. Christus itaque qua Homo in tantum est unicus Mediator noster principalis & in quem ultimato omnia redundant, quatenus ex Ejusdem meritis, sanguine, & NB. Redemptione omnes Reliqui facti sunt Sancti, amici Dei &c. valentes exinde suum pro Clientibus interponere Patrocinium, & quasi Dispensatores Dei præstare auxilium, prout textus, si integer poniros, se ipsum declarare videtur sequentibus formalibus: *Unus Deus*,

Deus, unus mediator Dei & hominum homo Christus Jesus NB. qui dedit Redemptionem semetipsum pro omnibus. Alias sane si per Christum minus principales, & mediati Intercessores excluderentur, nec tales forent pii in terris, nec Angeli in Cœlo contra ipsos textus Sacræ Scripturæ superius in Responsione I. adductos. Siste ante oculos tuos in Aula Regia unicum Regis filium, omnia apud Patrem valentem, simul tamen etiam potentes Ministros, & Regis amicos, quos Rex honorari cupit. Num male, aut filio Regis injuriam facit, qui equidem pro suo principali Patrono filium Regium sibi eligit, aliquoties tamen etiam Regios amicos, & Ministros accedit, ut vel sibi ulteriorem apud Regium Principem favorem, vel apud ipsum Regem Patrem Supplicatam impetrent gratiam?

89. Dices II. Sancti in tanta distantia Cœli a terra non vident, nec audiunt nostras preces, neque intelligunt interne directa ad ipsos suspiria in particularibus nostris necessitatibus: ergo non sunt invocandi, cum foret labor frustraneus. Antec. Probatur ex illo *Eccl. c. 9. Viventes sciunt se morituros, mortui vero nihil noverunt amplius*. Et ex *Isaia c. 63. Abraham nescivit nos, & Ignoravit nos*. Resp. I. Si etiam cum nostro Bernardino Veivveis in suo Speculo transmitteretur, Sanctos nec audire in particulari nostra desideria & preces, necdum sequi, Hos non esse invocandos, eo quod adhuc possent generaliter pro omnibus eosdem implorantibus suam interponere intercessionem apud Deum omnia videntem. Resp. II. Quamvis Sancti has hominum preces non viderent, possent tamen a Deo quasi audire, seu percipere per specialem Revelationem. Resp. III. Sanctos similia, uti ipsosmet Angelos, videre in Deo tanquam clarissimo speculo. Textus pro contraria sententia adducti, si quid probarent, solummodo ostenderent, quod in Antiquo Testamento non fuerint cognita ista suspiria, & invocationes in hac vita degentium, cum Patres in Lymbo clarissimum hoc speculum, nempe essentiam Divinam similes invocationes repræsentantem necdum intueri potuerint. Deinde præfati textus nec sunt ad propositum; primus enim, uti ex contextu patet, solummodo vult, mortuos nihil amplius conducens ipsis ad bona opera, & ad peragendam Pœnitentiam noscere, sicut noscunt viventes, se morituros, & exinde etiam remedium contra peccatum possunt assumere. Secundus textus declaratur, quod Abraham Israelitas non amplius noverit tanquam filios ob sua peccata, sic pariter sponsus in Parabola Evangelica de decem Virginibus dicit ad fatuas, *Nescio vos*. Clementissimus avertat Deus, ne similia suo tempore verba, *Nescio vos*, loquatur ad Acatholicos, dum Cœlestes cum sponso celebraturi nuptias intrare volunt januam Regni Cœlestis, non portantes secum oleum bonorum operum, & lumen veræ charitatis. *Qui recte & credunt, & vivunt, juste assimilantur quinque prudentibus: qui autem profitentur quidem fidem in Jesum, non autem præparant se bonis operibus ad Salutem, reliquis quinque assimilantur Virginibus fatuis*, inquit antiquissimus Origenes Homil. 37. in Matthæum.

§. VII.

Septem prætensi, & a Confessione Augustana per septem Articulos Catholicis imputati abusus refutantur.

90. Antequam descendam ad refutationem singulorum præmonendum censui, quod & ipsa Confessio Augustana, priusquam singulos referat prætensos in Ecclesia Catholica quasi introductos abusus, incipiat a verbis veritati non consentaneis, & claudat verbis sibi contradictoriis, ut nimirum vel sic eorum Confessio, tanquam *symbolum fidei suæ*, sit conformis ipsimet illorum *fidei*. Initium itaque circa abusus in formalibus ponit memorata Confessio Augustana taliter: *quod de nullo Articulo fidei dissentiant ab Ecclesia Catholica*, cum tamen in superioribus Articulis circa *fidem justificativam, bona opera, causalitatem Sacramentorum ex opere operato, ac invocationem* totaliter a Catholicis discrepent &c. En in principio falsitatem! Item in Epilogo post Articulum VII. ajunt, *quod de pluribus abusibus dici potuisset &c.* & tamen in principio inquiunt, *paucos tantum esse abusus*, quos ipsi tanquam novos, & contra voluntatem NB. Canonum receptos omittunt. En in fine contradictionem! pergamus nunc ad singulos.

ARTICULUS I.

De utraque specie.

91. L*Aicis datur utraque species Sacramenti in Cœna Domini &c. Et tantum consuetudo non ita vetus aliud habet &c. Hæc vero consuetudo non solum contra Scripturam, sed etiam contra veteres Canones & exemplum Ecclesiæ recepta est*. Ita Acatholici.

Econtra vero Catholici, etsi ultro admittant, in Scriptura non esse prohibitum, ut Laicis distribuatur Eucharistia sub utraque specie, addunt tamen, sed necesse ibidem præceptum positive a Domino, ut porrigatur ipsis sub specie utraque; Item porrigere Laicis Eucharistiam sub una tantum specie nec pugnare contra veteres Canones, nec contra exemplum Ecclesiæ antiquæ, in qua modo sub una, modo sub duabus Eucharistia speciebus dabatur. Veritas hæc Catholica ut pateat magis,

92. Supponendum est, etiam sub unica tantum specie panis vel vini realiter contineri Christum Dominum totum carne & sanguine, corpore & anima, Divinitate & humanitate; ita tamen, ut vi verborum in consecratione panis ponatur immediate *corpus*; alia vero concomitanter; in consecratione vero vini vi verborum *Sanguis Christi*. Cum autem tam in consecratione panis, quam vini reliqua ponantur per concomitantiam, sicque realiter totus Christus. Ratio est: quia Christus utrobique, nimirum sub speciebus æque panis, ac vini, adest non tanquam mortuus (etenim post resurrectionem non amplius moritur ad *Rom. c. 6. v. 9.*) sed tanquam vivus, & quidem homo Deus, ac consequenter propter naturalem connexionem partium inter se, & propter unionem Hypostaticam, naturam inter humanam & Divinam in qualibet specie existit totus Christus. H. N.

93. Respondetur I. Nullum est assignabile in S. Scriptura mandatum Divinum, quo Christus Laicis præcepisset sumptionem Eucharistiæ sub utraque specie. Probatur 1. si foret assignabile aliquod tale mandatum, esset deducendum ex eo, quod Christus in ultima Cœna, dum instituit sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum sub utraque specie panis & vini, adjunxerit hæc formalia *Matth. cap. 26. Bibite ex hoc omnes*; sed ex his verbis non eruitur mandatum Domini pro laicis; ergo. Majorem ultro fatentur adversarii in sua Confessione Augustana. Minor probatur ex eo, quia Christus ibidem ultimam Cœnam instituit non præcise per modum Sacramenti, sed & insuper per modum sacrificii, direxitque mentionata verba, *Bibite ex hoc omnes* ad Apostolos, quos consecravit Sacerdotes; adeoque ex his verbis non eruitur mandatum Domini pro Laicis, ut sumant Eucharistiam etiam sub speciebus vini. Confirmatur. Illi, ad quos Christus direxit hoc mandatum obtemperantes biberunt omnes; ita enim legitur *Marci cap. 14. v. 23. Et biberunt ex illo omnes*. Ubinam autem vel ex S. Scriptura vel ex communi antiquæ Ecclesiæ persuasione habetur, quod pariter præter Apostolos biberint ex illo calice E. G. Paterfamilias Cœnaculi, & alii inservientes? Quod si non: signum est, ad alios extra Apostolos illa verba non fuisse a Christo Domino directa.

94. Probatur 2. Si mandatum Christi Domini in ultima Cœna sumendi Eucharistiam sub utraque specie fuisset directum præter Apostolos ad omnes etiam Laicos, tunc ipsimet Apostoli numquam porrexissent Eucharistiam Laicis sub una specie; sed sic porrexerunt; ergo. Major patet, quis enim audeat dicere, Apostolos in causa tam ardua fuisse transgressos mandatum Christi Domini? minor probatur: Etenim Apostoli fidelibus, ad audiendam eorum prius doctrinam congregatis, distribuerunt potius Eucharistiam sub speciebus panis, juxta illud *Actor. cap. 2. v. 24. Erant perseverantes in doctrina Apostolorum, & communione fractionis panis*; de qua fractione Apostolus 1. *Corinth. cap. 10. v. 16.* ait: *Panem quem frangimus, nonne participatio corporis Domini est?* Ubi haud dubie pariter de speciebus vini mentio facta fuisset, si in omni distributione panis Eucharistici etiam calix Domini non solum potuisset, sed etiam ex mandato Christi in Communione Laicorum necessario addi debuisset. Profecto neque Israelitæ comedentes Agnum Paschalem, vel Mannam de Cœlo pluentem (quæ NB. erant figuræ *Eucharistiæ*) leguntur adjunxisse semper ac necessario aliquem potum: cur ergo a figura non liceat hic argumentari ad figuratum?

95. Probatur 3. Non solum Apostoli, verum etiam successores in primitiva Ecclesia, ac primis quatuor sæculis sæpius porrexerunt Laicis Eucharistiam sub unica tantum specie vel panis, vel vini: ergo signum est, quod ex parte Laicorum non adsit mandatum Domini semper sub utraque specie sumendi Eucharistiam. Consequentia patet; nam ex Confessione Adversariorum Ecclesia antiqua primis quatuor sæculis erat adhuc in sua doctrina conformis Doctrinæ Christi, *sponsa immaculata*, ac *sine rugis*. Antecedens vero probatur: sic enim I. jam ad annum Christi 57. itinerantibus hoc Sacramentum datum fuit sub sola specie panis, ut in vitæ discrimine (Sacerdotibus pro tunc adhuc valde raris) Viatico muniri possent. Ita apud Franciscum Henno testatur Baronius ad dictum annum. II. Græci per totam quadragesimam (exceptis diebus Sabbatinis & Dominicis, quibus Sacerdotes consecrabant) communicabant solummodo ex *præsanctificatis*, id est, ex illis tantummodo hostiis, quæ aliis jam diebus, puta Sabbatinis & Dominicis fuerant a Sacerdotibus consecratæ, de quo usu videantur Concilium Laodicense

can.

can. 49 Trullanum *can.* 51. & Innocentius I. in *Epist.* I. *c.* 4. III. Pariter primis sæculis tradebatur Eucharistia Eremitis, ut in subtuguria deferrent, ac tempore sibi bene viso sumerent, quod idem fiebat in navigatione longa, aut gravi persecutione quoad alios: non autem est verisimile, quod species vini simul cum hostia secum acceperint, tum quia præsertim continuante diutius persecutione, Eucharistia aliquoties per integrum annum reservabatur; tum quia ab Eremitis sæpius ad remotissimos a loco receptionis recessus deferebatur: ubi interim species vini fuissent corruptæ. Ita testantur Tertullianus, S. Cyprianus, Clemens Alexandrinus, Basilius, & alii passim apud Controversistas videndi. IV. Infirmis, saltem una, alterave vice porrigebatur Eucharistia sub sola specie panis, uti præter Eusebium Cæsar. *lib. 6 Histor. Ecclesiast.* plures citet Cardinalis Bellarminus hic. Item infantibus needum potentibus solidum cibum comedere olim instillabatur præcise sacratissimus sanguis Christi sub speciebus vini &c. ergo a primo ad ultimum in primitiva Ecclesia non porrigebatur semper Eucharistia sub utraque, sed aliquoties etiam sub unica tantum specie.

96. Respondetur II. Cum sacra Communio sub utraque specie non fuerit a Deo Laicis præcepta, sed tantum permissa, prout jam ante Concilium Constantiense docuerunt Alexander Alensis, Albertus Magnus, D. Bonaventura, & D. Thomas apud nostrum Bosco hic *dist.* 4. *sect.* 8. potuit exinde Ecclesia pro diversitate temporum & circumstantiarum hanc communionem sub ambabus speciebus vel adhuc permittere, vel etiam positive ea gravi causa præcipere, aut prohibere, prout videbatur in Domino. Probatur 1. Ex Potestate Vicaria Christi: si enim Rex in temporalibus potest ordinare ea, quæ ex una parte non sunt contra mandatum Divinum, & ex altera spectent ad bonum temporale Reipublicæ, cur non æque Vicarius Christi S. Petrus, & successores quoad illa, quæ respiciunt bonum spirituale? Accedit, Quod S. Paulus tanquam Minister Dei, & Dispensator Mysteriorum ejus, partim non nulla, quæ non sunt contra mandatum Divinum actualiter disposuerit spectantia adhuc ad Cœnam Domini, uti patet 1. *Corinth. cap.* 11. *v.* 33. partim plura adhuc ordinare intenderit, uti colligitur ex propriis *loc. cit. v.* 34. ibi *Cætera, cum venero, disponam*. Cur igitur hæc potestas disponendi denegetur Petro, & illius successoribus?

97. Respondetur III. Sacra Communio sub utraque specie fuit de facto ab Ecclesia Catholico-Romana, præsertim a Concilio Constantiensi *sess.* 21. *cap.* 2. & ibidem *Can.* 2. recte Laicis ordinarie prohibita ex causis valde gravibus; hincque immerito eadem propterea traducitur ab Acatholicis, prout magis patebit assignando nonnulla ex motivis prohibendi. Itaque 1. porrectus antea Laicis sanguis non raro in Communione, præsertim apud pueros, Rusticos, tremulos senes: vel in magna communione compressione effundebatur cum magna irriverentia Sanctissimi Sacramenti, ad quam evitandam etiam jam antea fuit apud Infantes sublata consuetudo sumendi sacratissimum Sanguinem. 2. Species vini non potuerunt, maxime in magis remotioribus & Ecclesiis filialibus, tam prompte haberi pro ægrotis, nam reservatæ acescebant faciliter non sine gravi irreverentia SS. Sacramenti, maxime in Regionibus calidioribus, & tempore æstatis. 3. Idem sæpe contingebat, quando in maximis solemnitatibus, refrigescente in dies devotione, magna vini quantitas consecrata remansit, quam deglutire Sacerdotes frequenter abhorrebant, repertis in fundo Calicis variis non raro sordibus, præsertim si & Vetulæ ex naribus stillantes, lepra, aliisque deformitatibus, quas natura abhorrere solet; affecti, vel vehementi tussi molestati, præsertim alias agrestes homines ex illo calice biberunt. 4. Cessabat frequens usus Eucharistiæ, præsertim in Ecclesiis pauperibus, & ubi vinum caro emebatur pretio. 5. Magna in hoc puncto inter membra Ecclesiæ extabat difformitas, populo in una regione sub una, in altera sub duplici specie SS. Sacramentum Eucharistiæ sumente. Hæc, præsertim periculum irriverentiæ, ut melius evitentur, tandem Ecclesia præcepit, ut Laicis deinceps, nisi ob novas circumstantias aliter aliquando disponendum videatur, SS. Eucharistia non nisi sub speciebus panis porrigatur, quamvis & hi antecedenter potuerant calicem sumere, non prohibente id Christo, sed relinquente determinationem charissimæ sponsæ suæ Ecclesiæ. Ut autem hoc magis capiatur ab Acatholicis, & eorum objectiones clarius solvantur.

98. Sciendum 1. Catholicos omnino admittere hoc Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum fuisse institutum in ultima Cœna Domini: ibi enim post prolata verba consecratoria sub speciebus panis & vini vere continebatur SS. Corpus & Sanguis Christi, in quo principaliter consistit dictum Sacramentum, quod dein a fidelibus devote receptum per modum cibi spiritualis longe magis confortat animam, quam cibus naturalis ipsum corpus. 2. Defendunt Catholici cum Concilio Trident. *Sess.* 22. *de Sacrif. Missæ cap.* 1. Sanctissimam Eucharistiam non solum in ultima Cœna habuisse rationem Sacramenti, verum etiam rationem sacrificii incruenti, repræsentantis cruentum in ara Crucis sacrificium, ubi utrobique Hostia, seu victima pretiosissima est ipsemet Christus Cœlesti Patri oblatus. Docent, hanc cruenti sacrificii repræsentationem in eo vel maxime consistere, quod mystice ac vi verborum utriusque consecrationis separetur corpus a sanguine, quamvis realiter loquendo tam in consecratione panis quam calicis adsint corpus & sanguis Christi cum anima & Divinitate, de quo vide Reiffenstuel *Tract.* 14. *Theolog. Moral. Distinct.* 5. *quæst.* 1. 2. & 4. Firmiter credunt, conformiter Concilio Trident. *Sess.* 22. *de Missæ sacrif. Can.* 2. Apostolos in ultima Cœna a Christo fuisse simul consecratos novi Testamenti Sacerdotes, ipsisque traditam potestatem in corpus Christi verum, puta consecrandum, offerendum, & sumendum &c. uti post resurrectionem ejusdem complete fuit attributa potestas in corpus Christi mysticum, quando Christus Joan. cap. 20. *v.* 22. & 23. insufflavit, & dixit eis: *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis*. 5. Fatentur cum concilio Tridentino in formalibus sess. 22. cit. c. 1. quod Christus Apostolis in ultima Cœna tamquam novis Sacerdotibus non solum *tradiderit corpus & sanguinem, ut sumerent* (puta pro integrando sacrificio) verum etiam *eisdem, eorumque in sacerdotio successoribus, ut offerrent, præceperit per hæc verba: Hoc facite in meam commemorationem, uti semper Ecclesia Catholica intellexit, & docuit*. Et licet hæc ultima verba, *Hoc facite in meam commemorationem*, apud Evangelistas reperiantur sollummodo penes consecrationem panis; expresse tamen S. Paulus 1. Corinth. cap. 11. v. 25. testatur, eadem quoque a Christo fuisse addita in consecratione vini, prout de facto quoque in Missa post consecrationem calicis ad elevationem dicuntur sequentia: *Hæc quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis*. 6. Notant Theologi Catholici, quod, etsi ex Concilio Tridentino eruatur per verba, *Hoc facite in meam commemorationem*, Apostolis ac successoribus tanquam Sacerdotibus sacrificantibus fuisse a Christo præceptum, offerre hanc Hostiam, nimirum SS. Corpus ac sanguinem Christi, atque etiam pro integritate Sacrificii sumere illud: disputatur tamen adhuc inter Catholicos, utrum pariter Laicis fidelibus, utpote non sacrificantibus, fuerit datum mandatum Divinum summendi illud saltem sub speciebus panis, sub quibus realiter præter corpus juxta jam dicta continetur concomitanter, sanguis Christi? ubi non defuerunt, præsertim ante Concilium Tridentinum graves doctores uti noster Alensis, & D. Bonaventura apud Bosco, loco proxime citando, defendentes præceptum sumendi ex parte Laicorum esse præcise Ecclesiasticum, non Divinum, uti videre poteris apud Franciscum Henno, *Tract. de Eucharist. Disput.* 9. *quæst.* 5. La Croix *lib.* 6. *Theol. moral. Part.* 1. *num* 594. & fusius apud nostrum Bosco hic *disp.* 4. *sect.* 8. *Conclus.* 2. 7. Advertunt Theologi Catholici, de facto quidem Communiorem esse inter nos sententiam, quam etiam ex antiquioribus jam S. Scripturæ Expositoribus defendit noster Lyranus teste Sabino Bononiensi *part.* 1. *Lucernæ Mysticæ tract.* 38. *num.* 93. nimirum Laicis quoque a DEO mandari sumptionem Eucharistiæ, pro cujus tamen efficaciori probatione adducunt AA. potius alium textum Scripturæ, nimirum Joan. cap. 6. v. 54. *Nisi manducaveritis carnem filii hominis, non habebitis vitam in vobis*. Hæc septem notanda, si attente legantur, faciliter Adversariorum argumenta solvuntur, a quibus contra nostras resolutiones.

99. Objicitur I. Christus generaliter in ultima Cœna porrigens calicem dixit, *Bibite ex hoc omnes*: ergo etiam Laicis datum est mandatum Divinum bibendi. Respondeo distinguendo Antec. Dixit ad assidentes mensæ Apostolos Testamenti novi Sacerdotes: atque ad eorum successores, *Bibite ex eo omnes*, conc. ad reliquos etiam non assidentes, seu præsentes, neg. Rationes negandi sunt allatæ in nostris probationibus.

Urges: Sicut Christus dixit in consecratione calicis, *Bibite ex eo omnes*: ita pariter in consecratione panis ait: *accipite & comedite* Matth. cap. 26. v. 26. sed quoad manducationem corporis Domini Divinum mandatum intelligendum est non solum de Sacerdotibus, verum etiam de Laicis, qui utique obligantur mandato Divino sumere corpus Domini: ergo etiam quoad calicem Domini bibendum.

Respond. neg. minorem, uti enim mandatum *bibendi*, ita etiam *manducandi* erat directum ad ipsos Apostolos, atque successores Sacerdotes, non autem ad Laicos; quod autem Laici obligentur mandato Divino ad sumendam Eucharistiam, Doctores illi Catholici, qui hanc tenent sententiam, non desumunt ex allegatis Christi verbis, *manducate ex hoc omnes*; sed principaliter ex aliis Joan. cap. 6. v. 54. præcedenti numero allegatis.

100. Objicitur II. Sicut Christus in ultima Cœna dando panem præcepit commestionem per illa verba: *Hoc facite in meam commemorationem*, ita per eadem verba porri-

C gendo

gendo calicem mandavit bibitionem: ergo utrobique adest mandatum Divinum: Consequentia tenet a paritate rationis: Antecedens vero probatur ex eo, quia etsi Evangelistæ tractantes de ultima Cœna in bibitione non æque, uti in comestione, apposuerint illa verba: *Hoc facite in meam commemorationem*; testatur tamen Apostolus, id factum fuisse a Christo utrobique; nam narrans Corinthiis suis Historiam, quæ contigit in ultima Cœna. 1. Corinth. c. 11. v. 25. de Calice Domini ita loquitur. *Similiter calicem postquam cœnavit* (supple *accepit*) *dicens. Hic calix novum Testamentum est in meo sanguine, hoc facite, NB. quotiescumque bibetis, in meam commemorationem.*

Ante Responsionem nota 1. tempore isto Apostolorum fuisse Laicis permissum adhuc sumere Eucharistiam etiam sub speciebus vini, ut patet *loc. cit. v.* 28. Nota 2. Paulum non intendisse in illo *capite* 11. Corinthios suos instruere, quasi non solum permissio, sed etiam mandatum Divinum esset, ut Laici sumant Eucharistiam sub utraque specie: nam de hoc nihil pro tunc movebatur a Corinthiis. Voluit igitur ibidem potius Corinthiis suis exprobrare abusus, ab ipsis, dum celebrarunt hanc sacram Cœnam, introductos, & pro exemplo sobrii, atque honesti convivii proponere Cœnam Domini ipsiusmet. Videatur de hoc Cornelius a Lapide in cit. c. 11. ad Corinth. H. N. Respondetur uti in priori objectione distinguendo Antec. sicut Christus in ultima Cœna præcepit comestionem, ita etiam bibitionem præsentibus Apostolis & aliis futuris Sacerdotibus, conced. Extraneis, atque Laicis, nego.

101. Ostendant igitur nobis Adversarii in controversia tam famosa aliquem Scripturæ textum, qui nostra enervet superius allegata fundamenta, & clare probet, Christum sub his verbis: *Hoc facite in meam commemorationem*: voluisse etiam Laicis non sacrificantibus mandare positive sumptionem sanguinis sub speciebus vini. Profecto nec Christus Luc. cap. 24. legitur dedisse calicem discipulis euntibus in Emmaus, quando ibidem *accepit panem, & benedixit, ac fregit, & porrigebat illis. Et aperti sunt oculi eorum, & cognoverunt eum.* v. 30. Ubi ex tam mirabili effectu apertionis oculorum mentis colligunt SS. PP. nominatim SS. Chrysostomus, Augustinus, Theophilactus, & Hieronymus apud Patrem Kedd in suo Constantino Magno, panem hunc non fuisse communem, sed Eucharisticum.

102. Objicitur III. Christus Dominus, quando Joannis c. 6. v. 54. præcepit universaliter, sicque etiam Laicis sumptionem Eucharistiæ, non solum mandavit manducationem, sed etiam bibitionem calicis, & quidem sub deperditione vitæ spiritualis: ergo adest mandatum Divinum bibendi sanguinem etiam ex parte Laicorum. Ansec. probatur ex ipso textu sequentis tenoris: *Nisi manducaveritis carnem filii hominis, & biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis*: ubi pariformiter loquitur Sacra Scriptura de carne ac sanguine Filii Hominis. Ante Resp. nota, quod primi; qui ex his ipsis Christi verbis necessitatem Communionis sub utraque specie ex mandato Divino asseruerunt, dicantur circa annum Christi 1409. vel 1412. Petrus Dredensis, & Jacobellus *Misnensis*, seu apud Sianda V. *Jacobellus*, melius *Misensis* in *Bohemia*, non in superiori *Saxonia*. Hos VVicleffi erroribus contaminatos secuti sunt Joannes Huss, cum suis, & ejus discipulus Hieronymus Pragensis a Concilio Constantiensi circa Annum 1415. damnati, ac subsequenter Lutherus & Calvinus, H. N.

Respondetur in primis, in allegato textu particulam & commode juxta phrasin Hebraicam alibi etiam sic usurpatam posse accipi disjunctive pro particula *vel*: sic pariter dixit Petrus Act. cap. 3. v. 6. *Argentum & aurum non est mihi*, id est, argentum vel aurum, sic Paulus 1. Corinth. capit. 11. versic. 29. *Qui manducat NB. & bibit indigne, judicium* (id est, damnationem teste D. Chrysostomo apud Cornelium a Lapide) *sibi manducat & bibit.* Quamvis ad damnationem hanc incurrendam non necessario requiratur, ut *copulative*, seu simul indigne manducet & bibat, sed sufficiat *disjunctive*, si alterutrum ex his indigne fiat, de quo vide ulterius subtiliter discurrentem nostrum Boseo de Sacramentis *Part.* 2. *Disput.* 4. *sect.* 8. *Conclus.* 8. His igitur stantibus, cur ob fundamenta in nostris Resolutionibus allegata non posset pariformiter discurri circa textum præsentem?

Respondet. 2. Aliter distinguendo Antec. Christus præcepit ibidem etiam bibitionem sanguinis realiter, & quoad substantiam conced. formaliter & quoad modum negatur. Id est, Christus quidem ibi præcepit, ut sumatur a parte rei sanguis Christi, quoad fit etiam manducando panis vivus; non autem mandavit determinare in ordine ad Laicos quoad modum, ut nimirum expresse sub modo bibitionis Christi sanguis accipiatur.

Hinc mirum non est, quod eodem capite 6. Joannis Christus absque mentione alicujus bibitionis soli manducationi hujus panis vivi, sub quo una cum carne sumitur pariter sanguis Christi, vitam æternam adscripserit. Sic enim legitur loc. cit. v. 50. *Hic est Panis de Cœlo descendens, ut si quis ex ipso manducaverit, non moriatur.* Similiter v. 52. *Si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in æternum.* Item v. 59. *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum.* In quibus textibus nullibi fit mentio de formali bibitione.

103. Objic. IV. Gelasius Papa expresse mandat. *Can. comperimus.* 12. *de Consecrat. dist.* 2. ut Sacramentum Eucharistiæ non dividatur taliter, quatenus, *sumpta tantummodo corporis Sacri portione, a calice Sacri cruoris abstineatur*: ergo male a modernis Pontificibus prohibetur id, quod Gelasius fieri mandavit, & SS. PP. antiqui vel maxime commendarunt.

Respondeo in primis, hunc Canonem posse explicari conformiter priori Canoni undecimo, quod nimirum loquatur de sacrificantibus, non de Laicis communicantibus. Ita declarat D. Thomas 3. *part. q.* 80. *Art.* 12. *ad primum.* Atque etiam *Summarium* Canonis in Decreto Gratiani sic habet. Deinde transmisso in Antecedenti Adversariorum supposito, quod Pontifex loquatur quoque de Laicis, negatur tamen consequentia quoad primam partem; etsi enim Gelasius Papa secutus exemplum Divi Leonis *serm.* 4. *de Quadrages.* etiam sub grandi sacrilegio mandasset, ut pro suo tempore Sacra Communio sub utraque specie acciperetur, hoc tamen ideo factum fuisset, ut occulti plures Manichæi, qui vinum abhorrent, credentes, illud a diabolo creatum, exinde arceantur a Communione, ad quam alias, dum sub solis speciebus panis Eucharistia porrigebatur, permixtim cum Catholicis non sine gravi irreverentia Sacrilegi accedebant: quæ ratio apud nos his temporibus jam cessat.

Sancti Patres, si quis ab Adversariis adducuntur in contrarium, intelligendi sunt vel de illis temporibus, quibus Communio sub utraque specie adhuc erat permissa, aut etiam præcepta, vel discurrunt de re sumenda, non de modo sumendi, vel denique loquuntur de Sacerdotibus Sacrificantibus, non de Laicis communicantibus. Cæterum miror, Acatholicos adeo conqueri de subtractione Calicis, cum tamen id ex gravissimis factum sit rationibus, & contra Lutherus hoc ipso Calice carere paratus fuisset præcise in contemptum alicujus Concilii, si ab eodem communio sub utraque specie præciperetur. Verba formalia Lutheri Tom. 3. Jen. de formula Missæ sic sonant: *Tunc* (id est, si præciperetur) *minime omnium vellem utraque specie potiri, imo tunc primum in despectum Concilii, vel statuti sui vellemus aut alterutra, aut neutra potiri.*

ARTICULUS II.

De Conjugio Sacerdotum.

104. DE hoc inquiunt, *quod ad evitanda publica scandala alias data, liceat Sacerdotibus illud inire ex sequentibus*, 1. *quia Paulus dicit: Habeat unusquisque uxorem suam propter fornicationem.* Item 2. *juxta eumdem melius est nubere, quam uri. Nam DEUS conjugium tanquam remedium humanæ infirmitatis instituit.* 3. *Quia idem Paulus* 1. *Timoth.* 4. *doctrinam prohibentem conjugium vocat doctrinam Dæmoniorum.* 4. *Quia pariter Paulus ait, Episcopum eligendum esse, qui sit maritus: cur ergo non etiam alius Sacerdos?* 5. *Quia Deus creavit hominem ad propagationem, dicens: Crescite & multiplicamini.* Gen. 1. *nec est humanæ potestatis hoc singulari dono, & opere Dei creationem mutare, & mandatum tollere Divinum.* 6. *Quia constat, in Ecclesia veteri Sacerdotes fuisse Maritos, & primum ante annos quadringentos* (*puta a Confessione Augustana computandos*) *vi coactos ad Cœlibatum.* 7. *Quia ex antiquis* PP. S. *Cyprianus suadet Lib.* I. *Epistolarum Epistola undecima: adeoque a pari idem de viris.* 8. *Quia Cœlibatus est res difficillima, plerisque impossibilis, atque horrenda contra naturam parit flagitia & scandala.* 9. *Quia alias Ecclesiæ videntur aliquando defuturi Pastores, si diutius prohibeatur Conjugium.* Ita Pastores Acatholici loquentes pro Thalamo, & suis uxoribus, nec non, ut exinde Magistrorum, Lutheri & Calvini, defectionis causam præcipuam (amorem nimirum mulierum) saltem apparenter aliquo modo cohonestent.

105. Econtra Catholico-Romani imprimis quidem gratis admittunt, conjugium esse aliquid honestum & bonum. 2. Pariter in hoc rerum ordine ad propagationem generis humani necessarium. Atque 3. Exinde respectu totius naturæ humanæ in communi præceptum, ita nimirum, ut saltem aliqui ex genere humano sint, qui illud contrahant, ne genus humanum deficiat. 4. Non autem obligari hoc præcepto singulos in particulari: alias enim Elias, Jeremias, Joannes Baptista, Joannes Evangelista, S. Paulus, pluresque SS. PP. antiquissimi cum primis fundatoribus SS. Ordinum violassent hoc mandatum. 5. Tenent; Cœlibatum esse meliorem conjugio: ita enim clare loquitur D. Paulus 1. Corinth. cap. 7. v. 38. & 40. *Qui matrimonio jungit Virginem suam, bene facit; qui non jungit, melius facit. Beatior erit, si sic permanserit secundum meum consilium, puto autem, quod & ego spiritum Dei habeam.*

habeum. 6. Asseruot, Cœlibatum esse naturæ humanæ gratia Divina (quæ facientibus, quod in se est, omnino non negatur) adjutæ obsarvato omnino possibilem; quomodo enim alias prudenter D. Paulus 1. Corinth. c. 7. v. 25. & loco proxime allegato tam absolute, Virgioitatem suadere potuisset? *Qui te hortatur, ut voveas, Ipse adjuvat, ut reddas*, inquit D. August. in Psalm. 137. 7. Libenter concedunt, quod de jure Divino non sit necessario Cœlibatus Sacerdotio annexus, cum da facto quoque Sacardotes Græci, etiam non schismatici, conformiter *cap. cum olim 6. de Cleric. conjugatis*, possint habere Uxores, quas ante sacros Ordines duxerunt, licet post sacros Ordines semel susceptos non liceat ipsis amplius contrahere. 8. Defendunt, posse tamen ab Ecclesia Sacerdotio, & aliis sacris Ordinibus recte annecti Cœlibarum; nam cum cœlibatus sit rea honesta, & bona, imo melior conjugio, & simul observatu possibilis, cur Summo Pontifici sit adempta potestas præcipiendi eundem in casu, quo aliqui sponte & libere volunt suscipere sacros Ordioes? 9. Addunt aliquas congruss rationes, cur Ecclesia actualiter alligaverit SS. Ordinibus Cœlibatum; ex quibus præcipua ast, quod primaria officia Ministrorum Ecclesiæ (puta *sacrificare & Sacramenta aliis ministrare*) melius administrentur a cœlibe, utpote magis mundo, quam a coojugato.

106. Hæc Catholicorum dicta si beoe notentur, facilis erit solutio rationum, quas in cootrarium allegat Confessio Augustana: oam ad 1. Paulus 1. Corinth. cap. 7. v. 2. dum air: *habeat unusquisque suam uxorem propter fornicationem*; loquitur ad actualiter jam conjugatos, non ad solutos, ad quos ultimos primum v. 8. suum dirigit sermonem; in præsenti autam vult, ut unusquisque conjugatus penes se habeat, non autam repudiet uxorem suam *propter fornicationem*, id est, ne fornicetur cum altara. Ita textum istum explicat celeberrimus antiquissimæ Ecclesiæ Pater & Scripturæ Exquisitor S. Hieronymus Libro 1. contra Jovinianum. Aliam adhuc declarationem videte poteris apud Cornelium a Lapide in dictum textum. Ad 2. Verissimum est ibidem consilium S. Pauli illis adhuc solutis personis datum, quæ experientia doctæ putaot, se non restituras tentationibus carnis, 1. Corinth. c. 7. v. 9. nempe, *quod melius sit nubere quam uri*, id est, *melius maritum ducere, quam fornicari*. Ita glossant S. Hieronymus Apolog. pro libris contra Jovinianum, Ambrosius, Augustinus & alii apud Cornalium a Lapide hic. Ad 3. Doctrina absolute prohibens conjugium est doctrina dæmoniorum, hoc autem non facit Ecclesia Catholica Romana, sed permittit libertatem, solummodo conditionate sacros assumentes Ordines adstringens ad Cœlibatum, idque propter excellentiam status, & sanctitatem functionum. Ad 4. falsum est, quod Paulus umquam dicat, Episcopum eligendum esse, qui sit *Maritus*. Equidem 1. Timoth. cap. 3 sic habet, *oportet Episcopum esse unius uxoris Virum*; per hoc tamen nil aliud intendit quam exclusionem Bigami, ut nimirum Episcopus eligendus non sit talis, qui duas successive habuerit aote Episcopatum uxores. Cæteroquin idem Apostolus ad Titum cap. 1. v. 8. desiderat Episcopum esse *sobrium, justum, sanctum, & NB. continentem*. Videatur de hoc S. Chrysostomus primorum sæculorum Pater in 1. *Timoth. c. 3. & cap. 1. ad Titum* Ad 5. etiam DEUS ad pisces & aves dixit: *Crescite & Multiplicamini*, non tamen fuit hoc præceptum Divinum, sed potius benedictio. Dato autem, quod, censeatur mandatum Divinum, non intendebat obligare singulos in particulari, sed solum genus humanum in communi. Ad 6. Quod Sacerdotes, qui sponte & voluntarie suscipientes sacros Ordines se submiserunt præcepto, quod sunt transgressores, æque parum injustum censeri debet, quam si Violatores Legum Civilium ad observantiam compellantur. Cæteroquin veritati omnino consentaneum non est; quod hic usus primum ante quadrigentos aanos fuerit introductus; cum Concilia in Germania habita, puta Aquisgrani, Moguntiæ, VVormariæ &c. Cœlibatum hunc jam ante 800. annos statuerint. Quinimo S. Clemens primo statim sæculo præcepit, ut nullus Cœlebs ad Clericatum pervcniens admittatur ad nuptias cootrahendas, nisi Lectores & Cantores, uti expresse refertur in jure Canooico inter Canones Apostolorum Canone vigesimo quinto. Ad 7. Verba formalia S. Cypriani vix credo esse fideliter allegata: apud Cornelium enim a Lapide in cap. 7. 1. Ep. ad Corinth. ℣. 9. sic sonant: *si perseverare nolint* (supple Virgines) *aut non possint, melius est nubere quam uri*. Ubi loquitur da Virginibus nondum DEO actualiter per votum dicatis, sed dicandis, quas monet, ne se DEO devoveant, si perseverare nolint. Cæteroquin eadem Epistola Virgines DEO per actuale votum jam dicatas vocat Christi NB. adulteras, si post votum castitatis Viris copulentur. En! sanctum Cyprianum potius pro nobis, quam contra nos. Ad 8. Cœlibatus perpetuus est quidem carni difficilis, non tamen impossibilis, accedente præsertim gratia Divina, observatisque ad Castitatem tenendam mediis, passim apud Asceras repe-riendis, inter quæ a SS. PP. vel maxime commendatur jejunium, quale profecto parum videtur curasse Lutherus, ignominiose cum suis traducens abstinentiam a carnibus, & duplici refectione tempore Quadragesimæ, Angariarum atque Vigiliarum &c. a Catholicis præscriptam. Cæteroquin S. quoque Paulus sentit stimulum carnis; vicit tamen gratia Divina accedeota, quæ si deesset, ex ipsis Acatholicorum principiis, & paritate rationis etiam conjugati reputandi forent adulteri in longiori morbo, vel absentia compartis, atque urgenta simul concupiscentia ad alienam. Ad 9. Non advertimus nos Catholici propter annexum sacris Ordinibus Cœlibatum quempiam defectum Sacerdotum, nec propterea sanctissimam hanc Cœlibatum inter & Sacerdotium connexionem dissolvendam existimamus, eo quod hinc inde per accidans fiant abusus. Recogitant parum Acatholici, quæ flagitia apud ipsos aliquoties etiam ab Uxoratis, vel militibus, quibus matrimonium passim noo conceditur, committantur.

ARTICULUS III.

De Missa.

107. DE hac ajunt 1. *Quod etiam apud ipsos Missæ retineantur & summa reverentia celebrentur, nec non usitatæ ceremoniæ fere omnes observentur* 2. *Quod hæc habeatur in lingua Germanica ad docendum populum*. 3. *Quod apud ipsos non admittantur Missæ privatæ, sed tantum publicæ, per quas ultimas intelligi volunt Missas, sub quibus populus communicet ad quam Communionem* (subjungunt) *nulli admittantur, nisi antea explorati, & auditi*. 4. *Negant, quod ulla Missa etiam publica ex opere operato causet triplicem illum fructum a Catholicis assertum, nempe propitiatorium, impetratorium & satisfactorium, quem Christus potius contulit in Ara Crucis sacrificio cruento satisfaciens pro nobis, & nos Cœlesti Patri suo iterum reconcilians*. 5. *Exinde negant, in Missa contineri verum aliquod sacrificium, docentes eam solammodo esse institutam, ut renovetur per ipsam memoriam Christi, & mediante sumptione Eucharistiæ apud illum, qui utitur hoc Sacramento, fides excitetur, rememorans, quanta per Christum acceperit Beneficia, per quam memoriam hominis talis, conscientia pavida erigitur, & nova afficitur consolatione*. 6: *Demum prætendunt varios a Catholicis in Missis privatis introductos abusus, ita, ut nulla res Divina ita videatur umquam ad quæstum collata fuisse, uti Missa*. Ita Acatholici, qua autem veritate, & fundamento, vidabimus infra successive respondendo ad singula. Interim.

108. Prænotando 1. ex Theolog. Morali Patris Reiffenstuel Tract. 15. Dist. 5. q. 2. quod hæc vox *Missa* sit antiquissima, hujus jam meminit in Epistol. 6. ad Smirneoses S. Ignatius Antiochenæ Ecclesiæ tertius post S. Petrum Episcopus & Martyr, quod autem apud Latinos *Missa*, idem apud Græcos est *Liturgia*. Porro juxta communem Catholicorum sensum Missa accipitur pro collectione omnium Orationum, quæ a principio ejusdem usque ad finem peraguntur. Principaliter vero Missa consistit in consecratione corporis & sanguinis Christi, mediante qua actione Sacerdos juxta dicenda verum peragit sacrificium incruentum, repræsentans nobis, cruentum sacrificium in Ara Crucis peractum, ex cujus Sacrificii cruenti virtute suam quoque vim obtinet. Pro quo

109. Prænotandum 2 Sacrificium ut sic proprie tale recte definiri, quod sit *Oblatio externa rei permanentis a legitimo Ministro exhibita DEO, qua significetur supremum illius Dominium mediante aliqua rei oblatæ destructione*. Ulteriorem hujus descriptionis declarationem repeties apud Reiffenstuel loc. cit. qu. 1. num. 4. & seqq. Porro oblatio sacrificii semper erat in usu utpote non solum in Lege Mosaica, verum longe ante in ipsa lege naturæ exercita. Sic enim jam tempore Adami legitur Abel obtulisse primogenitos gregis sui, *Gen. cap.* 4. Noe de cunctis pecoribus, & volucribus mundi post diluvium *Gen.* 8. & Melchisedech panem & vinum tanquam *Sacerdos DEI Altissimi*. *Gen. cap.* 14.

110. Prænotandum 3. Sacrificium in lege Mosaica fuisse divisum tam ratione *materiæ*, quam ratione *formæ*. Ratione materiæ in Victimam, immolationem & libamen. *Victima* comprehendebat oblata, & in honorem DEI mactata animalia. *Immolatio* res inanimatas solidas, puta panem, thus, fructus terræ &c. *Libamen*, res inanimatas liquidas per effusionem in terram &c. Ratione formæ sacrificium dividebatur in Holocaustum, Hostiam pro peccato, & Hostiam pacificam, *Holocaustum* erat sacrificium DEO pure in laudem, & ad cultum suum consecratum, in quo tota res oblata destruebatur, seu comburebatur. *Hostia pro peccato* offerebatur pro peccatis, præsertim externis, atque legalibus, vocabaturque *Sacrificium propitiatorium*, ubi res data partim cedebat in usum Sacerdotum. *Hostia pacificorum* offerebatur vel in gratiarum actionem pro aliquo beneficio impetrato, & tunc alio nomine dicebatur *Sacrificium laudis*, vel pro beneficio impetrando, & erat *Sacrificium impetratorium*, atque itidem una pars comburebatur,

altera Sacerdotibus dabatur, & tertia remanebat offerenti. H. N.

111. Respondetur I. In Missa, in qua a Sacerdote offertur panis & vinum, verum peragitur Sacrificium. Probatur ex S. Scriptura tali fundamento: A Christo, in ultima Cœna panem & vinum offerente, fuit peractum verum Sacrificium: ergo etiam a Sacerdote ex mandato DEI idem faciente in sui memoriam, juxta illud; *Hoc facite in meam commemorationem* peragitur verum Sacrificium. Antec. probatur: a Melchisedech offerendo panem & vinum erat peractum verum Sacrificium: ergo etiam a Christo in ultima cœna, antec. patet ex eo, quoniam, teste S. Scriptura Gen. 14. ℣. 18. protulit Melchisedech panem & vinum, quia erat NB. *Sacerdos DEI Altissimi*, consequentia vero principalis ostenditur; etenim Christus est *Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*, teste Apostolo *ad Hebr.* cap. 5. ℣. 6. adeoque pariter ab eodem in ultima Cœna panem ac vinum offerente erat peractum verum Sacrificium; nam Melchisedech Sacrificans in pane & vino fuit Typus offerentis Christi, uti innuit ipsemet D. Paulus cap. 7. Hæb. v. 11. *Quis magis Sacerdus DEI summi* (loquitur optime ad propositum D. Cyprianus Lib. 2. Epist. 3.) *quam Dominus noster JESUS Christus qui Sacrificium DEO Patri obtulit, & obtulit hoc quidem, quod Melchisedech obtulerat panem scilicet & vinum, hoc est suum corpus & sanguinem*. Plura de hoc reperies apud Boico *Part. 2. Theol. Sacrament. D. 5. §. 1. Conclus.* 1.

112. Confirmatur hæc veritas Catholica immediate de nostra Missa taliter: Juxta Apostolum cap. 13. Heb. ℣. 10. *Habemus altare de quo edere non habent potestatem, qui Tabernaculo deserviunt*, nimirum Sacerdotes antiqui Testamenti: sed si habemus verum Altare, etiam habemus verum Sacrificium: ergo *Subsumitur:* atqui nec tempore D. Pauli post peractum iam pro tunc cruentum Sacrificium, nec tempore nostro assignabile est aliud verum Sacrificium, quam illud, quod peragitur in Missa: ergo. *Non taurorum carnes* (inquit Apostolus Andreas testibus Achaiæ Presbyteris) *ego omnipotenti DEO Sacrifico, sed Immaculatum Agnum in altari*. Idem in suis Lyturgiis exprimunt Sancti Apostoli, Petrus, Jacobus, & Matthæus apud Coccium de Eucarist. *Art. 4. Tom. 2. Lib. 6.* Idem sentiunt SS. PP. plurimi, videndi apud Bellarminum, & nostrum Berardium Verveis hic. Cur igitur recedunt Sectarii nostri temporis? forsan quid deest in Missa ad verum Sacrificium requisitum? Absit, habemus altaria, habemus Victimam seu Hostiam, nimirum Christum Dominum, Agnum Immaculatum, non quidem physice, moraliter tamen ac mystice in contestationem supremi Dominii DEI occisum, quatenus vi verborum consecrationis sanguis separatur a carne, & Christus modo ad operandum naturaliter inepto definitive, compenetratis, inter se partibus, utrobique ponitur.

113. Respondetur II. Missæ Sacrificium ex opere operato est propitiatorium, impetratorium & satisfactorium. *Propitiatorium* quidem quatenus causat ex opere operato gratias actuales, quibus peccator incitatur ad pœnitendum, sibique DEUM iterum reddendi propitium: *Impetratorium* quatenus per id varia impetrantur beneficia spiritualia, & etiam temporalia, si sint nobis utilia. *Satisfactorium*, quatenus delet pœnas pro peccatis quoad culpam iam dimissis sæpe restantes. Probatur hæc Catholica veritas a pari: sacrificium cruentum in Altari Crucis peractum causat enumeratos tres fructus, uti facile consentiunt Adversarii: ergo etiam Sacrificium incruentum: nam incruentum habet suam virtutem ex Sacrificio cruento cuius est repræsentativum. *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in his, quæ sunt ad DEUM, ut offerat dona, & Sacrificia pro peccatis*: inquit Apostolus ad Hebræos cap. 5. ℣. 1. Vide de hoc Reiffenstuel, *Tract. 14 Theolog. Moral. Distinct. 5. quæst. 4.*

114. Respondetur III. Missæ sacrificium applicatum pro defunctis prodest etiam ipsis saltem quoad fructum satisfactorium. Probatur: in Testamento antiquo Sacrificia applicata pro defunctis proderant ipsis: ergo multo magis Sacrificium Missæ in Testamento novo. Consequentia stringit a fortiori: nam utique Missa repræsentativa Sacrificii cruenti non est minoris Virtutis, quam Sacrificia veteria Legis, quæ erant tantum umbra & figura Sacrificii tam cruenti quam incruenti in testamento novo. Antecd. vero probatur. Propterea enim Judas Machabæus 2. Machab. cap. 12. ℣. 43. & 46. *duodecim millia drachamas argenti misit Jerosolymam offerri pro peccatis mortuorum Sacrificium &c. ut a peccatis* (quoad pœnas nimirum restantes) *solvantur*. Nec dicas, libros Machabæorum non esse Authenticos, seu canonicos: nam quod sint tales, probabitur alio loco, pro nunc vero sufficiat, quod saltem dicta illa mereantur fidem Historicam, nimirum Judam Machabæum allegata ibidem fecisse; prout etiam teste Pichler Teologiæ Polemicæ Controvers. II. Art. I. §. 1. ex inde Lutherani eosdem libros ponunt in Codice Bibliorum, & recte legi in Ecclesiis aiunt, saltem *ad morum ædificationem*. Confirmatur. In primitiva iam Ecclesia erat in Missis facta memoria & deprecatio pro Defunctis: ergo signum est, quod Ecclesia primitiva, quæ etiam ab Adversariis existimatur adhuc vera, iam senserit, Missæ sacrificium pro Defunctis applicatum ipsis prodesse. Antec. probatur: ita enim, tacendo quamplures SS. PP. in Lyturgiis S. Jacobi ac S. Clementis reperitur, & doctrina Aetii negantis pro mortuis esse Sacrificandum fuit damnata iam ab Ecclesia antiqua circa annum Christi 340. tanquam Hæresis testibus SS. Augustino & Epiphanio prout desuper videri quoque poterit Joannes Scianda in suo Lexico Polemico V. Aetiani.

Itaque negandum non est, Defunctorum animas pietate suorum viventium relevari, cum pro illis Sacrificium Mediatoris offertur &c. Concludit Augustin. in Enchirid. c. 109. apud nostrum Boico *Part. 2. Theol sac. Disp. 5. sect. 3. prope finem*.

115. Respondetur IV. Missæ non solum illæ quas Hæretici *communes* seu *publicas* intitulant, eo quod sub iis populus actualiter communicet, verum etiam aliæ, quas illi privatas nominant, & sub quibus populus non communicat, sunt recommendæ in Ecclesia. Ita expresse Concil. Trident. sess. 22. de Sacrificio Missæ cap. 6. cujus verba, quia valde sunt notabilia, pono formalia sic sonantia: *Optaret quidem Sacro sancta synodus, ut in singulis Missis fideles adstantes non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiæ perceptione communicarent, quo uberior ad eas sanctissimi hujus Sacrificii fructus provenirei: nec tamen, si id non semper fiat, propterea Missas illas, in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat, ut privatas & illicitas damnat, sed probat; atque commendat, siquidem quoque illæ Missæ vere communes censeri debent, partim quod in eis populus spiritualiter communicet; partim vero, quod a publica Ecclesiæ Ministro non pro se tantum: sed pro omnibus fidelibus, qui ad Corpus Christi pertinent, celebrentur*. Ubi specialiter nota ultima Concilii verba, quod nimirum etiam illæ Missæ, in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat, debeant dici communes seu suo modo publicæ, quia Is, *tanquam publicus Ecclesiæ Minister non pro se tantum, sed etiam pro tota Ecclesia offert*. Maiorem vero ad rationem Missæ publicitatem requiri, gratis ab Hæreticis asseritur, & consequenter gratis Missa privata in illo Adversariorum sensu ab ipsis excluditur. Non equidem me latat, quod Christus in ultima Cœna consecrana Apostolis quoque sacram Euchatistiam distribuerit: ut reflectendum est, quod Christus ibidem iuxta jam dicta præcedentia Apostolos respexerit ut brevi post Cœnam ordinandos Sacerdotes, quibus, haud dubie competit, si sacrificent, non solum consecrare Hostiam, verum etiam sumere, *can. relatum XI. de consecrat. Dist. II.* Accedit, quod omnia, quæ Christus in ultima Cœna fecit, sint statim de præcepto: alias deberet pariter a nobis sumptioni Eucharistichæ præmitti comestio Agni Paschalis, Lotio pedum, fractio panis distribuendi &c. quæ omnia in ultima Cœna contigerunt.

116. Confirmatur: ex nullo textu Sacræ Scripturæ potest ostendi, quod vel ad essentiam Sacrificii ut sic, vel ad integritatem Sacrificii Missæ requiratur, ut ipsi adstantes de Victima seu Hostia oblata participent: ergo gratis propterea Missa ab Adversariis *privata* appellata excluditur, eo quod nulli adstantes communicent. Quinimo neque in antiqua lege populus semper in Sacrificiis de re oblata participabat, uti patet ex Notato n. 110. Accedit quod nec legitur in primitiva Ecclesia id semper, & quasi de necessitate fuisse observatum, volebat quidem Concilium Agathense circa annum Christi 506. ut ter in anno populus communicet, & singulis diebus Dominicis Missam audiat, quod autem fuisset ab Ecclesia subiunctum præceptum, ut aliqui necessario sub his Missis communicent, non reperietur. Et dato, quod non solum praxis (quam etiam optat Concilium Tridentinum) verum etiam positivum exstitisset aliquando tale præceptum Ecclesiasticum, potuit tamen illud a successoribus ex gravi ratione iterum cassari, sicut aliquando Christiani ter in anno, nimirum in Nativitate Domini, Paschate & Pentecoste debuerunt communicare, nunc vero tantummodo semel, tempore nimirum Paschali.

117. Respondetur V. Etsi potuisset Ecclesia admittere Missam in lingua vulgari, puta Germanicam in Germania, Italicam, in Italia &c. Recte tamen noluit, ferme semper solita adhibere unam ex tribus linguis sacris, nempe vel Latinam, vel Græcam, vel Hebraicam; tum quia magis videbatur lingua sacra conducere ad Majestatem & reverentiam sacrosancti hujus Mysterii, quam alia quæcunque vulgaris: tum quia sic magis conservatur commercium Ecclesiarum particularium ad invicem inter se, ut nimirum Italus in Germania, Germanus in Italia, Gallus in Polonia &c. possint celebrare Missas, si illic proficiscantur, quod sæpe sub itinere fieri non posset, uti consideranti patet, si passim Missa in lingua vulgari concederetur. Nec refert, quod populus magis doceri posset in lingua vulgari, nam Missa non est instituta ad docendum populum, sed ad colendum DEUM, & impetrandos fructus. Inveniuntur insuper libelli precato-

rii

rii passim apud Catholicos sub variis linguis, quibus varia SS. Mysteria Laicis explicentur &c.

118. Alia, quæ addit Confessio Augustana contra Catholicos, calumniæ sunt, & tantum abest, quod Ecclesia Catholico-Romana approbet quæstum quoad Missas instituendum; ut potius talem rigidissime prohibeat, injungens, ut habentes curam animarum pro ovibus saltem aliquoties Missas offerant &c. ac cæteroquin apud omnes taxa justi stipendii titulo congruæ sustentationis non excedatur &c. quod si alicubi circa hoc irrepserint nonnulli abusus, particulares sunt contra voluntatem Ecclesiæ, & consequenter in consequentiam non trahendi. Cuperem insuper rescire, ubinam Catholicorum vigeat opinio, Christum sua passione satisfecisse quidem pro peccato originis, Missam vero instituisse pro peccatis actualibus & quotidianis delictis mortalibus atque venialibus, prout audacter Nostris imputat Confessio Augustana hic &c. potest quidem similibus simplex populus dementari: falsis tamen hisce imposturis veritas cujusdam Religionis neutiquam stabilitur.

119. Objicitur I. Principaliter probando, in Missa non reperiri sacrificium proprie tale & consequenter nec fructus Sacrificii ex opere operato enumeratos, nimirum *propitiatorium*, *impetratorium* & *satisfactorium*: Illud quod est proprie sacramentum, nequit esse simul proprie Sacrificium; sed Missa, seu Cœna Domini est Sacramentum proprie tale, prout etiam fatentur Catholici: ergo non erit proprie Sacrificium. Major probatur ex eo, quia hæc duo *Sacramentum & Sacrificium* ad invicem opponuntur, sicque unum excludit alterum: nam in Sacramento dicimur nos aliquid accipere e DEO, nimirum ipsum Christum, ejusque gratiam, seu Justitiam; in Sacrificio autem aliquid offerimus DEO ipsimet, nimirum Hostiam, seu Victimam: sed accipere & dare respectu ejusdem entia sunt opposita: ergo.

Respond. neg. maj. ejusque suppositum, quod nimirum *Sacramentum & sacrificium* sint duo opposita sese ab invicem excludentia: nam una eademque res potest habere hunc duplicem Respectum sub diversa consideratione: Offert Sacerdos, qua sacrificans Patri Cœlesti Unigenitum suum Filium: accipit vero gratiam &c. qua sumens ipsius SS. Corpus & Sanguinem, sub speciebus panis & vini contentum. Et profecto, si *dare & accipere* absolute etiam sub diverso respectu sese ab invicem excluderent; tunc neque in antiquo Testamento potuissent offerri sacrificia: quid enim possumus dare DEO, quod non simul ab eo tamquam supremo Domino accipimus?

120. Objic. II. Juxta Scripturam unica oblatione, nimirum peracta in Ara Crucis, sanctificati sumus: ergo de facto repetitæ sæpius Missæ non amplius sunt oblationes, seu sacrificia. Antec. probatur ex illo ad Hebræos cap. 9. ℣. 28. *Christus semel oblatus est ad multorum exhaurienda peccata*. Item cap. 10. ℣. 10. *Sanctificati sumus per oblationem Corporis Jesu Christi semel* ac ℣. 14. *Una oblatione consummavit in sempiternum sanctificatos*: Ergo. Respond. Disting. ant. & simul explicando similes textus: unica oblatione cruenta sanctificati sumus, quæ tamen nobis utilissime applicari potest per sacrificia incruenta, cruentum repræsentantia cooquæ non sic potest applicari, nego Ant., & similiter disting. conseq. Ergo de facto Missæ non sunt amplius sacrificia: cruenta, conced. incruenta, per quæ nobis cruentum utilissime applicatur, neg. consequent. Nec exinde dignitas sacrificii cruenti diminuitur, prout nobis obtrudunt Adversarii, quoniam gratis concedimus, Missam vim ac virtutem suorum fructuum productivam habere ex ipso sacrificio cruento &c. sic etiam in ipsis principiis Acatholicorum exinde vis sacrificii cruenti non minuitur, quatenus primum per ipsum Baptismum mediante fide nobis (uti loquuntur) Justitia Christi seu justificatio confertur.

121. Objic. III. Juxta proxime dicta sacrificium cruentum delet peccata nostra, nobisque prodest, quatenus nobis illud per alia media a DEO præscripta applicatur: atqui illa applicatio sacrificii cruenti non fit mediantibus Missis ex opere operato, sed potius per fidem; *nam fide obtulit DEO plurimam Hostiam Abel* cap. 11. ℣. 4. & JESUM Christum *proposuit DEUS per fidem in sanguine Ipsius*. cap. 3. Rom. ℣. 25. Respond. nego min. Adducti autem textus sacræ Scripturæ solummodo ostendunt, quod in applicatione iste fides alique interveniat: non autem evincunt; quod sola fides cum exclusione Missæ nobis sacrificium cruentum in Ara Crucis peractum applicet. Itaque si adversariorum objectio aliquid roboris haberet, deberent probare, quod per solam fidem fiat applicatio sacrificii cruenti, & non etiam per alia media ex opere operato, vel per alios actus Virtutum dilectionis DEI &c. ex opere operantis.

ARTICULUS IV.

De Confessione.

122. *Ajunt. 1. quod Confessio apud ipsos non sit abolita, nec soleat porrigi corpus Christi, nisi antea exploratis & absolutis. 2. Negant tamen Conscientias esse onerandas cura enumerandi omnia delicta*. Ita illi.

123. Quid autem reponant Catholici, sufficienter declaratum jam est §. præcedenti præsertim Articulo XI. & XII. quorsum Lectorem remitto, & hic solummodo duo adjungo. *Inprimis*, quod S. Chrysostomus, quem Adversarii in puncto de obligationis, enumerandi omnia peccata pro se citent, solummodo loquatur de Confessione publica singulorum gravium peccatorum in specie facta homini, non habenti potestatem absolvendi, qualem improbat in hoc puncto ob ingens scandalum, occasione talis publicæ confessionis exortum, secutus Nectarii antecessoris sui exemplum, sicque statuens, ut confessio publica fiat potius Deo. Cæteroquin quoad confessionem privatim Sacerdoti faciendam non intendit approbare doctrinam Adversariorum, sed potius vult (utor verbis ipsis S. Chrysostomi hom. 42. in Matthæum) *ut peccata per singulas species recolantur*. *Secundo*, quod Confessio Augustana pro se allegat Glossam Juris Canonici, negantem, quod enumeratio peccatorum omnium specifica sit Juris Divini: id etiam admissum non obesset; nam etsi foret hæc præcise Juris Ecclesiastici, prout vult Glossa, deberent sese tamen submittere Acatholici, nec propterea recedere ab unione cum tanta perturbatione. Deinde Advertendum ulterius, quod Glossa juxta notoria Juristarum non faciat auctoritatem Juris, & ipsi insuper resistat Concilium Tridentinum, cui haud dubie Glossator sese ultro submisisset, si eo tempore vixisset.

ARTICULUS V.

De Discrimine Ciborum.

124. 1. NOn *absolute Jejunia improbant Lutherani, sed tantum illa, in quibus fit discrimen ciborum, puta diebus Jejunii exclusis carnium. 2. Carpunt Catholicos, quod in similibus rebus ponant peccatum, si omittantur. 3. Quod iidem doceant, per Jejunia conservata homines promereri gratiam, & remissionem peccatorum.*

125. Econtra Catholici opponunt I. etiam illa Jejunia, in quibus non solum a secunda refectione, verum etiam absolute a carnibus abstinetur, esse rem bonam & honestam; cum appetitus exinde non solum in quantitate, verum etiam in qualitate ciborum mortificetur; quoniam cibi de carne de se alias non tantum, communiter loquendo, magis, quam cibi Jejunales nutriunt; sed & insuper plerumque, præsertim pretiosiores (uti selectæ avicula, carnes Sylvestres &c.) hominem, singulariter acuendo appetitum, alliciunt ad comedendum. II. Cum igitur abstinere a carnibus ex dictis sit res honesta, quæ-runt ex Adversariis, cur non possit certis diebus talem abstinentiam præcipere Ecclesia, cui a dilectissimo suo Sponso Christo utique haud minor est potestas tradita in spiritualibus, quam alicui Regi in temporalibus? Neutiquam Regibus, sed Ecclesiæ specialis hæc data est prærogativa Matth. cap. 18. v. 17. ut si quis eam non audierit, sit habendus *sicut Ethnicus & publicanus*. Videantur dicta Art. XV. præcedenti §.

III. Addunt, hunc ieiunandi modum non esse novum, sed iam observatum in primitiva Ecclesia, a qua rigidissime fuit iniunctum Jeiunium quadragesimale. Audiatur præ plurimis aliis antiquissimus S. Clemens Romanus can. Apostolorum 68. sequentibus formalibus: *Si quis Episcopus aut Presbyter, aut Diaconus, aut Lector, aut Cantor, sacram quadragesimam Paschæ, aut quartam feriam, aut Parasceven non jejunaverit, deponitur* (idest deponatur: talis enim phrasis loquendi erat apud antiquos) *præterquam si imbecillitate impediatur corporis. Si Laicus sit, Communione privator*: id est, *privetur*.

126. IV. Mirantur Catholici quod Acatholici Jeiunium quadragesimale tam quoad abstinentiam a carnibus, quam a secunda refectione apud suos omnino tollant in praxi, cum tamen illud primitiva Ecclesiæ, immo brevi post discessum Christi, ubi eadem vera etiam iuxta ipsos adhuc extiterat, fuerit nam rigide præceptum, & a SS. Patribus tam frequenter inculcatum, imo (quod plus est) contraria doctrina prorsus reiecta. Audiantur præ aliis quasi innumeris, ac bene notentur ab Adversariis verba S. Augustini de Hæresibus cap. 53. ubi sic loquitur: *Aerius in Arianam hæresin lapsus propria dogmata affinxit nonnulla, NB. non esse solemniter celebranda statuta Ecclesiæ Jejunia, sed cum quisque voluerit, jejunandum, ne videamur sub lege*.

V. Quod Jejunia æque ac alia opera bona sint satisfactoria pro peccatis, & meritoria de condigno, vel de congruo mediate vel immediate pro diversitate personarum pro-

merentium, & juxta operum qualitate probatum jam fuit paragraphu præcedenti Art. IV. VI. XII. XV. XVIII. & XX. ubi nutanter ad præsentem materiam Art. VI. num. 26. adduximus S. Ambrosium Epist. 82. ita loquentem: *Quæ salus nobis esse potest, nisi Jejunio eluerimus peccata nostra; cum Scriptura dicat, Jejunium & Eleemosyna a peccato liberant?* VI. Demum non vident Catholici, quem effectum Acatholicorum modus jejunandi habeat, dum dies *peccationis & pœnitentiæ*, uti vocant, subinde (rarius tamen) instituunt, abstinentes omni cibo usque ad noctem, qua postea comedere solent absque discrimine ciborum: etsi enim nos nec talem abstinentiam, si alias sit debite circumstantionata, reprobemus; reprobare tamen videtur eorum Magister Lutherus, dum a similibus bonis operibus plus, quam a peccato cavendum esse censeat. Verba illius formalia in sermone de Missa hæc sunt: *Caveamus a peccatis, sed multo magis a legibus, & operibus bonis, tantum attendamus Deum promissorem & fidem.*

127. Objicitur ab Adversariis I. Si recte sub peccato Ecclesia præcepisset abstinentiam a cibis carnalibus, tunc cibi isti sumpti diebus ab Ecclesia prohibitis coinquinarent hominem; sed non coinquinant hominem: ergo. Min. probatur, nam teste Matthæo cap. 15. dum Christus ibi improbat mandata & traditiones hominum, illico v. 11. subjungit: *Non quod intrat in os, coinquinat hominem, sed quod procedit ex ore, hoc coinquinat hominem.* Et hinc etiam idem Christus apud Lucam cap. 10. v. 8. Discipulis suis licentiam comedendi apposita sine discrimine ciborum absolute tribuit his verbis: *Manducate, quæ apponuntur vobis.* Respond. Disting. Min. Cibi Carnales ex se ipsis non coinquinant hominem, concedo. quando, & quo tempore sunt prohibiti, neg. Certe Pomum in Paradiso comestum non ex se, sed quatenus prohibitum coinquinavit Adamum cum tota posteritate. Cæteroquin Christus ibidem non absolute improbat mandata hominum, sed tantum quasdam traditiones Pharisæorum, ad quas hi rigide attendebant, parum tamen curantes mandata Dei. Legatur in fonte. Quantum ad alterum textum Luc. cap. 10. Christus ibidem præcise docere intendit suos Discipulos, quod non debeant, exquisitos exigere cibos, sed esse contenti appositis, etsi fuerint viliores. Cæterum gratis admittimus, quod ipsemet Christus non prohibuerit comedere carnes; præceptum enim Jejunii non est Divinum, ex quo tamen neutiquam infertur, non potuisse Ecclesiam id, quod Christus interim permisit, prohibere.

128. Objicit. II. Contra eamdem, D. Paulus 1. Timoth. *cap. 4. v. 3. & 4.* prædixit, esse venturos quosdam prohibentes vesci certis cibis, quos tamen Deus creavit, ut percipiantur cum gratiarum actione: e talibus hominibus jubet Apostolus ibidem caveri; ergo signum est, quod homines isti male præcipiant abstinentiam a certis cibis, puta carnalibus; nam alias Apostolus non juberet caveri a sic præcipientibus, quos vocat homines, attendentes *spiritibus erroris, & doctrinis dæmoniorum.*

Respond. Apostolum esse intelligendum de Hæreticis illis, qui, uti textus ibidem loquitur, prohibebant nubere, ac quosdam cibos condemnabant tanquam impuros, & in se malos, quod non facimus nos Catholici, etsi nobis imputent Adversarii puncto VII. de abusibus, quasi doceremus, ipsos certos cibos polluere conscientiam, quod tamen ne quidem somniamus: non enim ignoramus, omnem Creaturam Dei esse bonam in se, hincque tantum ad certum aliquod tempus, seu ad certos dies comestionem carnis suspendimus ad refrenandam carnis petulantiam, ad satisfaciendum ex parte pro peccatis, & ad acquirendas varias gratias, Jejunantibus in sacra Pagina adpromissas.

129. Obj. III. Apostolus Paulus Epistola ad Colossenses toto capite secundo est contrarius discrimini ciborum, & exclusioni carnium in Jejuniis: ergo tale præceptum non est sustinendum. Antec. probatur: Etenim in primis ibidem v. 16. vult, ut Colossenses *nemo judicet in cibo & potu, aut in parte diei festi, aut Neomeniæ, aut Sabbatorum. Secundo* improbat ver. 21. & 22. præcepta & doctrinas hominum prohibentium: *Ne tetigeritis, neque gustaveritis.* Respond. Apostolum non carpere locis citatis dies festos, & jejunia nostra, sed Sabbata, Neomenia, Jejunia Judaica, & Legalia, puta, *ne tetigeritis cadaver hominis ne gustaveritis carnem suillam &c.* quæ a nonnullis adhuc obligatoria etiam post promulgationem Evangelii credebantur, quem errorem in præsenti voluit dedocere.

130. Objicitur IV. Si posset præcipi sub peccato diebus certis abstinentia a carnibus, tunc ex macello similes carnes ementes, & comedentes deberent sibi ducere conscientiæ, ergo. Major de se patet. Minor probatur ex Apostolo 1. Corinth. cap. 10. vers. 25. ubi Corinthios suos sic instruit: *Omne quod in macello venit, manducate: nihil interrogantes propter conscientiam:* ergo. Respond. negando minorem, & textum S. Pauli explico; manducantes non debent sibi ducere conscientiæ ex eo quod hæ carnes in macello existentes fuerint fortassis aliquando idolis oblatæ, Conc. Non deberent sibi ducere conscientiæ, supposito quod dictæ carnes fuerint certis diebus prohibitæ, & tamen in iisdem comederentur, neg. Quare notandum hic est, multo ex Corinthiis ausos non fuisse emere carnes ex macello, sicque emptas comedere, timentes ne forte jam fuerint hæ ipsæ aliquando immolatæ Idolis, sicque comedendo quasi se participes redderent immolationis Idolorum, atque Idololatriæ a qua anxietate voluit eos S. Paulus eximere, resolvens, tales carnes ex macello emptas licite posse manducari; quia nimirum ad commune macellum repositæ non amplius censentur Idolothyta, sed moraliter iterum redeunt ad profanum & communem usum; sicuti aliæ carnes. Secus foret dicendum, si dictæ carnes comederentur in ipsis templis, aris, vel mensis, ubi proxime Idolis sacrificabatur. Idque solum (nil aliud) resolvere intendebat D. Paulus, eaque resolutione apud Cornelium a Lapide hic usi sunt in simili casu Christiani Antiocheni tempore Juliani Apostatæ, prout testatur antiquissimus Theodoretus *l. 3. c. 14.*

131. Cæterum occasione hujus ultimæ objectionis formo positivum argumentum pro veritate Catholica contra Adversarios taliter: Non obstante licentia Apostoli, loco superius citato, comedendi carnes emptas ex macello, erat adhuc Corinthiis, aliisque conversis prohibitum empta ex macello *suffocata* comedere: ergo signum est, quod Apostolus per hanc licentiam comedendi empta ex macello non intenderit dare facultatem manducandi ex macello quoque illa, quæ aliunde sunt prohibita. Antecedens probatur ex Actibus Apostolorum cap. 15. v. 20. ubi Apostoli expresse voluerunt, *ut* (Christiani) *abstinerent a suffocatis & sanguine*; quod mandatum Apostolicum utique pro tunc transgredi non licuit, etsi de facto en lex usu abolita fuerit jam tempore D. Augustini, uti testatur apud Cornelium e Lapide in cap. 15. Actuum Apostolorum.

132. Coronidis loco quæro ex Adversariis, cur non liceat Ecclesiæ ponere absolute præceptum certis diebus abstinendi a carnibus, cum licuerit Collegio Apostolico absolute præcipere, ut Christiani abstineant e suffocatis & sanguine?

ARTICULUS VI.

De Votis Monachorum.

133. IMprobant *Vota Monachorum 1. quia* (uti inquiunt) *sunt contra mandatum DEI præcipientis nuptias. 2. Quia sunt de re impossibili. 3. Quia sunt cultus impius a hominibus* (nimirum regularibus Catholicis) *sine mandato Dei institutus & electus ad promerendam gratiam, atque justificationem, quod est detrahere de gloria Christi, & obscurare, atque negare Justitiam fidei, sicque hæc vota sunt prorsus irrita & nulla: neque enim votum debet esse vinculum iniquitatis. 4. Addunt, quod tempore S. Augustini Monasteria ita fuerint instituta, ut, qui voluerit iterum libere egredi potuerit; nunc autem homines cogantur ibidem manere adstricti ad Vota & Claustrum.* Ita Confessionistæ ut vel sic sub allegato prætextu Lasciviam & turpitudinem Magistri sui Lutheri ac sequacium e diversis sacris Ordinibus perfidorum Apostatarum coram sæculo aliquo modo saltem apparenti cohonestent. Ast audiamus nunc, quod desuper sentiant Catholici: Hi itaque

134. Dicunt I. Quod *esse castum, relinquere sua, & voluntatem propriam propter Deum*, sint res honestæ quæ DEO summopere placent. Ratio est *prima*: quia per iste tria a potiori impedimenta illa, quæ nos multum retardant e perfectiori vita, tolluntur puta amor effusus in alterum sexum per *castitatem*; inordinata cura ad bona temporalia per *paupertatem*; & voluntas propria atque cæcitas Judicii per *obedientiam*. Ratio est *secunda*: quia si hæc non forent bona, atque honeste, Deus nobis illa non consuluisset in Evangelio; atqui eadem consuluit, uti patebit illico; ergo. Igitur

135. Dicunt II. Enumerata tria equidem ob suam arduitatem a Deo clementissimo, & in regimine suo suavissimo non absolute præcipiuntur; attamen tanquam ad majorem perfectionem vel maxime conducentia suadentur in Evangelio, ut patet enumeratione: Castitas enim consulitur ab Apostolo 1. Corinth. cap. 7. v. 8. ibi *Dico autem non nuptis, & viduis, bonum est illis. si sic permanserint, sicut & ego &c.* Paupertas Matth. cap. 19. v. 21. *Si vis perfectus esse, vade, vende, quæ habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in Cœlo.* Obedientia Matth. cap. 16. *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum*; & 1. Reg. cap. 15. v. 22. *Melior est obedientia, quam Victima, & auscultare magis, quam offerre adipem Arietum.*

136. Dicunt Catholici III. cum hæc tria sunt laudabilia & possibilia (alias enim certe e Deo non suaderentur) potuerunt ex consequenti laudabiliter quoque voveri; quamvis cæteroquin non sint res a Deo præceptæ, sed tantummodo consultæ. Ratio est, quia etiam in Antiquo Testamento potuerunt voveri gratuita Sacrificia, & vote hæc fuerunt accepta Deo, ut legitur Levit. cap. 22. v. 20.

Cur

Cur igitur non æque, si quis nunc per votum sacrificet seipsum una cum tota sua substantia? *Votum vovit Jacob, erexitque Lapidem in titulum, ut vocetur Domus Dei* Gen. cap. 28. v. 20. nec legitur Deo fuisse inacceptum hoc votum, quamvis de re aliunde non præcepta. Quis igitur audeat asserere Deo inacceptum fore, si honesta quædam puella Deo voveat suam Virginitatem, ut cum sancta Lucia Virgine Syracusana sit etiam suo modo Domus Dei, & templum Spiritus sancti?

137. Dicunt Catholici IV. Si qui hæc tria supererogatoria sponte voverunt, tenentur etiam eadem observare: nam *cum votum voveris Domino Deo tuo, non tardabis reddere; quia requiret illud Dominus Deus tuus, & si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum*: ait Æterna Veritas Deuteronomii cap. 23. v. 21. Et hinc Viduæ adolescentiores, quia fidem suam (puta quam Deo promiserant per votum Castitatis) iterum fregerunt, volentes nubere, pronuntiantur ab Apostolo 1. Timoth. cap. 5. v. 11. & 12. habere *damnationem*. Legatur desuper S. Augustinus in Psalm. 75. taliter scribens; *Quid autem ait* (supple Paulus Apostolus) *de quibusdam, quæ voverant, & non reddiderunt? habentes, inquit, damnationem, quia primam fidem irritam fecerunt. Quid est primam fidem irritam fecerunt? voverunt, & non reddiderunt.*

38. Dicunt V. falsum esse, quod tempore S. Augustini Religiosi semel professi potuerint libere iterum e Monasteriis egredi nubendo, vel dominium suarum rerum iterum recuperando &c. Nam ipsemet D. Augustinus in psalmum septuagesimum quintum, postquam plurimis laudibus extulit votum Castitatis & Paupertatis, hæc formalia subiungit: *Nemo positus in Monasterio frater dicat, recede de Monasterio &c. quia vovit &c.* Hoc equidem gratis admittitur, quod plures ex Monasteriis tempore antiquo fuerint promoti ad dignitates Cardinalitias, & Infulas Archi-Episcopales æque, ac Episcopales assumpti: ex hoc tamen non sequitur, quod libere potuerint egredi iuxta suum beneplacitum ad nuptias &c. transeundo. Id etiam velim notatum ab Adversariis, equidem alicubi, etiam in Germania reperiri nonnullos Cœtus, ex quibus iterum ad honestas nuptias egredi licet. Hæc tamen non sunt proprie Monasteria, nec deponuntur Vota Monastica.

139. Objicitur I. Non datur votum validum contra præceptum Divinum: sed vota Monachorum sunt contra præceptum Divinum: ergo. Major patet ex eo, quia nullum votum est vinculum iniquitatis, & consequenter neque stringit ad transgressionem alicuius præcepti Divini. Minor vero probatur nominatim de voto castitatis; quia nubere est de præcepto Divino iuxta illud Apostoli 1. *Corinth. cap. 7. v. 2. Propter fornicationem unusquisque suam uxorem habeat, & unaquæque suum maritum.* Ergo vovere non nubere est contra præceptum Divinum. Accedit, quod Deus statim ab initio creationis voluerit Matrimonium, utque per id genus humanum multiplicetur iuxta illud Scripturæ: *Crescite & multiplicamini Gen. 1. v. 28.* Et hinc creavit masculum & fœminam, dicens *Gen. cap. 2. v. 18. Non est bonum hominem esse solum, faciamus ei adiutorium simile sibi.* Respond. negando minorem. Textum allegatum Apostoli, iuxta iam dicta Art. II. agendo de Coniugio Sacerdotum neutiquam loquitur de solutis, seu voto Castitatis obstrictis, sed de Coniugatis. Quoad confirmationem responsum pariter jam fuit præcedenter agendo de Cœlibatu Sacerdotum, nimirum præceptum propagationis humanæ per matrimonium intelligendum esse de natura humana in communi, non de singulis hominibus in particulari.

140. Obiicitur II. Votum de re impossibili est nullum; sed tale est votum perpetuæ Castitatis; nam nemo potest esse continens sine speciali Dei dono, quale tamen pauci habent: nec quisquam sibi id, multo minus ejusdem perseverantiam adpromittere potest: ergo. Respondeo *imprimis* quærendo ex Adversariis, si vota Religiosorum sunt impossibilia, cur ergo Acatholici etiam in sua religione admittunt Lutheranos, vel Calvinistas Equites illustrissimi Ordinis Equestris Teutonici, qui pariter (uti optime mihi notum) sub Serenissimo suo Capite Magistro supremo existentes adstringuntur ad vota, maxime castitatis: num omnes & soli illi sunt præditi singulari illo dono una cum perseverantia perpetuæ Castitatis?

Respond. *secundo* directe ad obiectionem negando minorem. Ad eius probationem nego, quod specialis hæc gratia non detur Religiosis; spectat enim ad Providentiam Divinam, ut omnibus conferat Auxilia suo statui semel electo competentia: sic nec statui Conjugali desunt gratiæ particulares, ad eundem statum spectantes, cur ergo Religioso denegetur? Verum quidem est, utrobique multos sæpe huic auxilio clementissime concesso non cooperari; ast defectus iste non gratiæ, sed socordiæ, vel etiam malitiæ hominum adscribendus venit. Si ingressus in Religionem contingit absque prævia matura deliberatione vel ex fine vano & pure naturali, si in Religione vivitur tepide, & otiose, non applicando se litteris, vel honesto labori manuali, si sacræ meditationes, lectiones spirituales, & media ad conservandam puritatem efficaciter conducentia passim negliguntur, si nocturnæ compotationes, ac nimiæ cum altero sexu sensitivæ familiaritates frequentantur, si mandata Superiorum ex superbia contemnuntur &c. Hæ sunt causæ transgressionum, ac subsequentis aliquoties Apostasiæ, non defectus Divini auxilii, & consequenter ista; ubi reperiuntur, sunt emendanda, non autem Vota Monachorum annullanda. Perpendamus animo indifferenti, utrum tempore Lutheri & Calvini Apostatantes Clerici sæculares vel regulares non fuerint saltem uno alterove ex enumeratis maculati? unde non habent, quod ex eorum societate multum glorientur Acatholici.

141. Obj. III. Vota Religiosorum continent cultum impium: ergo sunt coram Deo nullius valoris; nam vota debent esse de bono meliori. Anteced. probatur: fingunt enim Religiosi, quod Eorum Professio, in qua Vota hæc fiunt, sit aliter Baptismus; Item quod quis per eandem obtineat gratiam & justificationem: quod est detrahere gloriæ Christi, & obscurare iustitiam fidei, & consequenter impium: ergo. Respond. neg. Anteced. quod autem a nonnullis Catholicis Professio Religiosa vocetur alter Baptismus, Eique ab aliquibus scriptoribus tribuatur remissio peccatorum, non provenit ex eo, quasi utrobique intercederet adæquata paritas (scimus enim optime, quod Professio Religiosa non deleat peccatum originale, sicuti Baptismus &c.) sed quia saltem aliqualis intervenit similitudo, eo quod homo in utroque explicite renuntiet diabolo, & novam vitam spiritualem inchoet, ac insuper si in statu gratiæ professionem emittat, remissionem peccatorum suorum obtineat; non quoad culpam, sed quoad pœnam, fortassis adhuc restantem, idque tum propter Indulgentias plenarias Professioni Religiosæ per Sixtum IV. & Paulum V. summos Pontifices annexas, tum quia homo in eadem propriam voluntatem, donum alias præ omnibus rebus pretiosum, & charissimum Deo consecrat, atque amore ipsius in servitutem redigit, ex quo pie creditur, quod vicissim Deus intuitu huius omnes pœnas, quas antea voluntas propria per transgressionem mandatorum Dei promeruerat, clementissime remittat, hæcque omnia suam virtutem habeant a meritis & passione D. N. JESU Christi. Videantur Suarez, *Tom. 3. de Relig. lib. 6. cap.* 13. & Kerchove in Commentariis *cap.* 1. §. 14. *num.* 21. qui ultimus *num.* 22. subiungit, etiam posse commode defendi, quod concomitanter saltem Professio Religiosa sit deletiva quoque peccatorum quoad culpam, in tantum nimirum, quatenus plerumque eandem concomitatur aliquis actus veræ Charitatis Dei deletivus peccatorum quoad culpam; cum a potiori in illo primo fervore Deo propria voluntas, & tota substantia consecretur *ex puro ipsius amore.*

ARTICULUS VII.

De potestate Ecclesiastica.

142. D*E hac docent 1. potestatem clavium, seu Ecclesiasticam de per se non esse confundendam cum potestate gladii. 2. Vi potestatis clavium competere facultatem prædicandi Evangelium, atque exinde doctrinam Evangelio dissentientem rejiciendi, remittendi & retinendi peccata, & administrandi Sacramenta. 3. Non autem acquiri exinde potestatem condendi præcepta Ecclesiastica obligantia sub peccato quoad Jejunia, dies festos &c. 4. esse contra S. Scripturam asserere, quod per eorum observationem possimus satisfacere pro peccatis, aut promereri iustitiam.* Ita Lutherani.

143. Econtra nos Catholici equidem quoad prima duo puncta, si in sano sensu accipiantur, quod nec potestas clavium ad enumerata præcise restringatur, omnino convenimus, quoad tertium tamen sumus contrarii agnoscentes obbligationem obediendi præceptis Superiorum Ecclesiasticorum etiam in conscientia; etenim libertas Evangelica seu Christiana, qua semper gloriantur Acatholici, nequaquam consistit in liberatione a peccatis, & a servitute Legum Judicialium, atque Cæremonialium Veteris Testamenti. Nec S. Paulus Apostolus, dum *cap.* 2. *Coloss. v.* 20. inquit: *Si ergo mortui estis cum Christo ab Elementis hujus mundi: quid adhuc tanquam viventes in mundo decernitis?* Intendit exinde prohibere Decreta Ecclesiastica, sed potius illas Leges, quæ inhibebant, *ne tangatur cadaver, ne gustentur certi cibi quasi immundi &c.* prout ipsemet Apostolus v. 21. illico subjungit. Item voluit, ut Colossenses non decernant certa dogmata Philosophorum, eo tempore varia de Cœlis, de Angelis, eorumque superstitioso cultu, atque animarum purgatione fingentium. Cæteroquin vero Apostolus expresse mandavit, Superiorum præcepta non solum propter iram, sed etiam *propter conscientiam esse servanda, atque resistentem incurrere damnationem:* Verba formalia *cap.* 13. *Rom. v.* 2. sic sonant: *Qui resistit, potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt, ipsi sibi NB. damnationem acquirunt,* & *v.* 5. *Ideo necessitate subditi estote, non solum propter iram, sed etiam NB. propter conscientiam,* de quo plura hinc inde jam tractavimus, uti pariter.

144. Quoad punctum quartum, ostendendo ex variis Sacræ paginæ textibus, quod Jejunium, cultus Divinus specialis diebus festivis, aliaque bona opera sint tam satisfactoria quam suo modo quoque meritoria remissionis peccatorum, & salutis æternæ, idque vel de congruo, vel de condigno vel immediate ac proxime, vel mediate, & remote juxta qualitatem operis, & constitutionem operantis, de quo conformiter jam dictis in Theologia speculativa integer habetur Tractatus agendo de gratia & meritis. Quod si compendium hujus doctrinæ exigitur, id legi poterit apud Reiffenstuel *Tract. 1. dist. a q. VI.* & apud Pichler *P. 2. Theologiæ Polemicæ Controvers. 1. Art. 5. §. 4. & Controvers. 3. Art. 4. §. 4. de satisfactione*. Nobis in præsenti sufficiat, quod Remissio peccatorum & Vita æterna tam in sacra Scriptura, quam SS. PP. antiquæ Ecclesiæ non solum fidei, verum spei & Dilectioni, aliisque bonis adscribatur operibus, qualia utique etiam censentur cultus Divinus diebus feriatis, & Jejunium, &c. *Filius hominis, quando venturus est in gloria Patris sui cum Angelis suis, reddet unicuique secundum opera Ejus*. NB. non præcise secundum *fidem*, sic loquitur Æterna Veritas *Matth. cap. 16. v. 27.* & *Ecclesiastici cap. 16. v. 16. Misericordia faciet locum unicuique NB. secundum meritum operum suorum*. Vide de hoc plura Art. IV. VI. XII. XV. XVIII. & XX. præcedentis Paragraphi.

145. Quod si ab Adversariis in contrarium ea sacra Scriptura, vel SS. PP. aliqui textus allegentur, qui opera bona a ratione meriti omnino excludere viderentur, loquuntur hi vel de gravibus peccatoribus quoad meritum *de condigno*, non quoad meritum *de congruo*; nam graves peccatores in principiis Catholicorum, neque per fidem, neque per alia bona opera iustificationem & salutem æternam de condigno promerentur, sed rantum de congruo: vel textus isti intelligendi sunt præcise de operibus Cæremonialibus, ac Judicialibus Legis Mosaicæ, aut de operibus pure naturalibus, id est, quæ neque a gratia Divina supernaturali, atque a singulari promissione Divina suum valorem neque dependentiam habent, quam dependentiam nos Catholici ad meritum omnino requirimus; utpote cum ista bona opera alias Deo sint infinitis quasi titulis iam debita.

146. Corollarii loco, occasione *Potestatis Ecclesiasticæ* Lutheranis finaliter considerandum relinquo, utrum non æque ipsi, ac Catholici in vera Ecclesia Caput quodpiam visibile *suprema Potestate Ecclesiastica* præditum tanquam necessarium, atque in solvendis dubiis circa controversias fidei infallibile cognoscere debeant? Quomodo enim alias certum aliquod, & in conscientia securum fidei symbolum concreditis poterunt proponere oviculis; cum ipsimet Pastores Lutherani non raro extreme ad invicem inter se contrarii existant, & utraque Pars contradictoria diversos Sacræ Scripturæ textus in favorem suæ sententiæ allegare soleat? sic plura millia Lutheranorum receperunt *librum Concordiæ* tanquam doctrinam fidei suæ: Alii vero æque Lutherani, numero non pauciores dictum librum tanquam erroneum reprobarunt quinimo Dani juxta dicta §. V. *num.* 13 etiam flammis adiudicarunt. Item loquamur pressius de solis bonis operibus, de quibus aliqua ex parte etiam mentio facta est in hoc ultimo Articulo. Controversia circa eadem inter ipsosmet Lutheranos, teste P. Pichler *part. 2 Art. 5 §. 3* oritur multiplex, utrum nimirum sint homini necessaria? Lutherani rigidi, seu qui strictius sequuntur Lutheri placita, putant contra moderatos, eadem nullatenus necessaria. Wigandus cum sociis ait, eadem ad salutem non esse necessaria; bene tamen arbitrarie. Alii ex his contendunt, ea ne quidem esse arbitraria, sed noxia & ad salutem perniciose: ita Theologi Ducales Saxoniæ in Altenburgensi colloquio cum Nicolao Ambsdorffio Adiaphoristarum Misnensium præcipuo Adversario, & Contradictore. Alii ex Lutheranis, uti Theologi Electorales Saxonici asserunt, bona opera omnino esse necessaria; quam sententiam pariter tenet Confessio Augustana Art. IV. VI. At post absolutam *Quæstionem An*, nova inter ipsos Lutheranos denuo exurgit disceptatio, *quomodo* bona opera sint necessaria? Ubi nonnulli distinguunt dicendo, eadem necessaria esse *ad salutem*, sed non *ad justificationem*. Alii econtra cum Gerardo vix non eorum Primipilo, bona opera neque ad salutem, neque ad iustificationem, sed præcise ideo astruunt esse necessaria, quia a DEO expresse sunt mandata.

147. Quo se tante sententiarum contrarietate, ubi unus affirmat *perniciosum*, quod alter defendit *necessarium*, se vertet exinde perplexus redditus Lutheranus? Forsan *ad Scripturam*? sed hanc omnes enumerati pro se adducunt, nec unus cedit alteri. E. G. si Confessio Augustana pro stabilienda bonorum operum necessitate afferat sacræ Paginæ textus bona opera præcipientes, illico Lutherani rigidi generalem supremi Magistri sui Doctoris Martini Lutheri interpretandi hos textus Regulam opponent, dum is *Tom. 43 VVirtemberg. fol.* 143 *in Psal. 5.* taliter loquitur: *Ubi Scriptura mandat, ut fiant bona opera, sic intelligas, quod prohibebat, ne facias bona opera, cum non sit in tua potestate opera bona facere*.

Quorsum igitur (repetito interrogo) de sua quidem salute sollicitus, ex tanta tamen opinionum contrarietate perplexus Lutheranus pro quietanda conscientia, & dubiorum solutione recurrere debet? Non ad *spiritum privatum*? sed hic est generale omnium errorum asylum: quo pariter Ariani, Pelagiani, Manichæi, Anabaptistæ &c. uti poterunt. Num *ad Principes & Magistratus sæculares*? ast illi, præterquam quod ad decernendos vel explicandos articulos fidei a Deo non sint destinati, ipsimet non raro inter se, vel maxime dissident, uti patet de libro Concordiæ a multis recepto, ab aliis reprobato. Non alius itaque finaliter patet refugii locus, quam Cathedra Petri, ubi sedet Christi Vicarius suprema ab Eodem præditus potestate Ecclesiastica, cui tradidit Deus claves Regni cœlorum, ut quæcunque solveris in terris, soluta sint & in Cœlis.

§. VIII.

De vita & moribus Joannis Calvini alterius Heresiarchæ quoad Sectam in Romano Imperio tolerati.

148. Calvinus Anno 1509 Novioduni in Gallia natus, ibidem pariter scholas inferiores absolvit, usque ad Jurisprudentiæ studium, cui partim Lutetiæ Parisiorum, partim (uti fertur) Aureliæ animum applicuit. Inde Bituricum fuit profectus, ut apud celeberrimum eo tempore Legis peritum Alciatum adhuc magis perficeretur: dum tamen proficere voluit in scientia, defecit in fide, incidens enim in Volmarum Lutheranum ibi morantem, & amicitiam cum eo contrahens, hoc Magistro non solum linguam græcam, verum & Hæresin didicit, quo defecto (alii aiunt ob sodomiam) Biturico exulare cogitur. Fugiens in alium locum docendo linguam græcam qua per Volmarum instructus erat, aliquo tempore sese sustentavit. Inde absoluto circiter triennio, in Germaniam abiit, ubi Basileæ libros erroribus plenos, a se vero *Institutiones Christianæ Religionis* appellatos composuit. Subinde iterum in Galliam rediens suos Pictavis errores liberius disseminare cœpit, pro auditoribus assumens quatuor præcipue in perversitate via impares Magistro discipulos nimirum *Antonium Dugviam*, *Professorem Academicum*, *Philippum Veeasum Procuratorem*, *Albertum Papinottum*, & *Joannem Veraovium* Pictavienses, quos, ut latius noxiam spargerent Zizaniam, destinavit ad *Sanctones*, *Angolismenses*, *Burdigalenses Aquitanos*, *Tolosanos*; ipse vero *Genevam* sese contulit a qua Republica Promotore Guilielmo Farello, ad Cathedram Theologicam & Concionatoriam evectus, paulo post (id est Anno 1538) iterum pellitur, Asylum suum Argentorati quærens, in qua Civitate teste Sinada pariter fertur uxorem duxisse.

Sedato Genevæ tumultu, & sopitis vel extinctis suis Adversariis, illuc iterum reversus non cessavit latius pestiferum diffundere venenum, usque dum, iuxta citatum Joannem Sinada in Lexico Polemico v. *Calvinus*, Anno 1564 dæmones invocans, sibique maledicens, ac intolerabilem ex ulceribus emittens fœtorem, canis instar rabidi discessit, Cerberum nunc Infernalem acturus.

149 Hæresis Calvini in multas abiit sectas: alii enim dicuntur Calvinistæ *rigidi*, alii *molles*: alii Arminiani, seu Remonstrantes, alii Gomoristæ seu contra Remonstrantes. Priores a Jacobo Arminio Lugduni Batavorum Professore originem traxerunt. Gomoristæ, primis quoad plure, præsertim circa materiam de prædestinatione, & gratie contrarii, ortum suum adscribunt Francisco Gomaro pariter Professori Lugdunensi, qui 31 articulis Jacobo Arminio totidem graves imputat errores. In *Belgio* Calvinistæ vocantur *Geusi*, ab initio quidem sub Regia Gubernatrice Margarite a nonnullis eiusdem Ministris per ludibrium sic appellati, qui tamen successu temporis (excitata Bruxellis per fœderatos quosdam Nobiles ob nonconcessam libertatem conscientiæ &c. horrenda seditione) plurimum accrescentes hoc nomen retinuerunt pro rei memoria. In Gallia intitulantur *Hugonotæ*, vel ab Hugone quodam Ludimagistro Parisiensi, vel ab Hugone militiæ Reformatæ in Gallie duce, vel a Porte Urbis Turonensis, quæ *porta Regis Hugonis* dicebatur, & ubi Calvinistæ prima sua Conventicula instituere solebant. In *Anglia* dividuntur in *Episcopales* & *Presbyterianos*, quorum Priores retinent adhuc Episcopos, & plures Cæremonias Ecclesiasticas; Posteriores vero utrumque reiiciunt, plurimum ubique ad invicem inter se contrarii, ut vel ex hoc solo capite eorum colligatur infelicitas, dum tamquam errantes oviculæ carent supremo Pastore, qui eas ducet ad Pascua veritatis.

§. IX.

§. IX.

Quænam sint propositiones, seu Articuli, in quibus Calvinus contra Catholicos conveniat cum Confessione Augustana?

150. Respondetur: Calvinus cum Confessione Augustana in sequentibus convenit.

I. Etiam Calvinus admittit peccatum consistere in concupiscentia dum *lib.* 11. *Instit. cap.* 2 & *lib. Respons. contra Pighium* dicit, in homine post Baptismum remanere concupiscentiam, quæ est peccatum. Refutationem vide supra in hoc *capite secundo num.* 16.

II. Pariter soli fidei iustificationem adscribit, dum *lib.* 3 *Instit. cap.* 13 §. 15 & 16 asserit, hominem non per gratiam sanctificantem, sed per solam fidem iustificari. Reicitur *num.* 18 & *seq.*

III. Negat *in Antidoto contra Tridentinum Can.* 20. bona opera esse necessaria ad salutem: sed contra loquitur Æterna Veritas; dum ait Matth. 19. *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata*, ubi bonis operibus a Deo mandatis adscribitur æterna Beatitudo. Videantur dicta *num.* 22. & *seqq.*

IV. Reiicit confessionem peccatorum coram Sacerdote, uti & satisfactiones pro peccatis *lib.* 3 *Instit. cap.* 4 §. 39 Refutatur *a num.* 37 *usque ad num.* 50.

V. Similiter cum Confessione Augustana tenet Sacramenta non conferre gratiam ex opere operato, sed solum excitare fidem, *Lib.* 4 *Instit. cap.* 14 Reprobatur *num.* 53 & *seqq.*

VI. Reiicit numerum septenarium Sacramentorum; in hoc tamen contrarius Confessioni Augustanæ, quod præter Baptismum & Eucharistiam etiam *Lib.* 4 *Instit. cap.* 8 admittat Sacramentum Ordinis. *Vide num.* 56.

VII. Conformat se cum Confessione Augustana, quod Ecclesiæ non competat potestas ferendi Leges obligantes in conscientia, & quod nequeat eadem sub peccato iniungere opera supererogatoria, sed tantum alias iam a Deo mandata *Lib.* 4 *Instit. cap.* 10. confutatur *num.* 62, & alibi sæpius, præsertim §. VII.

VIII. Tollit quoque liberum arbitrium ab homine, *Lib.* 2 *Institut. cap.* 3 § 7 & 11 eo audacior, quod dicto *Lib.* 2 *Institut. cap.* 2 § 4 fateatur, Sanctos Patres stare pro libertate indifferentiæ, quam, hoc non obstante, præsumit homini denegare. Reprobatur *a num.* 66 *usque ad num.* 71. Item specialiter de novo §. VIII.

IX. Propugnat, in hac carne impossibile esse Legis implementum *Lib.* 2 *Instit. cap.* 7 vide dicta *num.* 75 & *seqq.*

X. Non patitur exhiberi cultum Angelis, vel Sanctis: *Lib.* 2 *Instit.* 21. & *cap.* 14 §. 12 uti pariter negat *Lib.* 2 *Instit. cap.* 20 Sanctos pro nobis in cælis intercedere: ast contrarium probatur *n.* 82 & *seqq.*

XI. Eodem modo *Lib.* 1 *Instit. cap.* 11. §. 1. & *Lib.* 2 *cap.* 17 docet, Sanctorum Reliquias, & Imagines non esse colendas, & peregrinationes ad loca Sanctorum dicit esse inanes. Error hic est Eudoxii, Armeni, & Eunomii Cappadocis, priori amicissimi, in perversa doctrina Collegæ, qui ambo primis iam quatuor sæculis fuerunt damnati. Refutatur dictus error iisdem principiis, quibus reprobatur doctrina præcedens: si enim Sanctis ipsis, pro nobis in cælo intercedentibus, conformiter dictis *n.* 82 & *seqq.* ob excellentiam sanctitatis, gratiæ ac gloriæ abnuendus non est cultus Religiosus *absolutus*, cur eorum ossibus, & imaginibus denegetur cultus religiosus *respectivus*?

Profecto de cultu politico, & civili loquendo, si homini præsenti e. g. Regi exhibetur absolutus, pariter expositæ sub baldachino Imagini Regem repræsentanti exhiberi poterit cultus politicus respectivus. Ubi notandum venit, quod cultus *absolutus* sit ille, quo quis ob excellentiam sibi adhuc actualiter inexistentem honoratur: *respectivus* vero, quo quis colitur ob excellentiam alterius, quam vel ipsa res honorata repræsentat, vel saltem in ordine ad eundem consideratur. Priori cultu solum creaturæ ratin ales actualiter viventes; posteriori vero res quoque inanimatæ coluntur. Sic honoratur imago propter prototypon. Sacra Lipsana; quatenus fuerunt aliquando membra huius, vel illius Sancti: Sacræ vestes, seu instrumenta martyrii; quia Sanctorum adhuc in terris degentium in usu, vel attactu extiterunt sacrata, ex quo devoto cultu sperantur, & sæpius (prout testes sunt antiquissimi Scriptores, S. Augustinus, & S. Gregorius Turonensis) obtinentur quam plura beneficia. Cur ergo inanes sint peregrinationes ad loca Sanctorum institutæ? Umbra S. Petri adhuc in vita existentis sanabat infirmos, *Act. cap.* 5 *v.* 15. Similiter sudaria, & semicinctia S. Pauli deferebantur ad languidos & recedebant ab eis languores, *Act.* 10 *v.* 12. Cur igitur Ossibus Sanctorum in cœlis cum Christo gloriose regnantium hæc virtus abnegetur? Quod si opponas abusus varios subinde in hoc cultu irrepentes, hi abrogandi sunt, sed propter abusum non est tollendus usus; alias deberet quoque tolli usus Sacræ Scripturæ, utpote qua toties hæretici antiqui & moderni fuerunt abusi. Videatur Reiffenstuel *Tract.* 5 *Theologiæ Moralis dist.* 1 *Quæst.* 4 & Pehler, *Part.* 2 *Theol. Polemicæ Controvers.* 2 *Art.* 2 §. 3 & 4

XII. Quantum ad prætensos septem abusus quasi a Catholicis in Ecclesiam introductos conspirant Calvinistæ cum Lutheranis, nunquam citius concordes, quam si contra Catholico-Romanos agitur. Refutantur omnibus illis fundamentis, quæ in toto §. septimo fuere adducta.

§. X.

An Calvinus cum Confessione Augustana conveniat circa Purgatorium, & Indulgentias?

151. Respond. I. Etsi Confessio Augustana in suo symbolo Carolo V. Imperatori oblato Art. XXI. expresse contestetur, quod hæc sit *Summa Doctrinæ* Lutheranorum, attamen de purgatorio, utrum detur, & an animæ ibidem detentæ precibus, ac piis fidelium operibus, vel indulgentiis juventur nihil prorsus decidit, prout pariter ego assumens præcise in præcedentibus declarationem articulorum Confessionis Augustanæ ex hac ipsa ratione de industria circa illa duo puncta abstraxit, & cum nec Confessio Augustana quidquam de his statuat positive contra Catholicos. Et quis non exinde inferret, circa memorata duo puncta Confessionistas adhærere Catholicis? eo quidem magis, cum eorum Magister Lutherus in propositionibus a Leone X. rejectis, atque §. 2 in Compendio relatis saltem non absolute, & ex integro rejecerit indulgentias, atque purgatorium: quinimo de ultimo in Disputat. Lipsiensi 8. Julii 1519 habita expresse sic loquatur: *Credo fortiter; imo ausim dicere, scio purgatorium esse &c. ego nihil de purgatorio novi, nisi animas ibi pati, nostris precibus, & orationibus juvandas.* Hoc tamen non obstante.

Respond. II. Moderni Lutherani Confessionistæ in his duobus punctis quoad rem omnino contra Catholicos conveniunt cum Calvinistis, & eorum auctore Calvino, qui *Lib.* 3 *Instit. cap.* 5 asserit, indulgentias esse sanguinis Christi profanationem, & eodem Libro, §. 6 purgatorium esse execrabile Satanæ commentum, negans exinde consequenter orationes, & suffragia oblata pro mortuis ipsis proficere.

152. Quæres I. Quomodo contra Calvinum, & quoad præsens contra Calvino Lutheranos probetur existentia Purgatorii? ubi notetur, quod Catholici per purgatorium intelligant illum locum, in quo animæ Justorum defunctorum ad tempus purgari debent vel igne, vel aliis pœnis, donec ab omni reatu, etiam pœnæ, ex integro emundatæ valent cœlum intrare; nam in cœlum *non intrabit aliquod coinquinatum*. Apocalyp. cap. 21 v. 27 Præscinditur autem in præsenti tam de situ hujus loci, quam de modo torquendi, ac qualitate pœnarum, de quibus (non de ipsa existentia purgatorii) jam olim inter SS. PP. atque inter Græcos, & Latinos tempore Concilii Florentini erat controversia; ubi de his Ecclesia nihil adhuc decidit H. N.

153. Respondetur. Existentia purgatorii ostendi potest ex Sacra Scriptura, & SS. PP. antiqua Ecclesia, & ratione. Probatur I. ex S. Scriptura, quæ etsi hoc nomen, ly *purgatorium* explicite non exprimat, in re tamen ipsa admittit, aliquos in altero sæculo posse fieri salvos; non tamen nisi *per ignem*, adeoque non nisi per *aliquam purgationem*. Textus 1 *Corinth. cap.* 3 *v.* 13 & 15 sic sonat: *Unius cujus que opus quale sit, ignis probabit &c. si cujus opus arserit, detrimentum patietur: ipse autem salvus erit, sic tamen quasi per ignem.* II. Probatur ex SS. PP. quorum plures Græci, & Latini apud Bellarminum, & Salmeron. Intelligunt cum Concilio Florentino allegatum proxime Sacri Codicis textum expresse de Purgatorio, signanter SS. Ambrosius, Theodoretus, & Augustinus *quinquaginta Homiliarum Homil.* 16 qui etiam in *Psal.* 37 invehitur in contemnentes hunc ignem, eo quod adhuc salvus fiat, *quia dicitur* (ita S. Pater loquitur) *Salvus erit; hinc ignis ille contemnitur, sed gravior erit, quam quidquid homo pati potest in hac vita.* III. Probatur ex Ecclesia antiqua, quæ statim primis sæculis æque, ac Judas Machabæus in antiquo testamento 2 *Mach. cap.* 12 *v.* 46 censuit quod sit *Sancta, & salubris cogitatio pro defunctis exorare, ut a peccatis solvantur*: consequenter iudicavit, apud mortuos sæpius remanere adhuc aliquod vinculum (puta reatum pœnæ) a quo solvi possunt per suffragia, sacrificia & preces fidelium viventium, in quocunque demum loco pauperculæ hæ animæ post mortem detineantur. *In Machabæorum libris legimus* (loquit August. Lib. de cura pro mortuis cap. 1) *oblatum pro mortuis sacrificium: sed etsi nusquam in Scripturis veteribus omnino legeretur, NB. non parva est universæ Ecclesiæ, quæ in hac consuetudine claret, auctoritas.* Sic Clemens Romanus Summus Pontifex Apostolis coævus Lib. 8 Apostol. Constitut. cap. 47 inquit: *Pro quiescentibus in Christo rogemus, ut Deus, qui animam defuncti suscepit, dimittat ei omne peccatum.* Similiter loquitur S. Dionysius Areopagita, qui apud Cornelium a lapide hic *cap.* 7 *p.* 3 *Ecclesiasticæ Hierarchiæ* testatur, se id accepisse ab Apostolis, *Statuerunt Apostolis* (subiungit D. Chrysostomus apud dictum Cornelium a Lapide Homil. 69 ad popul.) *ut*

pul.) *ut in Missæ Sacrificio oretur pro defunctis*. Ad quid autem oretur pro defunctis, si omnes post mortem existerant vel in inferno, in qua nulla est redemptio, vel in cælis, ubi nostro non amplius indigent adiutorio in æternum iam felicissimi? Inde nec mirum, quod Ecclesia antiqua Aerium, Suffragia pro defunctis irridentem, circa annum 340 condemnaverit, uti refert S. Epiphanius Hæresi 75 IV. Probatur ratione; quia non est credendum de misericordissimo Deo, quod hominem propter unicum obolum ditissimo deliberate ablatum, vel propter levissimam impatientiam aliqualiter verbis ostensam in æternum damnet, si subito præventus, puta apoplexia tactus moriatur, certe nec ab ipso Christo Domino *Matth.* 5. *v.* 22. aliqualiter iratus, vel qui dixerit fratri suo *Racu*, fuit illico declaratus reus Gebennæ, sed solum, qui dixerit *fatue*. Quorsum ergo talis cum ablatione unius oboli, vel cum levissima impatientia deveniet? non in infernum, uti proxime dictum; non in cœlum, in quod nihil coinquinatum intrabit: ergo in purgatorium tanquam in locum tertium. *Nec refert*, quod Ecclesiastes *cap.* 11 *v.* 3 tantum de duobus locis alterius vitæ mentionem facere videatur, scilicet de inferno, & cælo. *Nam* præterquam quod needum satis constat, textum illum, quem Acatholici contra nos adducere solent, de futura vita altera intelligi debere; hoc tamen etiam concesso responderi potest, quod facer textus de receptaculis in æternum etiam post extremum Judicii diem duraturis loquatur, qualia utique sunt tantum duo, cœlum nimirum, & infernus; purgatorium autem pro tunc cessabit.

154. Quær. II. Quomodo contra memoratos adversarios probetur valor indulgentiarum? Ante responsionem ab Adversariis bene notantur tria, nimirum quid sit thesaurus Ecclesiæ, ex quo indulgentiæ sumuntur; quid indulgentia, & quomodo eadem distribuatur. Itaque *primo*, sistendo in Catholicorum nostrorum principiis, notetur, quod thesaurus illa spiritualis Ecclesiæ nihil aliud sit, quam satisfactio Christi, & Sanctorum, ex quo thesauro tunc censetur depromere, & fidelibus distribuere Ecclesia indulgentias, quando Satisfactiones Christi, atque Sanctorum, fidelibus applicat. Ubi advertatur, quod Thesaurus ista principaliter & præ omnibus constet ex Satisfactionibus Christi, & quod Satisfactiones Sanctorum pariter suam vim habeant ex Satisfactionibus Christi. Notatur *secundo*, quod in principiis Catholicorum indulgentia describatur, quod sit *remissio pœnæ temporalis peccatis actualibus quoad culpam jam remissis coram DEO adhuc debitæ, ab habente potestatem ex iusta causa facta per applicationem sufficientis, & condignæ Solutionis ex communi thesauro Ecclesiæ*. Ulterior huius descriptionis declaratio, uti pariter, quid sit thesaurus, ex quo Ecclesia sumit indulgentias, videri poterit apud Reiffenstuel *Tract.* 12 *Theolog. Moral. Dist.* 3 *Quæst.* 1 & 2 *Tertio* notatur, quod summus Pontifex fidelibus adhuc vivis donat indulgentias per modum absolutionis, id est, quod ut Judex eosdem tanquam suos subditos etiam a pœnis peccatorum, sæpius post remissionem culpæ adhuc restantibus, absolvat, ac simul loco propriarum satisfactionum satisfactiones Christi, atque Sanctorum substituat; econtra vero fidelibus iam defunctis dictas satisfactiones applicat per modum suffragii, non immediate remittendo pœnam tanquam Judex, (utpote cum defuncti non amplius sint subditi Pontificis) sed tanquam constitutus Supremus Dispensator, atque Thesaurarius, offerendo DEO ex Satisfactionibus Christi, atque Sanctorum pretium aliquod æquivalens, ut exinde ipse DEUS remittat. Videri poterunt de suffragiis plura apud Reiffenstuel cit. *Tract.* 12 *Dist.* 3 *Quæst.* 13 H. N.

155. Respondetur. Valor indulgentiarum probari potest ex Sacra Scriptura, & antiquissima praxi Ecclesiæ. Ex Sacra Scriptura ostenditur sic: Juxta Eamdem valet remissio pœnæ temporalis a summo Pontifice intuitu Satisfactionum Christi concessa: ergo etiam valebunt indulgentiæ. Consequentia patet, quia in hoc ipso valor indulgentiarum consistit. Anteced. vero probatur taliter: vi sacræ Scripturæ valet remissio culpæ intuitu meritorum, & satisfactionum Christi: ergo etiam remissio pœnæ aliquoties post remissionem culpæ restantis, præsertim cum Christus in verbis generalibus ad Petrum, existentem adhuc super terram Matth. cap. 16 ℣. 19 dixerit: *Tibi dabo claves regni cælorum, & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælis*.

Ostenditur quoque ex praxi antiquæ Ecclesiæ: *Nam exstat Romæ* (inquit Bellarminus de indulgent.) *in antiquissimis Ecclesiis memoria indulgentiarum a Pontificibus concessarum*. Sic iam S. Gregorius qui vixit sæculo sexto, teste D. Thoma in 4 *Dist.* 20 concessit indulgentias Stationum &c. Quod si quæras, quare ergo Patres, & Pontifices adhuc Gregorio anteriores tantum teneant silentium de indulgentiis? Respondetur, id contigisse, vel quia antiquissimo tempore nullus impugnavit easdem, vel quia pro tunc in rarissimo usu fuerunt, vigente adhuc severissimo rigore in iniungandis poenitentiis per plures sæpe dies vel etiam annos continuandis, in cuius rigoris supplementum propter maiorem in dies humanæ naturæ fragilitatem frequentiores successerunt indulgentiæ. Ne tamen bona opera satisfactoria omnino negligantur ab hominibus, non solent indulgentiæ nimis profuse, neque absque gravi causa concedi, atque hæ insuper ordinarie alligantur aliis bonis operibus, puta certis orationibus, confessioni, communioni &c. Cæterum si non obstante hac mitigatione Sectarii nostri conqueruntur contra rigorem Catholicorum in Sacramento Pœnitentiæ, quid fecissent, si illis primis vixissent sæculis?

Objectiones ex dictis facile solvuntur, & apud Controversistas passim videri poterunt. Novissime D. Eusebius Amort in suo Tractatu de Origine & Progressu Indulgentiarum probare conatur fusius, quod, etsi primis sæculis hoc nomen *Indulgentia* non fuit ab Ecclesia ad præsens intentum applicatum; attamen relaxationes antiquæ Canonum pœnitentialium in substantia perinde fuerint, ac Indulgentia. Ex quo arui videtur, quod in seipsa (quidquid sit de Nomine) iam exstiterit Indulgentia, etsi non tam copiosa.

§. XL.

Quænam sint Propositiones speciales Calvini ab Ecclesia Catholica damnatæ, circa prædestinationem Electorum ad vitam æternam?

156. Non est mens mea singula Calvini, & Calvinistarum mala dogmata referre, atque ad refutandum assumere: exinde enim libellus iste contra primum intentum in immensum excresceret; quoniam errores sunt adeo copiosi, ut Franciscus Feuardentius apud Sianda v. *Calvinus*, mille, & quadringentos excusserit, & pariter noster la Grand apud Henno *Tr. de principiis act. Hum. Disp.* 2 *Conclus.* 4 Calvinum, & Calvinistas quoad errores tam fœcundum asseruerit, ut vix ad certum numerum redigi queant; cum nullus sit in Symbolo fidei articulus, nulla in oratione Dominica petitio, nullum sive DEI, sive Ecclesiæ mandatum, nullum Sacramentum, aut Cæremonia Sacramentalis, quam non ipse, aut ejus Sectatores vel exterminarint, vel mutilarint vel depravarint. Ita ille. Quare ne Manuale hoc in integrum Tomum transmigret, brevitatis gratia tantummodo principaliores, & famosiores adduco propositiones Calvini ab Ecclesia reiectas, puta de *prædestinatione Electorum, ac reprobatione malorum, de libero arbitrio, & gratia efficaci*, nec non *utrum Corpus Christi in Eucharistia realiter exstat?* Et quidem in præsenti §. tantummodo agitur de Prædestinatis. Ubi

157. Dicit Calvinus 1. *Eosdem fuisse efficaciter a DEO prælectos ad cælestem gloriam & vitam æternam ante prævisum ullum meritum. 2 Ecclesiam veram constare ex solis his Electis, ac prædestinatis tanquam membris propriis. 3 Fidem verum, & justitiam propriam esse solummodo Electorum, seu horum prædestinatorum. 4. Hanc fidem semel vere acceptam nulla ratione amplius posse amitti. 5. Inde prædestinatis seu prælectis peccata ab ipsis commissa non amplius, sicuti reprobis, a DEO imputari. 6 Infantes, ab his progenitos, sanctos esse, & veræ Ecclesiæ propria membra censeri debere, etiam antequam baptizentur*. Ita Calvinus in diversis locis suarum Institutionum notanter *lib.* 3 *cap.* 2 §. 11 & 12 atque *Admonit.* II. *contra Westphalum*, nec non *Lib.* 4 *Instit. cap.* 15. Sed contra

158. Respondetur I. Utrum prædestinatio efficax ad vitam æternam fuerit ante, vel primum post prævisa merita, est quidem controversia inter ipsosmet Catholicos acriter disputata, & utriusque partis fundamenta apud Theologos in 1 Sententiarum passim videri possunt. Interim tamen etiam hac efficaci prædestinatione Electorum ad Gloriam ante prævisa merita gratis pro hic & nunc admissa, needum sequitur paritas circa reprobos, quoad præordinationem ad æternam damnationem ante prævisa demerita: nam actus prædestinationis ad vitam æternam est actus liberalitatis & misericordiæ DEI, utique in prima sua intentione nobis elargiendi hanc summam gratiam ad nostra opera non alligati. Econtra vero actus reprobationis ad mortem æternam, & pœnas inferni est actus iustitiæ vindicativæ, quæ consequenter præsupponit culpam: nam etiam in humanis censeretur Rex aliquis Tyrannus qui intenderet, & efficaciter decerneret gravem in Subditos pœnam independenter a delictis, seu absque reflexione ad delicta; etenim Rex iste censeretur interpretative ita dispositus, quod ad Decretum suum executioni mandandum velit talem punire, sive delicta perpetret, sive non, vel saltem quod intendat misero huic talia præcepta imponere, quæ nequeat subditus servare, ut Rex exinde occasionem habeat, eundem graviter castigandi, & per hoc suam in subditos potestatem ostendendi. Numquid hæc tyrannis?

159. Respondetur II. Vera Ecclesia non constat tantummodo prædestinatis, tanquam solis propriis Eiusdem membris: Ratio est: quia in omni Ecclesia videmus etiam malos, atque hypocritas, & quidem aliquoties finaliter

impœni

impœnitentes, velut graves peccatores subitanea morte extinctos: unde nec mirum, quod Apostolus 2 Timoth. cap. 2 v. 20. Ecclesiam comparet magnæ Domui, in qua *non solum sunt vasa aurea, & argentea, sed & lignea, & fictilia, & quædam quidem in honorem quædam NB. autem in contumeliam*. Nec dicatur, Apostolum esse intelligendum de Ecclesia visibili, in qua haud dubie præter prælectos tanquam vasa honoris etiam continentur reprobi, seu vasa contumeliæ, non autem intelligi debere de Ecclesia invisibili, quæ existens teste Sacra Scriptura *tota pulchra, Sancta, non habens maculam, & rugam*, eo ipso excludit reprobos tanquam finaliter maculatos &c. *Nam contra est*, quod gratis adstruatur aliqua Ecclesia invisibilis: nam vel illa invisibilis foret præcise pars totius Ecclesiæ, vel esset complete alia Ecclesia, quam ea, quæ est visibilis. Si primum; habetur intentum quod sumendo Ecclesiam completam, & totalem, Eadem constet partim Electis, partim reprobis. Si vero teneatur, Ecclesiam invisibilem totaliter esse distinctam a visibili: ergo duplex daretur in terris Ecclesia, quod alterum non habet solidum fundamentum in Scriptura, ex qua tamen Hæretici sua omnia volunt deducere. Neque obest, quod vera Ecclesia dicatur *tota pulchra &c. sine macula &c.* nam similia prædicata huic conveniunt, non ratione singulorum membrorum, sed ratione quorumdam: item insuper ratione doctrinæ, finis, mediorum, præceptorum & Sacramentorum, quæ omnia ex integro sancta sunt, pulchra sunt, absque ruga, & absque macula. Videatur de hoc Pichler Tomo priori Theologiæ Polemicæ *cap.* 1 *art.* 1 & dicta præcedentia contra Lutheranos Art. VII. agendo de Ecclesia.

160. Respondetur III. Non solum prædestinati, sed etiam reprobi potuerunt verum aliquando fidem, & iustitiam habuisse. Probatur: omnes infantes legitime baptizati fiunt per baptismum justi, sive sint proles Catholicorum, sive Lutheranorum, sive Calvinistarum: atqui non omnes isti sunt ex numero prædestinatorum, adeoque etiam non prædestinati potuerunt aliquando habuisse fidem & justitiam, seu fuisse aliquando justi per gratiam sanctificantem vel (ut ipsi loquuntur) per fidem, quæ apprehendit iustitiam Christi. Major patet, quia per Baptismum passim dicimur in Sacra Scriptura *ablati, mundati, sanctificati &c.* Minor vero probatur: nam si omnes legitime baptizati, sunt pariter prædestinati efficaciter ad gloriam, ergo omnes isti, quantumcunque suo tempore adulti impie vivant, salvabuntur; etenim efficaciter prædestinati ad gloriam certo salvantur. Ad quid ergo Calvinistæ reiiciunt Lutheranos, & damnant Catholicos? cur Calvinus defecit ab Ecclesia Catholico-Romana, in qua legitime baptizatus, sicque in eiusdem principiis ex numero prædestinatorum (si Superis placet) collocatus potuisset certo salvus fieri?

161. Respondetur IV. Fides justificativa, seu (ut loquuntur Catholici) gratia sanctificans semel a prædestinatis acquisita potest iterum deperdi. *Probatur* I. ex iam dictis; quia alias omnes Prædestinati, legitime semel baptizati retinerent pro omni tempore vitæ suæ gratiam iustificativam, sicque finaliter certo salvarentur, quantumcunque impie viverent, & cuiuscunque demum forent Religionis, supposito, quod fides iustificativa semel acquisita nequiret amplius a Prædestinatis deperdi. Probatur 2 Quia generaliter in Sacra Scriptura habetur, per malam vitam animæ mortem superinduci, quæ utique non potest stare cum iustitia, seu gratia sanctificante. Antec. ostenditur ex Ezechiel. cap. 18. v. 24 & 26 ibi: *Si averterit se justus a justitia sua, & fecerit iniquitatem &c. Morietur*. Atque ad Rom. cap. 8. vers. 13. *Si secundum carnem vixeritis, moriemini*. Nec opponas, hos textus esse intelligendos de morte naturali, non de morte animæ: *nam contra est*, quod hæc non sit specialis pœna impiorum; cum non solum impii, verum etiam pii naturaliter moriantur, & improbus sæpe longius vitam naturalem protrahat, quam probus.

162. Respondetur V. Etiam prædestinatis Deus imputat peccata, si quæ committant: nam generaliter de omnibus in Sacra Scriptura dicitur Luc. cap. 12 v. 47. *Qui cognovit voluntatem Domini sui, & non fecit, vapulabit multis*. Item Ezechiel cap. 18 v. 4 *Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur*. Et sane, si solis reprobis, non autem prædestinatis peccata imputarentur, reprobus in Calvinistarum principiis etiam propter levissimam, imo & indeliberatam indignationem, vel propter ablationem unius oboli ab homine alias ditissimo factam æternis addiceretur flammis; ubi econtra prædestinatus non obstantibus suis homicidiis, furtis gravissimis, atque adulteriis salvaretur, quamvis subitanea tactus apoplexia de nullo horum pœnitentiam egisset, quod de DEO, præ omnibus aliis malis gravitatem peccati abominante, præsumendum non est. Hoc equidem negari nequit, quod in sententia illorum Catholicorum, qui tenent, DEUM in intentione Electos suos efficaciter prædestinasse ad gloriam ante prævisa merita, quod (inquam) in illorum Catholicorum sententia similis prædestinatus cooperante efficaci gratia Divina, omnia suaviter æque, ac fortiter disponente, non sit consensurus in peccatum grave, vel, si iam peccaverit, ponendus in aliis circumstantiis, in quibus illud libere per pœnitentiam finalem erit retractaturus. Quod autem prædestinato nullum grave peccatum tanquam tale imputetur, numquam somniarunt Theologi Catholici, etsi in modo explicandi gratiam efficacem, qua prædestinati certo a peccato gravi finali præservantur, sint adinvicem inter se differentes utrum nempe hæc gratia sit intrinsece, vel extrinsece solummodo efficax; ubi tamen utraque pars omnino parata est sese submittere Ecclesiæ, si quid positive circa hoc decidat.

163. Respondetur VI. Nec parvuli a prædestinatis progeniti salvantur absque aliquo Baptismo. Probatur: quia teste Sacra Scriptura Joann. cap. 3 v. 3 & 5 *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei*, Ubi nulla fit distinctio inter proles prædestinatorum, & non prædestinatorum. *Noli* itaque *credere* (inquit S. Augustinus Lib. 3 de anima, & eius origine cap. 9) *noli dicere, noli docere, infantes, antequam baptizentur, morte præventos pervenire posse ad originalium indulgentiam peccatorum, si vis esse Catholicus*. Accedit, quod parvuli etiam prædestinatorum rationis adhuc incapaces ante collationem Baptismi nullam fidem habeant, neque habitualem infusam; quoniam primum communicatur per Baptismum: sed absque ulla fide vel habituali, vel in re, vel in voto impossibile est placere Deo *cap.* 11 *Hebr. v.* 6 consequenter nec parvuli prædestinatorum absque Baptismo Deo placere possunt, sicque nec regnum cœlorum ingredi.

§. XII.

Quænam sint Propositiones speciales Calvini, a Catholica Ecclesia rejectæ circa præordinationem reproborum ad mortem æternam?

164. Circa reprobationem Calvinus *docet* 1 *præordinationem ad mortem æternam æque factam fuisse a DEO ante prævisa peccata, uti facta est prædestinatio Electorum ad vitam æternam ante prævisa merita*. 2. *DEUM, ut actum justitiæ vindicativæ erga hos reprobos tanquam Supremus Dominus exercere valeat, ipsis non solum imputare ad peccatum quoscumque motus concupiscentiæ etiam indeliberatos; verum etiam eosdem ad peccata impellere, ita ut impulsus iste sit quasi effectus reprobationis*, 3. *DEUM imperare Satanæ, aliisque impiis hominibus, ut maleficia concipiant, ac hominem ad peccandum inducant: sic Satanam jussu DEI tentasse Job, & DEUM ipsum præcepisse Judæis, ut Christum crucifigerent*. 4. *Similia tamen respectu DEI nec esse, neque dici posse peccata, sed opera justa; quia quod homines mala intentione, DEUS bono consilio facit, ac proinde* 5. *DEUM ipsum nec peccare, nec peccati auctorem dici posse*, Ita Calvinus diversis in locis, præsertim *Lib.* 1 *Instit. c.* 17 §. 11. *Lib.* 2 *cap.* 4 §. 5 & *cap.* 18 §. 11 & 8. *Item cap.* 22 & 23 *Item l.* 3 *institut. c.* 22 § 11 *ac cap.* 23. §. 8. Sed contra a Catholicis

165 Respondetur I. DEUS non reprobat, seu præordinat positive ad æternam mortem ante prævisa eorum peccata. Ita Catholici, idque Doctor subtilis, 1. Sentent. D. 14 Quæst. 1. jam suo tempore adeo certum judicavit, ut contrariam dixerit sententiam non posse sine crudelitate excogitari. Probatur 1. quia si præordinatio ad æternam pœnam fieret præprimis a DEO, tunc perditio nostra principaliter non esset ex nobis, sed potius ex DEO, utpote qui nos ad eamdem præordinasset, sicut ob eamdem rationem salus prædestinatorum præprimis est a DEO, quia electos ante merita præordinavit ad gloriam; atqui reproborum perditio præprimis non est ex DEO, sed potius ex nobis: nam *perditio tua* (id est tua culpa) *Israel*, inquit æterna Veritas *Osee cap.* 13 *v.* 9. ergo. Hinc DEUS protestatur sæpius in Sacra Scriptura, quod non fecerit mortem, nec lætatur in perditione vivorum, *Sap. cap.* 1 *vers.* 13 & quod nolit mortem peccatoris, sed magis ut convertatur, & vivat *Ezech. cap.* 18 *v.* 23 & 32 Probatur 2 Salvator Deus non solum prædestinatos, sed omnes suo pretioso sanguine intendit redimere, ut omnes salvos faceret: ergo Deus antecedenter, nimirum ante prævisa nostra peccata, nullum voluit præordinare ad pœnam æternam. Anteced. patet ex sequenti clarissimo textu Sacri Codicis 1 Timoth. c. 2 v. 1 2 3 4 5 & 6 *Obsecro igitur, primum omnium fieri obsecrationes, &c. pro omnibus hominibus &c. hoc enim bonum est, & acceptum coram Salvatore nostro DEO, qui omnes vult salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire: unus enim DEUS, unus & Mediator DEI; & hominum, homo Christus JESUS, qui dedit Redemptionem semetipsum pro omnibus* Notentur singulariter verba illa: *omnes vult salvos fieri, & pro omnibus semetipsum dedit redemptionem:* ergo nec damnandos exclusit ante prævisa eorum peccata. Videatur circa hunc textum fusius P. Henoex 1 *Sent.* D. 8 *Quæst.* 2 *num.* 20 & *seqq.* Accedit pro confirmatione nostræ sententiæ auctoritas Sanctorum Patrum. *Bonus est Deus, justus est Deus* (inquit S. Augustinus Lib. 3 contra Julianum, cap. 18) *potest aliquos sine bonis operibus liberare, quia*

re, quia bonus est, non potest quemquam sine malis meritis damnare, quia justus est. Allego autem ex industria etiam contra Calvinistas, Patres antiquos, quia etiam apud ipsos Præfati cum antiquis Conciliis in vaneratione existunt, saltem uti ajunt in sua confessione a Beza gallice conscripta, & a nostro Francisco Feuardentio fideliter in latinum translata; ubi articulus 6 taliter sonat: *Admittimus, quod determinatum fuit per antiqua Concilia, & detestamur omnes Sectas, & hæreses, quæ rejectæ fuerunt per Sanctos Doctores, ut per Sanctum Hilarium, S. Athanasium, S. Ambrosium S. Cyrillum*.

166. Respondetur II. Deus non impellit ad peccata, multo minus aliis præcipit, ut ad eadem homines inducant. *Non est in Deo malum* (inquit in antiquissima Ecclesia S. Dionysius de Divinis Nominibus cap. 4) *sed nec ex DEO est malum: aut enim bonus non est, aut bona facit*. Ulterius hæc Catholica veritas probatur ex testimonio Regis David Psalm. 5 v. 3 dicentis: *Non DEUS volens iniquitatem tu es*, Probatur 2 Deus odio habet peccatorem: *nam odio sunt Deo impius, & impietas ejus*. Sap. *cap*. 14 v. 9 ergo ad peccata non impellit per se, vel ex præcepto per alios; nam ea, a quibus habet aliquis efficacem aversionem, non solet ipsemet consiliis, aliisque mediis promovere. Probatur 3 Deus in Sacra Scriptura severissime prohibet peccata gravia, iisque annectit pœnam æternæ damnationis, uti patet ex præceptis Decalogi, & obviis S. Scripturæ textibus: ergo repugnat ejusdem sanctitati & justitiæ, ut simul ad hæc ipsa peccata per se, vel per alios impellat. Probatur 4. Si Deus per se, vel per alios alliceret, imo impelleret ad peccatum, præsertim intrinsece tale, puta mendacium vel Dei odium, censeretur causa moralis ipsius talis peccati, seu Auctor ejusdem: sed juxta ipsum Calvinum num. 164 DEUS non potest dici causa, & auctor peccati: ergo. Sequela majoris probatur; quia etiam homo, qui alterum instigat, & impellit ad peccatum, puta ad mendacium, vel odium DEI, censetur causa moralis talis peccati: ergo etiam taliter reputaretur DEUS. Nec excusaret bonitas intentionis, non enim sunt suadenda intrinsece mala, ut eveniant bona. Videatur de hoc fusius adhuc Herincx *Lib. 1 sent. Disp. 7 Quæst. IV. num.* 30.

167 Respondetur III. Si afferantur loca Sacræ Scripturæ, quibus Deus videtur suasisse peccata, aut ad ea incitasse, vel etiam præcepisse iuxta formalia antiquissimi Patris S. Damasceni Lib. 4 de fide cap. 20 *Non a Deo NB. ut agente, accipienda sunt, sed NB. ut permittente*. Quatenus nimirum Deus ob peccata, seu (ut vocat S. Augustinus) ob mala merita hominis non tollit, sed permittit illas occasiones, in quibus prævidet hominem talem libere esse lapsurum, Sic quando 3. Regum cap. 22. legitur, Deum immisisse spiritum mendacii in Prophetas. Item Ezech. cap. 14 decepisse Prophetam; hoc ipsum exemplum S. Augustinus de gratia, & libero arbitrio cap. 23. declarat modo sequenti: *Quando auditis dicentem Dominum, Ego Dominus seduxi Prophetam illum; & quod ait Apostolus: Cujus vult, miseretur, & quem vult, obdurat: in eo quem seduci, vel obdurari NB. permittit, mala ejus merita credite*.

168. Neque est insolitum in Sacra Scriptura tam ipsius peccati, quam occasionum permissionem exprimere verbo aliquo præseferente formam præcepti, vel consilii, uti Herincx 1. *sent. Disp. 7 Quæst. 4 nu. 35 ac seqq.* optime notat. Nam Pharisæis dicentibus Marci cap. 10 v. 4. *Moyses NB. permisit scribere libellum repudii*, respondit Christus v. 5 *ad duritiam cordis vestri scripsit vobis NB. præceptum istud*. Item vice versa quando Matth. cap. 19 prior discursus de repudio v. 7 a Pharisæis repetebatur sapienti interrogatione: *Quid ergo Moyses NB. mandavit dare libellum repudii?* Christi responsio erat: *ad duritiam cordis vestri NB. permisit vobis dimittere uxores vestras* v. 8 Si Deus 2 *Reg. cap. 16 vers.* 10. dicitur præcise Semei, ut malediceret David, permittendo ex una parte amarum Semei animum erga David, & ex altera occursum ipsius David non impediendo, quem impedire quidem haud dubie potuisset, sed noluit, ad probandum David in patientia, quam ibi adeo exercuit, ut exemplum istud in toto mundo pro imitatione diligendi inimicos proponatur. Simili modo Deus concessit, seu permisit Satanæ, ut affligeret Job, eique plurima mala inferret; & Judæis, ac Gentilibus, ut crucifigerent Christum &c. Item legitur in Sacra Pagina Deum indurasse cor Pharaonis, quatenus in pœnam præcedentium delictorum extraordinaria gratiæ auxilia, quibus novarat cor Pharaonis molliendum, subtraxit, variaque alia operatus fuit quoad Pharaonem, quibus ille (non obstante adhuc clementissima concessione gratiæ sufficientis) occasionem sumpsit indurandi semetipsum obstinata voluntatis malitia. Videatur de hoc utilissime noster P. Herincx Episcopus Iprensis, loc. cit. & *Disp. 8 num.* 90.

169. Opponunt Calvinistæ contra dicta, præsertim contra responsionem primam, in qua negavimus, reprobationem positivam a DEO fieri ante prævisa peccata, opponunt (inquam) Calvinistæ, & in contrarium proponunt exemplum Esau & Jacob; ubi utrobique non ex meritis, vel demeritis, sed ex ordinatione potius Divina fuit respective primogenitus a privilegiis primogenituræ exclusus, & alter assumptus, *ut secundum electionem propositum Dei maneret* prout loquitur Paulus cap. 9. Rom. v. 11 qui pariter ibidem totam illam historiam ad prædestinationem, & reprobationem referre videtur sequentibus verbis: *Cum nondum nati fuissent, aut aliquid boni egissent, aut mali (ut secundum electionem propositum Dei maneret) non ex operibus, sed ex vocante dictum est ei; Quia major serviet minori, sicut scriptum est* (nempe Malachiæ cap. 1) *Jacob dilexi, Esau autem odio habui. Quid ergo dicemus? numquid iniquitas apud Deum? absit. Moysi enim dicit: miserebor cujus misereor, & misericordiam præstabo, cujus miserebor. Igitur non volentis, neque currentis, sed miserentis est DEI*. Ex quo textu tria ab ipsis eruuntur, 1. quod Deus præordinet, ac vocet ad vitam æternam absque meritis. 2. Quod pariter præordinet ad pœnam absque demeritis, cum Apostolus utrobique pariformiter loquatur. 3 Quod exinde non sit iniquitas apud Deum, sicque nec Deo tanquam auctori peccatum imputandum. Ita illi.

170. Ad hanc oppositionem Respondetur *imprimis*, posse adversariis negari totum suppositum, quod nimirum in allegato textu sermo instituatur de particulari cuiuslibet prædestinatione ad gloriam, seu exclusione ab eadem; cum potius Doctor Gentium loqui videatur de prælectione Communitatis Christianorum præ Synagoga Judæorum ad constituendam in Testamento novo veram Ecclesiam; etsi enim Synagoga repræsentata suo modo per Esau fuerit senior; hoc tamen non obstante communitas Christiana figurata per Jacob erat prælecta, idque non ex operibus nostris sed ex gratia miserentis DEI, relicta cæteroquin Judæis plenissima libertate transeundi a synagoga ad Communitatem Christianam, sicque veræ Ecclesiæ sese incorporandi. Videatur Cornelius a Lapide in hunc textum.

Respondetur *secundo*: Si etiam cum aliquibus Catholicis Theologis prædestinationem ad gloriam ante prævisa merita defendentibus admittatur, Divum Paulum ibidem loqui de prædestinatione, & reprobatione in ordine ad vitam æternam, posset adhuc congruenter explicari citatus textus, dicendo, Deum Electos præordinasse ad gloriam positive ante prævisa merita, & pro eo signo alios, respective loquendo, reprobasse *negative*, id est, *pro eo signo non simul cum præcedentibus positive elegisse*; in quo (non in omnibus aliis) stat paritas inter Jacob, & Esau ex una, & inter prædestinatos, ac reprobatos ex altera parte: nimirum quod, uti quoad temporales benedictiones Deus ante ulla opera Jacob elegerit præ fratre suo Esau, ita quoad cœlestia quosdam præ aliis ante merita prævisa destinaverit ad vitam æternam, circa reliquos pro eo signo se habendo negative, & primum pro alio post prævisa eorum peccata ipsos reprobando positive. Nec hæc distinctio inter reprobationem positivam, & negativam est novum recentiorum Theologorum inventum; cum de reprobatione negativa Scholarum Principes Doctores, Angelicus, & Subtilis jam fecerint mentionem, ex quibus apud Henno *Tract. de Deo uno. Disp. 10 qu. 1 concl.* 2. Divus Thomas Part. 1 qu. 23 art. 3 ad 1. sic loquitur: *In quantum DEUS quibusdam non vult bonum, quod est vita æterna, dicitur eos habere odio, vel reprobare*. Scotus 1. *Scot. D. 41. Quæst. unica §. contra istud*, postquam interrogavit, quid Deus velit Judæ in eo instanti, quo vult Petro Beatitudinem? sibimet ipsi respondent: *Dici potest, quod in isto primo instanti NB. nihil vult Judæ, sed tantum ibi est negatio volitionis gloriæ*.

171. Quæres, quid sentiendum sit de recentioribus illis Calvinistis, qui ut magis errorem suum, ac Deo summe iniuriosam de reprobatione Doctrinam coram hominibus honestis pallient, distinctionem faciunt inter peccatum originale, & inter peccata personalia, dicendo, quod præordinatio positiva reproborum ad mortem æternam facta quidem fuerit a Deo ante prævisa eorum peccata personalia, & actualia; non autem ante prævisum peccatum originale? Priusquam respondeatur.

Notandum 1. quod hanc distinctionem excogitasse videatur synodus Calvinistica Dordrechtana; quæ teste nostro Pater Smising, *Tomo de Deo uno D. 6 num.* 692. causam primæ reprobationis statuit peccatum originale, cui, quantum ad præsens Calvinistæ ex Britannia, Gallia, ac Germania superiori, & inferiori subscripserunt. Ubi taliter discurrunt, nimirum quod Deus post prævisum Adæ peccatum, & corruptam inde totam massam generis humani quosdam ex massa damnationis gratuito ante ulla prævisa merita efficaciter elegerit ad vitam æternam, ut ostendat suam misericordiam; alios vero in massa æternæ damnationis positive propter peccatum originale relinquere voluerit, ad exhibendam iustitiam vindicativam subtrahendo ipsis gratias ad Legis implementum necessarias, atque nihilominus has transgressiones Legum ipsis imputando, & æternis Pœnis subiiciendo.

Notandum 2 Quod pœnæ damnatorum communiter a Theologis

Theologis dividantur in pœnam damni, & in pœnam sensus. Prior est privatio visionis, & fruitionis Dei in æternum: posterior autem diversa afflictio, & cruciatus potentiarum vitalium, puta per continuam allegationem localem, & intensionem ignis infernalis, vel, ut loquitur D. Augustinus, per alios diversos & miros, veros tamen modos. H. N.

172. Contra istam Calvinistarum persuasionem est præprimis eorum proprius Magister Calvinus, qui teste Sianda in Lexico Polemico *v. Calvinus*, *num.* 10 docuit expresse *Lib.* 3 *Instrat. c.* 23 quod non solum peccata nostra personalia, verum etiam primum peccatum Adami a Deo decretum, & prædefinitum fuerit ante lapsum Adami, consequenter in principiis Calvini peccatum originale, ante præcedentem illam prædefinitionem necdum in mente Divina existens non potuit Deo præbere causam generalem positive reprobos damnandi, & sic manent priora contra Calvinistas Catholica fundamenta in sua firmitate.

Contra est *secundo*; quod, etsi cum nostro P. Henno *Tract. de Deo uno L.sp. X. Qu.* a non abnuatur, potuisse Deum de absoluta sua potentia post prævisum peccatum originale quospiam in tantum relinquere in massa damnationis, in quantum potuit illos afficere pœna damni, nimirum positive nolendo hisce concedere ob peccatum originale Visionem beatificam: negatur tamen, misericordissimum Deum in moderno rerum Ordine taliter fecisse, utpote qui omnes vult salvos fieri, & post prævisum quoque peccatum originale ex hoc fine pro omnibus merita Passionis suæ applicavit, uti ejus sanctissima voluntas ex Scriptura 1 *Timoth. c.* 2 clare constat, juxta dicta num. 165 consequenter ipsum peccatum originale prævisum non fuit causa generalis omnino reprobos excludendi a vita æterna; cum Deus etiam post illud prævisum voluerit adhuc pro omnibus mori, 2 *Corint. c.* 5 *v.* 15 vide dicta *n.* 165

Contra est *tertio*: Multi sunt reprobi, quibus peccatum Originale per susceptum Baptismum tanquam per lavacrum regenerationis absolute remittitur: ergo hi non damnantur ob peccatum Originale, adeoque neque ipsis damnatio æterna est decreta propter peccatum Originale. Quomodo enim est perceptibile, quod DEUS ab æterno decreverit omnibus in futurum recipientibus Baptismum (etsi isti non fuerint ex positive prædestinatis) remittere peccatum Originale; & tamen voluerit hos ipsos propter idem peccatum Originale per Baptismum delendum adhuc in æternum damnare?

Contra est *quarto*. Permisso etiam (nunquam tamen concesso) quod peccatum Originale fuerit DEO generalis causa prærordinandi quosdam ad pœnas æternas, saltem ad pœnam damni; repugnat tamen de novo sanctitati Divinæ, tales reprobos (forsan per Baptismum a peccato Originali jam mundatos) impellere positive ad peccatum grave personale; prout tamen voluit Calvinus *Lib.* 2 *Institut. c.* 21 & *c.* 23 docens expresse *c.* 18 §. 2 DEUM præcepisse Judæis, ut Christum crucifigerent: ergo evasio Recentiorum Calvinistarum adhuc non subsistit. Videantur dicta superius *num.* 166 Poterit insuper de tota hac materia suo tempore utilissime legi noster P. Franciscus Bonsl *integra parte II. Christiani hujus temporis*: Cujus auctoris præclarissimus Tractatus ob operis præstantiam a R. P. Udalrico Dirthamer S. J. e Gallico translatus est in idioma latinum.

§. XIII.

Propositiones damnatæ Calvini de Gratia efficaci, & libero arbitrio referuntur, & refutantur.

173 1 Negat Calvinus, dari liberum arbitrium *Lib.* 2 *Institut. cap.* 3 §. 7 & 12 quod tamen intelligit de libertate indifferentiæ, seu de libertate a necessitate: nam si coactioni opponitur libertas, liberum arbitrium, id est, libertatem a coactione admittit *Lib.* 2 *de libero arbitrio contra Pighium*; & hinc 3 ait, liberum arbitrium non se habere mere passive, sed pariter active concorrere, ita tamen, ut influat solummodo tanquam instrumentum a DEO motum, quod aliud facere non potest, quam quod voluerit artifex. Ita eruitur ex *Lib.* 1 *Instit. cap.* 7 § et 4 ex *Lib.* 2 *cap.* 4 §. 5. 4 tenet *Lib.* 2 *Institut. cap.* 7 quod extra controversiam sit, impossibile esse Legis implementum: 5 Addit tamen, prædestinatos propter non adimpletam Legem, seu propter transgressionem Legis non mereri mortem æternam, non quasi tales transgressiones in se ipsis mortalia non essent, sed quia hisce a DEI misericordia non imputantur. 6 in *caput sextum Joannis* docet, hominem gratia efficaci motum non posse dissentire. Ita Calvinus cum suis, quorum omnia puncta ex se ipsis ruunt, si ostendatur, etiam post lapsum Adami hominem liberum arbitrium libertate indifferentiæ, seu libertate a necessitate habere; taliter nimirum, ut positis omnibus ad agendum requisitis, possit adhuc agere, vel non agere, facere malum, vel etiam, influente simul Gratia Divina (incitante, & cooperante, non tamen necessitante) præstare bonum. Igitur cum Catholicis.

174 Respondetur: Homo etiam in statu naturæ lapsæ liberum habet arbitrium libertate indifferentiæ; tam in ordine ad bonum, quam in ordine ad malum modo superius declarato. Veritas hæc Catholica equidem jam superius contra Lutherum, §. *VI. num.* 65 *ac seqq. Art. XVIII.* & XIX. fuit probata; quia tamen Calvinus circa præsentem materiam nonnulla specialia immiscet; ideo hic singulariter iterum contra Calvinum probatur 1. ex Sacra Scriptura, *Deut. cap.* 30 *v.* 19 ubi DEUS testes invocat cœlum & terram, quod Populo Israelitico ad eligendum proposuerit vitam & mortem, benedictionem, & maledictionem, suadens tamen, ut eligat vitam, ex quo sequens formatur probatio: Si datur libera electio, datur etiam libertas indifferentiæ, sed in ordine ad vitam, & mortem datur libera Electio, juxta textum citatum; ergo. Confirmatur: Datur libertas indifferentiæ ad malum, quo quis mortem incurrit: ergo etiam ad bonum, quo quis vitam acquirit. Consequentia tenet, quia Sacra Scriptura *loc. cit.* pariformiter loquitur de vita, ac morte: antecedens autem patet ex eo, quia alias si ad malum necessitor a DEO, DEUS potius esset auctor peccati, quam ego, uti ostensum jam est §. VI. Art. XIX. & §. præcedenti.

175 Probatur 2 ex SS. PP. qui communissime sentiunt, hominem etiam post lapsum libertatem indifferentiæ ad bonum, & malum retinuisse; pro quo testimonia clarissima, & quasi innumera recitat Bellarminus *Lib.* 4 *de gratia, & libero arbitrio cap.* 9 ac *Lib.* 5 *cap.* 25 & *seqq.* prout etiam fatetur ipsemet Calvinus apud Herincx *part.* 2 *Theologiæ Scholasticæ Disp.* 2 *Quæst.* 1 *num.* 9 suæ in hoc puncto doctrinæ adversari SS. PP. tam Græcos, quam Latinos; atqui communis SS. PP. utique Sacram Scripturam melius intellexisse, & in interpretando securiorem Spiritus Sancti assistentiam quam Calvinus, habuisse, prudentissime præsumitur, præsertim si vita Calvini superius descripta simul legatur: ergo.

176 Nec dicant Calvinistæ, Calvino saltem favere S. Augustinum; nam contra est, quod etiam hic S. Pater expresse contrarius existat, dum *Lib. de duab. animab. cap.* 15 sic habet: *Peccatum est voluntas retinendi, vel consequendi, quod justitia vetat, & unde liberum est abstinere*: ubi notetur, quod egerit ibi contra Manichæos, qui NB. libertatem indifferentiæ negantes duplex in homine principium, seu duplicem animam statuebant, unam bonam necessario bona, alteram malam, necessario mala operantem, quam doctrinam S. Pater rejicit: ergo. Reponunt Adversarii, Augustinum ibidem intelligi debere de Adamo adhuc ante lapsum in statu naturæ integræ existente, in quo statu libenter concedunt libertatem indifferentiæ. Ast denuo contra est, quod Manichæi; contra quos S. Augustinus ibi loquebatur, libertatem indifferentiæ ab homine vel maxime in statu naturæ lapsæ excluserint, consequenter etiam S. Augustinus contra Manichæos agens de statu naturæ lapsæ loqui censendus est. Unde finaliter contra Calvinistas tale formo argumentum: Si S. Augustinus voluisset homini in statu naturæ lapsæ denegare libertatem indifferentiæ, non efficaciter potuisset impugnare Manichæos, qui duas in homine animas, nempe bonam & malam adstruentes, pariter in statu naturæ lapsæ in eodem hanc libertatem indifferentiæ negarunt: adeoque ne sequatur, S. Patrem inefficaciter Manichæos impugnasse, admitti debet, quod is in allegato textu ac alibi voluerit, in homine, & quidem in statu naturæ lapsæ debere adhuc concedi aliquam libertatem indifferentiæ: neque quoad hoc punctum intendit improbare doctrinam Pelagianorum, sed ideo potius, quia addebant, liberum istud arbitrium operari meritorie absque adjutorio gratiæ. Verba ejusdem formalia Lib. 2 de Nupt. & concupisc. cap. 3. sic sonant: *Liberum in hominibus esse arbitrium &c. Utique dicimus; NB. non hinc estis Pelagiani. Liberum autem esse quenquam ad agendum bonum sine adjutorio DEI &c. Hoc vos dicitis, hinc NB. estis Pelagiani.*

177. Objicitur 1 ab Adversariis: S. Augustinus variis in locis expresse ait, per peccatum Adami periisse liberum arbitrium: ergo in statu naturæ lapsæ negat liberum arbitrium cum libertate indifferentiæ. Antec. probatur: sic enim inquit in Enchirid. cap. 30. *Libero arbitrio male utens homo, & se perdidit, & ipsum &c. Cum libero peccaretur arbitrio, victore peccato amissum est & liberum arbitrium*. Similiter epist. 107 ad Vitalem: *Liberum arbitrium ad diligendum DEUM primi peccati granditate perdidimus*. Item Lib. de perfect. Justit. cap. 4 *Victa vitio, in quod cecidit, voluntate, caruit libertate natura*. Non utique libertate a coactione: ergo libertate a necessitate, seu indifferentiæ. Ante declarationem horum, & similium D. Augustini textuum præsciendum est 1. quod strenuus ille Ecclesiæ Catholicæ Athleta non solum Manichæis libertatem indifferentiæ negantibus, verum etiam Pelagianis, omnia huic libertati, exclusa gratia, adscribentibus bellum indixerit, si impugnat Manichæos, in modo

loquendi videtur subinde favere Pelagianis, ac quasi omnia libertati humanæ attribuere: si certat contra Pelagianus, in modo loquendi, & nisi antecedentia, & subsequentia ad invicem connectantur, videtur subinde quasi integram ab homine in statu naturæ lapsæ cum Maniebæis excludere libertatem indifferentiæ. Præsciendum est 2. quod homo in statu naturæ integræ, seu in statu innocentiæ habuerit liberum arbitrium, non qualecunque, sed quod simul erat facile, & ad bonum expeditum; eum pro eo tempore homo fuerit præditus justitia originali, quæ fuit donum supernaturale, præter gratiam sanctificantem includens quoque alia beneficia, per quæ homo reddebatur facilis in omni occasione ad bene operandum, & impediebatur rebellio carnis ad spiritum. *H. N.*

Respondeo, Sanctum Augustinum non intendisse propter lapsum Adami in similibus textibus liberum arbitrium absolute negare in homine, prout nimirum liberum arbitrium est potentia naturalis, positis omnibus ad agendum requisitis adhuc valens agere, vel non agere, sed potius voluit ibidem Augustinus excludere post lapsum Adami liberum arbitrium, quatenus antea tam facile expeditum ad operandum bonum, quod utique per peccatum originale fuit amissum, soccedenre loco ipsius fomire peccati, quo homo non quidem necessitatur, multum tamen ad peccandum allicitur. Videantur de hoc fusius Herinex *par. 2 Throl. Scholast. Disp. 2 Q. 1 Num. 9 ac seqq. & Franciscus Bonal. Part. 2 Christiani bujus temporis c.* 14 *&* 15

178. Objicitur 2 DEUS præscivit ab æterno omnia nostra Opera bona æque ac mala; sed quæ DEUS semel ab æterno præscivit, necessario in tempore sic eveniunt, cum scientia DEI sit infallibilis; ergo omnia nostra opera bona., & mala necessario eveniunt, sicque non habemus libertatem indifferentiæ ad eadem facienda, vel non facienda.

Respondeo *in primis*, retorquendo argumentum quoad opera Adami, & Evæ elicita ante peccatum: in quo statu juxta Calvinistas homo adhuc habuit libertatem indifferentiæ licet DEUS ab æterno etiam illa opera, & eos actus præsciverit, quos primi parentes nostri ante peccatum elicuerunt.

Respondeo *secundo* disting. min. Omnia a Deo præscita necessario eveniunt necessitate consequente, Con. necessitate anteced. neg. min. & sub simili distinctione conceditur & negatur consequentia. Etenim quæ DEUS ab æterno præscivit, equidem in tempore *infallibiliter* sic existent, non tamen necessario necessitate antecedente aliquam determinationem liberi arbitrii; nam præscientia DEI non ponit opus futurum creaturæ, sed potius præsupponit illud, concurrente simul ante scientiam visionis aliquo Decreto ex parte DEI, juxta diversitatem scholarum, vel prædeterminante, vel condeterminante, vel permittente saltem creaturis liberis motus suos agere. De hoc fusius in Theologia speculativa, ac pulcherrime desuper discurrit noster Franciscus Bonal. *part.* 2 *c.* 8 9 *&* 10.

179 Objicitur 3 Saltem prædestinati ad gloriam æternam non libere operantur in ordine ad bonum, & malum: ergo non datur absolute in homine liberum arbitrium ad bonum, & malum. Probatur anteced. Prædestinatis ad vitam æternam datur gratia finalis efficax, qua infallibiliter operabuntur bene: ergo isti non libere, seu cum libertate indifferentiæ operantur in ordine ad bonum, & malum Respondeo neg. anteced. Ad eius probationem disting. anteced. Prædestinatis datur gratia efficax, qua infallibiliter bene operantur in tantum, in quantum a DEO ponuntur in his circumstantiis, in quibus prævidentur certo finaliter cooperaturi libere gratiæ Divinæ, conc. anteced. quasi per gratiam Divinam efficacem, ad bene operandum necessitarentur, & ita prævenirentur, ut non haberent libertatem proximam, seu indifferentiæ ad bene operandum: neg. anteced. & sub data distinctione nego pariter consequentiam. Cur autem DEUS non omnes, sed tantum aliquos hac singulari afficiat gratia efficaci? hoc *non volentis, neque currentis sed miserentis est DEI* ad Rom. cap. 9, ubi cum Divo Augustino in caput undecimum Apostoli ad Romanos eaclamare necesse est: *O altitudo divitiarum Sapientiæ & scientiæ DEI, quam incomprehensibilia sunt iudicia Ejus!* Interea DEUS nec reliquos negligit, sed saltem gratiam sufficientem tribuit, qua pariter facile salvari possent, dummodo cooperari vellent. *Vocavi, & renuistis* (inquit Largitor omnium gratiarum DEUS, Proverb. cap. 1) *extendi manum meam, & non fuit, qui aspiceret.*

180. Non equidem me latet, quod Calvinus *Lib. 2 Inst. c.* 3 §. 10 omnem gratiam sufficientem apud Herinca hic absolute neget, solam pro prædestinatis gratiam efficacem admittens, ubi quoad infelicissimos residuos sensit, eosdem a Deo ad ostendendam suam Omnipotentiam, & supremum in creaturas Dominium fuisse relictos in massa æternæ damnationis subtrahendo ipsis omnia supernaturalia auxilia, utpote propter factam eorum præordinationem ad pœnam æternam, non habitura finaliter suum effectum. Sed contra est 1, quod DEUS omnes velit salvos fieri, 1 *Timoth. cap.* 2 hincque pro omnibus sit passus 2 *Corinth. c.* 5 ergo etiam omnibus providit de gratiis supernaturalibus ad consequendam salutem necessariis; nam qui vult finem, etiam vult media ad consequendum finem necessaria. Contra est 2. quod Stephanus *Act.* 7 *v.* 51 increpet Judæos tanquam homines incircumcisos corde, ac semper resistentes Spiritui Sancto. Quomodo autem increpari potuissent, quod quasi semper Spiritui Sancto resistant, si nullum S. Spiritus instinctum intrinsecus advertissent? Quomodo appellati potuissent homines *incircumcisis cordibus*, si cor eorum nullos sensisset ad bonum amplectendum internos stimulos? *Subsumitur:* atqui hi ipsi interni stimuli proveniunt a Gratia Divina, non quidem semper efficaci: alias enim huic libere correspondissent: ergo saltem a sufficiente. Videatur desuper Herincx *Part. Tract.* 4 *Disput.* 1 *Quæst.* 3 *num.* 17 & audiatur Divus Augustinus *Lib.* 2 *de peccat. merit. c.* 17 ubi ait: *Cum voluntate, NB. gratia adjuvante Divina, sine peccato in hac vita possit homo esse, cur non sit, possem facillime, ac veracissime respondere; quia homines nolunt.* Quid clarius pro gratia sufficienti?

§. XIV.

De reali Præsentia Corporis Christi in Eucharistia.

181. Inter illos, qui equidem Christum in terris verum DEUM, & hominem ex una parte confitebantur; negabant autem ea altera, sub Eucharistia eundem vere ac realiter contineri, primus, qui publice id asserere ausus fuit, communiter scribitur fuisse circa annum Christi 1050. Berengarius, exinde pariter Sacramentariorum Parens appellatus. Quamvis non desint alii, qui hunc errorem præcedenter iam aliis, præsertim alicui Joanni Scoto (non quidem nostro *Joanni Duns Scoto*, utpote realis existentiæ Corporis Christi in Eucharistia acerrimo propugnatori, ac primum ultra ducentos annos post Berengarium nato, sed longe alteri, nimirum *Joanni Scoto Erigenæ*) adscripseront, ex cujus Libro, ad tempora usque Berengarii delitescente, demum ipsemet Berengarius, Patria Turonensis Gallus, suum deprompsit venenum, & Andegavi, ubi erat Archidiaconus, ubique diffudit. Liber ille memorati Joannis Scoti tempore Berengarii factus famosior, in Concilio Vercellensi productus, atque examinatus æque, ac pestifera Berengarii Doctrina, fuit condemnatus, ac demum Berengarius, Divino afflante Numine hæresin abjuravit, & Turonem reversus, in insula, quæ dicitur S. Cosmæ, per octo annos pœnitentiis corpus suum castigans, & in servitutem redigens, anno 1088 teste Sianda V. *Berengarius*, in bona opinione decessit: impedire tamen non potuit hæreticæ hujus doctrinæ sectatores Albigenses, Wicleffistas, Zvvinglianos, & Calvinistas &c. Contra hos itaque.

182 Respondetur: Sub Eucharistia non tantum figurative, & per modum signi, sed vere, ac realiter continetur Corpus, & Sanguis Christi. Probatur 1. Christus, quando in ultima Cœna porrexit Apostolis species panis, subjunxit Matth. cap. 26 & Luc. cap. 22 *Hoc est Corpus meum:* & non *hoc figurat Corpus meum*, ergo sub speciebus panis vere continetur corpus Christi, & non tantum figurative, uti volunt Calvinistæ: nam debemus Verba sacræ Scripturæ in sensu proprio accipere, quando citra aliquod absurdum sic sumere possumus; alias aperiretur porta Hæreticis etiam ab antiquissima Ecclesia jam reprobatis, suos circa diversa Mysteria SS. Trinitatis, Incarnationis &c. renovandi errores. Confirmatur 1 Christus in ultima Cœna porrexit Apostolis illud corpus, quod postea fuit traditum ad crucifigendum, item distribuit illum sanguinem, qui fuit in Sacratissima Passione effusus; atqui Corpus Christi traditum, & sanguis fuerunt verum Corpus & sanguis realiter, uti est de fide, neque negant Calvinistæ: ergo pariter fuit verum Corpus, & Sanguis in ultima Cœna. Major probatur; quia Christus teste D. Paulo 1 *Corinth cap.* 11 *vers.* 24 dum Apostolis in ultime Cœna ante suam Passionem porrexit Corpus suum, hæc verba subjunxit: *Hoc est Corpus meum, NB. quod pro vobis tradetur;* & quando dedit sanguinem suum Matth. cap. 26 v. 28. *Hic est Sanguis meus, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum.* Confirmatur: Christus Apostolis in ultima Cœna & nobis in novo Testamento utique plus voluit dare, quam Israelitis in Testamento antiquo; cum præcedentia fuerint præcise umbra futurorum: sed in figura Christum obtinuerunt etiam Israelitæ sub Agno Paschali, & sub Manna cœlesti in deserto &c. Ergo Apostoli, & nos de facto non obtinemus amplius præcise in figura, ac signo, sicque realiter.

183 Probatur II. Ex praxi antiquissimæ Ecclesiæ; Etenim Ecclesia ante Berengarium, aut saltem ante memoratum Joannem Scotum Erigenam indubitate in ea persistit sententia, nimirum Corpus Christi realiter existere

in Eu-

in Eucharistia; hincque sacram Hostiam in Liturgis, seu Missis post peractam consecrationem adorare nunquam dubitavit: *Nemo illam Carnem manducet* (loquitur de suo tempore S. Augustinus in Psalmo 98) *nisi prius adoraverit*. Est autem incredibile, quod Christus Ecclesiam suam sponsam dilectissimam etiam primis sæculis in tam gravi Idolatriæ errore reliquisset, si corpus Christi a parte rei non foret realiter præsens in Eucharistia. Scio quidem, quod Claudius non adeo pridem Sacramentariorum Minister in Gallia effutire non erubuerit, primum circa annum 820 Paschasium Monachum Corbeiensem in suo libro de Corpore, & Sanguine Christi introduxisse realitatem Corporis Christi in Eucharistia antea in Ecclesia inauditam. Sed falsissimum hoc esse patet ex ipsis verbis dicti Paschasii, qui Lib. 12 in Matthæum apud nostrum Franciscum Henno *Tract. de Eucharistia, Quæst. proœmiali Artic. 3 conclus.* 3 sic loquitur: *Miror, quod velint NB. nunc quidam dicere, non in ea esse veritatem Carnis Christi, vel Sanguinis, sed in Sacramento virtutem Carnis, non carnem, virtutem sanguinis, & non sanguinem, figuram, & non veritatem, umbram, & non corpus*. En! Paschasius miratur, *NB. nunc* (id est suo tempore) NB. *esse quosdam*, qui velint negare existentiam Corporis Christi in Eucharistia: qua veritate ergo asseritur, præfatum Monachum primum introduxisse hanc sententiam de existentia reali Corporis Christi in Eucharistia? qua prudentia credi potest, totam Ecclesiam illico absque aliqua decisione Pontificia, vel Concilii decreto unius Monachi opinioni acquievisse, si Eadem cum SS. PP. integris octo sæculis antea contrariæ fuisset sententiæ? Interim ex verbis formalibus dicti Monachi Paschasii colligo, quod vel Joannes Scotus Erigena jam vixerit ad initium sæculi noni, id est circa annum 820 fueritque *inter illos aliquos*, qui negarunt existentiam realem Corporis Christi in Eucharistia, vel quod eundem exiguo temporis spatio nonnulli minus celebres præcesserint in pestifera illa doctrina Calvinistica, quæ primum publice famosa fieri cœpit tempore Berengarii.

184 Probatur III. Ex antiquissimis Conciliis & SS. PP. Sic enim Nicænum I. *Lib. 3 Cap. de sacra mensa*, ait: *Intelligamus, situm in illa sacra mensa Agnum illum DEI, tollentem peccata mundi, incruenter a Sacerdotibus immolatum, & pretiosum Ejus Corpus & Sanguinem NB. vere sumentes credamus, hæc esse nostræ Redemptionis symbola*. Nicænum II. *actione* 6 postquam fuse ostendit, nullum Apostolorum, aut illustrium Patrum vocasse Eucharistiam *imaginem*, seu (quod idem est) *figuram* Corporis Christi, tandem ita concludit: *Dixit* (supple Christus) *accipite, edite, hoc est corpus meum &c. Non autem dixit: sumite, edite imaginem corporis mei. Cum Christus ipse sic affirmet* (inquit S. *Cyrillus Catechesi 4 Mystagogiæ*) *atque dicat de Pane: hoc est corpus meum, qui deinceps audebit ambigere?* Similiter D. Damascenus Lib. 4. Orthod. fidei cap. 14 *Nec panis, & vinum corporis Christi figura sunt (absit enim hoc) verum ipsummet Domini corpus Divinitate affectum*: S. Chrysostomus loquens de Calice Domini in Epistola 1 caput 10 Apostoli ad Corinthios quærit? *Quid est in Calice?* & sibimet ipsi respondet: *Quod ex latere Christi fluxit*, S. Augustinus Prologo in Psalmum 33 tamquam aliquod mirratione dignum proponit, quod Christus in ultima Cœna corpus suum in manibus suis portaverit; ubi utique mirandum non fuisset, si ibi extitisset tantummodo Christi Corpus figurativo tale; non statuam, seu imaginem se repræsentantem quilibet portare potest. S. Hilarius Lib. 8 de Trinitate: *Carnis, & Sanguinis non est relictus ambigendi locus; nunc enim & ipsius Domini professione*, & fide nostra *NB. vere caro, & vere sanguis est*. Notetur hic denuo superius iam citata Confessio Calvinistarum Gallica apud Piehler de Conciliis num. 10. taliter ponens 6 symboli sui Articulum: *Admittimus, quod determinatum fuit per antiqua Concilia, & detestamur omnes Sectas, & hæreses, quæ rejectæ fuerunt per Sanctos Doctores, ut per NB. Sanctum Hilarium, Sanctum Athanasium, Sanctum Ambrosium, NB. Sanctum Cyrillum*.

185 Objicitur I. Christus in sacra Scriptura dicitur etiam *Agnus, Leo de tribu Juda, Vitis vera, Panis de Cælo descendens* &c. & tamen similia prædicata sumuntur tantum impropria, utpote quæ Christo competunt solummodo tropice, & sub aliqua figura, ergo etiam a pari ex eo, quod Christus in ultima Cœna dixerit; *Hoc est Corpus meum*, non sequitur, fuisse sub pane verum corpus reale Christi, sed tantum improprie, & per modum signi rememorativi, atque figurative tale. Respondetur distinguendo Antaced. quod secundum membrum: Similia prædicata *Leo, Vitis, Agnus, Panis* (supple materialis) &c. &c. sumuntur tantum impropria, & hoc ideo, quia aliunde ex S. Scriptura, & fide noscitur, quod Christus non sit realiter *Leo, panis materialis*, vel *vitis* &c. sed potius verus Homo; conced. secus negatur anteced. & similiter distinguitur consequens: ex eo, quod Christus dixerit, *hoc est corpus meum*, non sequitur sub speciebus panis existere corpus reale Christi, si aliunde ex S. Scriptura, vel ex fide &c. sciretur contrarium; nimirum non contineri sub speciebus panis corpus Christi, conced. consequentia. Debemus enim iuxta dicta in prima probatione verba sacræ Scripturæ tamdiu in sensu proprio sumere, quam diu aliunde nos non cogit necessitas detorquendi in sensum improprium, qualis necessitas in præsenti non adest; cum ex una parte non possit ostendi implicantia replicationis eiusdem corporis iuxta dicta in Philosophia; ex altera vero pro reali existentia Christi in Eucharistia steot textus Sacræ Scripturæ, plurima Concilia, SS. Patres veteres, & praxis antiquæ Ecclesiæ. Scio equidem, quod aliqui ex SS. PP. antiquis Sacramentum Eucharistiæ nominent *Symbolum*, seu *Signum*, &c. ubi tamen, ne sibi contradicant, non de Symbolo, seu signo speculativo, sed de signo practico, in quo ipsum signatum, nempe Christus realiter continetur, sunt intelligendi. Insuper potest sacra Eucharistia dici symbolum &c. quatenus est memoriale passionis, & mortis Domini nostri JESU Christi. Ex quo prorsus nil contra nos sequitur.

186 Objicitur II. Si caro Christi esset in Eucharistia realiter, tunc haberet aliquem specialem effectum utilitatis, ad quid enim alias ibidem cum tanto miraculo poneretur? atqui nullum habet effectum utilitatis, nam *spiritus est, qui vivificat* (quando nempe panis iste figurativus spiritualiter fide manducatur) *caro non prodest quidquam*, teste ipsomet Christo Joan. cap. 6. v. 64 ergo. Respondeo neg. min. etenim specialem huius sanctissimæ carnis manducatæ utilitatem Christus ipsemet loco proxime citato indicat, dum v. 55. ait: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam*. Quod autem eodem capite v. 64 subiungat, *caro non prodest quidquam*, intelligendum id est de carne Christi sumpta absque spiritu, & absque fide: item de carne manducata sub specie visibili, & modo carnali, puta concisa dentibus &c. non autem de carne Christi sub speciebus panis modo spirituali, seu definitive, & compenetratis ubique ad invicem partibus existente, & tali modo sumpta. Videatur desuper fusius Cornelius a Lapide in citatum textum.

187 Obiicitur III. Si Christus cum corpore, & anima, humanitate & Divinitate realiter existeret in Eucharistia; tum etiam post gloriosam Ascensionem Christi in cœlos adhuc semper eumdem haberemus nobiscum in terris; sed post gloriosam Ascensionem eumdem non semper habemus nobiscum in terris, teste Ipsumet Matth. cap. 26 v. 11. ibi: *Me autem non semper habebitis*; ergo. Resp. Dist. Mai. haberemus nobiscum adhuc Christum modo visibili, & circumscriptive in terris existentem, neg. Mai. modo invisibili, ac definitive, conced. Mai. & similiter distincta minori, negatur consequentia. Quod autem Christus semper nobiscum sit modo saltem invisibili, fatetur Is apud eumdem Matthæum c. ult. v. 20 *Ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi*.

188 Obiicitur IV. Ex concessione realis existentiæ Christi in Eucharistia sequerentur plurima inconvenientia, atqui ea in reverentiam Christi utique non possunt admitti: ergo. Sequela Maioris probatur; sequeretur enim 1. Christum per os hominis descendere in stomachum sæpe variis spurcitiis adhuc replatum. 2. Exinde emitti in secessum. 3. Integrum Virum cum carne, & ossibus intra brevissimum temporis spatium deglutiri. 4. Posse eumdem projici in cloacam, putrescendo abire in vermes, &c. quæ omnia sunt inconvenientia: ergo. Ad has obiectas absurditates, quasi ex admissione realis existentiæ Christi in Eucharistia sequerentur, terminis modestis, fundate tamen respondet Pichler hic, negando absurdum esse id, quod Christus ipsemet iuxta probationes iam in responsione allegatas fieri voluit, cupiens ex summo erga nos amore intime nobiscum uniri. Neutiquam a nostra abhorret vilitate, qui pro nobis quasi malefactor duos inter latrones voluit crucifigi; nec a nostro nauseat stomacho &c. cum Ipse nil amplius pati queat in Eucharistia, partim quia corpus eiusdem iam est gloriosum in cœlis: partim quia compenetratis in ordine ad locum ad invicem inter se partibus modo quasi spirituali (uti loquuntur Theologi) in Eucharistia, imo etiam in minima particula existit, & consequenter facile deglutiri potest. Porro qui indigne tractant Corpus Christi, peccant quidem gravissime, a parte rei tamen Corpori eiusdem glorioso nullum realem dolorem causant. Si in cloacam, vel alium immundum locum deveniat, tam parum fœdatur Christus, quam parum polluitur Deus qua talis ubique, & consequenter etiam in fœdissimis locis existens, aut radius solaris cloacam pertransiens. Nec Christus computrescit, aut in vermes abit. Similia enim non amplius Christum, in cœlis jam gloriosum, afficiunt, sed duntaxat species Eucharisticas, ubi DEUS in defectum substantiæ panis, stante simili specierum corruptione aliam substituit. Plura videre poteris apud P. Henno Tract. de Eucharistia, fusius in Quæstione Proœmiali desuper tractantem.

§. XV.

A P P E N D I X,

Continens modum disputandi cum Protestantibus Romani Imperii, puta cum Lutheranis, & Calvinistis; ubi etiam succincta, solida tamen pro veritate Catholica contra Protestantes inseruntur Principia.

189. Quær. I. An, & quomodo consulatur disputatio cum Protestantibus? Respond. s publicam & solemnem cum ipsis disputationem instituere in Romano Imperio absque speciali licentia legitimorum tam in Ecclesiasticis quam politicis Superiorum non licet. Ratio est; quia posset exinde oriri in fide prostitutio, & magna quoad quietem publicam perturbatio, adeoque necesse est, prius ad utrosque recurrere Superiores. Respond. 2 Equidem in Jure Canonico etiam privata disputatio cum Hæreticis absque Superiorum facultate instituenda prohibetur, Clericis quidam *Can. cum quibus* 24 *Q.* 3 Laicis autem *cap. quicumque* 2 *de Hæreticis in* 6. In Germania autem, ubi Protestantes sunt tolerati, Decreta illa non sunt recepta, vel saltem quoad hoc punctum usu contrario abrogata; cum passim videamus similes Disputationes institui, etiam a timoratis, absque scrupulo, & anxietate. Optandum tamen, ut semper debitæ adhibeantur cautelæ. Respond. 3. Si Hæretici sunt materiales, ac tales, respectu quorum prudens affulgat spes conversionis, salubriter (præcedente Divinæ gratiæ Invocatione) cum ipsis ex sancto, non vano fine instituitur disputatio; amicabilis tamen, &, si fieri potest, remotis aliis, ob quorum præsentiam fortassis alias, ne coram illis confundantur, pressius suæ doctrinæ adhærerent. Ratio eruitur ex principiis Christianæ Charitatis. Respond. 4 Si apud Hæreticos præcise materiales non appareat prudens spes conversionis, consultius disputatio cum ipsis intermittitur. Ratio est; quia in tali casu nil boni, illud autem mali evenire posset, ut ex materiali fieret Hæreticus formalis, sicque formaliter delinqueret, qui antea tantum materialiter peccavit. In hoc prudenter ages, si talem materialem Hæreticum in discursu familiari suaviter disponas ad eliciendam sæpius de suis peccatis perfectam contritionem: ita enim si forsan peccatorum quoque carnis, vel aliorum gravium præter defectum fidei reus esset, adhuc salvari posset. Resp. 5. Si Hæreticus fuerit formalis, effrons, & pertinax, obsequendum est consilio D. Pauli ad Titum c. v. 9. *Hæreticum post unam, & secundam correptionem devita.* Non enim foret spes alicuius fructus nisi alii forsan præsentes utilitatem exinde caperent, vel nonnulli ex intermissione Disputationis hujusce inciperent in fide vacillare. Supponitur autem hic, te alias capacem, & sufficienter pro simili certamine esse instructum.

190 Quær. II. An consultius sit in tali disputatione se habere potius defensive, quam aggressive? Resp. ordinarie loquendo melius, ac consultius agei, qui in tali certamine se potius defensive, quam aggressive gerit, rejiciendo onus probandi in Protestantes. Cum enim hi dicant, nostram Ecclesiam primis sæculis veram successu temporis defecisse, factamque esse meretricem illam, de qua in Apocalypsi, ipsis incombit, assertum suum probare, nobisque in possessione existentibus ex Sacra Scriptura defectum hunc, & errores contra fidem ostendere.

191. Quær. III. Quomodo se gerere debeat Catholicus ille, qui in disputatione cum Protestante se habet defensive? Resp, *imprimis ex* Protestante interroget, ex quibus Principiis probet, nostram Ecclesiam defecisse, & in errores contra fidem prolapsam esse. Illico respondebit ille: *ex Scriptura*; nam ad hanc Protestantes refugiunt, accumulantes, ac etiam capillis (uti dicitur) ad suum intentum attrahentes Sacræ Scripturæ textus. Sed ulterius quærendo urgeat Catholicus, cum ex terminis, & de fide per se notum non sit, quod Codex ille, quem Sacram Scripturam ajunt, sit verbum DEI, quomodo id contra Judæos, qui Thalmud, & contra Mahometanos, qui Alcoranum credunt potius esse Verbum Divinum, efficaciter suum intentum probare queant? Experieris, quod jam hallucinentur Protestantes, coacti ad traditiones, quas alias negant, refugere, & ad alias notas Ecclesiæ Christianæ, quæ eamdem præ aliis tamquam veram distinguunt. Ulterius concesso contra Christiani Nominis hostes Sacro Codice tamquam Verbo Divino, indaget: *secundo*, quoniam ante disputationem cognosci debes, quinam Libri Scripturæ sint Canonici, undenam sciant Protestantes, quod potius Eorum Canon, seu Catalogus librorum, quam noster, contineat Verbum Divinum, cum tamen Catalogum nostrum Concilium Tridentinum desumpserit ex Florentino: Florentinum a Romano, celebrato sub Gelasio I. Pontifice; Gelasius ab Augustino: Augustinus a Concilio Carthaginensi: Concilium Carthaginense ab Innocentio I. Papa in Epistola ad Exuperium, qui Innocentius vixit circa annum Christi *quadringentesimum secundum*, adeoque primis respective quatuor sæculis? Sane ex ipsa Scriptura Protestantes in æternum non probabunt legitimos Libros Canonicos sacræ Scripturæ; itaque refugere necesse erit ad Auctoritatem Ecclesiæ nobis hunc Canonem proponentis. Cur autem præ Ecclesia Catholica in hoc puncto deberet respici Ecclesia Protestantium?

Instet *tertio*, cum intra ipsum Corpus Religionis Christianæ exortæ sint variæ hæreses: ubi quælibet in suum favorem adducit textus sacræ Scripturæ, Cuinam competat Auctoritas authentice suos textus interpretandi? Nec Calvinus Luthero, nec inter Lutheranos rigidi moderatis, nec inter Calvinistas Remonstrantes, ac Sociniani Gomoristis in allegandis sacri Codicis textibus, atque apparentibus rationibus ullatenus cedunt, nisi admittatur Caput supremum aliquod visibile, sine, vel saltem cum Ecclesia hæc dubia decidens. Cur ergo excludunt Summum Pontificem quasi Anti-Christum? Profecto in æternum Protestantes ex ipsa Scriptura non poterunt demonstrare Catholicis, solam fidem justificare, seu salvare, cum Hi illico alios copiosos opponent sacræ Scripturæ, & antiquorum Sanctorum Patrum textus, qui similiter Charitati aliisque bonis operibus remissionem peccatorum, & æternam salutem attribuunt. Quorsum ergo pro resolutione recurrendum, nisi ad supremam Cathedram, a qua sese Protestantes sine sufficienti causa separarunt.

192 Quær. IV. Quid observare debeat Catholicus, qui cum Protestantibus disputat aggressive? Respond. talis non facile debet descendere ad materias particulares E.G. de Confessione auriculari, de Communione sub una specie, de reali præsentia Christi in Eucharistia &c. vel de transsubstantiatione &c. Itaque suadetur, ut potius regulariter loquendo, & nisi circumstantiæ aliud exigant, maneat in principiis generalibus; nimirum quod vera Ecclesia in fide non possit errare; Item quod nostra sit vera Ecclesia, & quod aliæ Religiones non habeant notas veræ Ecclesiæ &c. &c. nam ex his principiis generalibus possunt probari singuli articuli Catholicorum. E. G. sit disceptatio, utrum præter fidem bona opera sint necessaria ad justificationem, & salutem æternam, ut probetur sententia affirmativa, sequens argumentum formari, & ad quemlibet articulum fidei nostræ in *minori* applicari posset taliter proponendo.

Omnia illa, quæ vera Ecclesia Christi docet requiri ad justificationem, & salutem: sunt necessaria ad eamdem;
Sed vera Ecclesia Christi docet, requiri præter fidem bona opera ad justificationem, salutem;
Ergo præter fidem bona opera sunt necessaria ad eamdem.

Major patet.

Qui juxta Sacram Scripturam vera Ecclesia est *columna Veritatis, posita supra Petram*, adversus quam Portæ inferni non prævalebunt; consequenter in iis, quæ concernunt fidem, seu quæ nostram concernunt justificationem, & salutem nequit errare, & falsum docere. Et plane alias Fideles in vera Ecclesia numquam quiete vivere possent, utrum non in præscriptis ad Salutem consequendam ab Ecclesia Regulis decipiantur, & inducantur.

Minor probatur.

Ecclesia Catholica Romana docet, præter fidem requiri bona opera ad justificationem & salutem;
Sed hæc est vera Christi Ecclesia, uti ex notis veræ Ecclesiæ mox ostendetur; ergo.

193 Quær. Itaque V. Quænam sint illæ Notæ veræ Ecclesiæ? & quomodo probetur, easdem habere Ecclesiam Catholicam? Ante responsiones præsciendum 1. Notam esse *signum, quod ducit, vel ducere potest in cognitionem alterius*; ex quo eruitur, quod Nota debeat respectu nostrum esse notior, quam id, cujus est nota, seu signum. Præsciendum 2 Gratis Acatholicis concedi, apud veram Ecclesiam existere purum Verbum DEI, & legitimam Sacramentorum administrationem, utrum autem his computat definitio Notæ superius descriptæ, quæstio est, ad quam.

Respond. I. Notæ veræ Ecclesiæ non bene a Protestantibus assignantur pura, & inconcussa prædicatio Evangelii, atque legitima administratio Sacramentorum. Ratio est: quia quælibet secta ex Religione Christiana hæc duo sibi attribuit; ergo debet primum per aliquod notius ostendi, quænam ex his, utrum Calvinistica, vel Lutherana, aut Religio Catholica prædicet purum Verbum Divinum, & legitime administret Sacramenta. Confirmatur; ut prædicetur purum Verbum Divinum, debet illud prædicari juxta legitimam interpretationem textuum: ergo iterum debet primo ex alio constare, quisnam illos legitime interpretetur; nam æque Calvinistæ, ac Lutherani, Zwingliani, Ariani, & Sociniani &c. &c. sibi legitimam interpretationem sacræ Scripturæ attribuunt.

Respond. II. Notæ veræ Ecclesiæ sunt præcipue quatuor

tuor 1. ut sit *Una*, 2 *Sancta*, 3 *Catholica*, & 4 *Apostolica*. Ita memorata prædicata Ecclesiæ veræ appropriat partim Symbolum Apostolorum, partim Nicænum, quod utrumque admittunt Protestantes. Accedit, Confessionem Augustanam Act. 7 ipsammet fateri, quod *una*, *sancta Ecclesia perpetuo mansura sit*: consequenter admittunt, veram Ecclesiam debere esse *unam*, *sanctam*, (& cum perpetuo mansura sit) *Apostolicam*, quam etiam Art. 21. vocant *Catholicam*. Videatur Reiffenstuel *Tract. 4. Theologiæ Moral. Dist. 3. Quæst.* 2. *num.* 12.

194. Respond. III. Hæ quatuor Notæ competunt Ecclesiæ Romano-Catholicæ, prout patet succincta enumeratione. *Imprimis* enim est *una* unitate Fidei, nec aliud credunt in Indiis, quam in Europa, nec diversum in Asia, ac in Africa, ibidem existentes Romano-Catholici, utpote ubique habentes eumdem supremum Controversiarum Fidei Judicem. Lites inter Catholicos Theologos non concernunt punctum Fidei, ac insuper utraque Pars se submittit Ecclesiæ, si aliter, ac sentiunt, decidatur. *Secunda* est *sancta*, tum ob sanctitatem Doctrinæ magis coarctans, quam relaxans libertatem humanam, alias ob fomitem peccati ad mala pronissimam: Tum propter sanctissimos Viros in hac Ecclesia existentes, quales sunt Hieronymus, Ambrosius, Chrysostomus, & Augustinus, qui ultimus tanti eam, in qua vixit (id est nostram) æstimavit Ecclesiam, ut Lib. contra Epist. fundam. c. 5. dicere non dubitaverit; *Evangelio non crederem, nisi me Catholicæ Ecclesiæ commoveret Auctoritas*. *Tertio* Ecclesia nostra est *Catholica*, seu per totum terrarum orbem diffusa, prout in omnibus quatuor mundi partibus invenietur ubique prædicans Evangelium; etiam cum copiosa sæpius effusione sanguinis. Quære in locis, in quibus cum Protestantibus permixti vivimus, ubinam degant Catholici, vel quænam sit eorum Ecclesia, & illico tibi via monstrabitur ad nostram. *Quarta* Ecclesia nostra est *Apostolica*, seu a Christo, & Apostolis per continuam legitimam successionem derivata. Probatur: Ecclesia nostra primis sæculis fuit Apostolica, & de facto non potest ostendi, quod a Doctrina Christi, nobis per Apostolos communicata, successu temporis recesserit: ergo adhuc manet Apostolica. Anteced. quoad 1. partem admittitur ab ipsismet, in quantum scio, Adversariis. Et quæso, ad quam aliam Ecclesiam illo tempore pro audiendo puro Verbo Dei, & legitima administratione Sacramentorum debuisset recurri, nisi ad eam, in qua erat prima sedes Petri? Unde cognosci potuisset primis statim duobus sæculis, Ebionitas, Nicolaitas, Montanistas, Gnosticos &c. juste fuisse ab Ecclesia reprobatos, si Caput Ecclesiæ fuisset illegitimum, & spurium? Quoad secundam partem, quod successu temporis non defecerit nostra Ecclesia, probatur; quia nec potest assignari tempus hujus defectionis, in quo assignando mire inter se disconveniunt Protestantes; neque locus, in quo illa vera Ecclesia ante Lutherum, Calvinum post prima sæcula extiterit, si nostra defecisset: Insuper argumenta contraria, quibus errores ostendere conantur, facile solvuntur. Quare finaliter Ecclesia Romano-Catholica inconcusse in sua manet possessione, & Protestantes unico constringuntur Syllogismo sequenti:

Congregatio illa, quæ est Una, Sancta, Catholica, & Apostolica, est vera Ecclesia;
Sed Congregatio Romano-Catholicorum est Una, Sancta, Catholica, & Apostolica:
Ergo Congregatio Romano-Catholicorum est vera Ecclesia.

195. Quæritur ultimo, An non possint pariter afferri succincta aliqua Principia, quibus efficaciter impugnatur Secta Protestantium? Respondeo, sequentes Syllogismos efficaciter impugnare Sectam Protestantium.

SYLLOGISMUS I.

Illa Ecclesia non est vera, quæ docet errores jam ab Ecclesia antiqua primis sæculis proscriptas;
Sed Ecclesia Protestantium docet errores primis sæculis jam proscriptas:
Ergo Ecclesia Protestantium non est vera.

Minor probatur.

Protestantes in primis docent, solam fidem conferre justificationem, & salutem, non autem ullatenus ipsa opera bona. Idem docuit Simon Magus anno Christi 40. testibus S. Irenæo *adversus hæreses* cap. 20. & Theodoreto *Lib.* 2. *hæret. fab.* Idem Aetiani, seu Eunomiani teste S. Damasceno *Lib. de Hæres.* quos damnavit Ecclesia circa annum Christi 360. teste S. Augustino *hæres.* 54. *Secundo* Protestantes rejiciunt cultum Religiosum, & invocationem Sanctorum. Idem docuit Faustus Manichæus teste S. Augustino, & Vigilantius teste S. Hieronymo, aliique plures, propterea ab Ecclesia antiqua damnati, testibus Cederno, ac Nicephoro apud Pichler in Appendice *Annot. Reiffenstuel Theol. Supplementum*. Art. 8. *Tertio* itidem suffragia pro defunctis, quod idem fecerunt Aeriani, referente Divino Augustino circa annum 340 apud Sianda V. Aeriani. Nota hic, quod Aetiani sint alii Hæretici, ac Aeriani.

SYLLOGISMUS II.

Illa Ecclesia non est vera, quæ non est Una;
Sed Ecclesia Protestantium non est Una:
Ergo Ecclesia Protestantium non est vera.

Major patet ex dictis superius, uti pariter minor, dum præcedentibus paragraphis jam indicavimus, quomodo Lutharani Calvinistas, & ex ipsis Lutheranis Ambsdorffienses Confessionistas &c. ex Calvinistis Remonstrantes Contra. Remonstrantes &c. &c. rejiciant, & gravissimorum errorum arguant. Convenerunt circa annum 1568 ex ordinatione Augustini Electoris Saxoniæ, & Joannis Guilielmi Ducis Saxoniæ duodecim Theologi Lutherani, sex Electorales, & totidem Ducales, ut finem imponerent periculosis inter se litibus circa justificationem, liberum arbitrium &c. & aliud actum non est, quam quod mutuis sese dicteriis laceraverint, vocando se adinvicem vel *Manichæos*, vel *Epicureos*, *falsarios*, *impios*, *errorum*, & *corruptelarum palliatores* &c. &c.

SYLLOGISMUS III.

Illa non est Ecclesia vera, quæ non exstitit tempore Christi, & Apostolorum;
Sed Ecclesia Protestantium non exstitit tempore Christi, & Apostolorum:
Ergo Ecclesia Protestantium non est Ecclesia vera.

Major patet; quia Ecclesia vera debet esse Apostolica, & durare usque ad consummationem sæculi. Minor probata fuit antecedenter. Nam Lutherani, & Calvinistæ tempore Apostolorum nec quoad nomen, nec quoad doctrinam suam extiterunt. Vel ostendant nobis efficaciter ex Sacra Scriptura, quod, Doctrina E. G. adscribens soli fidei justificationem jam fuerit Doctrina Christi & Apostolorum &c. ergo.

SYLLOGISMUS IV.

Illa non est Ecclesia vera, quæ non est Ecclesia Sancta;
Sed Ecclesia Protestantium non est Ecclesia Sancta:
Ergo Ecclesia Protestantium non est Ecclesia vera.

Minor probatur.

Etenim Ecclesia Protestantium non est Sancta a suis Auctoribus Luthero, & Calvino, quorum vita ex authenticis Scriptoribus desumpta superius ad nauseam usque legi poterit: neque est sancta sanctitate Doctrinæ, qua Sacerdotibus uxores, Principibus bona Ecclesiastica multorum Episcopatuum, singulis comestionem carnis tempore jejunii concessit, tollendo Quadragesimam &c. Profecto non invenio sanctitatem in illa doctrina, quæ in uno die mille non curat fornicationes, dummodo conservetur fides in Christum. Ita docet Lutherus, de quo vide hoc capite n. 25 fusius P. Pichler *part. 5 Theolog. Polemicæ c.* 1 *& 2 per totum*.

O. A. M. D. G.

CAPUT III.

Comprehendens

Propositiones damnatas Michaelis Baji Cornelii Jansenii, & Paschasii Quesnellii, circa Liberum Arbitrium, Gratiam Divinam, & Charitatem, a potiori respicientes Theologiam Speculativam, & Dogmaticam.

ETsi Theologia speculativa in contemplatione rerum Divinarum, DEI nimirum Unius in Essentia, & Trini in Personis, Verbi Divini incarnati &c. sese potissimum occupet; non tamen juxta modernam Scholasticorum methodum alias quoque a sua speculatione excludit materias, quin accuratius de iisdem E. G. *de gratia*, & *libero arbitrio*, *de meritis*, atque *peccatis* examen instituat, Quare cum præsentes Propositiones damnatæ circa proxime allegatas materias ex una parte versentur; ex altera vero Auctores ipsimet needum ab Ecclesia (uti Lutherus, & Calvinus) tanquam formales hæretici declarentur, & merito potius ad hoc tertium, quam ad secundum Caput reducuntur.

§. I.

Præmittuntur Notanda Generalia circa Propositiones damnatas Michaelis Baji, Cornelii Jansenii, & Paschasii Quesnellii, seu (ut vulgo scribi solet) Quesnelii.

1. Notandum I. Omnes tres in titulo paragraphi allegatos sese, ac Doctrinam suam Sanctæ Romanæ Catholicæ Ecclesiæ submisisse, ita tamen, ut Paschasius Quesnellius in sua a … apa ad Generale Concilium appellatione ad mortem usque perstiterit, cujus fidei professio quatuor diebus ante obitum ejus ita sic sonat:

Ego infra scriptus Paschasius Quesnellius natus Parisiis, Presbyter Oratorii Galliæ, lecto decumbens, graviter infirmus & fortassis brevi supremo Judici redditurus rationem omnium vitæ meæ actionum declaro, quod sequitur. Credo omnes veritates, quas JEsus Christus docuit Ecclesiam suam, cujus in sinu mori volo, & cum qua damno omnes errores, quos illa condemnaverit. Agnosco summum Pontificem Primum Jesu Christi Vicarium, & Apostolicam sedem centrum unitatis. Declaro, quod nihil unquam intenderim dicere, nihil scribere, nec cogitare contrarium illi, quod sancta Ecclesia Catholica credit aut docet: vel reverentiæ, quam humillimi Ecclesiæ Filii ejus decisionibus debent. Quod attinet ad meum librum Reflexionum Moralium in novum Testamentum, declaro, quod, dum eum componerem nec minimam umquam cogitationem habuerim aliquid ibi ponendi, quod Ecclesiæ sensui esset oppositum, vel habere connexionem cum perniciosis erroribus, aut perversis intentionibus, qui mihi imputati fuere tum Romæ, tum in Galliis, quosque toto corde detestor: sed quod sola intentio, quam habui eum componens, fuerit exhibere Ecclesiæ modicum quoddam obsequium instruendo fideles: quod perseverem in ea opinione, quod nihil docuerim in meo libro Reflexionum Moralium, nec in aliis scriptis meis, quod non sit summe conforme Ecclesiæ fidei. Casu quo tamen contra meam intentionem aliquid mihi excidisset, quod esset illi contrarium, id revoco, atque detestor, submittendo me insuper omnibus illis, quæ definiet Ecclesia circa scripta mea, meamque personam: quod renovem meas querelas, ac protestationes, quas feci contra injustitiam manifestam eorum, qui me condemnarunt, absque eo, quod me audissent, aut a me in meam defensionem scripta legissent; quod persistam in appellatione ad futurum Generale Concilium, quam interposui a Constitutione N. S. P. Papæ, quæ incipit his Verbis, Unigenitus Dei filius *& ab omnibus gravaminibus, de quibus justitiam mihi fieri ab Ecclesia petii: quod tandem detester omnem spiritum schismatis, & divisionis. Hi sunt sensus animi mei, quibus immori volo in communione, & unitate Ecclesiæ Catholicæ, Apostolicæ, & Romanæ. Actum Amstelodami in præsentia Protonotariorum Apostolicorum, & testium requisitorum 28 Novembr. anno 1719.*

2. Notandum II. Paschasium Quesnellium in hac fidei Professione longe audaciorem fuisse suis antecessoribus Bajo, & Jansenio. Etenim Michael Bajus, absque ullius appellationis ad aliquod Concilium interpositione anno 1580. 24 Martii ingenue fassus est, a Summis Pontificibus suarum *sententiarum damnationem, atque prohibitionem jure, meritoque, ac non nisi maturo judicio, & diligentissima discussione præmissis, factam, atque decretam esse*; ubi etiam in fine declarat, *se ab iis omnibus recedere, & damnationi a Sancta sede factæ acquiescere, neque posthac illam earum docere, aut defendere velle*, prout totam confessionem verbotenus refert noster Heinex in appendice ad II. Sent. fol. 8. Item Cornelius Jansenius testamento, quod media ante obitum hora perfecisse scribitur, expresse hæc formalia inseruit: *Sentio quidem difficulter aliquid mutari posse: si tamen Romana Sedes aliquid mutari velit, sum obediens filius illius Ecclesiæ, in qua semper vixi: usque ad hunc lectum mortis obediens sum. Ista mea postrema voluntas est.* Quin imo etiam jam antea in ipsomet suo libro *Augustinus* intitulato, se suaque omnia subjecit censuræ supremi Pastoris his verbis: *Quidquid ab ista Petri Cathedra, NB. ab isto universæ Ecclesiæ Capite Moderatore, Pontifice præscriptum fuerit, hoc teneo: quidquid improbatum, improbo, damnatum damno: anathematizatum, anathematizo:* Ubi contra Paschasius Quesnellius, etsi quoad Doctrinam suam presse insistat vestigiis Baji, ac Jansenii, noluit tamen ex integro quoad revocationem antecessorum sequi exemplum, utpote renuens obedire Mandato Summi Pontificis Clementis XI. per famosam Bullam *Unigenitus* expresse judicio, contra quam Bullam ad futurum Concilium Generale (nescio quo tempore futurum) appellavit.

3. Notandum III. Hanc ipsam Quesnellii appellationem omnibus Hæreticis servire tanquam universale refugium: nam appellare ad futurum generale Concilium est appellare ad Judicem, qui nunc non existit & probabilissime non existet toto tempore, quo Appellantes vitam suam degant: quoniam Generalia Concilia rarissime, & non nisi cum summis expensis, ac maximis difficultatibus celebrantur; hincque tales exinde haberent occasionem amplissimam intra tantum temporis spatium latissime suam ulterius extendendi pestiferam doctrinam. Videatur de hoc Dominicus Viva, in *Trut. Thes. damnat. part. 1. Quæst. Prodroma n. 7.* Accedit insuper, quod similibus Appellantibus, etiam congregato jam Concilio Generali, facile foret, illud quoque, si advertant sibi contrarium, novo actu eludere, quasi non esset legitimum, & liberum. Hoc refugium ad lucrandum tempus astute usus erat Martinus Lutherus, qui præprimis a Cardinali Cajetano ad Pontificem, exinde a Pontifice male informato ad melius informandum, ac demum a Pontifice ad futurum Concilium Generale appellavit; dumque advertit, neque hoc sibi fore favorabile contra illud quoque excepit. Videsne fructum talis appellationis? Quare.

4. Notandum IV. Dictum appellationis principium nullatenus a Catholicis esse admittendum, ne alias Ecclesia longiori sæpius tempore quoad controversias gravissimas fidei maneat incerta, & dubia, indeque plurimæ in eadem oriantur confusiones, perturbationes, & schismata. Itaque vel absolute est tenendum, summum Pontificem in materia fidei & morum etiam se solo esse infallibilem, dummodo loquatur ex Cathedra, prout nos istam sententiam in Quæstionibus prolegomenicis defendimus, vel saltem, si cum non paucis Theologis Gallis summo Pontifici absque consensu Ecclesiæ hæc infallibilitas denegetur, adstrui debet ob rationes proxime allegatas, sufficere Ecclesiæ consensum quoad membra potiora etiam extra actuale Concilium Generale; Sic enim jam ante primum Generale Concilium (nempe Nicænum 1.) damnatæ fuerunt hæreses Ebionitarum, Novatianorum, Sabellianorum &c. Item extra aliquod Generale Concilium damnata fuit hæresis Pelagii teste Prospero in suo Chronico, nec non hæreses Priscilliani, Vigilantii, Joviniani, & aliorum, apud Bellarminum *Lib. 4. cap. 3.* quæ omnes enarratæ hæreses possent adhuc reclamare, si ad legitimam damnationem requireretur necessario congregatum Generale Concilium. Imo, quod plus est, nec ipsum Generale Concilium habet hanc infallibilem Spiritus sancti assistentiam, nisi quatenus repræsentat totam Ecclesiam. Subsumitur: Atqui Ecclesia quoad membra potiora (paucissimis respective Episcopatibus exceptis) consentit in Bullam Clementis XI. *Unigenitus*: ergo debet eadem recipi, & Doctrina Paschasii Quesnelli ibidem rejecta a veris Catholicis reprobari. In compendio contra Quesnellianos formatur sequens Syllogismus:

Omnia, quæ summus Pontifex cum Ecclesia, in materia fidei, ac morum infallibilis, damnat, debent a veris Catholicis reprobari:
Sed summus Pontifex cum Ecclesia in materia fidei, & morum infallibilis, per Bullam, Unigenitus, *damnat 101. propositiones Paschasii Quesnellii.*
Ergo hæ centum & una Propositiones debent a veris Catholicis reprobari.

5. Notandum V. Bajanistas, & Jansenistas, quorum Auctores summo Pontifici, etiam soli, si loquatur ex Cathedra, non ausi sunt denegare infallibilitatem; saltem in materia Juris, posse impugnari sequenti argumento:

Quæcumque Summus Pontifex loquens ex Cathedra damnat, debent a veris Catholicis censeri legitime reprobata:
Sed Summus Pontifex loquens ex Cathedra damnat septuaginta novem Propositiones Michaelis Baji, & quinque Jansenii:
Ergo a veris Catholicis debent dictæ Propositiones censeri legitime reprobatæ.

6. Non equidem me latet, quidnam ad hunc Syllogismum reponant Bajanistæ, & Jansenistæ: nimirum has propositiones debere quidem a Catholicis censeri legitime reprobatas, *prout jacent in sensu obvio*, non vero *in sensu a Bajo, & a Jansenio intento*. Quoniam ultima non amplius est quæstio *juris*, in qua admittunt summum Pontificem etiam extra Generale Concilium infallibilem, sed potius est quæstio *facti*, respectu cujus, aiunt, summum Pontificem ex mala aliorum informatione falli posse. Sed contra est *primo*, quod hanc ipsam Adversariorum evasionem Successores Pontifices Alexander VII. Innocentius XII. & Clemens XI. de novo reprobaverint, expresse addendo, se propositiones prædictas damnare etiam in sensu a suis auctoribus intento; uti videre est in hac Bulla per extensum inferius referenda.

Contra est *secundo*: Quod illæ ipsæ Propositiones Bajanæ, Jansenisticæ & Quesnellianæ, prout continentur in Bullis eas damnantibus, & uti reperiuntur in Libris horum Auctorum, sint prorsus eædem in sensu communi significationis ex una parte: ex altera vero neque ex immediate antecedentibus neque ex immediate subsequentibus per auctores ad alium, quam istum significationis sensum communem restringantur, uti summi Pontifices post diligens examen, & accuratissimam ad invicem collationem optime adverterunt: ergo si recte fuerunt damnatæ in sensu obvio, ac prout jacent, pariter fuerunt recte damnatæ in sensu ab auctoribus intento, utpote prorsus eodem.

Contra est *tertio*: Quod etsi verum sit, summum Pontificem in

in quæſtionibus particularibus facti, & non pertinentibus ad communem Eccleſiæ fidem, Religionem, ac morum ſanctitatem, poſſe falli, atque errare; hoc tamen falſum eſt in quæſtionibus facti, habentibus neceſſariam connexionem cum quæſtionibus juris in puncto Fidei, Religionis, & morum: alias enim eadem diſtinctione potuiſſent efficaciam damnationis facillime pariter eludere Pelagius, Vigilantius, & Jovinianus, ſicque in ſinu Eccleſiæ tanquam ſerpentes in gremio Matris cum ingenti Eccleſiæ detrimento conſervare ſectatores ſuos dicendo, propoſitiones quidem illas fuiſſe recte damnatas, *prout jacent*; non tamen *in ſenſu* ab his auctoribus *intento*.

Contra eſt *quarto*: Generale Concilium cum ſupremo Capite in materia fidei eſt infallibile non ſolum in materia juris, ſed etiam in materia facti: ergo etiam ſummus Pontifex loquens ex Cathedra extra Concilium Generale. Conſequentia eruitur ex jam dictis; cum textus Sacræ Scripturæ æque, imo reſpective magis Petro, ac Succeſſoribus tribuant aſſiſtentiam Spiritus Sancti quam Concilio Generali repræſentanti Eccleſiam &. Antecedens vero probatur: alias enim Ariani, & Neſtoriani adhuc poſſent defendere ſuam pernicioſam hæreſin, dicendo, ſe non bene e Conciliis, Niceno, & Epheſino, quæ in quæſtionibus facti poſſunt errare, fuiſſe intellectos.

COROLLARIUM.

7. Ex prioribus notandis clare deducitur, quod contra propoſitiones damnatas Michaelis Baji, Cornelii Janſenii, & Paſchaſii Queſnellii non tam neceſſariæ ſint particulares cujuslibet Articuli probationes, quam earundem propoſitionum, ubi ratio exigit, declarationes: nam dum prædicti Romano Catholicam veram agnoſcunt Eccleſiam, neque ab ea ſeſe ſeparare intendunt; Iſtas vero propoſitiones horum Auctorum infra ſpecificandas rejicit etiam in ſenſu ab Auctoribus intento; conſectaneum eſt, ut, ſi eorum ſubmiſſio ex ſincero corde procedat, pariter Eccleſiæ ſeſe ſubiiciant Sectatores. Inde nihil ſupereſt, quam ut occurrente aliquo dubio explicetur, quomodo talis propoſitio ſit intelligenda: quando autem ſenſus illius jam patet, a vero Catholico ſimilis propoſitio tanquam falſa reſpuatur, & in praxi talis Doctrina evitetur. Nunc agendo de quolibet trium memoratorum ſingulariter, ponitur.

§. II.

Vita Michaelis Baji.

8. Michael Bajus Melini Ducatus Brabantiæ prope Nicellem in Confinibus Hannoniæ circa annum 1513. hanc lucem aſpexit. Ad maturiorem perveniens ætatem tam illuſtria ſcientiæ Theologicæ Lovanii (ubi 40. annis docuit) dedit ſpecimina, ut habitus tanquam Oraculum ad Sanctum Petrum Lovanii Decanus, ac tandem etiam Univerſitatis Cancellarius fuerit proclamatus, quem ſupremus Hiſpaniarum Monarcha Philippus II. ſuum declaravit Theologum, & ad Concilium Tridentinum deſtinavit. Famam ſuam, alias valde eximiam, poſt hanc Legationem non parum obſcuravit datis ad typum ſcriptis plenis errorum, ex quibus 79. propoſitiones excerptæ a S. Pio V. Gregorio XIII. & Urbano VIII. fuerunt damnatæ. Ipſe tamen Bajus non declaratus tanquam Hæreticus, utpote qui juxta jam dicta paragrapho præcedenti ſeſe judicio ſupremi Pontificis ſubmiſit, ea hac vita decedens anno 1589. vel 1590. poſtquam ſeptuaginta ſeptem ætatis annos numeravit.

§. III.

9. *Propoſitiones LXXIX. Michaelis Baji damnatæ a S. Pio V. per Conſtitutionem* Ex omnibus, *& a Gregorio XIII. per Bullam*, Proviſionis noſtræ, *hæ ſunt.*

PIUS EPISCOPUS.

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

EX omnibus afflictionibus, quas in hoc loco a Domino conſtituti tam luctuoſo tempore ſuſtinemus, ille animum noſtrum præcipue excruciat dolor, quod Religio Chriſtiana tantis jam pridem turbinibus agitata, novis quotidie propoſitis opinionibus conflictetur, Chriſtique populus, antiqui hoſtis ſuggeſtione diſſectus, in alios atque alios errores paſſim & promiſcue deferatur. Quantum vero ad Nos attinet, totis viribus conamur, ut illi ſimul atque proſiliunt, penitus opprimantur: magno enim mœrore afficimur, quod plerique ſpectatæ alioquin probitatis & doctrinæ, in varias Sententias, offenſionis & periculi plenas, tum verbo, tum ſcriptis prorumpant, deque eis etiam in ſcholis invicem controverſantur, cujuſmodi ſunt ſequentes:

1. Nec Angeli, nec primi hominis adhuc integri merita recte vocantur Gratia.

2. Sicut opus malum ex natura ſua eſt mortis æternæ meritorium, ſic bonum opus ex natura ſua eſt vitæ æternæ meritorium.

3. Et bonis Angelis & primo homini, ſi in ſtatu illo permanſiſſent uſque ad ultimum vitæ, felicitas eſſet merces, & non gratia.

4. Vita æterna homini integro & Angelo promiſſa fuit intuitu bonorum operum, & bona opera ex lege naturæ ad illam conſequendam per ſe ſufficiunt.

5. In promiſſione facta Angelo & primo homini continetur naturalis juſtitiæ conſtitutio, qua pro bonis operibus, ſine alio reſpectu, vita æterna juſtis promittitur.

6. Naturali lege conſtitutum fuit homini, ut, ſi in Obedientia perſeveraret, ad eam vitam pertranſiret, in qua mori non poſſet.

7. Primi hominis integri merita fuerunt primæ creationis munera, ſed juxta modum loquendi Scripturæ Sacræ non recte vocantur Gratiæ; quo fit, ut tantum merita, non etiam Gratiæ debeant nuncupari.

8. In redemptis per gratiam Chriſti nullum inveniri poteſt bonum meritum, quod non ſit gratis indigno collatum.

9. Dona conceſſa homini integro & Angelo, forſitan non improbanda ratione poſſunt dici Gratiæ, ſed quia ſecundum uſum Scripturæ nomine Gratiæ tantum ea munera intelliguntur, quæ per Jeſum male merentibus & indignis conferuntur, ideo neque merita, nec merces, quæ illis redditur, Gratia dici debet.

10. Solutionem pœnæ temporalis, quæ peccato dimiſſo ſæpe manet, & corporis reſurrectionem proprie non niſi meritis Chriſti adſcribendam eſſe.

11. Quod pie & juſte in hac vita mortali uſque in finem converſati vitam conſequimur æternam, id non proprie Gratiæ Dei, ſed ordinationi naturali ſtatim initio creationis conſtitutæ juſto Dei Judicio deputandum eſt; nec in hac retributione bonorum ad Chriſti meritum reſpicitur, ſed tantum ad primam inſtitutionem generis humani, in qua lege naturali inſtitutum eſt, ut juſto Dei judicio Obedientiæ mandatorum vita æterna reddatur.

12. Pelagii Sententia eſt: Opus bonum citra Gratiam adoptionis factum non eſt Regni Cœleſtis meritorium.

13. Opera bona a Filiis adoptionis facta non accipiunt rationem meriti ex eo, quod fiunt per Spiritum adoptionis, inhabitantem corda filiorum Dei, ſed tantum ex eo, quod ſunt conformia legi, quodque per ea præſtatur obedientia legi.

14. Opera bona juſtorum non accipient in die Judicii extremi ampliorem mercedem, quam juſto Dei Judicio merentur accipere.

15. Dicit, rationem meriti non conſiſtere in eo, quod, qui bene operatur, habeat gratiam & inhabitantem Spiritum Sanctum, ſed in eo ſolum, quod obedit Divinæ legi: quam Sententiam ſæpius repetit, & multis rationibus probat fere toto libro.

16. In eodem libro ſæpius repetit, quod non eſt vera legis obedientia, quæ fit ſine charitate.

17. Dicit, ſentire cum Pelagio: qui dicunt eſſe neceſſarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam adoptionis ſublimetur ad ſtatum Deificum.

18. Dicit, opera Cathecumenorum, ut Fidem & Pœnitentiam ante remiſſionem peccatorum factam, eſſe vitæ æternæ merita, quam vitam non conſequentur Cathecumini, niſi prius præcedentium delictorum impedimenta tollantur.

19. Videtur inſinuare, quod opera juſtitiæ & temperantiæ, quæ Chriſtus fecit, ex dignitate perſonæ operantis non traxerint majorem valorem.

20. Nullum eſt peccatum ex natura ſua veniale, ſed omne peccatum meretur pœnam æternam.

21. Humanæ naturæ ſublimatio & exaltatio in conſortium Divinæ naturæ debita fuit integritati primæ conditionis, & proinde naturalis dicenda eſt, non ſupernaturalis.

22. Cum Pelagio ſentiunt, qui Textus Apoſtoli ad Rom. 2. *Gentes, quæ legem non habent, naturaliter, quæ legis ſunt, faciunt*, intelligunt de Gentibus, Fidei Gratiam non habentibus.

23. Abſurda eſt eorum Sententia, qui dicunt ab initio dono quodam ſupernaturali, gratuitoque ſupra conditionem naturæ fuiſſe exaltatum, ut Fide, Spe, Charitate Deum Supernaturaliter coleret.

24. A vanis & otioſis hominibus ſecundum inſipientiam Philoſophorum excogitata eſt ſententia, hominem ab initio ſic conſtitutum, ut per dona naturæ ſuperaddita fuerit largitate Conditoris ſublimatus, & in Dei Filium adoptatus.

25. Omnia opera infidelium ſunt peccata, & Philoſophorum virtutes ſunt vitia.

26. Integritas primæ creationis non fuit indebita humanæ naturæ exaltatio, ſed naturalis ejus conditio; quam ſententiam reperit, & probat per plura Capitula.

27.

27. Liberum arbitrium sine gratiæ Dei adjutorio, non nisi ad peccandum valet.

28. Pelagianus est error, dicere, quod liberum arbitrium valet ad ullum peccatum vitandum.

29. Non solum fures ii sunt & latrones, qui Christum viam, ostium, veritatis & vitæ negant; sed etiam quicumque aliunde, quam per Christum in viam justitiæ, hoc est, ad aliquam justitiam conscendi posse, dicunt.

30. Aut qui docent, tentationi ulli sine gratiæ ipsius adjutorio resistere hominem posse, sic, ut in eam non inducatur, aut ab ea superetur.

31. Charitas perfecta & sincera, quæ est ex corde puro & conscientia bona, & fide non ficta, tam in Cathecumenis, quam in pœnitentibus potest esse sine remissione peccatorum.

32. Charitas illa, quæ est plenitudo legis, non est semper conjuncta cum remissione peccatorum.

33. Cathecumenus juste, recte, & sancte vivit, & mandata Dei observat, ac legem implet per charitatem, ante obtentam remissionem peccatorum, quæ in Baptismi lavacro demum percipitur.

34. Distinctio illa duplicis amoris naturalis videlicet, quod Deus amatur ut auctor naturæ, & gratuiti, quo Deus amatur ut Beatificator, vana est, commentitia, ad illudendum sacris litteris & plurimis veterum testimoniis excogitata.

35. Omne quod agit peccator vel servus peccati, peccatum est.

36. Amor naturalis, qui ex viribus naturæ exoritur ex sola Philosophia per elationem præsumptionis humanæ cum injuria Crucis Christi defenditur a nonnullis Doctoribus.

37. Cum Pelagio sentit, qui bonum aliquod naturale, hoc est, quod ex naturæ solis viribus ortum ducit, agnoscit.

38. Omnis amor Creaturæ rationalis, aut vitiosa est cupiditas, qua mundus diligitur, quæ a Johanne prohibetur: aut laudabilis illa charitas, qua per Spiritum Sanctum in corde diffusa Deus amatur.

39. Quod voluntarie fit, etiam necessitate fiat, libere tamen fit.

40. Suis actibus peccator servit dominanti cupiditati.

41. Is libertatis modus, qui est a necessitate, sub libertatis nomine non reperitur in Scripturis, sed solum nomen libertatis a peccato.

42. Justitia, qua justificatur per fidem impius, consistit formaliter in obedientia mandatorum, quæ est operum Justitia, non autem in gratia aliqua animæ infusa, qua adoptatur homo in Filium Dei, & secundum interiorem hominem renovatur, ac Divinæ naturæ consors efficitur, ut sic per Spiritum Sanctum renovatus deinceps bene vivere, & Dei mandatis obedire possit.

43. In hominibus pœnitentibus ante Sacramentum Absolutionis; & in Cathecumenis ante Baptismum est vera justificatio, separata tamen a remissione peccatorum.

44. Operibus plerisque, quæ a fidelibus fiunt, ut mandatis Dei pareant, cujusmodi sunt, obedire parentibus, depositum reddere, ab homicidio, a furto, a fornicatione abstinere, justificantur quidem homines, quia sunt legis obedientia & vera legis Justitia, non tamen ii obtinent incrementa virtutum.

45. Sacrificium Missæ non alia ratione est Sacrificium, quam generali illa, qua omne opus, quod fit, ut Sancta Societate Deo homo inhæreat.

46. Ad rationem & definitionem peccati non pertinet voluntarium, nec definitionis quæstio est, sed causæ & originis, utrum omne peccatum debeat esse voluntarium.

47. Unde peccatum originis vere habet rationem peccati sine ulla relatione ac respectu ad voluntatem, a qua originem habuit.

48. Peccatum originis est habituali parvuli voluntate voluntarium, & habitualiter dominatur parvulo, eo quod non gerit contrarium voluntatis arbitrium.

49. Et ex habituali voluntate dominante fit, ut parvulus decedens sine regenerationis Sacramento, quando usum rationis consecutus erat, actualiter Deum odio habeat, Deum blasphemet, & legi Dei repugnet.

50. Prava desideria, quibus ratio non consentit, & quæ homo invitus patitur, sunt prohibita præcepto: *Non concupisces*.

51. Concupiscentia sive lex membrorum, & prava ejus desideria, quæ inviti sentiunt homines, sunt vera legis inobedientia.

52. Omne scelus ejus est conditionis, ut suum Auctorem & omnes posteros eo modo inficere possit, quo infecit prima transgressio.

53. Quantum ex vi transgressionis, tantum meritorum malorum a generante contrahunt, qui cum minoribus nascuntur vitiis, quam qui cum majoribus.

54. Definitiva hæc sententia, Deum homini nihil impossibile præcepisse, falso tribuitur Augustino, cum Pelagii sit.

55. Deus non potuisset ab initio talem creare hominem, qualis nunc nascitur.

56. In peccato duo sunt, actus & reatus: transeunte autem actu, nihil manet, nisi reatus, sive obligatio ad pœnam.

57. Unde in Sacramento Baptismi aut Sacerdotii Absolutione proprie reatus peccati dumtaxat tollitur, & ministerium Sacerdotum solum liberat a reatu.

58. Peccator pœnitens non vivificatur ministerio Sacerdotis absolvendis, sed a solo Deo, qui pœnitentiam suggerens & inspirans, vivificat eum, & resuscitat, ministerio autem Sacerdotis solum reatus tollitur.

59. Quando per eleemosynas, aliaque opera Deo satisfacimus pro pœnis temporalibus, non dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant (nam alioquin essemus saltem aliqua ex parte redemptores) sed aliquid facimus, cujus intuitu Christi satisfactio nobis applicatur, & communicatur.

60. Per passiones Sanctorum in Indulgentiis communicatas non proprie redimuntur nostra delicta, sed per communionem charitatis nobis eorum passiones impertiuntur, ut digni simus, qui pretio sanguinis Christi a pœnis pro peccatis debitis liberemur.

61. Celebris illa Doctorum Distinctio, Divinæ legis mandata bifariam impleri: altero modo, quantum ad præceptorum operum substantiam tantum: altero, quantum ad certum quemdam modum, videlicet secundum quem valeant operantem perducere ad Regnum æternum (hoc est, ad modum meritorum) commentitia est, & explodenda.

62. Illa quoque Distinctio, qua opus dicitur bifariam bonum, vel quia ex objecto & omnibus circumstantiis rectum est & bonum (quod moraliter bonum appellari consuevit) vel qui est meritorium Regni æterni, eo quod fit a vivo Christi membro per Spiritum charitatis, reiicienda est.

63. Similiter & illa Distinctio duplicis Justitiæ; alterius, quæ fit per Spiritum Charitatis inhabitantem, alterius, quæ fit ex inspiratione quidem Spiritus Sancti, cor ad pœnitentiam excitantis, sed nondum cor inhabitantis & in eo charitate diffundentis, qua Divinæ legis justificatio impleatur, odiosissima & pertinacissima reiicitur.

64. Denique & illa Distinctio duplicis vivificationis: alterius, qua vivificatur peccator, dum ei pœnitentia & vitæ novæ propositum, & inchoatio per Dei gratiam inspirant; alterius, qua vivificatur, qui vere justificatur, & palmes vivus in vite Christo efficitur, commentitia judicatur, & Scripturis minime congruens.

65. Non nisi Pelagiano errore admitti potest usus aliquis liberi arbitrii bonus, sive non malus, & gratiæ Christi injuriam facit, qui ita sentit, & docet.

66. Sola violentia repugnat libertati hominis naturali.

67. Homo peccat etiam damnabiliter in eo quod necessario facit.

68. Infidelitas pure negativa in his quibus Christus non est prædicatus, peccatum est.

69. Justificatio impii fit formaliter per obedientiam Legis, non autem per occultam communionem & inspirationem gratiæ, quæ per eam justificatos facit implere legem.

70. Homo existens in peccato mortali, sive in reatu æternæ damnationis, potest habere veram charitatem, & charitas etiam perfecta potest consistere cum reatu æternæ damnationis.

71. Per contritionem, etiam cum charitate perfecta, & cum voto suscipiendi Sacramentum conjunctam, non remittitur crimen (extra casum necessitatis, aut martyrii) sine actuali susceptione Sacramenti.

72. Omnes omnino justorum afflictiones sunt ultiones peccatorum ipsorum: unde Job & Martyres, quæ passi sunt, propter sua peccata passi sunt.

73. Nemo præter Christum est absque peccato originali; hinc Beata Virgo mortua est propter peccatum ex Adam contractum, omnesque ejus afflictionis in hac vita, sicut aliorum Justorum, fuerunt ultiones peccati actualis vel originalis.

74. Concupiscentia in renatis relapsis in peccatum mortale, in quibus jam dominatur, peccatum est, sicut & alii habitus pravi.

75. Motus pravi concupiscentiæ sunt, pro statu hominis vitiati, prohibiti præcepto: *Non concupisces*: unde homo eos sentiens transgreditur præceptum: *Non concupisces*; quamvis transgressio in peccatum non deputetur.

76. Quandiu aliquid concupiscentiæ carnalis in diligente est, non facit præceptum: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo*.

77. Satisfactiones laboriosæ Justificatorum non valent expiare de condigno pœnam temporalem, restantem post culpam condonatam.

78. Immortalitas primi hominis non erat gratiæ beneficium, sed naturalis conditio.

79.

79. Falsa est Doctorum Sententia, primum hominem potuisse a Deo creari, & institui sine Justitia naturali.

Quas quidem sententias stricto coram Nobis examine ponderatas, quamquam nonnullæ aliquo pacto sustineri possent, in rigore & proprio verborum sensu ab Assertoribus intento, hæreticas, erroneas, suspectas, temerarias, scandalosas, & in pias aures offensionem immittentes, respective ac quæcumque super iis, verbo, scriptoque emissa, præsentium Auctoritate damnamus, circumscribimus & abolemus, deque eisdem & similibus posthac, quocumque pacto loquendi, scribendi, & disputandi facultatem quibuscumque interdicimus. Qui secus fecerint, ipsos omnibus, dignitatibus, gradibus, honoribus, Beneficiis, & Officiis perpetuo privamus, ac etiam inhabiles ad quæcumque decernimus, vinculo quoque anathematis eo ipso innodamus, a quo nullus Romano Pontifice inferior valeat ipsos, excepto mortis articulo, liberare. Cæterum, ut jam commoti his de rebus tumultus, & contracta odia facilius comprimi possint, simulque animarum saluti plenius consulatur, Dilecto Filio Nostro Antonio tituli S. Bartolomæi in Insula Præsbytero Cardinali Granvellano nuncupato, per Apostolica scripta mandamus, ut ipse, quid ad perpetuam dictarum Sententiarum & scripturarum abolitionem, quid ad arcenda hujusmodi prologuia & disputationes, quid denique ad unionem & pacem cum communi omnium & Ecclesiæ Catholicæ satisfactione componendam facto opus sit, imprimis diligenter expendat; deinde in iis omnibus, quæ pro communi salute, tranquillitate & honore optima judicaverit, salva semper Ecclesiæ prædictæ Unitate, etiam per alium, seu alios fide, doctrina & Religione præstantes ocyus exequatur, faciatque, quidquid decreverit, inviolate ab omnibus observari; Contradictores quoslibet per censuras & pœnas prædictas, cæteraque juris & facti remedia opportuna, appellatione postposita, compescendo: invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Non obstantibus, quod forsitan ab Apostolica Sede sit indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per litteras Apostolicas, non facientes plenam & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem, & quibuslibet aliis privilegiis, exemptionibus, indulgentiis, & litteris Apostolicis specialibus vel generalibus, quorumcumque tenorum existant, per quæ præsentibus non expressa, vel totaliter non inserta effectus præsentium impediri valeat quomodolibet, vel differri, & de quibus quorumcumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda sit in Nostris litteris mentio specialis. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ damnationis, circumscriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, mandati, privationis, & innodationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo septimo Kalendis Octobris, Pontificatus Nostri Anno secundo.

80. Declaratio ulterior harum Propositionum ideo in præsenti intermittitur, quia aliquarum falsitas de se patet; aliarum vero explicatio differtur ad §. VII. & XIII. agendo de quinque Propositionibus damnatis Cornelii Jansenii, & aliis Quesnellii. Item ad Cap. IV. tractando de Propositionibus confixis ab Alexandro VIII. Occurrente dubio particulari in præsenti necdum perfecte soluto poterit quoque consuli Joannes Martinez de Ripalda Tomo tertio, qui fuse dictas examinat propositiones.

§. IV.

Historia prævia de Cornelio Jansenio.

81. Ne Juniores decipiantur in nomine, præscire oportet, duos esse Cornelios Jansenios, & ambos Lovanienses Doctores. Prior origine Flander, factus Decanus Lovanii ad S. Jacobum, ac publicus Theologiæ Professor, eandem a Philippo II. ad Concilium Tridentinum cum Michaele Bajo fuit destinatus; ubi tanto Doctrinæ, ac Modestiæ encomio enituit, ut reversus in Belgium renuntiatus sit Episcopus Gandavensis, in quo officio plenus virtutibus, & meritis anno 1576. decessit ætatis suæ 66. annorum; atque de hoc non amplius sermo recurret. Alter Cornelius Jansenius, de quo in præsenti, in vico *Accoy* prope Leerdam in Hollandia ex communibus, & plebejis Parentibus ortum habuit sub anno 1585. Humaniora absolvit Ultrajecti; Superiora autem (puta Philosophiam & Theologiam) Lovanii, Magisterium nactus (uti aliqui scribunt) occulte addictum Doctrinæ Michaelis Baji. Exinde se contulit Parisios, illic promotus a Joanne du Verger, postea Abbate San Cyrano, jam antea Ejusdem amico, cujus patrocinio pariter postmodum Directoratum Bajonæ (quæ Johannis Vergerii patria erat) obtinuit in Collegio recens erecto. Hic duo isti Collegæ novam aliquam fabricare Theologiam designarunt, annis duodecim præprimis incenti legendo S. Augustino, maxime circa materiam de Gratia, & libero Arbitrio, usque dum denuo Cornelius Jansenius ex Decreto Philippi III. Hispaniarum Regis fuerit revocatus Lovanium ad interpretandam in celeberrima hac Universitate S. Scripturam, qua occasione simul elaborare cœpit famosum librum illum, *Augustinus Cornelii Jansenii*, inscitulatum, ubi sibi proposuerat universam Divini Augustini (utinam ad veram hujus Sanctissimi Ecclesiæ Patris mentem) Doctrinam in materia Gratiæ, Liberi Arbitrii, & Prædestinationis perstringere. Interim crescente Ejus Nominis fama anno 1635. renuntiatur Episcopus Iprensis, qua constitutus in dignitate, dum Augustinum suum ex integro perficere voluit pestilentiali morbo pro tunc grassante correptus anno 1638. sexto Maii finem vitæ suæ & operi huic imposuit, in hoc saltem laudandus, quod juxta jam dicta §. c. n. a. omnia censuræ, & Judicio sanctæ Matris Ecclesiæ subjecerit. Virulentam illam Doctrinam intimus defuncti amicus Sancyranus, seu Johannes Vergerius equidem dilatare forsassis optavit: ob mala tamen pariter dogmata a Cardinali Richelio, anno mortem Jansenii præcedente (nimirum 1637.) Vicennensi carceri additus, votum suum executioni dare haud voluit; utpote in illa captivitate usque ad obitum Cardinalis Richelii (nempe usque ad annum 1642.) persistere coactus. Recommendavit tamen Jansenius, antequam e vivis discessit, Augustinum suum aliis duobus Lovanii Doctoribus Liberto Fromondo & Henrico Caleno, a quibus opus anno 1640. prælo commissum erat; ast non sine maximo strepitu, illico ex eodem exceptis diversis propositionibus Bajanam doctrinam, a Summis Pontificibus jam proscriptam, redolentibus. Quare Urbanus VIII. dictum Jansenii librum Fidelibus legendum prohibuit, & Successor illius Innocentius X. habitis hac de causa triginta duabus Cardinalium, & Consultorum Congregationibus (ex quibus decem in præsentia Summi Pontificis celebratæ fuerunt) quinque propositiones solemnissime damnavit per Bullam sequentem cum occasione.

§. V.

82. *Referuntur quinque Propositiones Jansenii ab Innocentio X. cum Bulla qua damnantur.*

INNOCENTIUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Universis Christi Fidelibus Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CUM occasione Impressionis Libri, cui Titulus, *Augustinus Cornelii Jansenii Episcopi Iprensis*, inter alias ejus opiniones orta fuerit, præsertim in Galliis, controversia super quinque ex illis, complures Galliarum Episcopi apud nos institerunt, ut easdem Propositiones Nobis oblatas expenderemus, ac de unaquaque earum certam, & perspicuam ferremus sententiam.

Tenor vero præfatarum Propositionum est, prout sequitur.

PRima: Aliqua Dei præcepta hominibus justis volentibus, & conantibus secundum præsentes, quas habent, vires, sunt impossibilia, deest quoque illis gratia, qua possibilia fiant.

Secunda: Interiori gratiæ in statu naturæ lapsæ numquam resistitur.

Tertia: Ad merendum, & demerendum in statu Naturæ lapsæ non requiritur in homine libertas a necessitate, sed sufficit libertas a coactione.

Quarta: Semi-Pelagiani admittebant prævenientis gratiæ interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium Fidei, & in hoc erant Hæretici, quod vellent eam gratiam talem esse, cui posset humana voluntas resistere, vel obtemperare.

Quinta: Semi-Pelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem fudisse.

Nos, quibus inter multiplices curas, quæ animum nostrum assidue pulsant, illa in primis cordi est, ut Ecclesia Dei Nobis ex alto commissa, purgatis pravarum opinionum erroribus, tuto militare, & tanquam navis in tranquillo mari, sedatis omnium tempestatum fluctibus ac procellis, secure navigare, & ad optatum salutis portum pervenire possit, pro rei gravitate, coram aliquibus S. R. E. Cardinalibus ad id specialiter sæpius congregatis, a pluribus in Sacra Theologia Magistris; easdem quinque Propositiones, ut supra nobis oblatas, fecimus singillatim diligenter examinari, eorumque suffragia, tum voce, tum scripto relata mature consideravimus, eosdemque Magistros, variis coram Nobis actis Congregationibus, prolixe super eisdem, ac super earum qualibet disserentes audivimus.

Cum autem ab initio hujuscemodi discussionis ad Divinum implorandum auxilium multorum Christi fidelium preces, tum privatim, tum publice indixissemus, postmo-

modum itaratis eiſdem ferventius, ae per Nos ſolicite implorata Sancti Spiritua, aſſiſtentia, tandem Divino Numine ſavente, ad inſra ſcriptam devenimus declaratio-nam & diſinitionem.

Primam prædictarum Propoſitionum: Aliqua Dei præeepta hominibus juſtis volentibus & eonantribus, ſecundum piæſentes, quas habnnt, vires ſunt impoſſibilia, deeſt quoqua illis gratia, qoa poſſibilia fiant: Temerariam, Impiam, Blaſphemam, Anathemata damnaram, & Hæretiaam declaramus, & uti ialem damnamus.

Secundsm: Interiori gratiæ in ſtatu oaturæ lapſæ numquam reſiſtitur: Hæreticam dnclaiamus, & uti ralem damnamus.

Tertiam: Ad merendum, & demerendum in ſtatn natntæ lapſæ non requitirur io homine libertas a neceſſitaie, ſed ſufficir libeitas a coactionn: Hæteticam declaramus, & uri talam damnamus.

Quartam: Semi-Pelagiani admittabant prævenientis gratiæ intnrioris neceſſitarem ad ſingulos actus, eriam ad initium Fidei, & in hoc eiant Hæretici, quod vellent eam gtatiam aſſe, cui poſſei humana voluntas reſiſtere, vel obtemperate: Falſam & Hæieticam daclaramus, & uti talem damnamus.

Quintam: Semi-Pelagianum eſt dicere, Chriſtum pro omnibus omnino hominibus mortuum eſſe, aut ſanguinem fudiſſe: Falſam, Temeriam, Scandaloſam & inielectam eo ſenſu, ut Chriſtus pto ſalute dumtaxar prædaſtinatorum mortuus ſir: Impiam, Blaſpemam, Contumelioſam, Divinæ pietari detogaaiam, & Hæreticam declaramus, & uti ialem damnamus.

Mandamus igiiur omnibus Chriſti fidalibus utriuſque ſeaus, ne de dictis Propoſiiionibus ſentire, docete, prædicare alias præſumant, quam in hao præſenti noſtra Delaratione & Definitiona continerur ſub cenſnris & pœnis contra Hæreticos, & eotum ſautores in Jure expreſſis.

Præcipimus pariter omnibus Patriarchis, Archi-Epiſcopis, Epiſcopis, aliiſqne locorum Ordinariis, nec non hæieticæ pravitatis Inquiſitoribus, ut Conrradictores, & Rebelles quoſcumque per canſuras & pœnas prædictas, cætaraque Juris & facti remedia opportuna, invocato ariam ad boc (ſi opus fuetit) auxilio brachii ſæcularis, omnino coerceant, & compeſcant.

Non intendentes tamen pet hanc declatationem, & definitionem ſuper prædictis quinqua Propoſitionibus ſactam apptobare ullatenus alias opiniones, quæ continentur in prædicto Libro Cornelii Janſanii. Datum Romæ apud S. Mariam Majoram Anno Incarnationis Dominicæ Millefimo, Sexcenteſimo, quinquageſimo tartio, pridie Kal. Junii, Pontificatus Noſtri Anno nono.

HI. DATARIUS.
G. Gualrerius.
F. Ciambinus.

Aeno a Nativitate D. N. JESU Chriſti 1653. Indictione 6. Pontificates Sanctiſſimi ie Chriſto Patris, & D. N. D. Innocetsii, Divina Providentia Papa X. anno ejus Nono, dit vero noca Menſis Janii, ſupradicta Ceaſtiiusio affixa, & publicata fuit in Eccleſia Lateranenſi ac Baſilica Principis Apoſtolorum de Urbe, nec eon Cancellariæ Apoſtolicæ valvis, ac in acie Campi Floræ, per me Hieronymum Muſcellam SS. D. N. Papæ Curſorem.

Pro Domino Mag. Curſorum P. Paulus Deſiderius Curſor.

§. VI.

13. *Effugia Janſeaiſtarum, dicentiam, has quinque Propoſitiones vel in Janſemi libro non reperire, vel non in ſenſu ab eodem intento damnatas eſſe, excluduntur per aliam Bullam Clementis XI.*

CLEMENS.

Servus Servorum Dei.

VIneam Domini Sabaoth, quæ eſt Catholice Ecclaſia, pro commiſſo Nobis Divinirus Apoſtolicæ ſervitutis munere cuſtodire, etque excolare omni ſtudio, atque induſtrie jugiier ſetagentes, ee, quæ a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris ad ſuccreſcentes in illa pernicioſerum novitarum Vepres radicitus evellendas, prudenti, ſalubtique conſilio conſtiiuta eſſe noſcuntur, ot quibuſque inimici hominis molitionibus dajectis, firmius ſemper, atque eaactius obſerventur, Apoſtolici muniminis noſtri præſidio libenier laboramus, arque alias deſuper ſolicitudinis, & providentiæ noſtræ partes interponimus, ſicut omnibus maturæ conſiderationis erurine perpenſis ad fidelem, ac totam Orthodoxæ veritatis Cuſtodiam, nec non animarum pietioſo Unigenirl Dei Filii Domini noſtri Jeſu Chriſti Sanguine redamptarum ſaluiam expedira in Domino arbitramur.

Sane, poſtquam fel. record. INNOCENTIUS Papa X. Prædeceſſor Noſter per quandam ſuam deſuper aditam Conſtitutionem quinque famoſas propoſitiones ex libto Cornelii Janſeni Epiſcopi Iptenſis, cui titulus, *Auguſtinus*, excerptas Apoſtolici cenſura judicii rite confixerat, rec. mem. ALEXANDER Papa VII. etiam Prædeceſſor oeſter ad ajuſmodi jam damnatos errores e Chriſti fidelium mentibus prorſus abolendos, publicæque tranquilitatis perrurbatorum ſubtili rectas calliditate Machinationes penitus evertendas, prædictam INNOCENTII Prædeceſſoris conſtitutionem, toto illius inſetto renore, confirmavit, novarumque declararionum acceſſione conſtabilivir, ſua in id pariter edita conſtitutionn tenoris, qui ſequirur videlicet:

ALEXANDER Epiſcopus Servus Servotum Dei. Univerſis Chriſti Fidalibus ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem. Ad Sanctam Beati Petri ſedem, univerſalis Eccleſiæ regimeo, inſcrutabili Divinæ Providantiæ Diſpoſitione, nullis noſtris ſuffragantibus meritis evecti, oihil Nobia antiquius ex muneris noſtri debito eſte duximua, quam ut Sanctæ Fidei noſtræ, ac Sacrorum dogmarum integritas tradita nobis a Deo poteſtate opportune conſuleremus.

Ac licet ea, quæ Apoſtolicis Cooſtitutionibus abunde fuerunt definita, novæ deciſionis, ſive declarationis acceſſione nequaquam indigeant; quia tamen aliqui publicæ tranquillitatis perturbaiores illa in dubinm revocare, vel ſubdolis interpretationibus labefactare non verentur, ne morbus iſte latius divagetur, prompium Apoſtolicæ Auctoritatis remedium cenſuimus non eſſe differendum.

Emanavit ſiquidem alias a fel. rec. INNOCENTIO Papa Prædecnſſore noſtro conſtitutio, & daſenitio renoris, qui ſequitur.

Hic tenor Bullæ Innocentianæ inſeritur, quæ jam fuit verbotenus allegata §. 5. Præcedenti. Poſt eamdem pergit Bulla Alexandri alterius.

Cum autem, ſicut accepimus, nonnulli iniquitatis Filii prædictas quinque propoſitiones, vel in libro prædicto ejuſdem Cotnelii Janſenii oon repetiri; ſed ficte & pro arbitrio compoſitas aſte, vel in ſeaſu ab eodem intenro non damnatas fuiſſe, aſſetera magno cum Chriſti Fidalium ſcandalo non reformident.

Nos, qui omnia, quæ in hac re geſta funt ſufficienter, & attenter perſpeximus, utpote qui ejuſdem Innocentii Prædeceſſoris juſſu, dum adhuc in Minoribus conſtiruti, Cardinalis munere fungeremnt, omnibus illis congreſſibus interſuimus, in quibus Apoſtolica auctoritate eadem cauſa diſcuſſa eſt, ea profecto diligentia, qua major deſiderari non poſſet, quamcumque dubitationem ſuper præmiſſis impoſterum auſetre volenres, ut omnes Chriſti fideles in ejus fidei unitata ſeſe contineant, ex debito noſtri Paſtoralis officii, ac matura deliberatione præinſertam Innocentii prædeceſſoris noſtri Conſtirutionam, declerarionem, & definitionem harum ſerie confirmamus, approbamua, & innovamus, & quinque illaa propoſitioees ex libro præmamorari Cotnalii Janſenii Epiſcopi Iprenſis, cui tiulua eſt, *Auguſtinus*, excerptas, ac in ſenſu ab eodem Cornelio Janſenio intento damnatas fuiſſe, declaramus, & definimus, ac uti tales, inuſta ſcilicer eadem ſingulis note, quæ in prædicta declaratione, & definitione unicuique illatum ſigillatim inutisor, iterum damnamus, ac eumdem librum ſæpedicti Cornelii Janſenii, cui titulus, *Auguſtinus*, omnaſque elius tem manuſcriptos, quem typis editos, & ſi quos forſan impoſterum edi contigerit, in quibus prædicta ejuſdem Cornalii Janſenii Doctrina, ut ſupra damnata defenditur, vel aſtruitur, aur defenderur, vel aſtructur, damnamua itidem, atqua probibemus: Mandances omnibus Chriſti fidelibus, ne prædictam doctrinam teneant, prædicent, doceant, verbo vel privatim, palam vat occulte imprimenr, ſub pœnis, & ceoſuris contra hæreticos in jure expreſſis ipſo facto abſque alia declaratione incurrendis.

Præcipimus igitor omnibus Venerabilibus Fratribus noſtris Patriarchis, Primatibus, Metropoliranis, Archi-Epiſcopis, cæteriſqua locorum Otdinariis, ac hæreticæ pravitatis Inquiſitoribus, Judicibus Eccleſiaſticis, ad quoa pertinet, ut præ inſertam ejuſdem INNOCENTII Prædeceſſoris Conſtitutionam, Declarationem, ac Definitionem, juata præſentem noſtram determinationam, ab omnibus obſatvari faciant, ac inobedienres & reballes prædictis pœnis, aliiſque Juris, & facti ramediis, invocato etiam, ſi opus fuerit, brachii ſæcularis auxilio, omnino coerceant. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationia Dominicæ 1656. 16. Octob.

Subinde varo, quo omois Apoſtolicarum definitionum eludendaium aditus intercluderetur, memorarus ALEXANDER Prædeceſtor, priſcum Eccleſiæ morem ſecutus, certam edidit formulam ab omnibus Eccleſieſtici Otdinia tam ſæcularibus, quam regularibus perſonis ſubſcribendam per aliam ſuam hac in re promulgaram Conſtirutionem tenoris ſequentis, videlicer:

ALEXANDER Epiſcopus Servus Servorum Dei. Ad perpetuam

perpetuam rei memoriam. Regiminis Apostolici Divina Providentia Nobis, quamvis immeritis, commissi ratio postulat, ut ad ea potissimum, quæ Catholicæ Religionis integritati, & propagationi, animarumque saluti, & fidelium tranquillitati consulere apta, & idonea esse iudicantur, animum & curam omnem, quantum licet, in Domino applicemus: Quamobrem Cornelii Jansenii Hæresin in Gallia præsertim serpentem ab INNOCENTIO X. fel. rec. Prædecessore nostro fere oppressam ad instar colubri tortuosi, cuius caput attritum est, in varios gyros, & Cavillationum deflexus euntem singulari Constitutione ad hunc finem edita, altero Assumptionis nostræ anno extinguere conati fuimus.

Sed ut multiplices hostis humani generis artes adhiber, nondum plene consequi potuimus, ut omnes errantes in viam salutis redirent, qui tamen unicus erat votorum, & curarum nostrarum scopus, quibus operam, & industriam suam egregio sane studio Venerabiles fratres nostri Archi-Episcopi, & Episcopi Regni Galliæ, earumdem Constitutionum Apostolicarum executioni præcipue intenti coluerunt, & Charissimus in Christo Filius noster Rex Christianissimus singulari pietate auxiliarem dexteram strenuo, ac constantissimo animo porrexit.

Cum autem præfatus Rex Christianissimus eodem Religionis Zelo ductus per suum in Urbe Oratorem Nobis significari, exponique curavit, nullum aliud opportunius remedium pestiferæ hujus contagionis reliquiis extirpandis adhiberi posse, quam si omnes certam formulam subscriberent nostra Auctoritate firmatam, in qua quinque propositiones ex Cornelii libro, cui titulus, *Augustinus* excerptas, sincere damnarent, ac proinde illam a Nobis quantocyus expediri ad quælibet effugia præcludenda, omnesque removendos Obtentus flagitaverit.

Nos tam piis dicti Regis Christianissimi votis benigne annuendum esse ducentes, formulam infra scriptam omnibus Ecclesiasticis, etiam Venerabilibus Fratribus nostris, Archi-Episcopis, & Episcopis nec non aliis quibuscumque Ecclesiastici Ordinis tam regularibus, quam sæcularibus, etiam Monialibus, Doctoribus, & Licentiatis, aliisque Collegiorum, Rectoribus, atque Magistris subscribi districte mandamus, idque intra tres menses a die publicationis, seu notificationis præsentium, alias contra eos, qui intra terminum prædictum non paruerint, irremissibiliter procedi volumus juxta Canonicas Constitutiones, & Conciliorum decreta.

Formula a supradictis subscribenda.

Ego N. Constitutioni Apostolicæ INNOCENTII X. datæ die 31. Maji 1653. & Constitutioni ALEXANDRI VII. datæ die 16. Octobris 1656. Summorum Pontificum, me subjicio, & quinque propositiones ex Cornelii Jansenii Libro, cui nomen, Augustinus, *excerptas, & in sensu ab eodem Auctore intento, prout illas per dictas Constitutiones Sedes Apostolica damnavit, sincero animo rejicio, ac damno, & ita juro: sic me DEUS adjuvet, & hæc S. Evangelia.*

Decernentes insuper præsentes litteras semper, & perpetuo validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenos, & integros effectus sortiri, & obtinere, Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos ubique judicari, & definiri debere sublata eis, & eorum cuilibet quamvis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate: ac irritum, & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Quocirca Venerabilibus Fratribus Archi-Episcopis, Episcopis, aliisque locorum Ordinariis committimus & mandamus, ut singuli in suis Diœcesibus, ac locis suæ jurisdictioni subjectis præsentes litteras, & in eis contenta quæcumque exequantur, & executioni mandari, ac observari ab omnibus curent, & inobedientes quoscumque per sententias, & pœnas aliaque juris & facti remedia, appellatione postposita, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii sæcularis auxilio, omnino compellant.

Volumus autem, ut præsentium transumptis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus litteris adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc nostram Constitutionem, & Ordinationem infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac BB. Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datæ Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno 1664. 15. Febr.

Sic equidem causa finita est; non tamen sic, ut par erat, finitus est error Apostolico toties mucrone percussus. Neque enim defuere, nec adhuc desunt homines veritati non acquiescentes, & numquam Ecclesiæ contradicendi finem facientes, qui variis distinctionibus, seu potius effugiis ad circumventionem erroris excogitatis Ecclesiam ipsam turbare, eamque interminatis Quæstionibus, quantum in ipsis est, involvere, implicare conantur; quodque deterius est, ipsamet Apost. Sedis decreta, redarguendis eorum pravis sensibus condita, ac præsertim quasdam piæ mem. CLEMENTIS Papæ IX. die 19. Jan. 1669. ad quatuor Galliæ Episcopos, nec non binas similis memoriæ INNOCENTII Papæ XII. etiam prædecessorum nostrorum die 6. Febr. 1694. & die 24. Novembris respective datas litteras in erroris sui patrocinium advocare, temerario plane ausu non erubescunt, perinde, ac si memoratus CLEMENS Prædecessor, qui eisdem suis litteris se INNOCENTII X. & ALEXANDRI VII. Prædecessorum constitutionibus supradictis humillime inhærere, ac a dictis quatuor Episcopis veram, ac totalem Obedientiam, adeoque formulæ a præfato ALEXANDRO prædecessore, sicut præmittitur editæ sincere per eos subscribi voluisse declaravit, aliquam in tam gravi negotio exceptionem, seu restrictionem, quam nullam prorsus se unquam admissurum fuisse potestatus fuit, reipsa admisisset: dictos vero INNOCENTIUS XII. Prædecessor, dum sapienter ac provide prædictas quinque propositiones ex memorato libro Jansenii excerptas in sensu obvio, quem ipsamet propositionum verba exhibent, ac præseferunt, damnatas esse pronuntiavit, non de ipsomet obvio sensu, quem in Jansenii libro habent, quive ab eodem Jansenio intentus, ac a præfatis INNOCENTIO X. & ALEXANDRO VII. Prædecessoribus damnatus fuit, sed de alio quopiam diverso sensu cogitasset; dictasque INNOCENTII X. & ALEXANDRI VII. Prædecessorum Constitutiones temperare, restringere, aut alio quovis modo immutare voluisset, iisdem ipsis litteris, quibus eas in suo robore fuisse, & esse, seque illis firmiter inhærere verbis apertissimis asserebat.

Præterea iidem inquieti homines sparsis undequaque scriptionibus, ac libellis exquisita ad fallendum arte compositis, non sine gravi Apostolicæ sedis injuria, maximoque totius Ecclesiæ scandalo docere non sunt veriti, ad obedientiam præfatis Apostolicis Constitutionibus debitam non requiri, ut quis prædicti Janseniani Libri sensum in antedictis quinque propositionibus, sicut præmittitur, damnatum, interius ut hæreticum damnet, sed satis esse, si ea de re obsequiosum (ut ipsi vocant) silentium teneatur. Quæ quidem assertio quam absurda sit, & animabus fidelium perniciosa, satis apparet, dum fallacis hujus Doctrinæ pallio non deponitur error, sed absconditur; vulnus tegitur, non curatur; Ecclesiæ illuditur, non paretur: & lata demum filiis inobedientiæ via sternitur ad fovendam silentio hæresim, dum ipsam Jansenii doctrinam, quam ab Apostolica Sede damnatam Ecclesia universalis exhorruit, adhuc interius abjicere, & corde improbare detrectent.

Quin etiam eo impudentiæ nonnullos devenisse, compertum est, ut veluti naturalis honestatis, nedum Christianæ sinceritatis, obliti, asserere non dubitaverint, præfatæ formulæ a memorato ALEXANDRO prædecessore præscriptæ subscribi licite posse etiam ab iis, qui interius non iudicant prædicto Jansenii libro doctrinam hæreticam contineri: Quasi vero, contra quam scriptum est: *Qui loquitur veritatem in corde suo, &c. qui jurat proximo suo, & non decipit*, hujusmodi erroris sectatoribus liceat Ecclesiam ipsam jurejurando decipere, simulque Apostolicæ sedis providentiam fallere, dum ejusdem formulæ conceptis verbis loquuntur, quod Ecclesia loquitur, quod tamen sentit ipsa, non sentiunt; seque parere Constitutionibus Apostolicis profitentur, quibus animo contradicunt.

Hinc est, quod Nos ad opportunum, & efficax tam exitiali morbo, qui ut cancer serpit, & quotidie in deterius vergit, remedium adhibendum, non minus demandatæ Nobis omnium Ecclesiarum sollicitudinis debito, quam plurimorum Venerabilium Fratrum nostrorum diversarum partium, ac præsertim Regni Galliarum, Episcoporum Zelo, ac precibus excitati, ne hujusmodi pravi homines Catholicæ Ecclesiæ pacem subvertere impune pergant, & simplicium ac pusillorum mentibus imponere, docentes quæ non oportet: neve ullus apud eos quoque, qui bona, ut ajunt, fide, ac falsis rumoribus decipi se fortasse patiuntur, de mente ac sententia Apostolicæ Sedis amplius ambigendi supersit locus, Divino prius tam privatis nostris, quam publice indictis precibus, implorato præsidio, ac re mature discussa de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, auditisque complurium in Sacra Theologia Magistrorum suffragiis; primo quidem præinsertas INNOCENTII X. & ALEXANDRI VII. Prædecessorum Constitutiones, omniaque & singula in iis contenta Auctoritate Apostolica tenore præsentium confirmamus, approbamus, & innovamus.

Ac insuper, ut quævis imposterum erroris occasio penitus præcidatur, atque omnes Catholicæ Ecclesiæ filii Ecclesiam ipsam audire, non tacendo solum (nam & impii in tenebris conticescunt) sed & interius obsequendo, quæ vera est Orthodoxi hominis obedientia, condiscant,

huic

huic nostræ perpetuo valituræ Constitutioni, obsequioso illo silentio minime satisfieri, sed damnatum in quinque præfatis propositionibus Janseniani libri sensum, quem illarum verba præseferunt, ut præfertur ab omnibus Christi fidelibus ut hæreticum, non ore solum, sed & corde rejici, ac damnari debere, nec alia mente, animo, credulitate supradictæ Formulæ subscribi licite posse; ita, ut qui secus, aut contra, quoad hæc omnia & singula, senserint, tenuerint, prædicaverint, verbo vel scripto docuerint, aut asseruerint, tanquam præfatarum Apostolicarum Constitutionum transgressores omnibus, & singulis illarum censuris, & pœnis omnino subjaceant, eadem Auctoritate Apostolica decernimus, declaramus, statuimus, & ordinamus.

Decernentes pariter easdem præsentes, & præinsertas litteras semper, & perpetuo validas & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos ubique judicari, & definiri debere, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, auctoritate; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis Auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit, attentari.

Quocirca Venerabilibus Fratribus Archi-Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, nec non hæreticæ pravitatis Inquisitoribus & Judicibus Ecclesiasticis, ad quos pertinet, committimus & mandamus, ut singuli in suis respective Diœcesibus, ac locis suæ jurisdictioni subjectis ipsas præsentes litteras, & in eis contenta quæcumque exequantur, & executioni mandari, & observari ab omnibus curent, & inobedientes, & rebelles quoscumque per censuras, & pœnas præfatas, aliaque juris, & facti remedia, appellatione postposita, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii sæcularis auxilio, omnino coerceant, & compellant.

Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus litteris adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Decreti Declarationis, Statuti, & Ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum Ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno 1705. decimo septimo Calendas Augusti.

§. VII.

Damnatæ quinque propositiones Jansenii succincte declarantur.

14. *Prima propositio ait: Hominibus etiam justis de facto aliqua præcepta esse impossibilia, deesse quoque ipsis gratiam, qua possibilia fiant.* Hæc ipsissima fuit doctrina Martini Lutheri, & Joannis Calvini cap. præced. §§. 18. 19. 20. refutata. Id ipsum quoque ante Jansenium docuit Michael Bajus, volens propositione 54. Deum homini aliquid impossibile præcepisse, & contrariam vocans sententiam Pelagii. Miror, quod homines, qui adhuc volunt audiri Romano-Catholici, uti Bajus, & Jansenius, similia docere præsumant, cum tamen Concilium Tridentinum Sess. 6. de Justificatione cap. 11. expresse dicat: *Nemo temeraria illa, & a Patribus sub anathemate prohibita voce uti debet, NB. Dei præcepta homini justificato ad observandum esse impossibilia.* Item Canone 18. *Si quis dixerit, Dei præcepta homini etiam justificato, & sub gratia constituto esse ad observandum impossibilia; anathema sit.* Igitur cum Divo Augustino sermone 191. de tempore: *Execramur blasphemiam eorum, qui dicunt impossibile aliquid homini a singulis, sed ab omnibus in communi posse observari.*

15. *Secunda propositio Jansenii vult: Quod interiori gratiæ in statu naturæ lapsæ nunquam resistatur:* ex quo eruitur, quod ab homine in statu naturæ lapsæ Jansenius excluserit omnem gratiam interiorem sufficientem, volens non dari nisi efficacem seu talem, cum qua semper connectitur effectus bonus. Idem cum Jansenio sensit Calvinus in antidoto Concil. Tridentini Sess. 6. cap. 6. dicens, *Motum Spiritus sancti sic esse efficacem, ut fidem semper gignat; constituere autem hoc in hominis optione, ut Dei inspirationi, si velit, auscultet, hoc nullo modo conciliare posse.* Ita ille, cui tamen assertioni Concilium Tridentinum Sess. 6. de Justificat. cap. 5. expresse contradicit sequentibus verbis. *Tangente Deo cor hominis per Spiritus sancti illuminationem, neque homo ipse nihil omnino agit, inspirationem illam recipiens, NB. quippe qui illam abjicere potest.* En! Concilium Tridentinum gratiam sufficientem, seu talem, quam homo abjicere potest, vivis depingit coloribus, debebatque ejusmodi decisio Jansenio, tanquam homini Catholico, omnimode silentium imponere. Ulteriorem si cupis probationem videre poteris cap. II. §. XIII. prope finem.

16. *Tertia propositio Jansenii defendit. Ad merendum, & demerendum in statu naturæ lapsæ non requiri libertatem indifferentiæ, seu a necessitate, sed sufficere libertatem a coactione.* Ast hæc fuit ipsissima Doctrina Lutheri circa nondum renatos, vel non renovatos; atque Calvini circa reprobos quoad demerita, seu peccata ab ipsis commissa; quam etiam doctrinam ambabus manibus amplectitur Synodus Calvinistica Dordracensis.

Nec dicatur, in statu naturæ lapsæ ad rationem demeriti sufficere libertatem indifferentiæ in sua causa, quatenus nimirum potuisset libere poni, vel non poni peccatum illud originale, quod postea in natura lapsa tanta mala causavit. Nam contra est quod eodem prorsus modo respondeant Calvinistæ jam refutati præcedenti capite II. §. XIII. *Dicere, reum teneri quempiam, quia non fecit, quod facere non potuit summæ est iniquitatis & insaniæ*, inquit Divus Augustinus *Lib. de duabus animabus cap. 12.*

Nec opponas cum Jansenistis: Dæmones, & damnati peccant Deum odio habendo, Eumque maledicendo: Item Christus sustinendo mortem promeruit, quamvis utrobique non adfuerit libertas indifferentiæ, utpote cum Christus habuerit a Patre Cœlesti præceptum moriendi, quod non potuit ob suam impeccabilitatem transgredi. Respondetur enim negando in primis quoad damnatos, & dæmones, quod non habeant libertatem indifferentiæ ad ponendum, vel non ponendum similes actus; unde etiam exinde peccant, quamvis ipsis similes actus ad rationem demeriti, seu ad augmentum pœnæ non imputentur; cum non amplius in via, sed jam existant in termino. Ita recte cum Doct. Subtil. P. Herinex *part. 2. Disp. 6. q. 1. num. 9.* Quoad meritum Christi autem in ordine ad mortem sibi a Patre suo præceptam, totum contingit ex speciali dispensatione Divina, uti notat Doct. Subtilis 4. *Sent. Dist. 22. Q. unic. Art. 2.* Qualis dispensatio non constat nobis data. Videatur Henno Tract. de Incarnat. *disput. 11. q. 4.*

17. *Quarta propositio* Jansenii duas continet partes. Quoad primam pronuntiat Jansenius, *Semi Pelagianos admisisse prævenientis gratiæ interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium fidei:* Quoad secundam partem inquit, *Semi Pelagianos in hoc ipso fuisse hæreticos, quod voluerint eam gratiam talem esse, cui posset voluntas humana resistere, vel obtemperare.* Prior pars, utrum scilicet Semi-Pelagiani docuerint, *gratiam aliquam requiri etiam ad initium fidei*, spectat ad quæstionem facti; posterior vero, num *per hoc assertum fuerint hæretici*, pertinet ad quæstionem juris. Quoad primam partem Jansenius aperte falsum asserit; nam Semi-Pelagiani potius docuerunt contrarium, nempe ad initium fidei, & justificationis non requiri aliquam gratiam internam, etsi quoad continuationem eam admiserint contra Pelagianos, qui gratiam internam tam quoad initium, quam quoad continuationem operum meritoriorum negaverunt. Ita Divus Augustinus, tam Pelagianis, quam Semi-Pelagianis summe contrarius, sæpius testatus apud Amatum, præsertim *Lib. de prædestinat. Sanctorum cap. 2.*

Quoad secundam partem, hæreticum est dicere, quod Semi-Pelagiani exinde fuissent hæretici, posito, si tenuissent, ad initium fidei influere talem gratiam, cui possit voluntas humana resistere, vel obtemperare. Nam excludere gratiam internam, cui voluntas possit resistere vel obtemperare, est excludere gratiam internam sufficientem, quod utique juxta jam dicta est hæreticum: Ipsissima enim Catholica docet veritas, etiam in statu naturæ lapsæ reperiri gratiam *efficacem*, qua possumus salutariter operari, & simul operabimur; & aliam *sufficientem*, qua possumus quidem salutariter operari, sed vitio voluntatis non operabimur, resistentes Spiritui sancto, & in vacuum Gratiam Dei recipientes. Concilium Trident. Sess. 6. *de Justificat. Can. 6.* anathematizat illum, qui dixerit, liberum arbitrium NB. *a Deo motum, & excitatum* non posse dissentire, si velit: adeoque agnoscit aliquam Gratiam Divinam, cui tamen ex parte voluntatis creatæ non correspondet optatus effectus, quæ est ipsissima gratia sufficiens.

18. *Quinta propositio* Jansenii ait, *Semi-Pelagianum esse dicere, quod Christus pro omnibus omnino hominibus mortuus fuerit, aut sanguinem fuderit.* Ast falsissima est hæc Jansenii assertio: non enim alicujus Semi-Pelagianismi arguendi sunt illi, qui tenent id quod ipsamet æterna Veritas docet, nimirum quod Christus *dederit semetipsum Redemptionem pro omnibus.* 1. Timoth. cap. 2. Potius hæretica est doctrina Jansenii *Lib. 3. de gratia Salvatoris cap. 21.* volentis, Christum pro solis Electis, non autem pro reprobis fuisse passum, quod ipsum tenuit Calvinus *Lib. 3. Instit. in caput 17. Joannis.* Cujus doctrinam damnat Concilium Trident. Sess. 6. de Justificat. cap. 3. de Christo inquiens: *Ille pro omnibus mortuus est:* ergo etiam

etiam pro infidelibus, ac reprobis. Vide dicta Cap. II. num. 165 & 180.

Profecto primus Adam peccato suo omnes maculavit: ergo etiam secundus Adam Christus sanguine suo omnes redemit: nam juxta Apostolum Rom. cap. 5. v. 18. *Sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem; sic & per unius justitiam in omnes homines in justificationem vitæ*. Judicabit aliquando Christus totum terrarum orbem, ostendendo etiam reprobis, qualiter ipsis per sanguinem suum procuravit gratiam sufficientem, quos apud Divum Augustinum Lib. 2 de Symbolo ad Cathecumenos cap. 8. sic alloquetur: *Ecce hominem, quem crucifixistis; ecce Deum, & hominem, in quem credere noluistis: videtis vulnera, quæ inflixistis, agnoscitis latus, quod pupugistis; quoniam & per vos, NB. & propter vos apertum est, & tamen intrare noluistis*. En! quam clare stat pro veritate Catholica Divus Augustinus, qui pariter in Psalmum 95. *Judicabit orbem terræ in æquitate*, addit: *non partem; quia non partem emit; totum judicare habet Orbem, quia pro toto pretium dedit*; pretium nimirum sacratissimi sui Sanguinis. Vide de hoc fusius Dominicum Viva *Part. 3. Trutinæ Theologicæ apud me fol. 152. ac seqq.* & Franciscum Bonal. *Part. Christiani hujus temporis quasi per totum; præsertim vero capite 27.*

19. Corollarii loco ad intelligendam perfecte hanc quotam propositionem damnatam, atque solvendos nonnullos Sacræ Scripturæ, & SS. Patrum textus, qui primo aspectu videntur favere Jansenio, bene notabis, quod hæc Verba, *Christus pro omnibus ad Patrem suum cœlestem oravit; pro omnibus est mortuus &c. &c.* quod (inquam) hæc verba duplicem possint haberem sensum. *Primo* sic, quasi Christus æquali prorsus modo respectu omnium Orationes suas, effusionem sanguinis, & mortem voluerit applicare. *Secundo* taliter, quod quidem pro omnibus id fecisse intelligatur, inæqualiter tamen, ita, ut intenderit, Orationes, Sanguinem suum, & mortem peculiari quodam affectu, & adhuc efficacius applicare pro Electis, seu prædestinatis, Ipsis non solum gratiam sufficientem, verum etiam singularia auxilia, seu gratiam efficacem procurando. In secundo sensu tenent Catholici, Christum pro omnibus orasse, & passum fuisse; primo autem sensu putant Semi-Pelagiani, Deum voluisse omnes salvos fieri, ac Christum pro omnibus Orationes, & passionem æqualiter applicasse. Contra quos S. Fulgentius Lib. de incarnat. & grat. cap. 29. invehitur sequentibus verbis: *Illud Apostolicum, ubi dicitur de Deo; qui vult omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire; non sicut oportet, intelligunt, qui hanc Dei voluntatem, sicut in vasis misericordiæ, sic & in vasis iræ accipiendam existimant.*

20. Ex hac distinctione de applicatione Orationum, atque Meritorum Christi respectu Prædestinatorum, & Reproborum (nimirum quod Christus quidem pro omnibus oraverit, ac omnibus voluerit sanguinem, & mortem suam applicare, speciali tamen & singulari quodam modo Electis) ex hac, inquam, distinctione facile solvuntur textus Sacræ Scripturæ & SS. PP. quin in favorem Jansenistarum innuere videntur, Christum non pro omnibus, sed tantum pro multis orasse, atque passum fuisse, uti habetur Joannis cap. 17. *Non pro mundo rogo, sed pro iis, quos dedisti mihi*: id est, non *pro reprobris, sed pro prædestinatis*, uti explicat Sanctus Augustinus Tract. 107. in Joannem. Item Matth. cap. 20. *Filius hominis venit dare animam suam Redemptionem pro multis*. Nec non cap 26. *Hic est Sanguis meus novi Testamenti, qui pro multis effundetur*. Respondetur enim declarando similes textus. Christus pro multis, id est pro prædestinatis, seu Electis tantum oravit, & passus fuit speciali quodam modo, hisce singularia, & extraordinaria procurando auxilia, Concedo. Taliter, ut absolute alios voluerit ab oratione, & Passione excludere, atque gratias sufficientes subtrahere, nego; nam Pater Cœlestis *proprio Filio suo perpecit*, sed NB. *pro nobis omnibus tradidit illum*. Ad Rom. Cap. 8. V. 32. Videantur dicta Num. 18.

§. VIII.

Quomodo Doctrina Jansenii, e mortuo fuerit ulterius dilatata, maxime per Antonium Arnaldum, & per Paschasium Quesnellium, ejusque Sectatores.

21. Sublatum per mortem Cornelio Jansenio, ac in carcere detento ejusdem Collega Joanne Vergerio, aut sublata, aut saltem, ne ulterius sese diffunderet, coarctata videri posset Secta Janseniana: contrarium tamen ostendit experientia non satis deploranda, dum subintroeuntes alii duo (nimirum Arnaldus, seu Arnaudus, & Paschasius Quesnellius) præcedentium suffulti principiis, non minores in Ecclesia Catholica tumultus excitarunt. Erat Arnaudus anno 1612. nobili genere Parisiis natus, ibique absolutis humanioribus, & superioribus disciplinis Theologiæ Doctor creatus, vir acris quidem sed simul tamen pertinacis ingenii, hincque successu temporis Societati Sorbonensi, cui anno 1643. fuit adscriptus, plurimum

exosus. Cujus etiam librum, suppresso nomine, editum, atque *de magnitudine Ecclesiæ Romanæ, & Sanctorum Petri & Pauli supremo Pontificatu* inscriptum pariter Alexander VII. reprobavit, eo quod nullam inter hos duos Apostolos subordinationem, sed omnimodam in potestate æqualitatem defendere præsumpserit, occulte exinde rejiciens Supremarum Romani Pontificis Divi Petri successoris. Compulsus tandem excedere Gallis, Belgium adiit, quem Bruxellis morantem Paschasius Quesnellius Congregationis Oratorii Presbyter, ac amantissimus Patriota præcedentis (utpote pariter Parisiis anno 1634. genitus) inter mille gaudia invenit, ibique cum charissimo suo Arnoldo aliquot annis delituit, utpote cum nec Ipse Quesnellius in Gallis amplius securus fuisset, partim ob dissertationes in opera Sancti Leonis Papæ, auctoritatem summi Pontificis non parum diminuentes; partim ob refractariam renitentiam, dum in comitiis Patrum Oratorii legitimorum suorum Superiorum Propositiones Jansenii in scholis suis severe prohibentium, assignatæ Doctrinæ formulæ noluit acquiescere, posthabitis non tantum horum Superiorum, sed & Archi-Episcopi Parisiensis, ac Regis mandatis. Hoc igitur tempore e-i ii, ac Lanouli [illegible] par nobile fratrum (si Superis placet) furtivis typis in lucem protrusierunt plurimos pestiferos Libros, famosos libellos, aliosque partus Sectæ Jansenianæ summopere faventes, usque dum a Marchione de Castagna Generali Gubernatore recogniti anno 1690. a totius Belgii Catholici ditionibus exire jussi fuerunt, quærentes refugium apud Batavos Acatholicos, atque ab his eadem promptitudine recepti, ac ipsi libri Jansenii, quos præcedenter Calvinistæ in Hollandia illico laborarunt in vulgarem Patriæ suæ linguam traducere, altum clamantes; nil aptius fore ad confirmanda fidei suæ dogmata. A Batavis, seu Hollandis migrarunt ad Leodienses: demum Paschasius Quesnellius reversus est Bruxellas, & verosimilius cum eodem indivisibilis socius Arnaldus, qui anno 1694. ætatis suæ 82. annorum ex hac vita decessit, & huic agonizanti dicitur Prior adstitisse. Solus igitur tamquam principalis relictus Quesnellius non destitit plures undique sibi socios, ac fautores præsertim in Belgio, & Gallia conquirere, quorum etiam adjutorio anno 1693. & 1694. Parisiis in statu completo prodiit famosus ejusdem liber *Reflexiones morales in novum testamentum &c.* intitulatus, d vertis Jansenistarum scriptis publicis defensus. Erat in libro hoc in primis ipse textus sacer (teste Clemente XI) in non Paucis vitiatus, a Vulgata editione multipliciter discrepans, ac versioni Montensi jam antea a Clemente IX. & Innocentio XI. rejectæ in multis conformis: deinde textus Scripturæ plures in sensus alienos, & sæpe adeo noxios detortus, ut Clemens XI. anno 1708. 13. Julii non solum librum illum prohibuerit, sed etiam anno 1713. post maturissimum examen ex eo per Bullam *Unigenitus*, 101. propositiones variis censuris affecerit. Protestans Quesnellius a Papa ad futurum Generale Concilium (nescio quo tempore futurum) more Hæreticorum appellavit, huicque appellationi etiam brevi ante obitum suum conformiter jam dictis pertinaciter inhæsit, mortuus Amstelodami 1719. ætatis suæ 85. annorum.

§. IX.

22. *Bulla* Unigenitus, *Clementis XI. qua damnantur 101. Propositiones Paschasii Quesnelli, hæc est.*

CLEMENS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei.

Universis Christi Fidelibus Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

UNIGENITUS DEI Filius pro nostra & totius mundi salute Filius hominis factus dum Discipulos suos doctrina veritatis instrueret, universamque Ecclesiam suam in Apostolis erudiret, præsentia disponens, & futura prospiciens, præclaro ac saluberrimo documento nos admonuit, ut attenderemus a falsis Prophetis, qui veniunt ad nos in vestimentis ovium, quorum nomine potissimum demonstrantur magistri illi mendaces, & in deceptione illusores, qui splendida pietatis specie prava dogmata latenter insinuantes introducunt Sectas perditionis sub imagine sanctitatis, utique facilius incautis obrepant, quasi deponentes lupinam pellem, & sese Divinæ Legis sententiis, velut quibusdam ovium velleribus obvolventes sanctarum Scripturarum, adeoque etiam ipsius novi Testamenti verbis, quæ multipliciter in suam, aliorumque perditionem depravant, nequiter abutuntur: antiqui scilicet a quo progeniti sunt, mendacii parentis exemplo, ac magisterio edocti, nullam omnino esse ad fallendum expeditiorem viam, quam ut, ubi nefarii erroris subintroducitur fraudulentia, ibi Divinorum verborum prætendatur Auctoritas.

His Nos vere Divinis monitis instructi, ubi primum, non sine intima cordis nostri amaritudine, accepimus, Librum quemdam, gallico idiomate olim impressum, & in plures Tomos distributum, sub titulo: *Le nouveau Testament en François, avec des Reflexions morales sur chaque verset &c. a Paris 1699.* Aliter vero; *Abregé de la Morale de l'Evangile, des Actes des Apotres, des Epitres de saint Paul, des Epitres Canoniques, & de l'Apocalypse; ou Pensées Chretiennes sur le Textes de ces Livres sacrés &c. A Paris 1693. & 1694.* Tametsi alias a Nobis damnatum, ac revera Catholicis veritatibus pravarum doctrinarum mendacia multifariam permiscentem, adhuc tamen tanquam ab omni errore immunem a pluribus haberi, Christi fidelium manibus passim obtrudi, ac nonnullorum nova semper tentantium consilio, & opera studiose nimis quaquaversum disseminari, etiam latine redditum, ut perniciosæ institutionis contagium, si fieri possit, pertranseat de gente in gentem, & de regno ad populum alterum: versutis hujusmodi seductionibus, atque fallaciis creditum Nobis Dominicum gregem in viam perditionis sensim abduci summopere dolumus: adeoque Pastoralis non nimus curæ nostræ stimulis, quam frequentibus orthodoxæ Fidei zelatorum querelis, maxime vero complurium Venerabilium Fratrum, præsertim Galliæ Episcoporum, litteris ac precibus excitati, gliscenti morbo, qui etiam aliquando posset in deteriora quæque prorumpere, validiori aliquo remedio obviam ire decrevimus.

Et quidem ad ipsam ingruentis mali causam providæ nostræ considerationis intuitum convertentes, perspicue novimus, summam hujusmodi Libri perniciem ideo potissimum progredi, & invalescere, quod eadem intus lateat, & velut improba sanies, nonnisi secto ulcere forat erumpat; cum Liber ipse primo aspectu legentes specie quadam pietatis illiciat, molliti enim sunt sermones ejus super oleum, sed ipsi sunt jacula, & quidem intento arcu ita ad nocendum parata, ut sagittent in obscuro rectos corde. Nihil propterea opportunius, aut salubrius præstari a Nobis posse arbitrati sumus, si fallacem Libri doctrinam generatim solummodo a Nobis hactenus indicatam, pluribus singillatim ex eo excerptis propositionibus, distinctius, & apertius explicaremus, atque universis Christi Fidelibus noxia zizaniorum semina e medio tritici, quo tegebantur, educta, velut ob oculos exponeremus. Ita nimirum denudatis, & quasi in propatulo positis, non uno quidem, aut altero, sed plurimis, gravissimisque, tum pridem damnatis, tum etiam nove adinventis erroribus, plane confidimus, benedicente Domino, fore, ut omnes tandem apertæ jam, manifestæque veritati cedere compellantur.

Id ipsum maxime e re Catholica futurum, & sedandis præsertim in florentissimo Galliæ Regno exortis ingeniorum varie opinantium, jamque in acerbiores scissuras protendentium dissidiis apprime proficuum, conscientiarum denique tranquillitati perutile, & propemodum necessarium, non modo præfati Episcopi, sed & ipse imprimis charissimus in Christo Filius noster Ludovicus Francorum Rex Christianissimus, cujus, eximium in tuenda Catholicæ Fidei puritate, extirpandisque erroribus zelum satis laudare non possumus, sæpius Nobis est contestatus: repetitis propterea vere piis, & Christianissimo Rege dignis officiis, atque ardentibus votis a Nobis efflagitans, ut instanti animarum necessitati prolata quantocyus Apostolici censura Judicii consuleremus.

Hinc, aspirante Domino, ejusque cœlesti ope confisi, salutare opus sedulo, diligenterque, ut rei magnitudo postulabat, aggressi sumus, ac plurimas ex prædicto Libro, juxta supra recensitas respective editiones; fideliter extractas, & tum Gallico, tum Latino idiomate expressas Propositiones a compluribus in sacra Theologia Magistris, primo quidem coram duobus ex Venerabilibus Fratribus nostris sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus accurate discuti; deinde vero coram Nobis, adhibito etiam aliorum plurium Cardinalium consilio, quam maxima diligentia, ac maturitate, singularum insuper Propositionum cum ipsomet Libri textu exactissime facta collatione, pluries iteratis Congregationibus, expendi, & examinari mandavimus. Hujusmodi autem Propositiones sunt, quæ sequuntur, videlicet:

1. Quid aliud remanet animæ, quæ Deum, atque ipsius gratiam amisit, nisi peccatum, & peccati consecutiones, superba paupertas, & segnis indigentia, hoc est, generalis impotentia ad laborem, ad orationem, & ad omne opus bonum?

2. Jesu Christi gratia, principium efficax boni cujuscumque generis, necessaria est ad omne opus bonum, absque illa non solum nihil fit, sed nec fieri potest.

3. In vanum Domine præcipis, si tu ipse non das, quod præcipis.

4. Ita Domine, omnia possibilia sunt ei, cui omnia possibilia facis eadem operando in illo.

5. Quando Deus non emollit cor per interiorem unctionem gratiæ suæ, exhortationes, & gratiæ exteriores non serviunt, nisi ad illud magis obdurandum.

6. Discrimen inter fœdus Judaicum, & Christianum est, quod in illo Deus exigit fugam peccati, & implementum legis a peccatore, relinquendo illum in sua impotentia: in isto vero Deus peccatori dat, quod jubet, illum sua gratia purificando.

7. Quæ utilitas pro homine in veteri fœdere, in quo Deus illum reliquit ejus propriæ infirmitati, imponendo ipsi suam legem? quæ vero felicitas non est, admitti ad fœdus, in quo Deus nobis donat, quod petit a nobis?

8. Nos non pertinemus ad novum fœdus, nisi in quantum participes sumus ipsius novæ gratiæ, quæ operatur in nobis id, quod Deus nobis præcipit.

9. Gratia Christi est gratia suprema, sine qua confiteri Christum numquam possumus, & cum qua numquam illum abnegamus.

10. Gratia est operatio manus omnipotentis Dei, quam nihil impedire potest, aut retardare.

11. Gratia non est aliud, quam voluntas omnipotentis Dei, jubentis & facientis, quod jubet.

12. Quando Deus vult salvare animam, quocumque tempore, quocumque loco, effectus indubitabilis sequitur voluntatem Dei.

13. Quando Deus vult animam salvam facere, & eam tangit interiori gratiæ suæ manu, nulla voluntas humana ei resistit.

14. Quantumcumque remotus a salute sit peccator obstinatus, quando Jesus se ei videndum exhibet lumine salutari suæ gratiæ, oportet, ut se dedat, accurrat, sese humiliet & adoret Salvatorem suum.

15. Quando Deus mandatum suum, & suam æternam locutionem comitatur unctione sui Spiritus, & interiori vi gratiæ suæ, operatur illa in corde obedientiam, quam petit.

16. Nullæ sunt illecebræ, quæ non cedant illecebris gratiæ, quia nihil resistit Omnipotenti.

17. Gratia est vox illa Patris, quæ homines interius docet, ac eos venire facit ad Jesum Christum. Quicumque ad eum non venit, postquam audivit vocem exteriorem Filii, nullatenus est doctus a Patre.

18. Semen verbi, quod manus Dei irrigat, semper affert fructum suum.

19. Dei gratia nihil aliud est, quam ejus omnipotens voluntas, hæc est idea, quam Deus ipse nobis tradit in omnibus suis Scripturis.

20. Vera gratiæ idea est, quod Deus vult sibi a nobis obediri, & obeditur, imperat, & omnia fiunt, loquitur tanquam Dominus, & omnia sibi submissa sunt.

21. Gratia Jesu Christi est gratia fortis, potens, suprema, invincibilis, utpote quæ est operatio voluntatis Omnipotentis; sequela & imitatio operationis Dei incarnantis, & resuscitantis Filium suum.

22. Concordia omnipotentis operationis Dei in corde hominis cum libero ipsius voluntatis consensu demonstratur illico nobis in Incarnatione, veluti in fonte atque archetypo omnium aliarum operationum misericordiæ & gratiæ, quæ omnes ita gratuitæ atque ita dependentes a Deo sunt, sicut ipsa originalis operatio.

23. Deus ipse nobis ideam tradidit omnipotentis operationis suæ gratiæ, eam significans per illam, qua creaturas e nihilo producit, & mortuis reddit vitam.

24. Justa idea, quam Centurio habet de omnipotentia Dei, & Jesu Christi, in sanandis corporibus solo motu suæ voluntatis, est imago Ideæ, quæ haberi debet de omnipotentia suæ gratiæ in sanandis animabus a cupiditate.

25. Deus illuminat animam, & eam sanat æque ac corpus sola sua voluntate, jubet, & ipsi obtemperatur.

26. Nullæ dantur gratiæ, nisi per Fidem.

27. Fides est prima gratia, & fons omnium aliarum.

28. Prima gratia, quam Deus concedit peccatori, est peccatorum remissio.

29. Extra Ecclesiam nulla conceditur gratia.

30. Omnes, quos Deus vult salvare per Christum, salvantur infallibiliter.

31. Desideria Christi semper habent suum effectum, pacem intimo cordium infert, quando eis illam optat.

32. Jesus Christus se morti tradidit ad liberandum pro semper suo sanguine primogenitos, id est, Electos de manu Angeli exterminatoris.

33. Proh! quantum oportet bonis terrenis, & sibimetipsi renunciasse, ad hoc, ut quis fiduciam habeat, sibi, ut ita dicam, appropriandi Christum Jesum, ejus amorem, mortem, & Mysteria, ut facit sanctus Paulus dicens: *Qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.*

34. Gratia Adami non producebat, nisi merita humana.

35. Gratia Adami est sequela creationis, & erat debita naturæ sanæ, & integræ.

36. Differentia essentialis inter gratiam Adami & status innocentiæ, ac gratiam Christianam est, quod primam unusquisque in propria persona recepisset: ista vero non recipitur, nisi in persona Jesu Christi resuscitati, cui nos uniti sumus.

37.

37. Gratia Adami, sanctificando illum in semetipso, erat illi proportionata; gratia Christiana nos sanctificando in Jesu Christo est omnipotens, & digna filio Dei.

38. Peccator non est liber, nisi ed malum, sine gretia Liberatoris.

39. Voluntas, qnam gratie non prævenit, nihil habet luminis, nisi ad aberrandum; ardoris, nisi ad se præcipitandum; virium, nisi ad se vulnerandum. Est eapax omnis mali, & iocapax ad omne bonum.

40. Sine gratia nibil amare possumus, nisi ad nostram condemnationem.

41. Omnis eognitio Dei, etiam naturalis, etiam in Pbilosophis ethnicis, non potest venire nisi a Deo, & sine gratia non producit nisi præsumptionem, vanitatem, & oppositionem ad ipsum Deum, loco affectuum adorationis, gratitudis, & amotis.

42. Sola gratia Cbristi reddit hominem aptum ad sacrificium Fidei; sine hoc nibil nisi impuritas, nihil nisi indignitas.

43. Ptimus effectus gratiæ baptismalis est facere, nt moriamur peccato, adeo ut spiritus, cor, sensus non habeant plus vitæ pro peccato, quam bomo mortuus babeat pro rebus mundi.

44. Non sunt nisi duo amores, unde volitiones, & actiones omnes nostræ nascuntur; amor Dei, qui omnia agit propter Deum, quemque Deus remuneratur; & amor, quo nos ipsos, ae mundum diligimus, qui quod ad Deum referendum est, non refert, & propter hoc ipsum fit malus.

45. Amore Dei in corde Peccatotum non amplius regnante, necesse est, ur in eo carnalis regnet eupiditas, omnesque actiones ejus corrumpat.

46. Cupiditas, aut Charites usum sensuum bonum vel malum faciunt.

47. Obedientia legis profluere debet ex fonte, & hie fons est charitas. Quando Dei amor est illis principium interins, & Dei gloria ejus finis, rune purum est, quod apparet exterius, alioquin non est nisi hypocrisis aut falsa justitia.

48. Quid aliud esse possumus nisi tenebræ, nisi aberratio & nisi peecatum sine Fidei lumine, sine Christo, & sine Charitate.

49. Ur nullum peccatum est sine amore nostri, ita nullum est opus bonum sine amore Dei.

50. Frustra clamamus ad Deum, Pater mi: si spiritus Charitatis non est ille, qui clamat.

51. Fides justificat, qusndo operatur, sed ipsa non operatur, nisi per Charitatem.

52. Omnia alia selutis media continentur in fide, tanqoam in suo germine, & semine, sed hæc fides non est absque amore, & fiducia.

53. Sola Charitas Christiano modo facit (actiones Christianas) per relationem ad Deum, & Jesum Christum.

54. Sola Chatitas est, quæ Deo loquitur, esm solam Deus audit.

55. Deus non coronet, nisi Charitatem, qoi currit ex alio impulsu, & ex elio motivo in vanum currir.

56. Deus non remunerat nisi Chsritatem, quoniem Charitas sole Deum honorat.

57. Totum deest Peccatori, quando ei deest spes, & non est spes in Deo, ubi non est amor Dei.

58. Nec Deus est, nec Religio, ubi non est Charitas.

59. Oratio Impiorum est novum peccatum, & quod Deus illis concedit, est novum in eos judicium.

60. Si solus supplicii rimor animat pœnitentiam, quo hæc est magis violente, eo magis ducit ad desperationem.

61. Timor non nisi manum cohibet, cor autem tamdiu peccato addicitur, quamdiu ab amore justitiæ non ducitur.

62. Qui a malo non abstiner, nisi timore pœnæ, illud committit in corde suo, & jam est reus coram Deo.

63. Baptizatus adhuc est sub lege, sicut Judæus, si legem non adimpleat, eut adimpleat ex solo timore.

64. Sub maledicto legis numquam fit bonum, quia peccatur sive faciendo malum, sive illud non nisi ob timorem evitando.

65. Moyses, Prophetæ, Sacerdotes, & Doctores legis mortui sunt, absque eo, quod ullum Deo dederint filium, cum non effecetint nisi mancipia per rimorem.

66. Qui vulr Deo appropinquare, nec debet ad ipsum venire cum brutalibus passionibus, neque adduci per instinctum naturalem, aut per timorem, sicuti bestiæ, per fidem, & per amorem, sicuti filii.

67. Timor servilis non sibi repræsentat Deum, nisi ur Dominum durum, impesiosum, injustum, intractabilem.

68. Dei Bonitas abbreviavit viam salutis eleudendo totum in Fide, & præcibus.

69. Fides, usus, augmentum, & præmium Fidei, totum est donum puræ liberalitatis Dei.

70. Numquam Deus affligit innocentes, & afflictiones semper serviunt, vel ed puniendum peccatum, vel ad purificandum Peccatorem.

71. Homo ob sui eunservationem potest sese dispensere ab ee lege, quam Deus eondidir propter ejus utilitatem.

72. Nota Ecclesiæ Christianæ est, quod sit Catholica comprehendens & omnes Angelos eœli, & omnes Electos, & Justos terræ, omnium Sæculorum.

73. Quid est Ecclesia, nisi eœtus Filiorum Dei manentium in ejus sinu, adoptatorum in Christo, subsistentium in ejus persona, redemptorum ejus sanguine, viventium ejus spiritu, agentium per ejus gratiam, & expectantium gratiam futuri Sæculi.

74. Ecclesia, sive integer Christus, Incarnatum Verbum habet ur Caput, omnes vero Sanctos ut membra.

75. Ecclesia ast unus solus homo, compositus ex platibus membris, quorum Christus est Caput, vita, subsistentia, & persone, Unus solus Christus, compositus ex pluribus Sanctis, quorum est Sanctificator.

76. Nihil spatiosius Ecclesia Dei, qua omnes Electi, & Justi omnium Sæculorum illam componunt.

77. Qui non ducit vitam dignsm Filio Dei, & membro Christi, cessat interius babere Deum pro Patre, & Christum pro Capite.

78. Superatur quis a Populo Electo, cujus figura fuit Populus Judaicus, & Caput est Jesus Christus, tam non vivendo secundum Evangelium, quam non eredendo Evangelio.

79. Utile, & necessarium est omni tempore, omni loco, & omni personarum generi studere, & cognoscere spiritum, Pietatem, & Mysteria Sacræ Scripturæ.

80. Lectio Sacræ Scripturæ est pro omnibus.

81. Obseuritas Sancti Verbi Dei non est Laicis ratio dispensandi se ipsos ab ejus lectione.

82. Dies Dominicus a Christianis debet sanctificari lectionibus pietatis, & super omnia Sanctarum Scripturarum. Damnosum est velle Christianum ab hac lectione retrahere.

83. Est illusio sibi persuedere, quod notitia Mysteriorum Religionis non debeat communicari fœminis, lectione Sacrorum librurum. Non ex fœminarum simplicitate, sed ex superba Virorum seientia ortus est scripturarum abusus, & natæ sunt hæreses.

84. Abripere e Christianorum manibus novum Testamendum, seu eis illud elausum tenere, auferendo eis modum illud intelligendi, est illis Christi os obturare.

85. Interdicere Christianis lectionem Sacræ Scripturæ, præsertim Evangelii, est interdicere usum luminis filiis lucis, & facere, ut patiantur speciem quamdam excommunicationis.

86. Eripere simplici populo hoc solarium, jungendi vocem suam voci totius Ecclesiæ, est usus contrarius praxi Apostolicæ, & intentioni Dei.

87. Modus plenus Sapientia, lumine, & Charitate, est dare animabus tempus portandi cum bumilitate, & sentiendi statum peccati, petendi spiritum pœnitentiæ, & contritionis, & incipiendi, ad minus satisfacere justitiæ Dei, antequam reconeilientur.

88. Ignoramus, quid sit peccatum, & vera pœnitentia, quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, & detractsmus separationis istius ferre confusionem.

89. Quattus decimus gradus conversionis Peccatoris est, quod, eum sit jam reconciliatus, habet jus assistendi Sacrificio Ecclesiæ.

90. Ecclesia auctoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat per primos Pastores de consensu, saltem præsumpto, totius Corporis.

91. Excommunicationis injustæ metus numquam debet nos impedire ab implendo debito nostro: numquam eximus ab Ecclesia, etiem quando hominum nequitia videmur ab ea expulsi, quando Deo, Jesu Christo, atque ipsi Ecclesiæ per Charitatem effixi sumus.

92. Pati potius in pace excommunicationem, & anathema injustum, quam prodere veritatem est imitare Sanctum Paulum: tantum abest, ur sit erigere se contre auctoritatem, aur scindere unitatem.

93. Jesus quandoque sanat vulnera, quæ præceps primotum Pastorum festinatio infligit, sine ipsius mandato; Jesus restituir, quod ipsi inconsideraro zelo rescindunt.

94. Nihil pejotem de Ecclesia opinionem ingerit ejus inimicis, quam videre illic dominatum exerceri supra fidem fidelium, & foveri divisiones propter res, quæ nec fidem lædunt, nec mores.

95. Veritatas eo devenerunt, ut sint lingua quasi peregrina plerisque Christianis, & modus eas prædicandi est veluti idioma incognitum: adeo remotus est a simplicitata Apostolorum, & supra communem captum fidelium, neque satis advertitur, quod hic defectus sit unum ex signis maxime sensibilibus senectutis Ecclesiæ, & iræ DEI in Filios suos.

96. Deus permittit, ut omnes Potestates sint contra-

riæ Prædicatoribus veritatis, ut ejus victoria attribui non possit, nisi Divinæ gratiæ.

97. Nimis sæpe contingit membra illa, quæ magis stricte unita Ecclesiæ sunt, respici, atque tractari tamquam indigna, ut sint in Ecclesia, vel tamquam ab ea separata, sed Justus vivit ex fide, & non ex opinione hominum.

98. Status persecutionis, & pœnarum, quas quis tolerat, tamquam hæreticus, flagitiosus, & impius, ultima plerumque probatio est, & maxime meritoria, utpote quæ facit hominem magis conformem JEsu Christo.

99. Pervicacia, præventio, obstinatio id nolendo, aut aliquid examinare, aut agnoscere, se fuisse deceptum, mutant quotidie quoad multos in odorem mortis id, quod DEUS in sua Ecclesia posuit, ut in ea esset odor vitæ, v. g. bonos libros, instructiones, sancta exempla &c.

100. Tempus deplorabile, quo creditur honorari DEUS persequendo veritatem, ejusque discipulos. Tempus hoc advenit... haberi, & tractari a Religionis Ministris, tamquam impium, & indignum omni commercio cum DEO, tamquam membrorum putridum, capax corrumpendi omnia in societate Sanctorum, est hominibus piis morte corporis mors terribilior. Frustra quis sibi blanditur de suarum intentionum puritate, & zelo quodam Religionis, persequendo flamma, ferroque viros probos, si propria passione est excœcatus, aut abreptus aliena, propterea quod nihil vult examinare. Frequenter credimus sacrificare DEO impium, & sacrificamus diabolo DEI Servum.

101. Nihil spiritui DEI, & doctrinæ JESU Christi magis opponitur, quam communia facere juramenta in Ecclesia, quia hoc est multiplicare occasiones pejerandi, laqueos tendere infirmis, & idiotis, & efficere, ut nomen, & veritas DEI aliquando deserviant consilio impiorum.

Auditis itaque tum voce, tum scripto Nobis exhibitis præfatorum Cardinalium, aliorumque Theologorum suffragiis, divinique imprimis luminis, privatis ad eum finem, publicisque etiam indictis precibus, implorato præsidio, omnes, & singulas Propositiones præinsertas, tamquam falsas, captiosas, male sonantes, piarum aurium offensivas, scandalosas, perniciosas, temerarias, Ecclesiæ, & ejus praxi injuriosas, neque in Ecclesiam solum, sed etiam in Potestates sæculi contumeliosas, seditiosas, impias, blasphemas, suspectas de hæresi, ac hæresim ipsam sapientes, nec non hæreticis, & hæresibus, ac etiam schismati faventes, & erroneas, hæresi proximas, pluries damnatas, ac demum etiam hæreticas, variasque hæreses, & potissimum illas, quæ in famosis Jansenii Propositionibus, & quidem in eo sensu, in quo hæ damnatæ fuerunt, acceptis, continentur, manifeste innovantes, respective hac nostra perpetuo valitura Constitutione declaramus, damnamus, & reprobamus.

Mandantes omnibus utriusque sexus Christi fidelibus, ne de dictis Propositionibus sentire, docere, prædicare aliter præsumant, quam in hac eadem Nostra Constitutione continetur, ita ut quicumque illas, vel illarum aliquam conjunctim, vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de iis, etiam disputative, publice, aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, Ecclesiasticis censuris, aliisque contra similia perpetrantes a Jure statutis pœnis ipso facto, absque alia declaratione subjaceat.

Cæterum per expressam præfatarum Propositionum reprobationem alia in eodem Libro contenta nullatenus approbare intendimus; cum præsertim in decursu examinis complures alias in eo deprehenderimus Propositiones illis, quæ, ut supra, damnatæ fuerunt, consimiles, & affines, iisdemque erroribus imbutas; nec sane paucas sub imaginario quodam, veluti grassantis hodie persecutionis obtentu, inobedientiam, & pervicaciam nutrientes, easque falso Christianæ patientiæ nomine prædicantes; quas propterea singulatim recensere, & nimis longum esse duximus & minime necessarium; ac demum, quod intolerabilius est, Sacrum ipsum novi Testamenti Textum damnabiliter vitiatum comperimus, & alteri dudum reprobatæ versioni Gallicæ Montensi in multis conformem: a vulgata vero editione, quæ tot Sæculorum usu in Ecclesia probata est, atque ab Orthodoxis omnibus pro authentica haberi debet, multipliciter discrepantem, & aberrantem, pluresque in alienos exoticos, ac sæpe noxios sensus, non sine maxima perversitate detortum.

Eundem propterea Librum, utpote per dulces sermones, & benedictiones, ut Apostolus loquitur, hoc est, sub falsa piæ institutionis imagine, seducendis Innocentium cordibus longe accommodatum, sive præmissis, sive alio quovis titulo inscriptum, ubicumque alio idiomate, seu quavis editione, aut versione hactenus impressum, aut imposterum (quod absit) imprimendum, Auctoritate Apostolica tenore præsentium iterum prohibemus, ac similiter damnamus, quemadmodum etiam alios omnes, & singulos in ejus defensionem tam scripto, quam typis editos, seu forsan (quod DEUS avertat) edendos libros, seu libellos eorumque lectionem, descriptionem, retentionem & usum omnibus & singulis Christi-fidelibus sub pœna excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrenda, prohibemus pariter, & interdicimus.

Præcipimus insuper Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archi-Episcopis, & Episcopis, aliisque locorum Ordinariis; nec non hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ut Contradictores, & rebelles quoscumque per censuras, & pœnas præfatas, aliaque juris & facti remedia, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit brachii sæcularis auxilio omnino coerceant, & compellant.

Volumus autem, ut earumdem præsentium transsumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus litteris adhiberetur si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis, & interdictionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis DEI, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo decimo tertio, sexto Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno decimo tertio.

I. Card. Prodatarius.

F. Olivetius.

Visa de Curia L. Sergardus.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

L. Martinettus.

Anno a Nativitate Domini Nostri JEsu Christi millesimo septingentesimo decimo tertio, Indictione sexta, die vero decima Septembris, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri, Domini Clementis Divina Providentia Papæ XI. Anno decimo tertio, supradictæ Litteræ Apostolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad Valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Petrum Romulatium Apostolicum Cursorem.

Antonius Placentius &c.

§. X.

Damnatæ 101. propositiones Paschasii Quesnellii explicantur.

PROPOSITIO I.

23. *Quid aliud remanet animæ, quæ DEUM, atque ipsius gratiam amisit, nisi peccatum, & peccati consecutiones, superba paupertas, & segnis indigentia, hoc est, generalis impotentia ad laborem, & orationem, & ad omne opus bonum?*

DECLARATIO.

Docet in præsenti Quesnellius; *primo* hominem peccatorum cum gratia deperdere omnia alia dona supernaturalia, nec remanere nisi peccatum, & peccati consecutiones &c. hoc tamen falsum est: quia in tali peccatore E. G. deliberatam complacentiam veneream admittente adhuc tamdiu remanent fides, & spes, usque dum talis peccatum committat his virtutibus directe oppositum. Unde Conc. Trid. sess. 6. de justif. can. 28. damnat illos qui dicunt, *amissa per peccatum gratia simul & fidem semper amitti*. Docet Quesnellius *secundo*, hominem deperdita per peccatum mortale gratia, reddi impotentem ad omne opus bonum. Hoc iterum est falsum: quia alias, si exinde talis peccator fieret impotens ad omne opus bonum, non haberet amplius libertatem indifferentiæ ad ullum actum bonum, mediante gratia Divina actuali incitante (non necessitante) eliciendum, sicque a tali peccatore tolleretur liberum arbitrium in ordine ad actus bonos, quæ præter Jansenium etiam est ipsissima Doctrina Lutheri, & Calvini damnata, & superiori Cap. II. jam sæpius reprobata.

PROPOSITIO II.

24. *JESU Christi gratia, principium efficax boni cujuscumque generis, necessaria est ad omne opus bonum: absque illa non solum nihil fit, sed nec fieri potest.*

DECLARATIO.

Ista propositio excludit ab homine gratiam sufficientem, solamque hic, ac alibi per decursum sæpius concedit gratiam efficacem; cum gratiam JESU Christi in Communi definiat, quod sit *Principium NB. efficax cujuscumque boni, sine qua nec aliquod bonum fit, nec fieri potest.*

Ast

Ast hæreticum est, sentire, gratiam efficacem ita ad omne opus bonum esse necessariam, ut sine ea ne quidem aliquid boni fieri possit; nam multa opera bona sunt, quæ etsi actualiter ab hominibus non peragantur, fieri tamen possent etiam meritorie cum sola gratia sufficiente, modo vellent homines cooperari: alias enim infideles, qui non se convertunt ad fidem, & Peccatores, ac reprobi, qui finalem non agunt pœnitentiam, merito se excusare valerent; quoniam similia sine gratia efficaci in principiis Quesnellii ex una parte facere nequeunt; ex altera vero non est in ipsorum potestate habere gratiam efficacem, quam Deus non cuilibet homini largitur: alias enim quilibet semper stante gratiam poneret effectum.

PROPOSITIO III.

25. *In vanum Domine præcipis, si tu ipse non das, quod præcipis.*

DECLARATIO.

Ut mens Paschasii Qnesnellii circa hanc, & plures subsequentes propositiones recte penetretur: pronnne & semper *Notandum est*. 1. in ordine ad opus bonnm *meritorium* faciendum, sive illud sit opus de præcepto, sive tantum de consilio, in principiis Catholicorum semper necessarium esse aliquam gratiam actualem. *Notandum* 2. gratiam actualem interiorem a Catholicis dividi in sufficientem, & efficacem: prima est, cum qua posset quidem elici ab homine opus meritorium, sed vel ex socordia aut malitia voluntatis humanæ, aliave ex causa actualiter non elicietur Altera nimirum interna efficax vocatur illa, cum qua non solum potest, verum etiam actu ponetur certo opus meritorium cooperante cum Gratia Divina actualiter, & cum libertate indifferentiæ voluntate creata, *Notandum* 3. a Luthero, & Calvino gratiam sufficientem absolute negari. Quod si vero ipsis objiciatur, ex hoc sequi, legis implementum in statu naturæ lapsæ homini esse impossibile; Respondent concedendo totum; addunt tamen, hoc non obstante, hominem transgrediendo Legem, adhuc peccare, quoniam ad peccatum juxta præfatos sufficit libertas a coactione, & in sua causa ratione peccati originalis. *Notandum* 4. Pariter a Jansenio omnem gratiam sufficientem negari; hinc *Lib. de gratia Christi*, gratiam sufficientem intitulat *monstruosam*, & propositione inter damnatas II. ait generaliter gratiam interiorem, esse illam, cui numquam resistitur, quæ in re ipsa est gratia efficax. *Notandum* 5. Paschasium Quesnellium in hoc puncto, uti in aliis præsse insistere vestigiis Jansenii, & hinc in homine peccatore adstruere impotentiam generalem ad omne opus bonum, &c. ut colligitur ex præcedentibus.

His igitur prænotatis in principiis Quesnellii propositio ista tertia facit hunc sensum: *Domine si tu hominibus, quibus præcepta imponis, non das simul gratiam efficacem, in vanum ponis aliqua præcepta, cum homines sine gratia efficaci nullum opus bonum possint facere.* Quis non intelligit in tali sensu dictam propositionem Deo esse summe injuriosam? Nam cum Deus pluribus hominibus non det gratiam efficacem, & tamen ipsis præcepta imponat, hæc impositio apud Quesnellium foret actualiter vana, utpote de se servatu actualiter impossibili. Econtra vero, si Quesnellius præter efficacem etiam admitteret gratiam sufficientem, mentionata propositio in ordine ad opus aliquod præceptum meritorium verissima existeret: utpote hunc sensum faciens *Si tu Domine non dares simul aliquam gratiam in ordine ad opus quodpiam præscriptum, ac simul meritorium, frustraneum foret tuum præceptum, cum sine aliqua gratia (quam tamen saltem sufficientem Tu nulli denegas) non posset homo de facto aliquod opus NB. meritorium facere.*

PROPOSITIO IV.

26. *Ita Domine omnia possibilia sunt ei, cui omnia possibilia facis, eadem operando in illo.*

DECLARATIO.

Ista propositio alludit denuo ad gratiam efficacem, consequenter facit hunc sensum: *tunc omnia opera bona, ac præcepta sunt nobis possibilia, quando Tu Domine dando gratiam efficacem facis possibilia.* Ex quo sequeretur iterum, quod quamplures homines infideles, & fideles, quibus Deus non dat gratiam efficacem haberent impotentiam sese ad fidem, vel ad salutarem pœnitentiam convertendi. Ad quid ergo Deus omnibus præcipit impiis Ezech. cap. 33. *Convertimini a viis vestris pessimis*, si illi, quibus deest gratia efficax, sunt impotentes sese convertendi? Profecto *Deus impossibilia non jubet*; uti sub anathemate docet Concil. Trid. *Sess. 6. de justificat. cap. 11.*

PROPOSITIO. V.

27 *Quando DEUS non emollit cor per interiorem unctionem gratiæ suæ, exhortationes & gratiæ exteriores non inserviunt, nisi ad illud magis obdurandum.*

DECLARATIO.

Per unctionem interiorem gratiæ Divinæ intelligit Quesnellius conformiter præcedentibus dictis gratiam efficacem, ita ut dicta propositio hunc faciat sensum, *Nisi gratia interior efficax accedat, exhortationes, & gratiæ exteriores non inserviunt, nisi ad magis cor hominis indurandum.* At denuo falsum est, quod exhortationes, miracula, aliæve gratiæ exteriores non inserviant, nisi ad cor hominis magis obdurandum, cum Clementissimus DEUS similia cum gratia interiori saltem sufficienti conjuncta immittat ad cor hominis emolliendum, quod si quis, uti alter Pharao per miracula Moysis, magis exinde obduretur, malitia & culpa peccatoris est, non ipsius misericordissimi DEI.

PROPSITIO. VI

28. *Discrimen inter fœdus Judaicum & Christianum est, quod in illo exigit DEUS fugam peccati, & implementum Legis a peccatore, relinquendo illum in sua impotentia: in isto vero DEUS peccatori dat quod jubet, illum sua gratia purificando.*

DECLARATIO.

Propositio ista plura continet erronea: In primis enim falsum est, quod in fœdere Judaico DEUS exegerit Legis implementum, & tamen non dederit gratiam sufficientem, sed reliquerit Judæos in sua impotentia: sic enim iterum tolleretur libertas indifferentiæ, & nihilominus Judæis imputaretur peccatum. *Secundo* falsum est, quod nulli existentes in antiquo testamento Legem adimpleverint: multi enim cum Abraham, Jacob, & Moyse per circumcisionem, vel per fidem in Messiam venturum, aut per aliud remedium a DEO institutum a peccato originali mundati Legem taliter observaverunt, ut concurrente simul gratia efficaci finaliter absque actuali aliquo gravi peccato ex hac vita decesserint, nunc æterna fruentes beatitudine. *Tertio* commentitium est, quod DEUS in lege nova cuilibet peccatori tribuat gratiam efficacem, quam Jansenistæ juxta iam dicta num. 25. subintelligunt in illis verbis: *Dat quod jubet.* Videmus enim etiam in Lege nova multos gravissimos peccatores impœnitentes, vel subitanea morte præoccupatos ex hac vita abire.

PROPOSITIO VII. & VIII.

29. VII. *Quæ utilitas pro homine in veteri fœdere, in quo Deus illum reliquit ejus propriæ infirmitati; imponendo ipsi suam legem? quæ vero felicitas non est, admitti ad fœdus, in quo Deus nobis donat, quod petit a nobis.*

VII. *Nos non pertinemus ad novum fœdus, nisi in quantum participes sumus ipsius novæ gratiæ, quæ operatur in nobis quod Deus nobis præcepit.*

DECLARATIO utriusque

Duplex hæc propositio innititur iisdem falsis principiis, quibus præcedens; quasi nimirum in lege veteri nulla fuisset data gratia interior ad legem observandam; existentibus autem in lege nova tribuatur gratia efficax, atque per hoc Lex antiqua distinguatur a Lege nova, quæ vocatur Lex gratiæ. Falsum autem esse, quod exinde desumenda sit distinctio inter utramque Legem, iam patet ex dictis cum utrobique tam gratia sufficiens, quam efficax a Deo fuerit clementissime concessa, cum hoc tamen discrimine, quod in Lege nova ob merita Christi actu exhibita Deus nobis largiatur copiosiores, atque uberiores gratias, quam in lege veteri ob merita Christi præcise prævisa.

PROPOSITIO IX.

30. *Gratia Christi est gratia suprema, sine qua Christum confiteri numquam possumus, & cum qua illum numquam abnegamus.*

DECLARATIO.

Sic denuo patefacit Quesnelius, quod nullam aliam gratiam internam per merita Christi nobis comparatam admittat, nisi efficacem, sive illam *cum qua nunquam Christum abnegamus*, quæ est ipsissima gratia efficax. Errat autem Quesnellius in hoc, quia vult, absque hac gratia

nos NB. neque posse Christum confiteri, quod est falsissimum; possemus enim id etiam facere cum gratia sufficiente, dummodo vellemus iuxta jam sæpius dicta. Unde æque illa Quesnellii, ac illa intimi sui amici Arnaldi doctrina merito tanquam hæretica rejici debet, dum nempe ille alius docuit, Sanctum Petrum ea defectu gratiæ efficacis non potuisse non abnegare Christum.

PROPOSITIO X. & XI.

31. X. *Gratia est operatio manus omnipotentis Dei, quam nihil impedire potest, aut retardare.*

XI. *Gratia non est aliud, quam voluntas omnipotentis Dei, jubentis, & facientis, quod jubet.*

DECLARATIO.

In duplici hac propositione ad minus duplex gravissimus error contra sensum Catholicæ Ecclesiæ repetitur. *Primo*, quia Quesnellius tam hic, quam adhuc clarius propositione 59. constituit gratiam divinam generaliter in aliquo extrinseco, nimirum in omnipotente voluntate Divina jubente, & faciente, quod jubet; cum tamen Concilium Tridentinum contra Lutherum, & Calvinum gratiam æque ac charitatem habitualem Sess. 6. *de Justificat. Can.* 11. agnoscat tanquam ens positivum animæ inhærens. *Secundo*, quia iterum ab hominibus excludit gratiam sufficientem seu illam, cuius operatio potest libero arbitrio impediri: cum tamen eandem agnoscat Apostolus 2. Corinth. cap. 6. exhortando suos Corinthios, *ne in vacuum gratiam Dei recipiant*; quæ admonitio foret ridicula, si non daretur aliqua gratia sufficiens, seu talis, cuius operatio per liberum arbitrium posset impediri: Gratiam enim Dei in vacuum recipere nihil aliud est, quam gratiam quidem recipere, interim tamen per gratiam operationem in effectum non deducere.

PROPOSITIO XII.

32. XII. *Quando Deus vult salvare animam quocunque tempore, quocunque loco, effectus indubitabilis sequitur voluntatem Dei.*

DECLARATIO.

Ex hac propositione sequeretur, Deum non voluisse reprobos salvos facere; cum Salvationis effectus apud hos non sequatur; quod equidem docuit Calvinus, & postea Jansenius, utriusque tamen hæresin jam superius refutavimus; cum Deus velit omnes salvos fieri, pro omnibus se dederit in Redemptionem, & pro omnibus sit mortuus, & consequenter etiam pro reprobis.

PROPOSITIONES XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. & XX.

33. XIII. *Quando Deus vult animam salvam facere, & eam tangit interiori gratiæ suæ manu, nulla voluntas humana ei resistit.*

XIV. *Quantumcunque remotus a salute sit peccator obstinatus, quando JESUS se ei videndum exhibet lumine salutari suæ gratiæ, oportet ut se dedat, accurrat, sese humiliet, & adoret Salvatorem suum.*

XV. *Quando Deus mandatum suum, & suam æternam locutionem comitatur unctione sui spiritus, & interiori vi gratiæ suæ; operatur illa in corde obedientiam, quam petit.*

XVI. *Nullæ sunt illecebræ, quæ non cedant illecebris gratiæ, quia nihil resistit omnipotenti.*

XVII. *Gratia est vox illa Patris, quæ homines interius docet, ac eos venire facit ad JESUM Christum. Quicunque ad Eum non venit, postquam audivit vocem exteriorem Filii, nullatenus est doctus a Patre.*

XVIII. *Semen Verbi, quod manus Dei irrigat, semper affert fructum suum.*

XIX. *Dei gratia nihil aliud est, quam Ejus omnipotens voluntas: hæc est idea, quam ipse nobis tradit in omnibus suis Scripturis.*

XX. *Vera Gratiæ idea est, quod Deus vult sibi a nobis obediri, & obeditur; imperat, & omnia fiunt; loquitur tanquam Dominus, & omnia sibi submissa sunt.*

DECLARATIO.

Omnes istæ propositiones denuo se fundant in eo, quod non detur gratia, nisi efficax, cui in statu naturæ lapsæ nunquam resistitur, uti docet Jansenius Antesignanus Propositione II. & Quesnellius constanter erroneam hanc doctrinam prosequitur. Quæro autem ego ex ipsis, utrum, *dum multi sunt vocati, pauci vero Electi*, Matth. 20. utrum, inquam, soli a Deo Electi, si aliquando peccent, habeant gratiam internam in ordine ad conversionem, vel non? si soli Electi: ergo alii frustra vocantur, cum in Jansenistarum Principiis sint impotentes ad omne opus bonum consequenter etiam ad conversionem: profecto, si quis non habens alas, vocaretur ad volandum, ridicule foret hæc vocatio, prout recte observat Viva hic. Quod si vero præter Electos etiam reliqui vocati obtineant a Deo gratiam internam, talis gratia apud illos peccatores, qui vocem hanc Domini non sequuntur, erit sufficiens: nam si quoad omnes vocatos foret efficax; omnes illi vocati converterentur actualiter; cum tamen contra multos conqueratur Deus Proverb. cap. 1. v. 24. *Vocavi, & renuistis.*

PROPOSITIONES XXI. & XXII.

34. XXI. *Gratia JEsu Christi est gratia fortis, potens, suprema, invincibilis, utpote quæ est operatio voluntatis omnipotentis sequela, & imitatio operationis Dei incarnantis, & resuscitantis Filium suum.*

XXII. *Concordia omnipotentis operationis Dei in corde hominis, cum libero ipsius voluntatis consensu demonstratur illico nobis in Incarnatione, veluti in fonte, atque archetypo omnium aliarum operationum misericordiæ, & gratiæ, quæ omnes ita gratuitæ, atque ita dependentes a Deo sunt, sicut ipsa originalis operatio.*

DECLARATIO.

Postquam Quesnellius mentem suam clarius adaperuit, quidnam proprie per interiorem JEsu Christi gratiam intelligat, dicendo, quod eadem nihil aliud sit, quam voluntas Dei omnipotentis, seu potius operatio voluntatis Divinæ *jubentis, quod vult, & dantis, seu efficientis quod jubet*: ulterius pergit, ut magis capiatur, instituendo aliquam paritatem inter Incarnationem, & Resurrectionem ex una, inter gratiam JEsu Christi ex altera parte, ut sic concordet omnipotentis Dei operationem cum libero ipsius voluntatis consensu: sit enim, uti Incarnatio, & Resurrectio active sumendo est operatio omnipotentis voluntatis Dei, ita quoque Gratia JEsu Christi tanquam fortis, potens, suprema invincibilis est imitatio operationis Dei Incarnantis, & resuscitantis filium suum. Ast plane, si alias omnis similitudo claudicat, hæc omnino utroque caret pede, dum non solum gratiam sufficientem iterum excludit, verum etiam ipsum quoque conceptum formalem gratiæ efficacis destruit: nam, stante hac paritate, voluntas a libera cooperatione per gratiam efficacem omnino excluditur; cum tamen gratia efficax juxta Catholicos liberum arbitrium quoad cooperationem suam omnino admittat. Probatur hoc nostrum assertum taliter: Operatio Dei Incarnantis, seu producentis unionem hypostaticam inter Verbum Divinum, & humanam naturam: item operatio Dei Patris resuscitantis Filium suum, seu reproducentis unionem inter animam, & corpus Ejusdem, est operatio solius Voluntatis Dei Omnipotentis, cui nihil ullatenus ex parte hominis potest reluctari: ergo si est utrobique paritas, etiam operatio Dei circa affectum salutarem erit operatio solius Dei, cui ex parte voluntatis hominis nihil potest reluctari. Subsumitur: atqui hoc pugnat expresse contra Concilium Tridentinum, juxta superius dicta: estque expresse sententia Lutheri, atque Calvini negantium libertatem indifferentiæ in ordine ad bonum spirituale: ergo.

PROPOSITIONES XXIII. XXIV. & XXV.

XXIII. *Deus ipse nobis ideam tradidit omnipotentis operationis suæ gratiæ, eam significans per illam, qua creaturas e nihilo producit, & mortuis reddit vitam.*

XXIV. *Justa idea, quam Centurio habet, de Omnipotentia Dei, & JEsu Christi in sanandis corporibus solo motu suæ voluntatis, est imago ideæ, quæ haberi debet de omnipotentia suæ gratiæ in sanandis animabus a cupiditate.*

XXV. *Deus illuminat animam, & eam sanat æque ac corpus sola sua voluntate; jubet, & ipsi obtemperatur.*

DECLARATIO.

Ut Jansenistæ cum Quesnellio Ideam gratiæ JEsu Christi juxta suum conceptum hominibus magis imprimerent, adhuc duas instituunt paritates, sed æque infelici eventu. Prima paritas est de Deo hominem ex nihilo producente, vel mortuum resuscitante: altera vero de Centurione solo motu omnipotentis Divinæ voluntatis corporaliter sanator nam taliter etiam (inquiunt) Deus per gratiam suam creat spiritualiter ex nihilo, & sanat morbos animæ. Ast contra est; quia ambæ præcedentes operationes ex integro non dependent ex cooperatione hominis: bene vero effectus, & operatio gratiæ etiam efficacis: etsi enim stante gratia efficaci infallibiter, ac certo sequatur effectus; hoc tamen non provenit independenter a libere cooperatione hominis; cum talis homo ponatur a Deo in iis circumstantiis in quibus prævidet, eum libere suæ gratiæ cooperaturum. *Si quis dixerit, liberum*

berum hominis arbitrium a Deo motum, & excitatum nihil cooperari, assentiendo Deo excitanti, atque vocanti quo ad obtinendam justificationis gratiam se disponat, ac præparet neque posse dissentire, si velit &c. &c. anathema sit, inquit Concilium Trid. Sess. 6. Justif. can. 4. toties jam Jansenistis inculcatum.

PROPOSITIONES XXVI. XXVII. XXVIII. & XXIX.

36. XXVI. *Nullæ dantur gratiæ, nisi per fidem.*
XXVII. *Fides est prima gratia, & fons omnium aliarum.*
XXVIII. *Prima gratia, quam Deus concedit peccatori, est peccatorum remissio.*
XXIX. *Extra Ecclesiam nulla conceditur gratia.*

DECLARATIO.

Docet hic Paschasius Quesnellius, quod nullæ dentur gratiæ per fidem, & quod ipsa fides sit prima gratia, ac consequenter cum extra veram Ecclesiam non sit vera fides, neque extra eandem existat aliqua gratia, adjungit, quod respectu peccatoris, ut iterum fiat justus, sit prima gratia ipsa remissio peccatorum. Ast omnia ista apertam continent falsitatem; nam *imprimis* datur gratia præveniens, excitans adultos ad veram fidem amplectendam: ergo non omnes gratiæ dantur per fidem, sed potius debent aliquæ admitti præcedentes ipsam fidem. *Secundo* item nec Ethnici, Turcæ, & Judæi carent gratia Divina excitante ad veram fidem, &c. quamvis existant extra Ecclesiam: ergo datur aliqua gratia etiam extra Ecclesiam. *Tertio* per fidem, & spem, seu fiduciam in Deum &c. juxta Concilium Tridentinum *Sess. 6 de Justificat. c. 6.* quis erigitur ad pœnitentiam, detestationem peccatorum, quæ præcedit actualem eorum remissionem: ergo ex parte peccatoris remissionem: peccatorum præcedunt alii actus salutares mediante gratia Divina eliciti, & consequenter ipsa remissio non est prima gratia peccatoris, ut iterum fiat justus.

PROPOSITIO XXX.

37. *Omnes, quos Deus vult salvare per Christum, salvantur infallibiliter.*

DECLARATIO.

Quesnellius, æque ac Jansenius constanter Inimicus gratiæ sufficientis per hæc ipsa verba iterum eandem rejicere, & solam interiorem efficacem adstruere tacite intendit; nam, cum juxta Eum: quos Deus vult salvos facere, infallibiliter salventur, signum est, quod Deus velit solos Electos salvari: isti enim soli (non reprobi) infallibiliter actu salvantur; sicque Deus alios extra Electos non vellet salvare consequenter, nec ipsis aliquod Salvationis remedium, puta gratiam sufficientem procurare. Et ita plane sentiunt Jansenistæ, addentes propterea, quod Christus pro solis Electis voluerit sanguinem suum fundere, ac mortem obire, atque exinde solis Electis procurare gratiam & quidem efficacem, ne voluntas Dei suo frustretur effectu. At contra hoc assertum pugnant Sacræ Scripturæ textus sæpius jam allegati: nimirum quod Deus velit omnes salvos fieri, Christus se voluerit dare in Redemptionem pro omnibus, ac pro omnibus voluerit mori. Et licet hoc desiderium sæpius ex parte creaturæ suo frustretur effectu, ex parte tamen Dei adhuc est omnino efficax, quatenus simul procurat etiam pro reprobis talia remedia sufficientia, seu gratias ut possent salvi fieri actualiter, dummodo vellent his remediis cooperari. Per dicta tamen nolo negare quod voluntas Divina salvandi homines &c. respectu Electorum adhuc sit efficacior, quam respectu reproborum, utpote cum Electis ad hanc, salutem æternam obtinendam decreverit dare gratiam finalem non solum sufficientem, verum etiam efficacem, qua stante infallibiliter (absque tamen præjudicio libertatis indifferentiæ in voluntate creata ex parte actus primi proximi) sequeretur effectus. Utrum autem hæc gratia sit intrinsece, vel tantum extrinsece efficax relinquitur discussioni ulteriori Theologorum, juxta jam dicta. Mihi ultimum (citra tamen præjudicium alterius sententiæ) longe præplacet; cum exinde facilius infallibilitas effectus concilietur cum libertate humana ex una parte; ex altera vero adhuc salvetur profunditas Mysterii, uti consideranti patebit.

PROPOSITIONES XXXI. & XXXII.

38. XXXI. *Desideria Christi semper habent suum effectum; pacem intimo cordium infert, quando eis illam optat.*
XXXII. *JEsus Christus se morti tradidit ad liberandum pro semper suo sanguine primogenitos, id est, electos de manu Angeli exterminatoris.*

DECLARATIO.

Manifestat se clarius in præsenti Quesnellius, præsertim propositione 32. quod idem ac Jansenius propositione quinta circa Passionem Salvatoris sentiat: nimirum quod Christus desideraverit pro solis Electis sanguinem fundere, & per sanguinem suum his solis (non reprobis) gratiam aliquam internam procurare. Id tamen falsum esse præcedenti numero, ac fusius numero 58. contra Jansenium ostendimus. Christus in Cruce non solum pro omnibus mortuus est, verum etiam pro suis inimicis præsentibus ac futuris ibidem specialiter oravit, dicens Luc. cap. 23° *Pater dimitte illis*: & tamen non omnes, etsi multi ex inimicis Christi salvantur: quis ergo credat, desiderium Christi per Orationem ad Patrem suum patefactum semper suum habuisse effectum? Sanctus Augustinus Serm. 4. de Sanctis, loquens de Oratione Christi pendentis in cruce, inquit: *Quando in cruce pendens orabat, videbat, & prævidebat omnes inimicos, sed multos ex illis futuros amicos prævidebat, & ideo NB. omnibus veniam postulabat.* En! Christus ex numero inimicorum suorum tantummodo *multos* (NB. non *omnes*) futuros prævidit amicos, & tamen *pro omnibus* oravit, consequenter pro iis quoque, qui in inimicitia sunt perstituri, & sic pro reprobis, licet pro ultimis hæc oratio, & Passio Christi non habuerit desideratum Salvationis effectum.

PROPOSITIO XXXIII.

39. *Proh! quantum oportet bonis terrenis, & sibimetipsi renunciasse, ad hoc, ut quis fiduciam habeat sibi, ut ita dicam, appropriandi Christum JESUM, ejus amorem, mortem, & Mysteria, ut facit Sanctus Paulus, dicens*: Qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.

DECLARATIO.

Ante declarationem nota, sibimetipsi renuntiare idem esse, ac suæ propriæ utilitati alias ex actibus bonis capiendæ abdicare; ita ut nulla jam operatio fiat intuitu mercedis æternæ. Vult itaque Quesnelius, ut quis possit habere fiduciam appropriandi sibi mortem, & Mysteria Domini nostri JESU Christi; debeat is, uti S. Paulus, renuntiare omnibus terrenis, ac etiam propriæ utilitati ex bonis operibus per modum mercedis accipiendæ. Utrumque hoc assertum non fundatur in Sacra Scriptura: nam in primis renuntiare omnibus Bonis terrenis est quidem Consilium Evangelicum: non tamen præceptum. Operari autem intuitu mercedis æternæ neutiquam in Sacra Scriptura prohibetur quasi malum. Quinimo Concil. Trid. Sess. 6. de Justificat. can. 31. anathematizat illum, *qui dixerit justificatum peccare, dum intuitu mercedis æternæ bene operatur*

PROPOSITIONES XXXIV. & XXXV.

40. XXXIV. *Gratia Adami non producebat nisi merita humana.*
XXXV. *Gratia Adami est sequela Creationis, & erat debita naturæ sanæ, & integræ.*

DECLARATIO.

Collimat auctor dictarum propositionum per hæc dicta iterum ad suam gratiam efficacem, faciens propterea aliquam distinctionem inter gratiam Adamo collatam in statu Innocentiæ, & inter gratiam nobis concessam. In statu Innocentiæ admittit quidem quod gratia Adami non excluserit libertatem indifferentiæ ex parte hominis, additque hanc gratiam supposita creatione esse naturæ sanæ, & integræ debitam, nec tamen producere, nisi merita humana. Econtra vero in statu naturæ lapsæ vult gratiam esse ab intrinseco efficacem, quæ facit nos velle citra liberam nostram voluntatis electionem, & cooperationem, uti patet ex præcedenti propositione ejusdem 21. & tribus sequentibus. Ait autem hanc gratiam nobis per Christum comparatam producere talia opera supernaturalia, quæ proprie dici possunt merita gratiæ, & dona Dei. Sed contra est, quod in statu Innocentiæ præter vires, & perfectiones naturales ipsi naturæ puræ, ac integræ debitas Deus Protoparentibus concesserit multa alia privilegia naturæ indebita, quæ pariter in eos fuissent derivata, nisi Adam peccasset. Inter dicta privilegia principale erat gratia sanctificans, quæ dabat jus ad Beatitudinem supernaturalem, seu ad visionem ac fruitionem beatificam, naturæ puræ ex se consideratæ neutiquam debitam. Unde falsum est, quod gratia Adami fuerit sequela creationis, ac naturæ debita, & quod opera bona exinde producta fuissent merita mere humana; quoniam ad illa præter voluntatem concurrissent gratia tam habitualis, quam actualis, sicuti de facto; etsi fortassis actualis non fuisset utrobique collata in æquali gradu, cum de facto ob rebellio-

nem

nem carnis, & formitem peccati indigeamus uberiori. Sanctus Augustinus in Enchiridio c. 106. de natura humana ante peccatum sic loquitur: *Sine gratia tunc NB. nec ullum meritum esse potuisset, quia etsi peccatum in solo arbitrio erat constitutum, non tamen justitiæ habendæ, vel retinendæ sufficiebat liberum arbitrium, nisi participatione immutabilis boni Divinum adjutorium præberetur.*

PROPOSITIONES XXXVI. & XXXVII.

41. XXXVI. *Differentia essentialis inter gratiam Adami & status innocentiæ, ac gratiam Christianam est, quod primam unusquisque in propria persona recepisset: ista vero non recipitur, nisi in persona JESU Christi resuscitati, cui non uniti sumus.*

XXXVII. *Gratia Adami Sanctificando illum in semetipso, erat illi proportionata: Gratia Christiana nos sanctificando in JESU Christo est omnipotens, & digna Filio DEI.*

DECLARATIO.

Duplicem differentiam, & quidem essentialem, statuit Quesnellius inter gratiam Adami, in statu innocentiæ, & inter gratiam nostram in statu naturæ lapsæ. *Prima est*, quod gratia Adami recipiatur in persona JESU Christi, cui nos moraliter sumus uniti. *Secunda*, quod gratia Adami fuerit resistibilis: gratia vero nostra irresistibilis, seu irrefragabilis. Hæc tamen explicatio Jansenistica tribus falsis laborat suppositis, 1. falsum est, quod gratia Adami, ac nostra essentialiter differant. Id quidem negari nequit: quod gratia Adami ad constituendam justitiam originalem completam habuerit aliqua annexa de facto per peccatum originale deperdita, præsertim subiectionem partis inferioris ac partem superiorem, ita, ut motus appetitus sensitivi subjicerentur appetitui rationali, nec ipso invito consurgerent, prout de facto caro rebellat adversus spiritum &c. ex hoc tamen necdum infertur, quod gratia Adami in se, & intrinsece distinguatur essentialiter a gratia in statu naturæ lapsæ. Falsum pariter est 2. quod gratia nobis collata non recipiatur vere in nobis; nam utraque tam actualis, quam habitualis animæ nostræ vere communicatur, cum hoc discrimine, quod gratia habitualis sanctificans ex sua natura sit qualitas permanens, animæ inhærens per modum habitus; actualis vero sit auxilium Divinum iterum tansiens, de quo plura Theologi in Tractatu de Gratia. 3. Similiter falsum & toties iam refutatum est suppositum illud, quod in statu naturæ lapsæ omnis interior gratia sit irresistibilis; cum de facto detur sufficiens, cui resisti potest, imo actu resistitur ab hominibus.

Nota, quod si Jansenistæ velint per hæc sua dicta, Justitiam, ac gratiam nostram nullam esse aliam, quam Justitiam, & gratiam Christi nobis in tantum imputatam, in quantum sumus membra Christo supremo Capiti moraliter coniuncta, quod (inquam) in tali sensu non multum abludant circa nostram justificationem a Doctrina Lutheri, & Calvini, quinimo iisdem innitantur principiis.

PROPOSITIONES XXXVIII. XXXIX. XL. XLI. & XLII.

42. XXXVIII. *Peccator non est liber, nisi ad malum, sine gratia Liberatoris.*

XXXIX. *Voluntas, quam gratia non prævenit, nihil habet luminis, nisi ad aberrandum; ardoris, nisi ad se præcipitandum; virium, nisi ad se vulnerandum. Est capax omnis mali, & incapax ad omne bonum.*

XL. *Sine gratia nihil amare possumus, nisi ad nostram condemnationem.*

XLI. *Omnis cognitio DEI, etiam naturalis, etiam in Philosophis Ethnicis, non potest venire, nisi a DEO & sine gratia non producit, nisi præsumptionem, vanitatem, & oppositionem ad ipsum DEUM, loco affectuum adorationis, gratitudinis, & amoris.*

XLII. *Sola gratia Christi reddit hominem aptum ad sacrificium fidei, sine hoc nihil, nisi impuritas; nihil, nisi indignitas.*

DECLARATIO.

Patet absque ulteriori explicatione ex ipsis his propositionibus, quod Quesnellius per eas nihil aliud intendat, quam ab homine in statu naturæ lapsæ excludere omnem libertatem indifferentiæ in ordine ad bonum, indeque insinuare necessitatem gratiæ efficacis ad illud. Sed contra est *primo*, quod hæc sit ipsissima Doctrina Michaelis Baji multis antea annis ab Ecclesia damnata, cui censuræ etiam Bajus humiliter se subjecit. Propositio Baji ordine 27. sic sonat: *Liberum arbitrium sine gratiæ adjutorio non nisi ad peccandum valet.* Contra est *secundo*, quod exinde sequeretur, omnia opera infidelium fore mera peccata, utpote in principiis Quesnellii destituta gratia: nam juxta ipsum propositione 27. *Fides est prima gratia, & fons omnium aliarum*; hincque juxta eundem propositione 29. *Extra Ecclesiam nulla conceditur gratia.* Subsumitur: atqui falsum est, quod E. C. *largiri Eleemosynam, honorare parentes* sint apud infideles mera peccata; ergo: Minor subsumpta probatur: erat enim ista Doctrina Lutheri, Calvini, & Baji jam antecedenter ab Ecclesia reprobata; nam Lutherus in caput 4. Epistolæ ad Galatas sic habet: *Opera extra fidem facta, ut maxime in speciem sancta videantur, sub peccato, & maledictio sunt.* Idem tenet Calvinus *Lib. 3. Instit. cap. 4.* Propositio Bajana inter damnatas vigesima quinta taliter sonabat: *Omnia opera infidelium sunt peccata, & Philosophorum virtutes sunt vitia.*

PROPOSITIO XLIII.

43 *Primus effectus gratiæ baptismalis est facere, ut moriatur peccato, adeo, ut spiritus, cor, sensus, non habeant plus vitæ pro peccato quam homo mortuus habet pro rebus mundi.*

DECLARATIO.

Uti in prima propositione damnata tenuit Quesnellius, deperdita per peccatum gratia nihil remanere in peccatore præter generalem impotentiam ad omne opus bonum; ita e contrario in præsenti docet, quod sublato per gratiam baptismalem peccato in justo tali remaneat impotentia ad peccandum, ita ut in ordine ad exercendas actiones peccaminosas plus vitæ non habeat, quam aliquis mortuus ad res mundanas. At contra *primo*, quod in principiis Catholicorum gratia baptismalis tanquam sanctificans equidem tollat actuale peccatum, non tamen potentiam peccandi, neque formitem peccati; alias enim acquisita semel per baptismum gratia homines redderentur impeccabiles, qui error fuerat Joviniani, jam quarto sæculo ab Ecclesia rejecti. Videantur Joannes Standa V. *Jovinianus*. Contra est *secundo*, quod baptizatus habeat potentiam amittendi gratiam baptismalem non solum per infidelitatem, sed etiam per alia gravia peccata: ergo homo baptizatus, non obstante gratia baptismali, habet magis potentiam liberam ad peccandum, quam mortuus ad exercendas operationes mundanas, ut pote cum mortuus omni careat potentia quoad operationes vitales. Anteced. probatur ex Concil. Trident. Sess. 7. de Baptis. Can. 6. anathematizantis illum, *qui dixerit baptizatum non posse, et amsi velit, gratiam amittere, quantumcumque peccet, nisi nolit credere.*

PROPOSITIONES XLIV. XLV. XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L. LI. LII. LIII. LIV. LV. LVI. LVII. LVIII. & LIX.

44. XLIV. *Non sunt, nisi duo amores, unde volitiones & actiones omnes nostræ nascuntur; amor DEI, qui omnia agit propter DEUM, quem DEUs remunerat; & amor, quo nos ipsos, ac mundum diligimus, qui, quod ad DEUM referendum est, non refert, & propter hoc ipsum fit malus.*

XLV. *Amore DEI in corde peccatorum non amplius regnante, necesse est, ut in eo carnalis regnet cupiditas omnesque actiones ejus corrumpat.*

XLVI. *Cupiditas, aut charitas, usum sensuum bonum vel malum faciunt.*

XLVII. *Obedientia Legis profluere debet ex fonte; & hic fons est charitas. Quando DEI amor illius est principium interius, & DEI gloria ejus finis, tunc purum est, quod apparet exterius; alioquin non est, nisi hipocrisis, aut falsa justitia.*

XLVIII. *Quid aliquid esse possumus, nisi tenebræ, nisi aberratio, & nisi peccatum sine fidei lumine, sine Christo, & sine Charitate.*

XLIX. *Ut nullum peccatum est sine amore nostri, ita nullum est opus bonum sine amore DEI.*

L. *Frustra clamamus ad DEUM, Pater mi: si spiritus Charitatis non est ille qui clamat.*

LI. *Fides justificat, quando operatur; sed ipsa non operatur, nisi per charitatem.*

LII. *Omnia alia salutis media continentur in fide, tanquam in suo germine, & semine; sed hæc fides non est absque amore, & fiducia.*

LIII. *Sola charitas Christiana modo facit (actiones Christianas) per relationem ad DEUM, & JEsum Christum.*

LIV. *Sola charitas est, quæ DEO loquitur, eam solum DEUS audit.*

LV. *DEUS non coronat. nisi charitatem, qui currit ex alio impulsu, & ex alio motivo, in vanum currit.*

LVI. *DEUS non remunerat, nisi charitatem, quoniam charitas sola DEUM honorat.*

LVII. *Totum deest peccatori, quando ei deest spes, & non est spes in DEO, ubi est amor DEI.*

LVIII. *Nec DEUS est, nec Religio, ubi non est Charitas.*

LIX. *Oratio impiorum est novum peccatum, & quod DEUS illis concedit, est novum in eos judicium.*

DECLARATIO.

Reassumit hic Quesnellius errores pridem ab Ecclesia rejectos, docendo, quod inter amorem Divinum, & inter amorem mundanum nihil mediet, ita quidem, ut omnia opera sint peccaminosa, nisi fiant ex motivo Charitatis DEI, quatenus in se ipso infinite boni; consequenter si credo in DEUM, quia infinite verax est, si spero in ipsum intuitu mercedis, quia nobis bonus est, si abstineo a venereis ex motivo castitatis, vel si sustineo ærumnas absque ulla quærela ex motivo patientiæ vel do pauperibus ex motivo misericordiæ, vel obtempero Legis ex motivo obedientiæ, &c. omnes isti actus mali sunt, nisi fiant ex imperio, seu motivo charitatis, vel saltem habeant actum charitatis concomitantem.

45. Ast contra est *primo*, quod idem doceatur a Calvino in Antidoto ad Sess. 6. cap. 25. dicente: *Dei judicio nihil est sincerum, nec probum nisi quod ex perfecto Ejusdem amore manat.* Contra est *secundo*, quod Concilium Tridentinum Sess. 6. de Justific. Can. 31. anathematizet illos, qui dicunt peccatum esse operari intuitu mercedis. Formalia sic habent: *Si quis dixerit, justificatum peccare, dum intuitu mercedis operatur, anathema sit.* Contra est *tertio*, quod Sacra Scriptura ipsamet invitet sæpius ad exercitium bonorum operum intuitu mercedis, & præmii æterni: *Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas NB. propter retributionem*, inquit David. Psalm. 118. & S. August. in Psalm. 24. *Non faciamus aliquid, nisi spe cælestium præmiorum; ipsa est enim altitudo, non hic quærere mercedem; sed sursum.* Contra est *quarto*, quod ex hac doctrina, si inter charitatem, & vitia nihil mediaret, sequeretur, peccatorum gravium opera misericordiæ, & orationes ad DEUM esse nova peccata, quam sequelam Quesnellius propositione 59. ultro quidem cum Bajo propositione inter damnatas trigesima quinta admittit: Sacra tamen Scriptura contrarium clamat, volens, quod Eleemosyna potius resistat peccatis *Eccles. 3. v. 33.* nec non a morte liberet, & peccata purget, *Tob. c. 12. v. 9.* Item Orationes, Eleemosynæ procurarunt Cornelio Centurioni lumen veræ fidei, & sacrum Baptisma, uti testatur Angelus Domini *Act. cap. 10 v. 3.* Contra est *quinto*, quod hæc opinio Quesnellii de Charitate fuerit ipsissima Doctrina Michaelis Baji jam centum annis, & ultra ante Quesnellium a summis Pontificibus S. Pio V. & Gregorio XIII. damnata. Sic enim Bajus propositione inter reprobatas 16. docebat: *Non est vera Legis obedientia, quæ fit sine charitate.* Et propositione 38. *Omnis amor creaturæ rationalis aut vitiosa est cupiditas, qua mundus diligitur, quæ a Joanne prohibetur: aut laudabilis illa Charitas, qua per Spiritum Sanctum in corde diffusa Deus amatur.*

PROPOSITIONES LX. LXI. LXII. LXIII. LXIV. LXV. LXVI. & LXVII.

46. LX. *Si solus supplicii timor animat pœnitentiam, quo hæc est magis violenta, eo magis ducit ad desperationem.*

LXI. *Timor non nisi manum cohibet, cor autem tamdiu peccato addicitur, quamdiu ab amore justitiæ non ducitur.*

LXII. *Qui a malo non abstinet, nisi timore pœnæ illud committit in corde suo, & jam est reus coram DEO.*

LXIII. *Baptizatus adhuc est sub lege, sicut Judæus, si legem non adimpleat, aut adimpleat, ex solo timore.*

LXIV. *Sub maledicto legis nunquam fit bonum, quin peccatur sive faciendo malum, sive illud non nisi ob timorem evitando.*

LXV. *Moyses, Prophetæ, Sacerdotes, & Doctores Legis mortui sunt absque eo, quod ullum DEO dederint filium, cum non effecerint nisi mancipia per timorem.*

LXVI. *Qui vult DEO appropinquare, nec debet ad Ipsum venire cum brutalibus passionibus, neque adduci per instinctum naturalem, aut per timorem, sicut filii.*

LXVII. *Timor servilis non sibi repræsentat DEUM, nisi ut Dominum durum, imperiosum, injustum, intractabilem.*

DECLARATIO.

Sensum harum octo propositionum facile capies, si principia Quesnellii, & Jansenistarum bene percipias. Itaque Is conformiter jam dictis propositione I. & seqq. putat 1. Absque gratia efficaci homines omnes in statu naturæ constitui in generali impotentia ad omne opus bonum, & consequenter etiam ad legis implementum. 2. Equidem non negare videtur, posse quampiam leges observare intuitu mercedis, vel ex timore pœnarum: addit tamen id ipsum non esse legis implementum, sed novum peccatum, quia hæc non fiunt ex vera charitate. 3. Existimat gratiam JESU Christi esse irresistibilem, ita quidem, ut si quis eam a DEO acquisierit, irresistibiliter debeat operari bene; hincque a S. Augustino appellari gratiam *Victoriosam*, &c. &c. 4. Inquit, eandem gratiam in novo Testamento, tanquam in lege gratiæ, obtinere multos, non tamen omnes, prout etiam ipse Christus pro multis, sed non pro omnibus, (uti putat) sanguinem suum fudit. 5. Ait, in Lege Judaica, seu veteris Testamenti gratiam illam JESU Christi nondum fuisse concessam, unde 6. Israelitas vixisse sub maledicto legis, seu (ut asserit) sub peccato, & generali impotentia adimplendi legem; etsi enim aliqui eandem observariat, id tamen vel intuitu mercedis, vel timore pœnarum contigisse dicit, ita, ut semper peccaverint, tam faciendo malum, quam declinando illud ob merum pœnarum metum. Et hinc 7. (pergit Quesnellius) Moyses, Prophetæ, & Doctores legis antiquæ nullum dederunt DEO Filium, cum non effecerint nisi mancipia per timorem. 8. Pari modo manere sub maledicto Legis baptizatos, sicut Judæos, si legem adimpleant ea solo timore. Ita cum Jansenistis Quesnellius.

47. Hæc tamen doctrina pluribus laborat falsis suppositis ab Ecclesia, & summis Pontificibus pluribus abhinc annis reprobatis. *In primis* enim, quod etiam mediante gratia sufficienti quis constituatur in potentia proxima observandi legem meritorie, patet ex declaratione primæ propositionis, & alibi sæpius. *Secundo*, quod non sit peccatum observare legem intuitu mercedis, ostensum est numero antecedenti. Insuper servare Legem ex timore pœnarum alias infligendarum, neutiquam esse peccaminosum, sed potius utile, & præparatorium ad gratiam (subintellige sanctificantem) sæpius decidit suprema Sedes: Nam Alexander VIII. sequentes duas confixit Theses Cap. IV. adhuc adducendas. Prima ordine 14. sic sonabat: *Timor Gehennæ non est supernaturalis*: altera Ordine 15. *Attritio, quæ ex Gehennæ, & pœnarum metu concipitur, sine dilectione benevolentiæ DEI propter se, non est bonus motus, ac supernaturalis.* Prout etiam Concilium Tridentinum Sess. 6. de Justificat. Can. 8. anathematizavit quemlibet, *qui dixerit, gehennæ metum &c. peccatum esse, aut peccatores facere.* Item Can. 5. Sess. 14. de Pœnitentia fulmine Apostolico percussit illum, *qui dixerit eam contritionem, quæ paratur &c. in amaritudine animæ suæ, ponderando peccatorum suorum gravitatem, multitudinem, fœditatem, NB. amissionem æternæ beatitudinis & æternæ damnationis incursum, non esse verum, & utilem dolorem nec præparare ad gratiam.* Ubi principaliter intendit reprobare propositionem Lutheri inter propositiones damnatas a Leone X. *Ordine sextam* cap. II. §. 2. jam celatam; in qua positione dictus hæresiarcha defendere nitebatur talem dolorem facere hominem hypocritam, & magis peccatorem, nisi processerit ex affectu charitatis, prout apud Dominicum Viva hic limitat in Epistola ad Sulpitium. Mirandum itaque est, quod Quesnellius mori cupiens ut Catholicus crambem hanc hæreticam recoquere præsumpserit, etiam quasi in articulo mortis appellando ad futurum Generale Concilium. Experietur nunc hanc appellationem in supremo Tribunali DEI fuisse rejectam, tanquam illegitimam. *Tertio* Quesnellius supponit falsum, quasi gratiam JESU Christi semper esse irresistibilem, quam etiam propterea male vocat *Victoriosam*: nam gratia efficax a SS. PP. appellatur *Victrix*, non quasi libertatem vincat, eandem subjugando, sed quia superat tentationem, Diabolum, & concupiscentiam, uti recte notat noster Bona *Part. 2. cap. 17. n. 17.* Item *quarta*, quod Christus sanguinem suum tantummodo pro multis fuderit, de quibus punctis videantur dicta partim propositione II. partim n. 18. & 38. *Quinto* falsum pariter est, quod in Lege veteri non fuerint a DEO intuitu meritorum Christi prævisorum concessæ gratiæ tam sufficientes quam efficaces: cum Christus juxta jam dicta antecedentia post perpetratum Adæ peccatum nullum a summo Redemptionis beneficio excluserit. *Sexto* æque veritati Catholicæ consentaneum non est, quod omnes in veteri Testamento vixerint sub maledicto legis, seu sub peccato; In primis enim etiam *in statu veteri Testamenti* juxta formalia D. Thomæ p. 2. Quæst. 57. art. 1. ad 2. *fuerunt aliqui habentes Charitatem, & Gratiam Spiritus sancti*: ergo nec ibidem præclusa fuit omnis via ad Charitatem. Deinde quamvis legem servassent ex metu pœnarum, needum per hoc conformiter dictis antecedentibus peccatum commisissent, dummodo non simul retinuerint conditionatum affectum ad peccandum, ita, ut parati fuissent illud perpetrare, nisi pœnæ absterrerent. Exinde *septimo* patet, falsissimum quoque esse, quod Moyses, & Prophetæ nil nisi mancipia per timorem effecerint. Num mancipia dicenda sunt ex qualibet Tribu Filiorum Israel duodecim millia signati, quos vidit Joannes Apocalyps. cap. 7. *Stantes ante Thronum in conspectu Agni?* Ex eodem fundamento nec alicujus peccati arguendi sunt baptizati, qui ex timore pœnarum legem adimplent, dummodo non simul affectum retineant ad peccatum, quod bene pro semper notandum; Sancti Patres enim, qui timorem servilem tamquam peccaminosum rejiciunt, loquuntur de timore serviliter servili, seu illo, qui simul retinet amorem ad peccatum. Vid. *Cap. IV. num. 165. & seqq.*

PRO-

PROPOSITIO LXVIII.

48. *DEI Bonitas abbreviavit viam salutis, claudendo totum in fide, & precibus.*

DECLARATIO.

. Nisi Quesnellius velit doctrinæ suæ propriæ, aliis duabus propositionibus, nimirum 51. & 52. contentæ, luculenter contradicere, debet hanc intelligere de fide non nuda, sed formata charitate, ita, ut sensum faciat sequentem: DEI bonitas abbreviavit, seu in compendium redegit viam salutis, omnia claudendo inter duos terminos fidei nempe, charitate formatæ, ac precum. In hoc tamen Quesnellii assertio præcipuus error in eo consistit: quod, dum omnia quoad salutem æternam obtinendam præcise intra hos duos terminos concludit, alia media ad salutem conducentia, uti gratias actuales, infidelem ad fidem amplectendam excitantes, virtutem spei, misericordiam erga pauperes, abstinentiam, consilia Evangelica &c. excludere videatur. *Nec dicatur*, similes virtutes neutiquam excludi, dummodo ex imperio charitatis procedant, vel saltem eam virtutem supremam sibi conjunctam habeant. *Nam contra est*, quod etsi majus comparetur meritum, quando taliter ista fiunt, id tamen ad contrahendam bonitatem ex parte dictarum virtutum necessarium non sit; cum singulæ ab invicem specie distinctæ habeant proprium objectum formale moraliter bonum, nec desit gratia divina præveniens, & concomitans memoratos actus moraliter bonos. Videantur dicta *num.* 44. *& seqq.* Item cap. IV. *num.* 154. *& num.* 158.

PROPOSITIO LXIX.

49. *Fides, usus, augmentum, & præmium fidei, totum est donum puræ liberalitatis DEI.*

DECLARATIO.

Negare, quod fides, usus, & augmentum fidei, cui præmium per actus fidei obtentum sit liberalissimum donum misericordissimi Dei, inter summa ingratitudo, merito cum Doctrina Pelagianorum, & semi-Pelagianorum ab Ecclesia condemnanda; hi enim propterea fuere reprobati; quia priores salutem nostram ex toto, posteriores vero saltem initium nostræ salutis, excluso supernaturali dono gratiæ, puris naturæ viribus adscribunt. In hoc tamen errat Quesnellius, quod asserat, similes actus fidei ex toto ita esse purum liberalitatis Divinæ donum, ut simul eosdem actus excludat a ratione meriti: etsi enim actus boni mediante Divina gratia libere a nobis eliciti in radice sint pura DEI dona (quatenus nimirum DEUS primam gratiam tanquam radicem omnium meritorum nulli confert intuitu operum naturalium, sed præcise gratuito) formaliter tamen habent etiam apud DEUM suo modo rationem meriti in ordine ad præmium cœleste vel proxime, vel saltem remote; quando nimirum dicti actus boni, cooperante simul gratia Divina, libere ab hominibus eliciuntur, ita quidem, ut post primam supernaturalem illuminationem eliciti actus fidei cujuspiam Catechumeni baptizari cupientis censeantur meritorii de congruo; dum vero memorati actus repetuntur post receptum baptisma ab homine justo, sint quoque quoad augmentum præmii æterni meritorii de condigno: hinc Concil. Trident. Sess. 6. de justificat. can. 32. loquens generaliter de omnibus actibus, & operibus bonis hominis per gratiam sanctificantem justificati, recte anathematizavit eum, *qui dixerit hominis justificati bona opera ita esse dona DEI, ut non sint etiam bona ipsius justificati merita.*

PROPOSITIO LXX.

50. *Numquam DEUS affligit innocentes, afflictiones semper serviunt vel ad puniendum peccatum; vel ad purificandum peccatorem.*

DECLARATIO.

Verum quidem est, quod sæpe DEUS nos affligat propter nostra peccata &c. falsum tamen, quod hæc sola sit causa; cum DEUS etiam sanctis hominibus ob alios altissimos suæ Providentiæ fines, puta ad majorem spiritualem profectum, ad æternæ gloriæ incrementum, similes afflictiones immittat. Quis sanctior Christo Domino? Et quis majores Illo sustinuit ærumnas? Quænam post Christum purior Dolorosissima Virgine MARIA? & quantas pertulit afflictiones, quamvis omni macula, etiam originali, caruerit? Suspicor, erroneam illam Quesnellii doctrinam esse desumptam ex Michaele Bajo, qui, ut similes instantias magis declinare posset, Beatissimam Virginem a Labe originali immunem negavit, Propositio ejusdem duplex inter damnatas 72. & 73. ita sonabat: *Omnes omnino Justorum afflictiones sunt ultiones peccatorum ipsorum: unde Job, & Martyres, quæ passi sunt, propter sua peccata passi sunt.* Item: *Nemo præter Christum est absque peccato originali; hinc beata Virgo mortua est propter peccatum ex Adam contractum, omnesque ejus afflictiones in hac vita, sicut & aliorum justorum fuerunt ultiones peccati actualis, vel originalis.*

PROPOSITIO LXXI.

51. *Homo ob sui conservationem potest sese dispensare ab ea lege, quam Deus condidit propter Ejus utilitatem.*

DECLARATIO

Sunt alias Jansenistæ in Doctrina moralium, & in absolutione Sacramentali valde rigidi, in præsenti autem valde laxi, dum universaliter absque distinctione præceptorum Dei a præceptis Ecclesiæ, Legum Juris naturalis a Legibus Juris positivi adstruunt, hominem ob sui conservationem posse secum ipso dispensare quoad eam legem, quam Deus condidit propter ipsius utilitatem; Nam *contra est*, quod ex hac illimitata propositione sequeretur, hominem sæcularem, vel etiam Clericum voto solemni castitatis adstrictum secum ipso posse dispensare E. G. in præcepto naturali non fornicandi, seu nullam pollutionem voluntariam procurandi, si talis actus immunditiæ ex medicorum sententia conduceret ad conservandam sanitatem, vel ex eadem ratione, sive etiam ne diffametur, posse puellam gravidam secum dispensare ad procurandum abortum &c. & sic tandem ex principiis hujus doctrinæ excusari possent Acatholici Pastores ob datam a se Landgravio Hassiæ facultatem duas simul habendi uxores &c. Quæ, & similia quam absurda sint, nemo non videt. Ex mea parte credo, Jansenistas ideo principaliter laxissimam hanc excogitasse sententiam, ut Censuras Ecclesiasticas, quibus alias compellerentur pinguia dimittere beneficia: & Professuras, a se magis amoveant; de quo vide plura adhuc num. 59. & seqq.

PROPOSITIONES LXXII. LXXIII. LXXIV. LXXV. LXXVI. LXXVII. LXXVIII.

52. LXXII. *Nota Ecclesiæ Christianæ est, quod sit Catholica, comprehendens & omnes Angelos Cœli, & omnes electos, & justos terræ, & omnium sæculorum.*

LXXIII. *Quid est Ecclesia, nisi cœtus Filiorum Dei manentium in ejus sinu, adoptatorum in Christo, subsistentium in Ejus Persona, redemptorum Ejus sanguine, viventium Ejus spiritu, agentium per Ejus gratiam, & expectantium gratiam futuri sæculi.*

LXXIV. *Ecclesia, sive integer Christus, Incarnatum Verbum habet ut caput, omnes vero Sanctos ut membra.*

LXXV. *Ecclesia est unus solus homo, compositus ex pluribus membris, quorum Christus est Caput, vita, subsistentia, & persona unus solus Christus compositus ex pluribus sanctis, quorum est sanctificator.*

LXXVI. *Nihil spatiosius Ecclesia Dei, quia omnes Electi, & Justi omnium sæculorum illam componunt.*

LXXVII. *Qui non ducit vitam dignam Filio Dei, & membro Christi, cessat interius habere Deum pro Patre, & Christum pro Capite.*

LXXVIII. *Separatur quis a populo electo, cujus figura fuit populus Judaicus, & Caput est JESUS Christus, tam non vivendo secundum Evangelium, quam non credendo Evangelio.*

DECLARATIO.

Ovum ovo similius esse vix potest, quam Doctrina Calvini, & Quesnellii ad invicem quoad hoc, quod uterque ab Ecclesia Christi excludat reprobos; Eamque ex solis prædestinatis, atque Electis constituat: addendo, quod pro his solis Christus suum sanguinem fuderit &c. Cæterum Quesnellius ultra Calvinum adhuc progredi videtur in eo quod Ecclesiam non ex quibuscunque prædestinatis (utpote ex quibus aliqui possunt pro nunc esse impii, per finalem demum pœnitentiam convertendi) sed ex iis præcise componat Electis, qui manent in sinu Christi, aguntur per Ejus gratiam, ac vivunt Ejus spiritu secundum Evangelium. *Contra* tamen est, quod conformiter Apostolo 2. Timoth. cap. 2. v. 20. juxta jam dicta contra Calvinum Ecclesia sit illa magna Domus, *in qua sunt vasa aurea, & argentea, & lignea, & fictilia, quædam in gloriam, & quædam in contumeliam.* Sic Judas proditor teste Divo Augustino *Lib. de unitate Ecclesiæ cap.* 13. fuit in Ecclesia, sicuti Petrus, & reliqui Apostoli, & tamen erat reprobus. Vide de hoc fusius Cap. II. agendo de Visibili Christi Ecclesia contra Lutheranos, & Calvinistas.

PRO-

PROPOSITIONES LXXIX. LXXX. LXXXI. LXXXII. LXXXIII. LXXXIV. & LXXXV.

53. LXXIX. *Utile, & necessarium est omni tempore, omni loco, & omni personarum generi studere, & cognoscere spiritum, pietatem, & Mysteria Sacræ Scripturæ.*

LXXX. *Lectio Sacræ Scripturæ est pro omnibus.*

LXXXI. *Obscuritas sancti Verbi Dei non est Laicis ratio dispensandi seipsos ab ejus Lectione.*

LXXXII. *Dies Dominicus a Christianis debet Sanctificari Lectionibus pietatis, & super omnia sanctarum Scripturarum. Damnosum est, velle Christianum ab hac Lectione retrahere.*

LXXXIII. *Est illusio sibi persuadere, quod notitia Mysteriorum Religionis non debeat communicari fœminis Lectione sacrorum Librorum. Non ex fœminarum simplicitate, sed ex superba virorum scientia ortus est Scripturarum abusus, & natæ sunt hæreses.*

LXXXIV. *Abripere e Christianorum manibus novum Testamentum: seu illis clausum tenere, auferendo eis modum illud intelligendi, est illis Christi os obturare.*

LXXXV. *Interdicere Christianis Lectionem S. Scripturæ præsertim Evangelii, est interdicere usum luminis filiis lucis, & facere, ut patiantur speciem quamdam excommunicationis.*

DECLARATIO.

Sensus quidem harum propositionum videtur ex ipso textu satis clarus; Ecclesiæ tamen Catholicæ hic est summe injuriosus: Nam si Lectio sacræ Scripturæ est pro omnibus, atque insuper damnosum, velle Christianum ab hac lectione retrahere; tune plane deberet Ecclesia (nisi velit esse noverca) filiis suis pro intellectu, ac captu faciliori passim versiones linguæ talis populi accommodatas procurare, & Lectionem non solum concedere, verum etiam eandem cunctis, & quidem sedulam efficaciter inculcare; Cum tamen Sacri Concilii Tridentini Patres Regula quarta indici Librorum prohibitorum experientia longe aliter docti Lectionem aliam neutiquam passim admittant absque consilio Parochi, aut Confessarii &c. Verba formalia loco cit. sunt sequentia: *Cum experimento manifestum sit, si Sacra Biblia vulgari lingua passim sine discrimine permittantur, plus inde ob hominum temeritatem detrimenti, quam utilitatis oriri, hac in parte judicio Episcopi, aut Inquisitoris stetur, ut cum consilio Parochi, vel Confessarii Bibliorum a Catholicis Auctoribus versorum Lectionem in vulgari lingua eis concedere possint, quos intellexerint, ex hujusmodi Lectione non damnum, sed fidei, atque pietatis augmentum capere posse.* Ex quo utique supponit Concilium Tridentinum, non omnes ex hac lectione augmentum fidei, atque pietatis capere: ad quid enim alias Episcopis commisisset, ut ipsi primum discernant, utrum, & quinam ex illa lectione prædictam hauriant utilitatem? consequenter hæc prohibitio debet præsumi rationabilis. Cur igitur Quesnellius in præsenti repetit antiquam hæreticorum Cantilenam, qui eodem prorsus modo contra Ecclesiam Romano Catholicam murmurare solent, ut eandem apud simplicitates, plebejos, & curiosas mulierculas magis odiosam reddant?

PROPOSITIO LXXXVI.

54. *Eripere simplici Populo hoc solatium, jungendi vocem suam voci totius Ecclesiæ, est usus contrarius praxi Apostolicæ, & intentioni Dei.*

DECLARATIO.

Propositio ista mutata est a Protestantibus, qui pariter volunt, ut officia Divina pro instructione, & consolatione simplicium peragantur lingua vulgari, quatenus exinde populus quoque suam valeat Sacerdoti adjungere vocem, atque *Filii intelligant* (prout subjungit Quesnellius in suis reflexionibus paulo ante hanc propositionem) *quod Mater facit, & postulat pro ipsis.* Ast duo contra hæc dicta occurrunt bene notanda. *Imprimis*, quod haud inficias eamus, Ecclesiam posse, si vult, officia in lingua vulgari permittere. Solummodo negamus ad id teneri, & agere contra praxin Apostolorum &c. si non concedat. *Secundo* notandum, quod finis primarius seu principalis Officii Divini tamquam alicujus actus Religionis sit ipsemet cultus Dei: & licet consolatio populi possit suo modo dici finis saltem secundarius; hic tamen exinde sufficienter obtinetur, quod devote præsentes Divinis officiis, præsertim Sacrosanctis Missæ Sacrificiis specialem fructum acquirant, quamvis sensum Verborum in Divinis officiis non intelligant. *Nec dicat* Quesnellius cum hæreticis, Divinum Officium esse quoque institutum, ad instructionem populi, quæ tamen deesset, si divinum officium non celebretur in lingua vulgari *Respondetur enim* negando illatum, loquendo de fine principali, conformiter jam dictis. Porro instructionem populi, si quæ ex officio Divino, vulgari lingua celebrando, sperantur, abunde atque efficacius supplevit Concilium Tridentinum Sess. 22. de Sacrificio Missæ Cap. 8. sequenti notabili decreto: *Etsi Missa magnam contineat populi fidelis eruditionem: non tamen expedire visum est Patribus, ut vulgari passim lingua celebraretur. Quamobrem NB. retento ubique cujusque Ecclesiæ antiquo, & a Sancta Romana Ecclesia, omnium Ecclesiarum Matre, & Magistra, probato ritu, ne oves Christi esuriant, neve parvuli panem petant, & non sit, qui frangeret eis; mandat Sancta Synodus Pastoribus &c. ut frequenter inter missarum celebrationem per se, vel per alios ex iis, quæ in Missæ leguntur, aliquid exponant, atque inter cætera sanctissimi hujus Sacrificii Mysterium aliquod declarent, diebus præsertim Dominicis, & festis.* Volui referre verba omnia, quia singulare pondus habent, eaque non solum ad Quesnellianos, sed quoad executionem etiam ad alios dirigunt Catholicos.

PROPOSITIONES LXXXVII. & LXXXVIII.

55. LXXXVII. *Modus plenus sapientia, lumine & charitate, est dare animabus tempus portandi cum humilitate, & sentiendi statum peccati, petendi spiritum pœnitentiæ, & contritionis, & incipiendi ad minus satisfacere justitiæ Dei, antequam reconcilientur.*

LXXXVIII. *Ignoramus, quid sit peccatum, & vera pœnitentia, quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, & detrectamus separationis istius ferre confusionem.*

DECLARATIO.

Prior ex his duabus propositionibus confixis respicit directe ipsum Confessarium; altera vero directe pœnitentem. In priori Quesnellius docet spectare ad charitatem, Sapientiam, & lumen Confessarii, ut non illico pœnitenti largiatur absolutionem, sed potius præfato det spatium portandi cum humilitate, & sentiendi statum peccati, petendi insuper spiritum contritionis, & aliquatenus satisfaciendi justitiæ, antequam DEO reconcilietur. In posteriori Propositione Quesnellius vult, ut ipsemet peccator non statim petat possessionem bonorum illorum, quibus eum antea peccatum spoliavit: ubi principale utique bonum, quo homo per peccatum grave privatur, est ipsamet gratia sanctificans; hanc itaque juxta Quesnellium peccator non debet statim petere. Ita ille, sed quam male, patebit illico.

56. Itaque loquendo de propositione inter has duas prima, verum quidem est, Confessarium qua Judicem, vel qua medicum spiritualem rectissime agere, si subinde, puta apud recidivos, vel in occasione proxima constitutos &c. absolutionem suspendat, quando, gravibus circumstantiis simul confluentibus, plurimum dubitat de efficacia propositi; de quo vide inter propositiones ab Innocentio XI. damnatas ordine *sexagesimam capite quarto*. Ast communiter absolutionem suspendere ex eo motivo, ut peccator habeat spatium portandi, & sentiendi statum peccati, atque ut exinde jam ante reconciliationem incipiat satisfacere justitiæ Divinæ, est ordo præposterus, & doctrina ab Ecclesia rejecta, antequam Quesnellius suas Parisiis anno 1693. 1694 edidit reflexiones in novum testamentum. Sic enim apud Cardinalem de Lugo *Disp. 12. de Pœnitentia* Petrus de Olmo docens ex Christi lege, & præscriptione satisfactionem debere præmitti absolutioni, fuit damnatus pridem antea: Item Alexander VIII. anno 1690. quorumdam Jansenistarum propositiones reprobavit. Una ordine 16. taliter sonabat: *Ordinem præmittendi satisfactionem absolutioni induxit &c. ipsa Christi Lex, & præscriptio, natura rei id ipsum quodammodo dictante.* Alia ordine 17. *Per illam praxin mox absolvendi ordo pœnitentiæ est inversus.* Videsne, quam claris terminis hæc Quesnellii de Pœnitentia doctrina fuerit jam antecedenter ab Ecclesia rejecta, ita ut mirari satis nequeam, quod Quesnellius, hoc non obstante, eamdem denuo reassumere, & defendere ausus fuerit; cui neutiquam suffragatur antiqua Ecclesiæ praxis, vi cujus solummodo absolutio Canonica a censuris, & pœnis pro foro externo non dabatur statim; secus vera absolutio Sacramentalis a peccatis ordinarie loquendo, ac quanto alias sufficienter fuerunt instructi in principiis fidei.

57. Circa alteram propositionem directe concernentem ipsum pœnitentem, debuisset Quesnellius potius asserere immediate suæ doctrinæ contrarium: nimirum quod ille ignoret, quid sit peccatum, & vera Pœnitentia, qui non quo citius, eo melius, se disponit, ut beneficio Sacramentalis absolutionis iterum recipiat possessionem bonorum deperditorum, præsertim gratiæ sanctificantis, qua erat per grave peccatum privatus. Talis enim peccator, quamdiu cum Deo non reconciliatur; manet miserum diaboli mancipium, ruitque communiter loquendo de uno scelere in aliud: nam teste D. Gregorio Homil. 11. in

Ezech.

E ech. *Peccatum, quod per pœnitentiam non deletur, suo pondere trahit ad aliud*. Insuper intra illud temporis spatium omnia ejusdem opera, quantumcunque moraliter bona, juxta Theologos sunt mortua, id est, nullatenus de condigno meritoria vitæ æternæ, ubi alias si citius adeptus fuisset gratiam sanctificantem, potuisset intra illud temporis spatium ingentem sibi per eadem comparare thesaurum. Adhuc infelicior, imo omnium infelicissimus dicendus foret gravis ille peccator, qui noxiam sequens Quesnellii Doctrinam differret reconciliationem cum Deo, & interim vel usu rationis privaretur, aut ex infortunio aliquo, vel apoplexia, aliove accidenti subito mortem oppeteret. Neque isti casus forent valde rari, si ordinarie a peccatoribus deberet differri reconciliatio cum Deo, & propterea Confessarii communiter suspendere absolutionem, ut antea incipiant peccatores satisfacere. Longe aliter, ac Quesnellius sensit Spiritus Sanctus *Ecclesiastici capite quinto* quemlibet admonens peccatorem, sequentibus verbis notatu dignissimis: *Non tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem; subito enim veniet ira illius, & in tempore vindictæ disperdet te*.

PROPOSITIO LXXXIX.

58. LXXXIX. *Quartus decimus gradus conversionis peccatoris est, quod, cum sit jam reconciliatus, habet Jus assistendi Sacrificio Ecclesiæ*.

DECLARATIO.

Dum propositio ista peccatori reconciliato concedit jus assistendi sacrificio, eo ipso supponit, quod ante reconciliationem, mediante absolutione obtinendam, prædictum jus neutiquam habeat, sicque ab audienda Missa, uti excommunicatus abstinere debeat; cum tamen Ecclesia generaliter diebus Dominicis, & festivis auditionem missæ præcipiat, neque peccatores, nisi fuerint specialiter excommunicati, atque inclusi, excipiat. Et profecto, si peregrina illa Quesnellii doctrina vera esset, templa sæpius diebus festivis plurimum evacuarentur, atque facile ex intermissione Missæ dignosci posset, quinam sint graves peccatores; item homines ad audiendas Missas a potestate Ecclesiastica diebus præceptis cogi nequirent, si, suspensa ad certum tempus absolutione, abstinere a Missis forent obligati.

PROPOSITIONES XC. XCI. XCII. & XCIII.

59. XC. *Ecclesia auctoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat per primos Pastores de consensu saltem præsumpto totius corporis*.

XCI. *Excommunicationis injustæ metus nunquam debet nos impedire ab implendo debito nostro: nunquam eximus ab Ecclesia, etiam quando hominum nequitia videmur ab ea expulsi, quando Deo: JESU Christo, atque ipsi Ecclesiæ per charitatem affixi sumus*.

XCII. *Pati potius in pace excommunicationem, & anathema injustum, quam prodere veritatem est imitari Sanctum Paulum: tantum abest, ut sit erigere se contra auctoritatem, aut scindere unitatem*.

XCIII. *JESUS quandoque sanat vulnera, quæ præceps primorum Pastorum festinatio infligit, sine ipsius Mandato: JESUS restituit, quod ipsi inconsiderato Zelo rescindunt*.

DECLARATIO.

Ut intentum Quesnellii circa dictas quatuor propositiones magis penetretur, recolligendum, & notandum est ex dictis §. V. *In primis* Innocentium X. prævia maturissima deliberatione damnasse quinque propositiones ex Jansenii Libro quodam, quem *Augustinum* appellavit, excerptas. Notandum *secundo*, non obstante hac damnatione quamplures adhuc maxime in Gallia, & Belgio extitisse, hæresi Jansenisticæ, præsertim in occultu, adhærentes, qui etiam hanc suam congregationem vocarunt *Ordinem Jansenistarum*, constituentes in ea unum *Abbatem*, alterum *Priorem*, Generales, quo officio ultimo Quesnellius longo tempore fungebatur. Notandum *tertio*, ut præfati, hucusque sub pelle ovina adhuc latitantes, magis dignoscerentur, ad instantiam Regis Christianissimi ab Alexandro VII. summo Pontifice præscriptam fuisse certam formulam, cui omnes Galliæ Archi-Episcopi, & quicumque Ecclesiastici Ordinis tam sæcularium, quam Regularium sese subscribere debuerunt, ac cum juramento affirmare, quod quinque propositiones ex Cornellii Jansenii libro, cui nomen *Augustinus*, excerptas, *sincero animo*, *etiam in sensu ab Auctore intento*, rejiciant. Fuit insuper annexa a Summis Pontificibus excommunicatio latæ sententiæ, incurrenda ab aliis, qui aliquam ex his quinque propositionibus, quæ fuerunt damnatæ tanquam hæreticæ, docere, vel defendere ullatenus præsumpserint. Notandum *quarto*, Jansenistas exinde in magnas fuisse redactos angustias, utrum salva conscientia cum Juramento sese huic formulæ subscribere, ac nihilominus adhuc interne possint tenere, & etiam, in occultu saltem, & clanculo doctrinam illam Jansenisticam dilatare, nec non verbis, & scriptis defendere, quin coram Deo aliquam incurrant excommunicationem? Inde notandum *quinto*, quod pro solvendo dubio recurrerint verosimiliter ad eorum Priorem Generalem Paschasium Quesnellium: Saltem is in allegatis supra propositionibus damnatis talia suggessit ipsis principia, ex quibus deducere potuerunt, se cum certa interna restrictione, seu æquivocatione posse, ne cathedras, & beneficia sua deperdant &c. formulæ subscribere; nec teneri veritatem, quam interne in doctrina Jansenii, quasi pure Augustiniana invenirent, exterius prodere, neque excommunicationem propterea coram DEO incurrere, si eamdem adhuc manutenerent, & in occulto defendant &c. nam (uti propositione 90. inquit Prior iste Generalis) ad valorem excommunicationis requiritur consensus Ecclesiæ, saltem præsumptus, qualis in præsenti non adest; cum præter aliquot Episcopos expresse non pauci contradicant Ordinis Ecclesiastici &c. &c. ubi autem excommunicatio est invalida, taliter excommunicatus coram DEO juxta *propositionem* 91. non excluditur ab Ecclesia; quin potius conformiter *propositioni* 92. stans pro veritate imitatur Sanctum Paulum optantem pro Fratribus suis *anathema esse*, *ad Romanos c.* 9. Sanabit JESUS vulnera illa, quæ per excommunicationem præceps primorum Pastorum Festinatio infligit sine ipsius mandato. Ita in substantia Quesnellius, ex quibus facile benignus Lector harum propositionum sensum intelliget.

60. Sed contra est 1. quod Deus Matth. cap. 16. & cap. 18. per illa verba: *Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælis*, dederit Petro, & Successoribus potestatem excommunicandi independenter ab Ecclesiæ consensu. Contra est 2. Quod, dum Jansenistæ semper ad Concilia Generalia appellant ipsum Concilium Trident. *Sess.* 25. *de Reform. c.* 3. loquens de excommunicationibus, quæ ab Episcopo feruntur, eam potestatem huic independenter a consensu Capituli, vel Parochorum adscribat. Formalia sic habent: *Totum hoc in ejus arbitrio & conscientia sit positum, quando ipse pro re, loco, persona, aut tempore eas decernendas esse judicaverit*: ergo a fortiori idem erit dicendum de Papa tanquam Episcopo Episcoporum. Contra est 3. quod in emergentia talium casuum præsumi debeat pro Superiore excommunicationem statuente, nisi *certo* constet contrarium: *nam* (uti inquit Bernardus de Præcept. & Dispensat. cap. 9.) *Quidquid vice Dei præcipit homo, quod non sit certum displicere Deo, haud secus accipiendum est, quam si præcipiat Deus*; atqui in æternum nobis Jansenistæ non ostendent, excommunicationem maturissimo prævio examine latam in eos, qui tenent & defendunt quinque propositiones damnatas Jansenii, *certo* displicere DEO; ergo. Contra est 4. quod per hanc Quesnellii Doctrinam lata quibuscumque hæreticis, vel malevolis aperiretur porta ob excogitatas tales umbratiles rationes passim contemnendi fulminatam in eos excommunicationem, uti consideranti patet. Unde Jansenistæ per similia effugia Potestatem Ecclesiasticam eludere, atque quoad effectum frustrare allaborantes, non Paulum Apostolum, sed adhuc Saulum spirantem minas, & persequentem Ecclesiam imitantur.

PROPOSITIONES XCIV. XCV. XCVI. XCVII. XCVIII. XCIX. C. CI.

61. XCIV. *Nihil pejorem de Ecclesia opinionem ingerit ejus inimicis, quam videre illic dominatum exerceri supra fidem fidelium, & foveri divisiones propter res, quæ nec fidem lædunt, nec mores*.

XCV. *Veritates eo devenerunt, ut sint lingua quasi peregrina plerisque Christianis, & modus eas prædicandi est veluti idioma ignotum: adeo remotus est a simplicitate Apostolorum, & supra communem captum fidelium, neque satis advertitur, quod hic defectus sit unum ex signis maxime sensibilibus senectutis Ecclesiæ, & iræ Dei in Filios suos*.

XCVI. *DEUS permittit, ut omnes potestates sint contrariæ prædicatoribus veritatis, ut ejus victoria attribui non possit, nisi Divinæ gratiæ*.

XCVII. *Nimis sæpe contingit membra illa, quæ magis stricte unita Ecclesiæ sunt, despici, atque tractari tanquam indigna, ut sint in Ecclesia vel tanquam ab ea separata; sed justus vivit ex fide, & non ex opinione hominum*,

XCVIII. *Status persecutionis, & pœnarum, quas quis tolerat tanquam hæreticus, flagitiosus, & impius, ultima plerumque probatio est: & maxime meritoria, utpote quæ facit hominem magis conformem JESU Christo*.

XCIX. *Pervicacia, perventio, obstinatio in nolendo, aut aliquid examinare, aut cognoscere, se fuisse deceptum, mutant quotidie quoad multos in odorem mortis id, quod DEUS in sua Ecclesia posuit, ut in ea esset odor vitæ, V. G. bonos libros, instructiones, sancta exempla &c.*

C. *Tempus deplorabile, quo creditur honorari DEUS, persequendo*

sequendo veritatem, ejusque discipulos. Tempus hoc advenit . . . haberi, & tractari a Religiosis Ministris tanquam impium, & indignum omni commercio cum Deo, tanquam membrum putridum, capax corrumpendi omnia in Societate Sanctorum, est hominibus piis morte corporis mors terribilior frustra quis sibi blanditur de suarum intentionum puritate, & Zelo quodam Religionis, persequendo flamma, ferroque viros probos, si propria passione est excæcatus, aut abreptus alieno; propterea, quod nihil vult examinare. Frequenter credimus sacrificare DEO impium: & sacrificamus diabolo Dei servum.

CI. *Nihil spiritui Dei, & Doctrinæ Jesu Christi magis opponitur, quam communia facere juramenta in Ecclesia, quia hoc est multiplicare occasiones pejerandi, laqueos tendere infirmis, & Idiotis, & efficere, ut nomen, & veritas DEI aliquando deserviat consilio impiorum*

DECLARATIO.

Immerito in istis propositionibus conqueritur Quesnellius, falsissime imponendo Ecclesiæ, quasi abusive dominatum exerceret supra fidem fidelium, divisiones foveret, modos prædicandi antiquæ Ecclesiæ abrogaret, ipsos veritatis Prædicatores (Jansenistas nempe, & Quesnellii Sectatores) injuste persequeretur, membra Ecclesiæ strictius unita (nimirum denuo Jansenistas) gladio excommunicationis peccaminose separaret, bonos libros, instructiones, & sancta exempla (Jansenistarum) obstinate rejiceret, ac examinare negligeret, sicque ea, quæ a Deo sunt posita in odorem vitæ, converteret in odorem mortis, nec non contra spiritum Dei, & Doctrinam Jesu Christi communia exquireret juramenta (puta præscribendo formulam ebjurandi quinque propositiones Jansenii) sicque occasiones multiplicaret pejerandi, laqueos tenderet infirmis, & efficeret, ut nomen & veritas Dei aliquando deserviant consilio impiorum. Nescio sane, quomodo immaculatam Christi Sponsam veritatis fulgore nitentem, vel ipse Lutherus, aut Calvinus magis denigrare & obfuscare potuissent. Calumniæ hæ sunt hæreticorum, non effata eorum, qui Catholici audiri, & in sinu Matris suæ, Catholicæ videlicet Ecclesiæ, mori cupiunt. Videantur occurrente aliqua speciali difficultate præter plures alios Dominicus Viva *Tom. 2. Trutinæ Theologicæ*, & Crescetius Krisper in suo speciali Tractatu, *Nubila Jansenismi, & Quesnellianismi &c. dispulsa*, intitulato: vel si succinctum desideretur declarationis harum propositionum compendium; illud, & quidem satis clarum adducit Felix Potestas in *Examine Ecclesiastico post Tomum tertium in appendice.*

§. Ultimus.

An Bajanistæ, Jansenistæ, & Quesnelliani in suis principiis quoad substantiam conveniant cum Lutheranis, & maxime cum Calvinistis, præsertim quoad Gratiam, & Liberum arbitrium?

Item.

Annectitur ad Finem succinctus modus disputandi cum ipsis.

62. Respondetur I. Quamvis prædicti non semper quoad terminos, et phrases, item quoad accidentia conveniant cum Lutheranis, et Calvinistis, concordant tamen cum ipsis sæpius quoad materiam de Gratia, & Libero arbitrio. Hæc Responsio, etsi erui queat ex jam dictis in declarationibus Propositionum Jansenii, & Quesnellii, singulariter tamen quoad materiam de Gratia, & Libero arbitrio adhuc succincte probatur, ubi ex cap. 2. Recolligendum venit, tam Lutherum, quam Calvinum negasse, quod gratia divina cohærere queat cum libero arbitrio tali, quale sibi annexam haberet non solum libertatem a coactione, verum etiam libertatem indifferentiæ: erat tamen Lutherum inter, & Calvinum hoc discrimen, quod Lutherus teneat, liberum arbitrium se habere mere passive, seu esse rem de solo titulo, juxta propositionem inter damnatas a Leone X. *trigesimam sextam*. Econtra vero Calvinus equidem admittet concursum activum liberi arbitrii cum gratia; taliter tamen, ut voluntas præcise se habeat per modum instrumenti, quod ab artifice motum operationem impedire nequit; hinc uterque vult, in statu naturæ lapsæ ad rationem peccati sufficere libertatem a coactione. Errorem hunc Concilium Tridentinum *sess. 6. de justificatione* reprobat sequentibus formulis.

Canone IV.

SI quis dixerit, liberum arbitrium a Deo motum, & excitatum nihil cooperari &c. neque NB. posse dissentire, si velit &c. mereque passive se habere, anathema sit.

Canone V.

Si quis liberum hominis arbitrium post Adæ peccatum amissum, & extinctum esse dixerit, aut rem esse de solo titulo &c. anathema sit. Hic præsuppositis.

63. Probatur Responsio. Tam Bajus, quam Jansenius, ac Quesnellius docuerunt, ad rationem meriti, & demeriti sufficere libertatem a coactione, nec requiri libertatem a necessitate in statu naturæ lapsæ, ergo in substantia conveniunt cum Luthero, & Calvino, qui neutiquam negantes libertatem a coactione, circa alteram libertatem indifferentiæ idem, ac præcedentes sentiebant, & exinde a Concilio Tridentino allegato duplici Canone fuerunt rejecti. Antecedens probatur allegendo ex quolibet eorum duas propositiones damnatas:

Inter rejectas Michaelis Baji duæ sic sonabant,

XXVIII.

Pelagianus error est, quod liberum arbitrium valet ad ullum peccatum vitandum.

LXV.

Non nisi Pelagiano errore admitti potest aliquis usus liberi arbitrii bonus, sive non malus, & gratiæ Christi injuriam facit, qui ita sentit.

Inter propositiones Jansenii.

I.

Aliqua DEI præcepta hominibus justis, volentibus, & conantibus secundum præsentes, quas habent vires, sunt impossibilia; deest quoque illis gratia, qua possibilia fiant.

III.

Ad merendum, & demerendum in statu naturæ lapsæ non requiritur in homine libertas a necessitate, sed sufficit libertas a coactione.

Inter Propositiones Quesnellii.

I.

Quid aliud remanet animæ, quæ Deum, ac ipsius gratiam amisit, nisi peccatum &c. & generalis impotentia &c. ad omne opus bonum?

II.

JESU Christi gratia, principium efficax boni cujuscumque generis, necessaria est ad omne opus bonum; absque illa non solum nihil fit, sed nec fieri potest.

Nota hic I. quod ab istis nulla concedatur gratia interna sufficiens, sed solummodo efficax, quæ non omnibus datur, & consequenter illi, qui ea gratia carent, carent quoque libertate indifferentiæ ad servanda mandata Decalogi. Nota II. benigne Lector, quomodo in suis principiis, & quoad substantialia Bajus, Jansenius, & Quesnellius ad invicem cohæreant tam inter se, quam cum tertio, nimirum Calvino.

64. Respondetur II. Etiam ipsimet moderni Calvinistæ agnoscunt, sibique gratulantur, quod Jansenistæ in Substantialibus cum eorum doctrina conveniant, id unice optantes, ut quoque cum ipsis Romanæ Ecclesiæ aperta fronte renuntient: ad hoc ultimum apud Antonium Mayr in suo Augustino Doctore gratiæ *parte 2. Num. 191.* eodem animat Labadius primo Catholicus, dein de Jansenista, & demum Calvinianæ Hæresis Genevæ minister, qui suis antea rescripsit, non posse negari, quod circa grandia prædestinationis, & gratiæ dogmata eadem fides sit Calvinistarum, ac Jansenistarum. Optime norunt Jansenistæ (inquit Jurieu apud Mayr *loc. cit. n. 103.*) quod gratia invincibilis in sensu Calvini, & efficax in sensu Jansenii, eadem sit, quodque nulli gratiæ interiori aliter resistatur in Systemate Jansenieno, quam Calviniano. Sic pariter Grotius cordate asseruit apud Mayr *loc. cit. num. 68.* si Catholici Jansenianas opiniones reciperent, duas Ecclesias, Romanam scilicet, & Calvinianam mox in unam coalituras. Et hinc Præcones Calvinianæ Sectæ in Hollandia librum Jansenii, cui nomen *Augustinus*, mox in vulgarem Patriæ suæ linguam traducentes alte clamarunt, nihil hoc libro aptius fore ad confirmanda fidei suæ dogmata. Nec videntur ipsimet Jansenistæ defacto circa materiam de gratia inficias ire; *Super materiam de gratia non est amplius solidum dissidium inter Catholicos, & Calvinistas*, inquit auctor Traditionis Ecclesiæ Romanæ, quem Auctorem Illustrissi-

mus Archi-Episcopus Cameracensis apud Mayr *loc. cit.* asserit, fuisse ipsummet Quesnellium.

65. Quæres finaliter, quidnam sit observandum, si occurrat aliqua occasio disputandi cum Jansenistis? ubi per Jansenistas æque Michaelis Baji, ac Jansenii, & Quesnelli Sectatores in principiis suis omnino convenientes intelligimus. Respondetur eodem ferme modo, quo præcedenti Capite circa Acatholicos. *In primis*, non facile digressionem esse faciendam ad materias particulares, sed sistendum in principiis generalibus, in Quæstionibus prolegomenicis, & hinc inde per discursum jam allegatis. *Secundo* principaliter inhærendum, quod Pontifex in materia fidei, ac morum loquens ex Cathedra sit regula infallibilis, non solum in materia Juris, sed etiam in materia facti talis, quod habet connexionem cum Quæstione juris. *Tertio* quod si multum contenderent, ad constituendam aliquam doctrinam in materia fidei infallibilem præter decisionem Pontificis requiri etiam consensum Ecclesiæ; dato etiam hoc (numquam concesso) talis consensus in præsenti adest, cum Bullam Innocentii X. contra Jansenium, & alteram *Unigenitus* Clementis XI. contra Quesnellium omnes ferme Episcopi totius mundi (paucissimis respective exceptis, qui attendendi non sunt) omni cum submissione receperint. *Quarto*, Si ulterius vellent Jansenistæ, consensum hunc Ecclesiæ debere exprimi in aliquo Concilio generali, id esse falsissimum non solum in Quæstionibus prolegomenicis, sed etiam superius §. 1. Num. 3 & seqq. demonstratum jam fuit. Audiatur desuper S. Augustinus, quo potissimum, etsi falso, gloriantur Jansenistæ. Hic itaque Sanctus Antistes *Lib. 4. cap. 12.* contra duas Epistolas Pelagianorum sequentia habet formalia: *Aut vero Congregatione Synodi opus erat, ut aperta pernities damnaretur, quasi NB. nulla hæresis aliquando nisi Synodi congregatione damnata sit; cum potius rarissime inveniantur, propter quas damnandas necessitas talis extiterit &c. Verum istorum superbia &c. tantum se extollit &c. at propter illos Orientis, & Occidentis Synodus congregetur. Quinto* accedit, quod eorum quoque doctrina in Concilio Generali Tridentino quoad plura puncta fuerit damnata, uti in declarandis propositionibus sæpius per decursum ostendimus. *Sexto* dum non raro ex ipsis querelam percipies, se nil unquam aliud tenuisse, quam doctrinam puram, quin sæpius formalia verba Divi Augustini, ut Augustinianos se vivere, & mori velle, cum Magnum Augustinum ipsamet Ecclesia antiqua cum Prædecessoribus Pontificibus, & SS. PP. unanimi voce maximis honorum, ac Laudum titulis semper extulerit. Tu Catholice ad hæc Jansenistis repone, neminem, nisi invidum, vel Sanctissimi hujus Antistitis eximia in Ecclesiam merita ignorantem aliesarò memorata laudum prædicata abnegare posse. Ast, ut cum Summorum Pontificum Oraculis, & Generalium Conciliorum Decretis par Eidem adscribatur infallibilitas, hoc nec ipse hic humillimus Ecclesiæ filius, si adhuc in terris existeret, pateretur, nec verus Catholicus manutenere præsumeret, præsertim postquam Alexander VIII. simile assertum *propositione 30. juxta dicenda cap. IV.* reprobavit. Verum quidem est, quod Jansenistæ sæpius verba etiam adducant formalia Divi Augustini, non tamen juxta sensum, & mentem ejusdem, quæ longe alia foret, si textus integros proferrent, & simul antecedentia cum subsequentibus connecterent. Notandum insuper est ex D. Thoma *Lect. 7. in n. 1. capite Joannis*, quod Divus Augustinus, dum oppugnat Pelagianos, omnia puris naturæ viribus adscribentes, videatur in modo loquendi prima fronte omnia attribuere soli gratiæ, sicut econtra, dum certat contra Manichæos, nullum liberum arbitrium agnoscentes, crederetur in modo scribendi favere Pelagianis.

CAPUT IV.

Declarans.

Propositiones damnatas, a potiori pertinentes ad materiam Morum, seu ad Theologiam moralem.

THeologia moralis *est illa facultas, quæ principaliter ordinatur ad actus humanos laudabiliter dirigendos, & ad casus conscientiæ occurrentes recte resolvendos.* Ne autem utilissimæ, & ad excipiendas Confessiones necessariæ hujus facultatis limites sive per excessum, sive per defectum excedantur, proscripserunt summi Pontifices ex ejusdem finibus varias propositiones, quæ vel nimiam laxitatem, vel excessivum rigorem continebant. In præsenti ambæ declarabuntur succincte, & Lectores pro majori notitia sæpius ad Theologiam moralem Patris Reiffenstuel remittentur.

§. I.

Viginti octo Propositiones damnatæ ab Alexandro VII. cum Decreto eas damnante hæ sunt.

DECRETUM I.

ALEXANDRI VII.

Feria V. die 24. Septembris 1665. emanatum,

In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Montis Quirinalis coram SS. D. N. D. Alexandro Divina Providentia Papa VII. ac Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, a S. Sede Apostolica specialiter deputatis.

SAnctissimus D. N. audivit non sine magno animi sui mœrore, complures opiniones Christianæ disciplinæ relaxativas, animarum perniciem inferentes, partim antiquitas iterum suscitari, partim noviter prodire, & summam illam luxuriantium ingeniorum licentiam in dies magis excrescere: per quam in rebus ad conscientiam pertinentibus modus opinandi irrepsit alienus omnino ab Evangelica simplicitate. Sanctorumque Patrum doctrina, & quem si pro recta Regula fideles in praxi sequerentur, ingens eruptura esset Christianæ vitæ corruptela. Quare, ne ullo umquam tempore viam salutis, quam suprema veritas DEUS, cujus verba in æternum permanent, arctam esse definivit, in animarum perniciem dilatari, seu verius perverti contingeret, idem SS. D. N. ut oves sibi creditas ab ejusmodi spatiosa, lataque, per quam itur ad perditionem, via, pro Pastorali solicitudine in rectam semitam evocaret, earumdem opinionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & dein Eminentissimis DD. Cardinalibus, contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, serio commisit: qui tantum negotium strenue aggressi, eique sedulo incumbentes, & mature discussis usque ad hanc diem infra scriptis Propositionibus, super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctitati suæ singillatim exposuerunt.

PROPOSITIONES.

1. Homo nullo unquam vitæ suæ tempore tenetur elicere actum Fidei, Spei, & Charitatis, ex vi præceptorum Divinorum ad eas virtutes pertinentium.

2. Vir equestris ad duellum provocatus potest illud acceptare, ne timiditatis notam apud alios incurrat.

3. Sententia asserens, Bullam Cœnæ solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, Anno 1629. 18. Julii in Consistorio Sacræ Congregationis Eminentissim. Cardinalium, visa, & tolerata est.

4. Prælati Regulares possunt in foro conscientiæ absolvere quoscumque Sæculares ab hæresi occulta & ab excommunicatione propter eam incursa.

5. Quamvis evidenter tibi constet, Petrum esse hæreticum, non teneris denuntiare, si probare non possis.

6. Confessarius, qui in Sacramentali Confessione tribuit pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad venerem incitet, non censetur solicitasse in Confessione, ac proinde non est denuntiandus.

7. Modus evadendi obligationem denuntiandæ solicitationis est, si solicitatus confiteatur cum solicitante, hic potest ipsum absolvere absque onere denuntiandi.

8. Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem Missa licite accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post Decretum Urbani VIII.

9. Post Decretum Urbani potest Sacerdos, cui Missæ celebrandæ traduntur, per alium satisfacere, collato illi minore stipendio, alia parte stipendii sibi retenta.

10. Non est contra Justitiam pro pluribus Sacrificiis stipendium accipere, & Sacrificium unum offerre, neque etiam est contra fidelitatem, etiamsi promittam, promissione etiam Juramento firmata, danti stipendium, quod pro nullo alio offeram.

11. Peccata in confessione omissa, seu oblita, ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam non tenemur in sequenti confessione exprimere.

12. Mendicantes possunt absolvere a Casibus Episcopis reservatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate.

13. Satisfacit præcepto annuæ Confessionis, qui confitetur Regulari, Episcopo præsentato, sed ab eo injuste reprobato.

14. Qui facit Confessionem voluntarie nullam satisfacit præcepto Ecclesiæ.

15. Pœ-

15. Pœnitens propria auctoritate substituere sibi alium potest, qui loco ipsius pœnitentiam adimpleat.

16. Qui Beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem, non approbatum ab Ordinario.

17. Est licitum Religioso vel Clerico calumniatorem gravia crimina de se, vel de sua Religione spargere minantem occidere, quando alius modus defendendi non suppetit: uti suppetere non videtur, si calumniator sit paratus, vel ipsi Religioso, vel ejus Religioni publice & coram gravissimis viris prædicta impingere, nisi occidatur.

18. Licet interficere falsum accusatorem, falsos testes, ac etiam Judicem, a quo iniqua certo imminet sententia, si alia via non potest innocens damnum vitare.

19. Non peccat maritus, occidens propria auctoritate uxorem in adulterio deprehensam.

20. Restitutio a Pio V. imposita Beneficiatis non recitantibus Horas, non debetur in conscientia ante sententiam declaratoriam Judicis, eo quod sit pœna.

21. Habens Capellaniam collativam aut quodvis aliud Beneficium Ecclesiasticum, si studio litterarum vacet, satisfacit suæ obligationi, si officium per alium recitet.

22. Non est contra Justitiam Beneficia Ecclesiastica non conferre gratis; quia Collator conferens illa Beneficia Ecclesiastica pecunia interveniente, non exigit illam pro collatione Beneficii, sed veluti pro emolumento temporali, quod tibi conferre non tenebatur.

23. Frangens Jejunium Ecclesiæ, ad quod tenetur, non peccat mortaliter, nisi ex contemptu vel inobedientia hoc faciat; puta, quia non vult se subjicere præcepto.

24. Mollities, Sodomia, Bestialitas sunt peccata ejusdem speciei infimæ; ideoque sufficit dicere in Confessione se procurasse pollutionem.

25. Qui habet copulam cum soluta, satisfacit Confessionis præcepto, dicens, commisi cum soluta grave peccatum contra Castitatem, non explicando copulam.

26. Quando litigantes habent pro se opiniones æque probabiles, potest Judex pecuniam accipere pro ferenda sententia in favorem unius præ alio.

27. Si liber sit alicujus junioris & moderni, debet opinio censeri probabilis, dum non constet, rejectam esse a Sede Apostolica tamquam improbabilem.

28. Populus non peccat, etiamsi absque ulla causa non recipiat legem a Principe promulgatam.

Quibus peractis, dum similium Propositionum examini cura, & studium impenditur, interea idem Sanctissimus, re mature considerata, statuit, & decrevit, prædictas Propositiones & unamquamque ipsarum, ut minimum tanquam scandalosas esse damnandas, & prohibendas, sicuti eas damnat, ac prohibet; ita ut quicumque illas, aut conjunctim aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputative publice aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, a qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice, absolvi.

Insuper districte in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi Fidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status etiam speciali & specialissima nota digna, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxin deducant.

Loco ✠ Sigilli.

JOANNES LUPUS *S. Romanæ & Universalis Inquisitionis Not.*

Anno a Nativitate D. N. JESU Christi millesimo, sexcentesimo, sexagesimo quinto. Indict. 3. die vero 6. Mensis Octob. Pontificatus autem SS. in Christo Patris D. N. D. Alexandri Divina Providentia Papæ VII. anno undecimo, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Carolum Melanum ejusdem SS. D. N. & Sanctissimæ Inquisitionis Cursorem.

Rom. Typis Rev. Cameræ Apostolicæ 1665.

§. II.

Damnatæ viginti octo Propositiones declarantur.

PROPOSITIO I.

2. *Homo nullo unquam vitæ suæ tempore tenetur elicere actum Fidei, & Spei, & Charitatis, ex vi præceptorum Divinorum ad eas virtutes pertinentium.*

DECLARATIO.

Non defuerunt Doctores Catholici, qui cum Baez, Serra, & Sancio docuerunt, memoratas virtutes Theologicas quoad exercitium suorum actuum nunquam obligare per se, ac directe, sed tantum per accidens, & indirecte, nimirum præcise pro tunc, quando alia quædam, quæ sine his virtutibus subsistere nequeunt peragere tenemur. Exemplificant hanc suam indirectam obligationem in aliquo peccatore gravi, qui adstringitur suo tempore amissam per peccatum mortale gratiam iterum vel per contritionem perfectam, vel per Sacramentum Pœnitentiæ cum attritione recuperare; talis enim peccator indirecte, & per accidens etiam tenetur elicere actum fidei; quoniam nequit hanc contritionem vel attritionem tanquam iterum reconciliativam cum DEO elicere, nisi simul credat in DEUM, atque confidat, ab Ejus infinita Bonitate sibi peccatum denuo remittendum. *Ast contra est*, quod Sacra Scriptura non solum per accidens, ac in ordine ad alias virtutes, sed absolute, & immediate quoque, uti alia præcepta Decalogi, injungat exercitium harum virtutum; Nam: *qui non crediderit, condemnabitur.* Marc. cap. ult. v. 16. Et *qui non diligit, manet in morte.* 1. Joan. c. 3. v. 14. Unde etiam dilectio DEI Matth. c. 22. dicitur *primum, & maximum mandatum*. Vide de hoc fusius Reiffenstuel *Tract. 4. Dist. 2. num. 27. ac Dist. 6. num. 9. & Dist. 6. post Num. 9. in Additione.*

PROPOSITIO II.

3. *Vir equestris ad duellum provocatus potest illud acceptare, ne timiditatis notam apud alios incurrat.*

DECLARATIO.

Quoniam in ordine Equestri Divi Jacobi a Sancta Sede Apostolica approbato Candidatus assumendus jurare debet, se nunquam recusasse duellum, ad quod fuerit provocatus; exinde aliqui Theologi intulerunt, licitum esse acceptare duellum provocato, ne recusans notam timiditatis apud alios incurreret: alias enim circa hoc punctum Regulam dicti Ordinis Sacra Sede magis iniquam approbasset. Hoc tamen ipsum fundamentum, cui propositio a Summo Pontifice damnata innititur, laborat falso supposito: non enim Candidatus Ordinis hujus Equestris ab eodem repellitur, si recusaverit acceptare duellum, *ut Deum duellando graviter offendat*, quamvis exinde forsan per accidens apud homines improbos, & vulgares incurrat aliquam notam timiditatis, quæ tamen nota curanda non est; dum econtra apud alios, Mandata Dei, & Ecclesiæ timentes, duellum acceptans judicatur potius imprudens, utpote vitæ propriæ non minus, quam alienæ cum maximo Reipublicæ detrimento valde prodigus. Fugere invasorem provocantem ex mera timiditate, videtur Viro Equestri equidem ignominiosum, non autem recusare duellum, ne Deum graviter offendat; unde primum, non secundum teste Mendo apud Viva hic exigitur a Candidato Ordinis Equestris Divi Jacobi. *Videatur Reiffenstuel Tract. Dist. 3. num. 45. & seqq. Additionibus.*

PROPOSITIO III.

4. *Sententia asserens, Bullam Cœnæ solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt; & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, anno 1629. 18. Julii in Consistorio Sacræ Congregationis Eminentissimorum Cardinalium, visa & tolerata est.*

DECLARATIO.

Duplex Quæstio moveri posset: *Prima*, utrum de facto sit vere probabile, Episcopum extra specialem aliquam facultatem posse absolvere ab hæresi occulta, & ab aliis Casibus Bullæ Cœnæ Domini necdum publicis? *Secunda* an sententia affirmans fuerit in Consistorio Sacræ Congregationis Eminentissimorum Cardinalium visa, & tolerata? Ultima quæstio facile resolvitur, dicendo, quod testante Ipsomet Summo Pontifice in præsenti falsum sit, illam Doctrinam fuisse aliquando a Cardinalibus ad Trutinam revocatam, & toleratam. Utrum autem per hanc ipsam propositionem saltem indirecte quoque damnata fuerit Sententia Ledesmæ, Cordubæ, Vegæ, & Emanuelis Sa &c. volentium, Episcopum posse absolvere a Casibus Bullæ Cœnæ occultis, eo quod Concilium Tridentinum *Sess. 24. de Reform. cap. 6.* tribuerit Episcopis facultatem absolvendi in foro conscientiæ ab omnibus Casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, adhuc dubitatur? Ad quod Respondeo, quod opinio illorum Auctorum, qui Episcopis quidem tribuunt hanc facultatem; non tamen addunt, *quod præfata sententia fuerit a Consistorio Car-*

dinalium tolerata &c. quod (inquam) illa opinio in præſenti pariter fuerit damnata, ex ipſis verbis formalibus tam clare non conſtat; videtur tamen eadem jam aliunde carere ſolida probabilitate; quoniam Bulla Cœnæ Domini extra Romanum Pontificem omnibus adimit poteſtatem abſolvendi a Caſibus ibidem contentis, idque cum clauſula: *non obſtantibus NB. cujuſvis Concilii Decretis*. Accedit, quod apud Viva hic ſæpe Pontifices S. Pius V. Gregorius XIII. & Clemens VIII. declararint, non poſſe amplius Epiſcopos uti ea facultate a Tridentino conceſſa. Quam declarationem, & quidem diverſorum Pontificum ab omni ſuſpicione falſitatis eſſe immunem ex eo liquet, partim, quia ea reperitur in graviſſimis Auctoribus; partim, quia eamdem in ſuis reſponſionibus ſecutæ ſunt tam ſacra Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, quam Suprema Inquiſitio quoad ſactas in hoc ſacro Tribunali Deciſiones, prout videri poterunt apud Eminent. Cardinal. Vincentium Petta in ſuis Commentariis *Tom. 3. Conſtit. 18. Innocentii IV. num. 19. & ſeqq.* Et quis credet, tot reſponſiones, & Deciſiones in cauſa tam ardua ſemper contigiſſe inconſulto aliquo Pontifice? unde a primo ad ultimum admiſſo quod Epiſcopis a Concilio Tridentino ante Bullam Cœnæ Domini hæc fuerit poteſtas etiam quoad hæreſin occultam conceſſa: de facto tamen per Bullam Cœnæ Domini eadem de jure Ordinario fuit ſublata; quamvis de ſpeciali privilegio ſoleat Epiſcopis Germaniæ indulgeri ad eorum inſtantiam facultas abſolvendi ab omnibus caſibus reſervatis etiam Bullæ Cœnæ; in locis tamen, ubi impune graſſantur hæreſes. Videatur Reiffenſtuel in Jure Canonico *Lib. 5. tit. 7. §. 7. num. 367. & in Theologia morali Tract. 4. diſt. 4. num. 29. & 30.* Videri quoque poterit P. Piehler *Lib. 5. Decret. Tit. 7.* defendens, in Germania Epiſcopis etiamnum *de jure ordinario* competere poteſtatem abſolvendi ab Hæreſi occulta non obſtante Bulla Cœnæ, cui tamen ſententiæ ob tot Declarationes, & Deciſiones Supremorum Tribunalium contrarias adſtipulari nequeo. Et quamvis in Germania inferiori, ſeu Belgio juxta aliquos AA. tam Epiſcopi, quam deputati ab his alii Sacerdotes ſoleant abſque ullo ſcrupulo ab Hæreſi occulta, imo etiam publica abſolvere, id tamen ſi contingat, non fit de jure ordinario, ſed teſte Henno ex ſpeciali privilegio ipſis a Gregorio XIII. ad inſtantiam Philippi II. Hiſpaniarum Regis conceſſo.

5. Quæres I. An Epiſcopi ab hæreſi, & aliis Caſibus Bullæ Cœnæ Domini queant ſaltem in aliquibus caſibus extraordinariis per ſe, vel per deputatos abſolvere, quamvis non habeant illud ſpeciale privilegium? *Reſpond.* Eoſdem etiam non ſpecialiter privilegiatos poſſe ſic abſolvere non ſolum in articulo, vel periculo mortis; verum etiam quando ex parte eorum, qui tale peccatum perpetrarunt, intercedit perpetuum, aut ſaltem longo tempore durans impedimentum, perſonaliter accedendi Summum Pontificem, vel Nuntium Apoſtolicum, aliumve Delegatum hac facultate abſolvendi præditum. Ubi tamen inter Epiſcopum Germaniæ habentem ſingularem poteſtatem ſuperiori numero declaratam; & inter alium, hac ſingulari poteſtate non præditum, ſequens intercedit diſcrimen, quod poſterior in ſimili caſu apud laborantes impedimento longiori quidem tempore, non tamen in perpetuum durante, debet exigere cautionem juratoriam de ſe ſiſtendo in loco debito ceſſante impedimento: quale juramentum non requiritur, ſi Epiſcopus obtinuerit hanc ſingularem facultatem abſolvendi ſpecialiter. Ita communiſſime contra nonnullos; & ratio eſt, quia juxta Regulam communiter a Theologis receptam ob longius impedimentum intercedens perſonaliter accedendi Summum Pontificem Caſus Papalis fit Epiſcopalis, *ne alias* intra tantum temporis ſpatium ſuſpendendo abſolutionem *pro dilatione Pœnitentiæ periculum immineat animarum*, uti inquitur Papa cap. *Mulieres*. cap. *Quamvis*. & cap. *de cætero, de ſententia Excommunicationis*. Item cap. *eos qui de ſententia Excommunicationis in 6.* Et quamvis ibidem ſolummodo fiat ſermo de incurrente excommunicationem reſervatam ob percuſſionem Clerici; quia tamen ratio *periculi animarum* illic allegata pugnat etiam pro aliis excommunicationibus reſervatis, pariformiter de illis erit diſcurrendum, nam *ubi eadem eſt ratio, eadem eſt Juris diſpoſitio. Leg. ideo 27. ff. de Legibus*. Et *de ſimilibus idem eſt habendum judicium* cap. 2. *de Tranſlatione Epiſcopi*. Quod maxime verum eſt quoad Leges, & Canones reſpicientes ſalutem animarum, & ubi ratio Legis eſt contenta in ipſa Lege, prout in præſenti; etenim ratio in Lege expreſſa eſt anima Legis *Can. conſuetudo. Diſt. 1. & L. 7. ff. de Poſtton. quæ Liberis &c.*

6. Quæres II. Quinam cenſeantur perpetuo, vel ſaltem longiori impedimento laborare, ut excuſentur a perſonali acceſſu ad Curiam, vel ad ſpecialiter delegatos a Summo Pontifice; quoad caſus Bullæ Cœnæ? *Reſpond.* Eoſdem communiter recenſeri infirmos, valetudinarios, decrepitos, Religioſos, mulieres, alterius poteſtati ſubjectos (uti ſunt filiifamilias &c.) & inopes tanta paupertate preſſos, ut ad Curiam ire nequeant: nam hi omnes, præſertim, ſi ſummus Pontifex vel Nuntius Apoſtolicus ſint in valde notabili diſtantia remoti, cenſentur habere moralem ſaltem impotentiam adeundi; cum vel abſolute non, vel ſaltem non niſi cum maxima difficultate poſſint accedere. Porro taliter impediti perſonaliter adire Papam, poſſunt hoc beneficio abſolutionis Epiſcopalis cum cautela ſuperiori numero adjuncta uti, quin teneantur Romam mittere Procuratorem aliquem, vel ſupplicam ſcribere illuc ad S. Pœnitentiariam pro obtinenda abſolutione a cenſuris Papæ reſervatis: nam Jura ſolummodo exigunt perſonalem acceſſum, quando Reus accedere poteſt, atqui in ſimili caſu non poteſt: ergo. Videantur Reiffenſtuel in Jure Canonico cit. lib. 5. *Tit. 7. §§. 7. 8. & 9.* ac Dominicus Viva hic.

7. Quæres III. Quanto tempore debeat impedimentum aliquod, quod alias non eſt perpetuum, durare, ut cenſeatur per illud quis excuſatus a perſonali acceſſu ad ſummum Pontificem, Nuntium &c. pro abſolutione hæreſis, vel aliorum Caſuum Bullæ Cœnæ? *Reſpond. I.* Si impedimentum, illud, v. g. infirmitas, alias non habens ſimul annexum periculum mortis, duret ſolummodo per aliquot dies, vel menſes exinde quis non excuſatur a perſonali acceſſu, ſed tenetur expectare, uſque dum reconvaleſcat, niſi velit ſibi per litteras Romæ procurare diſpenſationem, ut ab aliis cæteroquin non præditis hac facultate a ſimili cenſura abſolvi queat. Ratio eſt, quia alias paſſim poſſet eludi vigor Bullæ Cœnæ, & damnationis propoſitionis tertiæ, uti conſideranti patet. *Reſpond. II.* Si tale impedimentum prudenter credatur duraturum pluribus annis, puta quinquennio, vel decennio, cenſetur excuſari implicatus cenſuris Bullæ Cœnæ a perſonali acceſſu ad Curiam &c. Ita communis: & ratio eſt; quia tale impedimentum vere cenſetur longo tempore durare. In dubio, prudentis judicio, ac perpenſis ſimul circumſtantiis ſpectanda eſt moræ hujus longitudo, ratione cujus poſſit Epiſcopus cæteroquin ſpeciali facultate non præditus per ſe, vel per Deputatum a talibus Caſibus & cenſuris Bullæ Cœnæ abſolvere cum onere ſe ſiſtendi ceſſante impedimento. Videatur Viva hic *num. 6* & ſimul reflectatur, quod in Germania eo minor ſit difficultas, quo Epiſcopi majorem habent facultatem abſolvendi per ſe, & per alios.

PROPOSITIO IV.

8. *Prælati Regulares poſſunt in foro conſcientiæ abſolvere quoſcumque ſæculares ab hæreſi occulta, & ab excommunicatione propter eam incurſa.*

DECLARATIO.

Quod Prælati Regulares poſt Bullam Cœnæ Domini non habeant amplius facultatem in foro conſcientiæ abſolvendi ſæculares ab hæreſi occulta, clare patet ex terminis propoſitionis damnatæ; Utrum vero idem de aliis caſibus Bullæ Cœnæ ſentiendum ſit, adhuc dubitari poſſet. Ratio dubitandi eſt, quia propoſitio iſta damnata præciſe illis adimit poteſtatem abſolvendi ab hæreſi occulta quoad ſæculares; ergo quoad alios caſus videtur eandem adhuc concedere. Reſpondetur tamen, hanc facultatem etiam quoad alios caſus Bullæ Cœnæ, quamvis non per hanc propoſitionem, attamen per ipſam Bullam Cœnæ, Prælatis Regularibus, æque ac Epiſcopis adimi; quia memorata Bulla §. finali expreſſe abrogat omnia indulta, & Privilegia Regularium quoad hanc abſolutionem, uti recte notat noſter Sabinus Bononienſis in ſuæ Lucis moralis appendice, ſeu brevi notitia &c. *Quæſt. num. 4.* Videatur Reiffenſtuel *Tract. 13.* Theolog. Moral. *Diſt. 2. poſt num. 75. Addit. VI.*

9. Quæres, An Prælati Regulares ſaltem non habeant facultatem per ſe, vel per ſuos ſubſtitutos abſolvendi ſæculares in foro interno ab hæreſi occulta, aliove peccato in Bulla Cœnæ reſervato, ſi talis Caſus ob interveniens impedimentum conformiter dictis *num. 5.* & ſeqq. ex Papali fiat Epiſcopalis? *Reſpondeo*, extra imminens periculum mortis negative: quamvis non deſint Doctores affirmativam tenentes. Ratio mea principalis eſt; quia in caſu intervenientis impedimenti ſummus Pontifex *c. de cætero*, & cap. *Ea noſcitur*, ac alibi *de ſententia excommunicationis* ſolummodo Epiſcopis quoad ſuos ſubditos dat hanc facultatem: ergo non Prælatis Regularibus quoad ſæculares extraneos. Videatur Reiffenſtuel *Lib. 5. Decretal. Tit. 7. §. 8. num. 396.* qui tamen *num. 97.* adjungit, quod, ſi adeſſet impedimentum adeundi non tantum Pontificem, verum etiam Epiſcopum, ſeu alios ſpeciali hac facultate præditos, poſſit talis habens caſum Bullæ Cœnæ a quovis Confeſſario approbato abſolvi.

10. Inſuper pro praxi Confeſſariis ſpeciali hac facultate abſolvendi equidem non præditis adhuc deſervire poterit, diverſas poſſe influere circumſtantias, propter quas talis hæreſis, vel alius caſus ne quidem amplius cenſeatur comprehendi ſub caſibus Bullæ Cœnæ, & ſic conſequenter

ter possit absolvi quoque ab aliis. Enumerantur utilissime dictæ circumstantiæ a Viva hic *num. IX. Imprimis*, si hæresis, vel alius casus in Bulla Cœnæ reservatus fuerit tantum internus: nam Ecclesia de facto mere interna, præsertim eum annexa excommunicatinne, non solet reservare. *Secundo*, si peccatum tale exterius positum sit tantummodo leve, quamvis internum foret grave. Sic a pari juxta Cardin. de Lugo, Suarez, & alios, si percussin Clerici consideratis omnibus circumstantiis adhuc fuerit revera levis non incurretur excommunicatio lata in percussores Clericorum, quamvis talis babuisset intentionem data opportuna occasinne graviter percutiendi, adeoque talis percussor posset absolvi a quolibet Saeerdote. *Tertio*. Si prudens foret dubium, utrum peccatum commissum comprehenderetur sub Casibus Bullæ Cœnæ: nam *Odia sunt restringenda, & favores amplinandi. Regula 16 Juris* in 6. *Quarto*. Si ignorantia non crassa, aut supina a committeete peccatum, ignoretur excommunicatio peccatn annexa: nam stante hae igaorantia peccans non censetur contumax, sicque excusari a censura, propter quam talis casus ie Bulla Cœnæ reservatur. *Quinto*. Si e. g. hæresis, alias ie Bulla Cœnæ reservata, fuerit præcise externa, non tamen interna, puta, si quis ex metu, vel vehementi ira quædam verba hæretica protulerit, licet interne in intellectu non sic erediderit: nam quamvis talis in foro externo præsumeretni hæreticus; in forn tamen conscientiæ non esset talis, sicque jnxta Toletum, Suarez, Sanchez, nostrum Matthæuccium, & alios non incurreret Casnm reservatum in Bulla Cœnæ licet cæteroquin graviter peccaret, contra confessinnem externam fidei. Plura adhuc circa hanc materiam vide apud Reiffenstuel *Tract. 4. Dist. 4. Quæst. 3.*

PROPOSITIO V.

11. *Quamvis evidenter tibi constet, Petram esse hæreticum, non teneris denuntiare, si probare non possis.*

DECLARATIO.

Ratio; cur hæc prnpositio fuerit damnata, est, quia talis denuntiator ab omni periculo pœnæ talinnis, aliave immnnis est; qunniam coram tribnnali sacræ Inquisitionis (apud quod, ubi viget, illa denuntiatio fieri debet) hoc crimen non tenetur probare tanquam actor, sed tantum deponere, qnod audivit veluti testis, ac sufficit præfato sacro Tribunali hæc denuntiatio saltem ad diligentiam adhibendam pro ulteriori inquisitione, & ponendis Cautelis. Ita Felix Potestas *tom. 2. num. 595.* & Viva hic, ambo Itali.

An autem etiam in Germania, ubi noe viget sacra Inquisitio, & ubi hæretici cum Catholicis permixti vivunt, sit facienda denuntiatio Episcopis cum tanto rigore, & quando erimen hæresis probari nequit, examinat la Croix, *Lib. 2. num. 215.* atqne inclinat in negativam, quando exinde noe imminet periculum grave seductionis aliorum &c. dum autem ipsi objicitur allegata propositio damnata, ait, illam esse intelligeedam tantummodo quoad lnca, in quibus viget officium Inquisitionis, seu nbi Bullæ in tanto rignre nsn receptæ sunt; non antem quoad Germaniam fuisse cum tanto rignre receptas, testansur plures Viri eximie docti.

12. Dixi autem eotanter: *La Croix inclinat in negativam, quando NB. exinde non imminet periculum grave seductionis aliorum &c.* nam stante gravi periculo perversionis aliorum, quis non snlem jure positivo, sed etiam ex Lege natnrali obligatns esset ad talem denuntiationem, cum quodlibet membrum teneatur sub gravi avertere notabile damnum, vel grave periculum notabilis damni Reipublicæ, quantum potest, etiam cum aliquo incommodo proprio. Censetur autem tale grave periculum seductionis semper adesse, si similes hæretici fuerint Pastores, vel alii Emissarii in terris Catholicis Romani Imperii occulte latentes, & nescio quos libellns venenatos ie abscondito ie populum spargentes, prout misera sæpius, & quidem novissime docuit experientia.

13. Quæres I. An apud talem Hæreticum, respectu eujus imminet perieulum seductionis aliorum, teneatur quis ante denuntiationam præmittere aliquam correctionem Fraternam? Ratio dubitandi est, quia ipsemet Christus hunc ordinem correctionis præscripsisse Matth. cap. 18. v. 15. & seqq. *Si peccaverit in te Frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipsum solum &c. Si autem te non audierit, adhibe tecum adhuc unum, vel duos &c. quod si non audierit eos, dic Ecclesiæ.* Hoc tamen non obstante, Respondeo eum nostro Matthæuccio *in Cautela Confessarii Lib. 1. cap. 4. num. 3.* absque prævia hac fraterna correctione faciendam esse denuntiationem talis periculosi hæretici, partim quia præmissa etiam hac privata correctione remaneret gravis formido, atque prudens dubium, utrum exinde se emendet, & non potius cum majori deinceps cautela venenum hoc ulterius in occulto diffundat non sine gravi Reipublicæ Cathnlicæ detrimento; quo stante prudenti dubio semper magis ad bnnum totius Communitatis; quam ad particulare ejusdem membrum respici debet: partim quia ordo correctinnis singularis præmittendæ non concernit crimina Reipublicæ noxia, sed particularia, seu privata, uti apud Matthæuccium *loc. cit.* in terminis docet D. Thomas 2. 2. *q. 33. art. 1. in corpore ad 3.* ibi taliter loquitur. *Quando imminet periculum multitudini, non habent ibi locum hæc Verba Domini* (nimirum: si peccaverit in te Frater tuus &c.) *quia tunc frater peccans non peccat in te tantum, &c.*

14. Quæres II. An similem hæreticum quis teneatur denuntiare, si non certo sciat, eum periculose dilatare hoc venenum, sed id tantummodo ab aliis andierit? Ratio dnbitandi est; quia in hac propositione damnata solnmmodo fit mentio de illis, qni *evidenter* sciunt, talem esse hæreticum, & tamen non denuntianr; eo quod nnn possint probare; atqui ille, qui tantum ab aliis audivit, exinde non evidenter scit, utrum dicta hæc aliorum e parte rei sint vera, nee ne? ergo. Responden ad hoc dubinm. Quamvis talis inrermittens denuntiationem non incideret in hanc propositionem damnatam ob causam in ratinne dubitandi allatam; tenetur nihilnminus, si a Viris fide dignis intellexerit, similem periculosum hæreticum (nibil tamen augendo; vel minuendo ex propriis) denuntiare. Ratio est partim, qnia si manifestantes sunt viri fide digni, manet adhuc grave periculum notabilis damni a quadam communitate Catholica incurrendi, ubi etiam ex lege naturali Charitatis vel justitiæ, præscindendo a particularibus constitutionibus, Bonum commune præponendum est bono privato: partim quia in Edicto apud Dianam *Part. 4. Tract. 5. Resolut. 29.* videndo, præcipitur denuntiatio, *si quis sciverit, vel audierit ea delicta*. Et ita sentiunt apud Dianam *loc. cit.* Fagundez, Thomas a JESU, Rodriquez, Portell. &c. Quinimo Diana *loc. cit.* quoad simile vitium Reipublicæ summe noxium vult, ut debito loco indicetur, quamvis nesciatur positive, utrum manifestantes sint fide digni, nec ne, ubi tamen nil addi debet, per aliquam anaesin, nec positive credi, quod E. G. in simili casu qnis sit talis Emissarius; ntpote eum necdum habeatue grave fundamentum id asserendi; proderit tamen similis denuntiatio ad ulteriorem indagationem in re ista præ aliis Reipublicæ noxia cum summa prudentia, cautela, & circumspectione taliter instituendam, ut tamen exinde indicatus apud alios, qui juvare nequeunt, non diffametur, antequam in majorem notitiam criminis per fundamenta graviora deveniatur.

PROPOSITIONES VI. & VII.

15. VI. *Confessarius, qui in Sacramentali Confessione tribuit pœnitenti Chartam postea legendam in qua ad venerem invitat, non censetur sollicitasse in confessione, ac proinde non est denuntiandus.*

VII. *Modus evadendi obligationem denuntiandæ sollicitationis est, si sollicitatus confiteatur cum sollicitante, hic potest ipsum absolvere absque onere denuntiandi.*

DECLARATIO.

Pro facilioti utriusque damnatæ propositionis intellectu tria occurrunt notanda, quorum *primum* est, quod Gregorius XV. sapientissime perpendens, quanta mala ex sollicitatione ad turpia in confessinnali sequantur, severissimam contra tales Sollicirantes emanare fecerit Bullam, incipientem, *Universi Dominici Gregis* & anno 1622. 30. Aprilis editam. In hoc omnes Sacerdotes Sæculares, & Regulares denuntiari mandat. I. *Qui* (sunt formalia Bullæ) *personas, quæcumque illæ sint ad inhonesta sive inter se, sive cum aliis quomodolibet perpetranda in actu Sacramentalis Confessionis. II. sive ante, vel post immediate, seu III. occasione, vel prætextu Confessionis hujusmodi, etiam Sacramentali Confessione non secuta, sive IV. extra occasionem Confessionis in Confessorio* (seu Confessionali) *aut loco quocumque, ubi Confessiones Sacramentales audiantur, seu ad Confessionem audiendam electo, simulantes ibidem Confessiones audire, sollicitare, vel procurare tentaverint, aut cum eis illicitos, & inhonestos sermones, sive tractatus habuerint.*

16. Notandum II. Quod hæc denuntiandi obligatio sollieitatis ideo tam exacte fuerit imposita, partim ut similia enormia delicta, si quæ fianr, rigidissimis castigentur pœnis: partim nt ea perpetrantes non solum emendentur, verum quoque alii, videntes indeclinabilem talium delictorum denuntiationem, in futurum a gravissimo hoc peccato coerceantur, & deterreantuv: partim ut periculo prostitutionis alienjus sacræ communitatis, aut vilipensionis Sanctissimi Sacramenti Pœnitentiæ efficacius in futurum præcaveatur. Et licet dicta Bulla Gregoriana in Germania, nbi non viget Tribunal Inquisitionis, dicatur non ubique recepta; adbue tamen tales ibidem in Confessionali sollicitatæ personæ, si non *vi hujus Constitutionis*, ad minus *ex Lege Charitatis* tenentur ad denuntia-

tionem, saltem in illis circumstantiis, in quibus denunti- anti ex una parte non imminet prudens periculum gravis exinde damni; ex altera vero ex omissione denuntiationis Bonum publicum subit periculum prostitutionis ob tale membrum putridum alias incurrendæ: nam, si obligor ex fraterna Charitate, dum facile possum avertere vere grava periculum, notabilis damni a privato, multo magis id procedit respectu alicujus integræ Communitatis: ordinata enim Charitas exigit, ut Bonum commune præferetur bono privato, præsertim respectu talis membri putridi, apud quod privata correctio non proficit *ordinarie* loquendo; ubi in dubio secundum ordinarie contingentie judicari debet, maxime quando agitur simul de periculo Boni publici. Cæterum redeundo iterum ad Bullam Gregorienem, ut vim, & efficaciam sanctissimi Intenti Summi Pontificis elidant, & eludant, varii varia excogitarunt, inter alia dicendo, cessare hujusmodi obligationem denuntiandi, quando sollicitans pœnitenti dat schedam ad turpia allicientem primum postea legendam; vel si ex parte post persona sollicitata ipsimet huic sollicitanti confiteatur &c. quam utramque evadendi viam Alexander VII. præclusit damnando antedictas duas propositiones.

17. Notandum III. Ex hac ipsa Constitutione Gregoriana, uti etiam ex præced. num. 13. & 14. luculenter erui, quod præmissa correctio Fraterna privata non sit semper de præcepto Divino, quoad delicta Communitati valde noxia; nam alias neque Summi Pontifices immediatam denuntiationem Superiori, intermisso illo ordine faciendam, potuissent præcipere; cum nec ipsi aliquid agere queant contre præcepta Divina. Porro in dubio, quænam crimina Communitati sint valde noxia, Superiorum est; ea declarare, & subditorum sese humiliter Eorum judicio submittere, nisi evidenter constet de injustitia Legis, quæ præsumi neutiquam debet, præsertim quando aliunde de Scientia, prudentie, & pietate Legislatorum constat: alias profecto brevi bonus Ordo laudabilis Gubernationis, & rectæ subordinationis Caput inter & membra in alique Republica subverteretur, uti recte observant melioris notæ Doctores, Canonistæ, Theologi, & ex parte etiam Ascetæ tractando de obedientia. Nec credant subditi similis Communitatis suggestioni diabolicæ; quasi nimirum illico denuntiationibus adhibeatur fides, & ad executionem pœnæ etiam coram Deo Innocens trahatur. Absit hoc præsumere de prudentia Superiorum, qui prævie omnes circumstentias denuntiati, ipsius modi denuntiandi &c. bene perpendere, ac potius conservationem Boni publici, & evitationem delicti, quam confusionem delinquentis respicere debent. Ulteriora adhuc circa hanc materiam vide in Theologia Morali P. Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 8. *Quæst.* 5. Vel in casu aliquo extraordinario apud nostrum Felicem Potestl. in suo *Examine Ecclesiastico Tom.* 2. *per totum*.

PROPOSITIO VIII.

18. VIII. *Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem Missa licite accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post decretum Urbani VIII.*

DECLARATIO.

Urbanus VIII. in suo Decreto, *Cum sæpe contingat &c.* de celebratione Missarum §. 2. mandavit, & præcepit *sub obtestatione Divini judicii, ut absolute tot NB. Missæ celebrentur, quot ad rationem attributæ Eleemosynæ præscriptæ fuerint, ita, ut alioquin ii, ad quos pertinet, suæ obligationi non satisfaciant; quin imo graviter peccent, & ad restitutionem teneantur.* Ex quo consectaneum videtur, non posse pro una Missa duplex stipendium recipi, sed esse obligatorium danti E. G. stipendium proportionatum pro una Missa omnes ejusdem fructut applicare. Ast non defuerunt Theologi, etiam post dictum Decretum cum Molfesio, & Bartholomæo de Angelis, distinguentes inter fructum specialem, & specialissimum, quoad primum concedunt conformiter Decreto Urbani VIII. eundem applicari debere ex integro ad intentionem dantis stipendium; negant autem quoad fructum specialissimum, quem putant posse in eadem Missa attribui alteri, & novum desuper recipi stipendium. Ubi notat, quod fructus *specialis*, seu medius is dicatur, qui cedit in bonum illius, pro quo sacrificium offertur; *specialissimus* autem, qui cedit in bonum celebrantis, unde etiam a nonnullis vocatur fructus personalis. Utrum autem hic ultimus possit etiam pro altero applicari, valde dubium, & inter Theologos controversum est. Insuper nescitur determinate an fructus specialissimus in suo valore, sit æquivalens fructui speciali; ubi Fill. & Nav. apud Vive hic existimarunt, fructum specialissimum trium Missarum æquivalere fructui medio unius Missæ. In hac itaque sententiarum incertitudine merito damnata fuit opinio eorum, qui in non leve præjudicium petentium pro stipendiis certas Missas putarunt, posse pro una Missa duplicatum recipi stipendium, unum pro medio, & alterum pro fructu specialissimo. Vide Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 5. *num.* 52. *& seqq.*

PROPOSITIO IX.

19. *Post Decretum Urbani potest Sacerdos, cui Missæ celebrandæ traduntur, per alium satisfacere, collato illi minore stipendio, alia parte stipendii sibi retenta.*

DECLARTIO.

Summus Pontifex Urbanus VIII. loco superius allegato §. 4. *Omne damnabile lucrum ab Ecclesia removere volens, prohibuit Sacerdoti, qui Missam suscepit celebrandam cum certa Eleemosyna, ac eamdem Missam alteri, parte ejusdem Eleemosynæ sibi retenta, celebrandam committat.* Merito itaque damnata est Doctrina eorum, qui hanc ipsam sententiam adhuc post dictum Decretum Urbani VIII. defendere præsumpserunt; cum tamen ordinarie loquendo dantes stipendium habeant intentionem, ut illud celebranti Missam, prout datum est, attribuatur, non autem alteri respectu cujus singularem non habent obligationem. Videatur desuper cum suis exceptionibus Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 15. *n.* 95. *& seqq.*

PROPOSITIO X.

20. *Non est contra justitiam pro pluribus Sacrificiis stipendium accipere, & Sacrificium unum offerre; neque etiam est contra fidelitatem, etiamsi promittam, promissione etiam juramento firmata, danti stipendium, quod pro nullo alio offeram.*

DECLARATIO.

Ex Infinito valore Sacrificii Missæ Thomas Hurtadus apud Viva hic, & nonnulli alii apud Mendo *Dissert.* 13. *Quæst.* 5. deduxerunt, non esse contra Justitiam, pro pluribus stipendiis etiam congruis, unicam tantummodo offerre Missam; quia ob infinitatem valoris Sacrificii nullus ex aliorum consortio patitur detrimentum, sed tantumdem accipit, quantum accepisset, si pro se solo fuisset oblatum Sacrificium; quoniam exinde Thesaurus ille infinitus non exhauritur. Sed contra est *primo* quod etsi Sacrificium sit suo modo infiniti valoris, quantum est in se, & sic in actu primo, non autem sit tale in ordine ad nos, & in actu secundo, id est DEUS non voluit nobis infinito modo applicare. Simili distinctione expediuntur Hæretici, quando Catholicis objiciunt, quod merita Christi sint infiniti valoris, adeoque merita nostra nihil amplius contribuere possint in ordine ad vitam æternam consequendam. Contra est *secundo*, quod Urbanus VIII. juxta formalia n. 17. allegata expresse dicat, talem *graviter peccare, & ad restitutionem teneri*: ergo signum est, quod peccaverit contra justitiam; quomodo enim alias teneretur ad restitutionem? Vides igitur, quam merito hæc propositio fuerit damnata.

PROPOSITIO XI.

21. *Peccata in confessione omissa, seu oblita ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam non tenemur in sequenti confessione exprimere.*

DECLARATIO.

Hanc reperies apud Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 7. *n.* 45. Illud insuper pro aliquo peccatore gravi pluribus E. G. annis, vel omnino non, vel sacrilege confitente superaddo consolatorium, quod nimirum, si nunc serio pœnitentiam agat, omnia gravia peccata necdum directe remissa, quantum memoriæ occurrunt, clavibus Ecclesiæ subjiciat, & nihilominus non nulla ex oblivione ob multitudinem intermittat, quod (inquam) eadem ita sint indirecte remissa, ut juxta communiorem cum Suarez, Victoria, Dominico Viva, & aliis, non teneatur statim postea, quam primum memoriæ occurrunt, confiteri, sed sufficiat intentio eadem suo tempore clavibus Ecclesiæ subjiciendi; adeo quidem, ut, si intra illud spatium subitanea morte præoccupatus absque novo aliquo dolore obiret, adhuc salvaretur; supposito tamen quod non commiserit nova gravia peccata, nunquam adhuc indirecte remissa. Exinde Confessarius ad infirmum gravissimis subjectum peccatis vocatus, facile cognoscit, quidnam responderi debeat, si E. G. talis ægrotus deposita dolorosa peccatorum suorum confessione eundem taliter alloquatur: *Pater Reverende, quid mihi agendum, si in vestra absentia adhuc aliqua mihi incidant gravia peccata, ex oblivione pro nunc necdum confessa? & quorsum veniem, si, postquam similia delicta memoriæ occurrunt, subito phrænesi correptus, aut propter febrem acutam ratione privatus in tali statu in longam abirem æternitatem?*

nitatem? Tali gravi peccatori itaque, ne ex suggestione diaboli fiat pusillanimis, aut omnino in desperationem incidat, Confessarius confidenter reponat, eundem propter illa peccata jam indirecte remissa neutiquam fore filium perditionis, quamvis subitanea morte præoccupatus exspiraret, dummodo de facto habeat voluntatem seriam eadem, si quæ occurrerent adhuc ante mortem suam quantum moraliter potest, confitendi. Suadeat insuper anxio simili pœnitenti ægroto, ut, dum incidunt de novo similia gravia peccata oblita, conetur elicere contritionem, & vocare Confessarium: posito autem quod accelerata mors hos omnes bonos conatus in effectu impediret, pro consolatione subjungat, se neutiquam propter eadem tanquam jam indirecte remissa fore damnandum.

PROPOSITIO XII.

22 *Mendicantes possunt absolvere a Casibus Episcopis reservatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate.*

DECLARATIO.

Concessa olim dicabatur Regularibus mendicantibus &c. vel immediate, vel per communicationem Privilegiorum potestas absolvendi a Casibus reservatis Episcopalibus, uti inter alias deducunt ex Bulla Pauli III. *Cum inter* edita annos 1545. Et quamvis multi Locorum Ordinarii contenderent, hanc facultatem a Gregorio XIII. fuisse iterum sublatam, aliefatus tamen Summus Pontifex apud Viva hic anno 1583. ipsemet declaravit contrarium. Successu autem temporis Urbanus VIII. expresse prohibuit, ne Regulares deinceps virtute suorum Privilegiorum absolverent a Casibus Episcopo Reservatis.

Hoc tamen Decretum aliqui Regulares ex variis Rationibus non satis solidis quoad suum Valorem revocarunt in dubium, sustinentes, illam facultatem absolvendi adhuc subsistere, quam tamen doctrinam in præsenti reprobavit Alexander VII. & denuo Clemens X. per Bullam *Superna* &c. editam 21. Junii anno 1670. Videantur de Casibus Episcopo reservatis plura apud Reiffenstuel. *Tract.* 14. *Dist.* 7. *Quæst.* 2.

PROPOSITIO XIII.

23. *Satisfacit præcepto annuæ Confessionis, qui confitetur Regulari, Episcopo præsentato, sed ab eo injuste reprobato.*

DECLARATIO.

Dato etiam, quod ante Concilium Tridentinum Bonifacius VIII. in Bulla *Super Cathedram*, & Clemens V. in Clementina *Dudum de Sepulturis*, concessissent, uti plurimi volunt, quod Regulares Ordinariis præsentati, & ab ipsis injuste reprobati, habeantur eo ipso pro approbatis, Pontifice eosdem pro tunc admittente; hæc tamen sententia videbatur correcta per Concilium Tridentinum *Sess.* 23. *de Reformat. c.* 15. ubi ad evitanda varia incommoda absolute statuit, ut nullus Regularium deinceps Confessiones sæcularium absque Episcopi approbatione excipere *queat Privilegiis & consuetudine quacunque etiam immemoriali non obstantibus*: quod ipsum Decretum cum expressa annullatione omnium, & singulorum privilegiorum roboravit Urbanus XIII. Bulla *Cum sicut accipimus* &c. Quoniam igitur tanquam necessarium quodpiam requisitum desideratur approbatio Episcopi, eadem absente; etsi injuste denegata absolvi non poterunt sæculares, quamvis Episcopus injuste negans peccaret. Videatur Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 8. *Quæst.* 1. *cum appendice*.

PROPOSITIO XIV.

24. *Qui facit Confessionem voluntarie nullam; satisfacit præcepto Ecclesiæ.*

DECLARATIO.

Explicatio hujus propositionis jam invenitur apud Reiffenstuel. *Tract.* 10. *Dist.* 3. *n.* 10. Solummodo adhuc quæri posset, an supposita probabilitate illius sententiæ, quod Sacramentum Pœnitentiæ possit esse validum, & informe, an (inquam) stante probabilitate hujus sententiæ satisfaciat præcepto annuæ Confessionis, qui recepit hoc Sacramentum tanquam validum, sed informe? ubi Suarez, Dicastilo, Medina, ac Sotus respondent affirmative, ea ratione; quia Ecclesia injungens receptionem annuam hujus Sacramenti videtur præcipere tantum ejusdem valorem non autem fructum. Saltem hæc Responsio non videtur comprehendi sub Propositione damnata.

PROPOSITIO XV.

25. *Pœnitens propria auctoritate substituere sibi alium potest, qui loco ipsius Pœnitentiam adimpleat.*

DECLARATIO.

Regula illa 68. Juris 6. *Potest quis per alium, quod potest facere per se ipsum*, non procedit in iis, in quibus ex speciali ratione exigitur industria personæ, seu actio personalis, uti fit regulariter in satisfactione Sacramentali imposita partim ad novæ vitæ custodiam, partim ad præteritorum peccatorum vindictam, atque Castigationem. Sic etiam in multis aliis, puta in jejunio, recitatione Horarum Canonicarum, vel auditione Missæ nequit substitui alius, qui pro nobis his præceptis satisfaceret. Vide Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 10. *n.* 55.

PROPOSITIO XVI.

26. *Qui Beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem, non approbatum ab Ordinario.*

DECLARATIO.

Ut quis agere queat Confessarium juxta Concilium Tridentinum *Sess.* 23. *cap.* 15. Unum ex his tribus necessario requiritur, nimirum, ut *vel* curatum Beneficium obtineat, quo concesso censetur eo ipso etiam concessa cum approbatione jurisdictio in concreditas oves, *vel* ut ab Episcopo per examen, *vel* si hoc non videbitur necessarium, alias idoneus judicetur, sicque approbationem, quæ gratis debetur, obtineat: ergo Curatus non poterit sibi eligere pro Confessario aliquem simplicem Sacerdotem; cum ille simplex Sacerdos nec habeat curatum Beneficium, nec sit pro excipiendis Confessionibus ab Ordinario approbatus. *Videatur Reiffenstuel Tract.* 14. *Dist.* 8. *n.* 14. & 15.

PROPOSITIO XVII.

27. *Est licitum Religioso, vel Clerico calumniatorem gravia crimina de se, vel de sua Religione spargere minantem occidere; quando alius modus defendendi non suppetit: uti suppetere non videtur, si calumniator sit paratus vel ipsi Religioso, vel ejus Religioni publice, & coram gravissimis viris prædicta impingere, nisi occidatur.*

DECLARATIO.

Juxta dicenda, ne Laicis quidem est licitum occidere calumniatorem; nam inter damnatas ab Innocentio XI. Propositiones ordine trigesima sic sonat: *Fas est viro honorato occidere invasorem, qui nititur calumniam inferre, si aliter hæc ignominia vitari nequit*: ergo multo minus id licebit Religiosis, vel aliis Clericis, qui honoribus mundanis nuntium remiserunt, ut vestigiis Christi inhærentes Ejusdem mansuetudinem, & lenitatem imitarentur: Unde falsum adeo est, quod Clerici occidendo defendant proprium, vel Religionis suæ honorem; quin potius e contrario eundem apud viros prudentes, & DEUM timentes exinde deperdant. Exhibuisset Filio Pater Cœlestis ad defendendum honorem suum plus quam duodecim Legiones Angelorum, si rogasset, Matth. c. 26. ℣. 23. Ast noluit; & numquid propterea honor Ejusdem fuit diminutus? Absit. Dantur longe alia remedia honorem hunc defendendi; quare propositio ista merito fuit damnata, utpote laborans falsissimo supposito, Vid. Reiffenstuel *Tract.* 9. *Dist.* 3. *n.* 23. & *seqq. cum quinque additionibus*.

PROPOSITIO XVIII.

28. *Licet interficere falsum accusatorem, falsos testes, ac etiam Judicem, a quo iniqua certo imminet sententia, si alia via non potest innocens damnum vitare.*

DECLARATIO.

Non apparet ullum solidum fundamentum, cur talis accusatus possit occidere accusatorem, aut testes, vel Judicem: nam vel talis accusatus probare potest iniquitatem accusantis, aut testium productorum, seu Judicis, vel non potest probare? *Si primum*: dantur alia Juris remedia, puta exceptionis, oppositionis aliorum testium pro se, appellationis &c. Quod si nequeat probare iniquitatem, ipsemet occidendo gravius incurreret periculum suæ propriæ vitæ per carnificem deperdendæ, cum similia homicidia ordinarie fiant palam saltem successu temporis. Accedit, quod, si illico liceret delatorem, testes, vel Judicem occidere ideo, quia delati judicant, sibi imminere periculum sententiæ sua opinione certo injustæ pauci invenirentur, qui cum tanto vitæ periculo veri-

veridicos testes, vel indifferentes Judices agere vellent non sine magno justitiæ vindicativæ, & ex consequenti Reipublicæ detrimento; cum facile homini in jure non perito, vel passione amoris proprii excæcato sententia possit apparere certo iniqua, dum aliis apparet eadem valde probabilis, vel etiam certe justissima. Videatur Reiffenstuel *loco superius citato*.

PROPOSITIO XIX.

29. *Non peccat maritus propria auctoritate occidens uxorem in adulterio deprehensam.*

DECLARATIO.

Ratio hujus damnationis est; quia talis occasio non tam sa haberet per modum moderaminis inculpatæ tutelæ, quam vindictæ, quæ privatis personis est interdicta juxta communem, & juxta illud Levitici cap. 19. V. 18. *Non quæras ultionem &c.* idque maxime verum si ex tali vindicta imminet periculum æternæ damnationis, uti in casu præsenti respectu uxoris adulteræ, si deprehensa in adulterio occideretur. Unde jam pridem ante dictam propositionem Nicolaus Papa *Can. Inter hæc 6. caus.* 33. *quæst.* 2. talem occisionem prohibuit, utpote quæ suspiciosis, & Zelotypis maritis portam aperiret contra omnem juris ordinem inauditas mactandi uxores. Neque Leges, quæ in contrarium solent allegari, tribuunt simili marito auctoritatem occidendi adulteram, sed tantummodo in foro externo admittunt remissionem illius pœnæ, quæ aliis homicidiis juxta jura esset infligenda &c. Vide Reiffenstuel. *loc. cit.*

PROPSITIO XX.

30. *Restitutio a Pio V. imposita Beneficiatis non recitantibus, non debetur in conscientia ante sententiam declaratoriam Judicis, eo quod sit pœna.*

DECLARATIO.

Jam eadem fusius data est a Patre Reiffenstuel *Tract.* 2. *dist.* 2. *additione post num.* 43. Item *Tract.* 6. *dist.* 1. *num.* 34. *de seqq. additionibus*, quorum Lectorem Brevitatis gratia remitto.

PROPOSITIO XXI.

31. *Habens Capellaniam collativam, aut quodvis aliud Beneficium Ecclesiasticum, si studio litterarum vacet satisfacit suæ obligationi, si officium per alium recitet.*

DECLARATIO.

Rosella, Lopez, Angelus & alii apud Sanchez *Lib.* 2. *cons. cap.* 2. *dub.* 62. docuerunt, posse in actualibus studiis a Beneficiatis studentibus satisfieri per alios recitationi Horarum Canonicarum: quia ob paritatem rationis potest quoque in simili casu satisfieri per alios obligationi residendi in loco Beneficii, *cap. fin. de Magistris*. Item pariformiter quoad Capellaniam collativam oneri Missarum. Sed contra est quod obligatio recitandi officium Divinum sit onus personale, sicut, auditio Missæ, nec detur Beneficium, nisi propter officium, prout etiam Concil. Trid. Sess. 24. de Reform. cap. 12. vult, *ut omnes Divina per se, & per alios compellantur obire officia*. Nec est paritas cum residentia; nam dum studia sunt incompatibilia cum residentia ordinarie loquendo, etiam leges quæ attendunt ad ordinarie contingentia, nolunt studentes ad residentiam obligare: e contra vero ordinarie non est incompatibilis cum studiis recitatio Horarum Canonicarum. Quod autem in Capellania collativa possit oneribus Missarum satisfieri per alios, provenit ex præsumpta voluntate fundatoris; ubi tamen quoad recitationem Horarum potius ex Concilio Tridentino, & consuetudine eruitur voluntas contraria: Unum adhuc adverte in præsenti, quod Capellania collativa, de qua mentionem facit propositio damnata, sit illa, quæ erigitur auctoritate Prælati Ecclesiastici: Quando vero relinquunt præcise Laici absque auctoritate Ecclesiastica bona sua cum eo onere, ut quotannis certa pensio detur alicui Clerico pro tot Missis celebrandis &c. vocatur Capellania non collativa, quæ nec proprie est Beneficium: unde obtinens talem Capellaniam non tenetur ad Horas Canonicas, nisi alias jam fuerit Subdiaconus, vel id singulariter in litteris fundationis exigatur.

PROPOSITIO XXII.

32. *Non est contra justitiam Beneficia Ecclesiastica non conferre gratis, quia Collator conferens illa Beneficia Ecclesiastica pecunia interveniente non exigit illam pro collatione Beneficii; sed veluti pro emolumento temporali, quod tibi conferre non tenebatur.*

DECLARATIO.

Loquitur hæc Thesis confixa de illis Beneficiis, respectu quorum Collator non est adstrictus ad unum certum, sed spectat ad liberum arbitrium ejusdem, utrum hunc velit alteri præferre. Itaque pro ipsa electione, seu determinatione unius præ altero volunt Auctores thesis confixæ cum Vincentio Candido *Tract.* 1. *de Benefic. Disquisit.* 18. *art.* 39. circa læsionem justitiæ aliquid exigi posse; cum id non petatur pro Beneficio, sed potius pro libera hujus præ altero electione, quæ electio utique pretio est æstimabilis, partim quia Collator se privat illa libertate, quam ante determinationem habuit: partim quia præ alio electus exinde magnum capit emolumentum, neque neglecto per hoc fit injuria, si præcedens interveniente pecunia præ ipso ad dictum temporale emolumentum ex electione proveniens determinetur: etenim eo ipso, quia libera est electio, nulli ex justitia quidquam debetur. Ita illi. Sed contra est, quod a parte rei prætextus iste sit palliata Simonia; cum in effectu detur, & accipiatur pecunia pro ipso Beneficio. Insuper per illam sententiam lata aperiretur porta sæpius excedendi terminos justitiæ distributivæ ac intromittendi cum maximo Ecclesiæ detrimento in Ecclesiastica Beneficia minus dignos & divites, exclusis dignioribus, & pauperibus. Falsum præterea est suppositum, quod electio illa unius præ alio sit pretio æstimabilis; cum Collator alicui, indeterminato saltem, debeat conferre Beneficium ex officio, & licet nullus ex determinatis habeat in dato casu jus ad ipsum Beneficium, habet tamen quilibet Jus, ut non petatur ab eo pecunia propter determinationem ad Beneficium. Nec dicatur, pecuniam a determinato dari sponte: Respondetur enim dari sponte coacte. Accedit adhuc, quod Ecclesia pariter habeat jus, ut a simili Collatore nullum temporale pro ipsa determinatione in maximum prædictæ Ecclesiæ detrimentum exigatur. Et plane, si ex eo, quod quis habeat liberum arbitrium determinandi unum præ alio, inferri posset, quod pro illa determinatione ad unum pecunias accipere valeat, tunc in casu, quo quis ex officio tenetur alicui pauperi nobili puellæ adaugendam dotem dare mille florenos, esse licite a Titia, quam eligit præ aliis in ordine ad dotem, accipere quingentos florenos; quia Titia malvult adhuc habere residuos quingentos, quam ut hæc summa non ipsi, sed alter puellæ conferatur. Vide Reiffenstuel *Tract.* 5. *Dist.* 3. *n.* 45

PROPOSITIO XXIII.

33. *Frangens jejunium Ecclesiæ, ad quod tenetur, non peccat mortaliter, nisi ex contemptu, vel inobedientia hoc faciat; puta quia non vult se subjicere præcepto.*

DECLARATIO.

Quod Ecclesia nequeat extra præcepta Divina quidpiam de novo sub peccato gravi præcipere, inquiunt quidem Acatholici *Cap. II.* jam refutati; at nullus Catholicorum id asserere audet, apud quos in confesso est, Ecclesiam posse sub gravi obligare, si velit; quæstio solummodo a nonnullis movebatur, utrum voluerit actu sub gravi peccato fideles ad jejunium servandum adstringere, necne? Ubi, quod fuerit Summorum Pontificum voluntas quoad jejunium æque, ac quoad reliqua Ecclesiæ præcepta, graviter obligandi, patet tum ex Canone, *non liceat. de consecrat. Dist.* 3. *& Can. Quadragesima Dist.* 5. tum ex ipsa damnatione hujus propositionis, quam non reprobasset, si non intendisset graviter obligare ad observantiam jejunii. Vid. Reiffenstuel *Tract.* 10. *Dist.* 2. *n.* 39.

PROPOSITIO XXIV.

34. *Mollities, Sodomia, Bestialitas sunt peccata ejusdem speciei infimæ, ideoque sufficit dicere in confessione, se procurasse pollutionem.*

DECLARATIO.

Adscribitur a Dominico Viva hic sententia illa, sub ista propositione contenta, Caramueli in sua Theologia fundamentali num. 1199. cui præter Armillam, & Canum adstipulatur Graffis cum decem Doctoribus Lovaniensibus. Contra tamen est, quod licet hæc tria turpissima sint contra unicam virtutem Castitatis, ipsi tamen opponantur secundum specie morali diversas ad invicem rectitudines. Vide Reiffenstuel *Tract.* 9. *Dist.* 4. *num.* 66. & 68.

PROPOSITIO. XXV.

35. *Qui habet copulam cum soluta, satisfacit Confessionis præcepto dicens: commisi cum soluta grave peccatum contra castitatem, non explicando copulam.*

DE-

DECLARATIO.

Nonnulli, qui tenent circumstantias præcise aggravantes non necessario exprimi debere in confessione, exinde intulerunt, intra speciem simplicis fornicationis non esse necessario indicandum, utrum fuerit exercita actualis copula cum soluta, vel solummodo intervenerint impuri aspectus, aut impudici tactus, vel etiam præcise impura desideria: etenim (uti sentiebant) tactus, aspectus, & ipsa copula, uti etiam desiderium respectu alicujus solutæ solummodo intra speciem fornicationis distinguuntur ad invicem secundum magis & minus, ac consequenter se habent per modum circumstantiarum aggravantium, quas juxta probabilem sententiam necesse non est confiteri: sicque sufficit in Confessione dicere E. G. *commisi cum soluta grave peccatum contra castitatem semel*; cum sic explicaretur species, & numerus: sicuti a pari in peccato furti ob eamdem rationem sufficeret in Confessione se accusare: *abstuli summam gravem semel*; non addendo, utrum fuerint centum vel mille floreni, quia hæ tantum sunt circumstantiæ aggravantes. Et ita docuerunt cum Caramuele in Theologia fundamentali *fundamento* 25. *num.* 45. nonnulli Recentiores Complutenses apud Turrianum *de Pænit. Quæst.* 9. *art.* 2. *disp.* 29.

36. Ast contra est, quod *Imprimis* Scotistæ illi, qui cum Reiffenstuel *Tract.* 1. *Dist.* 2. *q.* 4. actui externo adscribunt propriam aliquam bonitatem, vel malitiam, negent, actum internum, & externum fornicationis &c. non distingui ab invicem specie, quamvis ultro fateantur, has species ad invicem esse subordinatas, ita, ut actualem copulam præter impura desideria ordinarie etiam oscula, tactus impudici &c. præcedere, vel comitari, aut saltem brevi subsequi soleant; adeoque exprimens in Confessionali ipsam copulam sufficienter censeatur implicite exprimere desiderium, & tactus impudicos: quamvis econtra per alia verba in propositione damnata contenta: *peccavi contra castitatem cum soluta*, non sufficienter indicetur; utrum peccaverit vel solo impuro desiderio absque aliquo tactu impudico, vel præcise tactu impudico absque copula, vel demum per ipsam perfectam copulam fornicariam. Contra est *secundo*, quod etsi cum Viva hic, & plurimis aliis propugnetur in actu externo alicujus tactus impudici, vel actualis copulæ non relucere malitiam moralem specialem, & distinctam ab actu interno: adhuc tamen juxta præfatos Doctores exponi debeat a pœnitente, utrum solo desiderio, vel tactu impudico, aut etiam per ipsam copulam fornicariam peccaverit; quia alias non manifestaretur entitas actus, seu ipsum individuum peccati commissi: *Tenemur enim* (inquit Viva ferme in formalibus) *numerum peccatorum taliter explicare, ut unumquodque simul explicetur secundum individuationem suam, supposita, quod illa individuatio speciali alio, & alio modo* (prout contingit in præsenti) *participet ipsam malitiam specificam peccati. E. G. licet non teneamur aperire, num peccatum commissum contra Castitatem diu duraverit, vel qualiter fuerit intensum, eo quod hæc spectent ad circumstantias, non ad entitatem, seu substantiam actus: explicanda tamen est diversitas actuum eorum, qui diversimode peccati speciem participant; atque adeo explicandum est, num peccatum patratum cum soluta contra Castitatem fuerit merus tactus, vel an fuerit copula: cum hujusmodi duo actus in æstimatione morali per diversos modos individuandi contrahant eamdem speciem luxuriæ.* Ita Dominicus Viva.

PROPOSITIO XXVI.

37. *Quando litigantes habent pro se opiniones æque probabiles, potest Judex pecuniam accipere pro ferenda sententia in favorem unius præ alio.*

DECLARATIO.

Expositum jam fuit propositione XXII. quod obligatus ad aliquid agendum, seu conferendum nequeat propter liberam determinationem unius præ alio pecunias exigere, idque fortissime stringit apud Judicem, qui si stante utrinque paritate rationum posset inclinare in plus offerentem, eo ipso redderet sententiam venalem, quod in omni jure prohibetur, conformiter Baldo *in cap. super eo de Transact.* Item posset licite esse acceptator personarum; cum tamen *in judiciis non sit acceptio personarum habenda*, Juxta Reg. 12. Juris in 6. Quare in simili casu si nullus litigantium existat in possessione, & cæteroquin attentis omnibus circumstantiis rationes utrobique sint quasi æquales, Judex debet pro æqualitate dubii rem litigiosam inter litigantes dividere, vel si indivisibilis est, & uni datur, alteram medietatem saltem in æquivalenti secundo reddere, vel consensu partium arbitros statuere, aut alio modo inter litigantes (nisi ipsimet ad invicem amicabiliter se componere velint) transactionem proponere, uti recte Suarez, Herincx, Layman, Bannez, & Sporer, ac communior contra nonnullos apud Dianam *Part.* 2. *Tract.* 2. *Resolut.* 3. tenentes in tali casu posse judicem adjudicare causam, cui voluerit. Vide Reiffenstuel *Tract.* 5. *Dist.* 3. *n.* 61. *& seqq.*

PROPOSITIO XXVII.

38. *Si liber sit alicujus junioris, & moderni: debet opinio censeri probabilis, dum non constat rejectum esse a Sede Apostolica tamquam improbabilem.*

DECLARATIO.

Non hic reprobatur illa sententia, quæ defendit unum Auctorem omni exceptione majorem posse reddere aliquam opinionem extrinsece vere probabilem, cum Auctor omni exceptione major censeatur ille, qui est valde peritus juris naturalis, tum positivi, qui insuper ordinarie suas conclusiones solet gravibus firmare rationibus; & præterea fundamenta contraria bene discutere, atque veritatem potius, quam novitatem amare. Econtra vero illico, & absque ulteriori discussione censere aliquam opinionem vere probabilem præcise ex eo, quia liber est alicujus Junioris, & moderni, idem est, ac aperire januam omnibus laxitatibus. Quot enim sunt Auctores moderni novitatum potius, quam veritatum amatores! quot rationum pondera pro & contra adducta non æqua lance perpendunt! quot apud modernos scribendi libros pruritus, dum aliquam umbratilem, & mere speculative, non practice probabilem adinveniunt favorabilem rationem, ideo absque ulteriori examinatione actionem licitam pronuntiant! Ipsæmet propositiones a modernis Pontificibus damnatæ, quæ continebant sæpius doctrinam aliquot Juniorum Auctorum, testes nostri effati agere possunt. Revolve modernos Catalogos Librorum prohibitorum jussu Sacræ Congregationis Indicis impressos, ibique non solum antiquos, sed quoque Juniores reperies reprobatos. Nec refert, quod libri moderni de facto ordinarie non soleant vulgari Typis, nisi antea a Censoribus approbati: nam contra est, quod etiam de facto non raro ex culpabili negligentia superficialiter tantum similes libri, præsertim si fuerint grandiores, a Censoribus relegantur, vel ex humano respectu erga Auctores, & ex connivensia absque ulteriori rationum examine quædam dissimulentur. O! *si libri transirent per ignem rigorosi examinis, antequam imprimerentur, non haberemus tot propositiones damnatas, neque tot libros prohibitos!* Exclamat noster Sabinus Bononiensis in sua Luce morali *part.* 2. *ad finem* scribens in dictam propositionem damnatam.

PROPOSITIO XXVIII.

39. *Populus non peccat, etiamsi absque ulla causa non recipiat Legem a Principe promulgatam.*

DECLARATIO.

Teste Dominico Viva hic num. II. Cajetanus, Valentia, Filliucius, Lessius, Navarrus, & Sa contra Suarez, Vasquez, & alios docuerunt, acceptationem, & consensum populi esse essentiale requisitum ad Legis validitatem: ex quo haud dubie alii intulerunt, consequenter nec peccare populum, si absque ulla causa Legem Principis non recipiat, dummodo cæteroquin Auctoritatem ejusdem non contemnat. Ego quidem quoad Leges Civiles in Statu Democratico, in quo potestas ferendi Leges residebat penes populum, facile id admitto, conformiter Legi 32. *de quibus ff. de Legibus &c.* Quoad Leges vero Ecclesiasticas, & quoad Civiles in Statu Monarchico, & Aristocratico, ubi potestas ferendi Leges competit Principi, vel certis Optimatibus, omnino negandum existimo. Ratio est: quia loquendo de Constitutionibus Ecclesiasticis Christus Superioribus Ecclesiasticis dedit hanc potestatem independenter a consensu populi; quoad Leges autem Civiles in Statu Monarchico Populus Lege aurea in Imperatorem omne suum Dominium, & Potestatem contulit *L.* 1. *ff. de Const. Princip.* quod idem suo modo dici potuerit in statu Aristocratico in ordine ad Ducem, & primarios Optimates &c. juxta diversitatem Regiminis in tali Republica. Videatur Reiffenstuel *Tract.* 2. *Dist.* 1. *num.* 36. & in Jure Can. *Lib.* 1. *Decret. Tit.* 2. §. 6.

§. III.

Damnatæ aliæ quindecim Propositiones cum Decreto eas damnante referantur.

DECRETUM II.

ALEXANDRI VII.

Feria 5. die 18. Martii 1666. emanatum, in quo continuatur Damnatio.

In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Montis Quirinalis coram

coram SS. D. N. D. Alexandro Divina Providentia Papa VII. ac Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus, in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, a S. Sede Apostolica specialiter deputatis.

SAnctissimus D. N. post latum decretum die XXIV. Septemb. proxime elapsi, quo viginti octo Propositiones damnatæ fuerunt, examinatis sedulo, ac accurate usque ad hanc diem infrascriptis aliis, quadragesimum quintum numerum implentibus per plures in Sacra Theologia Magistros, ac per Eminentissimos & Reverendissimos DD. Cardinales adversus hæreticam pravitatem Generales Inquisitores eorum suffragia singillarim super unaquaque ipsarum audivit.

PROPOSITIONES.

29. In die Jejunii, qui sæpius modicum quid comedit, etsi notabilem quantitatem in fine comederit, non frangit Jejunium.

30. Omnes Officiales, qui in Republica corporaliter laborant, sunt excusati ab obligatione Jejunii, nec debent se certificare, an labor sit compatibilis cum Jejunio.

31. Excusantur absolute a præcepto Jejunii omnes illi, qui iter agunt equitando, utcumque iter agant, etiamsi iter necessarium non sit, & etiamsi iter unius diei conficiant.

32. Non est evidens, quod consuetudo non comedendi ova & lacticinia in Quadragesima obliget.

33. Restitutio fructuum ob omissionem Horarum suppleri potest per quascumque eleemosynas, quas antea Beneficiarius de fructibus sui Beneficii fecerit.

34. In die Palmarum recitans officium Paschale satisfacit præcepto.

35. Unico officio potest quis satisfacere duplici præcepto pro die præsenti & crastino.

36. Regulares possunt in foro conscientiæ uti privilegiis suis, quæ sunt expresse revocata per Concilium Trident.

37. Indulgentiæ concessæ Regularibus & revocatæ a Paulo V. hodie sunt revalidatæ.

38. Mandatum Tridentini factum Sacerdoti, sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali, confitendi *quamprimum*, est consilium, non præceptum.

39. Illa particula *quamprimum* intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.

40. Est probabilis opinio, quæ dicit, esse tantum veniale osculum habitum ob delectationem carnalem, & sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensus ulterioris, & pollutionis.

41. Non est obligandus concubinarius ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarii, vulgo *regalo*, dum deficiente illa nimis ægre ageret vitam, & aliæ epulæ tædio magno concubinarium afficerent, & alia famula nimis difficile inveniretur.

42. Licitum est mutuanti aliquid ultra sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus.

43. Annuum legatum pro anima relictum non durat plus, quam per 10. annos.

44. Quoad forum conscientiæ reo correcto, ejusque contumacia cessante, cessant censuræ.

45. Libri prohibiti, *donec expurgentur*, possunt retineri, usque dum adhibita diligentia corrigantur.

Quibus mature pensatis, idem Sanctissimus statuit, ac decrevit, prædictas Propositiones & unamquamque ipsarum, ut minimum tanquam scandalosas esse damnandas, & prohibendas, sicuti eas damnat, ac prohibet, ita ut quicumque illas, aut conjunctim aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputative, publice, aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, a qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice absolvi.

Insuper districte in virtute Sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi Fidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis, & status etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxim deducant.

Loco ✠ Sigilli.

JOANNES LUPUS *Sacræ Romanæ & Universalis Inquisitionis Notar.*

Anno a Nativitate D. N. JESU Christi millesimo sexcentesimo sexagesimo sexto, Indictione quarta, die vero 23. Mensis Martii, Pontificatus autem Sanctiss. in Christo Patris & D. N. D. Alexandri Divina Providentia Papæ VII. anno undecimo supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis & consuetis Urbis per me Carolum Melanam, ejusdem SS. D. N. Papæ & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

Romæ Typis Rev. Cameræ Apost. 1666.

§. IV.

40. *Damnatæ quindecim Propositiones explicantur.*

PROPOSITIO XXIX.

41. *In die jejunii qui sæpius modicum quid comedit, etsi notabilem quantitatem in finem comederit, non frangit jejunium.*

DECLARATIO.

Uti plura furta minuta unam summam gravem, ita plures modicæ comestiones constituunt unam notabilem quantitatem. Ratio est, quia in similibus moralibus, quæ parvitatem materiæ admittunt, datur inter partes aliqua unio moralis, ad complendum aliquod totum notabile graviter prohibitum: Sic E. G. plures partes non notabiles Officii Divini intra unum diem intermissæ faciunt tandem unam notabilem partem ejusdem, uti similiter plura opera servilia modica eodem festo sæpius replicata conficiunt tempus notabile. Duo tamen hic bene observanda occurrunt. *Imprimis* quod quantitas, ut dicatur notabilis, major debeat esse, si ponatur per plures actus interpolatos, quam si fiat simul unico actu, uti patet in materia de furtis. *Secundo*, quod debeat adverti per similia minuta deveniri tandem ad quidpiam notabile. Vid. Reiffenstuel *Tract.* 10. *Dist.* 2. *num.* 7. *& post. num.* 37. *additione II.*

PROPOSITIO XXX.

42. *Omnes Officiales, qui in Republica corporaliter laborant, sunt excusati ab obligatione jejunii, nec debent, se certificare, an labor sit compatibilis cum jejunio.*

DECLARATIO.

Eugenius IV. apud Silvestrum, Navarrum, & Tabiennam quoad præsens dubium sibi propositum expresse declaravit, eos duntaxat officiales a jejunio excusati, *qui laboriosa opera exercent*: ergo non omnes indifferenter, qui corporaliter laborant, erunt exempti ab observatione jejunii. Censentur autem *laboriosa opera* exercere *Fabri lignarii, Ferrarii, Fossores, Agricolæ opera ruralia exercentes, Textores pannorum, Figuli Lapidum, vel Fœni Sectores, Trituratores*, & omnes alii laborantes cum magna agitatione membrorum, in qua multi spiritus vitales consumuntur: non autem *Pictores, Scribæ, Sartores*, aliive, apud quos, ut artem suam exerceant, notabilis membrorum agitatio haud requiritur. In dubio inquiri poterit apud Tamburinum *Lib.* 4. *in Decalogum c.* 5. §. 7. vel apud Sporer in Præcepta Decalogi *Tract.* 3. *in Appendice Sect.* 4. *num.* 57. *& seqq.* aut apud Reiffenstuel *Tract.* 10. *Dist.* 2. *n.* 68. *& seqq.*

PROPOSITIO XXXI.

43. *Excusantur absolute a præcepto jejunii omnes illi, qui iter agunt equitando, utcumque iter agant, etiamsi iter necessarium non sit, & etiamsi iter unius diei conficiant.*

DECLARATIO.

Quoniam juxta proxime dicta ad jejunium obligantur opifices illi, qui non exercent laboriosam artem; a fortiori pariter adstringentur illi, qui iter breve instituunt ex oblectamento, & sine notabili defatigatione &c. Vid. Reiffenstuel *Tract.* 10. *Dist.* 2. *n.* 70. *&* 71. *cum Additione sequenti.*

PROPOSITIO XXXII.

44. *Non est evidens, quod consuetudo non comedendi ova, & lacticinia in Quadragesima, obliget.*

DECLARATIO.

Merito hæc propositio rejecta fuit, cum obligationem in Quadragesima abstinendi ab ovis, & lacticiniis Jura satis insinuent. Sic enim Can. *Denique* Dist. 4. D. Gregorius Papa inquit: *Par est, ut qui his diebus a carnibus animalium abstinemus, ab omnibus quoque, quæ sementinam trahunt originem Carnis, jejunemus: a lacte videlicet, Caseo, & ovis.* Item Can. 56. sextæ Synodi Trullanæ edentes in Quadragesima Lacticinia excommunicationi subjiciuntur. Intellige tamen id totum quoad loca, in quibus ex defectu ciborum

rum jejunalium legitimus usus contrarius non fuit introductus. Reiffenstuel *loc. cit. n. 9. & 10.*

PROPOSITIO XXXIII.

45. *Restitutio fructuum ob omissionem horarum suppleri potest per quascumque eleemosynas, quas antea Beneficiarius de fructibus sui Beneficii fecerit.*

DECLARATIO.

Ratio damnationis est, quie donatio, ipsam omissionem Horarum præcedens, fuit omnino liberalis, per quam res absolute donata transit in dominium pauperis donatarii, adeoque per eamdem non poterit satisfieri obligationi novæ, primum post hanc donationem supervenientis. Vide Reiffenst. *Tract. 6. Dist.* 1. *n. 34. & seqq. Additionibus.*

PROPOSITIO XXXIV.

46. *In die Palmarum recitans officium Paschale satisfacit præcepto.*

DECLARATIO.

Cum S. Pius V. in Bulla sua, ordinarie Breviariis præfixa, in virtute S. Obedientiæ injungat, ut non aliter Horæ Canonicæ recitentur, quam juxta ritum in Breviario præscriptum; consequens est, graviter peccari, si die Palmarum recitetur brevissimum Officium Paschale; quoniam sic plane notabiliter deflectitur a ritu Breviarii, & alias singulis diebus per totum annum absque gravi peccato possent dici brevissimæ Vesperæ Sabbati Sancti, & Matutinum succinctum Paschatis. Vid. Reiffenstuel *Tract. 6. Dist. 1. n. 60.*

PROPOSITIO XXXV.

47. *Unico Officio potest quis satisfacere duplici præcepto pro die præsenti & crastino.*

DECLARATIO.

Ex eo, quod in aliquibus Casibus per unicum actum satisfieri possit duplici præcepto, intulerunt nonnulli, quod etiam unico officio aliquis satisfacere queat duplici præcepto recitandi Horas, nimirum pro die præsenti, & crastino. Si quia enim auditione unius Missæ satisfacit, dum in Dominicam incidit simul Festum SS. Apostolorum Petri, & Pauli, quamvis in eo casu occurret duplex præceptum, nempe ratione Dominicæ, & ratione diei Festivi SS. Apostolorum, cur non pariformiter recitatione unius officii possit satisfieri duobus præceptis Ecclesiasticis, uni pro hodierno, & alteri pro crastino obligantibus? Sed contra est, quod dentur quoque non pauce, quibus non satisfit per unicum actum; sic enim unica solutione non extinguo duplex debitum, nec tempore Quadragesimæ unico jejunio satisfacio duplici præcepto jejunandi pro hodierno, & crastino die. Ratio est, quia nonnulla præcepta sont adeo affixa certo diei, ut quilibet dies habeat sibi annexam suam distinctam obligationem eom ipso die expirantem, nec in alium diem transferibilem: talia sunt præcepta jejunandi, & Horas Canonices recitandi. Vid. Reiffenstuel *Tract. 6. Dist. 1. n. 74.*

PROPOSITIO XXXVI.

48. *Regulares possunt in foro conscientiæ uti Privilegiis suis, quæ sunt expresse revocata per Concilium Tridentinum.*

DECLARATIO.

Non defuerunt Theologi, qui cum Henriquez, Virginio Alviset, & Brunone Chassaing censuerunt, Regulares Privilegiis suis, etiem explicite per clausulam *non obstantibus Privilegiis &c.* a Concilio Tridentino revocatis, adhuc uti posse, non quidem in foro externo, cum id vetitum fuerit a Gregorio XIII. ad vitanda inter Episcopos, & Regulares dissidia, sed præcise in foro interno, & conscientiæ. Ast hæc doctrina quoad Privilegia a Tridentino per clausulas derogatorias cassata (secus dic quoad alia) merito in præsenti fuit reprobata; cum Concilium Tridentinum, approbante Summo Pontifice, quædam Privilegia Regularium per clausulas derogatorias absolute, & indistincte revocaverit, ideoque non solum pro foro externo, sed etiam interno. Inter hæc per clausulas derogatorias specialiter revocata numerantur illa, quæ continentur *sess.* 23 *de Reform. cap.* 12 de promotione ad Presbyteratum ante inchoatum annum vigesimum quintum. Item ibidem *cap.* 13. de recipiendis duobus Sacris Ordinibus eodem die. Item *cap.* 15. de Confessionibus sæcularium excipiendis independenter ab approbatione Ordinarii &c. quæ omnia de facto nequeunt amplius a Regularibus etiem in foro interno practicari. Eodem modo cuncta Privilegia, quæ opponuntur dispositioni Concilii Tridentini quoad integram *sessionem vigesimam quintam de Regularibus*, censentur de facto abrogata, eo quod Concilium Tridentinum capite ultimo, seu *vigesimo dictæ sessionis* 25. expresse præceperit, ut omnia, & singula in superioribus decretis contenta observentur *non obstantibus eorum omnium, & singulorum Privilegiis, sub quibuscumque Verborum formulis conceptis &c.* Videatur utilissime Reiffenstuel in Jure Canon. *Lib. 5. Decret. tit. 33. præsertim* §. 6.

PROPOSITIO XXXVII.

49. *Indulgentiæ concessæ Regularibus, & revocatæ a Paulo V. hodie sunt revalidatæ.*

DECLARATIO.

Quod Paulus Quintus Pontifex anno 1606. die 23. Maji per Bullam: *Romanus Pontifex*, omnes & singulas indulgentias quibuscumque Institutis, & Personis Regularibus antecedenter directe, ac immediate concessas revocaverit, ac nonnullas novas substituerit, patet ex Theologia morali Patris Reiffenstuel *Tract.* 12. *Dist.* 3. *Quæst.* 6. Putarunt tamen nonnulli Academiæ Salmanticensis Doctores cum Rodriquez *Resol.* 77. *n.* 45. eas omnes indulgentias successu temporis iterum fuisse revalidatas, quam sententiam Alexander VII. in præsenti damnavit; cum nulla queat afferri Bulla nova, hanc generalem revalidationem clare, ac solide demonstrans.

50. Hoc tamen non obstante verum est, quod nonnullæ indulgentiæ post revocationem illam fuerint de novo vel a Paulo V. ipsomet, vel a Successoribus revalidatæ. Sic enim ob hanc rationem adhuc valet indulgentia plenaria concessa per Leonem X. Pauli V. Antecessorem tam Franciscanis, quam per communicationem Monialibus, Tertiariis, ac Cordigeris sub potestate, seu directione Generalis nostri constitutis, si Rosarium Franciscanorum septemplici decade constans recitaverint. Ubi Paulus V. anno 1609. apud Latusca V. *Indulgentia*, & in Rubricis nostris particularibus num. 89. (apud alios num. 90.) post suam revocationem generalem de novo concessit, & Innocentius X. in Brevi: *Exponi Nobis*, edito 15. Maji anno 1688. confirmavit. Eodem modo respectu superius memoratorum adhuc subsistunt maximæ illæ indulgentiæ Stationis Sanctissimi Sacramenti, vi quarum Fratres Minores (idem dic de Monialibus, Tertiariis, & Cordigeris superius indicatis) possunt teste Dominico Viva hic *n.* 8. lucrari ex concessione Leonis X. omnes indulgentias concessas Ecclesiis Romanis, Hierusalem, Compostellæ, & Portiunculæ, dummodo coram Sanctissimo Sacramento *sex Pater & Ave cum totidem Gloria Patri &c.* & ultimum quidem pro Sanct. Papa recitaverint, quem ingentem thesaurum per Paulum V. vel non fuisse revocatum, vel per Urbanum VIII. iterum revalidatum, testantur cum communi nostrorum Theologorum Rodriquez, & Quintenad. apud Viva hic. Idem tenent Rubricæ nostræ particulares *n.* 88. & 89. referentes singulare quoddam Breve Apostolicum Innocentii XII. die 19. Maji anno 1694. emanatum, quod incipit: *Debitum Pastorale*. Nec dictis contrarium existit Breve quodpiam aliud Innocentii XI. relatum a Patre Reiffenstuel Tract. XII. Dist. 3 Quæst 7. in quo Summus Pontifex §. *ac demum*, declarat, *omnes indulgentias concessas ante Breve Pauli V. editum* 23. *Maji anno* 1606. *Personis Regularibus quarumcumque Religionum, & Ordinum etiam Mendicantium esse nullius roboris & momenti*. Etenim altefatus expresse subjungit: *nisi fuerint deinde Romani Pontificis auctoritate innovatæ, aut confirmatæ*; inter quas computantur indulgentiæ superius adductæ. Cæteroquin tamen nequit ex dictis adhuc inferri sub terminis generalibus, *indulgentias a Paulo V. renovatas hodie esse revalidatas.*

PROPOSITIO XXXVIII.

51. *Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali, confitendi* quamprimum, *est consilium, non præceptum.*

DECLARATIO.

Concilium Tridentinum *sess.* 13 *de Eucharistia cap.* 7. quod Sacerdotes in specialem Reverentiam tremendi Missæ Sacrificii hæc ponit formalia: *Si necessitate urgente Sacerdos absque prævia confessione celebraverit NB. quamprimum confiteatur.* Cum autem *hæc confiteatur* non necessario videatur involvere præceptum, quin possit quoque importare præcise consilium; Villalobos. Machado, & Ledesma inclinabant potius ad consilium, quoniam juxta notam Regulam Juris; *odia oportet potius restringere, quam ampliare.* Sed contra est, quod communis usus, & DD. consensus magis per allagate verba indicet importari præceptum, quam con-

consilium, ut idipsum similiter Rubricæ Missalis clerins per verbum *debet* insinuare videntur, dum Trid. de defectibus dispositionis animæ ita legitur: *Si quis in casu necessitatis non habens copiam Confessoris in peccato mortali absque contritione celebret, graviter peccat. Secus, si conteratur: debet tamen, cum primum poterit, confiteri.* Vide Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 2. *n.* 33. *& seqq.*

PROPOSITIO XXXIX.

52. *Illa particula* quamprimum *intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.*

DECLARATIO.

Agnoscentes alii in illis verbis Concilii Tridentini *ly quamprimum confiteatur*, contineri quodpiem præceptum id adeo laxe explicarunt, ut in effectu non sit præceptum, sicque in re ipsa cum prioribus coincidant. Inquiunt enim præfatam particulam *quamprimam* intelligi, quando elias Sacerdos confitebitur suo tempore, puta dum iterum celebrebit Missam de novo. Sed contre est, quie taliter contra communem sensum Ecclesiæ hoc non esset speciele præceptum quoad Sacerdotes: quie etiam Laici habentes grave peccatum tenentur confiteri quando suo tempore communicabunt, hinc stante bac laxe declaratione æque parum Sacerdos, ac Lsicus peccaret, si in simili casu, nimirum post tres menses e Sumptione Eucharistiæ, cum sola contritione peracta computendos, confiteretur, posito nimirum, quod de novo post trimestre secrificare, & communicare vellet. Vide Reiffenstuel *loco superius cit.*

PROPOSITIO XL.

53. *Est probabilis opinio, quæ dicit, esse tantum veniale, osculum habitum ob delectationem carnalem, & sensibilem, quæ ex osculo oriatur, secluso periculo consensus ulterioris, & pollutionis.*

DECLARATIO.

Distinctio est faciende inter oscule ceuse amicitiæ juxte morem Patriæ contingentia & inter ea, quæ obiter hunt ex levitate animi absque delectatione aliqua. Item supposito etiam, quod oscule imprimentur ex aliqua delectatione, iterum ettendendum, num delectatio fuerit pure sensibilis, vel simul carnelis? Oscule amicitiæ juxte morem Patriæ possunt carere omni culpa. Oscula ex levitete animi plerumque sunt venialia, nii pariter oscule ex sole delectatione sensibili. Quod si vero pariter accedet delectatio cernalis deliberate impressa erunt mortalia; quie æque, imo magis dispo nunt ad copulem, quam sola delectatio morosa. Unde Summi Pontifices Clemens VIII. & Peulus V. epud Viva hic *num.* 1. jubent, Inquisitoribus Fidei denuntiari illos, qui esserunt, similie oscula, amplexus, aut tactus non esse peccata mortalia. Vid. Reiffenstuel *Tract.* 9. *Dist.* 4. *num.* 71. *& sequentibus ac præsertim Additionibus post num.* 78.

PROPOSITIO XLI.

54 *Non est obligandus concubinarius ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarii, vulgo* regalo, *dum deficiente illa nimis ægre ageret vitam & aliæ epulæ tædio magno concubinariem afficerent, & alia famula nimis difficile inveniretur.*

DECLARATIO.

Quod gravis peccator absolvi nequeet, nisi verum habeet propositum evitandi gravia peccata in futurum, extra controversiam est: nam *dolor, seu detestatio de peccato commisso cum proposito non peccandi de cetero*, est ex necessariis requisitis ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ juxte Concilium Trid. *Sess.* 14. *de Pœnitent. cap.* 3. *&* 4. Alia autem quæstio est, utrum concubinarius censeatur hebere verum tale propositum necessario ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ requisitum, quando equidem Confessario promittit, quod nolit amplius peccere cum sua concubine, non tamen eandem vult dimittere ex sequentibus motivis; quia nimirum nimis utilis est ad oblectamentum, vel quie alie famule nimis difficulter invenitur, vel quia epulæ ab alie famule præperatæ magno tedio ipsum afficerent, vel demum; quia ea absentia nimis ægre vitam ageret. In quibus, & similibus casibus Joannes Sancius cum Vivaldo apud Dianam *Part.* 2. *Tract.* 6. *Resolut.* 45 putat adesse edhuc verum propositum, & quod consequenter talis sit ebsolvendus toties quoties &c. quamvis etiem (quod mirari satis nequeo) nullus profectus eppareat. Sed contre est, quod motive similie necdum hominem talem carnalem constituant physice, vel moraliter impotentem ad dimittendam concubinam, sed potius sint venæ excusetiones, ques caro, & sanguis, ac cæcus amor subministrent. Unde nec signum prudenter credibile apud teles epparet, alicujus efficacis propositi, dum cœlum, & æternam Salutem, cujus amittendæ periculo manifesto se exponunt, talibus oblectamentis posthabere videntur. Dico *oblectamentis*: nam *ly Regalo* quod in propositione damnata pro excusetione proponitur, est teste Sabino Bononiensi hic nomen Hispanum, & latine sonat *blandimentum, delicium*, seu *suavitas epularum*. Vim inferent Venerei isti circe dimissionem Concubinæ effrœnatæ suæ passioni, & palpabiliter experientur assistentem sibi gratiem Divinam; nam *Regnum Cœlorum vim patitur & violenti rapiunt illud.* Matth. cap. 11. v. 12. Vide Reiffenstuel susius de hac materie egentem. *Tract.* 14. *Dist.* 8. *Quæst.* 4. *cum Additionibus.*

PROPOSITIO XLII.

55. *Licitum est mutuanti aliquid ultra sortem, si se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus.*

DECLARATIO.

Ipsimet contractui mutui intrinsece inest, se in gratiam mutuetarii ad tempus dominio, & usu pecuniæ mutuatæ privare: ergo præcise propter ipsum certum tempus exigere plus ultra sortem idem est in re, ac propter hunc contractum, seu intuitu telis mutui eliquid petere ultra sortem, quod tamen ultimum juxta omnes apertam continet usuram, nisi lucrum cessans, aut damnum emergens, vel periculum, consideratis circumstantiis amittendi capitale, seu sortem, aliusve justus titulus excuset. Viderint ergo illi, qui commune interesse quinque florenorum per annum pro centum mutuantis excedentes, singulis mensibus pro unico floreno mutueto exigunt denarium; ita ut interesse unius floreni, superet ad finem anni medietatem ejusdem floreni, utpote ad duodecim denarios escendens. Aperta hæc est usure, plus quam Judaice, & neutiquam in aliqua Republica toleranda. Vide Reiffenstuel *Tract.* 8. *Dist.* 4. *num.* 40. *&* 41.

PROPOSITIO XLIII.

56. *Annuum legatum pro anima relictum non durat plus, quam per decem annos.*

DECLARATIO.

Ratio damnationis dictæ propositionis est: quie annuum illud legatum pingue E. G. & proportionatum stipendio potuit esse factum absque restrictione ed certum tempus; ergo non debet annuum legatum indefinite factum illico restringi ad decennium. *Dices*; Juxta Sotum, & alios Doctores nulla anime ultre decennium detinetur in purgatorio: ergo nec præsumendum est, quod fundator ultra decennium petierit persolvi contenta in litteris fundationis. *Respond.* Imprimis antecedens gratis asseri, atque esse falsum, & contra communem persuasionem fidelium, ac contrarium apud Dominicum Viva hic patere ex Historiis Ecclesiesticis, vi querum plures enimæ longe ultra decennium in hoc ergastulo sunt detentæ. Deinde dato etiem, quod ex revelationibus in uno, elterove casu consteret, animam fundatoris certo jam frui beatitudine, adhuc hæredes tenerentur satisfacere legato annuo perpetuo; quia ex Ecclesiæ communi praxi censetur voluntas fundatoris, ut suffragium illud, si non sibi, saltem aliis de familia prosit.

PROPOSITIO XLIV.

57. *Quoad forum conscientiæ reo correcto, ejusque contumacia cessante, cessant censuræ.*

DECLARATIO.

Non est quæstio de foro externo, in quo etiem mortuus indiget absolutione, si decesserit cum censura publica, etsi obierit vere contritus juxta *Capitulum, a nobis*, & *Cap. Sacris, de sentent. Excommunicat.* Item *cap. Is, cui. eodem in* 6. Sermo itaque solummodo instituitur quoad forum conscientiæ, in ordine ad quod nonnulli puterunt, reo correcto, & cessante contumacia eo ipso statim cessere censuras absque ulteriori ebsolutione. Ratio esse potuit; quia censure se habet juxte communem instar medicinæ; cureto eutem infirmo non emplius Medicus applicat temporalem medicinam; adeoque nec Judex Ecclesiasticus spiritualem: nam cessante causa motive cessat effectus. Sed contre est, quod censura non solum sit medicina verum etiam pœna; unde etiam *pœna medicinalis* vocatur. Subsumitur, atqui pœna stat etiam in contrito; ergo pariter censure, nisi tollatur eliquade e potestatem habente. Vide Reiffenstuel, *Tract.* 13. *Dist.* 5. *num.* 42.

PRO-

PROPOSITIO XLV.

59. *Libri prohibiti*, Donee expurgentur, *possunt retineri, usque dum adhibita diligentia corrigantur.*

DECLARATIO.

Notandum ex Viva hic, quod Libri Hæreticorum hæresin continentes, vel de Religione tractantes, io Bulla Cœnæ prohibentur absolute sub excommunicatione reservata, alii vero passim prohiberi solcant sub clausula: *Donec corrigantur*. De his itaque ultimis aliqui Theologi docuerunt, retineri posse, donec opportune eorum correctio aut expunctio fuerit indulta, cui tamen Doctrinæ repugnant Regulæ Indicis præscriptæ in Concilio Tridentino, io quibus absolute prohibetur a Pontifice, ne quis apud se habeat, vel retineat Libros quovis titulo interdictos, & consequenter parendum est Pontifici mandanti, ut dicti Libri deferantur Inquisitori S. Officii, ubi id viget, ut recte observat Sabinus Bononiensis, dum scribit in dictas propositiones damnatas. Quid in Germania quoad libros prohibitos sæcundæ classis sentiendum? Vid. Reiffenstuel *Tract.* 4. *Dist.* 4. *n.* 42.

§. V.

60. *Damnatio Sexaginta quinque Propositionum per Decretum I. Innocentii XI.*

Feria 5. die 2. Mertii Anno 1679.

In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis. habita in Palatio Apostolico Vaticano coram Sanctiss. D. N. D. Innocentio, Divina Providentia Papa XI. ac Eminentiss. & Reverendiss. DD. S. R. E. Cardinalibus, & in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

SAnctissimi D. N. Innocentiua Papa XI. prædictus ovium sibi a Deo ereditarum saluti sedulo incumbens, & salubre opus in segregandis noxiis doctrinarum pascuis ab inaoxiis a sel. rec. Alex. VII. Prædecestore suo inchoatum prosequi volens, plurimas Propositiones, partim ex diversis, vel libris, vel thesibus, seu scriptis excerptas, & partim noviter adinventas Theologorum plurium exsmini, & deinde Eminentissim. & Reverendissimis DD. Cardinalibus, contra hæreticam pravitatem Generalibus inquisitoribus, subjecit. Quibus propositionibus sedulo accurate sæpius discussis, eorumdem Eminentissimorum Cardinalium, Theologorum votis per Sanctitatem suam auditis, idem Sanctissimus D. N. re postea mature considerata statuit, & decrevit pro nunc sequentes propositiones, & unamquamque ipsarum, sicut jacent, ut minimum tamquam scandalosas, & in praxi perniciosas, esse damnandas, & prohibendas sicuti eas damnat, & prohibet. Non intendens tamen Sanctitas sua per hoc Decretum alias propositiones in ipso non expressas, Sanctitati suæ quomodolibet, & ex quacumque parte exhibitas, vel exhibendas ullatenus approbare.

PROPOSITIONES.

1. Non est illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramnnti, relicta tutiore, nisi id vetet lex, conventio, aut periculum gravis damni incurrendi. Hinc sententia probabili tantum utendum non est in collatione Baptismi, Ordinis Sacerdotalis, aut Episcopalis.

2. Probabiliter existimo, Judicem posse judicare juxta opinionem etiam minus probsbilem.

3. Generatim dum probabilitate, sive intrinseca, sive extrinseca quamtumvis tenui, modo a probabilitatis finibus non exeatut, confisi aliquid agimus, semper prudenter agimus.

4. Ab infidelitate excusabitur infidelis non credens ductus opinione minus probabili.

5. Ao peccet mortaliter, qui actum dilectioois Dei semel tantum in vita eliceret, condemnare non audemus.

6. Probabile est, ne singolis quidem rigorose quinquenniis per se obligare præceptum Charitatis erga Deum.

7. Tunc solum obligat, quando tenemur justificari, & non habemos aliam viam, qua justificari possimus.

8. Comedere, & bibere usque ad satietatem ob solam voloptatem, non est peccatum, mudo oon obsit valetudini; quia licite potest appetitus naturalis suis actibus frui.

9. Opus conjugii ob solam voluptatem exercitum omni penitus caret culpa, ae defectu veniali.

10. Non tenemur proximum diligere acto interno, & formali.

11. Præcepto, proximum diligendi setisfacere possumus per solos actus externos.

12. Vix in Sæcularibus invenies, etiam in Regibus superfluum statui. Et ita vix aliquis tenetur ad eleemosynam, quando tenetur tantum ex superfluo statui.

13. Si cum debita moderatione facias, potes absque peccato mortali de vita alicujus tristari, & de illius morte naturali gaudere, illam inefficaci affectu petere, & desiderara, non quidem ex displicentia persoeæ, sed ob aliquod temporale emolumentum.

14. Licitum est, absoluto desiderio cupere mortem Patris, non quidem ut malum Patris, sed ut bonum cupientis; quia nimirum ei obventura est pinguis hæreditas.

15. Licitum est filio gaudere de parricidio parentis, a se in ebrietate perpetrato, propter ingentes divitias inde ex hæreditate consecutas.

16. Fides non censeter cadere sub præceptum speciale; & secundum se.

17. Satis est, actum Fidei semel in vita elicere.

18. Si a potestate publica quis interrogetur, fidem ingenue confiteri, ut Deo, & fidei gloriosum consulo; tacere, ut peccaminosum per se, non damno.

19. Voluntas non potest efficere, ut assensus fidei in se ipso sit magis firmus, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium.

20. Hinc potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat supernaturalem.

21. Assansus fidei supernaturalis, & utilis ad salutem stat eum notitia solum probabili revelationis, imo eum formidine, qua quis formidet, ne non sit locutus Deus.

22. Non nisi fides unius Dei necessaria videtur necessitate medii, non autem explicita Remuneratoris.

23. Fides late dicta ex testimonio creaturarum, simili-ve motivo ad justificationem sufficit.

24. Vocare Deum in testem mendacii levis, non est tanta irreverentia, propter quam velit, aut possit damnara hominem.

25. Cum causa licitum est jurare sine animo jurandi, sive res sit levis, sive gravis.

26. Si quis, vel solus, vel coram aliis, sive interrogatus, sive propria sponte, sive recreationis causa, sive quocumque alio fine juret, se non fecisse aliquid, quod revera fecit intelligando intra se aliquid aliud, quod non fecit, vel aliam viam ab ea, in qua fecit, vel quodvis aliud additum varum, revera non mentitur, nec est pejurus.

27. Causa justa utundi his amphibologiis est, quoties id necessarium, aut utile est ad salutem corporis, honores, res familiares tuendas, vel ad quemlibet alium virtutis actum, ita, ut veritatis occultatio sentiatur tunc expediens, & studiosa.

28. Qui medianta commendatione, vel munere ad Magistratum, vel Officium publicum promotus est, poterit cum restrictione mentali præstare juramentum, quod de mandato Regis e similibus solet exigi, non habito respectu ad intentionem exigentis; quia non tenetur fateri crimen occultum.

29. Urgens metus gravis est causa justa Sacramentorum administrationem simulandi.

30. Fas est viro honorato occidere invasorem, qui nititur calumniam inferre, si aliter hæc ignominia vitari nequit: idem quoque dicendem, si quis impingat alapam, vel fuste percutiat, & post impactam alapam, vel ictum fustis fugiat.

31. Regulariter occidera possum furem pro conservationa unius aurei.

32. Non solum licitum est defendere defensione occisiva, quæ actu possidemus, sed etiam ad quæ jus inchoatum habemus, & quæ nos possessuros speramus.

33. Licitum est tam hæredi, quam legatario contra injuste impedientem, ne vel hæreditas adeatur, vel legata solvantur, se taliter defendere, sicuti & jus habenti in cathedram, & præbendam contra eorum possessionem injuste impedientem.

34. Licet procurare abortum ante animationem fœtus, ne puella deprehensa gravida occidatur, aut infametur.

35. Videtur probabile, omnem fœtum, quamdiu in utero est, carere anima rationali, & tunc primum incipere eamdem habere, cum paritur, ac consequenter dicendum erit, in nullo abortu homicidium committi.

36. Permissum est furari, non solum in extrema necessitate, sed etiam in gravi.

37. Famuli, & famulæ domesticæ possunt occulte heris suis surripere ad compensandam operam suam, quam majorem judicant salario quod recipiunt.

38. Non tenetur quis sub pœna peccati mortalis restituere, quod ablatum est per pauca furta, quantumcumque sit magna summa totalis.

39. Qui alium movet, aut inducit ad inferendum grave damnum tertio non tenetur ad restitutionem illius damni illati.

40. Contractus Mohatra licitus est, etiam respectu ejusdem personæ, cum contractu retrovenditionis prævie inito cum intentione lucri.

41. Cum numerata pecunia pretiosior sit numeranda,

ut nullus sit, qui non majoris faciat pecuniam præsentem, quam futuram, potest creditor aliquid ultra sortem a mutuatario exigere, & eo titulo ab usura excusari.

42. Usura non est, dum ultra sortem aliquid exigitur, tamquam ex benevolentia, & gratitudine debitum, sed solum, si exigatur tamquam ex justitia debitum.

43. Quidni non nisi veniale sit, detrahentis auctoritatem magnam sibi noxiam falso crimine elidere?

44. Probabile est, non peccare mortaliter qui imponit falsum crimen alicui, ut suam justitiam, & honorem defendat. Et si hoc non sit probabile, via ulla erit opinio probabilis in Theologia.

45. Dare temporale pro spirituali non est Simonia, quando temporale non datur tamquam pretium, sed dumtaxat tamquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale, vel etiam quando temporale sit solum gratuita compensatio pro spirituali, aut econtra.

46. Et id quoque locum habet, etiamsi temporale sit principale motivum dandi spirituale: imo etiamsi sit finis ipsius spiritualis, sic, ut illud pluris æstimetur, quam res spiritualis.

47. Cum dixit Concilium Tridentinum, eos alienis peccatis communicantes, mortaliter peccare, qui, nisi quos digniores, & Ecclesiæ magis utiles ipsi judicaverint ad Ecclesias, promovent, Concilium vel primo videtur per hoc *digniores* non aliud significare velle, nisi dignitatem eligendorum sumpto comparativo pro positivo, vel secundo locutione minus propria ponit digniores, ut excludat indignos, non vero dignos, vel tandem loquitur tertio, quando fit concursus.

48. Tam clatum videtur, fornicationem secundum se nullam involvere malitiam, & solum esse malam, quia interdicta, ut contrarium omnino rationi dissonum videatur.

49. Mollities jure naturæ prohibita non est, unde, si Deus eam non interdixisset, sæpe esset bona, & aliquando obligatoria sub mortali.

50. Copula cum conjugata consentiente marito non est adulterium; adeoque sufficit in confessione dicere, se esse fornicatum.

51. Famulus, qui submissis humeris scienter adjuvat herum suum ascendere per fenestras ad stuprandam virginem, & multoties eidem subservit deferendo scalam, aperiendo januam, aut quid simile cooperando, non peccat mortaliter, si id faciat metu notabilis detrimenti, puta, ne a Domino malo tractetur, ne torvis oculis aspiciatur, ne domo expellatur.

52. Præceptum servandi festa non obligat sub mortali, seposito scandalo, si absit contemptus.

53. Satisfacit præcepto Ecclesiæ de audiendo sacro, qui duas ejus partes, imo quatuor simul a diversis celebrantibus audit.

54. Qui non potest recitare matutinum, & Laudes, potest autem reliquas Horas, ad nihil tenetur, quia major pars trahit ad se minorem.

55. Præcepto Communionis annuæ satisfit per sacrilegam Domini manducationem.

56. Frequens Confessio, & Communio etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.

57. Probabile est, sufficere attritionem naturalem, modo honestam.

58. Non tenetur Confessario interroganti fateri peccati alicujus consuetudinem.

59. Licet Sacramentaliter absolvere dimidiate tantum confessos ratione magni concursus pœnitentium, qualis v. g. potest contingere in die magnæ alicujus festivitatis, aut Indulgentiæ.

60. Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ, aut Ecclesiæ, etsi emendationis nulla spes appareat, nec est neganda, nec differenda absolutio, dummodo ore proferat, se dolere, & proponere emendationem.

61. Potest aliquando absolvi, qui in proxima occasione peccandi versatur, quam potest, & non vult omittere, quinimo directe, & ex proposito quærit, aut ei se ingerit.

62. Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrit.

63. Licitum est quærere directe occasionem proximam peccandi pro bono spirituali, vel temporali nostro, vel proximi.

64. Absolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia Mysteriorum Fidei, & etiamsi per negligentiam, etiam culpabilem nesciat Mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & Incarnationis Domini nostri Jesu Christi.

65. Sufficit, illa Mysteria semel credidisse.

Quicumque autem cujusvis conditionis, status, & dignitatis illas, vel illarum aliquam conjunctim, vel divisim defenderit, vel ediderit, vel de eis disputative publice, aut privatim tractaverit, vel prædicaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem latæ sententiæ, a quo non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacumque dignitate fulgente, nisi pro tempore existente Romano Pontifice, absolvi.

Insuper districte in virtute Sanctæ Obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi Fidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis & status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxin deducant.

Tandem, ut ab injuriosis contentionibus Doctores, Scholastici aut alii quicumque imposterum se abstineant, & ut paci, & charitati consulatur, idem Sanctissimus in virtute Sanctæ Obedientiæ eis præcipit, ut tam in libris imprimendis, ac manuscriptis, quam in thesibus, disputationibus, ac prædicationibus caveant ab omni censura, & nota, nec non a quibuscumque conviciis contra eas propositiones, quæ adhuc inter Catholicos hinc inde controvertuntur, donec a S. Sede recognitæ super iisdem propositionibus judicium proferetur.

Loco ✠ Sigilli.

FRANCISCUS RICHARD,
S. Rom. & Universal. Inquisit. Not.

Anno a Nativitate D. N. JESU Christi 1679. Indict. 2. die vero 4. Mensis Martii, Pontificatus autem Sanct. & D. N. D. Innocentii Div. Prov. Papæ XI. anno tertio supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum ejusd. Sanctiss. D. N. & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

Romæ Typis Rev. Camer. Apostol. 1679.

§. VI.

Declaratio prædictarum 65. Propositionum.

PROPOSITIO I.

61. *Non est illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiore, nisi id vetet lex, conventio, aut periculum gravis damni incurrendi. Hinc sententia probabili tantum utendum non est in collatione Baptismi, Ordinis Sacerdotalis, aut Episcopalis.*

DECLARATIO.

Doctrina, quæ in hac propositione damnata continetur primarium fundamentum suum desumpsit ex illo Probabilistarum principio: *quicumque probabiliter operatur, prudenter operatur; quia operatur ex ratione gravi.* Ita recte advertit Dominicus Viva hic *num. II.* Quare Theologi istius Doctrinæ (inter quos a Diana *Part. 1. Tract. 13. Resol. 2.* numerantur Lorca, Serra, Ledesma &c.) taliter secum discurrebant: operatio directa per actum prudentiæ utique non est peccaminosa, quoniam vitia non diriguntur per virtutes, inter quas numeratur prudentia: atqui collatio sacramenti cum opinione probabili de valore ejusdem, est operatio directa per actum prudentiæ: nam qui probabiliter operatur, prudenter operatur, ergo. Sed contra est *primo*, quod ex hoc discursu sequeretur, licere etiam in collatione Baptismi, & sacramenti Ordinis sequi sententiam probabilem relicta tutiore; quod tamen nec ipsi hi Theologi asserere ausi fuerunt. Contra est *secundo*, quod pariter sequeretur, licitum fore in collatione Sacramentorum sequi sententiam minus tutam, non solum quando ista est probabilior; verum etiam, si simul est minus probabilis; uti consideranti patet. Igitur negatur suppositum, quod ubi agitur de valore alicujus Sacramenti, operatio directa per opinionem probabilem relicta tutiori sit operatio directa a virtute prudentiæ, etenim transmisso etiam, quod in materia honestatis, & ubi agitur præcise de liceitate, seu licentia actionis, *prudenter operatur, quicunque probabiliter operatur*, id tamen falsum est in quæstionibus de valore Sacramentorum, in quibus ex una parte dictus valor non dependet ex determinatione collatoris, sed potius ex voluntate institutoris Sacramentorum, ex altera vero parte collator sequendo opinionem præcise probabilem relicta tutiori exponit recipientem tale Sacramentum gravi periculo, ne frustretur gratia sanctificante, alias moraliter certo acquirenda, si collator secutus fuisset sententiam probabiliorem. Accedit, quod etiam loquendo in materia honestatis axioma illud: *quicumque probabiliter operatur, prudenter operatur*, multis sit subjectum difficultatibus, explicationibus, & distinctionibus; ita, ut non pauci ex Theologis nolint in hoc fundare suum ultimum dictamen de formali honestate actus, uti advertit in libello quodam *Disquisitio Theologica* intitulato *Qu. 2. §. 3. num. 58. & seqq.* ac fusius per integrum tomum examinat Christophorus Rassler in sua *Norma recti*. Vid. Reiffenstuel, *Tract. 1. Dist. num. 58. & seqq.*

62. Quæret I. An in materia Valorem concernente collator

lator Sacramentorum possit libere, relicta tutiore sequi sententiam probabilem, si eadem non solum æque probabilis, sed etiam probabilior appareat tutiore? *E. G.* controvertitur inter Theologos in Tractatu de Pœnitentia, utrum ad essentiam formulæ absolutoriæ pertineant sola illa Verba *absolvo te*, vel etiam alia tria, *a peccatis tuis*? Ubi Scotistæ cum pluribus RR. defendunt tanquam probabilius, sola priora duo *absolvo te* essentialiter requiri. Quæritur ergo, an in praxi Confessarius possit licite sequi hanc sententiam probabiliorem, uti supponimus, vel utrum obligetur addere *a peccatis tuis*, sequendo sententiam tutiorem? Respond. Confessarium obligari in praxi ad sententiam tutiorem addendo formulæ absolutoriæ etiam illa verba: *a peccatis tuis*. Probatur *primo* quia alias pœnitentem exponeret Confessarius probabili periculo, ne invalide reciperet hoc Sacramentum cum ingenti suo detrimento: eo ipso enim, quod sententia requirens ad valorem etiam expressionem verborum *a peccatis tuis*, sit probabilis, adest ratio gravis pro eadem etsi minoris ponderis, & sic pariter, adest periculum grave proportionatum ponderi rationum. Probatur *secundo*, quia in propositione damnata indefinite dicitur, in Sacramentis Collatorem non posse sequi sententiam probabilem relicta tutiore; atqui sententia probabilior adhuc continetur sub genere probabili, sicut album sub genere albi: ergo.

63. Quæres II. An saltem recipiens Sacramenta non possit in quæstionibus, valorem concernentibus, eligere sibi sententiam æque probabilem, vel etiam probabiliorem, minus tamen tutam, relicta tutiore, simul & adhuc vere probabili? Respond. Imprimis quoad Sacramentum *Baptismi*, *Ordinis Presbyteratus*, vel *Episcopalis &c.* omnino negative: incurreret enim taliter recipiens grave periculum maximi damni tam ex parte sui, quam aliorum: quia posito, quod a parte rei non esset valide baptizatus (uti adsunt graves id asserendi rationes, licet minus probabiles) exinde consectaneum foret, quod invalide quoque reciperet alia Sacramenta non sine gravi irreverentia, item talis, vel etiam invalide ordinatus in Presbyterum, quoque invalide celebraret, & absolveret, seque ipsum in gravе periculum conjiceret, an valide a suis peccatis absolvatur. Respond. *secundo* quoad Sacramenta vivorum augmentum gratiæ causantia, an recipiens ea possit sibi eligere sententiam probabilem minus tutam relicta tutiori simul quoque vere adhuc probabili, majus est dubium, ac dependet ab alia quæstione circa collatorem Sacramenti, utrum is ad tutiorem vere probabilem relicta probabiliori minus tuta obligetur præcise ex charitate erga proximum &c. vel an etiam ex virtute Religionis erga Sacramenta, ne eadem periculo invaliditatis, & sic irreverentiæ exponetur? Si *prius*, tunc eo ipso recipiens, si ipsemet sponte velit eligere probabiliorem minus tutam, videtur non graviter peccare; quia sponte cedit juri suo circa augmentum gratiæ, prout etiam certis temporibus potest licite intermittere Communionem, etsi exinde gratia augeretur. Quodsi vero collator Sacramentorum obligetur conficere, & aliis conferre Sacramenta ex virtute Religionis (puta ex reverentia erga ipsamet hæc Sacratissima Mysteria) patet, quod ex tunc neque recipiens se absque ulla necessitate exponere queat periculo invaliditatis relinquendo in praxi sententiam tutiorem vere adhuc probabilem, & sequendo minus tutam probabiliorem. Et hoc ultimum cum Soto, Valentia, & aliis tenet Suarez *Tom.* 3. *in* 3. *part. Disp.* 16. *Sect.* 2. contra Pontium, Salas, Machado, Salonium &c. Quidquid tamen de hoc sit illud mihi certum videtur, quod defendens recipientem, non obligari ad tutiorem &c. necdum incurret damnationem hujus propositionis, utpote quæ de conferente, non de recipiente loquitur.

64. Quæres III. An in materie Valorem Sacramentorum concernente possint, tam conferens quam recipiens sequi sententiam moraliter certam, sicque absolute tutam, etsi contraria adhuc sit tutior? Exemplum ponamus de novo de Sacramento Pœnitentiæ, ubi inter Doctores movetur quæstio, utrum ad attritionem necessario requisitam debeat intervenire aliquis actus dilectionis DEI, ut summi Boni in se, vel non? Et licet non pauci Theologi talem dilectionem exigant, nobis tamen citra ullam censuram hujus sententiæ in Supplemento Patris Reiffenstuel *Tract.* 24. *Dist.* 6. *num.* 47. sententia negative post Concilium Tridentinum videbatur moraliter certa. Data ergo hac hypothesi, quæritur, utrum non obstante ista morali certitudine adhuc sit obligatio eliciendi cum attritione aliquem actum Dilectionis Dei super omnia vel non? Respond. quamvis eliciens hunc actum dilectionis Dei haud dubie magis meritorie operetur, non tamen datur obligatio eundem elicendi. Ratio est quia concesso illo supposito (de quo latius in supplemento, & adhuc suo loco) sententia negans requiri hanc dilectionem, jam est satis tuta, utpote moraliter certa, sicque practice excludens omnem formidinem, NB. fundatam in gravi ratione: ergo non datur obligatio sequendi adhuc tutiorem, uti recte cum Viva tenet Matthæuccius in cautele Confessarii *Lib.* 2 *cap.* 5. *num.* 6. & plane alias omnes de. *Anacl. Reiffenstuel Theol. Supplementum.*

berent exire ex hoc mundo; quoniam tutius est, in aliqua Religione vivere, ubi viridis floret observantia, quam in mundo; quippe in Religione juxta S. Bernardum: *Homo vivit purius, cadit rarius, surgit velocius, incedit cautius, irrigatur frequentius, securius quiescit, moritur fiducius, purgatur citius, præmiatur copiosius.*

PROPOSITIO II.

65. *Probabiliter existimo, Judicem posse judicare juxta opinionem etiam minus probabilem.*

DECLARATIO.

Quod in causis criminalibus, præsertim capitalibus, debeat Judex favere Reo, etsi ipsi rationes allegatæ pro Reo quoad principia directa appareant minus probabiles præ oppositis, Doctores teste Viva hic communiter adstruunt cum Reiffenstuel *Tract.* 2. *Dist.* 3. *addit. post num.* 62. Neque id intendit summus Pontifex in præsenti damnare, sed tantummodo illorum doctrinam improbat, qui admiserunt, etiam in causis civilibus posse Judicem pro suo beneplacito ferre sententiam secundum opinionem suam minus probabilem, quando aliqua dubietas ex diversitate opinionum circa jus naoritur. Taliter quidem Salonius, Ledesma, Delrio, Lorce, ac alii plures apud Dianam *Part.* 5 *Tract.* 13. *Resol.* 3. *& Part.* 11. *Tract.* 2. *Resolut.* 60. voluerunt ea ee ratione; quia Judex in simili casu se determinans ad minus probabilem adhuc prudenter operatur; nam qui probabiliter agit, prudenter agit. *Sed falsum est*, quod Judex in eo casu, prudenter agat, eo quod Jura in casu, quo nulla pars litigantium existit in quieta possessione rei litigiosæ, expresse eundem obligant, ut sententiam pronuntiet juxta opinionem, quæ omnibus considerandis considerata ipsi videtur probabilior. Ita enim *L. ob carnem* §. 3. *ff. de testibus &c. Si testes* 4. *Quæst.* 2. *&* 3. expresse habetur *confirmabit Judex motum animi sui ex argumentis, & testimoniis, quæ rei aptiora, & vero proximiora esse compererit.* Item cum moveretur quæstio de ætate hominis, Legislator *L.* 13. *ff. de probationibus* respondit: *Causa cognita veritatem exequi oportere, & ex eo potissimum annos computari, ex quo præcipuam fidem ea re constare NB. credibilius videtur, C. Capellanus de feriis.* juncta Glossa eligitur sententia, quæ validiore, & meliore nititur ratione. Ex quo patet, quam merito propositio his Legibus e diametro contraria fuerit damnata. Videatur Reiffenstuel *Tract.* 5. *Dist.* 3 *num.* 61. *& seqq.*

66. Dices: Si Judex videat, quod una pars litigantium afferat quidem pro se rationes probabiliores; altera vero præter rationes minus quidem, vere tamen adhuc probabiles, adducat in sui favorem Regulam possessoriam, licite Judex pronuntiat in favorem possidentis, uti tenet Figuera apud Kugler in sua Crisi hic: ergo licite potest Judex sequi sententiam minus probabilem. Respondeo imprimis, Antecedens non esse omnino certum: Legitur quidem in Jure Reg. 95. in 6. *in pari casu potior est conditio possidentis*; nulla autem fit ibidem mentio, si alterius causa sit notabiliter melior, seu probabilior: admittamus tamen Antecedens, supposito, quod allegans pro se regulam possessoriam habeat possessionem legitimam, certam, seu cum justo titulo. Negatur tamen consequentia, quod nimirum Judex statim pro libitu suo possit sequi sententiam minus probabilem, vel majoris claritatis causa distinguitur consequens: Potest Judex sequi sententiam minus probabilem, supposito, quod alter allegans rationes speculativas probabiles simul existat in certa legitima possessione, conced. consequentia. Si nullus ex litigantibus existat in tali possessione, negatur consequentia. Sive adhuc aliter: potest Judex sequi sententiam, quæ sit minus probabilis attendendo præcise ad principia directa, & speculativa, conced. consequentia, quæ sit & maneat minus probabilis respiciendo pariter ad principia practica, & reflexa, negat. consequent. Instantia dari potest in causis criminalibus, in quibus eodem modo discurritur. Vid. Reiffenstuel *Tract.* 2. *Dist.* 3. *Addit. post num.* 26.

PROPOSITIO III.

*67. *Generatim dum probabilitate sive intrinseca, sive extrinseca, quantumvis tenui, modo a probabilitatis finibus non exeatur, confisi aliquid agimus, semper prudenter agimus.*

DECLARATIO.

Quænam dicatur tenuis probabilitas, fusius explicat Reiffenstuel *Tract.* 5. *Dist.* 3 *num.* 45. *&* 46. Ego puto inter terminos tenuis probabilitatis comprehendi quoque eam, quæ quidem aliquibus Auctoribus apparet gravis, pluribus autem non; ita ut neque per auctoritatem extrinsecam, neque per rationem intrinsecam intellectus mens aliquo modo alliciatur, seu moveatur ad assensum. E.

G. judicant aliqui Auctores apud la Croix *Lib. 6. part. 1. num. 260.* aquam rosaceam, & similes succos distillatos esse materiam validam Baptismi; communissima tamen Doctorum id negat, eo quod hic humor per distillationem extractus non amplius existat vera aqua elementaris, sed potius succus rosaceus, in quem aqua naturalis affusa, seu attracta per nutritionem plantæ, fuerat conversa, sicut a pari vinum adustum per distillationem ex aliquo vino extractum non amplius est verum vinum, sicque nec materia consecrabilis: quia tamen aliqui Auctores defendunt, succum illum rosaceum extractum esse substantialiter adhuc aquam naturalem, licet nonnullis qualitatibus permixtam, poterit illorum Theologorum sententia mihi apparere tenuiter probabilis. Vi autem hujus propositionis damnatæ non possumus sequi sententiam tenuiter probabilem; *generatim*, seu *regulariter*, loquendo: interim tamen in casu necessitatis etiam in collatione Sacramentorum id non censetur prohibitum, dummodo fiat sub conditione, qua posita valor Sacramenti periculo irreverentiæ ex una parte non exponitur, ex altera vero recipienti accrescere potest notabilis utilitas, nec aliunde aliquod (uti suppono) sequitur absurdum. Et hinc in defectu alterius aquæ apud infantem necdum baptizatum, & morti proximum recte (Charitate proximi id volente) adhibetur aqua rosacea: vel idem infans, si aliter fieri nequeat, in minima parte corporis, E. G. digiti baptizatur, cum conditione tamen, *si valeat*. Inde miror, quod aliqui Confessarii in praxi sint adeo difficiles moribundum Catholicum sensibus destitutum conditionate absolvere, cum sententia talem Absolutionem admittens sit saltem tenuiter probabilis. Absque dubio censeretur prudenter agere ille, qui infantem necdum baptizatum conditionate baptizaret, etsi tantum foret tenuiter probabile, quod adhuc vivat: cur igitur moribundus Catholicus non possit in allegato casu conditionate absolvi? Vid. Reiffenstuel *Tract. 14. Dist. 7. num. 69. & seq.*

PROPOSITIO IV.

68. *Ab infidelitate excusabitur infidelis non credens, ductus opinione minus probabili.*

DECLARATIO.

Testibus Dominico Viva, & Augustino Matthæuccio Auctor hujus Thesis confixæ erat Joannes Sanctius in suis Selectis *Disp. 19. num. 7. & 9.* scribens, quod sicut homo in aliis materiis, & præceptis excusatur a peccato, si sequatur opinionem minus probabilem, ita etiam in præcepto credendi veritates Fidei Catholicæ excusabitur infidelis a peccato infidelitatis ductus opinione minus probabili. *Sed contra est*, quod tractando de vera Religione agatur de summo puncto, a quo pendet æterna nostra felicitas: nam deficiente Religione deficiunt vera Sacramenta, & consequenter etiam illa facilia remedia, quibus gratiam sanctificantem deperditam iterum recuperare, & recuperatam augere possumus. Si itaque in ipsis Sacramentis juxta jam dicta nequimus sequi sententiam minus probabilem, multo minus in puncto veræ Religionis, ubi variæ quæstiones circa numerum, & valorem Sacramentorum solent intervenire. Agitur enim hic de gravissimo præjudicio, V. G. an Pastores sint legitime ordinati; an valide absolvant suos pœnitentes; an sola fides justificet; an in illa Religione habeatur, & oviculis præscribatur id, quod est necessarium necessitate medii ad Salutem &c.? Quis igitur sibi persuadeat, in his maximi momenti quæstionibus, in quibus agitur de gravissimo præjudicio, & ubi veritas rei non dependet ex determinatione nostri intellectus; posse quempiam sequi opinionem minus probabilem? Potius talis infidelis, seu Hæreticus, cui videtur sua Religio probabilius falsa, tenetur implorato Divino auxilio in puncto hoc maximi momenti sedulo ulteriorem indagare veritatem, quæ certo eidem patefiet, si in inquirendo non fuerit culpabiliter negligens. Imo (uti tenent duo Scholarum Principes Doctores Angelicus, & Subtilis) si quis infidelium in sylvis enutritus ea, quæ sibi lumine naturæ nota sunt recte observet, Deus, qui non deficit in necessariis ad salutem, tali etiam Angelum, vel Missionarium Apostolicum mitteret, qui ipsum Mysteriis credendis imbueret, uti Petrum destinavit ad Cornelium *Act. cap. 10.* Vide Reiffenstuel *Tract. 4. num. 30. & 31.*

PROPOSITIONES V. VI. & VII.

69. V. *An peccet mortaliter, qui actum dilectionis Dei semel tantum in vita eliceret, condemnare non audemus.*

VI. *Probabile est, ne singulis quidem rigose quinquenniis per se obligare præceptum Charitatis erga Deum.*

VII. *Tunc solum obligat, quando tenemur justificari, & non habemus aliam viam, qua justificari possimus.*

DECLARATIO.

Has propositiones rejectas jam cernes ab Alexandro VII. unde mirum, quod adhuc Catholici Doctores inventi fuerint, qui easdem etiam post illam reprobationem manutenere præsumpserint. Ulteriorem explicationem vide supra §. 1. num. 2 ac apud Reiffenstuel *Tract. 4. Distinct. 6. num. 9. & Additione sequenti.*

PROPOSITIONES VIII. & IX.

70. VIII. *Comedere, & bibere usque ad satietatem ob solam voluptatem non est peccatum, modo non obsit valetudini; quia licite potest appetitus naturalis suis actibus frui.*

IX. *Opus conjugii ob solam voluptatem exercitum omni penitus caret culpa, ac defectu veniali.*

DECLARTIO.

Dictæ duæ propositiones apud Reiffenstuel *Tract. 1. Distinct. 2. Quæst. 5. præsertim additione post num. 36.* taliter explicantur, ut tamen nullatenus obsint Doctrinæ plurimorum Theologorum, actus indifferentes in individuo admittentium: nam utique omittere auditionem Missæ die, quo nullum adest præceptum audiendi, non erit peccatum; cum talis omissio non sit contra præceptum, sed tantummodo contra consilium; sed neque eadem omissio Missæ erit bona, uti consideranti patet, consequenter est indifferens. Econtra vero quia delectabilitas illa, quæ intervenit in comestione, & copula, per naturam ordinatur quasi medium ad conservationem individui, & speciei humanæ tanquam ad suum finem, deordinate agit, qui cibo vel copula utitur propter solam delectabilitatem, cum hoc habeat pro fine actionis suæ, quod potius deberet esse medium ejusdem: sicque saltem venialiter peccat. *Conjugalis concubitus generandi causa non habet culpam: concupiscentiæ vero satiandæ tamen venialem*, inquit Augustinus *Lib. de Bono conjugali cap. 6.* prout allegatur a Matthæuccio in Cautela Confessarii, quem vide *lib. 2. cap. 6. & 7.*

71. Quæres incidentaliter, an, si non obstante damnatione hujus utriusque propositionis adhuc admitti possint alii actus indifferentes in individuo, an (inquam) tales actus debeant censeri ita indifferentes, ut etiam excludant omnem imperfectionem? Ante Responsionem nota, quod imperfectio, prout distinguitur ab omni peccato etiam veniali, definiatur, quod sit *actio, vel omissio repugnans consilio in re ad mores spectante.* H. N.

Respond. Actus indifferentes in individuo non necessario excludunt imperfectionem, quin cum ea stare possint. Probatur exemplis: sic enim conformiter jam dictis intermittere Missæ auditionem die non festo: item non sequi inspirationes Divinas ad opera de consilio tendentes, communiter censetur aliqua indifferentia, utpote omissiones rei nec præceptæ, nec prohibitæ, & tamen similes intermissiones reputantur passim imperfectiones (quid enim alias esset imperfectio?) ergo indifferentia aliqua non necessario imperfectionem, sed tantummodo rationem veri alicujus peccati excludit. Quare pro actibus indifferentibus posset adhuc formari sequens probatio; imperfectio est aliquid, quod nec est moraliter in individuo bonum, nec moraliter aliquod peccatum, utpote cum non sit materia sufficiens pro Sacramentali absolutione; sed non potest sufficienter explicari talis imperfectio, nisi admittatur actus inter moraliter bonum, ac peccaminosum medius, per quem intelligimus actum Indifferentem: ergo.

PROPOSITIONES X. & XI.

72. X. *Non tenemur proximum diligere actu interno, & formali.*

XI. *Præcepto proximum diligendi satisfacere possumus solis actibus externis.*

DECLARATIO.

Inter omnium prima mandata DEUS nobis hæc duo Matth. cap. 22. v. 37. & 39 posuit; *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua, & diliges proximum tuum sicut te ipsum*: ergo sicut Deum tenemur diligere non solum externe, verum etiam interne, ita pariter proximum: nam proximus diligendus est propter DEUM. Item solemus nos ipsos diligere actibus non solum externis; verum etiam in mente nostra actibus internis; cur igitur non pariformiter proximum, cum eundem diligere teneamur sicut nosmetipsos; Vide Reiffenstuel *Tract. 4. Dist. 6. n. 12.*

PRO-

PROPOSITIO XII.

73. *Vix in sæcularibus invenies ; etiam in Regibus superfluum statui , & ita vix aliquis tenetur ad Eleemosynam , quando tenetur tantum ex superfluo statui .*

DECLARATIO.

Scandalosa hæc sententia divitibus avaris latam aperit portam , quam pauperibus immisericorditer claudit. Quis enim non videt , exinde facile eludi posse omnium obligationem succurrendi pauperibus , quam tamen sacra Scriptura sæpius tam efficaciter inculcat ? *Quod superest , date Eleemosynam*, inquit Christus Luc. cap. 11. & 1. Timoth. c. 6. *Divitibus hujus sæculi præcipe facile tribuere &c.* ac alibi sæpius. Ast avari , si vera foret propositio damnata, illico respondere possent nihil superflui sibi superesse , consequenter ad præceptum pauperibus etiam gravi necessitate pressis de superfluis statui erogandi se neutiquam fore obstrictos ; cum de facto in sæcularibus , etiam Regibus , vix inveniatur superfluum statui . En fructum pessimum ex mala arbore ! O si cessaret nimius luxus in Christianis , quam multa superflua statui restarent applicanda pauperibus ! Vide Reiffenstuel *Tract. 4. Dist. 6. n. 42 & Additione sequenti .*

PROPOSITIONES XIII. XIV. & XV.

74. XIII. *Si cum debita moderatione facias , potes absque peccato mortali de vita alicujus tristari , & de illius morte naturali gaudere , illam inefficaci affectu petere , & desiderare , non quidem ex displicentia personæ , sed ob aliquod temporale emolumentum .*

XIV. *Licitum est absoluto desiderio cupere mortem Patris ; non quidem ut malum Patris, sed ut bonum cupientis ; quia nimirum ei obventura est pinguis hæreditas .*

XV. *Licitum est filio gaudere de Parricidio parentis , a se in ebrietate perpetrato , propter ingentes divitias , inde ex hæreditate consecutas .*

DECLARATIO.

Quod non liceat generaliter ob qualecunque etiam leve emolumentum proprium gaudere de morte alterius , vel econtrario ob qualecunque damnum exiguum proprium de proximi vita tristari , clare eruitur ex tribus allegatis propositionibus damnatis . Et ratio hujus est ; quia , uti recte observat noster Sabinus Bononiensis hic , si nilibus affectibus gaudii , vel tristitiæ deliberate volitis nostrum emolumentum temporale in affectu præfertur vitæ proximi , quæ tamen est Ordinis longe altioris , quam bona temporalia : consequenter sic præponendo bona temporalia vitæ alterius , notabiliter læderetur Ordo Charitatis erga proximum . Confirmatur , juxta Mandatum Christi *Matth. cap. 22.* tenemur proximum diligere sicut nosmetipsos : atqui nemo prudenter bonum inferioris Ordinis per malum superioris Ordinis sibi obtinendum exoptat , E. G. divitias per mortem propriam ; quid enim sibi mortuo prodessent divitiæ ? ergo . His tamen non obstantibus multos apud Moralistas reperies casus , in quibus similis lætitia de bono proprio , vel tristitia de bono alterius pronuntiatur licita . Quæstio igitur remanet , ex qua Regula dignosci queat : licitum esse , de incommodo , ac damno alterius ob commodum , & emolumentum proprium exinde oriturum gaudere , vel e contrario tristari de bono , & commodo alterius ob malum sibi propterea graviter timendum ?

75. Ante resolutionem Notandum I. quod *aliud* sit gaudere de incommodo, malo, ac damno alterius (V. G. de morte immatura Parentis) quatenus id alteri damnosum est, ita , ut ipsum damnum alteri obveniens sit motivum gaudendi ; & *aliud* gaudere de malo &c. alterius , quatenus ex hoc ipsimetipsi obvenit aliquod emolumentum . Primum gaudium juxta omnes absolute non est licitum , quia foret odium inimicitiæ , seu abominationis personæ , uti recte advertit Reiffenstuel *Tract. 4 Dist. 7. num. 7.* Dubium igitur solummodo restat quoad secundum , quando bonum , ac emolumentum exinde obveniens est motivum gaudendi ; ubi Notandum II. quod emolumentum obveniens tanquam motivum gaudendi (puta in præsenti hæreditas paterna) possit *imprimis* ita influere *qua bonum reduplicative*, ut tamen de medio acquirendi illum (puta in præsenti de immatura morte parentis) prorsus præscindatur . *Secundo* taliter , ut per illud gaudium , ac complacentiam pariter ipsa E. G. mors immatura parentis immediate attingatur, non quidem tanquam finis ac motivum , sed tanquam medium acquirendi . Sic etiam in alio exemplo discurrendo de voluntate efficaci , si volo sumere medicinam , ut acquiram sanitatem , hac voluntate immediate , ac directe attingo non solum sanitatem , sed etiam medicinam , sanitatem quidem tanquam motivum , ac finem ; medicinam vero tanquam medium acquirendi hunc finem . Porro præcedens gaudium præcisivum a damno alterius in similibus non videtur illicitum , sicque nec comprehensum sub propositione damnata ; cum depuret suum gaudium totaliter a malo alterius , uti cum Cardena hic *num.* 4. Kugler in dictas propositiones docet , atque inservit ad multos tollendos scrupulos , ac solvendos casus , præsertim in Primogenituris , Majoratibus , & Canonicatibus certum numerum Capitularium habentibus ; ubi Secundo Geniti Familiæ, & Domicellares expectare debent , usque dum per mortem locus aliquis vacet . De altero vero gaudio , quando malum proximi directe etiam attingitur tanquam medium , adhuc remanet dubium , ad quod .

76. Respond. Ad dignoscendam liceitatem similium affectuum debet quasi ponderatio ab intellectu per libram Charitatis instrui inter commodum , seu emolumentum ex una , & damnum ex altera parte . Si emolumentum proprium sit præponderans damno alterius , licet gaudere etiam immediata de damno tanquam de medio , per quod bonum acquiritur , dummodo citra peccatum alteri hoc damnum acciderit : quoniam de ipso peccato nunquam licet formaliter gaudere . Item , si incommodum , ac damnum proprium eventurum sit valde grave , quasi præponderans emolumento alterius , licitum erit tibi de bono alterius tristari . Econtra vero si malum alterius multum præponderet bono proprio , non licebit tibi de damno alterius lætari : sicut neque licitum erit tristari de adepto alterius emolumento , si tibi exinde tantummodo exiguum comparative incommodum oriatur . Ratio utriusque partis est ; quia instituendo ad invicem in libra Charitatis ponderationem inter bonum , & malum , prior modus gaudendi , & contristandi non videtur invertere ordinem dilectionis inter objecta , bene vero posterior, uti recte cum aliis notat Dominicus Viva *Part. I. Trutinæ Theologicæ propositione 13. Innocentii XI.*

77. Exemplificatur pro majori claritate in sequentibus Casibus . Sic I. Filia a Patre, vel Uxor a Fratre sui Mariti multum sollicitata ad peccatum Carnis potest gaudere de immatura morte Parentis, vel Fratris Mariti sui propter conservationem salutis spiritualis propriæ animæ : nam salus animæ est præponderans saluti corporis . II. Licitum est tristari, si homicidæ, aliique malefactores passim tolerentur impune in non leve detrimentum Reipublicæ ; nam bonum Reipublicæ moraliter est præponderans vitæ privatæ malefactorum . Econtra III. Est prohibitum Matri gaudere de morte suæ Filiæ, eo quod a Marito eadem subinde fuerit acerbioribus aliquo modo verbis increpata , & exinde apud Matrem querula , a qua molestia Mater nunc est libera : nam modicæ hujus molestiæ liberatio non est bonum præponderans malo mortis Filiæ . Aliter foret sentiendum, si præcedentes ærumnæ suæ Filiæ fuissent valde graves, & sic vita valde amara ; etenim moraliter discurrendo *melior est mors , quam vita amara :* Ecclesiast. cap. 30. v. 17. IV. Pariter illicitum est de Victoria a Catholicis contra hæreticos reportata tristari ex eo, quia unus ex occisis hisce hæreticis erat tuus consanguineus, solitus singulis annis quasdam tibi conferre gratias, nunc per mortem ejus sublatas : nam bonum Reipublicæ Catholicæ est præponderans tuo damno privato , quod ex morte occisi nunc suffers .

78. Quæres : an , ubi permissum est de incommodo alterius ob emolumentum proprium ex post facto gaudere, pariter ex hoc fine liceat antecedenter alteri hoc incommodum optare , seu inefficaciter desiderare ? Ante Responsionem nota , quod desiderium inefficax non sit voluntas absoluta , quæ taliter vult objectum , ut simul inquirat media obtinendi illud : hoc enim non foret licitum . Quare desiderium inefficax est tantummodo voluntas conditionata, quæ exoptat , ut , si malum præponderans aliter tolli , vel bonum præponderans aliter acquiri haud posset , id fieret (absque tamen tua cooperatione) morte illius qui hoc malum causat. H. N. Respondet Vasquez apud dictum Dominicum Viva, id fore licitum ; nam hoc desiderium inefficax in effectu non aliter influit , quam gaudendo de illo objecto , uti apud eumdem advertit D. Thomas . Sic Filia a Patre blanditiis allecta sæpius ad peccatum carnis, etsi nequeat Patrem occidere , potest tamen ejusdem mortem naturalem inefficaciter desiderare . Insuper membrum Reipublicæ potest optare, ut malefactores Reipublicæ noxii e medio tollantur . Item , quando quis ducit vitam valde amaram , etsi nequeat se vita privare per varia media , potest tamen sibi mortem optare , prout taliter Elias 3. Reg. cap. 19. *Petiit animæ suæ , ut moreretur* ad evadendas Jezabelis insidias . Simile petitum ad Dominum legitur a Moyse factum *Num. cap. 11.*

PROPOSITIONES XVI. & XVII.

79. *XVI. Fides non censetur cadere sub præceptum speciale , & secundum se .*

XVII. Satis est , actum fidei semel in vita elicere .

DECLARATIO.

De utraque hac propositione satis dictum jam fuit in expositione primæ inter Theses confixas ab Alexandro VII. quorsum Lectorem remittimus, vel ad Reiffenstuel, *Tract. 4. Dist. 2. n. 53. & 28.*

PROPOSITIO XVIII.

80. *Si a Potestate publica quis interrogetur, fidem ingenue confiteri ut DEO, & fidei gloriosum consulo, tacere, ut peccaminosum per se non damno.*

DECLARATIO.

Qui Potestas publica sæcularis est ordinata tantum ad bonum politicum, non autem ad bonum spirituale, sicque jus interrogandi non habere videtur nisi ordine ad bonum politicum, exinde intulerunt nonnulli, non esse peccaminosum ad ejusdem interrogationem circa fidem, maxime si interrogans fuerit Tyrannus, tacere, vel cum aliqua æquivocatione eludere, sicuti fieri potest in aliis casibus, quando Reum illegitimus Judex interrogat. *Sed contra est*, quod dicta obligatio candide respondendi non tam descendat ex Jure, quod habet similis Potestas publica interrogans, quam ex mandato Divino affirmativo. *Qui me erubuerit, & meos sermones*, (inquit Christus Luc. cap. 9. v. 26.) *hunc Filius hominis erubescet, cum venerit in Majestate sua, &c.* In quæ verba noster Lyranus taliter glossat: *Non solum credere est necessarium ad Salutem, sed etiam confiteri ore; secundum quod dicitur Rom. 10. v. 10. Corde enim creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad Salutem. Hæc autem confessio pertinet ad præceptum affirmativum &c.* Videantur Dominicus Viva hic, & Reiffenstuel, *Tract. 4. Dist. 2. num. 45.*

PROPOSITIO XIX.

81. *Voluntas non potest efficere, ut assensus fidei in se ipso sit magis firmus, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium.*

DECLARATIO.

Etsi in isto Syllogismo: *Quidquid DEUS revelavit, est infallibiliter verum; sed DEUS revelavit, se esse Unum in essentia, & Trinum in Personis, ergo id est infallibiliter verum:* Etsi (inquam) in isto Syllogismo Major sit summa certitudine vera, cum DEUS nec fallere, nec falli possit; minor tamen, *quod Deus sit locutus, seu id revelaverit*, nobis non constat immediate, sed tantum mediante ex motivis credibilitatis, quæ sunt rationes extrinsecæ prævie nos impellentes ad affirmandum, quod DEUS sit locutus; unde quia motiva illa extrinseca impellentia ad assensum fidei eliciendum, nos tantum moraliter certos reddunt de locutione DEI; exinde nonnulli intulerunt, voluntatem per piam affectionem non posse efficere, ut assensus fidei ab his motivis præviis aliquo modo dependens sit in se ipso magis firmus, quam mereatur pondus rationum, seu motivorum credibilitatis ad assensum fidei impellentium. *Sed contra est*, quia ex hoc sequeretur, quod tantum moraliter certum sit, DEUM esse unum in essentia, & trinum in personis, sicque certius foret, quod *Petrus sit animal rationale*, quam quod *detur Trinitas Personarum*; cum prima Propositio evidenter, ac Physice &c. sit certa; altera vero tantum in eorum principiis foret certa moraliter, utpote dependens a motivis credibilitatis, quæ nos tantum moraliter certificant, quod DEUS ita fuerit locutus: & sic simpliciter loquendo adhuc posset tali propositioni subesse falsum, quam sequelam nullus Catholicorum ausus est admittere, cum actui supernaturali nequeat subesse falsum. Unde in articulis fidei, qui non clare sed obscure proponuntur, potest voluntas mediante pia aliqua affectione intellectui in obsequium fidei imperare, ut se captivet, & firmius adhæreat, quam mereatur pondus rationum extrinsece impellentium; maxime cum propter hæc ipsa motiva non habet ullam rationem gravem prudenter dubitandi, utrum DEUS sic fuerit locutus; seu revelaverit, vel non? Inde talis debet esse paratus potius vitam, quam fidem supernaturalem de tali mysterio E. G. SS. Trinitatis perdere, exclamando cum Sancto Augustino Lib. 7. confess. cap. 10. *Facilius dubitarem me vivere, quam vera non esse, quæ audivi in corde.* Vide Reiffenstuel *Tract. 4. Dist. 3. num. 55. & seqq.*

PROPOSITIONES XX. & XXI.

82. XX. *Potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat supernaturalem.*

XXI. *Assensus fidei supernaturalis, & utilis ad salutem stat cum notitia solum probabili revelationis; imo cum formidine, qua quis formidet, ne non sit locutus Deus.*

DECLARATIO.

Si assensus fidei supernaturalis cum notitia solum probabili revelationis, & cum formidine fundata in gravi ratione de opposito stare posset, consectaneum quoque foret, talem assensum posse prudenter repudiari. Falsum autem est antecedens; nam assensus fidei concurrente simul habitu fidei infuso, aut gratia actuali divina elicitus, est actus supernaturalis, *cui non potest subesse falsum*, uti inquit Concilium Trident. *sess. 6. de Justificat. cap. 9.* Itaque quando elicitur fides actualis supernaturalis circa aliquem articulum fidei, V. G. de SS. Trinitate, taliter se res habet: *Imprimis* propositis motivis moraliter evidentibus excitatur intellectus per gratiam divinam ad formandum judicium credibilitatis, quo affirmatur, esse evidenter credibile, Deum, qui nec fallere potest, nec falli, revelasse tale mysterium. Deinde *secundo* Voluntas supernaturali lumine accensa per piam affectionem in obsequium fidei imperat intellectui, ut huic Mysterio per assensum fidei firmissime adhæreat, actualiter credendo, E. G. Trinitatem personarum ex eo motivo; quia Deus, qui revelavit, est summe verax in dicendo. Et demum *tertio* intellectus concurrente simul habitu fidei infuso, vel alia saltem supernaturali gratia talem in substantia, vel saltem quoad modum supernaturalem assensum fidei præstat, E. G. circa altefatum Mysterium SS. Trinitatis, paratus potius principia naturaliter evidentia, quam tale Sacratissimum Mysterium negare, & potius vitam, quam talem articulum deserere. Debet autem hic bene attendi, ne isti duo actus intellectus, *primus*, quo judico evidenter esse credibile DEUM revelasse, quod sit Trinus in personis, & *alter*, quo propter summam Ejusdem veracitatem actualiter affirmo, quod sit Trinus in personis, ad invicem confundantur: nam prior pertinet ad judicium credibilitatis; posterior vero ad actus fidei supernaturalis.

83. Dices: Saltem fides adhuc imperfecta potest stare cum dubio, vel formidine gravi: ergo dicta in duabus propositionibus adhuc subsistunt saltem quoad fidem imperfectam. Anteced. probatur *imprimis*, quia ipsemet Christus Matth. cap. 14. v. 31. taliter allocutus est Petrum: *Modicæ fidei, quare dubitasti?* En! fidem saltem modicam stantem cum dubio. *Secundo* Pater energumeni Marc. cap. 9. v. 23. dum JESUS eum excitavit ad fidem, exclamavit. *Crede Domine: adjuva NB. incredulitatem meam*; quam fidem S. Chrysostomus in illum textum vocat introductivam, ac incipientem. *Tertio* fides rusticorum, simplicium, vel puerorum nititur dicto unius Parochi, vel Ludimagistri, quod utrique non est motivum convincens, & moraliter certificans Deum sic fuisse locutum: Responderi posset quoad omnia ista tria puncta in compendio distinguendo antecedens: fides imperfecta naturalis, & humana stare potest cum tali dubio, & formidine, Conced. Supernaturalis Divina, Neg. Respondetur tamen adhuc aliter absolute negando antecedens; vocatur autem fides Petri, & Patris energumeni (supposito etiam, quod fuerit supernaturalis) adhuc imperfecta, incipiens, & introductoria, non quod actualis gravis formido, & incredulitas simul steterit cum fide, sed quia dicta fides nondum fuit ita radicata, quin facile iterum amitteretur succedente dubio, vel incredulitate. Paucis, fides Petri fuit modica, quia dubitavit, non componendo fidem cum dubitatione, sed amittendo illam per dubitationem. Quantum ad dictum unius Ludimagistri vel Parochi, etsi non sit motivum moraliter certificans absolute; est tamen relative, nimirum in ordine ad pueros, & simplices nullatenus dubitantes, quin ea, quæ sibi proponuntur, contineant veram doctrinam Ecclesiæ. Quod si graviter de hoc formidarent, & nihilominus crederent, hæc illorum fides non esset supernaturalis & divina, sed mere humana, tenerenturque magis adhuc apud sapientiores indagare veritatem, vel in eorum absentia defectum DEUS supplebit collustratione divini Luminis. Vide Dominicum Viva hic.

PROPOSITIO XXII.

84. *Nonnisi fides unius DEI necessaria videtur necessitate medii, non autem explicita Remuneratoris.*

DECLARATIO.

Divus Paulus ad Hebræos *cap. 11. v. 6.* dum ad justificationem requirit fidem tanquam necessariam, æqualiter loquitur de DEO in se ipso, ac de DEO tanquam Remuneratore: ergo, si requiritur necessario necessitate medii fides explicita Dei unius, etiam requiretur eodem modo fides explicita Remuneratoris. Unde practice prudentissime agunt illi Parochi, Missionarii, ac alii, qui postquam ex pueris, vel simplicibus ad præviam interrogationem de Deo tulerunt responsum, *quod unus sit DEUS,*

& tres

& tres Personæ, illico alterum subjungunt interrogatorium: *Quorsum deveniam, si mali sint, seu DEUM graviter offendant*, & quorum, *si boni, & legem observent?* ubi bene instructi respondebunt: *Si bonus sum, veniam in cælum, si malus, in infernum*: exinde ergo similes jam agnoscunt DEUM etiam ut remuneratorem, & quidem in ordine ad Munera, & dona supernaturalia, sicque habent ea, quæ juxta DD. Catholicos de facto sunt certo necessaria necessitate medii. Vide Reiffenstuel *Tract.* 4. *Dist.* 2. *n.* 16. *& seqq.*

PROPOSITIO XXIII.

85. *Fides late dicta ex testimonio creaturarum similive motivo ad justificationem sufficit.*

DECLARATIO.

Fides, quæ de facto, ac in moderna Providentia disponit ad justificationem, debet inniti revelationi Dei, ut dicendo summe veracis, uti nobis innotescit ex Concilio Trident. Sess. 6. de justificat. cap. 6. sequentibus Verbis: *Disponuntur autem ad ipsam justitiam, dum excitati divina gratia, & adjuti, fidem ex auditu concipientes libere moventur in DEUM, NB. credentes vera esse, quæ divinitus revelata, & promissa sunt*; adeoque fides late dicta non est sufficiens dispositio ad justificationem, utpote quæ non innititur testimonio ipsius DEI revelantis, sed creaturarum, similive motivo. Et hinc etiam rusticus E. G. circa mysterium Sanctissimæ Trinitatis non habet pro motivo formali actus fidei ipsum testimonium Parochi, sed potius auctoritatem DEI revelantis summe veri; quamvis per judicium credibilitatis affirmet, DEUM sic revelasse, eo quod Parochus id attestetur, de cujus fidelitate non dubitat. Vide Reiffenstuel *Tract.* 4. *Dist.* 2. *num.* 20. *&* 21.

PROPOSITIO XXIV.

86. *Vocare DEUM in testem mendacii levis, non est tanta irreverentia, propter quam velit, aut possit damnare hominem.*

DECLARATIO.

Ex eo, quod multi Doctores apud Reiffenstuel *Tract.* 6. *Dist.* 2. *num.* 32. videndi, contra Lessium, Medinam, & Valentiam &c. probabilissime teneant, in juramento promissorio admittendam esse parvitatem materiæ a gravi peccato excusantem, nonnulli intulerunt, idem esse sentiendum in juramento assertorio, si DEUS vocetur in testem mendacii levis. Ast contra est, quod in violato juramento assertorio gravitas perjurii non desumatur ex re, circa quam juratur, sicuti fit in juramento promissorio, sed potius eruatur ex illa irreverentia, quæ irrogatur primæ Veritati, adducendo eamdem in testem alicujus falsi, quæ malitia, & gravis irreverentia semper habetur, quantumcumque levis sit res, circa quam Deus falso adducitur in testem: Sic a pari gravitas peccati Simoniæ non desumitur ex gravitate materiæ temporalis pro rei spiritualis contemptu, qui censetur semper, imo magis intervenire, dum temporale etiam levissimum datur pro re ipsa spirituali, quasi nimirum pretium temporale rem spiritualem in æstimatione adæquare posset &c. Videatur Reiffenstuel *Tract.* 6. *Dist.* 2. *n.* 29. *& n.* 31. *&* 32. Item *in additionibus post n.* 40.

PROPOSITIONES XXV. XXVI. XXVII. & XXVIII.

87. XXV. *Cum causa licitum est jurare sine animo jurandi, sive res sit levis, sive gravis.*

XXVI. *Si quis vel solus, vel coram aliis sive interrogatus, sive propria sponte, sive recreationis causa, sive quocumque alio fine juret, se non fecisse aliquid, quod revera fecit, intelligendo intra se aliquid aliud, quod non fecit, vel aliam viam ab ea, in qua fecit, vel quodvis aliud additum verum, revera non mentitur, nec est perjurus.*

XXVII. *Causa justa utendi his amphibologiis est, quoties id necessarium, aut utile est ad salutem corporis, honores, res familiares tuendas, vel ad quemlibet alium virtutis actum, ita, ut veritatis occultatio censeatur tunc expediens, & studiosa.*

XXVIII. *Qui mediante commendatione, vel munere ad Magistratum, vel officium publicum promotus est, poterit cum restrictione mentali præstare juramentum, quod de mandato Regis a similibus solet exigi, non habito respectu ad intentionem exigentis, quia non tenetur fateri crimen occultum.*

DECLARATIO.

Propositiones istæ damnatæ fundantur potissime in restrictione pure mentali, quam ex causa gravi plusquam quinquaginta Auctores apud Lumbier, *Tom.* 3. *Sum. num.* 1845. teste Patre Joanne Kugler *in sua Crisi Theologica* hic pronuntiarunt esse licitam. *Sed contra est*, quod talia utens restrictione pure mentali aliud exterius sentiat, sicque mentiatur; quoniam mentiri est contra mentem ire: atqui mendacium ex communi Theologorum est intrinsece malum, repugnans Societati humanæ, sicque nunquam licitum, *ne pro vita quidem defendenda*, ut inquit Pontifex, cap. *Super eo, de usuris*: ergo. Aliter subinde discurrendum venit in restrictione non pure mentali, de qua vide fusius Reiffenstuel *Tract.* 6. *Dist.* 2. *num.* 38. 39. & 40. *cum sequentibus quinque additionibus*. Poteris etiam occurrente circa hanc materiam aliquo casu notabiliori inquirere apud Dominicum Viva hic, dum scribit in propositionem XXVIII. & num. III. in nonnullis contradicit opinioni Patris Cardenas, & Lumbier.

PROPOSITIO XXIX.

88. *Urgens metus gravis est causa justa Sacramentorum administrationem simulandi.*

DECLARATIO.

Ratio hujus damnationis est, quia simulare Sacramentorum administrationem ponendo externe omnes partes Sacramenti, interne autem nullam habere intentionem administrandi Sacramentum, idem est, ac mentiri; non enim refert, utrum quis mentiatur verbo, vel facto, prout notat Divus Thomas. 2. 2. *Quæst.* III. *Art.* I. atqui ob metum gravem mentiri non licet, ne quidem pro defendenda vita. *cap. super eo, de Usur.* ergo nec licebit simulare ex metu gravi Sacramentorum administrationem. *Confirmatur*: Non licet ob metum gravem sacrilege administrare Sacramentum; cum non liceat ob metum gravem peccare: ergo non licebit ob metum gravem ficte, seu simulate administrare Sacramentum; quoniam majus peccatum est simulate administrare Sacramentum, quam sacrilege; juxta *cap.* 7. *de celebratione Missarum, juncto Summario*, hinc non licet formulam absolutoriam: *Ego te absolvo a peccatis tuis*, proferre super aliquem scienter incapacem Sacramentalis absolutionis. Itaque quando absolute negando absolutionem foret periculum, ne Confessarius Sigillum Confessionis exinde frangat, deberet sub formatione crucis alia oratio E. G. *Misereatur &c.* tacite proferri, aut sub obscuro dici: *Ego te neutiquam absolvo a peccatis tuis*, ita ad adverbium *neutiquam* non perciperetur ab adstantibus, uti advertit Kugler in cit. proposit. Videatur fusius Cardenas, & Dominicus viva, quando scribunt in dictam propositionem.

PROPOSITIONES XXX. XXXI. XXXII. & XXXIII.

89. XXX. *Fas est viro honorato occidere invasorem, qui nititur calumniam inferre, si aliter hæc ignominia vitari nequit; idem quoque dicendum, si quis impingat alapam, vel fuste percutiat, & post impactam alapam, vel ictum fustis fugiat.*

XXXI. *Regulariter occidere possum furem pro conservatione unius aurei.*

XXXII. *Non solum licitum est defendere defensione occisiva, quæ actu possidemus, sed etiam ad quæ jus inchoatum habemus, & quæ nos possessuros speramus.*

XXXIII. *Licitum est tam hæredi, quam Legatorio contra injuste impedientem, ne vel hæreditas adeatur, vel legata solvantur, se taliter defendere, sicuti & jus habenti in Cathedram, & præbendam contra eorum possessionem injuste impedientem.*

DECLARATIO.

Quoniam omnes istæ actiones excedunt moderamen inculpatæ tutelæ, ideo merito prohibentur, prout etiam jam ante Innocentium XI. similem propositionem ordine 17. damnavit Alexander VII. Reiffenstuel, *Tract.* 9. *Dist.* 3. *Quæst.* 2. *per totam, junctis simul Additionibus.*

PROPOSITIO XXXIV.

90. *Licet procurare abortum ante animationem fœtus, ne puella deprehensa gravida occidatur, aut infametur.*

DECLARATIO.

Nunquam licet ponere talem actionem, quæ directe esset ordinata ad procurandum abortum fœtus animati, quia nunquam licet privatis directe occidere, nisi per modum inculpatæ tutelæ; unde etiam si talis puellæ gravidæ, abortum procurantis, motivum sumendi medicinam ex se ordinatam ad abortum promovendum nunquam foret ipsa occisio prolis, sed potius conservatio vitæ,

tæ, vel famæ propriæ, aut etiam totius familiæ, hoc tamen non obstante neutiquam liceret sumere medicinam ex se immediate ordinatam ad procurandum abortum; quamvis enim in tali casu puella non intenderet occisionem prolis tanquam finem, ac motivum, eamdem tamen vellet directe tanquam medium, quo conservatur sua vita, aut fama propria, vel familiæ &c. Sicuti enim medicina talis ex natura sua ordinatur ad procurandum abortum, ita procuratio abortus ordinaretur ad conservandam vitam, vel famam, sicque utrumque assumeretur directe, non quidem quasi finis, sed tanquam medium, quod homini privato extra moderamen inculpatæ tutelæ nunquam licet, Exempli gratia, si Tyrannus tibi minaretur, quod velit te simul cum fratre tuo interficere, nisi tu fratrem proprium, vel alium tibi Charum occidas, exinde tibi permissum non est occidere fratrem tuum, ex fine, ut tuam exinde conserves vitam. Plura, & quidem utilissima de abortu videre poteris apud Sporer *Part. 4. Theologiæ Sacramentalis integro cap. 4.* His igitur suppositis quæstio remanet, an idem sit sentiendum, si fœtus necdum fuerit animatus, ubi Bordonus, Zambellus, Torreblanca, & alii apud Dianam, *part. 6. Tract. 8. Resol. 37.* putarunt, in simili casu procurationem abortus ob tam gravem causam, præsertim ad evitandam mortem licere, eum exinde fœtus nec vita temporali, nec æterna, utpote necdum informatus anima rationali, privaretur, prout tamen utrumque contingeret, si fœtus jam esset animatus, ac nondum baptizatus.

91. Sed *contra est primo*: non licet procurare pollutionem directe ad declinandum periculum mortis, uti apud Catholicos est in confesso; ergo neque licebit procurare directe abortum ad declinandum periculum mortis; & multo minus ad evitandam infamiam. Consequentia probatur: idem præcipue non licet procurare pollutionem; quia semen ex sua natura est ordinatum ad propagationem speciei naturæ humanæ: sed fœtus inanimatus adhuc proximius a natura est ad eumdem finem ordinatus, quoniam ex semine primum fit embrio &c. ergo. *Contra secundo*: quia in Jure Canonico tam qui fœtui viventi adimit vitam, quam qui fœtum necdum animatum a vita impedit, censetur reus homicidii: ergo si non licet per medicinam directe expulsivam procurare abortum fœtus animati, neque licebit quoad fœtum inanimatum. Anteced. probatur ex *cap. si aliquis de Homicidio* ibi: *Si aliquis causa explendæ libidinis &c. mulieri ad potandum dederit, ut non possit generare, aut concipere, vel nasci soboles, de homicidio tenetur.*

92. Dices: Potest sumi pharmacum directe expulsivum fœtus necdum animati, atque procurativum abortus, si matri alias periculum intrinsecum mortis per ipsum talem fœtum immineat, nisi expellatur: ergo etiam ob paritatem rationis similiter erit dicendum, si imminet periculum extrinsecum mortis infligendæ ab alio, nisi idem contingat. Antecedens est doctrina communissima teste Sanchez, *Lib. 9. de Matrim. Disp. 20. num. 10.* quam sententiam pariter defendit Dominicus Vive hic, supposito, quod fœtus adhuc sit inanimis: secus si foret animatus; quia tunc prolem privaret altiori bono, quam est vita temporalis, nimirum vita pariter spirituali, ac æterna ob defectum baptismi. Respond. transmisso antecedenti negando consequentiam, & paritatem. Disparitas est, quia stante periculo vitæ alias per ipsum fœtum inanimatum adimendæ, talis fœtus habet se per modum aggressoris vitæ; potest autem injustus agressor vitæ per modum moderaminis inculpatæ tutelæ etiam vivus, & alias ratione privatus (multo magis nondum habens animam rationalem) occidi, si aliter periculum hoc grave declinari nequeat, præsertim si occidendus in bonis altioris ordinis, quem sit ipse vita temporalis, exinde damnum non incurrat, prout certo non incurrit fœtus, adhuc inanimatus, utpote necdum habens vitam spiritualem. Econtra vero, quando alicui periculum deperdendæ vitæ non per ipsum fœtum, sed ab alio aliquo extrinseco imminet, talis fœtus non censetur aggressor vitæ alterius; unde procurans ejusdem abortum excedit limites justæ defensionis per modum moderaminis inculpatæ tutelæ. Dixi notanter: *Transmisso antecedenti*; etenim nec illud adeo evidens apparet, ut non inveniantur nonnulli cum Navarro contrarii. Hoc certum omnino est, quod etiam stante periculo illo intrinseco illud extremum remedium licite applicari nequeat, si supersint alia, quibus periclitanti Matri succurri queat, puta per incisionem venæ, vel per medicinas non directe ad expulsionem fœtus ordinatas &c. quamvis per eas subinde per accidens abortus contingat.

PROPOSITIO XXXV.

93. *Videtur probabile, omne fœtum, quamdiu in utero est, carere anima rationali, & tunc primum incipere eamdem habere, cum paritur; ac consequenter dicendum erit, in nullo abortu homicidium committi.*

DECLARATIO.

In primis probabile non est fœtum carere anima rationali, quamdiu in utero existit; quoniam procurans abortum talis fœtus, E. G. quatuor mensibus post conceptionem, verum committit homicidium, uti cum Julio Claro, Gomez, Covarruvias, & Juristis communiter sentit Stephanus V. Papa, *Can. consulisti 20. Causa 2. Quæst. 5.* prope finem; quidquid nonnulli, præsertim ex iis, qui Sectam Stoicorum sequuntur, contradicant. Deinde dato etiam, quod hæc sententia speculative probabilis esset; contraria tamen foret longe communior, sicque ille, qui in tali dubio, & in conflictu duarum sententiarum adhiberet ultimis mensibus ante nativitatem quodpiam pharmacum directe expulsivum fœtus, consequenter se exponeret deliberate periculo, utrum non exinde occideret fœtum jam anima rationali informatum, adhuc coram DEO esset reus homicidii, sicuti a pari alius, qui in dumetis latitantem Globo trajiceret, dubius utrum hic sit homo, vel aliqua fera, ob tam manifestum periculum, cui se voluntarie exponeret, coram tribunali Divino a culpa homicidii non excusaretur. Unde allegata propositio dupliciter errat: *in primis*, quod defendat tanquam probabile, fœtum carere anima rationali, quamdiu in utero est. *Secundo*, quod ex Speculativa aliqua probabilitate statim, etiam in re tam graviter præjudiciosa tertio quoad praxin inferat, talem in nullo abortu esse reum homicidii; cum tamen se manifesto exponat periculo occidendi fœtum jam animatum.

94. Quæres ergo, quo die censeatur fœtus in utero materno animari? Respond. de hoc jam factam esse mentionem apud Reiffenstuel, *Tract. 9 Dist. 3. n. 25. & seqq.* Diane *Part. 7. Tract. 5. Resol. 6.* apud Dominicum Viva hic pronuntiat tanquam moraliter certum, nullum fœtum ante diem Quadragesimum animari. Quinimo si fœtus fuerit sexus fœminei, quod animatio non contingat juxta Vive ante diem octogesimum. Quod si præmissa etiam diligenti inquisitione adhuc dubitetur, an fœtus ille expulsus mas, vel fœmella fuerit, teste eodem, juxta praxin Sacræ Pœnitentiariæ talis procurans abortum censetur, effectu secuto, irregularis. Alii vero apud Sporer, *Tract. 4. Cap. 4. num. 751. & seqq.* mitius de hoc sentiunt, eo quod in tali casu dubitetur de ipso corpore delicti, utrum revere aliquis vivens fuerit occisus? Secus foret dicendum in aliis casibus, in quibus constat de corpore delicti, puta, quod aliquis fuerit interfectus; dubitetur autem, num per tuam, vel alterius actionem; tunc enim juxta clara jura *Cap. ad audientiam* 12. & *Cap. significasti 18. de Homicidio*, deberes te gerere tanquam irregularem. Vide Reiffenstuel, *Tract. 9. Dist. 3. num. 34. & seqq.* Item *Tract. 13. Dist. 3. Quæst. 1. Additione 6.* & post *quæst. 4. in Appendice Additione 5.*

PROPOSITIO XXXVI.

95. *Permissum est furari non solum in extrema necessitate, sed etiam in gravi.*

DECLARATIO.

Ex eo, quod divites constitutis in gravi necessitate teneantur dare eleemosynam de superfluis stati, nonnulli intulerunt, ea denegata posse talem pauperem uti occulta compensatione, nec divitem quoad hanc ablationem esse prudenter invitum, eo quod alias obligetur ad erogandum. Sed *contra est*, quod dives in simili casu non obligetur ex justitia, sed tantum ex misericordia, seu charitate, & quidem non huic determinate, qui aufert, sed solummodo indeterminate illis, quos in ordine ad superflua status ipsemet considerandis elegerit; unde, qui privata auctoritate talia auferrent, peccarent contra justitiam, foretque Dominus prudenter invitus circa hanc ablationem privata auctoritate factam. Vide Reiffenstuel, *Tract. 9. Dist. 5. n. 13. & 14. & Additione post n. 104.*

PROPOSITIO XXXVII.

96. *Famuli, Famulæ domesticæ possunt occulte Heris surripere ad compensandum operam suam, quam majorem judicant salario, quod recipiunt.*

DECLARATIO.

Non damnantur in præsenti illa sententia, quæ ait, posse famulos uti occulta compensatione, si aliunde ex communi peritorum sensu aperte constet, salarium, famulis datum, omnibus consideratis considerandis, esse improportionatum, atque injustum. Itaque solummodo reprobatur ea opinio, quæ dimensionem illam inter operas ex una, & mercedem ex altera parte committit judicio ipsorum famulorum, quales amore proprio excæcati, nec con-

conditiones alias, ad licentiam utendi occulta compensatione requisitas, respicientes, facile sibi persuadent, operas suas esse majores salario, &c. Ex quo amplissima famulis janua aperitur defraudandi Heros suos. Vide Reiffenstuel, *Tract.* 9. *Dist.* 5. *n.* 39. & fusius in Jure Canonico, *Lib.* 3. *Decretal. Tit.* 18. §. 4.

PROPOSITIO XXXVIII.

97. *Non tenetur quis sub pœna peccati mortalis restituere, quod ablatum est per pauca furta, quantumcunque sit magna summa totalis.*

DECLARATIO.

In præsenti damnantur illi, qui docebant, non obligari sub gravi ad restitutionem eum, qui post præmissa plura levia furta adjungit ultimum de se quidem leve, in sensu tamen composito cum prioribus notabilis quantitatis constitutivum. Putarunt autem prædicti, ideo talem furem non obligari ad restitutionem sub gravi, quia singulis furtis peccavit tantum venialiter; videtur autem adesse improportio inter culpam levem, & pœnam gravem, seu inter peccatum veniale in damnificando commissum, & inter onus damnum resarciendi sub peccato gravi: prout patet a pari in illo, qui ex aliqua incuria venialiter peccaminosa non extinxit candelam, si exinde fuerit exortum incendium, & combusta domus &c. Sed *contra est*, quod omnino falsum sit, per ultima furta minuta peccari tantum venialiter, si quis advertat, per conjunctionem horum cum præcedentibus deveniri ad summam notabilem. Deinde ponamus, quod talis in ultimis furtis fuisset immemor furtorum præcedentium, nec intendisset unquam per furta minuta ascendere ad summam gravem, in hoc quidem casu per talia furta minuta non peccaret graviter; hoc tamen non obstante, postquam reflectit se super ea, & quando res illæ leves sæpius ablatæ apud ipsum adhuc in se, vel in æquivalenti existunt, tenetur non tam titulo *injustæ acceptionis*, quam titulo *rei acceptæ* sub mortali ad restitutionem; quia videt per similia furta minuta, ad invicem moralem unionem habentia, se ditari; proximum autem, vel Rempublicam graviter damnificari. Unde non est paritas inter hunc furem plura minuta successive auferentem, & inter alterum ex incuria venialiter peccaminosa incendentem domum; nam prior tanquam factus exinde ditior tenetur restituere, *titulo rei acceptæ*, alter vero, cum ex incensa domo nihil acceperit, obligaretur tantummodo *titulo injustæ acceptionis*, seu damnificationis. Ubi quoad hoc ultimum (non quoad primum) videtur multis Theologis difficile, quod ante sententiam Judicis detur obligatio resarciendi sub gravi damnum illatum ex culpa Theologice levi, absque eo, quod damnificans exinde ullatenus factus fuerit ditior. Vide Reiffenstuel *Tract.* 9. *Dist.* 5. *Quæst.* 2. *cum Additionibus*.

PROPOSITIO XXXIX.

98. *Qui alium movet, vel inducit ad inferendum grave damnum tertio, non tenetur ad restitutionem istius damni illati.*

DECLARATIO:

Sicuti si quis alios per malum suum exemplum movet ad damnificandum, exinde talis non obligatur ad restitutionem damni illati, ita pariter nonnulli intulerunt, idem esse dicendum, si per verba, & consilia sic moveat, cum parum referre videatur, utrum quis verbo, vel exemplo alterum moveat, ut damnum inferat. Sed *contra est* quod prior dans malum exemplum non peccet contra justitiam, sed peccato scandali contra Charitatem, cum non intendat positive (uti supponitur) suum malum exemplum ordinare ad inducendum alterum, ut similiter tertium damnificet, sicque nec censeatur causa moralis influens in damnum tertii. Econtra vero consilium dans, & inducens per verba, ut tertius damnificetur, eo ipso sua verba dirigit ad damnificandum tertium, sicque censetur causa moraliter influens in simile damnum; & consequenter tenetur ad restitutionem, supposito, quod alterum per suum consilium actualiter moveat, & alter realiter tertio damnum inferat. Vide Reiffenstuel, *Tract.* 9. *Dist.* 5. *Quæst.* 3. & 4.

PROPOSITIO XL.

99. *Contractus Mohatra licitus est, etiam respectu ejusdem personæ: cum contractu revenditionis prævie inito cum intentione lucri.*

DECLARATIO.

Mohatra, seu *Baratra* testibus Sabino Bononiensi, & Matthæuccio, est nomen Hispanicum. Apud quosdam Italos juxta eosdem vocatur *Stocco*. Porro contractus Mohatra a Patre Reiffenstuel *Tract.* 8. *Dist.* 4. *num.* 26. sic exemplificatur: Petit quis mutuo centum florenos a mercatore, & mercator non vult pecuniam mutuare, parata tamen est illi vendere merces credito, sed summo pretio, V.G. centum quinque florenis, ex fine, ut eas iterum revendat numerata pecunia, prout etiam alter res sic emptas denuo affert mercatori, qui tamen hasce non aliter emit, seu potius redimit, quam pretio, ponamus, infimo, V. G. nonaginta quinque florenis. Talis contractus, si contingat venditio cum pacto revenditionis prævie inito, est illicitus, & consequenter merito prohibitus, utpote palliatam continens usuram; cum in effectu idem sit, & talis mercator totidem acquirat, & quidem vi pacti prævie initi; ac si in mutuo pro nonaginta quinque florenis mutuatis centum ac quinque accepisset, uti consideranti patet. Quod si pactum de revendendo non intercederet, præfatus contractus non contineretur sub præfata propositione prohibita, quamvis etiam tunc practice posset esse periculosus, cum simile pactum saltem implicitum illic sæpe reperiatur.

PROPOSITIO XLI.

100. *Cum numerata pecunia pretiosior sit numeranda, & nullus sit, qui non majoris faciat pecuniam præsentem, quam futuram, potest creditor aliquid ultra sortem a mutuatario exigere, & eo titulo ab usura excusari.*

DECLARATIO.

Si non interveniat simul lucrum cessans, vel damnum emergens, neque sit ullum periculum sortis principalis amittendæ, nec ulla difficultas pretio æstimabilis in acquirendo illo capitali, quod alteri mutuatur &c. falsum est, quod ipsa pecunia numerata, utpote in se ipsa sterilis, sit pretiosior numeranda. Quod si dicas, per pecuniam numeratam, & præsentem potuisse mutuantem instituere negotiationem cum ingenti lucro, quo debet nunc carere, usquedum sibi iterum hoc capitale a mutuatario in futurum numeretur, seu restituatur. Respondeo, id esse extra statum quæstionis: supponitur enim hic, pecuniam præsentem alias mansuram in arcula prorsus otiosam absque interventu alicujus lucri cessantis. Nec opponas cum Caramuele contrario: Chirographum, in quo mille floreni primum in futurum numerandi continentur, esse minoris pretii, quam mille florenos præsentes in numerata pecunia; Et hinc etiam juxta communem praxin talia Chirographa minoris emuntur: ergo pecunia numerata est pretiosior primum numeranda. Nam *contra est*, quod hic contractus non sit amplius contractus mutui; sed potius emptionis & venditionis, ubi Chirographa propterea minori pretio emuntur, vel quia ordinarie adest aliquod periculum, aut difficultas in acquirenda sorte principali in dictis Chirographis expressa, vel quia similia Chirographa sunt quasi merces ultroneæ, seu ultro oblatæ ad emendum: juxta Theologos autem ex utroque capite solent merces decrescere in pretio. Cæterum plura adhuc de Chirographis videre poteris apud Reiffenstuel, *Tract.* 8. *Dist.* 4. *post num.* 102. *Additione* 5. & 6.

PROPOSITIO LXII.

201. *Usura non est, dum ultra sortem aliquid exigitur tanquam ex benevolentia, & gratitudine debitum sed solum si exigatur tanquam ex Justitia debitum.*

DECLARATIO.

Quod præter onus restituendi iterum ipsum capitale Mutuatarius simul aliquam naturalem obligationem antidoralem gratitudinis contrahat erga Mutuantem, in præsenti non negatur: ex hoc tamen nonnulli Theologi apud Dianam, *Part.* 5. *Tract.* 8. *Resol.* 62. & *part.* 11. *Tract.* 7. *Resol.* 23. male inferunt, eam obligationem gratitudinis posse a Mutuante deduci in pactum, taliter, ut Mutuatarius promittat, se daturum auctuarium in gratitudinem, non ex obligatione justitiæ, sed veracitatis, & fidelitatis, ut proin possit deinde illud exigi tanquam debitum ratione promissionis. Nam *contra est*, quod etsi; dum Petrus Paulo in gravi necessitate constituto mutuat mille florenos, Paulus præter onus restituendi suo tempore Capitale contrahat obligationem antidoralem cujusdam gratitudinis; hæc tamen obligatio antidoralis non determinate consistat in auctuario pecuniæ mutuatæ, sed in aliquo indeterminato juxta arbitrium Mutuatarii, qui potest huic obligationi antidorali satisfacere etiam orando pro Mutuante, vel cum

apud

apud alios laudando &c. sicuti eodem modo discurritur in collatione, & præsentatione ad Beneficia. Et plane alias, si Adversariorum doctrina subsisteret, Usuris, & Simoniis immensum ostium pateret, uti consideranti patet. Quare generaliter committitur usura expressa, vel palliata, quandocumque extra lucrum cessans, vel damnum emergens, aut similes reales titulos præter sortem principalem quodpiam auctuarium in pactum deducitur, & Auctoritate privata constituitur.

102. Dixi notanter: *Auctoritate privata*, per quæ verba nolo impugnare in præsenti eorum sententiam, quæ defendit, *Auctoritate publica* id fieri posse taliter, quatenus nimirum vi dominii alti (uti proportionaliter discurritur in materia de præscriptione) Potestas publica, maxime suprema, determinatum, atque moderatum in mutuo constituit auctuarium ad tollendas lites, anxietates, & dubia, alias sæpius eventura, utrum hic & nunc, in isto vel illo mutuo vere interveniat lucrum cessans, vel damnum emergens, & quantum vi hujus prætendi queat &c. qua determinatione absoluta multi ad mutuandum aliis promptiores redduntur, ac lites diminuuntur, quoniam ordinarie apud Judicem in illo determinato auctuario sisteretur, nisi evidenter constaret, lucrum cessans, vel damnum emergens &c. id excedere. Quod non leviter videretur promovere Bonum publicum. Plura de usuris vide apud Reiffenstuel, *Tract.* 8. *Dist.* 4. *Quæst.* 2. 3. & 4. Item fusius in Jure Canonico *Lib.* 5. *Decret. Tit.* 19.

PROPOSITIONES XLIII & XLIV.

103. XLIII. *Quidni non nisi veniale sit, detrahentis auctoritatem magnam sibi noxiam falso crimine elidere?*

XLIV. *Probabile est, non peccare mortaliter, qui imponit falsum crimen alicui, ut suam justitiam, & honorem defendat. Et si hoc non sit probabile, vix ulla erit opinio probabilis in Theologia.*

DECLARATIO.

Mendacium juxta jam dicta est malum intrinsecum, quod dicitur leve, si fiat in materia levi; grave autem si contingat in materia gravi: quoniam autem juxta communem non sunt facienda mala, ut eveniant bona, consequenter neque per mendacium potest alicui imponi falsum crimen, ut evitetur nocumentum proprium, alias in bonis fortunæ, vel famæ incurrendum. Nec retorqueatur argumentum in Homicidio, quod pariter juxta Doctores est malum intrinsecum, & tamen licet per modum moderaminis inculpatæ tutelæ ad evitandum grave damnum in bonis fortunæ; adeoque idem dicendum esse cum proportione quoad mendacium. Respondetur enim negando consequentiam, & paritatem. Disparitas est; quia mendacium ita est intrinsece malum, ut in nullis liceat circumstantiis, etiamsi per hoc Respublica liberaretur a gravissimis malis: econtra vero non est taliter intrinsece malum homicidium, utpote quod in aliquibus circumstantiis permittitur, puta Principibus jus gladii habentibus occidendo malefactores in vindictam publicam, vel privatis per modum moderaminis inculpatæ tutelæ. Accedit, quod læsio famæ alterius per calumniosum mendacium contingens ordinarie nec sit remedium efficax, nec unicum ad conservanda bona fortunæ vel famæ propriæ; cum per calumnias, & mendacia ordinarie non obtineatur honor, ac bona fama, sed potius deperdatur, & alter, si resciat, tantummodo magis ad detrahendum exinde accendatur; ac insuper multa supersint alia media, dummodo amor proprius excæcans non aliter male suggereret, adeoque committens tale mendacium excedit limites moderaminis inculpatæ tutelæ, & consequenter non est præsumendum, quod natura, vel potius DEUS Auctor naturæ mendacium ordinaverit, ac permiserit adhiberi tanquam remedium pro conservatione famæ propriæ, vel bonorum fortunæ, sicque mendacium manet mendacium leve in materia levi, & grave in materia gravi. Vide Dominicum Viva hic, & Reiffenstuel, *Tract.* 9. *Dist.* 6. *num.* 11. & 12.

PROPOSITIONES XLV. & XLVI.

104. XLV. *Dare temporale pro spirituali non est Simonia, quando temporale non datur tanquam pretium: sed dumtaxat tanquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale, vel etiam, quando temporale sit solum gratuita compensatio pro spirituali, aut contra.*

XLVI. *Et id quoque locum habet etiamsi temporale sit principale motivum dandi spirituale; imo, etiamsi sit finis ipsius rei spiritualis, sic, ut illud pluris æstimetur, quam res spirituale.*

DECLARATIO.

Simonia est, si temporale principaliter detur pro spirituali, aut vice versa spirituale pro temporali, interveniente simul aliquo pacto explicito, prout clare decisum reperitur in *cap. Tua Nos*, 34. *de Simonia*, idque in præsenti non controvertitur: inquiritur tamen ulterius, utrum pariter Simoniacum censeatur, si temporale pro spirituali nec detur tanquam pretium, nec signo aliquo exteriori expresso in pactum deducatur, sed solummodo sit motivum propter quod obtinendum datur temporale?

105. Notandum ulterius, quod motivum illud obtinendi spirituale pro temporali possit habere tacite annexam adhuc intentionem obligandi alterum ad dandum spirituale desideratum, V. G. Beneficium; vel non possit habere annexam hanc intentionem obligandi alterum, V. G. aliquis Moderator instruens filium cujusdam Nobilis, habentis jus præsentandi ad pingue Beneficium, potest per suam instructionem velle tacite obligare Nobilem, ut ipsum præsentet ad tale Beneficium, vel potest non habere hanc intentionem obligandi, etsi speret, se citius tempore Vacaturæ præsentandum, si nunc diligens fuerit quoad instructionem filii. In hoc secundo casu Simonia non intervenit; bene tamen in primo: & quidem si alter accipiens temporale pro spirituali ex circumstantiis advertit, quod dans temporale intendat per hoc tacite obligare ipsum ad reddendum spirituale, atque nihilominus id recipiat, conferendo vicissim spirituale, vel saltem illud promittendo, erit Simonia mutua ex utraque parte. Quod si vero non advertat, erit Simonia solummodo mentalis ex parte dantis non quidem pœnis Canonicis, uti Simonia realis, bene tamen districto Dei Judicio subjecta. Totum hoc clare deducitur ex dispositione Juris Canonici *cit. cap. Nos* 34. *de Simonia*, ubi Innocentius III. circa Clericum quempiam Ecclesiæ conferentem bona sua, ut in Canonicum recipiatur, talem notatu dignissimam ponit resolutionem: *Tua nos duxit discretio consulendos &c. &c. Devotioni tuæ taliter respondemus, quod, si quis Clericus cum conditione, vel pacto largiatur, aut offerat bona sua, ut illa postmodum pro præbenda retineat, & in Canonicum admittatur, hujusmodi oblatio, vel receptio fieri non poterit sine vitio Simoniæ; cum in talibus omnis pactio, & conventio cessare debeat juxta Canonicas Sanctiones. Si vero pure, & sine pacto, vel conventione qualibet offerat, rogans humiliter ut in Canonicum admittatur; & bona sua retineri sibi liceat pro præbenda, & Clerici ejusdem Ecclesiæ pure consentiant; hujusmodi receptio fieri poterit absque scrupulo Simoniacæ pravitatis; N. B. licet haud taliter duximus respondendum; quia nobis datum est de manifestis tantummodo judicare: si tamen is, qui talem donationem facit, ea intentione ducatur, ut per temporalia bona, quæ offert, spiritualia valeat adipisci, & Clerici, qui eum in fratrem admittunt, non essent eum, nisi commoda temporalia perciperent, admissuri; sine dubio tam ille quam isti apud districtum Judicem (qui scrutator est cordium, & cognitor Secretorum) culpabiles judicantur.* Ita Summus Pontifex, idque cum proportione applicat, si vicissim detur spirituale, ut obtineatur temporale. Cæterum ut utraque propositio damnata adhuc magis intelligatur, sequentia formantur Quæsita.

106. Quæres I. Quandonam motivum proxime explicatum censeatur tacite annexam habere intentionem vicissim alterum obligandi? Ante Resolutionem nota. Motivum per temporale obtinendi spirituale, vel vice versa per spirituale acquirendi temporale, posse esse vel intrinsecum, ac primarium, vel extrinsecum, & secundarium. H. N. Respond. Si motivum fuerit intrinsecum, ac primarium, censetur tacite contineri intentio obligandi alterum, atque in hoc sensu censetur reprobata utraque propositio superius allegata; non vero, si fuerit motivum tantummodo extrinsecum, aut secundarium, atque impulsivum, ut citius, promptius, vel in hoc, non in alio tempore spirituale fiat &c. Ita Dominicus Viva hic *n.* 5. & seqq. atque expresse sic tenet Divus Thom. in casu, quo pro actu spirituali datur aliquod temporale, ubi exemplum adducit cujusdam Canonici euntis ad Ecclesiam, in qua accedentibus distribuuntur præsentiæ, uti vocantur; ubi *Quodlibet* 18. *art.* 11. ita loquitur: *Si hujusmodi distributionem recipiat quasi finem suæ operationis N. B. principaliter intentum, Simoniam committit; si autem principalem finem habet Deum, ad hujusmodi distributiones vero respicit secundario, non tanquam in finem* (supple uti superius *principalem*) *sed sicut in id, quod est necessarium ad suam sustentationem, constat, quod non vendit actum spiritualem, & ita Simoniam non committit, nec peccat: Sic enim acceptio distributionum non erit causa, quare ad Ecclesiam vadat, sed proprie hujusmodi* (supple *frequentationis Ecclesiæ*) *determinatio; quare nunc vadat, & non alia vice.* Pariformiter est discurrendum de Sacerdote aliquo, qui hodie V. G. Missam legit, quia se offert occasio acquirendi stipendium, alias forsan hodie non celebraturus. Talis enim Sacerdotis hodie celebrantis finis primarius adhuc est cultus Divinus,

uti

uti supponitur, etsi secundario intendat stipendium titulo sustentationis; ex quo etiam determinat hodie celebrare primario ad promovendum cultum divinum, secundario vero ut stipendium titulo honestæ sustentationis acquirat. Viderint autem hic, quomodo coram Deo excusentur illi Canonici, & Sacerdotes, qui nunquam, aut vix unquam comparent, nisi adsint præsentiæ valde pingues, vel rarissime legunt Missam, quando non offertur stipendium: videtur plane apud Hosce non raro ipsa utilitas temporalis fuisse primarium motivum accedendi Ecclesiam, aut celebrandi Missam.

107. Quæres II. An honoraria data, vel promissa ante repræsentationem Patronis habentibus jus præsentandi ad Beneficia &c. censeantur interpretative indicare ex parte dantis motivum primarium obtinendi per hæc aliquod Beneficium: Item an talia honoraria possint a Patronis &c. recipi? Respondeo, utrum taliter donantes coram Deo, & in foro interno habuerint pro motivo primario, & intrinseco per honoraria obtinere beneficium, indifferenti examine conscientiæ ipsimet donantes dijudicare debent. In foro autem externo id in dubio ex circumstantiis dijudicatur; ubi ad hæc tria maxime attenditur, nimirum ad personam *dantis*, & *accipientis*, ad *quantitatem muneris*, & *ad tempus donantis*. Illud autem Patronis, seu Collatoribus Beneficiorum præcipue notandum venit, quod, sicuti si Judicibus absque expressione mutuæ obligationis offeruntur tantummodo levia, puta esculenta, & poculenta, paucis diebus consumabilia, illa non præsumantur data cum intentione obligandi Judicem ad favorabilem sententiam, sicque juxta plurimos Theologos *arg. L. Plebiscito. ff. de officio Præsidis*, & *cap. statutum. §. Insuper. de Rescriptis in 6.* licite recipiantur, ita pariter admitti possint in casu quæstionis, quamvis haud dubie securius sit, si etiam similia ante præsentationem respuantur; econtra vero, quia ob periculum universale sententiæ venalis absolute prohibetur Judicibus recipere munera in considerabili quantitate, *L. 18. ff de officio Præsidis*, & *cap. 11. §. 4. de Rescript. in 6.* quia nimium dantes præsumuntur velle obligare Judicem ad pronuntiandum in favorem dantis, ita ob idem universale periculum inhibetur Patronis, & similibus ante præsentationem &c. recipere notabilia honoraria, vel promissa de dandis; hæc enim solent homines mirabiliter excæcare, & trahere ad favorem intentum largientis. Vide Viva hic *num. 6.*

108. Quæres III. An, si divites Religiosis, vel pauperibus largiantur pecunias, vel alia temporalia, ut pro ipsis certas preces persolvant censeatur talis largitio Simoniaca? Ratio dubitandi est: quia videtur sic intervenire primarium motivum accipiendi pro temporali aliquod spirituale, quod juxta dicta censetur tacite continere pactum Simoniacum. Hoc tamen non obstante Respond. talis elargitio non est Simoniaca, quamvis etiam Religiosi, vel mendici sese obligarent ad persolutionem illarum precum. Ratio est; quia similis Eleemosyna non datur ex motivo primario pro ipsis precibus quasi venalibus, sed potius per modum stipendii pro sustentatione, ita, ut exinde accipientes sese sustentare, sicque illas preces persolvere queant, eo ferme modo, quo Sacerdoti celebranti aliquot Missas tribuitur taxata pecunia. Et plane, si talis elargitio foret Simoniaca, deberent omnes fundationes piæ anniversariorum, aut similium bonorum operum ex eadem ratione censeri Simoniacæ. Item non possent licite Religiosi sese propterea obligare ad preces persolvendas, quæ tamen doctrina pridem fuit ab Ecclesia reprobata, dum Eadem inter alios VVicleffi errores etiam sequentem propositionem ordine 25. damnavit: *Omnes sunt Simoniaci, qui se obligant orare pro aliis, eis in temporalibus subvenientibus*. Vide Reiffenstuel, *Tract. 5. Dist. 3. num. 43. ac seqq.* & adhuc fusius in Jure Canonico *Lib. 5. Decret. tit. 3. præsertim. §* V. VI. IX. & X.

PROPOSITIO XLVII.

109. *Cum dixit Concilium Tridentinum, eos alienis peccatis communicantes mortaliter peccare, qui nisi quos digniores, & Ecclesiæ magis utiles ipsi judicaverint, ad Ecclesias promovent, Concilium vel primo videtur per* digniores *non aliud significare velle, nisi dignitatem eligendorum sumpto comparativo pro positivo; vel secundo locutione minus propria ponit digniores, ut excludat indignos, non vero dignos; vel tandem loquitur tertio, quando fit concursus.*

DECLARATIO.

Intendebat Concilium Tridentinum concreditis oviculis providere de Pastoribus dignioribus, id est, Ecclesiæ, consideratis considerandis, magis proficuis; inde absque restrictione ad concursum *Sess. 24. de Reform. cap. 1.* absolute præcipit, ut non nisi digniores, & Ecclesiæ utiliores ad similia officia promoveantur, quam summe sollicitam Supremi Pastoris cum universali Ecclesia vigilantiam nonnulli Theologi sine solido fundamento, & in non leve Ecclesiarum particularium præjudicium vel eluserunt impropriando sensum verborum, vel ad solum limitarunt concursum: hinc merito reprobati a summo Pontifice. Vide Reiffenstuel *Tract. 11. Dist. 1. Quæst. 4.*

PROPOSITIONES XLVIII. & XLIX.

110. *XLVIII. Tam clarum videtur, fornicationem secundum se nullam involvere malitiam, & solum esse malum, quia interdicta, ut contrarium omnino rationi dissonum videatur.*

XLIX. Mollities jure naturæ prohibita non est; unde si Deus eam non interdixisset, sæpe esset bona, & aliquando obligatoria sub mortali.

DECLARATIO.

Concedunt quidem Adversarii ultro, tam fornicationem quam mollitiem prohiberi Jure Divino positivo: cum S. Paulus 1. *Corinth. cap. 6. v. 9. & 10.* expresse dicat: *Neque fornicarii &c. Regnum Dei possidebunt*. Negant tamen cum Caramuele *Lib. 4. Theologiæ intentionalis num.* 1960 & 1965. hanc prohibitionem esse pariter juris naturalis. Ast contra est *primo*, quod S. Paulus æque loquatur de fornicariis, & mollibus, uti de Masculorum concubitoribus, seu Sodomitis; atqui peccatum Sodomitorum est utique contra lumen naturæ; cum etiam Bestiæ, alias instinctum naturæ sequentes, ordinarie abhorreant congressum intra eundem sexum: ergo. Contra est *secundo*, quod, sicuti lex naturalis ad propagationem generis humani intendit bonum prolis, ita econtra censeatur prohibere omnia ea, quæ sunt impeditiva huius boni, atqui tam mollities, quam fornicatio sunt impeditivæ huius boni: ergo. Min. probatur, & quidem de Mollitie patet per se, cum semen ad propagationem generis humani a natura ordinatum per mollitiem effundatur extra vas debitum: & licet per fornicationem propagatio prolis potius promoveri videatur; quia tamen, si iure naturæ, & in lege natural liceret indistinctim fornicatio, sicque etiam concubitus vagus, passim negligeretur cura vitæ, & bonæ educationis prolis; cum nullus vellet ordinarie esse Pater eiusdem; adeoque signum est, quod etiam per eandem in supposito, quod foret licita, impediretur bonum prolis: ergo. Contra est *tertio*; quod mollities, & etiam fornicatio ordinarie non soleant, uti matrimonium, ex fine prolis habendæ, sed potius ex vehementia delectationis venereæ exerceri; unde contra ordinem naturæ intellectus nimium quantum absorbetur, & sensibus prorsus subiicitur, cum maximo damno, & quidem eo magis, quia Deus non solet fornicariis, & mollibus tribuere illa specialia auxilia, quæ concedit coniugatis tam ut Auctor gratiæ, quam naturæ: oportuit igitur jure naturæ prohiberi, quod ordinarie fit contra ordinem Juris naturæ, dum potentia superior (nempe intellectus) adeo vehementer, & cum tanto damno subjicitur potentiis inferioribus, nimirum sensitivis. Contra est *quarto*, quod *illa* sit operatio intrinsece mala, sicque jure naturali prohibita, quæ ex se est principium cæcitatis mentis, præcipitationis, & aliorum pessimorum effectuum; sed talis operatio est mollities & fornicatio, utpote quæ teste D. Gregorio *Lib. 31. Moral.* producit octo filias, quæ sunt *cæcitas mentis, inconsideratio, præcipitatio, inconstantia, amor sui, tædium Dei, affectus præsentis sæculi, & horror, vel desperatio futuri*: ergo. Vide Reiffenstuel *Tract. 9. num. 12. & num. 45.*

PROPOSITIO L.

111. *Copula cum conjugata consentiente marito non est adulterium, adeoque sufficit in Confessione dicere, se esse fornicatum.*

DECLARATIO.

Adulteram committere duplex peccatum, nimirum fornicationis, & iniustitiæ, si viro invito admittat copulam cum altero, gratis concedunt ipsimet adversarii; quoniam tunc præter malitiam contra virtutem castitatis etiam lædit ius, quod habet vir in corpus uxoris suæ. Quia autem iuxta Regulam 27. Juris in 6. *scienti, & consentienti non fit injuria*, putant nunnulli, peccatum iniustitiæ tolli, si vir in talem Copulam cum alieno consentiat, sicque remanere non solum peccatum fornicationis in Confessionali exprimendum, eo ferme modo, quo, si virgo vi, ac contra suam voluntatem fuerit violata, committitur a stupratore duplex peccatum, contra castitatem nempe & contra iustitiam: ubi tamen alterum peccatum iniustitiæ cessat; si Virgo in copulam sponte consentiat. *Sed contra est*, quod in Sacra Scriptura indefinite ad Roman. cap. 7. mulier vocetur *adultera*, quæ *vivente Viro fuerit cum alio Viro*. Unde ius Viri in corpus uxoris ex præcepto Divino non est remissibile, ac in alium transferibile: utpote quod non tam bonum particulare coniugum, quam bonum commune status coniugalis, ac prolis recte educandæ respicit.

Itaque,

Itaque, sicuti ob hanc rationem adhuc facit injuriam statui Clericali, qui Clericum etiam consentientem percutit, ita pariter facit iniuriam statui coniugali, qui etiam cum consensu utriusque coniugis copulam cum alterius Uxore exercet. Nec est paritas inter hanc, & alteram copulam cum Virgine exercitam: etenim virgo habet ius in corpus suum transscribile in alium: alias enim nec posset matrimonium contrahere: & quamvis cæteroquin virgo ius illud extra coniugium illicite tradat alteri: id tamen adhuc fit valide; unde spontaneo virginis consensu in copulam tollitur iniuria alias Virgini per stuprum inferenda. Vide Reiffenstuel *Tract. 9. Dist. 4. num. 18. & num. 22.* Item *Recentis. Tract. de Reg. Juris in Reg. XXVII. for. apud me 75.*

PROPOSITIO LI.

112. *Famulus, qui submissis humeris scienter adjuvat herum suum ascendere per fenestras ad stuprandam Virginem, & multoties eidem subservit deferendo scalam, aperiendo januam, aut quid simile cooperando, non peccat mortaliter, si id faciat metu notabilis detrimenti, puta, ne a domino male tractetur, ne torvis oculis aspiciatur, ne domo expellatur.*

DECLARATIO.

Quoad influxum in peccata aliena dantur certi quidam gradus, ita ut unus per actionem suam in eadem tantum remote, alter suo modo, & comparative loquendo propinque, ille adhuc propinquius, & demum iste omnino immediate, & intrinsece concurrere censeatur, prout totum patebit consideranti exempla inferius ponenda. Porro immediate, & intrinsece influere in peccatum numquam licet ex quacumque causa, cum non sint facienda mala ut eveniant bona. Quod si autem influxus non sit immediatus, propinquius tamen, quo maior est propinquitas concursus, eo gravior requiritur causa ponendi similem actionem. Hinc quia Herum ascendere volentem per fenestras ad constuprandam Virginem adiuvare *submittere humeros* vel *deferre scalam &c.* quia (inquam) similes actiones sunt valde propinquæ (si non omnino intrinsece concurrentes ad peccatum constuprationis) hinc non licet famulis easdem exercere ex causa, *ne torvo vultu a suis Heris aspiciantur, seu modo male tractentur, vel etiam domo expellantur*; Quoniam ordinarie tales famuli iterum alios Dominos absque gravissima difficultate pro famulitio acquirere possunt, dummodo alias se bene gerant &c. cooperante præsertim ad hoc singulariter Divina gratia, utpote cum ex amore erga Deum, ne eundem offendant, talem famulatum derelinquerint. Hæc itaque certa sunt; at difficultas adhuc remanet, quidnam circa hanc propositionem damnatam sentiendum sit, si famulus, negans has actiones, manifestum incurrat periculum, ne a Domino furioso *occidatur*, vel *usque ad mortem verberetur*, aut *membrum amputetur*: Item si domo expulsus non acquirat alium Dominum, exinde coactus subire *mendicitatem gravissimam*, morte ipsa amariorem &c. Ad quod

113. Respondeo, non deesse Doctores, qui cum Lumbier, & Dominico Viva hic sentiunt, tales actiones neque imminentibus his gravissimis malis esse immunes a propositione damnata, & consequenter neque sic licere famulis; eo quod iudicent, easdem esse intrinsece malas, atque immediate influere in constuprationem Virginis; Sicuti ergo (pergunt ulterius) iuxta communem ob pariformem influxum immediatum non est permissum Catholicis apud Mauros, vel Turchas captivis etiam *ob periculum mortis* admovere ignem tormentis bellicis ad occidendos Christianos, neque vocare concubinam expresse ad peccandum, ita pariformiter neque famulis licebunt superius allegatæ actiones; eo quod utrobique immediate, & intrinsece videantur influere in peccatum; in quam sententiam multum quoque inclinat P. Reiffenstuel *Tract. 4. Dist. 7. num. 23. & 24.* si considerate legatur. Econtra non desunt quoque alii Theologi, qui cum Castropalao valde probabiliter tenent contrarium, existimantes illas actiones famulorum non æque immediate, & intrinsece influere in ipsum peccatum, sicuti tamen immediate in illud influit immediata admotio ignis ad tormenta &c. &c. versus præsentes Christianos. Etenim quamvis etiam priores actiones famulorum multum appropinquent peccato, non tamen sunt immediate perpetrativæ actus alicuius ex se peccaminosi; nam posset Herus his ipsis famulorum actionibus uti ad subveniendum virgini, si forsan constupraretur ab alio; sicque ad operandum laudabiliter &c. Profecto ex eadem ratione iuxta Suarez, Sanchez, Lessium, & alios licitum est Christianis captivis in Triremibus Maurorum, vel Turcarum ob grave periculum mortis, aut alterius mali ipsa morte acerbioris remigare contra Christianos, Sarcinas, & arma necessaria convehere, propugnacula ædificare &c. quamvis enim hic & nunc ista omnia a Mauris vel Turcis ordinentur ad delendos Christianos; ex se tamen prædictæ actiones possunt ordinari pariter ad eosdem defendendos. Atque hanc sententiam quoque Cardenas apud Kugler hic iudicat esse probabilem; optat tamen, desuper esse decisionem a Sede Romana.

114. Quæres, quænam sint Regulæ compendiosæ, pro praxi, ex quibus erui queat, utrum similes actiones, ex quibus alter occasionem peccandi sumit, poni queant? Respond. apud Dominicum Viva hic prudenter poni sequentes I. quod nunquam liceat ponere actionem talem, quæ immediate, & intrinsece influat in verum peccatum alterius; sic nunquam licet famulo, vel cubiculario citare concubinam expresse ad peccandum cum Hero, vel nomine ejus scribere litteras invitatorias ad peccandum, vel agere internuntium deferendo ad concubinam litteras, in quibus scit, expresse similem vocationem contineri. Ita Rebellus, Sanchez, & Viva hic. II. Si actio tua non sit de se mala, ulterius adverte, quomodo hæc, & in quo gradu propinquitatis ad peccatum alterius iuxta prudens Judicium (hoc enim in similibus debet potissimum agere) concurrat; nam iuxta iam dicta quo propinquior est concursus, eo gravior requiritur causa concurrendi; hinc teste Viva *loc. cit.* causa, quæ excusat locatorem a locanda domo certæ meretrici, non sufficit famulo ad aperiendum hic prostibulo obseratum ostium, si veniat moraliter certo ad peccandum cum Hero suo: item quæ causa sufficit famulo ad comitandum Dominum pergentem ad Amasiam, est insufficiens ad deferendam scalam, seu submittendos humeros. III. Reflecte ad quantitatem damni proprii, si hanc tuam actionem intermittas: nam quo maius est damnum proprium alias eventurum, eo citius excusatur tua actio ab influxu peccaminoso: sic conformiter dictis iuxta Castropalao, & alios periculum mortis excusat a peccato famulum deferentem scalam Hero suo &c. non item torvus eiusdem vultus. IV. Attende ad ipsam pravitatem peccati occasione tuæ actionis ab altero perpetrandi: quo enim maius est istud eo maior ex parte tua requiritur causa actionem tuam ponendi.

PROPOSITIO LII.

115. *Præceptum servandi festa non obligat sub mortali, seposito scandalo, si absit contemptus.*

DECLARATIO.

Quod possit Ecclesia similia præcipere sub mortali, in secundo capite contra Acatholicos diversis in locis ostensum iam fuit; quod autem actu sic intenderit præcipere, vel ex eo patet; quia alias Acatholici non ita murmurarent quoad similia contra summum Pontificem. Et plane communis sensus est fidelium, quidque præcepta Ecclesiæ obligare etiam in conscientia, & quidem sub gravi in materia notabili. Hinc denuo mirandum, quod Theologi quidam Catholici, postquam intellexerunt, quoad jejunium Ecclesiasticum similem doctrinam ab Alexandro VII. propositione ordine 32. præcedenter iam fuisse damnatam, nihilominus eandem quoad observationem Festorum resuscitare præsumpserint. Nescio sane, qualem similes intrinsecus erga Sedem Apostolicam habeant submissionem. Vide Reiffenstuel *Tract. 10. Dist. 1. num. 24.*

PROPOSITIO LIII.

116. *Satisfacit præcepto Ecclesiæ de audiendo sacro, qui duas ejus partes, imo quatuor simul a diversis celebrantibus audit.*

DECLARATIO.

Citantur a Diana, *Part. 2. Tract. 17. Resolut. 18.* & *Part. 10. Tract. 15. Resol. 3.* quamplures Auctores pro hac sententia; quoniam autem eadem nunc expresse a Summo Pontifice damnata fuit, exinde nobis clare constat de mente eiusdem nimirum; quod, dum nobis præcipit diebus festivis auditionem Missæ, nolit, ut plures partes Sacerdotum simul celebrantium ad invicem combinentur. Ratio a priori esse potest; quia Missa combinatur ex partibus successivis: ergo non constatur per unionem moralem aliqua Missa ex partibus simul existentibus. Sicuti enim ex hac ipsa ratione non censeretur unicum Missæ Sacrificium fieri si duo Sacerdotes simul & semel celebrarent, & quidem unus ab introitu usque ad consecrationem calicis usque ad finem simul & semel cum priori inciperet: ita ob paritatem rationis non censetur una Missa audiri, si partes huius Entis successivi simul & semel existentes combinarentur. Vide Reiffenstuel *Tract. 10. Dist. 1. n. 40. & 41.*

PROPOSITIO LIV.

117. *Qui non potest recitare Matutinum, & Laudes, potest autem reliquas Horas, ad nihil tenetur, quia major pars trahit ad se minorem.*

PRO-

DECLARATIO.

Equidem sententia, quæ impotentem recitare Matutinum, & Laudes adhuc obligabat ad Horas minores, fuit jam ante Thesin hanc confixam inter Doctores communior; non tamen defuerunt, qui contrarium tenuerunt, eo quod major pars trahat ad se minorem. *Cap. 1. de iis, quæ fiunt a majori parte &c.* Contra tamen est, quod Officium Divinum unius Dei conficitur ex talibus Horis, quarum singulæ contineant integram aliquam orationem; ita ut etiam seorsim, seu ab invicem separatim recitari possint: sicuti ergo aliquis debitor in materia justitiæ non potens solvere centum, obligatur adhuc solvere decem, si potens sit, ita etiam in materia Religionis, qui nequit solvere pensum Canonicum quoad Matutinum & Laudes, obligatur tamen adhuc, si potest, quoad Horas minores: nam in similibus ab invicem etiam moraliter separabilibus procedit illud axioma commune; *Qui non potest solvere totum, quod debet, tenetur solvere totum quod potest.*

518. Unde illa Regula: *Major pars trahit ad se minorem*, desumpta ex *cap. 1. de iis, quæ fiunt a majori parte*, &c. procedit quidem in ferendis suffragiis: ubi regulariter loquendo V. G. in Electionibus proceditur secundum majoritatem votorum, non autem in aliis ab invicem divisibilibus, & unum morale totum in se ipsis constituere valentibus: Sic qui vovit Deo vaccam, & vitulum dare, supposito, quod Vacca interim interierit, obligatur adhuc offerre vitulum; & qui quatuor septimanis Quadragesimæ ex legitima causa nequivit jejunare, tenetur adhuc cessante hac causa legitime ad jejunium ultimis duabus Hebdomadis: nam quamvis jejunium quadragesimale V. G. sit unum integrum morale, conflatur tamen illud ex talibus partibus ad invicem separabilibus quæ ipsæmet in se ipsis iterum possunt constituere aliquod totum.

519. Dices: Qui non potest integro die jejunare ex communi Doctorum non obligatur jejunare usque ad prandium, quamvis commode posset: Item, qui non potest totam Missam audire, neque tenetur audire partem minorem Missæ: Similiter qui non potest recitare majorem partem unius Horæ Canonicæ, neque obligatur ad minorem ejusdem Horæ, ergo etiam a pari, qui nequit recitare Matutinum & Laudes, tanquam majorem partem Officii Divini neque adstringitur ad minorem, quoniam *major pars trahit ad se minorem*. Respondeo, jam superiori numero fuisse notatum, quod aliud sit unum integrum morale habens partes ab invicem moraliter separabiles &c. & aliud unum totum moraliter individuum, seu non habens tales partes juxta moralem prudentum æstimationem ab invicem separabiles. In secunda classe comprehenduntur tam jejunium ejusdem diei, quam Horæ Canonicæ; ubi consequenter multi Auctores non improbabiliter admittunt, procedere allegatam Regulam de parte majori ad se trahente minorem. Totum autem officium Divinum in ordine ad partiales Horas Canonicas reponitur in prima classe. Quoad Missam sciendum, quod ibidem principale, imo essentiale sit consecratio Corporis & Sanguinis Christi & saltem integrale ipsa sumptio; hinc puto cum Sanchez & Viva, eum, qui potest iis assistere, teneri, quamvis a reliquis cogatur abesse.

520. Quæres: An sententia illa, quæ tenet, excusatum quoad Matutinum & Laudes excusari quoque quoad alias Horas, sit etiam damnata quoad ægrotos? Ad hoc quæsitum in hanc ipsam propositionem num. I. Dominicus Viva respondet in formalibus: *Sententia illa Suarezii, tom. 2. de Relig. Lib. 4. cap. e. n. 27. Sanchez, Palai, Lessii, quod nimirum ægrotus certo impotens majorem partem Officii recitare simpliciter deobligetur, ac redigatur ad angustias perplexitatis, non videtur carere solida probabilitate, præsertim quia firmata est consuetudine, quæ vim habet tacitæ dispensationis.* Ego tamen in similibus suaderem pro majori securitate petitionem dispensationis a Superiore, vel Confessario; nec debent hi in illa danda multum esse scrupulosi, præsertim si advertant periculum perplexitatis, alias ex parte ægroti eventuræ.

PROPOSITIO LV.

521. *Præcepto Communionis annuæ satisfit per sacrilegam Domini manducationem.*

DECLARATIO.

Substantiæ præcepti Ecclesiastici posse satisfieri aliquoties per actus, ad quos intervenit etiam grave peccatum, exemplis patet: sic enim luxuriosus satisfacit præcepto audiendi Missam, quamvis sub ea impura foveat desideria erga præsentem amasiam, quæ ipsum non parum ad hanc traxit Ecclesiam: item avarus satisfacit præcepto jejunii Quadragesimalis, etsi eundem propria quoque ad id incitet avaritia, quatenus exinde, detrahendo suis quoque secundam refectionem, plures coacervet pecunias &c. Pa- *Anacl. Reiffenstuel Theol. Supplementum.*

ri modo ante damnationem hujus propositionis intulerunt multi, per graviter peccaminosam manducationem Corporis Domini satisfieri præcepto Ecclesiastico annuæ Communionis, quoniam adhuc valide suscipitur Corpus Christi. Sed *contra est*, quod Ecclesiæ Can. *omnis utriusque sexus de Pœnitent. & remiss.* præcipiat, ut non solum valide, sed etiam NB. *reverenter* ad minus in Paschate suscipiatur Eucharistiæ Sacramentum: atqui reverenter non suscipit, qui illud sumit sacrilege; cum hæc sacrilega susceptio numeretur inter maximas irreverentias Deo exhibitas; ergo. Vide Reiffenstuel *Tract. 10. Dist. 3. n. 28* & *29.*

PROPOSITIO LVI.

522. *Frequens Confessio, & Communio etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota Prædestinationis.*

DECLARATIO.

Judas apostata per suam indignam Eucharistiæ susceptionem certe non censetur habuisse notam prædestinationis; imo potius post buccellam panis intravit in eum satanas, quomodo ergo in his, qui gentiliter vivunt, frequens Communio potest esse nota prædestinationis, cum SS. PP. etiam tepidorum frequentem Communionem improbent?

523. *Decretum II. Innocentii XI. circa quotidianam Communionem ad calcem hujusce Tractatus refertur.*

PROPOSITIO LVII.

524. *Probabile est sufficere attritionem naturalem, modo honestam.*

DECLARATIO.

Juxta Concilium Tridentinum *Sess. 14. de Sacramento Pœnitentiæ cap. 4.* attritio, quæ ad Dei gratiam in Sacramento Pœnitentiæ disponit est *donum Dei, & Spiritus Sancti impulsus*: consequenter non sufficit attritio pure naturalis, utpote puris naturæ viribus elicita. E. G. si quis doleat de peccato ob infamiam, aut ob pœnas temporales a Potestate politica inferendas, talis attritio esset pure naturalis, sicque non foret sufficiens; utpote ex toto improportionata formæ introducendæ supernaturali, id est, gratiæ justificativæ, seu sanctificanti. Eodem modo dicendum foret, si doleret de *turpitudine peccati*, quatenus hæc *turpitudo* importat *disconvenientiam cum natura rationali*: secus dicendum si similia referantur ad Deum NB. *offensum*, ac *Vindicem* hujus offensionis lumine fidei supernaturali cognitum &c. Vide Reiffenstuel *Tract. 14. Dist. 6. n. 41.* & Dominicum Viva hic.

PROPOSITIO LVIII.

525. *Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati alicujus consuetudinem.*

DECLARATIO.

Confessarius Judex simul est, & Medicus; qua *Judex* debet præterea vi sui officii non solum discernere inter speciem & numerum gravium peccatorum; verum etiam attendere, utrum Pœnitens suus habeat reliqua necessario requisita ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ, inter quæ haud dubie computantur verus dolor & serium propositum vitam suam emendandi. Qua *Medicus* similiter vi officii sui obligatur invigilare in futurum spiritualiter, ac in anima ægrotis, præscribendo salubria remedia præservativa, ne deinceps tam cito in priora relabantur peccata. Hinc si Confessarius Pœnitentem interrogat de consuetudine alicujus peccati, non debet interrogatus suo fidere judicio proprio, sic E. G. secum discurrendo: *Ego Confessus sum omnia mea gravia peccata quoad speciem, & numerum, una cum vero dolore, & firmo proposito; hinc male adhuc insuper me interrogat Confessarius de consuetudine, cui non teneor respondere.* Absit similis discursus, quem amor proprius suggerit: nam talis interrogatus debet præsumere, quod Confessarius ex circumstantiis prudenter dubitet, vel de serio proposito; vel sibi persuadet relapsum certo iterum subsecuturum, nisi aliqua præscribantur præservativa, & consequenter tenetur Confessario ad mentem suam respondere, eo quod ille tam qua *Judex*, quam qua *Medicus* juste interroget vi sui officii, sicque habeat jus interrogandi. Idem a fortiori est sentiendum de eo, qui non solum est consuetudinarius, verum etiam in occasione proxima constitutus, si de eadem a Confessario interrogetur. Vide Reiffenstuel; *Tract. 14. Dist. 7. num. 53.*

526. Quæres: An possint dari casus, in quibus pœnitens etiam non interrogatus teneatur in Confessionale di-

ecce, quod sit consuetudinarius ? Resp. Posse similes casus omnino contingere, maxime, si ex una parte pœnitens non adhibuerit media deponendi hanc consuetudinem; ex altera vero Confessarius judicaret, peccata pœnitentis potius esse materialia, quam formalia, nisi addatur consuetudo. Ita sub his terminis communis. Ratio est: quia alias graviter deciperetur Confessarius, credens pœnitentem tantum materialiter, non formaliter, vel tantum venialiter, non mortaliter deliquisse. Casus pro majori claritate potest esse sequens: Titius solet ex præcipitantia, & indeliberatione, vel tantummodo semi-deliberate intra diem decies, vel ultra blasphemare, nulla tamen adhibens remedia, hanc consuetudinem extirpandi. Exinde Titius non sufficienter se accusaret in Confessionali dicendo; *Ego ab ultima Confessione ante mensem peracta, quolibet die circiter decies blasphemavi indeliberate tamen vel semi-deliberate*, sed deberet insuper, quamvis a Confessario non interrogatus addere: *nec sum conatus per aliqua salubria remedia hanc blasphemandi consuetudinem deponere, quamvis meam cognoverim obligationem*: supposito nimirum, quod eandem sciverit. Ratio est: quia exinde propter *consuetudinem* in his circumstantiis omnes blasphemiæ fiunt indirecte voluntariæ, sicque graviter peccaminosæ, quod nesciret Confessarius, si circumstantia *consuetudinis* non adderetur. Cæteroquin generaliter loquendo in illa sententia, quæ cum Reiffenstuel tenet, circumstantias mere aggravantes non esse necessario in Confessione detegendas, omnino defendi potest, non esse obligationem manifestandi Confessario consuetudinem, per se loquendo, nisi pœnitens a Confessario interrogetur; cum illa præter ipsum numerum peccatorum nil addat, quam circumstantiam aggravantem, dummodo cæteroquin habeatur efficax dolor cum serio Proposito.

PROPOSITIO LIX.

127. *Licet Sacramentaliter absolvere dimidiate tantum confessos ratione magni concursus pœnitentium, qualis V. G. potest contingere in die magnæ alicujus festivitatis, aut indulgentiæ.*

DECLARATIO.

Impotentiam physicam, vel moralem excusare ab integritate materiali Confessionis, communis est Theologorum sententia; ita quidem, ut licite pro hic & nunc ea peccata etiam gravia taceantur, respectu quorum talis impotentia intercedit, & nihilominus dari Absolutio Sacramentalis, E. G. si ex Confessione alicujus peccati merito timeatur grave damnum vel proprium, vel alienum, sive corporale, sive spirituale, illud licite reticetur, atque non obstante hac dimidiata Confessione licite datur Absolutio Sacramentalis; quoniam in simili casu censetur adhuc adesse impotentia moralis similis confitendi peccata, prout plura talia exempla adducit Sporer *Part. 3. Theolog. Sacrament. cap. 3. Quæst. 6. §. 2. & duobus sequentibus*. Ex hoc, quia nimirum grave damnum alias incurrendum importat impotentiam moralem, nonnulli intulerunt, quod in magno confluxu populi liceat dimidiare Confessionem, & nihilominus accipere Absolutionem Sacramentalem; nam cum in simili concursu, præsertim si simul famosæ sint Indulgentiæ, plerumque accedere soleant varii quoque graves peccatores, diutius Confessionem protrahentes deberent vel hi, vel alii adstantes, plures absque Absolutione, & sic absque lucratione Indulgentiarum discedere, si in simili casu licitum non foret Confessionem dimidiare: quod utique reputatur magnum damnum, nimirum thesauro isto indulgentiarum, & simul gratia Sacramentali, alias per absolutionem obtinenda, privari. Sicque consequenter intercedit impotentia moralis respectu Confessionis materialiter integræ. Ita ante propositionem damnatam discurrebant nonnulli, censuitque Gobat apud La Croix *Lib. 6. Part. 2. num.* 1149. eorum sententiam probabilem.

128. Sed contra est *primo*, quod falsum sit ipsum concursum Pœnitentium in aliqua festivitate constituere (uti voluit Thesis confixa) aliquam impotentiam moralem: cum sæpius tam hi graves peccatores, quam alii adstantes, licet cum aliquali longiori expectatione vel ab hoc, vel aliis Confessariis adhuc expediri queant; præsertim si Confessarius prudenter rem aggrediatur, & superflua intermittat interrogatoria. Et posito etiam, quod nonnulli ex Pœnitentibus absque Absolutione domum redire deberent, hæc necdum foret causa dimidiandi Confessionem ob sequelas infra videndas. Contra est *secundo*; dato etiam quod aliquis gravissimus Peccator deberet absque Absolutione discedere, talis non tam grave damnum incurreret, quam carentiam potius magnæ gratiæ alias acquirendæ, deberetque sibi imputare, quod hanc sarcinam peccatorum vel non præcedente die, vel adhuc anterius deposuerit, poteritque id præstare alio commodiori tempore. Quod si supponas, interea, si absque absolutione dimittantur, intervenire simul periculum proximum mortis, aut alterius valde gravis mali, vel adesse in bello imminentem jam cum hoste conflictum &c. &c. haud dubie poterit dimidiari Confessio, & nihilominus dari absolutio, cum vera, uti suppono, intercedat impotentia moralis, in qua sufficit Confessio formaliter integra. Quæstio autem hic solummodo agitatur, an præcise propter confluxum populi possint dimidiari Confessiones. Contra est *tertio*, quod, si præcise propter concursum posset absolutio dari dimidiate confessis, aperiretur ostium pluribus laxitatibus, & inconvenientiis, E. G. tempore magnæ festivitatis posset in pagis Parochus, vel alius Confessarius, Officium Divinum, vel concionem peragere adstrictus, dimidiatas ferme semper audire Confessiones, cum ordinarie prævideat, multos alios sine absolutione discessuros. Idem poterit contingere ultimo die Paschatis, ubi non raro solent intervenire graves peccatores toto anno non confitentes. Item gravissimi peccatores ferme semper evenirent cum dimidiata Confessione, qui non solent nisi in his magnis festivitatibus, indulgentiis, vel peregrinationibus &c. suam deponere Confessionem. Et quomodo taliter Confessarius qua Medicus posset cognoscere statum sic spiritualiter ægroti, ac congruam præscribere Medicinam? Vide Reiffenstuel, *Tract. 14. Distinct. 7. num. 7. & seqq.*

129. Quæres; An, si in magno confluxu inter alios Pœnitentes accedat aliquis jam plurimis annis, vel omnino non, vel semper sacrilege confessus qui creditur non rediturus, nisi modo absolvatur, exinde possit a Confessario cum dimidiata Confessione absolvi? Ad hoc dubium respondet Lumbier etiam post propositionem affirmative apud Cardenas *in 2. Crisi D. 38. num.* 14. Econtra vero ipse Cardenas *loc. cit. num.* 16. negative, eo quod talis posset redire, si vellet; quod autem ex malitia non sit rediturus, non facit necessitatem physicam, vel moralem absolvendi dimidiate confessum. Ego vero, si viderem apud talem peccatorem cor contritum, ac humiliatum, eundem non dimitterem sine Absolutione Sacramentali, si bona fide accessisset credens, se tantummodo obligatum detegendi peccata ex erubescentia intermissa; non autem alia in Confessionibus sacrilegis jam detecta. Nec forem anxius circa nimis exactam enumerationem specierum & numeri fortan non sine magna pœnitentis perturbatione nova exquirendam, adderem tamen, ut pro majori quiete conscientiæ suæ alio tempore magis commodo adhuc exactius se examinet, & vel mihi, vel alteri peccata gravia necdum directe remissa, quæ de facto memoriæ non occurrunt, de novo confiteatur; quoniam probabilissime ex oblivione in talibus circumstantiis plura remanebunt. Et fortassis in similibus circumstantiis nec Cardenas foret contrarius, videturque cum Lumbier sentire Dominicus Viva *hic num.*

PROPOSITIO LX.

130. *Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra Legem Dei, naturæ, aut Ecclesiæ, etsi emendationis nulla spes appareat, nec est neganda, nec differenda absolutio, dummodo ore proferat, se dolere, & proponere emendationem.*

DECLARATIO.

In hoc sacro Tribunali juxta communem Theologorum pœnitens dicitur accusator simul reus, & testis; unde, quia Judex allegatis a reo in sui favorem testibus fidem habere debet, exinde Joannes Sanctius apud Arriaga *Disp. 38. de Pœnit. num.* 29. intulit, quod a fortiori Confessarius Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi debeat credere, nimirum quod *vere doleat & serium habeat propositum* emendandi vitam suam, si ille ita asserat, seu ore proferat: etenim juxta S. Thomam *Quodlib.* 1. *art.* 12. in foro Pœnitentiæ creditur homini pro se, & contra se. Supposito ergo, quod Confessarius Pœnitenti teneatur sic credere, pariter obligatur talem absolvere; cum omnes sufficienter dispositus jus habeat ad absolutionem. Ita in substantia Joannes Sanctius. *Sed contra est*, quod, etsi in hoc Sacro Tribunali Judex, seu Confessarius Reo loquenti pro seipso, & agenti testem, in causa propria, teneatur credere, si non adsint aliqua signa, quæ in hac materia valorem actus concernente, prudenter dubium reddunt Confessarium, utrum pœnitens nimirum habeat omnia ad valorem absolutionis requisita, nec ne? secus tamen dicendum, si talia signa, ex una parte adsint, ex altera vero prudenter judicetur, per suspensionem absolutionis ad tempus magis solidari firmitatem propositi, deque eodem magis certificari Confessarium ex subsequentibus effectibus. Accedit, quod Confessarius juxta Theologos non solum sit *Judex*, verum etiam *Medicus*, cujus officium est curare vulnera præsentia, & impedire futura; id est, non solum invigilare ut efficax habeatur detestatio peccatorum de præsenti, sed ut quoque in exe-

eutio-

cutione sequatur emendatio actualis in futurum, prout paritet juxta Concil. Trid. *Sess.* 14. *de Pœnitent. cap.* 8. in hunc ipsum finem injungitur satisfactio: nimirum *ad castigationem præteritorum*, & simul ad *novam vitæ custodiam*, & *infirmitatis medicamentum*. Vide Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 8. *num.* 48. & *seqq.*

131. Cæterum, ne aliqui Juvenes Confessarii, non recte dicta intelligentes, in errorem deducantur, passim consuetudinarios, etiam illos, qui non habent conjunctam simul aliquam occasionem proximam extrinsecam, absque absolutione dimittentes, antequam aliquoties tentatint per præscripta remedia, utrum forsan non subsit spes emendationis: ne (inquam) similes in errorem deducantur, sequens Doctrina aliquantulum fusius proponitur, bene notanda; nimirum, quod efficacia doloris, vel propositi nequaquam consistat in aliquo judicio de futura ipsius propositi continuatione, sed potius in seria voluntate actuali existente de præsenti, tempore nimirum confessionis; unde juxta communem Theologorum potest stare firmitas propositi cum credulitate relapsus, id est, E. G. Petrus de præsenti potest habere in confessionali voluntatem non peccandi graviter ita firmam, ut, si hic & nunc præsens foret prior tentatio, vel occasio, persistente adhuc hac voluntate per Divinam gratiam non peccare graviter; quamvis cæteroquin tanquam incertus, quamdiu in futurum hæc præsens voluntas efficax sit duratura, relapsum timere possit: Et licet in simili casu, ne fiat pusillanimis in resistendo tentationibus, vel omnino desperet, sit erigendus a Confessario in spem firmam adiutorii Divini, dummodo etiam sua addere velit; hoc tamen non obstante, si pœnitens respondeat, se habere quidem nunc firmam voluntatem assumendi remedia: considerata tamen sua fragilitate ex jam expertis adhuc non posse ex integro hunc suum repellere timorem, exinde præfatus timor de futuro non excludet firmitatem propositi de præsenti. Quod si ergo timor, vel credulitas de relapsu non impedit firmitatem propositi, si se teneat ex parte pœnitentis, nihilominus impedire censetur, si se teneat hic timor, aut credulitas de opposito ex parte Confessarii; & consequenter præcise per hoc, quod timeat Confessarius relapsum sui pœnitentis, non debet ipsi propterea illico denegare absolutionem, dummodo habeat peccator serium propositum in præsenti, ubi propositio damnata voluit juxta jam dicta, semper id a Confessario præsumi debere, quotiescumque pœnitens sic dicit: quæ tamen opinio fuit reprobata in iis circumstantiis, in quibus Confessarius ex aliis gravioribus rationibus sive omnino credit contrarium etiam quoad efficaciam propositi de præsenti, aut saltem prudenter dubitat, utrum dicta pœnitentis in re ipsa ita subsistant, uti ait, vel potius amor proprius, & excæcatum exinde pœnitentis judicium taliter suggesserint? Quibus stantibus tum *qua Judex* ut ex ipsis effectibus se magis certificet de firmitate propositi præsentis, tum *qua Medicus*, ut præcaveat ipsis de actualibus peccatis pro futuro, poterit ad tempus suspendere absolutionem, si spes sit futuræ emendationis, nec interea immineat periculum mortis.

132. Quæres I. Quænam sint illa signa, ob quæ Confessarius vel asserto Consuetudinarii non credere, vel saltem prudenter de efficaci dolore, & serio proposito ejusdem dubitare, sicque absolutionem ad tempus suspendere possit, quamvis ille ore profetat, se habere verum dolorem cum serio proposito? Respondeo, maxima hic opus esse Confessariis circumspectione, ne in nimium rigorem, vel in excessivam laxitatem declinent: in *rigorem* quidem, dum nimium sunt proni ad suspensionem absolutionis, sicque multos gratia Sacramentali, vel remissione pœnarum in indulgentiis alias obtinenda injuste privant, qui coram oculis Divinæ Majestatis fuissent absolutionis omnino capaces. In *laxitatem* vero, dum omnes indiscriminatim absolvunt, dummodo ore proferant, *se firmum habere propositum*: ubi, si subinde saltem apud aliquos suspendissent ad breve tempus absolutionem, mirum fructum emendationis actualis reportassent. Quare sequentes regulæ singulariter præ oculis sunt habendæ. I. Frequens relapsus non semper est signum inefficacis doloris, aut propositi, alias enim væ: habentibus ordinaria sola peccata venialia, in quæ sæpe post Confessionem relabuntur: verum quidem est, quod frequens relapsus semper sit signum inconstantis, & mutabilis voluntatis; non tamen semper inefficacis doloris vel propositi antecedentis. Vide de hoc La Croix *Lib.* 6. *part.* 2. *num.* 5731. ubi etiam explicat nonnullos SS. PP. qui apparenter videntur contrarii. II. Tunc frequens relapsus est signum valde probabile inefficacis doloris & propositi, quando ab experientia habetur, quod talis consuetudinarius in re tam ardua vix ullam habeat curam præscripta exequendi remedia; hincque sæpe cum iisdem specie, & numero peccatis, quin etiam multiplicatis redeat. Nonnulli practici apud Sporer *Part.* 3. *Theol. Sacrament. cap.* 2. *num.* 332. cum eadem specie, & cum eodem, imo maiori numero ter, vel quater absque ullo conatu emendationis redeuntes dimiserunt ad tempus absque aliqua Sacramentali absolutione, nisi in ultima Confessione specialia, qualia antea nunquam ostenderunt, exhibuerint doloris &c. indicia: Patet Sporer autem *loc. cit.* id non practicavit, nisi post sex, vel octo Confessiones sine ulla emendatione peractas. III. Signa pro spe securæ emendationis enumerantur inter alia a Claudio La Croix *loc. cit. num.* 1821. sequentia: si pœnitens a Confessione facta rarius, vel difficilius peccarit: si sæpius sibi vim fecerit contra tentationem: si adhibuerit remedia præscripta contra relapsum: si ex professo ad Confessarium accesserit, quem putat suggesturum efficaciora remedia: si offerat se sincere ad priora remedia serius, ac studiosius adhibenda &c. IV. Semper mitius agendum cum peccatore relapso propter habitus malos ante contractos, quos statim nequit deponere, quam cum alio habente occasionem proximam extrinsecam.

133. Quæres II. Quid agendum sit Confessario cum consuetudinariis in periculo mortis constitutis, vel alias, nisi absolvantur, in barathrum desperationis sese præcipitantibus, eundo de vitio in vitium, ut vel sic abyssus abyssum invocet? Respond. I. Si talis pœnitens sit constitutus in periculo mortis, tunc si ex gravibus rationibus Confessarius prudenter dubitat de efficacia doloris, vel de firmitate propositi in præsenti, debet ipsum absolvere conditionate; quia dubitaretur de aliquo respiciente valorem actus, & cæteroquin in simili casu ob periculum mortis suspensio Absolutionis summum posset pœnitenti afferre damnum. Respond. II. Si talis consuetudinarius needum morti proximus ex spectabilibus gravibus circumstantiis prudenter timeatur ex denegata absolutione deterior futurus; tunc vel Confessarius dubitat de ipsa firmitate, & efficacia propositi præsentis, vel præcise de continuatione propositi in futurum? Si primum; meo judicio recte aget talis Confessarius, si eundem conditionate absolvat; quia utique melius est, eundem conditionate, & sic absque periculo irreverentiæ exhibendæ Sacramento, absolvere, quam per denegatam absolutionem in Barathrum desperationis cum multiplicatione peccatorum præcipitare? Si vero Confessarius præcise dubitet de continuatione propositi in futurum, tunc iterum imprudenter huic denegaret absolutionem: Nam quatenus est Judex, potius respicere debet ad propositum præsens, quod si videret absolute validum, absolute in præsenti casu absolvat: si dubium, conditionate. Econtra vero qua Medicus imprudenter adhiberet pro præservativo remedium illud, quod prævidet hic & nunc potius obesse, quam profuturum.

134. Quæres III. Quid sentiendum sit de Consuetudinariis illis, qui quidem ordinarie ad Confessionale mera afferunt peccata venialia? in quæ tamen frequenter iterum relabuntur. Resp. I. Si hi fuerint homines tepidi, qui, dummodo non relabantur in aperte mortalia, cæteroquin de venialibus vitandis nullam curam habent, soliti sæpe potius propter hanc vel illam festivitatem, quam ex fine emendandi confiteri, circa tales consuetudinarios Confessarii justam habent causam timendi de inefficacia doloris, ac propositi; quamvis in dicenda juxta formulam jam assuetam sua culpa similes pœnitentes ore profetant, se dolere de peccatis suis cum firmo proposito; ita ut facile contingere possit, quod tales consuetudinarii cum venialibus confessionale intrent, & cum mortali Sacrilegio exeant. Ratio est, quia ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ absolute requiritur efficax dolor cum serio proposito saltem virtualiter in dolore efficaci incluso. Resp. II. Quoad alios consuetudinarios circa peccata venialia Confessario, ut se ab anxietate de invalida absolutione eximere valeat, sequentia pro praxi deservire possunt. *Imprimis*, quod, si firmitas propositi possit stare cum credulitate relapsus quoad mortalia, multo magis quoad venialia, utpote in quæ ob fragilitatem humanam quis citius, & facilius labitur, quam in mortalia. *Secundo*, quod in venialibus peccatis non requiratur ad valorem Sacramenti dolor, ac propositum efficax ex motivo universali, & de qualibet specie illorum, sed sufficiens sit particulare, & de hac specie &c. *Tertio*, quod etiam intra unicam speciem peccati venialis sufficiat, si quis doleat præcise de tanto numero, ac proinde proponat præcise ipsam frequentiam emendare; quamvis non quælibet individua intra eandem speciem. *Quarto*, quod prudentiores pro majori securitate efficaciæ doloris, & firmitatis sui propositi soleant in genere omnia sua peccata in aliis Confessionibus jam detecta includere, & ad ea quoque dolorem suum cum proposito extendere; item eundem adhuc firmius ad peccata venialia, quæ contingunt ex malitia, quam quæ ex mera humana fragilitate; plus ad proximiora peccatis mortalibus, quam ad remotiora; magis ad deliberata, quam semideliberata dirigere. Videantur Sporer *Part.* 3. *Theolog. Sacramentalis Cap.* 2. *Sect.* 4. *Q.* 2. §. 4. *num.* 334. *et seq.* La Croix *Lib.* 6. *part.* 2. *num.* 681. item *num.* 902. *usque ad num.* 915. Bosco *Tract. de Pœnitentia num.* 245. & *seqq.* ploresque alii.

135. *Corollarium:* circa relapsos in peccata venialia, &

anne, dum infirmi morti sunt proximi, quoad firmitatem propositi anxios ponitur sequens notabilis Casus. Petrus Religiosus ex humana fragilitate sæpius in peccatis venialibus recidivus, nunc vero in periculo mortis constitutus optaret ante mortem adhuc lucrari perfecte, ac integre per confessionem suam E. G. tempore Portiunculæ indulgentias plenarias, ut absque pœnis purgatorii ad Deum Salvatorem suum recta posset venire; ast ex parte factus pusillanimis ita secum discurrit: *Scio ex una parte, quod Indulgentiæ plenariæ non obtineantur, nisi quis præter efficacem dolorem sibi proponat omnia etiam levissima ac semideliberata peccata evitare; ex altera vero parte moraliter prorsus sum certus quod supervicturus iterum relabar; quoniam etiam justus septies in die cadit, & juxta Concil. Trident. Sess. 6. de justificat. Can. 23. nemo potest cavere omnia peccata sine extraordinario aliquo Privilegio Dei rarissime concesso, quodque nemo sibi spondere potest; quomodo ergo possum elicere vere efficax, & serium propositum evitandi omnia peccata venialia, sicque lucrari indulgentias plenarias?* Respondeo *in primis*, tali suadendum esse, ut suum propositum vitandi omnia venialia principaliter dirigat ad quædam certa, & deliberata &c. uti dictum numero superiori. *Secundo* poterit ipsi a Confessario proponi doctrina Patris La Croix *Lib. 6. part. 2. num.* 908. nimirum sufficere, quod suum propositum sit efficaciter *affectivum*, etsi non sit efficaciter *effectivum*, id est, quod de præsenti hoc actualiter existens propositum sit incomponibile cum omni peccato, quamdiu illud durabit; quamvis iam prævidetur, quod, si supervivat, hæc seria volnntas non semper sit permansura. Et quis hunc actum similis Religiosi improbabit, si ita diceret: *Domine Deus, habeo voluntatem seriam omnia peccata etiam minima venialia evitandi, ita, ut si nunc occurreret occasio quodpiam perpetrandi, nollem: optime tamen nosco ex Concilio Tridentino, quod moraliter certo hæc mea seria voluntas non sit semper duratura, si supervixero. Opto igitur citius mori, quam illud in vita superstes attingere momentum, quo prævideo me relapsurum fore, si adhuc viverem.*

PROPOSITIONES LXI. LXII. & LXIII.

136. *LXI. Potest aliquando absolvi, qui in proxima occasione peccandi versatur, quam potest, & non vult omittere, quinimo directe, & ex proposito quærit, aut ei se ingerit.*

LXII. Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis & honesta non fugiendi occurrit.

LXIII. Licitum est quærere directe occasionem proximam peccandi pro bono spirituali, vel temporali nostro, vel proximi.

DECLARATIO.

Jam præcedenter agendo de Thesibus ab Alexandro VII. reprobatis hæc materia propositione ordine 41. examini subjecta, & ad trutinam Theologicam appensa fuit; ubi ulterior explicatio invenietur, ut etiam apud Reiffenstuel, *Tract.* 14. *Dist.* 8. *Quæst.* 4.

PROPOSITIO LXIV.

137. *Absolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia Mysteriorum fidei, & etiamsi per negligentiam culpabilem nesciat Mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & Incarnationis Domini nostri Jesu Christi.*

DECLARATIO.

Absolvendum non esse illum, qui vincibiliter vel etiam invincibiliter ignorat, quod *Deus sit, & quod accedentibus ad se remunerator sit*, nemini est dubium, cum hæc duo apud adultos rationis capaces sint necessario credenda necessitate Medii; econtra vero quoniam Mysteria SS. Trinitatis & Incarnationis juxta quamplures Doctores tantummodo sunt necessario credenda necessitate præcepti, videtur de his mitius sentiendum, ac tales absolute absolvendi, præsertim si ob copiam confitentium desit tempus memoratos ignorantes, & de sua inscitia dolentes ante absolutionem instruendi. Sed *contra est*, quod etsi valde probabile sit, allegata Mysteria esse tantum necessaria necessitate præcepti; attamen etiam sententia adstruens contrarium apud Reiffenstuel *Tract.* 4. *Dist.* 2. *n.* 17. pariter est valde probabilis, unde sic absolvens exponeret Sacramentum periculo invaliditatis quod juxta dicta propositione I. non licet.

138. Quæres, quid ergo agendum sit Confessario, si in confessionali deprehendat pueros, vel alias rudes laborare ignorantia circa principalia Mysteria fidei SS. Trinitatis, & Incarnationis Dominicæ, qui tamen serio promittunt, quod velint ea proxime addiscere, sicque ignorantiam suam deponere? Ante responsionem suppono, quod tales absolvi non possent, si laborarent ignorantia vincibili, & nollent eam, quam possent, deponere; uti per se patet; cum tales forent in actuali voluntate peccatum suum continuandi; sicque incapaces absolutionis. Quod si autem serio adpromittant, se velle proxime hanc ignorantiam deponere, de qua nunc sincere dolent, quæstio adhuc remanet: Ad quam Respon. I. Extra articulum mortis neque tales esse absolvendos, antequam eosdem Confessarius breviter pro modulo & capacitate pœnitentium instruat de Mysterio *SS. Trinitatis* & *Incarnationis*. Ratio est: quia iuxta dicta præcedentia saltem probabile est, hæc duo Mysteria esse necessario credenda necessitate medii; sicque absolvendo absque aliqua prævia instructione, Sacramentum Pœnitentiæ exponeretur periculo probabili invaliditatis. Respond. II. Si tales pœnitentes de suis peccatis omnibus, sicque virtualiter saltem etiam de hac ignorantia vincibili (supposito, quod fuerit talis) doleant; nec tamen ob periculum imminentis mortis amplius instrui queant, absolvi debent, non quidem absolute, ob probabilitatem sententiæ, fidem SS. Trinitatis, & Incarnationis defendentis necessariam necessitate medii: bene tamen adhuc conditionate, cum sic ex una parte talis absolutio non obsit reverentiæ Sacramenti; ex altera vero eadem morti proximus summe videatur indigere. Ita cum Cardenas P. Dominicus Viva hic num. 9. contra Matthæucium in cautela Confessarii, qui ultimus, scribens in istam propositionem n. 10. nimis rigide pronuntiat, talem peccatorem ne quidem conditionate posse absolvi, addens, contrariam doctrinam sub propositione damnata comprehendi. Sed contra est, quod sententia, defendens notitiam Mysteriorum SS, Trinitatis & Incarnationis esse tantummodo necessariam necessitate præcepti, sit adhuc vere probabilis: si ergo in materia etiam tenuiter tantum probabili possum in summa necessitate conditionate baptizare, & dato signo tantum tenuiter probabili alicujus doloris sensibilis conditionate absolvere, cur non æque laboranti ignorantia dictorum Mysteriorum potero in tali mortis periculo impertiri absolutionem conditionate, si is doleat de suis peccatis cum proposito, & deficiat tempus in his punctis ipsum ulterius instruendi? Vide Reiffenst. l. cit. n. 24. & Viva hic.

PROPOSITIO LXV.

139. *Sufficit illa Mysteria semel credidisse.*

DECLARTIO.

Obligationem sæpius in vita eliciendi actum fidei jam superius ostendimus, scribendo in propositionem inter damnatas ab Alexandro VII. ordine primam. Quoniam autem Sanctissima Mysteria SS. Trinitatis, & Incarnationis sunt principalia, per quæ a Judæis, & Mahometanis distincti agnoscimur, merito hæc fides principaliter ad ea sese debet extendere: nec puto in hoc practice esse difficultatem: dum enim nos sæpius signo crucis munimus, & imaginem Crucifixi in templis, vel alibi repræsentatam aspicimus, quis credat, quod non subinde saltem exercite circa Mysteria repræsentata aliquem actum fidei pro modulo capacitatis eliciamus?

§. VII.

140. *Decretum I. Alexandri VIII. Circa duas Propositiones de Peccato Morali hoc est.*

Feria V. die 24. Augusti 1690.

SAnctissimus D. N. Alexander Papa VIII. non sine magno animi sui mœrore audivit duas Theses, seu Propositiones, unam denuo, & in majorem Fidelium perniciem suscitati, alteram de novo erumpere, & cum sui Pastoralis Officii minus sit, oves sibi creditas a noxiis pascuis avertere, & ad salutaria semper dirigere, dictarum Thesium, sive Propositionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & deinde Eminentissimis, & Reverendissimis DD. Cardinalibus Inquisitoribus sedulo commisit, qui pluries re mature discussa ex infra scriptis Thesibus, seu Propositionibus super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctitati Suæ sigillatim exposuerunt.

I. Bonitas objectiva consistit in convenientia objecti cum natura rationali, formalis vero in conformitate actus cum regula morum: ad hoc sufficit, ut actus moralis tendat in finem ultimum interpretative: Hunc homo non tenetur amare, neque in principio, neque in decursu vitæ suæ moralis.

II. Peccatum Philosophicum, seu morale est actus humanus disconveniens naturæ rationali, & rectæ rationi: Theologicum vero, & mortale est transgressio libera Divinæ Legis. Philosophicum, quantumvis grave, in illo, qui Deum vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave peccatum, sed non est offensa Dei, neque peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, neque æterna pœna dignum.

Quibus

Quibus peractis, Sanctissimus, omnibus plene, & mature consideratis, primam Thesin, seu Propositionem declaravit hæreticam, & uti talem damnandam, & prohibendam esse, sicuti damnat, & prohibet sub censuris, & pœnis contra hæreticos, & eorum fautores in jure expressis. Secundam Thesin, seu Propositionem declaravit scandalosam, temerariam, piarum aurium offensivam, & erroneam, & uti talem damnandam, & prohibendam esse, sicuti damnat, & prohibet, ita ut quicumque illam docuerit, defenderit, ediderit, aut de ea etiam disputaverit publice, seu privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, a qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice, absolvi. Insuper districte in virtute Sanctæ Obedientiæ, & sub interminatione divini judicii prohibet omnibus Christi-Fidelibus, cujuscumque dignitatis, conditionis, & status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictam Thesin, seu Propositionem ad praxim deducant.

§. VIII.

Prædictæ duæ propositiones explanantur.

PROPOSITIO I.

141. *Bonitas objectiva consistit in convenientia objecti cum natura rationali: formalis vero in conformitate actus cum regula morum: ad hoc sufficit, ut actus moralis tendat in finem ultimum interpretative: HUNC homo non tenetur amare, neque in principio, neque in decursu vitæ suæ moralis.*

DECLARATIO.

Thesis ista ab Alexandro VIII. rejecta, jam fuit explicata superius, agendo de prima propositione damnata ab Alexandro VII. Ubi nota, istam propositionem esse propter ultima ejus verba propterea reprobatam: quia tenuit, HUNC finem ultimum non debere necessario amari, nec in principio, nec in decursu vitæ, quæ propositio non solum ab Alexandro VII. sed etiam Innocentio XI. ordine 5. & 6. anathemate jam antea fuerat confixa, prout propterea Alexander VIII. lamentatur in præfatione, unam ex præfatis duabus propositionibus NB. resuscitari in majorem fidelium perniciem.

PROPOSITIO II.

142. *Peccatum Philosophicum, seu morale est actus humanus disconveniens naturæ rationali, & rectæ rationi, Theologicum vero & mortale, est transgressio libera Divinæ Legis. Philosophicum quantumvis grave, in illo, qui Deum vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave peccatum, sed non est offensa Dei, neque peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, neque æterna pœna dignum.*

DECLARATIO.

Hæc videri poterit vel apud Reiffenstuel *Tract.* 3. *Distin.* 5. *post num.* 2. *in Additione*, vel apud Viva hic.

§. IX.

143. *Decretum II. Alexandri VIII. damnans* 31. *Propositiones, maxime circa Sacramentum Pœnitentiæ.*

Feria V. die 7. Decembris 1690.

In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Montis Quirinalis coram SS. D. N. D. Alexandro Divina Providentia Papa VIII. ac Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus, in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

SAnctissimus D. N. Alexander Divina Providentia Papa VIII. prædictus, pro Pastorali cura ovium a Christo Domino sibi commissarum de earum salute solicitus, ut inoffenso gradu per rectas semitas possint incedere, & pascua nimium perniciosa in pravis doctrinis exhibita vitare, unius supra triginta Propositionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & deinde Eminentissimis ac Reverendissimis DD. Cardinalibus contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus commisit, qui tantum negotium diligenter aggressi, eique sedulo, ac pluries incumbentes, super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctitati Suæ sigillatim detulerunt.

PROPOSITIONES.

1. In statu naturæ lapsæ ad peccatum mortale, & demeritum sufficit illa libertas, qua voluntarium, ac liberum fuit in causa sua peccato originali, & voluntate Adami peccantis.

2. Tametsi detur ignorantia invincibilis juris naturæ, hæc in statu naturæ lapsæ operantem ex ipsa non excusat a peccato formali.

3. Non licet sequi opinionem, vel inter probabiles probabilissimam.

4. Dedit semetipsum pro nobis, oblationem Deo, non pro solis electis, sed pro omnibus, & solis fidelibus.

5. Pagani, Judæi, Hæretici, aliique hujus generis nullum omnino accipiunt a Jesu Christo influxum, adeoque hinc recte inferes, in illis esse voluntatem nudam, & inermem, sine omni gratia sufficienti.

6. Gratia sufficiens statui nostro, non tam utilis, quam perniciosa est, sic ut proinde merito possimus petere: a gratia sufficienti *libera nos Domine.*

7. Omnis humana actio deliberata est Dei dilectio, vel mundi; si Dei, Charitas Patris est; si mundi, concupiscentia carnis, hoc est, mala est.

8. Necesse est, infidelem in omni opere peccare.

9. Revera peccat, qui odio habet peccatum mere ob ejus turpitudinem, & disconvenientiam cum natura, sine ullo ad Deum offensum respectu.

10. Intentio, qua quis detestatur malum, & prosequitur bonum, mere ut cœlestem obtineat gloriam, non est recta, nec Deo placens.

11. Omne, quod non est ex fide Christiana supernaturali, quæ per dilectionem operatur, peccatum est.

12. Quando in magnis peccatoribus deficit omnis amor, deficit etiam fides, & etiamsi videantur credere, non est fides divina, sed humana.

13. Quisquis etiam æternæ mercedis intuitu Deo famulatur, charitate si caruerit, vitio non caret, quoties intuitu licet beatitudinis operatur.

14. Timor gehennæ non est supernaturalis.

15. Attritio, quæ gehennæ, & pœnarum metu concipitur, sine dilectione benevolentiæ Dei, propter se non est bonus motus, ac supernaturalis.

16. Ordinem præmittendi satisfactionem absolutioni induxit non politia, aut institutio Ecclesiæ, sed ipsa Christi lex, & præscriptio, natura rei idipsum quodammodo dictante.

17. Per illam praxim mox absolvendi Ordo pœnitentiæ est inversus.

18. Consuetudo moderna quoad administrationem Sacramenti Pœnitentiæ, etiamsi eam plurimorum hominum sustentet auctoritas, & multi temporis diuturnitas confirmet, nihilominus ab Ecclesia non habetur pro usu, sed abusu.

19. Homo debet agere tota vita pœnitentiam pro peccato originali.

20. Confessiones apud Religiosos factæ pleræque vel sacrilegæ sunt, vel invalidæ.

21. Parochianus potest suspicari de Mendicantibus, qui eleemosynis communibus vivunt, de imponenda nimis levi, & incongrua pœnitentia, seu satisfactione, ob quæstum, seu lucrum subsidii temporalis.

22. Sacrilegi sunt judicandi, qui jus ad communionem percipiendam prætendunt, antequam condignam de delictis suis pœnitentiam egerint.

23. Similiter arcendi sunt a Sacra Communione, quibus nondum inest amor Dei purissimus, & omnis mixtionis expers.

24. Oblatio in templo, quæ fiebat a Beata Virgine Maria in die Purificationis suæ per duos pullos columbarum, unum in holocaustum, & alterum pro peccatis, sufficienter testatur, quod indiguerit purificatione, & quod Filius, qui offerebatur, etiam macula Matris maculatus esset secundum verba legis.

25. Dei Patris sedentis simulacrum nefas est Christiano in templo collocare.

26. Laus, quæ defertur Mariæ ut Mariæ, vana est.

27. Valuit aliquando Baptismus sub hac forma collatus: *In nomine Patris &c.* prætermissis illis: *Ego te baptizo.*

28. Valet Baptismus collatus a Ministro, qui omnem ritum externum, formamque baptizandi observat, intus vero in corde suo apud se resolvit, *non intendo facere, quod facit Ecclesia.*

29. Futilis, & toties convulsa est assertio de Pontificis Romani supra Concilium Oecumenicum Auctoritate, atque in Fidei quæstionibus decernendis infallibilitate.

30. Ubi quis invenerit Doctrinam in Augustino clare fundatam, illam absolute potest tenere, & docere non respiciendo ad ullam Pontificis Bullam.

31. Bulla Urbani VIII. *In Eminenti*, est subreptitia.

Quibus mature consideratis idem Sanctissimus statuit, & decrevit 31. supradictas propositiones tamquam temera-

rias, scandalosas, male sonantes, injuriosas, hæresi proximas, hæresim sapientes, erroneas, schismaticas, & hæreticas respective esse damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, & prohibet, ita, ut quicumque illas aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de iis etiam disputative, publice, aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in Excommunicationem, a qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice absolvi.

Insuper directe in virtute Sanctæ Obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi-Fidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis, & status etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxin deducant. Non intendit tamen Sanctitas sua per hoc Decretum alias propositiones in majori numero ultra supradictas 31. jam exhibitas, & in hoc Decreto non expressas approbare.

Alexander Speronus S. Romanæ, & Universalis Inquisitionis Not.

Loco ✠ Sigilli.

§. X.

Prædicta 31. Propositiones declarantur.

PROPOSITIO I.

144. *In statu naturæ lapsæ ad peccatum formale, & ad demeritum sufficit illa libertas, qua voluntarium, ac liberum fuit in causa sua peccato originali, & voluntate Adami peccantis.*

DECLARATIO.

Docuerunt Lutherus, & Calvinus, libertatem indifferentiæ, qua positis omnibus requisitis potest quis agere, vel non agere &c. post Adæ peccatum esse extinctam, & nihilominus actionem aliquam malam imputari ad peccatum; quia (inquiebant asseclæ priorum Michael Bajus conformiter propositionibus damnatis 65. 66. & 67. ac Jansenius juxta propositionem ex damnatis ordine tertiam) ad peccandum sufficit libertas a coactione, ita ut quis aliunde per extraneos non cogatur, sed eligat malum per suam propriam potentiam volitivam: non autem exigatur libertas a necessitate, seu libertas indifferentiæ superius explicata, quæ excluderet necessitatem peccandi. Sententia illa tam a Concilio Trident. *Sess.6.Can.5.&* 6. quam a Summis Pontificibus Pio V. Gregorio XIII. Innocentio X. & Alexandro VII. fuit rejecta sub fulmine excommunicationis: Rationes rejiciendi fusius inveniuntur apud Controversistas. Ut autem hoc fulmen excommunicationis saltem apparenter in foro externo evadant, subintroierunt alii, concedentes quidem requiri ad merendum aliquam libertatem indifferentiæ, non tamen formalem, sed virtualem in sua causa, quam causam taliter declarant, ut pro eadem assignent peccatum originale, & libertatem Adami; sed plane hæc libertas indifferentiæ, prout ab his Auctoribus explicatur, non excludit necessitatem ex parte operantis; cum juxta hanc explicationem etiam motus indeliberati voluntatis provenientes ex concupiscentia, & actus cum ignorantia invincibili exerciti forent nihilominus, peccaminosi, utpote procedentes ex potentia volitiva; cujus ignorantiæ, & concupiscentiæ non raro causa est ipsum peccatum originale, utpote per quod intellectus noster magis obcæcatus fuit, & fomes peccati ortum traxit. Sicque hæc sententia tantum in Verbis differt a Doctrina Calvini, Baii, Jansenii, & hinc merito fuit pariter rejecta ab Alexandro VIII. Vide *Cap. II. & III.* ubi plura circa præsentem materiam invenies.

PROPOSITIO II.

145. *Tametsi detur ignorantia invincibilis juris naturæ, hæc in statu naturæ lapsæ operantem ex ipsa non excusat a peccato formali.*

DECLARATIO.

Cum nihil libere sit volitum, quin præcognitum, non poterit operatio censeri libera libertate indifferentiæ, sicque imputabilis ad demeritum, quando invincibiliter, seu inculpabiliter ignoratur malitia actus; hincque merito Doctrina illa, quæ voluit, posse peccatum personale stare cum ignorantia invincibili, fuit rejecta, ex quo ipso fundamento fuit damnata propositio ordine 68. Michaelis Baii, taliter tonans: *Infidelitas pure negativa in iis, quibus Christus non est prædicatus, peccatum est.* Vide dicta præcedentia.

PROPOSITIO III.

146. *Non licet sequi opinionem vel inter probabiles probabilissimam.*

DECLARATIO.

Sinichius, & alii, Tutiorismi Sectatores errorem hunc ex principiis Jansenii desumpserunt, quo via ad salutem ob moralem impossibilitatem amplectendi semper tutissimum omnino intercluditur, uti recte advertit Viva hic. Et quid exinde sequitur? quærit Sabinus Bononiensis in istam propositionem; sibiquemetipsi taliter respondet: *Experientia demonstrat, quod sequatur ruina, & pernicies debilium, qui nimio pressi onere onus ipsum excutiunt, dicentes viam Mandatorum Dei, & Ecclesiæ esse impossibilem gressibus humanis, onus, & jugum Christi tali modo esse intolerabile, sicque desperantes se vitiis, & libertati omnimode committunt; ubi consequenter hos nimia severitas perdit, quos temperata lenitas servasset.* Ex communissimo Theologorum etiam rigidiorum consensu saltem in materia honestatis, qui juxta probabiliorem operantur, prudenter operantur. Quomodo ergo contra communissimam docentes contrarium, & exinde quamplures facientes perplexos possunt secure sibimetipsis persuadere, quod sic docendo, & aggravando suave jugum Christi quoad propriam conscientiam tutius agant? aliud est NB. *tutiora sequi, aliud quod semper ad tutiora obligemur.* Et quomodo tali modo Thomistæ castra Angelici, & Scotistæ Doctoris subtilis, in multis Divo Thomæ contrarii, sequi possent? quomodo Milites, a fortiori Belli duces pugnare valerent? cum, etsi fundamenta pro suo Rege ipsis appareant validiora, sæpius tamen nec isti de justitia belli, nec illi de veritate suæ Sententiæ ita certi sint, ut fundamenta alterius partis ipsis neque amplius ullatenus probabilia appareant? Vid. Reiffenstuel *Tract. 5. Dist. 3. num. 50. &c.*

PROPOSITIO IV.

147. *Dedit semetipsum pro nobis oblationem Deo, non pro solis Electis, sed pro omnibus &c. solis fidelibus.*

DECLARATIO.

Non solum Calvinus, & Lutherus, verum etiam Jansenius negarunt, Christum esse mortuum pro reprobis, cum hac tamen distinctione, quod prior etiam neget; quæcumque beneficia, ac dona supernaturalia conferri reprobis ex meritis Christi. Econtra vero Jansenius ipsis multa beneficia supernaturalia ex meritis Christi concedit, sicque in hoc sensu Christum esse mortuum pro reprobis admittit, non tamen pro æterna illorum Salute. Ambo rejecti sunt a Summis Pontificibus; ut autem hanc damnationem eludant; subintroierunt alii admittentes quidem, Christum etiam mortuum pro reprobis; sed pro solis fidelibus, non tamen pro infidelibus reprobis, hincque subiunxerunt aliam sequentis tenoris.

PROPOSITIO V.

148. *Pagani, Judæi, Hæretici, aliique hujus generis nullum omnino accipiunt a Jesu Christo influxum, adeoque hinc recte inferes, in illis esse voluntatem nudam, & inermem sine omni gratia sufficienti.*

DECLARATIO.

Hæc propositio merito, uti & prior, in qua fundatur, rejecta fuit: Deus enim *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*, Joan. 1. qui & *pro omnibus mortuus est* 2. Corinth. cap. 5. & *dedit redemptionem semetipsum pro omnibus*. 1. ad Timoth.cap.2.v. 6. Estque *propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi.* 1. Joan. cap. 2. Videantur dicta circa Calvinum, *Cap. II.* & circa Jansenium *Cap. III.*

PROPOSITIO VI.

149. *Gratia sufficiens statui nostro non tam utilis, quam perniciosa est, sic, ut proinde merito possimus petere: a gratia sufficiente*, libera nos Domine.

DECLARATIO.

Jansenius statim in prima ex suis quinque propositionibus damnatis non solum gratiam sufficientem in statu naturæ lapsæ negavit in ordine ad certa præcepta; sed & in subsequentibus docuit, gratiam interiorem quamcumque per Christum Salvatorem datam, esse unicam, efficacem, seu illam, cui nunquam resistitur. Novatores alii equidem

equidem sufficientem absolute non negant; dicunt tamen, illam perniciosam, eo quod conjungitur semper cum omissione culpabili actus præcepti. Merito exinde damnatur. Absit enim a Christiano asserere, quod Christus Dominus, qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, nobis per suam sanctissimam mortem, & sacratissima merita quidpiam perniciosum procuraverit. Quod autem homines huic gratiæ non cooperentur, nullatenus Deo, sed propriæ malitiæ adscribendum est. Certe etiam in ordine naturali est beneficium neutiquam perniciosum habere oculos: sibi autem imputet, qui claudendo palpebras noluerit iis uti ad videndum &c.

PROPOSITIO VII.

150. *Omnis humana actio deliberata est Dei dilectio, vel mundi; si Dei Charitas Patris est; si mundi, Concupiscentia Carnis, hoc est, mala est.*

DECLARATIO.

Per Doctrinam propositionum Joannis Sinichii, & Martini Havermans, ac nonnullorum aliorum Lovaniensium resuscitatur error Michaelis Baji a S. Pio V. & Gregorio XIII. reprobatus per damnationem propositionis trigesimæ octavæ, quæ sic sonabat: *Omnis caro creaturæ rationalis, aut vitiosa est cupiditas, qua mundus diligitur &c. aut laudabilis illa Charitas, qua per Spiritum Sanctum in corde diffusa Deus amatur.* Vide de hoc plures propositiones *sequentes*, atque *undecim*. Et quis dicit, Ethnicos Principes, qui plura in Jure Civili statuerunt ex motivo, ut suum cuique tribuerent, exinde mala fecisse?

PROPOSITIO VIII.

151. *Necesse est, infidelem in omni opere peccare.*

DECLARATIO.

Denuo hæc doctrina videtur jam damnata antecedenter, quando propositio Michaelis Baji ordine vigesima quinta proscripta fuit sequentis tenoris, *Omnia opera infidelium sunt peccata, & virtutes Philosophorum sunt vitia.* Quinimo etiam prius rejecta fuit per Concilium Trid. anathematizans Sess. 6. Can. 7. illum, *qui dixerit opera omnia, quæ ante justificationem fiunt, quacumque ratione facta sint, vere esse peccata.* Et quis tenebit, esse peccatum, si infidelis misericordia motus pauperi dederit Eleemosynam, cum tamen ipsemet Nabuchodonosor *Danielis cap.* 4. fuerit admonitus, ut peccata sua Eleemosynis redimat?

PROPOSITIO IX.

152. *Revera peccat, qui odio habet peccatum mere ob ejus turpitudinem, & disconvenientiam cum natura, sine ullo ad Deum offensum respectu.*

DECLARATIO.

Turpitudo alicujus peccati dupliciter ab homine potest considerari; nimirum, vel prout ea idem est, ac disconvenientia cum creatura rationali; vel aliter, prout nimirum est deformitas ad Legem, quo modo consideratur, si quis in Sacramento Pœnitentiæ doleat de turpitudine peccati. Si stante prima cognitione, turpitudo illa adhuc committitur, vocatur *peccatum Philosophicum*; in secunda autem consideratione, si nihilominus perpetratur, *peccatum Theologicum*, quatenus nimirum cognitio deformitatis ad Legem eo ipso involvit simul saltem confusam aliquam cognitionem ipsius Legislatoris per transgressionem Legis offensi. Et quamvis (uti eruitur ex dictis §. præcedenti) quoad peccata contra naturam, ac intrinsece male illæ duæ cognitiones, ordinarie saltem, concurrant; demus tamen casum, quod aliquis in sylvis enutritus saltem ad aliquale tempus possit habere ignorantiam invincibilem Dei, etiam tunc, quando, ex puro lumine naturæ cognoscit, E. G. occisionem innocentis esse disconvenientem alicui creaturæ rationali, data hac hypotesi, si talis ex hoc motivo evitet occisionem innocentis, hic utique vitando non committit peccatum; non *Philosophicum*, quia non contra, sed conformiter dictamini luminis naturalis operetur, neque *Theologicum*; quia, uti supponitur in hypothesi, habet ignorantiam, & quidem invincibilem supremi Legislatoris offensi. Credo, quod docentes hanc damnatam propositionem, eamdem, uti priores, desumpserint ex principiis Michaelis Baji, volentis, omne, quod non ex amore Dei procedit, malum esse, uti pariter tenuit apud Dominicum Viva hic Calvinus in Antidot. ad Sess. 6. C. 25. dicens: *Dei judicio nihil est sincerum, nec probum, nisi quod ex perfecto ejus amore manat. Videantur dicta Tract. 24. distinct. 6. quæst. 4.*

PROPOSITIO X.

153. *Intentio, qua quis detestatur malum, & prosequitur bonum, mere ut cœlestem obtineat gloriam, non est recta, nec Deo placens.*

DECLARATIO.

Sane obstupescendum, quod homines qui volunt esse Catholici, similia docere audeant; cum tamen Concil. Trident. Sess. 6. Can. 31. rejecerit tale assertum ut hæreticum his verbis: *Si quis dixerit, justificatum peccare, dum intuitu æternæ mercedis operatur; anathema sit.* Ac præterea Regius Psaltes *Psalm.* 118. expresse exclamat ad Deum: *Inclinavi cor meum ad faciendas Justificationes tuas in æternum NB. propter retributionem.*

PROPOSITIO XI.

154. *Omne, quod non est ex fide Christiana supernaturali quæ per dilectionem operatur, peccatum est.*

DECLARATIO.

Uti bene notat Dominic. Viva hic: ex deliramento Michaelis Baji superius jam allegato, & refutato (quod scilicet inter charitatem & iniquitatem nihil mediet) denuo descendit hæc Thesis confixa, quod videlicet peccaminosæ sint nostræ operationes, si non procedant ex fide supernaturali, quæ per dilectionem operatur. Vide dicta Proposit. VII. atque Proposit. VIII. & dicenda Proposit. XIII. ac seq.

PROPOSITIO XII.

155. *Quando in magnis peccatoribus deficit omnis amor, deficit etiam fides, etiamsi videantur credere, non est fides Divina, sed humana.*

DECLARATIO.

Assertum errorem iam proscripserat Concilium Trid. *Sess.* 6. *cap.* 15. ubi docet, fidem infusam non amitti per quodvis mortale (sicut tamen emittitur gratia) sed per peccatum infidelitatis: tum *Can.* 28. in quo ponit sequentia: *Si quis dixerit, amissa per peccatum gratia simul & fidem semper amitti &c. aut eum, qui NB. fidem sine charitate habet, non esse Christianum; anathema sit.* Accedit Auctoritas Divi Pauli in peccatore fidem sine charitate subsistere posse agnoscentis, dum ait 1. *Cor. c.* 13. *Si habuero NB. omnem fidem, Charitatem autem non habuero, nihil sum.* Ubi utique agnoscit fidem sine Charitate posse dari.

PROPOSITIO XIII.

156. *Quisquis etiam æternæ mercedis intuitu Deo famulatur, Charitate si caruerit, vitio non caret, quoties intuitu saltem beatitudinis operatur.*

DECLARATIO.

Quam iuste hæc propositio fuerit damnata, equidem iam superius, *num.* 153. propositione X. ostensum fuit quorsum etiam finaliter Lector remittitur: interim tamen pro majori claritate circa præsentem, & duas subsequentes propositiones adhuc sequentia occurrunt advertenda.

157. *Primo* notandum, quod vera virtus, quatenus ab altera distincta, habeat objectum formale aliud, ac prior: nam habitus ab actibus, & actus specificantur ab objectis, potestque in virtutibus in medio consistentibus peccari vel per *excessum*, vel per *defectum* contra eandem virtutem, E. G. contra virtutem *liberalitatis* per excessum peccatur *prodigalitate*, per defectum *avaritia*.

158. *Secundo* notandum, quod unica virtus possit habere ex unico, eodemque motivo formali distinctos actus: nimirum persecutivos sui boni, & aversativos mali, quatenus oppositi huic bono: sic castitas prosequendo bonum elicit actus Castitatis, per aversionem autem detestatur actus impudicitiæ: Sic etiam, ut proximius accedamus ad nostrum intentum, Charitas tamquam virtus suprema Theologica actibus amoris prosequitur Deum ut summum ac infinite bonum in se: & actibus aversativis detestatur peccatum, quatenus malum offensivum hujus summi Boni infiniti in se, qui actus detestativi etiam contritio perfecta vocari solent.

159. *Tertio* notandum, tam ex Concilio Trid. quam communi Catholicorum sensu, quod Fides, Spes, & Charitas sint tres veræ virtutes Theologicæ ad invicem inter se distinctæ, & sic habentes distincta ab invicem objecta, seu motiva formalia: nam fidei motivum formale est *Deus summe verax in dicendo*; Virtutis Spei *Deus* supernaturaliter lumi-

lumine prævio fidei cognitus; *quatenus nobis summe bonus*; Charitatis, *Deus quatenus infinite bonus in se*. Sicut autem juxta præcedens notatum quoad virtutem charitatis prosequor infinitum bonum in se, & detestor peccatum grave quatenus oppositum huic infinito bono in se, ita pariter quoad virtutem spei desidero possessionem Dei per visionem, & fruitionem beatificam mihi summe boni, & detestor peccatum grave, ac pœnas gehennæ exinde promeritas, quatenus sunt opposita, & impeditiva hujus summi boni alias possidendi.

160. *Quarto* notandum, quod cujuslibet virtutis qua talis motivum, formale, ac specificativum debeat esse bonum, & honestum in se; alias enim si obiectum est indifferens, nisi aliunde ex altiori fine extrinseco, V. G. ex amore Dei juxta consilium Divi Pauli imperetur, atque sic elevetur: quod si ergo obiectum aliquod fuerit bonum, ac honestum in se, etiam actus tendens in illud obiectum erit bonus, & honestus in se, nisi circumstantiis extrinsecis per accidens vitietur. E. G. quia sublevare miseriam egeni est obiectum honestum, & moraliter bonum in se, etiam elargitio eleemosynæ facta ex dicto fine est actus bonus, & honestus in se: neque est necessarium ad contrahendum hanc bonitatem moralem, ut simul alia motiva extranea assumam, puta, ut dem eleemosynam positive ex motivo charitatis, dummodo illa alia motiva positive non excludam.

161. *Quinto* notandum, exinde justissime fuisse damnatos Bajanistas, Jansenistas, & Quesnellianos, eo quod putaverint, nullum actum posse esse bonum, & honestum, nisi imperetur a suprema virtute Theologica, nimirum charitate, quasi vero omnes alii actus forent vitiosi, cum tamen lumine fidei ex Sacra Scriptura cognoscatur, Deo alias quoque virtutes placere; cum etiam istæ habeant propria & ab invicem distincta obiecta formalia moraliter bona.

162. His ergo prænotatis cum reliquarum virtutum actus sint in se ipsis boni, & honesti, ac etiam suo modo meritorii, dummodo fuerint a gratia actuali, & lumine fidei directi, cur non æque poterit dici de virtute spei Theologicæ? & consequenter quo fundamento solido asseritur, operari intuitu æternæ beatitudinis esse vitiosum? Volui hæc fusius proponere, quia meo judicio ex istis prænotatis plurimum dependet recta intelligentia hujus, & sequentium duarum Thesium confixarum.

PROPOSITIO XIV.

163. *Timor gehennæ non est supernaturalis:*

DECLARATIO.

Illi, qui putarunt, timorem conceptum ex acerbitate pœnarum esse vitiosum, eo ipso intulerunt, eumdem non esse supernaturalem: ens enim supernaturale dicit aliquem ordinem, & respectum ad æternam gloriam, qualem utique nequit habere vitium. Quod autem timor gehennæ sit vitiosus, putarunt ex ea ratione, quia crediderunt, hunc timorem adhuc includere affectum ad peccatum, atque detestantem grave peccatum propter metum gehennæ taliter esse constitutum, ut adhuc peccatum continuaret, si gehenna non esset, sicut projiciens merces in mare ob periculum naufragii interne adhuc habet animum retinendi merces, si naufragium non foret, de quo ultimo videatur Reiffenstuel, *Tract. 1. Theol. Moral. Dist. 1. num. 28. & seqq.* Sed *contra est*, quod falsissimum dicatur, timorem gehennæ includere affectum adhuc peccandi, si gehenna non esset; cum enim lumine fidei bene cognoscatur, per affectum ad peccatum grave includi novum peccatum grave ex timore gehennæ alias subeundæ, ita est saltem interpretative, constitutus, ut ex timore gehennæ absolute nolit ullum tale peccatum, quo gehennæ pœna incurritur. Econtra vero projiciens merces in mare ad evitandum naufragium bene prævidet, internum affectum ad merces suo fini intento neutiquam obesse, modo in actu exercito merces projiciat in mare, ut navis suo pondere exoneretur, sicque censetur ad merces affectum retinere. Quod si eodem modo ex circumstantiis specialibus pariter peccator retineret affectum ad peccandum, si gehenna non esset, haud dubie talis timor non esset honestus, & consequenter nec supernaturalis.

164. Ut hoc magis intelligatur, sciendum, quod in ordine ad propositum *duplex* sit timor, unus filialis, alter servilis. Filialis, est, quo quis timet peccatum, quatenus est offensa Dei infinite boni in se, filiorum quippe est timere offensam Patris; atque hic timor ortum trahit a charitate. Timor servilis est, quo quis culpam fugit, ne pœnam subire cogatur: & hic est iterum duplex, nempe unus est servilis cum nulla inclusione affectus ad peccatum, seu, uti Dominicus Viva ait, materialiter servilis, alius vero formaliter talis, seu, uti alii loquuntur, serviliter servilis, id est, cum inclusione affectus ad peccatum. Prior absolute, saltem virtualiter omne desiderium ad peccatum excludit, paratus interpretative assumere sibi aliud motivum detestandi peccatum, si infernus non foret. Econtra vero posterior retinet adhuc desiderium saltem conditionatum ad peccatum. Hic ultimus timor, qui forsan aliquoties intervenit apud consuetudinarios, & in occasione proxima constitutos &c. reprobatur a sancto Augustino, & aliis SS. PP. non autem prior, qui potius originem habet a virtute spei, uti timor filialis a charitate, atque inculcatur, *Luc. cap. 12. v. 5.* ac alibi sæpius a Sacra Scriptura, nec non a Concilio Tridentino *sess. 14. de Pœnitentia, cap. 2.* vocatur *donum Dei, & Spiritus Sancti impulsus*. Timere, ne quis mittatur in gehennam, *bonum est, & utilis est timor*, inquit D. Augustinus in *Psalm. 127.*

PROPOSITIO XV.

165. *Attritio, quæ gehennæ, & pœnarum metu concipitur, sine dilectione benevolentiæ Dei, propter se non est bonus motus, ac supernaturalis.*

DECLARATIO.

Si timor gehennæ est bonus, & supernaturalis, eo ipso quoque dolor peccati ex eo timore gehennæ elicitus, erit pariter bonus, & supernaturalis, & hinc Carolus ab Assumptione sub nomine ficto *Philaleti* cum Bajanis & Jansenistis ut in suis absurditatibus consequenter loquatur, tam unum negavit, quam alterum, bene prævidens, si concessisset primum, debere quoque admitti secundum tanquam consectaneum. Quamplures autem ante damnationem hujus propositionis defenderunt, attritionem ex gehennæ, & pœnarum metu conceptam sine dilectione benevolantiæ Dei propter se non esse bonam; quia vel crediderunt cum Bajanistis &c. nullum actum esse bonum absque Charitate Dei, vel quia putarunt, similem actum attritionis semper continere aliquem affectum ad peccatum, quod utrumque jam superius fuit repruhatum. Profecto capere satis nequeo, quomodo homines Catholici, qui Summo Pontifici saltem cum Concilio generali, vel consensu universalis Ecclesiæ adscribunt infallibilitatem, talia propugnare audeant, cum Concilium Tridentinum, nempe *sess. 14. de Pœnitent. cap. 4.* expresse doceat, quod attritio, quæ ex turpitudinis peccati consideratione, vel ex gehennæ, & pœnarum metu concipitur, non solum non faciat hominem magis hypocritam (uti voluit Lutherus) verum etiam ad Dei gratiam cum Sacramento disponat, sitque bonus motus, sine quo gratia in Sacramento non confertur. Quomodo autem malum potest disponere ad bonum? Item quomodo affectus ad peccatum est componibilis cum vero actu charitatis, ut conjunctim disponant ad gratiam justificativam? Præterea quo fundamento ad excludendum in timore gehennæ affectum ad peccatum necessario requiritur actus charitatis? quare non posset dictos affectus etiam excludi per actum spei, considerando, quod affectus ad peccatum sit incompossibilis cum evitatione gehennæ, & consecutione beatitudinis æternæ?

166. Incidentaliter hic etiam illos Doctores Catholicos me converto, qui equidem tum propter satis claros textus Concilii Tridentini superius ex parte jam allegatos, tum propter has propositiones damnatas gratis admittunt, talem attritionem esse bonum motum, ac supernaturalem, addunt tamen, eandem absque aliquo actu charitatis benevolentiæ ad Sacram. Pœnit. tantum disponere *remote*; ut autem disponat *proxime*, requiri simul aliquem actum amoris Dei benevoli, saltem in aliquo gradu remisso. Econtra vero extra Sacramentum Pœnitentiæ, ut talis amor Divinus, vel contritio perfecta proxime disponat ad remissionem peccatorum gravium, exigunt similem actum in gradu intenso. Ita illi. Hæc quidem sententia per propositionem præsentem necdum confixa reputatur; quin imo Alexander VII. in Decreto anno 1667. die 5. Maii edito, & Benedictus XIII. in Concilio Lateranensi anno 1725. celebrato in Appendice, *Part. 3. Instruct. Sacramen. ad Sacramental. Confess.* severissime prohibuerunt, ne dicta sententia aliqua censura afficiatur. Interim tamen, etsi laudem omnino, quando dolor tali modo elicitur; adstruere tamen obligationem sic eliciendi, ita ut alias Sacramentum exponi censeatur probabili periculo invaliditatis, non possum penetrare, quo solido fundamento hæc assertio de facto nitatur: nam plures rationes ante Concilium Tridentinum in hujus favorem adductæ (puta, quod talis attritio sit inordinata, quod contineat affectum ad peccatum &c.) de facto caduct; quia tam Concilium Tridentinum, quam summi Pontifices declararunt, illam attritionem etiam absque actu dilectionis esse honestam, & supernaturalem. Insuper Concilium Tridentinum *Sess. 14. de Pœnitentia cap. 3. & 4.* dum sollicite enumerat partes Sacramenti Pœnitentiæ, atque ad ejusdem valorem exigit attritionem, vel *ex turpitudinis peccati consideratione*, vel *ex gehennæ, & pœnarum metu* conceptam, nullam facit mentionem de aliquo actu dilectionis Dei benevoli, quasi simul ad attritionem requisito: ergo signum est, quod talis actus non requi-

requiratur, ne cogamur alias concedere, quod Concilium in re tam ardua, & adeo nobis necessaria doctrinam tradiderit mutilam, & valde mancam, qua possemus indui, &c.

167. Dices *primo*: Ex ipso Concilio Tridentino citata *Sess. 14. cap. 4.* sufficienter erui, quod præter timorem gehennæ vel aliquis actus prosecutivus amoris Dei super omnia, vel versativus offensæ propter Deum summe dilectum super omnia debeat intervenire: nam Concil. loc. cit. ait: *Hoc timore utiliter concussi Ninivitæ &c. plenam terroribus pœnitentiam egerunt, & misericordiam a Domino impetrarunt*: subsumitur; sed misericordiam, seu veniam suorum peccatorum utique Ninivitæ non impetrassent, nisi intervenisset aliquis actus amoris Dei super omnia: utpote pro eo tempore, quo Sacramentum Pœnitentiæ necdum erat institutum summopere necessarium ad remissionem peccatorum; ergo. Sed *contra* est, quod argumentum hoc laboret malo supposito, quasi nimirum per impetratam exinde a Ninivitis, Misericordiam intelligatur *remissio peccatorum*. Quis enim credat, quod omnes omnino Ninivitæ elicuerint veram ibidem contritionem, sicque omnes omnino a suis peccatis gravibus fuerint liberati? Quare per virtutem pœnitentiæ in cinere & cilicio peractæ potius omnes impetrarunt misericordissimam remissionem pœnæ temporalis, alias ipsis universaliter per Prophetam Jonam intentatæ; quæ remissio pœnæ temporalis fieri potuit absque aliquo actu amoris Dei, vel contritionis perfectæ. Et plane alias, si illa Ninivitarum pœnitentia fuisset necessaria, & ordinata ad immediatam remissionem ipsorum peccatorum exinde sequeretur; quod sicuti apud Ninivitas ad remissionem peccatorum requirebatur perfecta contritio, & quidem in sententia Adversariorum, valde intensa, ita pariter talis exigatur in Sacramento pœnitentiæ; cum talem dolorem ad Sacramentum pœnitentiæ requirat Concilium Tridentinum, qualem habuerunt Ninivitæ in cinere & cilicio agentes pœnitentiam. Vides amice Lector, quomodo hoc adversariorum fundamentum sit potius pro nobis, quam contra nos, si hoc responsum attente consideres.

168. Dices *secundo*: Saltem ex aliquo alio prævio texto Concilii Tridentini deduci, quod cum timore gehennæ debet ad salutarem pœnitentiam concurrere aliquis actus initialis amoris Dei: nam *Sess. 6. de justificat. cap. 6.* habetur; quod peccatores præparentur ad recipiendam gratiam justificativam tunc, quando Justitiæ Divinæ timore utiliter concussi Deum tamquam *omnis justitiæ fontem diligere incipiunt*. Respond. Distinguendo anteced. peccatores præparantur ad justitiam, quando Deum diligere incipiunt, vel amore amicitiæ, vel amore concupiscentiæ, Conced. antecedens, ac determinate amore amicitiæ, Nego. Amor concupiscentiæ qua Deus amatur ut nobis summe bonus, &c. pertinet ad virtutem Spei; amor autem amicitiæ ad virtutem Charitatis Theologicæ. Si amamus fontem, quatenus dulcis pro nobis ex eo profluunt aquæ, amamus illum ut nobis bonum. Legant Adversarii textum in fonte, agnoscent Deum *Fontem omnis justitiæ* non deservire ad suum intentum, præsertim cum insuper ibidem Deus proponatur accedentibus ad se tanquam *Remunerator*, quod motivum denuo ad virtutem Spei Theologicæ reducitur. Alias adhuc solutiones memorati textus invenies apud Viva hic; ubi etiam reperies, quod non omnes actus ibidem enumerati requirantur necessario formaliter, & explicite tanquam *conditiones sine quibus non* ad justificationem ponendi. Vide etiam de tota iste Quæstione Reiffenstuel, *Tract. 14. Dist. 6. Quæst. 4. ac in supplemento ibidem*.

169. Cæterum omnia dicta præcedentia in compendium redigendo erues ex his amice Lector *primo*, quod detestatio dolorosa de peccato gravi vel ob amissam exinde æternam beatitudinem, vel ob acerbitatem pœnarum propterea incurrendarum, ut sit salutaris, numquam possit includere simul affectum ad peccatum. *Secundo*, quod talis detestatio dolorosa possit habere simul conjunctum aliquem actum dilectionis Dei benevolæ, cum Spes & Charitas non sint virtutes ad invicem incomponibiles. *Tertio*, quod tamen talis conjunctio non sit necessaria ad hoc, ut memorata dolorosa detestatio sit moraliter bona, & supernaturalis. *Quarto* demum, quod illa conjunctio cum actu dilectionis Dei super omnia neque requiratur ad valorem doloris in Sacramento Pœnitentiæ: nam dum Concilium Trident. *Sess. 14. cap. 4.* enumerans conditiones necessarias ad valorem hujus Sacramenti illam unionem non requisivit, neque nos debemus exigere.

Nec possum mihi persuadere, quod sententia illa communis, tenens, non requiri ad dolorem Sacramentalem amorem benevolum Dei, fuisset a Summis Pontificibus Alexandro VII. & Benedicto XIII. tolerata, si in Sacramento tam necessario quoad praxin fuisset judicatum, subesse grave periculum invaliditatis Sacramenti Pœnitentiæ; prout tamen revera subesset, si contraria opinio consideratis omnibus considerandis judicaretur adhuc practice niti solido & valde gravi fundamento. Quod si opponas, memoratos Summos Pontifices tolerasse quoque opinionem illam, quæ ad valorem dolorosæ Confessionis requirit aliquem actum amoris amicitiæ Dei: Respondeo, tolerantiam illam facilius capi posse ex ea ratione; quia, quamvis etiam non requireretur; attamen in praxi non noceret, nec valori Sacramenti obstaret, si simul conjungatur in Confessione dolorosa actus amoris Dei benevoli, seu amicitiæ, econtra vero plurimum obesset, ac maximi peccatores non pauci exponerentur gravi periculo invalidæ absolutionis, si actus amoris Dei super omnia necessarius foret ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem, quem tamen actum multi pœnitentes intermitterent, decepti ex doctrina communi, quæ eundem amorem amicitiæ etiam practice nullatenus requirit.

170. Quæres. An, dum rustici, vel pueri interrogati a Confessario, *quare doleant de peccatis*; reponunt: *quia Deum offendi*, an (inquam) talis dolor reducendus sit ad virtutem Spei, vel Charitatis? Respondeo id debere cognosci ex modo quo *Deum offensum* tales simplices apprehendunt: nam si apprehendunt Deum offensum ut justum scelerum vindicem, ex his offensis ad infligendas pœnas commotum, sicque, ne has pœnas subire debeant, detestentur grave peccatum, quod esset inductivum harum pœnarum talis dolor pertinebit ad virtutem *Spei*; sicuti si econtra sibi sistunt Deum ut infinite bonum in se, nunc per peccata offensum, ad *Charitatem*. Ego sæpius similia interrogatoria instituendo expertus sum, quod a potiori Deum sibi repræsentent, quatenus Redemptorem pro nobis flagellis cruentatum, spinis coronatum, & ignominiose cruci affixum, ubi via efficacius, & intensius ad serium dolorem commoveri poterunt, quam si ipsis hac occasione proponatur ingratitudo erga tantum Redemptorem, & Clementissimum diversarum gratiarum Collatorem, quem per gravia peccata offenderunt habent, & de novo Cruci affigunt. Meo autem judicio dictus dolor pertinet potius ad amorem concupiscentiæ, & ad virtutem Spei, quam ad Charitatem, cum Deus repræsentetur *quatenus nobis bonus*; quamvis cæteroquin gratis admittatur, quod etiam similes actus sint quasi scintillæ, vel flammam Charitatis excitantes, vel jam excitatam ulterius foventes &c.

Dicere autem cum Joanne Pontas Ecclesiæ Cathedralis Parisiensis Pœnitentiario in suo Dictionario V. *Contritio casu 3.* & cum Eusebio Amort ibidem, quod Charitas benevola feratur in Deum etiam *prout est nostrum summum Bonum*, ac insuper, quod amor ille initialis jam contineatur *in proposito servandi præcepta* &c. seu (quod in re ipsa plane ibidem est) *in proposito non amplius graviter peccandi*: Hoc (inquam) dicere, est nobiscum in re ipsa loquendo quoad praxin convenire: cum etiam nos requiramus dolorem serium ex motivo aliquo universali extensivo ad omnia peccata mortalia elicitum cum firmo proposito non amplius graviter peccandi, seu (quod in effectu idem est) nullum amplius transgrediendi præceptum graviter obligans. Sed tali modo loquendo amor concupiscentiæ, & amor amicitiæ, item Spes & Charitas ad invicem confunduntur in ordine ad præsens tam quoad actus prosecutivos, quam quoad aversativos, de quibus supra *num. 160.* Item per dictam explicationem non attingitur mens Illustrissimi Episcopi Torpbyriensis le Drou, & adhærentium, qui cum eodem tam *in suis Dissertationibus de Attritione & Contritione*, quam in *confutatione discussionis Theologicæ* volunt, attritionem esse sincerum animi dolorem de peccatis propter Deum, NB. habito respectu ad ipsum *propter se super omnia dilectum*; exinde eddentes, quod attritio, & contritio, tentum distinguantur secundum magis, & minus, id est, secundum majorem, vel minorem intensionem actus, & quod actus Charitatis, benevolentiæ, seu amicitiæ sit separabilis a gratia justificativa, quando nimirum ille a gravi peccatore extra Sacramentum Pœnitentiæ elicitur in gradu valde remisso, qualem actum solent vocare *Charitatem imperfectam*. Atque contra hos potissimum procedunt dicta præcedentia.

PROPOSITIONES XVI. & XVII.

171. XVI. *Ordinem præmittendi satisfactionem absolutioni induxit non politia aut institutio Ecclesiæ, sed ipsa Christi Lex, & præscriptio, natura rei idipsum quodammodo dictante.*

XVII. *Per illam praxin mox absolvendi ordo Pœnitentiæ est inversus.*

DECLARATIO.

A nostro Sixto IV. antea Ordinis Generali, deinde Summo Pontifice error iste, qui erat Petri de Osmo, damnatus fuit, ubi testatur Cardinalis de Lugo *Disput. 12. de Pœnitentia num. 42.* Accedit ratio, quod hoc Sacramentum sit institutum ad formam judicii proferentis sententiam, sed hæc solet proferri ante executionem pœnæ decretæ; ergo. Quando autem adducuntur Orosius Cardinalis a

S. Cypria-

S. Cyprianus, & Abbo Archi-Episcopus Rhemensis, testantes in antiqua Ecclesia satisfactionem ordinarie præstitam ante absolutionem, Præfati, & alii Auctores, intelligendi sunt de Absolutione Canonica, qua olim delinquentes in foro Canonico absolvebantur a residuis pœnis Canonicis, & publicis, non autem de Absolutione Sacramentali a peccatis occultis, uti recte ex Francolino advertit Eusebius Amort *parte 1. Historiæ Indulgentiarum in Dissertat. prælim. §. VI. num.* 40. ubi insuper num. 41. subiungit rationes, cur in foro quoque externo Canonico hic rigor pro nunc moderationem acceperit. Vide de his ipsis duabus propositionibus cap. III. num. 55. Item P. Fontana *part. 3. in Constitut. Unigenitus proposit.* 87. & P. Francolinum lib. 7. de pœnitentia, ac D. Eusebium Amort loc. cit.

PROPOSITIO XVIII.

172. *Consuetudo moderna quoad administrationem Sacramenti Pœnitentiæ, etiamsi eam plurimorum hominum sustentet auctoritas, & multi temporis diuturnitas confirmet, nihilominus ab Ecclesia non habetur pro usu, sed abusu.*

DECLARATIO.

Gratis, & temerarie Novatores Rigoristæ finxerunt quod moderna praxis administrandi Sacramentum Pœnitentiæ habeatur pro abusu, cum numquam ostendi queat, dictam praxin esse contra præceptum Divinum, vel Ecclesiasticum Vide Dominicum Viva hic *num. V.*

PROPOSITIO XIX.

173. *Homo debet agere tota vita pœnitentiam pro peccato Originali.*

DECLARATIO.

Contenderunt teste Viva hic num. 2. Lutherus, & Calvinus, Concupiscentiam, seu fomitem peccati esse ipsum peccatum originale; ex quo haud dubie sequeretur, sicuti apud nos etiam post baptismum remanet concupiscentia, ita & permanere ipsum peccatum originale; quod idem videntur occulte sentire rigidi hi Novatores, atque exinde inferre, quod homo debeat tota vita sua agere Pœnitentiam pro peccato originali, utpote quod in principiis Lutheri & Calvini adhuc remanet etiam post Baptismum, cum remaneat pro tunc fomes peccati seu concupiscentia, in qua constituunt rationem peccati originalis. Ast falsum est, quod ipsa concupiscentia sit peccatum originale iuxta clarum textum Concil. Trident. *Sess. 5. de peccato originali. num.* 6. Præterea (uti bene advertit Matthæuccius in sua cautela Confessarii *Lib. 3. Cap. num.* 42.) ista propositio enervat efficaciam Baptismi, per quem, etsi remaneat concupiscentia, nihilominus plene, & integre remittitur peccatum originale, & actualia ante Baptismum commissa iuxta Tridentinum *Sess. 5. Can. 5. in Decreto de peccato Originali*, ac *Sess. 14. de Pœnitentia in Cap.* 2. Item remittitur omnis pœna *Can. per Baptismum de Consecrat. Dist.* 4. Propterea Baptizatis nulla pro peccatis præteritis iniungenda est satisfactio, sed morientes, si post susceptum Baptismum aliam culpam non committant, statim, ad Regnum Cœlorum, & Dei visionem pervenient, uti loquitur expresse Concilium Florentinum *in decreto Eugenii*, ac Tridentinum *Sess. 6. de Justificat. cap.* 54. definit in baptismo totam pœnam semper remitti, Ad quid ergo opus est agere tota vita pœnitentiam pro peccato originali?

PROPOSITIO XX. & XXI.

174. XX. *Confessiones apud Religiosos factæ pleræque vel sacrilegæ sunt, vel invalidæ.*

XXI. *Parochianus potest suspicari de Mendicantibus, qui eleemosynis communibus vivunt, de impenenda nimis levi, & incongrua pœnitentia, seu satisfactione ob quæstum seu lucrum subsidii temporalis.*

DECLARATIO.

Sunt Rigoristæ in Sacramento Pœnitentiæ erga alios nimis severi, uti patet ex damnatis antecedentibus propositionibus; hic autem erga seipsos nimium laxi, dum publice sine scrupulo, & anxietate conscientiæ talia absolute, & generaliter Regularibus mendicantibus de Religione Catholica, in cuius Gremium plures milliones animarum etiam in Indiis tanquam extremis orbis partibus adduxerunt, eximie meritis, falsissime impingere præsumunt, quæ certe sine gravissima detractione asseri nequeunt, imo nec sine nota temerarii iudicii cogitari. Videatur Dominicus Viva hic.

PROPOSITIO XXII.

175. *Sacrilegi sunt judicandi, qui jus ad Communionem percipiendam prætendunt, antequam condignam de delictis suis pœnitentiam egerint.*

DECLARATIO.

Etsi non negetur, aliquando consultum esse, ut Pœnitentia persolvatur, antequam sacra Communio percipiatur: attamen si id non fiat, Sacrilegium committi ex nullo textu Sacræ Scripturæ aut Concilii Oecumenici probari potest. Scio quidem, quod Paulus Apostolus requirat, ut quis antequam ad has Epulas Divinas accedat, se ipsum probet, id tamen non ita intelligendum venit, quasi necessario præcedenter ante accessum ad S. Communionem prævia condigna satisfactio requireretur, sed potius de prævia confessione debet fieri interpretatio. Audiatur desuper Concilium Tridentinum *Sess. 13. de Eucharistia Cap.* 7. taliter loquens: *Ecclesiastica consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius mortalis peccati, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa Sacramentali Confessione ad Sacram. Eucharistiam accedere debeat.* Item quomodo consultum invenitur, ut V. G. consuetudinarius, cui singulis diebus per aliquot hebdomades brevis oratio tanquam pœnitentia medicinalis imponitur ut (inquam) talis consuetudinarius a cibo hoc alias singulariter confortante abstineat, usque dum per hanc pœnitentiam condigne pro suis peccatis satisfaciat.

PROPOSITIO XXIII.

176. *Similiter arcendi sunt a Sacra Communione, quibus nondum inest amor Dei purissimus, & omnis mixtionis expers.*

DECLARATIO.

Datur etiam suo modo in absurdis aliqua cohærentia, ita nimirum ut ex uno absurdo sequantur plura. Sic quia Bajani juxta jam dicta conformiter propositioni 38. damnatæ Michælis Baji docuerunt, omnem actionem humanam deliberatam, quæ non est Charitas Patris, esse dilectionem mundi, & concupiscentiam carnis, exinde occulti asseclæ Michaelis Baji, ac Novatores consequenter inferunt, præparationem illam, qua juxta Apostolum Paulum homo seipsum probat, ut de pane illo edat &c. debere necessario procedere ex purissimo amore Divino, alias autem fore dilectionem mundi, peccaminosam, & consequenter tales a S. Communione arcendos. Ast reprobantur partim ex jam dictis antecedentibus, partim ex Concilio Tridentino, quod *Sess. 13. cap.* 7. declarans illam præparationem ad sacram Communionem ab Apostolo Paulo desideratam non facit ullam mentionem Charitatis purissimæ, quasi necessario prærequisitæ, sed potius Sacramentalis Confessionis, supposito, quod quis in peccato gravi extiterit.

PROPOSITIO XXIV.

177. *Oblatio in templo, quæ fiebat a B. Virigne Maria in die Purificationis suæ per duos Pullos Columbarum; unum in holocaustum, & alterum pro peccatis, sufficienter testatur, quod indiguerit purificatione, & quod filius, qui offerebatur, etiam macula Matris maculatus esset secundum verba Legis.*

DECLARATIO.

Equidem hæc Thesis confixa directe non spectat ad Theologiam moralem, uti considerans patet; ut tamen nulla ex propositionibus ab Alexandro VIII. rejectis absque aliquali saltem declaratione relinquatur, succincte explicatur. Prænotandum itaque ex Origene *Hom. 14. in Lucam*, a fœminis parturientibus post tempus purificationis, (id est triginta diebus) post partum duos Pullos Columbarum a pauperibus, a ditioribus autem unum agnum anniculum, & unum pullum columbæ in Lege veteri fuisse in templo oblatos, & quidem pullus columbæ semper offerebatur pro peccato, id est, pro immunditia contracta a genitrice, & ab infante, tum ob conceptionem impuram ex concupiscentia carnis ortum trahentem, tum ex vi nativitatis sordidæ: nam cum novem illis mensibus in utero Matris aliqua excrementa, & copia sanguinis congregentur, in enixu partus expelluntur; & quia tota hæc miseria NB. ex infectione peccati, ac concupiscentia tanquam fomite peccati oritur, idcirco Sacrificium illius pulli pro peccato offerri dicebatur, uti bene notat Dominicus Viva *hic num.* 3. Jam autem ter immaculata, ac purissima Dei Genitrix Maria iuxta Isaiam *Cap.* 7. tanquam Virgo peperit filium, & quidem conceptum de

Spiritu

Spiritu Sancto; prout Symbolum Apostolorum nos docet, consequenter his immunditiis ex concupiscentia carnis, & concubitu cum viro evenientibus subiecta neutiquam fuit: *Nequaquam immunda judicatur, quæ Sancto Spiritu obumbrante totius munditiæ, & Sanctitatis auctorem genuisse probatur*: *num.* 7. S. Eligius; & S. Augustinus, *Lib. de Hæresib. Cap.* 5. *contra Manichæos* ait: *Stulte, unde sordes in Virgine Matre, ubi non est concubitus cum homine Patre? nihil plane in hoc conceptu, nihil in partu impurum fuit, &c. &c. Vere o Beata Virgo, vere non habes causam, nec tibi opus est purificatione*: Concludit Sanctus Bernardus *Serm.* 1. *de Purificatione*. Neque ex eo quod offerendo duos pullos columbarum antiquæ Legi purificationis sese subiecerit, sequitur, quod purificatione indiguerit; alias pariter ex circumcisione Christi deberet inferri in ipso macula originalis peccati, & ex dato tributo subiectio Christi ad Cæsarem colligeretur, uti recte notat Matthæuccius *in Cautel. Confess. Lib.* 3. *cap.* 3. *num.* 56.

PROPOSITIO XXV.

178. *Dei Patris sedentis simulacrum nefas Christiano in templo collocare.*

DECLARATIO.

Videtur hæc propositio renovare errorem Iconoclastarum in VII. Synodo Generali ad annum 787. sub Adriano Papa damnatum, quæ damnatio denuo renovata fuit a Concilio Trid. *Sess.* 25. *in Decreto de Invocat. Sanct.* contra Lutheranos, & Calvinistas statuente imagines Christi, Deiparæ, & aliorum Sanctorum non solum in templis habendas, sed etiam eis debitum honorem, & venerationem impertiendam. Nec dicatur cum his Novatoribus, in isto aliisque Conciliis equidem fuisse definitam retentionem imaginum Christi, Deiparæ & Sanctorum; nihil autem esse decisum de imaginibus repræsentantibus ipsummet Deum. Nam *contra est*, quod eadem videatur ratio, uti consideranti patet: Si enim Deus Pater sub figura corporea apparuit Danieli, prout ipsemet testatur *Cap.* 7. *Ibi aspiciebam, donec Throni positi sunt, & Antiquus dierum sedit*; & Spiritus Sanctus sub specie columbæ *Matth. cap.* 3. cur non poterit Deus etiam sub figura corporea repræsentari, & in templo collocari; Nec obest, quod Deus sit incorporeus: nam etiam Angeli sunt incorporei, & tamen constat ex Dei imperio *Exodi cap.* 25. Angelos sculpta similitudine expressos fuisse, & in VII. Synodo definitum esse, imagines Angelorum posse depingi. Consule de hoc ulterius Theologiam Polemicam.

PROPOSITIO XXVI.

179. *Laus, quæ defertur Mariæ, ut Mariæ, vana est.*

DECLARATIO.

Errorem hunc Leo Isauricus inter hæreticos post Gentiles, & Mahumetanos omnium primos iam docuit, quem resuscitaverunt VViclephistæ teste Valdensi, *T.* 3. *cap.* 118 nullam aliam salutationem honorificam B. V. concedentes, quam civilem, qualis etiam Regibus & Magnatibus exhibetur. Errori huic repugnat perpetuus Ecclesiæ usus, & Traditio ac novissime Concilium Trident. *Sess.* 25. superius citatum, præcipiens non solum laudem, sed etiam honorem ac cultum B. Virgini, ac Sanctis exhiberi, qui quidem non sit cultus Latriæ, sed Hyperduliæ respectu Beatæ Virginis, & Duliæ respectu aliorum Sanctorum. Videantur dicta Patris Reiffenstuel *Tract.* 5. *Dist.* 2. *Quæst.* 3. &. 4.

PROPOSITIO XXVII.

180. *Valuit aliquando Baptismus sub hac forma collatus*; In Nomine Patris &c. *prætermissis illis*: Ego te baptizo.

DECLARATIO.

Cum ad valorem Baptismi requiratur, ut exprimatur actio Ministri, sicuti ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ, hinc sicuti in Sacramento Pœnitentiæ, si ommitteretur: *Ego te absolvo*, numquam repetitum legitur validum Sacramentum Pœnitentiæ, ita pariter, discurrendum, si in Baptismo intermissum fuit: *Ego te baptizo*. Ex hinc Alexander tertius) prout refertur cap. 1. de Baptismo) iam anno 1175. declaravit Baptismum tanquam invalidum, in quo sub expressione formæ non continentur hæc verba: *Ego te baptizo.* Vide Reiffenstuel *Tract.* 14. *Dist.* 3. *Quæst.* 3.

PROPOSITIO XXVIII.

181. *Valet Baptismus collatus a Ministro, qui omnem ritum externum, formamque baptizandi observat; intus vero in corde suo apud se resolvit*: *Non intendendo facere, quod facit Ecclesia.*

DECLARATIO.

Expresse Concilium Trid. *Sess.* 7. *de Sacram. in genere Can.* 11. hæc posuit formalia: *Si quis dixerit, in Ministris dum Sacramenta conficiant, & conferant, non requiri intentionem saltem faciendi, quod facit Ecclesia; anathema sit.* Quod idem iam antecedenter statuit Concil. Florent. in Decret. Unionis. Textum hunc torte explicarunt aliqui, ut suam adhuc opinionem aliquo modo manutenere valeant: dicendo nimirum, vi allegati textus requiri quidem intentionem materialiter faciendi, quod facit Ecclesia, non autem formaliter, id est, præcipi quidem intentionem ponendi ritus externos, prout ponit Ecclesia, non autem requiri intentionem internam, neque implicitam conficiendi Sacramentum nomine Christi tanquam Principalis, prout facit Ecclesia; quinimo (inquiunt) interne poterit haberi expresse intentio contraria: *nimirum nullum conficiendi Sacramentum*, dummodo hæc positiva contraria intentio non prodeat exterius. Ita illi. Videtur tamen torta hæc explicatio reprobata per confixionem allegatæ 28. propositionis ex ea ratione; quia Minister Sacramenti operetur nomine Christi tanquam principaliter operantis, adeoque saltem implicite debet se conformare intentioni ipsius Christi, quæ erat non solum ritus externos, sed ipsum Sacramentum conficiendi. Ex hinc etiam in Sacramento Pœnitentiæ iuxta concilium Trid. *Sess.* 14. *de Pœnitentia cap.* 6. Sacerdos tanquam Minister & Judex constitutus a Christo debet in absolutione habere non solum intentionem ponendi verba absolutoria, seu actionem illam externam *animo serio*, & non præcise modo jocoso, verum etiam debet insuper habere voluntatem *vere absolvendi*, & consequenter nequit interne dicere, *Non intendo absolvere.* Solutionem objectionum invenies passim apud Theologos, praesertim apud nostrum Henno *Tract. de Sacramentis Disp.* 4. *Q.* 2. *Art.* 2. ubi ex professo refutat P. Juenin, & nonnullos recentiores Doctores Sorbonicos, & Lovanienses.

PROPOSITIO XXIX.

182. *Futilis, & toties convulsa est assertio de Pontificis Romani supra Concilium Oecumenicum Auctoritate, atque in fidei quæstionibus decernendis infallibilitate.*

DECLARATIO.

Auctoritas Romani Pontificis supra Concilium Oecumenicum, seu Generale, & ejusdem infallibilitas in decernendis quæstionibus fidei desumitur ex illo Christi Domini ad Petrum Matthæi cap. 16. *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam.* Nam si Ecclesia fundatur supra Petrum, non autem Petrus supra Ecclesiam, ipsemet Petrus erit fundamentum nostræ fidei: non autem Ecclesia, seu Concilium Oecumenicum, & consequenter Petro Major auctoritas deferenda. Deinde si contra Petrum, & Successores prævalere nequeunt portæ inferi, consequenter Papa nequit falli in decernendis articulis fidei; alias multum prævalerent contra ipsum portæ inferi. Taceo alias graves, quas pro se habent, rationes hæc duo asserta de Pontificia in materia fidei infallibilitate, & ejusdem supra Concilium auctoritate, hinc merito propositio 29. damnata fuit; quia hanc ipsam duplicem assertionem NB. futilem, & toties convulsam pronuntiare ausa erat. Vide dicta *quæstionibus prolegomenicis*, ac *Cap. III. n.* 3. *& seqq.*

PROPOSITIO XXX.

183. *Ubi quis invenerit doctrinam in Augustino clare fundatam, illam absolute potest tenere, & docere, non respiciendo ad ullam Pontificis Bullam.*

DECLARATIO.

Magna quidem est Auctoritas Divi Augustini, non tamen irrefragabilis, nisi relate ad ea, quæ a Conciliis, & summis Pontificibus approbata sunt. Quare haud dubie pariter ad Bullas Pontificias respici debet; cum teste Sacra Scriptura quoad materiam fidei summus Pontifex loquens de Cathedra non autem Divus Augustinus inveniatur habere promissam infallibilem assistentiam Spiritus Sancti. Quinimo Divus Augustinus ipsemet aliqua retractavit, prout fatetur *Lib. de Dono perseverantiæ cap.* 21. Interea confixa hæc Jansenistarum propositio ortum trahit a Bajanis, qui ut facilius se subtrahere possent Bullis Pontificiis, suam doctrinam reprobantibus, contenderunt (licet falsissime) multas Michaelis Baji propositiones indubitanter ab Augustino doceri, sicque easdem ob auctoritatem Divi Augustini tantis laudum encomiis ab Ecclesia recommendati manuteneri posse, non respiciendo ad Bullas Pontificum, quibus eædem damnantur. Hoc ipsum suspicor occultum fuisse intentum Cornelii Jansenii toties libros Divi Augustini revolventis; & opus suum, postea ab Ecclesia prohibitum juxta dicenda non aliter, quam nomine *Augustini* typo divulgantis. Idem erat finis Sectatorum doctrinæ hujus operis, qui etiam exinde seipsos *Augustinianos* appellare consueverunt, quem tamen gloriosum titulum præfatis genuini Clarissimi Hujus Africani Luminis Filii neutiquam concedent, nisi forsan eo modo *Augustiniani* vocari valint, quo Scipio cognominabatur *Africanus*; ideo sic dictos, quia totam Africam destruxit.

PRO-

PROPOSITIO XXXI.

184. ***Bulla Urbani VIII.*** In Eminenti, ***est subreptitia.***

DECLARATIO.

Sciendum est, quod Bulla isthæc Urbani VIII. confirmaverit Constitutiones adversus 79. Propositiones Michaelis Baji a S. Pio V. & Gregorio XIII. proscriptas, ac præterea prohibuerit aliquem Librum Jansenii *Augustinus Cornelii Jansenii* intitulatum, utpote continentem nonnullas ex dictis 79. propositionibus damnatis, & harum principiis insistentem. Quare occulti Bajanorum, & Jansenistarum Fautores videntes se exinde confusos, ut omnem vim huic Bullæ adimant, ausi sunt eandem dicere subreptitiam, id est, dolo extortam per expositionem falsi. Sed contra est *primo*, quod Pontifex dixerit eam Bullam ad universalem Ecclesiam, damnando doctrinam Bajanam, & Jansenisticam tanquam hæreticam, scandalosam, & periculosam, & consequenter locutus sit de Cathedra, ubi nec errare, nec decipi potest in materia fidei. Contra est *secundo*, quod ipsemet Pontifex in ea Bulla fateatur NB. ex matura illius libri, cui titulus *Augustinus* &c. lectione compertum esse, multos ibi errores Baji contineri.

185. ***Decretum Innocentii XI. circa quotidianam Communionem, de quo num. 123. hoc est.***

DECRETUM

INNOCENTII XI.

Circa Communionem quotidianam.

CUM ad aures Sanctissimi D. N. fide dignorum testimonio pervenerit, in quibusdam Diœcesibus vigere usum quotidianæ Communionis, etiam in Feria sexta Parasceve, & simul affirmari eandem quotidianam Communionem præceptam esse a jure Divino, quin etiam in illius administratione aliquos abusus inolevisse, videlicet, quod aliqui, non in Ecclesia, sed in privatis Oratoriis, & domi, imo cubantes in lecto, & non laborantes ulla gravi infirmitate, eam sumant Sacrosanctam Eucharistiam, quam argentea theca inclusam, in crumena, aut secreto illis deferunt Sacerdotes Sæculares, aut Regulares, aliique in Communione accipientes plures formas ac particulas, vel grandiores solito, ac tandem quis confiteatur peccata venialia simplici Sacerdoti, non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Cum autem hæc Sanctissimus consideranda commiserit Sacr. Congregat. Cardinalium, Concil. Tridentini interpretum, eadem Sacra Congregatio prævia matura discussione super prædictis unanimi sententia ita censuit: etsi frequens, quotidianusve Sacrosanctæ Eucharistiæ usus a SS. Patribus fuerit semper in Ecclesia probatus, numquam tamen, aut sæpius illam percipiendi, aut ab ea abstinendi, certos singulis mensibus, aut hebdomadis dies statuerunt, quod nec Concil. Tridentinum præscripsit, sed quasi humanam infirmitatem secum reputaret, nihil præcipiens, quid cuperet, tantum indicavit, cum inquit: optaret quidem Sacrosancta Synodus, ut singulis Missis fideles adstantes Sacramentali Eucharistiæ perceptione communicarent. Idque non immerito, multiplices enim sunt conscientiarum recessus, variæ ob negotia spiritus alienationes, multæ econtra gratiæ, & Dei dona parvulis concessa: quæ cum humanis oculis scrutari non possimus, nihil certe de cujusque dignitate atque integritate, & consequenter de frequentiori aut quotidiano vitalis panis esu potest constitui. Et propterea, quod ad negotiatores ipsos attinet, frequens ad Sacram alimoniam percipiendam accessus Confessariorum secreta cordis explorantium judicio est relinquendus, qui ex conscientiarum puritate & frequentiæ fructu, & ad pietatem processu Laicis negotiatoribus, & Conjugatis, quod prospicient eorum saluti profuturum, id illis præscribere debebunt. In Conjugatis autem hoc amplius animadvertent, cum B. Apostolus nolit eos invicem fraudari, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacent orationi, eos serio admoneant, tanto magis ob sacratissimæ Eucharistiæ reverentiam continentiæ vacandum, puriorique mente ad cœlestium Epularum Communionem esse conveniendum. In hoc igitur Pastorum diligentia potissimum invigilabit, non ut a frequenti, aut quotidiana Sacræ Communionis sumptione unica præcepti formula aliqui deterreantur, aut sumendi dies generaliter constituantur, sed magis, quid singulis permittendum per se, aut Parochos, seu Confessarios sibi decernendum putet; illudque omnino provideat, ut nemo a Sacro Convivio, seu frequenter, seu quotidie accesserit, repellatur, & nihilominus det operam, ut unusquisque digne pro devotionis, & præparationis modo rarius aut crebrius Dominici Corporis suavitatem degustet. Itidem Moniales quotidie Sacram Communionem petentes admonendæ erunt, ut in diebus ex earum Ordinis instituto præstitutis communicent; si quæ vero puritate mentis eniteant, & fervore spiritus ita incaluerint, ut dignæ frequentiori, aut quotidiana SS Sacramenti perceptione videri possint, id illis a Superioribus permittatur. Proderit etiam præter Parochorum & Confessariorum diligentiam opera quoque Concionatorum uti, & cum eis constitutum haberi, ut, cum fideles ad SS. Sacramenti frequentiam (quod facere debent) accenderint, statim de magna ad illud sumendum præparatione orationem habeant, generatimque ostendant, eos, qui ad frequentiorem, aut quotidianam saluriferi Cibi sumptionem devoto studio excitantur, debere, sive Laici negotiatores sint, sive conjugati, sive quicumque alii, suam agnoscere infirmitatem, ut dignitate Sacramenti, a Divini Judicii formidine discant cœlestem mensam, in qua Christus est, revereri, & si quando se minus paratos senserint, ab ea abstinere, seque ad majorem præparationem accingere. Episcopi autem, in quorum Diœcesibus viget hujusmodi devotio erga SS. Sacramentum, pro illa gratias Deo agant: eamque ipsi adhibito prudentiæ & judicii temperamento alere debebunt, & ab eorum officio postulari sibi maxime persuadebunt, nulli labori, aut diligentiæ parcendum, ut omnis irreverentiæ, & scandali suspicio in veri & immaculati Agni perceptione tollatur, virtutesque ac dona in sumentibus augeantur. Quod abunde continget, si ii, qui devoto hujusmodi studio Divina præstante gratia, tenentur, seque Sacratissimo Pane frequentius refici cupiunt, suas vires expendere, seque probare cum timore, & charitate assueverint: quibus Christum Dominum, qui se fidelibus manducandum, & se pretium in morte tradidit, atque in cœlesti Regno se præmium est daturus, precatur Sacra Congregatio, ut suam opem ad dignam præparationem, & sumptionem largiatur. Porro Episcopi & Parochi, seu Confessarii redarguant asserentes, Communionem quotidianam esse de Jure Divino, doceant in Ecclesia, seu Oratoriis privatis ex dispensatione, seu Privilegio Pontificis de manu Sacerdotis sumendam SS. Eucharistiam, nec eam ullo modo deferendam in crumena, aut secreto ad existentes domi, vel cubantes in lecto, quam ad infirmos, qui ad illam suscipiendam ad loca prædicta accedere non valent, & ad eos, si ab Ecclesia deferatur, publice & cum pompa juxta formam Ritualis Romani: si vero ab Oratorio privilegiato, cum forma decenti. Curent etiam, ut circa Communionem in Feria 6. Parasceve, Missalis Rubricæ, ac Ecclesiæ Romanæ usus serventur. Insuper admoneant, nulli tradendas plures Eucharistiæ Formas, seu particulas, neque grandiores, sed consuetas. Non permittant, ut venialium Confessio fiat simplici Sacerdoti, non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Si Parochi, & Confessarii, etiam Regulares, aut quicumque alii Sacerdotes secus egerint, sciant, Deo Optimo Maximo rationem reddituros esse, neque defuturam Episcoporum, & Ordinariorum justam ac rigorosam animadversionem in contrafacientes, etiam Regulares, etiam Societatis JESU, facultate ipsis Episcopis & Ordinariis per hoc Decretum per Sedem Apostolicam specialiter attributa.

Et facta de præmissis omnibus, ac de verbo ad verbum relatione, Sanctitas Sua approbavit, ac præsens Decretum Typis dari, ac publicari voluit. In quorum &c. Datum Romæ 12. Febr. 1679.

F. Card. Columna Præf.

S. Archiep. Brancacius Episc. Viterbiens. Secret.

Die 15. Mensis Februarii 1679. supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit per Urbem ad valvas Curiæ, & in Acie Campi Floræ, ut moris est, per me Ægidium Pelicem SS. D. N. PP. Cursorem. Pro D. Magistro Cursorum Gregorius Scapius, Apost. Curs.

Conclusio Finalis.

Et hic tandem benigne Lector exiguo meo opusculo, præcipue in favorem juvenum Confessariorum conscripto, finis imponitur, cujus singulas periodos; imo & quælibet verba, syllabas, litteras, & apices Sacræ Romanæ Ecclesiæ Judicio, atque Censuræ humillime subjicio.

Omnia ad majorem Dei, Deiparæque Virginis immaculatæ Gloriam & Honorem.

APPEN-

APPENDIX,

In qua Litteræ Apostolicæ in toto opere indicatæ ad majorem argumenti claritatem vel integræ exhibentur, vel ea saltem pars ubi ea quæ decernuntur, exposita sunt.

TOMO I. Tract. IV. Distinct. IV. num. 33. citatur Constitutio *Romanæ Ecclesiæ*, ex typographi lapsu, citari enim debuerat: *Sacramentum pœnitentiæ*, in qua sumpto Exordio a fine instituti a Deo Sacramenti pœnitentiæ citat Constitutiones Gregorii XV. contra Confessarios solicitantes ad turpia & declarationes Congregationis S. Officii, ac Propositiones in hac materia damnatas ab Alexandro VII. Et prædictis omnibus confirmatis & innovatis cum Præcepto Inquisitoribus & Ordinariis exquirendi omnia & singula in eisdem contentis, injungit Confessariis ut obligent pœnitentes ab aliis solicitatos Confessarios solicitantes denuntiare denegando absolutionem nisi paruerint, aut parere promiserint, deinde prosequitur.

Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, & Ecclesiæ auctoritate contempta innoxios Sacerdotes apud Ecclesiasticos Judices falso solicitationis insimulant: Ut igitur tam nefaria audacia, & tam detestabile facinus metu magnitudinis pœnæ coerceatur, quæcumque persona, quæ execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes Confessarios impie calumniando, vel scelesta procurando, ut id ab aliis fiat, a quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, & dignitate munito, præterquam a Nobis, Nostrisque Successoribus, nisi in fine vitæ, & excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendæ, quam Nobis, & Successoribus prædictis reservamus, perpetuo careat.

Demum magnopere cupientes a Sacerdotalis Judicii, & Sacri Tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, & Sacramentorum contemptum, & Ecclesiæ injuriam longe submovere, & tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, & quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, Dæmonis potius, quam Dei Ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes, in profundum iniquitatis barathrum nefarie submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, & aliquorum in Theologia Magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum a pluribus Episcopis per Synodales suas Constitutiones jam factum esse novimus, omnibus, & singulis Sacerdotibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, ac Dignitatis; tametsi alioquin ad Confessiones excipiendas approbatis, & quovis Privilegio, & Indulto, etiam speciali expressione, & specialissima nota, & mentione digno suffultis, Auctoritate Apostolica, & Nostræ Potestatis plenitudine interdicimus, & prohibemus, ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personæ complicis in peccato turpi, atque inhonesto, contra sextum Decalogi Præceptum commisso, excipere audeat, sublata propterea illi ipso jure quacumque auctoritate, & jurisdictione ad qualemcumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam; adeo quidem, ut absolutio, siquam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tanquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad valide absolvendum necessaria privatus existit, quam ei per præsentes has nostras adimere intendimus. Et nihilominus, si quis Confessarius secus facere ausus fuerit, majoris quoque excommunicationis pœnam, a qua absolvendi potestatem Nobis solis, Nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

Declarantes etiam, & decernentes, quod nec etiam in vim cujuscumque Jubilæi, aut etiam Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, aut alterius cujuslibet Indulti, Confessionem dicti complicis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, & in hoc casu, nullus Confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati, & Pœnitentis genere, jurisdictione, ut præfertur, careat, & absolvendi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, & approbato.

Sequuntur clausulæ opportunæ & deinde.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus nostri Anno I.

X. Sub Datarius.

Pro D. Card. Passioneo
Cajetanus Amatus

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in secretaria Brevium.

Publicat. die xvij ejusdem Mensis, & Anni.

2. Excitatis deinde aliquot dubiis super præcedenti Constitutione per Litteras Apostolicas *Apostolici muneris* datas sub annulo Piscatoris die 8. Februar. 1745. ita Pontifex decernit.

Edicimus ac declaramus eadem Constitutione singulis ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in prædicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, ita interdici re ipsa & prohiberi prædicto modo tunc audire & absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex Sacerdos fuerit, sive alias ad Confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex Confessionem excipere ac absolutionem impertiri.

Porro, si casus urgentis qualitas, & concurrentes circumstantiæ, quæ vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam constitutæ in dicto articulo personæ confessionem vocari, aut accedere, sine gravi aliqua exoritura infamia vel scandalo, nequeat; tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censerique posse, ac si revera abesset, atque deficeret; ac proinde in eo rerum statu, non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, & serio animadvertat, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus prædictam nostram Constitut. inobedientiæ, latisque in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infamiæ, aut scandali pericula sibi ultro ipse confingat, ubi non sunt: imo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel removere, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque illius infamia vel scandalo, audiendæ. Ita enim ipsum teneri vigore memoratæ nostræ Constitutionis declaramus; & nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus & præcipimus.

Quod si idem Sacerdos aut quovis modo seso nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamiæ vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ, sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla, sicut præmittitur, necessaria causa cogente, præsumserit, quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pœnitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario Legis pœnas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis & huic Sanctæ Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurrere declaramus, volumus, atque statuimus.

3. Tract. V. n. 59. citantur litteræ Apostolicæ in quibus Pontifex orationis mentalis usum Paterna providentia commendat & promovet. Placet integras exhibere.

INDULGENTIÆ.

Tam docentibus, & addiscentibus Methodum Orationis mentalis, quam ipsam Orationem mentalem peragentibus concessæ.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, Episcopis, & Præsulibus locorum Ordinariis universis gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUEMADMODUM nihil est hominibus a familiari Dei consortio, & consuetudine avulsis, & ejectis, ad divinos hauriendos fulgores, ad æternam salutem procurandam, & ad Deum quasi manu facta coeundum, magis opportunum, salutare, ac necessarium Oratione, quæ est veluti ascensio animæ de terrestribus ad cœlestia, inquisitio supernorum, invisibilium desiderium, conjunctio Spiritui Sancto, & ad Deum locutio; ita, ne desolatione desoletur universa terra ex eo, quod nullus recogitet corde, omnes & singuli ubique, & semper salutaribus præceptis monendi sunt, quod oporteat semper orare, & nunquam deficere; ut in omni oratione, & obsecratione, cum gratiarum actione, petitionibus nostris innotescentibus apud Deum, ipse qui dives est in omnes eum invocantes, nec nostras abs se deprecationes, nec suas a Nobis amoveat miserationes. Eapropter Prædecessores nostri Romani Pontifices divina institutione formati; ut Christifideles ad orationis, sive Vocalis, sive Mentalis, ut dicitur, illa sit, studium cum alacritate ineundum, & sine intermissione frequentandum incitarent, eosdem tum cohortationibus inflammare, tum cœlestium etiam munerum thesauris, quorum dispensationem ipsis crediderat Altissimus, allicere studuerunt. Indulgentias enim, peccatorum remissiones, & de injunctis eis quomodolibet debitis pœnitentiis relaxationes elargiti sunt iis, qui sive vocales preces recitarent, sive per aliquod temporis spatium quotidie in lege Domini meditarentur. Nos autem laudatissimis eorumdem Prædecessorum Nostrorum exemplis incensi, non solum omnes & singulas indulgentias, peccatorum remissiones, & pœnitentiarum relaxationes per eosdem Nostros Prædecessores pro recitantibus quascumque vocales preces (dummodo nunquam revocatæ fuerint) aut quomodolibet orantibus, quocumque modo sive ad tempus, sive in perpetuum ad hanc usque diem concessas, Apostolica auctoritate, tenore præsentium, sub iisdem prorsus modo, ac forma confirmamus, &, quatenus opus sit, de novo concedimus; verum etiam alias insuper iis præsertim, qui mentalis orationis, seu meditationis studio operam dederint, ut infra, impertimur. Primum itaque omnibus & singulis, sive qui tam in Ecclesiis, quam alibi, & ubicumque locorum publice, & private quoscumque homines orandi, seu meditandi rudes quomodocumque orare, & meditari docuerint, sive qui piæ orandi, & meditandi institutioni hujusmodi, ut præmittitur, interfuerint, dummodo vere pœnitentes, ac Sacra Communione refecti, qua vice id egerint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxamus. Iis verum tam docentibus, quam addiscentibus, qui assidue præmissa peregerint, ac similiter vere pœnitentes, ac Sacra Communione refecti, pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint; semel in mense pro uniuscujusque commodo, & arbitrio, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam, & remissionem, quam per modum suffragii animabus Christifidelium, quæ Deo in caritate conjunctæ ab hac luce migraverint, applicare possint, misericorditer in Domino concedimus. Insuper iis, qui per duos quadrantes continuatos, vel saltem per quadrantem horæ singulis diebus, & per totum mensem, orationi mentali dabunt operam, & vere pœnitentes, & confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum sumserint, ac pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, & Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces pariter effuderint, plenariam semel quolibet mense omnium peccatorum suorum indulgentiam, & remissionem, quam itidem per modum suffragii animabus Christifidelium, quæ Deo in caritate conjunctæ ab hac luce migraverint, applicare possint, auctoritate & tenore similibus misericorditer in Domino elargimur. Etsi autem, juxta divinum Domini Nostri Jesu Christi præceptum, oporteat ut quisquis oraturus, ne ad instar Hypocrytarum videatur ab hominibus, intret cubiculum suum, & clauso ostio oret Cœlestem Patrem in abscondito: tamen, cum ipse Dominus dixerit, quod ubi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum, & Sanctus Joannes Chrysostomus prædicet, esse in oratione cum fratribus plus aliquid, videlicet concordiam, conspirationem, amoris conjunctionem, & charitatis clamorem felici societate ex qua orationes infirmiores se simul complexas, validiores in Cœlum evehi: optimum esset, ubi commode fieri posset, ut, quemadmodum in nonnullis institutum esse accepimus, ita in omnibus & singulis Diœcesibus in more poneretur; nimirum, ut singulis diebus dato certo Campanarum signo, sive in Ecclesiis, dummodo totius populi multitudo unum in locum, ubi oret, masculis e fœminis seorsim collocatis, convenire facile possit, & nulla suboriatur confusio & inordinatio, sive in propria Domo Patresfamilias eo, aut alio opportuniori tempore, ante Imaginem Sacram cum tota Familia convenientes orent. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, rogamus, & in Domino hortamur, ut omnibus & singulis Ecclesiarum, piorumque locorum, in Civitatibus quidem Cathedralis, aliarumque præcipuarum Ecclesiarum, in Oppidis vero Parochialium Ecclesiarum Superioribus, ac Rectoribus injungatis, ut, præmisso Campanæ sonitu iis diebus, iisque horis, quibus Vobis opportunius in Domino visum fuerit, dando decernendoque, omnes Christifideles uniuscujusque curæ commissos, quos in unum convenire contigerit, in mentalis orationis studio erudire, sive per alios peritos erudiri faciant, atque illam frequentandam accedere, necessitatem utilitatemque proponere, Indulgentiarum thesauros, quos de benignitate Apostolica elargimur, explicare, & ad ipsos ea, qua decet, pietate, ac reverentia lucrandos inflammare studeant, & enitantur; atque etiam, si commode, ut præmittitur, fieri poterit, orationi mentali in communi practica, ut dicitur, vacare, in eaque exerceri faciant, & curent. Præsentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut earumdem præsentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Interim Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Decembris MDCCXLVI. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

Cajetanus Amatus.

4. Tract. VIII. n. 24. Laudatur Encyclica Benedicti XIV. circa Usuras aliosque injustos quæstus: In ea Pontifex Patriarchas, Archiescopos, Episcopos, & Ordinarios Italiæ ita alloquitur:

Vix pervenit ad aures nostras, ob novam controversiam (nempe, an quidam contractus validus judicari debeat) nonnullas per Italiam disseminari sententias, quæ sanæ doctrinæ haud consentaneæ viderentur; cum statim nostri Apostolici muneris partem esse duximus, opportunum afferre remedium, ne malum ejusmodi, temporis diuturnitate, ac silentio, vires magis acquireret.

5. Deinde exponit secum Consilium S. R. E. Cardinalium, Præsulum, & Virorum ex pluribus Religiosis ordinibus adhibuisse, atque omnes hæc unanimi consensu probaverunt.

I. Peccati genus illud, quod usura vocatur, quodque in contractu mutui propriam suam sedem, & locum habet, in eo est repositum, quod quis ex ipsomet mutuo, quod suapte natura tantumdem dumtaxat reddi postulat, quantum receptum est, plus sibi reddi velit, quam est receptum; ideoque ultra sortem, lucrum aliquod, ipsius ratione mutui, sibi deberi contendat. Omne propterea & hujusmodi lucrum, quod sortem superet, illicitum, & usurarium est.

II. Neque vero ad istam labem purgandam, ullum arcessiri subsidium poterit, vel ex eo, quod id lucrum non excedens, & nimium, sed moderatum; non magnum; sed exiguum sit; vel ex eo, quod is, a quo id lucrum solius causa mutui deposcitur, non pauper, sed dives existat; nec datam sibi mutuo summam relicturus otiosam, sed ad fortunas suas amplificandas, vel novis coemendis prædiis, vel quæstuosis agitandis negotiis, utilissime sit impensurus. Contra mutui siquidem legem, quæ necessario in dati atque redditi æqualitate versatur, agere ille convincitur, quisquis, eadem æqualitate semel posita, plus aliquid a quolibet, vi mutui ipsius, cui per æquale jam satis est factum, exigere adhuc non veretur: proindeque si acceperit, restituendo erit obnoxius, ex ejus obbligatione Justitiæ, quam commutativam appellant, & cujus est, in humanis contractibus æqualitatem cujusque propriam & sancte servare, & non servatam exacte reparare.

III. Per hæc autem nequaquam negatur, posse quandoque

una

una cum mutui contractu quosdam alios, ut ajunt, titulos, eosdemque ipsimet universim naturæ mutui minime innatos & intrinsecos, forte concurrere, ex quibus justa omnino legitimaque causa consurgat quiddam amplius supra sortem ex mutuo debitam rite exigendi. Neque item negatur, posse multoties pecuniam ab unoquoque suam, per alios diversæ prorsus naturæ a mutui natura contractus, recte collocari & impendi, sive ad proventus sibi annuos conquirendos, sive etiam ad licitam mercaturam, & negotiationem exercendam, onestaque indidem lucra percipienda.

IV. Quemadmodum vero in tot ejusmodi diversis contractuum generibus, si sua cuiusque non servatur æqualitas, quidquid plus iusto recipitur, si minus ad usuram, (eo quod omne mutuum tam apertum, quam palliatum absit), at certe ad aliam veram iniustitiam, restituendi onus pariter afferentem, spectare compertum est; Ita si rite omnia peragantur, & ad Justitiæ libram exigantur, dubitandum non est, quin multiplex in iisdem contractibus licitus modus & ratio suppetat humana commercia & fructuosam ipsam negotiationem ad publicum commodum conservandi, ac frequentandi. Absit enim e Christianorum animis, ut per usuras, aut similes alienas iniurias, florere posse lucrosa commercia existiment; cum contra ex ipso Oraculo Divino discamus, quod *Justitia elevat gentem, miseros autem facit populos peccatum*.

V. Sed illud diligenter animadvertendum est, falso sibi quemquam, & nonnisi temere persuasurum, reperiri semper, ac præsto ubique esse, vel una cum mutuo titulos alios legitimos, vel secluso etiam mutuo, contractus alios iustos, quorum vel titulorum, vel contractuum præsidio, quotiescumque pecunia, frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque creditur, toties semper liceat auctarium moderatum, ultra sortem integram salvamque, recipere. Ita si quis senserit, non modo Divinis Documentis, & Catholicæ Ecclesiæ de Usura iudicio, sed ipsi etiam humano communi sensui, ac naturali rationi procul dubio adversabitur. Neminem enim id saltem latere potest, quod multis in casibus tenetur homo, simplici ac nudo mutuo alteri succurrere, ipso præsertim Christo Domino edocente: *Volenti mutuari a te, ne avertaris*: & quod similiter multis in circumstantiis, præter unum mutuum, alteri nulli vero iustoque contractui locus esse possit. Quisquis igitur suæ conscientiæ consultum velit, inquirat prius diligenter, oportet, vere ne cum mutuo iustus alius titulus; vere ne iustus alter a mutuo contractus occurrat, quorum beneficio, quod quærit lucrum, omnis labis expers & immune reddatur.

6. Hanc expositam doctrinam Pontifex commendat & probat, doceri ac servari iubet, addit tamen.

De Contractu autem, qui novas has controversias excitavit, nihil in præsentia statuimus; Nihil etiam decernimus modo de aliis contractibus, pro quibus Theologi, & Canonum Interpretes in diversas abeunt Sententias; Attamen pietatis vestræ Studium ac Religionem inflammandam existimamus, ut hæc, quæ subiicimus, executioni demandetis.

7. Tunc suadet, ut gravissimis verbis ostendant usuræ labem ac vitium in Divinis litteris vehementer improbari: Ut sapientum consilia exquirant, ut Consuli caute pronuntient; dissentientes vero si contractus aliquis in examen adducitur nullis contumeliis inter se disputent. Ut qui consultam exquirit contractus naturam & conditiones & fructum ex illo percipiendum clare explicent. Temeraria tandem dicteria comprimi iubet. Prodiit hæc Encylica die prima Novembris Anno 1745.

8. Tract. X. Dist. II. num. 15. in fine citatur Breve *Non ambigimus*, datum die 30. Maii 1741. in quo Pontifex postquam Jeiunii Quadragesimalis necessitatem exponit, abususque in eo introductos acerbe dolet, ita Prælatos Ecclesiasticos universæ Ecclesiæ alloquitur.

Debitum igitur paternæ uniuscuiusque vestrum sedulitatis, & charitatis officium iure postulat, ut omnibus notum faciatis, & annuntietis, nemini quidem sine legitima causa, & de utriusque Medici consilio; multitudini vero, veluti populo, aut civitati, aut genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissima, & urgente necessitate, & in casibus per sacra Canonum statuta præscriptis, cum debita Apostolicæ huius Sanctæ Sedis reverentia, a Quadragesimali Jeiunio dispensationem, toties, quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbe, & arroganter ab Ecclesia, sicut alicubi in more positum esse accepimus, esse postulandam.

Gravissimam vero urgentemque necessitatem, atsi non est cur Vobis explicemus: Nolumus tamen Vos ignorare, cum hujusmodi necessitate, & servandam esse potissimum unicam Comestionem, sicut alias hic Romæ, ac Nos ipsi hoc anno urgentibus causis dispensantes, expresse præscripsimus; & licitas atque interdictas Epulas promiscue minime apponendas esse.

Porro quemadmodum de eiusmodi indulgentia tam caute impertienda, si secus fieret, Nos persuasum habemus, districtam supremo Divino Judici redditum iri rationem, ita conscientiam uniuscuiusque Vestrum onerandam esse ducimus. Insimul Fraternitates Vestras rogamus, & in Domino exhortantes, obsecramur, ut populos, qui communem omnium Christifidelium pœnitentiam, ac disciplinam servare nequeant, commoneri satagatis, ne per alia pietatis opera, ut sua cuique devotio suggeret, peccata sua expiare, & Deo satisfacere negligant; quinimo sanandis vulneribus, quibus humana infirmitas sauciatur, diligentem adhibere studeant curationem, ut culpas de mundano pulvere contractas, dum casta ieiunia decoquere non possunt, pia opera, orationum suffragia, & eleemosynæ munera rediment.

9. Exorta deinde controversia circa præcedentem normam, Pontifex in alio Brevi Apostolico, quod incipit: *In suprema*. Dato sub die 22. Aug. 1741. ita declarat, & iubet.

Hinc factum esse accepimus, quod non defuerint, qui, per humanas, & hominibus a Christiana pœnitentia abhorrentibus dumtaxat dignas illationes, sibi aliisque persuadeant, unicam potissimum Comestionem servari, atque Epulas licitas, & interdictas minime apponi debere, cum multitudini quidem indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, non vero singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio dispensatur.

Quam sane persuasionem a sententia nostra alienam, ut ex omnium animis penitus evellamus, Nos quibuscumque, quacumque occasione, sive multitudini indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, sive singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio, dummodo nulla certa, & periculosa affectæ valetudinis ratio intercedat, & aliter fieri necessario exigat, in Quadragesimæ, aliisque anni Temporibus, & diebus, quibus carnium, ovorum, & lacticiniorum usus est prohibitus, dispensari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, unicam Comestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas, tenore præsentium declaramus, & edicimus; quemadmodum per singulas nostras in pari forma Brevis literas singulis utriusque sexus Christifidelibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in sacratissima Quadragesima, aliisque Jeiunio consecratis diebus, vescendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expresse præscribimus, atque præcipimus.

10. In Tomo secundo Tract. XIV. D. III. n. 46. citatur Concessio Benedicti XIV. Guardiano S. Sepulchri conferendi Sacramentum Confirmationis; hæc Concessio facta est a Summo Pontifice feliciter Regnante aliquot Abbatibus Ordinum Monasticorum, & aliquot ordinibus Mendicantibus inter Infideles degentibus, & nuper Religiosis Missionariis Societatis Jesu in Provincia Goana Indiæ Orientalis, & in Provinciis ejusdam Societatis in America. Clausulæ, & Circumstantiæ videri possunt in respectivis litteris Apostolicis.

11. In eodem Tract. Dist. V. n. 95. Citantur litteræ Apostolicæ super eleemosynis Missarum, quas integras damus.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUANTA cura adhibenda sit, ut Sacrosanctum Missæ Sacrificium non solum omni Religionis cultu, ac veneratione celebretur, verum etiam ut a tanti Sacrificii dignitate cujusvis generis mercedum conditiones, pacta, & importunæ atque illiberales eleemosynarum exactiones potius, quam postulationes, aliaque hujusmodi, quæ a simoniaca labe, vel certe a turpi quæstu non longe absunt, e medio tollantur, nemo est ex Catholicæ Fidei cultoribus, qui ignoret.

Verum eousque tandem progressa est, sicut non sine ingenti cordis nostri mœrore undique accepimus, nonnullorum, sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum Virorum avaritia, quæ est idolorum servitus, ut eleemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, juxta locorum consuetudines, vel Diœcesanarum Synodorum Sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscujusque Sacerdotis duntaxat, pro regionum opportunitatibus præscripta, colligant; Missas vero celebrari curent alibi, ubi eleemosynæ, seu stipendia, vel consuetudine, vel Synodali lege,

lege, pro singulis Missis attributa sunt minoris pretii, quam illic, ubi accipiuntur: darentur.

Id quam absonum sit, atque alienum ab ipsa, sive expressa, sive tacita pie offerentium voluntate, omnes plane intelligunt. Nec aliter existimandum est; in illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis, & pietatis stimulis ductus, eleemosynas confert, aut in qua quispiam fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis a turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritiæ suspicione, & vitio, verum etiam a furti crimine, unde restitutioni subjacet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura huiusmodi venit, graviter offensi, ab eleemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese abstineant.

Execrabilem hujusmodi abusum alicubi sensim irrepentem detestantes Romani Pontifices Prædecessores Nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum a quolibet Sacerdote, stipendio, seu eleemosyna majoris pretii pro celebratione Missæ e quocumque accepta, non posse alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendium, seu eleemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti missam celebranti, & consentienti, se majoris pretii stipendium, seu eleemosynam accepisse indicaret.

Espropter Vos, Venerabiles Fratres, & in Apostolici Ministerii, & solicitudinis Nostræ partem adsciros, rogamus, & maximopere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitamini, ne ea pestis amplius pervagetur, sed ut penitus extinguatur. Ab avaritia enim, tanquam a radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, erraverunt a Fide; & inseruerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quæ conceptam apud omnes Sacerdotalis dignitatis perfectionisque opinionem magis inficiat evellatque. Avaritia opibus Deum postbabere, ac servire Mammonæ docens, efficit, ut Avari hæreditatem non habeant in Regno Christi, & Dei. Quod si hæc in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in Ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuntium miserunt, qui in sortem Domini vocari, qui Deo mancipati sunt? Quid, quod non per mundana lucra, sed per Altaris ministerium, tam sordide, & cum sanctissimarum legum contemptu, & cum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam præcipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut verbo, & exemplo præeuntes, Christi sitis bonus odor in omni loco, unde populi vestigia vestra sequantur; verum etiam ut Ecclesiasticos primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum pascuis avertentes, per viam mandatorum Dei ad Cœleste Ovile currere doceatis.

Quoniam autem ita comparatum est, ut præsentis pœnæ metu salutaribus monitis facilius obtemperetur; per Edictum in vestris Diœcesibus proponendum affigendumque, universis notum facite, quemcumque, qui eleemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis, quemadmodum locorum consuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens, Missas, retenta sibi parte earumdem eleemosynarum, seu stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sive alibi, ubi pro Missis celebrandis minora stipendia, seu eleemosynæ tribuuntur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Sæcularem, præter alias arbitrio vestro irrogandas pœnas, Excommunicationis pœnam, Clericum vero, sive quemcumque Sacerdotem, pœnam Suspensionis ipso facto incurrere; a quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suæ, posthac bene consultum velit animæ suæ, nec tam salutares leges censurasque Ecclesiasticas parvipendat. Interea Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, in populos etiam curæ vestræ commissos redundaturam, peramanter impertimur.

Volumus autem, ut præsentium literarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. mensis Junii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. Cardinalis Passioneus.

14. De Oratoriis privatis plurima decerevit Summus Pontifex in plurimis litteris Apostolicis; sed sufficit adducere decretum *Cum duo* & Compandium rerum quæ in Epistole Encyclica ad Primates, Archiepiscopos & Episcopos Regni Poloniæ continentur, quæ citantur Tract. XIV. Diss. V. Additione VIII.

DECRETUM

Jussu Sanctissimi Domini Nostri

BENEDICTI XIV.

Editum circa celebrationem Missæ in Oratoriis privatis.

Die septima Januarii MDCCXLI.

CUM duo Nobiles Conjuges Diœcesis Marsicen. obtinuissent a Sede Apostolica Indultum pro celebratione Missæ in privato suæ Domus Oratorio sic conceptum = *Dilecte Fili, & dilecta in Christo Filia salutem, & Apostolicam benedictionem. Spirituali consolationi vestræ, quantum cum Domino possumus, benigne consulere, Vosque spiritualibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & Vestrum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus, quomodolibet innodatæ existant, ad effectum præsentium dumtaxat consequen. harum serie absolventes, & absolutas fore censentes supplicationibus vestro nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Vobis, qui (ut asseritis) locorum Galliebii, & Messanelli Marsicen., seu alterius Diœcesis Jurisdictionem temporalem in illis, seu eorum altero exercen. Baro, & Baronissa respective existitis, ac in privatis Domorum vestræ habitationis in Civitate, & Diœcesi Marsicen. existen. Oratoriis ad hoc decenter muro extructis, & ornatis, seu extruendis, & ornandis, ab omnibus domesticis usibus liberis per Ordinarium Loci prius visitandis, ac de ipsius Ordinarii licentia ejus arbitrio duratura, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in eisdem Domibus celebrandi licentia, quæ adhuc duret alteri concessa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum Sæcularem, seu de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque Jurium Parochialium præjudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, & Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi; aliisque solemnioribus anni festis diebus exceptis, in Vestra, ac Natorum, Consanguineorum & Affinium in eadem Domo vobiscum insimul habitan., Familiæque, & quoad Oratoria Ruri existentia, etiam in Hospitum, Vestrorumque præsentia celebrari facere libere, & licite possitis, & valeatis, ac Vestrum quilibet possit, & valeat, Auctoritate Apostolica tenore præsentium concedimus, & indulgemus: Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod Familiares servitiis vestris tempore dictæ Missæ actu non necessarii ibidem Missæ hujusmodi interessentes ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus festis de præcepto minime liberi censeantur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 12. Februarii* 1739. = Cumque exorta esset dubitatio, an ex vi hujusmodi Indulti liceret Missam celebrari in privato Oratorio, etiam sine præsentia alterutrius ex dictis Coniugibus, in quos Indulti concessio directa erat: cui quidem dubitationi locum dedit opinio nonnullorum Doctorum pro affirmativa, & negativa respective sententia inter se certantium, Sacra Congregatio Concilii, ad quam huius quæstionis resolutio delata fuit, die tertia Decembris 1740. censuit = NON LICERE =: Deinde vero Sanctissimus Dominus Noster, reprobata contraria Doctorum sententia, prædictam Sacræ Congregationis resolutionem nedum approbavit, verum etiam præsenti Decreto publice evulgando voluit omnibus notum fieri, non posse vigore similis Indulti celebrari Missam in privatis Oratoriis, quando eidem Missæ actu non intersit aliquis ex iis, quibus principaliter Indultum concessum est: Indultum vero principaliter concessum intelligi iis tantum, quibus Breve dirigitur, nimirum Personis illis, quæ a tergo eiusdem Brevis proprio nomine nuncupantur, adeo ut sine præsentia alicuius ex dictis personis minime liceat Missæ Sacrificium peragi, etiamsi præsens sit aliquis sive ex Filiis, sive ex Consanguineis, sive ex Affinibus, sive ex Familiaribus, sive demum ex Hospitibus Nobilibus in eodem Brevi memoratis, quippe quibus nil aliud per eiusmodi Brevia conceditur, quam quod unusquisque eorum (dummodo, quod attinet ad Familiares, iuxta clausulam in iisdem Brevibus insertam, non sit ex illis actu non necessariis) assistens Missæ, quæ celebratur in Oratorio privato in præsentia alicuius ex Personis a tergo Brevis proprio nomine nuncupatis, satisfaciat obligationi audiendi Missam diebus festis de præcepto. Sublata igitur, & proscripta quacumque minus germana interpretatione eiusmodi Brevium, & Indultorum in contrarium hactenus facta, SANCTITAS SUA

ua de-

ita declaravit, & servari omnino mandavit, districte præcipiens, ut omnes Episcopi, aliique locorum Ordinarii, etiam tanquam a Sede Apostolica Delegati executioni, & observantiæ hujus Decreti diligenter incumbant per Canonicas pœnas contra inobedientes eorum arbitrio constituendas.

A. Card. Gentili Præfectus:

C. A. Archiepiscopus Philippen. Secretarius.

13. In Epistola vero Encyclica postquam Pontifex exponit Controversias circa Oratoria privata vigentes, & Polonorum Præsulum vota ut Romano Oraculo declarentur, dicit id opus non esse eum in Authoribus passim omnia inveniantur enucleata; at quo majus auctoritatis pondus habeant, plurima disputat ac decernit. In primis Oratoria privata in Episcoporum ædibus semper extructa fuisse a primis Ecclesiæ Sæculis ostendit. Nec Concilium Tridentinum aliquid Episcoporum Sacellis detrahit cum de aliis privatis Oratoriis decernit; sed nihil etiam statuit de eorum facultatibus extra ædes Episcopales & extra Diœcesin; Bonifacius VIII. ipsis concessit privilegium altaris viatici ubique erigendi, quo uti possunt in aliena Diœcesi etiam sine licentia Ordinarii localis, & post Concilii Tridentini & Pauli V. Decreta, non tamen extra domum propriæ habitationis, sive in sua sive in aliena Diœcesi. Sed si in aliena domo revera moram traxerint etiam hospitii & itineris causa possunt. His expositis & declaratis Pontifex gradum facit ad Oratoria privata in domibus laicorum, de quibus extant monumenta tum primis tum posterioribus Ecclesiæ sæculis, de his vero abrogandis sæpe cogitatum est, sed cum ad eorum erectionem & usum Episcoporum licentia semper requisita fuerit, hæc facultas a Concilio Tridentino Episcopis adempta est, ideoque ad solum Pontificem Romanum devoluta. Providæ leges a S. Sede præscriptæ pro Oratoriorum privatorum erectione & usu hic a Pontifice exponuntur, quæ in litteris Apostolicis solent contineri, in quibus Oratorii privati facultas conceditur. Sunt tamen aliquando ampliores concessiones & Brevia extraordinaria, ut exempli gratia pro secunda Missa, ut eadem citius vel serius celebretur, vel in diebus qui in Brevi ordinario excipiuntur, & cum tamen peculiares quæstiones sæpe fuerint exortæ, Decreta opportuna edita sunt: quæ vero peculiariter decreta sunt, hic breviter exponuntur.

Primo. Indultariorum præsentia requiritur pro celebratione Missæ in Oratoriis privatis. Indultariorum autem nomine veniunt ii, quibus inscriptæ sunt Literæ Apostolicæ. Hanc tamen Missam audientes præcepto satisfaciunt Filii, Consanguinei, & Affines. Quæ omnia ita debent intelligi, nisi aliter in corpore Brevis dispositive statuatur. *Secundo.* Si permittatur celebratio Missæ diebus excipi solitis, in Nativitate Domini celebrari poterunt tres Missæ. *Tertio.* Baptismus, extra casum necessitatis, ministrari nequit in Oratoriis privatis, præterquam Filiis Regum, ac Principum. *Quarto.* Nec Pœnitentiæ Sacramentum extra casus a jure permissos, non obstantibus Privilegiis Regularium. *Quinto.* Communio Paschalis in Ecclesia Parochiali sumenda est. Et Regularibus quoque vetitum est in die Paschatis S. Eucharistiam distribuere non modo in privatis Oratoriis, sed etiam in Ecclesiis, si non sint Parochiales. Non tamen id vetitum aliis diebus intra terminum Paschale, salvo implemento Præcepti in Parochiali Ecclesia. Nihilominus licebit in Oratoriis privatis, extra Communionem Paschalem, S. Eucharistiam sumere, si Episcopi licentia accedat. Qua in re rectus disciplinæ ordo postulat, ut Episcoporum Statuta observentur. Quibus fuse & diserte expositis, omnem ignorantiæ excusationem de medio tollit, & præcipit ut eadem in Diœcesanis Synodis, Episcoporum Edictis publicentur; Indultariis etiam demonstrentur cum interminatione amissionis Privilegii; contra Capellanos inobedientes procedatur etiam per Censuras, Regulares etiam, & quicumque Exempti præmissa observare teneantur; nam si quæ isti hac in re aliquando habuerunt Privilegia, ea omnino sublata a Concilio Tridentino, omnisque facultas Episcopis tributa, ut eos arctare possint ad observantiam Decretorum super hoc editorum, & Privilegia in corpore Juris clausa etiam sine speciali mentione a Tridentina Synodo abrogata sunt. Asserit tandem, Altaris viatici usum indultum sæpe ab Apostolica Sede, pro locorum necessitatibus tantum concedi, & talis tenoris esse Privilegium Fratribus Prædicatoribus concessum pro locis, in quibus Ecclesiæ desunt, & Hæretici Catholicos opprimunt; hortaturque ad lectionem Decreti Clementis XI. de Privilegiis Regularium, de usu Oratoriorum privatorum, & de facultatibus Episcoporum, & breviter tradit, ne Regularibus quidem, contradicente Episcopo, licere exorcizare, etiam in propriis Ecclesiis, vel Cœnobiis. Data est Epistola hæc Encyclica ex Arce Gandulphi die 2. Junii 1755. Pontificatus S.S. D. N. Anno undecimo.

53. In Tract. XIV. Dist. VIII. n. 67. Et Dist. IX. n. 5. citatur Constitutio quæ incipit *Sacramentum Poenitentiæ*, quam eo quod plurima scitu digna contineat, fere integram videre potes sub num. 1. hujus Appendicis.

EPITOME
Doctrinæ Moralis & Canonicæ
EX OPERIBUS BENEDICTI XIV.

ABBATES,

Abbates Regulares, nullam animorum Curam gerentes, ad Synodum Diœcesanam accedere nequaquam tenentur, ut ex Decretis Sacræ Congregationis. *De Synodo Diœcesana lib.* 3. *cap.* 2. §. 3. iterumque *lib.* 7. *cap.* 65. §. 2.

ACTUS FIDEI,

Actus Fidei non debet comprehendere tantum in genere quidquid Fides dictat, sed debent etiam credi explicite ea Mysteria, quæ sciri debent. *Institut. Eccles.* 72. *Vide Tom. I. Tract.* 4. *Distin.* 2. *num.* 11. 16. 17. *ac seq. item num.* 23. & 24.

ADVOCATUS,

Rescripta, & Brevia pro exercendo Advocati munere Monachis, etiam Canonicis Regularibus, nunquam conceduntur, quod conforme est Canoni: *Ex parte tua.* De postulando. *De Synodo Diœcesf. lib.* 13. *cap.* 10. §. 12. *nov. edit.*

Sæcularibus vero Clericis, etiam Beneficiatis, tum & sacris Ordinibus initiatis conceduntur, ut Advocaturam exerceant in Tribunalibus Ecclesiasticis; in laicalibus, & coram Judice sæculari cum agitatur causa propria ipsorum, vel Ecclesiæ suæ, vel miserabilium personarum. Quamquam in Brevibus libere conceditur Sacerdoti sæculari pauperi, ut libere causas civiles, & criminales agat, dummodo in criminalibus tantummodo reis patrocinetur; quin & tandiu munus illud exercere permittitur, donec certos Ecclesiasticos redditus ad congruam sustentationem sufficientes, vel Beneficium residentiale obtineat. *De Synod. Diœcesf. lib.* 13. *cap.* 10. §. 12. *nov. Edit.*

ALIENATIO,

Alienationes rerum immobilium, & mobilium pretiosarum, vetita est quoque Regularibus, etiam speciali commemoratione dignis, *ex Decreto Urbani VIII. sub die* 7. *Septembris* 1624. Hæc tamen intelligenda sunt de bonis Ecclesiæ incorporatis. Quæ vero non sunt incorporata & debent alienari, ut sunt res relictæ PP. Reformatis S. Francisci, non possunt eorum Sindici procedere ad earum venditionem, nisi præfixo edicto, ut magis offerenti vendantur. *Ita ex Decret. Sac. Cong. Concilii. Institut. Eccles.* 69. §. 8.

Alienationes etiam rerum inferioris valoris, quæ comprehenduntur in Cap. *Terrulas* debent etiam a Regularibus fieri de licentia Episcopi. *Institut. Eccles.* 69. §. 9.

Alienantes, & recipientes bona alienata contra Extravag. *Ambitiosæ* incurrunt excommunicationem Pontifici reservatam. *Ibid.* §. 10. Regulares vero ultra hanc incurrunt ipso facto pœnam privationis Officiorum *ex Decreto Urbani VIII. Ibid.*

Quamquam ex Can. *Bonæ* 12. *Quæst.* 2. jus sit Episcopo molienti novum Monasterium in sua Ecclesia, donandi illi quinquagesimam partem redditurum Ecclesiæ suæ; cum tamen Episcopi in sua consecratione jurent se non alienaturos possessione ad Mensam suam pertinentes; hinc optime intulit S. Congregatio interdictam esse Episcopo hanc, & aliam quantumque alienationem. *De Synod. Diœc. lib.* 7. *cap.* 72. *part.* 12.

ALTARE,

Sacerdotibus Latini ritus in Russia Polonica degentibus, tam præsentibus, quam futuris conceditur, ut deficientibus tabulis lapideis consecratis, missam celebrent super Antimensiis Ruthenorum unitorum. Ritu tamen latino sacrum agere illis injunctum est. Sunt Antimensia lintei quidam Episcopali benedictione consecrati, in quorum angulis Sanctorum Reliquiæ reconditæ sunt. *Constit. Imposito nobis, Bull. Tom. III. Constit. XLVI,*

ALTARE PRIVILEGIATUM,

In Brevibus pro Altare privilegiato solet definiri numerus Missarum, quotidie in Ecclesia celebrandarum; si forte accidat, ut aliquibus diebus numerus ille Missarum desit, dummodo sæpius in hebdomada tot Missæ celebrentur, quod privilegium illud exigit, id non sufficere, declaravit Sacra Congregatio die xi. Septembris 1694. Decretumque illud approbavit Innocentius XII. ex quo resultat necessarium esse singulis diebus numerum Missarum definitum. *Institut. Eccles.* 56. §. 16.

Vide Tom. I. Tract. 12. *Distin.* 3. *junctis Additionibus num.* 78. & *seqq.*

Indulgentiæ Altaris cum definito numero Missarum, si forte contingat tempore Adventus, & Quadragesimæ, ut in Ecclesiis Regularium impleri non possit numerus, remanent suspensæ. Reliquis Anni diebus, si furte id raro contingat, non remanent suspensæ, sicut nec remanent, si ob infirmitatem Sacerdotum tam Sæcularium, quam Regularium, raro tamen si id contingat. Ita Sacrosancta Congregatio die 30. Julii 1706. *Ibid.* §. 17.

APPELLATIO.

Appellationes omnes, & Inhibitiones per quas retardetur executio, aut impediatur processus ad ulteriora in iis, quorum executio a Tridentino, vel Constitutionibus Apostolicis commissa est Locorum Ordinariis addita clausula: *appellatione, vel inhibitione quacumque postposita*, ne a Tribunalibus recipiantur, statuit Pontifex in Bulla Ad Militantis *Bull. tom.* 1. *num.* 48. Quæ si appellationes, inhibitionesque concedantur, præterquam hoc eius statutum violatur, nullæ sunt. *Ibid.* §. 38.

Excipiuntur tamen casus, qui forte occurrerint singulares ab hac regula eximendi, tunc vero ne dentur Monitoria, Citationesque vetat nisi prius in supplici libello ad hoc porrigendo facti circumstantia peculiaris clare exponatur cum aliquo documento semiplene saltem eandem circumstantiam verificante. *Ibidem* §. 39.

Vide Tom. II. Tract. 13. *Dist.* 1. *num.* 36. & *seq. Addit.*

ASPERSORIUM.

Episcopo ingredienti aliquam Ecclesiam Collegiatam porrigi debet aspersorium non ab Archidiacono, seu aliis de Capitulo, sed a digniori illius Ecclesiæ. Si vero cum suo Capitulo Cathedralis capitulariter cum indumentis Canonicalibus ad aliquam Ecclesiam suæ Dioecesis procedat, porrigi illi debet a digniori de Capitulo Cathedralis. *Instit. Eccles.* 105. §. 128. *Ex Decretis Sacr. Congr. Rit.*

BAPTISMUS.

Natis infantibus Baptismus conferri quam primum debet, peccantque graviter qui diu illum differunt; tempus autem indefinitum est, latoque edicto mandatum fuit Romæ anno 1723. ut intra triduum infans lavetur. *Institut. Eccles.* 98. §. 3.

Non licet absque necessitate Baptismum conferre in privatis domibus. *Institut. Eccles.* 98. §. 9.

Vide Tomo II. Tract. 14. *Distinct.* 3. *Addit. post num.* 34.

Nihil officit validitati Baptismi error privatus baptizantis, dummodo in materia, & forma nihil innovetur. *De Synod. Diœceses. Lib.* 7. *cap.* 6. §. 9.

Infans, cujus corpusculum nondum e matris utero prodivit, sed materno utero jam reserato mox prodituturus est; & moriturus timetur, debet inducta aqua instrumento aliquo baptizari, sed sub conditione baptizandus est. *De Synod. Diœces. lib.* 7. *cap.* 5. §. 6.

Vide ibid. Addit. post num. 20.

Si vero infans aliqua sui corporis parte, non vero capite prodierit, baptizandus est sub conditione in ea parte, quæcunque illa fuerit, quemadmodum Rituale Romanum præscribit, (quicquid in contrarium Theologorum plures sentiant) quando pars illa est ex principalioribus, ut pectus, scapulæ, brachia &c. iterumque sub conditione in capite baptizandus est, si totus exierit. Si vero caput unice detectum fuerit, baptismate absolute tingendum est. *Ibid.* §. 7.

Vide ibid. num. 18. & *seqq.*

Baptismus cum conditione adjecta non confertur absque lethalis culpæ crimine, nisi prudens dubitandi ratio suppetat an antea validus Baptismus collatus sit. *Ibid. Cap.* 6. §. 3.

Vide ibid. Addit. 1. *post num.* 39.

Si de administrato Baptismate unus tantummodo testis affir-

affirmet, ut Obstetrix, cum illa tunc testificetur de facto proprio, ex hoc tantummodo non est hoc Sacramentum reiterandum; siquidem illa interrogata, materiam, & formam hujus Sacramenti probe se scire demonstret. Idemque præstandum est in locis, ubi Obstetrices antequam ad munus illud admittantur de ratione administrandi rite Baptismum edoceri solent. *Ibid.* §. 4.

Testis unicus, etiamsi mulier sit, sufficit ad probandum Baptismum. Can. *Parvulos*, & Can. *Cum itaque de Consecr. Distinct.* 4. *Institut. Eccles.* 98. §. 13.

At si testimonium sit ab homine incerto, in re adeo gravi ignoto testimonio deferre non possumus, quare tunc rebaptizandus est infans sub conditione, etiam si schedulam de suscepto Baptismate e collo suspensam ferat, uti pro expositis in Hospitali de S. Spiritu in Saxia de Urbe, respondit Sacra Congregatio Concilii die 5. Januarii 1724. *De Synod. Diœces. lib.* 7. *Cap.* 6. §. 5.

Si vero agatur de Baptizatis ab Hæreticis; qui ad Fidem Romanam venire petunt, tunc oportet investigare, numquid in Secta illa Hæreticorum innovatum sit aliquid circa Materiam, & Formam Baptismi. Quod & si ex ista investigatione nihil certi resultet, tunc ac in dubio Baptismate agendum est. Hoc dubium rationabile censendum est in Baptismate hæreticorum Hollandiæ apud quos mos invaluerat, at alter aquam funderet, alter formam pronuntiaret. Quare & nunc pariter, ut in re dubia cum illis agendum est, uti & cum Hæreticis Angliæ, quemadmodum ex Silvio, aliisque statuitur. *Ibid.* §. 8.

Irregularitas ex iteratione Baptismi contrahitur etiam si Baptismus absque prudenti dubio sub conditione innovetur, ut ex Catechismo Romano multo probabilius deducitur. *Institut. Eccles.* 84. §. 18. Hanc vero pœnam etiam baptizantem afficere non baptizatum tantummodo, ferme inter omnes convenit. Sicut & ea affecti non tantum ad altiores Ordines adscendere vetantur, sed & ab exercitio jam susceptorum Ordinum absterrentur, quæ tanquam magis cohærens auctoritati Catechismi Romani opinio præfertur alteri neganti. *Ibid.* §. 18.

Vide ibid. num. 38. & 39.

Admittendum esse ad Baptismum infantulum Hebræum, postulante Avia paterna Christiana, licet reclamet mater Hebræa defuncto marito, & Tutores testamentarii, censet Pontifex in Epistola ad R. P. Hieronymum Guglielmi Congregationis S. Officii Assessorem, ex eo quod Avia comprehendi possit sub appellatione Parentum, & favore Religionis facile prævalet Matri, & cæteris Tutoribus testamentariis; sicut Mater Christiana postulans Baptismum pro filio prævalet Patri infideli reclamanti; & si quid dubii superesse possit, in dubio favendum est Religioni. Hanc Epistolam habes in Bullario Benedicti XIV. *Tom. III. num.* 54.

Baptizari infideles invitis parentibus vel tutoribus licite non possunt, nisi infantes fuerint in mortis extremo, vel expositi tanquam a parentibus derelicti. Si vero expositum quis baptizandum assumpserit, potest illi lavacrum salutare impertiri etiam Synagoga, vel parentibus reclamantibus. Si vero Pater infidelis offerat infantem suum, dein facti sui pœniteat, & nolit baptizari, tunc puer ante usum rationis est baptizandus; qui vero sui compotes sunt, in domo cathecumenorum explorandi sunt, si velint.

Tandem si qui pueri baptizati sunt etiam parentibus invitis, tunc ille qui baptizavit peccavit graviter, sed baptizatus restitui parentibus non debet, at penes Christianos educari. Porro in eo casu Baptismus vel unico teste idoneo probatur, etiamsi fœmina sit, vel etiam si sit illa, qui Baptismum contulit, in quo casu puer nec sub conditione rebaptizandus est.

Vide ibid. num. 8. & *seqq.*

Hæc de pueris ante usum rationis; qui vero rationis capaces sunt, uti sunt communiter post septimam ætatis annum, si sese sponte obtulerint Baptismo, possunt baptizari, quod verum est etiam si non certo constet, sed dubitetur de capacitate rationis post septennium. Si vero hoc dubium præcedat septennium, tunc debet puer retineri apud Christianos, suspenso interim Baptismo, quoadusque certius usus rationis superveniat.

Si adulti illi careant intentione recipiendi Baptismi, adeo ut illam nec in ipso actu, nec antea habuerint, tunc baptismus est invalidus. Validus autem est si antea fuerit habita, & nunquam interim retractata. Quod si neutra fuerit voluntas in suscipiente, tunc in eam sententiam inclinandum est, quæ invalide baptizatum pronuntiat.

Si post Baptismum affirmet neophytus se caruisse intentione sufficienti, nec afferat dicti sui idoneas probationes, retinendus est, & denuo tingendus sub conditione. Vicissim si illas afferat, negetque iterum baptizari velle, remittendus est. Hæc omnia late disputat Pontifex in Epistola ad Vicesgerentem POSTREMO MENSE *Bull. tom.* 2. *num.* 28.

Si mulier gravida decedat, potest Episcopus injungere, ut per sectionem cæsaream extrahatur ex utero infans, qui forte vivus reputatur, ad hoc, ut sacrum Baptisma conferatur. Non enim id est impossibile, ut extrahatur vivus. *De Synod. Diœces. Lib. II. Cap.* 7. §. 13. *nov. edit.*

Vide ibid. Addit. post num. 20.

Baptismum ministrare tempore pestis eo morbo obstrictis per se non tenetur Episcopus, cum ille sit tanquam causa universalis, quæ non per se, sed per particulares, id est per parochos operatur; si tamen alias adsit qui præstare id possit, *De Synod. Diœceses*. Lib. 13. *Cap.* 19. §. 6. *nov. edit.*

Vide ibid. Distinct. 2. *Addit.* 5. & 6. *in Appendice post num.* 71.

BARBITONSORES.

In Diœcesi, ubi adest consuetudo exercendi artem barbitonsoriam, etiam die festo, permitti potest, sed tantummodo definitis diebus, non vero omnibus. *Instit. Eccles.* 43. *per totum*. Opus est tamen servile, nec nisi ex consuetudine tolerandum. *Ibid.* §. 2.

Vide Tom. 1. *Tract.* 10. *Distinct. I. Addit. post num.* 35.

BENEDICTIO.

Benedictio sacrarum Vestium utrum ab Episcopo simplici sacerdoti committi possit quæstio est anceps inter scriptores. Insignes tamen Episcopi facultatem hanc plerumque a S. Congregatione petant. *Institut. Eccles.* 21. §. 9. & 10.

Vide Tom. II. Tract. 14. *Dist.* 5. *Append.* 3. *Addit.* 1.

Utrum benedicendum sit Cingulum Pluviale, & sacra Pixis quæstio est inter Doctores. Probabilior tamen censetur opinio quæ benedictionem exigit, cum pro Pixida sit peculiaris benedictio in Rituali. *Ibid.* §. 12.

Si ex veteri sacro vestimento novus alius diversæ formæ conficiatur, ut si ex stola manipulus &c. benedictio iteranda est. *Ibid.*

Episcopi titulares jus nullum habent consecrandi sacro Chrismate vasa sacra, quia cum in his adhibendus sit usus Pontificalium, non datur illis hisce uti in aliena Diœcesi. *Ibid.* §. 15.

Vide ibid. Addit. 3.

Abbates Regulares benedicere campanas, & Calices pro usu alienarum ecclesiarum (possunt enim pro suis) negavit Alexander VII. *in suo decreto diei* 27. *Septembris* 1659. Consulta S. Congregatio num potuerint indumenta sacra benedicere pro alienis Ecclesiis, an quia obtinuerint indultum Apostolicum; responsum fuit; exhiberi illud indultum authenticum ex Archivio Apostolico desumptum, ac interim abstinerent. *Ibid.* §. 19.

Benedictiones, & unctiones Campanarum cum Capitularibus Caroli Magni indicentur, antiquissimæ sunt. *Institut. Eccles.* 47. §. 30. eisque nomen alicujus Sancti imponi consuevisse ex Alcuino discimus. *Institut. Eccles.* 47. §. 26.

Benedictiones campanarum ad nimbos depellendos approbantur, neque id tribui posse impressioni aeris a campanis impulsæ asseritur. *Ibid.* §. 37.

Solus Episcopus jus habet campanas benedicendi, cum sacra unctio adhibenda sit, nec potest facultatem alteri subdelegare. *Ibid.* §. 38.

Ex præcepto Pontificalis Romani campanæ Ecclesiarum benedici debent. *Ibid.*

Potest Episcopus suspendere sonum campanarum, quæ ab Episcopo benedictæ non fuerint, ut ex Decretis Sacræ Congregationis. *Ibidem*.

Benedictionum equorum, & aliorum animalium die festo S. Antonii Abbatis formula habetur. *Institut. Eccles.* 47. §. 12.

Benedictiones in vermes, & insecta habentur. *Ibid.* §. 10.

Benedictiones cum Reliquiis non esse improbandas, quidquid dicant nonnulli, ex praxi etiam Romæ recepta probatur. *Ibid.* §. 26.

In benedictione Pontificia super populum, quæ a quibusdam Regularibus aliquoties in anno ex privilegio datur, unicum tantum Crucis signum formandum est more sacerdotali, non tria more Episcopali. *Encyclic. Exemplis Bullar. tom. II. num.* 43.

Facultas benedicendi morituros cum plenaria Indulgentia, quam Antistites Ecclesiarum cum Epistolis in forma brevis ad triennium obtinuerunt, ad totum illud tempus, quo in ea diœcesi perseverabunt, prorogat Benedictus XIV. *in Encyclic.* ad omnes Antistites PIA MATER &c. *Bullar. Tom. II. num.* 34. ac imposterum ita esse expediendas facultates illas denuntiat, easque pariter communes esse vult Prælatis inferioribus territorium separatum habentibus cum qualitate *nullius*, & activa in populum, & Clerum jurisdictione. His omnibus dat facultatem subdelegandi, ut ipsis quomodocumque impeditis, etiam diurno tempore possint hanc benedictionem per delegatos elargiri. Hanc delegationem fieri maxime vult per Diœcesin, ut omnibus præsto esse possint, quæ delegatio morte delegan-

delegantis non expiret, sed perseveret usque ad superventum novi Prælulis, cujus in arbitrio est eos confirmare, vel removere. Quare novus quidem Præsul poscere debet a Pontifice eandem facultatem, non vero delegati illi, quia perseverat in illis prioris Episcopi delegatio; ita Pontifex. *Ibidem*.

Si tamen Præsul ex una Ecclesia transferatur in aliam, nova indiget facultate, quia prior illi data fuit præcedentis Diœcesis intuitu.

Ritus hujus benedictionis impertiendæ habetur descriptus in eadem Encyclica.

Tres Benedictiones impertiunt Abbates Regulares ex decretis Alexandri VII. in Missis, Vesperis, & Matutinis solemnibus. In Missis privatis nihil supra reliquos Sacerdotes illis concessum est. Ex iisdem Decretis. *Institut. Eccles.* 34. §. 19.

BENEFICIUM.

Beneficium si quis fundaverit de suis bonis cum pacto, ut ipse tanquam beneficiatus illis fruatur, tunc post obitum suum jus patronatus transeat ad hæredes, quanquam simoniacum id audiat apud multos; attamen ab ea labe immune censeri potest, neque enim satis esse discriminis apparet inter eum qui fundat beneficium cum pacto, ut conferatur filio suo &c. & illum qui vult sibi conferri; utrinque enim pactum adest, ita ex Pitonio *Institut. Eccles.* 95. §. 7.

Si quis vero offerat bona in augmentum Beneficii jam erecti, nec tamen Patronatus ejus acquirat, tunc pacisci non potest, ut sibi Beneficium illud conferatur, ut ex Cap. *Tua nos de Simonia*. *Ibidem* §. 12.

Patronus non potest se præsentare ad Beneficium ut ex Cap. *Per vestras de jure Patronatus*, sed potest rogare Episcopum ut si inveniatur dignus sibi illud conferat; sive debet jus Patronatus suum alteri donare donatione sincera, ex qua ipse perpetuo expolietur jure Patroni, quando donationem approbaverit Episcopus; vel saltem Episcopus conferat eidem absque prævia præsentatione Beneficium, & beneficiatus illud acceptet tum post collationem ipse præstet consensum suum. *Institut. Eccles.* 95. §. 5.

Beneficia resignantes sub pensione, si clam pactum inierint cum resignatario de cedenda illi pensione, seu commodo exigendi fructus ejusdem pensionis, soluta anticipata pecunia, pactum illud irritum, & inane declaratur. Item resignatarii decidunt ab omni jure Beneficii ipso facto absque ulla Judicis declaratione, & pecunia soluta restitui debet sub peccato gravi, quæ ab Ordinario applicanda est locis piis. Eisdem pœnis subjacent hæc eadem pacta inita intra sex menses a die receptæ per resignatarium Beneficii possessionis. *Bull. Tom.* I. In sublimi.

Vetitum est etiam Beneficiatis sub pœna excommunicationis ipso facto incurrendæ, & nullitatis actus, vendere, ac distrahere redditus suorum Beneficiorum ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab emptore per unam vel per plures solutiones pecuniarum quantitate, quam ipsi Beneficiati per spatium ejusdem temporis, vel totius vitæ probabiliter consequi potuissent. Bulla UNIVERSALIS ECCLESIÆ *Bullar. Tom. I. num.* 29.

Titulos Beneficiorum cum occulta inhabilitate, vel alio occulto vitio, vel etiam in Concursu male obtentorum convalidare fas est majori Pœnitentiario. Bulla PASTOR BONUS *Bullar. Tom. I. num.* 95. §. 20. sed in convalidatione titulorum, & condonatione fructuum abstinendum est illi, cum Episcopis, qui de Ecclesiis Cathedralibus provisi, munus consecrationis infra præfinitum tempus non susceperint. *Ibid.* §. 21.

Neque etiam condonet fructus Beneficialium, & Episcopalium Ecclesiarum quovis modo male perceptos in casibus non occultis. In occultis vero cum Italis, Hispanis, Lusitanis, & Insulis adjacentibus compositionem facere potest; cum aliis reliquis non potest. Hæc tamen omnia debent esse sine præjudicio illorum, quibus distributiones accrescere debent. *Ibid.* §. 24.

Si quis jam obtineat beneficium, & injuste vexetur ab alio, potest pecunia injustam vexationem redimere, ut ex Canonistis omnibus firmatur. *Institut. Eccles.* 93. §. 4.

Si vero quis habeat jus ad Beneficium, & ab alio illi lis moveatur, non potest dare litiganti pecuniam, et acquiescat, neque etiam titulo solvendi expensas in lite hucusque factas, nam tunc pararet sibi viam ad Beneficium per pecuniam. *Ibidem* §. 7.

Beneficium obtinens jure certo, & manifesto, ut nullus sit quæstioni locus permittitur redimere injustam vexationem, ut ex Cap. *Dilectae* 27. *de Simonia*; idque fieri potest nulla interposita Episcopi auctoritate; fas est tamen Episcopo præcipere in Synodo ne id fiat absque suo assensu ob periculum Simoniæ *De Synod. Diœcesi. Lib.* 7. *Cap.* 69. §. 8.

Si Patronorum Beneficii scissa suffragia fuerint in partes, ille est præficiendus, qui a pluribus eligitur, uti definitum est in Cap. *Quoniam de jure Patronatus*. Si tamen ille, quem præsentat pars major non reperiatur idoneus, poterit alter præsentari a paucioribus, ut ex Lambertino traditur *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 70. §. 6. Valere tamen judicata est constitutio Synodalis Episcopi Pampilonensis, quæ vetuit admitti præsentatum a minori parte, ob rationes in *Tractatu de Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 70. §. 6. ponderatas.

Beneficium simplex si quis obtineat, nec sufficiat ad honestam sui substentationem, potest ab Episcopo habilitari ad suscipiendum aliud. Si vero nec istud secundum sufficiat, ut tertium obtineat debet a Sede Apostolica dispensationem obtinere, sive hoc tertium sit liberæ collationis, sive de jure Patronatus etiam laici; nam Concilium Tridentinum permisit, ut habens *beneficium insufficiens* possit unum aliud simplex obtinere, & nihil dicit de tertio. Atque ita in praxi tenere Sacram Congregationem constat. *Institut. Eccles.* 91. §. 7.

Hæc tamen non valent in Capellaniis de jure Patronatus Laicorum, neque in Legatis piis, ut ex alio Decreto Sacræ Congregationis. *Ibid.* §. 8.

Ex alio Decreto Sacræ Congregationis, de quo *ibidem*, eruitur, non esse inquietandos illos, qui bona fide tria, vel quatuor beneficia insufficentia ex Episcopi auctoritate obtinuissent. *Ibid.*

Cum beneficium resignatum fuerit in manu Episcopi, vel Collatoris, non possunt isti providere de iisdem beneficiis consanguineos, affines, vel familiares suos, ut ex Bulla 68. S. Pii V. *Ibid.* §. 9.

Quin neque affines, consanguinei, & familiares resignantis admitti debent, etiam cum beneficium confere dum est in Concursu; primo quia Bulla S. Pii, quæ legit *admittentium consanguineis* mendose excusa est, cum legendum fuerit *dimittentium consanguineis*, ut monet Fagnanus in Cap. *Non fine*. *De Arbitris*. Secundo quia Sacra Congregatio disposuit ut in eo casu neque familiares Episcopi, neque consanguinei resignantis admitterentur. *Ibid.* §. 11. *& de Synod. Diœces lib.* 13. *cap.* 24. §. 2. *nov. Edit.*

Bene tamen omnes illi admitti ad beneficium possunt quando illud cecidit in manus Episcopi per obitum prioris beneficiati; neque enim tantum mali timeri potest, cum beneficium conferendum est ex obitu beneficiati, quantum subesse potest cum dandum est ex resignatione prioris beneficiati. Ita *de Synod. Diœces. Ibid.* §. 6. *ex Decr. S. Cong.*

Consuetudines Ecclesiarum reservandi hæredibus beneficiati jam defuncti fructus primi anni obtenti beneficii valet; nihil enim derogat juri illius qui in beneficium recens invectus est, cum & ipse post mortem jure isto potiatur. Quare in favorem hujus consuetudinis sæpius a Sacra Congregatione decisum est. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 70. §. 3.

Beneficiorum Parochialium, & Vicariarum tam Sæcularium, quam Regularium capaces esse Canonicos Regulares Præmonstratentes, etiam non intercedente Apostolica dispensatione definit Pontifex in Bulla ONEROSO &c. *Bull. Tom.* III *Num.* XXXIII.

De filiis illegitimis Clericorum circa beneficia Parentum in eadem Ecclesia qui possint, & non possint &c. Vide *Irregularitas*.

Filius illegitimus consequi prohibetur beneficium a Patre præhabitum, esset enim species hæreditariæ successionis. Nihil tamen vetat quominus Pater possit obtinere beneficium a filio præhabito. Quod verum est etiam de Patre respectu beneficii a filio illegitimo obtenti, ut ex responsione S. Congregationis. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *cap.* 24. §. 15. *nov. edit.*

Illegitimi autem filii quoad hoc illi etiam censentur, qui postmodum legitimati sunt, non vero illi, qui post subsequens matrimonium legitimati habentur, ut partim ex Decretis S. Congregationis, partim ex Fagnano *Ibid.* §. 16.

Num vero filio obtinere beneficium fas sit, quod Pater quidem habuit, sed ab eo transivit in tertium, & ab illo in eundem filium; respondetur, filio legitimo id quidem non prohiberi, ex Cap. *ad extirpandas*, de *fil. Presb.* illegitimis vero non licet, ut ex Bulla Clementis VII. & responsis S. Congr. *Ibid.* §. 18.

Nepos vero legitimus ex patre illegitimo natus obtinere avi beneficium non vetatur, ipso licet avo vivente, ut ex responsis S. Congregationis, & Rotali decisione. *Ibid.* §. 19.

Si patronus beneficii rectorem interficiat, ipse, & omnes ad patronatus jura vocati jus illud amittunt, ex Cap. *In quibusdam* de *pœnis Ibid.* §. 21.

Beneficii permutatio, quæ fit coram Ordinariis, interdum potest esse prohibita a Constitutione S. Pii V. incipiente *Officium*, in qua admittuntur quidem permutationes istæ, sed quæ sint canonicis sanctio-

nibus

nibus consonæ, ex quo fit,, ut cum vetitæ sint provisiones beneficii resignati factæ in svorem affinium, & familiarium Episcopi, sicut etiam resignantis, ita etiam censenrur vetitæ permutationes beneficiorum, cum aliquis permutet beneficium suum pingun, & est jam effœtæ ætatis cum altero, quod est tenue, & obtinetur, sive a suis, sive ab Episcopi consanguineis, vix enim credi potest ab ista permutatione fraudem abesse, adeoque non est juxta canonicas sanctiones. *De Synod. Diœces. Lib. XIII. cap. 24. §. 10. nov. edit.*

Confer Reiffenstuel Tom. I. Tract. II. Distinct. 1. & 2. per tot.

BULLA CRUCIATÆ.

Facultas concessa in Bulla Cruciatæ de absolutione n censuris obtinenda, valet tantummodo pro foro interno, ut ex constitutionn Urbani VIII. eruitur; quarn constitutiones Hispanicæ aliter statuentes reiiciendæ sunt. *De Synod. Diœceses. Lib. VII. Cap. 65. §. 7.*

Vide Tom. II. Tract. 15. Distinct. 2. §. 2. num. 122.

CADAVER.

In sectione cadaverum anatomiæ addiscendæ causa, si quis adhibeat cadavera non condemnatorum, nulla obtenta ab Episcopo facultate, peccat quidem graviter, sed non incurrit excommunicationem Bonifacii VIII. de qua in Cap. I. *de Sepulchris*, cum illa feratur tantum in eos, qui exhumantes cadavera, ea lacerant, & alio sepelienda transferunt. Ita ex sensu DD. *Institut. Eccles.* 64. §. 10.

Si instituta Processionn, & præcedente Cruce associandum sit Cadaver ad sepulturam, & transitus fiat per agrum, vel possessionem privatam, non ideo via illa publica efficitur; leges enim civiles, ex quibus id posset convinci, nihil aliud volunt, nisi quod monumentum positum in loco privato efficiat locum illum sacrum; quin & leges illæ a jure Canonico abolitæ sunt, ut ex DD. demonstratur. *Institut. Eccles.* 89. §. 9.

Si Cadaver tumulandum sit in Ecclesia Regularium, non potest parochus exigere, ut apportetur prius ad parochialem, & ibi exponatur, dein in sepulturam in Ecclesia Regularium inferatur, ut ex Lucana funerum censuit S. Congregatio Concilii. *Institut. Eccles.* 105. §. 25.

Ex Decretis Sacræ Congregationis Concilii firmatum est non esse levandum Cadaver e domo absque præsentia, ac facultate Parochi loci, ubi domus sita est. *Ibid.*

Cum distinguitur Ecclesia tumulans a Parochiali, processio funebris debet incedere sub Cruce Ecclesiæ tumulantis, nec potest præcisa consuetudine Parochus propriam crucem levare, nisi in casu, quo interveniat Capitulum Cathedralis, tunc Cathedralis crux sola præcedit. Ita ex Decretis Sacræ Congregationis. *Ibid.* §. 26.

Societates funus commitantes si procedant cum sacco tenent locum ante ferertum, & ante Clerum tam Sæcularem, quam Regularem, si sine sacco, eant post feretrum, uti ex statutis Cleri Romani. *Ibidem* §. 30. 31.

Laici Regulares non debent comparere cum Capellanis conductis in processione funebri, ut multis firmatur. *Ibid.* §. 32. At si invitatus sit conventus Regularis, qui certe constat ex laicis conversis, & Sacerdotibus, excludendi non sunt. *Ibidem.*

Regulares cogi non possunt ut associent pompam funebrem cum cadaver in eorum Ecclesia sepeliendum est, sed possunt ad januas Ecclesiæ suæ expectare. Ita ex Decis. Sacræ Congregationis. *Ibidem* §. 38.

Si quis habitator Urbis decedat ruri non electa sepultura, Cadaver ejus sepulturæ mandandum est non in Ecclesia rurali: sed in sua Parœcia, vel in Ecclesia; ubi sita est sepultura majorum ipsius, ut decisum Cap. *Is qui* de Sepulturis in 6.; dummodo id possit fieri sine gravi incommodo. Grave autem incommodum declarat Pontifex intercedere si obitus accidat in loco ultra tria milliaria distante a Parœcia. Id vero ex paritate Rationis statuendum est de illo, qui ruri habitans in Civitatem decedat. *Ibid.*

Cum e rure transferendum est cadaver in Civitatem, deferendum est in Catalecto præcedente cruce a Clero delata, & associantibus geminis Sacerdotibus, altero Ecclesiæ tumulantis, altero se tenente ex parte Parochi illius loci, ubi mors accidit. *Ibid.* §. 46.

In extractione, vel intratione cadaveris in Portas Urbis gabella minime solvenda est, ut ex DD. *Ibid.* §. 46.

Pro transitu processionis funebris ex una Parœcia in aliam nulla petenda est licentia a Parocho illius loci, per quem transitus fieri debet, ut ex Bulla Leonis X. aa & Decretis S. Congregationis firmatur. *Ibid.* §. 49.

Pro sepultura, & exequiis cadaveris exigi nihil potest, ut ex sacris Canonibus firmum est. *Institut. Eccles.* 105. §. 58. Verum si consuetudo obtinuit, ut aliquid detur, quanquam circa hoc nulla sit actio judiciaria, attamen recurri potest ad officium Ordinarii, ut est in textu Cap. *Ad. audientiam* 24. *de Simonia*. *Ibid.* §. 58.

CÆCUS.

Cæcus non obtinet dispensationem neque ad primam Tonsuram, ad effectum obtinendi beneficium Ecclesiasticum, ut ex decreto S. Congregationis in una Pampilonensi die 28. Martii 1733. *Institut. Eccles.* 34. §. 5.

Si tamen ordinato jam Sacerdoti accidat ut oculorum lumen amittat, non tamen ita, ut nihil videat, datur illi a Sacra Congregatione facultas celebrandi diebus quidem festis, & duplicibus Missam B. Virginis Votivam, ferialibus, Defunctorum, dummodo non omnia memoriter recitet; mandando insuper Episcopis, ut celebrationem omnino vetent statim ac Cæcum penitus evasisse compererint *Ibidem.*

CAMBIUM.

Cambium locale, & per literas, quando revera literæ mittuntur, vel transmittitur in alio loco pecunia eo modo, quo apud Theologos describitur, admittitur a Pontifice in Tractatu *de Synod. Diœces. Lib. 7. Cap. 48. §. 7.*

Vide Tom. I. Tract. 8. Distinct. 4. num. 81. & seqq.

Cambium vero obliquum, quo mutuatarius se obligat ad negotiandum in cambiis tantumdem pecuniæ, quantum mutuo accepit a Cambista in favorem ipsius Cambistæ, vel eidem Cambistæ dat facultatem, ut nomine suo accipiat sive a seipso, sive ab alio tantumdem pecuniæ quantum sibi mutuo data est; accipiat, inquam, eam per cambii contractum; atque interim mutuatarius se obligat ad solvendum quantum necesse est pro ratione hujus secundi cambii; hoc inquam cambium quamvis non reprobatum a nonnullis, & revera fortasse in foro fori sustineri posset, adhuc tamen in conscientia reprobatum est. *Ibid.* §. 9. 10. Interdum vero mutuatarius in se suscipit onus negotiandi per cambium tantumdem pecuniæ, quantum a Cambista mutui nomine recepit, tunc vero quidquid lucratur, vel lucrari potest in illo cambio nomine mutuantis facto, totum illi solvit, quæ solutio etiam facienda est, etsi istud negotium cambii revera factum non sit, quia Cambistæ intererat ut fieret. Id etiam perinde ac prius a Pontifice reprobatur. *Ibid.*

Hæc omnia cambia, quamvis per se saltem quoad nonnulla licita laicis, interdicta esse Clericis canones magno consensu demonstrant, & evincunt. *Ibidem Cap.* 49. §. 11.

CANONICI REGULARES.

Canonici Regulares, quanquam sunt capaces Beneficii Curati ex textu Cap. *Quod Dei timorem*, *de statu Monachorum*; non sunt tamen beneficii simplicis, ut ex pluribus Decretis Sacræ Congregationis Concilii approbatis a Gregorio XIII. firmatur. *Institut. Eccles.* 98. §. 2. Sicut nec beneficiorum residentialium non Parochialium, ut ex sensu multorum Canonistarum. *Ibid.* §. 3.

Nec possunt Parochias laicas recipere cum sola licentia Abbatis Generalis, sed requiritur facultas summi Pontificis. *Ibid.* §. 5.

CANONICI.

Canonici Cathedralis non emittentes professionem Fidei ex præscripto Sacri Concilii Tridentini *non faciunt fructus suos*, fructus tamen Præbendæ, non vero Distributionum, uti sæpe respondit S. Congregatio. *Institut. Eccles.* 60. §. 11. Nec ad eam pœnam incurrendam requiritur sententia declaratoria, ut ex Synodo Farfensi firmatur. *Institut. Eccles.* 57. §. 15.

Professio fidei a Canonicis emittenda ex Constititutione Pii IV. non obligat Canonicos aliarum Collegiatarum, sed Cathedralium tantummodo. *Institut. Eccles.* 60. §. 1. ex pluribus decretis Sacræ Congregationis.

Hæc fidei Professio personaliter præstanda est, non vero per procuratorem, ut ex Decreto S. Congregationis. *Ibid.* §. 3. quod adeo verum est, ut si quis Romæ existens obtinuerit facultatem, professionem hanc emittendi coram Cardinali Vicario, teneatur illam repetere coram Ordinario simul ac in locum residentiæ pervenerit, ut in eadem facultate exprimi solet. *Ibid.* §. 3.

Canonici, & beneficiati tenentur ex jure Ecclesiastico recitare officium divinum cum eo discrimine, ut beneficiati ubique locorum possunt huic muneri satisfacere; Canonici vero Cathedralium, vel Collegiatarum præstare id in Choro tenentur. *Institut. Eccles.* 107. §. 7.

Vide Tom. I. Tract. 6. Distinct. 1. num. 25. 68. & 69.

Canonici tenentur recitare divinam psalmodiam in Choro, adjungentes sese eidem Choro, nec sufficit si tantum adsistant, alioquin non faciunt fructus suos, nisi tamen ad-

fuerit

fuerit privilegium Apostolicum non præsumptum, nec abrogatum. Ita in Encyclica ad Episcopos Italiæ *Cum semper. Bull. Tom. I. num.* 103.

Nec Solum tenentur adsistere, sed etiam alta voce recitare, & associare cantum Horarum Canonicarum, nulla in contrarium obstante consuetudine ex dispositione S. Concilii Tridentini *Sess.* 24. *Cap.* 12. *de Reform.* evincitur *Institut. Eccles.* 107. *n.* 16. Idcirco tenentur Canonici, & alii addicti Choro Cantum Gregorianum addiscere ut in folio exhibito S. Congregationi in causa Murana Mansionariæ die 13. Novembris 1735. a Secretario ejusdem Congregationis demonstratur. *Institut. Eccles.* 107. §. 16.

In Tridentino quidem injunctum est, ut omnes *Divina per se, & non per substitutos compellantur obire officia, sed ut censuit* S. Congregatio non est sublata Capitularibus facultas *sese invicem substituendi, dummodo substituens & substitutus eidem servitio adscripti non sint*. Cavendum est tamen ne nimis frequentes sint istæ substitutiones. Non possunt uti hac facultate illi Canonici qui extra Civitatem, vel suburbia consistunt. Nec ea uti potest nisi Canonicus, vel Mansionarius, non vero coadjutores eorum, ut ex pluribus Decretis S. Congreg. *ibid.* §. 17. 18.

Si Chorus Ecclesiæ efficiatur incommodus, puta hyemali tempore, potest adaptari eidem muneri præstando aliqua Capella ejusdem Ecclesiæ, ut Ex Decreto S. Congregat. *ibid.* §. 19.

In Ordine ad recitationem Horarum præfertur illa sententia, quæ docet, eos, qui horis admiscent jocos, risus, & cachinnos, & cætera, & confabulationes in Choro, reos esse peccati gravis, & ad restitutionem teneri. *ibid.* §. 25.

In Decretali *Dolentes* de Celebrat. Miss. pœna in eos, qui hæc similia agunt suspensio indicitur, hæc tamen suspensio est ferendæ non latæ sententiæ, ut explicavit Honorius III. *in Cap.* v. *de Vita, & Honestate Clericorum*, inserto in quinta compilatione Decretalium edita a Cironio. *ibid.* §. 29.

Mos non mulctandi Canonicos, nisi cum supervenerint in Choro post absolutum primum Nocturnum cum Lectionibus, vel post sex priores psalmos in Matutinis de Feria, etiamsi consuetudo adsit, reprobatur a S. Congregatione Concilii in Interamnensi visitationis die 24. Maii 1674. *ibid.* §. 23.

Quanquam in Choro tenentur recitare semel in hebdommada officium Defunctorum; extra Chorum tamen non tenentur, quod etiam de officio B. M. V. Psalmis Pænitentialibus, & Gradualibus definivit S. Pius V. in sua Constit. LXIV. *Institut. Eccles.* 107. §. 9.

Missa Conventualis, quamquam non veniat nomine Horarum Canonicarum, venit tamen nomine divini Officii, quare si Cathedralis, & Collegiatarum Canonici tenentur ad quotidianum officium divinum, tenentur etiam ad quotidianam celebrationem ejusdem Missæ *ibid.* §. 11

Immemorialis consuetudo non excusat Canonicos Cathedralium, & Collegiatarum insignium a residentia; bene tamen in Collegiatis non insignibus, & ruralibus, in quibus adeo tenues sunt redditus, ut Canonici aliunde non habentes unde vivant, non habeant. *Institut. Eccles.* 107. §. 2. ex Decr. S. Congregat.

Absentia a Choro per tres Menses non intelligitur permissa a Tridentino, si Ecclesiæ Constitutiones servitium totius anni absque ulla intermissione requirunt, ut explicatum est in Decreto S. Congregationis *Institut. Eccles.* 107. §. 31. Qua in re nulla contraria consuetudo etiam immemorabilis admittitur, ut censuit S. Congregatio in suo Decreto. *ibid.*

Ad vacationem trium mensium concessam a Tridentino non requiritur licentia Episcopi, si tamen intra Diœcesin consistant; requiritur autem vicissim si se ab illa absentent; petita tamen non debet ab Episcopo negari; ita ex Decretis S. Congregationis. *ibid.* §. 36.

Canonici vigore trimestris a Concilio Tridentino sibi concessi non possunt simul abesse a Choro ultra tertiam partem uno, & eodem tempore, nec vacationem hanc obtinere possunt tempore Quadragesimæ. & Adventus, & in Festis solemnioribus. Ita ex Decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 34.

Pro absentibus habentur, qui absunt ab Ecclesiæ servitio tot vicibus, ut præscripta quantitas trium mensium annuo spatio superetur. Ita ex Decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 32. Hinc S. Congregatio in aliis Decretis, *ibid.* §. 33 relatis, decidit plusquam trimestrem valere, ut censeantur absentes. Nec approbavit eadem S. Congregatio illos, qui calculum conficiebant ab hora in horam, & non a die in diem. *ibid.*

Absentes a servitio tempore vacationis non lucrantur Distributiones quotidianas, nisi concessæ sint illis a Constitutionibus confirmatis a SS. Pontificibus ante Concilium Tridentinum. Ita ex Decreto S. Congregationis. *ibid.*

Canonici qui absuerint ultra trimestre non sunt citandi, ut veniant ad servitium Ecclesiæ, qua in re differunt a Curatis non residentibus, qui ex Concilii præscripto citandi, vel admonendi sunt, ut contra illos procedatur. Vocandi sunt igitur Canonici, ut deducant causam cur non debeant privari medietate, sive omnibus fructibus juxta præscriptum S. Concilii. Ita ex Decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 37.

Porro ut tunc procedatur ad privationem Canonicatus, præcedere debet trium annorum absentia, tum expediendæ sunt tres citationes contra absentem, qui dein expectandus est per sex menses, iisque elapsis, si non compareat, ad sententiam privationis procedatur. Ita ex Decretis S. Congregationis. *ibid.*

Attamen intra hoc triennium exspectationis procedi potest ad suspensionem delinquentis juxta dispositionem Cap. *Ex tuæ de Cleric. non resid.* Quod etiam fieri potest inchoata jam via procedendi a Concilio præscripta; attamen tunc pergendum non est ad sententiam privationis. Ita ex Decret. S. Congreg. *ibid.* §. 38.

Quoad Distributiones Concilium Tridentinum *Sess.* 21. *Cap.* 3. *de Reform.* mandat ut separetur e Massa Capitulari tertia pars fructuum, quæ dividatur inter præsentes divinis officiis adsistentes. Addit vero idem Concilium, quod si dignitates, & personatus Ecclesiarum Parochialium, & Collegiatarum muneribus suis defuerint, amittant distributiones, quæ applicentur *Fabricæ Ecclesiæ, vel alteri pio loco, arbitrio Ordinarii*. Quod postremum intelligitur de dignitatibus redditus suos habentibus a Mensa Capitulari discretis; nam illæ, quæ participant ex eadem mensa, distributiones amittunt, sed quæ accrescunt præsentibus *Institut. Eccles.* 107. §. 41.

Vetat insuper sacrum Concilium *Sess.* 24. *Cap. XII. de Reform.* ne Chorales secum invicem paciscantur, ne mulctentur absentes. Vetat etiam ne gratis condonentur distributiones iis, qui non interfuerint, cui Decreto insistens S. Congregatio Concilii semper negavit valere istas condonationes. *ibid.* §. 42.

Hoc tamen non obstante fas est Episcopo transgressores istos ulterius punire, ut sæpius respondit S. Congregatio. *ibid.* §. 44.

Cæterum cum sacrum Concilium exceptos judicet ab ea distributionum amissione illos, quos infirmitas, seu justa, & rationabilis corporalis necessitas, aut evidens Ecclesiæ utilitas excusat; hinc Sacra Congregatio censuit in eo rerum eventu absentes non tantum suas distributiones non amittere, sed lucrari augmentum, quod fit ex distributionibus absentium sine causa. Quin & si quis discedens a Civitate sanus proponens reditum ad civitatem post legitimam vacationem, si interim ægritudine afficiatur, nec redire possit, adhuc distributiones lucratur, ac si præsens esset in Civitate, ut ex Decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 46.

Verum non omnis ægritudo excusat, nec omnis semper, nam si quis cum sanitate valebat, interesse negligebat, tunc etsi ægritudine gravetur, distributiones non obtinet, ut censuit S. Congregatio. *ibid.* §. 47.

Accidere tamen potest, ut quis non vetaretur quidem exire domo, sed ægritudine, qua afficitur, adesse Choro non permitteretur. Hinc cæcus distributionibus potitur, etiamsi eam officii partem, quam memoria tenet, in choro non recitet, ut censuit S. Congregatio. *ibid.* §. 48.

Deberi cæco distributiones ex ea die, qua lumine captus est, & non solum ex ea, qua se admitti ut præsentem postulavit, censuit S. Congregatio. *ibid.*

Quin nec teneri illum substituere alium pro onere Missarum in Collegiata eadem S. Congregatio alio Decreto censet. *ibid.*

Quando pestis grassatur (quod judicium Episcopo remittitur) Canonici qui se absentant ab Urbe, vel Oppido distributiones lucrantur, ut ex Decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 50.

Nec privantur etiam, qui assueti alias interesse Choro, vexationibus injustis coacti se a loco seducunt, ut ex decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 51.

Cujusmodi sunt etiam detenti injuste in carceribus, quæ injustitia tunc judicanda est ex sententia in ejus favorem lata, quæ in judicatum transierit; nam si interposita sit appellatio, exitus ejus appellationis expectandus est, quæ omnia ex Decretis S. Congregationis. *ibid.* §. 52.

Sententia in favorem rei illa dicitur hic, qua reus ut innocens absolvitur per sententiam definitivam; sicut etiam qua *ex hactenus deductis* declaratur innocens; ac tandem ea, qua absolvitur cum clausula *non molestetur*. Non vero ea qua absolvitur cum clausula *ex quo satis*. Hæc omnia ex Decretis Sacræ Congregationis. *ibid.* §. 53.

Ex evidenti Ecclesiæ utilitate absentem ad Distributiones admittit Bonifacius VIII. in Cap. Unic. *De Cleric. non Resid. in Sexto*. Quare absens a Choro causa negotiorum Ecclesiæ suæ, vel Capituli, distributiones percipit, ut sæpe censuit S. Congregatio. *ibid.* §. 8.

Itaque

Itaque Canonicus Theologus qua die legit, potest non amissis distributinnibus a Choro abesse, etsi vacare illi possit, ut eentuit Saera Congragatio. *Ibid.* §. 55.

Hinc etiam Canonicus Pœnitentiarius vel alius Canonicus ab Episcopo deputatus in anm locum, dum actu audit Confessinnes tuto abest a choro, & distributiones obtinet, ut pluries censuit. S. Congregatin. *Ibidem* §. 55. Si vero abiit dum actu non audis confessiones, distributionas minime percipit, ut ex aliis Decretis S. Congregationis *Ibid.*

Lucratur etiam fructus Præbendæ, non vero distributionum, etsi absens ille, qui habet Canoaicatui suo adnexam, sed extra Civitatem, Curam Animarum; tenetur enim in Parœcia residata pro eo tempore, quo in Parochiali Ecclesia residat, & Sacramanta administrat. Ita ex Concilio Tridentino *Sess.* 22. *Cap.* 3. *de Reform.* addita Bulla 65. Sancti Pii V.

Qui vero babet Curam Animarum in ea Ecclesia, in qua est Canonicus, si toto eo tempore occupatur actu io exercitio anrum, quæ spectant ad Curam Animarum distributiones quntidianas nbtinet. *Ibidem* §. 56.

Fas est Episcopis sarvitiis suis adjungere saltem geminos Canonicos Catbedralis, seu etiam Collegiatarum; attamen non potest seligare Canonicum, seu dignitatem, neque etiam Coadiutnrem. Hos vero lucrari fructus præbendæ, non vero distributiones constat. Ita ex pluribus Decrais S. Congreg. *Ibidem* §. 57. 58.

Cannniei, quos Episeopus mittit Romam iavisuros sacra limina suo nomine, vel illum ea occasinne comitantes, distribiitiones quotidianas non amittunt, ut pluries censuit S. Congregatio. §. 59.

At si illum comitentur in visitatinne Diœcesis, si omnes fructus sui benefaii in distributinnibus quotidianis consistant, tune lucrantur duas tertias partes earum, tertia amissa, quæ inservientibus acerescit. Ita ex Decr. S. Cong. *Ibid.* §. 59.

Ex lege Concilii Tridentini. *Sess.* 24. *cap.* 12. possunt cogi Canonici *Episcopo celebraati, vel alia Poatificalia exercenti assistere, & inservire.* Porro ex Decreis S. Congregationis discimus Episcopo io Cathedrasi celebranti in Pontificalibus inservire teneri omnes, iis exceptis, qui legitimis vacationibns absuot. Teneotur vero etiam præstare illi munus Subdiaconi; quod verum est etiamsi Episcopus calebret, seu Ordines ministres extra Cathedralem; intra Diœcesim, & suburbia; tenentur enim etiam tunc præstare munus Diaconi, Subdiaconi, Presbyteri edisstentis, & duorum illorum Canonicorum, qui Episcopo Ordines ministranti cum Arcbidiacono adsunt. Ita ex pluribus Decreris S. Congreg. *Ibidem* §. 60.

Porro bæc assistentia locum habet etiam cum Episcopus in sua Cathedrali præsens ast Missæ, & divinis Officiis diebus Dominicis, & Festis etiam noo solemnibus, & in diebus ferialibus Quadragesimæ. Quod verum est etiam, quando Episcopus in aliis Ecclesiis Civitatis Pontificaliter celebrat, vel paratus assistit cum Pluviali, & mitra, aut cum cappa divinis officiis, & Missæ solemni, alia Pontificalia exercet, si tameo numerus sufficiens Canonicorum, & ministrorum in Ecclesia Cathedrali remanaat. Ita ex Decreto S. Congiegat. *Ibid.*

Valent etiam hæc dum Episaopus in Ecclesia Cathedrali adest concioni diebus quadragesimæ, & aliis intra annum. Non vero si cum cappa assistit concioni, quæ habetur in aliis Ecclesiis Civitatis, etiam exemptis. *Ibid.* §. 60.

In his omoibus rerum circumstantiis Canonici, qui Episcopo inserviunt, si actu debeant Choro interasse, non semper tamen obtinent distributionas. Illas enim non lucrantur, nisi cum assistunt Episcopo Pontificaliter celebranti, non vero Episcopo Diœcesim visitanti, vel Missam privatam calebranti. *Ibidem* §. 61.

Animadvertandum est Canonicos non præsentes, de quibus supra diximus non privari distributionibus, non tamen participare de emolumentis Aoiversariorum, quæ ex voluntate Fundatorum distribui consneverunt solum inter præsentes, ut ex Decreto S. Cong. *Ibid.* §. 62.

Demum distributiones quotidianas obtinent Canonici, & Beneficiati, qui interdum intra anoum intra domum Religiosam clausi exereitia spiritualia præstant cum licentia Episcopi, non tamen si in Advaotu, Quadragesima, & Festis solemnibus id agnot; & ita agunt, ut sevitio Chori nullum detrimentum inferatur. Ita ex Encyclic. Clementis XI. *Ibid.* §. 63.

Distributionibus atiam qootidianis non privantur Canonici, & Maosionarii emeriti, sive si Coadiutorem habeant *Ibidem*. Debent taman indultum hoc obtinuisse a S. Congregat. vi cujus nec loci residentia astringuntur. Quanquam possunt ab Episcopo compelli ad assistendum Choro, si cultus divious detrimentum patiatur. Ita ex Deeretis S. Congregationis. *Ibid.* §. 64.

Porro si Coadiutor sive intra Civitatem ægrotat, sive extra, non tenetur Coadiutus assistere Choro, & nihilo secius lucratut distributiones, quæ ipsi omnino dabentur, etiam cum iis emolumentis, quæ præsentibus acctescunt. *Ibid.* §. 65.

Distribusionibus privatur Vicarius Generalis Episcopi, Canonicus Examinator, quique in Tribunali S. Offiaii munus suum præbet, ministri Camerales, sailicet subcollectores spoliorum, & Decimarum, denique peregrinationes etiam sacras obeuntes, nisi illas egerint intra trimestre a Tridentino concessum. Denique & Magistri juris canonici, & Sacræ Theologiæ in publicis Universitatibus docantes; qui tamen si recurrerint ad S. Congregatinnem, obtinant fructus Præbendæ, & si illi sint tenues, duas tertias partes distributionum, quod etiam postremum anneditur iis, qui causa studiorum in publicis Universitatibus absunt. *Ibidem* §. 72.

Absantes vero causa studii ex Decraio Innocentii XII. si iodultum sibi concessum non exhibnerint Ordinario loci, & in Actis Canaellariæ noa registretur intra tempus in indulto præfixum, perinde est ac si non adsuisset. *Ibid.*

Coadintoribns non conceditur indultum absentandi sese causa studii. *Ibid.*

Studium vero præstari debet in publica Universitate, aa prodest pro eo pariter tempore, quo Lector privatam lectionem babet, & noo in Aula publicæ Universitatis, ut ex Decreto S. Congiegatinnis. *Ibidem*.

Si eo tempore, quo officia persolvuntur in Chnro Capitulum congragandum sit, nisi urgens causa suerit, Canonici non possunt absentare sese absque subtractione distributionum pro eo tempore, quo absunt, ut ex Decratis S. Congregatinnis. *Ibid.* §. 73.

Nec etiam deserere possunt Chorum, ut Missas celebrent, vel confessiones audiant, oisi Superior id jusserit; monetur tamen Superior ut ab his jussionibus abstineat, io Decreto S. Congregationis Anni 1573. *Ibid.* §. 74.

Dignitatem novam in Cathedrali Ecclesia erigere nemo potest, nisi unus tantummodo Suminus Pontifex, ut pluries decisum in Sacra Congregatione Concilii notatur. *Tract. de Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 75. §. 8.

Pro Canonico Theolngali concursus indicendus est, ex Bulla Benedicti XIII. *Pastoralis Officii*; ejus tamen collatio pertinet ad Pontificem ex Can. *Ad regimen* de Præbend. Concursus iste indicandus est ab Episcopo, a quo examinatores destinandi sunt quatuor in Theologia Licentiati, sive Seculares, sive Regulares, nec requiruntur Synodales. Concurrentes debent esse Doctores in Sacra Theologia, vel saltem iotra annum tenentur Doctoralem lauraam in aliqua Universiate approbata studii generalis assequi. Quæ omnia ex eadem Bulla resultant.

Acta vero eoacursus transmittenda sunt ad Romanum Pontificam, a quo dignior eligetur, ut in eadem Bulla, & *Institut. Eccles.* 57. §. 3.

Nec sufficit laurea Canonica ex responso S. Congregationis. *Institut. Eccles.* 57. §. 4.

Nec sufficit etiam si bæc laurea recepta sit ab aliquo privilegium obtinente, sed omnino requiritur obtinuisse in Universate approbara, quod commune est omnibus benaficiis lauream doctoralem exigaotibns, ut ex Bulla 70. S. Pii V. *Ibid.* §. 5.

Theologus Canonicus satisfacit suo muaeri, sive legat Sacram Saripturam, sive Theologiam Scholasticam, ut sæpius resolvit Sacra Coogregatio. *Ibid.* §. 6. Non tamen si legat Theologiam moralem, ut *Ibidem* §. 7.

Ex præbanda Theologali segreganda est tertia pars, ex cujus redditibus data proportione solvenda est sua portio Sacristiæ Metropolitanæ, respondens diebus, quibus Canonicus deesset suo muneri.

ÇAPITULUM.

Capitulum Ecclesie Cathedialis præcedere debet Capitulo Collegiatæ, adeo ut nec sustineantur Constitutiones privatarum Eaclesiarum aliter decernentes, ut definivit Rota Decis. IX. post Murgam ad Constit. Apostolic. *De Synod. Diœceses. Lib. VII. Cap.* 63. §. 2.

Capitulum Cathedralis Ecclesiæ ad Synodum ab Episcopo indictam invitandum est; teneturque Episcopus de Constitutionibus io eadem Synodo eondendis, ejusdem Capituli coosilium exquirere, non tameo sequi illud adstringitur. Si negligat, & Constitutiones suas inconsulto Capitulo promulgaverit, illæ profecto, quod ad normam juris non sint exactæ, firmitate carent *De Synod. Diœces. Lib.* 8. *Cap.* 1. *per totum*.

Capitulum Cathedralis quamvis exemptionem obtineat, adhuc tamen subditur legibus Syoodalibus in iis quæ versantur circa morum, & disciplinæ reformationem, ita declarante S. Congregatione *De Synod. Diœces. Cap.* 8. §. 7.

Exemptio Capituli Cathadialis in eo præcipue sita est, ut Episcopus extra visitationem procedere nequeat contra ali-

quem Canonicum sine dunbus de Capitulo, adjunctis ad normam Tridentini *Sess.* 25. *Cap.* 6. *de Rsform.* Quamvis Episcopus sine adjunctis de capitulo potest illud visitare ex Trid. *Sess.* 6. *cap.* 4. *de Reform. De Synod. Diœces. lib.* 8. *cap.* 4. §. 8. *& lib.* 13. *cap.* 9. *nov. Edit.*

Capitulum sede vacante non potest in usus proprios convertere mulctas pecuniarias: & compositiones delinquentium, ut sæpius a S. Congregatione decisum est. *De Synod. Diœces. Lib.* 10. §. 4. *nov. Edit.*

CAPUCCINI.

Capuccinis vetitum erat ex Constitutione quadam sui Capituli Generalis, ne peccata sua exponerent alteri, quam sui Ordinis Confessario, etiamsi longe abessent a Monasteriis sui Ordinis; verum Benedictus XIV. die 30. Martii 1742. facultatem fecit singulis eorum Sacerdotibus, & Laicis longe a suis Monasteriis versantibus, ut possent cuicunque Sacerdoti Sæculari a suo Ordinario approbato, vel Regulari a suo pariter Superiore approbato peccare sua in confessione aperire, & ab eo absolutionem obtinere, etiam a casibus, & censuris in suo Ordine reservatis, addita tamen obligatione, ut ubi primum potuerint coram Superiore se sistant, & novam ab illis casibus, & censuris absolutionem obtineant. Ita ex Constitutione Benedicti XIV. *diei* 30. *Mart.* 1742.

CASUS RESERVATI.

Societates quædam ex vi suorum Privilegiorum non possunt ullo modo in quibusdam anni solemnitatibus eligere sibi Confessarium, a quo a casibus Episcopo reservatis, sine Episcopi licentia, absolvantur, ut præter Decisiones Sacræ Congregationis ferunt literæ Benedicti XIV. incipientes *Pias Christifidelium* relatæ. *De Synod. Diœces. Lib.* 5. §. 9. *nov. Edit.*

Denique accedentes in fraudem ad aliam Diœcesim, ut absolvantur a reservatis suæ Diœcesis, absolvi non possunt ex Bulla Clementis X. *Superna magni. Ibid.*

Canonicus Pœnitentiarius vi sui muneris nullam habet facultatem absolvendi peccata Episcopo reservata, ut a Sacra Congregatione Concilii decisum refertur. *Ibid.* §. 8.

CAUSARUM COGNITIO.

Causæ omnes tam civiles, quam criminales exemptarum personarum in prima instantia coram Ordinariis locorum dumtaxat cognoscendæ sunt, causis privilegiatis exceptis; neque committi possunt etiam Auditori Cameræ Apostolicæ nisi per viam legitimæ appellationis. Si autem pendentibus causis in prima instantia impetrentur citationes in signatura justitiæ, hæ quidem valent ad comparendum, vel adeundam Signaturam, non vero ad retardandam executionem processuum ad ulteriora *Bullar. Tom.* I. *Constit.* 48. Ad Militentia §. 42. *& seq.*

Causæ beneficiales habent appellationem suspensivam ab eo interpositam, qui in prima instantia succubuit; nec nisi post sententiam definitivam apud Sedem Apostolicam sive in Petitorio, sive in Possessorio est locus sequestrationi fructuum *Clement. Unic. de Sequestr. Possess. & fruct.* neque aliter statui potest in Synodis particularium Ecclesiarum. Ita in *Tract. de Synod. Diœces. Lib.* 12. *cap.* 5. *n.* 3.

Causæ omnes etiam civiles, & de re etiam profana, in quibus Ecclesiastici tanquam rei conveniuntur, semper cognoscendæ sunt in Foro Ecclesiastico, & in prima instantia in foro proprii Episcopi, nec etiam de Episcopi consensu transferri possent in prima instantia ad Curiam Romanam, nisi ita conventum sit inter partes, ut decisum refertur a S. Congregatione Concilii in *Institut. Eccles.* 40. §. 3.

Si vero Clericus laicum convenerit pro repetendis rebus Ecclesiæ suæ, quanquam de rigore juris cognitio hujus causæ pertinet ad Judicem sæcularem, tamen si consuetudo contraria invaluerit pertinere possunt ad Forum Ecclesiasticum. Utrum privative vero, adeo ut conventio ista fieri non possit ad Tribunal Laicum, vel cumulative, ut possit ad utrumque, ex consuetudine decidendum erit. Quanquam in casu etiam, in quo valet privativa de licentia Episcopi, potest causa ista agitari coram Judice laico. *ibid.* §. *V.* ut ex Decretis sacræ Congregationis Episcoporum Regularium confirmatis brevi Pauli V. die 9. Martii 1617. *ibid.* §. *V.*

CENSURA.

Censuræ majores, ut excommunicatio, suspensio, & interdictum, cum sint pœnæ graves, ferri non possunt, nisi ex graviori culpa, adeo ut suspensio a divinis ad longum tempus sicus & interdictum etiam personale, nisi sit partiale, ne valide quidem in levem culpam possit inferri ex sensu plurium DD. *De 5. Synod. Diœces. lib.* 7. *cap.* 44. §. 3. Quod valet etiam de censuris quoque comminatoriis, & ferendæ sententiæ. *Ibid.* §. 5. *Vide Tom. II. Tract.* 13. *Dist.* 1. *nu.* 8. *& seqq.*

Parcissimi esse debent Episcopi in censuris latæ sententiæ ferendis; cum enim extrema ea sit pœna, pro extremo remedio gravibus criminibus puniendis, coercendisque reservanda est, ex constanti sacræ Congregationis sensu *ibid. Cap.* 45. *per totam.*

Veruntamen prudenter ab Episcopis interdum sub pœna excommunicationis latæ sententiæ vetantur quædam ex natura sua leviora, sed ob grave scandalum, quod inde consequeretur si res vetita fuisset neglecta; res ipsa postulat, ut ita provideatur. Ita Pontifex defendit Constitutionem suam, qua vetuit ne dispensati in Quadragesima a comestione carnium, pisces degustent. *De Synod. Diœces. lib.* 7. *toto cap.* 46.

Censuræ ab homine latæ a nemine absolvi possunt nisi ab eo, e quo latæ sunt, vel ab eius Superiore, si agnoscantur iniustæ. *Instit. Eccles.* 55. §. 11. Adeo ut neque summus Pœnitentiarius Romæ censuras illas in aliquem nominatim latas tollere consueverit, ne iurisdictio Ordinariorum turbetur. *ibid.*

CENSUS.

Census realis licitus est, & immunis ab usura, nam venditur, & emitur jus percipiendi partem fructuum ex alieno fundo, quæ fructuum portio est pensio singulis annis solvenda. *De Synod. Diœces. lib.* 7. *cap.* 48. §. 54. *Vide Tom.* I. *Tract.* 6. *Distinct.* 4. *num.* 61. *& seqq.*

Census vero personalis dubium est num de sua natura sit usurarius nec ne. Constat tamen vetitum esse ex Constitutione S. Pii V. in qua constituuntur census conditiones. *ibid* §. 4. *Vide ibid. num.* 68.

Num conditiones illæ, quoad ea quæ non sunt de jure naturali, ac divino, ex contraria consuetudine legitime præscripta cessarint obligare apud quasdam Nationes, dubium est. Ac pro Hispania idem Pius V. concessit non obligare, ut ex Gutrierez. *ibid.* §. 5. Et revera accidere posse, ut ex contraria consuetudo alicubi invaluerit, scribitur. *ibid.* Monet tamen Pontifex etiam in iis Diœcesibus, in quibus Piana Constitutio non viget, ut a censibus personalibus, præsertim utrinque redimibilibus abstineatur. *ibid.* §. 6.

CHOREÆ.

Choreæ quamvis ex sui natura sunt licitæ, vix tamen in actu, quomodo nunc fiunt, permitti possunt cum plerumque sint peccandi occasio. *Instit. Eccles.* 76. §. 5. *Vide Tom.* I. *Tract.* 9. *Distinct.* 4. *post num.* 84. *Addit. IV. & V.*

Choreas vero a Clericis non sine peccato gravi agi posse Theologi plerique asserunt, ut firmatur. *Instit. Eccles.* 76. §. *VII.* Quin & prohiberi possunt ab Episcopis Clerici omnes, ne choreas ducant, ne in illis ludant instrumentis, quin nec permittant eas fieri in suis ædibus Ecclesiasticis, Canonicalibus, Parochialibus, seu etiam Beneficialibus deputatis pro domicilio Beneficiati, etiamsi illæ fierent nomine consanguineorum ibidem cohabitantium, quæ verba sunt Decreti S. Congregationis relati *Institut. Eccles.* 76. §. 8.

CHRISMA.

Ex can. *si quis de alio De Consecr.* dist. 4. colligitur vetitum esse Parochis aliud chrisma quam ab Episcopo suo consecratum adhibere. *Institut. Eccles.* 81. §. 2. omni quacumque exemptione exclusa, ut ex Passerino *ibid.*

Cum novum benedicitur, vetus comburendum est, nec licet absque necessitate veteri chrismate uti ad Extremam Unctionem, cum novum haberi potest, ut ex can. 122. distinct. 4. *de Consecratione* colligunt Doctores. *Ibid.* §. 4.

Licitum est oleo consecrato admiscere aliquid olei non consecrati, quod tamen sit in minori quantitate quam consecratum; sed nec fas nec ratio permittit ut vetus oleum, cum potest novum haberi, ex admixtione perpetuetur. *Ibid.* §. 4.

Cum Fontes die Sabbati sancti a Parochis benedicuntur, præstaret novo Chrismate ab Episcopo die V. in Cœna Domini ejus anni benedicto, ritum peragere. *Ibid.* §. 5.

Ex jure communi Can. *Omni tempore* Distinct. 4. de Consecr. non licet deferre sacra olea nisi Subdiaconis, vel Diaconis, vel Sacerdotibus. *Ibid.* §. 6.

CLAUSURA.

Clausura Virorum quoad eorum Monasteria asseritur in Bulla REGULARIS DISCIPLINÆ *Bull. Tom.* 1. *num.* 39. ex qua eruuntur sequentia.

Ten-

Tanquam abusus declaratur ingressus promiscue virorum cum fœminis intra septa, vel claustra Monasterii sub prætextu comitandi solemnes supplicationes, quæ fiunt intra eadem septa cum SS. Eucharistiæ Sacramento, sive cum Sanctorum reliquiis &c.

Confirmantur Constitutiones, & sanctiones omnes Romanorum Pontificum super Claustra Monasteriorum. Denique revocantur quæcumque facultates dispensandi quoad eamdem Clausuram a quocunque, & quibuscumque concessæ.

Suum tamen jus asseritur iis concessionibus, quæ ad favorem sunt quarumcunque nobilium fœminarum, eo quod eorum majores fundatores, seu insignes benefactores ejusdem Monasterii extiterint, & de hac concessione confirmationem ab Apostolica Sede obtinuerunt. Sicut etiam asseritur iis fœminis, quæ sunt consanguineæ, & affines eorum, qui dominium obtinent in temporalibus loci, ubi situm est Monasterium, dummodo tamen Apostolica concessio expedita sit in forma Brevis, vel sub plumbo, de qua re authentica documenta exhibita sint loci illius Ordinariis; dummodo tamen iis facultatibus utantur non ad evagandum per Monasteria, sed sola pietatis gratia, ac de eorum adventu, & ingressu certiores antea fiant Superiores &c.

Quoad Monialium clausuram provisum est in Bulla SALUTARE IM CATHOLICA *Bullar. Tom. I. num.* 40. qua in Constitutione hæc continentur.

Confirmantur Constitutiones omnes antecedentium Pontificum sub pœnis in illis contentis.

Revocantur facultates omnes dispensandi quoad hunc ingressum cuicunque & pro quocunque concessæ, & transgressores subiiciuntur iisdem pœnis, quibus subiacent violatores clausuræ Monialium.

Suum tamen jus conceditur quoad dispensationes Ordinariis locorum, & aliis respective superioribus, qui jus obtinent dispensandi in casibus necessariis, & servatis de jure servandis.

Moniales post Professionem neque etiam ad breve tempus exire possunt e Monasterio, nisi ex aliqua legitima causa ab Episcopo approbanda. Causæ autem sunt ex Extrav. Pii V. incip. *Decori &c.* incendium, lepra, & epidemia. *Institut. Eccles.* 85. §. XIV.

In Consecratione tamen ex præscripto Pontificalis Romani exire debent e Clausura, & ingredi in Ecclesiam senioribus Matronis eas comitantibus, & statim ad clausuram redire. *Ibid.* §. 30.

Denique occasione consecrationis earumdem Monialium non licet Episcopo ingredi in clausuram, nec multo magis licet id agere Magistro cæremoniarum, & consanguineis consecrandarum Virginum. Ita ex eodem Decreto. *Ibid.* §. 21.

Violantes clausuram Monialium ad malum finem, non tamen prætextu facultatum obtentarum, non evitant excommunicationem reservatam Pontifici, quam etiam incurrunt admittentes hujusmodi violatores, neque excusantur ex contraria consuetudine etiam post Concilium introducta. Ita ex alio Decreto Sacr. Cong. *Ibid.* §. XXI.

C L E R I C I.

Clericis omnibus vetari ab Episcopo potest gestatio ficti capillitii; beneficiatis vero etiam in sacris non constitutis, sicut etiam cæteris sacris initiatis, fas est Episcopo id prohibere etiam sub excommunicatione, uti ex pluribus Decretis S. Congreg. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 60. §. *V. & Institut. Eccles.* 96. §. *V.*

Sacerdotibus vero sacrum operantibus nunquam uti licet eo capillitio, nisi de licentia sacræ Congregationis, nec enim sufficit Episcopalis permissio, uti ex literis Innocentii XII. ad Nuncios Apostolicos & Episcopos datis *Ibid.* §. 5. *Vide Tom. II. Tract.* 14. *Distin.* 5. *post Quæst.* 10. *Append. III. Addit. II.*

Sententia asserens omnem quamcumque venationem a sacris Canonibus interdictam esse Clericis magis juri conformis est. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 61. 88. Quare nimis rigoris damnandæ non sunt Constitutiones illæ Synodales Episcoporum, quæ indicta pœne clericos ab omni venatione removent. *ibid.* §. 8.

Sententia quorumdam asserens non fore reos lethalis criminis Clericos comœdiis quantumvis turpibus adsistentes, si hoc fiat citra scandalum, & probabile periculum lapsus, erronea, & scandalose est. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 61. §. 12.

Clerici non conjugati, beneficiati, sine tonsura, & clericali veste incedentes non quidem gaudent beneficio fori, & canonis, ut ex Tridentino *Sess.* 23. *Cap.* 6. *de Refor.* sed longe probabilius gaudent aliis privilegiis Clericalibus, puta exemptione reali ab oneribus laicalibus, de quibus Cap. *Odoardus de solut.* cum Tridentinum non adimat illis nisi tantum privilegium Fori, & canonis. *De Synod. Diœces. Lib. 7. cap.* 66. §. 2. Quin etiam per legem Tridentini non privatur Episcopus jurisdictione puniendi illos tanquam sibi subditos, neque enim lex Tridentina aliud operatur, nisi ut Clericus delinquens forum sæculare declinare queat. Ita decisum refertur a S. Congregatione apud Sperellum *Decis.* 17. *num.* 33. 3. *Ibid* §. 4. Insuper ex alio Decreto dato Archiepiscopo Neapolitano, jus est Episcopo eosdem clericos delinquentes, quando neque a jure neque ab homine per declarationem sunt denudati privilegiis clericalibus, e manibus judicis laici repetere. *Ibid.* Est autem hoc decisum quoad clericos conjugatos a S. Congregatione. Immunitatis in Causa Alatrina jurisdictionis die 27. Martii 1683. *Ibid.* §. 5.

Clericus post dimissionem clericalis vestis committentes delictum, iterumque illam resumentes, si absque dolo, ac fraude id egerint gaudere privilegio certum est. Vicissim constat illis non suffragari, si egerint cum fraude. Cognoscere tamen de fraude non est judicis sæcularis, sed Ecclesiastici. Utrum vero de fraude ista prius constare debeat ad hoc ut Judex Laicus possit procedere realiter contra bona Clerici, quæstio est inter Doctores, in qua affirmativa sententia facilius admittitur. Porro in fraudem resumere habitum censeretur ille, qui post relictam vestem crimenque commissum, actus in carcerem a judice sæculari, fuga se vel aliqua ratione subtraxit, tuncque Clericalem vestem resumpsit. *De Synod. Diœces. Lib. 7. cap.* 67. §. 1. 2.

Non potest Episcopus generali Constitutione cavere ne Clerici tonsurati post vestis dimissionem iterum illam resumant sine licentia Episcopi, ut decisum a S. Congregatione refertur. §. 3.

Ad hoc autem ut evitentur ea in re distensiones inter utramque potestatem Ecclesiasticam & Laicam suadendum, ut Episcopus per edictum generale mandet clericis, ut incedant in habitu, & tonsura, ac deserviant alicui Ecclesiæ per certum tempus; quo elapso transgressores admoneat tribus distinctis vicibus ut pareant. Contravenientes dein per sententiam declaret eos propria culpa excidisse a juribus clericalibus, neque deinceps ad ea restituendos fore. Hujus sententiæ vi transgressores illi neque resumpta veste privilegio fori gaudent. *ibid.* §. 4.

Ecclesia, cui inserviendum a Clerico est, ut fori privilegio fruatur, designanda est ab Episcopo; si tamen alteri a designata inserviat, adhuc gaudeat, ut a S. Congreg. decisum refertur. *ibid Cap.* 69. *n.* 3.

Non incedentes in habitu, & tonsura, præcedente admonitione, etiam per edictum suspenduntur ab ordinibus, officio, & fructibus beneficii ex Trid. *Sess.* 14 *Cap* 6 *de Reform.* Quin & ex Bulla *Cum sacrosanctam* Sixti V. privantur ipso facto omnibus dignitatibus, canonicatibus, & beneficiis simplicibus, ac pensionibus. Ab his vero pœnis excipit in alia Bulla habentes pensionem non excedentem summam ducatorum sexaginta de Camera. Quæ tamen postrema dispositio cum agat de pensionibus, non revocat dispositionem prioris Bullæ, quæ ligat etiam beneficia minoris valoris, ut ex sacra Congregatione firmatur *Institut. Eccles.* 71 *n.* 12.

Clerici ab exercitio sui Ordinis suspensi, si ab eo se abstinuerint; esto absque prævia absolutione ad altiorem ordinem transierint, quanquam id agant sacrilege, irregularitatem non incurrunt; quæ est magis communis sententia. *De Synod. Diœces. Lib.* 12. *Cap.* 3. *n.* 6. *Novæ Edit.*

Clericis ne ad sacros, & ulteriores Ordines ascendant, prohibere potest Episcopus de occulto eorum crimine ex informata tantum conscientia conscius, sicut eo modo suspendere Clericos a Divinis ut e S. Congregatione decisum traditur *de Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 71. §. 3. Quod adeo verum est ut nullo jure obstringi possit ad causam ejus suspensionis manifestandam. Fas est tamen reo quærelas tantummodo suas, non appellationem. Sedi Apostolicæ exponere, ut ex responso S. Congregationis traditur. *ibid.* §. 4. Ex quo fit ut, etsi reus appellationem interposuerit, si interim ordinem suum solemniter exercuerit, continuo irregularitatem incurrat. *ibid.* §. 5.

Clerici antequam ordinentur in sacris studium saltem Theologiæ Moralis præmittere tenentur, ita enim intelligenda est sanctio Tridentini in *Sess.* 23. *Cap.* 14. injungens ut ordinandi *ad populum docendum ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, ac administranda sacramenta idonei comprobentur*; atque hoc injunctum esse a Benedicto XIII. confirmando Bullam *Apostolici ministerii* &c. datam pro reformatione Clero Hispaniæ, & tanquam normam pro aliis Episcopatibus. *Institut. Eccles.* 2. §. 4. & 5.

Clerici ordinandi in sacris cogendi sunt ad præmittenda exercitia spiritualia decem dierum, ut olim Episcopis Italiæ, & insularum adiacentium mandavit in encyclica Innocentius XI. & innovavit alia encyclica Clemens XI. *Institut. Eccles.* 104. §. 5.

Non debet Episcopus præcipere, ut clerici minoribus ordinibus initiati, vel etiam majoribus Subdiaconatus &c. ad sacros ordines ascendant, etiamsi id facile constituat ad evitenda scandala minorum clericorum, qui otio, & vitiis se dedunt; id enim ecclesiasticæ disciplinæ repugnat.

De Synod. Diœceſ. Lib. XII. cap. 4. §. 2. *Nov. Edit.* Id tamen verum eſt ſi quidem clerici nullum beneficium Eccleſiaſticum obtineant, vel obtineant quidem beneficium, ſed non ex illis quibus adnexum eſt onus ſuſcipiendi ſacros Ordines. *ibid.* §. 3. Qui enim obligationem beneficio ſuo adnexam neglexerint beneficio privantur. Ex Trid. *Cap.* 12. *Seſſ.* 24. *de Reform.* niſi tamen juſto impedimento excuſati poſſint. *ibid.* §. 6. Saltem dummodo hoc impedimentum ab illis prævifum non fuerit, antequam beneficium acceperint.

Excipitur tamen niſi aliter expoſcat neceſſitas Eccleſiæ. *ibid.* §. 7.

Sacerdotum penuria non ſatis eſt cauſæ, ut Clerici illiterati ad ſacros Ordines promoveantur ut a S. Congregatione Concilii deciſum refert Fagnanus in Cap. *Quæris num.* 18. *De Ætat. & Qualit. præficiend.*

Clerico interdictum eſt ex Conſtitutione S. Pii V. *Qua Ordini* ne quid in teſtamento relinquat filiis ſuis illegitimis, eorumque filiis, ac deſcendantibus, conſanguineis, & affinibus, ſive ex redditibus ex bonis Eccleſiaſticis, ſive ex patrimonialibus comparatis, etiamſi filii illi ante teſtatorem obierint. Attamen ſanctio iſta non excludit quominus alimenta filiis illegitimis debeantur etiam ex redditibus Eccleſiaſticis. Cum vero vetatur legatum in favorem conſanguineorum ejuſdem filii, hoc tantum valet in caſu, quo relicta ejus conſanguineis per quendam circuitum cedant in commodum ejuſdem filii illegitimi. *De Synod. Diœceſ. Lib.* 13. *cap.* 24. §. 21. *Nov. Edit.*

CONCILIUM TRIDENTINUM.

Conſuetudo contraria Decretis Sacri Concilii Tridentini non eſt attendenda, quia in Bulla Pii IV. quæ legitur in fine eiuſdem Concilii, legitur Decretum irritans ea omnia, quæ obſtent eidem Sacro Concilio, ex quo fit ut irritatio iſta cadat ſupra omnia obſtantia ſingulis Capitulis eiuſdem. *Inſtit. Eccleſ.* 60. §. 7.

Cum in ſanctionibus Concilii additur: *ſalva ſemper auctoritate Sedis Apoſtolicæ*, quæ ſemper addita voluit idem Concilium *Seſſ.* 25. *Cap. Final.* cum de reformatione morum, & eccleſiaſtica diſciplina agitur, tunc in diſpenſationibus a Romano Pontifice conceſſis ſemper intelligitur derogatum ſanctioni ejus Concilii, etiamſi hæc derogatio non exprimatur juxta ac definivit S. Pius V. in ſuo motu proprio apud Garciam *de Beneſ. Part.* 4. *Cap.* 5. *num.* 32. & cenſuit ſacra Congregatio Concilii. *De Synod. Diœceſ. Cap.* 24. §. 23. *Nov. Edit.*

C O N C I O.

Parochi ſinguli tenentur Concionem habere in ſuis Eccleſiis, nec excuſantur ex conſuetudine etiam immemorabili, ſive quod in aliis Eccleſiis conciones habeantur, ſive ex infrequenti auditorum numero. Ita Innocentius XIII. in ſua Conſtitutione pro reformanda diſciplina Regum Hiſpaniæ, quam Benedictus XIII. confirmavit ut eſſet norma cæteris Ordinariis. *Inſtitut. Eccleſ.* 10. §. 3. Sufficit tamen pro concione allocutio pia, ſingulis feſtis, ut reſpondit S. Congregatio die 8. Auguſti 1732.

Concionatores Regulares tenentur petere ab Epiſcopo benedictionem, etſi velint in Eccleſia ſui Ordinis conciones habere, ex Bulla Clementis X. *ſuprema Inſtit. Eccleſ.* 27. §. 8. In alienis vero Eccleſiis licentia, & benedictio Epiſcopi etiam Regularibus requiritur ex Tridentino Seſſ. 5. cap. 2. *ibid.*

Interdici poteſt Regularibus prædicatio etiam in ſuis Eccleſiis facta eo tempore, quo Epiſcopus per ſeipſum concionem habet etiam in alia Eccleſia. *De Synod. Diœceſ. Lib.* 7. *Cap.* 43. §. 7.

Si vero Epiſcopus coram ſe prædicare faciat, ſeu prædicationes etiam in ſua Eccleſia audiat pro conſueto more Adventus, & Quadrageſimæ, prohibere non poteſt Regulares ne eodem tempore in ſuis Eccleſiis prædicent. Nequeunt vero prohibente Epiſcopo prædicare eo tempore, quo Epiſcopus ex publica cauſa convocatis Clero, Magiſtratu, & populo coram ſe prædicare facit, quod ex Clementina. *Dudum de ſepulturis* eruitur. *De Synod. Diœceſ. Lib.* 7. *Cap.* 43. §. 7.

Concionem proprii Parochi, quam in Parochiali Eccleſia diebus feſtis habet, auſcultare parochiani non tenentur, præcipiente licet Tridentino, cuius ſanctionem contraria modo conſuetudo abrogavit. *De Synod. Diœceſ. Lib.* 7. *cap.* 64. §. 13.

Concionatores ſi per ſcurrilitatem *Verbum Dei*, *velut in ſcenam adducunt*, *non levem culpam* admittunt, *ſed grande piaculum*, ita ex verbis encyclicæ S. Congregationis Concilii ſub Innoc. XI. datæ 6. Julii 1680. *Inſtitut. Eccleſ.* 27. §. 15.

C O N C U R S U S.

In Concutſu ad Parochialem, ſi collatio pertinet ad Epiſcopum, judicium de digniori ex approbatis ab Examinatoribus pertinet ad illum; ſi vero beneficium ſit Patronatus Eccleſiaſtici, tunc prælatio ad Patronum ſpectat. Si patronatus ſit laicus, ab examinatoribus deputatis approbandum, ſed ſine concurſu, patronus debet eligere. Si tamen in Patronatu laicali plures ſint patroni, & a ſingulis ſuus præſentetur, ita ut ſinguli non habeant jus præ alio, tunc Concurſus inſtituendus eſt, & ad Epiſcopum pertinet prælectio inter approbatos, ut ex Decreto S. Congregationis apud Barboſam. *Synod. Diœceſ. Lib.* 4. *Cap.* 8. §. 8. & 9.

Sede vacante in Concurſibus electio eſt Vicarii Capitularis, nam ad illum tota iuriſdictio Capituli devalvitur. §. 10.

In Concurſu Examinatores tenentur iudices eſſe non tantum doctrinæ, ſed & cæterarum dotum, quæ neceſſariæ ſunt ad Parochiale officium. Ita Pontifex in Bulla CUM ILLUD *Bull. Tom.* 5. *num.* 68. In Concurſu habendo hæc ſervanda. *ibid.*

Habita notitia vacationis Eccleſiæ, Epiſcopus Vicarium deputet cum emulumanta ejus arbitrio aſſignando.

Epiſcopus publicet Edictum Concurſus, præfinito tempore eius habendi, intra quod tempus concurrentes dabant perſonæ ab Epiſcopo deputandæ ſuarum qualitatum, meritorum, & munerum documenta ſincera, ſive indicialia, ſive extraiudicialia; quæ eo tempore elapſo nequaquam recipiantur.

Die ad concurſum indicta, ſumma norum documentorum a Cancellario Epiſcopali confecta tradatur illi, qui concurſui præeſt, & ſingillatim omnibus Examinatoribus. Tum habeatur concurſus aſſignatis ſingulis concurrentibus iiſdem quæſtionibus, eodemque Evangelii textu, ſuper quo ſermonis aliquid concurrentes præſcribant. Hæc omnia dictentur omnibus eodem pariter tempore, & in eodem conclavi clauſis; aſſigneturque omnibus congruum tempus ad reſpondendum. Reſponſa ſua quiſque manu ſcribat ſermone latino, ſuaque itidem manu ſubſcribat. Sermo ad populum habendus vernacula lingua ſcribatur. Reſponſa demum ipſa ſubſcribat tum Cancellarius concurſus, tum Superior, qui præeſt, ac demum Examinatores ſinguli.

Tententur etiam ab Examinatoribus concurrentes qua peritia polleant in lingua latina, tradendo illis explicandum aliquid ſive de ſanctis Patribus, ſive de Concilio Tridentino, aut Catechiſmo Romano, quod oretenus fieri poteſt.

Reſponſa ita ſubſcripta etiam ab Examinatoribus, qui pauciores tribus eſſe non poſſunt, una cum notula compendiaria requiſitorum tradantur Cancellario cuſtodienda, penes acta ſecreta nemini oſtendenda.

Si quis appellandum duxerit a mala relatione Examinatorum, vel irrationabili judicio Epiſcopi, coram Judice appellationis acta integra concurſus introducantur, qui illis non viſis, nec aliter quam ex illis ſententiam ſuam ferat, tam reſpectu doctrinæ, quam morum.

Si in caſu dictæ appellationis Epiſcopus cenſeat ſignificandam Judici appellationis ſecretam cauſam, ob quam motus fuerit ad alium eligendum, poterit ſub ſecreti lege illam Judici etiam per literas ſignificare.

Quod ſi Epiſcopo ſuſpecta ſit fides Judicis de ſecreto illo prodendo, literis ſuis eamdem deferat Sacræ Congregationis Concilii Præfecto.

Judex appellationis, quando appellatio ſit a malo judicio Epiſcopi, ſeu mala relatione Examinatorum, cognoſcere debet non ſolum de doctrina, ſed etiam de cæteris dotibus electi ab Epiſcopo.

Si Judicis appellationis ſententia conformis ſit electioni Epiſcopali, tunc ab appellatione ulteriori ceſſandum eſt. Secus vero ſi acciderit, liceat prælacto Epiſcopali ſecundo, & tertio appellare. Demum cui duæ conformes adſiſtunt ſententiæ, ille victor habeatur.

Si vero beneficium curatum, Dignitas, & Canonicatus a Sede Apoſtolica conferendum ſit, tunc concurſus non expectata ulla Pontificis venia, ab Epiſcopo indicatur. At ſi beneficium curatum ſit, & reſervatum ſit tantummodo ratione menſium, Epiſcopus eligat magis idoneum, & illum Datariæ ſignificet, cui acta concurſus, niſi requirantur, non tenetur transferre. Viciſſim transferat illa, & ſuſpendat a ferendo judicio ſi reſervatio ex alio quovis capite ſit. Licebit tamen Epiſcopo denuntiare illum, quem credit magis idoneum fore Beneficio, ſicut & ſi alicui occulta aliqua cauſa obſit, ne Beneficium obtineat. *Ibid. Confer Reiffenſtuel Tract.* 11. *Diſtinct.* 1. *num.* 38. & 39. & *Diſtinct.* 3. *num.* 41. & 42.

C O N F E S S A R I U S.

Confeſſarii temere interrogantes pœnitentes ſuos de ſocio criminis, alioquin denegantes abſolutionem, ſuſpenſionis ab of-

ab officio censuram sententiæ ferendæ incurrunt, peccant graviter, & sunt denuntiandi, si agnosci possit hanc sibi praxin tanquam licitam statuisse. Sicut etiam denuntiandi sunt, qui id licere docent. Ita Benedictus XIV. in Constitut. *Ad eradicandum* &c. Ibi etiam additur pœnitentes illos, quos ad prodendum nomina complicum Confessarius adegerit, non teneri ad denuntiandum eosdem Confessarios, id agentes ex quadam imprudentia, ac simplicitate, quique eidem praxi addicti ex circumstantiis agnosci non possint.

Confessarii pœnitentes suos ad turpia sollicitantes denuntiandi sunt ab eodem pœnitente, quæ denuntiatio fieri debet, etiamsi Confessarius sit simplex sacerdos, & jurisdictione careat.

Etiamsi pariter sollicitationi ipse pœnitens consenserit.

Etiamsi post ipsam sollicitationem tempus longum jam effluxerit.

Etiamsi sollicitatio fiat a Confessario non pro se, sed pro alio.

Confessarii caveant, ne pœnitentes, quos noverint ab alio sollicitatos, absolvant, nisi prius, sive denuntiationem fecerint, vel saltem promiserint se denuntiaturos quamprimum poterunt. Ita in Bulla SACRAMENTUM POENITENTIÆ Bull. *Tom. I. num.* 20. *Vide Tom. II. tract.* 14. *dist.* 8. *a num.* 57. *ad.* 72.

Confessarius caret omni auctoritate, & jurisdictione absolvendi socium criminis in ordine ad illud crimen cum illo commissum; & si nihilominus ausus fuerit absolutionem hanc impertiri, ipso facto incurrit excommunicationem Summo Pontifici reservatam; quæ absolutio socii criminis neve in ipso Jubilæo, vel privilegio Bullæ Cruciatæ impendi valet. *Ibid.*

In mortis vero articulo si adsit quicunque alius sacerdos, qui præsenti necessitati provideat, & Confessarius socius criminis nihilominus pœnitenti alias disposito impenderit absolutionem, absolutio quidem ipsa valet, ac Confessarius lethaliter peccat, & excommunicationem reservatam incurrit. Quare non potest id agere Confessarius, nisi cum necessitas urgeat mortis, nec adsit alius Sacerdos saltem simplex, qui impertiri eandem absolutionem possit; vel saltem nisi ipse non posset ab hoc munere vacare sine gravi aliqua infamia, vel scandalo. Tenetur proinde omnia media adhibere citra scandalum, vel infamiam suam ad hoc ut ipse se subtrahat, & alium si fieri possit substituat. Ita Pontifex in declaratione prioris Bullæ *Sacramentum Pœnitentiæ* nova sua Bulla *Apostolici muneris*. Bull. *Tom. I. num.* 120.

Injungitur Ordinariis, ut in approbatione Confessariorum constitutionem Gregorii XV., & præsentem Benedicti XIV. ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, & observari curent. Ita in Bulla *Sacramentum Pœnitentiæ*. Bull. *Tom. I. num.* 20.

Confessarii absolutio data ignorantibus necessaria necessitate medii est invalida, Encyclica. *Etsi minime*. Bull. *Tom. I. num.* 42.

Si vero ignoret pœnitens necessaria necessitate præcepti, & rite doleat de hac ignorantia, ac emendationem promittat, posse absolvi judicat. *Ibid.* §. 12.

Confessarius si audierit pœnitentem, & non absolverit, requiraturque de attestatione confessionis in scriptis, debet illam concedere, non tamen unquam affirmare debet se illum absolvisse, nec tunc pariter cum illum absolverit, nam alias si de aliquo hoc attestatus fuisset, & de aliquo non, revelationis Confessionis periculum subiret. *Institut. Ecclesi.* 45. §. 10.

CONFESSIO.

Nemo unquam quodcumque privilegium obtinens audire potest confessiones sæcularium absque approbatione Ordinarii, idque valet etiam pro Confessionibus venialium, & mortalium, quæ alias clavibus subiecta sunt. Id etiam comprehendit eos, qui privilegium Bullæ Cruciatæ obtinuerunt, ut ex Bulla Benedicti XIII. *Institut. Ecclesi.* 86. §. 8. *Vide Tract.* 14. *dist.* 8. *num.* 2. *& seqq. & num.* 14.

Per Confessionem factam cuilibet Sacerdoti sæculari, vel Regulari ab Episcopo approbato satisfieri canoni *Omnis utriusque sexus* ex Constitutionibus Clementis VIII. ann. 1592. & Innocentii X. ann. 1645. incipient. *Exponi nobis*, constat. *de Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 44. §. 4.

Etiam non commissa gravi culpa præceptum annuæ confessionis obligat, ut quis se peccatorem saltem semel quotannis recognoscat, ut ex S. Thoma *in 4 Sent. dist.* 17. *Q.* 3. *A. C. Quæstiun.* 3. *Institut. Ecclesi.* 18. §. 4. *Vide Tom. I. Tract.* 10. *Distinct.* 3. *num.* 13. *&* 14.

Parochus quamvis plerumque credere debeat Parochiano suo asserenti confessionem peregisse, si tamen prudenter credere non possit asserenti, abstinere debet ab administranda eidem communione etiam Paschali, ut ex Roncaglia. *Institut. Ecclesi.* 45. §. 15.

Si pœnitens tempore Paschæ absolutionem obtinuit, sed ex consilio Confessarii admonetur, ut aliquo tempore abstineat a communione, potest parere absque peccato. Non tamen potest Confessarius ad arbitrium prorogare eam communionem, ut ex cap. *Omnis utriusque sexus de Pœnit. & Remiss. ibid.* §. 16.

Possunt Episcopi limitatam facultatem audiendi Confessiones dare Regularibus, etiamsi post examen idoneos illos repererint. *Institut. Ecclesi.* 86. §. 9.

Quoad Confessionem factam laico in necessitate dum non adest copia Sacerdotis, de qua sermo fuit olim apud veteres Theologos, & etiam apud S. Thomam, recte docet Pontifex, neminem ex veteribus illis agnovisse laicum esse verum ministrum hujus Sacramenti; sed eam confessionem testimonium esse animi demissi, & humilitatis, ex quo magis flectitur Deus ad elargiendam uberiorem gratiam, qua quis ad contritionem, & justificativam excitetur. Nihilo tamen secius hanc nunquam fieri præstat, cum multis incommodis sit obnoxia. *De Synod. Diœces. Cap.* 15. *per totam*, ubi recte ex Decreto Clementis VIII. illicita esse & invalida Confessio facta Sacerdoti absenti per internuntium notatur.

In locis ubi rarissimi sunt Sacerdotes, qui audiant confessiones sufficit ad eos approbandos scientia minus quam mediocris, ut ex Cardinali De Lugo. *Institut. Ecclesi.* 86 §. 12.

CONFIRMATIO.

Confirmationem Sacramentum esse novæ legis constat tum ex definitione Tridentini Sess. 7. Can. 1. tum ex Actuum 8. illis verbis: *Imponebant manus super illos & accipiebant Spiritum sanctum*. *Institut. Ecclesi.* 6. §. 3.

Sacramentum hoc conficitur impositione manuum Episcopi, & prece. Quandonam illud instituerit Christus, qui unicus est auctor Sacramentorum, incertum, num tunc eum imposuit manus capiti puerorum *Matth.* 19. num instituerit tantum, non ministraverit; num in ultima cœna cum dixit Apostolis: *Accipite Spiritum sanctum*; num tandem ipsa Pentecostes die, ignoratur. *ibid.* §. 5.

Quanquam gratia prodigiorum, quam olim infundebat, modo cessavit, id non amplius exigente Ecclesia, gratiæ tamen sanctificantis donum modo pariter datur, S. Augustino teste, *de Baptism. lib.* 3. *cap.* 16. Quæ tamen gratia Sacramentum recipientibus amoto peccati obice confertur, ut sit potius gratiæ præcedentis augmentum. Producit etiam robur & firmitatem quandam spiritualium virium, quibus Diabolo resistamus. *ibid.* §. 7.

Tandem characterem imprimit indelebilem, quo datur potestas quædam spiritualis in ordine ad aliqua gerenda, quæ a perfectioribus agenda sunt. Ex quo fit ut reiterari non possit. *ibid* §. 7.

Necessitatem quam vocant absolutam hujus Sacramenti recipiendi nemo utique esse affirmaverit; sed vel in re, vel in voto plane necessarium est necessitate præcepti, & quidem divini tempore persecutionis. Neque Parochi, neque parentes, nec qui sunt loco parentum, sunt eximendi a lethali culpa si non insistent, ut subiecti sibi Parochiani, & quos habent subiectos, Confirmationem ab Episcopo parato recipiant. *ibid.* §. 9. *&* 10.

Quoad ætatem Chrismandorum, ex regula ordinaria conferendum est hoc Sacramentum pueris post septennium; sed in aliquo extraordinario casu justa urgente causa non vetatur, quin possit etiam ante eam ætatem ministrari. Justam causam adesse constat, si facilis ad pueros illos in posterum non sit futurus Episcopi accessus &c. Ita in Bulla pro Cophtis *Anno vertente*. & de Synod. Diœces. *Lib.* 7. *Cap.* 10.

Confirmationis minister ordinarius est Episcopus; extraordinarius vero de Pontificis mandato Sacerdos quilibet esse potest, quod hodie certum est, licet olim Doctores quidam dubitaverint. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 7. *per totum*. Utitur tamen simplex Sacerdos Chrismate ab Episcopo benedicto, quanquam probabilis est eorum opinio, qui tenent Chrisma illud ex commissione Summi Pontificis benedici a simplici Presbytero posse; nec desunt, raro quidem, exempla. *Ibid. Cap.* 8. *per totum*. Cæterum tenendum est irritam fore Confirmationem a simplici Presbytero Latino ex sola Episcopi delegatione collatam, nam Romanus Pontifex ex consuetudine in tota Ecclesia Latina jamdiu recepta tacite sibi hanc facultatem servasse censendus est. Hæc etiam reservatio, utpote jurisdictionem restringens, valet utique ad hoc ut Episcopus jurisdictione ad delegandum careat. *ibid.* §. 8. *per totum*.

Confirmationis Sacramentum cum oleo, & Chrismate etiam veteri, si novum haberi non possit, sed tamen a catholico Antistite benedicto conferri a P. Guardiano S. Sepulcri Ordinis Minorum de Observantia, si defuerit Episcopus latini ritus, in sua Diœcesi residens, conceditur a Pontifice suo Brevi incipiente *Cum ad infrascriptam*. Id tamen personale esse privilegium datum Guardiano petenti constat. Extat Bulla in Bull. *Tom. I. n.* 10.

Idem etiam concessum est a S. Congregatione, & con-

firmatum a Benedicto XIV. in sua Constitutione *Anno vertente* Bull. *Tom.* 3. *num.* 30. Præfecto Missionum Ægypti, donec aliquis catholicus Episcopus in Ægypto habeatur.

Confirmatio a Græcis Sacerdotibus collata in locis Græcorum, in quibus mos ille non est expresse improbatus a Sede Apostolica valere censenda est ex consensu tacito Romani Pontificis. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 9. & Constit. pro Cophtis catholicis, *Bull. Tom.* 3. *num.* 30. quæ constitutio incipit *Anno vertente*. In qua tamen monetur Chrisma illud benedicendum esse ab Episcopo.

Animi dispositiones ad digne recipiendum hoc Sacramentum sunt status gratiæ, quæ in adultis lethali crimine infectis comparatur plerumque per Sacramentum Pœnitentiæ. *Instit. Ecclef.* 6. *n.* 11.

Corporis dispositiones, non tamen necessario præmittendæ, sunt plerumque confirmandi, & confirmantis jejunium, quod consulit Pontificale Romanum. *Ibid.* §. 12.

Patrinus unicus assistere debet confirmando, mas maribus, fœmina fœminis, qui etiam Patrini debent esse confirmati. *ibid.* §. 13.

Mares seorsum a fœminis accedere par esset, ut honestius res peragatur, ut ex Concilio Mediolanensi. *ibid.* §. 13. Porro Patrinus manum suam dexteram dextero humero Chrismandi imponat. *ibid.* §. 16.

Tempore pestis, eo morbo affectis non tenetur Episcopus hoc Sacramentum ministrare, cum Sacramentum hoc non sit absolutæ necessitatis. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 19. §. 6. *nov. Edit.*

In confirmatione tempore pestis non potest fieri inunctio frontis mediante penniciIlo, nec sane valeret sic collata, cum ex consensu fere omnium Theologorum ad valorem requiratur aliqua manus impositio, quæ certe non fieret cum alio medio, quam pollice, vel manu, confirmandi frons oleo liniretur. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 19. §. 77. *Nov. Edit. Consule Reiffenstuel de Confirmatione Tract.* 14. *Distinct.* 3. *Quæst.* 5. *per tot.*

CONFRATERNITATES LAICORUM.

Duæ Confraternitates ejusdem instituti in uno, eodemque loco esse non possunt ex Bulla 105. Clementis VIII. Cum tamen amplior est Civitas, vel populus frequens, hinc tolerantur. *Institut. Ecclef.* 105. §. 86.

Si Confraternitas sit erecta in Ecclesiis Regularium exemptorum, subest tamen jurisdictioni, & visitationi Episcopi, cui jus est etiam visitare eorum capellas ibidem positas, in iis tamen, *quæ Confraternitatum gubernationem respiciunt*. Etsi Confratribus incumbit onus manutenendi Altare, & illius cultum, sicut & ornamenta Altaris, onera Missarum, & divinorum officiorum ibidem celebrationem &c. Ita ex resolutione Sacræ Congregationis. *ibid.* §. 88.

Confraternitates laicorum nequeunt aggregationem petere ab Archiconfraternitatibus Romanis, nisi prævia approbatione Ordinarii loci, seu Episcopi cum interventu duorum de Capitulo. Ita ex Constit. 115. Clem. VIII. additis Decretis S. Congregationis. *ibid.* §. 89. Aggregatarum vero administratores rationem Episcopo reddere tenentur, ut ex eodem S. Congregationis Concilii decreto. *ibid.*

Hæc omnia valent etiam pro Confraternitatibus aggregatis Capitulo S. Joannis Lateranensis, sicut etiam pro illis quæ fundatæ jam sese eidem Basilicæ annui tributi solutione submittunt, ut sæpe decisum est. *ibid.* §. 90.

In Solo vero Lateranensi fundatæ Ecclesiæ, vel Oratoria ex Bulla xta. Sixti V. non subsunt jurisdictioni ordinariæ Episcopi; sed ut firmat Rota, otitur jure delegato concesso illi a Tridentino *Sess.* 6. *cap.* 4. & *sess.* 24. *cap.* 3. *de Ref.* vi cujus potest per se, & per alium eas visitare, ut etiam probat Decretum Sacræ Congregationis. *ibid.* §. 90.

Confraternitates laicorum in Ecclesiis Parochialibus erectæ dependet a Parocho in functionibus Ecclesiasticis non parochialibus, ut ex decreto S. Congregationis Rituum die 12. Januarii 1704. *ibid.* §. 93. Quare eædem Confraternitates erectæ in Capellis, vel Oratoriis adnexis Parochialibus Ecclesiis, & ab eis dependentibus eandem a Parocho dependentiam habent, ex eodem Decreto. *ibid.*

Erectæ tamen in Ecclesiis publicis, seu privatis, ab Ecclesiis Parochialibus seiunctis, ab ea dependentia eximuntur, ut ex eodem Decreto. *ibid.*

Quare Benedictiones, & distributiones candelarum, cum non sint de juribus mere Parochialibus, sicet etiam benedictiones mulierum post partum, Fontis Baptismalis (quæ tamen ambo fieri debent a Parocho) ignis, seminis, ovorum, & similium, functiones omnes hebdomadæ sanctæ, celebratio Missæ solemnis in feria V. in Cœna Domini, (quæ tamen spectat ad Parochos) pulsatio campanarum in sabbato sancto, (quæ tamen spectat ad Ecclesiam digniorem) celebratio Missæ solemnis in Festivitatibus solemnioribus ejusdem Ecclesiæ, vel Oratorii, expositio quadraginta horarum, & benedictio, quæ fit super populo, expositio sacrarum Reliquiarum, vel imaginum, fieri possunt in Oratoriis Confraternitatum, etiam Parocho respective contradicente, ut in eodem decreto. *ibid.*

Insuper in iisdem privatis Confraternitatum Oratoriis cantari possunt absque licentia Parochi horæ Canonicæ, ex eodem. *ibid.*

In Oratoriis eorum privatis licita est celebratio Missæ privatæ assentiente Ordinario tantum.

Earum Capellani non possunt Populo denuntiare festivitates, & vigilias contradicente Parocho, ex eodem. *Ibid.*

Nequeunt Parochi invitis Confratribus in eorum Oratoriis a Parochiali separatis docere doctrinam christianam ex eodem. *ibid.*

In eorum Ecclesiis publicis haberi possunt etiam negante Parocho conciones per totam Quadragesimam, & Adventum publicæ, ex eodem. *ibid.*

Vicissim non potest in dictis Ecclesiis, nisi aliter disponente Episcopo, celebrari, seu cantari Missa ante Parochialem, ex eodem. *ibid.*

Ad Parochum tamen spectat officium funebre facere super cadaveribus sepeliendis in supradictis Ecclesiis, quando tamen defunctus tumulandus est subiectus Parocho, intra cujus fines est Ecclesia illa.

In Processionibus Confraternitatum extra ambitum suæ Ecclesiæ (quæ tamen fieri non possunt absque licentia seu Episcopi, seu Parochorum illorum, per quorum territorium transeundum est) Capellani illarum extra Ecclesiam propriam stolam deferre non possunt, ex eodem. *ibid.*

Accedenti Episcopo ad Ecclesias earum publicas, quæ non sunt Regularium, neque proprium Rectorem beneficiatum habent, aspersorium a Parocho exhibendum non est. Ex eodem. *ibid.*

Ex solo jure Parochiali cessante aliquo titulo non potest Parochus Capellanos illarum cogere ad assistendum functionibus Ecclesiæ Parochialis. Ex eodem. *ibid.*

Absque Indulto Apostolico non licet in dictis Ecclesiis, quæ non sint Parochiales, neque Regularium, retinere SS. Eucharistiæ Sacramentum, neque si ea facultas adsit, absque Ordinarii licentia potest ibidem dictum Sacramentum publice exponi. Ex eodem. *ibid.*

Parochus nequit se ingerere in administratione oblationum, vel eleemosynarum in dictis ecclesiis collectarum, neque retinere clavem capsulæ pro illis recipiendis expositæ. Ex eodem. *ibid.*

Dummodo non impediant functiones, & divina officia, possunt Confraternitates etiam erectæ in Ecclesia Parochiali pro libito se congregare absque licentia, & præsentia Parochi, sicut & possunt propria bona administrare, & de illis disponere independenter ab illo. Ex eodem. *ibid.*

Non potest Parochus tanquam delegatus Ordinarii, assistens earum Congregationibus suffragium decisivum ferre. Ex eodem. *ibid.*

Plura tamen ex his, quæ exigere a Confratribus Parochus nequit, possunt tamen fieri de mandato Episcopi, ut in peculiaribus rerum eventibus sæpe decisum est a S. Congregatione. *ibid.* §. 98.

Confratres non possunt quæstuare etiam per propriam Ecclesiam, nisi de licentia Ordinarii, ut ex Decreto S. Congregationis. Missas vero ex quæstuis illis collectas, celebrandas esse in eadem Ecclesia, non vero in Parochiali censuit S. Congregatio Concilii. *ibid.* §. 132.

Inter Confraternitates Laicorum illa præcedit, quæ est in possessione præcedendi, & cum nihil ea de re constet, præcedere illa debet; quæ prius saccis induta est, ut ex Constit. 84. Gregorii XIII. constat. *Institut. Ecclef.* 105. §. 84.

Sed in Processionibus, in quibus defertur SS. Eucharistia, Confraternitas SS. Sacramenti, si sacco induatur, præcedit cæteras, ut decisum in Rota Romana *ibid.* §. 85.

CONSECRATIO.

Si parietes Ecclesiæ sint destructæ, & a fundamentis iterum reædificentur, Ecclesia jam consecrata iterum consecranda est, ut ex Titul. *de Consecr. Ecclef. vel Alt.* firmant Canonistæ. *Institut. Ecclef.* 67 §. 2. Officium vero recitari debet de priori consecratione, non de secunda. *ibid.* §. 6.

Altaris consecratio plane distincta est a consecratione Ecclesiæ, ut ex Pontificali Romano adnotatur. *ibid.* §. 8.

CONSUETUDO.

Consuetudo rationabilis, & legitime præscripta abrogat omnem legem humanam etiam canonicam ex textu *in Cap. final. de Consuet.* nefas est tamen Episcopo juxta consuetudinem Diœcesis suæ contra Canones legem condere; quod enim valeat consuetudo est ex quadam toleran-

tia

tia Superioris Legislatoris. Nimiæ autem esset arrogantiæ, si Episcopus Legem conderet contra legem Superioris. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 71. §. 7.

CONTRACTUS.

Contractus trium contractuum, qui a multis defenditus, ab aliis improbatur, a Pontifice præcise non improbatur, sed facultatem permittit Episcopis, ut in suis Synodis dehortentur subditos suos ab eo exercendo. *De Synod. Diœces. Lib. 7. toto capite* 50.

Contractus *collatici* is est, quo bos terram arans traditur bubulco, qui solvit domino bovis certam portionem frumenti lege hac adjecta, ut si bos naturaliter moriatur damnum sit domino, & bubulco commune; si vero pereat culpa bubulci, is totum damnum subeat. Hic contractus approbatus est a Theologis, nonnullis adjectis conditionibus, quæ probatæ fuerunt a S. Congregatione Concilii die 6. Decembris 1730. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 51. §. 2.

Contractus venditionis cum pacto francandi est, cum Titius vendit Sempronio prædium suum cum pacto redimendi rem venditam, prædium tamen retinet tanquam conductor, & pro conductione mercedem solvit, donec idem Titius sibi illud prædium redimat. In hoc contractu pœnitens emptor a Confessario interrogandus est, num reipsa animum sincerum habuerit emendi; similiter, & venditor interrogandus est num ab emente pecuniam mutuam petierit, eumque renuentem induxerit ad usuram obtegendam pallio pacti francandi. In utroque enim illo casu subintelligitur usura, adeoque illicitum judicandum est; secus vero non. *De Synod. Diœces. Cap.* 51. *Lib.* 7. §. 5.

CRUX.

Crux eminens inter candelabra statuenda est in Altari, ubi Missa celebratur, nec sufficit crux nuda, sed requiritur cum Crucifixi figura. Nec decet ut parva crux apponatur, ut non ita facile occurrat oculis Celebrantis; quare in ENCICLYCA sua ad Ordinarios ditionis Ecclesiasticæ mandat Pontifex, ut amoveantur cruces istæ parvulæ. Vide Bull. *Tom. I. num.* 17. ACCEPIMUS PRÆSTANTIUM.

Num vero apponenda sit Crux de more etiam cum exposita est adorationi Sacra Eucharistia, Congregatio sacrorum Rituum consulta semel mandavit apponi; iterum vero causa reproposita die 2. Septembris anno 1721. decrevit, ut quælibet Ecclesia consuetudinem suam retineret. *ibid.*

Num etiam necessaria sit Crux si in tabula Altaris primam imaginem exhibet Crucifixus, Sacra Congregatio censuit hanc sufficere. *ibid.*

Denique num committat peccatum grave celebrans in Altari, in quo crux abest, communis sententia tenet id quidem nonnisi venialem culpam inducere. *De Sacrif. Miss. Lib. 3. Cap.* 13. §. 1.

DISPENSATIO.

Dispensationes sacræ Pœnitentiariæ cum diriguntur ad Confessarium ex approbatis ab Ordinario, executioni mandari debent a Confessario approbato ab Ordinario illius loci, in quo dispensatio illa præstari debet; nec valet si actu Confessarius non sit, sicut nec si approbatus fuerit tantum pro maribus, & dispensatio petatur a fœmina. *Institut. Eccles.* 87. §. 31.

Cum dirigitur Confessario Magistro in Theologia, vel Decretorum Doctori, requiritur laurea Theologiæ, vel juris Canonici in publica Universitate; nec aperiri litteræ illæ possunt a simplici Regulari Confessario, nisi tamen Religio illa privilegium aliquod ea de re obtinuerit. *ibid.* §. 11.

Si Semel apertum fuerit breve Pœnitentiariæ ab eo qui non habet titulum requisitum, non ideo tamen vitiatur rescriptum, sed sufficit si alteri habenti requisita consignetur. *ibid.* §. 33.

Si semel electus fuerit executor, potest nihilominus ex probabili sententia variari, quanquam non desunt Doctores, qui oppositum opinentur. *ibid.*

Executor certiorem se reddere debet de veritate causarum, ex quibus obtenta dispensatio est; non tamen requisitis aliunde testimoniis, sed ipsum dispensandum interrogans, nisi alibi ipse eandem veritatem rescisset; nec tenetur illum sub juramento interrogare, ut est communis Doctorum sententia. *ibid.* §. 34.

Si tamen falsa narrare dispensandum sciverit, non potest ad dispensandum procedere; nisi id sciret ex præcedentibus dispensandi confessionibus, ut ex Sanchez. *ibid.*

In ejusmodi dispensationis litteris, mandatur executori, ut dispenset audita prius Sacramentali confessione, & in ipsa confessione; nec liberum est illi extra confessionem rem exequi, ut omnes docent. *ibid.* §. 35.

Anacl. Reiffenstuel Theol. Supplementum.

Cum pœnitentia in litteris definitur, ea injungenda est; si vero committatur arbitrio Confessoris, non est illi liberum & ad arbitrium injungere, sed ad prudentiæ leges dirigenda est, neque nimis rigida, neque lenior quam par sit. *ibid.* §. 37 38.

Quoad clausulam *dummodo sit occultum*, censetur occultum si tantum septem, vel octo in Civitate id resciant; in oppidis vero si quinque, vel sex, quam sententiam Scriptores, qui mentem sacræ Pœnitentiariæ probe norunt, tuentur. *ibid.* §. 45.

Si vero occultum impedimentum fuerit in loco ubi executioni mandanda dispensatio est; publicum vero in alio, ubi commissum est delictum, tutius tunc est executionem suspendere, & de hac novitate sacram Pœnitentiariam certiorem facere. *ibid.* §. 46.

Delictum olim publicum, nunc occultum si a die commissi criminis decennium elapsum sit, ad hunc effectum censeri occultum judicant periti earum Theologi. *ibid.* §. 48.

Si quis rem vetitam præstiterit, sed publice creditur obtinuisse ad id facultatem, hujus peccatum ad hunc effectum creditur occultum. Si vero commisisse delictum resciatur, sed ignoretur inde consurgere impedimentum, profecto occultum quoad hunc effectum non censetur. *ibid.* §. 48.

Clausula *dummodo occultum sit* exigit, ut nullo modo probari possit. *ibid.* §. 44.

Si delictum deductum sit ad Forum contentiosum, a S. Pœnitentiaria censetur publicum. Si tamen data in eo fuerit sententia absolutoria criminis, per quam reus repertus sit innocens, & non culpabilis, vel ex hactenus deductis non repertus culpabilis, etiamsi id obtentum sit mediis illicitis, falsis testibus &c. adhuc censetur impedimentum occultum ad hunc effectum. *ibid.* §. 49.

De Dispensationibus S. Pœnitentiariæ Vide Reiffenstuel T. II. Tract. 14 Distinct. 15 fere per tot.

DOCTRINA CHRISTIANA.

In Ecclesiis ruralibus longe dissitis a Parochiali decernant Episcopi, ut Sacerdotes ibi sacris operantes populum doctrinam Christianam doceant. Encyclica *Etsi minime* Bull. *Tom. I. num.* 42. Caveat tamen Parochus ne nimium tribuat alienæ operæ, sed cum pueri ad Sacramentum Eucharistiæ, & Confirmationis admittendi sunt, cum sponsi conjugio jungendi, per se illos tentet quid didicerint. *ibid.* §. 14.

Non est tolerandus mos in nonnullis Diœcesibus obtinens, ut pueri unius Parœciæ in alia Parœcia doceantur doctrinam Christianam, quemadmodum rescripsit Sac. Congregatio Concilii ad Cardinalem Lambertinum die 9 Augusti 1732. *Institut. Eccles.* 9. §. 10. sed singuli Parochi erudire suos debent, vel saltem curare ut in Parœcia erudiantur. Non tamen reprehendendi sunt illi, qui in Ecclesiis suis, licet non sint Parochis subiectæ, fideles eo confluentes docent, dummodo exhibeant Parochis nomina eorum, qui eo frequentant. *ibid.* §. 13.

Ludi Magistri, tam conducti a Communitate, quam non conducti, tam Clerici, quam laici hortandi sunt prius, ut doceant suos christianam doctrinam, tum etiam cogendi, ex Decret. Cong. Concil. ad Archiepisc. Spalatens. die 17 Julii 1668. *Ibid.* §. 14.

Doctrinam Christianam non omnes scire æqualiter necesse est: plura enim scitu sunt necessaria Ecclesiasticis quam laicis, plura adultis, quam pueris, & puellis; plura valentibus ingenio, quam hebetibus. *Institut. Eccles.* 72 §. 19.

Si quis non credat explicite ea, quæ scitu necessaria sunt necessitate medii, multo probabilius est illum nec valide absolutionem potitum fuisse. Illicita est quidem certe in eo casu absolutio, nec potest Confessarius tuto uti opposita huic sententia, & absolutionem illis, qui hæc explicite ignoraverint, impertiri, ut ex propositione damnata ab Innocentio XI. constat. *ibid.* §. 19.

Si quis vero ignoret ea, quæ necessaria sunt necessitate præcepti, dummodo nunc doleat, & proponat emendationem, absolvi utique potest, ut ex Theologis. *ibid.*

DOS.

Cum puellis, quæ virgines non sunt, petuntque subsidia dotalia relicta virginibus, dispensat in occultis, & in foro conscientiæ tantum major Pœnitentiarius, tam pro obtentis, quam pro obtinendis, quatenus tantum illæ in posterum honeste vivant. Bulla *Pastor bonus &c.* Bull. *Tom. I. Num.* 95. §. 27.

D U E L L U M.

Benedictus XIV. anno 1752. die IV. Idus Novembris has propositiones ad duellum attinentes damnavit.

I. Vir militaris, qui nisi offerat, vel acceptet duellum, tamquam formidolosus, timidus, abjectus, & ad officia militaria ineptus haberetur, indeque officio, quo se, suosque sustentat privaretur, vel promotionis alias sibi debitæ, ac promeritæ spe perpetuo carere deberet; culpa, & pœna vacaret, sive offerat, sive acceptet duellum.

II. Excusari possunt etiam honoris tuendi, vel humanæ vilipensionis vitandæ gratia duellum acceptantes vel ad illum provocantes, quando certo sciunt pugnam non esse secuturam, utpote ab aliis impediendam.

III. Non incurrit Ecclesiasticas pœnas contra duellantes latas Dux, vel Officialis militiæ acceptans duellum ex gravi metu amissionis famæ, & officii.

IV. Licitum est in statu hominis naturali acceptare, & offerre duellum ad servandas cum honore fortunas, quando alio remedio earum jactura propulsari nequit.

V. Asserta licentia pro statu naturali, applicari etiam potest statui Civitatis male ordinatæ, in qua nimirum, vel negligentia, vel malitia Magistratus justitia aperte denegatur.

Vetat Pontifex in eadem Bulla, ne easdem propositiones quis defendat, publice vel privatim, divisim, aut conjunctim, etiam disputandi gratia; alioquin incidat ipso facto in excommunicationem reservatam Romano Pontifici. Mandat, in virtute S. obedientiæ, ne quis eas & ne unam quidem in praxim deducat.

Confirmat præcedentium Romanorum Pontificum constitutiones de Duello, atque edicit, ut si quis in duello, sive publice, sive privatim indicto, hominem occiderit, sive ille obierit in loco conflictus, sive extra, ex vulnere in duello accepto, perinde habeatur ac homicida voluntarius, adeoque immunitate asyli non gaudeat, extrahi e loco sacro possit, data ab Episcopo facultate, quam illi Pontifex impertitur. Addit quod si adhuc vivat graviter vulneratus in duello, & percussor recurrerit ad asylum, ac merito timeatur futurum ut, si mors acciderit vulnerati ille se proripiat, tunc si judicio peritorum grave vitæ periculum ex vulnere imminere censeatur, extrahatur ex asylo reus, præmisso decreto Episcopi, & cum assistentia Clerici ab eodem Episcopo deputati, & teneatur carceribus clausus, exacta tamen a Judice promissione, ut si forte vulneratus vitam proroget ultra tempus de homicidio præscriptum, restituat illum Ecclesiæ; alioquin incurrat pœnas a Benedicto XIII. in persimilibus casibus de homicidis loco sacro extractis, & non restitutis constitutas. Demum privationem sepulturæ, quam incurrunt duellantes in sanctione Tridentini, declarat incurri etiam ante sententiam Judicis, si forte decidat etiam extra locum conflictus ex vulnere in duello publico, vel privato accepto, etiamsi ante mortem certa signa pœnitentiæ dederit, & absolutionem a censuris obtinuerit, nec dispensari ea in re ab Episcopis posse decernit.

Vide T. 1. Tract. 9. Distin. 3. Addit. post num. 45.

E C C L E S I A.

In Ecclesiis ruralibus: Parochiali proximioribus caveat Episcopus, ne permittat, ut Missa celebretur ante Parochialem. Encyclica ET SI MINIME, Bull. *Tom. I. num. 42. §. 14.*

Ecclesia Parochialis si forte corruerit, vel reparatione indigeat, tenetur illam resarcire Fabrica si adsit; sin minus tenetur Parochus non quidem redditibus suis Patrimonialibus, sed ex redditibus Beneficii, si ad suam sustentationem supersint; quanquam non supersint ad sustentationem propinquorum ejusdem Parochi. Tertio loco qui habent beneficium Ecclesiasticum in illa Ecclesia. Quarto loco si Parœcia est de jure Patronatus, tenetur Patronus suis sumptibus id agere; ita tamen, ut, si intra præfixum ab Episcopo tempus noluerit sumptus illos subministrare, amittit Juspatronatum illud. Denique ultimo loco tenetur populus, & qui in ea Parœcia habitant, etiamsi conducant domos alienas, & dominus illarum alibi habitet; possunt tamen in eo casu ex pensionibus retentis se indemnes reddere. Ita ex Canonistis *Instit. Eccles. 100. per totam.*

Ecclesia polluitur per homicidium voluntarium *Cap. Proposuisti de Consecr. Eccl.* Si in ea magna vis humani sanguinis effundatur. Can. *Ecclesiis de Consecr. distinct. 1.* Si sponte effundatur semen humanum, *sive effusio sit secundum naturam, sive contra, sive per copulam alias licitam, sive per illicitam; ex eodem textu & cap. Si Ecclesia De Consecr. Eccl.* Si excommunicatus vitandus in ea sepeliatur Cap. *Consuluisti de Consecr. Eccles.* Item si ibi sepeliatur Ethnicus Can. *Ecclesiam De Consecr. dist. 1.* De Sacrificio Missæ *Lib. 3. Cap. 7. §. 4.*

Vide T. I. Tract. 5. Distinct. 5. a num. 521. ad 536.

E P I S C O P U S.

Episcopi consecratio ab uno ne, vel a tribus fieri necessario debeat, ut valeat, quanquam est quæstio inter Theologos, cum tamen Pontifices consueverint in locis, ubi desunt Episcopi, ut ab uno tantum Episcopo consecratio ista fiat, facultatem concedere; hinc videtur probabilior sententia asserens unicum Episcopum sufficere. Solent tamen Pontifices præcipere ut Episcopo consecranti adjungantur duo Abbates, vel duo Sacerdotes in dignitate Ecclesiastica constituti. Ita pluribus allatis exemplis *De Synod. Diœces. Lib. 13. Cap. 13. §. 5. nov. edit.* Ibi pariter decernitur valere consecrationem Episcopi ab uno Antistite, uno tantum adjecto presbytero confecta; quin etsi nullus alius præter consecrantem assistat. *De Synod. Diœces. lib. 7. Cap. 3. §. 9.*

Pactiones initæ a Capitulo electore, & juratæ ab Episcopis electis in Germania, ut sibi non liceat contra ipsos electores procedere, aut obsistere officialibus Capituli, si quid egerint, & decreverint: pactiones inquam illæ si electionem præcedant nullæ omnino, & irritæ declarantur ab Innocentio XII. Constitutione incipiente *Ecclesiæ Catholicæ*. Quæ vero subsequuntur, illarum executionem suspendit, donec Sedes Apostolica judicium de illis ferat. *ibid. §. 17.* Hæ vero pactiones vetitæ, & irritæ censentur, etiamsi fuerint honestæ, ut ex DD. *ibid. §. 19.* Insuper adsunt ea de re literæ Apostolicæ Benedicti XIII. in forma Brevis, legendæ. *ibid. §. 23.*

Episcopi suffraganei si decorentur pallio, in Bullis tamen ejus concessionis cavetur, ne quid præjudicii ex hoc inferatur eorum Metropolitis, quin & vetantur illud ferre in præsentia Archiepiscopi. *De Synod. Diœc. Lib. 13. Cap. 5. §. 2. nov. edit.*

Pallii honore non decorantur latini Patriarchæ titulares, quemadmodum nec Archiepiscopi in partibus, cum enim pallio nemo uti possit extra Provinciam suam, illi profecto alibi commorantur. *ibid. §. 17.*

Episcopatuum resignationes, quas sibi permitti postulant Episcopi, non admittuntur a Congregatione Consistoriali, nisi ex canonicis causis recensitis in Cap. *Cum pridem de renunt.*, quæ tamen omnes ad id referuntur, ut clare constet ipsos plebis suæ saluti prodesse amplius non posse. *ibid. Cap. 16. §. 3. nov. edit.*

Episcopi Regulares si in abdicaverint Episcopatu, tenentur claustra suæ Religionis repetere, nisi aliter concessum sit a S. Pontifice. Ita Benedictus XIII. in sua Bulla CUSTODES *ibid. §. 4.*

Causæ resignationis non tam rigorose examinandæ sunt in ordine ad Cardinales Episcopatum resignantes, dum volunt se conferre Romam, ut adsistant Romano Pontifici. Ita ex Fagnano. *ibid. §. 5.*

Episcopus translatus ex uno in alium Episcopatum frui potest redditibus Ecclesiæ, a qua discedit, usque ad illum temporis articulum, quo a summo Pontifice in Consistorio a vinculo prioris Ecclesiæ absolvitur; ex tunc enim prior Ecclesia vacare censetur, ut ex definitione Congregationis Concilii per Urbanum VIII. approbata *ibid. §. 7.* Neque idem Episcopus post absolutionem a vinculo, jure potest conferre beneficia, quæ post idem tempus vacaverint, uti decisum in Tribunalibus Romanis. *ibid. §. 9.*

Interim tamen post pronunciationem, scilicet Pontificis in Consistorio quadusque hæc pronunciatio innotuerit Episcopo, remanet in eodem Episcopo jurisdictio non quidem ad conferenda beneficia, sed ad Diœcesim gubernandam necessaria, uti provisum est in eodem Decreto, seu in Brevi illud confirmante Urbani Papæ VIII. *ibid. §. 10.*

Si Episcopus in manus Paganorum, aut Schismaticorum incidat, & fiat captivus, Ecclesiæ administratio transit in Capitulum, quoadusque aliter disponat Sedes Apostolica Cap. *Si Episcopus supplen. neglig. Prælat. in 6.* quæ tamen vera sunt si carcer Episcopi sit adeo arctus, ut Episcopum suum nequidem per litteras adire Diœcesani valeant. *ibid. §. 11.*

Episcopis ex constitutione Pontificis incipiente *Firmandis* Bull. *Tom. 1. num. 109.* fas est in Ecclesia Parochiali a Regularibus administrata in Pastorali visitatione inspicere Altare illud, in quo Tabernaculum SS. Eucharistiæ tenetur; item Fontem Baptisterii, confessionale Parochi, pulpitum e quo Parochus jus habet annuntiandi verbi Dei, sacrarium, in quo servatur sacra supellex ad sacramenta ministranda, sepulchrum, Cœmeterium Parochiæ. Turrim etiam campanariam, si adsint Campanæ ad Parochiam spectantes. Ac demum sacra vasa, in quibus particulæ consecratæ servantur, vel sacra olea Baptismi, & Extremæ Unctionis, demum pilam aquæ benedictæ.

Episcopi, quibus usque modo concessa est facultas impertiendi benedictionem cum Indulgentia plenaria fidelibus in mortis articulo constitutis, uti ea possunt non tantum

ad certum tempus, quemadmodum limitatur ia Brevibus ab illis impetrata, sed quandiu in Diœcesi, cujus intuisu illam obtinuerunt, permanserint. Habent etiam facultatem subdelegandi alios pios Sacerdotes quotquot judicaverint opportunos, ut ipsis Episcopis impeditis eandem iadulgentiam conferant. Subdelegati veto ea facultate ad se atansmissa uti possunt pro tota Diœcesi, vel territorio, cui destinati sunt, quoadusque ia hoc munere perseveraat, etiamsi Episcopus delegans obierit. Demum facultates istæ deinceps concedentur perpetuæ omnibus, & singulis Episcopis, qui literas ea de te petierint, quam etiam facultatem obtinebunt Prælati inferiores, territorium separatum habentes cum vera qualitate *Nullius*, & activa jurisdictionoin Clerum, & populum. Ita sancit Pontifex sua Constitutiooe. *Pia Mater*, adita anno 1747. nonia Aprilia, in qua etiam Ritum bujus benedictionis præbet. Bull. *Tom. II. num.* 34.

Episcopus in sua Synodo aon potest quidem definire quæstioaes de Fide, sed prohibere potest errores jam ab Ecclesia proscriptos, ut ex Gonzalez in Cap. *Vestra* deducitur. *Synod. Diœces. Lib. 6. Cap.* 4. §. 7.

Episcopis in Synodo fas est non quidam rem aliquam inter DD. controversam definire; sed praxia prohibere, uti e. g. noo licet illis pronuntiare, utrum jejunii essentia in abstinentia a carnibus tota consistat; sed etiam ante Bullam Benedicti XVI. jut illis fuit injungere, ot qui dispensatiooem ad carnes diebns jejunii vescendas obtinuerans, unicam comestionem servatent. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 3. §. 5.

Episcopo ex epicheie fas est aliquando in iis præsertim, quæ dilationem non patiuntur, nec facile Summns Pontifex consuli potast, circa jus commune relaxare, ut decisum a Sacta Congregatione Concilii refertur. *De Synod. Diœceses. Lib. 7. Cap.* 71 §. 1. Id tamen aonnisi in speciali rerum articulo, aeque ea de te statutum universale concedere potest, ut ex communi DD. *Ibid* §. 2.

Ad Diœcesanum Episcopum pertinet Ecclesias consecrare, eiqua fas est id muneris demandare alteri Episcopo, minime vero Prebytero etiam cum oleis ad ipso Episcopo benedictia. Ita ex DD. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 15. §. 2. *nov. edit.*

Coasecratas insuper Ecclesias, atque pollutas nemo præter Episcopum Diœccsanum reconciliare potest, nec fas est id muneris demandare Presbytero quanquam cum aqne ab Episcopo benedicta. Si tamen Ecclesia non fuerit consecrata, sed tantum benedicta, facultes dari potest, ut per simplicem sacerdotem adhibite tentum aqua lustrali, Ecclesia pollute teconcilietur. *ibid.*

Episcopo curandum est, ut Legata pia impleantur, quod præstare ipse potest, etiamsi probibitus fuisset e Testatore; ut ex Cap. *Tua nobis de Testam.*

Quod si Testator executorem reliquerit sui Legati, & ei io casu quod segniter agat, alterum substituat, tunc Episcopus, si subdelegatus etiam segniter egerit, curam ejus exequendi ie se suscipere debet; quod valet etiam in omnibus piis dispositioeibus, tam in ultime voluntate factis, quam inter vivos, ut ex Tridentino *Sess.* 22. *de Ref. Cap.* 8. valet etiam non solum pro Episcopia, sed etiam pro Prælatis inferioribus, habentibus territorium seperatum, & jurisdictionem quasi Episcopalem. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap. ult.* §. 1. & 2. *nov. edit.*; valet etiam pro Vicario Cepitulari sede Vacante, ut Legato de Missis statuit Sacra Congregatio. *Ibid.* §. 2.

Fabrica S. Petri in Vaticano in locis suæ auctoritati subjectis (non eoim suet omnia) noe se immiscet jurisdictiooi Episcoporum in ordine ad Legata Pia, & Missarum onere, nisi post aonum ab obitu Testatoris, quo anno elapso piarum voluntatum executiooi se immisces, etiamsi judicium cœptum, eb Episcopo terminatum non fuerit, ut ex DD. & coestat. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap. ult.* §. 3. *nov. edit.*

EUCHARISTIA.

De frequentie SS. Commueioaia, quibus concedenda sit quotidiene, quibus aliquanto rarius nibil innovandum supra Decretum Ionocentii XI. die 12. Februarii 1679. Omnie scilicet referenda esse docti, & prudentis Confessarii iudicio. Inferri tamen ex eodem Decreto licet frequentem accessum denegandum esse iis, qui in gravia peccata sæpe labuntur, oec de emendatione suet solliciti, sicut nec tam sæpe iis, quorum cum voluntat sit a gravibus aversa, venialibus temen tenacius inhæreot. *Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 12. §. 9. *Vide Tract.* 10. *Distinct.* 3. *num.* 50. *& seqq.*

Eucharistiam une tantum die Paschatis Resurrectionia distribuere secularibus vatitum est Regularibus ie suis Ecclesiis, cæteris vero Paschalibus diebus id possunt citra ullam prohibitionem. Ite ie *T. de Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 42. §. 3.

Paschale tempus, intra cujus spatium satisfieri potest præcepto ab Eugenio IV. sua constitutione *Fide digna* definitum est, a Dominica Palmatum usque ad Dominicam in Albis, nec licet Episcopo, etiam in Synodo tempus illud latius prorogare. *De Synod. Diœces. Lib. 7. cap.* 69. §. 9.

Paschali præcepto de Eucharistia sumenda in Parochiali Ecclesia non satisfit recipiendo illam in Ecclesia Metropolitana, ut ex Decretis S. Congregationia firmat De Lugo *Resp. Moral. Lib.* 1. *Dub.* 55. Ita *Instit. Eccles.* 18. §. 12.

Qui præcepto Paschali de Eucharistia sumenda non satisfecit tempore apto, etiam post illud tenetur, & cogi potest pœnis ad Eucharistiam sumendam. *Instit. Eccl.* 45. §. 15. *Vide Reiffenstuel ibid. num.* 37. *& seqq.*

Famuli, & famulæ sæculares inservientes Monasteriis sæcularium utriusque sexus, atiamsi habitent in atriis Monasteriorum muro circumvallatis; tenentur communionem Paschalem ia Ecclesia Parochiali, intra cujns fines situm est Monasterium, recipere; ut ex Decreto Sacræ Congregationis sæpius decisum est; neque enim habitationes illæ sunt intra septa, ac domos Monasteriorum, quod requiritur a Tridentino, ut famuli eximantur a Parœcia. *Instit. Eccles.* 55. §. 7. & 8.

Sacerdoter Missam eclebrantes non teneatur præcepto Paschali satisfacere in sua Parœcia, si tamen raro intra annum celebrant, acc voluat, seu possunt celebrare Minam in Paschate, teneatur tunc communicare in Parœcia. *Ibid.*

Peccatori occulto publice Eucharistiam petenti non est deneganda, cum jus aaturale ad famam id expostulet. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 11. §. 4. *nov. edit.*

Occulte vero petenti & noto, Sacerdoti aliunde quam ex Confessione, tuto negatur. Si vero pariter aliunde & simul etiam ex confessione sciat, exprimere debet Sacerdos, se habere ejus peccati scientiam ex certo loco, non tamea nominato eo, a quo scit, si sub arcani naturalis sigillo id acceperit. Si vero noverit rem tantum ex Confessione perinde se gerat, ac si nesciverit, cum id exigat arctissimum Confessionis sigillum. *Instit. Eccles.* 89. §. 2.

Publicur peccator publice petens reppellendus est. Publicus vero dicitur non ille tantummodo, qui talir decleratus est a Judice, sed etiam qui per evidentiam facti quæ nulla possit tergiversatione cœlari, talis habetur. *Ibid.* §. 8. *& De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 20. §. 4.

Eucharistiæ sumptionem præcedere debet jejunium naturale a media nocte præcedenti cœptum. Nec refert si post cibum sumptum ante mediam noctem nullus somnus ceptus sit, nec cibus concoctus ente sacram Communionem. Porro jejunium istud fraegitur etiam parvitate materiæ; quare nec eblutio sumpte post celebratam Missam admittenda ab eo est, qui eo die alias Missas celebrare permittitur, uti die Nativitatis Domini, quo in casu, nec licet celebrare & ad daodum ægroto Viaticum; nam præceptum Viatici obligat quando conferri potest juxta ritum Ecclesiæ. Reliquiæ tamen cibi in ore remanentes, si deglutiantur, non frangunt jejunium naturale, ut ex Rubrica Missalis constat. Vicissim si quis antequam somno se dederit parum facchari in os induxerit, quod paulatim liquescens te stomachum delabatur; id utique jejunium istud frangit. Tandem si quis ore gustaret vinum, vel condimentum ad saporem explorandum, & statim expueres, hæc non esset fractio jejunii. *De Missæ Sacrificio Lib. III. toto Cap.* 12.

Vide eundem Tract. 10. *Distinct.* 3. *num.* 30. *& seqq.*

In dubio num quis fregeris jejunium, disputans Theologi, apud quos varii cetua distinguuntur; præstaret tameo abstinere a percipienda communione. *Ibid.* §. 7.

Sacerdos extra Missam Eucharistiam suscepturus stolam e collo suspensam habere debet, uti præcipit Rituale Romanum. Potest vero seipsum suis manibus communicare si absit scandalum, & suppetet causa, quæ perceptionem Sacramenti exigat, nec alius Sacerdos præsto sit. Cause vero est solemnis aliqua Festivitas. *De Sacr. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 27. §. 10.

In Missis Defunctorum Eucharistiam fidelibur administrare non est vetitum, cum Decretum Sac. Congregationis Rituum id prohibens modo aon amplius exhibeatur illud poscentibus, & docti Rituum Sciptores admittant, administreri tuto posse, in quacueque demum Missa, nullo facto discrimine ioter formas in eadem Missa consecratas, & reliquies, quæ io Taberaaculo asserveatur. *Ibid. Cap.* 18. §. 12.

Nocte Natalis Domini ex Decretir S. Rituum Congregationia vetitum est ministrari in Missa sacram communionem fidelibus adstantibus; quin nec sacerdos eadem nocte aliar duar Missas celebrare permittitur. *Ibid.* §. 13.

Feria VI. in Parasceve, & Sabbato sancto nollus, nisi ad Viaticum est communicandus, ut ex consuetudioe omnium Ecclesiarum certum est. *Ibid.* §. 14.

Sacerdos io peccato mortali ministrans Eucharistiam graviter offendit in reverentiam tanti Sacramenti. Ex quo fit, ut qui recipit ab illo Sacramentum scienter, peccato eius communicet, quæ est animadversio S. Thomæ *Ibid.*

Cap. 19. §. 2. Ex quo infertur peccare illum graviter, qui sacramentum suscipit a Sacerdote Schismatico, vel excommunicato, ex eo quod ejus peccato communicat. *Ibid.* §. 3.

An unico peccato peccet Sacerdos, qui lethali peccato infectus pluribus Sacramentum Eucharistiæ administrat, dissident inter se DD., alii enim unicum agnoscunt, quando per continuatam actionem pluribus ministrat, alii totidem peccata multiplicant, quot sunt fideles. *Ibid* §. 3.

Non licet uni ex fidelibus plures particulas, vel majoris moduli hostiam præbere, quod vetuit Sacra Congregatio Concilii Decreto approbato ab Innocentio XI. die 12. Februarii 1679. *ibid.*

Peccatori parato recipere in peccato Sacramentum non licet offerre hostiam non consecratam pro consecrata, ob periculum Idololatriæ, tum respectu suscipientis, tum adstantium. *ibid. Cap.* 20. §. 4.

Purgatio quæ olim fiebat per Eucharistiam, qua Sacerdos Fideli communicaturo denunciabat, Corpus Christi futurum illi ad probationem, licet forte non contineat tentationem Dei, ut non male ratiocinatur Vasquez, hodie tamen cum abrogata fuerit per Text. ex Cap. *Ex Tuarum* in usum revocari non potest. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 20 §. 3.

Consuetudo Eucharistiam negandi reis ad mortem damnatis, ubi invaluit, neque probatur, neque refellitur, sed ubi invaluit contraria, utique retinenda est; aliquid tamen temporis interponendum est inter communionem & mortem, quo species Eucharisticæ consumantur. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *cap.* 20. §. 6.

Si alicujus Sacerdotis negligentia aliquid Eucharistiæ in terram deciderit, rubricæ Missalis servandæ sunt; quanquam fatendum est canonicas pœnas obsolevisse. Si vero fragmentum aliquod in fœminæ pectus deciderit, præstat ut fœmina sua ipsa manibus levatum in os injiciat. *ibid.* §. 7.

Parochus Eucharistiam deferens, vel cadaver associans, si impeditus sit transire per viam publicam, jus habet transeundi per agrum alienum, nec impediri potest a domino; id enim jure communi concessum est cuilibet de populo. *Institut. Eccles.* 89. §. 2.

Si quis Sacerdos ægrotus viaticum suscipere vellet manibus suis, atque in os suum inferre non renuente Sacerdote, damnari non mereretur. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *cap.* 13. *cap.* 19. §. 27. *nov. edit.*

Si quis Episcopus veter ne in Missa in hoc, vel illo altari celebranda Eucharistia adstantibus ministretur, parendum illi esse, nec turbæ ciendæ. Encyclica *die* 12. *Novembris Ann.* 1742., & *de Sacrif. Miss. Lib.* 2. *Cap.* 22. §. 17.

Si quis surripiat hostiam, vel particulas e tabernaculo, vel e sacra pixide, vel ex Ostensorio, & extractam asportet, id sufficere censetur pro asserendo furto hostiæ consecratæ, quare reo competet demonstrare non esse consecratas. Ita in Bulla Ab Augustissimo Bull. *Tom.* I. *num.* 43.

Eo ipso autem quod quis id sacrilegii egerit præsumitur uti voluisse ad malum finem; quæ pariter præsumptio valet contra eum qui in actu communionis, vel post illum a suo, vel alieno ore extractam particulam asportaverit. *ibid.*

Rei hujus sacrilegii etiam pro prima vice tradendi sunt brachio sæculari, præcedente in Ecclesiasticis degradatione reali. *ibid.*

Si quis mane sumpserit Eucharistiam, vesperi vero deeidat in lethalem morbum, integrum erit Parocho, si vel illum denuo communicet eadem die, sive abstineat, nec potest ab Episcopo ad utrumlibet adigi. *Synod. Diœces. cap.* 11.

Quoad Eucharistiam pueris administrandam recte admonet Pontifex non eandem desiderari ætatem in pueris in mortis articulo versantibus, quæ in iis qui recte valent. In morituris judicio Parochi permittendum est, qui diligenti examine investiget, num tanta polleant perspicacia, ut Christum sub speciebus Sacramentalibus firmiter credant, & adorent. *De Synod. Diœces. cap.* 12. §. 3.

Recte valentes potiri debent majori judicii firmitate, ut debita religione, & reverentia ad Sacramentum accedant; quæ plerumque firmitas advenire solet annum decimum inter & decimum quartum ætatis. *Ibid.* §. 2.

Extreme ægrotantibus, eodem periculo mortis diutius perseverante potest, & debet semel, iterum, tertio Viaticum conferri petente maxime ægroto; sed quoties, & quantum temporis intercedere necesse sit inter unam, & alteram communionem nihil definiendum Pontifex censet. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *cap.* 12. § 4.

Eucharistiam in Oratoriis privatis administrare, quamvis multi vetitum non esse credunt; tamen consonans praxis, quæ Romæ obtinet, vetat in Diœcesi Bononiensi. *Institut. Eccles.* 34. §. 12.

Sacerdotes omnes cujuscunque sint Collegiatæ tenentur Feria V. in Cœna Domini Sacramentum SS. Eucharistiæ recipere e manibus celebrantis, ut edicunt Decreta plura Sacræ Congregationis apud Bifsum V. *Communio* num. 383. *Institut. Eccles.* 38. §. 10.

EUNUCHUS.

Nemo abscissionem potest in se permittere, nisi de consilio medici ad servandam vitam; & quanquam Theologi quidam admittunt, ut possit quis in evirationem suam consentire ad vocis suavitatem servandam, ut dulcius in Ecclesia canat, atque inde victum sibi honestum procurare possit; adhuc tamen Theologorum id negantium opinio communius obtinuit. Disputant vero Canonistæ num ex vi capitis *Significavit* sub titulo *de corpore vitiatis* Sacerdos, qui id in se commiserit possit munus Diaconi, aut Subdiaconi in Missa exercere; certum est, ex vi ejusdem capitis, Sacerdotem illum posse benedicere, Sacramenta Baptismi, Pœnitentiæ, ac Extremæ Unctionis administrare de licentia Episcopi: constat tamen eunuchum hujusmodi incurrere notam irregularitatis, nec Episcopo inesse facultatem, ut det licentiam se evirandi. *De Synod. Diœces. Lib.* 11. *Cap.* 7. §. 4. & 5. *nov. edit.*

EXAMINATORES.

Examinatores, si in Synodo fuerint designati tantum nomine Officii, uti sunt e. g. Prior S. Dominici, non ex hoc intelligitur quod successor in eodem munere habendus sit ut Examinator Synodalis, nam est electa industria personæ. *De Synod. Diœces. Lib.* 4. *Cap.* 7. §. 5.

Electi in Synodo Examinatores, si interim ante novam Synodum decedant, tunc si saltem sex remaneant, qui numerus de necessitate est ex definitione Tridentini, tunc non possunt alii in eorum locum substitui ab Episcopo. Si minores sint numero, tunc suffici possunt alii usque ad sex ab Episcopo quidem, approbante Capitulo. *Ibid.* §. 7. Qui tamen Examinatores suffecti cessant elapso anno, si interim Synodus non celebretur, ut ex Decreto Clementis VIII. In hoc casu quo Synodus post annum a priori Synodo non celebretur, tunc si non supersint saltem sex in priori Synodo designati, omnium etiam superstitum munus cessat. Quare tunc necesse est ut si post annum concursus ad vacantes Parochiales instituendus sit, petatur a S. Congregatione facultas, ut novi Examinatores extra Synodum deputentur, quæ facultas si obtineatur, uti semper obtinetur, tunc Episcopus debet quos designavit proponere Capitulo a majore ejusdem parte approbandos. Capitulum vero tenetur illos approbare si habeant qualitates a Tridentino requisitas. *Ibid. num.* 10.

Examinatores congruentius suffragia ferunt palam communicando secum invicem, tum indicendo Notario hunc, vel illum esse approbatum. In quam sententiam, quæ est Fagnani inclinat Pontifex in *Synodo Diœcesana Lib.* 4. *Cap.* 8. §. 4.

In judicio Examinatorum nulla fert suffragia Episcopus, vel Vicarius loco Episcopi præsidens, nisi in casu paritatis votorum, aut si sint singularia; tunc enim potest Episcopus quibus censuerit partibus accedere, sed hoc præstare debet tunc coram iisdem Examinatoribus. Ita ex Garcia. *Ibid.* §. 5.

EXCOMMUNICATIO.

A quibuscumque censuris excommunicationis, suspensionis, & interdicti etiam contentis in Bulla Cœnæ Domini absolvere potest major Pœnitentiarius, Regulares quidem in utroque foro, reliquos vero in foro conscientiæ tantum; quanquam & illos potest absolvere in utroque foro in censuris publicis latis a jure, Apostolicæ Sedi reservatis, & etiam nominatim declaratis, vel latis nominatim ab homine, si expiraverit jurisdictio Judicis delegati, a quo latæ fuerunt, vel quando absolutio remissa fuerit ad Romanum Pontificem, vel quando proprios Judices adire rei non possunt. Obligandi sunt tamen rei illi, ut satisfaciant parti, alioquin recidunt in eandem censuram. Si vero hæc satisfactio a parte recusetur, tunc major Pœnitentiarius illi praescribat hanc satisfactionem, qua a parte recusata, nihil ultra agendum est. Bulla *Pastor Bonus* Bull. *Tom.* I. *num.* 95. §. 7.

Si Episcopus excommunicationem aliquam tulerit per legem generalem incurrendam a transgressoribus, declaretque illos statim fore evitandos, licet publice, ac nominatim denuntiati non sint, quia facti notorietate dignoscitur illos in excommunicationem incidisse, excommunicatio ista nequaquam sustinetur, cum repugnet Constitutioni Martini V. *Ad evitanda*, quidquid in oppositum sentiat Fagnanus in Cap. *Quod a Prædecessore num.* 55. *de Schismat.* De Synod. Diœces. *Lib.* 7. *Cap.* 68. §. 4.

Excommunicatio in Bulla Cœnæ, qua vetatur fidelibus deferre arma &c. ad Turcas, non afficit fideles Turcarum imperio subjectos, qui imperantibus illis arma suppeditant, alio transvehunt, dummodo id peragant a moto ani-

animo iniquo nocendi fidelibus. *De Synod. Diœcef. Lib.* 13. *cap.* 20. §. 6. *nov. edit.*

Ad postulata Episcoporum Albanensium rescriptum fuit a Congregatione de Propaganda Fide, mandante Pontifice, ne inquietarent fideles, si navibus suis ad Turcas nullo bello inter Christianos, & Turcas furente, transvehant sclopos majores, aut minores, sarissas, gladios, plumbeas glandes, nitratum pulverem, chalybem, ferrum, aurichalcum, æs, funes, & alia ad naves bellicas instruendas idonea, adhibito tamen modo quoad numerum, & quantitatem, ut fieri ab illis solebat. Firmam tamen voluit prohibitionem transvehendi vel pacis tempore, vel belli mortaria, incendiarias pilas, tormenta bellica majora, plumbeos, aut ferreos majoris moduli globos, ipsosque sclopos ingenti numero. Quæ tamen facultas illis facta est, quia non aliter possunt victum sibi comparare, atrocesque persecutiones evitare. *ibid.* §. 7.

De excommunicatione vide Reiffenstuel T. 2. *Tract.* 53. *Distin.* 2. *a num.* 5. *ad num.* 75. *juncta Append.*

E X E M P T I O.

Exemptio Ecclesiastici a jurisdictione sui Episcopi non conceditur a Congregatione nisi evidenter probetur sævities contra se exercita, aut justus timor ne exerceatur; & nec tunc nisi prius audito Ordinario, ipsoque fraterne admonito, ut mitius agat. *De Synod. Diœcef. Lib.* 13. *Cap.* 50. §. 30. *nov. edit.*

Tunc autem plerumque nihil fit aliud nisi ut prohibeatur Ordinarius, ne procedat ad censuras, carcerationem &c. nisi prius obtenta a Congregatione, vel a Metropolitano facultate. Imo si reus in fragranti crimine deprehendatur; tunc non intelligitur subtracta facultas Ordinario procedendi adversus delinquentem, ut ex Decreto S. Congregationis. *ibid.*

E X E Q U I Æ.

Si testator jusserit sepulturæ mandari corpus suum sine precibus, & psalmis, & missis, associatione Clericorum, candelis ardentibus, ejus voluntas non est attendenda, ut decidit S. Rota coram Molines in Romana Funeralium *die* 15. *Junii* 1669. *Institut. Eccles.* 36. §. 22.

Clemens XI. mandavit in edicto legendo in ejus Bullario pag. 317., ut in associatione funeris cujuscumque serventur leges Ritualis Romani in tit. *De Exequiis* §. *Constituto tempore*. Fieri tamen potest, ut in aliquo singulari rerum articulo cadaver deferendum sit aliter quam præscribat Rituale; quod tamen fieri non debet absque Episcopi scientia, uti ex gr. Si deferendum sit Cadaver in curru tecto, quod sæpe alias prohibuit Sacra Congregatio apud Petra in *Constit. Apostolic. Tom.* 2. *Num.* 10.

Parochi associantes funus ad Ecclesiam Regularium arceri non possunt ab ingressu Ecclesiæ illius cum cruce, & Stola, ut ex Bulla *Pretiosus* Benedicti XIII. *ibid.* §. 26.

Cadavera Sacerdotum, Diaconorum, & Subdiaconorum exponi non possunt in Ecclesia, alia indura veste, quam Sacra sui Ordinis, ut ex Decreto Clementis XI. *ibid.*

E X O R C I S M U S.

Non licet Regularibus, contradicente Episcopo, exorcizare in propriis Ecclesiis. Encyclica ad Episcopos Poloniæ *Magno cum animi* Bull. *Tom. III. num.* 48.

FXPOSITIO SS. SACRAMENTI.

Expositio SS. Sacramenti permitti non debet, nisi ex publica causa ab Ordinario approbata, etiamsi Ecclesia sit Regularium, quod ex Tridentino *Sess.* 21. *Cap.* 8. evincit, & statuit S. Congregatio Concilii. Quanquam ex causa privata licet Regularibus in propriis Ecclesiis exponere Sacramentum, dummodo non extrahatur e Tabernaculo, & Hostia sit velata, ut ex pluribus S. Congregationis Decretis firmatur. *Institut. Eccles.* 30. §. 11. & 12.

Reprobatur apud frequentes scriptores usus exponendi palam SS. Eucharistiam in festis Sanctorum. *ibid.* §. 15.

Si exponatur SS. Sacramentum intra Tabernaculum apertum, & in Pixide tecta, sex saltem candelæ ardere debent ex sensu S. Congregationis. *ibid.* §. 21.

Verum si extra Tabernaculum id fiat in Ostensorio velato, tunc saltem duodecim candelæ ardentes apponendæ. *ibid.* §. 23.

De Expositione SS. Sacramenti vide Reiffenstuel tractantem Tom. II. Tract. 6. *Distinct.* 8. *post num.* 43. *nec non Append. II. Addit. III.*

EXTREMA UNCTIO.

Extremam Unctionem verum esse novæ legis Sacramentum a Christo Domino institutum, per Apostolum Jacobum fidelibus commendatum, & promulgatum Tridentini PP. definiverunt. Materia ejus remota est oleum ex olivarum baccis expressum, nulli alteri materiæ saltem ex perpetuo usu Ecclesiæ immixtum; quæ tamen materia si in parva quantitate fuerit, adeo ut non destruat olei speciem, validitati Sacramenti nequaquam officit. Debet vero oleum istud Episcopali benedictione ante sacrari, ut ex antiquissima PP. traditione colligitur. Ita tamen ab Episcopo esse illud oleum benedictum oportet, ut nihilo secius possit ex commissione, sive expressa, sive tacita Romani Pontificis a simplici Sacerdote consecrari, ut ex more vetustissimo Ecclesiæ Orientalis eruitur, ita docet Pontifex in *Tractatu de Synod. Diœcef. Lib.* 7. *Cap.* 16.

Unctionis Extremæ forma in Rituali Romano expressa, est deprecativa; nunquam tamen definitum est ab Ecclesia, an hæc ita necessaria sit, ut non æque ad Sacramenti validitatem sufficiat, si indicativo modo concipiatur; satis enim constat formam illam expressis verbis nequaquam institutam fuisse. Constat tamen aliter quam in Rituali exhibeatur, proferri absque gravi flagitio privata auctoritate non posse.

Partes ungendæ aliæ quidem necessariæ sunt, ut Sacramentum fiat; aliæ necessitate, uti vocant præcepti; aliæ vero ratione aliqua suadente tuto omittuntur. Ex his postremis sunt pedum, & renum unctio; hæc enim in fœminis omittitur; illa vero cum gravi incommodo præteriri potest. Ceteræ quinque sensuum unctiones saltem ex præcepto adhibendæ sunt; num vero singulæ ita sint necessariæ, ut absque illis Sacramentum non constitat, alii aliter disputant. Si necessitas urgeat, ægri, qui mox decessurus timetur, unicus sensus ungendus est, ea pronuntiata forma, quam Rituale in his rerum eventibus assignat, caput tamen præferandum. *De Synod. Diœc. Lib.* 7 *Cap.* 18.

Sacramenti hujus ministros esse Sacerdotes nemo, qui fidem Christi profitetur, negaverit, ita definiente Tridentino *Sess.* 14. *Cap.* 4. Quanquam vero conferri a pluribus simul Sacerdotibus valeat, modo tamen singuli suum diversum sensum cum forma eidem debita inungant: usus tamen jam inde a pluribus sæculis in Latinam Ecclesiam invectus extra articulum necessitatis fert, ut unus tantummodo sacro oleo liniat, totumque perficiat Sacramentum, cui mori citra lethalem culpam se non conformare nemo potest. *De Synod. Diœcef. Lib.* 7. *cap.* 9. §. 5. Laudabile tamen fuerit si dum res sacra peragitur plures adsistant Sacerdotes, vel saltem probi viri, *ut oratio totius Ecclesiæ* ad effectum hujus Sacramenti coadjuvet, quæ verba sunt S. Thomæ *Cap.* 43. *Lib.* 4. *Contra Gentes*. *ibid.* §. 5.

Ministrare illud Sacramentum valide omnes Sacerdotes possunt; uni tamen Parocho de jure competit; cum sit ejus Minister Ordinarius. Alii si id audeant absque Parochi facultate contra statutum in Catechismo Romano peccant. Quinimo Religiosi ægrotum ungentes, minime a Parocho petita venia, præter gravis culpæ reatum, in excommunicationem incidunt Apostolicæ Sedi reservatam *in Clementina* 1. *de Privilegiis*: excluso tamen necessitatis articulo, in quo actum charitatis non auctoritatis abusum exercent. Hæc dicta sint de Latinis Sacerdotibus, cum de Græcis alia sit ratio; nam apud illos mos est, nec a Romanis Pontificibus improbatus, ut in hoc Sacramento conferendo septem Sacerdotes, vel saltem tres præsto sint. *ibid.* §. 8.

Unguntur vero fideles tali morbo laborantes, unde peritorum judicio mors proxime secutura prudenter timeatur; quare denegandum est iis, quibus certum adest vitæ periculum, puta mare transgressuris, prælium inituris, ultimo supplicio afficiendis; cum hoc illis desit, quod morbo periculoso laborent. Hoc vero morbi gravis periculum ita necessarium est, ut sanis collatum Sacramentum, vel nullum sit, vel illicitum. Neque urget Græcorum consuetudo ungendi bene valentes; nam si id agant rati se conferre verum Sacramentum, increpandi acriter sunt, & prohibendi; sicut tunc etiam cum ut apud illos interdum fit, loco satisfactionis per Confessarios imponendæ, pœnitentes inungunt. *ibid. Cap.* 20. *per totum*.

Providendum est tamen a Parocho, ne in hoc Sacramento administrando supremum vitæ articulum expectet; sed maturius id agat, cum æger nondum sensibus destitutus, precibus Sacerdotis suas etiam adjungere valet. Providendum illi est etiam, ne hoc Sacramentum, quanquam non est de præcepto, petentibus deneget; id enim si vel ille negaret, vel non offerret, gravem culpam committeret. Quin nec desunt plures, qui opinentur ægrotum negantem recipere sacram unctionem, reum haberi lethalis culpæ, cum ex contemptu Sacramenti id renuere merito censeri possit. *ibid. Cap.* 22.

Pueris ante usum rationis ex perpetua Ecclesiæ doctrina non datur, quanquam, ut id licite fiat, ætas illa firmior expectanda non est, qua Sacramenti Pœnitentiæ capaces censetur. Pueris accensendi sunt etiam perpetuo amentes, & furiosi, quibus constans fuit per totam vitam amentia. Constans inquam, nam si adulti usum rationis

ali-

aliquando obtinuerunt, cum inciderunt in amentiam, cum aliquid criminis committere potuerint, utique inungendi sunt. *ibid. cap.* 21.

Sed quid si subita vi morbi correpti in amentiam incidant, ut petere Sacramentum minime valuerint? Eos profecto hoc Sacramento juvari oportet, si præsertim sensibus destituti, aliorum sacramentorum remedio juvare se non possint. *ibidem cap.* 21. *per totum*.

Ordo in hoc Sacramento conferendo quanquam non idem fuerit semper in tota Ecclesia, cum alii statim post Sacramentalem absolutionem ante Viaticum ægrotos inunxerint; alii post Viaticum: cum tamen Ecclesiæ Romanæ disciplina in Cathechismo Concilii Tridentini expressa postremam hanc agendi rationem servaverit, æquitatis ratio postulat, ut ab ea non recedatur. *ibid. cap.* 23.

Eodem morbo, & periculo perseverante repetere Sacramentum istud non licet; si vero morbi vis ita remiserit, ut recessisse periculum mortis videatur, iterumque recrudescat, & novum mortis periculum urgeat, tunc iterum unctio peragenda est. *ibid.* In dubio tamen num morbi status sit mutatus, seu num idem perseveret, expedit ut ad Sacramenti iterationem Parochus propendeat. *ibid.*

Peccat graviter ille, qui tamdiu differt Extremam Unctionem conferre *cum jam ægrotas omnis salutis spe, vita, & sensibus carere incipiat*. Verba hæc sunt Cathechismi Romani de Extrem. Unct. *ibid.* §. 18.

An teneatur Parochus Sacramentum hoc administrare peste laborantibus dictum est V. *Parochus*. An valeat si instrumento, nempe pennicillo inungatur corpus ægroti peste infecti, nihil deciditur; asseritur tamen ritum in Ecclesia hucusque fuisse inusitatum. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *cap.* 19. §. 27. *nov. Edit.*

De hoc Sacramento agitur Tom. II. tract. 14. *distinct.* 2. *fere per totum*.

F E S T I   D I E S.

Opera servilia diebus festis prohibentur, ne ruralibus quidem exceptis. Conceduntur tamen, si urgeat vera, & non affectata necessitas. Affectata vero illa diceretur, in qua opera, quæ diebus præcedentibus fieri possent, ad diem festam transferreatur. Petenda est tamen a Superiore facultas, si quid insurgat necessitatis. Hanc vero facultatem dare solet Episcopus Parochis ruralibus in ordine ad opera agrestia, qualia se haberent oneratio plaustrorum, collectio frugum, & fructuum, herbam secare, colligere fœnum, quando periculum imminet veræ tempestatis, vel quando die sequenti transferenda sunt in Civitatem, nec posset id commode differri. *Instit. Eccles.* 55. §. 33. &c.

Molitores non possunt molitioni incumbere, etiamsi molendinum aqua, seu jumentis, seu vento volvatur; non possunt inquam seclusa consuetudine, vel necessitate; quæ necessitas si adsit, in Diœcesi Bononiensi facultas non a Parocho, sed a Curia Archiepiscopali conceditur. *ibid.* §. 37.

Piscatio inter opera servilia, die festa vetita referenda est; si tamen necessitas urgeat piscandi, eo quod statis annis diebus fiat transitus piscium, quo elapso temporis articulo piscatio eorum nulla fieret, tunc pauperioribus piscatoribus datum est, ut operi illi incumbere possint, dummodo id non præstent diebus Nativitatis Domini, Epiphaniæ, Paschatis, Ascensionis, Pentecostes, & Corporis Christi, juxta ac olim concessum fuit Trevirensibus ab Allexandro III. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 18. §. 10. *nov. edit.*

Vide Tom. I. Tract. 10. *Distinct.* 1. *in tribus Additionibus post num.* 18. 32. & 53.

F I D E S.

Actus Fidei, Spei, & Charitatis debent per accidens elici, cum aliqua tentatione urgemur, nec illam superare valemus, nisi efficacia illorum actuum. *Institut. Eccles.* 72. §. 20.

Non sufficit ad implenda tria ista præcepta, seu Charitas virtualis, quæ in obsequendo divinis præceptis exercetur, nec etiam fides virtualis, ut ex pluribus damnatis propositionibus firmatur. *Institut. Eccles.* 72. §. 20.

Si quis diuturno satis tempore negligit elicere actus Fidei, Spei, & Charitatis illum versari in periculo æternæ salutis firmatur. *ibid.* §. 21.

Vide Tom. I. Tract. 4. *Distinct.* 2. *num.* 27. 28. 29. & 32.

Non licet Christianis degentibus sub Turcarum imperio, vel Turcis, qui ibidem agentes convertuntur ad fidem Turcica sibi nomina, vel retinere, vel imponere; hoc enim pertinet ad externam Fidei professionem, Constit. *Inter omnigenas* ad incolas Regni Serviæ, & finitimarum regionum; & Congregatio universalis Inquisitionis in rescripto ad postulata Episcoporum Albanensium idem edixit. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 20. §. 9. *novæ edit.*

Christiani ad Turcas apostatantes, deinde redeuntes ad Fidem, tenentur coram fidelibus publice abjurare apostasiam; at coram infidelibus non est necessarium, sed sufficit, ut coram ipsis abstineant ab actibus infidelitatis, deponant vestem protestativam falsæ Religionis; & curent, ut successu temporis infideles agnoscant vel ab ipsis, vel ab aliis eorum abjurationem, etiam cum periculo vitæ. Ita ex Decreto S. Inquisitionis. *ibid.* §. 17. At in Decreto servato in Archivio S. Inquisitionis non legitur hoc additamentum: *curent ut successu temporis &c.* quare ad id non esse obligandos fideles additur. *ibid.* §. 18.

G R Æ C I.

Græci in Italia degentes ordinem suscipere non possunt nisi ab Episcopo Græco Romæ constituto, sive ab altero Græco Episcopo in Calabria in Oppido S. Benedicti Ullani Bisimianensis Diœcesis, ut ex Constit. Clementis VIII. 34. quam & Benedictus XIV. confirmavit Bulla 57. *Tom. I. De Synod. Diœces. Cap.* 52. *nov. edit.*

Quanquam vero habent aliquando Vicarios suos Apostolicos ex Græcis adsignatos, adhuc tamen & Vicarius, & cæteri Græci omnimode jurisdictioni Latinorum Episcoporum subsunt. *ibid.* §. 8.

H Æ R E T I C I.

Hæretici occulti absolvi possunt in foro conscientiæ a majori Pœnitentiario, vel de ejus mandato. Occulti vero sunt, qui etsi hæresim suam extrinsecis actibus manifestarunt, nemo tamen illos vidit. Ita in Bulla *Pastor bonus* Bull. *Tom. I. num.* 95. §. 9.

Potest etiam major Pœnitentiarius in foro conscientiæ absolvere publicos hæreticos, seu apostatas a fide, quando necesse non est complices denuntiare, illis nempe mortuis, sive degentibus in locis palam infectis; non vero si illi vivant, ubi Inquisitionis officium viget. *ibid.*

Principes, vel qui Vicario nomine statui præsunt, Dominia, & Respublicæ, illarumque administratores, vel qui administrationem habere solent, Episcopi, & Superiores Prælati, in casibus publicis contentis in Bulla Cœnæ Domini, ab illo absolvi nequaquam possunt. *ibid.* §. 11.

Vide Tom. I. Tract. 4. *Distinct.* 4. *Addit. post num.* 37.

Sicut nec ab eo absolvi possunt ab incursa censura omnes quicunque etiam S. R. E. Cardinales, qui vivente Romano Pontifice de alio eligendo, vel excludendo tractaverint, suffragia inierint, ambitusque, aut pactiones fecerint. *ibid.* §. 12.

Nec potest absolvere eos, qui per astrologiam judiciariam per se, vel per alios de statu Reipublicæ Christianæ, sive de vita, & morte Romani Pontificis tunc existentis inquisierint. §. 13.

Denique nec potest in casibus publicis violatæ immunitatis, seu libertatis Ecclesiasticæ, etiam non deductis in judicium §. 14.

Tenetur Episcopus etiam in locis ubi Officium S. Inquisitionis viget sedulo curare, ut creditam sibi Diœcesim ab Hæreticis purget; & si quem repererit; pœnis canonicis punire debet, cavere tamen debet, ne Fidei Inquisitores a suo munere obeundo impediat. Deductum vero hæreticum ad suum Tribunal non minus Episcopus, quam Inquisitor reconciliare possunt Ecclesiæ, & pro utroque foro absolvere. Quin & possunt hæreticum postquam errores suos ejuraverit, ad simplicem Confessarium pro absolutione remittere, quæ tunc data a Confessario in foro Sacramentali absolutio pro foro pariter externo valet. Ita *in Tract. De Synod. Diœceses Lib.* 7. *Cap.* 32. §. 3.

Ab hæresi mere interna, & mentali, nullo exteriori signo manifestata simplex Confessarius absolvere potest; cum hæresis non sit summo Pontifici reservata per censuram adnexam, quæ certe in eo casu nulla est. Potest etiam simplex Confessarius eum absolvere, qui verbo aliquo, vel facto Fidei articulum negaverit, interiori tamen assensu fidem retinuerit, neque enim in ea rerum circumstantia censura alligatetur. Quanquam in foro externo tanquam hæreticus puniretur, & nequidquam obtenderet se in corde fidem retinuisse. *ibid.* §. 24.

Si vero agatur de hæresi externa occulta nondum deducta ad forum Episcopi, olim quidem facultas facta fuit Episcopis a Concilio Tridentino *Sess.* 24. *Cap.* 6. ut per se, non vero per Vicarios suos illam absolverent in foro conscientiæ. Sed cum in Bulla singulis annis publicata reservetur Romano Pontifici absolutio inter cætera etiam ab hæresis crimine, & in ea Bulla derogetur omnibus contrariis Decretis cujusvis Concilii, hinc quæstio agitatur apud Theologos, num hodie pariter Episcopo maneat facultas absolvendi hæreticos in foro conscientiæ, Neganda tamen est illis hæc facultas, nam illis verbis *non obstantibus cujusvis Concilii Decretis*, omnis Concilii Tridentini facultas Episcopis adimitur. Quam in rem multa Congregationis S. Officii, & Congregationis Concilii afferuntur decreta,

ta, adjiciuntur S. Pii V. Gregorii XIII. Clementis VIII. vivæ vocis oracula, ne quid dixerim de propositione inter damnatas ab Alexandro VII.: *Sententia asserens Bullam Cœnæ solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est. anno 1629. 18. Julii in Consistorio S. Congregationis Emm. Cardinalium visa, & tolerata est.* Ingenue quidem fatendum hanc propositionem ideo confixam fuisse ex falsa assertione de approbatione S. Congregationis, quæ nulla fuit. Vix tamen creditur Pontificem adeo se præbuisse sollicitum de ammovenda hac S. Congregationis approbatione ab ea propositione, nisi & eamdem ipsam propositionem improbabilem judicasset. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 32. Sed nec credi potest facultatem hæresis hujusce absolvendæ Gallicanis Episcopis datam esse, quamquam eam sibi multi arrogant, ut multis argumentis *Cap.* 33. evincitur. Quod vero negatur Episcopis negandum etiam est Inquisitoribus Hispaniæ, & Lusitaniæ, quibus si aliqua olim fuit in hanc rem auctoritas, modo ex Bulla Cœnæ sublata est. *ibidem* §. 4.

HOMICIDIUM.

Cum homicidis, & bannitis etiam in casu homicidii voluntarii major Pœnitentiarius potest dispensare, ut Religionem approbatam etiam tanquam Clerici ingredi possint, additis tamen quibusdam clausulis, de quibus Pontifex in sua Bulla *Pastor Bonus* Bull. *Tom. I. num.* 93. §. 17.

JEJUNIUM.

Dispensatio impetrata in Quadragesima vescendi carnibus non continuo deobligat ab unica comestione, quare sic dispensati declarantur ad eam teneri, nec miscere posse *epulas licitas, atque interdictas*. Constitut. *Non ambigimus*. Bullarii *Tom. I. num.* 59.

Hac vero admixtione vetita est comestio carnium cum piscibus. Ita declaravit Pontifex in Epistola ad Archiepiscopum Compostellæ. *Ibid. num.* 89.

In vespertina refectiuncula debent dispensati illi abstinere a carnibus, nec possunt quidquam aliud gustare, quam quod cæteri non dispensati. *ibid.* Debent sicut cæteri horam jejunantibus præscriptam in commessatione servare. *ibid.*

Id quod præscribitur de non miscendis carnibus cum piscibus æque servandum est in Dominicis Quadragesimæ. Utramque hoc præceptum unicæ comestionis, & cavendæ admixtionis carnium cum piscibus urget etiam in jejuniis extra Quadragesimam. *ibid.*

Qui tamen ex dispensatione utuntur ovis, & lacticiniis, a piscibus abstinere non tenentur. *ibid.*

In petendis a Pontifice dispensationibus generalibus a jejunii disciplina pro Oppidis, & Diœcesibus, monentur Episcopi, ne faciles se præbeant, sed prius consulendi medicinæ peritiores, exquirendo ab illis, num morbus sit communis, ita ut nulla ætas libera, & incolumis esse queat, adeoque ad præservationem a morbo multum conducere judicent, si dispensatio a carnibus concedatur, tunc vero illas petant. Alia, quæ servanda ab illis sunt, latius explicat Encyclica *Libentissime &c.* Bull. *Tom. I. num.* 136.

Potum cocholatis die jejunii tolerat Pontifex *Institut. Eccles.* 15. §. 10. Vix tamen admittit majorem longe citatum, nec omnino tolerat sæpius eadem die iterare. *ibid.*

Filios, seu famulos non servare jejunium Quadragesimæ quoad abstinentiam a carnibus eo quod paterfamilias dispensatur, nec potest sufficere sumptibus duplicis mensæ, id non sine maxima abusione admitteretur. *Institut. Eccles.* 15. §. 25.

Vide Tom. I. Tract. 10. *Distinct.* 2. *fere per tot.*

IMMUNITAS LOCALIS.

Ab immunitate locali præter exemptos in Bulla Gregorii XIV. alios etiam adjungendos censuit Benedictus XIII. in Bulla *Ex quo divina*, scilicet sequentes.

I. Impedientes ne quis recurrat ad locum immunem, vel ex eo violenter extrahunt.

II. Interficientes proximum animo præmeditato, ac deliberato.

III. Adulterantes litteras Apostolicas.

IV. Reos furti, seu quid falsi committentes in Monte Pietatis, vel in loco publico, ubi pecuniæ deponantur, vulgo *Banco*; Ex quo crimine arca pecuniaria ita minuatur, ut pœnæ ordinariæ locus sit.

V. Vitiantes, seu abradentes aureas, argenteasque monetas cujuscunque Principis etiam exteri, cursum in eo loco habentes, ubi delictum committitur; vel sic vitiatas monetas scienter ita expendentem, ut fraudis conscius, & particeps censeri possit.

VI. Illos, qui curiam simulantes insinuant sese in domos ad furandum, dummodo simul etiam committant homicidium, aut mutilationem membrorum in eos, qui etiam per accidens in ea domo sunt, effectu tamen secuto.

VII. Homicidam etiam in rixa, si ex Processu reus sit deprehensus, seu in exilium eo nomine agitur. Quod vales tantummodo in Ecclesiastica ditione *Institut. Eccles.* 41. §. 21.

In eadem Bulla immunitate privatur ille, qui stans in Ecclesia, vel in cœmeterio interficit stantes extra illa loca, & viceversa.

Ab ea vero immunitate excluduntur non solum respectu ejusdem Ecclesiæ violatæ, sed & aliarum omnium. *ibid.* §. 22.

Declaravit etiam eos censeri grassatores viarum, si unum tantummodo homicidium, seu mutilationem commiserint, etiam *in via vicinali. ibid.* §. 23.

Extendit hoc pariter ad mandantes, qui certum præmium promiserint mandatario, etsi non dederint; homicidium tamen, seu mutilatio commissa sit.

Clemens XII. hanc Bullam confirmavit Constitutione sua. *In supremo*, & extendit etiam ad Ecclesiasticos homicidas, sicut etiam ad majores annis viginti, quos omnes comprehensos declarat, si etiam mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori præbuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit. Adjecit indicia ad tradendum reum Judici sæculari sufficere, si talia saltem sint, quæ *ad torturam valeant*. Hæc tamen valere statuit tantummodo pro ditione Ecclesiastica.

Denique Benedictus XIV. in sua Bulla *Officii nostri*. Bull. *Tom.* 3. *num.* 29. confirmavit ea omnia declaravitque comprehendi etiam Ecclesiasticos, & mulieres reas homicidii, sicut etiam occidentes baculo, aut saxo. Exemit vero quando commissum esset homicidium casu, aut necessaria defensione, restringit enim quando id agitur ex odio, & occidendi animo.

Declaravit etiam quod si forte accidat, ut vulneretur quis ad mortem; & percussor statim confugit ad Ecclesiam nondum morte secuta, tunc si chirurgi grave vitæ periculum adesse retulerint, tunc reus servatis servandis possit extrahi ab Ecclesia, & mancipari carceribus, ita tamen ut si vulneratus vivat ultra tempus a legibus constitutum, Ecclesiæ iterum restituatur.

Confirmat Constitutionem Benedicti XIII. in eo quod privative ad Episcopus pertineat facultas damnandi extractionem delinquentium ejusmodi e loco immuni (quæ facultas dari potest cum adsunt indicia ad carcerationem) adeo ut si locus sit nullius Diœcesis, tunc recurrendum voluit pro ea facultate ad Episcopum viciniorem, & semper cum fit extractio, semper adsit Ecclesiasticus ab eo deputatus.

Facta extractione construitur processus de mandato Episcopi; si indicia ad torturam sufficientia reperiantur, tunc consignandus est reus Judici sæculari, (obligando tamen illum sub excommunicatione latæ sententiæ, ut si reus purgaverit indicia, restituatur Ecclesiæ.)

Si homicidium perpetratum est in locis a residentia Episcopi remotis, jubet, ut de mandato Episcopi, Vicarii Foranei indicia ad extractionem necessaria juridice colligant, statimque ad Episcopum transmittant.

Transgressores sacræ immunitatis, etiam quoad pœnas declarat eos, qui sine recursu ad Episcopum, extrahunt, sive etiam obsidere præsumunt loca immunia, ne alimenta ad reum deferantur, sive aliter cogunt reum, ut se dedat Curiæ sæculari.

Qui sic egerint, privat eos jure asyli.

Si quæ viget consuetudo inter finitimos Principes, ut homicidæ committentes delictum in alterutrius ditione, capiantur, & transmittantur ad Principem loci, ubi delictum commissum est, ab Episcopo loci homicidii exquiri jubet indicia, & transmitti ad Episcopum asyli, ad quem pertinet mandatum dare de extractione.

Hæc tamen Bulla lata est tantum pro ditione Ecclesiastica, & pro illis Principibus, qui eam postulaverint.

Hæretici, aut de hæresi suspecti, Judæi post Baptismum in apostasiam lapsi, possunt ab Inquisitoribus extrahi ab Ecclesia, sed vel ante, vel post capturam commoneri debet Episcopus. Encycl. ad Inquisit. *Elapso proxime* Bull. *Tom. III. num.* 40.

Qui e loco relegationis, sive e carceribus, sive triremibus in asylum se proripit, nisi reus sit criminum, quæ immunitate privantur, jure asyli potitur. *ibidem* §. 5.

Pœnæ contra turbantes immunitatem afficiunt etiam eos, qui impediunt, ne Judex Ecclesiasticus cognoscat in causis, in quibus habet auctoritatem tantum cumulativam. *Institut. Eccles.* 40. §. 10.

Si quis reus dolose extrahatur ab Ecclesia, & extra illam capiatur non per vim, aut per salvum conductum; illa dolosa extractio reo non suffragatur, ut ex Decreto S. Congregationis die 22. Decembris 1716. *Institut. Eccles.* 42. §. 9. n. 31.

De im-

De immunitate locali multa habes Tom. I. Tract. 10. Distinct. I. & II. per tot.

INDULGENTIA.

Indulgentias plenarias solus Romanus Pontifex conferre potest, cui Thesauri Ecclesiæ clavium commissa est custodia. *De Synod. Diœces. Lib. 2. Cap. 9. §. 6*

Omnibus Episcopis facultas a jure conceditur indulgentiam dierum quadraginta largiendi, & centum in Ecclesiæ dedicatione, ex Cap. *Cum ex eo de Pœnit.*

Cardinalibus vero centum dierum. Hanc vero indulgentiam etiam Regulares lucrantur; cum eorum exemptio non debeat illis in damnum converti. *Institut. Eccles. 63. §. 16.*

Vicarius Capitularis ne indulgentias quascumque conferat abstinere debet. Ita ex Decretis S. Congregationis. *De Synod. Diœces. lib. 2. Cap. 9. §. 6.*

Pro lucranda indulgentia non sufficit opera injuncta præstare, ad quæ alias quia tenetur alio titulo, puta justitiæ &c. ENCYCL. *de Quæst. in Jubil. excitat.* §. 4. Bull. *Tom. III. num.* 21.

Indulgentiæ a Pontifice concessæ iis, qui cum confessione, & communione Ecclesiam aliquam visitant, non exigunt ut Ecclesia visitetur post confessionem & communionem; sed sufficit, ut si visitetur ante statum gratiæ, dispositio tamen habeatur eadem die confitendi, & communicandi, ut ex pluribus Theologis firmatur. *Institut. Eccles.* 48. §. 10.

Si quis pluries intra eandem diem Ecclesiam aliquam visitaverit, in qua est indulgentia, non ideo pluries indulgentiam acquirit juxta Decretum S. Congregationis sub Innocentio XI. *die 7. Martii 1678. In Declaratione Quæst. pro Jub. Acquisit.* INTER PRÆCIPUOS. Bull. *Tom. II. num.* 21.

Indulgentias concessas Fratribus, & Sororibus Tertii Ordinis Sæcularis de Pœnitentia S. Francisci, sive collegialiter viventibus, sive in domibus privatis, reformavit Pontifex, & singulas numeravit, cæteris omnibus revocatis in Bulla de nova concessione ejusmodi indulgentiarum. Bull. *Tom. III. num.* 41. AD ROM. PONTIF. Sunt autem ejusmodi. Indulgentia plenaria confessis, & sacra Eucharistia refectis ea die, qua in Ordinem ingrediuntur.

Item plenaria confessis, & communione refectis die Festa S. Francisci die 4. Octobris. S. Claræ, Sancti Titularis Ecclesiæ; Oratorii, vel Capellæ ejusdem Tertii Ordinis, die Dedicationis S. Mariæ Angelorum de Portiuncula, dummodo Ecclesiam ipsam &c. devote visitaverint, & de more oraverint.

Indulgentia plenaria in articulo mortis constitutis confessis, & communione refectis, & ore, vel si non potuerint ore, saltem corde nomen Jesu invocantibus.

Visitantibus Ecclesiam Tertii Ordinis, seu Oratorium, sive Capellam diebus Stationum in Missali Romano descriptis, ibique orantibus de more, indulgentiæ illæ conceduntur, quas prædictis diebus visitantes Ecclesias Urbis, & extra eam, consequuntur.

Confessis, & sacra communione refectis in festo Stigmatum S. Francisci, S. Ludovici Galliarum Regis, Elisabeth Reginæ Portugalliæ, itemque S. Elisabeth Hungariæ Reginæ, S. Margaritæ de Cortona, atque in duodecim aliis anni feriatis, vel Dominicis diebus ad libitum eligendis, & a Superioribus Ordinis approbandis, & visitantibus ac orantibus, ut supra, qualibet enim dierum, septem annorum, & totidem quadragenarum indulgentiæ.

Itidem centum dies indulgentiarum lucrantur toties quoties interfuerint Missis, aut divinis Officiis in Ecclesia, ut supra celebrandis, seu Congregationibus publicis, vel privatis Tertii ejusdem Ordinis ubivis faciendis; cum pauperes hospitio susceperint, pacem composuerint, vel procuraverint, corpora defunctorum quorumcumque ad sepulturam associaverint, aut Processiones de licentia Ordinarii faciendas, SS. Eucharistiæ Sacramentum tam in Processionibus, quam cum ad infirmos defertur, vel saltem si sint impediti ad signum campanæ orationem Dominicam, & Angelicam recitaverint. Item si quinquies Orationem Dominicam, & salutationem Angelicam, sive pro Ecclesiæ necessitatibus, sive pro defunctis Fratribus, & Sororibus recitaverint. Item si peccantem ad pœnitentiam redegerint, doctrinam Christianam rudes docuerint. Tandem quoties opus aliud pietatis, vel charitatis exercuerint.

Indulgentiæ pro Fratribus Tertii Ordinis S. Francisci de Paula conceduntur a Pontefice instar fere indulgentiarum pro illis, qui Tertium Ordinem S. Francisci de Assisio profitentur, excepto quod indulgentiam plenariam consequuntur in Festo S. Francisci de Paula, S. Francisci Salesii, Dedicationis S. Michaelis Archangeli, & in Festo Omnium Sanctorum, si visitaverint Ecclesiam aliquam Ordinis, si ibi sit, & in defectu unam aliquam Civitatis, vel loci ubi degunt. Cæteræ Indulgentiæ eædem omnino sunt ac superiores pro Tertiariis S. Francisci Assisiensis. Quoad Chordigeros S. Francisci de Paula cingulum tantummodo benedictum ab aliquo Fratre ejus Ordinis, vel ab alio deputato a Superioribus ejusdem Ordinis deferentes, die, qua cingulum assumunt confessi, & sacra communione refecti plenariam indulgentiam consequuntur, sicut & plenariam in Festo S. Francisci de Paula, visitantes ut supra; ac denique plenariam in articulo mortis, eo modo quo Tertiarii S. Francisci Assisiensis. Quotidianam etiam indulgentiam centum dierum consequuntur si in honorem Domini Jesu Christi, & SS. Apostolorum preces effuderint. Denique Chordigeri illi, sicuti & Tertiarii pro quolibet bono opere sexaginta dierum indulgentiam consequuntur, in quo differunt a Tertiariis S. Francisci Assisiensis, qui centum dies lucrantur. Easdem omnes indulgentias applicare pro defunctis possunt. Bulla pro Indulgentiis Tertiariorum S. Francisci de Paula *Inexhausti* Bull. *Tom. III. num. 56.*

Indulgentiæ plenariæ in articulo mortis ab Episcopis per benedictionem impertiendæ. Vide *Episcopus*.

Docentes rudes homines publice, vel privatim orationis mentalis regulas, & modum, itemque qui publice docentes auscultaverint, dummodo vere pœnitentes, ac sacra communione refecti toties quoties lucrantur septem annos, & totidem quadragenas de vera indulgentia. Item si assidue eo convenerint, semel in mense, vere pœnitentes, & sacra communione refecti, orantesque pro more in indulgentiis consueto, indulgentiam plenariam, defunctis etiam applicandam, lucrantur; quam pariter ita obtinent ii, qui toto mense, unico saltem horæ quadrante singulis diebus orationi mentali dant operam, dummodo vere pœnitentes, & confessi, Eucharistiam sumpserint, & orent pro concordia &c. Concedente hæc omnia Pontifice in Bulla QUEMADMODUM. Bull. *Tom. II. num.* 03. *pag.* 161.

De validitate Indulgentiæ Portiunculæ, ejusque extensione ad omnes alias Ecclesias Ordinis S. Francisci ambigi non potest; nullo licet extante authentico documento, scientibus, & non contradicentibus Romanis Pontificibus. *De Synod. Diœceses. Lib. 13. Cap. 18. §. 5. nov. Edit.*

Item nec de Indulgentia Ecclesiæ Lateranensis, quas approbavit, & ex integro concessit Benedictus XIV. in Bulla ASSIDUÆ SOLICITUDINIS *ibid.*

Indulgentias in *forma Jubilæi* concessas abrogavit Clemens VIII., aliique quidam Pontifices; quare si forte agatur de aliqua ejusdem tenoris Indulgentia videndum erit, num post ea Decreta concessa fuerit, ut ex Tractatu de Indulgentiis P. Theodori. *Part. 2. Cap. 4. §. 2. ibid. §. 9.*

Clemens XII. in suo Brevi dato *die 14. Augusti 1736.* Indulgentiam plenariam, die ad libitum quotannis eligendam, concessit iis, qui anno integro ad pulsum campanæ sub horam noctis recitaverint Ps. *De Profundis*, vel semel Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam, cum versiculo *Requiem* in suffragium defunctorum; dummodo ea die confessi, & communione refecti preces pias effuderint pro consueto more. Singulis vero diebus toties quoties easdem orationes ad signum campanulæ recitantes centum indulgentiarum dies consequuntur. *Institut. Eccles. 61. §. 5.*

De Indulgentiis plura vide Tom. I. Tract. 12. Dist. 3. per tot.

INFIDELITAS.

Signa protestativa Infidelitatis hæc indicat Pontifex in suis Decretis pro incolis Regni Serviæ, incipientibus INTER OMNIGENAS Bull. *Tom. I. num.* 89. Nomina Turcica assumere, Infidelium templa, scilicet Moschæas frequentare, Jejuniorum dies, per carnium esum profanare ad effectum, ut Mahumetani credantur. Damnat etiam peccati illos, qui ex hac vita migraturi cadavera sua Turcarum sepulturæ demandarent, cum istorum assistentia, & Mahumeticis adhibitis ritibus.

INTERDICTI.

Interdicti ab ingressu Ecclesiæ assistere non possunt Missæ, & divinis Officiis, neque coram illis potest Missa celebrari in Ecclesia. Spectat vero ad Ministros Ecclesiæ illos ejicere; si tamen vis adhibenda sit cum scandalo, vel etiam frustra; tunc ex Suarez docetur Missam jam inceptam non esse omittendam. *Institut. Eccles. 53. num* 11.

Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, utrum eam ingredi possint ad orandum tantummodo, quæstio est anceps inter DD. *ibid.*

Interdicti ab ingressu Ecclesiæ ob transgressionem præcepti de communione Paschali, si contumaces se præbuerint ab Episcopo excommunicatione plecti possunt, ut ex DD. firmatur. *Institut. Eccles. 55. §. 12.*

Vide Tom. II. Tract. 13. Distinct. 2. a num. 90. ad num. 110.

IRRE-

IRREGULARITAS.

Major Pœnitentiarius in casibus occultis, & pro foro conscientiæ tantum dispensat in irregularitate ex quocumque delicto, vel defectu proveniente, tam cum laicis, quam cum Ecclesiasticis, vel sæcularibus, vel regularibus ad hoc ut possint initiari Ordinibus, vel in susceptis ministrare, ad superiores gradus ascendere, ac dignitates etiam Cathedrales, & quæcunque Beneficia Ecclesiastica quandocunque ante dispensationes alioquin canonice obtenta retinere; nec non ut hujusmodi Beneficia & Dignitates (exceptis quando agitur de homicidio voluntario, vel alio gravissimo) excessu Ecclesiis Cathedralibus & Metropolitanis etiam post delictum assequi valeant. Bulla *Pastor Bonus* Bull. *Tom. I. num.* 95. §. 15.

Ubi additur in irregularitatibus quoad regulares ita dispensari posse, ut ad quæcunque Officia & Beneficia regularia adscendere valeant; excepto tamen Ordinis *Generalatu* in irregularitate ex defectu natalium, *ibid.* §. 31. Ea vero dispensatio conceditur tantum in foro conscientiæ, in casibus occultis; in publicis vero in utroque foro, auditis tamen Superioribus. *ibid.* §. 32.

Clericus militiæ nomen dans ipso facto privatur beneficio, & pensione, & ut ex Decis. Rotæ Romanæ. *Instit. Eccles.* 101. §. 18. Quoad hanc irregularitatem hæc accipe. Clericus in sacris constitutus militans, & arma ferens in servitium alicujus laici Principis, si expeditionibus bellicis interfuerit, in quibus homicidia, furta, rapinæ, incendia secuta fuerint, multo probabilius est, incidisse in irregularitatem, licet moraliter certus sit, se neminem mutilasse, vel occidisse, ut ex Decreto Sacræ Congregationis in Ipren: *Irregularitatis* erui posse videtur. *ibid.* §. 19.

Idem forte affirmari potest de Clerico in minoribus beneficiato, cum ea quæ vetantur ordinatis in sacris, etiam beneficiatos clericos comprehendant. *Ibidem* §. 23.

Clerici in minoribus, si militaverint in bello injusto, etsi ipsi neminem occiderint, vel mutilaverint, si tamen ala, in qua militant, homicidia commiserit, seu mutilaverit, inducit in eos Clericos irregularitatem; in eo enim casu Clericus facit unum corpus cum sociis, & ulterius dat operam rei illicitæ. *Ibid.* §. 8.

Porro si ille militaverit sub suo Principe, nec certo scivetit bellum esse injustum non tenetur per se indagare, num justum sit necne, sed potest credere bellum esse justum. *Ibid.* §. 17. Idem probabiliter dici potest de Clerico militante sub alieno Principe, quia impossibile esset illi indagare, num sit bellum istud justum, injustumve. *ibid.* §. 17.

Si vero bellum esset justum, Clericus militans, si certus sit moraliter se neminem occidisse, vel mutilasse, etiamsi hoc factum fuerit a sociis non incidit in irregularitatem, ut ex cap. *Petitio de homicidio voluntario*. *Ibid.* §. 10.

Demum si bellum sit justum, & defensivum, si Clericus jussus est arma capere, nec sufficiant ad defensionem laici, non incidit in irregularitatem etiamsi occiderit. *Ibid.* §. 9.

Illegitimi sunt irregulares ex defectu; adeoque Ordinum, & Beneficii incapaces; attamen pro minoribus Ordinibus & Beneficiis non habentibus annexam animarum curam, potest Episcopus cum illis dispensare; nonnisi vero Romanus Pontifex in aliis omnibus, ut ex Cap. *Is qui de Filiis Presbyter. in 6. De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 24 §. 11. *nov. edit.*

Filii illegitimi Clericorum consequi non possunt beneficia, & pensiones in Ecclesiis, in quibus parentes eorum obtinuerunt aliquod beneficium, licet dissimile, neque in eisdem Ecclesiis ministrare; neque tandem pensionem ullam habere super fructibus beneficiorum, quæ ab eorum parentibus possessa sunt, ex Tridentino *Sess.* 25. *Cap.* 15. *de Ref.* Sicut & nullæ sunt reciprocæ resignationes a parentibus Clericis in favorem filiorum suorum factæ, ita ut ipsis filiis minime suffragentur. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 24. §. 13. *nov. edit.* Quin nec filius illegitimus Parochi jam defuncti munus Confessarii obire potest in ea Ecclesia, quam Pater Parochus obtinuit, ut ex verbis Congregationis vetantis, ne filii illi in ea Ecclesia *quoquo modo ministrent*, & ex responso S. Congregationis habetur. *ibid.* §. 14.

Vicissim autem si Pater in aliqua Ecclesia munus gessit Capellani ad nutum amovibilis, potest ejus filius illegitimus idem munus ibidem obire; non enim est hoc beneficium seu pensio, ut ex responsione S. Congregationis. *ibidem*.

Si vero Pater dignitatem in Ecclesia aliqua obtinuit, filius titulo Missæ semper in eadem celebratæ non potest fieri particeps emolumentorum, quæ Sacerdotes post certum servitii tempus obtinere ibi consueverant, ut ex responso S. Congregationis. *ibid.*

Si Patronus Beneficii Rectorem interfecerit, ejus filii, & descendentes usque ad quartum gradum fiunt irregulares, ex Cap. In *quibusdam de Pœnis.* intellige tamen de filiis natis post homicidium, non vero ante, quæ est interpretatio ab ipsa etiam S. Congregatione admissa. *ibid.* §. 21. & ipse, ac reliqui ad patronatum vocati ab eo jure cadant. *ibid.*

Si pater in hæresim inciderit, etiam filius erit irregularis, ex Cap. *Quicunque* & Cap. *Statuit de Hæretic.* in 6. At relicta a Patre hæresi non quidem ejus, sed filii irregularitas solvitur, ut ex responsis S. Congregationis. *ibid.*

In dispensationibus, quæ dantur pro irregularitate filiorum illegitime natorum apponi solet clausula: *dummodo paternæ incontinentiæ imitator non sit*; ex quo fit, ut Episcopus debet inquirere in illum, & quærere annquid per decennium moribus integrum se præbuerit; & si toto decennio nihil indignum admisisse compererit, potest cum illo executioni mandare dispensationem, etiamsi ante decennium incontinentiæ nomine suspectus fuisset, ut ex Decretis S. Congregationis. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 24. §. 22. *nov. Edit.*

Vide Tom. II. Tract. 13. *Distinct.* 3. *per tot.*

JUBILÆUM.

In Jubilæo anni 1750. Benedictus XIV. suspendit toto eo anno indulgentias omnes etiam non plenarias; exceptis Indulgentiis, alias concessis in articulo mortis, tam illis quas ex concessione Apostolica impertiuntur Episcopi, quam aliis quibuscunque communiter, aut personaliter concessis pro eodem articulo: Item illis, quas lucrantur fideles recitantes salutationem Angelicam ad sonum campanæ. Item excepta indulgentia septem annorum, & totidem quadragenarum toties quoties; quas ex concessione Benedicti XIII. durante præterito anno Jubilæi sacramentaliter confessi, & sacra communione refecti, vel saltem vere contriti visitaverint Ecclesias, in quibus expositum est Sacramentum Eucharisticum, & oraverint de more. Item illis, quas concessit Innocentius XII. comitantibus, seu mittentibus facem cum Sacramentum Eucharistiæ ad infirmos defertur. Illis quoque quas concedunt Legati de latere, & Nuncii Apostolici, an Episcopi in usu Pontificalium, aut in benedictione impertienda. Item perseverare concedit indulgentias Altarium Privilegiatorum pro defunctis, pro quibus etiam valere statuit alias quascunque indulgentias pro vivis concessas, adeo ut pro defunctis acquiri possint, etiamsi in Brevibus earum extensio ad defunctos expressa non fuerit.

Suspendit etiam toto eo anno facultates omnes absolvendi a casibus Apostolicæ Sedi reservatis, relaxandi censuras, commutandi, & dispensandi vota, & tollendi irregularitates alias concessas Ecclesiis, Monasteriis &c. Piisque locis, Magistris, Superioribus, tam Sæcularibus, quam Mendicantibus, adeo ut etiam toto eo anno nec valeant largiri indulgentias, quas solebant coronis, granis, immaginibus, & numismatibus ex metallo &c. Vide Bullam CUM NOS Bull. *Tom. III. num.* 18. Excipit tamen facultates Episcoporum, & cæterorum supremorum Antistitum quoad Diœcesanos, in iis quæ obtinent ex vi Tridentini, & Pontificum concessione in ordine ad dispensandum, & absolvendum, quod etiam extendit ad Prælatos Regulares erga Regulares subditos.

Quoad opera præscripta in hoc Jubilæo mentem suam ita exponit Pontifex in sua Encyclica IN HAC CONSTITUTIONE *Bull. Tom. III. num.* 21. Pro facta communione accipere se dicit non sacramentalem tantummodo, sed sacramentalem simul, & spiritualem.

Confessionem sacramentalem inter opera injuncta reponit, adeo ut necessaria prorsus sit, etiamsi peccato gravi quis careat.

Diem, intra quem Basilicarum visitatio compleri debet, liberum est incipere, sive a vesperis diei præcedentis usque ad vespertina crepuscula sequentis diei, sive a media nocte ad mediam noctem.

Qui iter Romanum susceperunt, vel qui pervenerunt Romam, & subita impedimenti, vel mortis incursione opera injuncta præstare non valuerunt; confessione expiati, & sacra Communione refecti Jubilæum lucrantur.

Facultates absolvendi a reservatis, & dispensandi, omnes se suspendisse declarat, sive quæ quarundam indulgentiarum occasione conceduntur, sive quæ alia de causa collatæ sunt.

Regularium Confessiones excipere possunt Romæ Pœnitentiarii Basilicarum, licet alias obstent eorumdem Regularium Constitutiones, vel Privilegia a S. Sede approbata.

Minores Pœnitentiarii Romæ commutare possunt dispensando non solum vota nuda, sed & quæ confirmata sunt juramento.

Iidem absolvere possunt Sacerdotes reos censurarum, & dispensare in irregularitate contracta ob violationem censurarum tantummodo; quod & præstare possunt cum aliis etiam Clericis non Sacerdotibus.

Si quis est dispensatus a visitatione Basilicarum, non continuo est dispensatus ab aliis operibus injunctis, neque etiam a precibus, *quæ a Basilicarum visitatione separari possunt*. Nec sufficiunt ea opera injuncta, quæ quis ex alio titulo præstare alias tenetur, puta, titulo justitiæ.

Confessarius neque in Jubilæo potest absolvere illum, qui secum fuit reus criminis in re venerea.

Concessis sibi facultatibus uti nequeunt Pœnitentiarii extra Basilicas, seu Ecclesias sibi assignatas, nec nisi in actu Confessionis, neque cum iis, quibus sincera voluntas Jubilæi acquirendi deest. Quos tamen absolvunt, illis pœnitentiam sacramentalem imponere debent diversam ab operibus pro lucrando Jubilæo.

In censuris absolvendis præmitti, vel saltem promitti cum juramento debet satisfactio parti læsæ. Læsa vero pars non est Judex, sed ille, qui damnum passus est.

In Constitutionibus Jubilæi alia opera præscribuntur Romanis, vel Urbis incolis; alia peregrinis. Priori nomine designantur illi, qui intra quintum ab Urbe lapidem habitant; sicut & incolæ Urbis dicuntur, qui Romam advenerunt animo ibi majorem anni partem transigendi; sicut & intra eorum numerum comprehendi vult Pontifex, qui alia quam Jubilæi consequendi causa Romam advenerint. Cæteri omnes peregrini, aut exteri ad hunc effectum vocantur.

Censet Pontifex valere communem opinionem Theologorum, quæ non obligat præmitti confessionem ad opera præscripta, sufficere enim ad lucrandam indulgentiam credit, si postremum opus fiat in gratia.

Si quis confiteatur, dein ante completa opera recidat in lethale peccatum, non sufficere illi vult si conteratur, & sic contritus opera perficiat. Vult igitur, ut quamvis non teneatur præstitas visitationes repetere, debeat iterare confessionem, idemque ab eo præstandum esse dicit, qui in priori confessione invincibiliter oblitus sit subjicere Clavibus peccatum aliquod mortale.

Puberes qui de jure incapaces censentur communionis, dispensari permittit, commutatione facta in aliud opus.

Ad Indulgentiam lucrandam non requiritur, ut per Portam Sanctam quis ingrediatur, & egrediatur.

Si quis visitationes aliquas Basilicarum præmisit, dein per Indultum, quod emitti solet intra spatium Anni Sancti, quo visitationes ad minorem numerum rediguntur, potest computare visitationes præcedentes, & Indulto uti; sicut etiam eadem indulgentia utendum cum illis, qui ante Indultum, numerum totum implestent visitationum, ab Indulto dein emanato præscriptarum.

Mentem esse suam dicit, ut vocalis fiat oratio in Basilicis, nec sufficere si mente tantum oretur.

Si quis intra annum pluries opera injuncta repetierit, acquirere denuo potest indulgentiam; sed alios favores, & gratias, quibus prima vice factus est particeps, iterum consequi minime potest; puta iterum absolvi reservatis, aut novorum votorum commutationem obtinere.

Quanquam concessa est Pœnitentiariis minoribus, & Confessariis, a Cardinali Vicario Romæ deputatis, facultas absolvendi a peccatis reservatis in Bulla Cœnæ, non ideo tamen in ea facultate generali data est facultas absolvendi ad hæresi externa.

Declaravit insuper in sua Constitutione, quæ incipit CONVOCATIS *num.* 54. illum, qui ea intentione recipiendi Jubilæum, absolutionem a censuris, & votorum commutationem obtinuit, si postea mutata intentione, Jubilæum non recipit, non ideo incurrere iterum in censuram, & votis prioribus obstringi; sed inclinat in sententiam, ut reus habeatur peccati mortalis, qui ita voluntatem suam murat, censet enim hic quendam tacitum contractum celebrari, ut Confessarius ex sua parte illum participem reddat gratiarum Jubilæi; & ex parte altera pœnitens se obbliget ad reliqua opera præstanda.

Præter Pœnitentiarios Basilicarum, & alios a Cardinali Vicario deputatos pro Anno Sancto, sunt etiam Romæ alii Confessarii ordinarii, ex quibus alii Regulares sunt; & ex Regularibus alii a suis Superioribus destinantur ad suos Conregulares auscultandos in Confessione; alii vero Regulares a Cardinali Vicario pro excipiendis Secularium Confessionibus approbantur. His postremo a Cardinali Vicario approbatis respectu suorum Conregularium concessæ sunt facultates, quæ dantur Confessariis sæcularium, adjecta insuper illis facultate dispensandi ab irregularitate ob violationem censurarum incursa, dummodo sit occulta, quæ tamen facultas non suppetit illis Regularibus, qui tantum a Superiore suo deputati sunt.

Qui vero a Cardinali Vicario consuetam facultatem habent audiendi Confessionem, nec sunt specialiter deputati pro Anno Sancto; illis eadem facultas quoad sæculares remanet, quam prius obtinebant, neque enim suspensio facultatum, quæ fit in anno Jubilæi Confessarios Urbis Romæ comprehendit, quod habet locum etiam in Regularibus.

Hæc omnia Pontifex late explicat, & exponit in sua Encyclica ad Pœnitentiarios & confessarios Urbis INTER PRÆTERITAS Bull. *Tom. III. num.* 21. Ad hanc Encyclicam recurrendum edicit Pontifex in altera Encyclica CELEBRATIONEM MAGNI pro extensione Jubilæi ad universum Orbem Bull. *Tom. III. num.* 28.

In altera Bulla, quæ continetur in Bull. *Tom. III. num.* 24. conceditur infirmis utriusque sexus, Monialibus, Oblatis, Tertiariis in communitate viventibus, novitiis, & educandis, in eisdem Communitatibus degentibus; item Anachoretis, & Eremitis, viventibus cum clausura, & solitudine, sub regimine saltem Ordinariorum; item captivis, & carceratis quocunque in carcere; denique infirmis tam sæcularibus, quam Regularibus, senibus ultra septuagesimum annum, ut possint bis lucrari indulgentiam, dummodo Episcopi, & Superiores commutent illis opera injuncta. Insuper concedit Monialibus, etiam novitiis, ut possint pro prima vice duntaxat ad effectum Jubilæi consequendi eligere sibi Confessarios, seu Regulares, seu Presbyteros sæculares ex approbatis ab Ordinariis ad audiendas Moniales. Anachoretis vero, Oblatis, Tertiariis, mulieribus etiam in Conservatoriis degentibus, captivis in carcere detentis, infirmitate, ac senectute impeditis omnibus etiam Regularibus facultas datur ad hunc effectum, ut possint sibi eligere in Confessarium, sive Presbyteros sæculares, sive regulares cujuscumque Ordinis ad Confessiones sæcularium audiendas approbatos; a quibus absolvi possunt a reservatis etiam Apostolicæ Sedi, & in Bulla Cœnæ. Vult tamen, ut in carcere detenti, quorum criminales causæ nondum conclusæ sunt, moneantur de obbligatione, qua tenentur, Judicibus sæcularibus juridice interrogantibus veritatem aperire.

Vult etiam ut Confessarii illi a Monialibus, Oblatis, aliisque puellis supradictis electi possint dispensare in votis a Monialibus emissis post Professionem, quorum observantia cum Professione Religiosa componi non potest. Quoad vero Novitias educandas, sicut & quoad Tertiarias, & in Conservatoriis degentes concedit, ut possint Confessarii dispensare Vota, etiam jurata, exceptis Apostolicæ Sedi reservatis.

Alia etiam Bulla, quæ incipit PASTORIS ÆTERNI Bull. *Tom. III. num.* 24. concedit Apostatis, & fugitivis cujuscumque Ordinis, qui citra Montes intra quatuor, & ultra montes intra octo Menses a publicatione (publicata est die 19. Januarii 1750.) ejusdem Bullæ redierint ad suam Religionem, remissionem omnium pœnarum propter Apostasiam incursarum, & infligendarum, & insuper impunitatem, dummodo coram Superiore suo culpam deprecentur, & ab eo absolutionem obtineant.

Jubilæi extensio per Universum Orbem ita facta est. Intra sex menses a publicatione Bullæ suæ incipientis BENEDICTUS DEUS Bull. *Tom. III. num.* 27. a publicatione, inquam, in qualibet Ecclesia facienda concedit Pontifex Jubilæum instar Romani, quod obtinere etiam ab iis possit, qui anno præcedenti jam Romæ illud lucrati fuerant.

Deputandam vero edicit ab Ordinariis locorum Ecclesiam Cathedralem, seu majorem ejusdem Civitatis cum aliis tribus ejusdem Civitatis, seu loci, sive suburbiorum, quas teneantur fideles semel saltem in die per quindecim dies continuos, vel interpolatos visitare, die incœpta a primis vesperis diei præcedentis usque ad vespertinum crepusculum diei sequentis, ubi orent modo consueto.

Navigantes, & iter agentes etsi redierint elapso Jubilæi termino ad sua domicilia, seu alio diverterint ad certam stationem, si visitaverint assignatis vicibus Ecclesiam Cathedralem, vel Majorem, & confessionem, ac sacram communionem exceperint, eandem indulgentiam consequantur.

Concedit etiam impeditis ut pro visitationibus alia opera præstanda designentur a Superioribus suis per se, vel per prudentes Confessarios. Communionem etiam Sacramentalem permittit commutari cum pueris nondum admissis ad communionem.

Cum Communitatibus vero tam Regularium, quam Sæcularium, Capitulis, Congregationibus, Sodalitatibus, Universitatibus, Collegiis processionaliter visitantibus Ecclesiam visitationum hujusmodi numerum restringi permittit.

Quoad Moniales, & Novitias concedit, ut eligere sibi possint ad hunc effectum Confessarium quemcumque ex approbatis ad Moniales ab Ordinario actuali loci.

Quoad cæteros omnes etiam Regulares concedit, ut possint sibi eligere quemcumque Confessarium tam Regularem quam Sæcularem ab actuali Ordinario loci approbatum, a quo absolvi possint in foro conscientiæ ab omnibus censuris a jure, vel ab homine latis, etiam Apostolicæ Sedi reservatis, etiam in Bulla Cœnæ, & commutari eorum vota etiam jurata, & Apostolicæ Sedi reservata, excepto voto Castitatis, & Religionis, & iis, quibus jus tertio acquisitum est, & dispensare quoad irregularitatem, eam solummodo quæ contracta est ob censurarum violationem. Reservat vero de more absolutionem complicis in re venerea. Ac tandem declarat eum, qui prædictis facultatibus

compos

compos voti factus fuerit, si dein mutet voluntatem lucrandi Jubilæum, non ideo incidere in priores censuras, seu votis astringi, quanquam *a peccati reatu vix immunem censeri posse* judicat. Tandem eos, qui morte præventi visitationum numerum complere nequiverint, confessos, & Sacra Communione refectos indulgentia eadem donat.

Absolutio ab hæresi etiamsi exprêsse non reservetur in Bulla Jubilæi, adhuc tamen non censetur permissa, etiamsi Bulla absolutionem a criminibus *in* Bulla Cœnæ expressis in genere permittat, ut decrevit Sacra Congregatio S. Officii die 23. Martii 1656. sub Alexandro VII. *Institut. Eccles.* 48. §. 15.

In Jubilæo Confessarii ab Ordinario alterius loci approbati nullam habent facultatem absolvendi. Sicut nec habent illi, qui ab Ordinario loci semel quidem illam obtinuerunt; sed modo cessavit. Ita ex pluribus Decretis S. Congregationis *Institut. Eccles.* 84. §. 27. Ubi tamen ex sensu ejusdem Congregationis additur fideles sic bona fide ab ejusmodi Confessariis absolutos non esse inquietandos. *Ibid.* §. 27.

De Jubilæo fuse agit Reiffenstuel Tom. I. Tract. 12. Distinct. 3. a num. 92. ad 130. & Appendicibus & Addit. intra hos num. positis.

JUDÆI.

Si Judæus conjugatus ad Fidem venerit, uxore in infidelitate perseverante, non potest illi Libellum repudii mittere, etiam extra Judæorum domicilium, & coram Notario, testibusque Christianis. Sanctioni huic contravenientes si forte repudium confecerint intra Judæorum domicilium, & ritibus superstitiosis adhibitis, subjacent eisdem pœnis ac Judaizantes; mitioribus tamen puniendus est qui id confecerit extra Judæorum domicilium. Puniuntur pœna pecuniaria Notarii Christiani. Ita in Constitutione APOSTOLICI MINISTERII Bull. *Tom. II. num.* 38. Ubi edicitur etiam ne Uxor Hebræa ad Fidem conversa libellum repudii mittat viro in Judaismo perseveranti.

Christianis vetitum est sub excommunicatione cum Hebræis cohabitare, ex Cap. 5. *de Judæis*. De Synod. Diœces. *Lib. 6. Cap.* 4. §. 2. sicut nec accepta mercede servitium illis assiduum impendere. *Ibid.*

Vide Tom. I. Tract. 4. Addit. 3. post. num. 46.

Hebræi ad Fidem conversi suis bonis privandi non sunt, nec a successione, & Parentum hæreditate excludendi, ut ex Bulla Clementis XI PROPAGANDÆ. *ibid.*

Descendentes a Judæis, nisi aliter cautum fuerit in Beneficiorum fundatione, vel nisi aliter Summus Pontifex statuerit, arceri non possunt etiam ex Constitutionibus privatarum Ecclesiarum, a consecutione Beneficiorum, ut ex Cap. *Eam te de Rescriptis*. Idem pariter dicendum de illis, qui ex infidelibus descendunt. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap.* 75. §. 4, & 5. Idem etiam dicendum de Ordinibus Sacris. *ibid.* §. 5.

JUDICES SYNODALES.

Synodales Judices, quibus a Romana Curia committuntur judicandæ causæ in partibus a Curia remotis, designari debent personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ, quæ sive personatum, sive Canonicatum in aliqua Cathedrali Ecclesia obtinent. Hi vero designandi sunt ab Episcopis in Synodis; & si aliqui ante novarum Synodorum celebrationem obierint, substitui alii possunt etiam extra Synodum ab Episcopo cum consensu Capituli usque ad novam Synodum perseveraturi. Designatorum vero sive in Synodis, sive extra nomina Secretario supplicum Libellorum Pontificia deferantur. Designentur vero saltem quatuor in quacumque Diœcesi, vel plures si amplitudo ejusdem postulet. Constit. QUAMVIS PATERNÆ. Bull. *Tom. I. Constit.* 28.

JURISDICTIO.

Inferior Prælatus ad hoc ut Territorium separatum, & jurisdictionem ordinariam, & quasi Episcopalem in Clerum, & Populum obtineat, cum ipsius Episcopi exclusione, non juvatur per quadragenariam præscriptionem cum titulo colorato, sed requiritur clarum, & subsistens Apostolicum privilegium, aut consuetudo immemorabilis rite probata, per quam privilegium illud de jure valeat præsumi, quæ fuit olim decisio S. Congregationis Concilii *die 7. Januarii* 1711. dein approbata a Clemente XI. *die 14. Januarii*, & confirmata a Benedicto XIV. in suo Bullario *Tom. II. Constit.* 33. Tunc autem dicetur consuetudo rite inducta; dum in aliquo loco ab immemorabili tempore inferior Prælatus omnem omnino jurisdictionalium actuum speciem ita solus exhibuerit, ut Episcopus in cujus Diœcesi locus situs est, toto eo tempore nullam in his partem habuerit, neque in iis se nunquam miscuerit. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 8. §. 18. & 21. *nov. edit.*

Anacl. Reiffenstuel Theol. Supplementum.

Episcopi, licet habeant Capitula sua quantumcunque exempta possunt per seipsos sine adjunctis de Capitulo visitare Ecclesiam, Canonicos, & Beneficiatos, ut decisum a S. Congregatione Concilii in quadam causa Zamorensi, quamvis non potest committere hoc munus alteri. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 9. §. 6. *nov. edit.*

Si tamen extra visitationem velit contra Canonicum procedere, tenetur duos ex Capitulo Canonicos adjunctos habere, a Capitulo anno quolibet ineunte designandos, qui tamen duo Canonici constituunt unum tantummodo suffragium & si ambo conveniant in sententiam Episcopo contrariam tunc ad tertii electionem procedendum est, juxta formulam a Tridentio *Sess.* 25. *Cap.* 6. *de Ref.* præscriptam. Ita ex pluribus Decretis S. Congregationis Concilii, & ex collatione duorum locorum Tridentini, altero in *Sess.* 6. *Cap.* 4. altero *in Sess.* 25. *cap.* 4. De Synod. Diœces. *Lib.* 13. *cap.* 9. § 9. *nov. edit.*

LEGITIMATIO.

Per subsequens Matrimonium non legitimari prolem, quando copula habita est inter impeditos, & proles nata est eodem impedimento perseverante, communis est sententia. Si vero constet prolem natam esse sublato impedimento, dubitetur vero num concepta sit eodem impedimento perseverante, tunc in favorem prolis judicium ferendum est. Epistola ad Archiepiscopum Hispaniolæ Bull. *Tom. I. num.* 113. REDDITE NOBIS.

Vide Tom. II. Tract. 14. *Distinct.* 15. *Addit.* 3. *post n.* 12.

LEX ECCLESIASTICA.

Legi Episcopali vel Synodali non tenentur illi, qui in Diœcesi quidem degunt, sed extra Diœcesim abeunt mox redituri, si interim extra fines Diœceseos aliquid agant contra illam legem, quia lex per se, & immediate Territorium respicit. Verum si quis e Diœcesi se absentet animo declinandi Synodale statutum fraudem illi patrocinium præstare non est æquum, quare tunc peccat contra eandem legem; Ita Clemens X. in Constit. *Superna* edixit pœnitentes recedentes e territorio in fraudem non esse absolvendos a reservatis sui territorii. *De Synodo Diœces. Lib.* 6. *Cap.* 8. §. 10.

Lex ab Episcopo lata extra Synodum, audito tamen consilio Capituli longe probabilius perseverat etiam post obitum ejusdem Episcopi; neque enim habet quid diversum a lege in Synodo lata, quam etiam defuncto Episcopo perseverare satis constat. *De Synod. Diœces. Lib.* 8. *Cap.* 5. §. 1.

Lex Synodalis si non acceptetur a populo, quamvis peccent non acceptantes; tamen si id sciat Superior post paucos actus ab eo neglectos, & non punitos, ligare desinit ex quadam ejus conniventia. *De Synod. Diœces. Lib.* 8. *Cap.* 5. §. 3. Si vero id nesciat Episcopus, tunc decennium sufficere censetur. Hoc enim sufficit, ut consuetudo longi temporis dicatur. *Ibid. Lib.* 8. *Cap.* 5. §. 3.

Si vero jam acceptata sit, præscriptio contra illam inducitur per decennium, neque enim agitur de præscriptione, qua aliquod jus proprietatis ab Ecclesia auferatur, quæ præscriptio annos quadraginta exigit. Requiritur tamen ut a majoris communitatis parte libere sit inducta, continuis actibus frequentata, animo legem tollendi, & adsit consensus legislatoris juridicus saltem, & legalis, qualem scilicet leges requirunt. *De Synod. Diœces. Lib.* 8. *Cap.* 5. §. 5.

Lex Synodi Diœcesanæ obligans totam Provinciam, si obtinuerit confirmationem a Sede Apostolica in forma communi, ut plerumque fit, quæque his verbis concipi solet: *si juste, canonice, ac provide facta sunt, & dummodo sacris Canonibus Concilii Tridentini Decretis, & Constitutionibus Apostolicis non adversetur*: tunc utique abrogari ab Episcopo potest, cum maneat lex ejusdem tantummodo. Si vero confirmatio fiat in forma specifica cum causæ cognitione, singulis statutis expensis, & in confirmatione addatur *ex motu proprio, atque ex certa scientia*, tunc utique fit lex Pontificis, in qua Episcopus dispensare non potest. *De Synod. Diœces. Lib.* 8. *Cap.* 5 §. 11.

MATRES.

An Mater teneatur lactare proprium filium sub gravi culpa Theologi quidam affirmarunt, cum onus istud impositum ipsis a natura animadvertant, nec ulla sint bruta, quæ natis suis id non præstent. Alii tamen melius culpam ea in re levem agnoscunt. Occurrere tamen plures legitimas causas eximendi ab hoc onere Matres ultro fatendum. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 58. §. 11.

MATRIMONIUM.

Parochus per se assistere Matrimonio tenetur, nisi legitima, gravissimaque de causa impeditus. In Encyclica

ad Episcopos Poloniæ NIMIAM LICENTIAM. Bullar. *Tom.* 1. num. 90.

Abstinendum Pontifex ab ea censet quæstione inter Theologos agitata, num Parochns sit hujus Sacramenti Minister, seu potius ipsi contrahentes simul materia, forma, & ministri hujus Sacramenti habeantur. Utriusque sententiæ fundamenta late exposita videnda sunt in *Synodo Diœcef. Lib. 7. Cap.* 28. Quanquam non obscure inclinare visus est in sententiam, quæ contractus, & Sacramenti totum quidquid est contrahentibus vindicat. Merito tamen reprehendendi sunt illi, qui a contracturis matrimonium non exigunt scientiam doctrinæ Christianæ, saltem eorum, quæ ad salutem necessaria sunt. Mandavit enim Clemens XI. & ipse etiam Benedictus XIV. in quadam Encyclica, quæ est in ejus Bullario *Tom. 1. num.* 42. ut Parochus ab inituris Matrimonium exquirat interrogando, quæ ad salutem necessaria sunt, & si deprehenderit ignorasse, matrimonio jungendi non sunt. Monet insuper cum Giribaldo illos, qui præcipua Fidei mysteria sciunt, ea vero quæ sunt de necessitate præcepti rudi solum modo tenent, illos quidem posse aliquamdiu retineri a matrimonio celebrando, atque interim Parochus illos diligenter doceat, & si deprehenderit rudiores esse ingenio, & exilis memoriæ, ut doctiores effici non valeant, renetur tandem coniungere. *Ibid. Cap.* 29.

Matrimonium coram Paracho, vel alio Sacerdote de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, & duobus, vel tribus testibus celebrari debet, quæ verba sunt Tridentini *de Ref. Matrim. Sess.* 24. *Cap.* 1. Reprehendendam vero censet Pontifex Episcoporum quorumdam oscitantiam, qui in Synodis suis edixerunt; celebrandum esse *coram legitimo Ministro*, ex quo ansa data est Theologis nonnullis opinandi, sententiamque suam ex eorum mente, ut hi quidem arbitrantur, firmandi, Parochum esse legitimum Sacramenti Matrimonii ministrum.

Si Episcopus generatim interdicat Parocho, ne Matrimoniis adsistat, adhuc tamen Matrimonium valere definivit Sac. Congregatio Concilii, & firmat Pontifex *in T. De Synod. Diœcef. Lib. 7. Cap.* 62. §. 11.

Si vero interdictum istud venerit a Pontifice cum Decreto irritante, tunc utique non valet conjugium, cum Pontifex jure suo possit impedimenta constituere. Nisi tamen adsit huic interdicto Decretum irritans, matrimonium valet; cum impedimentum illud impediens, non irritans censendum sit. *ibid.* § 3.

Parochus coram quo celebrari potest matrimonium est Parochus domicilii, non originis, ut ex consensu auctorum, & sensu S. Congregationis constat. *Institut. Eccles.* 33. §. 6. Quare si quis habeat duo domicilia in duplici Parœcia in alterutra matrimonio jungi potest: attamen ad habendum duplex domicilium requiritur, ut in utraque æqualem moraliter habitationem habeat. *Institut. Eccles.* 33. §. 6. Parochus ruralis, quo quis pergit ad rusticandum, non est aptus matrimonio illius, qui ibi moratur causa recreationis, & ad rusticana negotia, ita enim perpetuo censuit S. Congregatio. *ibid.* §. 7.

Nullum est Matrimonium ejus, qui e loco propriæ habitationis, non tamen deserto ibi domicilio pergit ad alium locum animo sic conjungendi in matrimonium, non adepto novo domicilio, seu quasi domicilio, ita ex sensu perpetuo S. Congregationis. *ibid.* §. 8.

Vagorum Parochus quoad Matrimonium, est Parochus loci, ubi tunc versantur, ut ex sensu plurium Theologorum. *ibid.* §. 10.

Diligenter tamen distinguendi sunt vagi a peregrinis. Vagi sunt enim illi, qui relicto proprio domicilio, aliud quæsituri vagantur; peregrini vero qui non relicto domicilio, peregrinantur alicubi. *ibid.* §. 10.

Scholares, Judices, Medici &c. qui alicubi conducti habitant, in loco ejusdem habitationis contrahunt quasi domicilium, si ibi permaneant aliquo idoneo tempore. Ita ex DD. & Decr. S. Congregationis. *ibid.* §. 11.

Quoad matrimonia eorum, qui in carcere adstricti detinentur, si detineantur in carcere ex sententia Judicis, sive deputati in perpetuum, sive ad certum tempus, respectu illorum, Parochus loci ubi carcer situs est, est Parochus Matrimonii. Si vero detineantur in carcere donec causa eorum expediatur, tunc Parochus eorum est ille, ubi habent domicilium. Ita ex sensu S. Congregationis, & DD. *ibid.* §. 12.

Parochus eorum, qui expositi sunt, & in hospitali aluntur quoad Matrimonium non est Capellanus ejusdem Hospitalis, sed Parochus, ubi situm est hospitale. Ut ex Decretis S. Congregationis. *ibid.* §. 14.

Educandæ in Monasterio degentes habent pro Parocho Matrimonii illum, in cujus loco est domicilium paternum, maternum, vel fraternum, ut ex multis Theologis. *ibid.* §. 16. Si eo careant, est Parochus loci, ubi est Monasterium.

Famuli habentes domum, & familiam in alia Parœcia diversa ab ea, quam habet domus Heri, Parochum Matrimonii habent illum, in quo est domus, & familia. Ita ex statutis Cleri Romani. *ibid.* §. 20. disponitur. Si vero domicilium familiæ habeant extra Urbem, & in Urbe famulatum, tunc coram Parocho Urbano contrahunt. *Institut. Eccles.* 88. §. 5.

Si Episcopus mandet alicui Parocho, ut assistat matrimonio, reputans hunc esse verum Parochum alterutrius ex contrahentibus, & si postea reperiatur vere non esse Parochum illorum, adhuc tamen mandatum Episcopi valet, ut consensus iste sustineatur, ut semel, & iterum decisum a S. Congregatione refertur *Institut. Eccles.* 88. §. 4.

Matrimonium etiam bona fide contractum coram Parocho, & unico teste non valet, ut ex responso S. Congregationis Concilii constat. *De Synod. Diœces. Lib.* 12. *Cap.* 5. §. *nov. edit.* Vicissim valet contractum coram duobus testibus sine Parocho in loco, ubi non est nisi hæreticus, vel si est, illum adeundi libera potestas deest. *ibid.*

Parocho præsente, ita tamen ut neque videat contrahentes, neque auribus verba eorum percipiat, matrimonium est nullum, uti definitum est a S. Congregatione Concilii post diligens examen in causa Romana *die 7. Martii* 1700. At si Parochus *affectaverit non intelligere* verba contrahentium, matrimonium valere respondit alio decreto anni 1593 in causa Ulyssiponensi S. Congregatio. *De Synod. Diœcef. Lib.* 23. *nov. edit.*

Tunc vero *non audire affectat* Parochus, si invitus adhibetur ad contractus celebrationem, & data opera neque videre vult, neque percipere, cum tamen facile posset, & testes audierunt, & viderunt, quæ sane ratio fuit Decreti S. Congregationis *in Carthagin. Matrim.* anno 1753 lati pro similis matrimonii validitate. *ibid.* §. 11.

Parochus, cui interdictum est ab Episcopo, ne interveniat matrimonio contrahendo, adhuc tamen non reddit matrimonium invalidum. Ita ex Decis. S. Congreg. *De Synod. Diœcef. Lib.* 13. *Cap.* 23 §. 1 *nov. edit.* Idem dicas, si Ordinarius tantum vetet Vicario Parochi, ne assistat, ille contra mandatum assistat. Item pariter judicandum est, si vel Parochus, vel ejus Vicarius prohibiti ab Episcopo, nolentes & inviti assistere cogantur. *ibid.* ex eodem Decreto.

Matrimonio jungendi non sunt sponsi a Parocho, si comperiat illos ignorare necessaria ad salutem. Encyclica ET SI MINIME Bull. *Tom. I. num.* 42.

In impedimento disparitatis cultus animadvertendum est, conjugem, qui ad Fidem transiit, altero in infidelitate relicto, teneri quidem admonere infidelem, num velit cohabitare absque contumelia Creatoris; & sine ista admonitione fidelis non potest ad secunda vota transire. Verum Pontifex cum Neophytis baptizatis pii loci cathecumenorum Venetiis dispensat, ut possint contrahere, etiam consensu alterius conjugis infidelis non requisito, dummodo constet summarie, & extrajudicialiter illum moneri minime posse, quamvis postea compertum sit infideles illos tempore secundi Matrimonii fidelis baptizari ad fidem fuisse conversos. Constit. IN SUPREMA. Bull. *Tom. 1. n.* 117.

Si infidelis conjux veniat ad fidem, & alter consentiat habitare cum illo absque injuria Creatoris, quamvis in infidelitate perseverare velit (quod judicandum pertinet ad Episcopum) tunc decrevit S. Congregatio, non posse conversum ad Fidem aliam sibi conjugem adsciscere. At eo ipso quod alter velit in infidelitate perseverare, censent Theologi plures satis esse periculi in Neophyto. Verum hujus dubii solutionem recte monet Cabassutius ex moribus regionum, & casuum circumstantiis pendere. *De Synod. Diœc. Lib.* 13. *Cap.* 21. §. 1. *nov. edit.*

Accidit ut infidelis plures uxores in infidelitate accipiat, tum veniat ad Fidem, & Fidem pariter una ex his uxoribus recipere sit parata, non tamen illa, quæ prior ducta est, quæ propter distantiam locorum, vel ignorando ubi nam sit requiri judicialiter non possit. Demum post renovatum cum illa, quæ venit ad Fidem, Matrimonium (quod fieri non potest absque renovatione consensus coram Parocho, & testibus, eo quod prior consensus in infidelitate datus fuerat nullus, propter Matrimonium prius cum altera celebratum,) comparet uxor prior, & probat, se non fuisse præmonitam, vel fuisse impeditam, ut suam voluntatem manifestaret; nunc vero paratam se dicit ad fidem amplectendam, vel jam fuisse amplexam antequam conjugium Neophyti cum Neophyta celebraretur. In hoc rerum eventu S. Pius V. concessit Missionariis, ut cum Judæis baptizatis dispensare possent, ad effectum remanendi tanquam cum uxore legitima, cum ea uxore, quæ fuerit pariter baptizata. Eamdem dispensandi facultatem concessit Gregorius XIII. Episcopis, Parochis, & e Societate Jesu Presbyteris, ad sacramentales confessiones in iis Regionibus approbatis, quoad eos, qui ab Anglia, Ethiopia, ac Brasilia, in captivitatem, adducti, in remotas regiones delati fuerant, ut non expectato, nec requisito consensu conjugis in infidelitate ducti, matrimonium inire possint cum quocunque fideli, etiamsi conjuges infideles declarare possent se juste fuisse impeditos ad manifestandam suam voluntatem vel etiamsi probarent se fuisse conversos ad fidem tempore secundi matrimonii. Has Constitutiones certe emanare potuisse ab

iis

iis Pontificibus fuse demonstratur; sed eas extendi non posse ad alias Regiones, quantumvis similes rationes suppetant, clare constat. Quare si forte casus accidat, petenda est facultas dispensandi a SS. Pontificibus. De Synod. Diœces. *nov. edit. Lib.* 13 *Cap.* 25 *n.* 3. *& seqq.*

Si infidelis unam conjugem infidelem duxerit, ita matrimonium valet, ut si ea vivente alteram superinducat, secundum matrimonium nullum est, cum matrimonium institutum sit, ut unicam habeat. *ibid.* §. 8.

Si matrimonium ineatur inter duos, qui pravum habent errorem substantiæ matrimonii repugnantem, ut inter Græcos, qui censent conjugii vinculum dissolvi per alterutrius conjugis adulterium, prava hæc opinio non officit validitati matrimonii. Ita resolvit S. Congregatio Concilii die 15. Januarii 1724. *De Synod. Diœc. Lib.* 13. *cap.* 22. §. 4. *nov. edit.*

Verum si hæc opinio deducatur in pactum tanquam conditio in actu ineundi matrimonii, tunc matrimonium nullum est, uti semper accidit cum matrimonio est apposita conditio substantiæ matrimonii repugnans, ex Decretali Gregorii IX. *Cap. De Appositis. ibid.* §. 5. Hine quem subdo, casus resolutus est a S. Congregatione die 20. Maii Anni 1754.

In formula, quam Calvinistæ in coniugiis ineundis adhibent, minister sponsum interrogat, *accipis ne illam in uxorem?* Respondet ille *accipio*. Eadem verba interroganti ministro repetit sponsa. Tum minister iterum ad sponsum: personam quam manutenes amas, & accipis eam in perpetuam uxorem, nec in ulla illius ærumna deseres, *quoadusque in sua honestate, & puritate permanserit?* Tantumdem dicit sponsæ. Porro illud quoadusque in sua honestate, & puritate permanserit in sensu Calvinistarum denotat virum accipere sponsam in uxorem quoadusque adulterium non contraxerit, eoque commisso, vinculum coniugii solvi. Celebrant igitur hæc coniugia cum conditione opposita perpetuitati matrimonii, quæ sane perpetuitas essentiæ coniugii adnexa est, ut ex Concilio Florentino in Decreto de unione Armenorum, & instructione Clementis VIII. pro Italo-Græcis, confirmata a Benedictio XIV. sua Constitutione *Etsi Pastoralis*, quæ est 57. *Bull. Tom.* I. constat. Quare optime definitum in Congregatione S. Officii die 20. Maii 1754. coniugium illud nullum extitisse, adeoque integrum fuisse alterutri sponso ad alia vota transire. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *cap.* 22. §. 9. Neque obstare judicatum est prius dixisse utrumque sponsum accipio hunc in conjugem, deinde ad novam interrogationem utrumque conditionem subdidisse, quia & prior, & secunda interrogatio unus, idemque actus judicatus est.

Ex his etiam resolutus est a S. Congregatione casus alter die 8. Julii 1724. Vir & fœmina convenerunt celebrare Matrimonium coram Ecclesia, at illud nequaquam consumare deberent, sed post quindecim dies mulier Monasterium ingrederetur, & post probationis annum profiteretur, interim vero omni juri renunciabat, quod in Mariti personam ex matrimonio sibi acquirere potuisset, consenseratque, ut si ab his pactis defecisset, Matrimonium nullum, irritumque declararetur. Ita conventum inter illos, pactaque hæc scriptis consignata sunt, ac significata testibus, & Parocho, coram quibus ineundæ erant nuptiæ. Hoc Matrimonium nullum esse declaravit S. Congregatio ex Cap. *Si conditiones De Condit. Apposit.* nam abdicatio facta ab utroque de potestate in corpus alterius, aperte contraria est substantiæ Matrimonii. Quamvis enim in ipsa Matrimonii celebratione actu expressæ non essent pactiones istæ constabat tamen ex antecedentibus, & sequentibus simul junctis conjuges ab iis non recessisse. *ibid.* §. 10.

Matrimonium infidelis in infidelitate contractum non statim resolvitur, ex quo alteruter conjugum baptizatur, & alter nolit, sed tunc cum baptizatus ad altera vota transit. Epistola ad Vicesgerentem de Baptismo Hebræorum &c. *Postremo Mense &c.* Bull. *Tom. II. n.* 28. Vide *& de Synod. Diœces. Lib.* 6. *Cap.* 4. §. 4.

Hebræi cum hæretica non valet, obstante cultus disparitate. Epistola ad Cardinalem Ducem Eboracensem data *die* 9. *Februarii* 1749. §. 15. *& seqq.*

Num in casu quo alteruter ex conjugibus ad Fidem venerit, relicto altero, qui negat cohabitare sine injuria Creatoris; dein vero & ipse ad Fidem conversus sit, atque interim, postquam secundus licet ad Fidem conversus est, prior conjux secundas nuptias inivetit, in eo casu suadendum sit Pontifici, ut Matrimonium in infidelitate consummatum dissolvat in favorem secondi conjugii, ambigit merito Pontifex, & censet id fieri non debere, nisi adsint causæ gravissimæ. *De Synod. Diœces. Lib.* 6. *Cap.* 4.

Catholici qui cum hæretico Matrimonium celebrant etiam in locis hæreticorum gravissime peccant, quia hoc agendo cum illis in divinis communicant, quod, nisi forte cum gravissima causa, illicitum est. Si vero postquam sic contraxerint coram Parocho Catholico, possint iterum coram Ministro Protestante conjungi ad evitanda gravia damna, quæstio est; ad quam S. Congregatio respondit Ministrum hæreticum si assistat hisce Matrimoniis, et minister politicus, tunc a Catholicis peccatum non committi; secus vero si assistat ut Minister sacris addictus, ita censet Pontifex *in Synod. Diœces. Lib.* 6. *Cap.* 5. §. 4. *&* 5.

Conjugia hæretici protestantis cum fœmina hæretica coram Parocho non Catholico in Belgio confœderato celebrata valida habenda sunt. Decretum a Pontifice approbatum die 4. Novembris 1741. Item valet ita, & in iis Regionibus celebratum, si hæreticus Catholicam ducat, quanquam postremum hoc illicitum haberi debet. *ibid.* Idipsum repetitur in Epistola ad Cardinalem Ducem Eboracensem data die 9. *Februarii* 1749. §. 17.

Nuptiæ inter Catholicum, & hæreticum conjugem multo rectius non sunt benedicendæ, neque Missa in præsentia hæretici celebranda, nec tandem connubii ritus intra Ecclesiæ ambitum peragendus, quod & vetitum fuisse a Clemente VIII. circa benedictiones quidam referunt. *De Synod. Diœces. Lib* 6. *Cap.* 5. §. 5. *nov. edit.*

Matrimonia inita a Græcis Catholicis in Ecclesia Orientali post susceptum Sacrum Ordinem, dubium est num valeant, an tantummodo illicita habenda sint; quare si forte id accidat, petenda est dispensatio a Sede Apostolica, sed in dispensatione non exprimitur conditio, ut consensus inter conjugatos repetatur.

Quoad Italo Græcos Matrimonia post Ordinem sacrum inita, nulla sunt. Coestit. ET SI PASTORALIS Bull. *Tom. I. num.* 7.

Impedimentum ex adoptione proveniens ita explicatur a Pontifice in *Tract. de Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 36. Connubium iniri non potest inter adoptantem, & adoptatum, atque ab isto descendentes; quod impedimenti genus semper durat quoad adoptantem tantum, & adoptatum. Secundo inter adoptatum, & filios natusaler adoptantis. Sed impedimentum istud tamdiu durat, quandiu perseverat adoptio, seu filii remanent sub patria potestate, nam ea soluta, sive per mortem adoptantis, sive per mancipationem filii, sive adoptivi, sive naturalis, cessat impedimentum. Tertio inter adoptantem, & uxorem adoptati, seu vicissim inter adoptatum, & uxorem adoptantis, idque semper durat. An vero hæc impedimenta obtineant tam in adoptione perfecta, quam imperfecta lis est inter Doctores. Porro adoptio perfecta tunc fit, cum persona extranea sui juris ex Principis rescripto, ita transit in potestatem, & familiam adoptantis, ut perinde ac filius legitimus fiat ejus hæres necessarius tam ab intestato, quam extra. Adoptio imperfecta dicitur, cum persona extranea constituta sub Patris, seu Avi potestate, solius Magistratus, alteriusve Judicis competentis auctoritate in filium, aut nepotem adsciscitur; non tamen in familiam, & potestatem adoptantis transit, & succedit solum ab intestato. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 36.

Matrimonia filiorum-familias sine parentum consensu contracta, etiamsi in Galliis habentur invalida quoad effectus civiles, ut de dotis validitate, & communitate inter virum, & uxorem; valida tamen habenda esse in ratione Sacramenti censet Pontifex, & oppositum sentientes rejiciendos omnino judicat. *De Synod. Diœc. Lib.* 7. *Cap.* 68. §. 2.

In Matrimonio puberis cum impubere, malitia ætatem supplente, Episcopus potest jure suo licentiam contrahendi largiri. Encyclica ad Episcopos Poloniæ Bull. *Tom. II. num.* 55. MAGNÆ NOBIS Ad pronunciandum in ea causa cumulativum jus est inser Sedem Apostolicam, & judices Ordinarios. *Ibid.*

Matrimonia inter impuberes nondum conjugio aptos sola Romanus Pontifex dispensat. *Ibid.*

Impedimenta Matrimonium impedientia ab Episcopo relaxari possunt, si excipias impedimentum ortum ex sponsalibus cum altero prius initis, & illud quod ex voto perpetuæ castitatis, & ingrediendæ Religionis, nisi fuerint conditionata, ortum duxit. Cætera vero Matrimonium irritantia tollere nisi Romanus Pontifex, nemo potest. Excipitur tamen casus, quem statim subdo.

Si forte accidat, ut Matrimonium jam fuerit contractum in faciem Ecclesiæ cum omnibus solemnitatibus, initumque fuerit bona fide ex ignorantia impedimenti juris, & facti, & sit consummatum, occultum sit tamen impedimentum, & adiri non possit Pontifex, seu ab eo dispensatio obtineri ob conjugum paupertatem, rusticitatem, locorum distantiam &c. nec possit separatio fieri sine scandalo. Dum simul omnes istæ circumstantiæ adfuerint, tunc ab Episcopo ea dispensatio tuto conceditur, quam potest major Pœnitentiarius Papæ, in foro tamen conscientiæ tantum. Quare si impedimentum istud postea detegatur, & deducatur ad forum contentiosum, impetranda est a Summo Pontifice dispensatio. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 31. §. 1.

Forte etiam Episcopus dispensare poterit in impedimento dirimente occulto, cum Matrimonium proxime contrahendum est, in casu quo tales urgeant rerum circumstantiæ, ut nec S. Pontifex consuli possit, nec Matrimonium differri sine scandalo, aut infamia contrahentium. Tunc

censendus est S. Pontifex tacite delegare Episcopo potestatem dispensandi. *ibid.* n. 2.

His præcisis rerum circumstantiis, nemini fas est Episcopo dispensare in impedimentis publicis Matrimonium dirimentibus. Neque enim verum est, & sanum Axioma illud a nonnullis adoptatum. *Quid quid potest Pontifex in Universo Orbe, si ea excipias, quæ totius Ecclesiæ statum respiciunt, velut Fidei Articulum definire; potest Episcopus in sua Diœcesi, nisi Papa sibi illud reservaverit.* Non enim potest inferior legem a Superiore datam relaxare, Sunt qui consuetudinem prætendant: At considerent attente, cum res sit de minuendis iuribus Roman. Pontif. unice competentibus, num 100. ad minus annorum spatium sine ulla interruptione perseveraverit. Considerandum insuper & potissimum, num per eam consuetudinem *disrumpatur nervus Ecclesiasticæ Disciplinæ*: tunc enim nunquam contra Legem præscribitur. *Cap. cum inter de Consuet. Tr. de Synodo Diœces. Lib.* 7. *C.* 31.

In contractis Matrimoniis pro eorum revalidatione non dispensat S. Pœnitentiaria in gradibus *primo*, & *secundo* consanguinitatis, vel affinitatis ex copula licita, nisi forte in secundo gradu per decennium duraverit occultum impedimentum, & conjuges ut legitimi reputati fuerint. In reliquis vero dispensat; sicut in gradibus & tertio, & quarto publicis revalidat matrimonia ex causa occulta subreptionis, & obreptionis litterarum Apostolicarum nulliter contracta, etsi si falsitas consistat in narratione falsa præcedentis copulæ: Bulla PASTOR BONUS. Bull. *Tom. I. n.* 95. §. 40. *Institut. Eccles.* 87.

Si in dispensatione a Dataria obtenta quoad gradus prohibitos reticeatur copula ea causa infamiæ, tunc Sacra Pœnitentiaria dispensat in Matrimonio contrahendo, & etiam contracto: et cum agitur de primo in secundo gradu exigit compositionem 50. Ducatorum auri de camera, nisi gratia prior fuerit expedita in forma pauperum. *Ibid.*

Si dispensatione a Dataria petita in impedimentis graduum expressa fuerit copula tacita tamen mala intentione facilius obtinendæ dispensationis, tunc si mala intentio sit occulta dispensat S. Pœnitentiaria cum miserabilibus personis absolute, cum reliquis taxe definita. Si vero copula habita fuerit affinitate, seu consanguinitate non cognita, tunc pro dispensationibus non est necessario exprimenda. *Institut. Eccles.* 87. §. 23.

In impedimentis occultis affinitatis ex copula illicita ablente etiam periculo scandalorum in contracto, & contrahendo Matrimonio in foro conscientiæ dispensat.

Dispensat etiam in impedimento criminis tam pro contracto, quam pro contrahendo, ubi nulla adest machinatio. Potest etiam dispensare, quando agitur de machinatione ex parte tantum alterutrius; id tamen rarius præstat, *ibid.* §. 44.

In impedimentis dispensat etiam si fuerint multiplicia, sicut & dispensat in foro Conscientiæ pro legitimatione prolis, nisi illa concepta fuerit in adulterio. *ibid.* §. 45.

In dispensationibus pro impedimentis matrimonii super gradibus vetitis impetrandis, si taceatur copula antecedens, sicut (si adfuerit) intentio facilius obtinendæ dispensationis, rescriptum vitiatur, ut DD. *Instit. Eccles.* 87. §. 13. In contractis tamen Matrimoniis, si hoc vitium occultum perseveret, dispensat Pœnitentiaria. *Ibid.* §. 14.

Clausula illa in dispensationibus Matrimonialibus *absolutio, & dispensatio in foro judiciario nullatenus suffragetur*, eam vim habet, ut si impedimentum ex occulto fiat publicum potest Ordinarius conjuges separare e thoro. Si tamen illi occulte sine scandalo debitum invicem reddant, non peccant, ita sentiente Navarro. *Ibid.* §. 50.

Si Ordinarius subodorans impedimentum velit procedere in cognitionem delicti, id potest, imo debet facere, etiamsi reus protestetur de obtenta dispensatione. Si vero certioretur ea de re ab aliquo fide digno, ut e Confessario, seu Parocho, qui possunt id clam testificari Episcopo, tunc debet Episcopus acquiescere, nec debet ad delictum puniendum procedere, ut ex Clericato monet Auctor. *ibid.* §. 50.

Postreme clausula sic enunciatur; *dicta muliere de nullitate prioris consensus certiorata, sed ita caute &c.* Rejicitur sententia opinantium hanc non esse conditionem; sed ut Confessarius instruatur, quo certior sit contractus; ac veram esse conditionem ex ablativo absoluto, quo enunciatur, ut est Juristarum sensus, demonstratur. *Institut. Eccles.* 87. §. 68.

Nec admittitur sententia asserens, quando fieri non possit revelatio impedimenti, sufficere, ut pars illud sciens habeat copulam cum parte ignorante affectu maritali, cum prior consensus partis insciæ fuerit nullus, adeoque ex parte illius nullus sit, unde debet innovari. Aliorum sententia pariter rejecta est, eorum nempe, qui suadent, ut sciens impedimentum proponat alteri se adeo illam amare, ut denuo cum illa velit ligari: si alter respondeat affirmative, consensus censetur innovatus. Hæc tamen opinio rejicitur, eo quod consensus præstitus e parte insciæ, est consensus junctus cum errore, quare non adimpletur conditio *dicta muliere certiorata*.

Præfertur cæteris quarta ratio certiorem reddendi partem ignaram, & tunc fit, cum parti ignaræ dicitur in priori Matrimonio defuisse consensum validum, adeoque suasu Confessoris se proponere, ut iterum innovetur ex parte utriusque. *ibid.* §. 78.

Sed quid si timor occurrat, ne parte ignara certiorata de nullitate consensus, futurum sit, ut illa renuat novam celebrationem, adeoque sic soluto Matrimonio, nata antecedenter proles timeatur, ne declaretur illegitima? Tunc utique de prole non est cur dubitetur, nam semper habetur ut legitima, cum impedimentum est occultum, & unus saltem ex conjugibus in bona fide versatur. Verum si adhuc perseveret metus scandalorum ex resolutione hujus Matrimonii; suadet Auctor, ut per novas litteras exponatur S. Pœnitentiariæ casus, vel recurratur ad Episcopum, qui id suadebit, quod erit opportunum. *ibid.* §. 80.

Causæ Matrimoniales a Curia Romana commissæ in partibus, non delegantur nisi Episcopis, vel si nullus sit in Diœcesi, saltem viciniotibus; & si vel illi absuerint Judicibus Synodalibus, Constit. DEI MISERATIONE Bull. *Tom.* 1. *n.* 33. Mandat insuper Pontifex, ut in singulis Diœcesibus defensor Matrimoniorum designetur, qui semper adsit in judicio, & citetur in omnibus actibus. Si vero Judex in partibus pro validitate Matrimonii sententiam ferat, ab ea sententia appellatio nulla intercedat. Secus si pro invaliditate, defensor appellare debet intra tempus legitimum, sive pars instet, sive non. Pendente vero appellatione ad novas nuptias transire conjuges vetantur sub pœnis contra polygamos constitutis.

Post duas conformes de nullitate Matrimonii, tunc licitum est conjugibus transire ad alias nuptias, dummodo pars, seu defensor pro sua conscientia non crediderit appellandum. *ibid.* Pacta prævia inita inter conjuges de non appellando a sententia de nullitate Matrimonii irrita declarat Pontifex in Encyclica ad Polonos Bull. *Tom. I. num.* 85.

Matrimonia inter hæreticos sine præsentia Parochi in Provinciis fœderati Belgii, cum non sit ibi receptum Concilium Tridentinum, tenent; quemadmodum etiam Matrimonia inter hæreticam, & catholicum ab incolis illorum locorum sustineantur. Idem statuitur si uterque contrahens pertineat ad militias Ordinum fœderati Belgii addictas muniendis arcibus, vulgo dictis *di Baviera*. Extenditur ad contrahentes in Civitate Mosæ Trajectensis. Sed si contrahentes habentes domicilium in Provinciis fœderatis velint contrahere in regionibus Catholicis, seu vicissim velint contrahere in Provinciis fœderatis, cum habeant domicilium in regionibus Catholicis, nihil de illis decernitur. *Constitut. Matrim. Bull. Tom. I. num.* 34.

Denunciationes Matrimoniales non sine gravi causa dispensentur ab Episcopo, mandat Pontifex Constit. SATIS VOBIS Bull. *Tom. I. n.* 35. In eo vero casu, quo fiat dispensatio, jubet nomina contrahentium, & fidem celebrati Matrimonii e ministro deputato facta in libro secreto adnotetur, quem sigillis clausum servandum esse in Episcopali Cancellaria edicit. Si proles nascatur, ejus parentes, & fides collati illi Baptismatis in eodem libro adnotanda est, quapropter moneri jubet contrahentes in actu contrahendi matrimonii, ut intra triginta dies e nativitate numerandos, moneant de his omnibus Episcopum, & si secus fecerint, sciant occultum Matrimonium fore revelandum ab Episcopo.

Matrimonio celebrato non præmissis denunciationibus, nec obtenta ea de re ab Episcopo facultate, si adsistat Parochus, suspensione ad triennium plectendus est ex Cap. *Cum inhibitio* §. *final.* a qua suspensione toto eo triennio absolvi ab Episcopo nequit, ut ex Sanchez firmatur. *In Tract. de Syn. Diœc. Lib.* 7. *Cap.* 69. §. e.

Diebus, quibus interdicuntur matrimonia, non quidem absolute illa vetantur, præcisa consuetudine, sed solemnitas tantummodo, & pompa nuptiarum, ut ex Cap. *Capellanus de Feriis* monent Theologi, & notatur. *Institut. Eccles.* 70. §. 5.

Nomine vero solemnitatis nuptiarum censentur, & quidem potissimum benedictiones in Missali Romano expressæ. Vetantur vero illæ sub peccato gravi, ut ex Sanchez, aliisque notatur. *Institut. Eccles.* 80. §. 7. Quare cum temporibus feriatis celebrari nuptias permittit Episcopus, nunquam licet benedictiones illas conferre. *ibid.* §. 2.

Immo, & tota Missa pro Sponso, & Sponsa omittenda est, cum benedictiones illæ pars ejusdem habeantur. Tunc igitur celebranda est Missa de tempore. §. 11.

Ideo vero requiritur facultas Episcopi ad celebrandum matrimonia diebus feriatis, (quamquam illa sint de se licita) quia in Synodis, vel ex consuetudine introducta vetita illa habentur; quare requiritur, ut Episcopi facultas intercedat. *ibid.* §. 4.

Semel tamen inita matrimonia diebus feriatis, consumari possunt, ut ex sensu DD. Theologorum statuitur. *ibid.*

ibid. §. 17. & 18. Quare licita est traductio Sponsæ ad domum viri, ut ex Congregat. firmatur. *Ibid.* §. 21.

Matrimonia per Procuratorem contracta valent, ut communis est Theologorum, etiam post Tridentinum scribentium sententia. Quanquam cautius est, ut quæ sic conciliata sunt, iterum præsentibus conjugibus coram Parocho renoventur; quæ tamen dicta sunt ad cautelam, non autem ad necessitatem. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 23. §. 9. *nov. edit.*

De Matrimonio vide Reiffenstuel Tom. II. Tract. 14. *Dist.* 23. 14. & 15. *per tot.*

MATUTINUM.

Matutinum non est segregandum a Laudibus sine causa, quæ optima suppetit Ecclesiæ, sejungenti Matutinum a Laudibus Nocte Natalis Domini. *Institut. Eccles.* 24. §. 9.

Peccat etiam venialiter, qui sine ulla legitima causa horam non servat, ut ex D. Thoma. *Ibid.* §. 9.

Hora recitandi Matutini die præcedenti incipit post exactas tres quartas partes diei, ut in Calendario Romano adnotatum est. *Ibid.* §. 10.

MEDICUS.

Medici tenentur sub gravi monere infirmum, cum vocantur ad eum curandum, ut vocet Confessarium, ut provideat de salute animæ suæ, ita præcipiente Concilio Lateranensi in Cap. *Cum Infirmitas De Pœnit. & Remiss.* S. Pius V. in sua Constitutione 3. in Bullario Romano, jubet, ut Medicus ante omnia id moneat; neque tertio die ulterius illum visitet, si vocare Confessarium recusaverit. Transgressores Medicos incurrere pœnam infamiæ, & privationem omnium privilegiorum ejus Professionis. Mandat insuper, ut nemo deinceps Lauream Medicinæ obtineat, ni prius juret coram publico Notario, & testibus, ejus Bullæ observantiam. Neque ab his servandis excusantur Medici ex consuetudine jam per longum tempus introducta, cum ob singulorum juramentum consuetudo ista induci non potuerit. Sufficit tamen si medicus id moneat per alium virum gravem. *Institut. Eccles.* 22. §. 16.

Non tamen tenentur sub gravi monere ægrotum in quocunque morbo, sed quando ita aliquo morbo corripitur, ut attentis omnibus judicare possit periculum esse, ut evadat mortalis. *Ibid.* §. 18. Consultius est tamen, ut moneatur ægrotus, etiamsi non timeatur periculum illud. *Ibid.* §. 20.

Si tamen ægrotus renuat confessionem, & morbus sit adeo periculosus, ut desertus a Medico timendum sit, ne moriatur, docent tunc Theologi deserendum a Medico non esse, ne ægrotus amittat spem sanitatis recuperandæ, adeoque resipiscendi. *ibid.* §. 17.

Laici artem medicam, vel chirurgicam exercentes ex præscripto suæ artis, etiamsi aliquis ægrotus obierit, non tamen incurrunt irregularitatem; attamen *ad cautelam* petunt, & obtinent dispensationem si promoveri ad Ordines Sacros postulant; attamen ejusmodi Brevia non conceduntur; nisi prius audito Episcopo, cui injungitur, ut distincte referat casus omnes animadversione dignos, eorumque peculiares circumstantias, simulque exponat, cujus rei gratia orator ad Ordines Sacros promoveri poscat. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 10. §. 4. *nov. Edit.*

Sacros vero Ordines jam obtinentes, vel etiam minores cum Ecclesiastico Beneficio, ex præscripto Sacrorum Canonum necessario debent petere indultum, si medendi artem velint exercere. Hoc vero indultum non obtinetur, nisi exposita causa, nempe quod locus, in quo Orator degit, & profiteri cupit vel sit pœne destitutus, vel non satis illi provisum sit ex Medico Laico, vel denique ejus familia tantæ sit egestatis, ut providendum illi sit ex honesto lucro ab arte Clerici percipiendo. *ibid.* §. 6

Regulares vero in Missionibus agentes privilegio donantur, ex Bulla potissimum Clementis XII. *Cum sicut*, ut possint exercere artem medicam. Hoc tamen privilegio frui non possunt nisi in ea arte sint periti, & gratis remedia præscribant, ac tandem abstineant ab incisione, & adustione. Denique requiritur, ut non adsint Medici Laici, vel sint quidem, at heretici, vel hebræi, ut ex Decreto Congreg. de Propaganda Fide. *ibid.* §. 7.

Regulares ex instituti sui ratione Hospitalium curam, & administrationem obtinentes, medicam artem exercere non possunt extra illa hospitalia. *ibid.*

In prædictis indultis Apostolicis, Monachis, vel Clericis concessis semper apponitur hæc limitatio *absque incisione, & adustione*. *Ibid.* §. 8.

Clericis Sæcularibus Sacris Ordinibus insignitis si concessum fuerit indultum ut provideant familiæ indigenti; illud durat, quoad usque Orator certos Ecclesiasticos redditus, vel residentiale beneficium obtinuerit.

Insuper affertur limitatio ne quid exposcat ab ægrotis, neque enim Ecclesiastico sæculari Medico prohibetur, ut sponte oblata recipiat, præter quam a veris egenis, a quibus nihil penitus potest accipere *ibid.* Regularibus vero indultariis semper datur cum modificativa, ut nihil penitus ab ægrotis recipiant. *ibid.*

Porro indulta illa Ecclesiasticis, vel Regularibus concedi non solent, nisi prius audito Episcopo testante de viri peritia in ea arte, & de indigentia medici in ea Civitate, vel Oppido. Præterea exquiritur etiam pro Regularibus testimonium Superioris Regularis circa mores illius, qui indultum petit. Si vero non præmittatur testimonium Episcopi, adhuc tamen Pontificii Brevis executio Episcopo committetur, qui commissum munus impleturus de his omnibus certiorem se reddere tenetur. *Ibid.* §. 9.

Chirurgiam vero exercere Ecclesiasticis Sæcularibus, & Regularibus longe difficilius conceditur, & tunc solum cum omnis omnino chirurgus laicus deest; quin & tunc sine adustione, & sectione. *ibid.* §. 11.

MEDITATIO.

Vide ORATIO.

MISSA.

Missæ Sacrificium est *Latreuticum*, & *Eucharisticum*, idest laudis, & gratiarum actionis pro beneficiis acceptis; est *propitiatorium*, quo expiantur peccata, non eo tamen modo, quo Baptismus, & Pœnitentia, peccata remittentes per gratiæ infusionem; sed Deus intuitu hujus Sacrificii pœnitentiæ donum largitur, seu peculiarem gratiam donat, qua quis excitetur ad contritionem, vel ad absolutionem in Sacramento Pœnitentiæ utiliter consequendam. Quoad remissionem tamen pœnæ, ablata jam culpa, immediate illam remittit; remittit inquam illi pro quo offertur, ea tamen mensura, quæ Deo placuerit. *De Sacrif. Miss. Lib.* 2. *Cap.* 13. §. 17. Est denique *impetratorium* spiritualium, & temporalium bonorum. *ibid.* §. 19.

An ejusdem sit efficaciæ sive a bono, sive a malo Sacerdote Missa celebretur? Respondendum est fructum provenientem ex opere operato nunquam minui, & si applicetur semper operari, dummodo impedimentum nullum obstet. *ibid.* §. 20.

Alius est fructus, qui oritur ex universa Ecclesia offerente Sacerdotum suorum ministerio. Ecclesia vero est semper sancta, pulcra, sine ulla ruga, aut macula.

Tertius tandem est fructus ex ipso celebrante veniens, diciturque pariter *ex opere operantis*, atque iste ex majori, vel minori Sacerdotis sanctimonia minuitur, augeturve. *ibid.*

Missæ fructus triplex est: *generalissimus*, cujus fideles omnes sunt participes; *Specialissimus*, quo Sacerdos fruitur: *Medius*, quem Sacerdos applicat pro iis, pro quibus Sacrificium offert. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 8. §. 1.

Materia Sacrificii Missæ est panis triticeus, & vinum ex uvis. Si vero magna esset permixtio farinæ ex aliis frugibus, & permixtio aquæ vinum superaret, hæc materia inepta esset consecrationi. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 10. §. 15. Nec post consecrationem novus liquor, & præsertim aqua, in Calicem infundendus est. *ibid.* §. 16. Alioqui censet S. Thomas corruptionem Sacramenti sequi potuisse pro aliqua parte, nisi forte quantitas novi liquoris tantilla esset, ut non posset in omnes partes diffundi. Hæc tamen sententia non æque Scholasticis omnibus probatur.

Ad essentiam Sacrificii necessaria est utriusque speciei consecratio, quod etiam in prima sua institutione a Christo Domino servatum est; ex quo fit, ut nemini permitti unquam possit consecratio sub unica tantum specie; quanquam si hoc fieret a Sacerdote, consecratio quidem valeret, sed ille gravi se crimine obstringeret, & Sacramentum quidem, non vero Sacrificium conficeret; deesset enim tunc mystica victimæ mactatio. *ibid.* §. 19.

Sacerdos verba Consecrationis proferens super panem, & vinum, sed extra Missam, valide quidem, sed illicite consecrat, nam tota vis consecrationis in verbis Christi consistit. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *C.* 11. §. 12.

In forma Consecrationis defectus accidere possunt, qui invalidam, & defectus, qui illicitam tantum illam reddant. Illicitam dicas, si omittatur vox *enim*, & verbum *est*. Item si loco vocis *hoc* dicatur *istud*. Invalidam si pro *hoc* substituatur *illud*, vel *hic* pro adverbio sumptum. Dubium est an invalida sit consecratio Calicis, illis tantummodo verbis prolatis. *Hic est Calix Sanguinis mei*, cæteris omissis; ideoque si id forte contigerit, repetenda sunt sub conditione verba consecrationis vini. *ibid. Cap.* 15. §. 55.

Sacerdos valide consecrat, etsi lethali crimine sit infectus, excommunicatus, hæreticus, degradatus. Licite tamen ut celebret debet esse in statu gratiæ, & a lethali peccato liber. *ibid. Cap.* 11. §. 1.

Alioqui duplicis culpæ reum se constituit conficiendo scilicet vel suscipiendo indigne Sacramentum, & infideliter sibi ipsi ministrando. *ibid.* §. 2.

Vetat Tridentinum *Sess.* 13. *Cap.* 7. *De Eucharistia*, ne Sacerdos peccati mortalis reus, quantumvis contritus, nisi

nisi prius Sacramentali Confessione expiatus, ad celebrandum accedas. *ibid.* §. 3. Permittit tamen Sacerdotibus celebrationem prævio tantum actu contritionis, dummodo gravis necessitas urgeat, nec sit copia Confessarii; simul vero in eo rerum eventu mandat, ut qui ita celebraverit quamprimum confiteatur. *ibid.* §. 4. Atque ita explicat præceptum divinum ab Apostolo traditum *probet autem seipsum homo*. In casu vero urgentis necessitatis non satis est attritio, sed omnino contritio requiritur, vel saltem attritio, quam Sacerdos sine culpa contritionem existimaverit. Illud vero præceptum, *ut quamprimum confiteatur* verum est præceptum, & non consilium; nec ita intelligendum est, ut Sacerdos non teneatur crimen suum confiteri, nisi quando rursus est celebraturus. Hæc omnia ex variis damnatis propositionibus eruta Istius explicantur. *ibid.* §. 5.

Urgens necessitas, de qua hic, ea censetur, si Sacerdos eo die non celebrans offensioni esset, & scandalo. Item si Parocho celebrandum est ad ministrandum Viaticum. Sunt qui addant sufficere ad celebrationem in eo rerum statu, si nuper decessit anima probabiliter Sacrificio indigens; quod tamen aliis, & merito, minus probatur, cum omnes animæ in Purgatorio Sacrificio indigeant, *ibid.* §. 6.

Sed quid, si Sacerdos cœpta Missa recordetur peccati lethalis non expositi in Confessione, vel se obstringi aliqua censura, vel jejunium non servasse? Profecto si ante consecrationem peccati, seu jejunii non servati recordatur, Missam deserere tenetur, nisi aliud suadeat justus de gravi scandalo timor. Si vero post consecrationem, perficiat, & sumat Sacramentum præmissa contritione, si succurrat grave peccatum, nondum pœnitentia deletum, & (elicito proposito) satisfaciendi postmodum præcepto Confessionis, & absolutionis. Si vero nequeat conteri, satius est scandalum potius permittere, quam Sacramentum conficere, & indigne recipere.

Scandalum vero an causetur recedendo ab Altari ille, qui in loco privato celebrans cum unico Ministro, peccati gravis, inchoata Missa, recordetur, quæstio est anceps; sunt enim qui minimum esse scandalum censent, si adsit tantummodo Minister puer, vel celebrantis servus, aut amicus. *ibid.* §. 9.

Si ea die, tempore Missam præcedente, grave peccatum commissum a Sacerdote fuerit, de quo tamen doluit, & confessus est, non decet Sacerdotem eadem ipsa die celebrare, quia tollitur quidem reatus culpæ, sed non continuo immunditiæ corporis adimitur. *ibid.* §. 11. Idem dicas de eo, qui pollutionem proprii corporis sensit, nec tamen consensum apposuit. Quamvis nulla sit in eo culpa, indecens est tamen ad Sacrificium accedere, præsertim si menti tenacius inhæreant pravæ cogitationes. *ibid.* §. 12.

Quid statuendum, si contingat defectum aliquem deprehendi vel in pane, vel in vino consecrationis, ex Rubrica repetatur; quæ mandat, si forte accidat, ut post sumptionem sanguinis animadvertatur primo hostia inepta Sacrificio, resumendum esse novum panem, & vinum cum aqua, & verba consecrationis super utrumque repetenda, sumpto initio ab illis verbis: *Qui pridie quam pateretur*, facta tamen prius utriusque oblatione. Sunt quidem qui putent sufficere hostiæ tantummodo consecrationem; at tunc *debitus ordo non servaretur*, quæ altera est ex duabus caussis, ex quibus Rubrica utriusque consecrationem mandat. Quare Rubricæ parendum. *ibid.* *Cap.* 55. §. 2.

Si vero post Consecrationem sumpta jam hostia cognoscat vinum ineptum fuisse ad consecrationem; tuncne nova hostia, novumque vinum apponendum est, novaque utriusque consecratio facienda? Id utique censet S. Thomas, ejusque discipuli. Sed post reformatas sub Clemente VIII. Rubricas Missalis legitur in illis expressum: si Missa celebretur in loco publico coram multis, ad scandalum vitandum sufficere, si tantummodo apponatur novum vinum cum aqua, & facta oblatione consecretur, statimque sumatur. *ibid.* §. 3. 4. &c.

Defectus si occurrat in pane, & vino, deprehendaturque ante consecrationem, nova materia apta apponatur; si post consecrationem, Missa omitti tuto potest; si post sumptionem, necessario omittitur, nisi forte multitudo adesset Missæ audiendæ, quo in casu posset Sacerdos submissa voce preces aliquas recitare, quæ ad illam partem Missæ non pertinerent, & benedictionem populo impertiri. *ibid.* *Cap.* 55. *n.* 9.

Si aqua infusa Calici non sit, idque ante consecrationem agnoscatur, infundatur statim; si post consecrationem Missa peragenda est. *ibid.* §. 10.

Si Musca, vel aranea in calicem ante consecrationem ceciderit, effundatur vinum, & novum apponatur. Si post consecrationem, illud, quidquid est, extrahatur, lavetur, & comburatur, & ablutio cum cineribus in sacrario reponatur. Ita ex D. Thoma. *ibid.* §. 11.

Si venenum immixtum deprehendatur ante consecrationem, idem quod prius servandum est, si post consecrationem, in aliud vasculum transfundatur, & tamdiu servetur, donec species vini fuerint exsiccatæ, & aliud vinum consecretur, ut ex D. Thoma. *ibid.*

Vinum acescens non est adhibendum in Missa; si tamen id fiat, conficitur Sacramentum, nec peccant Regulares, qui celebrare debent, nec habent auctoritatem vinum commutandi, id enim peccati ligat eorum Superiores, ut ex Quarto, & Merato adnotatur. *Institut. Eccles.* 77. §. 2. Vinum, quod ex aqua conficitur botris superinjecta, quale a Latinis priscis lora, seu lorea dicebatur, ineptum est ad Sacrificium, ut ex Theologis firmatur. *ibid.* §. 4.

Vetitum est sub peccato gravi adhibere vinum illud dilutum, quod ex musto, & aquæ æquali, vel fere æquali quantitate conficitur, ut ex Theologis. *Institut. Eccles.* 77. §. 6.

Licitum est tamen adhibere in eam rem vinum, quod ex modo illud conficiendi in regionibus aliquibus habet aliquid aquæ admixtum, est enim vinum usuale. *ibid.* §. 7.

Si guttæ vini reperiantur extrinsecus in cuppa calicis, censeantur non consecratæ, & abstergantur purificatorio. Si interius tutius censentur consecratæ, & per secundam purificationem adsumantur. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 57. §. 7.

Generatim monet S. Thomas in dubiis num aliquid omissum in Missa sit; vel si certo constet omissum, nec illud sit de necessitate Sacramenti, negligendum esse; si sit vero de necessitate Sacramenti, illud iteretur, & reliqua omnia ex ordine deducantur. *Ibidem Cap. XV. n.* 16.

Cum novi Sacerdotes cum Episcopo celebrant, non debent intentionem suam ita conformare, ut intelligant se consecraturos eodem momento, quo Episcopus extrema verba protulerit, sive ipsi ante, sive postea formam compleverint. Tunc enim effectus Formæ remaneret in suspenso; sed debent esse ita animo comparati, ut omne studium ponant proferendi ultima verba cum Episcopo, atque ita una cum eo consecrent; ex quo fit, ut si non ita jungant sua verba cum Episcopo non consecrent, cum non habuerint intentionem consecrandi. *ibid. Cap.* 16. §. 6.

Sacerdotes Missam cum Episcopo celebrantes eleemosynam pro Sacrificio illo accipere minime valent, quia dans Eleemosynam petit Missam modo consueto. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 16. §. 10.

Intentio applicationis Missæ sufficit si habitualis fuerit; est enim veluti quædam donatio, quæ semper valet, etiamsi multo ante intercesserit. *ibid.* §. 8. Tempus applicationis num sit sufficiens post consecrationem ambiguum est. Præstat ut Sacerdos Missam applicet cum se ad eam præparat. *ibid.* §. 9.

Beneficiatus, cui injungitur a testatore celebratio Missæ certis diebus non explicata applicatione pro se, vel pro aliis, debet illis diebus Missam applicare pro Fundatore ejus Beneficii, ut S. Congregatio Concilii sæpius respondit. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 9. §. 2.

Idem dicas, si Fundator mandaverit orari pro se in Missa, nam præsumitur nomine orationis applicationem designasse; nisi tamen ex aliis conjecturis deducatur, aliam fuisse ejusdem Fundatoris voluntatem; ut si pluribus Capellanis fundatis, in aliis mandaverit applicationem, in aliis orationem, ut ex resolutionibus S. Congregationis. *ibid.* §. 3.

Si Superior Sacerdoti præceperit, ut Missam certo alicui applicet, at ille pro alio offerat, reus est quidem Sacerdos inobedientiæ, sed applicatio a Sacerdotis voluntate pendet, cum ille sit minister, & dispensator sui Sacrificii. *ibid.* §. 4.

Missæ applicatio quoad Parochos. Vide *Parochus*.

Missa Conventualis in Collegiatis quotidie celebranda est, & applicanda pro benefactoribus in genere; nec sufficit si pro uno benefactore applicetur; neque satisfit si beneficiatus, seu Canonicus teneatur aliunde ex alio debito illam applicare. Si vero præbenda beneficii tenuis sit, nihilo tamen secius supplendum est ex distributionibus; quod si & distributiones, & præbenda tenuissimæ sint simul sumptæ, tunc recurrendum est ad Congregationem Concilii. Ita Pontifex in Encyclica ad Episcopos Italiæ incipiente CUM SEMPER Bull. *Tom. I. num.* 103. Sufficit tamen prioris Missæ applicatio, etiamsi plures cantentur in Collegiata. *ibid. num.* 22.

Si Sacerdos sumpta purificatione animadvertat remansisse in corporali, vel Patena fragmenta, sive illa magna sint, sive parva illa absumantur, sicut & absumenda sunt fragmenta si quæ remanserint post distributionem Eucharistiæ in adstantes peracta Missa, *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *cap.* 57. §. 3.

Si tamen quod remanet, non fragmentum, sed integra est hostia, magna seu parva, hæc post sumptam purificationem non est absumenda, sed vel recondenda in Tabernaculo, vel ponenda in patena, ut alteri Sacerdoti mox celebraturo reservetur: quod si fieri non potest absumatur. Ita ex Rubricis. *ibid.* §. 4.

Particula illa hostiæ, quæ separatur in inferiori parte hostiæ in duas partes fractæ, si cum vino non diffluat in os, sed remaneat in calice potius quam digito redigatur

tur ad oram calicis, præstat, ut mediante novo vino hauriatur. *ibid. Lib. 3. Cap. 17. §. 2.*

Sacerdoti in sacristiam jam restituto post Missam, & nondum sacris vestibus exuto, absumenda sunt fragmenta si quæ adverterit remansisse in patena. Si vero sacras vestes exuit, quidquid superfuerit e sacrificio reponendum in Tabernaculo; si adsit; sin minus, vel non liceat sine aliqua admiratione populi, absumendum est. Ita ex S. Thoma. *Ibid. §. 5.*

Peccaret graviter Sacerdos, si hostiam in Missa consecratam reponeret in Tabernaculo, & ejus loco sumeret hostiam, quæ in eodem tabernaculo antea continebatur. Ita ex Canone *Relatum de Consecr. distinct. 2. ibid. §. 8.*

Sacerdos celebrans, si habeat hostiam parvi moduli, melius faceret, si populum doceret, ne miraretur, si illam adhibet pro majori; quæ tunc non suppetit; potius quam utatur sententia aliquorum, qui censent posse tunc extrahi e tabernaculo hostiam majorem, quæ forte ibi adest, & adhibere illam ad elevationem. *ibid. §. 9.*

Si pyxis hostiis parvis plena sit præsens moraliter Sacerdoti, sed non fuerit aperta ante oblationem, & consecrationem, illicite quidem id fieret, sed cum moraliter præsens esset Sacerdoti, valida esset consecratio, quod verum est etiamsi quando consecravit actu de particulis non cogitaret. Moralis vero præsentia ea dicitur, cum ita præsens est, ut verificari censeantur illa verba formæ *Hoc* vel *Hic. Ibid. cap. 18. §. 2. & 3.*

Si particulæ afferantur ad Altare post peractam oblationem non debet Sacerdos illas consecrare sine legitima causa, ut si magna multitudo populi parata ad recipiendam Eucharistiam, alias careret Sacramento; tunc vero Sacerdos deberet prius illas ante consecrationem mente offerre. Cœpto jam Canone si afferatur particula non est consecranda, neque pro dando Viatico infirmo, tunc enim sufficeret, si Sacerdos ex sua hostia parvam partionem separaret. *ibid. §. 5.*

Si forte contingat, ut pyxis deferatur ad Altare, nec Sacerdos illam advertit, adeoque proferens verba consecrationis nihil cogitans de pyxide, tunc utique si pyxis non sit supra petram sacram, non censetur voluisse Sacerdos consecrare, alioqui enim censeretur voluisse illud, quod sibi illicitum est. Quamvis vero sint DD. qui contrarium censent, cum tamen in Sacramentis conferendis sequi teneamur opinionem tutiorem relicta probabili, ideo in eo casu particulas illas non esse populo distribuendas, sed asservandas, ut in alia Missa sub conditione consecrentur, satis constat. *Ibid. §. 6.*

Si celebranti sint præsentes undecim hostiæ, & ille habeat intentionem consecrandi solum decem, nec determinet quales, nulla ex illis esset consecrata, ut ex Rubricis discimus. Quare debet Sacerdos intentionem suam ita dirigere, ut velit omne consecrare quidquid ante se positum est. Ex quo intelligitur Sacerdotem, qui cum hac intentione habet in manu duas hostias, unam se tenere putans, utramque revera consecrare. *ibid. §. 7.*

Missam bis eodem die celebrare, quamvis adsit causa necessitatis, nemo potest, etiamsi Parochus sit, nisi saltem Episcopi licentia accedat; quæ tamen datur ob causas singulares, non tanquam privilegium. Ita Pontifex in Bulla DECLARASTI Bull. *Tom. 2. n. 3.*

Sacerdos, qui sacrum facere quotidie per seipsum debet, potest aliquando illud omittere, tum quia ea præsumitur voluntas Fundatoris, tum ad majorem pietatem sibi comparandam, ut ex Cap. *Significatum de Præbendis*, non tamen potest, qua die vacat, sacrum agere, & alteri attribuere, percepta eleemosyna. *De Sacrif. Miss. Lib. 3. cap. 22. n. 4.*

Sicut nec potest duplicatum stipendium pro eadem Missa accipere, applicando uni fructum medium, alteri specialissimum, & contrariam sententiam proscripsit Congregatio S. Officii, ac dein Alexander VII. Proposit. IX. inter damnatas. *ibid. §. 5.*

Sacerdos, qui Beneficium possidet, in cujus fundatione expresse cautum est, non teneri celebrantem ad applicationem Sacrificii, num possit pro applicatione novum stipendium exigere non vetatur; sed neque reprobatur contraria sententia id negans, & Decreta S. Congregationis Concilii non apparent. *ibid. cap. 22. §. 7.*

Si tamen nihil expressum sit in fundatione ejusdem Beneficii, quod demonstret Testatorem remittere applicationem sacrificii arbitrio Sacerdotis, tunc semper standum est pro obligatione applicationis pro Testatore, ut ex Decretis S. Congregationis. *Ibid.*

Missæ in Altari privilegiato celebrandæ semper debent esse *de Requiem*, nisi cum aliud Festum duplex, vel Dominica dies occurrerit, tunc enim acquiritur indulgentia, etiamsi Missæ de Festo agantur. Perinde est autem sive Altare istud privilegium habeat perpetuum, sive ad septennium, vel certis solum diebus in hebdomada. Si igitur Testator jusserit celebrari sibi Missas in certis hebdomadæ diebus ad altare privilegiatum, & in dies istos incidat aliquod festum duplex, satisfit Testatori cum Missa de festo. Idem dicas de diebus, in quibus duplex quidem non currit, sed Missæ pro defunctis vetantur. Hæc omnia ex Decretis variorum Pontificum, quorum postremus est Clemens XI. *De Sacrif. Miss. Lib. 3. cap. 23. §. 8.*

Missæ Altaris Privilegiati debent esse *de Requiem*, nisi cum inciderint in diem in qua Missæ illæ celebrari non possunt, sive ratione Festi duplicis, sive alia quacumque. Ita ex plurimis Pontificum Decretis. *Institut. Eccles. 34. §. 27.*

Missæ privatæ de Requiem celebrandæ non sunt in Festis duplicibus, & Dominicis diebus, sicut nec infra Octavas Epiphaniæ, Paschæ, & Pentecostes, prima die Quadragesimæ, tota Hebdomada sancta, Vigiliis Nativitatis Domini, Epiphaniæ, & Pentecostes; denique ex Decretis Sac. Congregationis infra Octavam Corporis Christi, & Natalis Domini, sicut nec cum expositum est Venerabile Sacramentum. *ibid. §. 28.*

Solemnes, & cantatæ pro Defunctis Missæ qua die a Testatore præscriptæ sunt, & illa sit vere annua illius obitus, celebrari possunt etiamsi Officium sit de duplici majori, vel minori. Ita ex decreto S. Congregationis. *De Sacrif. Miss. Lib. 3. cap. 23. §. 5.* Non vero in Dominicis, & festis de Præcepto, nec in iis, in quibus, nec de duplici agi potest. *Institut. Eccles. §. 5. n. 24. & seq.*

Præsente corpore canitur quidem Missa pro Defunctis, *exceptis tamen duplicibus primæ classis*. Quæ verba sunt Decreti S. Congregationis Rituum die 5. Julii 1698., attamen non satis constat an id vetitum sit in omnibus duplicibus primæ classis, & non tantum in magis solemnibus. *De Sacrif. Miss. Lib. 3. cap. 23. §. 5.*

Dies tertia, septima, & trigesima, quæ habent Missam cum oratione propria in Missali, nihil habent privilegii supra reliquas privatas. *Ibid.*

Si Parochus duas regat Parœcias, nec populi unius possint in templum alterius convenire, ac desit alius Sacerdos, potest duas Missas eodem die celebrare. *De Sacrif. Miss. Lib. 3. cap. 5. §. 2.* Debet tamen Episcopus saltem cognoscere, num revera sit tanta necessitas, ut bis celebrari opus sit.

Hic vero unicus est casus, in quo bis celebrare liceat; neque enim fas est Sacrificium repetere sive propter adventum hospitum etiam nobilium, etiam Principum, aut Episcopi, qui die Festo Missam non audierint, nec alius adsit Sacerdos; neque enim hæc est tanta necessitas, quanta requiritur in Cap. *Consuluisti de Celebrat. Missarum*. Item ex eadem ratione non licet ob benedicendas nuptias, quæ differri alia die non possint. Tunc enim celebrari possunt nuptiæ sine Missa, & benedictiones in sequentem diem transferri. *Ibid. Lib. 3. Cap. 5. §. 3.*

Sed quid si ministrandum sit Viaticum infirmo? Profecto si Sacerdos jam Missam absolvit, tunc utpote non jejunus, licet ei rursus celebrare. Si Missam non absolvit potest necessitati illi providere, dando partem hostiæ suæ. Si vero Sacerdos Eucharistia quidem, non vero ablutione percepta moneatur de Viatico infirmo ministrando, tunc utique potest aliam Missam celebrare. *Ibid.*

Cum in alicujus forte Ecclesiæ Capella tam multas Missarum ibidem celebrandarum eleemosynas receperit, ut non possit infra hebdomadam illis satisfieri, mandavit S. Congregatio Concilii, ut quæ supersunt in aliis Altaribus ejusdem Ecclesiæ celebrentur; injunxitque simul, ut deinceps fideles eleemosynas oblaturi ea de re moneantur, scripta tabella in loco visibili Ecclesiæ exposita. *De Synod. Diœces. Lib. 7. Cap. 7. §. 5.*

Quamvis a Sacra Congregatione sæpius decisum fuit in Oratoriis publicis sitis intra fines Parochiæ juris non esse Parocho prohibere ne Missæ celebrentur ante Missam Parochialem; si tamen Episcopus in Synodo id prohibeat, ne populus retrahatur a Missa Parochiali, & concione, constitutio illa valet, & Episcopo parendum est *De Synod. Diœc. Lib. 7. Cap. 70. §. 7.*

MISSA Celebranda est ab aurora usque ad meridiem; toleratur tamen anticipatio tertiæ horæ partis, sicut & prorogatio tertiæ horæ partis post meridiem, ut ex edicto Benedicti XIII. *Institut. Eccles. 12. §. 4.* Jus habet Episcopus vetandi etiam sub pœnis canonicis, ne Regulares ultra consuetas horas celebrent, ut ex Decretis S. Congregationis firmatur. *Institut. Eccles. 68. §. 22.*

Nemo ignotus sive sæcularis, sive Regularis admittendus est ad celebrandam Missam, nisi adductis testimonialibus, iisque visis, & approbatis ab Episcopo; idque præcipi posse ab eodem Episcopo, saltem quoad Sacerdotes Regulares exteros, etiam Regularibus censuit S. Congregatio. *Institut. Eccles. 34. §. 4. & De Synod. Diœces. Lib. 7. cap. 41. §. 5.*

Tridentinum *Sess. 23. Cap. 4.* monet Episcopos, curent ut Sacerdotes non habentes animarum curam, diebus saltem Dominicis, vel Festis solemnioribus Missam celebrent. An committant peccatum grave Sacerdotes illi, si monito Tridentini non se submiserint, quæstio est anceps. Profecto peccaret graviter, qui nunquam per annum Sacrificium offerret; esset enim hoc inditium vitæ corruptæ,

ruptæ, & nareret scandalum. *De Miss. Sacrif. Lib.* 3. *cap.* 1. §. 10. Teneretur etiam celebrare, ut ægroto Viaticum deterretur, si alio modo fieri non posset. *ibid.*

Missam quotidie celebrare melius est quam ab ea abstinere, negandum tamen non est, quin optime præstet Sacerdos si aliquando abstinest ex teverentia, seu ad hoc, ut ferventius celebret. Id vero eruitur ex eo quod ad spiritum Ecclesiæ propius accedit qui quotidie Sacramentum secipit. Addendum quod munus Sacerdotis est non privatum, sed publicum, estque ejus opus Ecclesiæ utile; & ex assidua celebratione validius auxilium obtinebit a Deo, ut dignius celebret. Quare statuendum; Sacerdoti, ut plurimum, quotidie celebrandum esse, si discussa conscientia sua persuadere sibi moraliter possit, se esse in statu gratiæ, Nec obstat minor fervor; cum illum persæpe patiamur inviti. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *cap.* 2.

In Oratoriis privatis, in quibus pro infirmo conceditur unica Missæ celebratio, die Natalis Domini, fas est tres Missas ab eodem sacerdote celebrari, ut ex Decretis S. Congregationis. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *cap.* 4. §. 8.

Episcopi quanquam non habeant amplius facultatem concedendi licentiam, ut in Oratoriis privatis celebretur, adhuc tamen possunt in suis domibus privatum Oratoriom habere, & permittere aliis Sacerdotibus, ut in eo celebrent; ut ex Decretis S. Congregationis. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *cap.* 6. §. 2

Hæc etiam celebratio prestari rite ibidem potest; etiam absente Episcopo; atque ibi audientes Missam quicumque fideles præcepto Ecclesiastico satisfaciunt. Denique quod hic dicitur de Episcopis, valet etiam pro Cardinalibus non Episcopis. Animadvertendum est tamen valere hæc pro Oratoriis Episcopi in suis domibus in quibus certus, fixusque locus est assignatus. *ibid. Lib.* 3. *Cap.* 6. §. 6.

Si Missa omnino celebranda sit, nec possit in templis, vel etiam in Oratoriis privatis, licet illam celebrare in loco non indecenti, quicunque tandem ille sit, ut planum fit exemplo Capellanorum in Castris; eorum etiam qui per infidelium regiones iter faciunt, & etiam in littore maris respectu navigantium. *De Sacrif. Miss.* 3. *Lib. cap.* 6. §. 7.

Ut celebretur Missa in Mari peculiare privilegium requiritur, nec sufficit clausula generalis, quo facultas sit celebrandi *in loco honesto ac tuto*. Non conceditur autem, nisi cum conditione, ut tutum sit navigium, longe absit a littore, tranquillum sit mare. ac tandem adsistat celebranti alter, vel Sacerdos, vel Diaconus. *ibid.*

Sacerdos Missam celebrans etiam in necessitatem dandi Viatici infirmo absque uno e sacris indumentis, peccat graviter ex irriverentia, neque enim urget Viatici præceptum, si ministrari non possit eo modo, quo decet. *ibid. Lib.* 3. *Cap.* 7. §. 1.

Idem dicas, si absque luminibus, quæ sint oportet sive ex cera, sive ex oleo, & si desint, in necessitate saltem e sevo; sufficit tamen, si necessitas orgeat, unicum lumen. Idem dicas, si celebret absque Missali Libro, in quo sit saltem Canon. Hæc ex DD. *ibid.* §. 2.

Peccat etiam Sacerdos celebrans sine ministro, ut eruitur ex cap. *Proposuit de Filiis Presbyterorum*. Si tamen sit ministrandum Viaticum potest Sacerdos sine Ministro Missam celebrare, & sibi ipsi respondere. Alias præstat omittere Missam, quamvis si hoc agat, sunt qui negent illum peccare. *ibid.* §. 3.

In Templo polluto celebrans Sacerdos, quamvis peccet graviter, ut ex Cap. *Is qui sentent. excom. in* 6. nullam tamen pœnam incurrit, cum nulla sit in jure expressa; quin nec desunt, qui credant eum minime peccare si adsit Episcopi consensus.

Vicissim autem irregularitatem Summo Pontifici reservatam incurrit, qui in loco interdicto celebrat, ut ex eodem Capite *Is qui*. *ibid.* §. 4.

Sacerdos ratione beneficii obstrictus bis, vel ter singulis hebdomadibus celebrare, potest anticipare tempus, nisi appareat testatorem voluisse in qualibet hæbdomada bis vel ter celebrari, ne pagus, aut altaria quædam singulis hæbdomadibus Missa careant. *De Sacr. Missæ L.* 3. *cap.* 9. *n.* 8.

Si conferens eleemosynam Missæ tempus præscripserit ob causam, quæ differri non possit, sacerdos non servans illud tempus, deest obligationi suæ, ac tenetur eleemosynam restituere. *ibid.* §. 6.

Sacerdos onus habens Missæ quotidianæ, unicam tantum Missam applicare cogitur in Festo Natalis Domini. An vero Parochus itidem teneatur tres ejus diei Missas pro populo applicare, nunquam decisum a S. Congregatione reperitur, tenetur tamen ut obviet scandalo tres ea die Missas celebrare. *ibid.* §. 9.

Sunt qui doceant die Commemorationis Defunctorum cessare onus Capellaniæ quotidianæ, adeoque integrum esse capellano ea die vel pro defunctis omnibus, quod esset optimum, vel pro privato quodam defuncto applicare. *ibid.* §. 9.

Canonici in Cathedralibus, & Collegiatis, qui juxta præscriptum Rubricæ certis quibusdam diebus plures Missas canere tenentur, an omnes debeant applicare pro benefactoribus nunquam a S. Congregatione decisum est. *ibid.* §. 9.

Eleemosyna pro Missis a Regularibus celebrandis in eorum Ecclesiis, taxanda est ab Ordinario loci, ut ex Decreto S. Congregationis. *Institut. Eccles.* 56. §. 10.

Missarum eleemosynam ultra quantitatem ab Episcopo taxatam exigere non possunt Sacerdotes tam sæculares, quam Regulares; nam debet dari quædam proportio inter id quod datur, & quod accipitur, hanc autem proportionem definire ad Episcopum spectat; quare justitiam commutativam lædit ille Sacerdos, qui plus exigeret. Potest tamen dans ultro plus dare, & petens minus accipere, quanquam fieri possit, ut aliquando prohibeatur Sacerdos minus accipere, ne hinc consuetudo introducatur minus dandi in præjudicium aliorum. Hæc omnia late in *Synodo Diœcesana Lib.* 5. *Cap.* 2. & id quod postremo dixi confirmat ex Decreto Congregationis Concilii lato in una S. Severini *die* 16. *Julii* 1689.

Missarum stipendia, si quæ accepta sunt pro curanda celebratione Missarum, retineri non possunt, parte tantum eorumdem tradita Sacerdoti celebranti, etiamsi pars illa contineat consuetam eleemosynam. Secus qui fecerit, si laicus fuerit, incidit ipso facto in excommunicationem Pontifici reservatam; si Clericus, vel Sacerdos in suspensionem itidem reservatam. Constit. QUARTA CURA Bull. *Tom.* 1. *num.* 22. Vide & *Institut. Eccles.* 56. §. 4.

Vetitum est accipere novas Missarum eleemosynas iis, qui veteres habent satisfaciendas, *dummodo*, ut legitur in Decreto Urbani VIII. *infra modicum tempus non possit omnibus satisfieri*. Modicum tempus definivit S. Congregatio Concilii esse unum mensem. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *cap.* 24. §. 14.

Si Ecclesia, & loca pia carent redditibus, adeo ut non possint licite illos erogare in expensas pro Missarum celebratione, fas ejus administratoribus est aliquid subtrahere de consueta eleemosyna, quantum necesse est pro celebratione illius Missæ ut ex Decreto Urbani VIII. certum est. Sed ex pluribus Decretis Sacræ Congregationis eruitur detrahi in eo casu aliquid posse ex eleemosyna in Missis perpetuis; tunc autem videndum est num adsit aliquis, qui sit obligatus supplere, & num potius supplendum sit recurrendo pro diminutione numeri Missarum.

Sive autem Ecclesia sit paupercula, sive non, non potest aliquid exigi ab iis Sacerdotibus, qui sponte religione ducti veniunt in aliqua Ecclesia celebraturi, sicut etiam ab iis, qui ab administrationibus Ecclesiæ eleemosynam nullam recipiunt.

Jure tamen exigitur hæc detractio ab iis qui omnino ibi celebrare volunt, nec Ecclesia habet de suo quomodo utensilibus provideat, nec de suo providet ille, qui eleemosynam suppeditavit. Hæc omnia *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *cap.* 24. §. 13.

De eleemosynis receptis pro Missis Sacristæ Regulares tenentur illas ponere in arca duabus clavibus obserata, quarum alteram tenere debet Superior localis, alteram unus ex Regularibus a Capitulo deputatus, ac dein de satisfactione earumdem Missarum tenentur reddere rationem coram Patribus discretis, ut ex Decreto Urbani VIII. ab Innocentio XII. confirmato constat. *Institut. Eccles.* 72. §. 29.

Missæ nec ita breves esse debent, ut saltem horæ tertiam partem non attingant, neque ita longæ, ut horæ dimidium excedant. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *cap.* 24. §. 2. Vide *Institut. Eccles.* 34. §. 19.

In Missæ celebratione ne quis Episcopus concedat licentiam tegendi caput coma fictitia vetuit Innocentius XI. in sua Encyclica apud la-Croix *Lib.* 6. *p.* 2. *n.* 401. idque pariter locum habere in parvo pileolo ex Theologis docetur *Institut. Eccles.* 34. §. 14. Giro tamen capillitio, vulgo *girello*, uti passim etiam Romæ Sacerdotes ibidem notatur. *Eadem Institut. Eccles.* §. 4.

Annulum etiam in digito gerere dum Missa celebratur cujuscunque dignitatis nemo potest vetante S. Rituum Congregatione. *ibid.* §. 15.

Nec licet etiam Protonotariis non participantibus adhibere in Missa instrumentum argenteum cum candela, ut ex Decreto apud Monacellum. *ibid.* §. 17. quod etiam Superioribus Ordinum Mendicantium, & Parochis vetuit S. Congregatio, cujus literæ hic referuntur §. 16. Quin & juxta decreta Alexandri VII. Abbatibus Regularibus consecratis id non licet, nisi in Missa solemni, cum Pontificalibus utuntur, ut ex Decretis S. Congregationis. *ibid.*

Pari passu cum hoc argenteo instrumento procedendum est cum assistenti. *ibid.* §. 18. ut ex Decreto S. Congregationis Rituum. *ibid.*

Missæ privatæ feria V. in Cœna Domini, & Sabbato Sancto prohibentur non decretis tantummodo S. Congreg. Rit. sed etiam edicto Clementis XI. die 15. Maii 1712. *Institut. Eccles.* 38. §. 9.

Novus

Novus Sacerdos in celebratione primæ Missæ vetatur Ecclesiam circuire sacris vestibus indutus, ut recipiat oblationes; potest tamen se vertere ad Altare, & ibi eas accipere ex Decreto S. Congregationis. *Institut. Eccles.* 56. §. 7.

Sacerdos in alia Diœcesi celebrans Missam non potest nomen Episcopi sui nomini Episcopi illius Diœcesis substituere, ex Pouget, & Merato *De Sacrif. Miss. Lib.* 2. *cap.* 17. §. 4.

Sacerdos die Natali Domini non tenetur ex præcepto tres Missas celebrare, sed potest unicam. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 4. §. 5.

Missa cantata in eo distinguitur a solemni, quod cantata sit cum cantu chori, sed unico Ministro assistente; solemnis vero habet adjunctum Diaconum cum Subdiacono; idcirco si testator mandet cantari sibi aliquam Missam non requiritur Diaconus, & Subdiaconus. *Instit. Eccles.* 105. §. 119.

Commentitia est distinctio inter Rubricas præceptivas & instructivas. *De Sacrif. Miss. Cap.* 12. §. 3. sed omnes sunt præceptivæ, sed aliquæ ex materiæ parvitate sub veniali tantummodo obligant. *ibid.*

Nulla urgente causa leve peccatum est celebrare Missam privatam non recitatis Matutino, & Laudibus. At si de Missa Conventuali agatur mortalis criminis reus videri posset ille, qui ante Matutinum, & Laudes eam celebraret. (nempe ante eam partem Officii in Choro celebratam) Sicut & peccato gravi se obstringeret, qui perpetuo, & quasi animo statuisset nunquam Missam celebrare Matutino cum Laudibus recitato. *ibid.* §. 4.

Nemini licet ab Altari recedere cœpta Missa, relicto alio Sacerdote, ut reliqua suppleat; ut statuitur in Canone *Nullus Episcopus de Cons. dist.* 1. Quod ibi vetatur sub pœna suspensionis, quæ tamen est ferendæ, non latæ sententiæ, nec locum habet, si Sacerdos ante consecrationem ab Altari sine causa recesserit *ibid. Cap.* 14. §. 2. ubi id definitum a S. Congregatione asseritur.

Si contingat, ut Sacerdos dum Missam celebrat subito morbo corripiatur, vel mortuus concidat; vel hoc accidit ante consecrationem, nec tunc opus est Missam ab alio continuari; si vero post consecrationem unius, vel utriusque speciei, tunc supplenda est Missa, & quidem ex præcepto, a Sacerdote initio inde sumpto, ubi alter sacerdos desierit; & si prior ille Sacerdos adhuc vivat, & capax sit Sacramenti, nec alia præsto sit hostia consecrata, ex hostia Sacerdotis secundi pars infirmo ministranda est, ut in Rubricis Missalis. *ibid.* §. 4. & 5.

Sacerdos Missam suppleturus præstare id potest si alius non adsit, etiamsi non sit jejunus, quin etiam si in statu gratiæ non versetur, tunc enim quærendus ab illo est Confessarius, & si non reperiatur, eliciendus actus contritionis, atque ita comparatus Missam perficiat. At si neque conteri posset, neque Missa ab altero perfici ante meridiem, tunc hostia & calix recondendi sunt in tabernaculo, ut ad alteram diem reserventur. Hæc omnia ex Rubricis, & DD. *ibid.* §. 7. & 8. Ex hoc conficitur quod laico, si fuerit præsens, hostia illa, & calix dari non potest. *ibid.* §. 6.

Si Sacerdote Missam celebrante violetur, vel polluatur subito templum ante incœptum Canonem, Missa intermittenda est; eo vero incœpto perficienda, ut ex Rubricis. *ibid.* §. 12.

Si dum celebratur incidat subita irruptio hostium, vel imminens alluvio, aut ruina templi, ante consecrationem deserenda est Missa; post consecrationem sumendum statim Sacramentum, omissis aliis cæremoniis. Si vero casus illi incidant, hostia quidem, sed nondum sanguine consecrato, potest Sacerdos hostiam statim sumere, & abire, nisi forte in casu, quo Christianæ Religionis hostes in contemptum ejusdem Religionis minitentur Sacerdoti mortem, nisi sacrificium imperfectum relinquat. *ibid.* §. 13.

Superveniente excommunicato non tolerato, Missa, si nondum perventum est ad Canonem, vel ut quidam volunt ad consecrationem, nec ille possit abigi, deserenda est: post consecrationem perficienda. Sed sumpta communione reliqua perficienda sunt, vel in Sacristia, vel in alio loco decenti. *ibid.* §. 14.

Rite pariter interrumpitur Missa, etiam interruptione longa, vel ad baptizandum infantem moriturum, qui alioqui sine Baptismo moreretur, vel ad audiendam confessionem infirmi, qui alioqui non confessus obiret; vel etiam ad Extremam Unctionem administrandam. Curandum tamen tunc esset a Sacerdote, ut Sacramentum interim diligenter custodiatur, & cum redierit resumenda Missa est ex eo loco, ubi fuerit intermissa. *ibid.* §. 15.

Si recitato jam Evangelio, & Symbolo superveniat vir Princeps, laicus, seu Ecclesiasticus, qui Missam die Festa non audierit, negant plures DD. posse ex integro Missam resumi. *ibid.* §. 16.

Innocentius XIII. in Romano Concilio Præfectos Regularium monuit, ne in taxanda pecuniæ summa pro Missis perpetuis sexaginta scuta Romana definirent non excedendo, nec minuendo. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 22. §. 9.

Missæ S. Gregorii, quæ a S. Congregatione olim prohibitæ sunt, erant quædam Missæ peculiares, ineptis refertæ. Cæterum triginta Missas continuatas juxta consuetudinem a S. Gregorio inductam non vetuit, quas tamen celebrare debet Sacerdos juxta ritum Ecclesiæ; quare tribus diebus Majoris Hebdomadis intermittendæ sunt. *ibid. Cap.* 23. §. 3. & *Instit. Eccles.* 34. §. 21.

Episcopus potest quidem visitare Parochiales Ecclesias Regularium, sed num possit etiam recognoscere de oneribus Missarum, an sint impleta, requisita fuit S. Congregatio, & nondum prodiit responsum. Potest tamen Episcopus inquirere num Parochus Regularis singulis diebus festis pro populo celebraverit, cum id concernat curam animarum, de qua jus est inquirendi Episcopo in Visitatione. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap. ult.* §. 5. *nov. edit.* Fas est tamen Episcopo visitare Confraternitates Laicorum in Ecclesiis Regularium erectas, & Altare, si illis incumbit onus manutenendi, & onera Missarum, ad quæ Confraternitates illæ tenentur, ut ex Decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 6.

Si Testator Missas reliquerit quotannis celebrandas in Ecclesiis Regularium, & hæredi suo permiserit, ut designet Sacerdotem, per quem celebrari debeant, non possunt Regulares exigere, ut unus ex suis designetur, quin & præstare debent patientiam, ut ab eo, quem hæres designarit, in suis Ecclesiis celebrentur, dummodo tamen dentur frustatoriæ, ut ex responso S. Congregationis. *ibid.* §. 7.

A mandatis, & monitoriis &c. per quæ retardetur executio provisionum, & statutorum pro Divino cultu conservando, & augendo, præsertim circa Missæ celebrationem, ad executionem Decretorum Tridentini *Sess.* 21. *de Ref. Cap.* 8. & *Sess.* 22. *in Decret. de Observand. & evitand. in celeb. Miss.* ne recipiantur in Tribunali actus Judiciales, per quos eorum executio impediatur, sancitum est a Pontifice in Bulla AD MILITANTIS Bull. *Tom.* I. *n.* 48. §. 5.

Eucharistiam fidelibus administrare infra actionem Missæ, non sunt obligandi Sacerdotes, si Parochi, seu Episcopi censuerint præstare, ut hæc administratio fiat in Altari, ubi SS. Eucharistia adservatur extra Missam. Encyclica ad Episcopos Italiæ CERTIORES EFFECTI. *Bull. Tom.* I. *n.* 64.

Missam auscultare diebus festis in quacunque Ecclesia, etiamsi non sit propria Parochialis, cuicunque fideli, ut præcepto satisfaciat, fas est, ut consuetudo ubique obtinens, quæ proinde induit rationem juris communis, demonstrat. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 64. §. 10.

Sacerdotes sæculares in Ecclesiis Regularium illorum Missam legere vetantur, sed utendum est illis Romano Missali, ita tamen, ut possint de Sancto, de quo Regulares illi agunt officium, Missam recitare, eam desumendo ex Communi Missalis Romani, ut pro Cappellanis, & Confessariis Monialium decrevit S. Congregatio, Clemente XI. Decretum approbante. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 23. §. 1. & *Instit. Eccles.* 34. §. 20.

Missarum onera a Fundatore Beneficii præscripta non licet Episcopo diminuere, quoties fructus relicti decrementum subierint; non enim posse ab Episcopo reduci Missa semper tenuit Sacra Congregatio Concilii. Facultas vero ad hoc data in Concilio Tridentino *Sess.* 25. *de Ref. Cap.* 4. ut Episcopi possent Missas in testamento, vel dispositione inter vivos adsignatas reducere in Synodo Diœcesana, & Generales Ordinum in suis Capitulis Generalibus, intelligitur tantummodo de oneribus Missarum impositis ante Concilium Tridentinum, & de reductione facienda in Diœcesana Synodo, vel Capitulo proxime post expletum Concilium Tridentinum habendis, ut exposuit S. Congregatio. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *cap. ult.* §. 18. *nov. edit.*

Modo insuper non licet Episcopis &c. id præstare in suis Synodis &c. quia id vetuit Urbanus VIII. & Innocentius XII. in sua Constitutione, de qua *ibidem*; ex vi quorum neque licet Episcopo reducere eadem onera antequam acceptentur ab iis, ad quos pertinet, uti definitum est a S. Congregatione. *ibid.* §. 19.

Cum datur Episcopis facultas reducendi *pia legata*, & *Missarum onera*, adhuc tamen ex contextu totius Dispensationis constat nihil illis concessum esse quoad reliqua legata, sed tantum quoad onera Missarum. *ibid.* §. 22.

Si aliqua dispositio Missarum onera, & alia pia opera comprehendat, & ob tenuitatem redditnum reductio aliqua facienda sit, reducenda esse prius reliqua opera, quam numerum Missarum censuit Sac. Congregatio. *ibid.* §. 23. Quanquam hæc vera sunt, nisi ex toto contextu dispositionis alia fuisse mens Fundatoris deprehenderetur. *ibid.* At si Episcoporum auctoritas quoad hanc reductionem profluxerit, ex ampliatione Indulti Concilii Romani sub Benedicto XIII. vel ex instructione quadam tradita a S.

Con-

Congregatione, & res fuerit, ut vel numerus Missarum, vel alia opera pia sint imminuenda, tunc præstat recurrere ad S. Congregationam Concilii. *Ibid.* §. 34.

Insuper ex vi concessionis prædictæ non possunt redigi Missæ, quarum celebrationi Ecclesia &c. per contractum sese obstrinxit, hoc enim cavetur expressis verbis in præmemorata Constitutione. *ibid.* §. 25.

Si Testator Missas aliquot annuas pro se reliquerit celebrandas, & in eum finem hunc, vel illum fundum addixerit, & fundus ille diminuatur, ut non sufficiat ad consuetam Missæ eleemosynam, non est locus reductioni, sed cogendus est hæres, ut suppleat quod deest; præsumitur enim Testator semper voluisse hunc Missarum numerum in favorem animæ suæ. Porro si verba dispositionis incipiant ab impositione oneris, & postea descendant ad assignandum fundum, tunc utique cum particula ista sit demonstrativa, fundus si deficiat, supplendus est ab hærede. Si vero dispositio illa incipiat a designationa fundi, & subinde descendat ad onera Missarum, tunc utique particula est *taxativa*, adeoqua locus est reductioni, nec cogendus est hæres, ut suppleat. Quæ omnia exprimi solent in Instructione, de qua supra. *ibid.* §. 32.

Si Testator mandet hæredi dare fundum legatario, ut ex ejus redditibus celebrentur Missæ; hæres facta fundi assignatione ad nihil aliud tenetur, ut ex DD. & Decisione Rotæ coram Cerro. *ibid.* §. 33. Si vero Testator mandasset hæredi, ut tot præstaret fructus sufficientes ad injunctam Missæ celebrationem, & ipse fundum idoneum dedisset, si fructus ille dein non sufficiat supplendus est ab hærede. *ibid.*

In reductione Missarum perpetuarum per ampliationem Concilii Romani facienda, stabiliri solet eleemosyna sexaginta scutorum monetæ Romanæ; quoad Missas vero cantatas assignanda est eleemosyna consueta pro iis Missis in qualibet Diœcesi vigens, ut ex Decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 34. At si celebrandæ sint simul aliquot Missæ cantatæ, & aliquot privatæ, nec sufficiant redditus, erogandi sunt illi in celebratione Missarum privatarum, deleto onere Missæ cantatæ, ut ex Decreto S. Congregationis. *ibid.*

At si reductio fiat ab Episcopo vigore facultatis in Instructione contentæ, statuendum est, ut Missæ celebrentur, non quidem ea eleemosyna, quæ ex Indulto Concilii Romani præfixa est, sed ad rationem eleemosynæ manualis in Diœcesi obtinentis; ita enim constat ex verbis ipsius Instructionis. *ibid.* §. 35.

Si Episcopus ab Apostolica Sede obtinuit facultatem reducendi Missas in sua Diœcesi, potest etiam reducere pro Regularibus, ut Delegatus Sedis Apostolicæ, si ad illum recurrant. *ibid.*

De Missa vide Reiffenstuel agentem Tom. 2. Tract. 14. Distinct. 4. & 5. per tot.

M O N I A L E S.

Monialium professio religiosa ante decimum sextum ætatis annum expletum, & exactum annum novitiatus emissa, irrita est ex Tridentino *Sess.* 25. *Cap.* 15. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 12. §. 1. *nov. edit.* Excipiuntur tamen mulieres, quæ Pœnitentes, aut Convertitæ appellantur, cum quibus constitutiones earum circa probationem servandæ sunt non obstante Conciliari Decreto de Monialium Professione, ut ex Decreto S. Congregationis Concilii. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 12. §. 1. *nov. edit.*

Hæc Conciliaris sanctio de anno probationis valet etiam pro illa, quæ usa Privilegio bimestris post conjugium, Religionem ingreditur, & quamquam id cedat in incommodum illius, qui in sæculo remanet, ut non possit transire ad alias nuptias, nisi postquam conjux Religiosa anno probationis exacto professionem emittit. *ibid.* §. 2. Quin & accidere potest, ut bienniom expectandum illi sit, si conjux Religiosa anno probationis fere exacto Religionem mutaverit, & in ea novam probationem instituerit.

Si novitia Ordinis Prædicatorum in mortis articulo Professionem emiserit ante expletum annum probationis, quod ex Bulla S. Pii V. illis concessum est, nec facile derogatum illi est ex posteriori Bulla Gregorii XIII., qua professio ante expletum annum probationis irritatur, ea quidem professio valet ad spirituales gratias lucrandas, non vero ad vindicandam Monasterio dotem, & reliqua bona professæ, ut ex sæpius decisis a S. Congregatione Concilii. *ibid.* §. 6.

Sponsa per verba de futoro alteri oppignorata, addito utrinque juramento de contrahendo, & consummando Matrimonio, potest ante initum conjugium Religionem ingredi, juxta illud *promissum non infringitur ab eo, qui in melius illud commutat Cap. Pervenit. de Jurejur.* Et definitur in Cap. *Commissum de Sponsal.* quamvis ibi dicatur tutius esse si ineat Matrimonium, tum Religionem ingrediatur, quod tamen vel est de Consilio tantummodo, vel sponsalia tunc non inferebant aliam promissionem, nisi de conjugio celebrando, non vero de celebrando, & consummando, uti nunc ferunt. *ibid.* §. 8.

Matrimonio rato, non consummato, integrum est mulieri Religionem approbatam ingredi, & per professionem in ea conjugii vinculum dissolvitur. Hæc tamen valent pro veris, & approbatis religionibus, in quibus tria vota substantialia emittuntur, ut est etiam Ordo Equestris Hierosolymitanus, non vero cæteri equestres Ordines, ut ex Tridentino *Sess.* 24. *De Matrimonio Cap.* 6. & traditis a DD. *ibidem* §. 9.

Consummato jam conjugio, si liber utriusque conjugis consensus intercesserit, potest utique mulier Religionem ingredi, (idem de viro diceris) & in ea profiteri; si tamen & alter conjux consentiat in Religionem ingredi si junior est, vel si senex extiterit, emittat votum simplex castitatis. Si vero ab alterutro, vel revocetur consensus libere præstitus ante alterius professionem, vel etiam post professionem valide emissam; si non adimpletæ fuerint conditiones superius expressæ conjux Religiosus eo petente egredi a Religione tenetur, ut definitum in Cap. *Præterea de Convers. Conjug.* Can. *Quia Agatho* 27. *Q.* 2. Cap. *Cum sis de Convers. Conjug. ibidem* §. 10. 11.

Non vero sufficit, si muliere Religionem ingressa, alter conjux non senex sacros Ordines suscipiat, ex Constit. Joannis XII. *Quinquæ* tit. *De Voti redemptione.*

Si vero legitime probatum fuerit adulterium uxoris, quæ dein transit ad Religionem, tunc integrum viro est in sæculo manere, dummodo tamen castitatis votum emittat. Ita ex decisis a S. Congregatione. *ibid.* §. 15.

Quin & in eo casu, si ex Episcopi testimonio constet virum in Sæculo manentem vitæ esse probatæ, conceditur illi per indultum, ut nullo se castitatis voto obliget, adeo ut post Uxoris mortem possit ad alias nuptias transire. Ita ex resolutis a S. Congregatione. *ibid.* §. 16.

Concessum est etiam aliquando indultum viro sexagenario majori, ut Sacerdotio initiari posset, dummodo uxor fere sexagenaria perpetuam castitatem voveret. *ibid.* Concessum est etiam, ut vir septuagenarius de consensu uxoris acciperet Sacros Ordines, & uxor paris ætatis Tertiariæ habitum indueret, dummodo diversas omnino ædes incolerent.

In Ingressu Monialium in Monasterium dotis solutio approbatur ea, quæ datur non ad ingressum in Religionem, sed pro contractu, quem facit Religio cum illa, quæ ingreditur, obligans sese ad ejus sustentationem. Si vero Monasterium per se sit dives, ut sufficere ex suis possit Monialium sustentationi, tunc utique præstaret dotem imminuere, quin etiam penitus remittere, quanquam id agendum non est, nisi prius consulta S. Congregatione Concilii. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 58. §. 6.

Quoad prandia, cœnas, & munera, quæ ab ingrediente Moniales exigunt, perseverare censet Pontifex prohibitionem factam ab Urbano V. Extrav. 1. *De Simonia* inter Comm. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 58. §. 6.

Modum tamen imponendum sumptibus apparatuum, & commessationum, ac pomparum, quæ fiunt in ingressu Monialium censet Pontifex, usus opportune hac in re doctrina Navarri in *Tract. de Reddit. Eccles. in fin. prim. quæst. ibid. n.* 7.

Moniales Regularibus subjectæ ex Tridentino *Sess.* 25. *de Regul. Cap.* 5. Ordinario loci tanquam Delegato subjiciuntur quoad clausuram. Id vero declarans Gregorius XIV. in Constitutione sua *num.* 18. statuit Confessarios eorum Regulares ab ipsis suis Superioribus deputatos pro confessionibus Monialium ab Episcopo approbandos esse. Eidem etiam Episcopo reddendam esse rationem ab iis, qui bona illarum administrant, accitis tamen tunc etiam Superioribus Regularium, qui si renuerint, tunc id præstet per se Episcopus. Datur enim Episcopo auctoritas præsidendi una cum Superiore Regulari, cum Antistites Monasterii eliguntur. Denique conceditur Episcopo, ut si Regulares forte in ordine ad clausuram deliquerint, puniat illos, & corrigat usque ad censuras. Alexander VII. in sua Constitutione 153. concedit Superioribus Regularibus jus ingrediendi septa Monasterii earumdem Monialium semel quotannis occasione visitationis. Sæpius vero ex causa urgenti vetuit ne ingrederentur nisi præsente Episcopo, vel alio Ecclesiastico, ab eodem deputato. *Instiut. Eccles.* 29. *n.* 4. 5. Contraria quoad hæc omnia consuetudo etiam immemorialis a S. Congregatione sæpius reprobata est. *ibid.* §. 7. &c.

In visitationibus Monasteriorum Sanctimonialium, non tenetur Episcopus denuntiare illis diem, & horam visitationis, sicut nec tenetur ducere secum superiorem Regularem ejusdem Ordinis. *ibid.* §. 18. Potest etiam Episcopus Monialibus Regularibus subjectis sacram Eucharistiam ministrare, si ipsæ velint. *ibid.* §. 9.

In Monasteria Monialium introduci pueros, & puellas tenel-

tenellæ ætatis velandum est, ex more Romæ obtinente. *ibid.* §. 24.

In electione Abbatissarum, quæ præsint Monasteriis Regularibus subiectis, tenentur Regulares monere Episcopum, si velit interesse vel per se, vel per alium, ut ex Constitut. Gregorii XV. *num.* 18. quibus debet Episcopus manifestare suam voluntatem. At potest Episcopus in Synodo generaliter edicere velle se interesse omnibus illis electionibus, ex quo satis manifestat suam voluntatem. *De Synod. Diœces. Lib.* 5. *cap.* 12.

Monialium transitum de uno ad aliud Monasterium, cum Monialibus ultra montes concedit Summus Pœnitentiarius, qui tamen facultatis hujus executionem Ordinarii arbitrio committit. Bulla PASTOR BONUS Bull. *Tom.* 1. *num.* 95. & 36.

Translatio Monialium ab uno ad aliud Monasterium fieri jure nequit, nisi de licentia Romani Pontificis, nisi exigente aliquo repentino casu, in quo rei necessitas exigat repentinum egressum; tunc enim etiam pro Monialibus Regularibus subjectis, præter facultatem Prælati Regularis, Episcopi licentia in scriptis requiritur. Bulla S. Pii V. DECORI ET HONESTATI.

Casus repentini indicantur in eadem Bulla, magnum incendium, infirmitas lepræ, ac epidemiæ, sive pestis. *De Syn. Diœc. Lib.* 9. *Cap.* 15. *nov. edit.*

Non licet autem absque facultate Sedis Apostolicæ egressum hunc permittere, etiamsi possint occurrere casus alii, qui videantur æquipollere iis, quos S. Pius V. in sua constitutione expressit; ut si e. g. sit aliqua Monialis, ex qua prudenter timeri possit periculum scandali, & perversionis aliarum. *ibid.*

Superiores Monialium tenentur bis, aut ter singulis annis exhibere Confessarios extraordinarios Monasteriis sibi subjectis, quibus tamen sic oblatis non tenentur Moniales confiteri peccata sua, sed solummodo se præsentare, ut saltem accipiant ab illis monita salutaria.

Si vero aliqua Monialis graviter ægrotet, ut sit in mortis periculo, petatque alium Sacerdotem, qui non sit ordinarius Monasterii Confessor, huic a respectivo Superiore annuendum est. Si vero Superior Regularis illum concedere noluerit, potest id præstari ab Episcopo. Quin etiam si aliqua Monialis etiam extra prædictum casum postulet sibi per aliquod tempus alium Confessarium ab Ordinario diversum debet illi dari a suo Superiore. Quod si Superior Regularis id renuerit, tunc potest Episcopus satisfacere ejus petitioni, etiamsi requirat alterius Ordinis Regularem, vel etiam Sacerdotem Sæcularem ex approbatis a Superiore ad Confessiones Monialium. Demum suadentur Superiores earumdem Monialium, ut si aliqua ex illis petat pro majori animi sui quiete, & ulteriori progressu in via Dei, ut aliquando liceat sibi confiteri Sacerdoti ad excipiendas Monialium Confessiones jam approbato, etiamsi sit alterius Ordinis Regularis, vel Sacerdos Sæcularis, non sint difficiles ad præbendum assensum. Requiritur tamen semper, ut Confessarius iste extraordinarius sit ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones Monialium audiendas. Postremo si Superiores Regulares non saltem semel in anno elegerint in Confessarium extraordinarium, vel Sacerdotem Sæcularem, vel Regularem alterius Ordinis, in eo casu devolvitur hæc electio ad Episcopum. Hæc oblatio Confessarii extraordinarii bis, vel ter in anno, sicut & cætera omnia, quæ superius præscripta sunt præstari debent etiam cum aliis mulieribus, sive regularibus, sive sæcularibus collegialiter degentibus, quæ unicum habent Confessarium. Hæc omnia ex variis S. Congregationis decretis olim stabilita confirmat Pontifex in Bulla PASTORALIS CURÆ Bull. *Tom.* II. *n.* 56.

Quoad censuras, seu pœnas in casibus occultis etiam violatæ clausuræ vel in dispensando aliquo occulto defectu Major Pœnitentiarius Confessarium Monialibus concedit. In casibus publicis clausuræ a Monialibus, vel ab aliis quibuscunque ad malum finem delinquentibus non absolvit, nisi prius Ordinarius supplicarit, & casus a Congregatione super Episcopos & Regulares ad Pœnitentiarium delatus fuerit. Bulla *Pastor Bonus* Bullar. *Tom.* I. *n.* 95. §. 37. & 38.

Annuæ præstationes, quas consanguinei solvunt designatis Monialibus, vitæ communi minime repugnant, sed requiritur, ut omnia manibus Præpositæ consignentur, quæ prius consulere debet indigentiis illius Monialis, in cujus gratiam collatæ sunt; & si quid reliquum, in cæterarum levamen erogetur. Ita ex pluribus decretis. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *Cap.* 12. §. 19. *nov. edit.*

Ingressus in Monasteria Monialium, quæ Regularibus subduntur fieri debet de licentia Episcopi, nulla obstante consuetudine in contrarium, ut post diligens examen decretum est, approbante Urbano VIII. *ibid.* §. 23. in quo etiam decreto statuitur, licentias Moniales illas alloquendi petendas esse ab Episcopo, non vero a Superiore Regulari.

MONS PIETATIS.

In Montibus Pietatis de novo erigendis nihil ultra sortem exigi potest ab iis, qui mutuum ab eo accipiunt, etiam titulo expensarum, *nisi Apostolicæ Sedis dispensatione*, ut ex Decreto S. Congregationis Concilii in Causa Neapolitana *die* 7. *Februarii* 1737. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 48. §. 2. Sicut neque absque beneplacito ejusdem Sedis plus exigi potest, quam antea fuerit consuetum, etiamsi hoc augmentum necessarium censeatur pro substentatione ministrorum, ut ex alio Decreto S. Congregationis. *ibid.* §. 2. Si vero plus exigatur, quam opus sit ad expensas necessarias, tenetur Episcopus moderari illas usuras; tutius est autem quod consulat de hac re Sacram Congregationem. *ibid.* §. 3.

Vide Tom. I. tr. 8. diss. 4. num. 28. 29. & seqq.

MULCTA.

Mulctas pecuniarias Episcopus sibi addicere non potest, quantumvis pauper sit, sine licentia Sedis Apostolicæ, ut ex pluribus argumentis S. Congregationis evincitur in *Tractatu de Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 51. §. 2. Sed debent in usus pios expendi. Multo magis non possunt nisi in pios usus applicari illæ mulctæ, quas Tridentinum inflixit Clericis non residentibus, aut concubinariis. *ibid.*

Si quas vero mulctas Diœcesana Synodus alicui certo loco pio applicaverit, Episcopi non possunt illas sibi obtinere ab Apostolica Sede, etiamsi sint pauperes, quia Sedes Apostolica juri alteri quæsito præjudicium non infert. *ibid.* §. 3.

Has vero mulctas antequam applicentur suæ destinationi deponendas esse penes administratorem fidelem jussit S. Congregatio in sua Encyclica ad omnes Episcopos. die 5. Februarii 1670. *ibid.* §. 4

NEGOTIATIO.

Constitutiones adversus Clericos negotiatores innovantur, & extenduntur ad Clericos sub laici nomine quomodolibet negotiantes.

Extenduntur item ad negotia e laicis inchoata, dein ad Clericos devoluta, sive hæreditario jure, sive quocunque alio titulo, sive singulariter, sive communiter, sive separatim, sive conjunctim cum aliis bonis, cohæredibus, vel sociis laicis existentibus.

Comprehendi etiam censentur illi Clerici, qui per seipsos, eorumque nomine proprio, vel per alios, aut alieno nomine etiam per suos cohæredes, ac socios negotium exercent.

Hos omnes subjicit Pontifex quoad bona sic ab eis acquisita pœnis in Constitutione Pii IV. quæ incipit *Decens esse*, quæ est 19. inter Bullas ejusdem Pontificis. Pœnæ illæ sunt, ut bona sic acquisita sub spoliis debitis Cameræ Apostolicæ comprehendantur.

Si qui vero exempti sunt a pœna spoliorum ex Constitutionibus Pii IV. *Romanus Pontifex*, & Pauli V. *In eminenti* illos pariter non exemptos quoad bona ex negotiatione provenientia decernit, atque declarat in Constit. *Apostolicæ Servitutis*, quæ est XIII. *Tom. I. Bullarii*.

Negotiatio tamen impropria non est Clericis interdicta, ut e. g. manuum suarum labore, & honesto artificio victum sibi comparare, quod & Apostolus Paulus suo exemplo docuit, & a SS. etiam Monachis præstitum est. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 49. §. 2.

Licitum est etiam Clericis vendere res collectas ex propriis prædiis, sicut & eas, quas coemerunt ad familiæ suæ substentationem, quæ si superfuerint possunt vendere carius, quam emerint intra limites tamen justi pretii. *ibid.*

NUNDINÆ.

Nundinæ a mercatis sedulo distinguendæ sunt; nam illæ semel in anno fiunt, vel raro in eodem loco, & de longinquo eo conveniunt populi. Mercatus vero est quo exponuntur venales res ad quotidianos usus necessariæ, & fiunt singulis hebdomadis, communibus populis vicinis. Posteriores isti si incidant in festum de præcepto, transferendi sunt. Priores vero non sunt; quamvis apothecæ ea die claudendæ, sicut nec contractus fieri oportet, Matutinis, & Vesperis horis quibus divina Officia in Ecclesia celebrantur. Ita pro Ditione Ecclesiastica jussit Benedictus XIV. in Constitut. AB EO TEMPORE Bull. *Tom.* I. *num.* 144.

OBLATI MONASTERIORUM.

Oblati, & qui Donati appellantur, quamvis non sunt Religiosi, si tamen bona sua, ne minima quidem parte excepta, quoad proprietatem, & usumfructum sibi non retinue-

retinuerint, sed transtulerint in Monasterium, sunt personæ Ecclesiasticæ, gaudent privilegio Fori, & immunitate ab exactionibus sæcularibus. Verum ut subtrahantur ab jurisdictione Episcopi requiritur, ut actu inserviant suæ Religioni, ut late docet Pontifex. *De Synod. Diœces. lib. 6. cap.* 3.

OBSTETRIX.

Debent obstetrices diligentius examinari a Parocho, num sciant ea, quæ necessaria sunt ad S. Baptismum conferendum. Tunc autem si baptizaverint, in Templo supplendæ sunt cæremoniæ; non tamen iterum sub conditione iterandus est Baptismus indiscriminatim ea eo quod ab obstetrice, aliisve similibus tinctus est puer, sed inquirendum numquid aliquid necessarium omiserint. *Institut. Ecclesiast.* 8. §. 6.

OFFICIUM DIVINUM.

In recitatione divini Officii pro aliqua morali difficultate dispensanda, commutare potest major Pœnitentiarius. Bulla PASTOR BONUS. Bull. *tom.* 1 *num.* 95. §. 30.

ORATIO.

Indulgentiæ jam concessæ pro orantibus seu vocaliter, seu mentaliter confirmantur in Bulla QUEMADMODUM. Bull. *tom.* 2. *num.* 23

Qui rudes homines pie orandi, seu meditandi exercitationem docuerint, quique institutionibus hisce interfuerint, toties quoties lucrantur Indulgentiam septem annorum, & totidem quadragenas, dummodo vere pœnitentes sint, ac sacra Communione refecti. Constit. QUEMADMODUM Bull. *tom.* 2. *num.* 23 Item qui id præstiterint assidue, semel singulis mensibus, vere pœnitentes, & sacra Communione refecti, & pro consueto Indulgentiarum more orantes, plenariam Indulgentiam animabus etiam Purgatorii applicabilem consequi possunt. Quod itidem obtineri ab iis potest, qui quotidie toto mense uno saltem horæ quadrante orationi mentali operam dederint, dummodo sint vere pœnitentes & confessi, ac sacra Communione refecti, & oraverint pro concordia &c. Quapropter suadet Pontifex ut Episcopi injungant singulis præcipuarum Ecclesiarum Præpositis in Civitatibus, & singulis Parochis in oppidis, ut certa diei hora ad campanæ sonum invitent fideles, sive ut in Ecclesiam ad hoc exercitium conveniant, sive ut id privatim in domibus suis præstent.

Vide T. I. Tract. V. n. 59

Peccatorum orantium tria sunt genera. Alii scilicet in statu peccati mortalis degunt & se credunt contritos, quamvis non sint. Eorum oratio rite instituta a Deo exauditur. Alii dolent quidem de peccato, sed non ita ut ab eo se expediant, hi vero, ut eniti, ac se liberare valeant, si ideo Deum deprecentur ea saltem impetrabunt, quæ ad æternam suam salutem pertinent. Sunt tandem qui nec dolent de peccato, nec enituntur ut e statu illo exeant; imo nec volunt; si quid illi petierint a Deo vel spirituale, vel temporale, raro exaudiuntur. Ita ex Suarez. *Institut. Ecclesiast.* 62. §. 10

ORATORIUM PRIVATUM.

Non obstante Decreto Clementis XI. fas est Episcopis Altaria erigere, ibique celebrare, vel celebrari facere extra suas domos in domibus laicorum, quando ibi agunt per modum habitationis, veluti si ibi sunt occasione visitationis, vel itineris, vel hospitio ibidem recepti. *Constitut.* 48. Bull. *tom.* 3. *pag.* 377.

Indultarii, coram quibus celebrari potest Missa in Oratoriis privatis, sunt illi qui nominantur in fronte, seu in inscriptione Brevis; illis non præsentibus, Missa celebrari non potest. *ibid.*

Si tamen in corpore Brevis nominatur aliquis coram quo Missa celebrari possit, etiamsi ille non veniat in fronte seu inscriptione Brevis, adhuc tamen eo præsente Missa celebrari potest.

Sacramentum Pœnitentiæ vetitum est ibi administrare, vel ab ipsis pariter Regularibus. *ibid.* §. 20. Communio sacra non potest hic administrari, nisi accedat Episcopi licentia. §. 23.

Vide Tom. 2. *Tract.* 14. *Distin.* 5. *Append.* 1. *post num.* 136.

ORATORIA PUBLICA

Nullum jus assistit Parocho, ne in Oratoriis publicis intra suam Parœciam Missa celebretur ante absolutam Missam Parochialem ex Decretis S. Congregationis. *Institut. Ecclesiast.* 44. §. 11. Potest tamen id vetare Ordinarius, *dummodo tamen Missa in Ecclesia Parochiali hora opportuna celebretur*. Quæ verba sunt Decreti S. Congregationis. *Ibid.* §. 12.

In Archiepiscopatu tamen Bononiensi, si Oratorium publicum distet a Parochiali unum milliare, permittitur hæc anticipatio, onere tamen injuncto Capellano annunciandi Festa de præcepto, Evangelium explicandi, sicut & Catechismum, ac Doctrinam Christianam habendi, quod etiam mandatur a Clemente XII. in Encyclica ad Episcopos Italiæ data anno 1735. *Ibid.* §. 15

ORDINES.

Ordinem verum esse novæ Legis Sacramentum ex consensu Theologorum omnium & Concilii Tridentini definitione *Sess.* 23. *cap.* 3. certum est. Id vero Sacerdotio convenire una est omnium Theologorum Catholicorum vox, nec sine periculo gravis erroris id negaretur de Episcopatu, quamvis diversum non esse Ordinem a Sacerdotio, sed ejus extensionem, perfectionem, complementum teneretur. De Diaconatu quamquam certum non sit de fide ex sensu quorumdam Theologorum, attamen ex Tridentini definitione inferri posse videtur.

De ceteris singularibus Ordinibus discepiant Theologi, quamvis de Subdiaconatu aliquanto minor sit quæstio præ cæteris inferioribus. Hanc definiendam Pontifex nequaquam se assumpsisse profitetur. Quare vetat Episcopis, ne Sacrilegii crimine in suis Synodis eos damnent, qui cum conscientia peccati lethalis Ordines Diaconatu inferiores susciperent. Quamvis alio nomine se sacrilegii gravis reos statuerent, cum sacra Ordinatio fieri plerumque non soleat, nec possit extra Missarum solemnia, in quibus recens initiati sacra Eucharistia participant, cui irreverentiam gravem irrogaret ille, qui cum conscientia gravis peccati ad eam suscipiendam accederet. *De Synod. Diœces. lib.* 7. *cap.* 24 *per totum*.

De materia hujus Sacramenti dubietas intercedit (de Sacerdotio, Episcopatu, & Diaconatu res est) num in Instrumentorum traditione, num vero in impositione manuum, num tandem in utraque simul consistat? Quin & de impositione manuum dubii hæremus; trina est enim. Ex quo fit, ut si in aliquo rerum articulo omitti aliquid contigerit, ex responso S. Congregationis censet Pontifex, ut simul tota ordinatio sub conditione iteretur. *De Synod. Diœces. lib.* 7 *cap.* 25.

In denunciationibus, quas plerique Episcopi Ordinationes sacras inituri per Archidiaconum suum præmittunt, suæ scilicet non esse intentionis, illos ordinare, qui irregularitate, cæterisque Canonicis impedimentis tenentur; unicus plerumque est scopus, ut sic vitiatos deterreant, serio tamen volunt quemlibet sibi propositum consecrare. Neque enim censendi sunt vel gravis peccati se reos statuere, plane contrariæ voluntati insistendo. Commissuros enim gravem culpam, si id voluerint, omnes fatentur. Censet tamen Pontifex præstare, ut ea denunciatio omittatur, atque intra fines edicti, quod in Pontificali Romano habetur, Episcopi sese contineant. In eo enim edicto sub excommunicationis pœna præcipitur, ne quis Canonico detentus impedimento accedere audeat. *Ibid.* §. 26 Vide etiam de hac quæstione *De Sacrif. Miss. Lib.* 3 *Cap.* 10.

Sacri vero Ordines intra Missarum solemnia nec ab alio, quam ab Episcopo Ordinante celebranda, conferendi sunt, ut reum se gravis culpæ Episcopus constitueret, qui alio Sacerdote celebrante, ipse interim sacræ ordinationis ministerium præstaret. Valeret tamen ordinatio. *De Synod. Dioeces. Lib.* 7 *Cap.* 26 §. 5 & 6

Beneficium, ad cujus titulum Ordines conferuntur, debet tantum ex redditibus ferre, quantum sufficit ad Clerici sustentationem honestam, juxta taxam ab Episcopo definiendam; detractis tamen oneribus, non tamen Missarum, saltem nisi aliter Episcopus statuerit. Si vero Clericus ordinetur in loco domicilii, & beneficium obtineat in alia Diœcesi, tunc si beneficium poscit perpetuam residentiam, sustentatio illa dirigenda est juxta taxam Synodalem loci, ubi est beneficium; secus vero statuendum est, si residentiam non exposcat juxta ac statuit Innocentius XIII. in sua Constitutione *Apostolici Ministerii*. Hæc omnia *De Synod. Dioeces. Lib.* 7 *Cap.* 72 §. 2

Ordines sacri conferendi sunt, primario titulo Beneficii Ecclesiastici; nec nisi in subsidium pro necessitate, vel commoditate Ecclesiarum conferri possunt ab Episcopo ad titulum Pensionis, vel Patrimonii ex Tridentino *Sess.* 21. *Cap.* 2 *de Ref.* Nec, nisi concurrat necessitas, vel commoditas Ecclesiæ, licitum id esse edixit Sacra Congregatio Concilii in Encyclica *die* 13 *Maii* 1679 jussu Innocentii XI. exarata. *Institut. Ecclef.* 26 §. 2

Ad ordines conferendos censet Pontifex ex *Con. Trid. Sess.* 23 *de Ref. Cap.* 2 non esse positum in arbitrio Episcopi, ut ordines minores det ignorantibus linguam lati-

nam;

nam ; si spem ostendant futuri profectus ; nam Concilium exigit, ut saltem linguam latinam intelligant ; & arbitrium Episcopi, de quo ibidem, cadit super interstitia, non super scientiam Latinæ linguæ. *Institut. Eccles.* 42. §. 2.

Quoniam vero ad sacros Ordines requirit Tridentinum *ibidem Can.* 14. scientiam requisitam ad docendum populos necessaria ad salutem, ac administranda Sacramenta: ideo Subdiaconatui convenit ut præcedat annus integer studii, sive Theologiæ moralis, sive Scholasticæ, sive Juris Canonici. Biennium vero ad Diaconum ordinandum, triennium ad Sacerdotes. Nec impletur mens Tridentini, si quis in Theologia morali tantum studuerit contractus, cambia &c. Concilium enim exigit, ut possit erudiri populus quoad necessaria ad salutem. *ibid.* §. 3.

Ordinum Sacrorum interstitia dispensare etiam quoad Regulares, non quidem ad eorum Præsules, sed ad Episcopum Ordinantem spectat, ut ex responso S. Congregationis. *Instit. Eccles.* 58. §. 1. Quanquam ab Episcopo deferendum sit judicio Superiorum Regularium, ut ex aliis Decretis S. Congregationis. *ibid.*

Quoad Clericum sæcularem Episcopus dispensare potest, si agnoverit id postulare utilitatem, aut necessitatem Ecclesiæ. Utilitas tunc resultat, cum pauci ministri suppetunt. Cum ordinandus provectior sit ætate, & simul etiam maxime provectus in studiis. Seu tandem cum agitur de Parœcia, seu alio Beneficio exigente intra annum ordinem sacrum, ut ex DD. *ibid.*

Cæterum si quis obtinuerit ad dispensationem interstitiorum indultum Sedis Apostolicæ; permissa est tamen ista dispensatio arbitrio Episcopi, ut Innocentius XII. in sua resolutione die 4. Decembris 1693. in ejus Bullario, *ibid.*

Si quis obtinuerit privilegium a Sede Apostolica, ut ordinari possit extra tempora tribus diebus festivis interpolatis cum dispensatione interstitiorum, non potest ordines recipere tribus diebus interpolatis quidem, sed festivis tantummodo, quia celebratur in illis festum duplex, sed non festum de præcepto. Licet enim in Brevi dicatur *festivis diebus*, attamen festivum stylo Sedis Apostolicæ indicat diem festam de præcepto. Accedit Decretum S. Congregationis Concilii, definiens dies festas accipiendas esse pro festis de præcepto. *Instit. Eccles.* 106. §. 6.

Ordines minores conferre non licet nisi mane diebus Dominicis, & festis duplicibus *de præcepto*, quod postremum additum est Pontificali Romano ex nova correctione Urbani VIII, cum prius tantum legeretur *festis diebus duplicibus*; quare non licet ordinare initiandos diebus duplicibus, sed non festis de præcepto. *Institut. Eccles.* 106. §. 3.

Si quis recipiat ordines minores eademque die Subdiaconatum, incidere in suspensionem vi Decretal. *in cap. de eo, qui furtive ordines susc.* Doctores quidam censent, quanquam alii negant. *Instit. Eccles.* 106. §. 8. Verum est tamen id agere, ut ex pluribus Decretis S. Congregationis firmatur. *ibid.*

Si Clericus sacris initiandus sit consuetudine aliqua peccandi adstrictus, modo vero ita sincera exhibeat resipiscendi argumenta, ut Confessarius vere eum contritum judicare possit, nolit autem pœnitens ille Confessario suadenti, ut differat susceptionem sacri Ordinis, acquiescere, firmusque statuat statim se solemni voto obstringere; utrum in ea voluntate sic obfirmatus possit absolvi, quæstio est anceps, adeoque suadendum est illi, ut prudentem, & doctum virum consulat, a quo remedia petat, & consilium. *De Synod. Diœces. lib.* 11. *cap.* 2. §. 17. 18. *nov. edit.*

Ordines minores collati ab Abbate nullum ad id obtinente privilegium, neque licite conferuntur, neque valent. Si vero conferantur ab Abbatibus habentibus jus conferendi illos certo personarum generi, & quos initiaverint ad alterum genus pertineant, illicite conferuntur, sed tamen valide; ita ex variis decretis S. Congregationis. *De Synod. Diœces. lib.* 2. *cap.* 10. §. 13.

Cum Regularibus faciliorem se præbere potest Episcopus in ordine ad examen, ut ex Salmantic. *Theol. Moral. Tract.* 8. *cap.* 5. *Dub.* 2. *Pun.* 2. *num.* 47. Facilius etiam dispensare cum illis potest ab interstitiis, conformando se judicio Superioris Regularis testantis de sufficientia causæ. *Institut. Ecclesiast.* 23. §. 1.

Episcopus alienos subditos per dimissorias ad se directas ordinaturus, non tenetur quidem ordinandum novo examini subjicere, cum id a proprio Episcopo sit præstandum, ut ex communi Doctorum sententia; at si velit novæ discussioni illum subjicere potest, ut sæpius a S. Congregatione Concilii definitum est. At Episcopus Suffraganeus ad supplendas Diœcesani vices assumptus, nec tenetur, nec potest, ut ab eadem Congregatione decisum, & in causa *Elbor. Dubior.* die 22. Augusti anni 1721. cui tamen fas est ab ordinatione illius abstinere, si aliqua justa causa supperat ad eum removendum. *De Synod. Diœces. Lib.* 22. *cap.* 8. §. 7. *nov. edit.*

Ordinatus, ut valide id præstet, debet habere intentionem virtualem saltem externam, & internam suscipiendi quod Ecclesia intendit ab eo suscipi. Quod si coactus gravis mali metu animum intendat ad suscipiendos ordines, ut malum illud vitet, tunc utique ordinatio valet. *De Sacrif. Miss. Lib.* 7. *cap.* 10. §. 12. Si vero recipiat absque intentione interna, profecto ordinatio non valet. Nec valet etiam, si habuerit animum indifferentem, idest nec voluntatem suscipiendi, & non suscipiendi ordines. Pro invaliditate hujus ordinationis refertur decretum S. Congregationis.

In Sacra Congregatione die 31 Martii 1685. agitatum est, num Clericus (qui falsaverat Testimoniales ordinum præcedentium, adeoque metu censurarum, qua[...] eo casu comminari solent in edicto, habuit intentionem non suscipiendi Ordinem Subdiaconatus, qui tunc sibi ab Episcopo conferebatur) reipsa ordinatus esset? Respondit vero die 24 Augusti ejusdem anni esse iterum ordinandum sub conditione; nam illa animi perturbatione, qua agitabatur Clericus non satis constare poterat, utrum verum animum suscipiendi ordinem non habuerit. *Ibid.* §. 13.

Cum male promotis ad Ordines, & signanter cum promotis per saltum in casibus occultis Major Pœnitentiarius dispensare potest ad effectum, ut omissos Ordines occulte suscipiant a quolibet Antistite, etiam extra tempora, non servatis interstitiis, & absque Dimissoriis: non tamen ut plures Ordines Sacros eadem die suscipiant. Bulla PASTOR BONUS. Bullar. *Tom. I. num.* 95. §. 18.

Dispensat etiam cum promotis ad Sacros Ordines per simoniam, in casibus tamen occultis, & in foro conscientiæ. *ibid.* §. 19.

Vide Tom. II. Tract. 14. *Distinct.* 12. *per tot.*

PAROCHUS.

Parochus actualis, etiam Regularis, quocumque appelletur nomine, nempe Vicarii perpetui, seu ad tempus constituti, tenetur Missam applicare pro populo singulis diebus festis de præcepto, ut in encyclica ad Episcopos Italiæ incipiente CUM SEMPER. Bull. *Tom. I. num.* 103. Pontifex mandat.

Si habeat diebus illis alias obligationes applicandi Missam, curare debet ut illis per alios satisfaciat. *ibid.* §. 8. Parochis tamen pauperibus potest Episcopus indulgere, ut ipse Parochus satisfaciat aliis obligationibus, quæ forte occurrant applicandi Missam diebus Festis, dummodo tamen eidem Missæ pro populo intra hebdomadam satisfaciat. *ibid.* §. 8. Parochus etiam pinguioribus redditibus præditus absolvitur ab obligatione applicandi Missam singulis diebus pro populo; dummodo non aliter in fundatione Beneficii cautum sit. *ibid.* §. 6.

Parochum Regularem suo muneri deficientem potest punire Episcopus cumulative cum Superiore Regulari; ita tamen, ut si aliter statuat Superior Regularis, aliter Episcopus, standum sit Episcopi mandato. Ita statuit Pontifex in Bulla FIRMANDIS Bull. *Tom. I. num.* 109. Si removeri debeat, potest tam Episcopus sine Superiore Regulari, quam hic sine illo id præstare. *ibid.* §. 11.

Parochi jurisdictionem habent ordinariam in foro interno, non vero externo, quidquid alii censuerint, ut proinde nullam excommunicationis sententiam ferre possint, ut ex communiori, & in praxi recepta sententia. *De Synod. Diœces. Lib.* 5. *cap.* 4. §. 2.

Parochi Ecclesiarum filiarum interesse tenentur benedictioni Fontium diei Sabbati Sancti, ex sæpe repetitis S. Congregationis Concilii Decretis. *Institut. Eccles.* 1. §. 2. *& seqq.*

Episcopi successores ex rationabili causa etiam extra visitationem possunt examinare Parochos ad Ecclesias Parochiales alias approbatos, ut in Decret. S. Congreg. Concil. *Institut. Eccles.* 9. §. 16. Quin & hoc potest præstare pro libito, & ex sola quiete animæ suæ, quamvis nihil habeat suspicionis. *ibid.*

Si vero Episcopus velit iterum examinare quos ipse approbavit, requiritur saltem extrajudicialis infamatio de inscitia. Quamvis hoc non requiratur ab iis, quos laicus Patronus nominavit ad Beneficium curatum, cum probati non fuerint in concursu, ut ex S. Rota, & ex Cardinali De-Luca *de Paroch. Disc. ibid.*

Parochus habendus est quoad crimen complicitatis ille, qui peccat cum famula sua quæ in ejus domo inhabitat, quamvis in alia Parœcia habeat paternam domum. Et reipsa quidem præceptum Paschale tenetur illa implere in Parœcia, ubi famulatum habet. *Institut. Ecclesiast.* 83. §. 22.

Tolerari potest, ut Parochus habeat in domo mulieres sibi conjunctas in primo, & secundo gradu consanguinitatis, & etiam affines in primo gradu cum ancillis eorum, quæ tamen minores non sint annis quadraginta. Ita Decretum est a S. Congregatione Concilii pro Diœ-

cesi Bononiensi. *Institut. Ecclesiast.* 82. per totum, quamvis hoc Decretum respiciat famulas cum uno tantummodo Parocho cohabitantes; quæ vero munus suum præstant propinquis ejusdem Parochi minoris etiam ætatis permittuntur, dummodo tamen testimonium bonæ famæ suæ habeant.

Parochi alienæ Diœcesis non possunt in altera audire confessiones sine approbatione Ordinarii illius loci, nisi tantum suorum subditorum. Ita ex Decret. S. Congregationis Concilii. *Institut. Ecclesiast.* 86. §. 7.

Parochi per Concursum provisi censentur idonei ad audiendas Confessiones in tota Civitate, vel Oppido, ubi Parochi constituuntur, non vero in tota Diœcesi Episcopi approbati, ut ex Decretis S. Congregationis. *ibid.* §. 13. Ex consuetudine tamen Parochi Civitatis Confessiones audiunt in Diœcesi, & viceversa. *ibid.* §. 13.

Si Parochus Beneficium renunciet, indiget nova facultate audiendi confessiones, ut ex communi Doctorum. *Ibid.*

Parochus habens redditus tenues, & populum frequentem, ut per se sufficere nequeat audiendis confessionibus, tenetur sibi adjungere alium Sacerdotem adjutorem, cui, si ipse nequeat, populus necessaria ad sustentationem subministrare tenetur. Ita ex Decret. S. Congregationis Concilii. *Institut. Eccelsiast.* 94 §. 7.

Parochus ex privata scientia noscens alterum ex sponsis matrimonium celebraturis hæreticæ sectæ occulte adhærere, assistere Matrimonio non potest, quemadmodum nequit, si sciret impedimentum etiam impediens. Ita *de Synod. Diœces. lib.* 6. *cap.* 7. §. 6 & 7 *nov. edit.*

Parochus ad residentiam materialem, & formalem obstringitur tempore pestis, etiam cum periculo morbi contrahendi, ut ex rescriptis S. Congregationis a Gregorio XIII. approbatis. *De Synod. Diœces. lib.* 13. *cap.* 19. §. 2. *nov. edit.* Idque verum est, licet Sacerdotem idoneum provideat, ut se absente, ejus vicibus fungatur. *Ibid.*

Fas est equidem Parocho propter inimicitias, & persecutiones a residentia recedere ex Textu Cap. *Ad supplicationem de Renuntiat.* quia tunc periculum inimicitiarum soli Parocho imminet; quare potest alium Sacerdotem substituere, qui sine suo periculo ejus munus adimpleat. At in peste omnibus æque periculum imminet, ideoque convenientius est, ut id discriminis subeatur a Parocho, quam ab alio Sacerdote. *Ibid.* Quæ de Parocho dicta hic sunt, valent etiam pro Episcopo.

Parochus tempore pestis & eo morbo infectis tenetur ministrare Sacramenta Baptismi, & Pœnitentiæ, ut adnotatum est V. *Pœnitentiæ Sacramentum*; sed & Viaticum, ne tanto bono in illa necessitate Parochiani priventur, nisi in eo rarissimo casu, in quo rarus esset Sacerdos, vel Parochus; ex quo fieret, ut post administratum Sacramentum Pœnitentiæ uni, non superesset spatium, ut aliis morituris Pœnitentiæ Sacramentum administraretur, vel si eo Sacramento administrando mortem vitare non posset, & sic populus destitueretur Sacerdotibus, ut ex Doctrina Suarii. *De Synod. Diœces. lib.* 13. *cap.* 19. §. 18. 19. *nov. edit.*

In ordine ad Extremam Unctionem ex Doctrina ejusdem Suarii tunc tenetur Parochus illam administrare, quatenus valeat absque mortali vitæ periculo. *Ibid.*

PATRIMONIUM.

Constitui non debet Patrimonium in industria Clerici, ut si sit Musicus, Magister &c. ut respondit S. Congregatio in una Seguntina Mense Octobris 1589. Sicut nec institui potest in bonis mobilibus, & semoventibus, ut respondit S. Congregatio Concilii die 29. Novembris 1670. *Institut. Ecclesiast.* 26 § 7.

Patrimonium admissurum se profitetur Benedictus XIV. dum erat tantum Archiepiscopus Bononiensis, in Capellania amovibili, dummodo Patronus obligasset fidem suam nunquam ab ordinato removendi illam Capellaniam, quoadusque ille vixisset, vel quoadusque ordinandus non obtinuisset aliud sive Beneficium, sive Patrimonium, & idem Patronus, vel alius se pariter obstrinxisset ad alimenta ordinato præstanda, si forte impediretur a celebratione Missæ. *Ibid.* §. 11.

Item admisit in censibus perpetuis, dummodo debitores census, si voluissent illum restituere obligassent sese ad deponendam pecuniam in loco tuto, ad hoc ut in novis censibus, vel stabilibus impenderetur. *ibid.* §. 12. Tunc autem curæ erit ordinato sub pœna suspensionis de investienda eadem pecunia.

Si quis voluerit assignare de suo Patrimonium sufficiens ordinando, dummodo hæc liberalitas sit vera, & inalienabilis absque licentia Ordinarii, id utique admitti poterit ex variis responsis S. Congregationis. *ibid.* §. 13. Curandum est tamen ut bona illa adeo libera sint ab aliis oneribus, ut remaneant ex iis sufficientia alimenta ordinato. *ibid.* §. 14. dummodo etiam absit omnis pactio tacita, vel expressa facta extra instrumentum, ut possessio bonorum remaneat apud assignantem. Non valet assignatio Patrimonii facta a patre respectu filii, cui in præjudicium legitimæ reliquorum filiorum omnia sua tribuit. Sicut nec admittitur, si pater transferat omnia sua in filium cum onere, ut se alat, nisi id expressum candide fuerit in instrumento Patrimonii. *Ibid.*

Si quis fictum esse patrimonium suum sciat, & nihilo secius ordinationem recipiat, manet suspensus, ut ex Can. *Neminem*, & Can. *Cunctorum Distin.* 70. & ex decreto S. Congregationis ann. 1610. Si vero id nesciat, sciat autem Ordinarius, & tamen ordines, Ordinarius quidem suspensionem non incurrit, tenetur autem de suo ordinatum alere ex vi eorumdem Canonum, & sensu S. Congregationis Concilii. §. 16.

Patrimonii alienatio absque Ordinarii licentia ipso jure nulla est, ut ex Decretis S. Congregationis. *Ibid.* §. 28. Nec commutari potest in alia bona, vel in aliud pariter beneficium sine facultate Ordinarii, ut ex similibus Decretis. *ibid.* §. 29. Nec tandem obligari possunt bona Patrimonii adeo ut si forte accidat, ut debitum solvendum sit, ulla fieri executio poterit, nisi supra eorum bonorum partem, quæ alimentis Ordinati superfluit. Fas est tamen creditori recipere in solutum, seu vendere jus, quod post mortem transiret ad hæredes. Ita ex Decretis S. Congregationis. §. 30.

Denique ordinati ad titulum Beneficii, resignare illud nequeunt, nisi facta mentione tituli, qui Beneficio resignando adjacet, & concludentibus probationibus demonstretur aliam suppetere resignanti viam, qua commode sibi de victu provideat. Ita ex Decretis S. Congregationis. *ibid.* §. 30.

PATRONUS.

Patronus Ecclesiasticus tenetur præsentare ad Beneficium Curatum illum, quem digniorem putat inter approbatos ab Examinatoribus ex vi Tridentini *cap.* 18. *Sess.* 24. Episcopus non debet inquirere super præelectione facta a Patrono, nisi forte aliquis fuerit inter approbatos, qui reclamet super electione facta a Patrono, quasi elegerit minus dignum. Ita in Epistola ad Archiepiscopum Florentinum. *Bull. tom.* 2. *num.* 4.

Patronus laicus præsentare tenetur digniorem ad Beneficium curatum, ut ex S. Thoma 2. 2. *q.* 63. *art.* 2. *ad* 3. aliisque Theologis firmatur. *Institut. Ecclesiast.* 7. §. 5. 8.

Patronus si promiserit conferre alicui Beneficium ex motivo aliquo temporali, nempe quia sibi sit conjunctus sanguine &c. non obligatur servare quod spopondit, tum præsertim cum nondum beneficium vacat. Ita ex S. Thoma. *Institut. Ecclesiast.* 23. §. 8.

POENITENS

Pœnitens, vel quicumque alius, qui falso denunciaverit Judicibus Ecclesiasticis se esse ab aliquo Confessario sollicitatum incurrit reservationem Apostolicæ Sedi reservatam. Bulla SACRAMENTUM POENITENTIÆ. Bull. *tom.* 1. *num.* 20.

POENITENTIÆ SACRAMENTUM.

Attritio de peccatis sufficit quidem ex mente Tridentini ad disponendum pœnitentem, ut Dei gratiam in Sacramento Pœnitentiæ obtineat, sed quænam sit ista attritio non satis liquet; potest enim esse cum aliquo Dei amore conjuncta, sed debili, tenui, & remisso. Potest etiam esse dolor propter Deum non quatenus est summe bonus, sed quatenus est bonus nobis; potest insuper esse dolor de peccatis unice conceptus propter eorum turpitudinem, aut solum metum pœnarum, & gehennæ absque ulla Dei dilectione. Hæc tamen postrema attritio potest etiam excitari ex metu gehennæ, ut conjungatur cum aliquo Dei amore initiali, quatenus ita peccata odio habentur propter supplicia, ut simul animus feratur in Deum ut objectum diligibile. Quæstio est anceps inter Theologos, num sufficiat attritio servilis, quæ elicitur ex unico metu gehennæ, & pœnarum, nullo vel initiali Dei amore adjuncto; vel requiratur saltem conjunctus amor Dei initialis. In hac quæstione nihil decidendum ab Episcopo in Synodo sua monet Pontifex; suadet tamen, ut doceantur Confessarii æquum esse hortari pœnitentes ad veram, & perfectam contritionem, quod & in Rituali jussu Pauli V. edito monetur. *De Synod. Diœces. lib.* 7. *cap.* 13. *per totum.*

Moriturum, qui, antequam incidat subitus ægritudinis gravis casus, signa contritionis exhibuit, & postquam supervenit Confessarius nullo externo signo hanc voluntatem ostendit, adhuc tamen absolvi posse multo verior, & tuta est opinio. Neque hic locum haberi controversia, num absolutio conferenda sit sub conditione,

ne, eum absolute; hæc enim tantum valet in casu, quo moriturus dubia prorsus, & ambigue contritionis signa præbuit. *De Synod. Diœces. lib. 7. cap. 15. §. 8. nov. edit.*

Si vero ex nullo testimonio constet illum ante casum mortalis illius morbi signa doloris exhibuisse, & petiisse Confessionem, adhuc tamen multo verior est opinio contendentium, ut absolvatur sub conditione, dummodo moriturus Christiane vixerit; nam acta Christianæ vitæ totidem sunt voces, quibus miser ille absolutionem sibi dari petierit, & contritionem exhibuerit; & nisi sint præsentes actus pœnitentis, per vitam illam antea Christiane actam, præcessisse dicendi essent, & tunc pro præsentibus haberi, quemadmodum præsens censetur contritio ante subitum mortis casum præmissa. *De Synod. Diœces. lib. 7. cap. 15. num. 10. nov. edit.*

Sunt qui etiam velint, etiam iis non negandam absolutionem sub conditione, qui licet male vixerint, tamen catholicam fidem retinuerunt, & pro catholicis se gesserunt, quorum tamen sententia nimis laxior videtur. *ibid.* §. 13.

Pœnitentiæ Sacramentum iis, qui morbo pestis infecti sunt non tenetur per se præstare Episcopus, cum ille agat per Parochos, ut causa universalis per particulares, sed Parochus omnino tenetur, quod & ratio suadet, & Decreta S. Congregationis approbata a Gregorio XIII. declarant; quanquam administrare illud possit aut directe per se, aut adhibita opera alicujus Sacerdotis ab Ordinario approbati; nam si Parochus omnino per se id agere deberet, cæteri Parochiani morbo non affecti nollent tunc a Parocho recipere Sacramenta, eo quod sibi metuerent. *De Synod. Diœces. lib. 13. cap. 19. §. 7. nov. edit.* *Vide Tom. 2. Tract. 54. Distin. 6. 7. & 8.*

POENITENTIARIA.

Pœnitentiarii facultates dirigit, & ad certas leges extendit & reformat Benedictus XIV. in sua Bulla PASTOR BONUS. Bull. *tom. 1. n. 95.* Eo vero se dirigunt. Absolvere potest omnes quoscumque, tum ab omnibus criminibus, ab omnibus censuris etiam latis in Bulla Cœnæ, Regulares quidem in utroque foro, cæteros in foro conscientiæ. Quamquam etiam cæteros in utroque foro potest absolvere, quando agitur de censuris latis a Jure, & Apostolicæ Sedi reservatis; quin etiam latis nominatim ab homine si jam expiraverit jurisdictio Judicis, qui sententiam tulit, seu quando ab illo remissa est absolutio ad sanctam Sedem, vel si censuris illis innodati fuerint impediti, ut adeant eos, a quibus de jure deberent absolvi.

Absolvit etiam hæreticos dummodo occultos, etiamsi in hæresim externam incurrerint, dummodo actus illi extrinseci a nemine visi, vel notati fuerint.

Publicos etiam hæreticos, & apostatas absolvit in foro conscientiæ in casibus, in quibus non est necesse denunciare complices, nempe quod illi obierint, vel degant in Regionibus palam infectis, non tamen in iis, in quibus viget Officium S. Inquisitionis.

Non absolvit Principes, & alios jus Imperii vicario nomine habentes &c. Episcopos, & alios superiores Prælatos in casibus publicis contentis in Bulla Cœnæ Domini.

Non absolvit eos, qui astrologia judiciaria vel per se, vel per alios de statu Reipublicæ Christianæ, seu de vita, & morte Romani Pontificis viventis exquirunt. Reliqua vide in eadem Bulla, quam hic in Appendice referimus.

Vacante Pastore Ecclesiæ Romanæ, major Pœnitentiarius, cujus officium tunc non vacat, absolvere potest quæcumque ad forum conscientiæ pertinent, etiam ab iis censuris in foro tamen conscientiæ, a quibus vivente Pontifice non posset, ita tamen, ut sit absolutio ad reincidentiam nisi intra tempus taxandum recursus fiat ad novum Pontificem.

Quoad forum externum vacante Sede Apostolica nihil potest S. Pœnitentiaria, nisi tantum in ordine ad Regulares apostatas, ut dictum est V. *Regulares*.

Demum in eodem casu potest absolvere a censura publicos violatores Ecclesiasticæ libertatis, & immunitatis, cum reincidentia tamen, ut supra. Hæc omnia Pontifex in Bulla PASTOR BONUS Bullar. *tom. 1. num. 95.* §. 52.

Potest etiam Monialibus Confessarios deputare, ex approbatis tamen ad Moniales audiendas.

P E S T I S.

Pestis tempore quid agi liceat, vel secus circa administrationem Sacramenti Confirmationis, Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & Extremæ Unctionis, vide in singulis eorum articulis.

Num liceat dimidiare confessionem mortalium ex timore contrahendi morbi, quæstio est inter DD. anceps, in qua nihil certi decernitur. *De Synod. Diœces. lib. 13. cap. 19. §. 39. nov. edit.*

In ordine ad administrandam Eucharistiam non esse
Anacl. Reiffenstuel Theol. Supplementum.

omnem Ecclesiæ ritum servandum, qui modo ab Ecclesia præscribitur, docet Muratorius in Tractatu de Peste, sed ab Episcopi judicio expetendum esse, quid a singulis præstari posset, ut minus periculose, sed decenter ministretur. quod etiam rescriptum fuit ad postulata Vicarii Apostolici Juliæ Cæsareæ. *De Synod. Diœces. ibid.* §. 26.

Tuto posset Episcopus judicare tempore pestis, quod Eucharistia laicis porrigeretur suis manibus accipienda, ut ipsi per se ori illam inducerent. *ibid.* §. 27.

Extrema Unctio erga peste infectos conferri potest inungendo organum illius sensus, qui unctioni magis expositum, se offert, ita formam proferendo quomodo fieri solet cum unus tantummodo sensus inungitur. *ibid.* § 29.

Licet autem judicio Episcopi in eo casu inungere ægrotum adhibita oblonga virga, cujus in extrema parte sit gossypium oleo sacro imbutum. *ibid.* §. 30.

P I G N U S.

Quæ vendi non possunt, nec possunt in pignus dari. L. *Pupillus §. Eam rem ff. Quæ res pignori* &c. Quare res Ecclesiæ, & etiam mobilia pretiosa non nisi concurrente legitima causa, & accedente licentia Sedis Apostolicæ, vel Episcopi respectu mobilium minoris pretii vendi possunt. *Institut. Ecclesiast. 69.* §. 5.

PRÆCEDENTIA.

Parochus loci, ubi aliquis obiit; cadaver associans semper habet præcedentiam supra alios, quoadusque est intra limites Parœciæ suæ. *Institut. Ecclesiast. 105.* §. 54.

PRECES PUBLICÆ.

Principes sæculares si petant ab Episcopo ut preces publicæ indicantur pro necessitate status, id utique potest, & debet. Nonnisi vero summa abusio esset, si etiam ex consuetudine Principes Episcopali auctoritate neglecta indicere illas vellent. Encyclica ad omnes Episcopos QUEMADMODUM PRECES. Bull. *tom. 1. num. 82.*

PROCESSIO.

Ad Processiones solemnes cogi non possunt Clerici nullum beneficium, vel Officium Ecclesiasticum obtinentes, sicut nec simplices Presbyteri. Beneficium vero etiam non residentiale obtinentes utique possunt. Ita censuit S. Congregatio, cujus Decreti occasione ponderatur, nihil hic decerni de Clericis non beneficiatis, sed alicuius Ecclesiæ servitio addictis. *Institut. Ecclesiast. 35.* §. 2.

Processiones prius fieri debent, dein Missa solemniter cantanda ex Rubrica Missalis Romani. *Institut. Ecclesiast. 68.* §. 12. nisi tamen aliter ob gravem causam Episcopo, vel Clero videatur. *Ibid. in eadem.*

Regulares instituere nequeunt Processiones nisi intra, vel circum Ecclesias suas, nec Confraternitates, nisi intra Oratorium suum. Si vero velint per Urbem procedere, utrique debent Parochis respectivorum locorum aliquid officii exhibere. *Institut. Ecclesiast. 105.* §. 51. Sufficit tamen licentia Episcopi etiam reclamante Parocho, ut a S. Congregatione Rituum decisum est. *ibid.* §. 52.

Processio in Festo S. Marci, si incidat in ipsam Paschæ Resurrectionis diem, transferenda est ad tertiam diem Paschæ ex Decreto S. Congregationis Rituum die 25. Septembris 1734. *Institut. Ecclesiast. 28.* §. 3.

PROFESSIO REGULARIUM.

Judicia de nullitate Professionis quomodo instituenda sint? Vide V. *Regulares*.

QUÆSTUATIO.

Græci quantumvis exhibentes Testimoniales de adhæsione sua Romanæ Ecclesiæ, adhuc tamen ex Decreto Innocentii XI. prohibentur quæstuare, & facultatem ea de re obtentam a quocumque, vel ab ipsa pariter Congregatione jubentur Episcopi ad se recipere, & ad eandem Congregationem de Propaganda Fide transmittere. Insuper Clemens XII. in suo Brevi mandavit pecuniam ita a Græcis collectam, & alicubi depositam sequestrari ab Episcopo, & ad eandem Congregationem transmitti. *Institut. Ecclesiast. 75.* §. 5.

R E U S.

Reus juridice interrogatus in judicio criminali tenetur veritatem manifestare, ut innuit Pontifex in sua Bulla PATERNA CHARITAS Bull. *tom. 3. num. 24.*

REGULARES.

In probanda nullitate Professionis Regularis multa edicit nova Benedictus XIV. in sua Constitutione SI DATAM HOMINIBUS FIDEM Bullar. *tom.* 2. *num.* 47. Mandat igitur servari Decretum Tridentini. *Sess.* 25. *de Regul. cap.* 19. quo vetantur audiri reclamantes contra Professionem, nisi intra quinquennium a die Professionis reclamaverint. Confirmat etiam varia Decreta Congregationis Concilii ea de re edita. Mandat deinde, ut probationes non fundentur in extrajudicialibus attestationibus, sed omnia iuridice procedant. Insuper citari, & audiri iubet tum defensores Monasterii, in quo habita est Professio, tum consanguineos, sive alios, qui bona Professi obtinent, tum etiam auctores, vel complices metus incussi (si ex metu prætendatur nullitas Professionis). Mandat ut in singulis Diœcesibus ab Ordinario deputetur Defensor Professionis, cui stipendium a judice definitum solvatur sive ab iis, quibus bona Professi obvenerunt, & eorum defectu a Monasterio, & eo impotente ex mulctis Tribunalis. A priori sententia pro nullitate omnino appellandum est, nec sine secunda sententia licet Religioso cucullum exuere.

Post quinquennium peti necesse est a Sede Apostolica restitutio in integrum, pro qua obtinenda Defensor Professionis adsistat, semper cum processibus instituendis ex vi commissionum, & superioribus Regularibus, & Ordinariis locorum, tunc etiam cum dubium utrum concedenda sit restitutio in integrum in S. Congregatione proponitur. Neque in ea concessione sufficit unica sententia favens, sed duo conformes requiruntur. Hæc novo iure sancit Pontifex; in cæteris consueta judicialis praxis retinenda est.

Cum Regularibus redituris ab Apostasia Major Pœnitentiarius dispensare, & commutare potest pœnas quomodocumque incursas, & pœnitentias regulares obeundas, sicut & absolvere a censuris, cum reincidentia tamen, nisi ad tempus præfinitum redierint (irregularitate tamen usque ad actualem reditum perseverante.) Potest etiam illis concedere transitum ad alium Ordinem. Nemini autem Regulari permittat ut vivere possit in veste sæculari, seu Clerici sæcularis. Bulla PASTOR BONUS Bull. *tom.* 1. *num.* 95. §. 33.

Transitum de una Religione ad aliam etiam laxiorem potest maior Pœnitentiarius concedere; ita tamen ut restringat hanc suam facultatem transeundi ad Ordines, in quibus Regularis observantia viget, & in dubio attestatio Ordinarii requiratur. Non concedit tamen transitum ad Ordines Hospitalares, & Militares, quamvis ad Ordinem S. Joannis de Deo facilius indulgeat; sicut nec concedit transitum ad Ordinem S. Benedicti antiquioris observantiæ, aut ad alias consimiles Congregationes cuiuscumque Ordinis fuerint. *Ibid.* §. 34. & 35.

Si Regularis ante Professionem habituali morbo detineatur, nec interrogatus vitium suum denuntiet, nisi post Professionem, expelli non potest, nisi aliter declaretur in Constitutionibus ejusdem Ordinis, uti reipsa declaratum est in Constitutionibus PP. Capucinorum, in quibus Religio *ad retinendum* ejusmodi Professum *minime velle se esse obligatam exprimit*. An tunc vero Professus non dimissus a Religione possit sponte abire, etiam illa repugnante, quæstio est non adhuc a S. Congregatione definita. *De Synod. Diœces. lib.* 13. *cap.* 11. §. 4. *nov. edit.*

Regulares pro apostatis habentur, si sese nulliter professos contendentes Regularem habitum exuunt, & e claustris discedunt, nec unquam audiuntur causam suam defensuri, nisi postquam redierunt ad Monasterium. Ita ex Trident. *Sess.* 25. *cap.* 19. *de Regul.* De Synod. Diœces. *lib.* 13. *cap.* 11. §. 13. *nov. edit.*

Insuper non licet illis, ex inaniter præsumpta necessitate recurrendi ad Superiores Ordinis, exire extra claustra sine Superioris litteris, alioquin enim apostatarum pœnis per Ordinarium loci puniantur. Ex Trident. *ibid. Cap.* 4. *ibid.* §. 13. Hæc tamen intelligenda sunt, quando recurrendi causa non est vera urgens, & gravioris momenti. *ibid.* §. 14.

Vetitum est Superioribus Regularibus, ne subditis suis facultatem faciant transeundi ad aliam Religionem, nisi non dubiis documentis constiterit illis, alterius Religionis Superiorem paratum esse ad eum recipiendum; atque ita res constitutæ sint, ut transitus iste recte fiat ab una ad aliam Religionem. Ita ex Decreto S. Congregationis Concilii ab Urbano VIII. approbato. *ibid.* §. 14.

Transitus iste, etiamsi agatur de apostata transferendo fieri nequaquam potest ad Religionem, in qua Regularis observantia non viget; quin nec licet, si Religio illa sit militaris, aut hospitalaris, excepto Ordine S. Joannis de Deo. Ita edixit Benedictus XIII. in sua Constitutione LICET SACRA. *ibid.* §. 54.

Regularis in Claustris non degens, si ab illis abscesserit non præobtenta Superioris venia, vagaturque, etsi gestet Religiosa indumenta, & animum redeundi retineat, debet ab Episcopo loci, ubi moratur, in carcerem coniici, & Superioribus Regularibus consignari, secundum Regulam puniendus, ut ex Decreto S. Congregationis Concilii ab Urbano VIII. confirmato. *Ibidem*. Hæc tamen vera sunt, nisi aliunde constet Regularem illum se subtraxisse ab immoderata severitate Superioris localis, ut recurrat ad alium Superiorem maiorem. *ibid.*

Regulares incorrigibiles expelli possunt ab Ordine, quidquid vetera S. Congregationis decreta olim in contrarium statuerint, ut ex novis Decretis eiusdem Congregationis Concilii firmatur. *Ibidem*. §. 17.

Incorrigibilis vero censetur, qui omnibus inustus est improbitatis characteribus in Jure Canonico ad id designatis. Debet præterea antecedere carceratio sex mensium in pœnitentia, & jeiunio, ac tandem sententia Provincialis eiusdem Provinciæ, consultis tamen sex aliis ex eadem Provincia Religiosis, designandis in Congregatione Provinciali, confirmandisque a superiore Generali, cui reservata est facultas iterum retractandi eandem causam, & priorem sententiam revocandi. Ita ex novissimis Decretis S. Congregationis Concilii. *ibid.* §. 19.

In conficiendis incorrigibilitatis processibus valent illi, qui ad normam regularum, & consuetudinum eiusdem Ordinum formantur. *ibid.*

Lata contra eiectos sententia notificanda est Episcopo Ordinario loci, non ut de illa cognoscat, sed quia illius iurisdictioni subest, ejusque mandatis obsequi debet. Ita ex Decretis S. Congregationis. *ibid.* §. 20.

Ita eiecti non possunt induere habitum Religionis, sed clericalem adhibeant necesse est. Manent insuper perpetuo suspensi ab exercitio Ordinum in Religione susceptorum, nec potest ab Ordinariis ea pœna relaxari, vel moderari. Ita ex Decretis S. Congregationis. *ibid.*

Si vero ex literis Testimonialibus Ordinarii constiterit spem evidentem inesse resipiscentiæ, tunc iterum ad Ordinem recipiendi sunt. Ita ex Decretis. *ibid.*

Demum ita eiectus voto castitatis omnimode obstrictus remanet, paupertatis vero, cum quadam moderatione, sicut nec obedientia proprio superiori Regulari exhibenda ab eo est. Reliqua vero vota in Professione ab eo nuncupata, remanent in suspenso. Ita ex DD. *ibid.*

Eiectus si provocare vult ab iniustitia sententiæ in se latæ, debet se constituere in carceribus formalibus Religionis, ut ex Decreto S. Congregationis Concilii lato *die* 15. *Novembris* 1698. constat. *ibid.* §. 31.

Religiosi tamen Societatis Jesu post tria vota simplicia ab illis emissa exacto probationis tempore ab Ordine dimissi non comprehenduntur in Decretis de Apostatis, & eiectis, ut ex Responso S. Congregationis Concilii. *ibid.* §. 21. Votum castitatis ab illis emissum, dum permanent in Ordine, dirimit Matrimonium. Isti ne celebrare possint vetantur solummodo, quia carent Patrimonio, vel Beneficio. *ibid.* §. 23. Sunt tamen habiles ab Beneficia, & Ministeria Ecclesiastica obtinenda. *ibid.* §. 56. Valent tamen hæc omnia in dimissis ante Professionem solemnem: Post illam vero emissam censentur ac Regulares, in ordine ad eiectos. *ibid.*

Vota castitatis &c. a Religiosis laicis Cisterciensibus emissa, solemnia sunt, non simplicia, ut ex peculiari Decreto peculiaris Congregationis habitæ coram Benedicto XIV. *die* 27. *Martii* 1747. lato constat. *ibid.* §. 28.

Si Religiosus ob crimen aliquod damnatus sit ad triremes ad certum tempus, num ea absoluta pœna recipiendus iterum sit a Religione, nondum definitum est a S. Congregatione, quamvis fuit consulta. Hæc tamen sola sententia damnationis ad triremes, etiam si nondum remigraverint, perpetuo illos infames declarat, adeoque irregulares. *ibid.* §. 30.

Regulares quicunque etiam exempti in Indiis Orientalibus agentes, Curam Animarum exercentes subsunt prævio examini Ordinariorum, & approbationi, nec non visitationi, correptioni, & jurisdictioni eorum in iis, quæ ad prædictam Curam pertinent. Constit. QUAMVIS AD CONFIRMANDUM &c. Bull. *Tom. II. num.* 1.

Regulares sacros Ordines suscepturi non tenentur ostendere Dimissorias Ordinariorum propriæ Originis, sed sufficit si illas acceperint a Superiore suo. Vicissim non possunt uti privilegio suscipiendi Ordines a quocunque, nisi illud obtinuerint post Tridentinum, & ad illos provenerit concessione directa, non vero communicatione privilegiorum de uno in alium Ordinem. Si hujusmodi privilegium non habuerint, ordinati debent ab Ordinario loci, in quo degunt, si ille sacras Ordinationes tempore legitimo sit habiturus. Si vero habiturus non sit, possunt Dimissoriæ a Superiore Regulari illis concessæ ad alium dirigi cum authentica attestatione Episcopi Diœcesani, ex qua constet ipsum Ordinationes habiturum non esse, Transgresso-

gressores hujus sanctionis, qui Ordinationem ab elio susceperint, suspensionis censuram incurrunt. Superiores Regulares, qui Dimissorias concesserint, voce activa, & passiva mulctantur. Ita Pontifex in Bulla IMPOSITI NOBIS, Bull. *Tom. II. num.* 27.

Si vero Regulares tempore Ordinationibus proximo transeant ad alterius loci Monasterium, & post receptam Ordinationem ab Episcopo illius loci, quo transierunt, redeant ad pristinum Monasterium, videntur hoc quidem fecisse in fraudem, nihilominus nihil potest contra hos decerni, quia potuit res fieri citra fraudem. Ipsi ergo sibi consulant. *De Synod. Diœces. Lib.* 7 *Cap.* 43 §. 4.

Si Superiores Dimissorias subditis suis dederint, ut ab Ordinario quocunque Ordines recipiant, nisi in casibus supra expressis, privantur usu vocis activæ, & passivæ, & dignitate, qua potiuntur. Ex Decreto Clementis VIII. *die* 25 *Martii* 1596. Quod Decretum non ita legitur, ut in multis editis, *pœnas incurrent*, sed *pœnas incurrunt*, quod infert pœnam latam, & non ferendam. *Institut. Eccles.* 23. §. 12. Num fruantur privilegio Ordinationum extra tempore, affirmandum esse videtur ex auctoritate Concilii Romani sub Benedicto XIII. *Titul.* 5. *Cap.* 2. *Ibid.*

Regulares habentes privilegium posterius Tridentino, ut exempti sint ab Interstitiis, frui illo debent, nec possunt Episcopi illos eo nomine ab Ordinatione reiicere. Ite ex Decreto S. Congregationis *die* 24. *Augusti* 1686. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 42 §. 6.

Regulares etiam exempti nequeunt exponere Sacramentum Eucharistiæ sine velamine in suis Ecclesiis, etsi ex causa publice eb Ordinario probata. Fas est tamen illis ex causa etiam private Sacramentum velatum exponere in Tabernaculo aperto; dummodo tamen ab illo noe extrahatur, ut ex Decreto Sac. Congregationis. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 41. §. 4.

Generatim vero jus est Episcopis cogere Regulares parere sibi circa ea, quæ ad majorem coltum hujus ineffabilis Mysterii & celebrationis Missæ præcipienda consuevetiet. Quod ex Decreto Tridentini Sess. 22. *de observandis, & evitandis in celebratione Missæ* eruitur. *ibid.* §. 5.

Regulares tenentur parere Episcopo præcipienti, ne in eorum Ecclesiis exponatur insolita imago, aut nova reliquia ab ipso non approbata, & inobedientes possunt etiam censuris cogi, ut ex Decret. Sac. Congregat. *die* 5. *Julii* 1700. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 41. §. 5.

Regulares puniri possunt ab Episcopo tanquam Apostolicæ Sedis Delegato, si quid deliquerint in iis, quæ respiciunt Clausuram Monialium etiam exemptarum, & earum, quæ intra Monasterii septa degunt. *ibid.* §. 6.

Regulares non possunt secularium confessiones excipere *sine licentia, gratia, & beneplacito Episcopi*, quæ verbe sunt Extrav. Bonif. VIII. in Cap. *Super Cathedram de Sepulturis*, quod & confirmavit Trid. *Sess.* 23. *Cap.* 15 *de Ref.* sed & fas est Episcopis eam facultatem limitate ad certum tempus, certasque Personas, quie & ex parte revocare, contrariamque opinionem Alexander VII. die 30 Januarii 1659 damnavit. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 42. §. 7.

Possunt tamen Regulares ab Episcopo approbati acciti ad domos seculerium ægrotantium, eorum confessiones audituri, non petita a Parochis ægrotantium licentia; sed de audita ægrotantium illorum confessione debent relinquere syngrapham, qua Perochus certioretur. Ita *Ibidem* §. 8.

Regularibus Prælatis non licet monasteria Monialium sibi subiectarum ingredi, nisi semel in anno causa visitationis; si autem necessitas urgeat, ut sæpius ingrediantur, non possunt nisi cum præsentia Episcopi Diœcesani, aut alterius Ecclesiastici ab ipso deputati. Ita ex Constitutione *Felici* 156 Alexandri VII. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 41.

Regularibus vetitum est alloqui Moniales etiam sibi subiectas sine licentia expressa non solum Superioris Regularis, sed & Episcopi, ne vel semel quidem per spatium quadrantis horæ cum dimidio, ne vel pariter occasione concionis ad Moniales illas habitæ, ne vel tandem ex causa quantumcumque honesta, & pia. *Ibid.* §. 7.

Regulares subduntur coercitioni Episcopi, si excipiant confessiones secularium sine prævia Episcopi approbatione, ut ex Constit. X. Clementis X. Item non possunt inconsulto, & non approbante Episcopo audire confessiones Monialium sui Ordinis etiam exemptarum ex vi Bullæ XVIII. Gregorii XV.

Regulares, nova Monasteria, seu domus ne erigant, vetantur absque Sedis Apostolicæ, & Episcopi facultate, quamvis Tridentinum *Sess.* 25 *Cap.* 3 *de Regul.* solius Episcopi facultatem exprimit. *De Synod. Diœces. Lib.* 9. *Cap.* 1. §. 9. *nova edit.*

Est tamen pro Monialibus in Ditione Hispanici Regia Breve Urbani VI. suspensivum ejusdem Constitutionis, sed non valet extra Hispaniam. *De Synod. Diœces. Lib.* 9. *Cap.* 15. §. 9. *nov. edit.*

Ad statum Regularem transire possunt Presbyteri Eccle-

siæ, vel Diœcesis servitio addicti, invito etiam Episcopo proprio; tenentur tamen, nisi aliquid obstet illum consulere. Ita in Epistola ad Card. Quirinum EX QUO DILECTUS Bull. *Tom. II. num.* 25.

Regulares extra monasterium degentes, & Clericos Regulares quomodcumque exemptos in civilibus causis mercedum, & miserabilium personarum, nisi habeant Judicem certum a S. Apostolica in partibus deputatum, coram Ordinariis locorum conveniri posse in prima instantia decernit Pontifex in Bulla AD MILITANTIS Bull. *Tom. I. num.* 48. §. 41.

RESERVATI CASUS.

Ad solum Romanum Pontificem, Episcopos, & Prælatos inferiores habentes jurisdictionem quasi Episcopalem cum territorio separato pertinet casuum reservatio, ex doctrina Concilii Tridentini, & Decisionibus S. Congregationis. *De Synod. Diœces. Lib.* 5. *Cap.* 4. §. 11.

Quanquam reservatio fieri potest extra Synodum, multa tamen suadent, ut potius in Synodo fiet; ideo præsertim, quia non desunt Theologi cum Roncaglia tenentes, leges ab Episcopo latas extra Synodum eo cessante cessare, cum ea tantummodo, quæ in Synodo fiunt ab Episcopo legis plenam auctoritatem obtineant. *ibid.* §. 3.

Actus mere internos, nec Summus Pontifex, nec Episcopi reservandos sibi unquam censuerunt. *ibid. Cap.* 5. §. 5.

Regulares non solum reservare prohibentur alia crimina, quam quæ in Decreto Clementis VIII. definiuntur, sed nec possunt alia ab his diverse crimina illigare censura reservata, ut & firmat Pontifex ex Decreto quodam Sacræ Congregationis Episcoporum, & Regularium. *Ibid. Cap.* 5. §. 6.

RESIDENTIA.

Ad residentiam tenentur Episcopi, & Parochi, ut ex Concilio Tridentino *Sess.* 6. *Cap.* 1. *de Ref. & Sess.* 23. *Cap.* 1. adeo ut quo tempore non resident, non faciant fructus suos, ut ex Constit. 91. Pii IV. Ex qua etiam Constitutione constat si quo tempore illi non resident, obierint, de redditibus Ecclesiasticis disponere nequaquam posse, etiamsi testandi facultatem obtinuissent. *Instit. Eccles.* 17. §. 4. & 5.

Episcopi æqua, & rationabili causa poscente, ad duos, tresve menses quotannis abesse a Diœcesi permittuntur; Parochi vero duobus Mensibus possunt quidem, sed de licentia Episcopi, & relicto idoneo Vicario ab Ordinario approbando, ut ex Trident. *Sess.* 23. *Cap.* 1. *de Ref. Ibid.* §. 7.

Nec sine licentia Episcopi abesse possunt per hebdomadam, sicut non sufficit licentia tacita. Ac demum non est satis ad evadendas pœnas, si causa sit evident, & Episcopus non consulatur, vel si consultus neget; quanquam tunc possit fieri recursus ad legitima tribunalia. Si tamen ex improvviso discedere necessarium sit, tunc post discessum scribendum est ad Ordinarium. Ita ex Decretis Sac. Congreg. *Ibid.* §. 11.

Pro Parochis tamen agrestibus sufficit licentia Vicarii Foranei, pro absentia tamen modici temporis. Ita ex Decr. S. Congr. §. 12.

Si abeundum sit duobus, vel tribus diebus non festivis mos singularum Diœcesum tenendus est. Ita ex DD. Canonistis. *Ibid.*

Ad excusandam non residentiam non sufficit aeris intemperies. Si tamen Parochus ægrotaret, nec posset ibi ex defectu medicorum curari, tunc ad quatuor menses obtinere potest ab Ordinario licentiam secedendi ad loca viciniora, Vicario idoneo interim substituto, ut ex Decretis Sac. Congregationis. *ibid.* §. 15.

Nec excusantur, si absint, ex eo quod Parœcia distat tantum tribus, quatuorve milliariis a Civitate.

Nec etiam, si nocturno tempore ibi resideant, & celebrata summo mane Missa, cum reliquum tempus agant in Civitate, relicto tamen idoneo substituto; idque præstent per maiorem anni partem. Ita ex Decret. S. Cong. Concilii. *Ibid.* §. 18.

SACRAMENTUM.

Sententia asserens in Sacramentis conferendis non requiri in Ministro intentionem aliquam faciendi quidquid facit Ecclesia, sed tantum præstandi ritum externum nulla censura ab Episcopis configenda est. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 4. §. 9. Verum contraria tutior, & omnino servanda in praxi. Quare si quid ejusmodi contigerit, & necessitas urgeat, Sacramentum Baptismi sic collatum, sub conditione iterum perfici oportet. Quod si res hujusmodi sit, ut moram patiatur, consulenda est Sedes Apostolica. *Ibidem.*

SEMINARIUM.

Tenetur Episcopus providere sibi consilium duorum de Capitulo, quorum alter ab Episcopo, alter a Capitulo eligatur, item duorum de Clero Civitatis, quorum alterius electio ad Clerum spectat, quæ omnia sunt ex *Cap.* 18. *Sess.* 23. Tridentini. His omnibus deputatis uti debet in administratione rerum Seminarii; sicut etiam illi adhibendi sunt circa institutionem, & disciplinam ejusdem Seminarii; quanquam Episcopus ita debet in his omnibus eorum consilium audire, ut sequi non teneatur. *De Synod. Diœces. Cap.* 2. Ex pluribus Sacræ Cong. Decretis.

SEPULCHRUM.

Sepulchra in Ecclesiis Confraternitatum haberi possunt, sed de licentia Episcopi, uti sæpe decisum a S. Congregatione. *Instit. Eccles.* 105. §. 124.

Si Confrater obeat, non electa sepultura, mandari non potest sepulturæ in Ecclesia ejusdem Confraternitatis, ut est decisum a S. Congregatione. *Ibid.* §. 124.

SIMONIA.

In simonia contracta pro beneficio acquirendo major Pœnitentiarius monetur, etiam in casibus occultis, & in foro Conscientiæ, ne titulum ejusdem Beneficii convalidet, nisi forte agatur de simonia, ignorantia facti, vel juris commissa, & Orator quamprimum id rescivit, dispensationem petierit; quod valet & in pensionibus in quibus simonia realis scienter contracta fuerit. Bulla PASTOR BONUS Bull. *Tom.* 1. *num.* 95. §. 22.

Abstinendum est illi etiam a condonatione pretii simoniaci, quando in Ecclesiam latam, vel pauperes debet erogari, nisi aliter suadeat paupertas delinquentium. *Ibid.* §. 23.

Qui simoniace intercessit pro alio ad impetrandum beneficium, tenetur in subsidium restituere Ecclesiæ, vel pauperibus fructus a beneficiario male perceptos, ante omnem sententiam. *Institut. Eccles.* 12. §. 11.

Si quis poscat a S. Congregatione absolutionem a simonia commissa in obtinendo beneficio, impetrare solet rescriptum, ut *dimittat*, *moneat*, & *restituat*, nempe dimittat beneficium, moneat pro restitutione pretii accepti, Ecclesiæ, vel pauperibus restituat fructus perceptos. *Ibid.* §. 12.

Si vero simonia commissa est ab aliquo tertio, inscio beneficiario, tunc rescribitur pro convalidatione tituli, dummodo *ante possessionem*, quod valet ac si diceretur, modo id non rescierit ante acceptam Beneficii possessionem. *Ibid.* §. 12.

Cum Parochiani habent jus nominandi Parochum ratione fundationis, tunc singuli, seu mares, seu fœminæ, seu minores habeant jus nominandi in capita, ut ex Pirone *de Controv. Patron. All.* 100. *num.* 394. firmatur. *Ibid.* §. 13.

Commendæ Prioratus, atque Præceptoriæ Ordinis Hierosolymitani a Canonistis quidem tanquam beneficia habentur, in quibus si intercedant preces, pactiones, & munera, simonia committitur: id tamen negant communi consensu Theologi; animadvertentes non esse illis adnexum spiritualis ministerii exercitium, neque necessario conferri Clericis, quæ dum exigunt beneficia, quanquam negari non potest, gravem abusum ea in re intercedere, quem tollere adnisus est Clemens XI. in suo Brevi ad magnum Magistrum ejusdem Ordinis, in quo etiam declarat collationes hasce nullas, & irritas esse, & fore. *De Synod. Diœces. Lib.* 12. *cap.* 5. §. 15. *nov. edit.*

Vide Tom. I. Tract. 5. Distinct. 3. a num. 18. ad 52. & in Append.

SOLLICITATIO IN CONFESSIONIBUS.

Sollicitatus nulla lege prohibetur, quominus ante denuntiationem sollicitantis, illum occulte admoneat, ut sibi provideat, sponte se offerendo Tribunali. Tenetur tamen etsi admonitus compareat, & sit ex ea correptione emendatus, illum denunciare, ut ex propositionibus ab Alexandro VII. damnatis eruitur. *De Synod. Diœces. Lib.* 6. *cap.* 11. §. 9. & 10. *nov. edit.*

Præceptum denunciandi Confessarios sollicitantes ad turpia, & pœnæ aliæ huic sollicitationi indictæ non extenduntur ad alia crimina a re venerea diversa. *Ibid.* §. 14. *nov. edit.*

Vide Tom. II. Tract. 14. Distinct. 8. a num. 17. ad 72.

SPECTACULA.

Spectacula inverecunda, uti sunt puerorum, & adolescentium nudorum cursus, & luctæ, etiamsi longa consuetudine introductæ ne permittantur ab Episcopis, legibusque latis prohibeantur, mandat Pontifex in Encyclica ad Episcopos Campaniæ NIHIL PROFECTO Bull. *Tom. I. num.* 60.

SPONSALIA.

Si alteruter ex sponsis se ad alias partes transferat inscio altero, admonendus *est* Superior Ecclesiasticus, qui tempus aptum assignet absenti, ut redeat, quo elapso si non pareat, vinculum dissolvitur. *Instit. Eccles.* 46. §. 5.

Sponsalia de futuro inita absque præsentia Parochi, vel absque scriptura valere semper pronuntiavit S. Congregatio, cum Tridentinum tantum aboleverit Matrimonia clandestina. Priora vero sponsalia etiam non jurata, etiam sine copula prævalent secundis sponsalibus, etiam juratis, & etiam cum copula, ut ex communi DD. *Instit. Eccles.* 46. §. 8.

Sponsalia inita invitis parentibus, quanquam judicari possint valida, illicita sunt tamen, & detecto dissensu parentum solvi possunt, etiamsi jurata sint, quod invicte probat Archiepiscopus Rossanensis D. Muscettola in Dissertatione legenda in Tom. I. Operum Zauli ad Statuta Faventiæ. *Ibid.* §. 16.

Sponsalia absque interna voluntate exequendi promissa, dubium est an obligent; est tamen grave peccatum sic promittere. *ibid.* §. 16.

Oscula ob delectationem carnalem, & sensualem, juxta terminos Propositionis 40 inter damnatas ab Alexandro VII. ob paritatem rationis neque inter sponsos suos licita sunt. *ibid.* §. 18.

Sponsus, qui sponsam seduxit ad copulam non potest puniri pœna stupri ob aliquod jus, quod habet in corpus illius, ut ex Decretis S. Congregationis apud Fagnanum. *ibid.* §. 20.

Promissio de præsenti absque præsentia Parochi, & testium, neque valet ratione matrimonii, neque sponsalium, ut ex pluribus Decretis S. Congregationis. *ibid.* §. 24.

Vide Tom. II. Tract. 14. Distinct. 14. a num. 22. ad 48. juncta Append.

SYNODUS.

Synodus Diœcesana *non* necessario transmittitur ad Sacram Congregationem Concilii, ut ab ea recognoscatur, emendetur, & approbetur. *De Synod. Diœces. Lib.* 8. *cap.* 3. §. 6. Nam Sixtina Constitutio, quæ asseritur ad id posse nihil ea de re statuit, nisi quoad Concilia Provincialia.

Constitutiones Synodales statim ac promulgantur ligare subditos incipiunt, neque bimestre expectandum, ut de Legibus Imperialibus edicitur. *L. Leges sacratissimæ C. de Leg. & Rub. Novel.* 66. & de Legibus Pontificiis Doctores quidam asserunt, aliis magis communiter negantibus. Nihil enim circa hoc statuitur de legibus ab inferioribus latis, ut monent DD. plures. *De Synod. Diœces. Lib.* 13. *cap.* 4. §. 2.

Regulares etiam subjiciuntur legibus Synodalibus in iis, quæ respiciunt curam animarum, & Sacramentorum administrationem, ex *Trid. Sess.* 25. *cap.* 11. *de Regularibus*; quamvis secus sit in aliis, sed ad evitandam deformitatem sese illis conforment oportet, non tamen sub gravi eas negligerent, notante Suario. Censet tamen Pontifex contra nonnullos Regulares, quamvis teneantur ad festa Diœceseos ex Trid. *Sess.* 25. *cap.* 12. *de Regul.* non tamen teneri ad jejunia ab Episcopo indicta, nisi alia consuetudo in quibusdam Monasteriis forte invaluisset. *De Synod. Diœces. Lib.* 8. *cap.* 4. §. 5.

TABACUS.

Tabacum per nares trahere, vel ejus fumum in os inducere ante Missæ celebrationem, vel communionis perceptionem, nequaquam interdicendum censet Pontifex, neque prohibendum judicat, cum ob receptam, ac pervulgatam ejusmodi consuetudinem omnis in ea re modo absit inhonestas, & indecentia. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *cap.* 63. §. 3.

TERTIARIÆ.

Mulieribus Tertiariis non Collegialiter viventibus non possunt Regulares dare habitum sui Ordinis sine licentia Episcopi Diœcesani, cui debent rite probare habere se hoc privilegium Sedis Apostolicæ; fœminas illas esse moribus probatas, habere illas ætatis ultra annum decimum quartum, tantum possidere de annuis redditibus, ut habeant satis ad alimenta; ac denique non cum aliis eas cohabitare, quam cum necessariis in primo tantum gradu consanguinitatis, vel affinitatis sibi conjunctis, ut ex Decret. S. Congreg. in causa Mazariensi die 10 Maji 1727. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *cap.* 41. §. 8.

Ter-

Tertiariæ collegialiter viventes, votis tamen solemnibus, & clausura non adstrictæ, cum sint contra Bullam 8. S. Pii V. a S. Congregatione tolerantur potius, quam approbantur, sunt autem omnimode Episcopi jurisdictioni subjectæ, ut ex pluribus S. Congregationis Decretis. *Institut. Eccles.* 29. §. 23.

Tertiariæ non collegialiter viventes non possunt habere Confessarium quemcunque etiam sui Ordinis, nisi approbatum ab Episcopo pro Confessionibus sæcularium. Item non possunt Regulares illis die Paschæ Sacramentum Eucharistiæ ministrare. Defunctarum corpora sepulturæ mandanda sunt in Ecclesia Parochiali, nisi forte in Ecclesia Regularium sui Ordinis sepulchrum esset illis destinatum. *Institut. Eccles.* 19. §. 14.

Benedictus XIII. multa concessit Tertiariis, sive vivant in communi Monasterio, sive domi suæ vitam agant privatam, quæ utique jus novum condere viderentur; sed cum Clemens XII. in sua Constitutione *Romanus* anni 1732. jura Tertiariarum revocaverit ad terminus Concilii Tridentini, ac Decretorum Apostolicorum; ideo nihil novum de illis statuendum est. *ibid.* §. 26.

Tertiariæ non collegialiter viventes ex recepta S. Congregationis immunitatis opinione, gaudent immunitate fori. Vicissim autem Tertiariæ in domibus privatis habitantes eodem privilegio non gaudent, ut ex Doctoribus definitur. *Instit. Eccles.* 105. §. 68.

TESTAMENTUM.

Testamentum factum coram Parocho, & duobus saltem testibus idoneis valet pro toto Statu Ecclesiastico, nisi obstet statutum aliquod municipale, ex dispositione Cap. *Cum esses* 10.

Testamenta ad causas pias in toto Orbe Catholico valent si fiant coram duobus testibus, ex Cap. *Relatum* 11. *de Testamentis instit.* Eccles. 105.

Quoad dispositionem Capitis *Cum esses* non sufficit si sint duo, vel tres testes, & absit Parochus, cum in Canone sit *Coram Presbytero suo*. Nec sufficit si defectum Parochi suppleat Capellanus; sicut neque si præsentiam præstet Confessarius ordinarius. Demum testes masculi requiruntur, nec fœminæ valent. Demum valet testamentum ita conditum etiamsi testator non sit in extremo vitæ periculo. *ibid.* §. 8. 9. & 10.

Scribenda sunt testamenta a Parocho coram testibus, & a testatore subscribenda, sicut etiam a Parocho, & testibus. Si tamen scribere ignorent, sufficit Scriptura Parochi, & signum Crucis impressum in charta a testibus. *ibid.* 14.

Ita scriptum testamentum saltem intra octo dies Parochus cum testibus deferre debet tabellioni, & si adsit subscriptio Testatoris & testium non requiritur ut singula contenta in testamento referant Notario. Si nulla sit testatoris subscriptio, tunc Parochus, seu Sacerdos viva voce exprimere debet quidquid in eo testamento continetur; quod & a singulis testibus seorsum præstandum est. Denique, & singuli illi subscriptionem suam agnoscant. *ibid.* §. 16. Has vero omnes depositiones scribat tabellio, & jungat testamento.

Ad servanda vero quæ in testamento mandantur dispensio Parochi, & testium agenda est a Judice competenti, citata parte, cujus interest, excepta tamen consuetudine, ut valeant testamenta, nulla facta publicatione, si illa reposita sint in Archivo. *ibid.* §. 16.

VASA SACRA.

Vasa sacra dum actu continent Corpus & Sanguinem Christi tangere nemo alius permittitur, nisi Sacerdos, & Diaconus.

Subdiaconis datum est in Altaris ministerio tangere Calicem, & Patenam dum Corpus, & Sanguinem Christi non continent.

Acholytis licet tangere illa, sed extra ministerium Altaris, quod etiam extenditur ad omnes illos, qui prima Tonsura initiati sunt. Hæc omnia ex Theologia. *Instit. Eccles.* 34. §. 18.

VENDITIO.

Clerici beneficiati prohibentur unico actu vendere commodum, seu utilitatem percipiendi fructus Beneficii quoad vixerint, vel per longum tempus, recepta pecunia in ea summa, de qua conventum est inter contrahentes, sive pecunia illa tota simul solvatur, sive per plures solutiones. Id vero vetitum sub excommunicatione & aliis pœnis contra alienantes bona Ecclesiastica inflictis; & contractus omnes ita celebrandos in futurum Pontifex irritat, & annullat. Constit. UNIVERSALIS ECCLESIÆ Bull. *Tom. I. num.* 29.

In contractu emptionis, & venditionis, si fiat pactum, quo venditur, quandocunque voluerit rem venditam redimere, obligetur in vi ejusdem pacti plus dare, quam receperit in venditione, contractus est injustus. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 51. §. 4.

Si venditio fiat cum pacto redimendi intra certum tempus, quo elapso non sit amplius locus retrovendi... ; ille contractus sapit usuram, ex eo quia videtur induere naturam pignoris. *ibid.* §. 4.

VIATICUM.

Aegrotanti impotenti Viaticum sumere, non licet sacram particulam deferre ad eam venerandam, & deosculandam, quod fieri vetuit S. Pius V., & Sac. Congregatio Concilii. *De Sacrif. Miss. Lib.* 3. *Cap.* 19. §. 4.

Morituro impotenti Eucharistiam sub specie panis deglutire, non potest Sacramentum administrari sub specie vini, neque sub specie panis intincti in vino consecrato, sed omnino linquendus est non refectus sacra communione, cum præceptum Viatici non obliget, nisi cum ministrari potest ritu ab Ecclesia non prohibito; ille vero ritus ab Ecclesia Latina omnino prohibetur. *ibid.* §. 6.

Vicissim autem licite administratur sub specie pania vino vel aqua non consecrata madefacti, ut facilius deglutiatur. *ibid.*

VICARIUS CAPITULARIS.

Ecclesia vacante tota Episcopi jurisdictio devolvitur ad Capitulum Cathedralis Ecclesiæ per Textum in Cap. *His quæ* & Cap. *Cum olim de Majorit. & obed.* ac illud quidem eam per se exercere poterat nisi obstaret jus novum Tridentini *Sess.* 24. *Can.* 16. *de Ref.* quod mandat, ut intra octo dies post indultam, seu ut decidit S. Congregatio post habitam notitiam vacationis, Vicarium constituere teneatur, per quem illam exerceat. Si vero negligat, vel Ecclesia vacans careat Capitulo, tunc ad Metropolitanum spectat; vel si nulli subiecta fuerit, ad viciniorem Episcopum. Si vero tunc Metropolitanus vacaverit, jus illud transit ad Capitulum Metropolitanæ. Hæc omnia ex Decisionibus S. Congregationis deducuntur in *Lib.* 2. *cap.* 9. §. 2. *De Synod. Diœces. nov. edit.*

Verum antiqua consuetudo quarundam Ecclesiarum ut vacantis Ecclesiæ administratio transeat in aliquem in Ecclesiastica dignitate constitutum retinenda est, ut ex Rota. *ibid.*

Dispensationes ab Apollolica Sede ad Episcopum, seu ejus Vicarium Generalem delegatas, & ante Episcopi obitum nondum executioni mandatas, Vicario Capitulari exequi non licet, quia nec est Episcopus, nec Vicarius Episcopi. *ibid.* §. 3.

Semel vero electus a Capitulo Vicarius removeri non potest, nisi causa agnita a S. Congregatione, uti decisum refertur. *ibid.* §. 4.

Utrum Vicarius Capitularis ea possit, quæ nonnisi speciali mandato Vicarius Episcopi præstare potest, Doctores in utramque partem disputant. *ibid.*

Cum Vicarius Apostolicus datur Ecclesiæ vacanti, nullam habet aliam auctoritatem præter eam, quam Vicarii Capitulares ea occasione obtinent. *De Synod. Diœces. Lib.* 2. *Cap.* 10. *nov. edit.*

VISITATIO DIŒCESANA, ET SACRORUM LIMINUM QUOAD EPISCOPOS.

Episcopo non prohibetur quidem bis quotannis Diœcesim suam visitare, sed nonnisi unicam tantummodo per annos singulos procurationem exigere potest, ut ex pluribus S. Congregationis Decretis. *De Synod. Diœces. Lib.* 7. *Cap.* 53. §. 5.

Vicarius Capitularis potest Diœcesim visitare post peractum annum a visitatione ab Episcopo facta, ut pluribus S. Congregationis Decretis decisum est. *ibid. Lib.* 2. *Cap.* 9. §. 5. Illi tamen non nisi dimidium procurationis, quæ solvitur Episcopo, retribuenda est, cum debeat minori comitatu incedere, & constat ex resolutione Sac. Congregationis in una Ostunensi *die* 7. *Julii* 1708. *ibid. Lib.* 7. *Cap.* 53. §. 5.

Episcopi omnes ex vi Constitutionis *Romanus Pontifex* a Sixto V. editæ, antequam consecrentur, si Romæ existant, in manibus S. Romanæ Ecclesiæ primi Diaconi Cardinalis; extra Curiam vero in manu Antistitis ad hoc delegati ex formula præscripta jurant se statis temporibus limina SS. Apostolorum visitaturos per se, sive legitime impeditos per aliquem de suo Capitulo, vel alium in dignitate Ecclesiastica constitutum, vel beneficio præditum, & si hi defuerint per Sacerdotem aliquem Diœcesanum sæcularem, vel Regularem.

Tunc autem Romano Pontefici rationem reddere tenentur de Pastorali Officio impleto, & iis omnibus, quæ ad suam Diœcesim pertinent. Sacræ autem Congregationi Concilii injunctum est munus, ut postulata Episcoporum illorum discutiat, & det illis responsa, sicuti &

ti & videndi num legitime sint impediti. *De Synod. Diœcef. Lib. 16. Cap. 6. §. 11. nov. edit.*

Tempus, intra quod obeunda est ista visitatio, aliis quidem longius definitum est, aliis brevius, sed non minus quam triennium, nec supra quadriennium. *ibid.* §. 3. Porro si Episcopus habeat Coadiutorem ab Apostolica Sede datum, sufficit si coadiutor nomine Episcopi adeat, sicut etiam sufficit si mittatur Administrator Episcopatus, qui debet visitare limina sua, & principalis sui nomine, ut ex Decisis a S. Congregatione. *ibid.* §. 5.

Id etiam præstandum est eb Episcopo tituleri, ut ex Fagnano, aliisque. *ibidem* probatus. §. 5.

Denique nec eximuntur Episcopi Ecclesiarum suburbicariarum, quamvis exempti sunt a residantia. Ita ex Decret. *Consistoriali* Alexandri VII. *ibid.* §. 6.

Postremo Prælati minores, qui proprie territorium habeot vere separatum, in quo iedependenter a quocunque Episcopo jurisdictionem spiritualem exerceent, ad eandem visitationem tenentur, ut ex respons. Sac. Congreg. & ex Bulla QUOD SANCTA data die 27. Novembris anni 1740 a Benedicto XIV. constat.

Econtra vero non tenentur ii Prælati inferiores, qui territorium separatum non habent, ut satis constat, *ibib.* §. 9.

V O T U M.

Vota simplicia etiam castitatis, & Religionis, ee sacrarum Peregrinationum dispensando commotare potest Major Pœnitentiarius Romanus. Bulla PASTOR BONUS Bull. *Tom. I. num.* 95. §. 29.

U S U R A.

Usuræ peccatum illud est, cum aliquid lucri exigitur ultra sortem ratione mutui. Nec hoc a vitio vacat, etiamsi moderatum sit lucrum, quod deposcitur. Ratiooe tamen titulorum quorumdam, quos extsiasecos vocamus e contracta mutui, exigi potest annuus proventus, in quo tamen cavendum est, ne quid nimis accipiatur. Sicut etiam non semper iidem tituli in contractu mutui celebrando adsunt. Quio & accidit quandoque in nonnullis rerum circumstantiis, ut nulli altari justo contractui locus esse possit, & adsit obligatio ut nudo mutuo alteri succursamus. Hanc doctrinam ab omnibus palam doceri mendet Pontifex; moneique insoper, ut si quando in mutuo præstando alii legitimi tituli adsint pro enouo lucro exigendo, in celebratione Contractus mutui explicentur. Hæc omnia latius in Encyclica ad Episcopos Italiæ VIX PERVENIT &c. Bull. *Tom. I. num.* 143.

Vide Tom. I. Tract. 8. Distinct. 4. a num. 10. ad 48. junctis Addit.

I N D E X

RERUM ET VERBORUM,

Ubi Lit. C, Caput. &c. Lit. N. Numerum denotat.

A

B

C

In qui-

D

Eblo-

E

F

G

H

I

Igno-

L

M

Ni-

Neque-

S

T

V

VV

Z

FINIS.